

Mặt
Thị
Địch

Mục lục

[Chương 1: Đính Hôn](#)

[Chương 2: Tuyệt, Hân Tán Thành Hôn Sự Đây!](#)

[Chương 3: Không Phải Bảo Gá Cho Ta Sẽ Lập Tức Nhảy Hô Sao?](#)

[Chương 4: Công Tử Tìm Được Ý Trung Nhân Rồi!](#)

[Chương 5: Cuộc Đời Đây Của Nàng Kết Thúc Rồi](#)

[Chương 6: Cả Nhà Cố Cứu Tư Đầu Có Bệnh!](#)

[Chương 7: Giang Nhu Nhân Nhả Uống Trà](#)

[Chương 8: Diệp Thế An Trở Về!](#)

[Chương 9: Sớm Muộn Gì Người Cũng Sẽ Tán Thành Phương Án Hòa Ly Của Ta](#)

[Chương 10: Tâm Của Hân Một Mối Quá](#)

[Chương 11: Không Xong Rồi, Đại Thiếu Gia Đi Xuân Phong Lâu!](#)

[Chương 12: Nếu Còn Tiếp Tục Thế Đây Thì Đời Nàng Xong Thật Rồi](#)

[Chương 13: Đại Công Tử Phải Sửa Tính Lại](#)

[Chương 14: Nàng Vác Dao Đến Xuân Phong Lâu](#)

[Chương 15: Người Cần Hân Lo Lắng Là Cố Cứu Tư](#)

[Chương 16: Mau Đứng Dậy Đi Đọc Sách!](#)

[Chương 17: Người Hãy Vì Ta Mà Cố Gắng Một Lần](#)

[Chương 18: Nghỉ Thôi Cũng Thấy Cuộc Sống Tương Lai Của Hân Khó Sờ Cỡ Nào](#)

[Chương 19: Vương Vinh](#)

[Chương 20: Ta Sùng Nàng, Thương Nàng, Là Để Súc Sinh Như Người Sĩ Nhục Nàng À?](#)

[Chương 21: Cảm Ơn Người, Thiếu Phu Nhân Của Ta](#)

[Chương 22: Hân Là Tia Sáng Duy Nhất Trên Thế Gian Đây](#)

[Chương 23: Lang Quân, Im Miệng Đi!](#)

[Chương 24: Bài Bạc Cứu Người](#)

[Chương 25: Thắng Thì Phú Khả Địch Quốc, Thua Thì Táng Gia Bại Sản, Cực Hay Không?](#)

[Chương 26: Quân Tử Khả Khí Chi Dĩ Phương, Nan Vong Dĩ Phí Kỳ Đạo](#)

[Chương 27: Thứ Nàng Cầu Cả Một Đời Thật Ra Cũng Chỉ Là Hai Tiếng Tôn Nghiêm](#)

[Chương 28: Nếu Người Cứ Từ Tế Với Ta Như Vậy, Ta Sẽ Không Phải Sầu Lo Nữa](#)

[Chương 29: Hàng Năm Có Hôm Nay, Mỗi Tuổi Có Hôm Nay](#)

[Chương 30: Lang Quân Chân Thành Đối Đãi Ta, Giờ Đây Ta Quyết Liều Chết Vì Hân](#)

[Chương 31: Họ Dựa Vào Đối Phương Như Thế Cả Thế Gian Chỉ Còn Lại Hai Người](#)

[Chương 32: Là Diệp Thế An!](#)

[Chương 33: Cố Cửu Tư, Người Ghen À?](#)

[Chương 34: Người Chỉ Cần Là Chính Minh, Ta Đã Rất Vui Rồi](#)

[Chương 35: Cố Cửu Tư, Đứng Lên!](#)

[Chương 36: Cầu Mong Muốn Nơi Nhà Cao Cửa Rộng](#)

[Chương 37: Ngọc Như, Chúng Ta Tới Rồi](#)

[Chương 38: Người Trẻ Tuổi Phải Biết Kiểm Chế](#)

[Chương 39: Chu Diệp Không Phải Nhi Tử Ruột Thịt Của Chu Đại Nhân](#)

[Chương 40: Lần Đầu Tiên Hân Cảm Thấy, Chuyện Minh Làm Quả Thật Càn Rỡ](#)

[Chương 41: Nữ Nhân Một Khi Lún Sâu Vào Chuyện Tình Cảm Thì Chẳng Thế Trốn Thoát](#)

[Chương 42: Bút Vẽ Long Mây, Tay Thoa Sơn, Xin Gửi Tương Tư Vào Dung Nhan Đây](#)

[Chương 43: Đệ Muội Dũng Mãnh Thiện Chiến, Thật Là Một Vị Tướng Oai Hùng](#)

[Chương 44: Tốt Đến Cỡ Nào? Tốt Đến Mức Muốn Sống Cùng Người Cả Đời](#)

[Chương 45: Hân Nên Đối Đãi Nàng Như Với Thế Tử](#)

[Chương 46: Hôm Nay Đến Triệu Phú, Ta Sẽ Thay Đại Nhân Tháo Gỡ Phiến Phức, Nhất Quyết Không Để Dao Kiếm Của Binh Lính Dinh Mả](#)

[Chương 47: Sao Người Nghịch Ngợm Thế](#)

[Chương 48: Hân Làm Chức Quan Đây, Vấy Bắn Đồi Tay Minh, Tất Cả Là Vì Cô Nương Đứng Trước Mặt](#)

[Chương 49: Người Đã Không Thế Quay Về Thì Chi Bằng Đi Theo Ta](#)

[Chương 50: Khi Hân Đến, Nàng Không Còn Sợ Hải](#)

[Chương 51: Vì Danh Tiết Của Nàng, Hôm Nay Đứng Hồng Có Ké Nào Thoát Ra Ngoài!](#)

[Chương 52: Ta Chỉ Quan Tâm Người](#)

[Chương 53: Hân Không Thế Chấp Nhận Nam Nhân Thứ Hai Xuất Hiện Trong Cuộc Đời Liễu Ngọc Như](#)

[Chương 54: Người Đây Là Đường Về Nhà, Là Chốn Dừng Chân Của Cả Đời Hân](#)

[Chương 55: Tại Sao Hân Không Thế Dũng Cảm Một Chút, Tiến Lên Một Chút, Cố Gắng Một Chút?!](#)

[Chương 56: Chậm Rãi Chấp Nhận Ta, Trao Tâm Cho Ta](#)

[Chương 57: Người Nói Xem, Nàng Yêu Ta Hay Yêu Tiền?](#)

[Chương 58: Nàng Muốn Đi Dương Châu](#)

[Chương 59: Chúng Ta Thành Thân, Ta Thật Cao Hứng](#)

[Chương 60: Liễu Ngọc Như Ta Chính Là Người Như Vậy](#)

[Chương 61: Sơn Cao Thủy Viễn Nhân Vị Hoàn, Tương Tư Phong Diệp Đan](#)

[Chương 62: Nàng Có Nhớ Ta Không? Không, Nàng Rất Vui Sống](#)

[Chương 63: Chuyện Cổ Gia Năm Ấy Là Do Một Tay Y Tinh Kế](#)

[Chương 64: Có Người Bày Bình Bố Trận](#)

[Chương 65: Cổ Lão Gia Chưa Chết, Muội Đã Đến Thì Hãy Mang Chúng Ta Đi Cùng](#)

[Chương 66: Vương Đại Nhân Bị Âm Sát!](#)

[Chương 67: Chạy Trốn Khỏi Dương Châu](#)

[Chương 68: Còn Thần Thờ Làm Gì, Mau Gọi Phu Quân Nào](#)

[Chương 69: Nàng Sợ Hải](#)

[Chương 70: Người Nàng Thật Lòng Thích Là Cổ Cửu Tư](#)

[Chương 71: Tướng Mạo Lạc Tiểu Công Tử Khác Hẳn Lạc Từ Thương](#)

[Chương 72: Trở Về Vọng Đô](#)

[Chương 73: Đời Người Trước Sau Gì Cũng Phải Đối Đầu Với Thử Thách](#)

[Chương 74: Nương Tử, Ta Thật Sự Không Có Ý](#)

[Chương 75: Liễu Ngọc Như Gài Bẫy Bà Ta](#)

[Chương 76: Lão Tặc Lương Vương Đến Rồi Đây À](#)

[Chương 77: Ta Có Liễu Mạng Cũng Không Cho Bọn Chúng Tiến Vào Thành Vọng Đô](#)

[Chương 78: Ta Từ Bỏ Thành Vọng Đô](#)

[Chương 79: Trời Đất Chứng Giám, Giang Sơn Làm Mai; Liễu Ngọc Như, Nàng Là Thê Tử Của Ta](#)

[Chương 80: Giống Như Ta Nhớ Nàng Vậy](#)

[Chương 81: Đêm Động Phòng Hoa Chúc](#)

[Chương 82: Trừ Phi Nàng Bỏ Ta, Còn Không Thì Cả Đời này Chúng Ta Sẽ Mãi Mãi Ở Bên Nhau](#)

[Chương 83: Lần Đầu Đến Đông Đô](#)

[Chương 84: Ké Ta Đề Phòng Là Phạm Ngọc](#)

[Chương 85: Hề Ta Bất Gặp Người Đưa Đồ Linh Tinh Cho Phu Nhân Ta Thì Sẽ Đánh Người Một Trận](#)

[Chương 86: Một Bát Mì, Một Ngọn Đèn, Đây Chính Là Cuộc Sống](#)

[Chương 87: Điện Hạ, Không Phải Ta Đánh Ngải](#)

[Chương 88: Phu Nhân, Công Chúa Mời Ngải Tham Dự](#)

[Chương 89: Muốn Tra Xét Vụ Án này Thì Cứu Cứu Ta Là Điểm Mấu Chốt](#)

[Chương 90: Chỉ Là Khoảng Thời Gian Ngắn Ngủ Nhưng Một Khắc Không Có Nàng Tự Như Thiên Trường Địa Cửu](#)

[Chương 91: Ngọc Như, Ta Sẽ Không Để Ké Khác Ưc Hiếp Nàng](#)

[Chương 92: Công Tử Bị Người Của Hình Bộ Áp Giải!](#)

[Chương 93: Ké Bề Trên Chẳng Có Ranh Giới Cuối Cùng Như Nàng Tướng Đâu](#)

[Chương 94: Cứ Nghĩ Về Nàng Là Ta Không Thế Đứng Đán](#)

[Chương 95: Gọi Ta Là Cố Đại Nhân!](#)

[Chương 96: Không Phải Trong Lòng Ta Chẳng Có Chàng, Ta Chỉ Đơn Thuần Tin Chàng Thôi](#)

[Chương 97: Ngài Biết Mẫu Thân Minh Là Ai Không?](#)

[Chương 98: Ta Muốn Gặp Lục Vinh](#)

[Chương 99: Hân Không Hổ Thẹn Với Hoàng Thượng, Với Bảng Hữu, Với Bách Tính, Với Gia Đình, Và Chẳng Không Hổ Thẹn Với Liễu Ng](#)

[Chương 100: Thế Xác Nàng Đau, Còn Nỗi Đau Của Hân Nằm Trong Tâm Khảm](#)

[Chương 101: Đồ Lừa Đảo, Hân Đúng Là Một Tên Bịp Bợm](#)

[Chương 102: Muốn Sự Đẹp Do Người Làm Nên](#)

[Chương 103: Cố Thiểu Phu Nhân, Phiền Ngài Theo Chúng Ta Vào Cung Một Chuyến!](#)

[Chương 104: Liễu Ngọc Như, Nàng Đứng Thích Ta Nhiều Như Thế Có Được Không?](#)

[Chương 105: Bọn Họ Ưc Hiếp Nàng, Ta Sẽ Bắt Họ Phải Trả Giá](#)

[Chương 106: Hân Có Liễu Ngọc Như](#)

[Chương 107: Cô Vợ Nhỏ Của Ta Biết Cách Kiếm Tiền Lắm, Ngài Giao Tiền Cho Nàng Đi](#)

[Chương 108: Hay Người Cũng Đến Làm Ở Ngự Sứ Đài Đi?](#)

[Chương 109: Ta Hy Vọng Trong Tương Lai, Hai Ta Vĩnh Viễn Ghi Nhớ Tại Sao Minh Đi Trên Con Đường Này](#)

[Chương 110: Cừu Cừu Xấu Tính Nhưng Giàu Lắm](#)

[Chương 111: Thần Cũng Tán Thành](#)

[Chương 112: Ta Cũng Muốn Cưới Cô Vợ Nhỏ](#)

[Chương 113: Phu Thê Các Người Nói Chuyện Có Lý Một Chút Được Không?](#)

[Chương 114: Nam Nhân Ưu Tú Không Bao Giờ Sợ Cạnh Tranh](#)

[Chương 115: Trăm Ban Cho Người Cái Tên Thành Giác](#)

[Chương 116: Cố Cừu Tự Sẽ Tham Gia Tu Sửa Hoàng Hà](#)

[Chương 117: Cừu Cừu Đã Bói Cho Người Một Quê, Hôm Nay Người Không Nên Ra Ngoài](#)

[Chương 118: Mau Lên, Lôi Hết Đống Xác Chết Vào](#)

[Chương 119: Ngài Có Thể Báo Thủ Bất Kỳ Lúc Nào, Ta Sẽ Chờ](#)

[Chương 120: Phu Nhân, Lúc Quý Trông Ta Vẫn Đẹp Trai Chứ?](#)

[Chương 121: Ngọc Như, Ta Cái Gì Cũng Giỏi Hơn Lạc Tử Thương](#)

[Chương 122: Mau Khiêng Hân Đi!](#)

[Chương 123: Giúp Ta Điều Tra Thêm Về Lạc Tử Thương](#)

[Chương 124: Cừu Ca, Ta Bị Vứt Bỏ](#)

[Chương 125: Bá Tánh Huỳnh Dương Chào Mừng Ngài!](#)

[Chương 126: Thiếp Thân Là Thê Tử Của Cố Cửu Tư, Ta Tới Để Đón Phu Quân Về Nhà!](#)

[Chương 127: Phu Nhân, Ta Bị Bọn Họ Ép Buộc!](#)

[Chương 128: Nguyên Vọng Duy Nhất Của Lạc Y Thủy Là Vĩnh Viễn Không Quay Về Dương Châu](#)

[Chương 129: Cửu Cửu Có Biết Tần Nam Ở Dương Châu Không?](#)

[Chương 130: Ông Trời Trao Nàng Cho Ta Đã Là Bất Công Lớn Nhất](#)

[Chương 131: Nếu Đây Là Con Ta, Ta Sẽ Bảo Nó Không Hề Sai](#)

[Chương 132: Ta Không Còn Cơ Hội Nữa](#)

[Chương 133: Ta Khác Bọn Họ](#)

[Chương 134: Nếu Tên Ta Được Ghi Lại Trong Sử Sách Thì Ta Hy Vọng Không Chỉ Vì Ta Là Thê Tử Của Chàng, Mà Còn Vì Ta Là Liễu Ngọc](#)

[Chương 135: Tại Hạ Là Liễu Ngọc Như, Chủ Nhân Của Liễu Thông Thương Hành, Xin Bái Kiến Lưu Tam Gia](#)

[Chương 136: Không Sao, Chứng Cứ Đầy Đủ Nên Phó Bảo Nguyên Đã Bị Bắt](#)

[Chương 137: Ông Từng Hứa Với Trời Cao, Từng Uống Máu Ân Thê, Từng Tuyên Bố Không Phụ Lòng Bách Tích Thiên Hạ, Từng Gửi Gắm T](#)

[Chương 138: Đây Là Lần Đầu Tiên Ta Được Người Khác Kỳ Vọng, Ta Không Thể Phụ Lòng Ông Ấy](#)

[Chương 139: Quân Tử Giữ Lời Hứa Hai Mươi Năm, Sự Gì Không Dùng Sinh Mạng An Ủi Cố Nhân](#)

[Chương 140: Cửu Ca, Cảm Ơn Người](#)

[Chương 141: Thâm Minh Sẽ Luôn Về Bên Diệp Vân](#)

[Chương 142: Trước Kia Ta Thấy Người Đã Ấu Trĩ Còn Lâm Mồm, Nhưng Giờ Người Im Lặng Thì Lòng Ta Lại Khó Sờ](#)

[Chương 143: Đây Đúng Là Thời Tiết Đẹp Để Giết Người](#)

[Chương 144: Nàng Vững Tin Mọi Người Có Thể Sống Sót, Và Cũng Cần Phải Tin Như Thế](#)

[Chương 145: Lạc Tử Thương, Đừng Giữ Lương Tâm Của Ngai Cho Ta](#)

[Chương 146: Nhìn Kia, Hân Không Phụ Lòng Nàng](#)

[Chương 147: Nàng Là Tâm Can Của Ta](#)

[Chương 148: Ta Chỉ Đang Xem Có Thật Sự Mang Thai Không](#)

[Chương 149: Sao Người Lại Mang Họ Giang](#)

[Chương 150: Ngai Hãy Ghi Nhớ Mình Là Người Giang Gia](#)

[Chương 151: Quay Về Đông Đô](#)

[Chương 152: Ai Cũng Là Bào Thai Ngông Cuồng Do Trời Cao Sinh Ra Và Nuôi Dưỡng, Tại Sao Cuối Cùng Đều Rơi Xuống Phàm Trần?](#)

[Chương 153: Ta Còn Trẻ Mà Đã Phải Nuôi Thằng Con Bất Trị](#)

[Chương 154: Hân Làm Điều Minh Muốn Làm Và Yêu Người Minh Muốn Yêu](#)

[Chương 155: Đại Hạ Còn Cố Cửu Tư](#)

[Chương 156: Có Tiền Mới Có Quyền Lựa Chọn](#)

[Chương 157: Phu Nhân Ta Đê Mà Các Người Kéo Cá Bẫy Đến Nhà Ta Làm Gì?](#)

[Chương 158: Di Chiếu Trong Tay Trương Ngọc Chi Có Một Kết Quả Duy Nhất](#)

[Chương 159: Bộ Hạ Bằng Hà](#)

[Chương 160: Phúc Thăm Vụ Án Lạc Gia](#)

[Chương 161: Kẻ Diệt Sạch Lạc Gia Là Ta Đây, Thì Sao Nào?](#)

[Chương 162: Tìm Cơ Phu Nhân, Rút Cùi Dưới Đây Nồi](#)

[Chương 163: Mong Quân Vĩnh Viễn Như Ánh Trăng Trên Trời Cao, Ngân Đồi Sáng Trong Không Nhiễm Bụi Trần](#)

[Chương 164: Truy Nã Lạc Tử Thương](#)

[Chương 165: Nếu Ngay Cả Một Đứa Bé Cũng Bị Hận Thủ Vấy Bẩn Thì Chỉ Dùng Máu Mới Rửa Sạch Được](#)

[Chương 166: Đây Chẳng Phải Vốn Là Kết Cục Của Tiêu Minh Ta Sao?](#)

[Chương 167: Thế Gian Đây Vẫn Còn Có Cứu Tư](#)

[Chương 168](#)

[Chương 169](#)

[Chương 170: Đây Là Đường Sống Duy Nhất Của Chúng Ta](#)

[Chương 171: Thành Tồn Bị Công Phá](#)

[Chương 172: Đêm Nay Lấy Máu Thịt Bảo Vệ Đông Đô, Lấy Cái Chết Trần Giữ Hoàng Hà, Lấy Linh Hồn Che Chờ Thương Sinh!](#)

[Chương 173: Ca Múa Đón Chào Thịnh Thế, Ánh Sáng Chiếu Rọi Nhân Gian](#)

[Chương 174](#)

[Chương 175: Ngoại Truyện Cổ Cầm: Khi Gặp Cổ Cầm, Hân Mới Biết Minh Chi Là Người Phàm Trần](#)

[Chương 176: Ngoại Truyện Diệp Thế An: Sinh Lễ Mà Hân Chuẩn Bị Hơn Mười Năm Rốt Cuộc Cũng Phát Huy Tác Dụng](#)

[Chương 177: Ngoại Truyện Giang Hà: Thế Giới Sau Khi Giang Hà Trùng Sinh](#)

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 1: Đỉnh Hôn

Tiết tử: Ác mộng

Đêm tối kéo dài trong giấc mộng. Nàng lần mò tìm đường, tay cầm đèn lồng, bước chân gấp gáp.

Ánh trăng trải xuống con đường hẹp quanh co, bóng dáng mảnh khảnh của nàng lay động giữa ánh đèn hết sứ giả địa ngục đang dạo chơi buổi đêm.

Cách đây không xa, đèn đuốc sáng trưng ở cuối con hẻm nhỏ. Rất nhiều người tụ tập nơi đó, xì xào bàn tán giữa tiếng gào khóc. Tiếng rống giận dữ của nam nhân chồm chèo lên tiếng thét chói tai của nữ nhân. Âm thanh ấy như thể được mang từ địa ngục tới nhân gian, khiến ai nghe cũng tê dại hết cả da đầu.

Nàng lần vào đám người trong hẻm nhỏ, tim đập thình thịch. Nàng nghe người ta hỏi, “Cố gia phạm tội gì đấy?”

“Phạm tội gì chứ?” Một người đứng xem đáp, “Chẳng qua là Vương đại nhân đói khát nên làm thịt con dê béo thôi.”

Nàng đưa mắt nhìn. Người nói là một vị thuyết thư tiên sinh[1] sống ở phía đông thành, tin tức của ông cực kỳ nhanh nhạy. Ông thở dài, “Sau khi Lương Vương mưu phản, Phạm Hiên mang binh đến Đông Đô. Miệng thì nói thuộc phe vua nhưng trong một đêm tàn sát con cháu nhà họ Lý, sau đấy còn cưỡng ép thái hậu và quan lại ủng hộ ông ta xưng đế. Ông ta chẳng qua chỉ là U Châu Tiết độ sứ mà dám xưng thiên tử, thử hỏi anh hùng khắp

nơi ai có thể phục? Vì thế tiết độ sứ[2] các vùng lấy danh nghĩa diệt phản tặc để xưng vương. Ở thời loạn này, Vương đại nhân của chúng ta cũng chỉ thuận thế mà làm thôi.”

“Mà chuyện này cũng phải trách Cổ gia.” Thuyết thư tiên sinh dùng cây quạt chỉ chỉ, mọi người đều đem ánh mắt dừng trước cổng lớn màu đỏ son. Trước cổng lớn có một nữ tử đang bị quan binh nắm tóc kéo ra. Nữ tử kêu gào khản cả giọng, nhưng mọi người lại hoàn toàn hờ hững, chỉ chăm chú nghe thuyết thư tiên sinh nói. “Nhà ông ta vốn giàu có. Năm đó ỷ vào quan hệ họ hàng với Lương Vương mà hoành hành ngang ngược ở Dương Châu. Đứa con Cổ Cửu Tư của ông ta là kẻ bất tài, cả ngày đánh bài gây sự. Nếu năm ấy hăn không đánh gãy chân trưởng tử của Vương đại nhân thì tai họa hôm nay chưa chắc đã tới phiên bọn họ.”

“Đúng đúng,” nói đến Cổ Cửu Tư, mọi người lập tức tranh nhau phụ họa, “hăn lúc trước đâu chỉ đánh gãy chân con Vương đại nhân. Ta nghe nói hăn cưỡi ngựa trên đường suýt chút nữa đã giẫm chết nường của hăn.”

Chỉ cần một người khơi mào, tức thì mọi người đều hăng hái góp chuyện. Chẳng mấy chốc Liễu Ngọc Như nghe nguyên bản câu chuyện chỉ là về một kẻ ăn chơi trác táng thích bài bạc, thích đánh nhau, giờ bỗng nhiên hăn lại thành kẻ giết người phóng hỏa, và cuối cùng là thành Hồn Thế Ma Vương không chuyện ác nào không làm.

Nàng cảm thấy khó thở.

Nàng cũng chẳng biết tại sao bản thân lại cảm thấy vậy. Nàng chỉ biết nường của hăn vốn kiếm sống bằng cách lừa đảo tiền bạc; ngày thường mọi người đều nói kháy bà, thế mà giờ biến bà thành lão phụ nhân thuần lương cơ khổ.

Mà nhi tử của Vương đại nhân được bọn họ nhắc đến mới thật sự là quý đối. Gã hủy hoại không biết bao nhiêu cô nường tốt, nhưng gã ỷ vào gia thế

hùng mạnh nên mọi người chả dám động tới.

Nàng lẳng lẳng nhìn hết thấy, tay siết chặt đèn lồng. Sau đó nàng thấy một nữ tử mặc quần áo đẹp đẽ quý phái bị một nam nhân khoảng hơn hai mươi kéo ra. Đuổi theo họ là nam nhân đang gào to, “Nương!”

Thanh niên đang đuổi theo thoạt trông chưa tới hai mươi tuổi; quan[3] ngọc của hắn đã sớm xộc xệch còn quần áo thì nhăn nhúm, thậm chí dính cả máu. Trên mặt người này chỉ có nước mắt cùng phần nộ, song lại chẳng mấy may tổn hại dung mạo của hắn.

Đôi mắt hoa đào[4], lông mày đậm, cả người toát lên vẻ cực kỳ xinh đẹp nho nhã. Hắn rất cao lại gầy, giữa hai chân mày mang theo khí chất thuần khiết sáng sủa. Tuy ngũ quan vô cùng tinh xảo nhưng chẳng hề vương âm khí, ngược lại khiến người ta thấy hắn thanh cao tuấn tú như tùng như trúc.

Khoảnh khắc hắn xuất hiện, tiếng người xì xào ngừng bật. Mọi người đều nhòm ngó, còn kẻ lôi kéo mẫu thân của hắn quay đầu lại, tay đặt trên vai bà. Gã cười nói, “Cố Cửu Tư, không phải người rất cứng cỏi sao? Giờ cũng biết khóc rồi?”

Mấy lời đó làm thân người Cố Cửu Tư khẽ run, nhưng hắn vẫn đáp lại, “Vương Vinh, một người chịu tội là đủ rồi. Người buông nương của ta ra.”

“Người nói gì vậy?” Vương Vinh cười rộ, tay nhẹ nhàng vung roi, “Cố gia các người đi theo Lương Vương mưu phản, tội này há một người có thể gánh? Người yên tâm, nương của người sẽ không chết. Phụ thân ta trước giờ độ lượng, phụ nữ trẻ con nhà các người đều sẽ được chúng ta giữ lại. A đúng rồi, người chưa có con phải không?”

Nói tới đây, Vương Vinh tựa hồ thấy đáng tiếc bèn thở dài, “Ai da, người cũng không cưới thì thiếp, trong nhà chỉ còn lại nương người cùng thiếp thất của phụ thân người là có thể bán. Có điều các nàng đã già, cũng chỉ bán được cho nhà thổ hạ đẳng nhất. Tiếc thật.”

“Vương Vinh!” Cố Cửu Tư phẫn nộ gào.

Vương Vinh thấy vậy cười ha hả, “Như thế chả tốt sao? Có người chiều cố nương người thật chu đáo, người và phụ thân người ra đi cũng không vương bận.”

Cố Cửu Tư im lặng.

Hắn siết chặt nắm tay. Mưa tí tách rơi xuống, xung quanh đều là tiếng thét chói tai của nữ nhân. Nam tử trong phủ bọn họ chỉ còn đường chết nên tất cả đều cầm kiếm đứng trước nữ tử, bảo vệ cho thê nhi của họ.

Cố Cửu Tư trầm lặng nhìn Vương Vinh, ánh mắt hắn tuyệt vọng lẫn bi thương. Bên trong sự cao ngạo kia mang theo tia quyết liệt, tựa con hạc cô độc bị giam giữ nơi đường cùng.

Hắn rớt cuộc lên tiếng, “Vương Vinh, người muốn ta làm gì mới đồng ý thả nương ta ra?”

“Làm gì à?” Vương Vinh cười phá lên. Gã sờ sờ cằm, ngẫm nghĩ rồi nói, “Hay người lấy ta ba cái, sau này làm nghĩa tử của ta? Làm nghĩa tử của ta thì cũng coi như là tôn tử của phụ thân ta, nói không chừng sẽ cho Cố gia các người một con đường sống?”

Nghe được lời này, lông mi Cố Cửu Tư khẽ lay động.

Liễu Ngọc Như lặng lẽ nhìn. Mưa càng lúc càng lớn, đèn trong tay nàng đã ướt đầm. Vì mưa to nên người đứng xem lục tục rời đi, chỉ còn Liễu Ngọc Như đứng đó với khuôn mặt bình tĩnh, không buồn cũng chẳng vui.

Chờ thật lâu nàng mới nghe thấy Cố Cửu Tư thấp giọng nói, “Được.”

Nói xong cả người hắn run rẩy, đầu cúi thấp, chân khụy xuống.

Trong nháy mắt, nữ tử bên người Vương Vinh bất chợt rút từ trong tay áo ra lưỡi dao sắc bén rồi đâm ngay bụng Vương Vinh. Thị vệ đứng gần phản ứng cực nhanh, bổ dao xuống nữ tử đang rút dao ra. Cổ Cửu Tư quát một tiếng, nhào lên che chắn cho bà. Thế nhưng bốn phương tám hướng đều là đao kiếm, mẫu tử hai người ước chừng bị hơn mười thanh đao đâm xuyên thân thể.

“Con ta...”

Nữ tử run rẩy, bà vừa nâng bàn tay nhuộm máu để chạm vào khuôn mặt Cổ Cửu Tư, vừa thở hỗn hển, “Thà làm chó thời bình...chứ đừng làm người thời loạn... Con đường luân hồi, không được lầm đường lạc lối...”

Cổ Cửu Tư bất động, miệng hăn nôn ra từng ngụm máu tươi. Nữ nhân chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, hăn quỳ một chân trên mặt đất, thấp giọng đáp ứng, “Hài nhi...tuân mệnh.”

Sau đấy, hăn rút dao từ trên người mình ra rồi chậm rãi đứng dậy. Nước mưa hòa lẫn máu tươi chảy thẳng một đường đến dưới chân nàng. Hăn cầm đao xoay người lại. Đứng giữa sấm sét vang rền, nam tử cả người nhuộm máu giống hệt Tu La.

Mọi người đều kinh hoàng, bất giác lùi lại một bước.

Người nọ tay cầm đao, đi từng bước về phía nàng.

“Cứu ta...”

Giọng hăn khàn khàn, ánh mắt bám chặt lấy nàng.

“Liễu Ngọc Như,” hăn gọi tên nàng, “cứu ta!”

Lời tác giả

Bối cảnh câu chuyện lộn xộn, hư cấu, không cần kiểm chứng. Mở đầu rập khuôn, nội dung cầu huyệt, tôi trở lại rồi đây!

Chú thích

[1] Ở Trung Quốc thời xưa thường có một số người có tài ăn nói sống dựa vào việc kể chuyện cho mọi người nghe (có thể là chuyện thật, cũng có thể hư cấu).

[2] Ban đầu đây là chức quan võ có nguồn gốc vào thời nhà Đường, Trung Quốc; chịu trách nhiệm cai quản quân sự một phiên trấn nhằm đối phó với các mối đe dọa từ bên ngoài. Dần dà, tiết độ sứ quản lý hành chính lẫn tài chính địa phương và cuối cùng trở thành lãnh chúa cha truyền con nối.

[3] Nghĩa gốc của từ quan chỉ cái mũ nhưng trong cổ đại đây là một loại trang sức dùng để buộc tóc.

[4] Đây là một hình dạng của đôi mắt, vì giống hoa đào mà đặt tên như vậy. Ngoài ra cũng vì người mang đôi mắt này thường có số đào hoa. Đặc trưng của cặp mắt hoa đào là: bầu mắt phớt hồng, con mắt giống cánh hoa đào lại trông như hơi ngấn nước, đuôi mắt hơi cong lên, lúc cười nhìn như trắng lười liềm. Đôi mắt này sở hữu phần trắng đen không rõ ràng, tạo cảm giác mơ hồ là chủ nhân đôi mắt nửa tỉnh nửa say. Để được gọi là đôi mắt hoa đào thì hình dạng đôi mắt không thể quá dài và nhỏ, đuôi mắt không được quá xếch, vì nếu vậy sẽ thành mắt hồ ly lăng lơ chứ chẳng còn giữ nét nũng nịu của mắt hoa đào.

Chương 1: Đính hôn

Tiếng gà gáy làm Liễu Ngọc Như bừng tỉnh.

Khi nàng mở mắt ra thì mặt trời vừa ló dạng, những tia nắng nhàn nhạt len lỏi vào phòng. Nha hoàn Ẩn Hồng đang cắm vào bình những bông hoa

phượng tiên mới hái từ vườn về, nàng ấy nhìn Liễu Ngọc Như cười hỏi, “Tiểu thư dậy rồi?”

Liễu Ngọc Như khẽ thở hỗn hển mà không đáp lời; đôi mắt tuyệt vọng lẫn thống khổ kia quanh quẩn trong đầu nàng. Ấn Hồng cau mày đi đến trước mặt Liễu Ngọc Như, “Tiểu thư bị bóng đè à?”

Nghe tiếng Ấn Hồng khiến Liễu Ngọc Như chậm rãi hoàn hồn. Chờ bình tâm lại nàng mới vỗ nhẹ lên trán của mình, thở dài bảo, “Ta gặp ác mộng.”

Một cơn ác mộng hoang đường.

Nàng chẳng những mơ thấy người mình không quen biết là Cố Cửu Tư, còn thấy cả Lương Vương mưu phản, thiên hạ đại loạn.

Mọi người đều biết Lương Vương ở Tây Nam là vương gia khác họ rất trung thành và tận tâm. Lương Vương sở hữu binh lực hùng mạnh, từng mấy lần cứu thiên tử khỏi nguy nan. Để thiên tử yên tâm, ông ta thậm chí đưa cả một nhà già trẻ của mình đến Đông Đô làm con tin, trấn an miệng lưỡi thiên hạ. Nếu ông ta muốn phản thì đã ra tay từ lâu chứ đâu chờ đến bây giờ?

Tuy nàng không biết danh tính cụ thể của U Châu Tiết độ sứ đương nhiệm nhưng ai ai cũng biết là người họ Triệu, tuyệt đối không phải Phạm Hiên như trong mộng của nàng.

Còn Cố Cửu Tư và Vương Vinh...

Dù chẳng rõ Vương Vinh với Cố Cửu Tư có hay gặp gỡ nhưng hai nhà bọn họ vẫn luôn giao hảo nên quan hệ chắc không xấu. Làm sao hẳn đánh gãy chân Vương Vinh được?

Nghĩ tới nghĩ lui, Liễu Ngọc Như chợt thấy buồn cười. Nàng vậy mà bị cảnh trong mơ dọa cho sợ chết khiếp.

Sao lại mơ thấy Cổ Cửu Tư nhỉ?

Nàng không khỏi suy nghĩ, tự thấy bản thân quá mức kỳ quái.

Quan hệ giữa nàng và Cổ Cửu Tư kỳ thật dùng tám gậy tre đánh cũng chẳng tới. Cổ Cửu Tư là đích tử trong nhà phú hào quyền thế nhất thành Dương Châu, còn nàng chỉ là đích nữ không được sủng ái của một nhà buôn vải nho nhỏ. Sở dĩ nàng biết Cổ Cửu Tư đơn giản là do vị thiếu gia này thường ngày ở thành Dương Châu thích náo loạn, đi đến đâu cũng nghe người ta bàn tán.

Hôm nay nghe được hản ở Xuân Phong Lâu vung tiền như rác để đổi lấy tiếng cười của hoa khôi. Ngày mai lại nghe hản ở sông bạc xa hoa đánh cược vạn lượng bạc trắng, thua hết trong một đêm. Ngẫu nhiên nàng đi chợ cũng sẽ thấy Cổ Cửu Tư. Người này cực kỳ dễ nhận diện; hản thường mặc áo trắng, một tay cầm quạt xếp, một tay dẫn theo cái lồng chim. Khuôn mặt giảo hoạt cười tươi rói, khóe mắt chân mày đều là ngạo mạn khinh miệt.

Người vừa có nhan sắc vừa hành xử phô trương thì không muốn biết cũng khó.

Nàng không biết Cổ Cửu Tư từng nghe nói đến nàng chưa, nhưng nàng nghĩ cũng có thể. Suy cho cùng, nàng cũng gọi là có tiếng ở thành Dương Châu, song tiếng tăm này chẳng đáng ăn mừng. Bởi vì, tiếng tăm của nàng là: nước tiếng gian khổ.

Nhà nàng lấy tơ lụa vải dệt làm nghiệp, miễn cưỡng mới chen chân được vào danh sách phú thương ở Dương Châu. Phụ thân nàng Liễu Tuyên trời sinh tính phong lưu, mà mẫu thân Tô Uyển còn do phụ mẫu mai mối cưới về nên tuy là chính thất nhưng không được sủng ái. Thêm nữa, thân thể bà ốm yếu, nhiều năm rồi cũng chỉ sinh được một nữ nhi là Liễu Ngọc Như. Ngược lại, thiếp thất Trương Nguyệt Nhi sinh được hai nam một nữ.

Ở thời đại này, không sinh được nhi tử là cái sai lớn nhất của nữ tử. Vì vậy Tô Uyển dù là chính thê nhưng Trương Nguyệt Nhi lại quản lý nội trợ trong nhà. Bà không có quyền, cuộc sống tất nhiên chẳng được như ý. Thế nên toàn bộ thành Dương Châu đều biết Liễu Tuyên sủng thiếp diệt thê và vô cùng thông cảm cho Tô Uyển cùng Liễu Ngọc Như.

Sống trong hoàn cảnh như vậy, Liễu Ngọc Như luôn luôn giữ quy củ; hiểu chuyện, biết tiến biết lùi, gặp ai cũng có ba phần lễ độ, không làm bất cứ việc gì vượt khuôn phép. Trở thành một tiểu thư khuê các chuẩn mực rồi tìm người thỏa đáng để gả cho, sau đấy an phận sống qua kiếp này chính là kế hoạch cả đời của nàng.

Nàng là người có mục tiêu sẽ quyết đoán hành sự. Để được sống tốt cả đời này, nàng đã sớm quyết định mình muốn gả cho đại công tử Diệp gia – Diệp Thế An.

Diệp gia xuất thân sĩ tộc chứ không giống thương hộ bọn họ. Trước kia Diệp gia sống đối diện Liễu gia, có thể coi là môn đăng hộ đối. Liễu Ngọc Như thân với đại tiểu thư Diệp gia Diệp Vận nên nàng thường la cà ở Diệp gia. Nàng nhanh chóng nhận thấy Diệp gia có nề nếp tốt đẹp, không ngại bần yêu phú, mà lão thái thái cũng thích nàng. Còn vị công tử Diệp Thế An này, mấy năm trước khi hắc chưa đi thư viện Bạch Lộ thì nàng cũng gặp qua vài lần. Hồi ấy còn nhỏ, không nhìn ra được tướng mạo lúc lớn nhưng dáng dấp cũng tính là đoan chính. Tuy rằng hắc ít nói nhưng cư xử chừng chạc, trong đám nhỏ đồng sinh thì công khóa của hắc tốt nhất nên về sau có thể kiếm công danh. Diệp Thế An không tồi, Diệp gia cũng tốt, nếu gả qua hắc sẽ thỏa mãn mục tiêu sống an ổn cả đời của nàng.

Vì muốn gả cho Diệp Thế An, nàng thường đi Diệp gia tìm Diệp Vận. Sau đó cùng Diệp Vận chiêu cố Diệp lão thái thái, dỗ dành Diệp lão thái thái vui vẻ. Một lần chiêu cố như vậy kéo dài bảy, tám năm nên Diệp lão thái thái rất để ý nàng. Thay vì cho hôn nhi cưới một nữ nhân bà không

quen thuộc, chỉ bằng cười một Liễu Ngọc Như bà hiểu tận gốc rễ lại còn là tri kỷ của bà.

Thế nên hôm trước lễ cập kê của nàng, Diệp lão thái thái tự mình tới cửa làm khách rồi lén lút nói với nàng, “Đợi thêm khoảng thời gian nữa ta sẽ một mình tìm phụ mẫu con tâm sự.”

Nàng tất nhiên hiểu ý của Diệp lão thái thái nên vẫn luôn mong chờ.

Chờ đến hôm nay, nàng đang dùng nước rửa sạch mặt để tỉnh táo lại từ cơn ác mộng thì nghe Ấn Hồng phấn khích báo, “Tiểu thư, Diệp lão thái thái tới!”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như thấp thỏm.

Nàng rất muốn nghe Diệp lão thái thái nói gì nhưng thân là văn bối thì chưa được gọi mà đi sợ là không ổn. Đợi hồi lâu cuối cùng có người tới gọi Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như đã rửa mặt chải đầu xong, nàng hít một hơi thật sâu rồi theo thị nữ tới sảnh ngoài.

Trong đại sảnh có ba người đang ngồi. Diệp lão thái thái ngồi ở ghế chính bên trái, Liễu Tuyên ngồi ghế phải. Còn Trương Nguyệt Nhi với ý cười miên man ngồi trên ghế gần nhất cạnh Liễu Tuyên, đang trò chuyện với Diệp lão thái thái.

Ban đầu Liễu Ngọc Như ngẩn người, sau đó nàng nhanh chóng cúi đầu để che giấu cảm xúc không vui.

Diệp lão thái thái thấy nàng thì vui vẻ nói, “Ngọc Như tới rồi, ngồi đây nói chuyện nào.”

Liễu Ngọc Như ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Diệp lão thái thái. Nàng cung kính hành lễ trước rồi được Liễu Tuyên chấp thuận mới đến ngồi bên cạnh Diệp lão thái thái. Diệp lão thái thái nắm tay nàng, cười nói, “Ngọc Như ấy

à, thật đúng là cô nương ngoan ngoan nhất mà ta từng gặp. Ta trộm nghĩ, gia giáo Liễu gia nghiêm khắc nên mới dạy ra được cô nương tốt như vậy và nếu cô nương này là tôn nữ của ta thì hay biết bao.”

“Lão phu nhân nói gì vậy,” Liễu Tuyên rót trà cho Diệp lão thái thái, cười bảo, “Ngọc Như thường ở bên cạnh ngài, được ngài dạy dỗ mới thế. Diệp gia dòng dõi thư hương khiến Ngọc Như nhà chúng ta cũng được thơm lây.”

Hai bên khen tặng nhau một phen, Liễu Tuyên mới nói đến chính sự với Ngọc Như. Ông ta ho nhẹ một tiếng, “Ngọc Như à, hôm nay lão phu nhân tới cửa là muốn thương nghị hôn sự của con với chúng ta. Ngài hy vọng con có thể cùng đại công tử Diệp gia kết Tần Tấn chi hảo[1], nên chúng ta mới kêu con lại đây để hỏi xem con nghĩ thế nào?”

Nghe hỏi vậy, Liễu Ngọc Như đẽ xuống xúc động, nhã nhặn đáp, “Ngọc Như nghe cha mẹ.”

Mọi người nở nụ cười, Liễu Tuyên nói, “Vậy quyết định thế đi. Có điều đại công tử hiện giờ hình như đang tham gia thi Hương, không biết khi nào có thể đến cầu hôn?”

Liễu Tuyên tựa hồ có chút sầu lo bèn nói tiếp, “Ta nghe đâu đại công tử Cố gia cũng tới tuổi rồi, mẫu thân hẳn tìm kiếm khắp nơi, bữa trước còn đến Lưu gia. Lão phu nhân,” Liễu Tuyên quay đầu về phía Diệp lão thái thái, “ngài cũng quản chặt chuyện hôn sự này một chút.”

Mọi người ngồi đây đều hiểu ý Liễu Tuyên. Cố Cửu Tư là bá vương khét tiếng ở Dương Châu, gia thế lại lớn nên tất nhiên phụ mẫu hẳn muốn con mình cưới cô nương tốt nhất thành Dương Châu. Có điều ở Dương Châu, phàm là cô nương chỉ cần hơi tốt thôi cũng đã chướng mắt hẳn. Ý Liễu Tuyên là sợ hẳn bỏ cuộc rồi chọn nhà khác, tới cầu hôn Liễu Ngọc Như –

một cô nương nổi bật nhưng gia thế bình thường. Đến lúc đó hẳn ý vào gia thế để uy hiếp thì không muốn gả cũng phải gả.

Song nếu Cố Cửu Tư đã đi Lưu gia thì sẽ chẳng tới Liễu gia. Suy cho cùng, bối cảnh của cô nương Lưu gia Lưu Tư Vũ tốt hơn Liễu Ngọc Như. Hiện giờ Liễu Tuyên nói vậy chẳng qua cho Liễu Ngọc Như thêm chút mặt mũi thôi.

Liễu Ngọc Như nghe nhắc “Lưu gia”, nàng ngước mắt nhìn theo bản năng, trong lòng hơi bất an. Chính tay nàng trao khăn thêu[2] cho Lưu Tư Vũ, tình nghĩa hai người sâu sắc, Cố Cửu Tư thế mà lại đến nhà nàng ấy?

Nàng cụp mắt, cân nhắc việc lát nữa đi gặp Lưu Tư Vũ.

Diệp lão thái thái nghe Liễu Tuyên nói cũng không nghĩ nhiều, chỉ bảo, “Ngài yên tâm, chờ thi Hương xong, ta lập tức cho con ta dẫn theo Thế An tới cửa cầu hôn.”

“Vậy chi bằng Diệp lão gia tới cầu hôn trước?” Trương Nguyệt Nhi đúng lúc mở miệng, “Chuyện này vốn do trưởng bối quyết định, đại công tử có mặt hay không cũng được. Cứ chuẩn bị trước để tránh về sau nảy sinh biến cố.”

“Sợ là không được,” Diệp lão thái thái lắc đầu, “bằng hữu của con ta đảm nhiệm U Châu Tiết độ sứ, nó tới ăn mừng còn chưa trở về.”

Nghe được “U Châu Tiết độ sứ”, Liễu Ngọc Như vô thức hỏi, “Là họ Phạm à?”

Mọi người nhìn về phía nàng. Liễu Ngọc Như ngẩn người, chính nàng cũng chưa rõ sao mình đột nhiên hỏi câu này.

Chắc vì cảnh trong mơ sáng nay vẫn khiến nàng hơi hoảng hốt. Giờ đã lỡ lời nhưng cũng không phải chuyện gì to tát nên nàng cố tình nhẹ giọng, giả

vờ ngây thơ nói, “U Châu Tiết độ sứ đại nhân tân nhiệm là họ Phạm tên Hiên?”

“Sao con biết?” Diệp lão thái thái kinh ngạc.

Liễu Nguyệt Như thầm giật mình, cứ như vừa bị ai dùng gậy đánh. Song biểu cảm trên mặt nàng không thay đổi, chỉ nói, “Con nghe bằng hữu nhắc qua. Lúc đó con không tin, vì vị trí tiết độ sứ đâu phải nói đổi là đổi?”

“Cũng đúng.” Diệp lão thái thái bật cười. “Con nói phải, chẳng qua Phạm Hiên ở U Châu đã nhậm chức mười ba năm, căn cơ thâm hậu. Tiết độ sứ tiền nhiệm chết bệnh, trước khi chết tiến cử hân, nên giờ hân mới lên làm tiết độ sứ.”

Nghe vậy Liễu Tuyên gật đầu cảm khái, “Đúng là gặp thời...”

Việc hôn nhân coi như bàn xong, Diệp lão thái thái nói chuyện phiếm một hồi liền đứng dậy ra về.

Chờ Diệp lão thái thái đi rồi, Liễu Ngọc Như trở về phòng kêu Ấn Hồng ra ngoài, trong lòng căng thẳng.

Nàng ngồi trước bàn đọc sách, bắt đầu vội vàng viết tin tức trong mộng.

U Châu Tiết độ sứ, Phạm Hiên

Cố Cửu Tư, Vương Vinh

Lương Vương

...

Nàng viết hết mọi chuyện xảy ra trong giấc mơ. Nhìn mặt chữ, đôi mắt kia của Cố Cửu Tư chợt hiện lên trong đầu nàng.

“Cứu ta...”

Nàng chậm rãi nhắm nghiền mắt.

Phạm Hiên...là trùng hợp, hay là lời tiên tri?

Chắc là trùng hợp?

Liễu Ngọc Như ra sức thuyết phục bản thân rằng biết đâu nàng đã nghe qua tin này, chỉ quên mất thôi...

Nàng cố gắng tìm vô số lý do nhưng qua một hồi lâu, nàng vẫn nhìn không được mà đứng lên nói, “Giúp ta báo với Nguyệt di nương ta muốn đi Lưu gia, mong bà đáp ứng.”

Lời tác giả

Chương sau nam chính lên sàn!

Chú thích

[1] Nước Tấn và nước Tần thời Xuân Thu, trai gái hai nước thường kết vợ chồng với nhau. Về sau chỉ sự thông gia, sự kết hôn.

[2] Thời xưa, những cô gái thân thiết như chị em ruột thường tặng nhau khăn tay do mình thêu để thể hiện tình cảm.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 2: Tuyệt, Hãn Tán Thành Hôn Sự Đây!

Hiện giờ Trương Nguyệt Nhi quản lý hậu viện nên Liễu Ngọc Như muốn ra ngoài cần được Trương Nguyệt Nhi cho phép.

Ẩn Hồng không hiểu vì sao Liễu Ngọc Như lại dặn bảo như vậy, chỉ đành nhắc nhở, “Tiểu thư trước hết hãn nên báo với phu nhân chuyện hôn sự này?”

Liễu Ngọc Như ngẩn người rồi thở dài, “Người nói đúng, đúng là phải nói một tiếng với mẫu thân.”

Dứt lời, nàng liền đi đến phòng của Tô Uyển. Phòng của Tô Uyển quanh năm suốt tháng đều ám mùi thuốc thang. Bà hiện nằm trên giường, đang cúi đầu đọc một quyển tiểu thuyết.

Liễu Ngọc Như tiến đến, tỉ mỉ kiểm tra bài trí trong phòng. Sau khi xác nhận hạ nhân không bạc đãi Tô Uyển nàng mới ngồi xuống cạnh bà rồi nói, “Mẫu thân, người có nghe nói hôm nay Diệp lão thái thái tới không?”

“Có nghe nói.” Tô Uyển ho nhẹ, cười bảo, “Phụ thân con sai người tới mời ta nhưng ta bệnh không tiện gặp khách nên mới để Nguyệt di nương đi.”

Liễu Ngọc Như nghe lời này cũng chẳng vạch trần Tô Uyển đang nói dối; nàng biết Tô Uyển muốn an ủi mình. Việc hôn nhân của nữ nhi thân sinh nhưng không cho bà ra mặt mà để một thiếp thất đi tiếp khách thật quá mức sỉ nhục.

Trong lòng Liễu Ngọc Như chua xót nhưng trên mặt không biểu hiện gì. Nàng vừa cười vừa dâng trà cho Tô Uyển rồi nhẹ nhàng thuật lại chuyện hôm nay.

“Sính lễ Diệp gia mang tới hẳn sẽ vô cùng phong phú. Nguyệt di nương với phụ thân sốt ruột, sợ người ta hối hận cửa hôn nhân này bèn thúc giục họ mau chóng định ngày.” Liễu Ngọc Như cười, “Mẫu thân yên tâm, con gả qua đó sẽ không bị thiệt thòi.”

Tô Uyển nghe vậy liền cau mày.

Bà tựa hồ muốn nói gì đấy, cuối cùng lại thở dài một tiếng và bất đắc dĩ bảo, “Phụ thân con làm vậy không ổn, sẽ khiến người ta coi khinh.”

Liễu Ngọc Như thật khổ sở, sao nàng có thể không biết chứ? Nhưng nàng chả thể diễn trò khóc lóc kể lể trước mặt mẫu thân. Rốt cuộc thì mẫu thân cũng lực bất tòng tâm, nói nhiều chỉ khiến bà thêm thương tâm. Vì thế Liễu Ngọc Như giả bộ ngờ nghệch đáp, “Mẫu thân nghĩ nhiều rồi, lão phu nhân Diệp gia rất thương con.”

Nhìn nữ nhi cười ngây ngô, Tô Uyển không biết nên lo lắng hay thấy may mắn. Cuối cùng bà chỉ thở dài, dặn dò Liễu Ngọc Như vài câu đại loại như phải giữ quy củ này kia. Dặn xong bà cũng mệt nên nằm xuống ngủ.

Bước ra từ phòng Tô Uyển, Liễu Ngọc Như thở dài, mắt nhìn bức tường trong sân vây lại một mảnh trời đất. Nàng thầm nghĩ chẳng biết gả vào Diệp gia thì sau này có thường xuyên trở về trấn an Tô Uyển được không. Suy nghĩ một lát, nàng rốt cuộc cất bước đến chỗ Trương Nguyệt Nhi xin phép rồi vội vàng đi Lưu phủ.

Trên đường đi, nàng phái người tới Lưu phủ trước để gửi bái thiếp cho Lưu Tư Vũ[1]. Lúc nàng đến nơi thì đáng lẽ Lưu Tư Vũ đã chuẩn bị tươm tất nhưng vừa bước vào phòng, Liễu Ngọc Như nhìn bộ dạng của Lưu Tư Vũ là biết ngay nàng ấy mới khóc xong.

Nàng đi về phía trước, giả đồ cái gì cũng không biết, vừa cười vừa kéo áo Lưu Tư Vũ, “Hôm nay làm sao vậy, lại để mắt sưng tới gặp ta?”

Vừa nghe lời này, đôi mắt Lưu Tư Vũ lập tức đỏ hoe. Liễu Ngọc Như liếc nha hoàn bên cạnh, làm nha hoàn lui xuống, rồi đơn độc dẫn Lưu Tư Vũ đi vào vườn. Nàng nói với nàng ấy, “Người cứ khóc cho thỏa. Ta dẫn người đi dạo trong vườn, chờ tâm tình thoải mái thì chúng ta lại trò chuyện nhé?”

Lưu Tư Vũ nghe vậy thì khụt khịt mũi cứ như muốn cười, nhưng cuối cùng vẫn chả cười nổi. Sau vài lần ép buộc khóe miệng giật giật, nàng ấy nói, “Bỏ đi, có người ở đây thì ta không cần miễn cưỡng vui vẻ.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì, kể ta nghe xem nào?”

“Lão gia Cố gia đã tới nhà ta.” Lưu Tư Vũ gian nan mở miệng, “Hai ngày trước, lão gia Cố gia cùng phu nhân tới đây. Họ gọi ta đến chính đường, nhìn vài lần rồi khen lấy khen để. Sau lại cho ta một cái vòng ngọc rồi bảo ta lui xuống.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn nhíu mày, “Bọn họ có ý gì?”

“Ta không biết, nhưng cha mẹ ta đang cân nhắc.” Lưu Tư Vũ nói đến đây, tức khắc lại muốn khóc, “Sợ là bọn họ tới làm mai cho Cố Cửu Tư.”

Đáp án chẳng ngoài dự kiến này làm Liễu Ngọc Như thở dài. Trong đầu nàng hiện lên đôi mắt của Cố Cửu Tư từ giấc mộng kia, khiến nàng bắt đầu suy tính. Chưa nói tới giấc mộng là thật hay giả, hôn sự này không thể thành.

Thời điểm Liễu Ngọc Như tới gặp Lưu Tư Vũ, ba thanh niên ăn mặc quần áo của hạ nhân Lưu gia đang cúi đầu đi trong vườn hoa.

Hai người đi hai bên hơi lùn, cái đầu của người ở chính giữa lại cao hơn rất nhiều. Thành thử ba người đi chung một chỗ liền tạo thành chữ “sơn”[2] điển hình.

Cả ba tuy ăn mặc quần áo của hạ nhân, vẻ mặt cứng ngắc, nhưng từng cử chỉ giơ tay nhắc chân đều mang phong thái ổn định, rõ ràng không phải đáng vẻ hạ nhân nên có. Đặc biệt là người ở giữa. Hắn đi tới, móc ra một cây quạt từ trong tay áo, nhẹ nhàng chọc chọc thanh niên phía trước, “Trần Tâm, người rốt cuộc muốn làm trò quỷ gì?”

“Chờ một lát người sẽ biết.” Trần Tâm ở phía trước nói, “Cửu Tư, người đừng nóng vội.”

“Người cứ nhai đi nhai lại câu này.” Cố Cửu Tư bất mãn, “Lúc ở bên ngoài thì kêu trà trộn vào Lưu phủ sẽ nói cho ta. Hiện giờ đã vào Lưu phủ mà người còn chưa chịu nói, có phải muốn ăn đòn không?”

“Để ta nói thay hắn.” Dương Văn Xương đi cuối, nhin không được mà hưng phấn báo, “Chúng ta mang người đi xem cô vợ nhỏ của người á!”

“Cô vợ nhỏ của ta?!”

Bước chân Cố Cửu Tư đột ngột dừng lại, Dương Văn Xương suýt nữa đụng vào hắn. Nhìn biểu cảm khiếp đảm trên mặt Cố Cửu Tư, hắn không khỏi có chút sợ hãi, “Đúng vậy.”

“Ta lấy đâu ra cô vợ nhỏ?” Cố Cửu Tư nhíu mày, “Sao ta không biết?”

“Cha mẹ người hai ngày trước có ghé Lưu phủ,” Dương Văn Xương thận trọng đáp, “người không biết à?”

Nghe thấy thế Cố Cửu Tư hít một hơi thật sâu, hắn gấp quạt lại muốn bỏ đi. Dương Văn Xương lẩn Trần Tâm lập tức giữ chặt hắn, nhỏ giọng nói,

“Đừng đi, đừng đi. Đã tới đây rồi thì tốt xấu gì cũng xem một tí, xác định coi đáng dấp ra sao.”

“Có là tiên trên trời cũng không thêm!” Cố Cửu Tư khẽ quát.

Trần Tâm còn muốn nói nữa đã bị Dương Văn Xương đẩy về phía núi giả. Hắn hạ thấp giọng nhắc, “Có người tới!”

Ba đại nam nhân hoảng hốt, nhanh chân trốn vào núi giả. Trong núi giả chật hẹp, ba đại nam nhân chen chúc cạnh nhau, Cố Cửu Tư còn không quên dùng quạt chọt Trần Tâm. Trần Tâm cắn răng chẳng nói lời nào, nắm quạt của Cố Cửu Tư. Hai người ở trong núi giả yên lặng đối mặt, dùng ánh mắt chém giết nhau. Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, là của hai thiếu nữ đang trò chuyện.

Ba người nghe một hồi thì hiểu đầu đuôi câu chuyện. Hóa ra đây là Lưu Tư Vũ, hơn nữa nàng ấy không muốn gả cho Cố Cửu Tư nên khóc đến thương tâm muốn chết.

Mà từ xưng hô giữa hai người thì vị thiếu nữ còn lại chính là Liễu Ngọc Như, đích nữ của Liễu gia mà có tiếng sủng thiếp diệt thê ở thành Dương Châu.

Vì thế ba người ngừng đùa giỡn, bắt đầu nghiêm túc nghe hai thiếu nữ hàn huyên. Bọn họ nghe thẳng tới khúc Lưu Tư Vũ khóc lóc, “Ngọc Như, Cố gia quyền lực, cơ nghiệp lớn, ta sợ cha ta tham tiền mà đồng ý. Nếu thật sự gả cho hắn, người xem ta sống thế nào đây?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn thở dài. Nàng cầm tay Lưu Tư Vũ, ôn hòa nói, “Ta hiểu, nỗi khổ của người ta đều hiểu. Đối lại là ta phải gả cho hắn, ta sẽ lập tức nhảy hồ.”

Nghe mấy lời này, sắc mặt Cố Cửu Tư cực kỳ khó coi. Hai vị huynh đệ đều nhìn hắn, Cố Cửu Tư ra vẻ bình tĩnh mở quạt, vừa làm bộ không nghe

thấy gì vừa nhẹ nhàng phe phẩy quạt. Dương Văn Xương lặng lẽ giơ tay, tránh cho hắc dùng quạt đánh mặt mình.

Sau đó ba người tiếp tục tập trung tinh thần nghe đối thoại, liền nghe được Liễu Ngọc Như gợi ý cho Lưu Tư Vũ, “Chi bằng thế này, chúng ta đi hỏi thăm một chút xem hắc cụ thể là người thế nào. Sau đó người làm ngược lại những gì hắc thích, buộc hắc tới từ hôn.”

“Buộc hắc tới từ hôn?” Lưu Tư Vũ sửng sốt.

Liễu Ngọc Như gật đầu, tiếp tục nói, “Ta nghe nói Cố Cửu Tư trước nay chưa từng kết hôn chủ yếu vì hắc đặt ra yêu cầu rất cao với thê tử. Hắc chán ghét các tiểu thư khuê các tuân thủ lễ nghi phiền phức, đặc biệt là người thích há mồm ra giảng đạo. Hôm nay người trở về, mau chóng đọc thuộc Tứ Thư Ngũ Kinh, nhất là mấy lời dùng để khuyên răn ấy. Nhớ thật kỹ rồi ngày khác thấy hắc thì tới giảng giải cho hắc nghe.”

Nghe kế sách này, Trần Tâm cùng Dương Văn Xương đều nhìn Cố Cửu Tư. Bọn họ giơ ngón cái hướng về phía hắc, ánh mắt tán thưởng, “Cô nương này lợi hại.”

Cố Cửu Tư không nói chuyện, ánh mắt ngây ra nhưng lại có vài phần khinh thường.

Tiếp theo hắc lại nghe Liễu Ngọc Như nói, “Ta còn nghe được hắc chán ghét nữ tử đáng vẻ kịch cỡm, mà càng chủ động tới gần thì hắc càng ghét. Về sau người thấy hắc, hãy dùng giọng nheo nhéo nói chuyện. Nếu hắc nặng lời dù chỉ một câu, người cứ khóc toáng lên. Tuyệt đối đừng nói chuyện có trật tự giống người bình thường. Nhất định phải nói năng lộn xộn, làm mọi chuyện lập lờ để đòi tiền hắc.”

“Cái này...” Lưu Tư Vũ do dự, “Có vẻ không ổn...”

“Người đừng hành động lộ liễu quá.” Liễu Ngọc Như cười cười, “Người không cần tiếp xúc trực tiếp với hân. Cứ ngẫu nhiên lén lút gặp hân vài lần, khiến hân ghê tởm vài lần là tốt rồi. Thanh danh của hân như vậy, hân có nói xấu người thì mọi người cũng chỉ cảm thấy hân chửi bậy thôi.”

“Được.” Lưu Tư Vũ hạ quyết tâm, “Người nói đúng, nếu ta không làm hân ghê tởm, hân sẽ gây phiền toái cho ta.”

“Ngoài ra,” Liễu Ngọc Như nghiêm túc nghĩ ngợi, “hân chưa từng tham gia Xuân Hoa Yến. Có lần Diệp gia đãi rượu, hân tới trễ; một thị nữ lại gần, hân liền hắt xì hai cái. Trên người thị nữ kia mang túi thơm có mùi hương nồng nặc, dùng cánh hoa chế thành. Có lẽ hân không thích hoa đậm mùi, hay thậm chí là không thích cả hoa. Ta thay người tìm túi thơm mùi thật nồng, người hãy lưu hương này trên khăn tay. Đến lúc gặp hân nhớ phe phẩy cái khăn trước mặt hân thật nhiều vào.”

Dương Văn Xương và Trần Tâm càng thương cảm cho Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư ngửi mùi hoa quá nồng sẽ dễ dàng hắt xì, cả người nổi mẩn đỏ. Chuyện như vậy mà cũng bị cô nương này quan sát được. Nếu nàng nghiêm túc điều tra Cố Cửu Tư khéo sẽ khiến hân gặp đủ loại bất hạnh.

Cố Cửu Tư nghe hai cô nương bàn kế hoạch trị mình để hân phải đẩy lui việc hôn nhân này thì không khỏi nổi cơn giận dữ.

Thế rồi Lưu Tư Vũ lo lắng hỏi, “Nếu làm đến thế mà hân vẫn muốn cưới ta thì phải làm gì?”

Cố Cửu Tư nghe hết nổi.

Hân cảm thấy bản thân đã chịu sự nhục nhã lớn lao, vì thế lợi dụng lúc Trần Tâm và Dương Văn Xương chưa kịp phản ứng, hân đột ngột chạy ra

khỏi núi giả. Hắn đề cao giọng tuyên bố, “Người yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không cười người!”

Liễu Ngọc Như cùng Lưu Tư Vũ đồng thời quay đầu lại. Liễu Ngọc Như đối diện với khuôn mặt mới xuất hiện trong giấc mộng sáng nay liền tức khắc ngây người. Còn Lưu Tư Vũ nhú mày lấp bắp, “Người nói cái gì? Người...người là hạ nhân của viện nào? Người sao lại ở chỗ này? Người...?”

Lưu Tư Vũ phản ứng hơi chậm, hỏi cũng đứt quãng. Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư nhướn mày, hắn vừa mở miệng là nàng biết Cố Cửu Tư muốn tự báo danh tính.

Nhưng nếu biết Cố Cửu Tư ở hậu viện này thì đảm bảo Lưu gia không dám động đến hắn. Tới lúc chuyện này truyền ra ngoài vẫn là thiệt thòi cho nàng với Lưu Tư Vũ.

Vì thế Liễu Ngọc Như bất chấp, nhanh chóng quyết định tiến lên một bước rồi phản nộ quát, “Nô tài từ nơi nào dám xông vào hậu viện?! Người đâu, lôi hắn ném ra ngoài phủ!”

Nói xong, nàng kéo Lưu Tư Vũ quay đầu chạy. Liễu Ngọc Như rống như vậy làm Cố Cửu Tư đứng sững tại chỗ. Chờ hắn hoàn hồn thì hắn, cùng Dương Văn Xương và Trần Tâm, mới ra khỏi núi giả đã bị bao vây bởi vô số gia đình không rõ tình huống.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời gia đình Lưu phủ gặp trộm đột nhập. Tuy chẳng rõ đây là ai nhưng chắc chỉ là phường đạo chích cắc kè nên bọn gia đình rất nhiệt tình xông vào bắt ba người.

Song ba người này thường ở trên phố đánh nhau ẩu đả, nhất là Cố Cửu Tư. Từ nhỏ hắn đã học võ nên rất giỏi võ nghệ, bị cả đồng người đuổi theo vẫn thoát được. Ba người bị gia đình truy đuổi, sau đấy trèo tường mà ra.

Khi ba người thoát khỏi truy binh, trang phục đã xộc xệch, miệng thở hồng hộc. Trần Tâm dựa vào tường nói, “Cô nương kia lá gan nhỏ thật. Không nói hai lời liền kêu người, làm ta chạy muốn chết.”

“Nhát gan?” Cổ Cửu Tư nghe thế bèn châm biếm, “Nàng ta rõ ràng hiểu hết mà giả bộ hồ đồ, sợ chúng ta làm hỏng danh dự của các nàng! Liễu Ngọc Như là đồ hắc liên hoa, bề ngoài thánh thiện, nội tâm thì y như cái mương sâu đầy bùn lại quanh co. Tâm cơ nàng ta thâm độc hơn Lưu Tư Vũ nhiều.”

“Hèn chi,” nghe vậy Dương Văn Xương mới lẩm bẩm, “chứ không sao nàng có thể gả cho Thế An huynh.”

“Người nói nàng ta gả cho ai?” Cổ Cửu Tư quay phắt đầu lại.

Dương Văn Xương dùng vẻ mặt kỳ quái đáp, “Là Diệp Thế An nổi danh nhất thư viện Bạch Lộ. Nghe đồn lão thái thái của Diệp gia đã nói từ trước rằng cháu dâu nhất thiết phải là Liễu Ngọc Như. Người không biết chuyện này à?”

Cổ Cửu Tư đực mặt ra, trong đầu hần hiện lên bộ dạng của cô nương kia.

Nhìn qua là một cô nương bình thường, gia thế bình thường, dáng dấp bình thường, tính cách gò bó theo khuôn phép, ngoại trừ có nhiều tâm tư thì chẳng còn gì đặc biệt. Nàng ta thế mà kết đôi với kẻ đã sớm được Đại học sĩ[3] Tô Văn thu làm quan môn đệ tử[4], kẻ mà tất cả mọi người đều biết tiền đồ vô lượng, kẻ mà hần cực kỳ chán ghét – chính là tên ngụy quân tử Diệp Thế An đó?

Cổ Cửu Tư nghĩ nghĩ–

Tuyệt! Hần tán thành hôn sự này!

Chú thích

[1] Mình kiểm tra bản gốc thì chương trước tác giả để Lưu Vũ Tư, chương này lại để Lưu Tư Vũ, và chương sau thì dùng lộn xộn hai tên. Để thống nhất thì mình sẽ dùng Lưu Tư Vũ nhé, vì mình thấy tên này đọc thuận hơn =)).

[2] Là chữ này 山.

[3] Là một chức quan cao cấp thời quân chủ.

[4] Chỉ người đệ tử cuối cùng được thu nhận của một lão sư. Thông thường đây là vị đệ tử mà lão sư yêu thương nhất, có vị trí đặc thù giữa các đệ tử khác. Quan môn đệ tử còn được gọi là “tiểu lão đại”, địa vị chỉ đứng sau đại đệ tử.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 3: Không Phải Bảo Gả Cho Ta Sẽ Lập Tức Nhảy Hồ Sao?

Ấn tượng của Cố Cửu Tư về Diệp Thế An có lẽ bắt nguồn từ cha hăn – Cố Lăng Hoa.

Cha hăn tuy là thương nhân nhưng lại yêu thích thơ văn, một lòng trông mong hăn có thể chuyên cần đọc sách để kiếm công danh.

Nhưng hăn trước giờ chẳng có hứng thú đọc sách, chỉ thích chơi bời. Vì muốn khích lệ hăn, Cố Lăng Hoa thường lấy Diệp Thế An làm tấm gương giáo dục con. Thế nên Cố Cửu Tư có ấn tượng rất xấu về Diệp Thế An. Hiện giờ khi biết Diệp Thế An muốn cưới Liễu Ngọc Như, một cô nương dung mạo đã bình thường mà tâm tư còn ngoằn ngoèo, hăn không khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa.

Khỏe miệng khê cong, hăn nghĩ ngợi một lát liền dùng cây quạt chọt Trần Tâm, “Người tìm người theo dõi Liễu Ngọc Như cho ta.”

“Theo dõi nàng làm gì?” Trần Tâm ngẩn người rồi trợn mắt, “Cửu Tư, không phải người coi trọng Liễu Ngọc Như đấy chứ?”

“Nói hươu nói vượn!” Cố Cửu Tư dùng quạt đập đầu Trần Tâm, giận dữ đáp, “Ta lại là người không có khiêu thưởng thức vậy sao? Nói cho người hay, nữ nhân khắp thiên hạ có chết hết ta cũng sẽ không cưới nàng ta!”

“Vậy người bảo Trần Tâm theo dõi một cô nương làm gì?” Dương Văn Xương cảnh giác, hăn cảm thấy Cố Cửu Tư gì cũng dám làm.

Cố Cửu Tư nhướn mày, “Hôm nay nàng ta tính kế ta như vậy, chẳng lẽ ta lại bỏ qua? Các người cũng bỏ qua? Người xem, hiện giờ nàng ta chính là vị hôn thê của Diệp Thế An, hắn thì ước hiếp còn nàng ta lại vả mặt chúng ta. Không phản kích thì còn là nam nhân à?”

Dương Văn Xương cùng Trần Tâm nghe vậy cũng thấy hơi có lý.

Diệp Thế An là đối tượng mà đám ăn chơi trác táng ở thành Dương Châu ghét nhất. Diệp Thế An ý học giỏi ước hiếp bọn họ, vị hôn thê của hắn giờ cũng ước hiếp bọn họ. Có thể nhẫn nại chứ không thể nhẫn nhục, bọn họ nhất định phải phản kích!

Ba người nhanh chóng thống nhất kế hoạch. Trần Tâm lập tức sai bảo tiểu đệ đường phố của hắn ngồi chờ ở nhà Liễu Ngọc Như, bất luận cái gì gió thổi cỏ lay đều không được bỏ qua!

Bên kia ba người thương lượng cách đối phó Liễu Ngọc Như thì bên này Liễu Ngọc Như lôi kéo Lưu Tư Vũ chạy như điên về tiểu viện.

Liễu Ngọc Như giải thích tình huống cho Lưu Tư Vũ; nàng ở Lưu gia trấn an một hồi để nàng ấy yên tâm rồi mới trở về nhà.

Ngồi trên xe ngựa, nàng không khỏi đau đầu.

Hiện tại, Lưu Tư Vũ sẽ không gả cho Cố Cửu Tư. Dựa theo tính tình của Cố Cửu Tư, hắn tuyệt đối sẽ không cưới nàng ấy; chỉ cần hắn không đồng ý thì nhà hắn cứng chiều con như vậy cũng chẳng ép buộc nữa. Nàng chỉ sợ mình đã kết thù với Cố Cửu Tư.

Nàng trước giờ đều suy tính cẩn thận, lần đầu làm chuyện lỗ mãng một chút liền trêu chọc người phiền toái như Cố Cửu Tư. Cũng may nàng sắp gả đi...

Liễu Ngọc Như thở phào nhẹ nhõm.

Nàng sắp phải gả chồng, chỉ cần gả cho Diệp Thế An thì Cố Cửu Tư có bất mãn với nàng cũng phải xem mặt mũi Diệp gia. Nên chắc sẽ không sao?

Cố gia có thể khinh thường một Liễu gia làm kinh thương, song Diệp gia lại xuất thân sĩ tộc nên thế nào cũng phải cho họ vài phần thể diện. Hơn nữa, nàng rốt cuộc cũng chỉ là một tiểu cô nương, Cố Cửu Tư lại là một đại nam nhân, hẳn sẽ không mất mặt tới mức gây sự với nàng.

Vậy mà nàng vẫn thấy bất an. Vì thế, nàng mong Diệp Thế An nhanh chóng trở về để định ra việc hôn nhân.

Mấy ngày tiếp theo, Liễu Ngọc Như một mặt ngóng trông Diệp Thế An trở về, hỏi thăm tin tức của hắn; một mặt cho người đi dò la động thái bên Cố phủ. Chưa đầy hai ngày, Ẩn Hồng vừa vào nhà vừa cười nói, “Tiểu thư, ngài có nghe chưa, hôm qua Cố lão gia tức giận tới nỗi đuổi đánh Cố đại công tử trên đường cái.”

Nghe thấy tên Cố Cửu Tư, tay Liễu Ngọc Như run rẩy. Nàng cúi đầu theo hoa, giả bộ vô ý hỏi, “Lý do?”

“Nghe nói là vì hôn sự của hắn.”

Ẩn Hồng tay thu dọn bàn, miệng tiếp lời, “Cố đại công tử náo loạn âm ỉ cả đường cái, nói hắn tự làm chủ hôn sự của mình; hắn không đáp ứng thì cha mẹ hắn đi nhà ai cầu hôn cũng không được. Cố lão gia tức điên, nghe bảo còn lấy gậy trong nhà đuổi theo đánh hắn.”

Khi nói chuyện này mọi người đều nở nụ cười, Liễu Ngọc Như cũng chẳng nhịn cười được.

Nàng bỗng nhớ tới giấc mộng kia.

Thật ra Cỗ Cửu Tư không hẳn là người xấu. Ngày thường hẳn hành sự hơi hoang đường nhưng chưa từng gây chuyện thương thiên hại lý[1]. Ngược lại hẳn làm trò cười ở thành Dương Châu này. Dạng người như vậy khiến người ta ngán ngấm, nhưng nếu hẳn thật sự gặp kết cục giống trong mộng thì quá mức thâm hiểm.

Liễu Ngọc Như thở dài, nàng nhất thời cũng không biết chuyện trong mộng là thật hay giả. Nếu là thật thì nàng có thể làm gì đây?

Nàng suy tư thật lâu, Ẩn Hồng ở bên cạnh cắm hoa xong thấy Liễu Ngọc Như thần thờ liên cười, “Tiểu thư đang buồn chán à? Hay lên phố mua son phấn nhé?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy thì tinh thần bèn phục hồi. Giờ nàng mới nhớ son phấn của mình sắp dùng hết, mà Tô Uyển cũng cần thêm. Nàng nghĩ nghĩ rồi đứng dậy, “Chúng ta ra ngoài dạo chơi đi.”

Nàng giờ đã trưởng thành, mỗi ngày nàng đều muốn đổi tốt với Tô Uyển; nếu có thể mua thứ gì cho bà thì nàng sẽ mua. Đây cũng là lòng hiếu thảo của người làm con.

Nghĩ như thế nên nàng xin phép Trương Nguyệt Nhi rồi đi dạo phố.

Nàng mới bước chân ra khỏi cổng, tiểu ăn mày do Trần Tầm bố trí bèn mau chóng đi báo tin. Cỗ Cửu Tư, Trần Tầm, cùng Dương Văn Xương đang ở sòng bạc cá cược. Cỗ Cửu Tư vừa nghe thấy Liễu Ngọc Như ra ngoài thì tức khắc ngừng chơi, kéo Dương Văn Xương và Trần Tầm hùng hổ đi tìm nàng.

Bọn họ đã bàn bạc kỹ lưỡng, Liễu Ngọc Như muốn đổi phó với Cỗ Cửu Tư thế nào thì hẳn cũng sẽ đổi phó nàng thế ấy.

Liễu Ngọc Như dạy Lưu Tư Vũ bộ dạng mà Cỗ Cửu Tư ghét nhất thì hẳn sẽ học bộ dạng mà nàng ghét nhất!

Mà Liễu Ngọc Như ghét nhất cái gì?

Cố Cửu Tư đã cân nhắc qua. Cái khác hẳn không biết nhưng có một điều hẳn chắc chắn; Liễu Ngọc Như thật lòng chán ghét hẳn.

Rốt cuộc chính miệng nàng nói – Đối lại là ta phải gả cho hẳn, ta sẽ lập tức nhảy hồ.

Nàng đã chán ghét hẳn như vậy, hẳn càng phải làm nàng ghê tởm hẳn!

Ba kẻ ăn chơi trác táng suy nghĩ rất đơn giản, bọn họ chạy một mạch đến chỗ Liễu Ngọc Như. Lúc bọn họ đến nơi, Liễu Ngọc Như đang ở cửa tiệm son phấn lựa hàng. Nàng là khách quen của nơi này; chủ tiệm biết Liễu Ngọc Như cũng không giàu có nhưng tốt tính, lại hiền lành, khác hẳn mấy đại gia thiên kim kiêu căng. Cho nên dù nàng chi tiền không hào phóng, quan hệ của nàng với chủ tiệm lại chẳng tồi. Chủ tiệm vừa trò chuyện với nàng vừa giới thiệu sản phẩm mới.

Liễu Ngọc Như nhìn trúng son phấn loại mới nhất. Nàng cực kỳ thích nhưng sau khi dò hỏi giá cả thì lại lưỡng lự. Trong lúc đang suy tư, nàng đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu rất nhiệt tình. Tiếng kêu này tựa như ngâm mật, lớn tiếng phát ra từ bên ngoài tiệm, “Ngọc Như muội muội!”

Thanh âm này khiến cơ thể Liễu Ngọc Như cứng đờ. Nàng ngẩng đầu nhìn theo bản năng thì thấy ba công tử đỉnh đạc bước vào cửa tiệm son phấn. Cầm đầu chính là Cố Cửu Tư. Hắn mặc áo dài thêu hoa văn mây màu đỏ kim tuyến, tóc buộc quan vàng nạm ngọc; trong tay là cây quạt xếp, trên mặt tươi cười như hoa đào nở rộ, vô cùng xinh đẹp. Phía sau hắn là Dương Văn Xương diện y phục màu lam, Trần Tâm thì toàn thân mặc áo lục thêu hình trúc; cả hai đều cầm quạt xếp, chân đi theo Cố Cửu Tư còn tay thì phe phẩy quạt.

Nơi này vốn chỉ nữ quyến lui tới, thế mà bọn họ là ba đại nam nhân lại chả đỏ mặt tí nào. Song nữ quyến đều sợ tới mức nhanh chóng dùng quạt

tròn che mặt né tránh. Liễu Ngọc Như tuy phản ứng chậm nửa nhịp nhưng vẫn kịp hoàn hồn, nàng xoay người đi tới mặt sau cửa hàng son phấn.

“Ngọc Như muội muội!”

Trần Tâm lập tức phản ứng, chạy vượt lên để chặn phía trước Liễu Ngọc Như.

Nàng mau chóng đổi hướng lại bị Dương Văn Xương chặn đường ngay. Liễu Ngọc Như lẫn nha hoàn bị ba đại nam nhân vây quanh. Cố Cửu Tư dựa cả người vào cái tủ bên cạnh, lười nhác hỏi, “Ngọc Như muội muội đang mua son phấn à?”

Cố Cửu Tư sở hữu một bộ túi da đẹp mắt.

Một động tác tùy tiện như vậy của hắn nếu người khác làm không chừng thành ử rữ, xương cốt oặt ẹo. Nhưng hắn làm thì là lười biếng ưu nhã, còn mang theo nét đẹp khó tả.

Tư thế này dọa Ân Hồng sợ tới mức run bần bật. Liễu Ngọc Như cố gắng trấn định, vội vàng quay đầu nói với chủ tiệm, “Chường quầy, nam khách đến nơi này phải chẳng có chút bất tiện?”

Nghe được lời này, chường quầy tức khắc bừng tỉnh mà gượng cười với Cố Cửu Tư, “Cố công tử, đây là cửa hàng son phấn. Ngài xem, khách hàng của ta ở đây đều là...”

“Há, không sao.” Cố Cửu Tư ngẩng đầu, vừa ngắt lời vừa ném ánh mắt “hãy biết điều một chút” tới chường quầy rồi nói thẳng, “Hôm nay ta mua hết son phấn của cửa hàng, sẽ không ảnh hưởng đến các vị khách khác.”

Nói rồi Cố Cửu Tư quay đầu nhìn Liễu Ngọc Như, dịu dàng bảo, “Ngọc Như muội muội, muội muốn loại phấn mặt nào cứ lấy, ca ca tặng muội.”

“Cố công tử, ngài chú ý nói chuyện đúng mực!”

Ấn Hồng rớt cuộc bộc phát, run rẩy nói, “Tiểu thư nhà chúng ta là cô nương của gia đình thanh bạch. Ngài như vậy, ngài như vậy...”

“Ta thế nào?” Cố Cửu Tư cười cười, “Tiểu nha đầu, người nói xem, ta thì thế nào?”

“Cố công tử.”

Trên mặt Liễu Ngọc Như là biểu cảm tủi thân xen lẫn sợ hãi, giọng nàng run run, “Ta không biết ngài hôm nay tìm Ngọc Như làm gì. Ngọc Như khác ngài một trời một vực, từ trước đến nay chưa từng gặp mặt. Nếu là huynh đệ người nhà ta có đặc tội thì mong ngài thứ lỗi.”

Liễu Ngọc Như suy nghĩ cẩn thận, Cố Cửu Tư hôm nay tới nhất định là để gây sự. Nàng đã trốn không xong thì việc cấp bách chính là nhất quyết phải giữ được danh dự; đừng làm cho người khác nghĩ nàng lén lút kết giao với Cố Cửu Tư. Cho nên nàng nhanh tay phủi sạch quan hệ, sau đấy ám chỉ với mọi người rằng người khác đặc tội Cố Cửu Tư còn nàng chẳng qua bị liên lụy.

Cố Cửu Tư thấy bộ dạng này của nàng, da gà da vịt nổi hết lên. Chưa kịp mở miệng đã nghe Liễu Ngọc Như nói tiếp, “Cố công tử, ngài là đại nhân sẽ không chấp tiểu nhân, hãy khoan dung độ lượng. Ta thay mặt huynh đệ người nhà xin lỗi ngài, cầu mong ngài không cần tiếp tục khiến ta khó xử?”

Nói xong đôi mắt của Liễu Ngọc Như muốn đỏ liên đỏ; trong mắt người khác đích xác là bộ dạng gái nhà lành bị ức hiếp.

Dương Văn Xương với Trần Tâm luống cuống tay chân. Lương tâm bọn họ khiến trách sao lại bắt nạt người ta đến phát khóc? Có phải bọn họ quá đáng rồi không?

Tuy nhiên, Cố Cửu Tư rõ ràng hiểu tính toán của Liễu Ngọc Như. Hắn xuýt xoa, không khỏi cảm khái, “Người giả bộ giỏi thật.”

“Cố công tử...” Liễu Ngọc Như vừa nghe vậy, nước mắt liền rơi lã chã.

Dương Văn Xương hoảng loạn ngăn, “Cửu Tư, hay là thôi...”

Cố Cửu Tư thấy người phe mình thối lui, lửa giận trong lòng bùng lên.

Nữ nhân này... Nữ nhân này!!

Hắn nhin không nổi, bèn hít sâu một hơi rồi quyết định tung tuyệt chiêu lưỡng bại câu thương[2]. Hắn cười giòn giã, dùng biểu cảm mưa thuận gió hòa mà ngọt ngào nói, “Ngọc Như muội muội, muội khóc cái gì. Ta không phải làm khó muội, ta là thích muội á.”

Liễu Ngọc Như nghe mấy lời này, đầu óc tức khắc tắc nghẽn.

Nàng ngơ ngác nhìn nam nhân đối diện cố gắng diễn tình cảm nồng nàn, bỗng nhiên trong lòng nổi lên xúc động muốn cho đối phương ăn tát. Nhưng nàng còn phải ra vẻ thẹn thùng hoang mang, cộng thêm vài phần khiếp sợ, “Cố công tử, ngài chớ đùa giỡn!”

“Ngọc Như muội muội,” Cố Cửu Tư tiến một bước, Liễu Ngọc Như lùi một bước. Cố Cửu Tư nhìn cái tư thái làm bộ làm tịch kia bèn kìm nén khát khao quăng người xuống hồ mà nhẹ nhàng đáp, “Ta đùa giỡn điểm nào? Ta đối với muội là nhất kiến chung tình, tái kiến khuynh tâm[3], đời này kiếp này không phải muội thì ta không cưới!”

Liễu Ngọc Như: ...

Nàng cảm giác mình thua mất rồi.

Da mặt nàng không dày bằng Cố Cửu Tư.

Nhìn Liễu Ngọc Như chẳng nguy trang nổi nữa, Cố Cửu Tư nhin không được mà khoe ra nụ cười đắc ý.

Liễu Ngọc Như xem dáng vẻ ấy thì coi như thấu hiểu Cố Cửu Tư nhỏ mọn cỡ nào. Nàng trầm mặc giây lát, nàng biết nếu tiếp tục thế này chỉ e Cố Cửu Tư sẽ không ngừng đuổi theo mình.

Nàng thở dài, nhỏ giọng dứt khoát, “Cố công tử, ta xin lỗi chuyện lần trước. Kia cũng là hành động bất đắc dĩ vì danh dự nữ tử rất quan trọng. Nhưng đúng là ta không phải. Hôm nay ngài tới quấy rầy ta cũng coi như đòi xong nợ, xin ngài giờ cao đánh khẽ có được không?”

Cố Cửu Tư nghe Liễu Ngọc Như phân trần, ngoài cười nhưng trong không cười, “Không phải bảo gả cho ta sẽ lập tức nhảy hồ sao? Ta hiện tại cũng đã cầu thân, tranh thủ thời gian để khỏi khiến ta chờ đợi đi, Ngọc Như muội muội.”

Nói rồi hắn giơ cằm lên, thì thầm, “Sông đào bảo vệ thành ở phía sau kia, mau nhảy đi.”

Liễu Ngọc Như im lặng; nàng mím môi, tức giận tới mức cả người run rẩy. Nàng đè xuống lửa giận rồi hỏi, “Cố công tử, ngài nhất định phải bắt ta nhảy sông mới bằng lòng bỏ qua?”

Cố Cửu Tư nghĩ nghĩ.

Kỳ thực sau khi chứng kiến Liễu Ngọc Như bị hăn chọc giận đến phát run rồi còn nghiêm túc nhận sai, hăn thấy mình cũng không tức giận đến vậy.

Không còn tức giận, hăn cũng mất đi ý muốn trêu đùa Liễu Ngọc Như. Vì vậy hăn cân nhắc một hồi, mặt tươi cười, tay sờ sờ cằm, “Cũng không hăn thế. Nhưng ngươi phải nói rằng Diệp Thế An là đồ khốn nạn, không

bằng Cổ Cửu Tử ngọc thụ lâm phong[4], anh tuấn tiêu sái, tài tình nhạy bén, nhân phẩm đoan chính.”

Đây đều là lời lẽ cha hãnh trước kia dùng để khen Diệp Thế An.

Nghe mấy lời này, Liễu Ngọc Như ngó ra. Nàng hơi hơi hé miệng, vừa nhỏ giọng lắp bắp vừa cố gắng nhớ mấy từ ngữ vừa rồi, “Cổ công tử nói phải. Diệp...Diệp công tử là đồ khốn nạn, không...không bằng ngài ngọc thụ lâm phong, anh tuấn...”

“Tiêu sái,” Cổ Cửu Tử nhắc.

“Đúng vậy.” Liễu Ngọc Như gật gật đầu, tiếp tục nói lắp, “Anh tuấn tiêu sái, tài tình nhạy bén, nhân phẩm...”

“Đoan chính.”

“Phải, đoan chính.” Liễu Ngọc Như lại gật đầu, vội vàng nói, “Ngài là chính nhân quân tử, phẩm hạnh cao khiết, sẽ không làm khó một tiểu nữ tử như ta.”

Cổ Cửu Tử nghe thế bèn tấm tắc một tiếng rồi bảo, “Người biết ăn nói đấy. Được rồi,” hãnh vừa cầm lấy hộp son phấn vừa nói, “đi đi.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như như được đại xá bèn nhanh chân rời đi.

Nhưng mới dẫn váy ra ngoài vài bước, Cổ Cửu Tử đã kêu nàng, “Chờ chút.”

Cổ Cửu Tử liếc mắt nhìn các cô nương đang dùng quạt che mặt ở trong tiệm, hãnh tuyên bố, “Các người cứ việc chọn son phấn, tính tiền cho ta.”

Nghe vậy các cô nương liếc nhìn nhau. Suy nghĩ một lát liền có mấy người đánh bạo chọn đồ.

Có người mở đầu nên mọi người đều bắt chước theo. Cố Cửu Tư cũng không nhiều lời, cầm quạt căn dặn gã sai vặt ở lại trả tiền rồi dẫn Dương Văn Xương với Trần Tâm rời đi. Đến bên cạnh Liễu Ngọc Như, hắn đánh giá nàng từ trên xuống dưới, hất cằm nói, “Đứng đây làm gì? Đi chọn đi.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người, Cố Cửu Tư nhướn mày, “Xem thường ta à?”

“Không dám, chỉ là...”

Nàng chưa dứt lời, Cố Cửu Tư đột nhiên ném một hộp son phấn cho nàng. “Cầm đi, rồi chọn thêm mấy hộp. Về sau gả cho Diệp Thế An,” hắn hạ thấp giọng, đôi mắt xinh đẹp sáng rọi, nghiêm túc nói, “thay ta xử lý hắn cho tốt, hửm?”

Nói xong, hắn cười sảng sặc rồi mang người đi.

Liễu Ngọc Như đứng sững tại chỗ, tay cầm hộp son phấn, đầu ngơ ngác nghĩ về cái nhướn mày ban nãy của Cố Cửu Tư.

Hộp son phấn này đúng là loại trước đó nàng không nỡ mua.

Khi Cố Cửu Tư rời khỏi cửa hàng, Dương Văn Xương thấy hắn cư xử lạ lùng bèn chất vấn, “Người mua son phấn cho các nàng làm gì?”

“Cũng không dễ dàng.” Cố Cửu Tư phe phẩy cây quạt.

Trần Tâm thấy lạ nên hỏi, “Cái gì không dễ dàng?”

Cố Cửu Tư thở dài, có đôi phần thương hại đáp, “Vừa rồi khi nàng ta hạ mình xin lỗi, ta chợt thấy cô nương này chả đáng ghét đến vậy.”

Hắn giơ tay lật quạt che khuất ánh mặt trời trên đỉnh đầu, mắt nhìn về phía chuông gió treo ở mái hiên Xuân Phong Lâu. Hắn cau mày nói, “Ta chợt nghĩ, bắt nạt nàng ta như vậy cũng hơi ác độc. Rốt cuộc,” Cố Cửu Tư mấp má môi, “nàng ta sống không dễ dàng.”

Lời tác giả

Cố Cửu Tư: Ta, Cố Cửu Tư, dù nữ nhân khắp thiên hạ có chết hết ta cũng sẽ không cưới Liễu Ngọc Như!

Về sau—

Nàng thật thơm.

Chú thích

[1] Chuyện sai trái, vi phạm đạo đức.

[2] Hai bên đều thất bại, dẫn tới thương vong.

[3] Vừa gặp đã yêu, gặp lại thì tình cảm càng sâu đậm.

[4] Nghĩa là “cây ngọc đón gió”. Người con trai có nét kiêu hùng và người con gái có nét kiêu sa được ví như cây ngọc; đứng trước gió mạnh mà không hề bị đổ, đã đẹp lại càng đẹp.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 4: Công Tử Tìm Được Ý Trung Nhân Rồi!

Liễu Ngọc Như cầm hộp son phấn thật lâu mới hoàn hồn.

Các cô nương trong tiệm đều đang vội vàng lựa hàng, không ai phát hiện Cố Cửu Tư nói chuyện với nàng. Ân Hồng cũng đi chọn một hộp son phấn, lúc trở về thấy đồ trong tay Liễu Ngọc Như thì cười hỏi, “Tiểu thư, ngài không chọn thêm sao?”

“À, ừ.”

Liễu Ngọc Như cúi đầu. Hiện giờ cô nương nào cũng hăng hái lựa đồ, nếu nàng không chọn gì hết thì có vẻ khác thường.

Nàng lặng lẽ thu hộp son phấn vào trong tay áo rồi tiến lên lựa thêm mấy hộp. Chưởng quầy cười với nàng, “Liễu tiểu thư, tính tình Cố công tử là vậy đấy, ngài đừng để bụng. Hắn vốn là dạng miệng dao găm tâm đậu hủ. Nhất định huynh đệ ngài ở sông bạc chơi thắng hắn nên mới tìm ngài trút giận, ngài chịu khó nhịn chút sẽ không sao. Ngài xem, hắn hả giận liền cao hứng vung tiền.”

“Tỷ nói phải.” Liễu Ngọc Như thở dài, “Để tỷ tỷ chế giễu rồi.”

Liễu Ngọc Như ở cửa hàng chọn son phấn, Cố Cửu Tư lại đi sông bạc tiếp tục đánh bài. Cuộc đối thoại giữa hai người nhanh chóng truyền về Cố gia. Cố Lăng Hoa đang ở đại sảnh cùng phu nhân của mình, ông nổi giận đùng đùng mắng Cố Cửu Tư, “Thằng nhãi ranh chẳng biết tốt xấu, nó nghĩ vì sao ta cho nó dính hôn chứ? Còn không phải sợ cữu cữu nó tiến cử nó

vào cung rồi với diện mạo như vậy, ngộ nhỡ khiến công chúa coi trọng thì nó chịu nổi sao?”

“Ông đừng tức giận,” Cố phu nhân Giang Nhu thở dài, “Cửu Tư nói cũng đúng. Dù sao cũng là hôn sự của nó, để nó tìm người mình thích đi. Ông mà hồ đồ cho nó đính hôn rồi lại trúng người nó chẳng thích thì chung quy vẫn không thỏa đáng.”

“Thế nào mới thỏa đáng? Sánh đôi với công chúa thì thỏa đáng?!”

Trong lúc hai người tranh cãi, quản gia vội vàng chạy từ bên ngoài vào.

“Lão gia! Phu nhân!” Quản gia phấn khích thông báo, “Tìm được rồi!”

“Tìm được gì?” Cố Lăng Hoa lẫn Giang Nhu đều ngớ người.

Quản gia hào hứng đáp, “Ý trung nhân của thiếu gia á!”

Lời này vừa vào tai, Giang Nhu lên tiếng ngay tức khắc, bà cao giọng hỏi, “Cửu Tư có ý trung nhân?! Sao nó không nói với chúng ta?”

Đối lập với Giang Nhu, Cố Lăng Hoa trầm tĩnh bảo, “Sao người biết Cửu Tư có ý trung nhân?”

Quản gia phấn chấn thuật lại lời của thị vệ, “Thiếu gia bảo không phải cô nương này thì không cưới. Nói vậy là ý trung nhân rồi còn gì? Lão gia, ta biết cô nương này, cũng đã phái người hỏi thăm. Là một cô nương có gia cảnh trong sạch, tính tình cực tốt, dung mạo tuy hơi bình thường nhưng không xấu. Cưới vợ phải cưới vợ hiền, mà thiếu gia thích mới là điều quan trọng nhất.”

“Quản gia nói phải.” Giang Nhu phục hồi tinh thần rồi vội thu xếp, “Người nhanh chóng chuẩn bị, hỏi han lại hoàn cảnh của cô nương kia. Nếu đúng là cô nương tốt, ngày mai ta cùng lão gia sẽ tới cửa cầu hôn.”

Quản gia nhận lệnh bèn nhanh chân lui xuống. Cố Lăng Hoa hồi tưởng những lời quản gia nói rồi quay sang nhìn Giang Nhu, “Phu nhân, chuyện này nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái.”

“Đúng là kỳ quái.” Giang Nhu thở dài, “Cửu Tư trước giờ luôn kể ta nghe mọi chuyện, thế mà nó chưa từng nhắc tới cô nương nó thích. Hơn nữa một cô nương bình thường như vậy thì hai đứa làm thế nào quen biết?”

Cố Lăng Hoa im lặng. Ông cẩn thận cân nhắc rồi nói với Giang Nhu, “Trước mắt bà không cần nói chuyện cầu hôn với Cửu Tư. Dù sao cô nương này là chính miệng nó nói không phải nàng ấy thì không cưới. Chúng ta cứ quyết định việc hôn nhân đã, lần này tuyệt đối không để nó làm bậy.”

“Cái này...” Giang Nhu hơi do dự, “Cầu hôn là chuyện lớn, giấu nó thì...có vẻ không ổn?”

“Không sao.” Cố Lăng Hoa vẫy vẫy tay, “Cứ kéo dài thì chờ đệ đệ bà muốn Cửu Tư vào kinh chúng ta mới khước từ cũng đã trễ.”

Nghe vậy Giang Nhu lập tức hiểu rõ; Cố Lăng Hoa chẳng muốn biết tại sao Cố Cửu Tư phát ngôn như thế. Tóm lại, có những lời đó của Cố Cửu Tư thì ông sẽ có cơ áp chế nhi tử.

Liễu Ngọc Như sinh trưởng ở Dương Châu; quá khứ của nàng hết sức bình thường, là một tiểu thư khuê các tiêu chuẩn. Hôm sau quản gia mang tới bức họa vẽ Liễu Ngọc Như cùng thông tin về cuộc đời nàng. Vợ chồng Cố gia vô cùng vừa lòng; nhi tử không đáng tin của mình lại có thể tìm thấy cô nương đáng tin nhường này thì đúng là chẳng thể tốt hơn.

“Chỉ là có một lời đồn,” quản gia chần chừ song vẫn nói tiếp, “nghe bảo lão phu nhân Diệp gia để ý Liễu tiểu thư. Hôn sự hai nhà hình như đã ngầm định ra.”

Vừa nghe lời này, Giang Nhu tức khắc sốt ruột, “Đã định rồi?”

“Không có.” Quản gia lập tức đáp, “Đều là đồn đãi.”

“Như vậy đi,” Cố Lăng Hoa vừa suy nghĩ vừa trầm tĩnh nói, “chúng ta tự mình đến Liễu gia, hỏi tình huống cho rõ ràng. Nếu hai nhà đã định hôn sự, quân tử dĩ nhiên không đoạt người thương của kẻ khác. Nếu chưa quyết định thì cứ để Liễu gia lựa chọn.”

Quản gia hiểu ý của Cố Lăng Hoa, ngay hôm sau liền cùng Giang Nhu nghĩ ra danh sách sính lễ rồi mang theo người trực tiếp tới cổng chính Liễu gia.

Lúc vợ chồng Cố gia đến nhà Liễu Ngọc Như, nàng đang ở trong phòng chăm sóc Tô Uyển.

Thấy Giang Nhu với Cố Lăng Hoa, không ai nghĩ bọn họ tới cầu hôn. Vì thế Liễu Tuyên cũng không gọi Liễu Ngọc Như ra mặt.

Gia nghiệp của Cố gia ở Dương Châu cực kỳ lớn, nên Trương Nguyệt Nhi lẫn Liễu Tuyên hơi căng thẳng. Một mặt họ nghiền ngẫm ý đồ của Cố Lăng Hoa, mặt khác tán gẫu với ông. Hàn huyên một hồi thì Cố Lăng Hoa cười bảo, “Lúc trước nghe nói quý phủ có hi sự. Hình như là Liễu đại tiểu thư đính hôn với Diệp gia, chẳng biết có đúng không?”

Nghe xong, Liễu Tuyên với Trương Nguyệt Nhi liếc mắt nhìn nhau. Đầu óc Trương Nguyệt Nhi linh hoạt, nháy mắt liền hiểu ý đồ Cố Lăng Hoa đến đây.

Bà ta đã thắc mắc Cố gia tại sao lại ghé thăm, hóa ra là vì Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như là nữ nhi của Tô Uyển, Trương Nguyệt Nhi không quá yêu thích nàng nhưng ngoài mặt cũng chẳng gây khó dễ. Bà ta biết Liễu

Ngọc Như kinh doanh hôn sự của bản thân, hiểu rõ nàng muốn gả vào nhà có gia cảnh tốt.

Nàng gả cho người trong sạch, sính lễ sẽ nhiều. Sính lễ vào Liễu gia thì ngày sau đều để lại cho nhi tử của bà ta, vì thế Trương Nguyệt Nhi cũng vui vẻ để Liễu Ngọc Như tính toán. Ban đầu bà ta đã rất hài lòng với Diệp gia; sính lễ của Diệp gia xa xỉ nên bà ta mới vội gả Liễu Ngọc Như đi. Thế nhưng so với Cố gia thì Diệp gia sao sánh bằng?

Trương Nguyệt Nhi suy tính cực nhanh. Ngay giây phút Liễu Tuyên do dự, bà ta cười khanh khách, “Đều là lời đồn thôi. Ngọc Như là bạn khuê mật của đại tiểu thư Diệp gia nên khá thân thiết với Diệp gia, song hai nhà chưa từng bàn chuyện hôn sự. Hiện giờ đại công tử Diệp gia còn bận thi cử thì sao có thời gian cho việc này?”

Liễu Tuyên nghe Trương Nguyệt Nhi nói dối trắng trợn cũng thấy hơi bất an. Nhưng lời đã nói ra, ông ta không tiện làm mất mặt Trương Nguyệt Nhi nên chỉ biết gật đầu, “Đúng là không có đính hôn.”

Giang Nhu cùng Cố Lăng Hoa liếc nhau, hai người đều thở phào nhẹ nhõm. Giang Nhu chẳng vòng vo nữa, thẳng thắn nói ý đồ tới đây, “Thật không dám giấu giếm, hôm nay chúng ta tới cửa vì muốn cầu thú Liễu đại tiểu thư cho đứa bé Cữu Tư.”

Giang Nhu dành những lời có cánh cho Liễu Ngọc Như, rồi lại khen ngợi Cố Cữu Tư, cuối cùng mới đi vào trọng điểm. Bà vừa phất tay ra hiệu cho thị nữ vừa quay đầu nhìn Liễu Tuyên, “Cố gia chúng ta làm người ngay thẳng, việc gì cũng thành tâm. Đây là danh mục sính lễ của Cố gia, nếu hai vị đồng ý thì ngày mai chúng ta sẽ chính thức tới đây hạ sính. Còn nếu có gì chưa ổn thì hai vị hãy nói với chúng ta một tiếng, chúng ta sẽ làm hết mức có thể.”

Nghe vậy đôi mắt của Trương Nguyệt Nhi sáng lên, ý cười ngập tràn trên khuôn mặt bà ta khi nhìn Liễu Tuyên cầm lấy danh mục sinh lễ. Chiều dài bản danh sách kia nhìn thôi đã thấy kinh người, số lượng này với thương hộ bình thường như Liễu gia là một con số khổng lồ. Trương Nguyệt Nhi quan sát biểu cảm của Liễu Tuyên, dù tận lực ra vẻ trấn định nhưng ánh mắt Liễu Tuyên đã bán đứng ông ta. Vì thế Trương Nguyệt Nhi trong lòng lập tức tính toán.

Liễu Tuyên xem xong liền đưa danh sách cho Trương Nguyệt Nhi. Trương Nguyệt Nhi đọc lướt qua, cảm thấy có chút khó thở nhưng vẫn ho nhẹ một tiếng rồi ra vẻ thương xót, “Tuy ta chẳng phải mẹ đẻ của Ngọc Như nhưng Ngọc Như là đích nữ nhà chúng ta, nên ta cũng xem con bé như nữ nhi thân sinh. Tiền tài không phải quan trọng nhất, chủ yếu là Cổ công tử có thành tâm hay không.”

Trước khi đến đây, Giang Nhu đã tìm hiểu cận kề Liễu gia. Dĩ nhiên bà biết rõ Trương Nguyệt Nhi là dạng người gì, cũng như cái gọi là “thành tâm” của bà ta. Bà nhìn thoáng qua Cổ Lăng Hoa, cười cười, “Người nhà chúng ta không giỏi ăn nói nên chỉ có thể dùng vàng bạc biểu đạt thành ý, tuyệt đối chẳng hề có ý bôi nhọ tiểu thư. Sống trên đời này, chỉ đồ vật mới nắm được trong tay, ngài thấy đúng không?”

“Thế này đi vậy,” Cổ Lăng Hoa khẽ ho, “bên phố Đông chúng ta còn nắm cửa hiệu mặt tiền, tất cả đều lấy làm sinh lễ. Ngài thấy được không?”

Phố Đông là khu phố phồn hoa nhất thành Dương Châu. Một cái cửa hiệu mặt tiền đã mang giá trị xa xỉ huống chi năm cái!

Ngay cả với Cổ gia thì đây cũng là ra tay hào phóng.

Trương Nguyệt Nhi thấy kết quả tốt liền ưng ý. Bà ta nhìn Liễu Tuyên, dè dặt kích động nói, “Lão gia, Cổ công tử vốn là thanh niên tuần kiết, có thể coi trọng Ngọc Như là phúc phận của con bé, đúng không?”

Liễu Tuyên nghe Trương Nguyệt Nhi nói, ánh mắt ông ta dừng trên danh mục sính lễ. Một mặt ông ta lo lắng cho tương lai Liễu Ngọc Như, một mặt lại luyến tiếc đồng vàng bạc kia.

Ông ta giãy giụa hồi lâu, rốt cuộc mở miệng, “Xin hỏi Cố công tử nghĩ gì về hôn sự này?”

Ông ta đã tiếp xúc với vợ chồng Cố gia, bọn họ cũng dễ đối phó; Liễu Ngọc Như gả qua hẳn sẽ không chịu thiệt thòi. Cố Cửu Tư tuy...tuy hơi hoang đường, nhưng một nữ nhân sống tốt hay không, quan trọng vẫn là dựa vào sự yêu thích của nam nhân.

Nghe hỏi vậy, Giang Nhu bật cười, “Nếu không phải con ta hâm mộ Liễu đại tiểu thư thì sao chúng ta lại hao tổn tiền bạc như thế?”

Liễu Tuyên thở phào nhẹ nhõm. Ông ta cứ nghĩ hoàn cảnh Cố gia như vậy thì dù cưới thấp cũng đi Lưu gia trước mới phải.

Liễu Tuyên cười thỏa mãn, đang định bảo đi hỏi ý Liễu Ngọc Như liền nghe thấy tiếng Trương Nguyệt Nhi, “Đây là duyên trời tác hợp, là mối nhân duyên đẹp do Nguyệt Lão ban cho! Ngọc Như của chúng ta từng nói Cố công tử sở hữu tướng mạo đoan chính, lại chân thành nhiệt tình, đúng là nam nhi tốt hiếm có!”

Liễu Tuyên biến sắc, nhưng lúc này Giang Nhu lại tiếp lời, “Liễu tiểu thư thật sự đã nói thế?”

“Đúng vậy.” Trương Nguyệt Nhi bắt chuyện với Giang Nhu, “Ngọc Như tuy rằng không có giao tình với Cố công tử nhưng lại hết sức tán thưởng Cố công tử.”

“Thật tốt quá.” Giang Nhu quay đầu nhìn Liễu Tuyên, “Liễu lão gia, vậy quyết định ngày mai chúng ta sẽ chính thức tới hạ sính nhé?”

Hai người phụ nữ kẻ xướng người họa, lời cũng đã nói ra làm Liễu Tuyên chẳng thể phản đối. Suy nghĩ nghiêm túc thì ông ta cảm thấy vốn chuyện hôn nhân cũng là lệnh của phụ mẫu và lời người mai mối. Liễu Ngọc Như từ trước đến nay dịu dàng ngoan ngoãn, đối với nàng thì gả cho Diệp Thế An hay Cố Cửu Tư chắc cũng không khác nhau mấy.

Vì thế Liễu Tuyên gật gù, vui vẻ bảo, “Ngày mai Liễu mỗ xin đợi hai vị đại giá quang lâm.”

Liễu Tuyên đứng dậy rồi cùng Trương Nguyệt Nhi tiễn Cố Lăng Hoa với Giang Nhu. Sau đó ông ta thở dài, “Bà đi nói với Ngọc Như một tiếng, nữ tử với nhau bàn chuyện này cũng dễ hơn.”

Trương Nguyệt Nhi cười đáp ứng, kéo tay Liễu Tuyên rồi nói, “Lão gia yên tâm, Cố gia tốt hơn Diệp gia nhiều. Diệp gia lắm quy củ, người nhà Cố gia lại dễ nói chuyện. Nhà đó quyền thế song chỉ có Cố Cửu Tư là con một. Tuy tính tình Cố Cửu Tư hơi hoang đường, nhưng trên đời đâu ai mười phần vẹn mười? Chỉ cần Cố Cửu Tư thích Ngọc Như của chúng ta thì Ngọc Như sẽ sống tốt.”

“Bà nói phải.” Giọng Liễu Tuyên ôn hòa, “Vẫn là bà suy nghĩ chu đáo.”

“Ngài đừng lo, ta sẽ nói chuyện với Ngọc Như.” Trương Nguyệt Nhi điềm đạm nói, “Ngọc Như còn nhỏ tuổi, hôn sự là chuyện trọng đại, vẫn nên để chúng ta thế nó xem xét mới phải.”

Trương Nguyệt Nhi trấn an Liễu Tuyên xong, Liễu Tuyên yên lòng liền vội vàng đi tính toán lời lãi từ chuyện này. Chờ ông ta đi khuất, Trương Nguyệt Nhi sai người hỏi thăm sự tình của Liễu Ngọc Như cùng Cố Cửu Tư rồi được kể lại sự cố ở cửa hàng son phấn.

Trương Nguyệt Nhi nghe xong liền cười phá lên. Bà ta ngồi trên ghế nói với thị nữ đứng cạnh, “Ô Uẩn là kẻ không có bản lĩnh, nhưng nữ nhi của bà ta thì ngược lại. Được thôi, người vịn vào cố này mà bảo rằng nó hành

xử gây mất thể diện nên cấm túc nửa tháng, rồi cứ định ra chuyện hôn nhân trước. Quân kỹ miệng lưỡi hạ nhân, trước khi đính hôn mà kẻ nào cho nó biết ta sẽ bán hẳn ra ngoài ngay tức khắc!”

Thị nữ hiểu rõ Trương Nguyệt Nhi là thật sự quyết tâm bèn vội đáp, “Ngài yên tâm, tuyệt đối sẽ không có kẻ nào lăm mồm.”

Trương Nguyệt Nhi gật đầu, bà ta nghĩ nghĩ rồi dặn, “Người nói chuyện dễ nghe chút. Nó hiện giờ vẫn đang trông ngóng Diệp Thế An trở về để đính hôn. Người ráng dỗ dành nó, chờ định xong việc hôn nhân với Cố gia thì ta sẽ đi khuyên bảo nó tiếp.”

“Đã rõ.” Thị nữ cười nói, “Ngài yên tâm, nô nhất định sẽ làm mọi việc chu đáo. Dù sao tương lai cũng là Cố thiếu nữ nãi nãi, nô sẽ không đắc tội.”

“Đáng tiếc,” Trương Nguyệt Nhi thở dài, “ta không có nữ nhi phù hợp để xuất giá. Tuyệt nhiên còn nhỏ quá, chứ không thì Diệp gia cũng chẳng tồi.”

“Liễu Ngọc Như này,” bà ta cúi đầu nhìn danh mục sính lễ, trào phúng cười, “cũng thật đáng giá.”

Lời tác giả

Lần đầu viết thể loại này nên kỳ thực tôi khá hồi hộp.

Tình cảm trong câu chuyện không phức tạp, cũng không đao to búa lớn, tương đối nhẹ nhàng, có chua ngọt đắng cay đủ cả. Cốt truyện sẽ từ từ phát triển, nhân vật cũng từ từ trưởng thành.

Diễn biến so với những truyện trước chắc sẽ chậm hơn.

Hy vọng mọi người ủng hộ, tin tưởng, và sẽ nghĩ giống tôi rằng đây là một câu chuyện đẹp T.T

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 5: Cuộc Đời Này Của Nàng Kết Thúc Rồi

Khi Liễu Ngọc Như nghe tin Trương Nguyệt Nhi cấm túc nàng thì cảm thấy hơi bất ngờ.

Trương Nguyệt Nhi đối đãi nàng không tính là tốt, nhưng để Liễu Tuyên vui lòng, bà ta luôn khoác lên mình bộ dạng từ mẫu. Tuy chỉ là thiếp thất song đối nhân xử thế chẳng kém phong độ chính thất chút nào. Mấy năm gần đây bà ta chẳng trông coi gì nàng nhưng vốn cũng không nghiêm khắc, thế nên vì Cổ Cửu Tư trêu đùa mà cấm túc nàng liền khiến Liễu Ngọc Như kinh ngạc.

Thị nữ Quế Hương tới truyền tin thấy Liễu Ngọc Như nghi hoặc bèn cười cười giải thích, “Đại tiểu thư đừng trách Nguyệt di nương. Di nương nói ngài hiện giờ khác với trước kia, cấm túc ngài cũng vì muốn mọi người biết gia giáo của Liễu gia nghiêm ngặt. Đây là suy nghĩ vì thanh danh của ngài, mong ngài thứ lỗi.”

Quế Hương nói rất hợp tình hợp lý. Nếu không phải Liễu Ngọc Như biết thừa tính tình của Trương Nguyệt Nhi chắc đã trầm trồ bà ta quả thật là một di nương tốt hiếm thấy.

Nhưng nàng hiểu Trương Nguyệt Nhi là kẻ không được lợi thì sẽ không làm; bà ta đột nhiên suy nghĩ cho nàng khiến Liễu Ngọc Như không khỏi cảm thấy bất an. Dù vậy trên mặt nàng chẳng biểu lộ gì, chỉ ngoan ngoãn tiếp nhận lệnh cấm túc. Sau khi tiễn Quế Hương đi, nàng mang kim chỉ từ trong phòng ra vườn ngồi thêu hoa cùng Ân Hồng.

Ấn Hồng thẳng tính, hồ nghi hỏi, “Ngài nói xem Nguyệt di nương tự nhiên sao đổi tính, vì ngài mà thật lòng cân nhắc?”

Tay Liễu Ngọc Như đang thêu hoa chợt dừng lại. Nghĩ ngợi một hồi, nàng đáp, “Có lẽ sợ hôn sự giữa ta và Diệp gia xảy ra biến cố.”

Suy cho cùng, hôn sự của nàng đối với Trương Nguyệt Nhi mà nói đều là để kiếm bạc. Nàng không có huynh đệ, sau này nhi tử của Trương Nguyệt Nhi sẽ kế thừa hết gia sản Liễu gia. Vì vậy những năm này, bà ta biết rõ nàng ở bên ngoài mưu cầu mỗi hôn sự tốt nhưng cũng chẳng ngăn cản.

Bởi vì không xung đột lợi ích, thậm chí còn là quan hệ đôi bên cùng có lợi nên mấy năm nay nội trạch Liễu phủ luôn luôn hòa thuận. Liễu Ngọc Như thấu hiểu rằng với tình cảnh mẫu thân không sinh nhi tử, biện pháp duy nhất để bà sống tốt chính là nàng phải gả vào chỗ tốt.

Nàng gả vào chỗ tốt, Trương Nguyệt Nhi buộc phải đối đãi tử tế với Tô Uyển để giữ thể diện cho nàng.

Với nữ nhân mà nói, khi chào đời là lần đầu thai đầu tiên, quyết định vận mệnh hôn nhân. Hôn nhân chính là lần đầu thai thứ hai, quyết định vận mệnh cả đời. Liễu Ngọc Như tin tưởng đạo lý này. Nàng từ nhỏ tới nay ngày đêm hao tổn tâm cơ là vì muốn mỗi nhân duyên tốt. Hiện giờ rốt cuộc cũng nắm trong tay nên có lẽ vì nguyên do này mà Trương Nguyệt Nhi thay đổi thái độ?

Nghĩ như vậy, trong lòng Liễu Ngọc Như yên tâm hơn nhiều.

Nàng thêu xong một đôi uyên ương thì thấy hơi mỏi mắt, bèn buông kim chỉ rồi đứng dậy đi vào phòng.

“Tiểu thư,” Ấn Hồng biết nàng muốn làm gì, không khỏi thấy kỳ quái mà hỏi, “lại đọc sách à?”

Liễu Ngọc Như lấy ra quyển Tiểu Thạch Sơn Ký rồi dịu dàng nói, “Lần trước đi Diệp phủ, A Vận bảo ta Diệp công tử từng đọc quyển sách này, còn hết sức yêu thích. Ta phải đọc xong thì ngày sau mới tiếp chuyện với huynh ấy được.”

Ấn Hồng nghe vậy liền thở dài, “Tiểu thư, ngài suy tính xa xôi thật. Để nói chuyện với Diệp công tử khéo ngài sẽ mau chóng thành tài nữ thôi.”

Liễu Ngọc Như cũng chỉ cười chứ không đáp lại.

Nàng cúi đầu, lật cuốn Tiểu Thạch Sơn Ký ra xem.

Từ ngày nàng quyết gả cho Diệp Thế An, nàng vẫn luôn hỏi thăm Diệp Vận về hắc. Diệp Vận biết tâm tư của nàng, hai người cũng là khuê mật, nên không giấu giếm gì. Diệp Thế An đọc sách gì, thích cái gì, nàng đều biết. Để sau này chung sống hòa thuận với Diệp Thế An, những năm gần đây nàng đọc sách hắc đã đọc, trau dồi cảm kỳ thi họa, có thể sáng tác mấy bài thơ khá khảm, cũng viết được kiểu chữ Tiểu Khải[1] tương tự Diệp Thế An.

Nàng lặng lẽ nỗ lực nhiều như vậy, trả giá nhiều như vậy, đều vì chờ một ngày có thể gả cho Diệp Thế An. Một người đã cố gắng lần đánh đổi nhiều đến thế trong thời gian dài, khó tránh sẽ có đôi phần ảo tưởng. Nàng mới gặp Diệp Thế An vài lần, cũng chỉ trò chuyện đôi ba câu. Diệp Thế An từ năm mười ba tuổi đã đi thư viện Bạch Lộ nên mọi ấn tượng về hắc của nàng đều dừng lại ở thời điểm trước khi hắc mười ba. Dù vậy, từ tận đáy lòng nàng vẫn cảm thấy mình tựa hồ cũng thích Diệp Thế An.

Nàng chưa từng nghĩ sẽ gả cho người khác.

Nàng vừa nhìn Tiểu Thạch Sơn Ký vừa tưởng tượng dáng vẻ Diệp Thế An khi đọc quyển sách này, suy đoán xem hắc sẽ nghĩ gì. Lúc đọc xong, nàng thở dài rồi đưa mắt nhìn về phía Ấn Hồng, buồn rầu hỏi, “Người nói xem, Diệp công tử bao giờ mới về?”

“Ngài yên tâm.” Ẩn Hồng cười, “Diệp công tử sẽ mau chóng về thôi.”

Nói rồi Ẩn Hồng nhỏ giọng tiếp lời, “Mau chóng về để cưới ngài!”

“Đừng nói bừa!” Liễu Ngọc Như đẩy nàng ấy song ý cười không giảm. Nàng thi thoảng cũng lén lút giải phóng chút tính cách chân thật của mình, Ẩn Hồng biết hết. Hai người đùa giỡn xong Liễu Ngọc Như mới rửa mặt đi ngủ. Trước khi ngủ, nàng mở to mắt nhìn quyển sách bên cạnh. Nàng bất giác nhin chẳng được mà thì thầm, “Diệp công tử, huynh mau mau trở về. Đời này của ta đều dựa vào huynh.”

Dứt lời, nàng ôm quyển sách vào lòng, tựa như ôm chặt kỳ vọng của chính mình.

Sáng sớm hôm sau, Liễu Ngọc Như thức dậy như thường lệ. Nàng bắt đầu ngày mới bằng việc tập viết chữ nhưng chưa được bao lâu thì nghe bên ngoài âm ỉ. Nàng thấy kỳ lạ bèn bảo Ẩn Hồng, “Người đi xem sao lại thế này?”

Ẩn Hồng dạ vâng, song mới đi một lát đã quay về báo, “Tiểu thư, thị vệ canh giữ bên ngoài nói ngài bị cấm túc nên ta cũng không thể đi ra. Hẳn đã tìm người đi thay, tí nữa sẽ về nói lại cho chúng ta biết.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, trong lòng bất an không thôi. Lát sau, bên ngoài mang cơm sáng tới. Liễu Ngọc Như nói với thị nữ đưa cơm, “Làm phiền người báo Nguyệt di nương một tiếng, ta muốn gặp mẫu thân, hỏi xem bà ấy có đồng ý không.”

Thị nữ đáp ứng rồi lui xuống. Liễu Ngọc Như chờ trong phòng, Ẩn Hồng khuyên nàng, “Tiểu thư, hay là ngài cứ ăn trước đi. Ăn xong hãy chờ tiếp.”

Liễu Ngọc Như biết Ẩn Hồng nói đúng, không thể chưa có chuyện gì xảy ra mà đã luống cuống. Vì thế nàng ra vẻ trấn định dùng cơm sáng rồi

tiếp tục chờ người tới.

Nhưng nàng mới ngồi trong chốc lát đã thấy hai mắt nặng trĩu. Đột nhiên buồn ngủ dữ dội như vậy khiến nàng mệt mỏi, nàng không nhịn được mà hỏi, “Ấn Hồng, sao ta lại mệt thế này?”

“Mệt?” Ấn Hồng nghi hoặc, “Hay tiểu thư ngủ một giấc đi?”

Đầu óc Liễu Ngọc Như mơ màng, mệt mỏi như vậy khiến nàng hàm hồ gật đầu. Ấn Hồng đỡ nàng lên giường, cười nói, “Đêm qua tiểu thư ngủ không ngon nên hôm nay mới mệt vậy à?”

Liễu Ngọc Như chẳng đáp trả, đầu nàng vừa chạm gối thì nàng đã hoàn toàn hôn mê.

Giấc ngủ này kéo dài, đến hồi nàng tỉnh lại đã là buổi chiều. Ấn Hồng nhẹ nhàng gọi, “Tiểu thư, tiểu thư.”

Thấy Liễu Ngọc Như ngơ ngẩn, Ấn Hồng vội nói, “Tiểu thư dậy đi. Nguyệt di nương tới, bảo có chuyện muốn nói với ngài.”

Nghe được lời này, Liễu Ngọc Như vội vã đứng dậy.

Đầu nàng đau nhức, cái loại mệt mỏi vô lý này làm sự cảnh giác trong nàng tăng cao. Nhưng nàng vẫn không rõ đã xảy ra chuyện gì nên chỉ có thể chống đỡ đứng dậy, rửa mặt chải đầu rồi đi đến phòng tiếp khách.

Trương Nguyệt Nhi đã chờ được một lát, thấy Liễu Ngọc Như tiến vào, trên mặt bà ta đầy nét sầu bi, “Ngọc Như...”

Liễu Ngọc Như thấy vẻ mặt của Trương Nguyệt Nhi, trong lòng căng thẳng. Trương Nguyệt Nhi thở dài, “Ngọc Như, ta tới để nói cho con biết một việc. Hôm nay,” bà ta ngập ngừng, “hôm nay, Cố gia đến hạ sính.”

Mấy lời này vào tai, Liễu Ngọc Như đột ngột tròn mắt.

Trong nháy mắt nàng liền hiểu chuyện gì đã xảy ra!

Song vẫn có điểm nàng chưa rõ.

Cố gia đến hạ sính.

Tại sao Cố gia đến hạ sính?!

Thân hình Liễu Ngọc Như run run, Ân Hồng đứng bên cạnh vội vàng đỡ nàng. Chân tay Ân Hồng cũng luống cuống, nàng ấy biết Liễu Ngọc Như mong mỗi được gả cho Diệp Thế An, cũng biết Liễu Ngọc Như ngày ngày chờ Diệp Thế An. Rốt cuộc tại sao...tại sao lại xảy ra chuyện Cố gia hạ sính?

“Phụ thân,” Liễu Ngọc Như dựa Ân Hồng, gian nan hỏi, “phụ thân...nói gì?”

“Lão gia đã đồng ý.”

Trương Nguyệt Nhi thương tiếc trả lời, Liễu Ngọc Như thống khổ nhắm chặt mắt.

Trương Nguyệt Nhi đứng dậy, cầm tay Liễu Ngọc Như, ôn hòa nói, “Ngọc Như, ta biết con khó chịu chuyện này. Nhưng phụ thân con cũng muốn tốt cho con thôi.”

Liễu Ngọc Như khẽ run, cắn chặt răng không lên tiếng. Trương Nguyệt Nhi kéo nàng ngồi xuống, bà ta mở miệng nói mấy lời thăm thía, “Ban đầu gả con cho Diệp gia, kỳ thực phụ thân con cũng đã bản khoản. Diệp gia dòng dõi thư hương, quy củ nghiêm ngặt; nhà chúng ta lại là thương hộ, con gả qua sợ sẽ bị người ta nhục mạ. Hơn nữa hiện tại Diệp Thế An đã đi khoa cử, tương lai tiền đồ vô lượng. Mai kia hắn đi Đông Đô làm quan không khéo lại gặp gỡ người khác; ngộ nhỡ hắn giống Trần Thế Mỹ[2], con thành người vợ tào khang, cuộc sống sau này sẽ khốn đốn.”

Nói rồi bà ta lại lộ ra vài phần khổ sở, “Mà nếu phải tới Đông Đô thật, núi cao sông dài khiến hai cha con khó có thể gặp nhau cũng khiến phụ thân con khó chịu vô cùng. Vừa vặn lúc này Cố gia tới cửa cầu hôn. Phụ thân con nghĩ tuy Cố Cửu Tư không học vấn nghề nghiệp, tính tình có chút phóng đãng, nhưng Cố gia sở hữu gia thế lớn, huynh đệ của Cố phu nhân ở Đông Đô đảm nhiệm chức quan cao, Cố lão gia lại là nhà giàu số một ở Dương Châu. Cố Cửu Tư chẳng có thành tựu gì nên ngày sau sẽ không đi Đông Đô, con có thể lưu lại Dương Châu, sống trong núi vàng núi bạc. Chúng ta cũng đã bàn bạc với Cố gia, Cố lão gia cùng Cố phu nhân cực kỳ coi trọng con. Tương lai gả qua, con ngồi vững ở vị trí đại phu nhân chính thất, chuyện trong nhà còn không phải để con định đoạt sao? Con cứ giữ chặt vị trí này còn Cố Cửu Tư thì cứ để hăn tùy tiện là được.”

Liễu Ngọc Như im lặng. Trong lúc Trương Nguyệt Nhi huyên thuyên, nàng dần bình tĩnh lại.

Nàng biết chuyện gì đã xảy ra.

Cố gia tới cầu hôn, lấy tài lực của Cố gia, tất nhiên họ sẽ ưng thuận số tiền lớn. Món tiền khổng lồ ngay trước mặt, gả cái nữ nhi có là gì? Đắc tội Diệp gia thì sao? Nằm chặt tiền trong tay mới là quan trọng nhất.

Tại sao Trương Nguyệt Nhi cấm túc nàng? Tại sao sáng nay ăn xong nàng liền thấy mệt? Tất cả đều do Trương Nguyệt Nhi muốn định ra việc hôn nhân này mà tính kế, vì sợ nàng náo loạn, sợ nàng không thuận theo!

Làm sao nàng có thể cam tâm?

Liễu Ngọc Như muốn cắn nát răng.

Nàng bỏ ra nhiều năm như vậy mới chờ được Diệp Thế An.

Nàng đem nguyện vọng cả đời mình phó thác cho Diệp Thế An.

Kết quả lại nói nàng phải gả cho Cố Cửu Tư?!

Là Cố Cửu Tư mà thiên kim nhà giàu trong thành Dương Châu tránh còn không kịp, ai nghe danh cũng biến sắc, mọi người đều ngỡ là Hồn Thế Ma Vương?!

Cái gì mà muốn tốt cho nàng, cái gì mà để nàng ngồi trên núi vàng núi bạc. Nếu được vậy thì cũng thôi đi, nhưng lỡ giấc mộng kia thành sự thật thì sao?

Bây giờ Phạm Hiên đã làm U Châu Tiết độ sứ, nếu mộng kia thành thật thì khi gả cho Cố Cửu Tư, nàng không chỉ dùng cả đời để bầu bạn với hắn mà còn dùng cái mạng nàng!

Nàng dĩ nhiên sợ chết, nhưng nàng chết rồi thì mẫu thân nàng phải sống sao?

Mẫu thân chỉ có một đứa con là nàng. Nữ nhân không sinh nhi tử sống trong nhà luôn luôn đối mặt với nguy cơ bị hưu. Nếu nàng chết, ai chống lưng cho mẫu thân? Ai chiếu cố bà đây?

Trên hết là, nếu nàng thật sự chết đi, mẫu thân có thể sống nổi sao?

Liễu Ngọc Như nghĩ đến đây, cả người đều lạnh lẽo.

Trương Nguyệt Nhi thấy Liễu Ngọc Như nín thinh, bà ta vỗ vỗ tay nàng, nhẹ nhàng bảo, “Ngọc Như à, con nghĩ thoáng một chút. Nếu con gả vào Cố gia, phu nhân cũng sẽ sống tốt. Chưa nói mặt khác, cứ nhìn bệnh của phu nhân xem. Đại phu từng bảo phu nhân phải dùng một ít dược liệu quý báu để dưỡng bệnh. Chỉ là nhà chúng ta không có bản lĩnh đó, tìm chẳng ra dược liệu cần thiết cho phu nhân. Con gả cho Cố gia thì trên trời dưới đất này còn có đồ vật quý giá nào mà tìm không được? Ngọc Như,” Trương Nguyệt Nhi nửa khuyên nhủ, nửa uy hiếp, trong mắt vẫn tràn đầy lo lắng mà nói, “hãy nghĩ cho mẫu thân con, được không?”

Liễu Ngọc Như không nói chuyện, nàng mở mắt ra.

Nàng bỗng trầm tĩnh, chỉ lẳng lặng nhìn Trương Nguyệt Nhi. Bị một đôi mắt sáng rõ nhìn chăm chăm, trong lòng Trương Nguyệt Nhi đột nhiên lạnh run. Bà ta cảm giác Liễu Ngọc Như hiểu hết ý đồ của bà ta, song lại thấy khả năng này không cao.

Chỉ là một con nhóc mười lăm tuổi thì có thể hiểu cái gì?

Băn khoăn trong lòng bà ta chợt lóe rồi biến mất. Lát sau, bà ta thấy Liễu Ngọc Như cúi đầu khổ sở nói, “Con...con có thể thương lượng một chút với mẫu thân không?”

“Đứa nhỏ ngốc.” Trương Nguyệt Nhi ôn hòa đáp, “Phụ thân con đã quyết, sính lễ cũng đã nhận, con còn đường lui sao? Nếu con từ hôn, Ngọc Như à, con sẽ chả tìm được nhà nào như Cố gia đâu.”

Điểm này Trương Nguyệt Nhi nói không sai. Nếu nàng thật sự từ hôn, đời này của nàng có lẽ cũng chỉ được gả thấp cho nhà bán hàn hay đồ tể tiểu thương.

Liễu Ngọc Như trầm mặc một lát, nàng bày ra tư thái nhận mệnh rồi nói, “Nếu phụ thân cùng Nguyệt di nương đã định ra thì cứ quyết thể đi. Nhưng Diệp gia...cũng nên cho họ lý do thoái thác.”

“Con yên tâm.” Trương Nguyệt Nhi lập tức nói, “Ta đã phái người nhắn cho Diệp lão phu nhân. Không ai nghĩ Cố gia lại bất ngờ tới hạ sính, mà nhà họ quyền thế lớn nên chúng ta không dám đắc tội. Diệp lão phu nhân sẽ thông cảm.”

Liễu Ngọc Như không nói được lời nào. Trương Nguyệt Nhi đã mưu tính hết thảy, chẳng giữ lại cho nàng nửa con đường sống.

Ngay tại khoảnh khắc này, nàng rất muốn trở mặt, đồng quy vu tận[3] với nữ nhân kia.

Nhưng lý trí kiềm chế nàng.

Nàng không làm gì hết, thậm chí còn nước mắt lưng tròng mà cúi đầu nhỏ giọng đáp, “Di nương chu toàn như thế, Ngọc Như cũng yên tâm.”

Nói rồi nàng đứng dậy, nhỏ nhẹ hỏi, “Di nương, cũng tới giờ mẫu thân con uống thuốc rồi. Con không yên lòng nên muốn đi chiếu cố bà, chẳng biết có được không?”

Trương Nguyệt Nhi trầm mặc, trong lòng thầm cân nhắc. Liễu Ngọc Như chung quy phải gả cho Cố gia, có thể không kết thù thì không cần làm. Hiện tại xem chừng Liễu Ngọc Như cũng chẳng rõ chuyện gì đã xảy ra, phải tiếp tục làm một di nương tốt thì tương lai mới câu được cá lớn.

Vì thế bà ta hiền hòa nói, “Nếu con không sợ mệt thì cứ đi, cố gắng chiếu cố mẫu thân con nhiều một chút. Hiện giờ con đã đính hôn, chúng ta cũng không cần ra vẻ cho người ngoài xem làm gì, nên miễn lệnh cấm túc này thôi.”

“Tạ di nương.”

Được cho phép, Liễu Ngọc Như bèn cảm tạ khiến Trương Nguyệt Nhi đắc ý rời đi.

Chờ bà ta khuất dạng, Liễu Ngọc Như ngẩng đầu. Nàng siết chặt tay, vẻ mặt lạnh băng. Bạn đang ❖

“Tiểu thư...” Ân Hồng sợ hãi nói, “Làm sao bây giờ...chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Liễu Ngọc Như không trả lời, chỉ bảo Ấn Hồng rằng, “Người đem người ở ngoại viện đến đây, để nàng ấy với ta cùng đi gặp nương.”

Ấn Hồng không hiểu Liễu Ngọc Như muốn làm gì, chỉ ngoan ngoãn tuân lệnh.

Đợi Ấn Hồng đi, Liễu Ngọc Như mới cắn chặt răng mà ngồi xuống ghế. Nàng cúi đầu, rớt cuống cũng để nước mắt tùy ý chảy xuống.

Thế là hết.

Nàng biết rõ.

Bất chấp nàng trả thù thế nào, cuộc đời này của nàng cũng kết thúc rồi.

Chú thích

[1] Được cải biên từ chữ Lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

[2] Là một nhân vật trong kinh kịch dân gian Trung Hoa được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân hàn lâm nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên rồi kết hôn với công chúa nhà Tống trở thành phò mã. Sau đó, hãm bội tình, phản bội vợ con cũ của mình để theo vinh hoa phú quý. Trần Thế Mỹ đã bị Bao Công xử chém.

[3] Cùng nhau chết (theo nghĩa xấu).

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 6: Cả Nhà Cố Cứu Tư Đều Có Bệnh!

Lúc Ân Hồng nhanh nhẹn đưa cô nương tên “Vân Vân” tới, Liễu Ngọc Như đã khóc xong.

Trước khi Ân Hồng đến, nàng lấy nước rửa sơ mặt mũi để khuôn mặt lấy lại vẻ bình tĩnh. Nếu không phải vì đôi mắt hơi đỏ thì chẳng nhìn ra nàng đã khóc.

Cô nương mới tới dáng dấp thon thả, tư thái thanh tú ấm áp. Dáng đứng của nàng ấy thoát trông tựa cây liễu yếu mềm đang đón gió, khiến người ta thương yêu vô vàn. Ban đầu cô nương này làm việc tại nội viện, nghe nói nhờ quen biết mới vào đó được. Với sắc đẹp thế kia mà muốn vào nội viện thì ý đồ của nàng ấy đã quá rõ ràng. Nàng ấy sinh ra trong gia đình nghèo khó và ngay từ đầu đã mang thân phận tội tở. Sinh ra với khuôn mặt xinh đẹp đến thế thì không thể gả cho gã sai vặt, có gả thì trượng phu cũng chẳng giữ được. Xuất thân của nàng ấy lại không cho phép nàng ấy kết đôi cùng công tử gia đình hoàng, cùng lắm chỉ thành kẻ làm ấm giường. Với Vân Vân mà nói, nếu được chủ mẫu cho phép thành thiếp thất đã là con đường tốt nhất.

Trước kia Vân Vân tới nội viện chắc cũng vì mục đích này. Nhưng nàng ấy không ngờ Trương Nguyệt Nhi mới là người quản lý nội viện, bà ta đâu thể chứa chấp người nổi bật như nàng ấy. Vân Vân vừa bước chân vào nội viện đã suýt nữa bị Trương Nguyệt Nhi kiếm cớ đánh chết. Bà ta toan tính làm nàng ấy bệnh nặng rồi chết vì không chữa trị nhưng Liễu Ngọc Như biết chuyện liền lên cứu người và thu xếp cho nàng ấy ở ngoại viện. Sau

này mẫu thân Vân Vân bệnh nặng nên nàng ấy cầu xin thì nàng lại tiện tay cứu giúp.

Liễu Ngọc Như tất nhiên có tính toán riêng mới giúp đỡ Vân Vân. Nàng biết rõ nếu Vân Vân lọt vào mắt phụ thân thì chắc chắn sẽ được ưu ái. Nhưng như vậy thì dù Tô Uyển không nói, trong lòng bà rốt cuộc vẫn sẽ thấy khó chịu. Nàng không thể sử dụng thủ đoạn đánh giết như Trương Nguyệt Nhi nên đành bố trí Vân Vân ở cách xa nội viện.

Song nay đã khác xưa, Vân Vân vốn có ý định làm thiếp thất mà Tô Uyển cũng cần người trợ giúp; nàng chỉ có thể gọi Vân Vân tới để giúp đỡ Tô Uyển. Tô Uyển là chính thê, được bà nâng đỡ thì Vân Vân sẽ có vị trí thiếp thất, như vậy tốt hơn nhiều mong muốn làm thông phòng xưa kia của nàng ấy.

Vân Vân bước vào và đứng trong phòng, Liễu Ngọc Như thoáng đánh giá nàng ấy từ trên xuống dưới rồi mở lời, “Vân Vân, mẫu thân ngươi có khỏe không?”

Nghe Liễu Ngọc Như hỏi, Vân Vân vội đáp, “Đa tạ đại tiểu thư giúp đỡ, mẫu thân ta đã khỏe hơn nhiều.”

“Vân Vân,” Liễu Ngọc Như thở dài, “hôm nay gọi ngươi qua là có chuyện muốn nhờ. Ta sắp xuất giá rồi, sau này ở Liễu phủ, ngươi có thể giúp đỡ mẫu thân ta một chút không?”

Vân Vân ngẩn người, nàng ấy tuy không hiểu lắm nhưng ánh mắt vừa ngạc nhiên lại vừa vui mừng. Liễu Ngọc Như vội nói, “Ta chỉ đang hỏi ý ngươi thôi. Nếu tình nguyện thì ngươi hãy ở lại, không thì cũng đừng miễn cưỡng.”

Vân Vân hiểu ý Liễu Ngọc Như, nàng ấy bật cười, “Tiểu thư cứ đùa. Nhà nô tỳ nghèo túng mà lại sinh ra với diện mạo này. Nô tỳ không thể gả cho gia đình bình thường, nếu vào nhà giàu có cũng chỉ thành ca cơ hoặc kẻ

làm ấm giường. Được trở thành thiếp thất hầu hạ đại phu nhân chính là phúc phận của nô tỳ, sao có thể không muốn?”

“Ta sợ người thiệt thòi.” Liễu Ngọc Như chần chừ, “Tuổi của người cũng đã...”

“Tiểu thư,” Vân Vân thở dài, “nô tỳ đã nghĩ kỹ. Thật ra nếu được sống vinh hoa phú quý cả đời thì chẳng có gì xấu. Huống hồ đại tiểu thư có ơn lớn với Vân Vân, trong lòng Vân Vân cũng áy náy. Nếu đủ sức giúp đỡ tiểu thư chiếu cố phu nhân, Vân Vân vô cùng cao hứng.”

Được lời cam đoan này Liễu Ngọc Như mới yên lòng, nàng vỗ vỗ tay Vân Vân. Nàng dặn dò vài câu với nàng ấy rồi để người khác rửa mặt và thay đổi y phục cho Vân Vân. Xong xuôi hai người đi đến phòng của Tô Uyển.

Tô Uyển vẫn đang ngủ say trong phòng. Bà vốn ốm yếu, thường xuyên thấy mệt mỏi nên phần lớn thời gian trong ngày bà đều dùng để ngủ. Liễu Ngọc Như không dám quấy nhiễu bà, nàng chờ được một lát thì Tô Uyển dần tỉnh lại. Liễu Ngọc Như tiến lên phía trước đỡ Tô Uyển ngồi dậy. Tô Uyển dùng trà súc miệng xong, Liễu Ngọc Như dẫn bà đến trước bàn ăn cơm. Bà ôn tồn nói, “Hôm nay ta nghe bên ngoài vô cùng náo nhiệt, có phải Diệp gia đến hạ sát không?”

Bà vừa dứt lời, thân mình mọi người trong phòng đều cứng đờ. Tô Uyển chưa thấy sự khác thường đó, bà vừa cầm đũa vừa nói tiếp với Liễu Ngọc Như, “Diệp gia đã ngỏ lời, chuyện này coi như đã được định ra phân nửa. Ta cố ý cho người đi nghe ngóng về Diệp công tử, đấy là một chàng trai tốt. Ngày sau con gả cho nó, ta cũng không phải lo lắng.”

“Mẫu thân...” Liễu Ngọc Như do dự mở miệng.

Tô Uyển quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt hơi nghi hoặc, “Hửm?”

“Không phải Diệp gia,” rốt cuộc Liễu Ngọc Như cũng lên tiếng. Tô Uyển sững sờ, đôi mắt đầy vẻ hoang mang.

Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Tô Uyển rồi thành thật nói, “Đến hạ sính không phải Diệp gia, mà là Cố gia.”

Tô Uyển lộ vẻ kinh hãi, bà cầm chặt đũa, vội vàng hỏi, “Người nào của Cố gia?”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như nghiêng răng nói ra cái tên này, còn Tô Uyển cả người ngây dại.

“Cố Cửu Tư...” Bà chợt bừng tỉnh, “Chính là Cố Cửu Tư mà cả ngày đánh bạc ầu ẩu, không chí tiến thủ, ỷ vào gia thế làm điều xằng bậy?!”

Cả phòng im lặng, Liễu Ngọc Như cúi gằm mặt. Tô Uyển thở hỗn hển, Liễu Ngọc Như thấy bà không ổn bèn đến đỡ bà. Khoảnh khắc nàng chạm vào bà, Tô Uyển đột ngột phun ra một ngụm máu.

Ấn Hồng hoảng hốt la lên, Liễu Ngọc Như mau chóng sai người đi gọi đại phu. Nàng kiên quyết dè Tô Uyển nằm xuống giường song bà giãy giụa muốn đứng lên. Bà là người luôn luôn dịu dàng, giờ phút này lại phần nộ cất tiếng, “Ta muốn gặp phụ thân con... Ta muốn gặp ông ta! Ông ta chả cần chút liêm sỉ nào ư... Không thể chấp thuận cửa hôn sự này, nhất quyết không thể!”

“Mẫu thân!” Một tiếng gọi này của Liễu Ngọc Như cắt ngang lời Tô Uyển, nàng hét, “Vô dụng thôi!”

Tô Uyển ngây người. Mắt Liễu Ngọc Như đỏ hoe, nàng hạ giọng nói, “Sính lễ đã hạ, không có người đường hoàng trong sạch nào sẽ cưới một nữ tử lui hôn. Mẫu thân,” Liễu Ngọc Như khàn khàn tiếp lời, “con không được lựa chọn.”

Tô Uyên im bật, bà ngơ ngác nhìn nóc giường, cả người toát lên nỗi tuyệt vọng.

“Ngọc Như...” rất lâu sau, bà mới cất giọng khàn đục, “do ta vô dụng.”

Không sinh được nhi tử nên luôn luôn sợ hãi trượng phu hữu bà. Nếu bà bị hữu, đó chính là vết nhơ của Tô gia. Ngoại trừ một dải lụa trắng treo trên xà ngang thì bà chẳng còn lựa chọn nào.

Cả đời bà sống nơm nớp lo sợ, cẩn thận từng li từng tí, đều vì muốn Liễu Ngọc Như có được lối thoát tốt. Ai biết rằng đến tận cùng vẫn là kết cục này.

Bà biết Liễu Ngọc Như vì muốn gả vào Diệp gia đã bỏ bao công sức. Thế mà phụ thân nàng vì vàng bạc của Cố gia đã tự tay chôn vùi nỗ lực nhiều năm như vậy.

Bà hận.

Tô Uyên siết chặt nắm đấm. Bà hận không thể lôi léo Liễu Tuyên, Trương Nguyệt Nhi, cả nhà họ Liễu từ trên xuống dưới chết chung. Nhưng bà không thể. Nếu bà thật sự làm ra chuyện gì, thanh danh Liễu Ngọc Như sẽ thế nào? Nếu Cố Cửu Tư không cưới Liễu Ngọc Như thì nữ nhi của bà đời này sẽ ra sao?

Bà chìm trong hố sâu tuyệt vọng, không biết phải làm gì. Liễu Ngọc Như nhìn bộ dạng của Tô Uyên, nàng nắm thật chặt tay bà, gạt nước mắt rồi vội nói, “Nương đừng nghĩ lung tung. Con nguyện ý mà.”

Tô Uyên chậm rãi nhìn nàng, trong mắt đều là thấu hiểu.

“Con nguyện ý cái gì?” Bà khàn giọng nói, “Những năm gần đây, con luôn tốt khoe xấu che, lúc nào cũng nói mình sống tốt. Nhưng con sống tốt hay không, trong lòng nghĩ thế nào, nương làm sao không biết? Song

nường chẳng thể làm gì, chỉ biết trơ mắt nhìn con chịu tội nhục. Nường cố gắng lấy lòng Trương Nguyệt Nhi, hy vọng cô ta thấy hai mẹ con ta biết điều thì sẽ đối tốt với con một chút.”

“Nhưng hôm nay thì sao?” Nước mắt Tô Uyển rơi xuống, “Cô ta bán con đi rồi.”

“Không đâu nường à.” Liễu Ngọc Như cười, nàng lau nước mắt, “Con thật lòng nguyện ý. Kỳ thực con người Cố Cửu Tư tốt lắm. Cố gia đến cầu thân cũng vì con quen biết hẳn. Hẳn đã giúp đỡ con, hai bên đều thấy đối phương là người tốt.”

Nói rồi Liễu Ngọc Như kể lại việc mình gặp gỡ Cố Cửu Tư, thêu dệt thành câu chuyện nhất kiến chung tình. Nàng còn cho thêm Cố Cửu Tư nhiều ưu điểm khó tin, biến hẳn từ tay thiếu gia ăn chơi trác táng thành một thanh niên sở hữu tấm lòng son nhưng có phần thích gây sự.

“Son phần lần trước con mua cho nường đều là của hẳn đưa. Hẳn thấy con không nỡ mua mà lại sợ nếu chỉ đưa mỗi mình con thì sẽ tổn hại thanh danh của con, nên bèn mua son phần cho tất cả mọi người trong cửa hàng. Hẳn làm vậy chỉ vì muốn tặng quà cho con.”

“Hẳn thật lòng tốt với con, con sẽ không bị khinh bỉ khi gả cho hẳn.”

Liễu Ngọc Như nói nửa thật nửa giả, Tô Uyển nhất thời cũng chẳng phân biệt được. Bà chỉ có thể để nước mắt trào dâng, vừa lôi kéo tay nữ nhi vừa oán giận bản thân vô năng.

Lúc Liễu Ngọc Như thấy Tô Uyển ổn định lại, đại phu cũng đã tới. Sau khi xem bệnh, đại phu xác nhận do bà giận dữ quá độ nên khí huyết dâng trào; ông kê mấy đơn thuốc lần châm cứu xong mới đi. Đại phu đi rồi, Liễu Ngọc Như nhìn Tô Uyển chằm chằm hồi phục, nàng do dự trong chốc lát liền kéo tay bà mà nói nhỏ nhẹ, “Mẫu thân, chuyện con đính hôn với Cố

Cửu Tư là ván đã đóng thuyền, người đừng suy nghĩ nhiều nữa. Hiện giờ chuyện cấp bách là chuyện khác.”

Tô Uyển quay đầu nhìn gương mặt bình tĩnh của Liễu Ngọc Như, “Cố gia hạ sính tất nhiên chẳng hề ít, chứ không sao phụ thân dám mạo hiểm đắc tội Diệp gia để kết thân cùng Cố gia. Với tính tình Trương Nguyệt Nhi, con sợ của hồi môn sẽ không nhiều. Đến lúc ấy con thành trò cười cho người khác thì con ở Cố gia sẽ không thể ngóc đầu lên được.”

Nghe nàng nói, Tô Uyển nghiêm túc đáp lại, “Ý con là muốn ta tranh của hồi môn...”

“Mẫu thân, trước mắt người đừng nhắc tới việc này.” Liễu Ngọc Như điềm tĩnh phân tích, “Cố gia chỉ mới hạ sính, từ đây đến ngày thành thân vẫn còn thời gian. Tình cảm giữa người và phụ thân trước giờ lạnh nhạt, Trương Nguyệt Nhi lại được sủng ái, hiện tại người mà tranh với bà ta thì sẽ không có phần thắng.”

“Vậy phải làm sao?”

“Vân Vân,” Liễu Ngọc Như gọi.

Vân Vân đi tới từ bên người Ân Hồng, hành lễ với Tô Uyển cùng Liễu Ngọc Như. Nàng ấy dịu dàng chào, “Bái kiến đại phu nhân.”

“Mẫu thân,” Liễu Ngọc Như cầm tay Tô Uyển, nặng nề nói, “sau khi con xuất giá, Vân Vân sẽ thay con chiếu cố người.”

Tô Uyển ngăm nhìn cô nương trước mặt mình. Nàng ấy khoảng mười tám, mười chín tuổi, dáng vẻ vừa thanh nhã lại vô cùng điềm lệ. Liễu Ngọc Như cho nàng ấy trang điểm nhẹ nhàng, nhìn qua giống hệt thiên kim nhà đại gia. Bạn đang ❖

Tô Uyển ngơ ngác nhìn Vân Vân, khuôn mặt cô nương này khiến bà bỗng nhớ tới bức họa trong phòng Liễu Tuyên.

Liễu Tuyên từng thật lòng thật dạ yêu một cô nương. Có điều nghe nói cô nương ấy mất sớm, vừa qua lễ cập kê đã mắc bệnh hiểm nghèo mà qua đời. Liễu Tuyên tưởng nhớ cả một đời.

Dù là bà hay Trương Nguyệt Nhi thì gương mặt đều tương tự người trong bức họa kia. Vân Vân lại sở hữu đầy đủ đường nét khuôn mặt của nữ tử đó.

Tô Uyển ngay lập tức hiểu được ý đồ của Liễu Ngọc Như.

“Mẫu thân, trước đây con để Vân Vân ở bên ngoài viện, thứ nhất là vì không muốn kết thù cùng Trương Nguyệt Nhi; nhờ vậy mà nhiều năm qua chúng ta sống bình an vô sự. Thứ hai là con sợ người khổ sở. Song giờ đã khác xưa, con sắp đi rồi mà để người một mình trong phủ thì con không yên lòng.”

“Ta hiểu,” Tô Uyển mở miệng đáp. Nếu là trước kia, trong lòng bà hẳn sẽ tồn tại vài phần khổ sở. Nhưng vào giờ phút này, nhìn khuôn mặt của nữ nhi bà liền nắm chặt tay Liễu Ngọc Như, “Ta đều hiểu. Con cứ để nàng ấy ở bên ta, ngày mai ta sẽ giả bệnh để phụ thân con đến thăm.”

Ba người thương lượng tới khi trời tối Liễu Ngọc Như mới rời phòng. Lúc tới sân vườn, nàng nghĩ nghĩ một hồi, rốt cuộc cũng nói, “Ấn Hồng, người đợi lát nữa đi hỏi thăm sính lễ hôm nay gồm những gì.”

Mấy nhà như Cố gia khi hạ sính sẽ có người chuyên đọc nội dung danh mục sính lễ, chỉ cần ở trong viện là có thể nghe thấy. Ấn Hồng đáp ứng liền tìm người hỏi thăm. Khi đêm đã khuya, nàng ấy trở về báo lại cho Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như nghe xong, môi mấp máy rồi lập tức chỉ thị, “Ấn Hồng, người tìm mấy người đáng tin đi ngay sòng bạc kiểm Cố Cửu

Tư. Nếu tìm được thì thay ta gửi bức thư. Ta sẽ viết thư để hản đem khế đất đổi thành tên ta.”

Khế đất muốn chuyển nhượng cần lấy dấu đỏ của quan phủ. Nhà Cổ Cửu Tư hạ sính quá vội vã, không thể nhanh như vậy đã mang tới quan phủ lấy dấu nên chỉ mới viết tên cửa hàng vào danh sách sính lễ. Đây là thứ sính lễ suy nhất mà Liễu gia chưa cầm nhưng lại cực kỳ đáng giá. Để phòng ngừa Cổ gia ghi chủ nhân khế đất là Liễu Tuyên, nàng cần tranh thủ thời gian.

Ấn Hồng nghe vậy thì thoáng do dự, “Tiểu thư, ngài làm thế biết đâu sẽ khiến Cổ gia coi thường?”

“Người cho rằng Cổ gia không biết hoàn cảnh nhà chúng ta? Thành Dương Châu này có ai không biết? Người nhìn xem, dù là Diệp lão phu nhân hay Cổ phu nhân cũng thế thôi, có ai hỏi qua mẫu thân ta một câu? Chẳng phải họ đều biết trong Liễu gia thì thê không bằng thiếp, mẫu thân ta căn bản chả có tiếng nói sao?” Liễu Ngọc Như cười khỗ, “Ta đã sớm thành chuyện cười, còn sợ gì mất mặt?”

“Tiểu thư...”

“Người đừng lo.” Liễu Ngọc Như thở dài, “Ta để người truyền lời vì ta nắm chắc, bản tính Cổ Cửu Tư không xấu.”

Bề ngoài hản huênh hoang ưỡng ngạnh nhưng chỉ dựa vào việc hản tặng nàng son phấn, nàng liền biết đây là người tốt. Hản thuộc dạng bao che cho người phe mình, cũng là kẻ không có quy củ. Hản đã để Cổ gia tới cầu thú thì hiển nhiên hản đối với nàng có mấy phần thật lòng. Về sau nói hản nghe những lời này, hản cùng lắm chỉ cười nàng vài tiếng thôi.

Ấn Hồng nghĩ ngợi, thấy Liễu Ngọc Như nói có lý. Thế là Liễu Ngọc Như viết thư xong, nàng ấy sai bảo mấy gia đình quen thuộc ra ngoài tìm người suốt đêm. Đến sáng sớm, gia đình đã tìm được người.

Cố Cửu Tư đánh bài cả đêm, thua tới không còn xu dính túi. Hắn vừa ngáp vừa bước giữa nắng sớm để về nhà, nhưng đi chưa được mấy bước đã bị người chặn lại.

Cố Cửu Tư ngớ người, liếc mắt nhìn gia đình kia từ trên xuống dưới. Hắn ngáp một cái, “Hôm nay nếu người không nói đằng hoàng lý do cản ta lại, đừng trách ta đánh người.”

“Cố công tử,” gia đình giao lá thư cho Cố Cửu Tư, nghiêm túc lặp lại lời của Ân Hồng, “tiểu thư nhà ta nói nếu đã có tâm kết thành phu thê, phiền công tử che chở cho nàng nhiều hơn.”

Cố Cửu Tư nghe mà đầu óc mờ mịt. Hắn mở thư ra, một mặt đọc thư, một mặt cau mày nói, “Người nói lộn xộn gì đó? Tìm nhầm người à? Gia là Cố Cửu Tư, phu thê cái gì...”

Chưa dứt lời, Cố Cửu Tư chợt phát hiện có gì sai sai. Hắn đọc nội dung bức thư rồi nghĩ tới tác phong lão cha mình. Hắn tức khắc ngừng đầu hỏi, “Tiểu thư nhà người là ai?”

“Đại tiểu thư Liễu gia...”

“Liễu Ngọc Như?!” Cố Cửu Tư cao giọng, gia đình thấy Cố Cửu Tư phản ứng như vậy thì ngăn người. Cố Cửu Tư hít sâu một hơi, lập tức hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Hắn cắn răng nói, “Giỏi... Giỏi thật.”

Nói rồi hắn bỏ đi. Gia đình vội vã ngăn hắn lại, sốt ruột nhắc, “Cố công tử, khế đất...”

“Khế đất cái gì! Loại hôn sự này mà cũng đáp ứng, đầu óc tiểu thư nhà người có bệnh à?!” Cố Cửu Tư đẩy hắn ra, “Còn ngăn nữa gia sẽ đánh gãy chân chó của người!”

Hắn quát một câu như thế, gia đình đâu dám ngăn cản nữa. Hắn chỉ có thể nhìn Cố Cửu Tư hùng hổ vừa đi vừa nói, “Lão già thối xem lời ta nói như gió thoảng bên tai sao?!”

Gia đình không hiểu ý Cố Cửu Tư đành trở về Liễu gia. Ân Hồng chờ trước cửa nhà, thấy gia đình liền hỏi ngay, “Sao rồi? Cố công tử nói thế nào?”

Gia đình đỏ mặt, chẳng biết mở miệng sao cho phải. Ân Hồng lo lắng giục, “Người nói một câu xem nào!”

“Cố công tử...Cố công tử nói,” gia đình ấp úng, xấu hổ thuật lại, “đầu óc tiểu thư có bệnh...”

Ân Hồng truyền lời của gia đình đến tai Liễu Ngọc Như không sót một từ.

Liễu Ngọc Như uống trà, tức giận đến mức run cả tay.

Ân Hồng cho tất cả mọi người lui xuống. Nàng ấy nhìn Liễu Ngọc Như, bối rối nói, “Tiểu thư, ngài đừng tức giận, trước hết nghĩ biện pháp khác. Trông Cố công tử cũng chẳng đáng tin, nếu phu nhân không thể tranh giành của hồi môn cho ngài thì khi đến Cố gia, ngài tính thế nào?”

“Có bệnh...” Tay Liễu Ngọc Như run run, nàng cắn răng lầm bầm.

Ân Hồng mù mờ gọi, “Tiểu thư?”

Liễu Ngọc Như rút cuộc nhin chả nổi, nàng đánh mất phong độ tỉnh táo trước giờ. Nàng đột nhiên ném chén trà xuống đất rồi gầm lên, “Cả nhà Cố Cửu Tư đều có bệnh!”

Coi như nàng đã hiểu triệt để.

Cả nhà Cổ gia, già thì chưa rõ ràng tình huống đã dám đến hạ sính; trẻ thì nói bừa gây chuyện, cả ngày chỉ biết đánh bạc còn hôn nhân đại sự hoàn toàn không hay biết.

Mang hôn nhân của người khác làm trò đùa, từ trên xuống dưới chẳng kẻ nào đáng tin cậy.

Có bệnh, cả nhà hẵn đều có bệnh!

Lời tác giả

Đem của hồi môn cướp về sẽ gả chồng ngay!

Chính vì một loạt sự kiện trước hôn nhân thế này mà tình cảm nữ chính đối với nam chính có nhiều chướng ngại, tình cảm nam chính đối với nữ chính cũng phức tạp. Cho nên nhất định phải từ từ tháo gỡ.

Hiện tại Ngọc Như ăn hành nhưng sau này sẽ đòi lại hết. Sai lầm của nhân vật đều là trời xui đất khiến, mọi người chớ nên tức giận... (càng nói giọng càng yếu ớt)

[Một câu để tổng kết hôm nay]

Liễu Ngọc Như: Mười lăm năm giáo dục đều tan thành tro bụi trong tay Cổ gia. Cái nhà này có độc.

Cổ Cửu Tư: Ta là ai, đây là đâu, ta vừa cá cược ăn tiền xong liền phải kết hôn? Các người có bệnh!

Tô Uyển: Từ hôm nay trở đi bắt đầu tỉnh ngộ, mỗi ngày đều dậy sớm ôm lấy ánh mặt trời!

Cổ Lăng Hoa: Lão già thối này rất hư...

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 7: Giang Nhu Nhàn Nhả Uống Trà

Trong cuộc đời nàng, Liễu Ngọc Như hiếm khi hận ai.

Ngay cả với Trương Nguyệt Nhi nàng cũng chỉ nghĩ lợi ích đôi bên khác biệt, không ai là người tốt.

Nhưng vào khoảnh khắc này, nàng thật lòng ghi hận Cố Cửu Tư.

Nghe gia đình kể lại thái độ Cố Cửu Tư, kết hợp với động tĩnh gần đây của Cố gia, nàng đại khái có thể đoán ra vấn đề. Cố gia vốn muốn tìm người thích hợp cho Cố Cửu Tư, kết quả khiến hân mất hứng. Sau đấy lời hân nói muốn cưới nàng bị truyền đến lỗ tai Cố gia; thế là Cố gia dứt khoát tiền trăm hậu tấu, định ra việc hôn nhân trước. Nàng khổ tâm kinh doanh nhiều năm, vậy mà bị hủy sạch chỉ vì một câu nói của Cố Cửu Tư!

Liễu Ngọc Như cảm thấy nổi thống khổ vô tận trào dâng, mang theo cả sự bất lực. Nàng đã sâu sắc hiểu được cảm giác của kẻ mang số mệnh như con sâu cái kiến.

Trong mắt Cố Cửu Tư và Cố gia, cuộc đời nàng chỉ giống như một trò đùa.

Nàng chẳng biết Cố Cửu Tư có thể giúp nàng không, thậm chí nàng phỏng đoán Cố Cửu Tư thậm nghĩ nàng thấy người sang bắt quàng làm họ.

Trên thực tế, Cố Cửu Tư đích xác cũng nghĩ như vậy.

Hắn chả hiểu tại sao Liễu Ngọc Như đột nhiên đính hôn với hắn. Kể cả phụ mẫu hắn tới cửa cầu hôn thì nàng đều có thể cự tuyệt, sao lại đồng ý chứ?

Nàng không phải muốn nhảy hồ à?

Nữ nhân bụng đầy mưu mô như nàng...

Nghĩ đến đây, Cố Cửu Tư tựa hồ vỡ lẽ. Hắn không khỏi nghi ngờ, Liễu Ngọc Như coi trọng nhà hắn nên hết thảy đều do nàng tính toán?

Nếu sự thật là vậy, Cố Cửu Tư chẳng hề ngạc nhiên. Đối với tâm cơ của Liễu Ngọc Như, hắn không dám coi nhẹ.

Hắn hùng hổ trở về nhà, vọt thẳng đến trước cổng, giận dữ nói, “Cha! Cố Lăng Hoa! Lão già thôi! Ông ra đây cho ta!”

Cố Lăng Hoa và Giang Nhu vừa rời giường đã nghe nhi tử bảo bối âm ỉ bên ngoài. Cố Lăng Hoa tức giận lập tức tìm cây gậy cạnh giường, quát, “Ranh con lại vô pháp vô thiên!”

Ông xông ra cổng lớn, gầm thét, “Ngươi còn dám trở về!”

“Chuyện Liễu Ngọc Như là sao!”

Lần này Cố Cửu Tư thấy gậy trong tay Cố Lăng Hoa cũng không chạy. Hắn cầm lá thư từ Liễu Ngọc Như, chẳng nhượng bộ mà chất vấn, “Các người đến Liễu gia đính hôn? Tại sao không nói với ta một tiếng?!”

“Nói một tiếng? Ngươi là nhi tử của ta!” Cố Lăng Hoa giận tới mức chả lựa lời, hoàn toàn quên sạch dự định ban đầu. Ông tức tối nói, “Hôn nhân đại sự vốn dĩ là lệnh của phụ mẫu và lời người mai mối. Ta muốn người cưới ai thì người phải cưới người đó, người còn muốn nổi loạn?!”

“Chẳng phải ta đã nói rồi sao,” Cố Cửu Tư lúc này cũng hét lên, “ta không đồng ý hôn sự thì chả ai có thể ép buộc! Trừ phi ta nói muốn cưới, bằng không kể cả là cha ta thì ta cũng sẽ phản kháng đến cùng!”

“Nhưng mà,” Giang Nhu thấy hai cha con đối chọi gay gắt, bà ngập ngừng nói, “không phải con muốn cưới cô nương này sao?”

“Con muốn cưới lúc nào?” Cố Cửu Tư dần mặt.

Quản gia đứng cạnh vội tới nhắc hăn, “Công tử, lúc ở cửa hàng son phấn chứ đâu, rất nhiều người nghe thấy.”

“Đúng vậy, đúng vậy,” thị nữ đứng sau Giang Nhu mau chóng bổ sung, “người toàn thành đều biết.”

Cố Cửu Tư ngó người. Lát sau hăn nhớ lại bèn yếu ớt nói, “Ta, ta chỉ nói đùa thôi, sao có thể coi là thật?!”

“Hôn nhân đại sự sao có thể đùa!” Cố Lăng Hoa bày ra tư thái quát mắng, “Người phải chịu trách nhiệm cho lời mình nói, nếu không thì đây chẳng phải người làm bại hoại danh dự người khác sao? Ngày thường ta có thể mặc kệ người nhốn nháo rồi ầu ẩu, nhưng bôi bẩn danh dự một cô nương là chuyện cả đời!”

“Gả cho ta không phải cũng là chuyện cả đời sao?” Cố Cửu Tư tức khắc phản bác. Sau đấy hăn khoát tay nói, “Ta mặc kệ. Mau lui hôn sự, nàng ta sắp gả cho Diệp Thế An, các người bày trò làm gì chứ?!”

“Hóa ra con lo việc này à,” Giang Nhu khéo hiểu lòng người liền ra mặt. Bà cho rằng con trai nghĩ Liễu Ngọc Như muốn gả cho Diệp Thế An nên dè nén tình cảm vì không muốn ý thế hiếp người. Bà vội giải thích, “Ngày chúng ta qua cầu hôn mới biết không có chuyện này. Liễu gia nói người mà Liễu tiểu thư ngưỡng mộ chính là con.”

Nghe bà nói, Cố Cửu Tư có cảm giác như sét đánh ngang tai.

Liễu Ngọc Như thích hẳn?

Liễu Ngọc Như không thích Diệp Thế An – tên quân tử đoan chính, tiền đồ vô lượng – mà lại thích thiếu gia ăn chơi đánh bạc, không học văn nghề nghiệp là hẳn?

Đầu óc bị hỏng à!

Song rất nhanh chóng, Cố Cửu Tư chợt hiểu.

Đầu óc Liễu Ngọc Như chả hề bị hỏng.

Dù sao, so với Diệp Thế An, Cố gia có tiền hơn nhiều. Quy củ nhà bọn họ cũng ít, hẳn lại là nhi tử độc nhất. Thêm nữa, hẳn luôn khiến phụ mẫu phiền muộn nên gả cho hẳn thì về sau mẫu thân nhất định sẽ giao phó việc buôn bán lẫn quản gia cho nàng.

Liễu Ngọc Như gả cho hẳn, xét mọi mặt đều chả ăn chút thiệt thòi nào. Hẳn mặc dù mê chơi nhưng trừ điểm đó ra cũng không có tật xấu khác; nếu mục tiêu là tiền thì gả cho hẳn sẽ có lợi hơn hẳn gả cho Diệp Thế An.

Trong nháy mắt, Cố Cửu Tư cảm thấy nữ nhân giống Liễu Ngọc Như thật sự làm hẳn buồn nôn. Hẳn nghĩ có lẽ tin tức Liễu Ngọc Như muốn gả cho Diệp Thế An đều là nàng cố ý tung ra để dẫn dụ hẳn. Vì muốn tiếp cận hẳn, muốn hẳn chú ý, lừa hẳn vào tròng!

Tưởng tượng đến đây, hẳn nổi cơn điên, lập tức bảo, “Bất kể thế nào con cũng không muốn vụ hôn nhân này, con sẽ không cưới nàng ta!”

“Đồ càn quấy!” Lần này Cố Lăng Hoa dùng đến uy nghiêm mà trước giờ không tồn tại để giận dữ nói, “Hôn sự đã định, nếu người lui hôn thì Liễu

tiểu thư phải làm sao bây giờ? Người làm thế là hủy hoại cả đời Liễu tiểu thư!”

“Là nàng ta hủy hoại cả đời ta!” Cố Cửu Tư gầm lên, “Có cưới ta cũng muốn cưới người ta thích. Dựa vào cái gì mà ta bị nàng ta tính kế, bị các người ép buộc cưới nàng ta?”

“Ta ép buộc người?” Cố Lăng Hoa cười lạnh lùng, “Không phải nàng ấy thì không cưới, đây là người nói đúng không?”

Câu này khiến Cố Cửu Tư cứng họng. Lát sau hắn mới phản ứng lại, “Lời này mà cũng tin?!”

“Nam tử hán đại trượng phu, dám nói thì dám làm, làm không được thì đừng nói. Người nói không phải nàng ấy thì không cưới, chúng ta liền cho người cưới. Người muốn hủy hôn thì phải suy nghĩ kỹ, cuộc đời cô nương này phải làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ?” Cố Cửu Tư hoàn toàn chẳng hiểu nổi, “Nàng ta nên tìm người mình thích, làm chuyện mình muốn làm. Chỉ là lui hôn thôi, chẳng lẽ nàng ta lại có thể dùng đoản kiếm cắt cổ? Bộ cả đời nàng ta ngoại trừ gã chồng thì không còn chuyện gì để làm?! Ta quả thực không hiểu mấy người!”

“Cửu Tư!” Lần này ngay cả Giang Nhu yêu chiều hắn nhất cũng chả nhận nổi, bà nhíu mày, “Nữ tử khác nam tử. Con lui hôn thì muốn người khác đánh giá nàng ấy thế nào? Người khác sẽ nói gì về nàng ấy? Ai sẽ lấy nàng ấy? Cửu Tư, chẳng lẽ con sẽ lấy một nữ nhân đã bị lui hôn?”

“Nếu con thích thì sao lại không thế?” Cố Cửu Tư nói ngay.

Cố Lăng Hoa lẫn Giang Nhu đều sửng sốt. Khoảnh khắc này khiến hai người hoàn toàn thấu hiểu, nhi tử của họ được nuôi dưỡng theo kiểu nhất

mức phóng túng chừng nào khiến những suy nghĩ không hợp đạo lý thế gian tồn tại trong hẳn.

Hẳn đi ngược với nguyên tắc, tất nhiên sẽ thấy những người khác hẳn đều nhu nhược vô năng.

Giang Nhu không cách nào giải thích cho hẳn hiểu. Sau một hồi, bà chỉ biết gượng nói, “Cửu Tư, Ngọc Như khác con. Nàng ấy là tiểu thư khuê các, không có dũng khí như vậy. Hôm nay con từ hôn, ngày mai nàng ấy có thể tự sát vì hổ thẹn.”

“Vậy tại sao hai người lại gấp gáp đi đính hôn?” Cố Cửu Tư lạnh lùng nhìn Giang Nhu.

Giang Nhu thở dài, bà quyết định xuống nước, ôn hòa giải thích, “Cửu con đã gửi thư, nói muốn dẫn con đến Đông Đô để thu xếp cho con một vị trí, xem xem có được công chúa điện hạ coi trọng không. Nếu lấy công chúa thì sẽ hủy hoại tiền đồ nửa đời của con. Chức danh phò mã nghe êm tai nhưng cả đời không có thực quyền, chỉ biết nhìn sắc mặt công chúa mà sống, vô cùng tủi nhục. Con không hiểu rõ tính tình cửu cửu, đệ ấy đã đề xuất thì chờ đệ ấy tới thật, chúng ta sẽ không thể ngăn đệ ấy mang con đi. Cho nên trước khi đệ ấy đến, chúng ta muốn định việc hôn nhân cho con. Từ trước tới nay con không coi trọng cô nương nào, mãi mới có nên chúng ta chỉ muốn tranh thủ thời gian thôi.”

“Nói hươu nói vượn! Con không muốn thì cửu cửu có thể ép được sao?”

Nhìn vẻ mặt Cố Cửu Tư ngạo nghễ, Giang Nhu cười đắng chát. “Cửu Tư, đời người luôn có nhiều bất đắc dĩ. Dù là nhà chúng ta thì khi đứng trước quyền thế cũng chỉ biết bất đắc dĩ.”

Cố Cửu Tư lãnh đạm cười, “Kiếm cơ!”

Cố Lăng Hoa thấy Cố Cửu Tư chẳng nghe lọt chữ nào bèn không nhiều lời nữa mà nói thẳng, “Nếu nghe không hiểu thì rút về phòng hối lỗi cho ta. Cũng chả cần nghĩ nhiều làm gì, cứ ngoan ngoãn chờ đến ngày thành thân!”

“Ta không thành thân!” Cố Cửu Tư quả quyết, “Ta muốn hủy hôn, ta đi...”

“Người đâu, đè nó xuống cho ta!” Cố Lăng Hoa hét lớn, thị vệ từ trong sân tức khắc vọt tới Cố Cửu Tư. Cố Cửu Tư một mình đấu cả đám người, còn toàn bộ thị vệ Cố phủ vất vả mãi mới trói gô được hẳn.

“Giám nó vào phòng, canh giữ cho đến ngày thành thân! Ai cũng không được thả nó đi!”

Tất cả mọi người đều hiểu Cố Lăng Hoa đang tức giận. Trong lúc bị người lôi về phòng, tay chân Cố Cửu Tư vẫn đấm đá không thôi.

Cố Cửu Tư ở trong phòng chửi bới cả sáng, đến mức bị tắt tiếng mới chịu dừng lại. Hẳn rảnh rồi nên lấy thư của Liễu Ngọc Như ra đọc.

Công bằng mà nói, lá thư này được Liễu Ngọc Như viết cực kỳ xuất sắc; ngôn từ khẩn thiết, đúng tư thái một tiểu nữ nhi phải chịu bất công trong nhà, còn nhờ hần hỗ trợ giải quyết việc khế đất.

Hần vừa đọc thư vừa giận tới bật cười, trong đầu hiện lên cảnh tượng Liễu Ngọc Như gảy đàn tính điệu nghệ. Song hẳn chỉ tức giận trong phút chốc, lý trí hẳn phân biệt được thư của Liễu Ngọc Như có tám phần là sự thật.

Mọi người đều biết gia cảnh lộn xộn của Liễu gia. Hẳn cũng đâu ngờ; nhà hẳn cầu hôn còn cho nhiều tiền như vậy, đảm bảo nội bộ Liễu gia đang điên cuồng tranh giành.

Hắn chướng mắt Liễu Ngọc Như, nhưng càng chướng mắt Liễu gia hơn. Vừa nghĩ tới bạc vào trong tay kẻ sủng thiếp diệt thê như Liễu Tuyên lẫn thiếp thất hèn mọn, hắn liền khó chịu. Nghĩ ngợi một hồi, hắn cho người đi gọi Giang Nhu.

Lúc Giang Nhu tới, Cố Cửu Tư đang ngồi xếp bằng trên giường. Hắn mở miệng ra, thanh âm khàn khàn khiến Giang Nhu đau lòng không thôi. Bà vội bảo, “Con à, để ta cho người hầm canh tuyết lê.”

“Nương,” Cố Cửu Tư ngồi trên giường, vẻ mặt hơi ngượng ngịu, “con có chuyện muốn nhờ.”

“Con nói đi.”

“Chuyện kia,” Cố Cửu Tư không biết vì sao, rõ ràng làm việc đúng đắn mà hắn lại có cảm giác kỳ lạ; hắn không dám nhìn Giang Nhu, ra vẻ bất cần, “chuyện thành thân không thể thay đổi, Liễu Ngọc Như đã gần như là người của Cố gia. Nương biết chuyện nhà nàng ta rồi đấy, sính lễ khéo đều vào tay thiếp thất kia. Con nghĩ thôi cũng thấy buồn nôn. Nương...”

“Ta hiểu.” Nghe mấy lời này của Cố Cửu Tư, Giang Nhu bật cười. Nội tâm bà được trấn an phần nào, rốt cuộc Cố Cửu Tư cũng biết đau lòng cho người khác. Ngoài miệng nói không nguyện ý nhưng thực tế vẫn quan tâm Liễu Ngọc Như. Bà nhanh nhẹn nói, “Chuyện này ta đã nghĩ qua. Sính lễ quý giá nhất là mấy mẫu ruộng cùng cửa hàng phố Đông, những thứ này đều sẽ để tên nàng ấy. Khế đất chưa đóng dấu, ta còn phải mang qua; đến lúc ấy ta sẽ nhắc nhở về của hồi môn, rồi chỉ đích danh mẹ ruột Liễu tiểu thư lo liệu việc này.”

Nghe vậy Cố Cửu Tư yên tâm hẳn.

Hắn vẫn thấy hơi khó chịu bèn bĩu môi, “Nương cứ tùy tiện thu xếp đi, tiểu thiếp nhà nàng ta ác độc quá, chứ con chẳng có ý gì khác.”

“Vâng vâng vâng,” Giang Nhu nhếch mép cười, “ta hiểu mà.”

Liễu Ngọc Như không hay biết gì về dự định của Cố Cửu Tư và Giang Nhu.

Sau khi đã hiểu rõ chân tướng mọi chuyện, nàng chẳng còn trông cậy vào Cố Cửu Tư. Nàng để mẫu thân thu xếp cho Vân Vân ở trong phòng phụng dưỡng bà; kết quả là đêm xuống Liễu Tuyên liền ngủ lại chỗ Tô Uyển.

Tô Uyển tự mình nâng đỡ Vân Vân. Bà nghe lời Liễu Ngọc Như nên không nâng thân phận của Vân Vân ngay, để Liễu Tuyên ngày ngày tới chỗ bà tìm Vân Vân. Liễu Tuyên trong lòng có quý, không dám nói với Trương Nguyệt Nhi nên mỗi ngày đều mượn danh Tô Uyển mà tới tìm Vân Vân.

Miệng lưỡi Vân Vân ngọt ngào, dỗ dành Liễu Tuyên đến không biết trời trăng mây đất gì nữa. Tô Uyển cũng buông bỏ vướng mắc trong quá khứ, tỏ ra hào phóng dị thường. Liễu Tuyên không khỏi thương tiếc Tô Uyển, cảm thấy mình trước giờ hơi quá đáng với bà.

Nửa tháng cứ như vậy trôi qua, Liễu gia lẫn Cố gia đều bận rộn chuẩn bị hôn sự. Cố Cửu Tư vẫn bị phụ thân hắt hủi giam giữ, còn Liễu Ngọc Như luyện chữ hàng ngày để cầu tâm trí bình tĩnh.

Nửa tháng sau, Giang Nhu tự tay mang khế ước lẫn khế đất đến.

Bà tới cửa đưa tiền nên Liễu Tuyên dĩ nhiên thịnh tình tiếp đãi. Giang Nhu trò chuyện một hồi với Trương Nguyệt Nhi và Liễu Tuyên thì chợt nói, “Đến lâu vậy rồi mà ta còn chưa thấy mặt Liễu phu nhân cùng đại tiểu thư.”

Vừa nghe xong, khuôn mặt Trương Nguyệt Nhi cứng đờ. Nếu là lúc trước thì Liễu Tuyên đã lấy cớ Tô Uyển bệnh tật để từ chối khéo; nhưng gần đây trong lòng ông ta có mấy phần áy náy với Tô Uyển, mà ông ta

cũng biết Tô Uyển muốn tự mình lo liệu hôn sự của Liễu Ngọc Như. Ông ta ho nhẹ một tiếng, trước ánh mắt kinh ngạc của Trương Nguyệt Nhi, ông ta sai người hầu, “Đưa phu nhân cùng tiểu thư tới đây.”

Trương Nguyệt Nhi cảm thấy bối rối, không bao lâu thì Liễu Ngọc Như đỡ Tô Uyển vào phòng.

Lúc này Giang Nhu mới quan sát kỹ Liễu Ngọc Như.

Mọi người đều nói dáng dấp Liễu Ngọc Như bình thường, nhưng Giang Nhu nhìn ra được. Kỳ thực, Liễu Ngọc Như sở hữu cấu trúc xương mặt rất đẹp; chẳng qua khuôn mặt chưa trở mã nên nhìn còn ngây thơ, ngũ quan không rõ ràng, trông mới có vẻ bình thường. Nếu sau này nàng trở mã đầy đủ, sẽ là một mỹ nhân thanh nhã.

Liễu Ngọc Như đỡ Tô Uyển tiến đến, mọi cử động đều hết sức quy củ. Mặc dù sinh ra ở tiểu môn hộ như Liễu gia song chẳng hề thua kém tiểu thư khuê các bà đã gặp ở kinh thành.

Liễu Ngọc Như học những thứ này ở Diệp gia. Diệp gia dòng dõi thanh quý, giáo dưỡng con trẻ vô cùng tốt.

Liễu Ngọc Như cảm giác được Giang Nhu đang đánh giá mình. Nàng không nhìn ngang liếc dọc, lễ phép đứng sau Tô Uyển.

Giang Nhu cười nói với Tô Uyển một lát rồi mới vào đề, “Chút nữa thì quên, hôm nay ta mang khế ước với khế đất làm sính lễ tới. Theo lý thì ban đầu sính lễ đến Liễu gia vốn nên giữ lại cho huynh đệ Ngọc Như, nhưng Ngọc Như lại không có huynh đệ ruột thịt. Thêm nữa, chúng ta cân nhắc thấy lần này hạ sính quá lớn, khiến các ngài khó chu toàn của hồi môn cho Ngọc Như. Vậy nên chúng ta dứt khoát để Ngọc Như đứng tên các cửa hàng, ruộng đất này; của hồi môn chỉ cần chút vàng bạc là được rồi.”

“Cái gì?!” Mấy lời đó làm Trương Nguyệt Nhi ngẩng phắt đầu, ngỡ ngàng lên tiếng, “Các ngài để Ngọc Như đứng tên khế ước và khế đất?!”

Đừng nói Trương Nguyệt Nhi, cả Liễu Tuyên cũng biến sắc.

Mặt Giang Nhu vẫn điềm nhiên, nhưng cả Tô Uyển lẫn Liễu Ngọc Như đều sửng sờ.

Một hồi lâu sau Trương Nguyệt Nhi mới phản ứng lại, gian nan nở nụ cười, “Giang phu nhân chê cười rồi, Ngọc Như còn hai đệ đệ, sao có thể nói là không có huynh đệ?”

“Đệ đệ?” Giang Nhu hơi kinh ngạc, bà lộ vẻ áy náy, “VẬY là ta hiểu lầm sao. Nghe nói đại phu nhân chỉ có một nữ nhi, cũng không lấy danh nghĩa nuôi dưỡng ai. Hóa ra đại phu nhân còn những người con khác...”

“Không có,” lần này là Tô Uyển mở miệng. Bà không phải người dễ thay đổi, mặc dù chuyện không có nhi tử là tổn thương trong lòng bà nhưng tại giờ phút này, bà thấy Giang Nhu nói rất đúng. Bà giữ nguyên sắc mặt, bình tĩnh nói, “Không có đứa bé nào được nuôi dưới danh nghĩa của ta.”

Giang Nhu lộ vẻ nghi hoặc nhìn về phía Trương Nguyệt Nhi.

Liễu Tuyên khẽ ho, “Hai nhi tử của ta đều do Nguyệt di nương sinh ra.”

Nghe vậy Giang Nhu bèn cúi đầu, dùng khăn nhẹ nhàng che miệng, tựa hồ đang cười nhưng phải cố gắng kiềm chế. Bộ dạng này của bà khiến mọi người đang ngồi đây cảm thấy hoang mang, nhất là Trương Nguyệt Nhi. Bà ta không khỏi nghĩ Giang Nhu đang cười nhạo mình.

Liễu Tuyên cũng thấy mặt mũi đau rát. Giang Nhu càng im lặng càng khiến ông ta thấy bản thân là trò khôi hài.

“Khục... Liễu lão gia,” Giang Nhu mím môi, ngẩng đầu cười, “đích thứ có khác, gia đình giàu có nào sẽ để thứ tử kế thừa? Phàm là người có mặt mũi, dù chính phòng không có nhi tử, cũng để chính phòng lựa chọn từ con thiếp thất một đứa bé làm con thừa tự, sau đấy mới nuôi dưỡng như đích tử. Cái này... Ngọc Như là đích nữ, thân phận phải khác.”

Giang Nhu vừa dứt lời, sắc mặt mọi người cũng biến đổi.

Người ngoài đều biết gia cảnh bọn họ, có điều xưa nay không ai nói gì. Dù sao chẳng nữa, ai lại nhàn rỗi đi quản chuyện người dưng? Cùng lắm chỉ xì xào bàn tán vài câu.

Chưa bao giờ họ bị công khai tát vào mặt thế này. Nhưng tát thì sao? Đây là Cố phu nhân, Dương Châu là thủ phủ của Cố gia, bọn họ biết làm gì đây?

Liễu Ngọc Như cúi đầu, cố nín cười.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy, gả cho Cố gia là lựa chọn không tồi.

Lần đầu tiên nàng gặp một nữ nhân có thể vừa nhàn nhã uống trà vừa và chan chát vào mặt phụ thân lẫn di nương.

Tay Tô Uyển run nhẹ, bà chưa từng hạ hê thế này.

Trương Nguyệt Nhi hồi tỉnh, vội phản đối, “Coi như không để cho huynh đệ Ngọc Như thì cũng nên để lão gia chúng ta đứng tên! Các ngài hạ sát lễ, lấy danh nghĩa của Ngọc Như thì không phải lại mang về sao?!”

“Nguyệt phu nhân,” Giang Nhu nghe Trương Nguyệt Nhi nói, cười tủm tỉm, “đấy chính là điểm thứ hai mà ta cân nhắc. Nếu Cố phủ để Liễu lão gia đứng tên kế ước và kế đất thì không biết Liễu phủ tính toán số lượng của hồi môn ra sao đây?”

Lời tác giả

Kỹ thuật trạch đấu của tuyển thủ Giang Nhu đạt level max.

Giang Nhu: Con dâu, con thấy ta hiền lắm à?

Liều Ngọc Như: ...

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 8: Diệp Thế An Trở Về!

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt mọi người liền thay đổi. Chỉ mình Liễu Ngọc Như vẫn bình tĩnh, trấn định như trước.

Tô Uyển lo lắng lại sợ hãi, không biết Giang Nhu là địch hay bạn. Còn Liễu Tuyên với Trương Nguyệt Nhi thì mặt đen sì, cảm thấy Giang Nhu thật quá đáng.

Trương Nguyệt Nhi vốn chỉ muốn sánh lễ vào Liễu gia, sau đấy sẽ mang mấy đồ vật nhìn hào nhoáng nhưng chẳng đáng giá bao nhiêu làm của hồi môn cho Liễu Ngọc Như. Cố gia giàu nứt đổ đổ vách, Cố Lăng Hoa nghe nói cũng là người thiện tâm, bà ta nghĩ Cố gia ngay từ đầu đã không bàn về của hồi môn thì sẽ không nhắc tới nữa. Ngờ đâu khi việc hôn nhân đã định, bọn họ lại đến thảo luận của hồi môn?

Liễu Tuyên suy nghĩ tương tự Trương Nguyệt Nhi, nhưng lý trí của người làm phụ thân lẫn gia chủ nhắc nhở ông ta rằng dù ham muốn sánh lễ từ Cố gia cũng không được ném đi thể diện. Thế nên ông ta ho nhẹ một tiếng, hỏi lại Giang Nhu, “Cố phu nhân thấy làm sao mới thoả đáng?”

“Liễu lão gia cứ đùa.” Giang Nhu cười cười, vẻ mặt ôn hòa, “Ta chẳng qua chỉ hỏi thể thôi, còn cụ thể ra sao vẫn do Liễu gia quyết. Chúng ta cũng chẳng phải thèm thuồng của hồi môn của một cô nương, nhưng đấy là mặt mũi tân nương tử, ta sợ đại phu nhân không có kinh nghiệm nên mới cố ý hỏi.”

Chỉ một câu nói đã trực tiếp bàn giao chuyện của hồi môn cho Tô Uyển. Trương Nguyệt Nhi cấp tốc chen ngang, “Việc này không phiền tỷ tỷ hao

tồn tâm trí, Cổ phu nhân cứ hỏi ta là được.”

Giang Nhu nghe vậy bèn chuyển ánh mắt lên người Liễu Tuyên, bà cười mà như không cười, “Vậy hiện giờ không phải đại phu nhân trông coi Liễu gia mà một thiếp thất làm sao?”

Liễu Tuyên im lặng. Ông ta nhớ đến mới này bị Giang Nhu đâm chọt mặt đã đau, giờ mà thừa nhận Trương Nguyệt Nhi quản gia thì mặt càng đau hơn. Ông ta bất giác nhìn thoáng qua Tô Uyển. Tô Uyển cũng không nói tiếng nào; quay mặt nhìn một bên, tay nắm chặt thành ghế, đôi mắt ngậm nước, rõ ràng là đáng về cực kỳ tủ thân.

Liễu Tuyên cảm thấy hơi áy náy, đang muốn mở miệng thì Trương Nguyệt Nhi đã giành nói, “Cổ phu nhân không biết chứ đại phu nhân nhà ta sức khoẻ kém, thường ngày luôn để ta giúp đỡ.”

“Nhờ người giúp cả chuyện của hồi môn của nữ nhi ruột thịt?”

Giang Nhu hỏi thăm, trong mắt là ý cười khiến người khác khó chịu. Liễu Tuyên nhin chả nổi, đột nhiên quát, “Cổ phu nhân nói chuyện, ai cho bà chen vào?”

Câu này làm Trương Nguyệt Nhi ngây người, bà ta chưa từng nghĩ Liễu Tuyên có thể nặng lời như vậy với mình. Bất chợt, bà ta liên tưởng đến chuyện gần đây Liễu Tuyên hay ghé thăm Tô Uyển. Bà ta lập tức cảm thấy giữa Liễu Tuyên và Tô Uyển dường như tồn tại sự thân mật không thể cho ai biết.

Chục năm qua, bà ta quen sống xuôi chèo mát mái ở Liễu phủ nên giờ tức tối nghiêng răng quay đầu đi, dứt khoát ngậm chặt miệng.

Liễu Tuyên thấy bà ta không nói lời nào cũng vui vẻ hơn, ông ta khẽ ho, “Phu nhân, nếu bà quản việc chuẩn bị của hồi môn thì cứ ngồi bàn bạc thêm với Cổ phu nhân.”

Nghe vậy Tô Uyển quy củ đáp, “Đa tạ lão gia.” Rồi bà cùng Giang Nhu thương lượng.

Tô Uyển không phải người được đăng chân lân đăng đầu. Bà ước chừng số lượng tiền tài Cố gia đưa không quá lớn, nhưng dựa vào kế ước cùng khế đất của họ thì cũng cần giả bộ khoa trương để giữ thể diện. Giang Nhu đạt được mục đích nên khi ra về vô cùng cao hứng. Bà vừa rời khỏi, Trương Nguyệt Nhi làm loạn ngay. Bà ta phẫn nộ nói, “Thế này chẳng phải bà ta chả chịu nhả ra gì hết sao? Chúng ta còn phải cho không của hồi môn, đây là gả nữ nhi hay dâng bạc?”

“Bà đừng chộn rộn,” Liễu Tuyên đau đầu vì Trương Nguyệt Nhi. Mấy năm gần đây, Trương Nguyệt Nhi ngày càng phách lối, há miệng ngậm miệng đều để nói chuyện tiền bạc. Bà ta căn bản không thể sánh bằng Vân Vân, thậm chí người trầm lặng như Tô Uyển còn tốt hơn.

Trong lòng Liễu Tuyên không tự chủ được mà so sánh. Song ông ta vẫn còn cảm tình với Trương Nguyệt Nhi, lại nghĩ tới tiền của Cố gia, liền bất mãn nói với Tô Uyển, “Phu nhân, số tiền này bà nên mặc cả với bà ta.”

“Lão gia,” Tô Uyển thở dài, “tranh giành một khoản tiền thì nhận được tiền, nhưng lại vứt bỏ toàn bộ mặt mũi Liễu gia. Lão gia còn có tiền đồ, không thể vì lợi ích trước mắt mà lưu lại vết nhơ cả đời. Ngài đừng lo chuyện tiền bạc, ta sẽ dùng của hồi môn của mình để trợ cấp Ngọc Như.”

Một người vì tiền mà cãi vã, một người vừa nghĩ đến tiền đồ cả đời của trượng phu vừa muốn dùng tiền của mình phụ giúp; ai cao ai thấp đã rõ ràng.

Liễu Tuyên chợt cảm thấy, trước kia mắt mình bị mù sao?

Ông ta hơi bức bối.

Ban đêm, Liễu Tuyên lại nghỉ ở chỗ Tô Uyển; bà để Vân Vân phụng dưỡng ông ta. Liễu Tuyên cơm nước no nê, ông ta ôm Vân Vân thở dài, “Nàng nói xem, phụ nữ sao có thể thay đổi nhanh chóng như thế?”

Vân Vân dịu dàng đáp, “Nếu có tâm yêu mến lang quân, dĩ nhiên sẽ suy nghĩ mọi chuyện vì lang quân.”

Vân Vân nói rất nhẹ nhàng, nhưng Liễu Tuyên nghe vô cùng rõ ràng. Nếu không đặt tâm tư vào mình thì sao có thể vì mình mà suy nghĩ?

Ông ta bỗng hiểu ra, Trương Nguyệt Nhi có tranh tiền tài vì Liễu gia đâu? Đây rõ ràng vì bản thân bà ta cùng nhi tử!

Liễu Tuyên nổi giận, đến ngày hôm sau lại thấy dáng vẻ ồm yếu của Tô Uyển mà áy náy. Ông ta thở dài với Tô Uyển, “Uyển nhi, không cần bà phụ cấp của hồi môn cho Ngọc Như, Liễu gia không thiếu chút bạc này. Cứ để ta chuẩn bị của hồi môn cho Ngọc Như, bà chỉ cần đưa đi thôi.”

Tô Uyển nghe thế bèn liên tục từ chối. Bà càng khước từ, Liễu Tuyên càng áy náy. Cuối cùng Tô Uyển đồng ý. Mặc dù tiếc tiền nhưng nhìn ánh mắt cảm kích từ Tô Uyển, Liễu Tuyên thấy thu xếp vậy là được rồi. Dù gì tiền bạc do Cố gia hạ sính cũng chẳng ít, tính tới tính lui Liễu gia vẫn kiếm lời.

Trải qua một phen ồn ào, rốt cuộc của hồi môn của Liễu Ngọc Như đã được định ra. Lúc này, hôn kỳ cũng tới gần.

Cố Cửu Tư bị nhốt trong phòng của chính mình mấy ngày liền, hắn thấy bản thân sắp phát điên rồi. Ngày ngày hắn ngồi cạnh cửa, tay chốc chốc lại gõ lên đó, yếu ớt rên, “Thả ta ra... Thả ta ra...”

Liễu Ngọc Như cũng tự giam mình trong phòng. Nàng sợ chỉ cần ra ngoài vài bước sẽ nhin không được mà đào hôn.

Đương nhiên, nàng chỉ nghĩ trong đầu chứ chẳng dám làm.

Đã thu sính lễ của Cố gia, hôn kỳ đã định ra, chẵn nệm duyên ương hí thủy của nàng cũng đã thuê xong. Hiện giờ nàng làm sao có thể đổi ý?

Nhưng vừa nghĩ tới gả cho Cố Cửu Tư, lại nhớ đến giấc mộng kia, Liễu Ngọc Như cảm thấy khó thở.

Trước ngày thành hôn, Liễu Ngọc Như trằn trọc ngủ. Giấc mộng Cố gia bị xét nhà lại tới. Nhưng lần này nàng không còn là người đứng xem; nàng bị người ta lôi kéo từ cổng ra bên ngoài. Nàng nghe thấy Vương Vinh dùng ngữ điệu cực kỳ buồn nôn nói, “Trước kia lão tử muốn người mà người dám giả bộ thanh cao, hiện tại xem người thoát được cái số bị bán cho Câu Lan Viện không?”

Liễu Ngọc Như sợ hãi tỉnh lại từ trong mộng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng toàn thân nàng.

Trong đêm tối, nàng nhìn chẵn nệm. Nỗi sợ hãi cùng cực khi phải gả cho Cố Cửu Tư trào dâng.

Lúc này bên ngoài đã bắt đầu đốt đèn, mọi người vội vàng dán hỉ tự khắp nơi.

Ấn Hồng từ ngoài vào cười nói, “Chưa gọi mà tiểu thư đã tự dậy rồi.”

Ấn Hồng đi đến trước mặt Liễu Ngọc Như, khó hiểu hỏi, “Tiểu thư sao vậy? Mồ hôi lạnh đầy trên trán kìa.”

Mắt Liễu Ngọc Như giật giật, bây giờ nàng mới hoàn hồn.

Là nằm mơ.

Nàng tự an ủi, chỉ là một giấc mộng thôi.

Nhưng nàng vẫn sợ hãi.

Nàng từ trước đến nay không tin những chuyện quái lực loạn thần[1]. Có điều giấc mộng này quá chân thực, khó tránh làm người ta bất an.

Ấn Hồng thấy Liễu Ngọc Như ngơ ngẩn, bèn cười cười, “Tiểu thư không phải quá nóng lòng đấy chứ?”

“Ta không sao.”

Liễu Ngọc Như lắc đầu, nàng hít hâu một hơi để cho bản thân bình tĩnh lại.

Gả cho Cố Cửu Tư là việc không thay đổi được. Nàng chẳng thể vì giấc mộng kia mà đi hủy hoại cửa hôn nhân này.

Nàng không hoang đường như vậy.

Thế nên nàng đứng dậy, để thị nữ mặc cho nàng hỉ phục.

Hỉ phục của nàng đã chuẩn bị từ lâu, hình trên áo đều do nàng tự tay thêu từng đường kim mũi chỉ. Trong lúc thêu những hình vẽ này, nàng nghĩ nếu có ngày gả cho Diệp Thế An, biết đâu hẳn sẽ khen nàng khéo tay.

Diệp Thế An...

Nhìn bóng hình phản chiếu trong gương, nàng chẳng rõ nguyên do vì sao khi nhớ đến cái tên này bỗng nhiên trong lòng dâng lên mấy phần chua xót cay đắng. Bạn đang ❖

Nàng cảm thấy đây không chỉ đơn thuần là một cái tên, mà còn là bảy năm dài của nàng.

Từ năm nàng tám tuổi, từ lần đầu tiên nhận thức mình sẽ gả cho người khác, lòng nàng chỉ hướng tới Diệp Thế An.

Có lẽ một phần là vì tính toán, một phần là vì đối tượng phù hợp, nhưng ít nhiều gì cũng mang theo vài phần tình cảm thiếu nữ. Bất chấp thuở thiếu thời nàng chỉ nói dăm ba câu với Diệp Thế An, bất chấp hẳn từ năm mười ba đã đi thư viện Bạch Lộ và hai người chưa hề gặp lại. Bản thân nàng cũng chẳng biết mình thích Diệp Thế An hay là nổi lòng chờ đợi bao năm kia. Song bất kể là gì chẳng nữa, trong cuộc đời nàng đến giờ, đây là thứ nàng kiên trì cũng như thật lòng mưu cầu nhất.

Vậy mà lại phải từ bỏ.

Sự từ bỏ này ập tới khiến nàng trở tay không kịp, vào khoảnh khắc này nàng mới cảm nhận trọn vẹn điều đó. Nàng nhin không được mà để nước mắt lưng tròng, tuy không nói nên lời cảm xúc hiện tại nhưng lại chẳng thể ngăn nước mắt lăn chã rơi.

Tô Uyển dậy sớm để chải tóc cho nàng. Bà nhìn nữ nhi ngồi trước gương cắn chặt hàm răng, khóc không ra tiếng, nhất thời lòng đau như cắt.

Bà ôm chặt nàng, khàn khàn nói, “Khổ cho con... Ta hiểu mà...”

Toàn tâm toàn ý muốn gả cho Diệp Thế An, cố gắng nhiều đến vậy, kết quả lại là công dã tràng, còn phải gả cho dạng nam nhân nàng coi thường nhất.

Đau đớn như vậy, tuyệt vọng như vậy, người làm mẫu thân như bà dĩ nhiên hiểu.

Nhưng bà có thể làm gì đây?

Nếu Liễu Ngọc Như là nam nhân thì có thể từ hôn. Tuy nhiên, dù nàng mạnh mẽ đến đâu, cũng chỉ là một cô nương.

Tô Uyển ôm Liễu Ngọc Như, bà khóc còn đau buồn hơn nàng gấp mấy lần. Liễu Ngọc Như sụt sịt mũi, vỗ nhẹ tay Tô Uyển, “Nương, không sao

dâu, nương đừng đau lòng. Người ta bảo lúc gả ra phải khóc mới được may mắn, nên con tùy tiện khóc chút thôi.”

Nói rồi Liễu Ngọc Như mau chóng lau nước mắt, cười gượng gạo, “Không sao, giờ con phải trang điểm rồi.”

Càng nhìn Liễu Ngọc Như, trong lòng Tô Uyên càng đau đớn. Bà cầm tay nàng, lặp đi lặp lại, “Ta hiểu mà...”

Bà đều hiểu.

Nữ nhi của bà biết điều lại hiểu chuyện, gánh vác mọi thứ trên vai vì sợ bà phiền lòng.

Những lúc người khác ôm lấy mẫu thân mà khóc oa oa thì Liễu Ngọc Như đã học cách trốn ở trong góc để vụng trộm gạt đi nước mắt. Nàng sợ Tô Uyên phát hiện, sợ Tô Uyên lo lắng.

Bây giờ nàng trưởng thành, gặp chuyện buồn tủi cả đời thế này cũng chỉ biết cắn răng nuốt vào trong bụng, miễn cưỡng cười vui vì sợ Tô Uyên thương tâm.

Nàng là máu thịt do bà sinh ra, sao bà lại không biết chứ? Bà kéo tay Liễu Ngọc Như, khàn giọng bảo, “Nương chẳng giúp được con cái gì, con đừng lo cho nương, nương cũng sẽ không lo cho con. Con muốn khóc thì cứ khóc thỏa thích, nương sẽ không lo lắng.”

Liễu Ngọc Như im lặng, rồi nàng cười, “Nương, xuất giá mà khóc thì coi sao được. Hồi này khóc chẳng qua vì muốn cầu may mắn thôi.”

Trong lúc hai mẹ con nói chuyện, Liễu Ngọc Như đã trang điểm xong. Nàng mặc vào hỉ phục, đội mũ phượng, cuối cùng là phủ lên khăn voan và chờ Cổ Cửu Tư tới rước dâu.

Đợi hồi lâu mới nghe bên ngoài truyền đến, “Tối rồi, tối rồi.”

Liễu Ngọc Như hơi căng thẳng, nàng vò nát khăn tay. Chẳng mấy chốc nàng nghe thấy tiếng cổng chính bị người ta một cước đá văng. Ngay sau đó là tiếng Cổ Cửu Tư phẫn nộ nói, “Mau dậy đi.”

Liễu Ngọc Như: ...

Nếu không biết nàng còn tưởng hăn háo hức muốn nàng đi ngay.

Liễu Ngọc Như bất động khiến Cổ Cửu Tư phát hỏa. Ngay lập tức, Cổ Lăng Hoa lạnh lùng gọi tên hăn, “Cửu Tư.”

Tiếng gọi này tức khắc nhắc Cổ Cửu Tư nhớ tới trận ẩu đả trong phòng hăn sáng nay, cùng gã sai vặt đang bị treo ở nhà.

Hăn thống khổ nhắm nghiền mắt, đi đến trước mặt Liễu Ngọc Như rồi đem đoạn lụa đỏ đưa cho nàng. Hăn cứng ngắc lên tiếng, “Năm lấy, đi theo ta.”

Liễu Ngọc Như không nói lời nào. Nàng biết Cổ Lăng Hoa cùng Giang Nhu hăn đang ở đây, nàng nguyện ý giữ thể diện cho Giang Nhu. Thế là nàng nắm chặt lụa đỏ, đứng dậy đi theo Cổ Cửu Tư bước qua cửa.

Cổ Cửu Tư đi đằng trước, mặc dù hăn chẳng tình nguyện nhưng quay đầu nhìn thoáng qua thì hăn phát hiện Liễu Ngọc Như đội khăn che kín mặt chắc sẽ không tiện đi lại. Hăn nghĩ một cô nương mà té ngã vào ngày xuất giá phỏng chừng sẽ thành trò cười mất.

Bất kể thế nào, người này cũng sắp thành phu nhân của hăn. Bản thân hăn không chấp nhận, nhưng người khác sẽ nhìn nàng với thân phận đó.

Cổ Cửu Tư bất mãn “hừ” một tiếng, sau đó thấp giọng nhắc, “Phía trước có gò đất.”

Liễu Ngọc Như ngấn người. Lát sau nàng mím môi cười, đột nhiên không còn tức giận như trước.

Nàng ngồi lên kiệu, Cố Cửu Tư hạ màn kiệu rồi mới lên ngựa.

Cổ kiệu được nâng lên, xung quanh thổi sáo đánh trống. Bên trong kiệu hoa, Liễu Ngọc Như lắng lắng nghe âm thanh huyền ảo từ ngoài vọng vào.

Chưa có giây phút nào khiến nàng nhận thức rõ như hiện tại rằng Liễu tiểu thư đã chết và cuộc đời nàng sắp sang trang mới.

Nhưng vào thời điểm ấy nàng chỉ nghĩ cuộc đời Cố phu nhân sắp bắt đầu, chứ chưa từng nghĩ thứ nàng viết nên lại là một đoạn truyền kỳ.

Ngày đó, Liễu Ngọc Như mười lăm tuổi. Nàng ngồi trong kiệu, một mặt lo cho tương lai, một mặt lại nhớ nhung quá khứ. Chợt nàng nghe thấy từ trong đám đông huyền ảo có người hô, “Đại công tử, ngài đi chậm thôi!”

Có rất nhiều người được xưng là “đại công tử” ở thành Dương Châu này. Nhưng không biết vì lý do gì, vào thời khắc ấy, tim nàng đột nhiên đập nhanh hơn.

Tay nàng run run, nàng bỗng muốn xốc khăn voan lên. Nàng rất muốn nhìn một chút, xem đại công tử kia có phải người nàng ngày nhớ đêm mong.

Nàng bắt đầu có dáng vẻ thiếu nữ năm mười ba tuổi, nhưng mười lăm tuổi mới trưởng thành. Năm Diệp Thế An rời đi, nàng mới tròn mười tuổi, rằng còn chưa thay xong. Nàng chưa từng lấy thân phận thiếu nữ để gặp Diệp Thế An, nhưng người này lại chiếm trọn vẹn thời thiếu nữ của nàng.

Cả đời nàng sống quy củ, không bao giờ đi ngược lại chuẩn mực. Song vào khoảnh khắc ấy, trong nàng chợt sinh ra một tia dũng khí. Giữa bốn bề

một màu đỏ tươi, nàng vén khăn lên rồi lặng lẽ kéo hờ màn kiệu.

Ngay lúc đó, có người cười ngựa ngang qua. Công tử mặc áo trắng, tóc buộc quan ngọc, từ tay áo rộng tỏa hương hoa mai thơm ngát cứ lượn lờ quanh chóp mũi của nàng. Khi đã nhìn rõ mặt đối phương, dù năm năm không gặp, nàng vẫn nhận ra khuôn mặt và đôi mắt sáng đó—

Là Diệp Thế An.

Vào ngày nàng xuất giá, Diệp Thế An trở về!

Lời tác giả

Đây chắc là nam chính không ra dáng nam chính nhất mà tôi từng viết
=.=

Nhưng mà!!!

Tôi cảm thấy Cố Cửu Tư soái hơn Diệp Thế An nhiều!!

Chú thích

[1] Mượn ý một câu trong Luận Ngữ: Tử bất ngữ quái, lực, loạn, thần.
Dịch nghĩa: Khổng Tử không nói chuyện quái dị, bạo lực, phản loạn, quỷ thần.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 9: Sớm Muộn Gì Người Cũng Sẽ Tán Thành Phương Án Hòa Ly Của Ta

Bên trong kiệu hoa, Liễu Ngọc Như hoàn toàn sững sờ. Lúc xốc lên khăn voan, nàng cũng không nghĩ Diệp Thế An sẽ thật sự trở về. Nàng tính toán thời gian thì biết hẳn vừa thi Hương xong, theo lý mà nói, phải nghỉ ngơi mấy ngày mới quay về.

Sự xuất hiện của hắn vào giờ phút này làm đầu óc nàng rối loạn.

Tại sao hắn lại về sớm như vậy?

Có phải là... Có thể là...

Trong đầu Liễu Ngọc Như đột nhiên xẹt qua một ý nghĩ khó tin, nhưng nàng ngay lập tức bác bỏ nó. Nàng đã quen làm người tỉnh táo, biết kiềm chế; ý nghĩ kia quá mức nguy hiểm. Nàng hít sâu một hơi, chôn vùi suy đoán mới nảy sinh.

Nàng cup mắt xuống, đội lại khăn. Giữa tiếng sáo thổi lẫn tiếng trống đánh, đoàn người tiến về cổng chính Cổ phủ.

Nàng để cho tâm trí trống rỗng, tiếp nhận lựa đỏ từ trong tay Cổ Cửu Tư rồi theo hắn đi vào. Xung quanh là thanh âm của lễ quan hát xướng, là tiếng pháo nổ, là lời chúc mừng của rất nhiều người đến cổng phủ lấy hồng bao. Nàng theo nhịp sáo và trống diễn tấu vượt qua cánh cổng Cổ gia, bước đến lễ đường.

Sau đó nàng cùng Cổ Cửu Tư bái lạy thiên địa.

Hôn lễ này khác hẳn những gì nàng từng mong đợi. Nàng không hề ngượng ngùng khẩn trương như dự đoán, mà giờ khắc này, nội tâm nàng bình tĩnh lại mờ mịt. Nàng cảm thấy đây thuần túy là một nghi thức, cũng chẳng có gì để nghĩ ngợi.

Hai người bái đường xong liền có người đỡ nàng tiến vào tân phòng. Nàng quy củ chờ một mình trong phòng, khăn voan che kín mặt, thân người bất động.

Trong phòng chỉ lưu lại Ấn Hồng trông coi. Bên ngoài huyên náo đối lập hẳn với một mảnh tĩnh lặng của tân phòng. Ấn Hồng lấy chút đồ ăn vặt đưa cho Liễu Ngọc Như, “Tiểu thư, từ sáng đến giờ ngài chưa ăn gì cả, ngài ăn một chút nhé?”

“Không được,” Liễu Ngọc Như trả lời, “khăn voan phải chờ lang quân tới vén lên. Nếu không cẩn thận làm rơi sẽ là điềm xấu.”

Nghe Liễu Ngọc Như nói vậy, Ấn Hồng ngây người. Nàng ấy thở dài buông đĩa xuống.

Nàng ấy theo chân Liễu Ngọc Như lớn lên, tất nhiên biết Liễu Ngọc Như đã từ bỏ cái gì. Hiện tại thấy Liễu Ngọc Như cẩn trọng với đoạn hôn nhân này, nội tâm nàng ấy không biết vì sao lại khổ sở.

“Hôm nay ta ở bên ngoài,” Ấn Hồng do dự, “nhìn thấy Diệp đại công tử gấp gáp đi trên đường. Phải chăng Diệp đại công tử...”

“Ấn nói cẩn thận.”

Liễu Ngọc Như lên tiếng nhắc nhở Ấn Hồng.

Nhưng Ấn Hồng vừa dứt lời, đừng nói nàng ấy, tâm nàng cũng nổi lên gợn sóng.

Tuy nhiên, lý trí kiềm chế nàng, nàng bình tĩnh nói, “Ta bước vào Cổ gia thì đã thành người Cổ gia. Chuyện hôm qua hãy để nó trôi đi, đừng nhắc lại nữa. Người khác nghe thấy thì sẽ không hay.”

Ấn Hồng biết lời Liễu Ngọc Như nói là đạo lý. Nàng ấy miễn cưỡng đáp, “Ngài nói phải.” Rồi im lặng không trò chuyện nữa.

Cổ Cửu Tư lễ mễ chưa trở lại từ tiệc rượu đêm. Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, chỉ lát sau Liễu Ngọc Như nghe thấy cửa mở rồi giọng Diệp Vận vang lên, “Cổ phu nhân để ta tới trò chuyện với tân nương tử, các người lui xuống đi.”

Thấy Diệp Vận đến, Liễu Ngọc Như kinh ngạc ngoài ý muốn, song trên mặt vẫn giữ nguyên biểu cảm như trước. Sau khi mọi người xung quanh rời đi hết, Diệp Vận chần chừ đứng tại cửa ra vào trong chốc lát rồi tới ngồi cạnh Liễu Ngọc Như, thở dài nói, “Bây giờ không còn ai khác, chỉ còn ta với người thì cứ bỏ khăn voan xuống, tí nữa lại phủ lên.”

“Không thể phạm vào quy củ.” Liễu Ngọc Như cung kính đáp, “Chúng ta nói chuyện thế này là được rồi.”

“Người ấy à,” Diệp Vận hơi bất mãn nhưng nàng ấy cũng chẳng ép buộc, “há miệng ngậm miệng đều nhắc quy củ nhưng lại hoang dã hơn bất kỳ ai. Người cứ trong ngoài bất đồng như vậy thì ngày sau sẽ chịu khổ.”

Nghe Diệp Vận nói chuyện, Liễu Ngọc Như phảng phất cảm giác mình quay về thời điểm chưa xuất giá. Trong lòng nàng chợt thấy khổ sở. Nàng chẳng biết tại sao đột nhiên muốn hỏi Diệp Vận về Diệp Thế An, nhưng nàng biết làm vậy không ổn. Thế nên nàng chỉ đơn giản hỏi, “Sao người cũng tới đây?”

“Hồi này ta đang dự tiệc rượu ngoài kia,” Diệp Vận giải thích, “thì Cổ phu nhân tới tìm ta. Bà nói một mình người chờ lâu trong phòng sợ sẽ nhàm chán nên để ta đến chơi với người.”

Nghe vậy, Liễu Ngọc Như cảm thấy thật ấm áp. Giang Nhu là một bà bà tốt; bà đối xử tử tế với nàng, nàng sẽ ghi nhớ trong lòng.

“Cố phu nhân có lòng.”

“Còn không phải sao?” Diệp Vận cắn hạt dưa, thờ dài, “Đôi khi ta cũng không biết người gả vào Cố gia là tốt hay xấu. Nãi nãi dù có thích người thì cũng chả thể làm được như Cố phu nhân. Nương ta thì khỏi phải bàn, không gây phiền phức cho người đã may mắn rồi. Có điều người trước giờ luôn tuân theo quy tắc nên chắc bà cũng chắc bối móc được gì.”

Thật ra hiện tại Diệp Vận nói những lời này có chút không ổn, nhưng Liễu Ngọc Như không nhắc nhở nàng ấy. Nàng hiểu rõ tính Diệp Vận, cứ để nàng ấy nói thôi. Diệp Vận lại thuận miệng, “Há, ca ca ta trở về rồi, người biết chưa?”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Nàng chỉ thoáng trầm mặc rồi trả lời, “Chẳng phải nói còn cần đợi thêm ư? Sao đã về rồi?”

“Tin người đính hôn với Cố gia truyền đi nên ca ca về sớm.” Diệp Vận do dự rồi nói tiếp, “Ngọc Như, người đừng trách ca ca.”

Liễu Ngọc Như nghe câu này, nhất thời không thốt nên được tiếng nào. Diệp Vận chậm rãi nói, “Hồi chưa cập kê, nãi nãi gửi tin hỏi ca ca về chuyện đính hôn với người. Ca ca bảo sẽ nghe trong nhà quyết định. Về sau Cố gia tới cửa cầu hôn... Thôi. Dù sao Cố gia không phải người dễ đổi phỏ, mà người cũng biết tính tình nãi nãi...”

Diệp Vận không nói thẳng, nhưng Liễu Ngọc Như hiểu.

Gia đình quyền quý như Diệp gia đặt nặng thanh danh. Chưa nói tới chuyện đính hôn với Cố gia, bọn họ tuyệt đối sẽ không để đại công tử nhà mình cưới một nữ nhân đã định hôn ước. Dù có muốn tranh giành với Cố

gia thì cũng sẽ không tổn sức vì một người bình thường như Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như hiểu rõ nên từ đầu đã chẳng gửi gắm hy vọng vào Diệp gia.

Diệp Vận cứ như sợ nàng ghi hận Diệp Thế An bèn vội thanh minh, “Nhưng ca ca đâu nghĩ vậy. Ca ca biết tin người đính hôn với Cố gia bèn gửi thư bảo Cố Cửu Tư không phải đối tượng tốt để gả. Còn nói đã sớm định việc hôn ước với người, quân tử phải giữ chữ tín nên khuyên Diệp gia hãy tới Cố gia nói rõ sự tình. Cố lão gia là người biết đạo lý, sẽ không ý thế hiếp người. Cho nên lần này ca ca cố ý về sớm...”

“Nhưng đã chậm rồi,” Liễu Ngọc Như bình tĩnh lên tiếng.

Chẳng ai nghe ra một tia dao động trong thanh âm của nàng, nhưng bản thân nàng biết nước mắt đã tuôn trào bên dưới khăn voan.

Nàng chợt thấy may mắn vì đã không tháo khăn xuống, để Diệp Vận đừng nhìn thấy dáng vẻ chật vật của nàng.

Dù không biết Liễu Ngọc Như đang khóc nhưng Diệp Vận biết giờ phút này Liễu Ngọc Như chắc chắn không vui. Nàng ấy thở dài rồi an ủi, “Việc đã tới nước này thì chưa chắc gả cho Cố Cửu Tư là chuyện xấu. Chỉ ít Cố Cửu Tư thích người, so ra còn hơn ca ca nhiều. Ca ca nhìn thì tốt nhưng kỳ thật là người lạnh tâm lạnh tình, chỉ đặt tâm ý vào con đường làm quan. Làm thê tử ca ca sẽ vất vả lắm.”

“Dù Cố Cửu Tư thiếu đứng đắn, nhưng hãn tốt, nhà lại có quyền thế, tiền tiêu xài cả đời không hết. Quan trọng nhất là hãn thích người, đau lòng vì người, hãn nguyện ý mua toàn bộ sơn phấn trong cửa hàng chỉ để tặng người một hộp. Mọi người đều vô cùng ghen tỵ. Ngọc Như,” Diệp Vận cầm tay Liễu Ngọc Như, nhỏ nhẹ bảo, “đừng hận ca ca, cũng đừng khổ sở, về sau hãy sống thật tốt nhé?”

Liều Ngọc Như im lặng. Rất lâu sau nàng mới đề nén thanh âm mà khẽ đáp, “Người đừng lo, ta đã nghĩ thông suốt rồi.”

“Thế thì tốt.”

Diệp Vận khẽ thở hắt ra, nàng ấy vội nói, “Người biết không, vì chuyện này mà những ngày qua ta mất ngủ. Ta sợ người hận nhà ta, hận ca ca, cũng sợ người sống không tốt, sợ người ghét ta. Chúng ta cùng nhau lớn lên, người còn hơn cả tỷ muội của ta, người tuyệt đối đừng vì chuyện này mà xa cách ta.”

“Không đâu.” Liều Ngọc Như thở dài, ôn hòa nói, “A Vận, ta hơi mệt. Người để cho ta nghỉ ngơi một chút được không?”

“Được được được,” Diệp Vận mau chóng đáp, “người cứ nghỉ ngơi, ta ra ngoài trước.”

Diệp Vận cáo từ, Liều Ngọc Như đơn độc ngồi trong phòng. Rốt cuộc nàng không kìm nén nổi nữa mà nhỏ giọng nghẹn ngào.

Nếu chưa từng đạt được thì sẽ không cảm thấy gì. Nhưng hóa ra người nàng khao khát nhất chỉ còn thiếu một bước nữa sẽ ở bên nàng, hóa ra Diệp đại công tử cũng muốn lấy nàng. Nàng sao có thể cam tâm?

Nội tâm nàng biến hóa không ngừng. Nàng hận Cố gia hủy hoại tâm huyết nửa đời của nàng, hận Cố Cửu Tư gây thương làm bại. Song nàng chẳng dám phủ nhận rằng đối mặt với Giang Nhu tốt bụng, với sự tử tế tình cờ của Cố Cửu Tư, nàng không thể thật lòng căm hận. Nàng không biết oán trách vận mệnh mình với ai, chỉ biết tự giấu mặt dưới khăn mà lặng lẽ nuốt nước mắt.

Nàng khóc rồi lại khóc, cuối cùng nước mắt cũng ngừng. Nàng thừa dịp không có ai bên đứng dậy sửa lớp trang điểm rồi lại ngồi trên giường. Chờ đến lúc tiếng người thưa thớt, nàng chợt nghe bên ngoài ầm ĩ. Sau đẩy cửa

bị đá văng rồi có người bị quăng vào phòng. “Bang” một tiếng, cửa phòng đóng lại.

Ngay lập tức, nàng nghe tiếng Cổ Cửu Tư tức giận vang lên, “Thả ta ra! Cổ Lăng Hoa, ông có gan thì thả ta ra! Lấy ta cũng đã lấy, ông còn muốn gì? Ông ép ta thế này là muốn bức tử ta hay sao?!”

“Câm miệng!”

Bên ngoài truyền đến thanh âm giận dữ của Cổ Lăng Hoa, “Khóa kín cả cửa sổ cho ta. Hôm nay nó dám ra khỏi phòng thì đánh gãy chân nó!”

“Hừ!” Cổ Cửu Tư bực tức mắng Cổ Lăng Hoa, “Lão già lừa đảo, ông nói thành hôn là được, giờ lại quản cái gì đây? Ông không giữ chữ tín! Ông thả ta ra! Bằng không ta chả để ông được yên!”

Lần này Cổ Lăng Hoa không đáp trả. Ông cho người khóa chặt cửa sổ lẫn cửa ra vào, lưu lại thị vệ rồi dẫn người bỏ đi.

Cổ Cửu Tư ngồi tại cửa mà mắng mủ, Liễu Ngọc Như an vị ở một bên giường, vừa giữ khăn voan vừa lẳng lặng nghe.

Cổ Cửu Tư mắng mãi cũng mệt, hắt đứng dậy tìm nước uống. Uống xong hắt mới phát hiện Liễu Ngọc Như vẫn đoan chính ngồi trên giường. Hắt hoảng hốt lui một bước, sau định thần lại mới sợ hãi mà cà lăm, “Người...người đội khăn ngồi đấy làm gì? Không ngủ à?”

“Ngài chưa trở về,” Liễu Ngọc Như để đầu óc trống rỗng, dùng giọng điệu chết lặng cung kính nói, “khăn voan chưa gỡ xuống, Ngọc Như không dám ngủ.”

“Sao người không tự mình gỡ?” Cổ Cửu Tư khó hiểu hỏi, nhưng hắt vẫn đi qua xốc lên khăn voan của Liễu Ngọc Như. Sau đó hắt bưng chén nước trở lại bàn.

Liễu Ngọc Như mang sắc mặt bình tĩnh ngồi trên giường. Cố Cửu Tư quay đầu nhìn thấy nàng không nhúc nhích, hần nhú mày, “Khăn voan đã gỡ xuống, người bất động giả chết ở đó làm gì? Nửa đêm rồi, đừng dọa người nữa, mau tắm rồi đi ngủ.”

“Lang quân còn chưa cùng ta uống rượu giao bôi.”

Nghe lời này, Cố Cửu Tư bị dọa đến mức tay run run.

Hần mở to mắt, nhìn Liễu Ngọc Như ngồi trên giường. Khuôn mặt nàng nhìn không ra vui buồn, tựa như một đầm nước đọng, âm u đầy tử khí, chẳng có nửa phần linh động như lần gặp trước.

Hần chăm chú ngắm nhìn nàng. Rất lâu sau, hần bỗng cất tiếng, “Người thật sự cam tâm tình nguyện gả cho ta sao?”

Liễu Ngọc Như không đáp, nàng ngược mắt nhìn Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư cầm chén rượu, hần có chút khẩn trương mà lắp ba lắp bắp, “Thật ra ta biết rõ chẳng có tiểu thư khuê các nào ở thành Dương Châu để ý ta. Ngoại trừ tiền với cái mặt này thì ta cái gì cũng không có nên mọi người ác cảm cũng đúng thôi. Ta cũng không muốn bị người ta để ý. Đời ta muốn cưới người thật lòng thích ta, ta cũng thật lòng thích cô nương ấy, chúng ta sẽ sống hòa thuận cả đời.”

“Cho nên?”

Liễu Ngọc Như không rõ hần muốn nói gì, nàng nhìn chăm chăm Cố Cửu Tư đang nghĩ ngợi. Hần rót chén trà, dùng dáng vẻ lấy lòng chạy tới ngồi trên cái ghế trước mặt nàng rồi đưa cho nàng cái chén.

Liễu Ngọc Như nhận lấy, chưa nói câu nào đã nghe thấy giọng nịnh nọt của Cố Cửu Tư, “Liễu tiểu thư, ta biết người thực chất vô cùng hiểu chuyện, là một nữ nhân cực kỳ thông minh.”

Liễu Ngọc Như ngược mắt nhìn, để hăn tiếp tục.

Bạn đang

Cổ Cửu Tư cười cười, “Cho nên ta muốn thương lượng với người. Ta biết người không thích con người ta nên về sau nhà cho người quản, người cũng có thể lấy tiền nhà ta đi kiếm thêm. Chờ người gầy dựng xong gốc rễ của riêng mình, bản thân đã kiếm được rất nhiều tiền, nếu người coi trọng ai hay ta nhìn trúng ai thì chúng ta hòa ly được không?”

Mấy lời này vừa thốt ra, Liễu Ngọc Như trợn trừng mắt hoảng sợ nhìn Cổ Cửu Tư.

Cổ Cửu Tư đang đắm chìm trong mộng tưởng về tương lai tươi đẹp, hăn nghiêm túc phân tích, “Ta nghĩ kỹ rồi. Nữ nhân các người sở dĩ để ý thanh danh là vì muốn gả vào chỗ tốt, muốn gả vào chỗ tốt là vì muốn sống tốt. Nếu vậy chính người làm mình sống tốt là có thể không cần gả chỗ tốt. Mà không cần gả chỗ tốt thì thiên hạ có nói ra nói vào cũng đâu quan trọng nữa, đúng không?”

“Sống một kiếp mấy chục năm, mọi người không nên thiết thòi chính mình, cứ quang minh chính đại mà sống. Liễu tiểu thư, sau này người trở thành phú thương, gặp được tấm chân tình, nếu hăn thật lòng âu yếm người thì dĩ nhiên sẽ cưới người, cùng người đầu bạc răng long. Đấy mới gọi là sống cùng nhau cả đời. Nếu không yêu thì sống một mình cũng chả sao.”

“Còn ta ấy à, ta cũng sẽ gặp cô nương ta thích. Đương nhiên, không gặp được thì thôi, ta một mình chơi đấu đế cả đời cũng rất sung sướng. Nhưng nếu gặp được, ta muốn sống thật tốt cùng nàng. Ta đã thích nàng thì tuyệt đối không để nàng chịu uất ức, cho nên ta mới nghĩ chúng ta trước sau gì cũng mỗi người một ngã. Bởi vì ta không phải người vĩ đại, đời này ta không thể sống vì người cũng như để người dựa vào ta. Ta biết bây giờ

người khó mà tiếp thu được, nhưng thời gian còn nhiều, người cứ suy nghĩ kỹ. Dần dà người sẽ thấy biện pháp này của ta thật sự không tệ.”

Liễu Ngọc Như cảm như hén, cả người nàng đều run rẩy.

Nàng không biết tại sao lại gặp phải người thế này. Hàm răng nàng đánh lập cập, nội tâm tràn ngập sợ hãi. Nàng cắn răng hỏi, “Đã không thích sao còn muốn cưới ta?”

“Cái này ta hỏi mới phải.” Mặt Cố Cửu Tư ngó ra, “Đã không thích sao còn muốn gả cho ta?”

“Người đáp ứng hôn sự, khiến hai ta đều tiến thoái lưỡng nan. Ta không cưới thì người đi tìm chết, nhưng ta cưới thì sẽ tự chôn vùi đời mình. Ta không thể ngồi chờ chết. Chúng ta cứ thương lượng,” mặt mũi Cố Cửu Tư đầy vẻ nghiêm túc, “ta tin tưởng một ngày kia, người nhất định sẽ tán thành phương án hòa ly của ta...”

Hắn chưa dứt lời, Liễu Ngọc Như đã nhin không nổi nữa. “Chát” một tiếng, mặt Cố Cửu Tư nhận cái tát trời giáng.

Cố Cửu Tư bị đánh đến choáng váng, nhưng hắn ngay lập tức nghe thấy Liễu Ngọc Như nước nức.

“Cút! Người cút ngay cho ta!”

Lời tác giả

Cố Cửu Tư: Người thấy phương án hòa ly này thế nào?

Liễu Ngọc Như: Không! Ta cự tuyệt!

N năm sau, Liễu Ngọc Như sở hữu gia tài bạc triệu.

Liễu Ngọc Như: Người thấy phương án hòa ly này thế nào?

Cố Cửu Tư: Không!!! Ta cự tuyệt mười ngàn lần!!!!!!

Liễu Ngọc Như: Nhưng ta giàu nhất vùng. Ta và người hòa ly thì ta có thể cưới mười cái tiểu lang quân như người.

Cố Cửu Tư: Không, người không thể.

Liễu Ngọc Như: Tại sao?

Cố Cửu Tư: Người không tìm thấy lang quân nào soái hơn ta đâu.

Cố Cửu Tư: Lấy sắc hầu người là niềm kiêu hãnh và tự hào của ta.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 10: Tâm Của Hắc Mệt Mọi Quá

Cố Cửu Tư sững sờ, hắc ngơ ngác đưa tay bụm mặt rất lâu vẫn chưa phục hồi tinh thần. Liễu Ngọc Như gục xuống giường, rớt cuộc nàng kiểm chế không được nữa mà thống khổ gào khóc.

Tại sao nàng lại gả cho một người như vậy...

Tại sao lại gả cho một kẻ như vậy!

Làm thiếu gia ăn chơi thì cũng thôi đi, chưa bàn đến tính tình thiếu đứng đắn, chỉ cần hắc thật sự như Diệp Vận nói mà đối đãi nàng có mấy phần tâm ý đã tốt rồi. Nhưng hắc hoàn toàn là vô ý! Không chỉ vô ý, hắc còn nghĩ nàng vì tiền tài Cố gia mà lập mưu tính kế, nên mới suy tính cho nàng tiền để hòa ly với hắc.

Những lời tà môn ngoại đạo của hắc nghe thì êm tai, nhưng nếu làm thật thì sợ là nàng vừa hòa ly với hắc đã chết chìm trong bãi nước bọt!

Nàng không biết tại sao Cố Cửu Tư chẳng thấu tình đạt lý đến nhường này. Nghĩ tới nghĩ lui, e rằng hắc bất mãn vì bị ép cưới nên mới cố ý nhục nhã nàng.

Nàng cũng bắt lực giải thích cho hắc hiểu. Cứ coi như Cố Cửu Tư biết nàng bị buộc phải xuất giá thì thế nào? Như hắc đã nói, ai lại vì hạnh phúc của người khác mà chà đạp lên hạnh phúc của bản thân? Cố Cửu Tư nếu thật sự có tâm tư hòa ly thì sớm muộn gì cũng hưu nàng. Không hưu thì cũng sẽ không cho nàng sống tốt. Chẳng lẽ nàng còn chưa hiểu cuộc đời làm chính thất mà không được trọng phụ yêu miễn trôi qua thế nào?

Mẫu thân Tô Uyển chính là vết xe đổ. Liễu Tuyên sở dĩ không hưu Tô Uyển, thứ nhất vì Tô Uyển nhẫn nhịn, thứ hai vì thân phận Trương Nguyệt Nhi tầm thường còn Tô Uyển lại là thiên kim điển hình. Còn Liễu Ngọc Như? Với Cố gia mà nói, Liễu gia tuyệt đối không thuộc phạm vi cân nhắc của bọn họ, nàng cũng không có huynh đệ nào cho Liễu gia ngẩng cao đầu. Cố Cửu Tư nếu thực sự gặp nữ tử khiến hấn ngưỡng mộ thì sẽ chẳng vì Liễu gia mà không hưu nàng.

Liễu Ngọc Như càng nghĩ càng tuyệt vọng. Vừa nhớ tới nàng chỉ thiếu chút nữa sẽ gả cho Diệp Thế An, người mà nàng đã mưu đồ nhiều năm, nàng liền thấy mình chả còn hy vọng gì. Cả người nàng mất khống chế mà nằm lỳ trên giường gào khóc.

Nàng khóc làm đầu óc Cố Cửu Tư mờ dần. Một hồi sau hấn mới từ từ phản ứng, vẫn bụm mặt nói, “Người bị đánh là ta mà?”

Đáp lại hấn là tiếng khóc còn lớn hơn.

Cố Cửu Tư cảm tưởng tiếng khóc này làm đầu hấn phình to ra. Hấn vội nói, “Đừng khóc, đừng khóc, ta im đây. Người khóc đau cả đầu. Ai da, được rồi, người ăn gì không?”

Liễu Ngọc Như không trả lời mà tiếp tục khóc. Bụng Cố Cửu Tư kêu ùng ục. Buổi sáng hấn bị cha đánh, sau đó lôi đi đón dâu, kể đến bị người ngoài lôi kéo uống rượu; cơm chưa ăn một hạt nhưng đã uống cả đồng rượu. Hấn đứng dậy đến bên bàn lấy bánh trái, rót chén trà, vừa ăn vừa quan sát Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như vẫn đang khóc, Cố Cửu Tư hoang mang không rõ sao một người có thể khóc thành bộ dạng này.

Hấn bưng bánh ngọt qua, thở dài nói, “Đừng khóc, ăn chút đi. Ăn vào người sẽ cao hứng hơn nhiều.”

“Cút!”

Nghe Liễu Ngọc Như quát, Cổ Cửu Tư phát cáu. Hắn nhìn nước mắt của nàng rồi bực bội nói, “Người giở chứng cái gì? Hảo tâm của ta lại bị coi thành lòng lang dạ thú à? Chẳng phải ta chỉ thương lượng chuyện tương lai với người sao? Người thích Diệp Thế An đúng không? Ta chỉ cho con đường để đi mà sao người còn khóc?”

Cổ Cửu Tư một mặt nói, một mặt nghiêng người dựa vào cây cột. Hắn cả lơ phất phơ ăn bánh ngọt, miệng lầm bầm, “Người đừng khóc. Khóc một chút còn được, chứ tính tình ta không tốt đâu.”

Song Liễu Ngọc Như không có động tĩnh tiếp thu lời hắn, tiếng khóc kia vẫn chẳng dứt. Cổ Cửu Tư nhin không được nữa, buộc miệng hỏi, “Rốt cuộc tại sao người khóc?!”

Hắn bỏ đĩa xuống, khí thế hùng hổ, “Chẳng phải đã nói tương lai có thể hưu người sao? Cái này có gì ghê gớm đâu? Đến lúc đó ta nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa đường ra cho người, người sợ gì chứ? Người thích Diệp...” Chưa dứt lời, Cổ Cửu Tư đột nhiên im bật. Hắn tựa như giấc ngộ điều gì bèn trợn trừng mắt, kinh ngạc nhìn Liễu Ngọc Như, “Đừng nói người thích ta nhé?!”

Nghe hắn nói xong, Liễu Ngọc Như thật sự chịu không nổi, tiếng khóc càng to hơn.

Thích hắn? Nàng làm sao có thể thích loại người này!

Nhưng Cổ Cửu Tư cứ như đã tìm ra chân lý. Hắn khiếp đảm nhìn Liễu Ngọc Như đang nằm gục trên giường, nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải.

Lớn đến chừng này nhưng đây là lần đầu tiên có người thích hắn. Hắn cảm nhận trong lòng xuất hiện một tia...ngượng ngùng nho nhỏ lẫn khó

chịu.

Nhưng hần nhanh chóng phản ứng. Giọng hần mềm xuống, thái độ cũng tốt hơn, hần tăng hăng, “Ta hiểu tâm ý của người, nhưng ta thật lòng không thể đáp trả. Người không phải mẫu người ta thích, nên đừng mang tâm của mình đặt vào ta. Nếu người muốn tiền thì chỉ là chuyện nhỏ, Cố gia chúng ta có. Nhưng nếu người muốn lòng ta thì cái này quá khó.”

Nói rồi hần thở dài, trong mắt mang theo thương hại.

Trước đây hần tưởng Liễu Ngọc Như cực khổ tính toán gả vào nhà hần là vì tiền; lúc đó hần đúng thật vừa tức giận vừa chán ghét. Bây giờ biết Liễu Ngọc Như là vì thích hần, trong lòng hần thấy buồn thay nàng.

Hần không thích mẫu con gái thế này.

Nữ nhân hần thích phải phong lưu, tỏa sáng lấp lánh, tách biệt hần với thế giới xung quanh, chỉ cần liếc mắt một cái là bị hấp dẫn.

Còn Liễu Ngọc Như quá bình thường, quá nguyên tắc.

Nghĩ tới đây là đoạn tình cảm hần không thể đáp lại, Liễu Ngọc Như còn hy sinh nhiều như vậy, Cố Cửu Tư liền thấy áy náy. Hần bèn nhỏ giọng dỗ dành nàng, “Đừng khóc, thời gian còn dài, người cứ từ từ suy nghĩ. Mặc dù ta không thích người, nhưng người đã gả vào nhà thì nương sẽ tốt với người. Cha mẹ ta đều là người tốt, người đừng lo.”

Nàng có gả cho cha mẹ hần đâu!

Liễu Ngọc Như suýt nữa nôn ra một ngụm máu. Nàng không muốn để ý hần, chỉ không thể ngừng phát tiết sự ảm ức lẫn bi ai của bản thân. Cố Cửu Tư ở bên cạnh, nhẹ nhàng khuyên can, “Không khóc, không khóc, ta kể chuyện cười cho người nghe. Ăn chút gì đi, chết đói là không hay đâu. Liễu tiểu thư à, người đừng đem tình yêu đặt trên người ta. Về sau người cứ

hướng tới tiền tài và vàng bạc, đấy mới là trọng yếu. Người thông minh như vậy sao có thể không thấu hiểu lý lẽ này?”

“Đừng khóc, nghỉ ngơi cho khỏe. Người mà khỏe sáng mai ta dẫn người đi tiêu tiền. Chờ đến lúc người xài tiền tính bằng xấp, người sẽ cảm nhận được nếu trên trần thế tồn tại nổi thống khổ không cách nào chữa khỏi thì nhất định bởi vì người chưa có đủ tiền.”

“Lại đây.” Nói rồi Cố Cửu Tư móc từ trong ngực ra một tấm ngân phiếu, đây là chiêu cuối cùng của hắn. Trước giờ chỉ cần hắn xuất ngân phiếu, ai cũng trưng ra khuôn mặt tươi cười nhìn hắn. Nhưng hắn chả đảm bảo lần này nó sẽ hữu dụng. Hắn đặt ngân phiếu trước ngực Liễu Ngọc Như, nghiêm túc bảo, “Người khóc cũng mệt rồi, ôm tấm ngân phiếu này ngủ cho ngon.”

Liễu Ngọc Như im lặng, nàng đúng thật đã khóc đến kiệt sức. Nàng được Cố Cửu Tư đỡ lên giường, hắn gỡ mũ phượng xuống, cởi giày, cẩn thận từng li từng tí đắp chăn cho nàng. Liễu Ngọc Như co ro thân mình, ôm ngân phiếu, khóc thút thít trên giường.

Cố Cửu Tư ngồi dưới đất, lưng dựa vào giường. Nghe thấy Liễu Ngọc Như ngừng khóc, sau lưng truyền đến tiếng hít thở say ngủ, Cố Cửu Tư mới thở dài.

Tâm của hắn mệt mỏi quá.

Tại sao thiếu gia ăn chơi như hắn lại gặp phải tình cảm ràng buộc phức tạp lẫn nặng nề như vậy?

Hắn sờ sờ miệng túi của mình. Một lần nữa hắn khẳng định, phải mang nhiều tiền trên người; một tấm ngân phiếu không giải quyết được thì còn có thể móc ra tấm khác.

Lời tác giả

Kỳ thật chương này hàm chứa rất nhiều ý nghĩa.

Có điều vì Cố Cửu Tư mà dù nhiều ý nghĩa thì cũng chẳng sâu sắc nổi.

Cố Cửu Tư là đứa con trai thần kỳ, có thể biến chính kịch thành văn chương nhảm nhí.

Nhưng mẹ vẫn yêu con.

Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư lớn lên thành dạng người như vậy đều có nguyên nhân. Tôi sẽ từ từ hé lộ, hai người cũng sẽ dần thay đổi. Cố Cửu Tư không phải xuyên không, chẳng qua hoàn cảnh trưởng thành đặc thù nên hẳn mới đi ngược với lẽ thường thôi.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 11: Không Xong Rồi, Đại Thiếu Gia Đi Xuân Phong Lâu!

Liễu Ngọc Như ngủ một đêm, nàng ôm ngân phiếu tỉnh dậy.

Nàng nằm bất động trên giường, nội tâm chết lặng, không muốn suy nghĩ gì cả.

Sau khi thỏa sức phát tiết, tất cả thống khổ lẫn phần nộ cũng theo đó mà biến mất, chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng và hoang mang. Nàng không biết những năm qua mình cố gắng vì cái gì, cũng không biết tương lai sẽ sống thế nào.

Có thông minh nhạy bén đến đâu thì nàng vẫn là một tiểu cô nương mười lăm tuổi. Dù đã cập kê nhưng so với cuộc đời dài đằng đẳng của một người, nội tâm cô nương tuổi mười lăm thua xa nội tâm người trưởng thành.

Một người có thể dùng mười lăm năm để học thuộc lòng Tứ Thư Ngũ Kinh. Song nhiều đó năm cũng chẳng thể tạo nên một nội tâm bình thản đối mặt với mọi chuyện.

Nàng chẳng thể phản kháng số mệnh, chỉ đành bỏ cuộc. Nàng nằm yên trên giường, không muốn nói chuyện, không muốn ăn uống, không muốn làm bất kỳ cái gì.

Cố Cửu Tư chả dám trêu chọc nàng. Hạ nhân vừa mở cửa hăn lập tức chạy ra ngoài.

Hăn đã nghĩ suốt đêm, hăn không thể cứ chấp nhận số mệnh như vậy, hăn phải chống lại Cố Lăng Hoa! Hăn muốn dập tắt tâm tư của Liễu Ngọc

Như!

Hắn phải dùng hành động để biểu đạt sự phản nghịch của mình!

Thế là trong đêm, hắn lấy tiền cất giấu trong phòng rồi thay quần áo. Chờ đến khoảnh khắc hạ nhân mở cửa, hắn phi nước đại ra khỏi Cổ phủ. Hạ nhân Cổ phủ hoang mang trước tốc độ chạy trốn của thiếu gia nhà mình. Họ ngẩn ngơ nhìn nhau một lát mới tranh thủ đến báo lại với Cổ Lăng Hoa. Cổ Lăng Hoa và Giang Nhu bật dậy, Cổ Lăng Hoa nghe Cổ Cửu Tư đã bỏ chạy bèn khoát tay, “Nó chạy kẹ nó, nhi tức của ta thì sao? Nhi tức vẫn ở lại chứ? Đã chạy trốn chưa?”

Quản gia đến bấm báo ngăn người rồi bối rối đáp, “Ngài ấy vẫn ở đây.”

Không quan tâm nhi tử, chỉ quan tâm nhi tức à?

Biết Liễu Ngọc Như không bỏ chạy, Giang Nhu lẫn Cổ Lăng Hoa đều thở phào nhẹ nhõm. Giang Nhu nói, “Nhi tức còn ở đây là tốt rồi, Cửu Tư muốn chạy thì cứ chạy đi.”

Quản gia: ...

Này chắc không phải con ruột rồi.

Cổ Cửu Tư không biết Giang Nhu và Cổ Lăng Hoa đều mặc kệ hắn. Hắn liều mạng trốn khỏi Cổ phủ rồi chạy thẳng đến tửu lầu hắn thường đi. Khi đã ở trong phòng của tửu lầu, hắn phái người báo tin cho Dương Văn Xương cùng Trần Tâm. Sau đó hắn uống rượu, rốt cuộc cũng cảm thấy an toàn hơn.

Hắn ở tửu lầu đợi Dương Văn Xương và Trần Tâm nửa canh giờ mới thấy hai cậu ấm mặc quần áo xộc xệch vội vã tới. Sau khi đóng cửa, ba huynh đệ nhìn nhau. Trầm mặc trong giây lát rồi Dương Văn Xương chấp tay nói, “Chúc mừng, chúc mừng...”

“Đừng chúc mừng,” Cố Cửu Tư thống khổ vỗ trán, “đầu ta sắp nứt toác ra đây này.”

“Sao lại nứt toác?” Trần Tâm đến bên cạnh bàn rót rượu, an ủi hẳn, “Chỉ cười một nữ nhân thôi chứ có gì to tát đâu. Không phải Liễu Ngọc Như thèm muốn thân phận Cố phu nhân sao? Cứ cho nàng ấy đi, về sau chúng ta vẫn vui chơi thỏa thích là được, người đừng lo lắng.”

“Không,” Cố Cửu Tư khổ sở lên tiếng, “nếu nàng ấy chỉ ham tiền thì đã tốt. Vấn đề là, tối qua ta mới biết nàng ấy không nhắm vào tiền tài.”

“Chứ nàng ấy nhắm vào gì?” Dương Văn Xương ngó người hỏi. Bọn họ đã suy nghĩ cẩn thận, Liễu Ngọc Như chắc chắn là vì tiền chứ không thể vì cái gì khác.

Cố Cửu Tư ngẩng đầu, hẳn thở dài, giọng nói mang theo chút thương hại, “Nàng ấy nhắm vào ta.”

“Nàng ấy muốn trả thù người?” Dương Văn Xương là người đầu tiên phản ứng, hẳn kinh ngạc, “Trả giá thế này cũng quá đắt rồi?”

“Không,” Cố Cửu Tư nghiêm túc, “nàng ấy thích ta.”

Hắn vừa dứt lời, Trần Tâm phun rượu thẳng vào mặt Dương Văn Xương đang ở đối diện.

Trần Tâm vội nói, “Xin lỗi, xin lỗi, tại ta sợ quá.”

Mặt mũi Dương Văn Xương cứng đờ, hẳn tùy ý để Trần Tâm lau mặt cho mình rồi quay đầu nhìn Cố Cửu Tư, “Ta cũng sợ quá.”

“Ai không sợ chứ?” Cố Cửu Tư nhấp ngụm rượu, “Trên đời này, khó trả nhất chính là nợ tình cảm. Nàng ấy muốn tiền còn dễ, nhưng muốn trái tim ta thì ta không biết phải làm sao.”

“Người muốn nàng hết hy vọng?” Dương Văn Xương chột hiệu ý Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư gật gù, “Tốt nhất là mau hết hy vọng, mau từ bỏ, chứ nàng ấy càng lún sâu thì ta càng khó xử.”

“Quá dễ.” Trần Tâm chen ngang, “Để một nữ nhân hết hy vọng là chuyện vô cùng đơn giản.”

“Người có ý gì?”

Cố Cửu Tư nhìn hẩn, Trần Tâm thâm trầm cười, “Vô Xuân Phong Lâu ngủ ba ngày, đảm bảo nàng ấy sẽ hết hy vọng.”

Cố Cửu Tư trầm mặc.

Xuân Phong Lâu là chốn phong nguyệt nổi danh nhất Dương Châu, cũng là nơi trước kia Cố Cửu Tư thường đi. Có điều hẩn chỉ đi cùng Dương Văn Xương và Trần Tâm chứ không thích thú gì mấy. Hẩn thích sòng bạc và tửu lâu hơn Xuân Phong Lâu.

Ăn nhậu, chơi gái, cờ bạc, trừ chơi gái ra thì hẩn thích hết.

Nhưng hẩn có tiền nên đi đâu cũng thành khách quý. Năm đó đầu giá đêm đầu của hoa khôi Xuân Phong Lâu, hẩn vì muốn mừng sinh nhật Dương Văn Xương mà tung tiền như rác nên rất có tiếng trong giới chơi gái.

Đối với nữ nhân, còn đả kích nào lớn hơn việc trượng phu mới thành hôn đã ghé chốn thanh lâu?

Còn đối với Cố Lăng Hoa, còn gì khiến ông tức giận hơn việc sau ngày thành hôn đã ghé chốn thanh lâu?

Cố Cửu Tư chỉ tưởng tượng thôi đã gật đầu lia lịa. Hắn nói với Trần Tâm, “Được, chúng ta đi Xuân Phong Lâu!”

Nói xong, Cố Cửu Tư tung tẩy mang Trần Tâm cùng Dương Văn Xương đến Xuân Phong Lâu.

Tới nơi, tú bà dẫn các cô nương ra giới thiệu một loạt. Sau đó, bà ta đứng trước Cố Cửu Tư, cung kính hỏi han, “Không biết sở thích của đại công tử là gì? Cô nương của chúng ta ai cũng có sở trường riêng; xướng khúc, khiêu vũ, đánh đàn, ngâm thơ, ném thẻ vào bình rượu... Ngài thích gì để nô tài đề cử vài người.”

Cố Cửu Tư nghe xong, hắn nghiêm túc ngẫm nghĩ rồi ngẩng đầu hỏi, “Đánh bài thì sao?”

Tú bà ngẩn người, vô ý thức thốt ra một tiếng, “A?”

Cố Cửu Tư nói tiếp, “Có ai biết đánh bài không?”

Tú bà: ...

Đây là đi tìm cô nương hay tới đánh bài?

Nhưng dù sao vẫn là khách quý nên tú bà mau chóng gọi một cô nương thường ngày thích uống rượu, đồ xúc xắc tới. Cố Cửu Tư phấn chấn hẳn, lập tức cho người bày chiếu bạc. Giữa âm thanh đàn hát từng bừng, hắn bắt đầu phấn khích cá cược ăn tiền.

Trong lúc Cố Cửu Tư tìm được chỗ vui chơi, Liễu Ngọc Như vẫn nằm lì trên giường.

Nàng biết Cố Cửu Tư đã đi mất, nhưng nàng không muốn hỏi hắn đi đâu, cũng chẳng muốn hỏi bản thân nên làm gì tiếp theo. Đời nàng đã thành ra như vậy, nàng chả hề có tâm tư lên kế hoạch.

Thậm chí giờ nàng không màng đến quy củ lẫn hạnh kiểm nữa.

Nàng giống hệt con rùa đen rút đầu, không muốn xem sự biến hóa của thế giới xung quanh.

Ấn Hồng thấy trễ rồi mà nàng chưa dậy bèn đi vào phòng. Thấy nàng bất động dùng ánh mắt chết lặng nhìn mép giường, Ấn Hồng sợ hãi. Nàng ấy khẽ lay nàng, “Tiểu thư?”

Liễu Ngọc Như im lặng, Ấn Hồng đóng cửa lại, vội đi đến cạnh giường. Nàng ấy nói với Liễu Ngọc Như, “Tiểu thư làm sao vậy? Ngài không khỏe à?”

“Tiểu thư nói một câu đi.” Ấn Hồng kéo tay nàng, nôn nóng hỏi, “Tối qua cô gia đối đãi ngài thế nào? Tại sao ngài vẫn mặc hỉ bào? Hai người...”

Ấn Hồng bỗng sững sờ, nhỏ giọng hỏi, “Hai người chưa viên phòng à?”

Liễu Ngọc Như cụp mắt xuống, Ấn Hồng thấy nàng có phản ứng liền vội nói, “Tiểu thư, ngài đáp lại một tiếng đi, ta sợ lắm.”

“Ấn Hồng...” Liễu Ngọc Như khàn khàn mở miệng, “Hắn muốn hưu ta...”

“Cái gì?!” Ấn Hồng kinh ngạc kêu.

Nàng ấy thấy Liễu Ngọc Như cuộn tròn trên giường, tay che mặt, giọng khàn đặc, “Hắn nói không thích ta. Về sau hắn có người hắn yêu thì phải đối tốt với nàng ấy nên sớm muộn gì cũng sẽ hưu ta.”

“Hắn muốn ta chuẩn bị trước...”

“Ấn Hồng...” Thân mình Liễu Ngọc Như khẽ run, “Ta nên làm gì đây... Phải làm sao mới được...”

Nếu bị hưu thì nửa đời sau nàng biết làm gì bây giờ?

Nàng không được Cố gia yêu quý, mẫu thân sẽ ra sao?

Lần này mẫu thân tự mình chuẩn bị của hồi môn cho nàng. Nàng mang theo nhiều tiền như vậy, nếu Cố gia không chống lưng cho nàng, đợi Liễu Tuyên ngấm ngấm lại, đợi Trương Nguyệt Nhi một lần nữa thắng thế, cuộc sống của mẫu thân sao yên ổn nổi?

Tưởng tượng đến đây, rồi lại nghĩ tới tương lai, Liễu Ngọc Như chỉ thấy tuyệt vọng.

Ấn Hồng cũng luống cuống. Nàng ấy nhìn Liễu Ngọc Như hồi lâu mới cất tiếng, “Tiểu thư, cô gia... Cô gia nói vậy đấy! Ngài đừng khổ sở, chính bọn họ đề xuất hôn sự, Cố phu nhân rất tốt lại ủng hộ ngài. Hơn nữa, bà sẽ không mặc kệ Cố công tử nên ngài đừng sợ, đừng buồn nữa nhé? Hiện giờ Cố công tử chưa biết ngài tốt đẹp thế nào, chờ ngài ấy biết rồi thì sẽ yêu ngài, đau lòng cho ngài còn không kịp, nói gì đến chuyện hưu ngài?”

Liễu Ngọc Như không trả lời. Nàng vẫn nằm trên giường, chẳng hề nhúc nhích. Nàng rõ hơn bất kỳ ai lời của Ấn Hồng là an ủi hay là sự thật.

Khóc cũng đã khóc, nàng không muốn khóc nữa. Nhưng nàng thật lòng chẳng biết sắp tới mình có thể và nên làm gì.

Ấn Hồng khuyên nhủ nàng ăn lót dạ, Liễu Ngọc Như vẫn duy trì tư thế ban đầu chứ không cựa cựa tí nào, hết như tâm nàng hoàn toàn đã chết. Ấn Hồng thở dài, “Ngài không ăn thì cũng nên đi kính trà Cố phu nhân và Cố lão gia. Ngài mới tới, hành xử quy củ một chút không thì chúng ta sẽ bị chê cười.”

Liễu Ngọc Như không nói lời nào, nàng nhắm nghiền mắt.

“Cứ nói ta bị bệnh đi.”

Nàng thở dài, “Bây giờ, ta thật sự...rất mệt mỏi.”

Ấn Hồng không dám ép Liễu Ngọc Như. Nàng ấy rời phòng, truyền lại lời Liễu Ngọc Như cho Giang Nhu với Cố Lăng Hoa. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Ấn Hồng thì đứng im một chỗ. Cố Lăng Hoa hơi xấu hổ, lát sau ông tăng hăng, “Ngọc Như mệt thì cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Hôm nay ta sai Cửu Tư đi làm ít chuyện nên mới sáng nó đã rời nhà, nhớ bảo Ngọc Như đừng để bụng.”

Vừa dứt lời, một gã sai vặt đã cuống quýt chạy vào, thở dốc nói, “Lão gia, không xong rồi, đại thiếu gia đi Xuân Phong Lâu!”

Cố Lăng Hoa và Giang Nhu: ...

Sắc mặt Cố Lăng Hoa trông khó coi vô cùng, Giang Nhu ngượng ngịu ho nhẹ một tiếng rồi ngoảnh mặt đi. Ấn Hồng âm thầm siết chặt tay.

Ngày thứ hai của tân hôn đã đi thanh lâu... Cô gia này, dù là kẻ ăn chơi trác táng, cũng...quá mức hoang đường!

Khi Cố Lăng Hoa kịp phản ứng, ông chẳng nói chẳng rằng mà cầm ngay cây gậy bên cạnh, nổi giận đùng đùng đòi đi đánh Cố Cửu Tư. Song Giang Nhu vươn tay ngăn lại, ôn hòa bảo, “Lão gia, ông không thể đánh nó cả đời. Giờ nó đã thành thân, chúng ta không thể quản nó như quản một đứa bé nữa.”

“Thằng nhãi ranh! Ta mặc kệ, nó muốn trốn mà được chắc?!” Cố Lăng Hoa giận dữ mắng.

Giang Nhu kéo ông ngồi xuống, cười cười, “Lão gia, ông đừng tức giận, lần này để ta xử lý. Mấy năm nay, ông đánh nó chưa đủ sao? Tuy nó thích tùy hứng nhưng sẽ không tới mức làm bậy. Nó chạy tới thanh lâu chẳng qua vì dỗi ông thôi. Lúc trước nó không muốn thành thân, ông đánh nó cũng có

được kết quả gì đâu. Hôm nay ông lôi đầu nó về đánh thì cuộc sống mai sau của nó cùng Ngọc Như sẽ thế nào?”

Cố Lăng Hoa nghe vậy lại thoáng chần chừ, Giang Nhu tiếp tục khuyên, “Nó vốn có khúc mắc với hôn sự này, cảm thấy chúng ta hợp tác với Ngọc Như tính kế nó. Giờ ông ra mặt thay Ngọc Như, Cửu Tư sẽ nghĩ thế nào về con bé? Người ngoài nhúng tay vào chuyện phu thê chỉ khiến sự việc rối rắm thêm. Lôi đầu nó về đánh đòn thì dễ nhưng vậy đồng nghĩa với ông muốn Ngọc Như và Cửu Tư thù hằn nhau.”

Bà nói đến đây, Cố Lăng Hoa mới ngậm miệng. Ông quay đầu sang chỗ khác, “Vậy bà giải quyết đi, ta cũng muốn xem bà có biện pháp gì.”

“Chuyện này không đến lượt chúng ta,” Giang Nhu cười, “mà phải nhờ Ngọc Như kìa.”

Nghe được lời này, Cố Lăng Hoa rốt cuộc không nhiều lời nữa.

Giang Nhu đứng dậy, bà quay đầu nhìn về phía Ấn Hồng. Ấn Hồng đang chờ Giang Nhu đi dạy bảo Cố Cửu Tư thì chợt nghe bà ôn hòa nói, “Tiểu thư nhà người giờ có tiện tiếp khách không?”

Ấn Hồng ngần người, Giang Nhu liền nói tiếp, “Nếu nó không gặp ta thì sẽ ta sẽ đi gặp nó.”

Nói rồi Giang Nhu sai người mời đại phu, sau đó nhanh chóng bước đến cửa phòng. w๑ebtruy๑enonlin๑e

Lúc Ấn Hồng hoàn hồn, Giang Nhu đã đi tới cửa. Nàng ấy chẳng dám hó hé, chỉ có thể đi sau Giang Nhu để về phòng Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như vẫn đang ngủ trong phòng. Giang Nhu nhẹ nhàng bước vào, sợ quấy rầy Liễu Ngọc Như. Bà đi vào trong thì thấy Liễu Ngọc Như

cuộn tròn trên giường đưa lưng về phía mọi người, trên người còn nguyên hỉ bào.

Bà lập tức biết chuyện gì đã xảy ra. Bà không khỏi thở dài rồi đến bên Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như cảm nhận được có người đứng đằng sau. Nàng mở mắt, chậm chạp quay đầu lại thì thấy Giang Nhu đang dịu dàng nhìn nàng.

“Ngọc Như,” bà quan tâm mở lời, “ta nghe nói con không khỏe nên đến thăm. Con đã đỡ hơn chưa?”

Lời tác giả

[1]

Cố Cửu Tư: Ha ha ha ha ta thoát khỏi Cố phủ rồi!! Ta bỏ bà xã lại!! Tự do muôn năm!! Ta đi tìm chỗ chơi rồi đây!! Bài bạc cả ngày sướng như tiên luôn. Đánh bài một giây, vui một giây; đánh bài cả đời, vui cả đời! Chỉ cần có nhiều tiền thì không thể đau buồn~~~ Á há há há há há~~~

Liễu Ngọc Như: Mang đao tới.

Cố Cửu Tư: ...

Quỳ sụp xuống.

Cố Cửu Tư: Bà xã, tại Dương Văn Xương và Trần Tầm bức ta đó!!

Dương Văn Xương cùng Trần Tầm: Xấu má???

[2]

Phóng viên: Xin hỏi khi đại thiếu gia của mấy người thoát khỏi Cố phủ thì chạy nhanh cỡ nào?

Hạ nhân Cỗ phủ: Nhìn không rõ người luôn. Quản gia bảo đó là tốc độ của kẻ chạy trốn.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 12: Nếu Còn Tiếp Tục Thế này Thì Đời Nàng Xong Thật Rồi

Liễu Ngọc Như thấy Giang Nhu tới, nàng thoáng do dự nhưng vẫn đứng dậy định hành lễ với bà. Giang Nhu vội ấn nàng nằm xuống, “Con thấy khó chịu thì cứ nằm nghỉ, nhà chúng ta không có nhiều lễ nghĩa như vậy. Để ta gọi đại phu tới xem bệnh cho con.”

Sức khỏe Liễu Ngọc Như bình thường, nhưng vào giờ phút này tâm nàng đã chết lặng nên cũng chẳng nghĩ đến chuyện giả bộ, chỉ nằm yên trên giường. Giang Nhu mời đại phu đến bắt mạch cho nàng.

Đại phu cẩn thận khám bệnh, không hề đề cập bệnh trạng của nàng, chỉ bảo có đôi chỗ chưa được tốt, cần dưỡng thêm.

Giang Nhu gật đầu, cũng chẳng nhiều lời. Sau khi đại phu kê đơn thuốc, bà cho người chuẩn bị đồ ăn rồi quay đầu lại lẳng lặng nhìn Liễu Ngọc Như.

Đại nha hoàn của Giang Nhu thấy thế liền dẫn mọi người ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại mẹ chồng và nàng dâu. Giang Nhu quan sát Liễu Ngọc Như. Bộ dạng hiện tại của nàng vô cùng bất ổn; khóc cả một đêm nên lớp trang điểm tèm lem, đôi mắt sưng húp, cả người âm u đầy tử khí, chẳng hề giống một tân nương tử.

Giang Nhu thở dài, đắp lại chăn cho Liễu Ngọc Như. Bà chậm rãi cất tiếng, “Hôm qua đã có chuyện gì xảy ra giữa con và Cửu Tư?”

Đôi mắt Liễu Ngọc Như khép hờ, nàng im lặng. Giang Nhu đành đoán đại, “Cửu Tư đã nói nhảm gì với con à?”

Liễu Ngọc Như vẫn im thin thít, Giang Nhu nhìn thái độ của nàng rồi bật cười, “Trước khi cầu hôn, ta có đi hỏi thăm xung quanh, ai cũng khen con là tiểu thư khuê các rất biết giữ quy củ. Vậy mà sao gả vào nhà ta lại thành thế này?”

“Cố phu nhân,” Liễu Ngọc Như rớt cuộc mở miệng, nàng bình tĩnh nói, “ta vốn không muốn gả.”

Giang Nhu ngẩn người, bà không nghĩ nàng lại đáp trả như vậy. Mãi bà mới hoàn hồn, chần chừ bảo, “Nhưng...nhưng ngày ta đến cầu hôn, di nương của con nói con hâm mộ Cửu Tư.”

Khóe miệng Liễu Ngọc Như cong lên một cách mỉa mai, “Giang phu nhân đâu phải không biết hoàn cảnh nhà ta. Lời di nương ta nói mà ngài cũng tin à?”

“Nhưng phụ thân con cũng ở bên cạnh mà.” Giang Nhu lúng túng, “Nhà của con, con...”

Bà nhất thời không biết nói tiếp thế nào. Bà biết nội trạch Liễu gia có bất công tồn tại, song Liễu Tuyên xưa nay vẫn được tính là người hiểu chuyện. Theo tin tức bà thu thập, tuy Liễu Tuyên sủng ái Trương Nguyệt Nhi nhưng không đối xử tệ với con cái. Ít nhất chi phí ăn mặc những năm gần đây của Liễu Ngọc Như đều theo đúng tiêu chuẩn dành cho đích nữ. Nhi nữ đều là miếng thịt đầu quả tim của phụ mẫu, huống chi Liễu Ngọc Như còn là đích trưởng nữ. Phụ mẫu luôn dành tình cảm sâu sắc cho đứa con đầu tiên, giống như bà luôn đặt Cố Cửu Tư ở đầu quả tim mình. Bà không tưởng tượng nổi Liễu Tuyên sao có thể làm chuyện như vậy?

Để mặc thiếp thất nói bậy khi bàn hôn sự của nữ nhi, thậm chí chẳng hề ngăn cản?!

Trong lòng Giang Nhu nhất thời phát hỏa, nhưng bà kiềm lại vì sợ mình hù dọa Liễu Ngọc Như. Bà cố gắng ôn hòa nói, “Ta hỏi thật con, nhà con

với Diệp gia rốt cuộc có kết thân không?”

“Có dự định kết thân.” Liễu Ngọc Như ăn ngay nói thật, mang vẻ mặt chết lặng đáp, “Diệp lão thái thái tự mình đến nhà ta làm mai. Trong nhà cũng đã đồng ý, chỉ chờ Diệp đại công tử thi Hương về sẽ tới cửa cầu hôn.”

“Thật hoang đường!”

Giang Nhu nghe xong, nhin không được gầm lên.

Liễu Ngọc Như đưa mắt nhìn bà. Giang Nhu đứng dậy, đi tới đi lui trong phòng.

Tốn nhiều công sức như vậy để định hôn sự, rốt cuộc nhi tử không muốn, cô nương buồn bã, lại còn đắc tội Diệp gia.

Giang Nhu nhắm nghiền mắt, hít vào một hơi thật sâu; giờ bà đã hiểu tại sao Liễu Ngọc Như có thái độ như vậy. Bà phải cố gắng bình tĩnh, không sẽ bị ghen chết mất.

Mất một lúc bà mới trấn định lại. Người lớn còn hoảng hồn với chuyện thế này chứ đừng nói mấy đứa nhỏ. Bà ngẩng đầu nhìn thoáng qua Liễu Ngọc Như vẫn đang mang vẻ mặt của người chết, trong lòng cảm thấy có phần thương hại nàng. Bà chần chừ đến bên Liễu Ngọc Như, cẩn thận lựa lời mãi bà mới nhìn nàng mà chậm rãi cất tiếng, “Liễu tiểu thư, đều do Cố gia chúng ta bất cẩn, không kịp thời điều tra rõ hôn sự của con với Diệp gia. Ta xin lỗi vì sai lầm này, mong con thứ lỗi.”

Liễu Ngọc Như im lặng. Kỳ thật nàng hơi kinh ngạc; nhưng cảm xúc này rất yếu ớt, đến mức người ngoài nhìn cũng không thấy nàng có gì thay đổi. Nàng khép hờ mắt, bình thản đáp, “Việc riêng tư như vậy vốn không nói với người ngoài, dù phu nhân có tâm muốn tìm hiểu cũng khó biết chân tướng. Một phần còn do nhà ta cố ý che giấu nên ta không trách phu nhân.”

Giang Nhu nhìn thì biết ngay đây là một cô nương hiểu chuyện. Tuy bà cáu giận Liễu Tuyên nhưng không thể giận cá chém thớt Liễu Ngọc Như.

Bà nhìn Liễu Ngọc Như rồi thở dài, “Sự việc đã đến nước này, Liễu tiểu thư dự định thế nào?”

“Ta còn có thể muốn thế nào nữa?” Liễu Ngọc Như cười khổ sở, “Hôn sự đã thành, chẳng lẽ lại muốn Cố Cửu Tư hưu ta? Đã tới Cố gia thì phải ráng sống cho tốt chứ còn lựa chọn nào khác đâu?”

Giang Nhu trầm mặc, bà nghe thấy Liễu Ngọc Như gian nan hít thở, “Nhưng người không hiểu chuyện chẳng phải ta, mà chính là Cố Cửu Tư!”

“Cố phu nhân,” mắt Liễu Ngọc Như đỏ ngầu, “đêm tân hôn hắn đã nói muốn hưu ta. Hiện giờ chả thấy bóng dáng hắn đâu, ngài muốn ta sống thế nào?”

“Ta đã chấp nhận số mệnh gả cho hắn. Đời ta bây giờ không trông mong gì nhiều, chỉ muốn yên ả sống qua ngày. Nếu hắn thật sự hưu ta chính là ép ta phải chết!”

Giang Nhu vừa chăm chú lắng nghe, vừa nghiền ngẫm những gì Liễu Ngọc Như nói.

Lời lẽ của tiểu cô nương hơn mười tuổi không chút che giấu sự ghét bỏ. Giang Nhu cười chật vật, “Ngọc Như, con muốn chúng ta giúp con tìm Cửu Tư?”

“Tìm về làm gì?” Liễu Ngọc Như chờ dẫn đáp, “Tìm về rồi hắn lại chạy, ngài muốn ta chơi trốn tìm với hắn để thành trò cười trong thành Dương Châu như hắn sao?”

“Vậy giờ con định làm gì?” Giang Nhu hỏi lại, Liễu Ngọc Như chỉ lắc đầu.

Nàng cũng không biết.

Nàng không nghĩ gì cả.

“Cứ sống thế này thôi.” Nàng khàn giọng nói, “Ta chấp nhận số mệnh. Tính tình của hã như vậy, cứ để hã thích đi đâu thì đi, thích làm gì thì làm. Cố phu nhân, ngài hãy cho ta sống ở Cổ gia ăn cơm qua ngày. Ta không muốn tính toán, không muốn để ý nữa...”

“Ta chịu không nổi...” Nàng khóc ra tiếng, “Thật sự chịu không nổi...”

Bạn đang

Vận mệnh trêu cợt nàng, khiến cuộc đời nàng biến đổi thất thường.

Nàng từng nghĩ con đường rộng thênh thang đang trải ra phía trước, ai ngờ chỉ trong chớp mắt đã ngã vào vực sâu.

Nhiều năm qua nàng sống thận trọng như vậy mà cuối cùng vẫn đến bước đường này. Nàng không muốn tiếp tục tranh giành, cũng chẳng dám nữa.

Giang Nhu nhìn cô nương đang khóc ở mép giường. Bà thở dài rồi giơ tay vỗ nhẹ lên lưng Liễu Ngọc Như, im lặng không nói một lời.

Cách trấn an lặng lẽ này khiến tiếng khóc của Liễu Ngọc Như nhỏ dần. Nàng khụt khịt một lúc lâu mới nghe Giang Nhu mở lời, “Liễu tiểu thư, nếu đã khóc đủ rồi thì ngừng lại thôi. Sau khi khóc ta phải đứng lên.”

Liễu Ngọc Như không trả lời, Giang Nhu đỡ nàng dậy. Bà cho người đưa khăn để nàng lau mặt, rồi từ tốn nói, “Ta biết con đau khổ nhưng khi té ngã thì chỉ có thể đứng lên hoặc nằm xuống. Đứng lên tuy khó nhưng vẫn đi tiếp được, nằm xuống thì dễ song chẳng còn đường để đi.”

“Có ai không biết đạo lý này?” Liễu Ngọc Như tự giễu, “Nhưng Cố phu nhân à, ta không nhìn ra đường để đi.”

Giang Nhu trầm mặc, lát sau bà mới nhẹ nhàng bảo, “Ta biết con bất mãn với Cửu Tư, thấy nó là đứa vô dụng ăn chơi trác táng. Nếu so với Diệp Thế An thì có lẽ nó không phải đối tượng tốt để chọn làm trượng phu.”

“Ta nói như vậy không phải để bênh vực con mình. Song con không thể quay đầu lại, Cố gia cũng vậy, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Ta hy vọng hôn sự này là kết thân chứ không phải kết thù. Nếu con tình nguyện nghe, ta sẽ nói cho con biết suy nghĩ của ta.”

“Mời phu nhân nói.”

“Con ta quả thật là đứa ăn chơi trác táng, không chăm chỉ như Diệp đại công tử. Nhưng bản tính nó thuần lương, chưa bao giờ làm việc thương thiên hại lý. Ngoại trừ đánh bạc thì các mặt khác nó đều tiết chế. Nó không gần nữ sắc, người ngoài đồn thổi nó vung tiền như rác ở thanh lâu vì hoa khôi nhưng thực chất đây là vì bạn tốt của nó. Năm nay nó mười tám tuổi nhưng tình cảm vẫn rất trong sáng; nó muốn đối đãi thê tử một đời một kiếp chỉ có hai người. Xét về phương diện tình cảm thì so với nhiều nam tử khác, nó sẽ không bạc đãi thê tử.”

“Với người được thích thì tình cảm chân thành là mặt đường, với người không được thích thì là thuốc độc. Hẳn chẳng phải muốn hừ ta cũng vì tấm chân tình sao?” Liễu Ngọc Như cười chua xót, “Ta thà hẳn đa tình một chút thì ít nhất ta còn đường sống.”

“Nhưng đâu nhất thiết mới gặp đã có cảm tình?”

Giang Nhu cười cười, “Trên đời này có rất nhiều người nghe theo lệnh của phụ mẫu và lời người mai mối. Ngay cả ta cũng vậy; khoảnh khắc hỉ khẩn được vén lên ta mới biết dung mạo của lão gia. Những cặp đôi có thể thấu hiểu, thân mật trước hôn nhân thì nếu không phải có duyên cũng là

phá bỏ lễ giáo. Phần lớn vợ chồng đều bắt đầu từ thành thân, cùng chung sống hàng ngày mới nảy sinh tình nghĩa.”

“Cửu Tư không có nữ tử nó thích, thậm chí trước giờ nó chỉ nói vài câu với người khác giới. Sở dĩ chúng ta cảm thấy nó thích con vì con là cô nương duy nhất mà nó nói muốn cưới. Dù đây là hiểu lầm nhưng nghĩ kỹ thì con cũng đã có duyên hơn những cô nương khác.”

Liễu Ngọc Như cụp mắt lại, Giang Nhu biết nàng không cam tâm bèn nói, “Ta không phải muốn con dễ dàng cho nó vui vẻ, ta chỉ hy vọng con đừng tự làm khó bản thân. Con hãy thử tìm hiểu đứa nhỏ này, nếu chấp nhận nó, cảm thấy nó không phải hoàn toàn vô năng thì con mới có đường đi tiếp. Nếu trong lòng con đã nhận định nó là đứa vô phương cứu chữa rồi chán ghét, oán hận nó thì con định sẽ làm gì đây? Chẳng lẽ thật sự muốn nhốt mình trong phòng cả đời sao?”

“Nếu làm thế thật, con sẽ gây khó dễ cho chính mình.” Giang Nhu thở dài, “Như vậy thì ấm ức của con sẽ không chấm dứt, cuộc đời con cũng chỉ trôi qua một cách buồn bã.”

Liễu Ngọc Như khóc không thành tiếng, Giang Nhu gượng gạo tiếp tục, “Ta cũng chẳng trông mong hai đứa thích nhau; ta có thể hiểu nếu con không thích nó. Song ta hy vọng con đã đến Cổ phủ thì hãy cố gắng sống tốt, giúp được gì ta sẽ giúp. Cửu Tư đã đi Xuân Phong Lâu, đây là mâu thuẫn đầu tiên của hai con. Hôm nay con lựa chọn thế nào, muốn làm gì, sẽ quyết định con đường tương lai cho hôn sự của cả hai. Con có thể bàn bạc kế hoạch của mình với ta.”

Liễu Ngọc Như nghe xong, cả người đều run rẩy.

Xuân Phong Lâu...

Ngày thứ nhất sau tân hôn hần đã vác mặt tới Xuân Phong Lâu! Hần còn muốn giữ thể diện cho nàng không? Đây là hần muốn toàn Dương Châu

chê cười nàng!

“Cổ phu nhân nói sẽ giúp ta, vậy ngài muốn giúp thế nào?”

“Cái đó tùy thuộc vào con muốn ta giúp gì?”

“Nếu ta muốn phu nhân ngay lập tức mang Cổ Cửu Tư về rồi trừng phạt thật nặng thì sao?”

“Được,” Giang Nhu chả hề do dự đáp. Mối Liễu Ngọc Như khẽ run, Giang Nhu chăm chú nhìn nàng, “Còn gì nữa không?”

“Cổ phu nhân,” Liễu Khộc Như khàn khàn hỏi, “đây là nhi tử của ngài, ta không hiểu sao ngài lại giúp ta.”

“Ngọc Như,” Giang Nhu giơ tay vén tóc sau tai, “ta đã nói rồi, ta muốn kết thân chứ không muốn kết thù. Cửu Tư làm vậy là sai, ta sẽ không thiên vị. Mặc kệ nguyên nhân ban đầu là trời xui đất khiến hay lừa đảo cũng được, cô nương đã được nâng tới nhà ta làm thiếu phu nhân Cổ phủ thì ta sẽ dùng mọi cách khiến đoạn nhân duyên này phát triển theo hướng tốt đẹp. Đời người ít nhiều sẽ luôn gặp trục trặc, chuyện duy nhất chúng ta có thể làm là vào lúc khó khăn thì chọn con đường tốt nhất để đi.”

“Nói thật lòng, ta thấy con gả vào Cổ phủ chỉ có thể tốt hơn chứ chả thể kém hơn so với gả vào Diệp gia. Với điều kiện con nguyện ý sống tốt. Tính ta với công công phóng khoáng, con không cần quá tuân thủ quy củ. Nếu mai sau con muốn quản lý nội trạch, kinh doanh, đọc sách, ta đều có thể chỉ dẫn. Với tính cách của Cửu Tư, nếu chưa hưu con thì tuyệt đối sẽ không nạp thiệp nên hậu viện dĩ nhiên yên ổn. Mà tính nó ngây thơ, nó thành thân xong lại đi Xuân Phong Lâu chắc là vì không rõ tình cảnh của con, chỉ nghĩ phụ thân nó hợp tác với con lừa nó. Nó muốn chộc tức phụ thân nhưng lại không hiểu nỗi khổ của con. Chỉ cần con nói rõ nỗi khổ của mình cho nó, nó sẽ gánh vác trách nhiệm và thay con nghĩ cách.”

“Con đừng vội quyết tâm phủ nhận hôn sự này.” Giang Nhu bình thản nói, “Ít nhất con hãy thử tìm hiểu một chút Cửu Tư là người thế nào.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 13: Đại Công Tử Phải Sửa Tính Lại

Liễu Ngọc Như im lặng nghe Giang Nhu nói. Giang Nhu kiên nhẫn chờ nàng, một lúc lâu sau bà nghe nàng lên tiếng, “Lúc ngài mới gả cho Cố lão gia thì thế nào?”

“Ông ấy à?” Giang Nhu cười khê, “Khi đó cũng khốn nạn cực kỳ, nuôi ngoại thất bên ngoài, kết hôn được ba năm thì nạp vài thiếp thất.”

Mí mắt Liễu Ngọc Như giật giật, Giang Nhu nói tiếp, “Chuyện đấy cũng bình thường nhưng lúc đó ta còn trẻ, ta thích ông ấy nên trong lòng khó chịu, ngày ngày âm ỉ với ông ấy. Sau này trải qua nhiều chuyện, hai người ngồi chung thuyền bao năm, rốt cuộc cũng tới được ngày hôm nay. Ông ấy tu tâm dưỡng tính, thiếp thất sống ở hậu viện. Họ đều là người đáng thương nên mới để họ sống trong viện, nếu tìm được người phù hợp sẽ đưa họ một số tiền rồi gả đi.”

“À, ta không bắt con học theo ta.” Giang Nhu chợt nhớ đây là thời điểm nhạy cảm của cô nương này, bà vội bảo, “Cuộc sống của ta không phải quá trôi chảy, ta chỉ thuận miệng nói thôi.”

Giang Nhu kể chút chuyện xưa, thấy cảm xúc Liễu Ngọc Như đã ổn định bà liền để nàng nghỉ ngơi rồi đứng dậy. Trước khi đi, bà hỏi, “Có cần ta mang Cửu Tư về không?”

Liễu Ngọc Như hé miệng, rốt cuộc nàng đáp, “Thôi...”

Nếu bắt hẵn về thì sợ Cố Cửu Tư và nàng sẽ không còn đường lui.

Giang Nhu mỉm cười, dặn dò nàng nghỉ ngơi cho khỏe rồi xoay người rời đi.

Chờ Giang Nhu đi khuất, Liễu Ngọc Như ngơ ngác ngồi trong phòng không nói một lời.

Ấn Hồng bước vào, thấp giọng gọi, “Tiểu thư...”

Liễu Ngọc Như giơ tay cắt ngang lời Ấn Hồng, nàng nhẹ nhàng nói, “Để ta suy nghĩ một chút.”

Ấn Hồng không dám mở miệng. Nàng ấy thấy Liễu Ngọc Như đứng lên, chậm rãi đi tới bên bàn cờ đặt trên bàn.

Nàng vốn dĩ hiếm khi chơi cờ. Mẫu thân tuy không ép buộc nhưng vẫn nghĩ nữ nhi nên chú trọng việc thêu thùa. Nhưng vì nghe nói Diệp Thế An đam mê đánh cờ, nàng mới nghiêm túc học. Vào giây phút này nàng cần phải làm gì đó để ổn định tinh thần nên mới ngồi xuống trước bàn cờ.

Vẻ mặt nàng vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn chẳng nhìn ra điểm khác thường. Ấn Hồng không dám quấy rầy mà để nàng ngồi trong yên tĩnh.

Nàng ấy nhớ rõ lần đầu tiên Liễu Ngọc Như khoác lên dáng vẻ này là năm Trương Nguyệt Nhi mới vào phủ. Bà ta muốn nàng với Tô Uyển dọn ra chủ viện, nàng khóc lóc âm ỉ với Liễu Tuyên, kết quả lại bị Liễu Tuyên đánh một bạt tai đuổi về. Ngày ấy nàng cũng thế này, không nói một lời rời khỏi mình trong phòng. Đến khi xuất hiện lại, nàng ngọt ngào kêu Trương Nguyệt Nhi là di nương; từ đó, nàng biết tiến biết lùi, biết ăn nói hơn. Nhưng Ấn Hồng nhớ rõ trước ngày hôm ấy, Liễu Ngọc Như là một nha đầu quậy phá, thích leo cây, thích bắn cung, sẽ ra mặt che chở Tô Uyển mỗi khi bà cãi nhau với Liễu Tuyên.

Nàng ấy không biết Liễu Ngọc Như định làm gì, nhưng nàng ấy biết rõ Liễu Ngọc Như nhất định sẽ chọn ra con đường tốt nhất để đi.

Liễu Ngọc Như ngồi trước bàn cờ, nàng vân vê quân cờ, chơi ván cờ một người. Khi đặt quân cờ xuống, nàng dường như cảm thấy mình vừa được thanh tẩy bởi cơn mưa lớn, sau đó được nhào nặn trong lửa nóng của dung nham, xương cốt được nghiền thành tro, và một con người mới chào đời.

Trong cuộc đời này, năng lực của một người chưa bao giờ được đo lường bởi sự thông minh trong hoàn cảnh thuận lợi. Nó được đo bởi chính sự cứng cỏi trong nghịch cảnh.

Nàng lẳng lẳng cầm quân cờ, chậm rãi suy nghĩ.

Nàng tự biết mọi mặt của bản thân đều không nổi bật, nhưng chỉ riêng sự cứng cỏi thì lại hơn người thường một chút.

Nàng có thể nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, nhanh chóng học tập thích ứng với hoàn cảnh xung quanh.

Giống như năm Trương Nguyệt Nhi vào Liễu gia, nàng có thể lập tức từ đại tiểu thư thành một tiểu thư bình thường. Nàng che giấu ý đồ thù địch với Trương Nguyệt Nhi, lấy lòng bà ta để nhận được sự trù mến từ Liễu Tuyên lẫn Trương Nguyệt Nhi.

Nàng học từ Trương Nguyệt Nhi cách làm người ta thích mình; nàng học ở Diệp gia cách trở thành một khuê tú được người người tán thưởng.

Nàng sở hữu năng lực học tập thượng thừa. Hôm nay gặp được Giang Nhu, đây là dạng nữ nhân nàng chưa từng gặp qua. Trong đầu nàng bắt đầu phân tích nữ nhân này, nghiêm túc xem xét lý luận của bà.

Nàng nhìn thế giới này bằng con mắt của Giang Nhu.

Bà gả cho nam nhân mình chưa hẳn là thích. Nam nhân này còn tệ hơn Cố Cửu Tư, vì ông phong lưu nên thiếp thất rất nhiều. Song bà không bỏ

cuộc, tính toán từng bước một khiến nam nhân này hiện tại là trượng phu tốt, một đời một kiếp chỉ hai người ở bên nhau.

Nghe nói hồi xưa Cổ lão gia cũng không giàu có, thậm chí tính ông còn hơi phóng đãng. Nhưng bây giờ lại mạnh vì gạo bạo vì tiền, hẳn là có công lao của Giang Nhu.

Bà dùng số tiền lớn để hạ sính, thay nhi tử bảo bối đón dâu. Bà còn lập mưu giúp nhi tức tranh giành của hồi môn. Kết quả nhi tức chẳng những oán hận gia đình bà còn vô phép tắc, nói chuyện vô lễ với bà. Song bà không tức giận mà đứng từ góc nhìn của đối phương để khuyên giải, vạch ra một kế hoạch tốt cho tất cả mọi người.

Hôm nay nàng cư xử như vậy thì nếu là nhà khác sở hữu quyền thế như Cổ gia sẽ có rất nhiều biện pháp tra tấn nàng; nhốt lại trừng phạt hay hữu nàng. Nhưng Giang Nhu lại có thể hiểu cho tâm tình nàng, hành xử vừa lý trí lại tình cảm, chờ đợi nàng tình nguyện sống ở Cổ gia.

Liều Ngọc Như thở dài.

Đứng trên cao nhưng không ngạo mạn, tự hạ mình cũng chẳng thấy thấp kém.

Nàng hiếm khi gặp người mang tấm lòng như vậy.

Nhưng chung quy vẫn là lực bất tòng tâm. Nàng hiểu đạo lý song lại khó kiềm chế cảm xúc.

Tuy nhiên nàng hiểu rõ, phần cảm xúc này không thể tiếp diễn. Một lần phát điên chưa đủ nghiêm trọng, điều đáng sợ là cảm xúc tiêu cực vẫn lảng vảng trong lòng, dẫn đến liên tục mắc sai lầm.

Vì thế nàng im lặng ngồi trước bàn cờ, tay không ngừng đặt cờ xuống.

Sau đấy nàng bảo Ấn Hồng gọi những người chăm sóc Cổ Cửu Tư đến, để họ tỉ mỉ kể nàng nghe về quá khứ của hần.

Quá trình lớn lên của hần, hần đã làm gì, tính tình ra sao, sở thích thế nào.

Nàng để họ nói còn mình chỉ lắng lắng nghe, những quân cờ trắng đen cứ luân phiên xuất trận. Giữa tiếng quân cờ được đặt xuống, trong đầu nàng chậm rãi phác họa quá khứ lẫn tương lai của Cổ Cửu Tư.

Nàng đại khái có thể nắm bắt được con người này.

Đáy lòng của hần mềm mỏng lại thiện lương, thích chó mèo nên thường mang thức ăn cho chó mèo hoang ven đường.

Hần có tính trách nhiệm cao. Thường ngày ồn ào nhưng hậu quả chỉ mình hần gánh, hần sợ nhất là liên lụy người vô tội.

Hần vô cùng nghĩa khí, trước nay không tiếc mạng sống giúp đỡ huynh đệ của mình.

Hần có giấc mộng trở thành đại hiệp để phiêu lưu giang hồ...

Hần nghĩ ra rất nhiều cách trốn khỏi Cổ phủ; đào lỗ chó, dùng thang leo tường, thậm chí tự mình tạo ra vô số công cụ leo tường. Hần còn thích giấu tiền, hần trừ ngân phiếu khắp phòng để phòng hờ cha mẹ dùng tiền tài khống chế hần. Võ nghệ của hần cực cao, ngay cả sư phụ hần giờ cũng phải mang theo nhiều người mới đủ sức chế ngự hần...

Liễu Ngọc Như tận lực tìm kiếm ưu điểm của hần. Nàng muốn khách quan đánh giá nam nhân này; hần thiện hay ác, là vô phương cứu chữa hay chẳng qua ngây thơ quá mức.

Thành hôn ngày thứ ba, những gì cần nghe nàng đều đã nghe xong. Ngọn lửa trong lòng nàng cũng đã bị dập tắt.

Nàng ngược mắt nhìn, nói câu đầu tiên trong suốt ba ngày.

“Đại công tử đang ở đâu?”

Nghe nàng hỏi, Ấn Hồng đầu tiên là ngẩn người sau mới hoàn hồn. Nàng ấy lắp bắp, “Đề... đề nô tỳ tìm người hỏi thăm.”

Liễu Ngọc Như gật đầu. Sau đấy nàng bảo Ấn Hồng chuẩn bị nước ấm rồi tắm gội, thay quần áo và trang điểm.

Khi nàng đang cài cây trâm cuối cùng lên tóc, người đi hỏi thăm tin tức quay trở lại cung kính báo, “Thiếu phu nhân, đại công tử hiện vẫn ở Xuân Phong Lâu.”

Liễu Ngọc Như chẳng hề ngạc nhiên. Trước kia Cố Cửu Tư từng một tháng chơi bời ở sông bạc không về nhà, giờ hẵn suốt ba ngày chưa rời Xuân Phong Lâu cũng chả có gì lạ.

Nàng gật đầu đứng dậy, rồi đi bái kiến Giang Nhu cùng Cố Lăng Hoa.

Giang Nhu và Cố Lăng Hoa nghe Liễu Ngọc Như tới, Cố Lăng Hoa sợ tới mức tay run run. Ông nuốt nước bọt, không đùa giỡn con vẹt cưng nữa mà quay đầu nói với Giang Nhu, “Mí mắt ta cứ giật mãi, cảm thấy có điềm chẳng lành.”

Giang Nhu lắc đầu thở dài, “Chuyện con cái thì chúng ta cứ lắng nghe, đừng vội luận.”

Chỉ trong chốc lát, Liễu Ngọc Như đã tới cửa. Giang Nhu cùng Cố Lăng Hoa ngồi phía trên, Liễu Ngọc Như kính cẩn hành lễ. Cố Lăng Hoa vội

chạy tới đỡ nàng dậy rồi bảo, “Cố gia chúng ta không có nhiều quy củ như vậy, con đừng quá khách khí.”

“Ngọc Như là văn bối, vẫn cần tuân theo quy củ.”

Sắc mặt Liễu Ngọc Như bình thản, lớp trang điểm khiến thần thái nàng trông khỏe mạnh hơn nhiều. Nàng ngẩng đầu, nhã nhặn nói, “Lúc trước Ngọc Như ốm đau nên không tới kính trà, mong công công bà bà thứ lỗi.”

“Không phải lỗi của con.” Vừa nhắc chuyện này Cố Lăng Hoa liền bực bội, ông cau mày, “Đều do thằng nhãi Cửu Tư. Ngọc Như à, con gả vào đây mà chúng ta lại để con chịu ấm ức. Cửu Tư hồi nhỏ ốm yếu nên chúng ta chẳng dám nặng tay dạy dỗ, tới lúc nó lớn thì chả kịp nữa. Nhưng ta không nghĩ nó khốn nạn như vậy. Con cứ chờ ta lôi nó về, nhất định sẽ bắt nó xin lỗi con!”

“Công công cứ đùa,” Liễu Ngọc Như bình thản, không mừng rỡ cũng chẳng bất mãn vì lời của Cố Lăng Hoa. Giọng nàng rõ ràng, nhẹ nhàng, làm người nghe cũng bình tĩnh lại. Nàng chậm rãi nói, “Ngọc Như biết tính đại công tử vẫn luôn ngây thơ hồn nhiên như thế. Ngọc Như đã gả vào Cố gia thì là người của Cố gia. Đại công tử có thể sống tốt là đủ rồi; đại công tử thích ra ngoài chơi thì cứ để hăn đi.”

Nghe lời này, Giang Nhu và Cố Lăng Hoa bốn mắt nhìn nhau. Cố Lăng Hoa đã sợ càng sợ hơn.

Nếu Liễu Ngọc Như lửa giận bùng bùng thì ông sẽ không khiếp đảm như thế. Hiện tại nghe Liễu Ngọc Như nói thản nhiên vậy, trực giác mách bảo ông rằng thôi xong rồi.

Liễu Ngọc Như không biết suy nghĩ trong lòng Cố Lăng Hoa, nàng cung kính cúi đầu rồi tiếp tục nói, “Hôm nay Ngọc Như đến, thứ nhất là muốn chào hỏi công công bà bà, thứ hai là muốn tìm hiểu tình huống trong nhà, để xem về sau ở Cố gia có gì cần Ngọc Như chú ý không.”

“Cũng không có gì,” Cố Lăng Hoa cân nhắc đáp, “chỉ cần con và Cửu Tư chung sống hòa thuận. Lúc nhàn rồi con có thể đốc thúc nó cố gắng thì tốt rồi.”

Nghe xong, Liễu Ngọc Như thầm suy tính. Nàng do dự mở miệng, “Ý công công là hy vọng đại công tử cần mẫn đọc sách? Người đã từng chia sẻ tâm tư của mình với đại công tử chưa?”

Liễu Ngọc Như chắc chắn Cố Lăng Hoa chưa từng đề cập. Nếu Cố Lăng Hoa sớm có suy nghĩ này, dựa theo năng lực của hai vợ chồng ông thì sao có thể dạy bảo Cố Cửu Tư thành kẻ như thế?

“Trước khác, nay khác.” Khác với Liễu Ngọc Như dự đoán, Cố Lăng Hoa không vòng vo mà thở dài nói thẳng, “Lúc trước chúng ta nghĩ chỉ cần nó sống vui vẻ cả đời là được nên không yêu cầu nó chăm chỉ đọc sách. Nhưng hiện tại thì khác, ta bây giờ hy vọng nó mai sau có chút bản lĩnh, dù trong nhà không bảo vệ được thì nó vẫn có thể bảo vệ chính mình.”

“Ý công công là trong nhà có biến cố sao?”

Ánh mắt Liễu Ngọc Như nhìn Giang Nhu mang theo nghi hoặc. Giang Nhu hiểu ý nàng, thẳng thắn trả lời, “Cố gia tuy là phú thương Dương Châu nhưng thật ra gốc gác ở Đông Đô, đệ đệ của ta nhậm chức Lại Bộ Thượng thư[1]. Hiện tại cục diện chính trị tại Đông Đô bất ổn, bệ hạ đã ba tháng không lên triều. Đệ đệ ta vốn muốn Cửu Tư đến Đông Đô, sau đó cho nó chức quan rồi tiến cử nó với công chúa điện hạ để mưu cầu tiền đồ. Chúng ta không muốn Cửu Tư dính vào những chuyện đó nên mới sốt ruột định hôn sự cho nó.”

Giang Nhu tuy không nói tường tận nhưng Liễu Ngọc Như lại biết rõ. Hoàng đế ba tháng không lên triều, trận chiến tranh giành ngôi vị hoàng đế sớm muộn gì cũng xảy ra. Cửu cửu của Cố Cửu Tư muốn củng cố địa vị nên định kết thân với công chúa. Có điều...

Liễu Ngọc Như nhíu mày. Hoàng đế không có nhiều con nối dõi, thái tử đã được định ra, nhìn thế nào cũng không thấy sẽ nảy sinh cuộc chiến đoạt đích. Cố gia đang sợ cái gì?

Liễu Ngọc Như suy tư, trong đầu nàng hiện lên giấc mộng kia—

“Sau khi Lương Vương mưu phản, Phạm Hiên mang binh đến Đông Đô...”

“Năm đó ỷ vào quan hệ họ hàng với Lương Vương mà hoành hành ngang ngược ở Dương Châu...”

Nàng rùng mình, lòng nặng như chì, giả bộ thuận miệng hỏi, “Không biết lập trường của cữu cữu ở Đông Đô là gì, có quan hệ với vị vương gia nào không?”

“Tất nhiên là đứng về phía thiên tử.” Giang Nhu nhấp ngụm trà, bình thản nói, “Quan hệ với hoàng thân quốc thích thì không nhưng ta có một chất nữ làm trắc phi của Lương Vương.”

Nghe câu trả lời này, tim Liễu Ngọc Như đập thành thịch.

Đây là lần thứ hai.

Đây là lần thứ hai chuyện trong mộng thành hiện thực! Đó là một giấc mộng thật sao? Tất cả chỉ là trùng hợp thôi sao?!

Liễu Ngọc Như kìm nén cảm xúc, nàng nâng chén trà lên, dùng động tác uống trà để mình có thêm thời gian tự suy xét.

Nếu giấc mộng kia là thật, Cố gia còn bao nhiêu thời gian? Nếu Cố gia sụp đổ, nàng làm thê tử của Cố Cửu Tư thì có thể chạy thoát không?!

Tay nàng đổ mồ hôi. Sau khi đặt chén trà xuống, nàng nói ra những lời đã chuẩn bị kỹ lưỡng, “Nếu hiện tại trong nhà có biến cố, tình hình không

được như trước, đại công tử quả thật phải sửa tính lại.”

“Chưa nói vinh hoa phú quý cả đời hay thành anh hùng cái thế thì thân là nam nhi, ít nhất cần có chút bản lĩnh để sử dụng, công công bà bà thấy đúng không?”

Chú thích

[1] Lại Bộ giữ việc quan tước, phong tước, ân ban thuyên chuyển, lựa chọn, xét công, bãi truất và thăng thưởng, bổ sung quan lại, cung cấp người cho các nha môn. Thượng thư chính là người đứng đầu bộ.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 14: Nàng Vác Dao Đến Xuân Phong Lâu

“Dĩ nhiên rồi.” Cố Lăng Hoa thở dài, “Trước đây chúng ta không suy tính sâu xa, chỉ cần nó sống vui vẻ là được. Hiện giờ mới đốc thúc thì nó không nghe lời nữa.” Ông ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Như, “Ngọc Như, con mới gả vào, dù ngày sau hai đứa chung sống ra sao thì con cứ theo quy củ mà làm; con phải cứng rắn, tuyệt đối đừng để nó áp đảo. Nó không hiểu chuyện nhưng ta biết con là đứa có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, con hãy quản nó thật chặt.”

“Công công,” Liễu Ngọc Như lộ vẻ khó xử, “hai người dù sao cũng là phụ mẫu của đại công tử. Hai người còn không thể quản thì chỉ sợ phận thê tử như con...”

“Không cần sợ!” Cố Lăng Hoa nghe vậy liền biết ngay điều Liễu Ngọc Như đang sợ, ông lập tức nói, “Con cứ quản nó, ta làm chỗ dựa cho con, nó tuyệt đối không làm gì con được.”

“Con dù sao cũng là nữ tử, cùng lắm chỉ có thể thuyết phục hãn một chút. Nếu hãn không nghe, con chẳng còn cách nào...”

“Con đừng lo,” Cố Lăng Hoa tức khắc tuyên bố, “ta giao toàn bộ hai mươi cao thủ đứng đầu viện cho con. Bọn họ là cho con chuyên dùng để dạy dỗ nó, nó không nghe lời con cứ bắt nó về. Con muốn đánh nó thì để họ giúp một tay!”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Mặc dù nàng cũng có ý này nhưng không ngờ Cố Lăng Hoa nhiệt tình đồng ý đến thế. Ban đầu nàng chỉ muốn hai gã sai vặt thôi...

“Ngọc Như đã gả tới,” Giang Nhu đi đến phía sau Cổ Lăng hoa, bà tiếp lời, “ta cũng nên nghỉ ngơi một chút. Việc lớn nhỏ trong nhà mấy ngày qua cứ giao cho Ngọc Như quản lý, có gì chưa nắm rõ thì hãy hỏi ta. Sau này quen tay rồi, việc nội trợ sẽ giao toàn bộ cho Ngọc Như.”

Tốt, gả sai vật cũng có.

Liễu Ngọc Như dám cá Giang Nhu và Cổ Lăng Hoa đã hoàn toàn bỏ cuộc việc dạy dỗ Cổ Cửu Tư, nên hai người mới trực tiếp ủy quyền để nàng nhúng tay vào.

“Công công bà bà ủng hộ như vậy là Ngọc Như yên tâm rồi. Ngọc Như sẽ đi tìm đại công tử, khuyên hắn trở về đọc sách.”

“Tốt tốt tốt.” Nghe hai tiếng “đọc sách”, Cổ Lăng Hoa kích động muốn rơi nước mắt. Song ngẫm lại, ông sợ Liễu Ngọc Như ra trận lần đầu bị đả kích thì về sau sẽ trở nên tiêu cực bèn dặn dò, “Khuyên lần đầu không được cũng chẳng sao, chỉ cần mang nó về là được. Chuyện đọc sách cần bàn bạc kỹ hơn, còn nếu không mang nó về được cũng chả sao. Con đừng sợ thất bại, Cửu Tư ngang bướng nên một lần thất bại không có gì to tát.”

“Công công bà bà yên tâm,” Liễu Ngọc Như giống hệt một tướng quân đang hứa hẹn chiến thắng với hoàng đế. Nàng trầm tĩnh, giọng nói chẳng hề có chút lưỡng lự, “Con nhất định sẽ mang đại công tử về.”

Nói xong, nàng nhân tiện hỏi, “Bà bà, con muốn trước hết làm quen với người trong nhà, không biết người có thể phái một ma ma tới hướng dẫn con không?”

“Trần ma ma,” Giang Nhu biết Liễu Ngọc Như muốn làm gì, vội vàng gọi ma ma đứng sau lưng mình, “sắp tới người đi theo thiếu phu nhân, giúp con bé quen thuộc đường đi nước bước.”

“Vương Thọ,” Cố Lăng Hoa cũng nhanh nhẹn nói với thị vệ ở đằng sau, “người chọn lọc cao thủ trong nhà đi theo thiếu phu nhân. Về sau thiếu phu nhân muốn người làm gì thì cứ làm, tuyệt đối đừng để thiếu gia ức hiếp thiếu phu nhân.”

Trần ma ma dẫn Vương Thọ đều đứng dậy đáp ứng rồi nghiêm túc hành lễ trước Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như gật đầu cười, sau đó kính cẩn cáo lui với Giang Nhu cùng Cố Lăng Hoa.

Liễu Ngọc Như dẫn Trần ma ma cùng Vương Thọ đến nội viện, để hai người gọi toàn bộ người trong nhà tới. Tất cả người hầu đứng đầy viện tử, xếp thành một hàng; sau đó từng người báo tên họ lẫn công việc cho Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như ngồi trên ghế, sau khi nắm rõ tình hình trong nhà, nàng nhấp ngụm trà rồi chậm rãi nói, “Về sau ở Cố gia, ta chính là thiếu phu nhân của mọi người, mong các vị quan tâm nhiều hơn.”

Tất cả mọi người lắng lắng nghe, không ai dám lên tiếng. Liễu Ngọc Như ôn hòa nói xong câu này liền hơi đổi giọng rồi tiếp tục, “Bà bà giao việc nội trợ cho ta, sắp tới ta sẽ trực tiếp quản gia. Ta mong hôn phu của mình hiếu học nên hy vọng trong nhà có quy củ, sạch sẽ hơn để đừng quấy nhiễu đại công tử đọc sách. Rõ chưa?”

“Đã rõ,” người hầu quỳ xuống đáp ứng.

Liễu Ngọc Như đứng dậy, nói với bọn họ, “Bảy ngày sau ta sẽ ban hành gia quy mới, mọi người hãy làm việc dựa theo gia quy. Hôm nay trước tiên ta sẽ nói rõ một chuyện, bắt đầu từ ngày ta có mặt ở đây, quy định thứ nhất chính là toàn bộ Cố phủ phải tận lực trợ giúp đại công tử chăm chỉ đọc sách. Không ai được giúp đại công tử làm bất kỳ việc gì ảnh hưởng xấu đến chuyện học, mọi người hiểu chưa?”

Lần này không ai dám đáp trả, mọi người đều trầm mặc.

Liễu Ngọc Như bình tĩnh nói, “Hiện tại ta muốn bắt đại công tử trở về. Buổi tối cũng sẽ buộc đại công tử làm vài chuyện khác thường. Một khi ta đã ra lệnh, các người không được chùn bước, không được chống đối. Hãy nhớ rằng bây giờ quản lý Cổ phủ và nắm giữ tiền lương hàng tháng lẫn khế bán thân của các người chính là ta, chứ không phải đại công tử! Ai bằng mặt không bằng lòng, hay công khai chống lại mệnh lệnh của ta, đều sẽ bị bán đi, nghe rõ chưa?!”

Nghe thấy thế, tất cả nô bộc nhìn về phía Trần ma ma cùng Vương Thọ đang đứng cạnh Liễu Ngọc Như. Trần ma ma và Vương Thọ bình tĩnh hành lễ với Liễu Ngọc Như, hai người chân thành nói, “Xin được nghe theo mệnh lệnh của thiếu phu nhân.”

Lời này khiến mọi người đều hiểu vị trí cầm quyền ở Cổ gia thực sự đã thay đổi.

Tất cả căn rặng, cúi đầu và lớn tiếng hô, “Đã rõ!”

Liễu Ngọc Như khẽ gật đầu, bắt đầu đứng dậy giao việc, “Trước tiên các người đi thư phòng, mua về đầy đủ những thứ người đọc sách cần có như bút mực giấy nghiên, Tứ Thư Ngũ Kinh. Thu lại hết mấy loại sách vở nhằm nhí đại công tử hay đọc, đồ chơi, rượu, nói chung là đồ vật gây ảnh hưởng tới việc đọc sách, chờ ta về sẽ xử lý chúng.”

“Ngoài ra, lấp lại mấy cái lỗ đại công tử từng đào để trốn khỏi phủ, hãy dẹp hết đồng thang và vứt toàn bộ công cụ leo tường đi. Tìm thợ mộc xây lại tường cao hơn một chút để đảm bảo hẳn không bay ra khỏi phủ được. Còn có, Ẩn Hồng...” Liễu Ngọc Như gọi.

Ẩn Hồng nhanh chân bước tới trước, “Vâng ạ.”

“Lục soát phòng ngủ, tìm cho bằng hết ngân phiếu đại công tử giấu giếm, đừng để hẳn có tiền riêng. Sau đó chuẩn bị đầy đủ nước tắm, canh giải rượu, vài món ăn, ba mươi bộ áo dài màu trắng không có hoa văn. Chỉ

cần mặc thoải mái, không cần kiểu cách; những y phục này chỉ chuyên dùng cho hẩn đọc sách.”

“Vâng!” Ân Hồng lớn tiếng đáp.

Mọi người nghe Liễu Ngọc Như chỉ thị đều cảm giác quãng thời gian sắp tới của Cố Cửu Tư sẽ gian nan lắm đây.

Sắp xếp việc trong nhà xong, để đảm bảo sau khi bắt về Cố Cửu Tư cũng chẳng chạy thoát, Liễu Ngọc Như xoay người tìm đồ. Vừa quay đầu lại, nàng đã bắt gặp cây đao treo trong phòng.

Cây đao không lớn, phía trên khảm đá quý nhìn rất đẹp; Liễu Ngọc Như cầm vừa sức. Lúc trước Cố Cửu Tư tốn bộn tiền mua nó, giờ treo trong phòng như đồ trang trí.

Liễu Ngọc Như ngắm nhìn cây đao. Lát sau, nàng tiến lại gần rồi lấy đao từ trên tường xuống.

Người hầu thấy Liễu Ngọc Như cầm đao lập tức cảm thấy bất an. Gã sai vặt Mộc Nam hay hầu hạ Cố Cửu Tư tức khắc hoảng hốt, hẩn chột muốn tranh thủ thời gian báo tin cho Cố Cửu Tư. Nhưng vừa nghĩ tới hiện tại Liễu Ngọc Như quản gia thì lại không có dũng khí thực hiện.

Thế là hẩn đứng lẫn trong đám người nghe Liễu Ngọc Như hỏi, “Đại công tử vẫn đang ở Xuân Phong Lâu?”

Vương Thọ lên tiếng, “Phải.”

Liễu Ngọc Như gật gù, bình thản nói, “Chọn ra bốn mươi người đi cùng ta.”

Vương Thọ chẳng hề do dự, ngay lập tức chọn bốn mươi người; hai mươi cao thủ, hai mươi thị vệ bình thường. Sau đấy một đoàn người đông

đảo theo sau Liễu Ngọc Như tiến về Xuân Phong Lâu.

Lúc họ đến Xuân Phong Lâu, Cổ Cửu Tư vẫn đang ngủ. Hẳn say rượu cả đêm nên chưa tỉnh nổi.

Kiệu của Liễu Ngọc Như dừng trước Xuân Phong Lâu, tú bà biết sắp có chuyện bèn nhanh chân chạy lên lầu để gọi Cổ Cửu Tư.

Liễu Ngọc Như bước xuống kiệu, nói với Vương Thọ, “Vây kín Xuân Phong Lâu. Phải đảm bảo không kẻ nào thoát ra được từ cửa ra vào hay cửa sổ.”

Vương Thọ tuân lệnh. Liễu Ngọc Như đứng tại cổng Xuân Phong Lâu, tay cầm đao, ngửa đầu nhìn bảng hiệu.

Tay nàng run nhè nhẹ.

Nàng biết chỉ cần hôm nay bước chân vào Xuân Phong Lâu thì nàng sẽ không quay đầu lại được.

Một nữ nhân cầm đao vào thanh lâu áp bức trượng phu sẽ mang tiếng ghen tuông, thanh danh nàng xây dựng bao năm sẽ mất sạch. Những người từng tán dương nàng có lẽ sẽ nghĩ mình nhìn sai rồi, Diệp gia biết đâu cũng thấy may mắn vì không cưới bát phụ[1] như nàng về.

Cả Diệp Thế An...

Liễu Ngọc Như khẽ run rẩy. Nghĩ đến cái tên này khiến nàng thấy khổ sở. webtruyenonline

Mọi người nghĩ thế nào về nàng thì nàng đều cảm thấy chịu đựng được. Song vừa nghĩ tới Diệp Thế An biết đâu cũng nghĩ nàng lỗ mắng, chẳng xứng làm thê tử, nàng đã thấy nội tâm hết như bị kim đâm.

Nàng đã vì hãn mà cố gắng suốt nhiều năm trời nên bất luận thế nào, nàng vẫn hy vọng hãn sẽ nghĩ tốt về mình.

Nhưng nàng nhất định phải bước trên con đường này.

Nàng thầm nhủ, từ ngày nàng gả cho Cố Cửu Tư thì mọi chuyện đã thay đổi. Nàng cần tìm đường ra cho tương lai của mình.

Nàng chẳng trông cậy Cố Cửu Tư có thể thích mình. Nàng biết được từ miệng người khác Cố Cửu Tư là người coi trọng tình cảm. Nếu hãn thích nữ tử xinh đẹp dịu dàng giống Liễu Tuyên thì nàng có cơ hội khiến Cố Cửu Tư yêu mình. Với một nam tử muốn hứa hẹn một đời một kiếp chỉ hai người bên nhau thì tình yêu là thứ rất nghiêm túc cũng như quan trọng với hãn.

Nàng tự đánh giá mình không thể cho Cố Cửu Tư thứ tình yêu hãn muốn nên nàng không ngóng trông hãn yêu mình.

Thứ nàng muốn là thiếu phu nhân Cố gia, hay thậm chí là đại phu nhân. Thứ nàng muốn là bản thân được nổi bật, để mẫu thân có thể dựa vào nàng mà sống một đời bình an lẫn vinh hoa phú quý. Thứ nàng muốn là cả đời này Cố Cửu Tư cũng không thể hờn nàng. Nếu có ngày Cố Cửu Tư thật lòng muốn đi tìm tình yêu đích thực thì người rời khỏi Cố gia phải là hãn!

Cho nên nàng nhất quyết phải khiến Cố Cửu Tư đọc sách và làm quan. Chỉ có làm quan mới có thanh danh cùng luật pháp ràng buộc Cố Cửu Tư không thể tùy tiện hờn nàng.

Hơn nữa Cố Cửu Tư làm quan thì mới sở hữu quyền lực và có thể cho nàng làm cáo mệnh phu nhân, cho nàng nổi bật, để không kẻ nào dám coi thường nàng lẫn mẫu thân dù chỉ một chút!

Liễu Ngọc Như siết chặt đao. Nàng hít một hơi thật sâu, sải bước vào bên trong Xuân Phong Lâu.

Bên ngoài đã có rất nhiều người tụ tập hóng chuyện. Trong nhà các ở tầng hai Xuân Phong Lâu, Diệp Thế An đang thảo luận với bằng hữu tình hình Đông Đô chợt nghe thấy âm thanh huyền ảo.

Hắn vừa quay đầu lại đã thấy một tiểu cô nương cầm đao mặc áo tơ trắng cùng váy dài màu lam thêu hoa, run rẩy bước trên bậc thang của Xuân Phong Lâu.

Khuôn mặt nàng kiên định lại pha chút sợ hãi, giống chiến sĩ lao ra chiến trường, lại tựa đóa hoa nở rộ từ khe đá.

“A, đây không phải đại tiểu thư Liễu gia Liễu Ngọc Như sao?” Có tiếng nói kinh ngạc vang lên bên tai hắn.

“Nàng ấy tới đây làm gì?”

“Chẳng lẽ tới bắt Cố Cửu Tư?”

Nói đến đây, mọi người cười ha hả. Có người khoát tay bảo, “Không thể nào, nàng ấy nước tiếng cư xử ôn hòa, làm sao có thể tới đây...”

Chưa dứt lời, đã nghe cửa tầng ba bị đá cái “rầm”. Ngay sau đó là tiếng cô nương hét lớn, “Cố Cửu Tư, ngươi đứng lên cho ta!”

Lời tác giả

Cố Cửu Tư: Ta điên mới đứng lại?! Ngươi mà là vợ sao? Rõ ràng là Dương Vĩnh Tín[2]!!

Chú thích

[1] Người đàn bà đánh đá, chua ngoa.

[2] Một bác sĩ người Trung Quốc đã đưa ra sáng kiến sử dụng “sốc điện” để điều trị bệnh “nghiện internet”.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 15: Người Cần Hẩn Lo Lãng Là Cố Cửu Tư

Cố Cửu Tư say rượu cả đêm, giờ vẫn chưa tỉnh. Tú bà chạy vọt vào phòng hẩn, lo lắng gọi, “Cố đại công tử, ngài mau tỉnh lại, người nhà ngài đến kìa!”

Cố Cửu Tư mơ màng phát phát tay, miệng lẩm bầm, “Đừng quấy rầy ta.”

“Ngài mau tỉnh lại đi,” tú bà thấy Cố Cửu Tư muốn ngủ tiếp liền nhịn không được mà vỗ vỗ ván giường, “người nhà ngài mang theo đao, ta sợ người đó có ác ý, ngài mau tỉnh lại đi!”

“Ồn ào quá!” Cố Cửu Tư bực bội nói, “Ta sẽ chịu trách nhiệm hết, rút ra!”

Tú bà bị quát như thế cũng chẳng dám mở miệng nữa. Bà ta vừa mở cửa ra ngoài thì thấy Liễu Ngọc Như cầm đao đến tầng ba nên vội vàng dùng khăn che mặt lại. Liễu Ngọc Như đứng trước phòng, cung kính gõ cửa, “Lang quân.”

Cố Cửu Tư không phản ứng.

Liễu Ngọc Như đã cho người tìm hiểu, Cố Cửu Tư đang ở trong căn phòng này. Hẩn không phản ứng thì chỉ có thể là ngủ say như chết hay đã bỏ chạy.

Liễu Ngọc Như bắt đầu gõ cửa, “Cố Cửu Tư.”

Cố Cửu Tư đau đầu, hấn dùng tay bịt kín lỗ tai, đập chần lên, rồi nghiêng người làm bộ chả nghe thấy gì.

Liễu Ngọc Như nổi giận. Hôm nay đã bước chân tới đây thì nàng cũng không định giữ gìn thanh danh gì cả. Nàng lùi hai bước, sau đó bỗng nhiên đạp một cước khiến cánh cửa rung lên.

Cước tiếp theo làm cửa hơi lỏng ra.

Cuối cùng nàng chạy lấy đà xông tới, “bang” một tiếng, cửa phòng rớt cuộc mở ra!

Chứng kiến Cố Cửu Tư ngủ say sưa trên giường làm Liễu Ngọc Như tức điên, nàng chẳng kiêng dè gì nữa mà găm lên, “Cố Cửu Tư, người đứng dậy cho ta!”

Tiếng rống “Cố Cửu Tư” này truyền đi khắp thanh lâu, không ai không nghe thấy. Cố Cửu Tư dĩ nhiên cũng bị đánh thức. Đầu óc hấn vẫn hơi lơ đãng, chỉ nghe được tiếng bước chân dồn dập từ đằng sau. Trực giác mách bảo hấn có điềm chẳng lành, hấn bèn bắt giác nghiêng người sang một bên. Ngay tức khắc, một cây đao lướt qua mặt Cố Cửu Tư để cắm vào ngay bên cạnh hấn.

Bây giờ hấn đã tỉnh như sáo!

Liễu Ngọc Như lạnh lùng nhìn hấn. Nhịp tim Cố Cửu Tư đập dồn dập, hấn cảm thấy được loại khí thế liều chết từ Liễu Ngọc Như. Hấn nuốt ngụm nước bọt, tay run rẩy nắm chặt tay đang cầm chuôi đao của Liễu Ngọc Như. Khi lên tiếng, giọng hấn run run, “Tỉnh táo lại nào... Có chuyện gì... thì...từ từ nói...”

“Đứng lên.”

Sắc mặt Liễu Ngọc Như lạnh như băng.

Cố Cửu Tư nhanh chóng gạt đầu, “Được được, ta đứng lên ngay.”

Liễu Ngọc Như thu đao, xoay người lại rồi đi đóng cửa. Cố Cửu Tư uể oải đứng dậy, mang theo thân mình đầy mùi rượu mà ngồi đối diện Liễu Ngọc Như. Hắn ngáp, “Người tới đây làm gì?”

“Thiếp thân không biết khi nào lang quân về nhà nên tự mình tới đón,” Liễu Ngọc Như cung kính đáp.

Ánh mắt Cố Cửu Tư hướng đến cây đao của Liễu Ngọc Như, hắn khẽ “xì” một tiếng, “Mang đao tới đón người? Người cũng hay thật.”

“Mấy ngày qua lang quân đã lưu luyện bên ngoài rồi, giờ nên về chăm chỉ học hành để công thành danh toại.”

Vừa nghe vậy, Cố Cửu Tư dùng ánh mắt để nhìn thẳng đần mà nhìn Liễu Ngọc Như, “Người nói gì? Người muốn ta trở về làm gì?”

“Đọc sách,” Liễu Ngọc Như nhấn từng chữ.

Cố Cửu Tư hít sâu một hơi, “Đầu óc người bị bệnh à?”

“Lang quân,” Liễu Ngọc Như nghiêm túc nói, “năm nay người đã gần mười tám tuổi, chỉ còn hai năm nữa là nhược quán[1], người nên suy nghĩ cho tương lai của mình. Phụ thân người đã là phú thương Dương Châu, chỉ trông cậy người chiếm được công danh...”

“Dừng, dừng, dừng.” Cố Cửu Tư tay nâng quạt, mặt lộ vẻ thống khổ, “Dừng lại đi, mấy lời niệm kinh này ta đã nghe cả trăm ngàn lần. Ta nói này, Liễu Ngọc Như,” hắn bắt chéo chân, nhìn nữ nhân ngồi trước mặt rồi dùng sự đứng đắn mà hắn chưa bao giờ có để thương lượng, “ta cũng là người bị hại trong vụ hôn sự này. Ta đã cưới người, cả thanh danh lẫn tiền bạc cũng đã cho, người muốn gì ta cho cái nấy. Từ nay về sau, người sống cuộc sống của người, ta sống cuộc sống của ta, người thấy được không?”

Liễu Ngọc Như nhìn chăm chăm hẳn, không hề ngạc nhiên bởi những lời của Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư đặt một tay trên đầu gối, hớp ngụm trà rồi khấn thiết nói, “Người biết rõ tính ta, trên đời này ta thấy phiền nhất là mấy kẻ ưa giảng đạo lý. Người nói mấy cái đạo lý đó cho đám tú tài trường tư thực thì bọn họ sẽ nghe đấy. Chứ nói với ta thì được ích gì? Chúng ta thực tế một chút đi, cha ta giàu nhất Dương Châu, cữu cữu là Lại Bộ Thượng thư, biểu tỹ là trác phi của Lương Vương; dù suốt ngày ăn không ngồi rồi thì chỉ cần thu thuế ruộng với bạc cho vay của nhà ta cũng đủ để ta ăn cả một đời. Như vậy ta khổ sở đọc sách để làm gì?”

Liễu Ngọc Như vừa nhấp ngụm trà vừa nghe Cố Cửu Tư tính toán, “Ta tính cho người xem. Tiền trang[2] nhà chúng ta mỗi năm cho vay tiền đều kiếm lời gấp bội; hàng năm ít nhất cho mượn hai mươi vạn lượng bạc, còn thu lãi hai mươi vạn nữa. Sau này ta làm chủ, vì ta tốt tính nên sẽ giảm chút lãi suất, chỉ lấy một nửa thì cũng đã là mười vạn. Ngoài tiền trang, nhà chúng ta còn có đất, cửa hàng; kể cả nhà ta buôn bán lỗ thì chúng ta lấy tiền thuê cũng đủ sống cả đời. Liễu Ngọc Như à, người không thích ta thì thiết thòi cho người thôi, nhưng về phương diện tiền bạc thì người tuyệt đối chẳng thiệt đi đâu. Chúng ta cứ ăn chơi vui vẻ cả đời có được không?”

“Nếu không có cả một đời thì sao?” Liễu Ngọc Như bình tĩnh hỏi.

Cố Cửu Tư mờ mịt hỏi lại, “Người có ý gì?”

“Tại sao Cố gia có thể cho vay tiền không bị quyt, tại sao sở hữu nhiều ruộng lại chẳng bị ai thềm thuồng, đều là vì cữu cữu của người làm quan lớn trong triều. Nếu có ngày thời cuộc đổi thay, chỗ dựa của Cố gia sụp đổ rồi mang tội trên thân thì người nghĩ kết cục của Cố gia sẽ thế nào?”

Liễu Ngọc Như cười lạnh lẽo, “Một ông chủ không nên thân như người có thể bảo vệ nhiều bạc như vậy à?”

Cố Cửu Tư ngẩn người. Sống đến bây giờ, đây là lần đầu tiên có người nói với hắn những lời này. Dù sao cũng chưa có ai dám trực tiếp trù ẻo cửu cửu của hắn.

Thế mà trong thoáng chốc, hắn cảm thấy những gì Liễu Ngọc Như nói hoàn toàn có khả năng sẽ xảy ra!

Trong lòng hắn hoảng hốt song không biểu lộ ra mặt. Hắn tăng hăng, “Ta cũng không có giải pháp gì, nếu ngày đó đến thật thì đành chịu thôi.”

“Còn ta thì sao?” Liễu Ngọc Như lạnh lùng lên tiếng, nàng nhìn chòng chọc Cố Cửu Tư, “Người đã sống vinh hoa phú quý cả một đời, đến lúc đó có chết cũng chẳng nuôi tiếc, còn ta thì sao?! Cả phụ mẫu người nữa?! Người có nghĩ đến chúng ta không?”

“Đây là số mệnh.” Cố Cửu Tư thở dài, phát tay rồi nói, “Người đừng nghĩ nhiều làm gì, đến lúc đấy cha mẹ ta sẽ nghĩ cách giải quyết.”

Liễu Ngọc Như nhắm nghiền mắt, tay siết chặt đao. Nàng kìm nén khát khao vung đao để hít một hơi thật sâu.

Cố Cửu Tư khẽ ho, rót trà cho Liễu Ngọc Như rồi đẩy tới trước mặt nàng, “Đừng tức giận, hạ hỏa nào.”

“Cố Cửu Tư...” Liễu Ngọc Như cất lời, giọng run run, “người có biết, ta vốn có thể gả cho Diệp Thế An.”

Cố Cửu Tư sững sờ.

Đúng lúc này, Diệp Thế An vừa đi tới trước cửa phòng,

Hắn nghe thấy Liễu Ngọc Như đập cửa, suy nghĩ một hồi rồi quyết định tới xem tình hình.

Diệp gia dù sao cũng quen biết Liễu gia, Liễu Ngọc Như còn là bạn tốt của Diệp Vận, cũng là...vị hôn thê một thời của hắn. Cố Cửu Tư quá xấu tính, chưa kể còn là một tiểu bá vương thích gây sự đánh nhau; hắn sợ nếu Cố Cửu Tư động tay động chân thì Liễu Ngọc Như sẽ bị bắt nạt nên mới tới xem. Ai ngờ vừa bước chân đến cửa phòng đã nghe thấy những lời này.

Hắn ngẩn người, nhất thời thấy hơi xấu hổ nhưng chưa kịp lùi bước đã nghe Liễu Ngọc Như nói tiếp, “Người có biết để gả vào Diệp gia, để gả cho huynh ấy, ta đã cố gắng nhiều đến thế nào không?”

“Chưa đầy mười tuổi ta đã bắt đầu chú tâm học cách trở thành người mà Diệp gia sẽ thích.” Nàng mở mắt ra, đôi mắt đỏ hoe. Cố Cửu Tư ngơ ngác nhìn Liễu Ngọc Như. Hắn nhìn cô nường trước mặt dù nước mắt đã rơi nhưng tư thái vẫn thanh nhã, hắn nghe nàng nói, “Ta đọc từng quyển sách huynh ấy đọc, ta xem xét mỗi phong thư huynh ấy gửi về nhà, ta học thuộc toàn bộ gia quy của Diệp gia, ta lén lút rèn luyện cầm kỳ thi họa, ta giả bộ làm một tiểu thư khuê các. Ta nỗ lực nhiều năm như vậy, ta nghĩ mình sẽ thành công, ta sẽ gả cho một lang quân như ý, cả đời này của ta sẽ gặt hái thành quả tốt đẹp.”

“Ta sẽ cùng lang quân của mình tương kính như tân[3], cử án tề mi[4]...”

Nàng đau đến mức khóc thành tiếng, “Nhưng người, cả Cố gia các người, đã hoàn toàn hủy hoại ta!”

“Ta...” Cố Cửu Tư mở miệng.

“Ta biết các người vô tội.” Liễu Ngọc Như cắt ngang lời hắn, “Ta biết mình nên hận mẫu thân mềm yếu, thiếp thất lộng hành, phụ thân tham lam. Cố gia các người chẳng biết gì hết, nhưng người là kẻ đã nói sẽ cưới ta.”

Nàng nhìn hắn chăm chú, sắc mặt Cố Cửu Tư trở nên trắng bệch chỉ trong nháy mắt.

“Chính người nói muốn cưới ta, Cố Cửu Tư.”

Nàng nghiêm túc nhìn hắn, “Người đi ngược lại với chuẩn mực, người cho rằng trên thế giới này tất cả mọi người đều có thể không quan tâm miệng lưỡi thiên hạ như người. Nhưng khoảnh khắc người tuyên bố như vậy, chẳng lẽ người không nghĩ tới nếu Diệp gia biết được thì họ có thể hủy hôn ước; nếu nhà người biết được thì sẽ tìm ta để hạ sát; nếu người khác biết được sẽ cảm thấy ta cư xử thiếu đứng đắn.”

“Người chỉ thấy đó là trò đùa cười một tiếng rồi thôi, nhưng thứ người hủy hoại là cả cuộc đời ta,” nàng nghiêng răng nói.

Cố Cửu Tư rốt cuộc mất đi ý cười mà trước giờ luôn hiện hữu trên mặt. Hắn lặng lẽ nhìn cô nương đang khóc kia.

Hắn đột nhiên phát hiện hóa ra trên thế gian còn có người sống đau khổ giữa thế này. Hắn chợt nghĩ đến câu chuyện mình từng nghe kể về hoàng đế hỏi bách tính, “Sao không ăn cháo thịt?”[5]

“Thật xin lỗi...” Hắn cup mắt lên tiếng.

Liễu Ngọc Như giơ tay, một cái tát giáng xuống mặt Cố Cửu Tư.

“Xin lỗi có ích gì?!”

Nàng hét lớn, “Ta cố gắng nhiều năm như vậy, tính toán nhiều năm như vậy, lại bị hủy hoại vì một câu nói đùa của người. Người nghĩ chỉ cần xin lỗi là đủ sao?!”

“Người nghe cho kỹ đây.” Nàng túm cổ áo của hắn, đưa mặt kề sát mặt hắn. Nước mắt làm nhòe đi lớp trang điểm của nàng, song cả người nàng lại giống hết một con báo. Ánh mắt nàng sáng tỏ và kiên định, mang theo dũng khí đủ để phá vỡ tất cả hiểm ác trên thế gian này. “Cố Cửu Tư, ta mặc kệ người có tình nguyện hay không. Từ ngày người thốt ra câu đùa kia, Cố

gia nghênh đón ta vào cửa, người để cho ta thành thê tử của mình, thì người phải chịu trách nhiệm.”

“Đời ta đã bị cột chung với người, những gì vốn thuộc về ta người đều phải trả lại! Ta muốn có một phu quân đủ sức đầu đội trời chân đạp đất, nâng đỡ nghiệp lớn của gia tộc. Ta muốn phu quân của ta có thể bảo vệ ta lẫn con ta. Người ta muốn không phải kẻ chỉ biết ăn uống chơi bời, gặp chuyện thì nhút nhát dựa vào cha mẹ!”

“Những gì Diệp Thế An có thể làm tốt, người cũng phải làm được. Người phải trả lại thứ ta đã mất. Người về nhà cho ta, từ hôm nay trở đi, nếu người còn dám đến những nơi thượng vàng hạ cám như sòng bạc hay thanh lâu,” Liễu Ngọc Như giẫm chân lên bàn, một tay tóm cổ áo Cố Cửu Tư, một tay đem đao gác lên cổ hắn, “ta không giết được người thì ta sẽ dùng đao này cắt cổ chết ở cổng chính Cố gia! Người nghe rõ chưa?!”

“Tĩnh lại...” Cố Cửu Tư nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Liễu Ngọc Như, hân nuốt ngụm nước bọt. Hắn không dám nhiều lời, chỉ có thể vừa run rẩy vừa cố gắng bình thản nói, “Người...tĩnh táo lại đi.”

Diệp Thế An đứng ở ngoài cửa đã lấy lại tinh thần.

Hắn thở dài nhẹ nhõm.

Hắn biết rõ mình nên mau chóng rời đi.

Đoạn đối thoại này chứa lượng thông tin quá lớn, quá đáng sợ.

Hắn hoàn toàn không cần lo Ngọc Như muội muội yếu đuối trong tưởng tượng của hắn bị Cố Cửu Tư đánh chết. Hiện tại hắn cần lo xem liệu hôm nay Cố Cửu Tư có đổ máu ở Xuân Phong Lâu không.

Sau đó hắn ngẫm lại, nếu Cố Cửu Tư đổ máu tại Xuân Phong Lâu... Vậy cứ để máu hắn bắn tung tóe đi.

Bị chém bởi cô vợ nhỏ của mình cũng là cái chết đầy ý nghĩa.

Lời tác giả

Diệp Thế An: Dễ sợ, may ta không cưới.

Cố Cửu Tư: Mẹ ơi, con về nhà đọc sách đây, con không muốn cưới vợ hu hu hu hu... Đáng sợ quá hu hu hu...

Chú thích

[1] Lễ đội mũ. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là “nhược quán”.

[2] Ngân hàng tư nhân.

[3] Kính nhau như khách.

[4] Vợ chồng tôn trọng và yêu thương nhau.

[5] Xuất phát từ câu chuyện của Tấn Huệ Đế Tư Mã Trung – người có trí tuệ kém phát triển. Thái tử Tư Mã Trung vốn từ nhỏ đã ham ăn và món ăn khoái khẩu nhất của Tư Mã Trung là cháo thịt được nấu từ gạo tinh và thịt nạc. Cũng từ chuyện ăn này đã có một giai thoại chứng minh sự thiếu năng của Tư Mã Trung. Lần đó, khắp nơi trên đất nước xôn xao vì nạn đói, dân tình chết như rạ, gạo không có nửa hạt để ăn. Sự việc cũng khiến trong cung nhốn nháo. Biết được việc này, Tư Mã Trung quay sang hỏi các thị thần: “Dân chúng không có cơm ăn, sao không ăn cháo thịt?”. Sau lần này thì đám thị thần chỉ biết lắc đầu cười trước mỗi câu hỏi ngây ngô của vị hoàng đế tương lai.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 16: Mau Đứng Dậy Đi Đọc Sách!

Liễu Ngọc Như lẳng lặng nhìn Cố Cửu Tư lúng túng không biết phải làm gì. Vẻ mặt nàng bình tĩnh, đôi mắt sau khi khóc ánh lên vẻ tỉnh táo khó tả. Nhưng chính loại tỉnh táo này làm Cố Cửu Tư sợ hãi. Thanh đao kề cổ chẳng đáng nhắc tới; với khả năng của Liễu Ngọc Như thì trước khi nàng kịp động thủ hẳn đã giành được đao rồi. Thứ khiến hắn sợ chính là trạng thái hiện tại của Liễu Ngọc Như.

Cố Cửu Tư thật lòng tin rằng vào khoảnh khắc này, Liễu Ngọc Như đang đánh cược tính mạng để thương lượng với hắn.

Hắn không dám đùa giỡn. Giờ phút này hắn hiểu rõ, khi gả vào nhà hắn và gả cho hắn, Liễu Ngọc Như đã tuyệt vọng đến mức nào.

Nếu đúng như nàng nói...

Vậy vốn dĩ nàng thích Diệp Thế An?

Suy nghĩ đó xẹt qua trong đầu Cố Cửu Tư, cảm giác áy náy điên cuồng dâng lên khiến tay chân hắn luống cuống. Hắn muốn nói với nàng hắn tình nguyện tác hợp cho nàng cùng Diệp Thế An, song hắn sợ mình lại nói sai. Rất lâu sau, hắn mới lắp bắp, “Người...người thu đao lại, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Về nhà rồi nói,” Liễu Ngọc Như đáp ngắn gọn.

Cố Cửu Tư nhúc nhích đầu bảo, “Được được được, về nhà thôi, ta về ngay.”

Liễu Ngọc Như thu đao, đứng dậy, cung kính đứng sang một bên.

Cố Cửu Tư chỉnh trang quần áo, Liễu Ngọc Như cảnh giác nhìn xem hắn muốn làm gì nhưng bề ngoài nàng giống hết một thê tử hiền thực quan tâm phu quân. Cố Cửu Tư xoay người đi vào gian phòng phía trong, Liễu Ngọc Như vội hỏi, “Người đi đâu?”

“Thay quần áo.” Cố Cửu Tư thờ dài.

Liễu Ngọc Như lập tức bắt lấy tay áo hắn, lạnh nhạt nói, “Không cần, trong nhà đã chuẩn bị quần áo, chúng ta về ngay đi.”

Dựa theo tính nết của Cố Cửu Tư, nàng nghi ngờ hắn lợi dụng thay quần áo để bỏ chạy.

Nói rồi Liễu Ngọc Như liền lôi kéo Cố Cửu Tư đi ra ngoài. Cố Cửu Tư bị nàng dùng hai cánh tay giữ lấy, hắn vừa đi vừa thờ dài, “Có cần vậy không? Thay bộ quần áo có tốn bao nhiêu thời gian đâu?”

Liễu Ngọc Như không đáp lại, Cố Cửu Tư cảm giác ánh mắt mọi người xung quanh đều đang nhìn mình. Hắn xấu hổ quát, “Nhìn cái gì?! Không sợ mù à!”

Mọi người nhin cười, vội vã quay mặt đi nhưng vẫn trộm ngó từ khóe mắt.

Cố Cửu Tư thấy thể diện bao năm qua của mình đều mất sạch trong hôm nay. Lúc hắn cùng Liễu Ngọc Như tới chỗ xe ngựa, hắn nhin không được mà oán giận, “Ta đâu phải kẻ chẳng hiểu chuyện, người tìm ta rồi náo loạn ầm ĩ như vậy thì ta làm sao còn giữ được mặt mũi?”

“Người cần thể diện sao?”

Liễu Ngọc Như liếc mắt nhìn hắn.

Cố Cửu Tư mù mờ hỏi, “Sao ta lại không cần thể diện?”

“Về sau người cũng không cần.”

Liễu Ngọc Như đưa một bản Luận Ngữ tới trước mặt hắn, nhàn nhạt nói, “Đọc sách đi. Kể từ hôm nay, người đừng tùy tiện rời nhà, cố gắng học cho giỏi. Khi Diệp Thế An yết bảng, dù huynh ấy hạng cao hạng thấp thì tương lai người tham gia khoa cử cũng không thể kém hơn.”

“Liễu Ngọc Như,” Cố Cửu Tư nghe vậy liền quỳnh quáng, “người là dạng người hư vinh, yêu ganh đua tới vậy sao? Hạng cao hay thấp thì liên quan gì đến ta?”

Liễu Ngọc Như cười lạnh lùng, “Nếu không gả cho người thì ta chính là Diệp phu nhân.”

Lời này khiến Cố Cửu Tư ghen hòng. Hắn biết Liễu Ngọc Như nói đúng nhưng trong lòng vẫn không thoải mái. Hắn quăng sách, mất hứng nói, “Ta không đấu với hắn.”

“Đấu không lại chứ gì?”

Liễu Ngọc Như cúi xuống nhặt sách, phúi phúi bụi phía trên, “Không sao, ta chẳng trông mong người thắng.”

Cố Cửu Tư nhất thời không biết nói gì, hắn nổi cáu, “Ta vốn còn hơi áy náy nhưng giờ nghe người nói vậy thì chút xíu áy náy này cũng mất sạch!”

Liễu Ngọc Như ngắt một quả nho ở bên cạnh, nàng cup mắt, vừa lột vỏ vừa nói, “Không sao, ta chả thèm khát sự áy náy của người. Dù gì người vẫn phải đọc sách, không muốn cũng phải làm.”

“Ta không đọc!” Cố Cửu Tư rống, “Ta muốn xem người có thể làm gì ta, ta muốn xuống xe, ta...”

Còn chưa dứt lời, đao của Liễu Ngọc Như đã đưa lên ngang cổ.

“Cứ xuống đi.” Liễu Ngọc Như cười lạnh lẽo, “Nếu người xuống xe, người không chết thì ta chết.”

Cố Cửu Tư im bật. Hắn nhìn Liễu Ngọc Như, mặt nàng hoàn toàn không giống như đang giả bộ; môi mím cười song đôi mắt chẳng hề ấm áp. Nàng bảo, “Dù sao đời ta đã bị hủy hoại rồi.”

Cố Cửu Tư nghe đến đây bèn nuốt khan. Lát sau hắn mới ngồi ngay ngắn lại, miệng lầm bầm, “Suốt ngày chết với chóc, người nói chuyện xui xẻo quá.”

Liễu Ngọc Như khẽ thở, “Ừ.”

Đoàn người về đến Cố phủ. Vừa tới phủ, Cố Cửu Tư mau chân lẹ tay nhảy xuống.

Hắn đã nghĩ kỹ, hắn không thắng nổi Liễu Ngọc Như; hắn áy náy nên cứ nhìn Liễu Ngọc Như lại tự khắc ở chiếu dưới. Vậy nên hắn phải tìm cha mẹ mình, họ đảm bảo có biện pháp thuyết phục Liễu Ngọc Như.

Hắn chạy một mạch tới phòng Cố Lăng Hoa và Giang Nhu, Liễu Ngọc Như chậm rãi theo sau. Thị nữ bưng nho đi cạnh nàng, Liễu Ngọc Như vừa đi vừa ăn. Từ xa, nàng đã nghe thấy tiếng khóc khoa trương của Cố Cửu Tư.

“Cha!! Nương!! Con sắp bị bức tử!!”

“Bình thường hắn cũng bốc đồng vậy sao?”

Liễu Ngọc Như quay đầu hỏi nha hoàn bên cạnh.

Nha hoàn nín cười, nhỏ giọng đáp, “Đại công tử luôn thiếu đứng đắn.”

Liễu Ngọc Như biết Cố Cửu Tư thiếu đứng đắn, nàng chỉ không ngờ cái tật này có thể truyền nhiễm.

Nội tâm nàng nhận định Giang Nhu là nữ hào kiệt, Cố Lăng Hoa cũng là dân phong lưu thế hệ trước. Nàng không nghĩ khi bước chân vào viện tử lại chứng kiến cảnh Cố Cửu Tư ôm chân Cố Lăng Hoa, gào khóc cầu xin bọn họ làm chủ cho hẳn. Mà hai bậc phụ mẫu này trước đó còn bình thường giờ cũng thật sự tin Cố Cửu Tư; Giang Nhu thì đau lòng, Cố Lăng Hoa lại khó xử.

Liễu Ngọc Như thấy lòng nặng trĩu, nàng chột hiệu tính tình Cố Cửu Tư từ đâu mà ra.

Nàng khẽ tăng hắng rồi bước vào phòng, nhu mì chào, “Công công, bà bà.”

Vừa nghe tiếng Liễu Ngọc Như, Cố Cửu Tư gào càng lớn, “Nương! Người phải làm chủ cho con! Con không đọc sách đâu, con không muốn! Con mà đọc sách sẽ đau đầu, đau bụng, đau toàn thân! Con khó chịu lắm!”

“Không đọc, không đọc nữa.” Giang Nhu vội nói, “Được rồi, để ta nghĩ cách...”

“Bà bà,” Liễu Ngọc Như ôn hòa mở lời, “đại công tử sắp mười tám tuổi mà vẫn như trẻ con. Làm phụ mẫu thì phải cân nhắc tiền đồ cho con, người thấy đúng không?”

Lời này khiến Giang Nhu hơi tỉnh táo lại. Bà trầm trở nhìn Cố Cửu Tư, thấy ánh mắt khẩn cầu của hẳn, lòng bà đau như cắt.

Liễu Ngọc Như đứng đằng sau Cố Cửu Tư, nhẹ nhàng bảo, “Hay công công bà bà cứ nghỉ ngơi đi. Con sẽ mang phu quân về, hai người không cần lo lắng.”

“Đúng vậy.” Cố Lăng Hoa lên tiếng trước, “Nhu nhi, chúng ta đã nói rồi, cứ để Ngọc Như phụ trách.”

“Cha!” Cố Cửu Tư khiếp sợ nhìn Cố Lăng hoa.

Giang Nhu không dám nhìn Cố Cửu Tư. Bà cầm tay hăn mà vỗ nhẹ, căn rắng nói, “Cửu Tư, nương cũng chỉ muốn tốt cho con thôi.”

Nói rồi Giang Nhu liền buông tay Cố Cửu Tư để đứng dậy. Cố Cửu Tư kinh hãi hô lớn, “Nương!”

Giang Nhu xoay người, vịn Cố Lăng Hoa rồi gấp gấp đi vào bên trong.

Liễu Ngọc Như đứng sau lưng Cố Cửu Tư, dịu dàng nói, “Lang quân, mau đứng dậy đi đọc sách.”

Mau đứng dậy đi đọc sách.

Mau đứng dậy đi đọc sách.

MAU ĐỨNG DẬY ĐI ĐỌC SÁCH!

Câu nói này tựa như lời của ma quỷ cứ quanh quẩn bên tai Cố Cửu Tư. Mất một lúc hăn mới phản ứng, run rẩy nói, “Người...người đã làm gì cha mẹ ta!”

“Lang quân,” Liễu Ngọc Như thở dài, “ta muốn tốt cho người thôi.”

“Không không không,” Cố Cửu Tư lắc đầu, “Liễu tiểu thư, Ngọc Như muội muội, Liễu tiên tử, ta sai rồi, ta không nên trêu ghẹo người. Chúng ta ngồi xuống thương lượng, ta thật sự không thể đọc sách, ngoại trừ đọc sách thì người muốn ta làm gì cũng được. Từ nhỏ thân thể ta đã yếu ớt, không hợp với việc đọc sách, cứ đọc là ta sẽ đau đầu...”

“Đau bụng, đau toàn thân,” Liễu Ngọc Như tiếp lời giúp hẩn. Cố Cửu Tư điên cuồng gật đầu, Liễu Ngọc Như lại mỉm cười, “Nhưng đâu liên quan tới ta?”

“Ta chỉ quan tâm mình có thể làm cáo mệnh phu nhân hay không.”

Liễu Ngọc Như nói vô cùng thản nhiên. Sắc mặt Cố Cửu Tư trắng bệch, hẩn nghiêng răng nghiêng lợi, “Liễu Ngọc Như, người đừng hiếp người quá đáng!”

“Há,” Liễu Ngọc Như bình thản hỏi, “người đang uy hiếp ta?”

“Đúng,” Cố Cửu Tư giận dữ nói, “người cứ thế này thì ta sẽ, ta sẽ...”

“Người sẽ làm gì?” Liễu Ngọc Như chẳng hề biến sắc.

Cố Cửu Tư nhìn loạn khắp đại sảnh, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì. Liễu Ngọc Như vừa lẳng lặng uống trà vừa dõi theo hẩn. Cố Cửu Tư không tìm thấy giấy bút bèn quay đầu lại, rất khí thế tuyên bố, “Ta sẽ hưu người!”

Tất cả mọi người hít vào ngum khí lạnh.

Ở phòng trong, Giang Nhu và Cố Lăng Hoa liếc nhau một cái. Cố Lăng Hoa lập tức cầm gậy nhưng Giang Nhu ấn ông ngồi xuống rồi lắc đầu.

Liễu Ngọc Như nhấp ngum trà, bình tĩnh nói, “Ta hỏi người lần cuối, có đi đọc sách không?”

“Ta! Không! Đọc!”

Cố Cửu Tư oai phong lẫm liệt đáp.

Liễu Ngọc Như đập bàn, quát to, “Vương Thọ! Bắt hẩn nhốt vào thư phòng cho ta!”

Cố Cửu Tư nghe nàng nói liền cười khẩy, “Đây là nhà...”

Hắn còn chưa nói xong “của ta” đã thấy thị vệ nối đuôi nhau vào phòng.

“Đắc tội, đại công tử.”

Vương Thọ ngay lập tức tấn công hắn, Cố Cửu Tư vừa đau buồn vừa phẫn nộ, “Vương Thọ, cả người cũng phản bội ta!”

“Cái này không gọi là phản bội được,” Vương Thọ điềm tĩnh đáp, “chủ tử hiện tại của ta là thiếu phu nhân.”

Cố Cửu Tư cảm thấy đất trời sụp đổ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Hắn chỉ đi Xuân Phong Lâu một chuyến mà Liễu Ngọc Như không còn là cô nương nuốt nước mắt vào lòng, cha mẹ hắn không còn là bậc cha mẹ yêu thương hắn, cả tiểu sư phụ Vương Thọ cũng chẳng phải sư phụ hắn nữa!

Cố Cửu Tư triệt phá hết chiêu này đến chiêu khác của đám thị vệ lũ lượt xông tới, hắn muốn thoát khỏi Cố phủ nhưng trên mặt lại đầy vẻ bi thương.

Liễu Ngọc Như cùng Ân Hồng dõi theo Cố Cửu Tư một thân một mình đánh nhau với tất cả thị vệ ở trong sân; hắn vừa nhảy vừa tránh, động tác nhanh nhẹn.

Ân Hồng nghi ngờ hỏi, “Không phải đại công tử nói cơ thể mình yếu ớt sao?”

“Cơ thể hắn không có bệnh,” Liễu Ngọc Như thản nhiên đánh giá, “đều óc hắn mới có bệnh.”

Ân Hồng gật gù, “Tiểu thư nói có lý.”

Cố Cửu Tư hăng say đánh lộn nguyên buổi chiều, rốt cuộc thị vệ cậ
đông hiệp yếu mà áp tải được hăn đến thư phòng.

Lúc Cố Cửu Tư bị ném vào thư phòng, hăn vừa lạnh vừa đói, toàn thân
đều đau nhức, nhưng trong phòng chả có gì hết.

Chỉ có sách! Sách! Sách!

Hăn cảm giác đầu mình sắp nổ tung. Hăn ngồi trên đất lạnh nghỉ một lát
rồi lồm cồm bò dậy để gõ cửa.

“Này! Đã giam ta thì cũng phải cho ăn chứ!”

Đáp lại chính là thanh âm run rẩy từ gã sai vặt trước kia của hăn – Mộc
Nam.

“Đại công tử... Thiếu phu nhân nói đọc xong phần đầu tiên của Luận
Ngữ mới cho ngài ăn cơm.”

“Cút, ta sắp chết đói này!” Cố Cửu Tư gầm thét.

Mộc Nam rụt cổ lại.

Liễu Ngọc Như đứng tại cửa, quay sang bảo Ấn Hồng, “Tối nay nướng
con dê đi.”

Ấn Hồng:???

Liễu Ngọc Như chỉ đạo, “Nướng ngay tại viện tử này, chuẩn bị cả rượu
ngon nữa.”

Ấn Hồng thích thú cười, “Vâng ạ!”

Cố Cửu Tư đánh một giấc trong phòng.

Một mùi thơm lừng khiến hân tỉnh dậy. Mùi thơm béo ngậy của thịt dê hòa trộn với mùi thơm nồng đậm của rượu ngon lượn lờ trước mũi hân. Hân dùng sức hít vào một hơi thật sâu.

Đói quá.

Hân nghe thấy bên ngoài hào hứng ca hát.

Bụng hân réo ùng ục.

Đói, thật sự đói.

Hân chịu không nổi.

Hân thắp đèn trong đêm tối, gian nan vươn tay lấy ra Luận Ngữ.

Bên ngoài mọi người đang thỏa sức vui đùa, bên trong hân lủi thủi chịu khổ đau. Hân vừa đọc, vừa muốn khóc.

Thật ra hân rất thông minh; thuở bé, các phu tử đều khen hân như vậy. Dưới áp lực của cơn đói, hân đọc còn nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc, hân bắt đầu gõ cửa. Nguồn:

“Liễu Ngọc Như! Liễu Ngọc Như! Người mở cửa cho ta!”

Liễu Ngọc Như đang cùng mọi người uống rượu ăn thịt thì nghe thấy Cố Cửu Tư sốt ruột la lối, “Chừa xương chân lại cho ta, ta sẽ đọc thuộc lòng!”

Lời tác giả

Liễu Ngọc Như: Vui không, phu quân của ta?

Cố Cửu Tư: Có mình người thấy vui, ta chả thấy vui gì sất.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 17: Người Hầy Vì Ta Mà Cố Gắng Một Lần

Tất cả mọi người nhìn nhau trong giây lát rồi đồng loạt nhìn Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như ho nhẹ một tiếng, đặt thịt dê xuống, phủi tay xong mới đứng dậy đi tới trước cửa phòng. Nàng ôn hòa hỏi, “Lang quân đói bụng à?”

“Cả ngày không ăn thì người nghĩ có đói không?” Cố Cửu Tư nghe nàng hỏi thế liền nổi nóng.

Liễu Ngọc Như nghe giọng Cố Cửu Tư chẳng lấy gì làm vui vẻ thì trong lòng bỗng phẫn chấn hẳn lên, những phiền muộn do hấn gây ra mấy ngày qua cũng giảm đi nhiều. Liễu Ngọc Như thầm cảm thấy mình xấu xa, nàng đâu tán thành niềm vui được xây dựng trên nỗi thống khổ của người khác. Thế nên nàng kiềm chế sự sung sướng nho nhỏ mà nói, “Để thiếp thân thả lang quân ra vậy. Nhưng sau khi ra ngoài, lang quân cần đàn hoàng đọc Học Nhi[1] xong mới được ăn cơm. Lang quân đồng ý chứ?”

Cố Cửu Tư muốn mắng người, nhưng khoảnh khắc hấn mở miệng, lý trí ngăn cản hấn. Hấn biết cứ dùng dằng cãi lộn sẽ chỉ kéo dài thời gian bản thân nhịn đói. Liễu Ngọc Như mang một bụng cơm no rượu say để đấu khẩu với hấn thì dù mồm mép tới đâu hấn cũng chẳng giấu được sự thật hấn đói hoa cả mắt rồi. Hấn là người co được dãn được nên liền hít sâu một hơi, “Được, tranh thủ thời gian đi!”

Liễu Ngọc Như để người thả Cố Cửu Tư ra. Cố Cửu Tư thấy thịt dê đã nướng chín trong sân mắt liền sáng rực, hấn chạy một mạch tới đồng thịt. Liễu Ngọc Như đang muốn lên tiếng ngăn cản thì nghe thấy Cố Cửu Tư bắt

đầu trôi chảy đọc thuộc lòng. Miệng hẩn đọc với tốc độ cực nhanh, tay lại mau chóng gấp thít rót rượu cho mình. Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hẩn vừa ăn vừa đọc.

Đọc xong, Cố Cửu Tư nấc cụt, động tác chậm lại. Hẩn hớp ngụm rượu và đặc ý nhìn Liễu Ngọc Như, “Sao, gia lợi hại không? Sùng bái gia chưa?”

Liễu Ngọc Như nhìn bộ dạng Cố Cửu Tư thì khẽ cười. Người này thật giống một đứa bé không chịu lớn, vừa đạt thành tích nhỏ liền vội vàng tranh công.

Nàng tăng hăng, đi đến trước mặt Cố Cửu Tư rồi gấp hai miếng rau trộn cho hẩn.

Cố Cửu Tư ăn no, cảm thấy cả người thỏa mãn. Hẩn đứng dậy lắc lắc cây quạt, “Được rồi, gia đi ngủ đây.”

“Lang quân,” thanh âm Liễu Ngọc Như từ phía sau vang lên. Cố Cửu Tư run bần bật, giờ chỉ cần nghe hai tiếng “lang quân” là hẩn đã thấy sợ. Liễu Ngọc như nói tiếp, “Để thiếp thân nói cho người[2] biết lịch trình sinh hoạt sắp tới của người nhé?”

“Thôi khỏi, không cần đâu, ta không muốn nghe, cảm ơn nhiều.”

Cố Cửu Tư đáp cực nhanh, chân đang muốn nhấc lên chuẩn bị chạy. Liễu Ngọc Như ngồi tại chỗ, dịu dàng bảo, “Thiếp thân không muốn giam cầm người.”

Câu này vừa vào tai, bước chân Cố Cửu Tư khựng lại. Liễu Ngọc Như lắc lắc chén trà, nàng vừa nhìn ánh trăng phản chiếu trên mặt trà vừa ôn hòa nói, “Quay lại.”

Cố Cửu Tư hít thở sâu rồi ủ rũ cúi đầu trở về.

Đầu tiên Liễu Ngọc Như dẫn Cố Cửu Tư đi tắm rửa, rồi đưa y phục đã chuẩn bị kỹ càng cho hắn thay. Cố Cửu Tư bị ép mặc áo dài trắng, trên đầu còn cột dây vải có ghi từ “cần cù”. Tiếp theo hắn buộc phải ngồi quỳ trước Liễu Ngọc Như.

Hiện tại, ngoại trừ đại sảnh có người ngoài ra vào hay thư phòng thì còn sắp đặt ghế, những nơi riêng tư khác đều để người ngồi quỳ là chính.

Liễu Ngọc Như uống trà, nhìn Cố Cửu Tư ngồi quỳ trước mặt, nhìn hắn đau buồn phần nộ mà chẳng dám hé răng. Nàng rất thỏa mãn, trong lòng thầm đánh giá hắn.

Phải công nhận, túi da của Cố Cửu Tư đúng là không tệ.

Mọi người đều bảo Diệp Thế An tuần tú tựa Mai Hoa Tiên Quân, song Liễu Ngọc Như cảm thấy nếu chỉ xét bề ngoài thì Cố Cửu Tư mới thật sự là tiên nhân.

Hàng lông mày đậm, đôi mắt đào hoa, dù mặc trang phục đơn sơ cũng không giấu được nhan sắc diễm lệ kia.

Diện mạo hắn vốn pha chút nữ tính, nhưng khuôn mặt góc cạnh rõ ràng nên lại thành anh tuấn, tạo nên vẻ đẹp phảng phất như hoa lại như trăng.

Liễu Ngọc Như lẳng lặng đánh giá. Nàng đột nhiên cảm thấy nếu nghĩ theo hướng tích cực, tuy Cố Cửu Tư hơi hoang đường nhưng tính tình tốt, đáng đáp tốt, lại có tiền. Nàng không hẳn thiệt thòi khi bước chân vào vụ hôn nhân này.

Dù sao nàng chẳng qua chỉ là người bình thường giữa vạn người, là thiên kim không được thương yêu của tiểu môn hộ. Nếu không phải trời xui đất khiến thì nàng tuyệt đối chẳng thể ở cùng một chỗ với Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như im lặng mãi, hăn bực bội lên tiếng, “Muốn nói gì thì lệ lên. Ta mệt rồi, ta muốn đi ngủ.”

“À,” Liễu Ngọc Như thu hồi tâm tư, “là thế này, ta đã thảo luận với phu tử trước kia của người về kế hoạch đọc sách, từ đó vạch ra lịch trình hàng ngày cho người. Về sau mỗi ngày người hãy đi ngủ vào giờ Tý[3], dậy vào giờ Mão[4]. Ta sẽ mời một vị đại nho đức cao vọng trọng để tập trung dạy người Tứ Thư Ngũ Kinh; một vị tiên sinh giảng dạy thể cục hiện tại của thiên hạ; một vị kiến thức rộng rãi chỉ bảo người tính toán sổ sách, phân biệt các loại lương thực dùng trong sinh hoạt hàng ngày; cuối cùng là phụ mẫu sẽ dạy người kinh doanh.”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư ớn lạnh toàn thân. Hăn quả quyết, “Người muốn bức tử ta!”

Liễu Ngọc Như không để ý đến hăn, tiếp tục nói, “Đây là thời gian biểu của người. Mỗi ngày ta sẽ gọi người dậy, sau đó đưa người đi học. Nho học là vào buổi sáng, khoảng hai canh giờ; lớp về tình hình chính trị đương thời và lớp dạy kiến thức phổ thông sẽ luân phiên nhau diễn ra vào xế chiều, ước chừng cỡ một canh giờ. Buổi tối ta sẽ giúp người đọc sách, hoàn thành công khóa do lão sư giao vào ban ngày. Cứ năm ngày một lần, ta cùng người đi xem công công bà bà quản lý cửa hàng thế nào. Mỗi tháng người có ba ngày nghỉ ngơi tự do, nhưng không được phép ló mặt đến mấy chỗ như thanh lâu hay sòng bạc.”

“Chỉ có ba ngày?” Cố Cửu Tư cất tiếng hỏi.

Liễu Ngọc Như cười nói, “Công tử thấy nhiều ngày nghỉ quá sẽ ảnh hưởng sự tiến bộ của người à? Người có muốn đổi thành một ngày không?”

“Không không không,” Cố Cửu Tư vội xua tay, “ba ngày đi, ba ngày là tốt rồi.”

Liễu Ngọc Như gật gù, “Trong thời gian này, lang quân cần kiêng rượu, hạn chế chơi đùa. Ta sẽ thay người kiểm tra báỉ thiếp, nếu thích đáng thì sẽ không ngăn cản, ngược lại thì từ chối hết. Để không ảnh hưởng tâm trạng của lang quân, ta sẽ bố trí lại phòng ở của lang quân. Trang phục cũng thay đổi toàn bộ. Mấy bộ đồ xanh xanh đỏ đỏ người mặc trước kia không có lợi cho tu tâm dưỡng tính, về sau lang quân cứ mặc như hôm nay đi.”

“Không được...” Cố Cửu Tư gian nan cười, “Có một bộ trang phục mà mặc mỗi ngày thì không tốt.”

“Không sao,” Liễu Ngọc Như mỉm cười, “thiếp thân đã vì người chuẩn bị ba mươi bộ. Người có thể mỗi ngày mặc một bộ, thiếp thân cam đoan chúng giống nhau như đúc.”

Cố Cửu Tư: ...

Hay thật, gặp trúng người điên.

“Lang quân có gì muốn nói à?” Liễu Ngọc Như quan sát ánh mắt căm hờn của Cố Cửu Tư, cây quạt trong tay nàng lay động.

Cố Cửu Tư nhẫn nhịn nhưng nhịn quá thành ghen, cuối cùng hăn thốt nên, “Liễu Ngọc Như, rốt cuộc người muốn làm gì?”

“Làm gì là sao?”

“Có phải người muốn tra tấn ta cho hả giận?” Cố Cửu Tư đánh bạo nói, “Nên mới nghĩ ra biện pháp ép buộc ta đọc sách.”

Liễu Ngọc Như im lặng, nàng vân vê quạt tròn đang cầm. Một lúc lâu sau nàng mới cất tiếng, “Lang quân nên biết vinh nhục cả đời của Ngọc Như đều ở trong tay lang quân.”

“Mai sau nếu lang quân giàu sang như điều gặp gió, Ngọc Như cũng sẽ giàu sang; lang quân nghèo túng, Ngọc Như liền nghèo túng theo. Bạn tốt trước kia của Ngọc Như đều biết quan hệ giữa ta và Diệp gia; bây giờ ta gả cho lang quân, không biết sẽ có bao nhiêu người chế giễu.”

Nói rồi Liễu Ngọc Như quay đầu nhìn Cố Cửu Tư, trên mặt mang theo nụ cười khổ sở, “Nếu lang quân tốt hơn Diệp Thế An, các nàng tất nhiên chẳng có gì để nói. Nhưng lang quân kém hơn Diệp Thế An thì ta sẽ không tránh khỏi bị các nàng cười nhạo chỉ trích. Suy cho cùng ta chỉ là người phạm tục, muốn được sống nở mày nở mặt. Nên ta hy vọng lang quân vượt trội hơn Diệp Thế An, để ta hãnh diện, không phải chịu chế giễu.”

Nghe nàng nói vậy, Cố Cửu Tư hơi kinh ngạc. Hắn lắp bắp, “À... Ta dư sức mua cho người vô số quần áo đẹp, trâm cài...”

“Những thứ đó đều vô dụng.”

Liễu Ngọc Như nhấp ngụm trà, nhạt giọng bảo, “Lang quân tuy có tiền nhưng mấy năm qua chẳng phải luôn bị cười nhạo sao?”

Cố Cửu Tư ngẩn người, lời Liễu Ngọc Như nói khiến lòng hắn thoáng nhói đau.

Thật ra hắn không biết định nghĩa cơn đau này thế nào. Hắn cảm thấy đáng lẽ phải đau đớn vô cùng, nhưng hắn đã chết lặng từ lâu.

Hồi còn bé hắn từng muốn làm người đứng đầu. Nhưng bị so sánh, bị chế giễu miệt cũng thành quen. Hắn cảm thấy làm thiếu gia ăn chơi trác táng còn tốt hơn so với cố gắng rồi bị người ta nhạo báng.

Liễu Ngọc Như lạnh lùng nhìn hắn, dựa theo những gì đã tìm hiểu mà nhận xét, “Kỳ thật người rất thông minh, những gì ta nói người đều hiểu. Vốn dĩ người đủ khả năng trở thành trang tuấn kiệt, gánh vác trọng trách, chỉ là người không tình nguyện thôi.”

Bạn đang ❖

“Ta không thể...” Cố Cửu Tư hơi xấu hổ, hiếm khi có người thành thật khen ngợi hắn như vậy. Hắn vội bảo, “Ta thật lòng không thể đọc sách. Người đổi con đường khác để ta giúp người có thể diện đi.”

“Người có biết thời cuộc đã thay đổi không?” Liễu Ngọc Như chột mồm, “Ba tháng qua thiên tử không hề lên triều, cửu cửu người nóng lòng muốn kết thân với công chúa, phụ mẫu sốt ruột mong người đọc sách. Chẳng lẽ lang quân không phát hiện những thay đổi này?”

Cố Cửu Tư không đáp, lòng hắn thấy nặng nề khi nghe Liễu Ngọc Như nói. Liễu Ngọc Như tiếp tục, “Công công bà bà sớm muộn gì cũng sẽ già. Người không vì bản thân thì cũng nên vì họ, vì ta mà suy tính một chút. Nếu có ngày người khác làm nhục họ, bắt nạt ta, nhưng người chỉ biết trở mặt đứng nhìn, người còn thấy đây là chuyện chẳng đáng bận tâm không?”

“Lời người nói,” Cố Cửu Tư cân nhắc lựa từ ngữ, “ta đều hiểu. Nhưng ngày đó sẽ không tới.”

“Bởi vì phụ mẫu của người sẽ tính toán chu đáo mọi con đường à?”

Liễu Ngọc Như bật cười. Cố Cửu Tư không nói gì, nhưng ý cười trong mắt Liễu Ngọc Như tựa hồ đã nhìn thấu tâm tư hắn, “Rốt cuộc những lời này là người tự an ủi bản thân, hay ai đấy nói để an ủi người? Người không dám đối mặt với thực tế, hay thật sự chẳng hay biết gì về thực tế?”

Cố Cửu Tư cụp mắt, lần này hắn hoàn toàn mất đi tiếng nói.

Sống trên đời nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn không đùa giỡn. Hắn lẳng lặng nhìn chén nước trước mặt, nữ tử lại nói tiếp, “Sở dĩ ta để lang quân đọc sách không phải vì chúng ta đã cùng đường mặt lộ, mà vì ta biết người có thể. Ta biết Diệp Thế An nỗ lực đọc sách thế nào, ta cũng biết người thông minh ra sao.”

“Những gì Diệp Thế An làm được, người cũng làm được, chẳng qua xưa nay người không làm thôi.”

“Ta không thể.”

“Người có thể.” Liễu Ngọc Như khẳng định.

Cố Cửu Tư ngược mắt nhìn cô nương đối diện. Liễu Ngọc Như không hề lùi bước mà đáp trả ánh mắt của hã, hai người lẳng lẳng đối mặt.

Đôi mắt Cố Cửu Tư hơi lóe sáng, Liễu Ngọc Như bỗng nhiên nói, “Nếu người có thể thắng Diệp Thế An, trở thành quan lớn, tặng ta cáo mệnh, ta sẽ tha thứ cho người.”

Nàng dường như hiểu nội tâm hã, biết điểm yếu nhất của hã.

Tại sao hã một mực nhường nhịn, dù náo loạn nhưng từ đầu đến cuối không làm gì khác, thậm chí thềm lặng lùi bước vì nàng? Bởi vì nội tâm hã biết rõ hôn sự này bắt nguồn từ câu nói đùa của hã.

Sự áy náy khiến hã thối lui vô điều kiện, đồng thời hã vẫn chẳng kiềm chế nổi bản tính nghịch ngợm thích phản kháng của mình.

Nàng hiểu rõ cái tính trẻ con thích âm ỉ nhưng lương thiện trong hã.

Cố Cửu Tư ngờ ngàng. Hã bỗng phát hiện cô nương này có lẽ còn hiểu hã hơn cha mẹ hã.

Ánh mắt hã thẳng thắn, chẳng chút lấp liếm. Bị dạng ánh mắt ngay thẳng này nhìn khiến tim Liễu Ngọc Như đập loạn nhịp. Nàng chưa từng bị nam nhân trực tiếp nhìn như vậy bèn tăng hã rồi dời mắt sang chỗ khác.

Gió đêm mang theo hương hoa thối tới, tóc mai của cô nương nhẹ nhàng lay động ở hai bên gương mặt thuần khiết.

Nàng ổn định tinh thần rồi lại cất tiếng, “Cố Cửu Tư, ngươi hãy vì ta mà cố gắng một lần, có được không?”

Lời tác giả

Cố Cửu Tư: Vì bà xã xông pha!!!

Chú thích

[1] Chương đầu của Luận Ngữ.

[2] Sẽ có lúc Liễu Ngọc Như nói chuyện kính cẩn theo kiểu thảo mai với Cố Cửu Tư nên tùy trường hợp mà mình dùng “ngươi” hay “người”.

[3] 23 giờ đến 1 giờ sáng.

[4] 5 giờ đến 7 giờ sáng.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 18: Nghĩ Thôi Cũng Thấy Cuộc Sống Tương Lai Của Hãn Khổ Sở Cỡ Nào

Lời này khiến Cố Cửu Tư trầm mặc không lên tiếng.

Sau này khi nhớ lại, Liễu Ngọc Như mới nhận ra lời mình nói có chút tình tứ. Nhưng lúc ấy cả hai không nghĩ vậy, bọn họ không phải người sành sỏi chuyện tình cảm. Liễu Ngọc Như chỉ muốn dả động đến sự áy náy hãn dành cho mình, còn Cố Cửu Tư chỉ nghĩ Liễu Ngọc Như nói cũng đúng, hãn đánh mất của người ta thứ gì thì phải hoàn trả cho họ.

Có điều... Thi đấu với Diệp Thế An siêu phàm đúng là chơi khó Cố Cửu Tư.

Từ nhỏ hãn đã lớn lên dưới cái bóng của Diệp Thế An.

Khi còn bé thân thể hãn yếu ớt, một ngày thì mất nửa thời gian dùng để uống thuốc. Dù hãn học rất nhanh nhưng chỉ cần đọc sách lâu một chút liền dễ đau đầu. Hồi ấy hơn phân nửa số công tử thành Dương Châu cùng nhau đi học. Sáng sớm mỗi ngày, trong lúc học thuộc lòng, hãn chỉ liếc sơ đã có thể đọc trôi chảy, còn nếu chưa xem qua thì một chữ cũng không đọc được.

Nhưng phu tử không hỏi tại sao chưa đọc. Đó là tư thực tốt nhất thành Dương Châu, là phu tử nghiêm khắc nhất, ông chỉ gõ đầu mắng hãn không chú tâm.

Diệp Thế An ngồi phía sau hãn. Mỗi lần hãn xấu mặt, Diệp Thế An liền đứng lên đọc lưu loát. Thế nên phu tử sẽ nói đôi ba câu với cha hãn lúc ông ghé thăm nhà.

Cha mẹ hẳn không đành lòng trách mắng, nhưng thường xuyên khen ngợi, “Sao Diệp Thế An thông minh thế nhỉ.”

Ban đầu hẳn rúc vào chăn mà khóc, Giang Nhu thấy thế thì đau lòng khôn xiết bèn vội vàng an ủi, “Bảo bối đừng khóc. Không bằng cũng chẳng sao, nhà chúng ta không dựa vào đọc sách để kiếm cơm, con vui là được rồi.”

Giang Nhu chỉ nghĩ mình đang an ủi một đứa trẻ, song những lời này thâm nhập vào lòng Cố Cửu Tư, trở thành lá chắn cho hẳn.

Hẳn không dám tranh đua với Diệp Thế An, cũng chẳng muốn tranh vì cha mẹ hẳn đã bảo chỉ cần hẳn vui là được.

Bây giờ nghe Liễu Ngọc Như khen ngợi, hẳn lại sợ hãi. Lần đầu tiên có người khẳng định hẳn có thể giỏi hơn Diệp Thế An, hẳn không nỡ khiến nàng thất vọng. Mất một lúc đấu tranh, hẳn rốt cuộc lên tiếng, “Ta...ta sẽ thử một lần.”

Rồi hẳn lại cuống quýt nói, “Người ngủ trước đi, ta đọc sách thêm lát nữa.”

Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng gật đầu, Cố Cửu Tư liền rời đi. Ân Hồng tiến đến đỡ Liễu Ngọc Như, nàng vừa đứng dậy vừa dặn dò, “Người bảo phòng bếp hâm cho thiếu gia bát canh tuyết lê để thông cổ, ta nghe giọng hẳn hơi khàn.”

“Tiểu thư đối tốt với hẳn làm gì?” Ân Hồng bất mãn, đỡ nàng đến bên giường, “Ngài quá lương thiện rồi, nếu không phải do hẳn thì hiện tại ngài đã là thiếu phu nhân chứ đâu rảnh rỗi ở đây? Đây mà là lấy chồng á? Rõ ràng là có thêm đứa con trai!”

“Nói bậy!” Liễu Ngọc Như dùng quạt tròn gõ nhẹ đầu Ân Hồng, nàng ngồi bên giường thở dài, “Ân Hồng, về sau đừng gọi tiểu thư nữa, gọi thiếu

phu nhân đi.”

Ấn Hồng bĩu môi không trả lời. Liễu Ngọc Như nhìn cũng biết ý nàng ấy, “Ta hiểu người bất bình thay ta, nhưng làm người cần nghĩ đến mặt tích cực. Trên thực tế, Cố Cửu Tư có mười ngàn biện pháp xử lý ta nhưng cả Cố gia lẫn Cố Cửu Tư đều không ra tay, ngược lại còn nhượng bộ. Đây không phải do ta có năng lực mà là bọn họ cho phép, họ đều là người tốt nên mới làm vậy. Cố gia có thể đạt tới vị thế ngày hôm nay thì hiển nhiên không hề ngu ngốc. Cả Cố Cửu Tư cũng vậy, người có thấy hấn để người ngoài bắt nạt bao giờ chưa?”

Ấn Hồng im lặng lắng nghe, Liễu Ngọc Như nhìn cảnh liễu đang lay động bên ngoài, “Hôn sự này do Trương Nguyệt Nhi giới thiệu, do phụ thân ta hám tiền, giờ có thể trút giận lên Cố gia rồi làm mưa làm gió nhưng ai có thể nhẫn nhịn cả đời? Thời gian trôi qua, Cố gia đối xử tốt mà người vẫn ghi hận thì họ tự khắc sẽ có cách giày vò người. Không bằng bỏ qua chuyện trước kia mà cố gắng sống thật tốt. Đã làm thiếu phu nhân Cố gia, ăn gạo Cố gia, mặc quần áo Cố gia, thì đừng nghĩ quá nhiều về chuyện khác.”

Ấn Hồng thở dài, mặt nàng ấy lộ ra nét sầu bi, “Ngài nói đúng nhưng nô tỳ nghĩ đi nghĩ lại vẫn khổ sở thay ngài. Dù sao chẳng nữa, Diệp đại công tử...tốt hơn cô gia nhiều...”

Nàng ấy càng nói giọng càng nhỏ, Liễu Ngọc Như không khỏi bật cười.

“Người đừng nói vậy.” Nàng dịu dàng bảo, “Diệp đại công tử có cái tốt của Diệp đại công tử, nhưng cô gia cũng có cái tốt của cô gia. Những mặt khác ta tạm không bàn đến, nhưng ta hỏi người, nếu chuyện hôm nay xảy đến với Diệp Thế An, người nghĩ huynh ấy sẽ làm gì?”

Nếu Liễu Ngọc Như xách đao đi hỏi tội Diệp Thế An chỉ sợ hấn về nhà sẽ cho nàng một phong hưu thư, chứ sao có thể nhún nhường ngồi xuống

nghe nàng giải thích?

Ấn Hồng ngăn người, Liễu Ngọc Như cười, “Bề ngoài cô gia hung ác nhưng thực chất tính tình tốt hơn Diệp đại công tử nhiều. Người xem, với bản lĩnh của cô gia, nếu đánh nghiêm túc thì sao không thoát nổi? Chẳng qua hắn không muốn đả thương gia đình trong viện nên mới nhẹ tay. Hơn nữa, cô gia thông minh hơn hắn tưởng tượng của ta và người. Người nghĩ kỹ đi, hắn mất bao lâu để đọc xong Học Nhi? Sợ là chưa đầy một khắc đồng hồ. Cả Diệp đại công tử cũng không sở hữu trí nhớ như vậy. Hắn không để tâm thôi,” Liễu Ngọc Như phe phẩy cây quạt, “chứ nếu quyết chí thì e rằng hắn còn thông minh hơn Diệp đại công tử nhiều.”

Hắn còn thông minh hơn Diệp Thế An nhiều.

Cố Cửu Tư quay về lấy đồ thì nghe thấy câu nói này, hắn sững sờ đứng tại cửa ra vào. Mộc Nam đứng cạnh dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hắn, nhỏ giọng gọi, “Công tử?”

Cố Cửu Tư giơ tay lên làm động tác “giữ im lặng”. Từ cửa sổ, hắn lặng lẽ nhìn vào bên trong. Ánh đèn trong phòng ấm áp, nữ tử ngồi trên giường với nụ cười không màng danh lợi lại dịu dàng, tựa như gió đêm ngày xuân nhẹ nhàng phớt qua hai má rồi dừng lại nơi đáy mắt hắn.

Hắn lẳng lặng nhìn một hồi rồi đứng lên vẫy tay với Mộc Nam, sau đó hắn cùng Mộc Nam quay lại thư phòng.

Hắn đốt đèn, lật sách ra, im lặng nhìn quyển sách. Hắn chợt cảm thấy lần này bản thân thật lòng, chứ không phải miễn cưỡng, muốn đền bù cho Liễu Ngọc Như.

Nàng là cô nương tốt.

Hắn nghĩ dù sao cũng nên để nàng sống thật tốt.

Hôm sau lúc Liễu Ngọc Như thức giấc đã là giờ Mẹo.

Sau khi tỉnh dậy, nàng hỏi thăm Ấn Hồng, “Hôm qua đại công tử không về phòng à?”

Ấn Hồng cài trâm cho Liễu Ngọc Như, “Tối qua đại công tử ngủ tại thư phòng.”

“Đã dậy chưa?”

“Chưa.” Ấn Hồng nín cười, “Hồi nãy Mộc Nam chờ ngoài cửa, bảo không gọi được ngài ấy dậy nên chờ ngài đến.”

Liễu Ngọc Như khẽ gật đầu rồi đi đến thư phòng.

Trong thư phòng, Cố Cửu Tư ngủ trên giường, đắp chăn quá đầu, hít thở đều đặn; có vẻ đang ngủ ngon cực kỳ.

Mộc Nam khó xử nói, “Thiếu phu nhân, nô tài gọi nhiều lần mà công tử không nghe thấy...”

“Không sao.” Liễu Ngọc Như mỉm cười, “Bưng chậu nước tới.”

Sáng sớm hôm đó, Cố Cửu Tư được thưởng thức cái gọi là thể hồ quán đỉnh[1].

Sau khi bị nước tạt đánh thức, hăn ngớ người ra. Vừa mở mắt thì đập vào mắt hăn là nụ cười của Liễu Ngọc Như.

“Lang quân ngủ có ngon không?”

Cố Cửu Tư bất giác muốn mở miệng chửi rửa nhưng lại nghĩ tới dáng vẻ phe phẩy quạt của cô nương ngồi trên giường tối qua. Hăn nuốt lại lời vào trong họng, sắc mặt biến chuyển cả trăm ngàn trạng thái.

Mọi người xung quanh đều run sợ lấy bối. Cố Cửu Tư hít sâu một hơi, chậm rãi nói, “Ngon.”

Hắn đứng dậy, lấy khăn để bên cạnh lau mặt. Làm xong hắn lại khoác lên áo dài trắng, đầu cột dải lụa viết chữ “cần cù”. Hắn tự tin tuyên bố, “Liễu Ngọc Như, ta nhất định sẽ thắng Diệp Thế An!”

Liễu Ngọc Như hơi kinh ngạc song nàng vội đáp, “Lang quân nghĩ được như thế đúng là không còn gì bằng!”

“Liễu Ngọc Như,” Cố Cửu Tư trịnh trọng nhìn nàng, “ngày ta thi thắng Diệp Thế An, giúp người kiếm cáo mệnh, chúng ta không ai nợ ai. Người có thể tìm kiếm hạnh phúc của người, ta cũng có thể tìm kiếm hạnh phúc của ta chứ?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy thì khóe miệng xuất hiện ý cười, nàng vừa xoay tròn quặt vừa nói, “Tất nhiên rồi.”

Cố Cửu Tư hít vào thật sâu, vỗ vỗ vai nàng, “Người yên tâm, ta sẽ giúp người tìm lại được thứ người đã mất!”

Nói xong, Cố Cửu Tư hăng hái đi ra ngoài phòng.

Đầu tiên hắn rửa mặt, sau đó dùng cơm. Bởi vì dậy trễ quá giờ học nên hắn chỉ có thể chân gấp gáp đi học, miệng vội vã ăn đại cái gì đó.

Liễu Ngọc Như theo sau giúp hắn tính toán thời gian.

Buổi sáng học xong hai canh giờ nho học, Cố Cửu Tư mới nghỉ được một lát. Liễu Ngọc Như để người đem đồ ăn hảo hạng đến, vừa gấp thức ăn cho hắn vừa nói, “Lang quân, người ăn nhiều chút. Buổi chiều có lớp, người tranh thủ làm ít công khóa không thì trễ mất. Mau ăn đi, tuyệt đối đừng để bụng đói.”

Cố Cửu Tư cấp tốc ăn cơm trưa rồi bắt đầu làm bài. Lát sau hắt lại tiếp đón lão sư lớp buổi chiều...

Một ngày trôi qua, lúc Cố Cửu Tư trở về phòng sau khi làm xong công khóa, chân tay bủn rủn hết cả. Liễu Ngọc Như đỡ hắt, nàng phẫn chấn bảo, “Lang quân cố gắng thêm tí nữa, người còn một chương Luận Ngữ cần đọc.”

“Đọc không nổi...” Cố Cửu Tư suýt khóc, “Liễu Ngọc Như, người cho ta đi ngủ đi, ta thật sự không chịu nổi nữa, không đọc nổi nữa...”

“Cố Cửu Tư, tỉnh táo lại!” Liễu Ngọc Như giận dữ quát.

Cố Cửu Tư giật mình, trong nháy mắt liền đứng thẳng người.

“Có đọc nổi không?” Liễu Ngọc Như nghiêm túc nhìn hắt.

Cơ sở hắt xông lên đầu, Cố Cửu Tư điên cuồng gật đầu, “Nổi chứ!”

Cố Cửu Tư ôm sách mà ngủ.

Liễu Ngọc Như nghe một tiếng “rầm” vang lên đã thấy đầu Cố Cửu Tư đập xuống bàn. Dáng vẻ say ngủ của Cố Cửu Tư trông thật giống một đứa bé. Hàng mi dài của hắt khẽ rung động trong đêm.

“Đùi cừ nướng...” hắt lẩm bẩm. webtruyenonline.vn

Liễu Ngọc Như thấp giọng cười. Hôm nàng giam hắt lại chắc đã ảnh hưởng sâu nặng đến hắt.

Nàng nhẹ nhàng lay hắt, ôn hòa nói, “Lang quân, đứng dậy đi.”

“Liễu Ngọc Như...” Cố Cửu Tư mơ màng lên tiếng, “Thật xin lỗi...”

Liễu Ngọc Như hơi sững sờ. Nàng nhìn nam nhân giống hệt trẻ con này, nội tâm nàng trong chớp mắt được sưởi ấm.

Nàng bỗng cảm thấy gả vào Cố gia, gả cho nam nhân này, có lẽ không phải chuyện xấu. Cố Cửu Tư dĩ nhiên là kẻ ăn chơi trác táng vô năng nhưng nếu so với Diệp Thế An thì hẳn tốt hơn một điểm.

Hắn có tâm.

Quen biết Diệp Thế An nhiều năm như vậy song trong mắt Diệp Thế An, nàng hẳn chỉ là một “Ngọc Như muội muội” mà hẳn quen biết nhờ quan hệ giữa hai nhà?

Nàng mỉm cười, dùng quạt gõ gõ Cố Cửu Tư, dịu dàng nói, “Dậy nào.”

Cây quạt gõ đau Cố Cửu Tư. Hắn kêu “úi da”, vừa ôm đầu vừa ngẩng mặt nhìn, bất mãn hỏi, “Làm gì đấy?”

“Đứng dậy, đi ngủ đi.”

Cố Cửu Tư xoa xoa chỗ bị nàng gõ đầu, mất hứng nói, “Chưa đọc xong đâu.”

“Không đọc nữa.” Liễu Ngọc Như đứng thẳng dậy, “Cho người nghỉ ngơi, đi ngủ đi.”

Nghe nàng nói vậy, mắt Cố Cửu Tư lập tức sáng rực. Hắn phấn khích đứng lên đi theo Liễu Ngọc Như, “Là người nói đó nha chứ không phải ta lừa dối.”

Liễu Ngọc Như cười nhìn hắn. Đôi mắt sáng lấp lánh kia làm nàng nhin không được mà dùng tay chọt trán hắn, “Không có tiền đồ.”

“Ui, người đừng đập đầu ta miết. Đánh nhiều quá ta ngu đi thì người không được làm cáo mệnh phu nhân đâu!”

Liễu Ngọc Như không để ý hăn, chỉ kêu hăn đi lên phía trước. Cỗ Cửu Tư ngẩn người, do dự một lát mới lên tiếng, “Để ta ngủ thư phòng vậy.”

“Hừm?” Liễu Ngọc Như nhú mày, nhưng nàng mau chóng hiểu ý hăn. Hăn vẫn nghĩ sẽ có ngày bọn họ tách ra nên cố gắng hết sức không đụng vào nàng. Nàng thở dài, “Lang quân, tháng đầu tiên thành thân mà người đã tách ra ở riêng thì sẽ ảnh hưởng thanh danh của ta.”

Cỗ Cửu Tư cau mày. Hăn nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói, “Vậy ta ngủ dưới đất.”

Liễu Ngọc Như: ...

Nói cứ như nàng muốn hăn lên giường lắm ấy.

“Được thôi.” Liễu Ngọc Như hờ hững đáp, “Dưới đất rộng rãi, người muốn ngủ thế nào thì tùy.”

Ban đêm, Cỗ Cửu Tư vô cùng vui vẻ trải chăn nệm nằm dưới đất. Thấy hăn hạnh phúc ngủ trên mặt đất, Liễu Ngọc Như không biết tại sao đột nhiên muốn động tay động chân với hăn.

Nàng cũng chẳng kiêng nể gì.

Có lẽ đứng trước Cỗ Cửu Tư, nàng hoàn toàn không nghĩ tới phải làm bộ làm tịch.

Vì thế nàng cầm cái gối bên cạnh rồi hung hăng ném về phía Cỗ Cửu Tư.

Gối nện trúng mặt Cỗ Cửu Tư. Hăn chẳng hề nhúc nhích, giống như đã nằm ngay đơ.

Liễu Ngọc Như “hừ” một tiếng, nằm lại trên giường rồi đắp chăn.

Cỗ Cửu Tư nghe tiếng nàng ngủ mới rón rén kéo cái gối khỏi mặt.

Hắn thở dài nhìn lên trần nhà.

Tâm tình nữ nhân quả nhiên thâm độc, nghĩ thôi cũng thấy cuộc sống tương lai của hắn khổ sở cỡ nào.

Về sau, mỗi ngày của Cố Cửu Tư đều dùng để sống cuộc đời bi thảm chỉ có đọc sách, đọc sách, và đọc sách. Thời gian cứ mơ hồ trôi qua, hắn ngày ngày khóc lóc không muốn đọc, Liễu Ngọc Như lại cổ vũ hắn, “Lang quân, người phải cố gắng, nhất định phải thi thắng Diệp Thế An.”

Thi thắng Diệp Thế An.

Thi thắng Diệp Thế An.

THI THẮNG DIỆP THẾ AN.

Có câu nói này hàng ngày vang vọng trong đầu, Cố Cửu Tư bắt đầu chú ý thành tích của Diệp Thế An.

Chưa đầy mấy ngày, kết quả thi Hương được công bố, tất cả học sinh vội vàng đi xem. Cố Cửu Tư không tham gia khảo thí nhưng sốt sắng hơn cả thí sinh. Hắn dậy từ sớm, sai Mộc Nam đi nghe ngóng tin tức. Liễu Ngọc Như thấy hắn đứng ngồi không yên thì cũng chẳng biết tại sao hắn sốt ruột như vậy.

Đến giữa trưa, Mộc Nam rút cuộc trở về. Cố Cửu Tư thấy Mộc Nam liền tới cửa nghênh đón, còn Mộc Nam vừa chạy tới trước vừa thở hổn hển. Cố Cửu Tư nóng nảy hỏi, “Thế nào? Diệp Thế An thi ra sao?”

“Giải...giải nguyên...”

Mộc Nam thở hồng hộc, sắc mặt Cố Cửu Tư trắng bệch. Mộc Nam sợ hắn chưa nghe rõ bèn lặp lại, “Hạng nhất, giải nguyên!”

Nghe xong, tâm trạng rầu rĩ tích tụ trong mấy ngày thức khuya dậy sớm nổ tung vào khoảnh khắc này. Cố Cửu Tư nhin không nổi nữa, hai mắt nhắm nghiền, ngất xỉu tại chỗ.

Mọi người xung quanh xông tới, hét toáng lên, “Công tử! Ngài làm sao thế, công tử!”

Cố Cửu Tư ngơ ngác, tràn đầy bi thương.

Hắn làm sao à?

Hắn muốn chết.

Hạng nhất!!

Hạng nhất thi Hương, trong tương lai Diệp Thế An còn có thể hạng nhất thi Hội, hạng nhất thi Đình, vĩnh viễn hạng nhất.

Hắn dùng mạng nhỏ của mình liều chết sợ cũng chả đuổi kịp...

Lời tác giả

Cố Cửu Tư: Diệp Thế An có lẽ là khắc tinh của ta.

Diệp Thế An: Ta đã làm sai điều gì...

Chú thích

[1] Hiếu nôm na là “tươi sữa lên đầu”. Trong Phật giáo còn dùng để chỉ truyền thụ trí tuệ, giúp người giác ngộ triệt để. Ngoài ra cũng để nói cảm giác mát rượi, thoải mái.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 19: Vương Vinh

Cổ Cửu Tư ngất xỉu, toàn phủ loạn cào cào.

Giang Nhu cùng Cổ Lăng Hoa tranh thủ thời gian chạy tới, nhìn Cổ Cửu Tư gầy đi trông thấy chỉ trong vài ngày liền đau lòng không chịu nổi.

Giang Nhu tìm Liễu Ngọc Như, thận trọng khuyên nhủ, “Ngọc Như à, mọi chuyện đều không thể nóng vội. Đứa nhỏ này của ta từ bé đến giờ chẳng biết khổ là gì, con ngay lập tức bắt nó vất vả thế này sợ sẽ xảy ra chuyện mất.”

Liễu Ngọc Như thở dài. Nàng biết Cổ Cửu Tư chưa từng nếm trải gian khổ nhưng không ngờ hãn yếu đuối như vậy. Nhìn qua thấy hãn sức lực dồi dào thế mà nói xỉu là xỉu, quả thật hiếm gặp. Nàng cúi đầu, “Bà bà nói đúng, Ngọc Như biết sai rồi.”

Liễu Ngọc Như đã nhượng bộ, Giang Nhu cũng không tiện nói nhiều. Nhưng quan sát vẻ mặt của Liễu Ngọc Như, bà biết nàng tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc. Bà nhìn Cổ Cửu Tư nằm trên giường mà lòng đau khôn xiết, bà từ tốn nói, “Ngọc Như, thật ra trên đời này có rất nhiều con đường để đi, không nhất thiết là phải đọc sách. Cửu Tư không phù hợp với con đường đó, con cũng đừng ép nó.”

“Vậy hãn phù hợp với cái gì?” Nghe bà nói vậy, Liễu Ngọc Như chăm chú nhìn Giang Nhu.

Giang Nhu bị hỏi đến nghẹn họng.

Liễu Ngọc Như lặp lại, “Bà bà cảm thấy lang quân phù hợp với con đường nào?”

Giang Nhu trầm mặc, Liễu Ngọc Như thử dò hỏi, “Võ nghệ lang quân cao cường, hay là để hãn nhập ngũ?”

“Không được, không được,” Giang Nhu lập tức phản bác, “nhà chúng ta chỉ có mình Cửu Tư, chiến trường hiểm ác, lỡ có gì bất trắc...”

“Bà bà,” Liễu Ngọc Như thở dài, “người ở trong lòng con là một nữ nhân vô cùng thông minh. Tại sao cứ chuyện liên quan đến lang quân thì người lại nhìn không thấu?”

“Không theo võ thì chỉ có thể theo văn; dù làm buôn bán hay làm quan, có ngành nào không cần đọc sách? Đã đọc sách, đương nhiên phải chọn con đường tốt nhất để đi. Bây giờ ở thành Dương Châu, hộ phú thương nào chẳng có con cháu trong gia tộc đi làm quan? Lang quân không có huynh đệ ruột thịt, mai sau nếu hãn không tham gia thi cử thì phải dựa vào đường huynh đường đệ đi thi. Những thân thích này đều ở Đông Đô, hai người ở Dương Châu xa xôi lại cũng đã lớn tuổi, đến ngày lang quân chèo chống Cổ gia, họ sẽ nể mặt Cửu Tư sao?”

Lời này khiến Giang Nhu im lặng, Liễu Ngọc Như chậm rãi nói tiếp, “Coi như nể mặt thì lang quân cũng chỉ là một thương nhân, địa vị suy cho cùng vẫn thấp kém. Công công bà bà là nhà giàu nhất Dương Châu, nhưng nếu cừu cừu muốn mang lang quân đi Đông Đô thì hai người cũng bất lực. Thay vì dựa dẫm người khác, chi bằng tự lực cánh sinh, người hãy cân nhắc vì tương lai của lang quân. Người nghĩ xem, hôm nay hãn khổ sở như vậy chính là vì thuở niên thiếu sống quá mức vô ưu vô lo. Đời người rất công bằng; nếu cần chịu khổ mà không gánh lấy thì tương lai phải trả giá gấp đôi. Người thấy đạo lý này có đúng không?”

Giang Nhu lắng nghe. Sau một hồi, bà thở dài rồi gật đầu, “Con nói đúng.”

“Hơn nữa,” Liễu Ngọc Như nhấp ngụm trà, “lang quân thật ra rất thông minh. Những ngày qua, con quan sát thấy tài năng của lang quân không thua kém ai. Nên con hy vọng về sau công công bà đừng nói lang quân không thể làm gì. Không có gì là không thể cả. Trong lòng con, nếu hẳn thành trạng nguyên lang thì con cũng chả thấy kỳ quái.”

Giang Nhu lẳng lẳng nhìn Liễu Ngọc Như, nàng cúi đầu, “Nhi tức nhất thời nóng vội nên nói năng mạo phạm.”

“Không sao.” Giang Nhu thở hắt ra, “Con nói phải, ta và Lãng Hoa quá mù quáng. Con hãy chiều cổ nó thật tốt.”

Nói rồi Giang Nhu đứng dậy vỗ vỗ bả vai Liễu Ngọc Như. Bà dịu dàng bảo, “Con là đứa bé ngoan. Ta rất yên tâm khi Cửu Tư lấy con.”

Trong lòng Liễu Ngọc Như thoáng rung động.

Nàng cụp mắt xuống, cảm thấy có chút vui vẻ.

Nàng chỉ mới mười lăm tuổi, vẫn thấy sung sướng khi được trưởng bối ca ngợi.

Song mặt nàng không biểu lộ, nàng cung kính tiễn Giang Nhu ra ngoài. Lúc đến cửa, Giang Nhu chợt mở lời, “Chờ Cửu Tư khỏe lên, sau khi hai đứa lại mặt, con cũng dành chút thời gian để ta dẫn con đi xem cửa hàng.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người.

Sản nghiệp Cố gia khổng lồ, mình Cố lão gia không quản được nên có một bộ phận là do Giang Nhu trông coi. Ở những nhà khác thì đây là

chuyện rùng rợn khi để thê tử quản lý sản nghiệp và cùng người ngoài nói chuyện làm ăn, nhưng ở Cổ gia thì chuyện này hết sức bình thường.

Liễu Ngọc Như biết, dẫn nàng đi xem cửa hàng chính là bước đầu tiên để nàng tiếp nhận việc kinh doanh.

Giang Nhu...muốn nàng cũng buôn bán giống bà sao?!

Tim Liễu Ngọc Như đập thành thịch.

Nàng bình tĩnh đồng ý rồi kính cẩn đưa tiễn Giang Nhu.

Nàng đè ép sự kích động trong lòng, quay trở lại phòng thì thấy Cổ Cửu Tư đã tỉnh. Hắn mở to mắt, dờ dẩn nhìn nóc giường.

Liễu Ngọc Như đến bên cạnh Cổ Cửu Tư, nàng ngồi lên mép giường, tay phe phẩy quạt, “Lang quân thấy khá hơn chưa?”

Cổ Cửu Tư mở miệng kèm tiếng thở dài, “Ta ổn rồi, giờ tiếp tục đọc sách hả?”

“Hôm nay cứ nghỉ ngơi đã.” Liễu Ngọc Như cười nói, “Ta nghe người tâm sự.”

“À,” sắc mặt Cổ Cửu Tư hờ hững, “ta không muốn nói chuyện.”

“Vậy người nghe ta tâm sự.”

Liễu Ngọc Như chống cằm rồi dựa vào Cổ Cửu Tư. Cổ Cửu Tư bị nàng trêu chọc, hắn cười nhìn nàng, “Da mặt người dày thật đấy.”

“Nương của người để ta cùng đi xem cửa hàng.”

Liễu Ngọc Như cố gắng kiềm chế cơn phấn khích nhưng khuôn mặt tươi cười không che giấu được gì. Cổ Cửu Tư cảm giác được nàng đang vui bèn

quay đầu lại, “Thì cứ đi xem, sao phải phẫn khởi thế?”

“Ta đoán bà muốn ta phụ giúp việc buôn bán,” Liễu Ngọc Như tưởng Cố Cửu Tư không hiểu liền bổ sung thêm.

Cố Cửu Tư “hả” một tiếng, hần vô tâm đáp, “Chỉ là buôn bán thôi mà? Người mừng rỡ đến vậy à?”

Nói xong hần đột nhiên nhớ tới thân phận của Liễu Ngọc Như tại Liễu gia, hần lập tức hiểu rõ. Hần nghĩ nghĩ rồi mới nói, “Nương ta để người đi theo xem chừng là muốn coi người có khả năng không. Chẳng phải người muốn ta đọc sách làm quan sao? Sản nghiệp nhà chúng ta chung quy không thể bỏ phí, nên chắc bà nghĩ về sau ta làm quan thì giao toàn bộ sản nghiệp Cố gia cho người.”

Nghe vậy, Liễu Ngọc Như tròn tròn mắt, “Người nói... Người nói...”

“Trong tương lai, Cố gia hoàn toàn thuộc về người.” Thấy bộ dạng khiếp sợ của Liễu Ngọc Như, Cố Cửu Tư bỗng vui sướng. Hần nghiêng người, tay chống cằm, miệng cười cười, “Sao, mừng muốn xỉu rồi hả?”

Liễu Ngọc Như im thin thít. Nàng hít sâu vài lần, lo lắng hỏi, “Người nghĩ ta làm được không?”

Cố Cửu Tư ngăn người, lần đầu tiên hần nhìn thấy dáng vẻ thấp thỏm của Liễu Ngọc Như. Hần bật cười.

Thấy hần tự dưng cười, Liễu Ngọc Như bực bội dùng tay đẩy hần, “Người cười gì đấy?”

“Liễu Ngọc Như,” hần cao hứng nói, “người cũng có ngày hôm nay nhỉ?”

Hóa ra không chỉ mình hấn bất an khi đối mặt với những thứ bản thân chẳng biết rõ.

Liễu Ngọc Như nhin không được mà nhéo Cổ Cửu Tư. Hấn vội vàng lui vào trong giường trốn nàng, mồm kêu to, “Ai da, đau đau đau. Cô nãi nãi tha ta đi, người lợi hại nhất, hung dữ nhất...”

Liễu Ngọc Như bị hấn chọc cười, vừa cười vừa nhéo hấn. Cổ Cửu Tư trốn tránh một hồi, nhin không được nữa bèn bắt lấy tay nàng, “Được rồi, đừng nhéo nữa, ta thua.”

“Buông tay!” Liễu Ngọc Như hung hăng nhìn hấn.

“Vậy người không được nhéo ta.”

Cổ Cửu Tư thả tay nàng ra, Liễu Ngọc Như “hừ” một tiếng rồi rời giường. Nàng nói với hấn, “Người nghỉ ngơi đi, hai ngày tới thu xếp thời gian cùng ta lại mặt.”

Phong tục của Dương Châu là lại mặt ngày trăng tròn, hiện giờ cũng sắp đến ngày phải đi.

Cổ Cửu Tư bắt chéo hai tay để sau đầu. Nhìn Liễu Ngọc Như ngồi trước gương, hấn lười biếng cất tiếng, giọng ôn hoà, “Người đừng lo.”

Tay đang gỡ trâm của Liễu Ngọc Như thoáng dừng lại, Cổ Cửu Tư ngáp, “Người yên tâm. Người lợi hại tới mức quán nổi ta thì dăm ba cái cửa hàng người cũng quản được tất.”

Nghe vậy Liễu Ngọc Như mới hiểu Cổ Cửu Tư đang nói chuyện nàng tiếp nhận công việc kinh doanh.

Động tác nàng dừng một chút. Lát sau, nàng cụp mắt xuống rồi mới lên tiếng, “Ừm.”

Sau bao ngày Cố Cửu Tư rốt cuộc được ngủ ngon giấc. Hôm sau, Liễu Ngọc Như thấy tinh thần hẳn khá ổn bèn cho người đưa thiệp đến Liễu gia và cùng Cố Cửu Tư lại mặt.

Trên đường về nhà, Liễu Ngọc Như liên tục dặn dò Cố Cửu Tư, “Tới nhà ta người nói ít thôi, chỉ cần tỏ vẻ đối xử tốt với ta là được.”

Cố Cửu Tư gật đầu, nghiêm túc nói, “Yên tâm, ta đảm bảo giữ thể diện cho người.”

“Có việc này...” Liễu Ngọc Như cau mày, Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn nàng. Liễu Ngọc Như trầm ngâm, “Ta muốn đứa con nhỏ nhất của thiệp thất Trương Nguyệt Nhi được nuôi dưới danh nghĩa mẫu thân ta, người...”

Liễu Ngọc Như ngập ngừng rồi lại nói, “Thôi quên đi.”

Nàng nghĩ Cố Cửu Tư cũng không làm được chuyện phức tạp như vậy.

Cố Cửu Tư liếc mắt một cái liền hiểu nàng muốn làm gì. Hắn bữu môi xoay đầu đi, không nói nhiều nữa.

Cố Cửu Tư đưa Liễu Ngọc Như về lại mặt, vừa tới cổng chính Liễu gia, Liễu Ngọc Như đã thấy Liễu Tuyên lẫn Tô Uyển đứng ở cổng. Trương Nguyệt Nhi và Vân Vân đứng phía sau hai người.

Nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên Tô Uyển quay về vị trí này. Liễu Ngọc Như thấy thì biết thời gian qua mẫu thân sống khá tốt. Mắt nàng ửng đỏ, đầu hơi cúi, nàng chợt cảm nhận được Cố Cửu Tư cầm tay nàng. Trước mặt bao người, hắn dùng vẻ mặt triu mến nói, “Sao phu nhân khóc? Nàng không khỏe à?”

Liễu Ngọc Như: ...

Không, ai cần người giả vờ tình thương mến thương như vậy.

Nhưng nàng không thể khiến Cố Cửu Tư mất mặt nên đành gượng cười, nhẹ nhàng đáp, “Ta khóc vì quá vui khi được gặp phụ mẫu.”

Nàng cùng Cố Cửu Tư tiến lên, cung kính hành lễ với Tô Uyển và Liễu Tuyên.

Cố Cửu Tư nghiêm trang hành lễ làm Liễu Tuyên thở phào nhẹ nhõm. Ông ta nghe nói tác phong Cố Cửu Tư tùy tiện nên lo lắng hăn sẽ vả mặt ông ta ngay trước đám đông. Ai ngờ Cố Cửu Tư lại cho ông ta thể diện như vậy, ông ta tức khắc vui vẻ hơn nhiều, vội vàng tiếp đón Cố Cửu Tư vào nhà.

Thế là Cố Cửu Tư đi cạnh Liễu Tuyên, Liễu Ngọc Như đỡ Tô Uyển, người một nhà vui mừng bước qua cổng chính Liễu gia.

Cố Cửu Tư một lòng một dạ muốn giữ thể diện cho Liễu Ngọc Như, vì vậy trong bữa cơm hăn luôn gấp đồ ăn đưa nàng, hỏi han ân cần. Thấy mọi người ngồi ở bàn liếc nhìn nhau, mặt Liễu Ngọc Như đỏ bừng còn Cố Cửu Tư vẫn hết sức vô tư, khiến hạ nhân đứng cạnh lén cười. Trương Nguyệt Nhi thầm khinh thường, cảm thấy Cố Cửu Tư thật chả có chút quý củ nào, song đồng thời bà ta chẳng thể ngừng hâm mộ. Tô Uyển thấy Liễu Ngọc Như được đối tốt như thế liền cúi đầu để người khác không thấy đôi mắt đỏ của bà.

Ăn cơm xong, Liễu Tuyên kéo Cố Cửu Tư đi uống rượu.

Vì không kỳ vọng gì nhiều vào Cố Cửu Tư nên chỉ cần hăn cư xử đàng hoàng một chút thì Liễu Tuyên đã thấy hăn cực tốt. Còn Tô Uyển dẫn Liễu Ngọc Như về phòng, kể cho nàng nghe tình hình gần đây, “Hiện giờ Trương Nguyệt Nhi dốc toàn lực đối phó Vân Vân, suốt ngày âm ỉ với phụ thân con. Phụ thân con thấy các nàng liên đau đầu nên thường xuyên tới chỗ ta.”

“Ta không cảm thấy gì, ông ta có tới hay không ta cũng chẳng quan tâm. Nhưng mọi người thấy ông ta coi trọng ta thì đối xử với ta tốt hơn nhiều.”

“Nhưng còn con,” Tô Uyển nhìn Liễu Ngọc Như, lo lắng nói, “Cố đại công tử đối với con...”

“Khá tốt.” Nghe bà nói, Liễu Ngọc Như vừa cười vừa bảo, “Nương, con người Cố Cửu Tư tốt hơn nhiều so với mấy lời đồn đãi, hẳn rất tốt với con.”

“Khi ở nhà,” Tô Uyển ngượng ngùng chỉ đại sảnh, “nó cũng vậy sao?”

Liễu Ngọc Như đỏ mặt, gật gật đầu, nhỏ giọng đáp, “Người yên tâm, hẳn thật lòng thương con.”

“Vậy là tốt rồi.” Tô Uyển thở phào gật gù, “Nữ nhân được trọng phụ sủng ái thì cả đời không phải lo gì cả.”

Liễu Ngọc Như im lặng cười.

Lúc trước nàng thấy Tô Uyển nói không sai, hiện tại lại chẳng thể tán thành. Tuy nhiên nàng biết Tô Uyển đã sống như vậy cả đời, muốn thay đổi cũng quá khó, vì vậy nàng chỉ vừa cười vừa trò chuyện cùng bà. Sau một hồi, nàng nhớ tới ý đồ hôm nay về lại mặt bèn nói, “Bây giờ cảm tình giữa người và phụ thân tương đối tốt, người nên nhân cơ hội này tính toán vì tương lai. Con nghĩ rồi, những lời bà nói hôm đó không phải vô lý; người không có nhi tử thì hãy xem xét việc nhận con thừa tự. Nếu đoạt con của Vân Vân, con sợ nàng ấy sẽ buồn lòng. Đứa con nhỏ nhất của Nguyệt di nương chưa đầy hai tuổi, hay là hôm nay con bàn chuyện này với phụ thân, người nghĩ sao?”

“Con ra mặt...sợ không ổn?”

Tô Uyển hơi lo lắng, Liễu Ngọc Như thở dài, “Người không thể ra mặt. Hiện tại vốn dĩ phụ thân thích ghé chỗ người vì cảm thấy người chân chất, không tranh không đoạt. Nếu người mở miệng nói chuyện này, e rằng phụ thân sẽ không vui.”

Tô Uyển trầm mặc không đáp. Liễu Ngọc Như nghĩ nghĩ, “Người đừng lo, có Cửu Tư ở đây, phụ thân dù bất mãn cũng chẳng dám nói gì.”

Tô Uyển và Liễu Ngọc Như trò chuyện suốt buổi trưa. Đến giờ cơm chiều, khi mọi người đang tán gẫu, Liễu Ngọc Như thấy Trương Nguyệt Nhi ôm con liền cười bảo, “Vinh đệ sắp hai tuổi rồi nhỉ?”

Nghe Liễu Ngọc Như nhắc đến nhi tử, Trương Nguyệt Nhi tức khắc tự tin hơn nên cũng cười đáp lại, “Phải, sắp hai tuổi rồi.”

“Đã biết nói chưa?”

“Chưa nói được hoàn chỉnh, nhưng biết gọi nường.” Trương Nguyệt Nhi giục Liễu Vinh, “Vinh nhi, nào, kêu nường cho mọi người nghe đi.”

Đứa bé tuôn ra một tràng âm thanh lít nhít nhưng không phát âm được hoàn chỉnh từ nào. Cố Cửu Tư phì cười, thấy Trương Nguyệt Nhi quay lại nhìn thì cúi đầu nói, “Xin lỗi, đứa nhỏ này mắc cười quá, ta không nhịn nổi.”

Mọi người: ...

Liễu Ngọc Như lãnh đạm nhìn Cố Cửu Tư, hần lập tức thu lại ý cười mà ngồi nghiêm chỉnh.

Chi tiết nhỏ này lại khiến Tô Uyển thật sự yên lòng. Thấy sắc mặt Trương Nguyệt Nhi khó coi, Liễu Ngọc Như vội hòa giải, “Di nường đừng so đo với hần, Cửu Tư tính tình như trẻ con.”

“Cổ đại công tử trời sinh thẳng thắn,” Trương Nguyệt Nhi miễn cưỡng cười, “ta so đo làm gì.”

“Nguyệt di nương có hai nhi tử, Ngọc Như nhìn mà vô cùng hâm mộ. Ngọc Như trộm nghĩ, hiện giờ Ngọc Như đã gả ra ngoài, mẫu thân cũng nên có người chiếu cố. Phụ thân, người thấy đúng không?”

Liễu Ngọc Như nhìn về phía Liễu Tuyên, tay ôm nhi tử của Trương Nguyệt Nhi bất giác siết chặt. Liễu Tuyên nghe Liễu Ngọc Như nói bèn gật gù, câu trả lời của ông ta ngoài dự kiến của mọi người, “Con nói phải, mẫu thân con cũng nên có nhi tử.”

“Hay là như vậy,” Liễu Tuyên nói thẳng, “Nguyệt Nhi, giao Vinh nhi cho phu nhân nuôi nấng đi.”

“Lão gia!” Trương Nguyệt Nhi sợ hãi kêu lên, “Này... Này... Vinh nhi còn nhỏ...” Đầu óc bà ta hoạt động cực nhanh, bà ta vội nói, “Nó không rời xa ta được!”

“Nguyệt di nương nói chuyện thú vị thật,” Cổ Cửu Tư biếng nhác mở miệng, “nam nhi nhà ai không thể rời xa nương của mình? Đứa nhỏ kia không nhu nhược vậy đâu. Di nương, không cần vòng vo nữa, giao con cho đại phu nhân nuôi dưỡng đi.”

Trương Nguyệt Nhi nghe vậy thì hiểu ngay Cổ Cửu Tư đang ngầm mỉa mai bà ta không có tầm mắt. Trương Nguyệt Nhi nghiêng rằng, thâm hận bản thân mấy năm qua đối tốt với Liễu Ngọc Như và Tô Uyển nên mới tạo cơ hội cho bọn họ lợi ngược dòng.

Bà ta nên sớm giết chết Tô Uyển, hay tùy tiện gả Liễu Ngọc Như làm thiếp thất cho lão già hòm hèm nào đó, để hai mẹ con nàng cả đời không ngóc đầu lên nổi.

Nhưng giờ nói chuyện này đã quá muộn, bà ta chỉ có thể ôm con khóc lóc âm ỉ.

Liễu Tuyên thấy bà ta náo loạn trước mặt Cố Cửu Tư liền nổi giận, kêu người kéo bà ta đi. Sau đó ông ta bàn chuyện con thừa tự với Tô Uyển, giữ lại Cố Cửu Tư uống rượu thêm lát nữa, rồi mới để Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư trở về.

Chờ tới lúc lên xe ngựa, Liễu Ngọc Như tò mò hỏi, “Sao hôm nay phụ thân ta dễ nói chuyện vậy?”

Nàng vốn nghĩ muốn Liễu Vinh làm con thừa tự thì phải tốn thời gian ồn ào cãi vã. Cố Cửu Tư dùng tay chống đầu, tựa người lên cửa sổ, cười nói, “Người khen ta đi.”

Liễu Ngọc Như nghe hần nói thế bèn quay đầu lại. Nàng nhìn thấy công tử mặc áo đỏ, tóc buộc quan vàng, ánh trăng dừng lại trên làn da trắng sứ khiến nó tựa như đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Nụ cười lười nhác của hần thấm đằm chất phong lưu, khiến Liễu Ngọc Như hoảng hốt trong nháy mắt.

Thấy Liễu Ngọc Như không nói gì, hần vươn tay vẫy vẫy nàng, “Thất thần cái gì? Khen ta đi.”

“Sao phải khen người?”

Liễu Ngọc Như phục hồi tinh thần, cảm thấy hơi mất tự nhiên bèn quay đầu sang chỗ khác, dùng quạt tròn quạt cho chính mình. Cố Cửu Tư phúi phúi quần áo, vô cùng tự hào bảo, “Buổi chiều ta có đề cập chuyện này với cha người.”

“A?” Liễu Ngọc Như quay lại nhìn hần, hiếu kỳ hỏi, “Người đã nói gì?”

“Ta nói là thê tử nhà giàu đều có nhi tử, không có thì cũng muốn nhận con thừa tự. Nương người một thân một mình khiến ta lo lắng.”

“Ta vốn định tặng rất nhiều quà cho tiểu cữu nhưng đáng tiếc người không có đệ đệ. Nếu đem đồ tặng cho con của thiếp thấp, chèn ép nương của người, lòng ta lại không vui.”

“Chỉ vậy thôi?” Liễu Ngọc Như ngẩn người.

Cố Cửu Tư nhướn mày, “Chứ người muốn sao?”

“Người nói vậy, có phải hơi...” Liễu Ngọc Như chầm chước tìm từ, “thẳng thắn quá?”

“Nên ta mới bảo,” Cố Cửu Tư dùng quạt chọc nhẹ cái trán của nàng, khéo miệng mang theo ý cười, “người nghĩ nhiều quá. Người nghĩ tại sao bao nhiêu năm qua cha người chưa hưu nương của người?”

Liễu Ngọc Như nhúu mày, do dự đáp, “Vì hưu thê...cũng không phải chuyện vẻ vang gì?”

Cố Cửu Tư thở dài, dùng ánh mắt nhìn đứa ngọc để liếc Liễu Ngọc Như. Hắn nói thẳng, “Cha người cần thể diện chắc? Ông ta không hưu nương người hoàn toàn vì bà là thiên kim tiểu thư của Tô gia ở Tô Châu. Nếu hưu bà, ông ta còn có thể cưới nữ nhân danh giá như vậy sao? Sẽ có được cữu ca đặc lực như vậy sao? Thế nên, cha người sùng Trương Nguyệt Nhi nhưng với điều kiện là không đắc tội Tô gia. Nếu nương người sớm làm ầm lên thì cha người còn dám sùng Trương Nguyệt Nhi vậy à?”

Liễu Ngọc Như nghe Cố Cửu Tư giải thích, nàng chần chừ nói, “Nam nhân...cũng tính kế nhiều thế sao?”

“Nam nhân cũng là người.” Cố Cửu Tư cười nhạt, “Là người sẽ tham tiền tài, khát khao quyền lực. Trong lòng cha người, nữ nhân sao sánh

bằng? Hiện giờ ông ta muốn bám lấy Cố gia nên tất nhiên sẽ tốt với nương người. Ta đã yêu cầu rõ ràng, chỉ cần để nhi tử được nuôi dưới danh nghĩa của nương người, ta sẽ tặng đồ cho ông ta. Cố gia chúng ta thích tùy tiện tặng đồ chắc? Cha người đều tính toán hết rồi.”

Liễu Ngọc Như không nói câu nào, Cố Cửu Tư phe phẩy quạt chờ Liễu Ngọc Như khen hãnh. Đợi hoài chẳng thấy Liễu Ngọc Như phản ứng, hãnh bất mãn nói, “Sao người im thin thít thế?”

“Cố Cửu Tư.” Lần này Liễu Ngọc Như không gọi hãnh là lang quân. Nàng ngược mắt nhìn cái người cà lơ phất phơ ngồi đối diện mình, không khỏi vừa kinh ngạc vừa tán thưởng, “Người...người thật lợi hại.”

Chí ít ở lĩnh vực dò xét lòng người thì Cố Cửu Tư thông thạo hơn nàng rất nhiều.

Hãnh suy nghĩ vô cùng đơn giản. Luôn nhìn vào bản chất sự việc, bỏ qua quy tắc lẫn những thứ che mắt bên ngoài, lần nào cũng trực tiếp đánh đến điểm yếu của đối phương.

Cố Cửu Tư đối phó dạng người giống Liễu Tuyên dễ như trở bàn tay. Nhưng với Liễu Ngọc Như, người không có cùng mạch suy nghĩ như hãnh, hãnh không thể nào xuống tay.

Cố Cửu Tư nghe Liễu Ngọc Như khen liền nhướn mày. Hãnh đặt tay trên cửa sổ, kiêu ngạo nói, “Kêu phu quân đi.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn thích thú ngồi xồm cạnh Cố Cửu Tư, nàng đâm chân lấy lòng hãnh, “Phu quân, người quá lợi hại. Người nhận xét một chút về Trương Nguyệt Nhi cho ta nghe đi, người thấy bà ta thế nào?”

“Trà.” Cố Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như nịnh nọt, tâm trạng cứ bay bay. Liễu Ngọc Như nhanh tay rót trà cho hãnh, đôi mắt đầy mong đợi. Cố Cửu

Tư uống ngụm trà, nhìn ánh mắt sùng bái của Liễu Ngọc Như mà không nhin cười được.

“Liễu Ngọc Như,” hần cười cười, “ta phát hiện người co được giãn được nha.”

“Đúng thế,” Liễu Ngọc Như lập tức nói, “người làm chuyện lớn nhất thiết phải quyết đoán như vậy.”

Cố Cửu Tư cười ha ha thành tiếng, kéo nàng ngồi cạnh hần.

Hần hứng chí thì bắt đầu nói chuyện trên trời dưới biển, Liễu Ngọc Như hỏi gì hần cũng cho nàng biết ý kiến của bản thân.

Từ Trương Nguyệt Nhi, Vân Vân, đến cả những người hần quen biết.

Thời gian vừa qua, Liễu Ngọc Như để phu tử dạy hần tình hình thiên hạ, trong lòng hần chắc cũng có suy nghĩ riêng. Liễu Ngọc Như thấy hần say nên gì cũng nói liền nhin không nổi mà hỏi, “Vậy người cảm thấy Lương Vương là người thế nào?”

Nghe đến cái tên này, ánh mắt Cố Cửu Tư hiện lên một tia lạnh lẽo. Hần cười lạnh lùng, “Loạn thần tặc tử, sau này chắc chắn sẽ tạo phản.”

Liễu Ngọc Như giật mình, nàng còn muốn hỏi tiếp thì hai mắt Cố Cửu Tư đã nhắm nghiền. Hần dựa vào thành xe, mất hứng nói, “Ta muốn ngủ, đừng làm phiền.”

Liễu Ngọc Như dụ dỗ thế nào hần cũng nhất quyết không nói thêm nữa.

Nhưng lời hần nói lại khắc sâu vào lòng Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như nằm trần trọc trên giường, mất ngủ cả đêm. Sáng sớm hôm sau, nàng ngồi xồm cạnh Cố Cửu Tư, bắt đầu lay hần dậy, “Cố Cửu Tư, Cố Cửu Tư.”

Cố Cửu Tư đưa tay bịt lỗ tai, bất mãn lắm lắm, “Không phải bảo cho ta nghỉ ngơi sao? Ta mệt lắm, mệt vô cùng, buồn ngủ nữa...”

“Người trả lời ta vấn đề này, ta sẽ để người ngủ.”

Cố Cửu Tư che tai lại, giả bộ không nghe thấy gì. Liễu Ngọc Như kéo tay hắn, vội hỏi, “Tại sao người nói Lương Vương sẽ tạo phản?”

“Hửm?” Cố Cửu Tư mơ màng mở mắt ra, “Ta nói thế à?”

“Phải,” Liễu Ngọc Như khẳng định, “người đã nói vậy.”

Cố Cửu Tư gian nan suy nghĩ. Mất một hồi hắn mới mở miệng, “Nói đại đó...”

Liễu Ngọc Như: ...

Nhìn sắc mặt Liễu Ngọc Như, Cố Cửu Tư biết mình không thể ngủ tiếp. Hắn ngồi dậy, mệt mỏi nói, “Ta chỉ cảm giác Lương Vương quá giả tạo. Ông ta có binh quyền, luôn suy nghĩ vì hoàng đế, còn để người nhà làm con tin; nếu đã trung thành như vậy thì giao luôn binh quyền đi. Người xem, trong hai năm nay ông ta ra trận ba lần, lần nào cũng kêu gọi triều đình tăng số lượng binh lính. Khi phân tích trận chiến, ta thấy rất nhiều cơ hội có thể đánh một lần là diệt gọn địch nhưng ông ta lại không làm thế. Người nghĩ nguyên nhân nằm ở đâu?”

“Thế nên ta bắt đầu suy nghĩ liệu có khả năng ông ta đủ sức đánh thắng kẻ địch bên ngoài nhưng sợ bị vắt chanh bỏ vỏ. Bản thân ông ta biết hoàng đế nghi ngờ mình nên cũng dần suy xét mưu phản, có điều hiện giờ thời cơ chưa chín muồi mới đành giả vờ nghe lời. Sau đấy ông ta cố ý khiến nước Trần xuất binh quấy rầy biên cảnh, rồi thông qua mấy trận đánh cưỡi ngựa xem hoa này để tăng binh lực cho mình.”

“Sao người biết ông ta chỉ cần đánh một lần là có thể diệt gọn địch?”
Liễu Ngọc Như tò mò.

Cố Cửu Tư thở dài, “Hồi trước đi sông bạc, ta gặp được nhiều người tới từ đất phong của Lương Vương, họ kể ta nghe về tình hình bên đó. Ta cũng đoán mò thôi chứ không chắc chắn.”

Liễu Ngọc Như im lặng, Cố Cửu Tư giơ tay ôm đầu. Lát sau, hắn nhìn nàng, “Còn gì muốn hỏi không? Không có thì để ta ngủ.”

“Ngủ đi.”

Liễu Ngọc Như giơ tay ấn đầu hắn xuống gối.

Đầu vừa chạm gối, hai mắt Cố Cửu Tư lập tức nhắm lại.

Say rượu thật dễ khiến đầu đau nhức.

Liễu Ngọc Như nghiền ngẫm lời Cố Cửu Tư nói. Sau một thời gian quen biết, nàng cảm thấy phần lớn những gì Cố Cửu Tư nói đều ít nhiều có lý. Hắn bảo mình đoán mò nhưng Liễu Ngọc Như thấy so với nhiều người nghiêm túc phân tích tin tình báo thì còn chuẩn xác hơn.

Suy cho cùng, tin tình báo có thể giả nhưng lời nói tùy tiện ở sông bạc thì không.

Liễu Ngọc Như suy nghĩ trong chốc lát, bên ngoài truyền đến giọng Ân Hồng, “Thiếu phu nhân, đại phu nhân cho gọi ngài.”

Liễu Ngọc Như hoàn hồn, vội vàng rửa mặt rồi đến đại sảnh. Giang Nhu đang chờ nàng, thấy Liễu Ngọc Như bà liền cười, “Tới đây, ăn sáng xong ta dẫn con đi xem cửa hàng.”

Liễu Ngọc Như cúi đầu đáp ứng rồi ăn cơm với Giang Nhu. Giang Nhu hỏi thăm chuyến đi về nhà mẹ đẻ của nàng cùng Cố Cửu Tư, sau lại hỏi đến

lịch trình sau này của nàng. Bà bảo, “Đợi tới khi Cửu Tư quen đọc sách thì con không cần thường xuyên trông chừng nó làm công khóa nữa, bớt chút thời gian cho việc kinh doanh đi.”

“Con xin nghe bà bà.”

Ăn sáng xong, Giang Nhu liền dẫn nàng đi cửa hàng. Bà giới thiệu nàng với mọi người trong cửa hàng, giảng giải cặn kẽ cách thức cửa hàng vận hành.

Tiêu chí mỗi cửa hàng, phương thức lợi nhuận, nguồn hàng...

Giang Nhu chẳng hề giấu giếm, liệt kê toàn bộ cho Liễu Ngọc Như. Lúc tới cửa hàng do bà phụ trách, Giang Nhu lấy sổ sách ra hướng dẫn nàng. Sau đó bà nói, “Bây giờ đúng dịp kiểm toán hàng năm, con hãy giúp ta tra lại toàn bộ sổ sách.”

Liễu Ngọc Như hơi sửng sốt. Tuy trong lòng thấp thỏm nhưng vẫn đồng ý vì nàng biết Giang Nhu đang kiểm tra nàng.

Khi nàng trở về, Cố Cửu Tư không có nhà. Nàng hỏi thì mới biết Cố Cửu Tư ra ngoài chơi.

Lâu rồi Cố Cửu Tư không gặp bằng hữu nên nàng cũng chẳng quản. Rửa mặt xong, nàng ngồi xuống cạnh bàn, bắt đầu đọc sổ sách. Cuối cùng nhin không nổi liền gục đầu trên sách mà ngủ.

Cố Cửu Tư chơi nguyên ngày, tinh thần vô cùng phấn chấn. Vừa về nhà đã thấy Liễu Ngọc Như gục đầu trên bàn, tay cầm sổ sách, bên cạnh là bàn tính. Cố Cửu Tư ngẩn người, hần lại gần lay nàng, “Liễu Ngọc Như, dậy nào, lên giường ngủ đi.”

Liễu Ngọc Như mơ màng mở mắt ra, trông có vẻ rất buồn ngủ.

Cố Cửu Tư thấy ánh mắt nàng bèn thở dài, hẳn hiểu cảm giác đang cực kỳ buồn ngủ mà bị đánh thức. Thế nên hắn dứt khoát khom lưng, cẩn thận bế Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như còn nhẹ hơn trong tưởng tượng của hắn, hắn ôm nàng đi về phía giường. Đôi mắt Liễu Ngọc Như lơ lơ hé mở, thấy khuôn mặt Cố Cửu Tư thì nàng nhỏ giọng hỏi, “Người về rồi à?”

Nàng không mắng hắn.

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Cố Cửu Tư. Hắn hí hửng lên tiếng thúc giục, “Đừng nói chuyện, mau ngủ đi.”

Liễu Ngọc Như ậm ừ rồi lại nhắm mắt, nàng mệt tới mức chỉ muốn ngủ.

Cố Cửu Tư đặt Liễu Ngọc Như lên giường, đắp chăn cho nàng, sau mới đi qua phòng cách vách để rửa mặt. Trong lúc tắm rửa, hắn nhìn không được mà hỏi Mộc Nam, “Hôm nay thiếu phu nhân làm gì để mệt mỏi như vậy?”

“Đại phu nhân dẫn thiếu phu nhân đi làm quen cửa hàng.” Mộc Nam sớm đoán được Cố Cửu Tư sẽ hỏi nên đã tìm hiểu kỹ, “Nghe nói đại phu nhân giao việc kiểm toán năm nay cho thiếu phu nhân.”

Cố Cửu Tư ngỡ ngàng, hắn biết thời điểm kiểm toán hàng năm là lúc nường bận rộn nhất. Hắn không khỏi cảm thán, “Giao cho nàng chuyện quan trọng vậy sao?”

“Đúng vậy.” Mộc Nam vừa dấm lưng cho Cố Cửu Tư vừa đáp, “Mọi người đều nói đại phu nhân đang bồi dưỡng thiếu phu nhân. Nói không chừng sắp tới chuyện trong nhà đều do thiếu phu nhân định đoạt.”

“Hiện tại còn không phải do nàng quyết hết à?”

Cổ Cửu Tư trợn trừng mắt.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn vẫn mở miệng nói, “Nàng vừa giám sát ta đọc sách, vừa quản lý sổ sách, vậy chẳng phải rất vất vả sao?”

Dĩ nhiên là vất vả.

Từ đây trở đi, mỗi ngày Liễu Ngọc Như đều dậy sớm hơn gà và ngủ trễ hơn chó.

Nàng không đốc thúc Cổ Cửu Tư, hắn cũng chẳng làm phiền nàng, chỉ ngoan ngoãn đọc sách. Ấn Hồng giúp Liễu Ngọc Như trông chừng Cổ Cửu Tư, bảo rằng gần đây hắn khá nỗ lực; tuy thỉnh thoảng có làm việc riêng nhưng vẫn cố hết sức kiềm chế để không vượt quá giới hạn.

Liễu Ngọc Như gật đầu, về sau không đặt nặng chuyện trông coi hắn nữa. Nói cho cùng, nàng không thể quản Cổ Cửu Tư cả đời. Nàng mở đường còn có đi đến cùng hay không thì phải tùy thuộc vào bản thân Cổ Cửu Tư.

Ban đầu nàng xem sổ sách tương đối chậm, sau này tiến bộ hẳn. Mỗi ngày nàng tính xem các món nợ có đúng hay không, rồi đi cửa hàng kiểm kê. Mỗi lần đi mất cả ngày, lúc trở về đã là đêm hôm khuya khoắt. Đôi lúc chưa hết việc thì đành thức trắng đêm để hoàn tất. Cổ Cửu Tư thường ngủ trên đệm dưới đất, dõi theo ngọn đèn dầu luôn lập lòe sau bức bình phong.

Trước giờ hắn chưa từng gặp cô nương nào nỗ lực đến thế, kỷ luật đến thế, nghiêm khắc với bản thân đến thế.

Bóng hình cô nương giữa ánh nến ấm áp kia dừng lại trong đáy mắt hắn, chậm rãi thấm vào sinh mệnh hắn, nhưng vào thời điểm ấy hắn vẫn ngây thơ chưa nhận ra.

May mà nàng dần dà quen việc.

Liễu Ngọc Như làm nhiều liền quen tay. Giang Nhu bắt đầu dạy nàng bàn chuyện làm ăn; trước dẫn nàng đi theo, sau để nàng tự đi.

Có vị thương nhân đến từ U Châu xa xôi muốn mua vải dệt. Đây đúng là sở trường của Liễu Ngọc Như vì nhà nàng vốn chủ yếu cung cấp vải vóc, nên thương vụ này được giao cho nàng. Hôm đó thời tiết đẹp, nàng cùng Mộc Nam và Ấn Hồng đến phòng đã đặt để gặp khách.

Đối phương tên Chu Diệp. Nghe nói phụ thân hắn nhậm chức trong quân doanh tại U Châu nên đôi lúc hắn sẽ mua sắm giúp quân đội. Đợt vải này chính là chuẩn bị cho mùa đông năm nay ở U Châu.

Liễu Ngọc Như phỏng đoán người này hẳn đã lớn tuổi, chứ không sao được giao làm chuyện lớn như vậy. Nên khi vào phòng bao, nhìn thấy một thanh niên xấp xỉ hai mươi tuổi, Liễu Ngọc Như ngẩn người.

Đối phương sở hữu khuôn mặt anh tuấn mang theo sự rắn chắc đặc trưng của nam tử phương Bắc, là người có vẻ đẹp kiên cường.

Hắn thấy Liễu Ngọc Như, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc. Song hắn che giấu cảm xúc cực tốt để đứng lên hành lễ với Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như ép xuống sự thấp thỏm trong lòng rồi giới thiệu bản thân, “Chu công tử, thiệp thân là Liễu Ngọc Như, nhi tức của Giang lão bản. Hiện giờ cửa hàng Giang thị tạm thời do ta tiếp quản nên ta sẽ cùng ngài trao đổi về lần mua bán vải vóc này.”

“Cổ thiếu phụ nhân tuổi còn trẻ đã đảm nhiệm trọng trách, hiển nhiên có khả năng phi phàm.” Đối phương nhanh nhạy khen tặng Liễu Ngọc Như rồi bình thản mời nàng ngồi.

Chu Diệp dễ nói chuyện, tính tình ôn hòa. Khi thương lượng giá cả với Liễu Ngọc Như, hai người đều thuộc dạng làm ăn đàng hoàng nên khá hợp ý.

Thảo luận cụ thể số lượng, giá cả, phương thức vận chuyển xong, hai bên ký khế ước rồi lại hàn huyên một phen. Đến giờ phải về, Chu Diệp nhìn sắc trời mà lịch sự nói, “Để ta đưa thiếu phu nhân về.”

“Không cần đâu.” Liễu Ngọc Như cười cười, “Ta có mang theo gia đình, Chu công tử không cần lo.”

Chu Diệp gật đầu, nhưng vẫn đưa Liễu Ngọc Như xuống lầu. Đi chưa được vài bước, Liễu Ngọc Như đã nghe thấy tiếng cười ồn ào từ hành lang truyền đến, “O, tiểu nương tử nhà ai đây? Ban ngày ban mặt sao lại cùng nam nhân khác đi từ phòng bao ra, câu kết làm bậy à?”

Tiếng kêu này vừa thốt ra, không gian xung quanh tức khắc an tĩnh. Mọi người dựa theo tiếng nói mà quay đầu lại thì thấy một nam nhân đang đứng trên hành lang.

Người nọ khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, miệng luôn mồm to tiếng. Gã có vẻ uống say, chân đứng chằng vững, hai má đỏ bừng.

Liễu Ngọc Như quay đầu theo mọi người, ánh mắt nàng vừa nhìn đến thanh niên kia thì cả người tức khắc cứng lại. Trước đây nàng chưa từng gặp gã, nhưng gương mặt này lại không hề xa lạ với nàng.

Là Vương Vinh.

Nàng nhớ rõ gã chính là Vương Vinh, là kẻ trong giấc mộng của nàng bị Cố Cửu Tư đánh gãy chân nên ghi hận muốn giết Cố Cửu Tư!

Nàng ngừng thở rồi lập tức phản ứng, xoay mình kéo người đứng cạnh rời đi.

Song Chu Diệp lại đứng yên tại chỗ. Hắn không biết kẻ kia là ai nhưng hắn làm người chính trực liền cất tiếng, “Công tử ăn nói cần thận. Ta và vị

phu nhân này chỉ bàn chuyện buôn bán, không làm gì vượt khuôn phép, trưởng bối trong nhà đều biết. Công tử đừng nói lời dơ bẩn.”

“Ồ,” Vương Vinh mở miệng, giọng điệu mang theo hàm ý sâu xa, “trưởng bối trong nhà cho phép làm những chuyện này à.”

Gã nhấn mạnh “làm những chuyện này”, ai cũng nghe ra ý tứ mờ ám trong đó. Thấy sắc mặt Chu Diệp khó coi, Liễu Ngọc Như hạ giọng nhắc nhở, “Chu công tử, đây là con cháu quan lại, đừng động vào gã. Cây ngay không sợ chết đứng, công tử không cần chọc vào kẻ phiến toái.”

Chu Diệp lạnh lùng “hừ” một tiếng, hoàn toàn chẳng để vào mắt bốn chữ “con cháu quan lại”. Liễu Ngọc Như liếc nhìn hắn, chợt nhớ hình như Chu Diệp cũng xuất thân quan lại. Nàng mím môi, “Chu công tử, đi thôi, đây là Dương Châu.”

Nghe đến đây, Chu Diệp do dự trong chốc lát rồi mới quay đầu đi.

Lúc này Vương Vinh đã đi xuống, gã lớn tiếng gọi, “Tiểu nương tử à, nàng đừng đi. Nàng hầu hạ vị công tử này thì cũng chơi với ta một lát nhé?”

“Vương công tử,” Mộc Nam tiến lên che chắn Liễu Ngọc Như, cung kính nói, “phu nhân chúng ta là thiếu phu nhân Cố gia, mong công tử hãy tôn trọng.”

“Người nói là Cố gia thì ta phải tin à.” Vương Vinh cười mỉa, “Ai biết có phải giả mạo không?”

Nói rồi Vương Vinh liền lại gần ngăm ngía Liễu Ngọc Như, “Nhìn qua tưởng là món ăn đậm bạc, nhưng nhìn gần lại mang hương vị khác.”

Vương Vinh dùng quạt nâng cằm nàng lên, Liễu Ngọc Như siết chặt năm tay, đứng thẳng lưng, giọng lạnh lùng, “Vương công tử, hôm nay ta đã nói

rõ thân phận của mình, nếu người còn mượn rượu giả điên tức nghĩa người muốn vả mặt Cố gia. Người không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho Vương đại nhân, chờ đến lúc sổ vạch tội được đưa tới Đông Đô thì chẳng biết Vương công tử có chịu nổi bị gậy đánh ở nhà không!”

“Người!”

Vương Vinh nâng cây quạt định quạt nàng thì Chu Diệp đã bắt được. Hắn lạnh lùng nói, “Vương công tử, thân là con cháu quan lại phải biết kiểm chế bản thân để làm gương tốt. Người nhất quyết mượn rượu giả điên thế này là đang tính toán đối địch với Cố gia?”

Vương Vinh không đáp lại. Gã trừng mắt nhìn Chu Diệp, tựa hồ đang cân nhắc lời của hắn.

Sau một hồi, gã hậm hực rồi đột nhiên giơ tay che đầu, trưng ra vẻ mặt của người bị đau đầu, “Ai da, say quá mức, không thấy rõ mặt người. Người đâu, mau tới đỡ ta.”

Chờ Vương Vinh đi mất dạng, Liễu Ngọc Như mới thả lỏng tay.

Nàng thở hắt ra rồi xin lỗi Chu Diệp, “Chu công tử, lần này liên lụy đến ngài, khiến ngài rước phải phiền phức.”

“Không sao.” Chu Diệp xua tay, “Gặp kẻ bại hoại như thế thì dù hôm nay không phải thiếu phu nhân, Chu mỗ cũng sẽ chẳng bàng quan đứng nhìn.”

“Vương gia sở hữu thế lực lớn ở Dương Châu. Hiện giờ gã không thể động chạm ta tất sẽ gây rối cho ngài, ngài nên mau chóng rời Dương Châu. Ta sẽ lo chu đáo chuyện vải vóc, ngài cứ yên tâm.”

Thấy Liễu Ngọc Như áy náy, Chu Diệp cười nói, “Không sao, gã cũng chẳng dám đụng đến ta.”

Liễu Ngọc Như lộ vẻ lo lắng, Chu Diệp ngẩng đầu nhìn trời, “Thiếu phu nhân, tốt nhất để ta đưa ngài về.”

Vẻ mặt Chu Diệp không chấp nhận Liễu Ngọc Như từ chối, nàng đành bất đắc dĩ thở dài và gật đầu rồi lên xe ngựa.

Chu Diệp cười ngựa bảo vệ Liễu Ngọc Như trở về Cổ phủ. Liễu Ngọc Như suy tư không biết lát nữa sẽ báo lại việc này thế nào với Giang Nhu.

Trong lòng nàng có chút sợ hãi, cũng có rất nhiều uất ức. Nàng không biết liệu Giang Nhu từng gặp chuyện như vậy chưa, làm buôn bán luôn cần ra ngoài thương thuyết. Nhưng trong kinh doanh, không thể lúc nào cũng nữ nhân bàn với nữ nhân, nam nhân bàn với nam nhân. Mà những thương vụ lớn luôn là chuyện bí mật, phải đơn độc đàm phán. Nam nữ ở chung một phòng, dù có gã sai vặt hay nha hoàn thì vẫn sẽ bị người ta đàm tiếu, không biết Giang Nhu xử lý thế nào. Còn Vương Vinh tự nhiên sao lại gây sự? Nàng uy hiếp Vương Vinh như vậy, sau này liệu có nảy sinh rắc rối...

Vô vàn ý nghĩ hỗn loạn trong đầu Liễu Ngọc Như. Xe ngựa chậm rãi hướng về Cổ gia, lúc sắp tới, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng thúc ngựa quen thuộc.

Liễu Ngọc Như nghe thanh âm quen thuộc đang vội vã thúc ngựa, nàng nhanh chóng xốc lên màn xe. Đúng lúc ấy, Cổ Cửu Tư mặc áo tơ trắng cười ngựa chạy ngang qua.

Liễu Ngọc Như ngăn người, vội vàng gọi hắn, “Cổ Cửu Tư!”

Cổ Cửu Tư chĩa hờ dừng lại, đưa lưng về phía nàng mà nói, “Người về nhà đi!”

Liễu Ngọc Như thoáng hoang mang. Nàng ngăn lại một người trong đám gia đình cười ngựa đuổi theo Cổ Cửu Tư, nôn nóng hỏi, “Đại công tử đi đâu?!”

“Đại...đại công tử nghe bảo Vương Vinh khinh khi thiếu phu nhân,” gia đình thở hốt hốt, gấp gáp nói, “bèn lấy ngựa trong nhà, kêu muốn đi đánh gãy chân gã!”

Gia đình vừa dứt lời, mặt Liễu Ngọc Như trắng bệch.

Chu Diệp ở bên cạnh cười cười, “Hóa ra đó là Cố đại công tử, đúng là thiếu niên khí phách. Thiếu phu nhân đừng lo, đại công tử chắc chỉ nói vậy thôi, ầm ỹ một trận là xong ấy mà.”

“Không đâu.” Liễu Ngọc Như phục hồi tinh thần, gấp rút ra lệnh, “Đi ngăn đại công tử lại, nhanh lên!”

Nàng bình tĩnh hít thở, nói với Chu Diệp, “Chu công tử, tính tình phu quân nhà ta dữ dằn, ta phải đi xem. Đa tạ ngài đã đưa tiễn, hẹn ngày khác gặp lại.”

Chu Diệp chần chừ giây lát rồi gật đầu, “Thiếu phu nhân bảo trọng.”

Liễu Ngọc Như lên tiếng trả lời xong bèn ngồi vào xe ngựa nói với xa phu, “Mau đuổi theo đại công tử.”

Đuổi không kịp, chân Vương Vinh sẽ thật sự bị đánh gãy.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 20: Ta Sủng Nàng, Thương Nàng, Là Để Súc Sinh Như Người Sĩ Nhục Nàng À?

Cố Cửu Tư cười ngựa nhanh như bay, gia đình còn chẳng đuổi kịp chứ đừng nói tới Liễu Ngọc Như đi xe ngựa.

Cố Cửu Tư đi một mạch tới tửu lâu mà ban này Liễu Ngọc Như đến bàn công việc. Hắn tóm lấy tiểu nhị ra tiếp đón, giận dữ hỏi, “Vương Vinh đâu?”

Tiểu nhị run rẩy chỉ hướng phòng bao ở lầu ba, Cố Cửu Tư tức khắc xông lên cầu thang bước ba bậc một. Hắn đá văng cửa phòng, phẫn nộ kêu, “Vương Vinh đâu?!”

Vương Vinh uống rượu đến đầu óc mơ hồ. Gã ngẩng đầu thấy Cố Cửu Tư thì hứng thú bừng bừng, “Ồi chà, ai đây nhỉ?”

Gã vừa nói vừa cầm rượu, lão đảo đi đến trước mặt Cố Cửu Tư, “Hóa ra là Cố đại công tử.”

Gã đánh giá Cố Cửu Tư từ trên xuống dưới, cười hềnh hếch, “Không phải Cố đại công tử luôn thích nổi bật à, sao ăn diện mộc mạc thế này.” Vương Vinh đưa người lại gần cột nhà, “Mặc áo tang hả?”

Gã vừa dứt lời, Cố Cửu Tư tóm lấy cổ áo Vương Vinh rồi ném gã ra ngoài giữa tiếng kêu sợ hãi của mọi người!

Vương Vinh lăn từ trên cầu thang xuống, người trong tửu lâu ai nấy đều ngỡ ngàng. Ngay sau đó, Cố Cửu Tư lao tới chộp lấy cổ áo Vương Vinh,

“Không phải thích giờ thói ngang tàng sao? Để xem ai ngang tàng nhất Dương Châu! Tối đây, ngang tàng cho lão tử xem!”

“Cố Cửu Tư, người điên à?!”

Vương Vinh giờ đã tỉnh hẳn, cảm phẫn nói, “Người làm vậy, cha ta sẽ không tha cho người!”

“Cha người?” Cố Cửu Tư nhạo báng, “Cửu cửu ta còn chưa tha cho cha người đâu! Vương Vinh người làm nhục Cố gia ta, ta xử lý người là chuyện hiển nhiên, cha người xen vào được chắc?”

“Người nói vậy!” Vương Vinh vội phân bua, “Ta làm nhục Cố gia khi nào?”

“Người vừa này bị người quấy rối là thiếu phu nhân Cố gia, là thê tử của ta, người nói xem mình có làm nhục nhà ta không?”

“A, là chuyện này à.” Vương Vinh tươi cười nịnh bợ, “Cửu Tư, chỉ là hiểu lầm. Ta uống say nên không biết...”

Chưa nói hết, Cố Cửu Tư đã cho Vương Vinh ăn tát. “Giờ đã biết chưa?!”

Thị vệ của Vương Vinh chạy tới, do dự nhìn hai người. Vương Vinh khạc nhổ sang một bên, gã cũng điên tiết mà giấu cột, “Cố Cửu Tư, người không thể trách ta. Có nữ nhân nhà giàu nào lại xuất đầu lộ diện cùng một nam nhân cười cười nói nói? Ta không ngờ nhà người chẳng biết xấu hổ như vậy.”

“Ngậm cái miệng thói của người lại.”

Cố Cửu Tư thẳng thừng bảo, “Nữ nhân nhà người sống như con rùa rụt cổ nên chớ mắt nường tử của ta sống tốt? Nàng thích buôn bán thì ta

cho nàng làm, nàng thích dạo phố thì ta cho nàng dạo. Lão tử sủng nàng, thương nàng, là để sức sinh như người sĩ nhục nàng à? Hôm nay lão tử nói cho người hay, lần sau nhìn thấy nàng thì cách xa ba trượng[1] cho ta!”

“Cổ Cửu Tư,” Vương Vinh cười châm biếm, “người đứng ngang ngược với ta, không về sau ta sợ người sẽ khóc đấy.”

“Ha,” Cổ Cửu Tư bật cười, “ta sẽ làm người khóc ngay bây giờ!”

Dứt lời, Cổ Cửu Tư lập tức tung quyền về phía Vương Vinh. Hắn ra tay vừa tàn nhẫn vừa dứt khoát, Vương Vinh sợ đến mức liên tục lùi bước còn mồm thì hô, “Người đâu! Mau tới!”

Thị vệ vây xung quanh tiến lên. Động tác Cổ Cửu Tư linh hoạt, né trái né phải, nhoáng cái đã bắt được Vương Vinh. Cổ Cửu Tư xách gã lên, đè một chân gã trên bậc thang rồi giẫm xuống! Tiếng răng rắc vang lên, Vương Vinh tức khắc thét chói tai, đau tới nỗi nước mắt giàn giụa. Cổ Cửu Tư một tay tóm tóc, một tay bóp cổ, đem gã chặn trước mặt, găm lên với đám người đang xông đến, “Kẻ nào dám bước tới?!”

Chả ai dám động đây, Vương Vinh khóc lóc kêu rên. Khi gia đình Cổ phủ và Liễu Ngọc Như lần lượt đến thì thấy cảnh tượng hỗn loạn này.

Vài sợi tóc rũ xuống hai bên má Cổ Cửu Tư, khuôn mặt tuần tú hằn lên nét tàn nhẫn hiếm khi xuất hiện. Hắn một chọi mười mấy song chẳng hề sợ hãi, thậm chí còn vỗ vỗ mặt Vương Vinh mà cười lạnh lẽo, “Ta đã nói sẽ làm người khóc, ta đâu nói láo nhỉ?”

Wương Vinh chỉ biết khóc, gã đau đến đầu óc mụ mẫm.

Cổ Cửu Tư đưa mắt nhìn mọi người, sắc mặt lạnh lùng, “Ta nói rõ cho các người biết, ở Cổ gia, nam nhân là người, nữ nhân càng là người. Nữ nhân Cổ gia quang minh chính đại sống tùy hứng, nam nhân có thể làm gì,

các nàng cũng làm được. Sau này ai còn lén nói hươu nói vượn, nếu ta không biết thì thôi, nhưng đã biết thì ta sẽ đánh gãy chân chó của kẻ đó!”

Nói rồi Cố Cửu Tư vỗ vỗ đầu Vương Vinh, “Ta nói người hiểu không?”

“Hiểu, hiểu.” Vương Vinh vội đáp, “Đại công tử, ta sai rồi. Về sau thấy thiếu phu nhân, ta sẽ cách xa ba trượng.”

“Còn dám ngang tàng không?”

“Không dám.” Vương Vinh khóc lóc, “Ở thành Dương Châu, ngài là gia, ngài lớn nhất.”

Cố Cửu Tư hài lòng bèn quăng Vương Vinh sang một bên. Thị vệ của Vương Vinh nhanh chân tiến đến, xem xét tình trạng của gã. Cố Cửu Tư phúi phúi tay, từ trên lầu đi xuống. Lúc này hắn mới phát hiện Liễu Ngọc Như, hắn sững sốt nói, “Người tới đây làm gì? Không phải đã bảo người quay về sao?”

Sắc mặt Liễu Ngọc Như vô cùng phức tạp. Nàng nhìn Vương Vinh đang khóc thét, rồi lại nhìn thiếu niên với vẻ mặt bất cần đứng trước mình. Một lúc lâu sau nàng mới thở dài, gượng gạo lên tiếng, “Về thôi.”

Chuyện đã xảy ra, giờ chỉ có thể nghĩ đến tương lai.

Cố Cửu Tư...rất cuộc vẫn đánh gãy chân Vương Vinh.

Còn giấc mộng kia, có tự an ủi rằng nó chỉ là mộng thôi thì cũng thật lừa mình dối người.

Trên đường về, hai người không dùng xe ngựa. Liễu Ngọc Như cầm đèn, lặng lẽ đi đằng trước.

Cố Cửu Tư đi phía sau nàng, hắn cảm nhận rõ tâm tình Liễu Ngọc Như đang không tốt. Hắn chẳng dám mở miệng, đi được nửa đường hắn mới lí

nhí cất tiếng, “Ta rất tức giận, ta không nghĩ mình làm sai.”

Liễu Ngọc Như im lặng, Cố Cửu Tư cup mắt xuống, chậm rãi nói, “Người đừng bận tâm, chút ấu đả này không có gì to tát cả. Cha gã chỉ là Dương Châu Tiết độ sứ, có cừu cừu ta thì đánh gãy một chân gã cũng chẳng sao.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như thở dài. Nàng dừng bước, quay đầu lại nhìn hắn, “Cố Cửu Tư,” giọng nàng mệt mỏi, “phong thủy luân chuyển, ngay khi ở đỉnh cao người cũng nên chừa đường lui cho mình. Người cứ thế này...”

Nàng ngáp ngừng, cuối cùng chỉ lắc đầu rồi xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Gió đêm mang theo khí lạnh, Cố Cửu Tư đi trước nàng hai bước, cởi áo ngoài ra khoác lên người nàng. Hắn cầm lấy đèn từ trong tay nàng, cùng nàng sánh bước. Hắn bất mãn nói, “Ta hiểu ý người, ta cũng đâu tùy tiện bắt nạt người khác. Nhưng gã ức hiếp người, ức hiếp Cố gia, ta không ra mặt thì còn là nam nhân sao?”

Lý lẽ Cố Cửu Tư hùng hồn, “Gia đình đi cùng người là người ta hay mang theo, ta đảm bảo gã biết. Giả đồ không quen rồi quấy rối người chứng tỏ là muốn gây sự. Gã vô duyên vô cớ kiếm chuyện ư? Ta không tin. Chắc chắn gã phong thanh nghe được tin gì, mấy chuyện kiểu như nhà ta nguy tới nơi. Với loại người này, cứ coi như chúng ta nhún nhường, thì đến khi nhà chúng ta suy sụp thật, gã cũng sẽ không bỏ qua, chỉ là xem gã sẽ nhục nhã chúng ta đến mức nào thôi. Hiện giờ gã đang thăm dò, nếu hôm nay ngậm bồ hòn làm ngọt, về sau gã sẽ ngày càng quá quắt. Đánh gã liệt giường thì ít nhất chúng ta được ba tháng yên tĩnh.”

Liễu Ngọc Như không nói chuyện, lông mi nàng run rẩy.

Nàng nghiêm túc suy nghĩ lời Cố Cửu Tư nói.

Vương Vinh sẽ không vô duyên vô cớ đi kiếm chuyện với bọn họ. Gã chẳng phải một cậu ấm thông minh, hỉ nô đều hiện lên mặt. Cố Cửu Tư nói không sai, gã tất nhiên đã biết gì đó.

Liễu Ngọc Như đang khoác áo của Cố Cửu Tư nhưng lại rét run. Cố Cửu Tư thấy bèn nhú mào, “Vẫn lạnh à?”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Nàng đang muốn phủ nhận thì đối phương bỗng đuổi tay ôm lấy bả vai nàng, dùng tay áo rộng che lưng cho nàng, đem nàng ôm hờ trong lồng ngực.

Liễu Ngọc Như ngơ ngác nhìn hăn, trên mặt Cố Cửu Tư đầy ý cười lấy lòng. Một tay cầm đèn, một tay ôm lấy nàng, hăn vừa đi vừa hứng chí hỏi, “Hết lạnh chưa?”

Liễu Ngọc Như im lặng cụp mắt, cảm thấy tim đập nhanh hơn. Nàng đi theo bước chân hăn, tai nghe hăn nói, “Hồi xưa ta cùng Dương Văn Xương với Trần Tầm bài bạc suốt đêm, lúc trời lạnh ba đưa chen chúc một chút liền hết lạnh. Người đừng nghĩ ta lợi dụng cơ hội sờ soạng người, ta coi người là huynh đệ tốt!”

Liễu Ngọc Như dờ khóc dờ cười, thuận theo hăn mà đáp, “VẬY ĐA TẠ NGƯỜI.”

“Thế nên người đừng ngày ngày sầu khổ.” Hăn an ủi, “Người xem, gặp chuyện thì phải nghĩ cách. Người lạnh thì ta mặc thêm áo cho người, vẫn lạnh thì chúng ta đứng sát nhau một chút. Khi xảy ra sự cố, chúng ta sẽ có biện pháp. Người đừng nghĩ quá nhiều.”

Hăn nói tiếp, ngữ điệu trịnh trọng, “Hai ta đã thành hôn, tuy về sau có thể đường ai nấy đi nhưng hễ người còn là phu nhân của ta một ngày thì ta sẽ che chở người thật tốt. Đừng lo, ta sẽ không để người gặp chuyện. Nếu ai ức hiếp người...”

“Người sẽ đánh gãy chân chó của hân,” Liễu Ngọc Như cười tiếp lời.

Cố Cửu Tư nghiêm túc gật đầu tán thành, “Đúng vậy.”

“Cố Cửu Tư.” Liễu Ngọc Như cúi đầu nhìn cái bóng của hai người hợp lại với nhau, đôi mắt khép hờ che khuất cảm xúc trong ánh mắt. Nàng không dám nhìn hân, chỉ thì thầm hỏi, “Lúc trước không phải người rất chán ghét ta sao? Ta gả cho người, người không tức giận, không tìm cách quấy phá ta à?”

Tại sao còn muốn...giúp đỡ, che chở nàng?

Cố Cửu Tư nghe vậy liền kêu, “Này, ta đâu phải không biết tốt xấu. Trong lòng ta biết người thật lòng tốt với ta. Người buộc ta đọc sách, ép ta bỏ bài bạc, đều vì sợ tương lai ta xảy ra chuyện. Tuy cũng vì người muốn cáo mệnh phu nhân,” Cố Cửu Tư cười như không cười liếc nàng một cái, chậm rãi nói, “nhưng ta biết tấm lòng của người dành cho ta.”

“Con người ta á, người tốt với ta, ta cũng sẽ không bạc đãi người. Hơn nữa tại ta mà người mới gả vào Cố gia. Muốn trách thì phải trách cha mẹ của ta và của người, tuyệt đối không thể đổ lên đầu người. Ta không những không nên oán trách người mà còn phải che chở người, để người không hối hận gả cho ta. Đây mới là điều ta nên làm.”

Liễu Ngọc Như im lặng lắng nghe, đột nhiên cảm thấy chua xót.

Cố Cửu Tư quá hiểu chuyện.

Tâm hân tựa gương sáng, phân biệt rõ ràng thiện ác đúng sai; ai có tội, ai đáng phạt, trong lòng hân đã sớm quyết định.

Sống nhiều năm trên đời, nàng chưa từng gặp người chính trực đến vậy.

Lần đầu tiên có người cho nàng sự chân thành nóng bỏng như thế, cho nàng được tùy ý làm càn. Hắn chẳng sợ mất mặt mà trắng trợn tuyên bố, “Lão tử sủng nàng, thương nàng.”

Tâm nàng mềm mại lại nhói đau, nàng sứt sứt mũi, rớt cuống cất tiếng.

“Cố Cửu Tư.”

“Hửm?”

“Người thật tốt.”

“Nói thừa.” Cố Cửu Tư đặc ý liếc xéo nàng. “Ta đã bảo rồi, ta đây tốt nhất thiên hạ. Gả cho ta,” hắn nghiêm túc nói, “là người kiếm hời rồi.”

Liễu Ngọc Như: ...

Không thể khen.

Thật sự không thể khen ngợi nam nhân này.

Không khen hắn cũng đã lằng lằng, khen xong hắn vụt thẳng lên cung trăng luôn. Với sự tự tin vô địch này, hắn luôn luôn bách chiến bách thắng, không gì cản nổi.

Lời tác giả

Cửu Tư là một nam nhân sở hữu độ soái tăng theo từng ngày.

Cố Cửu Tư: Tuyệt đối đừng yêu ta, ta là nam nhân mà các người sẽ không bao giờ chiếm được.

Liễu Ngọc Như: Nhốt hắn lại vào phòng đi.

Chú thích

[1] Đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc thời xưa. 1 trượng = 3,33m.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 21: Cảm Ơn Người, Thiếu Phu Nhân Của Ta

Hai người cùng về Cổ gia, vừa bước vào cửa đã gặp Giang Nhu sốt ruột ra đón.

Nhìn thấy Liễu Ngọc Như khiến bà thoáng yên tâm. Ánh mắt bà lướt qua Cổ Cửu Tư, bà cố gắng đè xuống sự lo lắng trong mình để hỏi thăm Liễu Ngọc Như, “Ta nghe kể hôm nay đại công tử Vương gia ước hiếp con?”

Liễu Ngọc Như trả lời, “Không biết tại sao gã đột nhiên giả đồ chẳng hay biết thân phận của con rồi nói vài lời khó nghe.”

Giang Nhu thở dài, “Đây là chuyện thường gặp với nữ tử phải tiếp xúc nhiều ở bên ngoài, con đừng để trong lòng. Ngày mai ta sẽ đến Vương gia để nói chuyện cùng phụ thân gã, dù sao cũng phải trút giận thay con.”

“Thật ra không cần đâu ạ...” Liễu Ngọc Như hơi xấu hổ, nàng nghĩ hiện giờ Vương gia tới tính sổ với Cổ gia mới đúng.

Giang Nhu quan sát sắc mặt Liễu Ngọc Như thì lập tức tâm trạng càng nặng nề hơn. Bà thận trọng hỏi, “Cửu Tư đã ra tay trước rồi?”

“Phải.” Cổ Cửu Tư dứt khoát đáp, chẳng hề lấp liếm, “Con bảo sẽ đánh gãy chân gã và đã làm đúng như thế.”

“Con!”

Nghe mấy lời này, ngay cả Giang Nhu vốn ôn hòa cũng phải cất cao giọng. Cổ Cửu Tư vẫn thản nhiên nói, “Nương đừng bận tâm. Cùng lắm thì

con đến Vương phủ nhận lỗi rồi để nương đánh gãy chân con trước mặt cha gã. Con không sợ! Dù có bị đánh gãy chân con cũng muốn tên khốn đó biết người Cố gia không phải dễ hấn tùy tiện trêu chọc!”

“Con ời là con,” Giang Nhu nghe Cố Cửu Tư nói cũng dần bình tĩnh lại. Bà cảm thấy rất khó xử vì bà hiểu rõ tính nhi tử. Khi Liễu Ngọc Như gặp chuyện liền có gia đình chạy về báo tin; bà thấy với những lời Vương Vinh đã phun ra thì có đánh gãy chân gã cũng chưa đủ. Song tình hình hiện tại không như lúc trước, bà chỉ có thể nói, “Cửu Tư à, con nên trưởng thành hơn, có nhiều chuyện không thể giải quyết bằng vũ lực. Hôm nay Vương Vinh gây sự với Ngọc Như mà còn giả bộ chẳng quen biết Cố gia thì việc con trực tiếp vuốt mặt không nể mũi như vậy chính là cái tát vào mặt Vương gia. Vốn chuyện này con có lý cũng sẽ thành vô lý.”

Cố Cửu Tư cười nhạt, “Cái gì mà có lý với vô lý, chẳng qua mọi người muốn nói giảm nói tránh thôi. Cố gia chúng ta có quyền thế, gã đâu dám hó hé dù chỉ một câu. Nếu Cố gia thất thế, với cái đức tính tiểu nhân của Vương gia lại chẳng muốn rút gân lột da chúng ta? Nương,” Cố Cửu Tư bước về phía Giang Nhu, “người nói với cửu cửu một tiếng, để cửu cửu nghĩ cách tước đoạt chức tiết độ sứ của cha Vương Vinh thì mới thật sự loại trừ tai họa mai sau.”

“Làm càn!” Giang Nhu lạnh lùng quát. Bà nhìn Cố Cửu Tư, trong lòng chợt thấy mệt mỏi. Bà nghĩ ngợi rồi thở dài, “Thôi, để ta và phụ thân con bàn bạc đã. Ngày mai con cùng phụ thân tới Vương gia tạ lỗi đi.”

Nói xong bà liền ra lệnh, “Nhốt đại công tử vào Phật đường. Cửu Tư à,” Giang Nhu từ tốn nói, “con cần phải mài giũa lại tính tình.”

Khi hạ nhân tiến đến kéo Cố Cửu Tư, hấn phát tay áo rồi thẳng thừng bảo, “Không cần, ta tự đi.”

Dứt lời, Cố Cửu Tư lập tức tự mình đến Phật đường. Liễu Ngọc Như nhìn tới nhìn lui, không biết nên đi theo ai. Giang Nhu liếc nhìn Liễu Ngọc Như, bà bảo, “Ngọc Như đi với ta.”

Liễu Ngọc Như lo lắng nhìn thoáng qua Cố Cửu Tư rồi mới theo Giang Nhu vào trong phòng.

Giang Nhu vào phòng liền ngồi xuống ghế. Bà giơ tay xoa đầu, tựa hồ có chút mỏi mệt.

Liễu Ngọc Như rót trà cho Giang Nhu, nhỏ nhẹ an ủi, “Bà bà đừng nhức đầu. Tuy Cửu Tư hơi kích động nhưng cũng không phải vô lý. Vương gia khinh người quá đáng, nếu chúng ta chẳng nói gì thì họ sẽ càng lấn lướt.”

“Ta biết chứ.” Giang Nhu nhận chén trà từ trong tay Liễu Ngọc Như, bà gượng nói, “Nếu trước kia Cửu Tư làm vậy thì ta chẳng thấy có gì bất ổn. Nhưng hiện tại...”

Giang Nhu do dự trong chốc lát nhưng rốt cuộc vẫn tiếp tục, “Vốn dĩ không nên nói những việc này với bọn tiểu bối các con vì sợ các con buồn phiền, nhưng giờ Cửu Tư gây chuyện ồn ào như vậy thì ta nghĩ nên nói đôi lời để các con ít nhất cũng nắm được tình hình. Hiện tại thánh thượng...sợ là đang dè chừng Lương Vương.”

Lời bà nói khiến Liễu Ngọc Như thầm run rẩy. Giang Nhu cân nhắc nói, “Ta không biết tin tức cụ thể, bây giờ các phe phái vẫn đang thăm dò nhau. Mặc dù đệ đệ của ta giữ chức cao trong triều song lại có quan hệ thân thiết với Lương Vương. Nếu thật sự thánh thượng để ý Lương Vương thì chúng ta phải cẩn thận, chí ít không được để kinh đô năm thóp nhược điểm làm liên lụy đến đệ đệ của ta.”

“Vậy...chuyện hôm nay Cửu Tư làm...”

“Ta sợ có người gài bẫy.”

Liễu Ngọc Như thở dài.

“Thật ra Cửu Tư nói chẳng sai, nếu đã kết thù thì giải pháp tốt nhất là khiến Vương gia rời Dương Châu. Nhưng Cửu Tư không biết rằng vị trí tiết độ sứ sở hữu đặc thù riêng biệt. Tiết độ sứ thuộc về quân đội, hai bên có quan hệ mật thiết với nhau. Vương gia mà rời đại bản doanh của mình thì có thể đi đâu? Đổi chỗ khác đồng nghĩa với việc từ bỏ toàn bộ quyền lợi của tiết độ sứ, ai chấp nhận nổi chứ? Hiện giờ chúng ta không nên làm lớn chuyện, cứu cứu con lo thân mình chưa xong thì sao rảnh tay đối phó Vương gia?”

Nghe Giang Nhu giải thích, Liễu Ngọc Như nghĩ sơ cũng đã hiểu chân tướng giấc mộng kia.

Hoàng đế bệnh nặng, trong lòng nghi kỵ Lương Vương, thầm nghĩ trước khi chết phải diệt trừ mối họa lớn này cho nhi tử nên ép Lương Vương tạo phản. Vương gia tất nhiên đã biết tin mới tính kế Cổ Cửu Tư, mục đích là để tìm cơ giáng chức cứu cứu của hắn. Cứu cứu Cổ Cửu Tư thất thế, Lương Vương tạo phản, về sau Lương Vương lại bị U Châu Tiết độ sứ Phạm Hiên giết chết, thiên hạ đại loạn, Cổ gia phú khả địch quốc[1] hiển nhiên thành đối tượng bị Vương gia thèm thuồng...

Liễu Ngọc Như âm thầm siết chặt nắm đấm.

Giang Nhu vừa chậm rãi lau trán vừa nói, “Dù sao cũng chưa cần hoảng sợ, Vương gia không có người ở Đông Đô nên chả thể nhanh nhạy nắm bắt tin tức...”

“Không, bà bà,” Liễu Ngọc Như vội ngắt lời, “chúng ta không thể nghĩ theo hướng tích cực mà phải nghĩ theo hướng Vương gia thật sự đã gài bẫy Cửu Tư.”

Giang Nhu ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Như, nàng gấp gáp giải thích, “Cứu cứu là chỗ dựa của Cổ gia, tuyệt đối không được để cứu cứu thất thế.

Vì vậy chúng ta không thể dâng nhược điểm cho Vương gia mang tới Đông Đô. Nếu Vương gia quả thật đã gài bẫy chúng ta thì sự tình chẳng dừng lại ở việc đánh gãy chân đâu, bọn họ khẳng định sẽ có bước kế tiếp để đẩy Cổ gia lên đầu sóng ngọn gió. Chưa biết chừng vào giờ phút này Vương đại nhân đang đưa Vương Vinh đến Cổ phủ tạ lỗi. Nếu ông ta thật sự tới Cổ phủ tạ lỗi, Cổ gia nhất định sẽ mang tiếng ngang ngược!”

Nghe đến đây, sắc mặt Giang Nhu tái mét.

“Không thể trì hoãn nữa.” Liễu Ngọc Như lập tức khuyên, “Người phải mang Cửu Tư đi tạ lỗi ngay. Không chỉ nói xin lỗi mà còn phải trừng phạt hăn thật nhặn tâm tới mức mà mọi người đều tâm phục khẩu phục và nghĩ chúng ta đã hành xử công bằng.”

Những lời này khiến Giang Nhu đau lòng vô cùng. Bà hít sâu một hơi, mắt nhắm nghiền; lát sau, bà mở mắt ra rồi lên tiếng, “Con nói đúng. Gọi Cửu Tư đến đây, ta sẽ dẫn nó đi.”

Liễu Ngọc Như vâng lời, nàng gấp rút đi Phật đường. Cổ Cửu Tư đang ngồi xếp bằng ăn đùi gà bên trong Phật đường. Liễu Ngọc Như thấy bộ dạng của hăn liền bật cười, “Ai đưa đùi gà cho người thế?”

“Mộc Nam,” Cổ Cửu Tư chả hề giấu giếm. Hăn lấy khăn từ người hầu rồi lau miệng một cách hết sức tao nhã. Hăn nói, “Chỉ bảo giam ta vào Phật đường chứ đâu muốn bỏ đói ta. Có phụ nhân ác nghiệt cỡ người mới đối xử với ta độc địa như vậy.”

Liễu Ngọc Như nghe mà môi mấp má. Nàng vừa nhìn dáng vẻ ngông cuồng của Cổ Cửu Tư vừa nghĩ tới chuyện phải nói. Không hiểu sao nàng bỗng cảm thấy đau lòng.

Cổ Cửu Tư cẩn thận quan sát nàng, hăn thẳng thừng bảo, “Có chuyện gì cứ nói, đừng vòng vo.”

Liễu Ngọc Như nhìn người hầu đứng cạnh, người hầu nhanh chân rời đi. Khi Phật đường chỉ còn hai người bọn họ, Liễu Ngọc Như đến ngồi xổm trước mặt Cổ Cửu Tư. Nàng lẳng lặng nhìn hắn, “Nương người muốn dẫn người đi Vương gia tạ lỗi.”

“Ngay bây giờ?” Cổ Cửu Tư hơi kinh ngạc.

Hiện tại đã là đêm khuya, muốn xin lỗi thì cũng phải để sáng mai mới đúng.

Liễu Ngọc Như cười gượng gạo, nàng giải thích, “Ta có nói cũng chẳng biết người hiểu được không. Bệ hạ đang nghi ngờ Lương Vương, chuyện Vương Vinh sợ là một cái bẫy.”

Liễu Ngọc Như nói xong cũng thấy mình nói quá vắn tắt. Sợ Cổ Cửu Tư không hiểu nên nàng đang định giải thích thêm thì Cổ Cửu Tư chợt lên tiếng, “Ta không hối hận.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Cổ Cửu Tư lẳng lẽ nhìn nàng bằng ánh mắt điềm tĩnh và thông suốt, “Thật ra lúc đi tìm gã ta đã nghĩ tới khả năng này, nhưng ta vẫn quyết định đánh gã. Vấn đề này không khó giải quyết, khi ta và mẫu thân đi nhận lỗi thì cứ đánh gãy một chân ta trước mặt mọi người. Dù chuyện có bị truyền tới Đông Đô thì người ta cũng không tiện truy xét.”

Nói rồi Cổ Cửu Tư thở dài, miệng hắn cười song đôi mắt lại mang theo cay đắng, “Coi bộ Cổ gia phải trải qua mưa gió rồi.”

Liễu Ngọc Như im lặng, nội tâm nàng có chút khổ sở. Nàng nhìn người trước mặt, cảm thấy hắn tựa như trưởng thành trong nháy mắt. Nói đúng hơn, hắn luôn hiểu thấu đáo mọi chuyện, chẳng qua trước kia có điều kiện để hắn sống buông thả. Nhưng bây giờ hắn phải ép bản thân suy nghĩ những vấn đề hắn chẳng muốn nghĩ tới.

Liễu Ngọc Như thấy mình thật mâu thuẫn. Nàng vốn hy vọng người này trở nên chín chắn, làm một nam nhi tốt. Song giờ thấy hắn biểu hiện chẳng khác như vậy, nàng lại muốn hắn vĩnh viễn là thiếu niên chưa trải sự đời khiến mọi người vui vẻ.

Cố Cửu Tư nhìn bộ dạng của nàng, hắn không khỏi cười rộ, “Cái mặt này là sao? Người sắp bị gãy chân là ta còn chưa than thì người khổ sở làm gì?”

“Cố Cửu Tư...” Nàng thở dài, “Người yên tâm, ta đi với người. Nếu chân người gãy, ta cõng người về.”

“Ai muốn người làm chứ?” Cố Cửu Tư đứng dậy, cùng nàng đi ra khỏi Phật đường. Hắn vẫn cười cà lơ phất phơ như trước, “Cố gia chúng ta chưa xuống dốc tới mức khiến thiếu phu nhân phải cõng người.”

“Được rồi,” hắn nhéo mặt nàng, “mặt ủ mảy ẽ làm gì. Ta tính hết rồi, người đừng buồn.”

Liễu Ngọc Như không đáp lời. Nàng đi bên cạnh Cố Cửu Tư, tay áo hai người khẽ chạm vào nhau. Nàng rõ ràng cảm giác được, tay áo Cố Cửu Tư dường như đang run nhè nhẹ.

Hắn sợ.

Vào khoảnh khắc này, Liễu Ngọc Như chợt ý thức được điều đó.

Cố Cửu Tư thông minh, nhưng kinh nghiệm sống có hạn. Lần đầu thấy phụ mẫu gặp khó khăn, hắn rõ ràng muốn mình trưởng thành để đối mặt với sóng to gió lớn song rốt cuộc trong hắn vẫn có chút yếu đuối.

Nhưng hắn không nhắc đến, cũng chẳng cho ai thấy.

Thế nhưng Liễu Ngọc Như lại cảm nhận rõ nỗi bất an này. Khi hai người sánh bước trên hành lang, Liễu Ngọc Như không cầm lòng được mà cầm tay hắn.

Cổ Cửu Tư kinh ngạc quay đầu lại, Liễu Ngọc Như lẳng lặng nhìn hắn.

Ánh mắt nàng cứng cõi lại dịu dàng.

“Người đừng sợ,” nàng cất tiếng. Vào giây phút ấy, dường như có sức mạnh vô hình trấn an và che chở hắn. Hắn nghe nàng nói, “Để ta ở bên dìu người đứng lên, người sẽ không mất mặt.”

Cổ Cửu Tư không trả lời, hắn lẳng lẽ ngăm nhìn nàng.

Hắn chẳng hiểu tại sao, vào lúc này, tay hắn không còn run nữa.

Hắn chật vật cười.

“Được,” hắn nói, “cảm ơn người, thiếu phu nhân của ta.”

Chú thích

[1] Giàu đến nỗi sánh ngang với một quốc gia.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 22: Hẳn Là Tia Sáng Duy Nhất Trên Thế Gian Này

Khi Cố Cửu Tư theo Liễu Ngọc Như ra ngoài, Giang Nhu đã chờ sẵn ở cổng.

Bà thấy Cố Cửu Tư tới liền thầm thở phào nhẹ nhõm. Bà không nhiều lời, chỉ ngăn gọn bảo, “Nhanh chân lên.”

Nói rồi bà lập tức đi lên cỗ xe ngựa phía trước còn Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như lên cỗ phía sau. Cố Cửu Tư bĩu môi, Liễu Ngọc Như thấy vậy bèn nhỏ giọng hỏi, “Người sao thế?”

“Nương đảm bảo nghĩ ta sẽ đại náo một trận,” Cố Cửu Tư vừa hạ thấp âm lượng vừa cùng Liễu Ngọc Như lên xe. Hẳn lắm lắm, “Giờ thấy ta đến dám chừng bà sẽ ngấm cảm thán người thật lợi hại khi quản được ta.”

Liễu Ngọc Như chả nhìn cười nổi. Nàng cầm quạt tròn gõ nhẹ lên người hẳn, “Nhưng đúng là ta quản được người mà?”

“Không phải người quản ta,” Cố Cửu Tư cười nhạt, “lão tử là cam tâm tình nguyện.”

Liễu Ngọc Như: ...

Rồi rồi, người lợi hại nhất.

Hai người ngồi trong xe ngựa, Liễu Ngọc Như thảo luận thế cục hiện tại với hẳn. Cả hai vốn chỉ là trẻ con; thế giới trước kia của Liễu Ngọc Như chính là mảng trời nơi hậu viện, Cố Cửu Tư thì ngày ngày quanh quẩn ba

điểm trên một đường thẳng là sông bạc, tửu lầu, và nhà hân. Lúc ấy họ không hề nắm rõ thiên hạ vận hành thế nào, chỉ bắt đầu bù đắp kiến thức sau ngày thành hôn. Vì Cổ Cửu Tư học hành có hệ thống nên lý luận rành mạch hơn Liễu Ngọc Như, song Liễu Ngọc Như buôn bán bên ngoài nghe được nhiều chuyện từ người làm ăn nên lại có cách suy nghĩ khác biệt.

“Thiên hạ bao gồm mười ba châu, Hoài Nam trù phú nhất nhưng xét về thực quyền thì binh lực ở U Châu lại hùng mạnh. Ta nghe nói những đại lão gia phương Bắc trước giờ đều xem thường Dương Châu là nơi tiêu xài hoang phí. Nếu thiên hạ thật sự loạn thì e rằng Dương Châu sẽ thành miếng thịt béo ngậy.”

Cổ Cửu Tư ăn đậu phộng, thở dài bảo, “Ta chỉ hy vọng thiên hạ thái bình để ta tiếp tục tiêu tiền như nước, yên tâm làm công tử bột.”

“Ta cảm thấy quan lại phương Bắc chưa hẳn xem thường Hoài Nam như ngươi bảo.” Liễu Ngọc Như nghĩ ngợi rồi cân nhắc nói, “Gần đây ta quen một công tử đến từ U Châu. Dựa theo lời huynh ấy nói thì U Châu tuy dòm ngó sự giàu có của Dương Châu nhưng vô cùng thận trọng trong việc đối phó Dương Châu. Huynh ấy bảo đánh trận không phải chỉ cần binh tướng dũng mãnh là được; những vật tư như lương thực, quân trang cũng là yếu tố then chốt trên chiến trường. Nếu đúng như lời huynh ấy thì khi thiên hạ loạn, Dương Châu dĩ nhiên là miếng thịt béo, nhưng dù tướng sĩ chẳng tình nhuệ thì không phải ai cũng dám động...”

“Nhưng chúng ta có tiền.” Cổ Cửu Tư cười đáp trả, hân vừa quăng đậu phộng vừa nói, “Còn nhớ ta đã nói gì không? Bạc thật sự là gốc rễ cho niềm vui của con người.”

Liễu Ngọc Như cũng chịu thua cái thái độ bốn cột của Cổ Cửu Tư. Cổ Cửu Tư ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi mở miệng hỏi, “Công tử từ U Châu? Hân đến đây làm gì?”

“Bảo là muốn mua vải vóc cho quân đội...”

“Lạ thật.” Cố Cửu Tư vo đậu phộng trong tay, “Vật tư của quân đội đều do triều đình phân phát, sao U Châu lại đơn độc tự mình mua sắm?”

“Huynh ấy nói U Châu trời lạnh mà áo bông chống rét do triều đình cung cấp quá ít. Nhà huynh ấy là thương nhân nên muốn đưa đồ may sẵn cho binh lính trong quân đội.”

“Có thương nhân tốt như vậy?” Cố Cửu Tư bật thốt lên, “Chứ không phải triều đình cắt xén bạc cho mùa đông nên Phạm Hiên phải tự móc hầu bao à?”

“Không phải.” Liễu Ngọc Như cười cười, “Hôm đó ta có hỏi vị công tử này, huynh ấy giải thích rằng U Châu ở sát biên giới nên thường có kẻ địch bên ngoài quấy rối. Vì muốn tránh thủ tục rườm rà, tiên đế cho U Châu đặc quyền không cần nộp thuế muối mà dùng số tiền này để mua những vật tư triều đình chưa thể kịp thời cung cấp. Vì vậy dù cùng là tiết độ sứ nhưng U Châu Tiết độ sứ sở hữu quyền lợi lớn hơn Hoài Nam Tiết độ sứ.”

Có quân đội độc lập, có quyền lực kinh tế, chẳng khác gì một quốc gia thu nhỏ. Mỗi năm đến kỳ dâng lễ cho triều đình, U Châu Tiết độ sứ hiển nhiên có quyền cao hơn nhiều so với một Hoài Nam thiếu binh thiếu tướng.

“Nói vậy thì,” Cố Cửu Tư đột nhiên nghĩ đến, “đất phong của Lương Vương ở biên giới Tây Nam, ông ta...”

“Cũng tương tự,” Liễu Ngọc Như tiếp lời.

Lời này vừa thốt ra, hai người liếc nhau một cái.

Cố Cửu Tư thoáng trầm mặc, hần chậm rãi nói, “Lần sau người cần bàn chuyện với vị công tử này thì ta đi cùng người.”

Liễu Ngọc Như khẽ gật đầu, nỗi bất an trong lòng càng nặng nề hơn.

Nếu những địa phương như Lương Vương và U Châu đều có quyền độc lập tài chính lẫn quân đội, sợ rằng binh lính nơi đó không biết thiên tử chỉ biết vương.

Mỗi lần hiểu thế giới này hơn một chút, nội tâm Liễu Ngọc Như cảm thấy ngày thiên hạ đại loạn càng gần.

“Cửu Tư,” nàng nhin không được mà cất tiếng, “đợi sau khi về, chúng ta tìm nơi thích hợp để chia bớt sản nghiệp tới đó, không thể đặt toàn bộ gia sản ở Dương Châu.”

Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như. Sắc mặt cô nương ấy bình tĩnh song ánh mắt lại chẳng giấu được vẻ lo lắng. Hắn tức khắc hiểu nỗi sợ hãi trong lòng Liễu Ngọc Như. Hắn ngồi cạnh nàng, tay khoác vai nàng như với huynh đệ của mình. Trong nháy mắt khi tay hắn chạm vào Liễu Ngọc Như, Cố Cửu Tư cảm thấy có gì đấy kỳ lạ. Trực giác hắn mách bảo dường như Liễu Ngọc Như khác với Dương Văn Xương và Trần Tầm. Hắn nhất thời nghĩ mãi không ra điểm khác biệt này. Sau một hồi suy xét, hắn nghĩ chắc đại để vì đầu nàng hơi nhỏ.

Nàng không gầy gò nhưng khung xương nhỏ, lại có da có thịt nên lúc chạm vào cảm thấy rất êm ái. Hắn bỏ qua xúc động muốn xoa bóp nàng để mở miệng trấn an, “Liễu tiểu thư không cần bận tâm, trời sập thì có người sức dài vai rộng chống đỡ. Còn người cứ lo ăn no ngủ kỹ là được. Muốn làm gì thì cứ làm, không phải lo lắng. Người cứ âu lo mãi thế chỉ tổ chóng già. Người đừng tự tin thái quá vào vẻ đẹp thời tuổi trẻ mà ra sức chà đạp nó; lỡ đâu còn độ xuân thì mà mặt mũi nhăn nheo, tóc tai thưa thớt thì có phải uống phí tuổi xuân không.”

Liễu Ngọc Như nghĩ mình cần nghiêm túc nhưng Cố Cửu Tư ăn nói kiểu này khiến nàng chẳng nhin cười được. Nàng dùng quạt tròn che giấu nụ

cười của mình, dựa người vào ngực hẵn mà nói, “Người ấy à, sao chả bao giờ nghiêm chỉnh thế?”

“Ta cực kỳ đứng đắn á.” Cố Cửu Tư thoải mái xòe tay, vẻ mặt thành thật, “Ta đang an ủi người một cách vô cùng đứng đắn, vậy có được không?”

Liễu Ngọc Như cầm quạt tròn gỗ hẵn, Cố Cửu Tư vừa cười toe toét vừa tránh. Hai người đang chơi đùa, xe ngựa đột nhiên dừng lại; Liễu Ngọc Như nhào tới trước, Cố Cửu Tư vội đỡ nàng. Bên ngoài bỗng truyền đến thanh âm kinh ngạc từ Giang Nhu, “Vương đại nhân.”

Hai người liếc nhìn nhau, Liễu Ngọc Như vội vàng vén lên một góc màn xe. Xe ngựa của Giang Nhu đã dừng lại, phía trước xe bà tụ tập một nhóm người. Người cầm đầu là một nam nhân trung niên; vóc dáng ông ta cao lớn, toàn thân mặc quan phục màu đỏ tươi trông hơi lôi thôi. Phía sau ông ta là gia đình đang nâng cáng cứu thương. Trên cáng chính là Vương Vinh, kẻ bị đánh gãy chân nhưng giờ đã được băng bó kỹ lưỡng.

Liễu Ngọc Như quay đầu lại, nhỏ giọng nói, “Là Vương Thiện Tuyền.”

Cố Cửu Tư nhanh chóng tiến lại gần, hai người quan sát bên ngoài qua khe hở trên xe ngựa.

Giang Nhu không ngờ mới đi nửa đường đã gặp Vương Vinh. Quan sát bộ dạng của Vương Vinh, nội tâm bà lập tức vừa đổ mồ hôi lạnh vừa thấy may là Liễu Ngọc Như nhảy bén. Vương Thiện Tuyền thật sự mang người tới cửa giữa đêm hôm khuya khoắt; sợ là Vương Vinh vừa mới được bó chân kỹ càng xong đã vội đi ngay.

Bà giả vờ mình tình cờ gặp bọn họ, nhìn Vương Thiện Tuyền mà nói, “Vương đại nhân! Sao ngài lại ở đây? Ta đang định đến quý phủ tìm ngài đây!”

Vương Thiện Tuyền nghe vậy cũng hơi sững sờ, có vẻ ông ta không ngờ tới việc này. Song ông ta mau chóng cúi người chào, “Cố phu nhân, Vương mỗ cũng đang muốn tới Cố phủ tìm Cố đại nhân và ngài, không ngờ lại gặp ngài ở đây.”

Nói xong, ông ta chẳng chờ Giang Nhu trả lời mà giành nói trước, “Sau khi Vương mỗ biết tiểu nhi phát sinh xung đột với lệnh công tử ở tửu lầu thì thấy áy náy trong lòng nên mới cố ý mang nó tới cửa tạ lỗi. Hy vọng người lớn ở Cố phủ không chấp trẻ nhỏ, tiểu nhi cũng đã gây một chân nên mong ngài nhìn vào đó mà bỏ qua cho nó.”

Vương Thiện Tuyền lui một bước, khom người trước Giang Nhu, “Lão phu ở đây chịu tội thay tiểu nhi! Tiểu nhi say rượu không biết nữ tử kia là thiếu phu nhân của quý phủ mới sinh lòng hâm mộ muốn kết giao, không nghĩ làm vậy là đắc tội với đại công tử. Tất cả đều là lỗi của tiểu nhi nên ngài muốn đánh thì chúng ta cũng chấp nhận, chỉ mong Cố phủ giơ cao đánh khẽ thôi.”

Vương Thiện Tuyền nói mấy câu đã giảm nhẹ sự tình thành Cố Cửu Tư ghen tuông đánh gãy chân Vương Vinh.

Cố Cửu Tư ở trong xe ngựa nghiêng răng, thấp giọng hầm hè, “Ta muốn ra ngoài đánh chết ông ta.”

Liễu Ngọc Như túm lấy tay áo hăn, nàng sợ hăn lao ra thật bèn nhỏ nhẹ khuyên bảo, “Đừng manh động như vậy, chờ bà bà gọi chúng ta ra đã.”

Giang Nhu nghe Vương Thiện Tuyền nói liền thở dài rồi từ tốn cất tiếng, “Vương đại nhân, không dám đối gạt ngài, lúc ở nhà nghe kể chuyện này ta cũng bất an mới lập tức mang nhi tử tới cửa để nói lời xin lỗi với ngài. Cố gia chỉ là hộ thương nhân, con ta lại dễ xúc động; nó thấy quý công tử vì nhi tức ta xinh đẹp mà nói vài câu liền nhất thời phần nộ nên mới mạnh tay như vậy. Đây đều do Cố gia không biết dạy dỗ. Ta đã khiển trách Cửu Tư;

Vương công tử coi trọng Ngọc Như – nhi tức của ta – là phúc của Ngọc Như, chỉ nói dăm ba câu thì có đáng gì? Gia đình kịp thời ngăn cản nên không xảy ra sự cố gì to tát, lại thêm người ta chỉ tán dương thê tử người hợp khẩu vị của hần, muốn thê tử người đùa bỡn với hần một chút thì sao có thể nặng tay vậy đâu? Ngài thấy đúng không?”

Bà vừa dứt lời, sắc mặt Vương Thiện Tuyền lập tức méo mó. Người qua đường nghe chân tướng sự việc liền bắt đầu bàn luận xôn xao. Cố Cửu Tư nhìn nhìn Liễu Ngọc Như mà thì thào, “Lát nữa người tuyệt đối đừng xuống xe ngựa.”

“Tại sao?” Liễu Ngọc Như thấy lạ bèn hỏi.

Cố Cửu Tư vội nói, “Người xuất đầu lộ diện thì chẳng phải nương ta bảo gã nảy sinh ý xấu vì người xinh đẹp thành nói điều còn gì!”

Liễu Ngọc Như: ...

Nàng nhin không được mà hung hăng nhéo Cố Cửu Tư một cái. Cố Cửu Tư đau đến hít vào ngụm khí lạnh, “Người đúng là phụ nhân độc ác!”

Liễu Ngọc Như trừng mắt nhìn hần.

Bên ngoài, Vương Thiện Tuyền phản ứng rất nhanh, “Phu nhân hiểu lầm, con ta chỉ tán thưởng thiếu phu nhân phong thái kiêu sa và mong mỗi được kết giao. Lúc ấy thật sự không nghĩ đó là thiếu phu nhân Cố gia, nếu biết thì dù bị đánh chết con ta cũng chẳng dám trêu chọc! Bây giờ chân con ta đã gãy, mong Cố phu nhân chữa đường sống cho ta!”

Nói rồi Vương Thiện Tuyền tức khắc muốn quỳ xuống, Giang Nhu vội vàng đỡ quản gia nâng ông ta dậy. Song Vương Thiện Tuyền khăng khăng đòi quỳ, vừa quỳ vừa nói, “Ta biết trong lòng phu nhân nhận định chuyện này thế nào, dù ta nói gì chẳng nữa đều không thể thuyết phục ngài. Lão

phu chỉ biết vứt bỏ thể diện cầu xin đại phu nhân khoan dung mà tha thứ cho con ta...”

“Vương đại nhân làm gì vậy!” Cái quỳ này khiến Giang Nhu luống cuống. Vương Thiện Tuyên là tiết độ sứ, mặc kệ nguyên nhân ra sao, nếu chuyện hôm nay ông ta quỳ truyền đến Đông Đô thì sẽ rắc rối to. Cổ gia dám để một tiết độ sứ quỳ xuống xin tha thứ trong khi nhi tử ông ta còn bị đánh gãy chân; phận là thương nhân nhưng gây ra việc thế này thì chính là tát vào mặt mũi triều đình lẫn thiên tử!

Thấy tình huống nguy cấp, Liễu Ngọc Như tức thì hoảng hốt. Nàng vội vàng đẩy Cổ Cửu Tư, nói nhỏ, “Người mau đi quỳ!”

Cổ Cửu Tư hơi sững sờ nhưng lập tức hiểu ý Liễu Ngọc Như; bọn họ phải làm dữ dội hơn Vương Thiện Tuyên. Hắn nhanh chóng xốc rèm, xông thẳng ra ngoài. Giữa lúc mọi người chưa kịp phản ứng, hắn vọt tới trước mặt Vương Thiện Tuyên mà vừa lôi kéo ông ta vừa lớn tiếng hô, “Vương đại nhân, ngài chừa đường sống cho Cổ gia đi!”

Lời hắn nói khiến mọi người đều ngây dại, Liễu Ngọc Như thì cuống cả lên.

Bảo hắn nhún nhường quỳ mà lại diễn trò kiên cường bất khuất! Nàng vội xuống xe ngựa rồi đến giữa đám người để ngăn Cổ Cửu Tư, “Cửu Tư, đừng nghịch ngợm, mau nhận sai đi.”

Nàng lúng túng nhìn Vương Thiện Tuyên cùng Vương Vinh mà mở miệng, “Vương đại nhân, xin lỗi vì tính tình phu quân ta bốc đồng lại trẻ con. Ngài đừng trách móc hắn.”

Nàng vừa nói vừa quay đầu nhìn Cổ Cửu Tư, “Người buông tay đi! Mau xin lỗi!”

“Vương đại nhân,” Cố Cửu Tư không hề buông tay, hần lẳng lẳng nhìn Vương Thiện Tuyền mà chân thành nói, “hôm nay ra tay đánh Vương công tử là lỗi của ta, ta nguyện ý tạ tội. Nhưng trước đó ta hy vọng Vương công tử tạ lỗi với thê tử của ta đã.”

“Cố đại công tử...” Môi Vương Thiện Tuyền khẽ run giống như đang tức giận, “Hãy học cách khoan dung độ lượng đi!”

Cố Cửu Tư vô cùng bình tĩnh, tay vẫn nắm chặt Vương Thiện Tuyền chứ chẳng hề lùi bước. Xung quanh bu đầy người đến xem vở kịch này. Cố Cửu Tư lên tiếng, “Hôm nay phu nhân ta đến từ lâu bàn chuyện làm ăn, Vương công tử chẳng hiểu tại sao lại mở miệng sỉ nhục danh dự của thê tử ta. Tính thê tử ta yếu đuối nên chỉ muốn rời đi, Vương công tử lại chả chịu buông tha nàng, muốn nàng ở lại tiếp khách. Gia đình cùng đối tác làm ăn với thê tử ta ra mặt giải cứu mới bảo vệ nàng khỏi chịu nhục nhã.”

“Người nói láo!” Vương Vinh ngồi trên cang cửu thương phẫn nộ quát, “Ta chỉ tán dương thiếu phu nhân vài câu, hỏi nàng là người ở đâu, sao qua miệng người lại thành sỉ nhục?”

“Ta có nói láo hay không thì dẫn người có mặt ở đây tới đây tra hỏi chẳng phải sẽ rõ sao?”

Cố Cửu Tư quay đầu nhìn Vương Vinh, điềm tĩnh nói, “Gia đình đi cùng phu nhân ta là người trước giờ ta quen dùng, ai hay đến mấy chỗ tụ họp lớn đều quen mặt. Người nói mình không biết đó là thiếu phu nhân Cố phủ thì sao ta có thể tin? Cứ coi như người không biết mặt gia đình ấy, không biết đây là thiếu phu nhân Cố phủ, thì người cũng chả có quyền sỉ nhục một nữ tử bình thường. Chẳng lẽ là con của tiết độ sứ là muốn làm gì thì làm? Chẳng lẽ trên thế gian này, đối phương có quyền thế mới đi tạ lỗi, còn nếu không phải thiếu phu nhân Cố phủ thì có thể tùy ý đùa giỡn nhục nhã?”

Hắn vừa dứt lời, bách tính ở đây đều rủ rỉ thì thầm. Vương Thiện Tuyền đưa mắt ra hiệu, Vương Vinh liền tức giận nói, “Người nói gì mà chả đúng. Cữu cữu người ở Đông Đô làm thượng thư, Cố gia là nhà giàu nhất Dương Châu, phụ thân ta chỉ là quan địa phương còn dám trêu chọc người sao?”

“Phải, cữu cữu ta đúng là giữ chức thượng thư. Nhưng quốc có quốc pháp, triều có triều cương, Cố gia chỉ là hộ thương nhân, chẳng lẽ lại dám qua mặt vương pháp và triều đình? Vương đại nhân, ngài là tiết độ sứ, là rường cột nước nhà, là đại thần đương triều, ngài quỳ trước Cố gia chính là ép Cố gia thành mục tiêu cho ngàn người công kích.”

“Hôm nay ta thật sự đã ra tay đánh Vương công tử. Thân là thường dân mà qua mặt vương pháp để tự tiện trừng phạt người khác là ta sai, Cữu Tư tình nguyện chịu trách nhiệm. Nhưng ta cũng là trượng phu của thê tử ta. Thê tử chịu nhục, nhà ta chịu nhục, nếu ta chả quan tâm thì còn đáng gọi là trượng phu, là nhi tử sao?”

“Cữu Tư...”

Giang Nhu ngơ ngác nhìn Cố Cữu Tư. Bà chẳng bao giờ nghĩ sẽ có ngày con mình thốt ra những lời ấy.

Bà quen với bản tính trong sáng của Cố Cữu Tư, song chưa từng nghĩ nhi tử đủ khả năng gánh vác đến thế.

Cố Cữu Tư buông Vương Thiện Tuyền ra, lui một bước rồi vái chào Giang Nhu, “Phận làm con mà gây chuyện sai trái khiến mẫu thân lo lắng là lỗi của nhi tử. Đây là cái sai thứ nhất của Cữu Tư.”

Cố Cữu Tư lại khom người về phía Vương Thiện Tuyền, “Vương đại nhân làm người cha thương con, ta đánh trọng thương quý công tử khiến Vương đại nhân đau lòng khôn xiết. Đây là cái sai thứ hai của Cữu Tư.”

“Cố đại công tử...”

Vương Thiện Tuyền muốn mở miệng song Cố Cửu Tư chả để ý mà quay đầu hướng về phía Đông Đô. Hắn gặp người thật thấp, “Thân là con dân Đại Vinh, làm thương nhân nhưng lại bỏ qua tôn ti trật tự, ra tay đả thương Vương công tử. Dù là hành động bảo vệ thể tử, bảo vệ gia đình, nhưng vẫn là tội lỗi khó tha. Đây là cái sai thứ ba của Cửu Tư.”

Cố Cửu Tư cúi đầu xong bèn đứng thẳng dậy. Hắn dùng sắc mặt điềm tĩnh mà nhìn Vương Thiện Tuyền, “Cửu Tư không hiểu hết việc thế gian, ta chỉ biết có lỗi phải nhận, có tội phải phạt. Hôm nay Cửu Tư có lỗi nên ta nhận sai, ta đánh gãy chân Vương công tử thì sẽ lấy một chân bù lại. Nhưng trước đây xin hỏi Vương công tử, người có nhận lỗi của mình không?!”

Vương Vinh hoảng sợ. Gã nhìn Vương Thiện Tuyền nhưng ông ta nhất thời cũng không biết xử lý thế nào. Ông ta có thể đối phó với một Giang Nhu vòng vo song đối mặt với một Cố Cửu Tư thẳng thắn vạch trần người khác, ông ta chẳng biết hành xử ra sao mới ổn thỏa.

Người quen mang mặt nạ khi bất chợt gặp đứa trẻ miệng còn hôi sữa lại còn chân thành như vậy sẽ không biết cách xử trí.

Không thấy Vương Thiện Tuyền trả lời, Vương Vinh chỉ biết cứng ngắt mở miệng, “Nếu nói mấy câu với một nữ tử là sai thì ta cũng chỉ có thể nhận cái sai này.”

Gã vừa dứt lời, Cố Cửu Tư tức khắc rút vỏ đao từ gia đình đứng cạnh mà đập vào chân mình!

Liễu Ngọc Như vô ý thức muốn cản hắn, nhưng trong đám người có một bàn tay nhanh hơn nàng đã ngăn Cố Cửu Tư lại.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn thì thấy một thanh niên cực kỳ khôi ngô. Liễu Ngọc Như ngăn người, chần chừ gọi, “Chu công tử?”

“Cố đại công tử dám làm dám chịu, phẩm hạnh cao quý, Chu mỗ vô cùng bội phục.” Chu Diệp lấy lại đao từ tay Cố Cửu Tư, cười với mọi người, “Nhưng Chu mỗ thấy trong việc này là Vương công tử làm sai trước. Cố đại công tử sống tình nghĩa nên đứng ra bảo vệ thể tử, tuy có tội nhưng xét về tình vẫn hiểu được. Cố đại công tử còn phải giúp ta vận chuyển hàng hóa, nếu bị gãy chân thì khó cho ta quá.”

Nói rồi Chu Diệp vừa cười vừa rút roi da trên lưng xuống, hắn quay đầu nhìn Vương Thiện Tuyên, “Vương đại nhân, tại hạ đề nghị đổi chân gãy thành hai mươi roi để đền tội với ngài. Ngài thấy thế nào?”

“Người là ai?” Vương Thiện Tuyên nhú mày, có chút bất mãn với thanh niên đột nhiên xuất hiện này.

Chu Diệp cười cười, cung kính hành lễ, “Tại hạ là Chu Diệp, nhi tử của Chu Cao Lăng ở U Châu, xin bái kiến đại nhân.”

Một người nếu chỉ cần xưng tên mà không cần báo tước hiệu tất nhiên chẳng phải nhân vật tầm thường.

Nghe tên Chu Cao Lăng, Giang Nhu lẫn Vương Thiện Tuyên đều sửng sốt. Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như lại không rõ đây là ai, chỉ biết chắc chắn không phải kẻ tầm thường nên hai người đành im lặng.

Mấy đứa nhỏ không biết nhưng Giang Nhu lại rành rẽ.

Chu Cao Lăng là một vị tướng dũng mãnh trong quân đội U Châu. Năm xưa, ông cùng với Phạm Hiên là phụ tá đắc lực cho thái thú tiền nhiệm của U Châu. Phạm Hiên quan văn, Chu Cao Lăng hành quân; ông chinh chiến tại U Châu trăm trận không một lần thất bại, là món vũ khí sắc bén của quốc gia. Bây giờ Phạm Hiên trở thành U Châu Tiết độ sứ thì ông càng được trọng dụng. Hai người huynh đệ tình thâm, nói không ngoa rằng tuy Phạm Hiên làm U Châu Tiết độ sứ nhưng hai người Phạm – Chu lại cùng quản lý.

Chu Diệp thế mà là nhi tử của Chu Cao Lăng!

Vương Thiện Tuyền thoáng kinh ngạc, nhưng ông ta phản ứng cực nhanh, mau miệng bảo, “Đúng là Chu công tử! Công tử nói quá lời, con ta dù bị thương nặng nhưng không thể giày vò Cố đại công tử. Thôi...” Vương Thiện Tuyền khoát tay rồi nói tiếp, “dừng ở đây thôi.”

Vương Thiện Tuyền vừa hành lễ với Giang Nhu vừa thở dài, “Cố gia không để bụng việc của khuyến tử[1] khiến Vương mỗ vô cùng cảm kích. Hiếu lăm đã được giải quyết thì chuyện đến đây coi như xong đi.”

“Vương đại nhân quá lời,” Giang Nhu cũng thở dài, “chỉ là chuyện trẻ con với nhau, mong rằng không tổn hại sự hòa thuận giữa hai nhà.”

Hai người hàn huyên thêm dăm ba câu, đúng lúc Vương Thiện Tuyền muốn dẫn Vương Vinh rời đi thì Cố Cửu Tư cất tiếng, “Đứng lại.”

Tất cả mọi người đều nhìn hẩn. Liễu Ngọc Như biết Cố Cửu Tư lại nóng tính bèn âm thầm kéo ống tay áo của hẩn nhưng Cố Cửu Tư nắm chặt tay nàng. Tay hẩn cầm lấy tay nàng, mắt hẩn nhìn chăm chăm Vương Vinh, “Người chưa xin lỗi Ngọc Như.”

“Người đừng quá đáng!” Vương Vinh chịu không nổi mà giận dữ nói, “Cố Cửu Tư, đừng có ý thế hiếp người!”

“Ta không ý thế hiếp người.”

Cố Cửu Tư lấy roi từ trong tay Chu Diệp rồi đi đến trước mặt Vương Vinh, hẩn đột nhiên vung roi lên.

Vương Vinh sợ đến co rúm người nhưng đã thấy Cố Cửu Tư trở tay vung roi ra sau lưng. Ngay sau tiếng “chát” là thanh âm da thịt bị bong tróc!

Tất cả mọi người trợn trừng mắt, cả Chu Diệp cũng sửng sờ. Cố Cửu Tư vẫn nhìn chòng chọc Vương Vinh, “Ta đã nói rằng làm sai thì phải xin lỗi. Vương công tử có nhận sai hay không?”

Wang Vinh bị hù dọa tới mức đầu óc mụ mẫm. Người xung quanh thấy Cố Cửu Tư lại giơ tay quất roi. Hắn ra tay cực kỳ tàn nhẫn, không hề có chút nao núng, máu thịt bắt đầu thấm qua lớp áo trắng của hắn. Ánh mắt Cố Cửu Tư đeo bám Vương Vinh, hắn lặp lại, “Wang công tử có nhận sai hay không?”

Wang Vinh im thin thít, Cố Cửu Tư liền quất thêm một roi lên lưng.

Sắc mặt hắn trắng bệch, dáng đứng lung lay như sắp ngã, từng giọt mồ hôi lớn rơi xuống.

“Wang công tử có nhận sai hay không?”

“Wang công tử có nhận sai hay không?”

“Wang công tử...”

“Đủ rồi!” Giang Nhu nhin không được mà lên tiếng. Bà nhào tới trước giữ lại tay Cố Cửu Tư, vành mắt bà đỏ hoe, “Đủ rồi, Cửu Tư à, vậy là đủ rồi!”

Giang Nhu ngược mắt nhìn Cố Cửu Tư, đứa con dường như đã đột ngột trưởng thành của bà.

Bà hiểu rõ ý Cố Cửu Tư, vì hiểu nên bà mới đau lòng.

Cố Cửu Tư muốn đòi lại công bằng cho Liễu Ngọc Như, hắn muốn Vương Vinh phải gánh cái tội này. Vương Vinh nhận tội, hắn chịu hai mươi roi; bất chấp tương lai thế nào thì chả ai có thể phán xét Cố gia. Hắn đánh

Vương Vinh, hăn bồi thường bằng hai mươi roi; còn lý do đánh Vương Vinh thì gã phải nhận.

Giang Nhu hiểu rõ tâm tư này của Cố Cửu Tư.

Bà làm mẫu thân, xưa nay che chở Cố Cửu Tư chính vì hy vọng hăn có thể mãi mãi sống vô tư vui vẻ. Cố Cửu Tư trưởng thành, đôi mắt sáng tỏ nhìn thấu thế gian, lại dùng cách thức máu me đầm đìa của riêng hăn để phản kháng. Sự đau lòng khiến Giang Nhu cảm thấy không thể kìm nén nổi hổ thẹn của bậc phụ mẫu; chẳng đủ khả năng bảo vệ tốt con mình là khuyết điểm của bà.

Bà kéo tay Cố Cửu Tư, khóc đến khàn cả giọng, “Cửu Tư... Đủ rồi...”

“Nương,” Cố Cửu Tư quay đầu nhìn Giang Nhu, mặt tái nhợt song hăn vẫn bật cười cứ như chả hề có gì xảy ra, “con không sao. Con sắp nhọc quán rồi, là nam tử hán. Người đừng như vậy, người ngoài sẽ chê cười.”

Giang Nhu im lặng không đáp, tất cả lời bà muốn nói đều đọng trong những giọt nước mắt. Bà chỉ giữ lấy hăn mà ra sức lắc đầu.

Song ý chí Cố Cửu Tư rất sắt đá, hăn đưa tay ngăn bà. Sau đấy hăn lại quất một roi lên người, cất giọng nói, “Mười lăm roi, Vương Vinh, xin lỗi đi!”

“Mười sáu roi, Vương Vinh, nói chuyện!”

“Mười bảy roi...”

“Mười tám...”

...

“Hai...mười!”

Khoảnh khắc Cố Cửu Tư lên tiếng, thanh âm hần dường như chẳng còn chút sức lực. Người hần nghiêng ngã, mắt vẫn nhìn Vương Vinh, “Vương công tử, ta đã chịu xong hai mươi roi.” Nói rồi hần nở nụ cười cay đắng, “Người vẫn chưa chịu cho Cố gia một lời xin lỗi sao?”

Wương Vinh chẳng dám hé răng, gãi sợ hãi nhìn Cố Cửu Tư.

Trên lưng Cố Cửu Tư máu me bê bết, roi còn dính máu thịt. Hần kéo roi, chân tiến lên trước một bước...

Wương Vinh rốt cuộc mất khống chế. Gãi nhìn bộ dạng của Cố Cửu Tư, tay ôm đầu kêu to, “Ta xin lỗi! Ta sai rồi! Thật xin lỗi, thiếu phu nhân! Ta sai rồi!”

Nghe được lời này, Cố Cửu Tư dừng chân. Hần quay đầu lại nhìn Liễu Ngọc Như, miệng nở nụ cười.

“Gãi xin lỗi người.”

Hần nhẹ nhàng thốt nên câu này, nụ cười của hần vừa chân thành tha thiết vừa trong trẻo. Liễu Ngọc Như lặng lẽ nhìn, nàng không nói nên lời cảm xúc hiện tại trong mình. Về sau khi đã lớn tuổi, đã chứng kiến sự hỗn loạn của thế giới, ngẫm nghĩ lại nàng mới hiểu nên hình dung thế nào.

Trong khoảnh khắc ấy, Cố Cửu Tư giống một tia sáng chiếu xuống thế gian tăm tối này. Tất cả mọi người đều mang mặt nạ gương nanh múa vuốt, chỉ mình hần thành thật lại bướng bỉnh, rực rỡ mà cố chấp đứng giữa nhân gian. Thật khiến đôi mắt của người nhìn hần phải đỏ hoe.

Nàng bật cười, nhưng nụ cười trong mắt không hiểu sao có chút nhòe nhoẹt.

“Đồ đần.”

Nàng cất tiếng.

Tại sao có thể tồn tại thứ đồ đồ nhất định phải phân biệt đúng sai, công bằng chính trực, nói một không hai, tuyên bố không để nàng chịu chút xiu ảm ức liền sống chết đòi lấy một lời xin lỗi cho nàng.

Cố Cửu Tư cười. Hắn muốn nói gì đấy nhưng khi mở miệng thì cảnh vật trước mắt chợt trở nên nhập nhòa, hắn liền hướng về trước mà ngã xuống.

Liễu Ngọc Như gấp gáp chạy tới, tay ôm lấy hắn vào lòng.

Người xung quanh đều luống cuống, Giang Nhu vội kêu, “Mau tìm đại phu đến đây!”

Chu Diệp cũng nói ngay, “Vết thương nặng vậy thì đừng cử động. Cạnh đây có y quán, để ta đi lấy cáng cứu thương.”

Bốn bề rối loạn, Cố Cửu Tư cả người mất hết sức lực bèn ngã vào lòng Liễu Ngọc Như. Hắn mở miệng thì thầm, “Ta có lợi hại không?”

Liễu Ngọc Như vừa muốn khóc, lại vừa muốn cười. Lần này nàng không dùng quạt tròn gõ hắn, nàng khàn giọng bảo, “Lợi hại, rất lợi hại.”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền vừa lòng nhắm mắt lại.

Nhờ Chu Diệp giúp đỡ, Liễu Ngọc Như cùng Giang Nhu chặt vật đưa Cố Cửu Tư về Cố phủ. Chu Diệp có nhiều kinh nghiệm xử lý vết thương, lúc đại phu đến băng bó cho Cố Cửu Tư cũng tán dương hắn.

Cố Lăng Hoa lúc này đã về phủ, ông đến thăm Cố Cửu Tư rồi nghe hạ nhân kể lại đầu đuôi câu chuyện. Cố Lăng Hoa tức giận nói, “Vương Thiện Tuyên khinh người quá đáng! Để ta đi...”

Giang Nhu thấy Chu Diệp còn ở đây bèn mau chóng lôi kéo Cố Lăng Hoa, bà hạ giọng nhắc, “Chúng ta vào trong hẵng nói.”

Dứt lời liền kéo Cổ Lãng Hoa đi vào gian phòng trong.

Liễu Ngọc Như và Chu Diệp ngồi ngoài phòng khách. Tâm tư Liễu Ngọc Như hoàn toàn đặt ở trên người Cổ Cửu Tư nên trông nàng rất thần thờ. Chu Diệp thấy vậy thì do dự giây lát rồi an ủi, “Thiếu phu nhân đừng lo. Đại công tử trẻ tuổi, thân thể cường tráng, chú ý dưỡng thương sẽ không có gì đáng ngại.”

Liễu Ngọc Như nghe thấy tiếng Chu Diệp bèn vội vàng hoàn hồn, nàng gượng cười, “Hôm nay để Chu công tử chế giễu rồi.”

“Làm gì có.” Chu Diệp thở dài, “Ta thấy rõ Vương gia khinh người quá đáng. Tiếc rằng Chu mỗ ở Đông Đô thấp cổ bé họng nên không thể nói thêm đôi lời có lợi cho đại công tử.”

“Công tử nghĩa hiệp can đảm, hôm nay ngài chịu ra mặt nói vài câu là Cổ gia đã vô cùng cảm kích.” Liễu Ngọc Như vội bảo, nàng cảm ơn, “Nếu không có đại công tử, lần này e rằng lang quân nhà ta phải bị gãy chân mới yên chuyện.”

“Hai mươi roi này cũng không nhẹ hơn so với gãy chân.” Chu Diệp cảm thán, “Trên triều từng có quan văn bị hai mươi roi quất chết...”

Chưa nói xong Chu Diệp đã thấy những lời này thiếu tế nhị, hăn liền châm chọc tiếp lời, “Có điều ta thấy võ nghệ đại công tử cao cường nên sẽ không sao đâu.”

“Đa tạ lời chúc lành của công tử.” Liễu Ngọc Như cười cười, “Lần đầu Chu công tử ghé qua nhà mà gặp phải tình huống thế này thật xấu hổ quá. Khi nào vết thương lang quân nhà ta lành chắc chắn sẽ mở tiệc chiêu đãi công tử để tỏ lòng biết ơn.”

“Đây chỉ là việc nhỏ thôi.” Chu Diệp khoát khoát tay, “Đại công tử bình phục mới quan trọng. Đêm đã khuya, Chu mỗ không dám làm phiền nữa.”

Chu Diệp đứng dậy, hàn huyên với Liễu Ngọc Như thêm vài câu rồi rời khỏi Cố phủ.

Liễu Ngọc Như tiễn Chu Diệp xong thì về phòng. Vết thương của Cố Cửu Tư đã được xử lý tốt, hãn đang nằm trên giường mơ màng ngủ.

Trán hãn đầy mồ hôi, Liễu Ngọc Như vắt khăn rồi nhẹ nhàng lau sạch trán cho hãn. Cố Cửu Tư chậm rãi nhắm nghiền mắt, lơ mơ nói, “Hôm nay lưng ta đau, chả muốn ngủ trên đất đâu. Chúng ta nằm chen chúc một chút được không?”

“Được,” Giọng Liễu Ngọc Như nhỏ nhẹ, nàng chà khăn rồi lại bắt đầu lau tay cho hãn.

Cố Cửu Tư mở mắt ra. Hãn đang nằm sấp, một tay đệm dưới cằm, đầu quay lại nhìn nàng, “Sao tự nhiên người dễ tính thế? Có phải hôm nay bị ta mê hoặc, cảm thấy ta cực kỳ đẹp trai? Cực kỳ quyến rũ?”

Nghe Cố Cửu Tư nói vậy, lại nhìn gương mặt đắc ý của hãn, Liễu Ngọc Như nhin cười không được. Nàng không dám tùy tiện đánh hãn, chỉ nói, “Cố Cửu Tư, người học từ ai cái miệng thích thối phồng bản lĩnh của mình?”

“Thế này sao gọi là thối phồng được?” Cố Cửu Tư hết sức chính trực khẳng định, “Mấy lời này đều là thật, con người ta trước giờ chưa từng nói láo.”

Liễu Ngọc Như bị hãn trêu đùa bèn khẽ cười.

Cố Cửu Tư nằm trên giường ngắm nàng cười. Khi hãn thở dài một hơi rồi quay đầu đi thì chợt nghe thấy Liễu Ngọc Như nói, “Đưa móng kia đây.”

Cố Cửu Tư chìa bàn tay còn lại ra, bất mãn bảo, “Móng gì mà móng, cái này gọi là tay.”

Liễu Ngọc Như cúi đầu, tỉ mỉ lau từng ngón tay của hắn. Cố Cửu Tư hơi mệt, hắn híp mắt lại, cảm thấy thật dễ chịu khi Liễu Ngọc Như lau tay thế này cho hắn.

Hạ nhân đứng cạnh quan sát hai người rồi yên lặng rút lui. Liễu Ngọc Như cân nhắc một hồi, rốt cuộc vẫn lên tiếng, “Về sau đừng như vậy.”

“Hửm?”

Cố Cửu Tư mở mắt ra, Liễu Ngọc Như không dám ngẩng đầu nhìn hắn. Nàng lí nhí, “Thật ra ta chẳng thèm để ý có được xin lỗi hay không. Về sau người hãy học cách khéo léo đưa đẩy một chút, đừng quá bộc trực như vậy.”

“Hôm nay người chơi liêu, Vương Thiện Tuyền không biết cách giải quyết người thẳng tính. Nhưng không phải lúc nào cũng may mắn như thế, cứ giữ cái tính không chịu cúi đầu dù chỉ một chút thì người sẽ thua thiệt.”

Cố Cửu Tư im lặng. Lát sau, hắn từ tốn trả lời, “Ta đã biết. Về sau ta sẽ không gây phiền toái cho người và nương nữa.”

“Ta không phải...”

“Người có vui không?”

Cố Cửu Tư đột nhiên hỏi, Liễu Ngọc Như kinh ngạc. Nàng ngẩng đầu nhìn Cố Cửu Tư, ánh mắt mang theo chút mờ mịt. Cố Cửu Tư dán mặt trên tay, ngoẹo đầu nhìn nàng, “Thấy Vương Vinh bị hù dọa phải xin lỗi người, trong lòng có tí sung sướng nào không?”

Liễu Ngọc Như không đáp, Cố Cửu Tư nói tiếp, “Tính tình Trần Tầm hồi bé cũng giống người, bị người khác bắt nạt mà chả dám hé răng phản bác. Ta đánh toi bởi những kẻ bắt nạt hăn, hăn nghe đám đó xin lỗi liền cao hứng quá mà khóc.”

Cố Cửu Tư rút tay mình khỏi tay Liễu Ngọc Như để vỗ vỗ vai nàng, “Ta biết trước kia người chịu nhiều ảm ức nhưng giờ thì ổn rồi, đã thành người của ta thì ta sẽ bảo kê người.”

Liễu Ngọc Như nghe lời lẽ ngây thơ như vậy lại không tự chủ được mà muốn khóc. Cố Cửu Tư đặc ý nhìn nàng, “Ta nói vậy để người đừng lo lắng, ta... Đây... Sao người lại khóc?”

Cố Cửu Tư sợ tới nỗi luống cuống hỏi, “Sao người kỳ quặc vậy? Chẳng nói chẳng rằng đã khóc rồi?”

“Được rồi, được rồi.” Thấy nước mắt Liễu Ngọc Như lăn chã rơi, Cố Cửu Tư vội dỗ, “Sau này ta không lỗ mãng như thế nữa, ta sẽ dùng cách khác. Ta sẽ nghĩ biện pháp tốt hơn, người đừng khóc nữa nhé? Hôm nay đánh bại Vương gia là chuyện vui, người đừng ủ rũ vậy. Người xem, ta đánh gãy một chân Vương Vinh nhưng đền bằng hai mươi roi; Vương gia mồm năm miệng mười cũng phải thua, chuyện này có đến Đông Đô thì cũng chẳng đủ sức gây phiền hà cho cữu cữu. Hai mươi roi đổi một cái chân là chúng ta lời rồi!”

Liễu Ngọc Như nghe Cố Cửu Tư nói thì dờ khóc dờ cười. Cố Cửu Tư đưa tay vuốt cằm Liễu Ngọc Như, vô tư nói, “Đừng khóc, nào, cười một cái cho gia xem.”

Liễu Ngọc Như bật cười, Cố Cửu Tư gật gù, “Thế mới được. Vui lên nào, ta ở đây thì người có gì oan ức chứ? Người cứ khóc mãi sẽ khiến ta thấy mình thất bại trong việc làm trượng phu, người đâu thể bắt ta học theo Chu U Vương đốt lửa[2] chứ hả?”

“Ta cao hứng.” Liễu Ngọc Như thì thầm, “Có người tốt với ta như vậy, ta rất cao hứng.”

“Vậy sao người còn khóc?” Cố Cửu Tư khó hiểu hỏi.

Liễu Ngọc Như hít vào một hơi, thấp giọng đáp, “Vì ta đau lòng.”

Câu trả lời này khiến Cố Cửu Tư ngẩn người.

Trần Tâm và Dương Văn Xương không nói những lời như vậy. Giờ phút này hẳn rất cuộc ý thức được Liễu Ngọc Như khác với các huynh đệ của hắn. Hắn cảm thấy bối rối bèn cúi đầu, nói năng lộn xộn, “Há, không sao hết. Ta hay đánh lộn, da dày thịt béo, hết sức tráng kiện. Người đừng lo, ta nghỉ ngơi hai ngày, người cho ta đi sông bạc là ta tức khắc có thể đứng dậy!”

“Ừ, được.” Liễu Ngọc Như sụt sịt gật đầu.

Cố Cửu Tư hơi hoảng, “Người...người đừng như vậy. Liễu Ngọc Như, người bình thường lại đi. Người đừng cảm thấy ta tốt, nếu như không có ta thì người đã gả cho Diệp Thế An. Diệp gia rất tốt,” Cố Cửu Tư thở dài, “nhiều người của Diệp gia làm quan, dù không ai làm lớn nhưng chẳng kết bè kết phái, thiên hạ có loạn thì bọn họ vẫn khỏe mạnh. Nhà chúng ta thì thành cũng cữu cữu, bại cũng cữu cữu. Người gả tới đây, ta mà không đối xử tử tế với người một chút thì người sẽ thảm lắm á.”

Cố Cửu Tư ngừng nói. Hắn nghĩ ngợi, thoáng do dự rồi đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như. Hắn ngập ngừng, “Liễu Ngọc Như, ta nói này... Chỉ là nếu thôi nha, nếu như về sau Cố gia tới bước đường bị khám nhà diệt tộc thì người tuyệt đối đừng làm chuyện dại dột.”

Hắn nhìn nàng, chân thành nói, “Sống còn quan trọng hơn hết thảy. Ta cho người hưu thư, người nhất định không được cảm thấy ta thất hứa hay đối xử tồi tệ với người, nhé?”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như sửng sốt. Cố Cửu Tư quay đầu nhìn phía trước, thanh âm trầm tĩnh, “Tuy ta là kẻ chẳng đáng tin cậy nhưng ta không xấu. Người vốn vô tội, ta hy vọng từ tận đáy lòng người có thể sống tốt cả đời này.”

Một cuộc đời khỏe mạnh và bình yên.

Lời tác giả

[Rap hát nhỏ]

Mặc Thư Bạch: Con thấy bà xã khác huynh đệ ở điểm nào?

Cố Cửu Tư: Chiều cao? Nàng lùn và gầy hơn huynh đệ con.

Liễu Ngọc Như: ...

Mặc Thư Bạch: Điểm khác biệt lớn nhất giữa Cố Cửu Tư và người xung quanh con là gì?

Liễu Ngọc Như: Con trước giờ không đánh người.

Mặc Thư Bạch: Thì sao?

Liễu Ngọc Như: Trừ hấn ra thôi.

Cố Cửu Tư: ... Ta đã làm sai điều gì...

Chú thích

[1] Đưa con kém cỏi.

[2] Ý chỉ sự tích Chu U Vương đốt lửa tháp đầu vốn dùng cho việc báo hiệu để các nước chư hầu tới trợ giúp chỉ vì muốn mỹ nhân Bao Tự cười.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 23: Lang Quân, Im Miệng Đi!

Những lời này của Cố Cửu Tư khiến Liễu Ngọc Như ngẩn người. Nàng bất giác không biết nên nói gì.

Càng sống với người Cố gia thì càng hiểu rõ cách làm việc và suy nghĩ của họ. Hồi trước mà nghe Cố Cửu Tư nói hừ nàng, có lẽ nàng thật sự sẽ nghĩ hẳn muốn bức tử mình. Song hiện tại nàng cảm nhận được Cố Cửu Tư đang tính toán cho tương lai của nàng, muốn nàng sống tốt.

Cố Cửu Tư sở hữu đôi mắt có khả năng xuyên thấu lớp màng giả tạo bao quanh sự thật để nhìn thẳng vào chân tướng, nên những lời hắt nói đa phần là thật. Nếu hẳn hừ nàng thì chỉ cần nàng có tiền, chính nàng sẽ đối phó được lời đồn vô căn cứ, sẽ có cuộc sống ổn định. Thậm chí nếu nhiều tiền, nhiều quyền, nàng có thể sống sung sướng hơn nữa.

Hắn bây giờ đang suy tính nếu có ngày Cố gia hoàn toàn sụp đổ thì làm sao tìm đường thoát cho nàng. Thực tình thì với lượng thông tin hiện giờ, hẳn đang nghĩ quá xa xôi, chắc do bị chuyện hôm nay hù dọa. Nhưng giấc mộng kia nói cho Liễu Ngọc Như biết cái ngày đen tối ấy có lẽ sẽ thành sự thật.

Thời điểm ngày đó đến, nàng sẽ nhận lấy bức hừ thư kia hay vào sinh ra tử cùng Cố gia?

Nàng không biết.

Nỗi sợ hãi trong giấc mộng khi nghe tiếng gào khóc, khi thấy Giang Nhu nhuộm máu tươi, khi chứng kiến Cố Cửu Tư người cầm đầu đao bước từng

bước về phía nàng vẫn còn lưu lại. Nàng rất thích Cố gia, song nàng tự nhủ bản thân là người trần mắt thịt, đến ngày hôm đó liệu...

Nàng cụp mắt xuống.

Nàng sợ mình thật lòng muốn bỏ đi.

Nhưng ý nghĩ ấy khiến nàng khinh bỉ chính mình. Cố Cửu Tư thấy nàng lặng thinh bèn vội nói, “Ta nói đại thôi, sẽ không có ngày đó đâu. Cha mẹ ta rất lợi hại, người đừng lo.”

“Ta chỉ bị hù thôi.” Cố Cửu Tư giả bộ sợ hãi rất khoa trương, nhưng ánh mắt lại mang mấy phần nghiêm túc, “Ta chưa từng thấy cha mẹ ta biểu hiện như vậy nên mới sợ, người đừng để lời đoán mò của ta làm cho lo lắng.”

“Ta biết.” Liễu Ngọc Như thở dài, “Người ngủ đi.”

Liễu Ngọc Như cầm khăn đứng lên, nàng dọn dẹp một chút rồi tắt đèn và đến bên Cố Cửu Tư.

Nàng nằm cạnh Cố Cửu Tư, kéo chăn mền trong đêm tối, mắt mở to.

“Thật ra khả năng mà người nói không phải là vô căn cứ,” nàng đột ngột mở miệng.

Cố Cửu Tư nghi hoặc hỏi, “Hả?”

Liễu Ngọc Như nói tiếp, “Chúng ta phải tính đến trường hợp xấu nhất. Nếu đúng như người nói là Lương Vương sẽ tạo phản, biểu tỵ người là trác phi của Lương Vương, cữu cữu người lại thân thiết với ông ta, người cảm thấy sau đó sẽ phát sinh chuyện gì?”

Cố Cửu Tư không trả lời. Trong bóng đêm, Liễu Ngọc Như nghiêng người nhìn hắn nằm sắp tựa đầu trên tay, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ.

“Ta không biết.” Cố Cửu Tư mất một lúc lâu mới đáp, “Ta biết quá ít tin tức, ta sợ hiện giờ ta nghĩ gì cũng sai.”

“Vậy dựa theo những gì người biết thì người cảm thấy chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Sao người lại hỏi ta.” Cố Cửu Tư thở dài, “Người cũng biết trước kia ta toàn uống rượu, đánh bạc, đấu dế, có lo mấy chuyện này bao giờ đâu?”

“Nhưng,” Liễu Ngọc Như thẳng thắn bảo, “ta cảm thấy người nghĩ gì cũng đúng.”

Cố Cửu Tư ngỡ ngàng, được khen như thế làm hân hoan xấu hổ. Hân nhìn ánh mắt Liễu Ngọc Như đầy mong chờ, rốt cuộc nói, “Được được được, ta nói chơi người nghe cho biết, đừng nghĩ là thật nhé.”

“Người nói đi.”

“Ta muốn xem cữu cữu có quan hệ thân thiết với hoàng tử nào không. Nếu ta là cữu cữu thì hiện giờ nhất định phải liều mạng đem con cháu trong tộc vào cung để kết thân với hoàng tử hoặc tử muội của hoàng tử. Khi Lương Vương làm phản thì đứng ngoài cuộc quan sát trận chiến, ai thắng sẽ về phe người đó.”

“Nên cữu cữu người định cho người kết hôn với công chúa.”

Liễu Ngọc Như bừng tỉnh đại ngộ.

Cố Cửu Tư ngẩn ngơ, hân bật thốt ra, “Vậy chẳng phải cữu cữu biết Lương Vương muốn tạo phản?!”

Lời này làm hai người liếc nhau một cái. Liễu Ngọc Như nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Cố Cửu Tư thì muốn vỗ lưng an ủi hân nhưng tay sắp chạm vào lại nhớ ra lưng hân đang bị thương. Tay nàng chuyển hướng lên trên,

nàng vừa sờ đầu vừa an ủi hẳn, “Không sao, không sao, người cũng chỉ đoán mò, không cần lo lắng.”

“Người sờ đầu ta làm gì, ta có phải chó đâu?”

Cố Cửu Tư lườm nàng.

Liễu Ngọc Như không rút tay về, tủm tỉm cười, “Tóc người mềm mại, sờ vào rất thích.”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền ghen lời, lần đầu tiên hẳn bị Liễu Ngọc Như làm cho cứng họng. Hẳn đỏ mặt nghiêng đầu, lăm bằm, “Sao người có thể bất cần như vậy, đầu nam nhân mà dám tùy tiện sờ à?”

“Nhưng người là phu quân của ta.”

Thấy Liễu Ngọc Như đường hoàng đáp, Cố Cửu Tư lập tức phản bác, “Vẫn không thể tùy tiện sờ!”

“Hử,” Liễu Ngọc Như phản công, “đồ nhỏ mọn.”

Cố Cửu Tư nghe Liễu Ngọc Như đối đáp mất một hồi mới phản ứng lại. Hẳn quay đầu nói, “Sao giờ người nhanh mồm nhanh miệng thế?”

“Há,” Liễu Ngọc Như thản nhiên bảo, “hiện giờ người bắt đầu tìm hiểu ta vẫn kịp đấy.”

“Quá trễ rồi.” Mặt Cố Cửu Tư đầy bi thương.

“Sao vậy?”

“Ta sợ mình mà bỏ người thì người từ nhanh mồm nhanh miệng thành răng sắt răng đồng cắn nát thịt ta.”

Cố Cửu Tư chọc cười Liễu Ngọc Như khiến nàng nằm trong chăn cười khanh khách. Hai thiếu niên cứ tán gẫu như vậy, lúc thì bàn về chính sự, có khi lại kể những chuyện vặt vãnh.

Kinh nghiệm sống của Cố Cửu Tư phong phú hơn Liễu Ngọc Như nhiều. Hắn kể những chuyện nàng chưa từng nghe, chưa từng thấy; về chuyện hắn chơi chọi gà ngoài phố, cá cược ở sông bạc, giang hồ hào kiệt chốn tử lâu. Khi nghe đến khúc nào ly kỳ, Liễu Ngọc Như tròn mắt khó tin khiến Cố Cửu Tư cười ngặt nghẽo.

Hai người nói tới lúc mệt rồi ngủ thiếp đi. Đến nửa đêm, Cố Cửu Tư lơ mơ mở mắt thấy Liễu Ngọc Như đang nằm nghiêng, đầu tựa trên vai hắn như mèo con nép mình vào chủ.

Hắn không hiểu vì sao lại đưa tay vén hai lọn tóc của nàng rồi mới thỏa mãn ngủ tiếp.

Sáng hôm sau, Cố Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như tỉnh dậy thì ngáp bảo, “Người mời Vương tiên sinh đến đây, mấy ngày sắp tới ta sẽ học trong phòng.”

Vương tiên sinh được Liễu Ngọc Như mời đến để chuyên giảng về thế cục thiên hạ. Liễu Ngọc Như nghe Cố Cửu Tư nói vậy liền hiểu ý hắn.

Bây giờ tham gia khoa cử thì chẳng kịp nữa, lần khảo thí tiếp theo sẽ diễn ra vào ba năm sau. Mà ba năm sau dù thi vào triều đình thì cũng chỉ là lính mới. Lương Vương hiện giờ đã ồn ào như vậy, Cố gia sợ không đợi được đến lúc Cố Cửu Tư làm quan rồi thăng chức. Chuyện phải làm bây giờ là đem thứ quan trọng nhất học xong. Tâm trí Liễu Ngọc Như nặng nề; dù đêm qua Cố Cửu Tư đùa giỡn cho qua chuyện thì trong lòng hắn đã có quyết định.

Nàng đáp ứng để người đi mời Vương tiên sinh còn mình thì muốn đi gặp Giang Nhu cùng Cố Lăng Hoa.

Cố Cửu Tư gọi nàng, Liễu Ngọc Như quay đầu lại thấy vị công tử nằm trên giường, sau lưng hắn là cửa sổ tròn mở ra khung cảnh đầy hoa bên ngoài. Hắn chợt nhoẻn miệng cười, nụ cười tựa đóa hoa mùa xuân đang nở rộ được cây cỏ của đất trời tô điểm nhan sắc xinh đẹp nhất.

“Tiểu nương tử cứ làm việc cần làm, đừng lo âu.”

Hắn đột nhiên nói một câu không bờn cọt cũng chẳng trang trọng, giống như công tử nhà nào thuận miệng đùa giỡn bên đường.

Liễu Ngọc Như thấy sự phong lưu trong bộ dạng của hắn, mặt liền đỏ bừng. Nàng nhỏ giọng gắt gỏng, “Phóng đăng!” rồi quay người rời khỏi phòng.

Cố Cửu Tư trêu Liễu Ngọc Như xong thì nằm lý trên giường, vừa vỗ ván giường vừa cười thành tiếng.

Liễu Ngọc Như ra tới hành lang nhịp tim mới chậm lại. Những nam nhân nàng từng gặp phần lớn giống Diệp Thế An; cung kính lễ độ, nghiêm chỉnh đối thoại cách một tấm rèm, luôn sợ nói câu nào vượt quá khuôn phép. Lần đầu gặp người nông cuồng như Cố Cửu Tư khiến nàng thấy vừa mới lạ vừa mâu thuẫn.

Chủ yếu là nếu Cố Cửu Tư chỉ thích làm càn còn đỡ, nhưng hắn lại được trời phú bộ túi da đẹp mắt.

Nam giới hay nữ giới thực chất đều yêu cái đẹp. Chưa nói đến bên trong Cố Cửu Tư thật sự là viên ngọc thô, dầu hắn chỉ là đồ bất tài hay bên trong thối rửa thì vẫn mang vẻ ngoài dát vàng nạm ngọc.

Vẻ ngoài vàng ngọc này là sự thật mà toàn thành Dương Châu chẳng dám phủ nhận.

Liễu Ngọc Như đi rất chậm, khi tỉnh táo lại mới bước vào đại sảnh.

Giang Nhu và Cố Lăng Hoa đã dậy, hai người đang lo lắng bàn chuyện gì đó.

Liễu Ngọc Như đến hành lễ với hai người, Cố Lăng Hoa đáp lại qua loa rồi thuận miệng hỏi, “Cửu Tư sao rồi?”

“Lang quân đang tĩnh dưỡng, đại phu nói sau năm ngày thì có thể xuống giường. Có điều sức khỏe đã bị tổn hại, cái này sợ là phải điều trị thêm.”

“Không để lại di chứng là tốt rồi.” Giang Nhu nghe nàng nói trong lòng hơi khỗ sở, bà an ủi mọi người lẫn bản thân. “Lát nữa ta và công công con sẽ ghé thăm nó. Nó vẫn còn ngủ à?”

“Lang quân sau khi thức dậy liền cho người mời Vương tiên sinh tới.”

Liễu Ngọc Như thành thật trả lời, Giang Nhu lẫn Cố Lăng Hoa đều sững sờ. Giang Nhu định thần lại trước, chậm rãi gật đầu rồi miễn cưỡng nói, “Tốt, nó muốn học thêm là chuyện tốt.”

Cố Lăng Hoa gật gù, song cũng thở dài.

“Lúc trước bắt nó đọc sách,” Cố Lăng Hoa cười chua xót, “giờ nó đọc thật thì lại chẳng vui nổi.”

“Đúng vậy.” Giang Nhu nhìn chăm chăm màu xanh của nước trà bên trong chiếc chén đang cầm, ánh mắt bà có chút hoảng hốt, “Ta chỉ mong nó cả đời không lớn lên, nhưng làm gì có đứa trẻ nào cả đời không trưởng thành?”

Nói rồi Giang Nhu buồn bã cười, “Mong muốn tiến bộ là chuyện tốt. Nó dù sao cũng là trượng phu, không thể để mình Ngọc Như lao tâm khổ trí.”

“Làm gì có chuyện chỉ mình con nhọc lòng?” Liễu Ngọc Như bật cười, “Bây giờ con và lang quân còn nhỏ, mọi việc vẫn nhờ công công bà bà

chiếu cố. Hiện tại Cửu Tư có chính kiến riêng, suy nghĩ rõ ràng nhanh nhẹn, nhi tức thường nghe theo hấn mà hành sự.”

“Ngọc Như tự coi nhẹ mình rồi.” Khi nói những lời này, rớt cuộc trên mặt Giang Nhu mới có ý cười thật lòng, “Hôm qua đều nhờ Ngọc Như nhay bén. Nếu chúng ta chờ tới hôm nay mới đi Vương gia, sợ là đêm qua Vương Thiện Tuyền đã mang người đến nhà chúng ta; thế thì dẫu chúng ta có biểu lộ thế nào cũng sẽ bị đàm tiếu là không đủ chân thành. Ngọc Như dù còn nhỏ tuổi nhưng suy nghĩ chu đáo cẩn thận, so với chúng ta thì nhay bén hơn nhiều.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy liền khiêm tốn không dám nhận lời khen ngợi này.

Ba người nói chuyện rồi ăn sáng, sau đó cùng đi thăm Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư đang học, Liễu Ngọc Như đứng trước cửa nghe Cố Cửu Tư liên tục hỏi Vương tiên sinh.

Dường như hấn đã ghi nhớ toàn bộ tên họ chức vị của quan viên trên triều, hết lần này đến lần khác vặn hỏi Vương tiên sinh từng chi tiết một. Có lúc Vương tiên sinh không trả lời được, Cố Cửu Tư liền hỏi vấn đề kế tiếp.

Ba người đứng tại cửa nghe Cố Cửu Tư học tập. Đến hồi Vương tiên sinh từ trong ra thấy họ đứng ở cửa thì hơi hồ thẹn, giống như vừa để người ta thấy mình yếu kém. Ông vội hành lễ với ba người rồi mau chóng rời đi.

Khi ba người vào phòng, Cố Cửu Tư đang uống trà, hấn sai bảo Mộc Nam, “Vương tiên sinh hiểu biết chưa đủ. Người dựa theo lời ta nói mà đi nghe ngóng tên họ, cuộc đời, tính cách của quan viên địa phương mười ba châu rồi về báo lại cho ta.” Nói xong hấn mới phát hiện ở cửa có người, hấn kinh ngạc ngược mắt nhìn, “Cha?”

Nguồn:

“Công công bà bà tới thăm người,” Liễu Ngọc Như nhanh nhẹn giải thích cho hẳn.

Cố Cửu Tư lại đêch mặt chất vấn, “Thăm ta làm gì? Nương đến thì không sao chứ cha tới làm gì vậy? Ông đến xem thì vết thương trên lưng ta cũng có đỡ đâu, thà tranh thủ làm chuyện cần làm còn hơn. Nhà chúng ta sắp xong đời rồi, lão già hồm hẹm như ông mau đi làm chút chuyện hữu dụng đi...”

“Lang quân!” Liễu Ngọc Như thấy sắc mặt Cố Lăng Hoa tái mét bèn gấp gáp nhào tới, hạ thấp giọng nói, “Im miệng đi!”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 24: Bài Bạc Cứu Người

Cổ Cửu Tư nghếch mặt nhìn Liễu Ngọc Như, còn Giang Nhu kéo tay áo Cổ Lăng Hoa. Cổ Lăng Hoa lạnh lùng “hừ” một tiếng, hất tay áo ra rồi cùng Giang Nhu ngồi cạnh Cổ Cửu Tư. Ông cứng ngắc hỏi, “Đờ hơn chưa?”

Chả đợi Cổ Cửu Tư trả lời, Cổ Lăng Hoa đã nói, “Đủ sức mắng người như vậy dĩ nhiên đã khỏe hơn nhiều.”

“Được rồi, được rồi,” Cổ Cửu Tư mất kiên nhẫn bảo, “có chuyện thì nói luôn đi, đừng quanh co nữa.”

“Tên nghịch tử này...”

“Lão gia, không phải đã bảo sẽ nói chuyện đằng hoàng sao?” Giang Nhu oán trách, cả người Cổ Lăng Hoa cứng đờ. Lúc này ông mới ngồi xuống, dứt khoát ngậm chặt miệng và quay đầu nhìn ngoài cửa sổ chứ không thèm quan tâm Cổ Cửu Tư.

Cổ Lăng Hoa phớt lờ Cổ Cửu Tư, Cổ Cửu Tư cười nhạo rồi xoay đầu nhìn bên ngoài một cửa sổ khác.

Không thèm để ý thì thôi, ai sợ chứ.

Liễu Ngọc Như nhìn thế trận này thấy hơi buồn cười, nhưng phải làm mặt nghiêm. Giang Nhu tăng hăng, nhỏ nhẹ nói, “Cửu Tư đờ hơn thì ta và phụ thân con cũng yên tâm. Ta cùng phụ thân con đã thương lượng chuyện hôm qua, chúng ta cảm thấy mọi việc sau này nên để con với Ngọc Như

giải quyết. Rốt cuộc hai con đã thành hôn, không còn là trẻ con nữa. Chúng ta không thể đảm nhiệm hết mọi thứ, cũng nên dẫn các con theo để học hỏi.”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền sụp mắt xuống, khẽ lên tiếng, “Vâng.”

Giang Nhu nhấp ngụm trà rồi nói tiếp, “Hôm qua ta và phụ thân con đã bàn bạc, Vương Thiện Tuyền gây ra chuyện này rõ ràng là nhắm vào Cửu con. Chúng ta tạm thời không thể xác định người đứng sau là ai; có thể là bộ hạ, cũng có thể là người khác. Song dù là ai chẳng nữa, chừng nào Cố gia còn ở Dương Châu thì e rằng vẫn nguy hiểm. Vương Thiện Tuyền là tiết độ sứ, thương gia chúng ta không đấu với quan lại.”

“Vâng.” Cố Cửu Tư đồng tình, “Mẫu thân suy nghĩ thấu đáo.”

“Đó là ý kiến của ta!” Cố Lăng Hoa bất chợt lên tiếng.

Liễu Ngọc Như không nhịn nổi bèn phì cười. Cố Lăng Hoa nghe nàng cười thì hơi xấu hổ. Liễu Ngọc Như cũng xấu hổ, nàng vội cúi thấp đầu, giả bộ như chưa có gì xảy ra.

Giang Nhu khẽ ho, bà tiếp tục, “Sản nghiệp ở Dương Châu của chúng ta quá lớn, chuyển hết đi thì không thực tế, nơi ở mới cũng phải phù hợp. Ta và phụ thân con dự định đi thăm dò trước, xem khắp mười ba châu thì nơi nào thích hợp. Đến lúc đó chúng ta ban đầu sẽ mở mấy cửa hàng, sau đấy mới dần dần chuyển dời mọi thứ. Sản nghiệp ở Dương Châu như đất đai, trang viên, chúng ta sẽ từ từ bán lấy tiền mặt. Nhưng chuyện này không thể để người khác phát hiện, vì chúng ta chẳng đoán được Vương Thiện Tuyền sẽ làm gì.”

Liễu Ngọc Như nghe Giang Nhu nói, nàng nghĩ ngợi rồi hỏi, “Chừng nào mới có thể quyết định nơi ở mới ạ?”

“Nhanh thì một tháng, chậm thì nửa năm.” Giang Nhu cau mày, “Ta đã phái người đến kinh đô tìm đệ đệ hỏi thăm tin tức. Hiện giờ đệ ấy chưa thông báo chúng ta cần chuẩn bị gì cả nên có lẽ tình hình không đến nỗi nghiêm trọng. Chúng ta không cần thần hồn nát thần tính, trước mắt cứ sinh hoạt bình thường.”

Liễu Ngọc Như im lặng. Nàng nghiền ngẫm, nếu hoàng đế quyết tâm diệt trừ Lương Vương để lót đường cho tân hoàng thì bây giờ hoàng đế bệnh nặng chính là thời điểm Lương Vương mưu phản. Dựa theo cảnh trong mơ thì Giang Thượng thư trốn không thoát. Chẳng những vậy, có lẽ ông còn dính dáng rất sâu vào chuyện này nên hiện tại không dám mật báo cho Cố gia. Cứ như vậy mà kéo dài thời gian có khi là nguyên nhân khiến cuối cùng Cố gia không thể chạy ra khỏi Dương Châu.

Liễu Ngọc Như nghĩ cách làm thế nào mở miệng. Sau một hồi, nàng rút cuộc đề xuất, “Bà bà, hay là đi U Châu đi.”

Giang Nhu hơi bất ngờ, “Tại sao con nghĩ vậy?”

“Nếu chúng ta phải một lần nữa chọn nơi an cư lập nghiệp thì hiện giờ cần coi trọng ba vấn đề. Thứ nhất là dễ dàng kinh doanh, có vậy thương gia chúng ta mới sống được. Thứ hai là nơi đó phải ổn định thì chúng ta mới sống tốt. Thứ ba là giao thông thuận lợi, như vậy khi chúng ta chuyển nhà sẽ không quá bất tiện. Xét theo ba điểm này, đầu tiên là U Châu nằm ở biên cảnh, thường xuyên giao dịch với Bắc Lương. U Châu từ trước đến nay coi trọng kinh thương, dù không bằng Hoài Nam giàu có và đông đúc nhưng vẫn có rất nhiều cơ hội.”

Giang Nhu lẩm Cỗ Lăng Hoa gật đầu, Cỗ Lăng Hoa lên tiếng, “Đúng thế, chỉ có điều...U Châu ở biên cảnh nên hay xảy ra chiến loạn, như vậy có bất ổn quá không?”

“Công công không cần lo, chúng ta không tới thành trì ở tiền tuyến.” Liễu Ngọc Như bình thản phân tích, “Con đã điều tra kỹ, U Châu tuy rằng chiến tranh liên miên nhưng lại là vùng thịnh vượng của Đại Vinh. Những năm gần đây Bắc Lương nhiều lần tới quấy nhiễu, U Châu có tường thành ngăn trở Bắc Lương; từ ngày Đại Vinh thành lập, vòng trong tường thành không hề xuất hiện trận chiến nào. Thế nên dù ngoài tường thành U Châu có đánh bao nhiêu trận thì bên trong vẫn vô cùng bình an.”

“Hơn nữa, điều hiển giờ chúng ta lo lắng là cữu cữu gặp bất trắc. Nhi tức phỏng đoán nếu cữu cữu xảy ra chuyện thì khả năng lớn là dính tới Lương Vương.”

“Nói cẩn thận!” Cố Lăng Hoa vội nhắc.

Giang Nhu giơ tay ngăn ông lại, bà nói với Liễu Ngọc Như, “Hiện tại chỉ có người trong nhà thì có thể nói thành tiếng, còn ra khỏi cửa thì giữ ở trong bụng.”

“Ngọc Như còn dám nói, lão già như ông sợ cái gì?” Cố Cửu Tư mở miệng, người dựa vào giường.

Cố Lăng Hoa bực tức, “Nghịch tử câm miệng!”

Cố Cửu Tư cười nhạo, hần hất cầm bảo Liễu Ngọc Như, “Nói tiếp đi.”

“Lương Vương có vấn đề thì khắp nơi trong thiên hạ dù lớn dù nhỏ cũng sẽ rung chuyển. U Châu sở hữu binh tướng dũng mãnh, lại nắm quyền miễn nộp thuế muối, không khác gì một quốc gia độc lập. Thiên hạ có loạn thì nơi loạn trước cũng sẽ là Dương Châu trù phú nhưng quân đội yếu kém. Còn U Châu e rằng bên ngoài loạn đến đâu thì bên trong vẫn vững vàng, thành ra đây là nơi an toàn nhất.”

“Nói vậy,” Giang Nhu nghĩ ngợi, từ tốn thắc mắc, “binh tướng dũng mãnh, lại có đặc quyền miễn thuế muối thì trong mười ba châu vẫn có lựa

chọn khác ngoài U Châu. Tại sao lại chọn U Châu?”

“Đây là điểm thứ ba.” Liễu Ngọc Như điềm tĩnh nói, “Lần này chúng ta rời khỏi Dương Châu không thể gióng trống khua chiêng, Vương Thiện Tuyên mà biết tuyệt đối sẽ không cho chúng ta đi. Chúng ta muốn di dời tài sản trong thời gian ngắn thì U Châu thuận tiện nhất về mặt giao thông.”

“Cái này...” Giang Nhu khó hiểu hỏi, “U Châu cách chúng ta hai châu thì sao lại thuận tiện?”

“U Châu ở vùng duyên hải,” Cố Cửu Tư bỗng lên tiếng. Giang Nhu lẫn Cố Lăng Hoa đều bừng tỉnh đại ngộ.

Bọn họ đúng là quên mất!

Hoài Nam giỏi dùng thuyền, khi nào hàng hóa nhiều đều vận chuyển bằng đường thủy. So với đường bộ, đường thủy có thể vận chuyển nhiều hơn, ít chi phí hơn, thời gian lại nhanh hơn.

Tuy có Thanh Châu và Vĩnh Châu nằm giữa bọn họ với U Châu, nhưng bọn họ có thể đi đường biển theo vùng duyên hải để tới U Châu! Tới U Châu rồi thì không cần lo bè đảng Vương Thiện Tuyên nữa, sau đấy dùng đường bộ sẽ an toàn hơn nhiều.

Hơn nữa nếu đi đường bộ, qua mỗi châu đều phải xuất trình giấy tờ; còn dùng đường thủy thì không có quan phủ, ngoại trừ việc dừng lại ở vài bến tàu. Mà bến tàu chủ yếu là do Tào Bang[1] quản lý, thế lực quan phủ cực yếu. Như vậy bọn họ mới có thể thần không biết quỷ không hay mà dời Cố gia đến U Châu.

“Ngọc Như thật sự quá thông minh.” Giang Nhu nhin không được cảm khái, “Thêm một thời gian nữa, Ngọc Như chắc chắn sẽ có thành tựu.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như ngẩn người, nàng chưa bao giờ nghe người ta nói thế về một nữ tử. Nàng khẽ ho, “Con chỉ vô tình nghĩ ra thôi. Rốt cuộc có ổn hay không vẫn phải nhờ bà bà cùng công công quyết định.”

“Đi chứ.” Cố Lăng Hoa lập tức quyết, “Biện pháp của con có thể thực hiện, ta có vài bằng hữu trong Tào Bang. Thời gian này chúng ta nghĩ cách bán hết tất cả, sau đó đổi thành vàng bạc. Đồ cổ, tranh chữ cũng dùng đường thủy vận chuyển đi hết. Ta sẽ phái người mở cửa hàng ở bên kia, rồi mua thuyền và nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng. Nếu xảy ra chuyện, chúng ta ngay lập tức rời Dương Châu!”

“Tại sao...không rời Dương Châu ngay?” Liễu Ngọc Như cân nhắc tìm lời, “Không dám gạt mọi người, thật ra trước kia con đã có một giấc mộng. Mộng này rất xui xẻo, Vương Vinh tới gây sự với Cố gia, Cố gia...”

Liễu Ngọc Như chưa nói xong đã thở dài, “Nên con nghĩ có thể sớm rời đi chừng nào hay chừng ấy. Gia sản để hạ nhân giúp đỡ bán lấy tiền mặt, chúng ta cứ đi trước.”

“Ngọc Như, ra khỏi Dương Châu không dễ như con nghĩ đâu.”

Giang Nhu nghe Liễu Ngọc Như nói liền kiên nhẫn giải thích, “Dù chúng ta đi đường thủy hay đường bộ, chỉ cần vượt quá trăm dặm đều cần quan phủ Dương Châu cấp giấy thông hành mới có thể ra vào thành trì. Trên giấy thông hành phải viết rõ xuất phát từ đâu, đến nơi nào, làm cái gì.”

“Cố gia là nhà giàu ở Dương Châu, chúng ta chiếm hơn phân nửa thuế hàng năm ở Dương Châu nên quan phủ luôn trông chừng. Ngày thường nếu ta ra ngoài thì lão gia phải ở Dương Châu, nếu lão gia ra ngoài thì ta và Cửu Tư phải ở Dương Châu; chưa lần nào cả nhà đều vắng mặt. Nếu cả nhà chúng ta cùng xin giấy thông hành, lại còn muốn đi U Châu, sợ rằng giấy thông hành chưa tới thì binh mã đã đến trước. Bọn họ sẽ tìm đại một lý do

giữ chân, lúc ấy chúng ta cũng đành chịu. Nếu không có giấy thông hành, chúng ta chẳng thể vào được cái thành nào cách Dương Châu trăm dặm.”

Liễu Ngọc Như ngây ra, nàng chưa bao giờ rời Dương Châu nên hiện tại mới nhớ tới chuyện giấy thông hành. Liễu Ngọc Như đành hỏi, “Vậy làm sao bây giờ?”

“Trước hết chúng ta cần làm giả giấy tờ tùy thân.” Cố Lăng Hoa suy tư cất tiếng, “Ta lén mua chuộc người làm cho chúng ta bốn giấy tờ tùy thân, rồi cầm giấy tờ này đi quan phủ xin giấy thông hành. Sau đó chúng ta mua thuyền, ngồi thuyền đi U Châu, chỉ dừng ở bến tàu để tiếp viện thì trong thời gian ngắn là tới nơi. Bến tàu là lãnh địa của Tào Bang, quản lý không nghiêm nên hẳn sẽ không sao.”

“Thế phải mất bao lâu ạ?” Liễu Ngọc Như nôn nóng hỏi.

Cố Lăng Hoa ngẫm nghĩ, “Nhanh thì một tháng, chậm thì hai hoặc ba tháng.”

“Nếu trong thời gian này mà xảy ra chuyện...”

“Ngọc Như,” Giang Nhu giữ chặt tay nàng, dịu dàng bảo, “chỉ là một giấc mộng, đừng quá hao tổn tinh thần vì nó. Cảnh giác là tốt nhưng nếu vì thế mà ngày ngày hoảng sợ thì mất nhiều hơn được.”

“Phu nhân nói đúng.” Cố Lăng Hoa đứng dậy, “Ta đi làm ngay đây, càng sớm càng tốt.”

“Lão gia,” Giang Nhu gọi Cố Lăng Hoa. Ông quay đầu lại, bà cười nói, “Trên đường nhớ đừng nóng vội, đi chậm thôi.”

“Ta biết rồi.” Cố Lăng Hoa cười bất đắc dĩ, “Ta lớn chùng này mà bà còn phải dặn sao.”

Cố Lăng Hoa dứt lời liền xua xua tay rồi đi ra ngoài.

Sau khi Cố Lăng Hoa rời đi, Giang Nhu nhìn về phía Liễu Ngọc Như, “Gần đây con kiểm toán thế nào?”

“Còn sổ sách của ba cửa hàng chưa tra xong,” Liễu Ngọc Như cung kính đáp, “năm ngày sau con sẽ giao kết quả cho bà bà.”

“Vất vả cho con.” Giang Nhu gật đầu khuyến khích, “Lần đầu hơi cực, về sau sẽ đỡ hơn.”

“Không vất vả ạ.” Liễu Ngọc Như cười, “Có bà bà dạy bảo, con mừng còn không kịp.”

Giang Nhu thở phào, “Con hiếu là tốt rồi.”

Hai người hàn huyên một hồi, Giang Nhu dặn Cố Cửu Tư nghỉ ngơi cho khỏe rồi đứng dậy rời đi. Chờ Giang Nhu khuất dạng, Liễu Ngọc Như quay đầu lại, tay nhẹ nhàng đẩy đẩy Cố Cửu Tư, “Sao lại đối xử với cha người như vậy?”

“Lão già này xấu lắm.” Cố Cửu Tư cười nhạt, “Người đừng xen vào chuyện giữa ta và ông ấy.”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như dờ khóc dờ cười, “người bao nhiêu tuổi rồi? Sao còn trẻ con thế.”

“Sao người không hỏi cha ta bao nhiêu tuổi mà còn trẻ con vậy?” Cố Cửu Tư giơ tay che lỗ tai, “Không nghe, không nghe, ta muốn ngủ.”

“Đừng ngủ,” Liễu Ngọc Như kéo hẳn, “nghe ta khuyên vài câu, đừng cãi nhau với cha người nữa.”

“Ai da, người đừng xen vào.” Cố Cửu Tư dứt khoát trùm chăn kín đầu, “Không nghe, không muốn nghe.”

Liễu Ngọc Như chịu thua hẳn. Nàng thở dài, đi ra ngoài kêu người mang sổ sách đến. Sau đấy nàng ngồi cạnh Cố Cửu Tư; hẳn ngủ còn nàng bắt đầu tính toán sổ sách.

Nàng có sự nhạy bén với các con số vượt xa người bình thường; sau khi xem sổ sách của mười cửa hàng, nàng không cần bàn tính vẫn có thể tính nhầm chính xác. Vì vậy nàng không làm ồn Cố Cửu Tư, cúi đầu yên lặng điều chỉnh sổ sách.

Cố Cửu Tư ngủ giữa tiếng lật giấy của nàng. Ánh mặt trời buổi chiều ru người vào giấc ngủ, lá cây rung động xào xạc trong gió, tiếng ve kêu phảng phất quanh tai. Liễu Ngọc Như vừa ngược nhìn đã thấy Cố Cửu Tư đang ngủ say sưa.

Nàng bất giác cười, người này cũng quá an nhàn rồi. Nhưng tư thế nằm sắp của hẳn nhắc nàng nhớ người này mang thân mình đầy thương tích chìm vào giấc ngủ.

Nàng lẳng lặng ngắm gương mặt khi ngủ của hẳn. Lát sau, nàng lắc lắc đầu rồi vừa cúi đầu vừa cười, cảm thấy Cố Cửu Tư đúng là một đứa trẻ.

Cố Cửu Tư ngủ thẳng đến xế chiều. Hẳn mở mắt ra, theo bản năng mà xoa xoa khoe miệng. Liễu Ngọc Như thấy vậy liền cười, Cố Cửu Tư mới nhận ra nàng cũng ở đây. Hẳn lúng túng nói, “Cười cái gì, người nằm sắp ngủ cũng vậy thôi.”

“Tỉnh rồi? Đói bụng chưa?”

“Vẫn ổn,” Cố Cửu Tư ngáp một cái, quấy đạp chân tay hết con ếch xanh ở trên giường.

Liễu Ngọc Như đứng dậy rồi đến ngồi cạnh hẳn. Nàng xoa bóp tay hẳn, “Muốn ăn gì thì để ta kêu phòng bếp nấu.”

Cố Cửu Tư há mồm gọi một loạt món ăn, hẳn chưa bao giờ khiến bản thân thiệt thòi về phương diện sinh hoạt.

Liễu Ngọc Như nghe rồi chỉ thị người đi nấu. Nàng xoa bóp tay chân cho hẳn, còn tìm sách du ký[2] theo yêu cầu của hẳn.

Trước nay Cố Cửu Tư chả thích đọc mấy quyển sách nghiêm túc, chỉ hứng thú với chuyện xưa hay bản đồ du ký. Hẳn nhàn rồi vừa đọc du ký, vừa trộm nhìn Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như vẫn đang xem sổ sách. Cố Cửu Tư đã tỉnh nên nàng không tính nhẩm nữa mà khảy bàn tính. Cố Cửu Tư tai nghe bàn tính kêu lạch cạch, mắt thỉnh thoảng trộm liếc một cái. Liễu Ngọc Như phát hiện hẳn làm vậy thì không khỏi thấy buồn cười. Nàng quay đầu nhìn hẳn, “Người nhìn ta làm gì?”

“Ta nói này,” Cố Cửu Tư buông sách xuống, nghi hoặc hỏi, “xem sổ sách miết không thấy mệt sao?”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Một lúc lâu sau nàng mới cười lên, “Đọc du ký miết không thấy mệt sao?”

“Ta đang thư giãn.”

“Ta là vì thích.”

Liễu Ngọc Như đuổi người một chút để vai và cổ đang cứng đờ thoải mái hơn. Nàng cầm bàn tính lắc lắc, “Ta thích cảm giác đếm bạc. Nhìn bạc nhiều hơn ít đi đúng số lượng làm ta thấy vui.”

“Ta ấy à, cực thích nhìn bạc trong sổ sách tăng không ngừng. Ta kể người nghe, lần trước ta ra ngoài, chương quầy gọi ta là Liễu lão bản khiến ta sướng phát điên.”

“Sao người lại mừng dữ vậy?” Cố Cửu Tư thấy nàng hơi kỳ quặc.

Liễu Ngọc Như nghiêm túc nghĩ, “Chắc vì danh xưng ấy chỉ thuộc về riêng ta?”

Liễu cô nương là trời sinh, Cố thiếu phu nhân là Cố gia cho, độc nhất Liễu lão bản tượng trưng cho nỗ lực của bản thân nàng. Dù nỗ lực này có sự giúp sức từ người khác nhưng suy cho cùng vẫn là nàng tự tay làm.

Liễu Ngọc Như vốn nghĩ Cố Cửu Tư không hiểu, chẳng ngờ hăn lại gật gù tán thành, “Người nói đúng. Ta vẫn hy vọng có ngày mọi người sẽ kêu ta một tiếng Cố đại hiệp.”

“Vậy cũng tốt.” Liễu Ngọc Như gật đầu, “Thế này đi, về sau người giao Cố gia cho ta kiểm tiền, mỗi tháng ta đưa người một phần tiền cố định để người lang bạt giang hồ. Người thấy sao?”

“Được.” Cố Cửu Tư gật gù, “Đến lúc ta hành hiệp trượng nghĩa, làm chuyện tốt thì để lại mấy chữ ‘phu quân của Liễu Ngọc Như’. Đảm bảo thanh danh người sẽ vang dội, mọi người sẽ đổ xô mua đồ trong tiệm của người.”

“Nói hươu nói vượn!” Liễu Ngọc Như bất mãn, “Người nên viết tên cửa hàng của ta mới đúng!”

Lời này khiến Cố Cửu Tư cười ha hả, “Được được được, sẽ viết tên cửa hàng của người. Đến ngày đó, chúng ta sẽ cùng nhau nổi danh được không, Liễu lão bản?”

Liễu Ngọc Như đùa giỡn với hăn một hồi rồi ăn cơm, sau đấy hai người đều làm chuyện riêng.

Liễu Ngọc Như tính toán sổ sách, Cố Cửu Tư đọc sách.

Nến được thắp hết cây này đến cây khác. Lúc Liễu Ngọc Như tra xong cuốn sổ cuối cùng thì Cổ Cửu Tư đã đỡ hơn nhiều, có thể xuống giường đi lại trong thời gian ngắn.

Cổ Lăng Hoa ngày ngày bận rộn bên ngoài xử lý gia sản. Giang Nhu mua rất nhiều thư sinh để viết sự cố giữa Cổ gia và Vương gia thành câu chuyện Biến Chiến Tranh Thành Tơ Lụa[3] lưu truyền khắp nơi. Chuyện kể rằng Cổ gia rộng lượng hiếu lý lẽ, Vương gia kiêu ngạo ương ngạnh, Cổ Cửu Tư tự quất hai mươi roi khiến quần chúng cảm động rơi lệ, nhao nhao tán thưởng tấm lòng son. Tuy không chỉ mặt điểm tên nhưng người thành Dương Châu ai cũng biết truyện đang nói cái gì. Chẳng mấy chốc, Vương Thiện Tuyên đã thành kẻ mà nơi nơi đều hát tuồng về ông ta.

Khi nhận được tin này, Cổ Lăng Hoa đang uống trà trong phòng. Giang Nhu đặt chén trà xuống, lạnh nhạt bảo, “Hoài Nam là vùng biên giới, đừng hát xướng ở đó, đến Đông Đô mà làm.”

Cổ Cửu Tư được Liễu Ngọc Như dìu đi dạo trong sân, hăn nhỏ giọng nói, “Nương ta mà điên lên thì Vương Thiện Tuyên xui xẻo rồi.”

Liễu Ngọc Như ngẩng đầu nhìn hăn, nàng trừng mắt, “Chú ý bước chân.”

Hai người đi tới cùng lúc với người canh cổng bên ngoài. Người canh cổng cung kính thông báo với Cổ Lăng Hoa và Giang Nhu, “Lão gia, phu nhân, mới này Chu công tử phái người đưa tin nói người của ngài ấy ở sông bạc Tam Đức gặp chút rắc rối, không biết lão gia và phu nhân có quen biết sông bạc không để giúp một tay?”

“Chu công tử?” Cổ Lăng Hoa mù tịt, “Chu công tử nào?”

“Nói là Chu công tử Chu Diệp.”

Nghe thấy cái tên này, Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư liếc nhau một cái, trong lòng lập tức biết nhất định phải ra tay trợ giúp.

Dù vì biết ơn Chu Diệp từng hỗ trợ, hay vì thân phận của Chu Diệp, thì vẫn nhất thiết phải giúp.

Có điều Cố gia trước giờ không liên quan gì đến sông bạc Tam Đức...

Cố Lăng Hoa lần Giang Nhu đang khó xử đã nghe tiếng Cố Cửu Tư từ bên ngoài kích động nói, “Ta đi, ta quen sông bạc Tam Đức! Ta đi giúp Chu công tử!”

Mọi người: ...

Lần đầu tiên mới thấy trò bài bạc của Cố Cửu Tư hữu dụng.

“Đi cái gì mà đi, người đi thì còn về được sao?” Cố Lăng Hoa bực bội lên tiếng. Nhưng ngẫm lại, ngoại trừ nhi tử thì đúng là chẳng còn người có thể đi sông bạc Tam Đức. Rốt cuộc ông vầy vẩy tay, “Đi đi. Cầm theo ít tiền, đừng cá cược lung tung.”

Được lời này, Cố Cửu Tư cao hứng sai Mộc Nam chuẩn bị ngựa. Nét mặt hần tỏa sáng, tinh thần sáng láng, hoàn toàn chẳng giống con ma ốm mà một khắc trước còn phải nhờ Liễu Ngọc Như dìu đi.

Dáng vẻ này của hần khiến mọi người đều chần chừ, Cố Lăng Hoa nhin không được bèn nói, “Ngọc Như đi cùng nó.”

“Ơ... A?” Liễu Ngọc Như hoang mang, muốn nàng đi sông bạc?

Song nàng mau chóng phản ứng lại, đã đi thanh lâu thì đi sông bạc có là gì?

Thế nên nàng nhu mì cười, “Lang quân chờ một chút, ta đi lấy đao.”

“Không cần!” Cố Cửu Tư nghe vậy vội ngăn, “Ta đi làm chính sự, mọi người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không đánh bạc.”

Cố Lăng Hoa nói, “Giao hết bạc cho Ngọc Như!”

Cố Cửu Tư: ...

Cố Cửu Tư không vui ra mặt với kết quả này nhưng hắn vẫn mang Liễu Ngọc Như đi cùng.

Vừa xuống xe ngựa, Cố Cửu Tư liền xốc rê vào trước. Liễu Ngọc Như đi phía sau, chưa bước chân vào đã nghe bên trong có người lớn tiếng hỏi, “Cố công tử đặt lớn hay đặt nhỏ?!”

Người ta biết tính hắn nên chưa tới chiếu bạc đã mời chào cá cược!

Cố Cửu Tư đang định trả lời thì Liễu Ngọc Như đột nhiên vén rê, cất cao giọng ở phía sau hắn, “Lớn nhỏ gì cũng không đặt, hôm nay Cố công tử không chơi cá cược.”

Xung quanh lặng im như tờ, mọi người đều nhìn Liễu Ngọc Như. Thanh lâu và sòng bạc luôn ở cạnh nhau, vì thế hôm nay có rất nhiều thanh niên từng chứng kiến Liễu Ngọc Như bước vào thanh lâu. Trong đó bao gồm bạn tốt của Cố Cửu Tư là Trần Tâm và Dương Văn Xương.

Trần Tâm nuốt khan, vô thức lên tiếng, “Đao đâu?”

Câu hỏi này được thốt nên giữa không gian yên tĩnh nên nghe có vẻ rất lớn tiếng. Cố Cửu Tư đến trước mặt hắn, chợt đầu bạn mình một cái rồi nói thẳng, “Đao cái gì mà đao, ta tới tìm người.” Cố Cửu Tư nhớ lại dung mạo của Chu Diệp, “Người có gặp qua nam nhân độ hai mươi tuổi, dùng khẩu âm phương Bắc, trông rất tuấn tú không?”

“A, có gặp.” Dương Văn Xương lập tức trả lời, “Nửa canh giờ trước hắc còn đứng bên chiếu bạc phía trước. Ta nghe nói huynh đệ hắc thiếu tiền không chịu trả nên hiện tại đã đi hậu viện.”

Hậu viện sông bạc Tam Đức là chuyên môn dùng xử lý những vấn đề không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Cố Cửu Tư nhíu mày. Hắc dùng thân mình che khuất động tác lấy thỏi bạc từ tay áo rồi đặt nó trước mặt Dương Văn Xương, miệng thì thảo, “Đặt nhỏ.”

Nói xong hắc đứng dậy, xoay người đi đến hậu viện, Liễu Ngọc Như theo sát phía sau một tấc cũng không rời. Dương Văn Xương và Trần Tâm thấy vậy thì Dương Văn Xương cảm khái lắc đầu, “Đáng sợ, quá đáng sợ.”

Trần Tâm gật đầu tán đồng, “May không cô nương nào để ý ta.”

Dương Văn Xương trợn mắt nhìn hắc, “Chuyện đó mà cũng đáng ăn mừng?”

Nhưng nghĩ một hồi, Dương Văn Xương lại nói, “Hình như cũng đáng ăn mừng thật.”

Dứt lời, Dương Văn Xương mang bạc của Cố Cửu Tư đập cái “cạch” trên bàn, cao giọng hô, “Lớn!”

Cố Cửu Tư dẫn Liễu Ngọc Như đến hậu viện, vừa tới cửa đã bị hai nam nhân cường tráng ngăn cản. Hai người thấy Cố Cửu Tư thì khó xử nói, “Cửu gia, ngài biết quy tắc của Tam Đức, hậu viện này...”

“Ta biết.” Cố Cửu Tư quyết đoán bảo, “Gọi lão Ô Nha tới đây. Người mà hôm nay họ mang đi là bằng hữu của ta, ta sẽ giải quyết dựa theo quy củ.”

Hai người do dự một lát, không lâu sau liền có thanh âm già nua nịnh nọt vang lên, “Ồ, Cữu gia! Đã lâu không gặp!”

Cố Cữu Tư quay đầu nhìn Liễu Ngọc Như, hắc hất cằm, “Thưởng.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người, Cố Cữu Tư ra sức nháy mắt, “Đứng nghếch ra làm gì, mau thưởng!”

Liễu Ngọc Như chột hiểu, nàng vội cho lão già một lượng bạc. Lão già cao hứng nhận lấy, cười bảo, “Vị này là phu nhân của ngài?”

“Ừm.” Cố Cữu Tư lười biếng đáp rồi hỏi, “Hình như hôm nay các người có bắt người?”

“Cữu gia nắm tin tức nhanh nhạy thật.” Lão già cười cười, “Đây là lý do ngài đến?”

“Đúng vậy,” Cố Cữu Tư nhắc quạt lên, “dẫn đường đi. Ta biết Tam Đức có quy tắc của Tam Đức, ta sẽ không làm bậy.”

Lão già chần chừ giây lát, cuối cùng vẫn gật đầu, “Vậy Cữu gia đi cùng ta.”

Bạn đang

Cố Cữu Tư ừ hử đáp ứng, hắc và lão Ô Nha đi phía trước, Liễu Ngọc Như theo phía sau. Nàng lần đầu tới chỗ này, vừa tò mò lại vừa sợ hãi, đôi mắt cứ trộm ngó tới ngó lui. Cố Cữu Tư thấy vậy bèn thẳng thừng, “Muốn thì cứ nhìn công khai, liếc trộm làm gì.”

Hắn quay sang nói với lão Ô Nha, “Nữ nhân này không có tầm mắt, người đừng chê cười.”

Liễu Ngọc Như: ...

Lão Ô Nha vội bảo, “Thiếu phu nhân lần đầu tới mà, ai lần đầu cũng vậy. Có thể cùng ngài đến đây thì thiếu phu nhân cũng là nữ hào kiệt, vô cùng cởi mở. Gần đây không thấy Cửu gia tới, chúng ta còn lo thiếu phu nhân không cho ngài đi.”

“Nàng dám không cho ta đi sao?” Cố Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như giận mà chẳng dám phản ứng liền cực kỳ vui sướng. Để tăng thêm thể diện, hắn tiếp tục khoác lác, “Ta mà muốn bài bạc thì nàng quản được chắc? Ta ở nhà nói một không hai, bảo nàng đi hưởng đông nàng chả dám đi hưởng tây. Thấy nàng ngoan ngoãn nên hôm nay mới dẫn tới đây.”

Ba người đi tới cửa, Cố Cửu Tư hất cằm về phía người canh cửa mà nói với Liễu Ngọc Như, “Thưởng.”

Liễu Ngọc Như duy trì nụ cười.

Nàng đưa bạc cho người canh cửa rồi hai người bước vào phòng, trong đây chen chúc một đám người. Chu Diệp ngồi trước chiếu bạc, trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Cạnh hắn có một thiếu niên bị ép quỳ trên mặt đất, miệng nhét khăn, nhìn mặt có vẻ rất tức giận.

Cố Cửu Tư thấy tình cảnh này vẫn im lặng, hắn thông dong ngồi xuống bên cạnh, mở miệng nói với Liễu Ngọc Như, “Vắt cái khăn lau tay cho ta.”

Liễu Ngọc Như mỉm cười. Nàng đi vắt khăn rồi ngồi cạnh Cố Cửu Tư và lau tay cho hắn.

Cố Cửu Tư lẳng lẳng, hắn thấy sai bảo Liễu Ngọc Như thật quá dã. Liễu Ngọc Như cười với hắn, nàng đến gần Cố Cửu Tư và thì thầm bằng giọng nói bình tĩnh lẫn dịu dàng, “Người chờ đấy.”

Câu này khiến Cố Cửu Tư giật mình thon thót. Hắn vội ngồi thẳng lưng, rút tay về rồi khề tăng hăng, “Được rồi, được rồi.”

Hắn quay đầu nhìn sang Chu Diệp, “Chu huynh, xin lỗi vì ta đã tới trễ.”

Lời tác giả

Một ngày của Cổ Lăng Hoa:

Bà xã thật tốt.

Gậy của ta đâu?

Nghịch tử câm miệng!

Chú thích

[1] Theo mình hiểu thì đây là hội nhóm độc lập, không thuộc quyền quản lý của quan phủ, chuyên trông coi các bến tàu.

[2] Sách ghi chép những điều tai nghe mắt thấy trong khi đi du lịch.

[3] Ý chỉ dùng biện pháp hòa bình để giải quyết tranh chấp.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 25: Thắng Thì Phú Khả Địch Quốc, Thua Thì Táng Gia Bại Sản, Cược Hay Không?

Chu Diệp nghe vậy liền miễn cưỡng cười, “Cố công tử tới là tại hạ đã rất cảm kích, sao dám than phiền trễ hay không?”

Cố Cửu Tư cười cười, hắn nói thẳng, “Chuyện của Chu huynh chính là chuyện của ta, không cần khách khí.”

Dứt lời, Cố Cửu Tư quay đầu quan sát nam nhân ngồi đối diện.

Nam nhân kia khoảng ngoài ba mươi; đầu nhỏ gầy hơi dị dạng, một bên mắt buộc vải đen, ông ta khiến người nhìn cảm thấy âm u lạnh lẽo.

Cố Cửu Tư nhìn đối phương rồi mở lời, “Kinh động đến cả Dương lão bản thì xem ra không phải chuyện nhỏ.” Cố Cửu Tư bước tới trước, hắn nói chuyện như thể rất quen biết người này, “Dương lão bản, vị huynh đệ này của ta ở sòng bạc thua quá nhiều?”

“Phải,” Dương lão bản cười, trên mặt lộ ra vẻ gàn dở, “vị Phạm tiểu công tử này thua không ít, Cửu gia thật muốn xen vào?”

Cố Cửu Tư quay đầu nhìn về phía Chu Diệp. Giọng Chu Diệp cứng đờ, hắn đáp vừa nhỏ lại vừa nhanh, “Đây là công tử đi cùng ta, thân phận tôn quý, tuyệt đối không thể bị tổn thương. Hôm nay chúng ta phải rời khỏi Dương Châu, hắn muốn trải nghiệm nơi ăn chơi ở Dương Châu nên sáng sớm tự mình tới sòng bạc. Sau đấy người ở đây dẫn hắn đi đánh cược... ngựa nhảy, hắn cho rằng đây chỉ là đặt cược bình thường, ai ngờ...”

Nghe đến “ngựa nhảy”, Cố Cửu Tư tức khắc biến sắc. Liễu Ngọc Như hơi tò mò bèn thì thào hỏi, “Ngựa nhảy là gì?”

“Là đặt cược lớn nhỏ,” Dương lão bản bật cười, ông ta giải thích, “bắt đầu bằng hai lượng bạc.”

“Hai lượng bạc?” Liễu Ngọc Như tròn mắt, thấy hơi khó hiểu, “Với hai lượng bạc thì dù chơi cả đêm cũng đâu mất bao nhiêu tiền...đúng không?”

Ít nhất sẽ chẳng thành một con số khiến Chu Diệp phải ngồi ở chỗ này.

“Bắt đầu bằng hai lượng bạc,” sắc mặt Cố Cửu Tư nghiêm trọng, tay gấp mở quạt xếp, miệng giải thích, “nhưng đến ván thứ hai sẽ tăng lên. Ván thứ nhất hai lượng, ván thứ hai lấy hai lượng nhân hai, ván thứ ba lấy bốn lượng nhân bốn, ván thứ tư lấy mười sáu lượng nhân mười sáu, ván thứ năm lấy hai trăm năm mươi sáu lượng nhân hai trăm năm mươi sáu, cứ thế mà tiếp tục... Mỗi ván được gọi là một con ngựa, nên trò này mới mang tên ngựa nhảy.”

Nghe xong Liễu Ngọc Như nháy mắt hiểu được, nàng hỏi theo bản năng, “Tiểu công tử đánh cược mấy ván?!”

“Sáu ván.” Dương lão bản cười tủm tỉm, “Tại hạ là người phúc hậu nên không tính số lẻ, tổng cộng là bốn tỷ hai trăm triệu lượng bạc trắng. Cửu gia,” đối phương nói, “ngài muốn ứng giúp Chu công tử à?”

Việc này là không thể nào.

Bốn tỷ hai trăm triệu bạc trắng, tiền thuế của một quốc gia trong vài thập niên cũng không nhiều như vậy!

Cố Cửu Tư gấp mở cây quạt, lựa lời nói, “Dương lão bản, ngài đùa quá trớn rồi, người thường sao có số tiền này? Ngài đánh cược như thế không

sợ quan phủ trách tội sao?”

“Cổ đại công tử không cần lấy quan phủ dọa ta.” Dương lão bản lạnh nhạt nói, “Tại hạ đã thành thật công khai giá cược, đã chấp nhận đánh cược thì thua phải chịu. Có đi báo quan thì vẫn là ta có lý. Ta có thể thông cảm nếu vị Phạm tiểu công tử này hiện giờ không góp đủ tiền, chỉ cần ghi giấy nợ rồi trả trước ba mươi triệu lượng là được. Phần còn lại cứ từ từ trả cả đời cũng không sao.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau. Bốn tỷ hai trăm triệu dĩ nhiên không có, nhưng chỉ ba chục triệu thôi đã khó xoay xở; e rằng vét hết gia sản của Chu Diệp cũng chả đủ.

Chu Diệp phần nộ nói, “Người lợi dụng hãn nhỏ tuổi mà lừa gạt...”

“Nhỏ tuổi thì có thể không cần trả nợ à?” Ánh mắt Dương lão bản lạnh lùng, “Nhỏ tuổi là muốn làm gì thì làm? Hãn trẻ tuổi thiếu hiểu biết đều do các người giáo dục không tốt, chẳng có lý gì mà sòng bạc chúng ta phải nhường nhịn hãn. Quy tắc là quy tắc, nếu hôm nay hãn không trả tiền mà bước ra khỏi cửa sòng bạc Tam Đức, mai sau mọi người đều học hãn thì chúng ta sao kinh doanh được nữa?”

Nói rồi Dương lão bản giơ tay ném đao tới cạnh chân thiếu niên kia, “Hoặc là chặt tay chân, hoặc là thiếu nợ trả tiền, nhất định phải có câu trả lời thích đáng cho Dương mỗ.”

Ông ta vừa dứt lời, không khí trong phòng liền ngưng đọng. Người đứng sau Dương lão bản đều rút dao găm ra. Liễu Ngọc Như hơi sợ hãi; lần đầu tiên nàng chứng kiến tình thế như vậy, tay không khỏi run rẩy. Song nàng cố gắng bình tĩnh để không bị mất mặt, trong lòng nàng lặp đi lặp lại lời trấn an, “Không sao, đừng sợ, bọn họ chẳng thể...”

Nhưng ánh sáng phản chiếu từ đao kiếm chợt lóe lên lọt vào mắt nàng, tim nàng bất giác đập nhanh hơn.

Chu Diệp còn sốt ruột hơn nàng. Hắn siết chặt nắm đấm, cơ bắp toàn thân căng cứng cứ như sẽ ra tay bất kỳ lúc nào.

Dương lão bản nheo mắt, tay Chu Diệp vô ý thức đặt lên eo, Liễu Ngọc Như quan sát hết thảy diễn biến này. Chính vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, một bàn tay đột nhiên đặt lên tay Liễu Ngọc Như. Cố Cửu Tư nghiêng người ngồi trên ghế, giọng hằn lười nhác, “Chỉ là chuyện tiền nong mà sao nghiêm túc thế? Nhìn xem, các người dọa tiểu nương tử của ta sợ chết khiếp rồi này.”

Cố Cửu Tư liếc nhìn Dương lão bản, ánh mắt mang theo vài phần trách cứ, “Dương lão bản, nữ nhân nhất gan, ngài đừng hù dọa nàng.”

Mọi người im lặng. Ai cũng đang thủ thế chờ đợi, chỉ mình Cố Cửu Tư vẫn giữ bộ dạng cà lơ phất phơ thường ngày. Hắn thậm chí còn có vẻ nhàn hạ thoải mái, hình như thấy chơi với tay Liễu Ngọc Như rất vui nên hắn cứ khảy khảy ngón tay nàng.

Dương lão bản nhìn hắn chòng chọc, ánh mắt thiếu thiện chí. Song Cố Cửu Tư vẫn bình thản, cứ như hoàn toàn không thấy ánh mắt kia. Mọi người nhất thời không đoán được nam nhân này ngốc đến nỗi chả có khái niệm về bốn tỷ hai trăm triệu bạc trắng, hay đã tính toán từ trước nên chẳng hề bị áp lực.

Liễu Ngọc Như được hắn nắm tay, không hiểu vì sao lòng nàng bỗng thả lỏng. Nàng cụp mắt, lẳng lặng chờ đối phương đáp lời. Một lúc lâu sau, Dương lão bản đột ngột cười.

“Ý Cố đại công tử là ngài sẽ giúp hắn trả số tiền này?”

“Trả chứ.” Cố Cửu Tư dứt khoát nói, “Đã đánh cược thì thua phải chịu, thiếu tiền phải trả, quy củ giang hồ sao dễ hủy bỏ được.”

“Cố công tử!” Chu Diệp nóng nảy xen ngang, “Tại hạ...”

“Không sao.” Cỗ Cửu Tư đẩy Chu Diệp ra rồi tiến về phía trước, “Có điều tại hạ dự định trước khi trả tiền thì muốn cùng Dương lão bản đánh bạc một phen.”

Mặt Dương lão bản lạnh tanh, ông ta không đáp trả. Cỗ Cửu Tư đặt tay trên bàn, nghiêng người về trước, “Nghe nói Dương lão bản có thể phân biệt xúc xắc bằng âm thanh. Cửu Tư bất tài, mời Dương lão bản cùng ta chơi ngựa nhảy.”

Dương lão bản nhìn chăm chăm Cỗ Cửu Tư. Lát sau, ông ta cười, “Cỗ đại công tử tuổi trẻ nóng tính, vì bằng hữu mà làm chuyện hồ đồ. Tuy gia tài Cỗ gia bạc triệu nhưng Dương mỗ thấy đánh cược một lần ngựa nhảy còn thêm bốn tỷ hai trăm triệu bạc trắng thì cũng quá sức với Cỗ gia rồi.”

“Dương lão bản, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám.” Cỗ Cửu Tư thẳng thắn bảo, “Quy tắc của ngựa nhảy là chỉ cần khai cuộc thì sẽ chẳng có đường rút lui. Đánh cược nào chỉ là vấn đề tiền nong? Đánh cược chính là toàn bộ gia sản, còn có cả mạng sống. Ngài cảm thấy mạng của Phạm tiểu công tử trị giá ba mươi triệu, vậy ngài định giá xem ta có xứng đáng cùng ngài đánh cược không?”

Nghe đến đây, Dương lão bản nheo mắt lại.

Cỗ Cửu Tư vừa duỗi tay vừa cười, “Dương lão bản, sáng nay ngài mà cá cược thắng thì từ nay về sau, Hoài Nam không có người thứ hai địch nổi ngài. Ngài sẽ sống cả đời vinh hoa, phú khả địch quốc.”

“Nếu thua...” Dương lão bản nhỏ giọng nói, “là táng gia bại sản, lưu lạc đầu đường xó chợ.”

“Không hản đâu,” Cỗ Cửu Tư nhắc, “ngài còn bốn tỷ bạc trắng hồi vốn mà.”

Dương lão bản nghe thế liền cười, “Dương mỗ lớn hơn đại công tử vài tuổi, cả đời gặp qua sóng to gió lớn nhiều hơn hẳn đại công tử, Dương mỗ tất nhiên dám đánh cược. Có điều, thiếu phu nhân,” Dương lão bản chuyển ánh mắt về phía Liễu Ngọc Như, “ngài thật sự muốn đại công tử đánh cược sao?”

Tay Liễu Ngọc Như khẽ run. Nàng nhìn Cố Cửu Tư, Cố Cửu Tư lặng lẽ đáp trả ánh mắt của nàng. Đôi mắt hắc diễm tĩnh, bình thản, chẳng hề run sợ.

Liễu Ngọc Như nghĩ mình điên rồi. Nàng không hiểu tại sao khi Cố Cửu Tư nhìn nàng như vậy thì trong nàng lại trỗi dậy một cảm xúc kỳ lạ.

Hắn có thể làm được.

Hắn nhất định có biện pháp.

Nàng phải tin tưởng hắn, hắn chắc chắn sẽ thành công.

Câu trả lời của nàng thật hoang đường, khi thốt ra còn mang theo chút run rẩy, “Cược!”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 26: Quân Tử Khả Khi Chi Dĩ Phương, Nan Vãng Dĩ Phi Kỳ Đạo

Tiếng “cược” này khiến tất cả mọi người ngỡ ngàng. Dương lão bản nhíu mày, “Thiếu phu nhân chắc chứ?”

“Chắc,” Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi, “phu quân muốn cá cược thì dĩ nhiên hẳn biết chừng mực. Ta tin hẳn.”

Lời Liễu Ngọc Như nói khiến Chu Diệp đang ngồi cạnh không khỏi trấn tĩnh lại. Hắn cũng hít sâu một hơi rồi cất tiếng, “Ta cũng vậy.”

Cố Cửu Tư quay đầu nhìn hẳn, Chu Diệp chân thành nói, “Nếu Cố huynh thua, Chu mỗ dù táng gia bại sản cũng sẽ trả nợ cho ngài.”

Cố Cửu Tư bật cười, hẳn khoát tay, “Không cần, không cần, tại hạ tự biết chừng mực.”

Nói rồi Cố Cửu Tư nhìn về phía Dương lão bản, “Dương lão bản, vào cửa sông bạc Tam Đức là khách, ngài cũng bảo quy tắc là quy tắc. Bây giờ ta muốn cược ngựa nhảy với ngài, nếu ngài không chơi thì vui lòng tìm nhà cái cho ta, ta muốn xóa nợ cá cược.”

Cố Cửu Tư khi thốt ra những lời này chẳng hề có chút chột dạ, Dương lão bản trầm ngâm chưa dám trả lời.

Quy tắc của sông bạc chính là nếu khách muốn cược thì phải cược, nếu thấy khó mà lui thì tiếng tăm sông bạc Tam Đức sẽ bị hủy hoại.

Người bên cạnh đều thấp thỏm, lão Ô Nha thận trọng mở miệng, “Lão bản...”

“Sao vậy,” Cố Cửu Tư cười khanh khách, “Dương lão bản tung hoành sông bạc nhiều năm mà sợ một tiểu tử miệng còn hôi sữa như ta sao?”

Đã bị nói đến thế mà không tiếp chiến thì chả thể làm người nữa.

Dương lão bản hít sâu một hơi, đứng dậy giơ tay lên, “Mời.”

Dương lão bản dẫn nhóm người Cố Cửu Tư ra ngoài. Trong sông bạc, mọi người thấy Cố Cửu Tư đi ra cùng Dương lão bản lập tức sôi nổi nghe ngóng chuyện gì vừa xảy ra.

“Cố Cửu Tư muốn cược ngựa nhảy với Dương lão bản.”

“Ngựa nhảy? Hẳn điên rồi! Trò đó chỉ để lừa người bên ngoài chứ dân thành Dương Châu ai dám chơi?”

“Sợ là lần này cha Cố Cửu Tư sẽ đánh chết hẳn.”

Dương Văn Xương và Trần Tâm vẫn đang đánh cược, hai người nghe tên Cố Cửu Tư liền biến sắc. Cả hai đi theo đám người thì thấy Cố Cửu Tư thản nhiên ngồi xuống cùng Chu Diệp. Dương Văn Xương chen vào, lo lắng hỏi, “Cửu Tư, bọn họ nói người muốn cược nhảy ngựa?”

“Phải,” Cố Cửu Tư thuận miệng đáp.

Trần Tâm gấp gáp nói, “Người điên à?! Người mà thua sẽ bị cha người đánh chết!”

“Không sao,” Cố Cửu Tư khoát tay, “ta có tính toán riêng. Thường ngày ta chỉ cược cho vui nhưng lần này ta nghiêm túc.”

“Người...”

“Cửu gia, ký khế ước đã.”

Lão Ô Nha dâng lên tờ khế ước có ghi rõ quy tắc cược ngựa nhảy. Liễu Ngọc Như thẩm định trước rồi mới giao cho Cố Cửu Tư. Cố Cửu Tư chỉ đọc lướt qua đã vung bút rồng bay phượng múa ký tên.

Chữ hằn xấu đến mức nhìn đau cả mắt. Liễu Ngọc Như không khỏi nheo mắt, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu nàng là – phải mời thêm sư phụ dạy thư pháp cho hần.

Cược ngựa nhảy là chuyện hiểm gặp, nên khi nghe Cố Cửu Tư và Dương lão bản sẽ cược trò này thì người trong sòng bạc đều hưng phấn vây quanh họ. Cố Cửu Tư ký tên xong, có người đưa khăn nóng cho hần cùng Dương lão bản lau tay. Dương lão bản nói, “Theo quy tắc, ngài khiêu chiến thì sòng bạc chúng ta sẽ quyết định nên cược cái gì. Nhưng Cố đại công tử còn nhỏ tuổi, Dương mỗ coi ngài như văn bối; Dương mỗ nguyện ý nhường đại công tử lựa chọn.”

“Không sao.” Cố Cửu Tư xua xua tay, “Cược gì ta cũng đồng ý tất.”

Dương lão bản nhìn thái độ của Cố Cửu Tư thì không thể nín cười, “Đại công tử cứ cẩn thận suy nghĩ.”

Nghe đến đây Cố Cửu Tư mới có vẻ miễn cưỡng đáp, “Ngài đã khuyên ta cẩn thận vậy ta nghe ngài. Cược lớn nhỏ thì sao?”

Dương lão bản giơ tay lên, người bên cạnh liền mang xúc xắc đến. Cố Cửu Tư đột nhiên hô, “Khoan đã.”

Cố Cửu Tư đứng dậy rồi cầm lấy xúc xắc. Hần dùng tay ước tính trọng lượng xúc xắc, cười bảo, “Không có vấn đề.” Sau đó mới ngồi về vị trí của mình.

Mặt Dương lão bản vẫn bình thản, “Đại công tử quá lo lắng rồi, tại hạ sẽ không chơi trò bàng môn tà đạo như vậy.”

“Cuộc lớn như thế,” Cố Cửu Tư cười, “dĩ nhiên phải cẩn thận chút. Sông bạc Tam Đức đã coi trọng chữ tín đến vậy thì ta có ý này.”

Cố Cửu Tư chỉ vào Liễu Ngọc Như, “Người lắc xúc xắc.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người, Dương lão bản nhú mày. Cố Cửu Tư mỉm cười, “Nội tử là khuê tú nước tiếng Dương Châu, chưa từng tiếp xúc những thứ này, Dương lão bản yên tâm chưa?”

Dương lão bản trầm mặc. So với mấy tay lão luyện trong sông bạc thì thân phận của Liễu Ngọc Như đúng là sạch sẽ hơn.

Liễu Ngọc Như không lên tiếng cũng chẳng lùi bước, nàng thản nhiên đứng dậy tới bên chiếu bạc. Cố Cửu Tư nhìn Dương lão bản, “Dương lão bản, chúng ta quyết định luật chơi trước; chơi tổng cộng bảy ván, không thể bỏ cuộc giữa chừng. Nếu ngài bỏ cuộc trước, không những phải xóa nợ cho tiểu công tử này mà còn phải nhận lỗi bằng cách đưa cho bọn họ năm mươi ngàn bạc trắng. Nếu ta bỏ cuộc trước thì coi như hoàn toàn thua cuộc, ngày mai ngài có thể phái người đến Cổ gia kiểm kê tài sản. Nếu chúng ta đều kiên trì tới cùng thì sẽ xem mỗi người thắng được nhiều ít ra sao. Ngài thấy thế nào?”

“Cửu Tư!”

Trần Tầm nghe mà sốt ruột, Cố Cửu Tư đưa tay ngăn hãm lại.

Sắc mặt Dương lão bản không thay đổi, chỉ giơ tay lên nói, “Mời.”

Mọi người dồn ánh mắt về phía Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi, tay giơ lên cốc lắc xúc xắc. Thấy lực tay nàng hơi yếu, Cố Cửu Tư

liền đóng đưa tay làm mẫu, “Lắc mạnh thế này này! Dùng sức toàn thân mà lắc! Lắc mạnh chút để xúc xúc di chuyển!”

Liễu Ngọc Như nghe hẳn nói, trong chớp mắt mọi căng thẳng đều bị đánh bay. Nàng liếc mắt, giờ cốc lên, rồi bình tĩnh lắc thật mạnh.

Nàng lắc một lần, Dương lão bản nhắm nghiền hai mắt còn Cố Cửu Tư thì hai lỗ tai giật giật. Hẳn quay đầu sai bảo người bên cạnh, “Mang dưa mật đến cho ta.”

Giọng hẳn không lớn nhưng tất cả mọi người đang chăm chú quan sát hẳn và Dương lão bản nên ai cũng nghe thấy. Liễu Ngọc Như nghiêng rằng nghiêng lợi, nàng thật muốn kéo tai hẳn mà rống.

Người tỉnh táo chút coi!

Người đánh cược gia sản cả nhà đó!

Người thua là cả nhà đi tong, đi tong đấy!

Tay nàng lắc không ngừng, muốn chờ Cố Cửu Tư quay đầu lại nghiêm túc nghe xúc xúc. Cố Cửu Tư quay đầu lại thật, nhưng là để nghiêm túc chờ dưa mật. Thế là Liễu Ngọc Như lắc mãi đến mức cơ bắp trên tay mỏi nhừ. Cố Cửu Tư cầm miếng dưa, miệng vừa ăn vừa nhin không được mà hỏi, “Người chưa lắc đủ à?”

Liễu Ngọc Như chịu hết nổi, nàng đập cốc lắc xuống “rầm” một tiếng.

Nàng mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi.

Cố Cửu Tư phun hạt dưa lên đĩa, vứt ngọc bài xuống cửa nhỏ. Dương lão bản chậm rãi mở mắt, thả ngọc bài xuống cửa lớn.

“Mở ra.”

Người bên cạnh lên tiếng giục, Liễu Ngọc Như mở nắp cốc.

Ba viên xúc xắc, dựa theo quy tắc thì mười trở xuống là nhỏ, mười trở lên là lớn.

Ba, ba, năm.

Mười một.

Mặt Liễu Ngọc Như trắng bệch, Chu Diệp cũng không khá hơn. Dương lão bản thở phào, cười nói, “Xem ra Dương mỗ thắng rồi.”

Cố Cửu Tư ăn dưa, trông hẩn hơi kinh ngạc. Hẩn miễn cưỡng cười, “Dương lão bản cao tay. Tiếp tục nào.”

Ván thứ hai, mặt Cố Cửu Tư nghiêm túc như đang chăm chú lắng nghe khiến Liễu Ngọc Như yên tâm hơn rất nhiều.

Lần này tất nhiên sẽ thành công.

Liễu Ngọc Như lần Chu Diệp tràn đầy tự tin mà nghĩ thế.

Đợi đến hồi mở cốc lắc, Dương lão bản nở nụ cười, “Có vẻ Dương mỗ lại thắng.”

Trên mặt Cố Cửu Tư lộ ra mấy phần lo lắng, “Không ngờ Dương lão bản lợi hại như vậy, Cố mỗ thật hối hận...”

Sự cảnh giác trong lòng Dương lão bản đối với Cố Cửu Tư hoàn toàn bị gỡ bỏ. Ông ta cảm thấy Cố Cửu Tư thật sự là đồ vô dụng, e rằng nhất thời nổi máu giang hồ trượng nghĩa mới cá cược thế này.

Ông ta cũng thả lỏng tinh thần, ba ván sau đều thắng dễ dàng tới mức dị thường.

Lần nào Cố Cửu Tư cũng chuẩn xác đặt cược vào cửa thua; đặt nhỏ ra lớn, đặt lớn ra nhỏ.

Dương lão bản thuận lợi chiến thắng, tâm tình tốt hơn nhiều. Ông ta sai người mang trà đến, tay chống cằm, nhìn Cố Cửu Tư mặt ủ mảy ê ở phía đối diện, “Hay là Cố đại công tử sớm nhận thua đi. Nếu thật sự chơi đến ván thứ bảy thì sợ bán cả Cố gia cũng chẳng trả nổi.”

“Đã đến nước này,” Cố Cửu Tư thở dài, “thì phải cược đến cùng chứ. Cùng lắm ta ở đây trả nợ cả đời, về sau còn cần Dương lão bản quan tâm nhiều hơn.”

Dương lão bản cười chế nhạo, tay ra hiệu cho Liễu Ngọc Như mở ván thứ sáu.

Nhưng Liễu Ngọc Như không dám.

Ván thứ sáu mà thua chính là bốn tỷ hai trăm triệu, Cố gia thật sự sẽ mất hết. Nàng không biết Cố Cửu Tư có chiêu trò gì song cứ thua thế này thì nàng chả dám thua nữa, nàng sợ lắm.

Nàng đưa mắt nhìn Cố Cửu Tư, môi run rẩy. Trước khi nàng kịp mở miệng, Cố Cửu Tư đặt một ngón tay lên môi làm động tác “chờ lên tiếng”.

Vào giây phút ấy, sắc mặt hần bình tĩnh đến kỳ quặc, khiến người khác không khỏi tin tưởng hần. Nhưng chỉ sau một cái chớp mắt, hần liền bày ra vẻ sầu khổ, “Ngọc Như không lắc nổi nữa à? Cố chút đi, chỉ còn hai ván thôi.”

Dương lão bản nhìn chăm chăm Cố Cửu Tư, nhất cử nhất động của hần đều lọt vào mắt ông ta. Dương lão bản không khỏi nhú mảy.

Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi, nàng lại giơ cốc lên. Song Chu Diệp ở bên cạnh không nhẫn nhịn được, hần đứng lên muốn nói chuyện thì bị Cố

Cửu Tư ngăn lại. Cỗ Cửu Tư ngang nhiên tới cạnh Chu Diệp, thì thào bên tai, “Đừng sợ, ta có cách. Lát nữa khi ta quay về chỗ, huynh hãy giả bộ như đã biết cái gì nên trong lòng bình tĩnh nhưng ngoài mặt vẫn phải giấu giếm. Không nên hoảng loạn.”

Nói rồi Cỗ Cửu Tư lại ngồi xuống, nghiêm túc lắng nghe Liễu Ngọc Như đổ xúc xắc. Hắn chăm chú nghe, sau khi Liễu Ngọc Như đặt cốc xuống thì hắn đưa mắt nhìn Dương lão bản, cười nói, “Dương lão bản, mời.”

Dương lão bản im lặng, chỉ nhìn chăm chặp Cỗ Cửu Tư.

Thật bất thường.

Bao nhiêu năm lăn lộn giang hồ dưỡng thành tính cách vừa mẫn cảm vừa đa nghi, ông ta đã tránh thoát vô số kiếp nạn nhờ dựa theo trực giác bản thân.

Thằng liên tiếp khiến ông ta lâng lâng, nhưng vào khoảnh khắc này ông ta chợt tỉnh táo lại – thật bất thường.

Cách đây không lâu Cỗ Cửu Tư giận dữ trách mắng Vương Thiện Tuyền trên đường. Dân thường không hiểu nhưng ông ta hoàn toàn nhìn thấu chuyện gì đã xảy ra. Một công tử có thể khéo léo hóa giải nguy cơ như thế sao có thể là kẻ vô dụng?

Nếu hắn không phải kẻ vô dụng, sao hắn dám nổi hứng giang hồ nghĩa hiệp mà tùy tiện cược lớn như vậy?

Hắn đã cược thì nhất định phải nắm chắc. Hắn kiểm tra xúc xắc, còn chỉ định người đổ xúc xắc là người của hắn. Hiện tại là ván thứ năm, đã đến ván thứ năm...

Thế mà hắn không thắng nổi lấy một lần!

Dương lão bản bỗng nhiên biến sắc.

Ông ta nắm rõ kỹ năng đồ xúc xắc của Cổ Cửu Tư; cậu ấm này dù không thể toàn thắng thì cũng chẳng tới nỗi thua liên tiếp năm ván, không gỡ được ván nào! Trừ phi năm ván vừa rồi hẳn biết rõ cách thắng nhưng lại cố ý thua!

Dương lão bản bắt đầu thở gấp.

Nếu Cổ Cửu Tư đủ khả năng chiến thắng vậy tại sao hẳn lại thua? Vì muốn giữ ông ta lại, không cho ông ta sớm rời bữa tiệc này. Vì muốn ông ta mất cảnh giác rồi tiếp tục chơi với tâm trạng lâng lâng như thế.

Cho đến ván thứ bảy.

Ván thứ sáu đã cược đến bốn tỷ hai trăm triệu bạc trắng, ván thứ bảy sẽ đánh cược toàn bộ gia đình Dương Long Tư lẫn mạng sống của ông ta!

Nếu ông ta dừng bước tại ván thứ sáu thì sẽ phải xóa nợ cho Chu Diệp, còn tổn thất thêm năm vạn lượng. Nhưng nếu cược tới ván thứ bảy...ván thứ bảy...

Trán Dương lão bản toát mồ hôi lạnh.

Ông ta điên cuồng tính toán.

Rốt cuộc Cổ Cửu Tư thua thật hay giả vờ?

Tại sao Liễu Ngọc Như đã muốn từ bỏ lại bị một động tác của Cổ Cửu Tư thuyết phục, bọn họ đã có thỏa thuận gì?

Tại sao Chu Diệp đang tuyệt vọng lại đột nhiên trấn định, Cổ Cửu Tư đã nói gì với hẳn?

Cố Cửu Tư đang dùng không thành kế[1] hay...thật sự thất bại trước ông ta?!

Dương Long Tư không nói lời nào, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán. Cố Cửu Tư nhìn ông ta, trên khuôn mặt u sầu là cặp mắt cười như không cười, tựa hồ đang chế giễu ông ta. Ban đầu ông ta thật sự nghĩ Cố Cửu Tư đang hoảng loạn nhưng giờ đây ông ta lại thấy vẻ hoảng loạn kia giả tạo chứ không phải là thật.

Hắn vẫn có tâm tình ăn dưa mật, còn vừa ăn vừa giục, “Dương lão bản, đặt cược đi.”

“Ngài,” hô hấp của Dương Long Tư rối loạn, “ngài đặt trước đi.”

“Ồ?” Cố Cửu Tư cười, “Ngài có chắc muốn để ta đặt trước?”

Dương Long Tư vội vàng gật đầu, “Ngài đặt trước đi.”

Cố Cửu Tư dựa vào ghế, tùy tiện ném ngọc bài rơi xuống cửa lớn.

Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi rồi mở nắp cốc.

Nhỏ.

Vẫn là nhỏ.

Hắn thua sáu ván liền!

Dương Long Tư bắt đầu khó thở. Cố Cửu Tư thở dài, nói có vẻ bất lực, “Lại thua rồi. Thôi, chơi ván thứ bảy nào.”

“Khoan đã!”

Dương Long Tư ngăn Liễu Ngọc Như lại. Tất cả mọi người đều nhìn ông ta, lão Ô Nha mù tịt không biết có chuyện gì. Cố Cửu Tư ngược mắt nhìn

Dương Long Tư, “Dương lão bản sao thế?”

Nếu thắng sẽ được toàn bộ gia sản của Cố gia.

Nếu thua...sẽ là...táng gia bại sản!

Ông ta sẽ thua sao?

Cố Cửu Tư có thể thua sáu lần liên tiếp, lần nào cũng chuẩn xác đặt ở cửa thua; đây rõ ràng là kẻ biết cách thắng mà cố ý thua!

Hắn không biểu lộ thực lực vì muốn dẫn dụ ông ta đi từng bước một đến ván thứ bảy rồi lợi ngược dòng, để Dương Long Tư này táng gia bại sản!

Bây giờ nhận thua chỉ mất năm mươi ngàn.

Nếu thua ở ván thứ bảy thì sẽ...thì sẽ...

Mặt Dương Long Tư trắng bệch, trong lòng đã đưa ra quyết định.

Ông ta ngẩng đầu, chậm rãi cất tiếng, “Ta nhận thua.”

Đám người xôn xao, Cố Cửu Tư lộ vẻ khiếp sợ rồi bối rối đứng lên, “Dương lão bản, chỉ còn một ván thôi mà...”

Nghe hắn níu kéo, Dương Long Tư tức khắc càng chắc chắn về kết luận của mình. Đã thua thảm như vậy thì nếu không nắm chắc sao dám chơi tiếp ván thứ bảy?

Ông ta dứt khoát bảo, “Ô Nha, đưa bạc cho Chu công tử rồi dẫn bọn họ ra ngoài. Ta nhận thua ván này.”

Dứt lời, Dương Long Tư đứng dậy dẫn người cấp tốc trở về hậu viện.

Mọi người đều ngỡ ngàng. Trần Tâm đứng sau Cố Cửu Tư vẫn còn ngẩn ngơ, hắn nghi ngờ hỏi, “Nhận thua...đơn giản vậy sao?”

“Chuyện...chuyện gì đã xảy ra?” Dương Văn Xương cũng mù tịt.

Ô Nha thả thiếu niên kia ra, Chu Diệp vội tiến đến hỏi thăm thiếu niên. Chẳng mấy chốc Ô Nha đã mang ngân phiếu ra giao cho Chu Diệp.

Cố Cửu Tư ăn nốt miếng dưa cuối cùng, thấy mọi việc xong xuôi bèn cáo biệt Trần Tâm và Dương Văn Xương.

Trần Tâm thấp giọng hỏi, “Người bây giờ sao rồi? Chúng ta không gặp được người. Giờ ta có thể đến nhà người la cà không?”

“Cứ tới.” Cố Cửu Tư nhỏ giọng đáp, “Nhớ mang theo sách, nói là cùng ta học.”

Trần Tâm: ...

Sau khi nói xong, Cố Cửu Tư duỗi lưng, vẫy vẫy tay với Liễu Ngọc Như. Hắn cười nói, “Cô vợ nhỏ, tới đây.”

Liễu Ngọc Như cũng mới vừa thả lỏng; cả người nàng đầy mồ hôi, mệt mỏi không chịu nổi. Nàng đến bên Cố Cửu Tư, hắn đứng dậy khoác tay lên vai nàng rồi chào tạm biệt mọi người. Sau đấy hắn mau chóng dẫn Chu Diệp cùng thiếu niên họ Phạm kia ra ngoài.

“Cố đại công tử, ngài thật quá lợi hại.”

Chu Diệp tán thưởng Cố Cửu Tư không ngớt, “Dương lão tặc kia hiển nhiên đã biết kỹ năng đồ xúc xắc xuất quỷ nhập thần của ngài nên không dám thách thức. Cố công tử sở hữu tài nghệ tuyệt đỉnh như thế đúng là không phải người phàm, Cố...”

Đoàn người đi không bao xa, mới vào ngõ nhỏ, Chu Diệp còn chưa nói xong thì hai chân Cố Cửu Tư đã mềm nhũn. Chu Diệp cùng Liễu Ngọc Như vội vàng đỡ hắn.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Liễu Ngọc Như sốt ruột hỏi, “Người sao vậy?”

“Chân...chân run...” Cố Cửu Tư cà lăm, “Chịu hết nổi rồi. Các người ai công ta về xe ngựa đi, ta đi không nổi nữa.”

Chu Diệp, Liễu Ngọc Như, Phạm tiểu công tử: ...

Hiện tại chỉ Chu Diệp là nam nhân duy nhất có thân thể cường tráng đủ sức công Cố Cửu Tư nên đành gánh trách nhiệm này. Chu Diệp công Cố Cửu Tư lên xe ngựa Cố gia xong, Liễu Ngọc Như thấy hãn muốn đi liền vội nói, “Chu công tử định lên đường vào hôm nay à?”

“Theo kế hoạch là vậy.” Chu Diệp thở dài, “Nhưng trải qua chuyện này chắc phải nghỉ ngơi một ngày, ngày kia mới đi.”

“Vậy đến Cố phủ dùng cơm đi.” Liễu Ngọc Như cười nói, “Chúng ta chưa kịp cảm tạ Chu công tử việc lần trước. Ta và lang quân sớm muốn mời Chu công tử bữa cơm nhưng vết thương của hãn mãi không lành mới kéo dài tới hôm nay.”

Chu Diệp chần chừ giây lát rồi đáp, “Chu mỗ đành làm phiền vậy.”

Chu Diệp có xe ngựa riêng nên dẫn thiếu niên kia lên xe của hãn rồi đi sau xe Cố gia.

Cố Cửu Tư lên xe ngựa, cả người tê liệt. Hãn xoa bụng, “No bế bụng luôn.”

“Người ăn gì mà bế bụng?” Liễu Ngọc Như lau mồ hôi cho mình.

Cố Cửu Tư thở dài, “Người không thấy ta ăn nguyên trái dưa à?”

“Không phải người muốn ăn sao?” Liễu Ngọc Như thấy kỳ quái, Cố Cửu Tư đúng là ăn rất nhiều dưa song nàng không nghĩ hãn phải ăn cố.

Cố Cửu Tư khoát khoát tay, thống khổ nói, “Vì ta căng thẳng quá, không ăn chút dưa ta sợ mình chẳng giả bộ nổi.”

“Này, người nói ta nghe đi,” nhắc đến chuyện đó, Liễu Ngọc Như thấy khỏe hẳn, “có phải người thật sự đánh bạc rất lợi hại không?”

“Ta mà lợi hại như vậy thì cha ta sao chưa chôn ta trong sòng bạc để làm thần bài?” Cố Cửu Tư liếc nàng.

Liễu Ngọc Như ngớ người, “Vậy sao người có thể thua liên tiếp sáu ván?”

“Không phải ta lợi hại,” Cố Cửu Tư thẳng thắn đáp, “là Dương Long Tư lợi hại. Trong sáu lần, có bốn lần ông ta đặt cược trước, ta chỉ cần đặt ngược với ông ta là được. Nếu để ta tự nghe tiếng xúc xắc thì ta có thể ngẫu nhiên thắng hai lần; song muốn toàn thắng thì hoàn toàn bất khả thi. Nhưng Dương Long Tư có thể. Hồi trước ở sòng bạc, ông ta từng nghe âm thanh xúc xắc đổ mà chơi mười ván thắng cả mười, chưa từng thất bại.”

“Hai lần còn lại thì sao?”

“Một lần là ta dõi theo ánh mắt của ông ta, cộng thêm chính mình nghe được.” Cố Cửu Tư giải thích, “Lần khác, cũng chính là lần thứ sáu, thì thật ra đã đến ván này ta thắng hay thua chẳng quan trọng. Ta thua, ông ta sẽ nghĩ kỹ năng đổ xúc xắc của ta vượt trội nên mới cố ý gài bẫy ông ta; ta thắng, ông ta sẽ cảm thấy ta bắt đầu lợi ngược dòng nên đang mĩa mai uy hiếp ông ta.”

“Ông ta ngồi được vào vị trí kia nhờ khả năng phán đoán nguy hiểm. Lần này cược quá lớn, áp lực tâm lý cũng lớn theo, lại thêm tính ông ta đa nghi nên luôn cảm thấy ta đang gài bẫy ông ta. Thế nên ông ta suy tính một chút liền quyết đoán dùng năm mươi ngàn để đuổi chúng ta đi.”

Liễu Ngọc Như nghe xong thì đã hiểu rõ toàn bộ kế hoạch của Cố Cửu Tư.

Từ lúc bắt đầu hấn kiểm tra xúc xắc, cho nàng đổ, gọi dưa mật ăn, đều vì muốn quấy nhiễu Dương Long Tư, để ông ta không dò ra được con người hấn.

Sau đó dựa theo phán đoán của Dương Long Tư để đặt cược, làm bản thân thua liên tiếp, khiến tình huống vượt ngoài giới hạn một trò thắng thua thông thường.

Cuối cùng là giả vờ tự tin nhìn nàng, nói chuyện với Chu Diệp; tạo cho Dương Long Tư cảm giác “hấn có biện pháp” thông qua phản ứng của nàng lần Chu Diệp.

Dưới áp lực thua sẽ táng gia bại sản, Dương Long Tư tất nhiên sẽ chọn phương án cầu hòa.

Đương nhiên, tất cả những điều này phải căn cứ vào sự hiểu biết của Cố Cửu Tư đối với Dương Long Tư.

Dương Long Tư cược lớn nhỏ, Cố Cửu Tư cược lòng người.

Hiểu rõ điểm này, Liễu Ngọc Như càng thông suốt.

Nàng không khỏi cảm khái, “Cố Cửu Tư, người luôn vượt ngoài dự đoán của ta.”

Tốt đẹp ngoài dự đoán, thông minh cũng ngoài dự đoán.

Cố Cửu Tư xua tay, khổ sở nói, “Ta chả chơi trò này nữa, người có biết tim ta sắp nổ tung không. Từ lúc ngồi xuống ghế chân ta đã run lẩy bẩy, ta sợ ông ta cược đến ván thứ bảy thì ta thua mất. Ta cảm thấy Cố Lăng Hoa

thật sự sẽ quân pháp bất vị thân mà mang đầu ta dâng lên tận miệng bọn họ.”

Liễu Ngọc Như vừa cười vừa lấy quạt tròn gõ hắt, “Nói bậy, nghĩ xấu cho cha người như vậy.”

“Ta không nói bậy, do người không hiểu ông ấy thôi.” Cố Cửu Tư xen ngang, “Thật đó, người phải biết trước kia ông ấy làm nhiều chuyện tàn nhẫn với ta lắm. Người mà biết cũng sẽ nghĩ đây chắc không phải cha ruột.”

“Nói nhảm,” Liễu Ngọc Như đẩy hắt, “cha người thương người lắm.”

“Thôi đi,” Cố Cửu Tư trợn trừng mắt, “ông ấy trước giờ chỉ biết đánh ta.”

“Ừm...” Liễu Ngọc Như do dự bảo, “thật ra ta nghe kể cha mẹ người đều rất cứng chiều người.”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền im lặng. Một lúc lâu sau hắt mới cất tiếng, “Cái này chẳng qua là dân thành Dương Châu tìm cớ cho hành vi của ta.”

“Con người rất kỳ quái,” tay hắt gác lên thành cửa sổ, mắt nhìn người qua đường bên ngoài, “hễ gặp ai cư xử quái đản liền kết luận cha mẹ hắt chắc phải yêu chiều con cái nên hắt mới coi trời bằng vung. Nhiều người cảm thấy nếu một đứa bé không vâng lời thì đánh một trận là xong. Nếu đứa bé làm sai thì hắt là do chưa bị đánh đủ.”

“Ta rất ghét suy nghĩ như thế.” Cố Cửu Tư châm chọc nói, “Nên ông ấy càng đánh, ta càng muốn làm trái ý ông ấy. Ta làm trái ý ông ấy thì bên ngoài đồn đại ông ấy quản ta không đủ nghiêm. Cứ như vậy thành một vòng luẩn quẩn. Hồi còn bé thân thể ta yếu ớt, mỗi lần ông ấy đánh đều là mẹ ta liều mạng ngăn cản, trong nhà chướng khí mù mịt.”

“Vậy người nghe lời không phải tốt hơn sao?” Liễu Ngọc Như thấy lạ bèn hỏi.

Cổ Cửu Tư dùng ánh mắt nhìn đồ đàn để nhìn nàng, “Người ngốc à, ông ấy đánh mà ta nghe lời thì ông ấy sẽ thấy đánh ta hữu dụng. Về sau hễ có vấn đề thì phản ứng đầu tiên là cứ đánh nó đã. Người nghĩ tại sao tồn tại mấy kẻ cho rằng cứ đánh là sẽ dạy con ngoan? Vì bọn họ đánh đứa bé xong, đứa bé nén giận mà tỏ ra biết điều. Bọn họ sẽ nghĩ, Nhìn con của ta đi, trẻ con phải như vậy; con của người ngỗ nghịch nhất định vì người quá nuông chiều nên không thể ra tay độc ác.”

“Ta nói người hay, rất nhiều thứ khó hiểu trên thế gian này đều có lý do. Người biết tại sao thiếu niên đều có chút ngang ngược không? Thực chất sâu bên trong chúng ta ngầm tồn tại suy nghĩ dùng cách thức này để dạy cho họ biết đánh chúng ta cũng vô dụng thôi, đừng dùng đòn roi để giáo dục chúng ta. Nên có lần cha ta giận quá mà nặng tay đánh gãy một cây xương sườn của ta, ta vẫn không chịu thua. Chỉ có thể chính ta muốn trở nên tốt đẹp hơn chứ tuyệt đối không thể do bị ép buộc.”

Lời Cổ Cửu Tư nói khiến Liễu Ngọc Như sững sờ.

Cổ Cửu Tư thấy mặt nàng mờ mịt liền đưa tay quơ quơ trước mặt nàng, “Người đang nghĩ gì đấy?”

“Há,” Liễu Ngọc Như tỉnh táo lại, “ta cảm thấy suy nghĩ của người dù quái lạ nhưng lại có mấy phần đạo lý.”

“Ta trước giờ đều có đạo lý.”

“Nhưng,” Liễu Ngọc Như hơi nghi hoặc, “nếu đánh người vô tác dụng thì tại sao người lại bị ta lôi từ Xuân Phong Lâu về đọc sách?”

Cổ Cửu Tư nghe đến đây thân thể cứng đờ, hắc hời xấu hổ mà nghiêng đầu rồi nhỏ giọng đáp, “Còn không phải vì ta...vì ta cảm thấy có lỗi với

người, sợ làm người tức chết à...”

Hắn không sợ đổ máu tại Xuân Phong Lâu. Với võ nghệ của hắn, một trong hai người tất sẽ có người bị thương, nhưng tuyệt đối không phải là hắn.

Cái hắn sợ là với cách nghĩ của Liễu Ngọc Như, nàng thật sự sẽ cắt cổ tại cổng chính Cố gia!

Liễu Ngọc Như nghe vậy liền ngớ ngàng. Nàng nhìn người ngồi trước mặt mình, hắn dường như đang vừa ngượng vừa thẹn. Không hiểu sao nàng đột nhiên nhớ tới một câu – quân tử khả khi chi dĩ phương, nan vãng dĩ phi kỳ đạo[2].

Nàng chẳng biết vì sao một suy nghĩ hoang đường bất chợt trỗi dậy tại nội tâm nàng.

Trong kiếp sống ngắn ngủi mười mấy năm của nàng, những nam tử nàng từng tiếp xúc – bao gồm cả các đệ tử tuân thủ nghiêm ngặt gia quy của Diệp gia – đúng là không ai đủ khả năng thực hành câu nói này đến cùng giống Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư – kẻ vẫn luôn bị mọi người mắng là ăn chơi trác táng – đang dùng phương thức khó nói thành lời, phương thức người thường không hiểu, để thực hành bản lĩnh quân tử của hắn.

Hắn bảo vệ đạo lý của riêng mình nhưng lại chịu thua trước trách nhiệm. Không phải nàng quản được Cố Cửu Tư, mà là Cố Cửu Tư nhượng bộ và dẫn dắt nàng.

Nàng cảm thấy người này đã thần kỳ gieo trong lòng nàng một hạt giống của việc đi ngược với chuẩn mực thế gian, khiến nó mọc rễ nảy mầm. Nàng như người xâm nhập vào thế giới của hắn; lặng lẽ quan sát hắn, hiểu biết hắn, khai quật hắn. Cố Cửu Tư là kho báu ngoài dự đoán của nàng; mỗi lần

nàng đào sâu hơn một chút liền cảm nhận được càng nhiều niềm vui bất ngờ.

webtruyenonline

Nàng vừa cười vừa quay đầu nhìn những người bán hàng rong đang lớn tiếng rao bán trong thành Dương Châu. Nàng nhẹ nhàng nói, “Cảm ơn người.”

Nàng dùng quạt tròn nâng lên màn xe, ánh mặt trời dừng trên khuôn mặt thanh tú của nàng. Khuôn mặt nàng mang theo vẻ dịu dàng lẫn trầm tĩnh, đôi mắt dõi theo chim tước tung cánh bay lên từ mái hiên, trời xanh mây trắng phối hợp tôn lên nét đẹp của nhau.

“Đã cho ta một khởi đầu mới.”

Một cuộc sống mới dù đầy khó khăn trắc trở nhưng lại vô cùng chân thật.

Lời tác giả

Cổ Cửu Tư: Ta là một cậu bé quý giá như kho báu.

Chú thích

[1] Kế để trống thành, vườn không nhà trống. Xuất phát từ câu chuyện trong tiểu thuyết Tam Quốc Diễn Nghĩa. Sau khi tướng nước Thục là Mã Tắc thất thủ, Tư Mã Ý (tướng nước Ngụy) đem quân đến vây ép thành. Gia Cát Lượng cho mở toang các cổng thành, một mình điềm tĩnh ngồi trên mặt thành gảy đàn. Tư Mã Ý hoài nghi bên trong thành đã được mai phục chu đáo nên ra lệnh rút quân. Về sau, khi nói đến “không thành kế” là ý muốn ám chỉ thực lực yếu nhưng qua mặt được đối phương.

[2] Câu nói của Mạnh Tử. Nghĩa là: Có thể dùng lời lẽ hợp lý để lừa quân tử, nhưng dùng lời phi lý thì khó mà dối gạt được. Câu này mang ý nghĩa rằng người quân tử không thể ngu muội làm điều vô lý.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 27: Thứ Nàng Cầu Cả Một Đời Thật Ra Cũng Chỉ Là Hai Tiếng Tôn Nghiêm

Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư cùng trở về phủ. Vừa xuống xe ngựa đã thấy Chu Diệp dẫn vị Phạm tiểu công tử kia xuống xe. Phạm tiểu công tử xem chừng đã rất hoảng loạn nên lúc xuống xe vẫn mang theo vẻ hoang mang, miệng liên tục mắng Dương Long Tư với Chu Diệp. Chu Diệp khẽ cau mày, chỉ im lặng nghe chứ không lên tiếng. Khi dẫn thiếu niên đến trước Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như, Chu Diệp giới thiệu, “Vị công tử này là nhi tử của thúc phụ ta, năm nay mới mười lăm tuổi. Thúc phụ nói muốn để hắn trải nghiệm nên bảo ta mang hắn theo. Tiểu Ngọc,” Chu Diệp ôn hòa bảo, “chào Cố công tử và Cố thiếu phu nhân đi.”

Phạm Ngọc chấp tay hành lễ qua loa với Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như chứ chẳng thềm mở miệng; nhìn thái độ rõ ràng không coi trọng hai người bọn họ. Chu Diệp hơi xấu hổ, đang muốn giải thích thì bị Cố Cửu Tư nắm lấy vai rồi nghe hắn nói thẳng, “Đi thôi Chu huynh. Chúng ta đi uống rượu, để nhóc con này chơi một mình.”

Chu Diệp nghe xong liền thấy không ổn, quả nhiên Phạm Ngọc giận dữ nói, “Người gọi ai là nhóc con?!”

“Há, người không phải nhóc con?” Cố Cửu Tư cười nhạo, “Sao một chút lễ phép đều chả có? Ta không những cứu người còn xem huynh trưởng của người là bằng hữu nhưng người lại tỏ thái độ thế này?”

“Đồ con buôn ti tiện...”

“Phạm Ngọc!” Chu Diệp quát mắng.

Nét mặt Phạm Ngọc cứng ngắc, hần bất mãn mà lạnh lùng “hừ” một tiếng, “Ta không ăn bữa cơm này, người thích thì tự đi mà ăn, ta về đây.”

Nói xong, Phạm Ngọc lập tức quay người trở về xe. Liễu Ngọc Như nhú mày nhìn theo, trong lòng có chút lo lắng.

Mặc dù Chu Diệp không nói rõ nhưng là thúc phụ của hần, còn mang họ Phạm, thì chỉ có U Châu Tiết độ sứ Phạm Hiên. Tức nghĩa vị này chính là nhi tử của tiết độ sứ. Bọn họ dự định chuyển tới U Châu nhưng chưa chi Cổ Cửu Tư đã đắc tội tiểu công tử kia; về sau họ phải làm sao bây giờ?

Song hiện tại không thể nói ra nỗi sầu lo này. Liễu Ngọc Như thở dài, nhìn Cổ Cửu Tư kéo Chu Diệp vào nhà rồi cũng đi theo.

Trên đường đi đã để gia nô báo tin nên Giang Nhu và Cổ Lăng Hoa sớm chuẩn bị tốt tiệc rượu. Sau khi Chu Diệp ngồi vào bàn, người một nhà luôn miệng nói lời cảm tạ. Chu Diệp là người chân chất, không biết xã giao lắm, nhưng hần rất cảm kích Cổ Cửu Tư. Vì vậy hần chỉ biết bưng chén rượu rồi dùng vốn từ nghèo nàn để nói, “Không nhiều lời nữa, đa tạ Cổ công tử chuyện hôm nay, lời ta muốn nói đều ở trong rượu!”

Uống xong một chén, Chu Diệp nhú mày nhìn chén rượu nhỏ. Cổ Cửu Tư hiểu ý nên lập tức sai bảo, “Mang chén lớn đến đây!”

Chu Diệp cười cười, quay sang giải thích với Cổ Lăng Hoa, “Người U Châu chúng ta uống rượu đều dùng chén lớn; lần đầu tiên dùng chén nhỏ thế này nên cảm thấy không đủ thành ý.”

Thật ra người Cổ gia, bao gồm Liễu Ngọc Như, đều không hiểu lắm cái lý lẽ thành ý nằm trong rượu. Nhưng Cổ gia làm buôn bán nên tiếp xúc nhiều với người đến từ vùng phía Bắc như U Châu, Cổ Lăng Hoa vội nói, “Chu công tử không cần giải thích, chúng ta đều hiểu. Hôm nay muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống, người trong nhà cả nên cứ tự nhiên!”

Chu Diệp cười đáp ứng, mọi người tiệc tùng vui vẻ. Được một lúc thì Giang Nhu và Cố Lăng Hoa rời tiệc trước, để lại Liễu Ngọc Như cùng Cố Cửu Tư tiếp đãi Chu Diệp. Ba người ra ngoài sân, Cố Cửu Tư nói chuyện phiếm với Chu Diệp, Liễu Ngọc Như ngồi quỳ ở một bên rót rượu.

Cố Cửu Tư giải thích hôm nay hắc gài bầy Dương Long Tư thế nào, Chu Diệp tấm tắc miết, “Cố công tử trẻ tuổi mà đã sắc sảo như vậy, thật sự là rồng phượng giữa loài người. Công tử mà ở U Châu, tại hạ chắc chắn sẽ tiến cử; đáng tiếc công tử ở Dương Châu, tại hạ không giúp được nhiều. Nhưng bất kể về sau thế nào, chỉ cần công tử có chuyện nhờ thì đều có thể nói với tại hạ.”

“Chu huynh đừng khách khí như vậy,” Cố Cửu Tư khoát tay. Thương tích hắc chưa lành nên bị cấm uống rượu, chỉ có thể uống trà hoa cúc cầu kỳ[1] không có hương vị gì. Hắc bất đắc dĩ nói, “Lần trước Chu huynh bệnh vực lẽ phải, toàn bộ nhà họ Cố đều vô cùng cảm kích. Chuyện hôm nay là bốn phận phải làm, Chu huynh cứ một mực nói lời cảm tạ thì quá xa cách rồi. Ra bên ngoài nhất thiết cần huynh đệ bằng hữu chiếu cố, Chu huynh không cần nghĩ nhiều.”

“Cố công tử nói đúng.” Chu Diệp nhìn Cố Cửu Tư, hơi kích động mà đề nghị, “Chu mỗ bất tài, muốn kết bạn với Cố công tử, không biết ý công tử thế nào?”

Nghe vậy Cố Cửu Tư chỉ cười, “Chu huynh cứ đùa, chẳng phải bằng hữu thì sao Cố mỗ lại đến sòng bạc? Chu huynh không cần nhiều lời, chúng ta vốn là bằng hữu. Mai sau chỉ cần Chu huynh có chuyện nhờ Cửu Tư thì đều có thể nói với ta.”

Chu Diệp nghe Cố Cửu Tư nói thế liền yên lòng. Cố Cửu Tư thấy Chu Diệp uống từng ngụm rượu lớn, trong lòng ngứa ngáy bèn ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Như rồi thì thào, “Cho ta uống một chút nhé?”

Chu Diệp cười ha hả với Liễu Ngọc Như, “Thiếu phu nhân để hân uống đi. Trước kia trên chiến trường, chúng ta thương tích đầy mình còn uống rượu nâng cao tinh thần, không sao đâu!”

Liễu Ngọc Như hơi khó xử, nàng thoáng liếc Cố Cửu Tư nhưng rồi cuộc vẫn rót cho hân chén rượu. Cố Cửu Tư bưng chén nhấp một ngụm, tức khắc bày ra dáng vẻ hưởng thụ vô cùng, chọc cho Chu Diệp lẫn Liễu Ngọc Như cười thành tiếng. Cố Cửu Tư nghĩ nghĩ rồi nói với Liễu Ngọc Như, “Này, ta không thể uống rượu nhưng không uống thỏa thích thì đâu có nghĩa lý gì? Ta chơi oản tù tì với Chu huynh, người thay ta uống nhé?”

“Ta sao uống được?” Liễu Ngọc Như bất đắc dĩ bảo, “Hơn nữa, người oản tù tì mà lại muốn ta uống, người không thấy thẹn chết à?”

“Thiếu phu nhân nói đúng,” Chu Diệp cười, “nào có nam nhân oản tù tì lại để nữ nhân uống rượu thay?”

“Ta khác.” Cố Cửu Tư nói toạc ra, “Huynh không biết chứ ta ở nhà ăn bám, về sau còn cần phu nhân ta kiếm tiền nuôi.”

Hân vừa dứt lời, Chu Diệp phun ra ngay một ngụm rượu. Liễu Ngọc Như vội nói, “Đùa thôi, hân nói giỡn đó.”

“Người đừng vờ vĩnh nha,” Cố Cửu Tư nhanh nhẩu bảo, “phải có lòng tin với bản thân! Ta nói Chu huynh nghe, về sau gặp nàng đừng gọi thiếu phu nhân, phải gọi là Liễu lão bản. Huynh gọi một tiếng thì trong lòng nàng ấy hớn hở cả ngày.”

“Người đừng nói nhảm!” Liễu Ngọc Như ngượng chín mặt, đều tại nàng ngậm dung túng Cố Cửu Tư, không ngờ hân miệng rộng vậy.

Cố Cửu Tư cười tí tởn, “Thế Liễu lão bản có uống không?”

“Người đừng nói nữa, ta uống là được chứ gì.” Liễu Ngọc Như đỏ mặt, vội lí nhí đồng ý. Cố Cửu Tư liền dạy quyền pháp phương Nam cho Chu Diệp, cùng oản tù tì với Chu Diệp.

Rượu chuẩn bị cho Chu Diệp là rượu mạnh phương Bắc, còn cho Liễu Ngọc Như là rượu trái cây phương Nam. Mọi người vừa oản tù tì vừa cười đùa uống rượu. Liễu Ngọc Như khi chưa say thấy miệng đầy hương vị ngọt ngào mang theo chút mùi trái cây nên uống hơi nhiều. Cố Cửu Tư mới chơi mấy vòng, Liễu Ngọc Như đã ngã “rầm” xuống bàn. Cố Cửu Tư vô thức thốt lên, “Tửu lượng kém vậy á?!”

Ẩn Hồng đứng cạnh lúng túng phân trần, “Thiếu phu nhân trước giờ chưa từng say rượu, ngài đừng gây khó dễ cho ngài ấy.”

“Nha hoàn này to gan,” trong lời Cố Cửu Tư không có tí uy hiếp nào, hăn cố ý làm mặt nghiêm, “sao dám ăn nói với ta như thế!”

Ẩn Hồng liếc hăn một cái rồi đỡ Liễu Ngọc Như dậy.

Chu Diệp nín cười, “Tiểu nha hoàn này của nhà người thật lợi hại.”

Cố Cửu Tư thờ dài, “Gia môn bất hạnh, địa vị của ta quá thấp, lòng ta vô vàn đắng cay.”

Hăn thấy Liễu Ngọc Như được đỡ sang một bên liền phấn khích nói, “Nào nào nào, nàng say rồi, chúng ta có thể uống đã đời!”

Mọi người: ...

Hóa ra này giờ hăn chỉ chờ giây phút này.

Chu Diệp dờ khóc dờ cười, “Cửu Tư,” hăn đối xứng hô, đủ thấy sự thân mật giữa hai người, “nếu người đem trí thông minh đặt vào chuyện nghiêm túc thì đã sớm nổi danh ở Dương Châu.”

“Nổi danh để làm gì?” Cố Cửu Tư xua tay, “Nổi danh cũng đơn giản để kiếm nhiều tiền hơn một chút, để người ta tôn kính hơn một chút. Nhưng ta sinh ra đã là nhi tử nhà giàu nhất Dương Châu, có cái gì ta không mua được, có cái gì ta không cầu được? Đã không có thì ta cố bò lên trên làm gì?”

Chu Diệp nghe Cố Cửu Tư nói liền trầm tư. Một lúc lâu sau hẳn mới chậm rãi cất tiếng, “Đạt địa vị cao cũng không hẳn vì quyền thế. Nếu người ở vị trí càng cao thì chuyện người có thể làm càng nhiều, có thể vì người dân mà làm nhiều hơn một chút.”

Chu Diệp khổ sở cười, “Đây chẳng qua là ý kiến cá nhân của ta. U Châu đâu thể so với Hàng Châu giàu có; bên ngoài chiến tranh, bên trong căn cõi. Vật tư thì chẳng phong phú bằng Dương Châu, cả nước cũng thành vật quý giá tại những địa phương không nằm ven biển. Mỗi lần ta đến Dương Châu đều cảm thấy nơi đây thật phồn thịnh. Mỗi lần chứng kiến Dương Châu vui vẻ ca hát, ta đều hy vọng bách tính của U Châu có được cuộc sống như thế thì tốt.”

“Thật ra vật chất ở phương Bắc nghèo nàn chủ yếu vì đất đai căn cõi, mậu dịch không đủ phát triển.” Cố Cửu Tư nhàn nhạt nói, “Phương Bắc mà giống phương Nam sông chảy bốn phương tám hướng thì chi phí vận chuyển thấp sẽ dẫn đến giá cả hàng hóa thấp theo. Lấy trâu ngựa phương Bắc đổi lúa gạo phương Nam, áo lông thú phương Bắc đổi tơ lụa phương Nam; trao đổi như vậy thì phương Bắc có ưu thế riêng, sẽ không đến nỗi quá khó khăn. Giống Bắc Lương vậy. Nếu họ có thể học cách trồng trọt, có thể ổn định nuôi trồng để trao đổi cùng Đại Vinh, đảm bảo nguồn cung ứng lương thực, thì đương nhiên họ sẽ không quấy nhiễu chúng ta hàng năm. Dù sao mọi tranh chấp trên đời này cũng chỉ để sinh tồn.”

Chu Diệp vừa nghe vừa gật đầu cảm khái, “Người nói phải.”

Nói rồi Chu Diệp bật cười, “Không nghĩ người còn trẻ mà hiểu biết như vậy.”

“Đều nhờ người khác.” Cố Cửu Tư cười khẽ, “Muốn đánh bạc giỏi cũng phải học người ta. Huống hồ nhà làm buôn bán, ta có ăn chơi trác táng thì sống trong môi trường như vậy cũng mưa dầm thấm đất. Nói cho cùng là do ta đầu thai tốt.”

Cố Cửu Tư cao hứng nâng chén, “Nào nào nào, uống rượu, uống rượu đi.”

Chu Diệp hào hứng uống. Thấy Cố Cửu Tư có suy nghĩ đặc biệt, Chu Diệp thẳng thắn trò chuyện quốc gia đại sự với hắn.

Chu Diệp nói cho Cố Cửu Tư về việc hệ trọng trong thiên hạ, về dã tâm phục thù của hắn.

Hắn uống say khiến câu chữ lộn xộn nhưng vẫn cứ nói, “Về sau ta muốn tất cả bách tính đều đủ tiền ăn cơm, được mặc quần áo, sẽ không bị chết đói hay chết cóng. Mỗi người đều có thể sống tốt, sống có tôn nghiêm.”

Cố Cửu Tư lắng lắng nghe. Hắn không hiểu vì sao nghe Chu Diệp nói chuyện thì bản thân cũng thấy có chút nhiệt huyết sôi trào.

Hắn dâng chén, hào hứng nói, “Tốt! Cửu Tư mong ước mai sau Chu huynh được toại nguyện!”

Cố Cửu Tư đề cao thanh âm mà tuyên bố những lời này, Liễu Ngọc Như mơ màng mở mắt. Nàng nhìn người đang uống rượu ở đằng xa, chỉ nghe được câu nói kia—

“Về sau ta muốn tất cả bách tính đều đủ tiền ăn cơm, được mặc quần áo, sẽ không bị chết đói hay chết cóng. Mỗi người đều có thể sống tốt, sống có tôn nghiêm.”

Khóe miệng nàng không khỏi cong lên.

Phải, nàng cũng muốn được như thế. Được sống tốt, yên bình, và có tôn nghiêm.

Thứ nàng cầu cả một đời thật ra cũng chỉ là hai tiếng tôn nghiêm.

Chú thích

[1] Vị thuốc Đông y có tác dụng rất tốt đối với sức khỏe.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 28: Nếu Người Cứ Tử Tế Với Ta Như Vậy, Ta Sẽ Không Phải Sầu Lo Nữa

Cố Cửu Tư và Chu Diệp nốc rượu xong kích động tới mức kết nghĩa huynh đệ. Gió thổi khiến Liễu Ngọc Như hồi tỉnh, nàng nhìn họ mà thấy hơi buồn cười.

Khi đêm khuya, hai nam nhân uống mệt rồi, hạ nhân đỡ ba người trở về phòng riêng. Liễu Ngọc Như nằm trên giường cạnh Cố Cửu Tư, hân say túy lúy, vừa cười tủm tỉm vừa nhìn nàng.

Liễu Ngọc Như giơ tay nhéo mũi hắn, nhin không được quở trách, “Họa lớn còn ở trước mắt mà ngươi vẫn ngày ngày hí hửng được à?”

“Đời người á,” Cố Cửu Tư nhắm hai mắt, sung sướng nói, “có thể cao hứng một ngày cũng là chuyện tốt. Chả ai biết chuyện tương lai, sầu cũng vô dụng, chi bằng cứ sống thật vui vẻ.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy chỉ liếc hắn một cái, nàng lẳng lặng cười.

Cố Cửu Tư có thể vô tư vô lo nhưng nàng thì không. Hoàn cảnh sinh trưởng của từng người khác nhau nên từ lời nói đến thực hành còn phải dựa vào tính tình mỗi người.

Liễu Ngọc Như ngả xuống giường, nhắm mắt nói, “Ngủ đi.”

Hai người ngủ thẳng đến bình minh, Liễu Ngọc Như thức dậy đúng giờ như mọi ngày. Say rượu khiến nàng hơi đau đầu nhưng vẫn cố gắng đi gặp

Giang Nhu và Cố Lăng Hoa. Khi nàng quay về, Cố Cửu Tư đã dậy. Chu Diệp là người dậy đầu tiên, hiện giờ đến từ biệt Cố Cửu Tư.

Tình nghĩa giữa nam nhân với nhau luôn luôn chỉ cần một chén rượu. Chu Diệp nói, “Cửu Tư, ta phải về U Châu đây. Bao giờ người tới U Châu, nếu có chuyện cần thì cứ tìm ta.”

“Được.” Cố Cửu Tư cười, “Nhà chúng ta đang muốn dời sản nghiệp đến U Châu, lúc đó huynh đừng chê ta phiền phức là được.”

“Nhà người muốn mở cửa hàng tại U Châu?” Chu Diệp nghi hoặc hỏi.

Cố Cửu Tư thở dài, “Thương nhân không đấu với quan lại; chúng ta với Vương gia đã âm ỉ như vậy thì ở lại Dương Châu cũng khó. Thế nên chúng ta tính toán tìm chỗ mới, gặp được nơi thích hợp sẽ dọn đến đó tránh tai họa.”

“Vậy người tới U Châu là đúng rồi.” Chu Diệp cười ha ha. “Phụ thân ta cùng Phạm thúc thúc đều là quan tốt, công bằng lại hiểu lý lẽ, sẽ không chèn ép các người.”

Nói rồi Chu Diệp sai người mang giấy bút đến, hẩn đưa cho Cố Cửu Tư một tờ giấy có ghi địa chỉ phủ của hẩn ở mặt trên. Hẩn thoáng do dự nhưng rốt cuộc vẫn nói, “Cửu Tư, hiện giờ thiên hạ bất ổn, có một số việc ta không tiện nói ra nhưng người nhớ chiếu cố người nhà thật tốt. Hễ xảy ra chuyện thì hãy lập tức rời Dương Châu đến tìm ta. Nếu người không đi được thì cứ sai bảo gia đình. Chúng ta tuy chưa quen biết bao lâu nhưng trong lòng ta đã coi người như huynh đệ, chuyện ta có thể làm dĩ nhiên sẽ tận lực giúp đỡ.”

Cố Cửu Tư nghe liền biết Chu Diệp nghiêm túc chứ không phải đang đùa giỡn. Hẩn cũng thu lại vẻ cột nhả thường ngày mà trịnh trọng nói, “Chu huynh yên tâm, ta không phải người thích khoe sức khoe tài. Nói thật,

những lời huynh nói ta đều hiểu rõ. Nếu có ngày ta cùng đường mặt lộ, hy vọng Chu huynh có thể cho ta con đường sống.”

Chu Diệp thở dài, “Chúng ta giúp đỡ nhau là chuyện tất nhiên.”

Hai người nói lời từ biệt, Cổ Cửu Tư đích thân tiễn Chu Diệp ra cửa.

Khi hần quay đầu lại đã thấy Liễu Ngọc Như đứng ở cửa, vẻ mặt tựa hồ vương chút sầu lo.

Cổ Cửu Tư cười cười. Hần đi đến trước mặt Liễu Ngọc Như rồi giơ tay ép phẳng nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của nàng, “Đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Cổ Cửu Tư nói vậy nhưng Liễu Ngọc Như vẫn không yên lòng.

Khoảng thời gian kế tiếp, Liễu Ngọc Như phụ giúp Cổ Lăng Hoa và Giang Nhu bán gia sản ở Dương Châu.

Họ không dám làm lộ liễu bởi vì sản nghiệp Cổ gia quá lớn, nếu bán hết một lượt sẽ khiến trời đất Dương Châu nghiêng ngã, sợ sẽ gây nên khủng hoảng.

Vậy nên chỉ có thể gắng sức tìm người bên ngoài rồi lặng lẽ bán cho họ. Sau đó Liễu Ngọc Như sẽ âm thầm tới thành trấn khác đem ngân phiếu đổi thành hoàng kim mang về.

Ngoại trừ hoàng kim, gạo thóc cũng rất quan trọng nên kế tiếp Cổ Lăng Hoa liền đi buôn gạo. Ông bí mật đem hết gạo thóc cùng hoàng kim, đồ cổ, tranh chữ lên thuyền lớn mình đã mua.

Đa số đồ vật đều dùng thuyền vận chuyển nhưng để đảm bảo an toàn họ vẫn chia làm hai hướng, đồng thời thuê bảo tiêu áp giải hàng hóa trên đường bộ. Nhóm tài sản đầu tiên được chia thành năm đường do quản gia

Cố Văn dẫn đầu, mang theo những người có năng lực kinh doanh các mặt hàng gốc của Cố gia đi U Châu trước.

Những chuyện này được xử lý nhanh cũng mất hơn một tháng. Liễu Ngọc Như ngày ngày ra ngoài bên ba trợ giúp Giang Nhu và Cố Lăng Hoa.

Nàng đã hoàn toàn quen thuộc với sản nghiệp Cố gia, cũng nhớ kỹ tất cả sổ sách, quản sự, lẫn hình thức kinh doanh của Cố gia.

Cố Cửu Tư mỗi ngày đều đi học. Hiện tại học Tứ Thư Ngũ Kinh đã trở nên chỉ đành tìm đại nho tới trực tiếp giảng bài cho hẳn. Giang Nhu nghĩ bất luận tương lai ra sao, cho dù thế gian hỗn loạn nhưng nếu Cố Cửu Tư có thể làm mưu sĩ thì cũng rất tốt.

Hai người đều có con đường riêng phải đi. Cứ đến tối nằm trên giường, mỗi người một cái chăn, họ sẽ dành thời gian để thảo luận.

Liễu Ngọc Như hình thành thói quen kể mọi việc cho Cố Cửu Tư nghe, hẳn lúc nào cũng có lý lẽ giúp nàng suy nghĩ thông suốt.

Ngày thuyền từ U Châu trở về, giấy thông hành lẫn giấy tờ tùy thân đều đã làm xong. Để phòng ngừa vạn nhất, họ quyết định lúc nào cũng mang theo giấy tờ tùy thân. Tiếp theo họ bắt đầu chuẩn bị ngày xuất phát. Bọn họ cần tìm một ngày tránh tai mắt người khác để lặng lẽ rời đi; người Dương Châu phát hiện bọn họ rời đi càng trễ thì tỷ lệ họ trốn thoát càng lớn. Nếu giữa đường chạy trốn bị Vương gia bắt trở về thì đúng là thất bại trong gang tấc. Ngoài ra đi đường thủy mà còn xa xôi như vậy cũng phải xem ngày; gần đây mưa dầm kéo dài ở Dương Châu, thật sự không phải thời điểm thuận lợi.

Mọi người còn đang suy tính thì Liễu Ngọc Như ngã bệnh; có lẽ vì đột nhiên được thả lỏng thành thử cả người lại suy sụp. Buổi sáng lúc nàng tra sổ sách ở cửa hàng thì chợt hôn mê bất tỉnh.

Cố Cửu Tư đang ở thư phòng nghe giảng khi có người tới báo chuyện này. Hắn vội vàng chạy về phòng liền thấy Liễu Ngọc Như nằm trên giường.

“Thiếu phu nhân suy nghĩ nhiều âu lo.” Đại phu thở dài, “Hơn nữa còn quá mệt mỏi, tinh thần suy yếu. Lão phu kê đơn thuốc, phu nhân uống sẽ chuyển biến tốt hơn. Song quan trọng nhất vẫn là nghĩ thoáng một chút, nếu trong lòng cứ luẩn quẩn thì sợ lâu ngày tích tụ sẽ càng đáng ngại.”

Cố Cửu Tư đứng ngoài màn hình lặng lẽ nghe chứ chưa tiến vào trong. Lát sau, hắn nghe Liễu Ngọc Như nói, “Đại phu vất vả rồi, nhưng có loại thuốc nào giúp người ta vui vẻ hơn?”

Đại phu bật cười, “Thiếu phu nhân cứ đùa. Nếu trên đời tồn tại loại thuốc như vậy thì sao còn người sầu khổ?”

“Là ta ngu muội,” Liễu Ngọc Như thở dài, “ta sẽ cố gắng.”

Đại phu kê đơn cho Liễu Ngọc Như xong được Ân Hồng đưa ra ngoài. Nàng ấy bắt gặp Cố Cửu Tư đứng ở cửa, hắn giơ tay ra hiệu cho nàng ấy im lặng.

Ân Hồng không nói nhiều, cúi đầu dẫn đại phu đi ra ngoài. Lúc này Cố Cửu Tư mới bước vào, hắn ra về chưa nghe thấy gì mà cười nói với Liễu Ngọc Như, “Nghe người té xỉu ta sợ chết khiếp mới lại đây thăm. Nhưng nhìn sao cũng thấy mặt mũi người hồng hào chả giống người té xỉu gì hết vậy?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn cười, “Người đúng là không biết nói lời hay.”

Cố Cửu Tư ngồi lên mép giường nhìn nàng, “Người không sao chứ?”

“Ta không sao.” Liễu Ngọc Như lắc đầu, “Người cứ làm việc phải làm, không cần đến thăm ta. Ta có Ấn Hồng chăm sóc rồi.”

“Ây da, nữ nhân như người đáng sợ thật. Ta vất vả lắm mới kiếm được cố trốn học ra hóng gió mà chưa chi người đã đuổi ta đi.”

Cố Cửu Tư nhích lại gần.

“Người có mệt không?” hắn ôn hòa hỏi.

Liễu Ngọc Như thở dài, “Cũng có một chút.”

“Để ta quạt cho người.” Cố Cửu Tư lấy quạt tròn từ trong tay nàng, vừa nhẹ nhàng quạt vừa dịu dàng bảo, “Ngủ đi.”

Liễu Ngọc Như không biết tại sao hắn vừa đến liền khiến lòng nàng yên ổn. Có hắn ngồi cạnh nhẹ nhàng quạt, nàng mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Lúc Liễu Ngọc Như tỉnh lại đã là đêm khuya. Hắn thấy nàng dậy bèn bảo người mang cơm tới rồi cùng nàng ăn.

Liễu Ngọc Như thấy lạ mới hỏi, “Người chưa ăn?”

“Chờ người đấy.” Cố Cửu Tư cười, “Người ăn một mình sẽ cô đơn lắm.”

Liễu Ngọc Như lặng lẽ cười. Người này chỉ vô tư nói vậy nhưng nàng nghe lại thấy khổ sở.

Cố Cửu Tư nhìn ra nàng không vui bèn hỏi, “Ta nói thế khiến người mất hứng sao?”

“Không phải vậy,” Liễu Ngọc Như sợ hắn hiểu lầm nên giải thích, “ta chỉ nhớ tới chuyện hồi còn nhỏ.”

“Hửm?”

“Hồi còn nhỏ đi học về trễ, người nhà sẽ không chờ ta dùng cơm cùng.” Liễu Ngọc Như cười cười, “Không ai để phần cơm cho ta cả. Nhưng quản gia là người tốt nên luôn chờ lại vài món ăn, buổi tối về ta sẽ ngồi ăn một mình.”

Cố Cửu Tư im lặng lắng nghe, không hiểu vì sao trước mắt hần hiện lên bóng dáng một tiểu cô nương.

Dưới ánh nến, nàng ngồi trước bàn và ăn cơm một mình.

Thật ra ăn cơm một mình không khiến nàng khổ sở mà là trong ngôi nhà lớn ấy chẳng ai chịu chờ hay có thể chờ nàng.

“Vậy mẫu thân người đâu?” Cố Cửu Tư cất tiếng hỏi.

Liễu Ngọc Như cười, “Ta sợ di nương nghĩ mình quá thân cận với nương rồi để ý nên ta chẳng thể mỗi ngày đều ghé thăm nương. Hơn nữa chuyện này không phải ngày nào cũng xảy ra, chỉ thỉnh thoảng thôi, nên ta không muốn bà nhọc lòng.”

Liễu Ngọc Như thở dài, “Sức khỏe bà vốn yếu, nếu còn nhọc lòng vì ta thì sao bà chịu được?”

“Liễu Ngọc Như,” Cố Cửu Tư gọi tên nàng, than nhẹ, “cuộc sống của người lúc trước thật khó khăn.”

“Cũng chưa đến nỗi nào.” Liễu Ngọc Như cười buồn bã, “Nhìn lên mình chẳng bằng ai, nhìn xuống lại chẳng ai bằng mình. Ít nhất ta không bị ai cắt xén cơm ăn áo mặc, người ngoài nhìn vào vẫn thấy ta là đích nữ. Như thế không phải đã tốt hơn so với rất nhiều người sao?”

“Người yên tâm.” Cố Cửu Tư nhìn nàng mà nghiêm túc bảo, “Về sau chỉ cần chúng ta còn ở bên nhau một ngày thì ta sẽ cùng ăn cơm với người thêm một ngày.”

Liễu Ngọc Như ngấn người, Cố Cửu Tư trịnh trọng nói, “Người sẽ không phải chịu ảm ức nữa.”

“Ta không...”

Liễu Ngọc Như chưa nói xong nhưng đối diện với đôi mắt trong sáng của đối phương, nàng không thể thốt lên nửa chữ.

Miệng nàng mấp máy song chẳng nói nên lời, chỉ biết lắng nghe Cố Cửu Tư, “Người không muốn nương người nhọc lòng, đó là sự hiếu thảo của người làm con. Nhưng không để người chịu ảm ức lại là trách nhiệm làm trưởng phu của ta. Mai sau người thích, ghét, ảm ức, khổ sở cái gì hãy nói cho ta biết.”

“Người đừng chôn trong lòng,” hần than nhẹ thành tiếng nhưng hần vừa dứt lời không biết tại sao Liễu Ngọc Như đã rơi nước mắt.

Chính Liễu Ngọc Như còn chưa phát hiện song Cố Cửu Tư bị dọa đến luống cuống, “Sao người khóc?”

“Ta...” Liễu Ngọc Như giờ mới phản ứng kịp, nàng cuống quýt lấy tay chùi rồi nói theo bản năng, “Ta không sao...”

“Liễu Ngọc Như,” Cố Cửu Tư bất đắc dĩ hỏi, “chưa gì người đã quên lời ta mới nói sao?”

Hần ngồi dậy, vươn tay qua bàn nắm lấy bàn tay đang lau nước mắt của nàng. Hần lặng lẽ nhìn nàng, nghiêm túc nói, “Cứ nói với ta rằng người tủ thân.”

Liễu Ngọc Như ngơ ngác nhìn hần, Cố Cửu Tư nói từng chữ thật rõ ràng, “Người tủ thân, người khổ sở, người muốn khóc.”

“Người chỉ khổ sở thôi, điều đấy có gì sai?”

Liễu Ngọc Như nghe Cố Cửu Tư nói, hai hàng mi nàng run rẩy, nàng cụp mắt xuống.

Nước mắt nường theo khuôn mặt nàng mà rơi xuống. Một lúc lâu sau nàng mới sụt sịt mũi, “Chưa ai từng nói vậy với ta, làm người chê cười rồi.”

Nàng ngẩng đầu nhìn Cố Cửu Tư, “Ta đã quen nên quả thật không thể nói ra miệng những lời như vậy. Nhưng người hãy hiểu,” Liễu Ngọc Như cười dịu dàng, “ta rất vui.”

Cố Cửu Tư ngẩn người.

Trong chớp mắt, lòng hẫng nhói đau.

Nếu hiện tại cô nương này gào khóc thì có lẽ hẫng còn thấy khá hơn. Song nàng lại cười, điềm đạm nuốt nước mắt vào lòng, hẫng cảm thấy người này thật khiến người khác đau đớn.

Hẫng khẽ thở dài rồi đi đến trước mặt nàng.

Hẫng chẳng nói gì cả, chỉ vươn tay ôm nàng vào lòng.

Hẫng không nói tiếng nào nhưng hẫng cảm giác nước mắt của cô nương này lặng yên chảy ướt quần áo.

Hẫng chợt phát hiện hóa ra sự im lặng so với lời nhai không ngừng còn có sức nặng hơn.

Liễu Ngọc Như dựa vào lồng ngực thiếu niên. Dựa vào hẫng, nghe tiếng tim hẫng đập, lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy thì ra có thể hóa giải nỗi chua xót cùng bi thương. Nàng cảm nhận được một sự bình yên lẫn ấm áp khó giải thích thành lời, đuổi đi phần tối tăm đã bị kìm nén nhiều năm trong nội tâm nàng.

“Hồi còn nhỏ, ma ma hầu hạ nương ta nói với ta rằng nhiều thứ lúc nhỏ sẽ gây ảnh hưởng suốt đời.”

“Bà ấy nói bừa đấy, làm gì có chuyện cả đời không thể thay đổi?”

“Đúng vậy.” Liễu Ngọc Như chậm rãi nói, “Cố Cửu Tư, ta cảm thấy nếu người cứ tử tế với ta như vậy mãi, ta có lẽ sẽ không cần lo được lo mất, suốt ngày phiền muộn.”

Cố Cửu Tư ôm Liễu Ngọc Như, lời nàng nói khiến khóe miệng hằn cong lên.

Trong thoáng chốc, hăn chả hề nhớ tới giao ước giữa bọn họ, cũng không nhớ đến tương lai. Hăn cảm thấy nếu Liễu Ngọc Như có thể cao hứng một chút, có thể không cần giấu nước mắt dưới nụ cười, có thể muốn khóc thì khóc muốn ồn ào thì ồn ào, vậy hăn cứ đối tốt với nàng mãi cũng đâu sao.

Khóe miệng hăn càng cong hơn, “Được, trách nhiệm này ta chịu.”

Liễu Ngọc Như khẽ bật cười.

Cố Cửu Tư thở dài. Hăn vuốt tóc Liễu Ngọc Như, gượng gạo hỏi, “Người kể ta nghe, rốt cuộc phải chịu uất ức lớn cỡ nào mới nuôi tính tình người thành thế này?”

“Cũng không có gì nhiều...”

“Vậy kể chút chuyện Trương Nguyệt Nhi làm thế nào tiến vào nhà người?”

Cố Cửu Tư hỏi, Liễu Ngọc Như cũng không giấu giếm. Nàng tỉ mỉ kể chuyện nhà mình; quá khứ của nàng, thuở thơ ấu, từng chuyện một.

Nàng chẳng hề che giấu điều gì. Nàng tính kể gả vào Diệp gia, nàng tính kể của hồi môn, những chuyện này nàng đều thẳng thắn thừa nhận. Vì nàng

biết Cố Cửu Tư sẽ không để bụng.

Cố Cửu Tư nghe nàng kể, vừa nghe vừa cười, thỉnh thoảng lại khen một câu, “Người lợi hại.”

Hai người trò chuyện đến khuya mới ngủ. Nàng nói nàng nhớ nường; nhiều năm qua, nàng sợ Trương Nguyệt Nhi không vui nên thời gian ở bên nường quá ngắn.

Hắn an ủi nàng không sao đâu, về sau còn gặp được.

Nàng bắt đầu lẩm bẩm, thanh âm ngày càng nhỏ, rồi nàng ngủ thiếp đi. Bây giờ trên mặt nàng đầy nước mắt, sau khi ngủ còn túm lấy tay áo hắn mà dựa vào người hắn hết con mèo nhỏ.

Trong đêm tối, Cố Cửu Tư nường theo ánh trăng lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt nàng.

Đột nhiên hắn cảm thấy dung mạo nàng có chút đẹp mắt.

Hình như nàng hơi gầy, khiến các đường nét rõ ràng. Từ lúc đến Cố gia thì da dẻ nàng được chăm sóc tốt, làm nó tỏa sáng nhàn nhạt dưới ánh trăng.

Không biết vì sao trong lòng Cố Cửu Tư bỗng nảy sinh khát khao muốn hôn nàng.

Ý tưởng này vừa xuất hiện, Cố Cửu Tư lập tức thầm mắng bản thân vô liêm sỉ, hắn thế mà dám có loại tâm tư này với chính huynh đệ của mình!

Giữa hắn và Liễu Ngọc Như là tình chiến hữu thuần khiết nhất trên đời. Hắn tuyệt đối không thể để những ý niệm xấu xa làm bẩn tình cảm này.

Vì thế hắn nhanh chân lẹ tay nắm hắn ra mép giường, quấn chặt chân riêng quanh mình.

Liễu Ngọc Như khóc đã rồi, hôm sau nàng thần kỳ cảm thấy trong lòng có niềm vui không nói thành lời. Tinh thần nàng tốt hơn rất nhiều, Giang Nhu và Cố Lăng Hoa thấy thân thể nàng còn yếu liền nói, “Cứ tĩnh dưỡng thêm mấy ngày. Đường thủy khó đi, cứ khỏe lại đã bằng không trên đường đi sẽ mệt lắm.”

Tĩnh dưỡng thêm hai ngày, Liễu Ngọc Như gần như khỏi hẳn. Cố gia chọn đêm kia khởi hành.

Ngày đã chọn xong, Cố Cửu Tư trở về phòng rồi bỗng nói với nàng, “Mai người về sớm một chút.”

“Hả?” Liễu Ngọc Như thấy lạ nhưng vẫn đáp, “Được.”

Sáng hôm sau, khi Liễu Ngọc Như dậy thì Cố Cửu Tư đã dậy từ sớm. Hắn ngồi cạnh nàng, thấy nàng chọn bộ quần áo màu trắng bèn vội bảo, “Bộ này khó coi quá, chọn bộ đẹp hơn đi.”

Hắn thay nàng chọn váy dài hồng nhạt bằng tơ lụa, sau đó thảo luận cách trang điểm với nàng.

Thậm chí hắn còn tự tay cầm bút vẽ rồi nghiêm túc tô lông mày cho nàng.

Liễu Ngọc Như chẳng hiểu hắn đang làm gì nhưng nàng nghĩ hắn muốn thì sẽ nói với nàng. Vì vậy nàng không hỏi gì cả, đi cửa hàng kiểm tra một lát rồi trở về Cố phủ dùng cơm trưa.

Nàng suy đoán Cố Cửu Tư muốn làm cái gì, nghĩ tới nghĩ lui chắc cũng chỉ có dẫn nàng đi đâu đó. Nàng nghĩ không ra, lúc về tới Cố phủ, nàng vừa xuống xe ngựa vừa hỏi Ân Hồng, “Hôm nay đại công tử có tập trung học hành không?”

Ân Hồng nghe vậy liền mím môi nhin cười, “Nghe nói rất tập trung.”

Liễu Ngọc Như gật đầu. Nàng đi đến đại sảnh, chưa bước chân vào cửa đã nghe thấy xung quanh vang lên tiếng pháo. Nàng hoảng sợ nhưng lập tức thấy Cổ Cửu Tư nhảy ra, phía sau hắn là Dương Văn Xương cùng Trần Tâm. Dương Văn Xương kéo ra cuộn giấy trên có ghi: Phúc như Đông Hải nhất thể bình an[1]. Cuộn giấy của Trần Tâm thì viết: Thọ tỷ Nam Sơn sự sự thuận toại[2].

Đến lượt Cổ Cửu Tư kéo ra biểu ngữ: Hạ thọ đại hỉ[3].

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Nàng nhìn Cổ Cửu Tư đi về phía mình, hắn quàng vai nàng theo thói quen rồi hân hoan chúc, “Sinh nhật vui vẻ, Liễu Ngọc Như.”

Liễu Ngọc Như mấp máy môi, nàng muốn giấu đi ý cười nhưng lại không thể kìm nén. Khóe miệng nàng khẽ cong lên, “Phiền lang quân lo lắng.”

“Đừng xạo.” Cổ Cửu Tư xì cười, “Trong lòng mừng muốn chết rồi đúng không?”

“Lang quân,” Liễu Ngọc Như nghiêm túc đáp, “dù gì cũng phải giữ thể diện cho ta chứ.”

Lúc này Cổ Cửu Tư mới cao hứng, hắn cười sảng sặc rồi dẫn Liễu Ngọc Như vào. Vừa tới cửa, Liễu Ngọc Như đã thấy Tô Uyển ngồi ở đại sảnh, Vân Vân đứng sau lưng bà đang nhìn nàng.

Liễu Ngọc Như sững sờ. Tô Uyển ngẩng đầu lên, bà thấy Liễu Ngọc Như ngây người liền bật cười.

“Cửu Tư có lòng nhờ Cổ phu nhân đến phủ mời ta.” Tô Uyển điềm đạm nói, “Để họ phải lo lắng rồi.”

“Nương...”

Giọng Liễu Ngọc Như run rẩy, Giang Nhu ở cạnh cười, “Còn đứng đó làm gì?”

Giang Nhu dịu dàng nói, “Mau đến nói chuyện với nương con đi.”

Liễu Ngọc Như im lặng, chân nàng gấp gáp đi về phía trước. Khi tới trước mặt Tô Uyển, nàng đứng thật lâu mới run run thốt lên một tiếng, “Nương...”

Nàng vốn nghĩ gả chồng rồi thì hẳn sẽ chẳng mấy khi được gặp Tô Uyển, ai ngờ chỉ là một ngày sinh nhật đã giúp nàng gặp bà.

Cảm xúc của nàng cũng lây sang cho Tô Uyển. Bà đau lòng thở dài, “Vốn đến đây chúc mừng sinh nhật thế mà lại làm con khóc.”

“Nữ nhi...nữ nhi vui quá mới khóc.” Liễu Ngọc Như vội bật cười, nàng quay đầu nhìn Giang Nhu và Cố Lăng Hoa, “Làm phiền công công bà bà rồi.”

“Thế này mà phiền phức gì?” Giang Nhu cười, “Sinh nhật Cửu Tư hàng năm còn mệt hơn. Con đã đến Cố gia thì cũng là con cháu trong nhà, sinh nhật đầu tiên này ta thấy vẫn đơn sơ lắm.”

“Không đơn sơ chút nào.” Đáy lòng Liễu Ngọc xuất hiện một cảm xúc không thể nói thành lời, nàng ra sức lắc đầu, “Thật tốt. Mọi người đều...rất tốt với con.”

Lần đầu tiên có người tổ chức sinh nhật cho nàng.

Lần đầu tiên có người làm nhiều thứ vì nàng như vậy.

“Được rồi,” Cố Cửu Tư tiến tới đặt tay lên vai nàng, “nương người ở đây đến bảy ngày lận, người có rất nhiều thời gian. Hôm nay cứ nghe ta sắp xếp, bảo đảm người sẽ thích vô cùng, được không?”

“Được.” Liễu Ngọc Như đồng ý mà chả cần suy nghĩ, “Nghe lang quân.”

Mọi người đều cười rồi ngồi xuống. Có hai vai hề là Dương Văn Xương và Trần Tâm ở đây, bữa cơm này rất hòa thuận vui vẻ.

Ăn cơm xong, Liễu Ngọc Như cùng Tô Uyển vào trong phòng để tán gẫu. Khi nói về Liễu phủ, giọng Tô Uyển bình thản, chứng tỏ thời gian qua bà sống khá ổn. Liễu Ngọc Như yên tâm rồi mới kể Tô Uyển nghe về Cố Cửu Tư.

Tô Uyển lắng lắng nghe, bà quan sát mặt mày nữ nhi hơn hở, rõ ràng thấy được cảm xúc của Liễu Ngọc Như khi nói về Cố Cửu Tư đã khác xưa.

Bà mỉm cười nhìn nàng. Khi Liễu Ngọc Như bình tĩnh lại, nàng mới thấy mình thật thiếu kiềm chế. Nàng cúi đầu lí nhí, “Nữ nhi nhiều chuyện.”

“Không sao,” Tô Uyển cười cười, bà vỗ tay Liễu Ngọc Như, “Cửu Tư là đứa trẻ tốt. Lúc trước ta không vui khi con gả cho nó, bây giờ ta lại thấy thật may vì con đã gả cho nó.”

Liễu Ngọc Như ậm ừ, nàng đâu dám cho Tô Uyển biết những lời nói phản nghịch với cả thế gian của Cố Cửu Tư. Hiện tại nàng cũng không muốn nghĩ tới chúng.

Nàng nghĩ ngợi rồi thay đổi chủ đề nghiêm túc hơn, “Nương, con cần báo cho người một tin.”

“Ừm?”

“Nếu con phải rời khỏi Dương Châu, người có đi cùng con không?”

Tô Uyển ngây người, bà run rẩy hỏi, “Con...con nói gì?”

“Ý con là,” Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi, “nương, thiên hạ sắp loạn rồi. Con muốn có đường sống nhưng ở lại Dương Châu thì quá nguy hiểm.

Sau khi rời khỏi đây con cũng chẳng biết liệu có ngày trở về, người muốn đi cùng con không?”

Cả đời không quay về...

Tay Tô Uyển khẽ run. Bà không dám tưởng tượng đến ngày sẽ chẳng còn được gặp nữa.

Liễu Ngọc Như thấy bà do dự liền nói, “Nương, thời buổi loạn lạc sợ sẽ có chiến tranh, đến lúc đó chả ai để ý danh tiết nữa. Người thử ngẫm lại, người còn tình cảm với cha không? Nhiều năm như vậy, người vẫn muốn ở bên ông ta ư?”

Tô Uyển im lặng, bà cụp mắt, đôi môi run rẩy. Liễu Ngọc Như tiếp tục, “Hiện giờ giữa con và phụ thân, người chỉ có thể chọn một. Người nếu nguyện ý đi cùng con thì đến lúc đi con báo cho người, người mang theo người mình muốn rồi tìm cơ đến Cổ phủ hoặc trốn ra cũng được. Chúng ta sẽ cùng nhau rời đi. Từ đây trời cao biển rộng, không bao giờ quay lại.”

“Nhưng...nhưng trước sau gì ta vẫn là Liễu phu nhân...”

“Sau này sẽ không phải vậy.” Liễu Ngọc Như bình tĩnh nói, “Khi thiên hạ loạn, còn ai quan tâm chúng ta?”

“Nương,” Liễu Ngọc Như nhìn bà, chân thành bảo, “nếu người không đi, con sẽ không ép buộc. Đây là lựa chọn của người, con chỉ muốn người biết quyết định của con.”

“Con phải rời khỏi Dương Châu.” Gương mặt nàng kiên quyết, “Nếu không đi, con chắc chắn sẽ chết.”

Tô Uyển lặng thinh.

Thật lâu sau, dường như đã suy nghĩ cẩn thận, bà hít sâu một hơi rồi nói, “Cứ để ông ta nghĩ ta đã chết. Ta chỉ có một nữ nhi là con, con đi đâu dĩ nhiên ta sẽ theo đó.”

Mắt Tô Uyển đỏ hoe, giọng bà khàn khàn, “Ngọc Như...thời gian qua không có con, ta thật sự rất hối hận, cũng rất khó chịu.”

“Ta cứ nghĩ mãi tại sao trước đây không trò chuyện với con, không ở bên con nhiều hơn...”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như mỉm cười. Nàng nắm tay Tô Uyển, cúi đầu xuống rồi nhẹ nhàng nói, “Nương, về sau chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian để người sống cùng con. Người hãy coi con là nhi tử, con sẽ kiếm nhiều, rất nhiều tiền để người sống thật tốt.”

“Được...” Tô Uyển kéo tay nàng, giọng khàn đặc, “Có tiền hay không cũng chả sao. Nương chỉ cần được gặp con nhiều hơn, thấy con sống tốt, phu quân yêu thương, cả đời bình an là đủ rồi.”

“Ta không giúp được gì mấy cho con,” mắt Tô Uyển ngập nước, “con thấy ta có thể làm gì thì cứ bảo ta làm.”

“Con chỉ hy vọng người sống tốt.” Liễu Ngọc Như sụt sịt, “Sống thoải mái một chút, đừng bảo vệ tên khốn kiếp kia nữa.”

Hai người nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

“Liễu Ngọc Như, đi nào.” Cổ Cửu Tư ở ngoài cửa phẫn khích mời gọi, “Ta dẫn người đi xem cái này hay lắm.”

Tô Uyển đưa mắt nhìn về phía cửa rồi quay lại nhìn Liễu Ngọc Như đang do dự. Bà cười, “Đi đi, nương sẽ luôn ở đây chờ con.”

Lời tác giả

Mời mọi người tay cầm tay, vai sóng vai, chuẩn bị nghênh đón đao kiếm!!!!!!!

Mọi người đồng tâm hiệp lực thì có thể khiến bi thương bớt đi một chút.

Chú thích

[1] Phúc như Đông Hải một đời bình an.

[2] Thọ tử Nam Sơn mọi chuyện trôi chảy.

[3] Chúc thọ đại hỉ.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 29: Hàng Năm Có Hôm Nay, Mỗi Tuổi Có Hôm Nay

Liễu Ngọc Như ứng thuận, từ biệt Tô Uyển xong nàng liền đứng dậy đi ra ngoài. Ba người Cố Cửu Tư, Dương Văn Xương cùng Trần Tầm đứng ở cửa, đang rì rầm nói chuyện. Liễu Ngọc Như vừa bước ra, Dương Văn Xương lẫn Trần Tầm lập tức nói, “Chào tẩu tử.”

Liễu Ngọc Như hơi ngượng ngùng, nàng cúi đầu đáp lại. Nàng đứng phía sau Cố Cửu Tư nhỏ giọng gọi, “Lang quân.”

“Đi nào, hôm nay ta mang người ra ngoài chơi.” Cố Cửu Tư hồ hồ nói, “Trước kia đảm bảo người không biết trên đời này có bao nhiêu chuyện thú vị. Đáng lẽ ta nên mang người đi tiêu tiền từ lâu.”

Liễu Ngọc Như thoáng mỉm cười, Cố Cửu Tư từ trong ngực móc ra xấp ngân phiếu, “Hôm nay ta mang theo rất nhiều bạc, chúng ta cứ tiêu xài xả láng!”

Liễu Ngọc Như nghe vậy liền khẽ thở dài. Song nhìn Cố Cửu Tư mặt mày hớn hở, nàng không nỡ nói nhiều, chỉ mỉm môi rồi lặng lẽ cười.

Đầu tiên Cố Cửu Tư dẫn nhóm bốn người đến sân chơi gà, Liễu Ngọc Như theo sau hẳn cũng cảm thấy khá hứng thú. Cố Cửu Tư nghênh ngang đi vào, hẳn nói với Liễu Ngọc Như, “Đây là nơi ngày thường hay tổ chức chơi gà đấu dế, người mua gà hoặc dế rồi để mọi người đặt cược. Gà của ta ở đây là vua gà, lúc trước ta tốn ngàn vàng để mua đấy.”

Cố Cửu Tư dẫn nàng tới trước một cái lồng sắt viền vàng có gã sai vặt canh giữ bên cạnh. Cố Cửu Tư cho hẳn một thỏi bạc, gã sai vặt luôn mồm

cảm tạ rồi ôm gà từ trong lồng sắt ra. Cố Cửu Tư vừa ôm gà vừa khoe với Liễu Ngọc Như, “Nhìn này, đây là gà của ta, Kim Nguyên Soái!”

Liễu Ngọc Như nhếch mép cười, “Tên nó là Kim Nguyên Soái?”

“Đúng vậy,” Dương Văn Xương nhanh nhẩu chen vào, “là ta và Trần Tâm đặt tên. Cửu Tư định gọi nó là Thiết Tướng Quân nhưng sắt làm sao quý giá bằng vàng? Tướng quân sao có thể oai phong bằng nguyên soái?”

“Có lý,” Liễu Ngọc Như gật gù.

Cố Cửu Tư ôm gà, nói với nàng, “Đi, ta dẫn người đi chọn gà.”

Bọn họ quen cửa quen nẻo nhanh chóng tới sân chọn gà. Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư đặt Kim Nguyên Soái cạnh mình, hẩn nghiêm túc lau sạch lông cho nó, “Bảo bối, hôm nay gia phải dựa vào người, nhớ đấu thật hăng nhé? Ngoan đi, về sẽ cho người ăn lương thực thượng đẳng.”

Nói rồi Cố Cửu Tư cúi đầu hôn nó cái chụt. Liễu Ngọc Như dùng quạt tròn che miệng cười, chờ Cố Cửu Tư lại gần nàng liền nhẹ nhàng vỗ hẩn, “Dơ muốn chết.”

“Dơ chỗ nào?” Cố Cửu Tư phản bác, “Ngày nào cũng có người chăm sóc Kim Nguyên Soái, nó đâu dơ như mấy con gà khác.”

Liễu Ngọc Như không biết Kim Nguyên Soái có dơ hay không nhưng nó quả thật khác những con gà còn lại.

Vóc dáng nó không quá lớn nhưng trông cường tráng hơn hẳn con gà béo ở đối diện. Nó ra trận với tinh thần hăng hái, dáng vẻ hiên ngang, bước chân ngạo mạn. Cái thần thái tự cao tự đại kia làm Liễu Ngọc Như chả nhin cười được, “Ta thật lòng tin đây là gà do người nuôi.”

Cố Cửu Tư biết nàng đang nói mát nên lạnh lùng “hừ” một tiếng. Hai con gà bắt đầu đánh nhau, gà béo cấp tốc xông tới Kim Nguyên Soái. Kim Nguyên Soái linh hoạt chạy vòng vòng quanh sân. Liễu Ngọc Như cau mày, “Nó đang sợ à?”

“Sợ cái gì mà sợ!” Cố Cửu Tư kích động gào, “Nguyên Soái, xông lên! Đừng sợ! Xông lên!”

Xung quanh ai cũng kêu gào. Giữa bầu không khí này, Liễu Ngọc Như chẳng hiểu sao cũng có chút hưng phấn. Nàng dần nhịn không được mà cổ vũ Kim Nguyên Soái, Cố Cửu Tư đứng cạnh bỏ bạc vào tay nàng rồi thúc giục, “Đặt cược mau!”

Liễu Ngọc Như ngó ra, Cố Cửu Tư đứng phía sau mà lôi kéo tay nàng thả tiền xuống một cái đài ở gần đấy. Sau đó Cố Cửu Tư dựa sát người nàng hào hứng cổ động, “Nguyên Soái! Đúng rồi! Nhanh lên, đánh nó! Đánh nó!”

“Đánh nó!” Tiền đã bỏ ra, Liễu Ngọc Như tức khắc thấy tình thế thay đổi; nàng muốn thắng và sợ thua. Vì thế ánh mắt nàng theo dõi sát sao con gà, cùng Cố Cửu Tư cổ vũ Kim Nguyên Soái.

Đột nhiên Kim Nguyên Soái mổ một cái, khiến đối phương hoàn toàn gục ngã. Sau đấy nó thể như chẻ tre, đuổi gà béo chạy trốn chết. Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư đều hoan hô. Trước mặt bao người, Cố Cửu Tư ôm chặt nàng, hai người đồng thời sung sướng nói, “Thắng, thắng rồi!”

Dương Văn Xương và Trần Tâm đứng cạnh cũng ôm nhau. Lát sau, Dương Văn Xương chột nói, “Sao ta thấy có gì sai sai?”

Trần Tâm quay đầu nhìn Cố Cửu Tư cùng Liễu Ngọc Như, tự nhiên thấy hành động mười mấy năm qua dùng để biểu đạt tình huynh đệ hơi bị quái.

Hai người buông nhau ra, miệng khẽ tăng hăng. Lúc này Liễu Ngọc Như mới thấy hành động của mình không ổn, nàng gấp gấp lui về sau rồi nói với Cố Cửu Tư, “Khụ, mới này thật càn rỡ.”

Cố Cửu Tư cũng hơi ngượng nhưng hăn chẳng biểu lộ, vì nếu thế thì còn xấu hổ hơn. Hăn nhanh chân chạy tới vỗ vỗ bả vai Liễu Ngọc Như, “Không sao, huynh đệ chúng ta là vậy, người đã đến đây thì cứ xem bản thân là huynh đệ của ta. Tới đây nào, mau ôm Nguyên Soái nhà ta lại đây, đừng để tiểu bảo bối sợ hãi.”

Liễu Ngọc Như xem đấu gà xong, Cố Cửu Tư dẫn nàng đi sông bạc. Bốn người ở sông bạc chơi tới quên cả trời đất. Liễu Ngọc Như phấn khích cực lớn nhỏ, thấy xúc xắc, còn học cách chơi mạt chược. Tới hồi chơi bởi xong thì đã chiều muộn, cả đám đi tầu lâu uống rượu ca hát. Tiếp theo Cố Cửu Tư hứng chí quyết định đưa Liễu Ngọc Như cùng Dương Văn Xương và Trần Tâm ra khỏi thành.

Liễu Ngọc Như không biết cưỡi ngựa, ba người Cố Cửu Tư thì rất sành sỏi. Cố Cửu Tư để Liễu Ngọc Như ngồi phía trước còn mình ngồi sau ôm lấy nàng, sau đó hăn mang theo hai huynh đệ cưỡi ngựa ra ngoài thành.

Liễu Ngọc Như ngồi trên lưng ngựa hơi xóc, gió đêm lạnh lẽo nhưng nhiệt độ từ người ngồi sau khiến ban đêm cũng trở nên ấm áp hơn.

Tóc Liễu Ngọc Như mơn trớn khuôn mặt nàng còn mắt nàng ngắm nhìn bầu trời đêm bao la và đất đai mênh mông. Xung quanh là tiếng ếch xen lẫn với ve kêu, phía sau có Dương Văn Xương cùng Trần Tâm đang hát vang.

Nàng cảm nhận trời cao biển rộng, trong lòng chợt trỗi dậy niềm vui sướng không tên gào thét đòi thoát ra.

“Nào nào,” Dương Văn Xương từ phía sau đuổi theo Cố Cửu Tư, lớn tiếng gọi, “Cửu Tư hát một bài đi.”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền cười nắc nẻ, “Muốn lừa gia xướng vài tiếng à.”

“Có tấu tử mà,” Trần Tâm đuổi theo, cười với Liễu Ngọc Như, “tấu tử muốn nghe, đúng không?”

“Ồ, vậy à,” Cố Cửu Tư cúi đầu, “tiểu nương tử nhà ta chưa từng nghe ta hát nhỉ. Nào, hôm nay ta sẽ hát một bài vì người.”

Liễu Ngọc Như nghe mà mặt ửng hồng. Nàng nghĩ dựa theo tính tình Cố Cửu Tư thì hẳn sẽ xướng bài nào có thể trêu ghẹo nàng. Song chẳng ngờ khoảnh khắc thiếu niên cất cao giọng, lời thốt nên lại là – (1) quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đảo hải bất phục hồi[1]!

(2) Quân bất kiến, cao đường minh kính bi bạch phát, triêu như thanh ti mộ thành tuyết.

(3) Nhân sinh đắc ý tu tần hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt.

(4) Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tần hoàn phục lai.

...

(5) Chung cổ soạn ngọc bất túc quý, dẫn nguyện trường túy bất phục tỉnh.

(6) Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.

...

Tiếng hát hản lãnh lót, thấm đẫm sự ngông cuồng của thiếu niên, tựa hồ những ưu sầu lẫn phiền não trên thế gian này đều không chạm được vào hản. Ở hản chỉ có sự phóng túng cùng kiêu ngạo của thiếu niên, khiến nàng cũng nhiệt huyết sôi trào.

Hắn đột nhiên cao giọng hơn, “(7) Ngũ hoa mã, thiên kim cừu, hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu!” Rồi hắn cúi đầu mỉm cười nhìn nàng, trong đôi mắt có ánh sao đi lạc, trong thanh âm mang theo sự dịu dàng. Hắn thì thầm, “(8) Dữ nhĩ đồng tiêu...vạn cổ sầu.”

Trong lòng Liễu Ngọc Như hoảng hốt, nàng cuống quýt cúi đầu không dám nhìn thêm.

Dương Văn Xương lẫn Trần Tâm cười ha hả, “Tẩu tử then thùng.”

Liễu Ngọc Như nổi nóng, nàng nhẹ nhàng xù họ, lăm bằm, “Càn rồi!”

“Nghe thấy chưa,” Cổ Cửu Tư liếc xéo hai người bên cạnh, cười như không cười mà nói, “cô vợ nhỏ của ta mắng các người càn rồi kìa.”

“Cửu Tư, tẩu tử mắng chúng ta càn rồi hồi nào,” Dương Văn Xương nhanh miệng bảo, “có mà mắng người á!”

Bốn người nói hươu nói vượn một hồi, họ tới bờ sông vùng ngoại ô khi ngựa chạy đã mệt. Cổ Cửu Tư xuống ngựa, cả nhóm đi dạo dọc bờ sông. Cổ Cửu Tư sợ Liễu Ngọc Như đi không nổi nên để nàng ngồi trên lưng ngựa, hắn nắm dây cương chậm rãi dắt ngựa đi.

Đi được một lát, bọn họ nhìn thời gian thì đã đến lúc Trần Tâm phải về nhà nên Dương Văn Xương cùng đi với hắn. Hai người trước khi đi tặng quà cho Liễu Ngọc Như, Trần Tâm cung kính nói, “Tẩu tử, sinh nhật vui vẻ. Vị huynh trưởng này của chúng ta trông thì thiếu đứng đắn nhưng thật sự là người tốt. Tiểu đệ chúc hai người đầu bạc răng long, cũng chúc tẩu mãi mãi vui vẻ, cả đời trôi chảy.”

“Sao nói lảm thế?” Cổ Cửu Tư mất hứng đạp chân hắn, “Đi nhanh lên, coi chừng nương người lại đánh cho bây giờ.”

Trần Tâm cười sặc sụa xong mới đi. Cố Cửu Tư nhìn Liễu Ngọc Như ở trên lưng ngựa, hần nghĩ nghĩ rồi lên tiếng, “Hừm, chơi thêm nhé? Chúng ta làm gì tiếp đây?”

“Ta nghe lang quân.”

“Hay ta dạy người cưỡi ngựa?” Cố Cửu Tư ôn hòa nói, “Đời người trước sau gì cũng phải học cưỡi ngựa để phòng hờ. Ta dắt ngựa để người quen đã.”

Liễu Ngọc Như đồng ý.

Sau đấy hai người lên đường trở về, một người ngồi trên lưng ngựa, một người dắt ngựa.

Cố Cửu Tư vừa dẫn đường vừa hát cho nàng nghe. Lần này là một điệu hát dân gian, diễm đạm lại yên bình, phối hợp với ánh trăng khiến người nghe cảm thấy thế gian trở nên dịu dàng hơn.

“Lang quân,” Liễu Ngọc Như nhin chả được mà cất tiếng, “sang năm ta còn được mừng sinh nhật không?”

Nghe vậy Cố Cửu Tư bật cười.

Hắn quay đầu lại, “Người ngốc thật, sinh nhật đương nhiên phải làm.”

“Mỗi năm sau này,” Cố Cửu Tư quay đầu đi, thản nhiên nói, “ta đều mừng sinh nhật người. Không năm nào giống năm nào nhưng đều sẽ vui vô cùng, được chưa?”

Liễu Ngọc Như khẽ cười không thành tiếng.

Nội tâm nàng lại nghĩ khác.

Được.

Nàng mơ ước được sống thế này; có người đi trước dắt ngựa cho nàng, hát cho nàng nghe, để nàng hàng năm có hôm nay, mỗi tuổi có hôm nay.

Chú thích

[1] Đây là bài thơ Thương Tiễn Tửu (Mời uống rượu) của Lý Bạch. Bài này được sáng tác khoảng năm Thiên Bảo thứ mười một (752). Tựa bài vốn là tên một điệu nhạc phủ đời Hán, thuộc Đoản Tiêu Nao Ca có nội dung là lời phóng ngôn khi uống rượu. Dưới đây là toàn bộ bài thơ được dịch nghĩa, câu nào in đậm tức nghĩa có xuất hiện trong truyện. Mình đánh số theo thứ tự xuất hiện, các bạn tự dò nghĩa nha.

(1) Bạn chẳng thấy sao: nước sông Hoàng Hà từ trên trời rơi xuống

Chảy băng băng ra bể không bao giờ trở lại

(2) Lại chẳng thấy sao: gương sáng trong nhà cao soi bật nỗi buồn tóc trắng

Mới khi sáng còn xanh như tơ, chiều đã như tuyết

(3) Con người ta sống mà được đặc ý thì nên hết sức vui

Đừng để chén vàng cạn dưới ánh trăng

(4) Trời sinh ta có tài ắt sẽ có chỗ dùng

Ngàn vàng tiêu hết rồi lại có

Mổ bò nấu dê để làm tiệc vui

Gặp nhau nên uống một lần ba trăm chén

Hồi thầy giáo Sầm, hồi học trò Đan Khâu

Rượu sắp mời rồi

Chớ ngừng chén

Vì các bạn, ta hát một bài

Tất cả hãy vì ta mà nghiêng tai nghe

(5) Dù cỗ bàn thịnh soạn có chuông trống cũng chưa đáng quý

Ta chỉ muốn say hoài, không muốn tỉnh

(6) Thánh hiền xưa nay đều bật tiếng

Chỉ có kẻ uống rượu được lưu danh

Ngày trước Trần Vương yến tiệc ở cung Bình Lạc

Rượu vạn đồng một đấu uống vui thoải mái

Chủ nhân cố sao nói ít tiền

Nên mau mua lấy để ta chuốc chén với các bạn ta

(7) Đây ngựa năm màu

Đây áo cừu quý ngàn vàng

Bảo trẻ con đi đổi lấy rượu ngon

(8) Ta hãy cùng nhau phá cho tan nỗi buồn muôn thuở.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 30: Lang Quân Chân Thành Đối Đãi Ta, Giờ Đây Ta Quyết Liều Chết Vì Hãn

Trong lúc hai người dạo bước ngoài thành thì Vương gia gà bay chó sủa. Vương Thiện Tuyền cầm tờ giấy, nghĩ ngợi rồi hỏi lại, “Người chắc chắn Cổ gia muốn bỏ trốn?”

“Vâng.” Nam nhân đến bẩm báo cung kính đáp, “Mật thám chúng ta cài vào Cổ phủ nói hôm qua bọn họ đã bắt đầu thu xếp hành lý, hãn đã chuẩn bị từ lâu.”

Vương Thiện Tuyền cân nhắc trong giây lát rồi nói, “Điểm binh, chuẩn bị ngựa, chúng ta lập tức đi Cổ phủ. Toàn bộ người Cổ phủ còn ở đây chứ?”

“Hôm nay các mật thám đã bị đưa ra ngoài nên tạm thời không nắm rõ. Nhưng đã trễ thế này, ngày mai bọn họ còn phải xuất phát nên chắc đều đang ở trong phủ.”

“Đi Cổ phủ ngay.”

“Đại nhân,” phụ tá hơi do dự, “chúng ta tùy tiện tới như vậy lỡ đâu...”

“Không sao.” Vương Thiện Tuyền phất tay, “Giang Hà ở trên triều lo thân mình còn chả xong, bệ hạ đang chờ cơ hội tung mả lưới bắt hãn và Lương Vương. Bệ hạ không biết sự lợi hại của Lương Vương mới động tới Giang Hà, bức Lương Vương mưu phản. Đợi đến ngày Lương Vương làm phản thì trên đời này còn thiên tử sao? Ai cũng danh không chính ngôn không thuận, chúng ta sẽ có thiên hạ của riêng mình.”

“Ngài nói rất đúng.” Phụ tá suy tư bảo, “Lúc đó muốn tăng số lượng binh lính thì phải có tiền. Nếu trực tiếp đòi tiền phú thương sợ là họ sẽ không đáp ứng, nên cần dùng chút thủ đoạn tanh tưởi. Cổ gia giàu có, lại mấy lần nhục nhã đại nhân, bắt đầu từ bọn họ cũng đúng.”

“Theo ý của bộ hạ thì Giang Hà nguy tới nơi rồi.” Vương Thiện Tuyền suy tính, “Tin Giang Hà ngã ngựa chắc không bao lâu nữa sẽ truyền đến, chúng ta phải nắm chắc Cổ gia đã. Hôm nay nếu không ra tay, để bọn họ tới được U Châu thì bạc vào U Châu rồi sẽ không quay về.”

Nghĩ vậy Vương Thiện Tuyền liền hạ quyết tâm, ông ta ra lệnh, “Chả phải nó luôn ghen ghét Cổ Cửu Tư sao? Để Vinh nhi đi làm chuyện này.”

Vương Vinh tuân lệnh, lập tức điểm binh tới Cổ gia.

Lúc này Cổ Lăng Hoa và Giang Nhu đang chuẩn bị ngủ thì Giang Nhu thở dài, “Lòng ta cứ thấy bất an, sợ ngày mai không đi được.”

“Đừng lo,” Cổ Lăng Hoa khuyên nhủ, “chúng ta hành sự rất kín kẽ. Dù là chuẩn bị giấy thông hành hay thuyền bè đều chia người đi làm, ngoại trừ người trong nhà thì không ai hay biết. Ta thu xếp đi bằng đường thủy lẫn đường bộ để phòng hờ một đường gặp bất trắc thì còn đường khác mà đi. Giấy thông hành của chúng ta dùng được cho cả đường thủy và đường bộ, bà đừng lo.”

“Ông nói đúng...”

Giang Nhu chưa dứt lời, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng binh mã. Hai người liếc nhìn nhau, Cổ Lăng Hoa biết có chuyện bèn lập tức nói, “Bà mang giấy tờ quan trọng theo rồi mau chóng dẫn Liễu phu nhân ra ngoài bằng địa đạo. Một canh giờ sau mà chưa thấy ta đuổi kịp thì phải cho thuyền chạy ngay.”

“Còn ông thì sao?” Giang Nhu nôn nóng bắt lấy Cổ Lăng Hoa.

Cố Lăng Hoa vỗ vỗ tay Giang Nhu, ôn hòa bảo, “Bà yên tâm, đến lúc đó ta sẽ nghĩ cách. Bà đi thuyền thẳng đến Hoài Nam, chờ ta ở trạm dừng thứ ba là sông Hoài, ta sẽ nghĩ cách.”

Giang Nhu vội vàng gật đầu. Bà biết giờ phút này không thể lãng phí thời gian nên nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Cố Lăng Hoa ra cổng lớn đã thấy Vương Vinh dẫn quan binh tranh chấp với gia đình. Cố Lăng Hoa đứng ở cổng, đôi tay chắp lại để trong tay áo, ông cười sang sảng, “Vương công tử, thật là rồng đến nhà tôm.”

“Cố Lăng Hoa,” Vương Vinh đi phía trước binh lính, cười lạnh lùng, “Cố gia người có biết tội chưa?!”

“Vương công tử cứ đùa,” Cố Lăng Hoa nghi hoặc hỏi, “Cố gia ta trước giờ an phận thủ thường, nào dám gây tội?”

“Lương Vương muốn mưu phản nên câu kết với Giang Hà, người có dám nói Cố gia không tham dự không?”

“Vương công tử,” Cố Lăng Hoa nghe vậy thì hờ hững nói, “người có chứng cứ cho những lời này không?”

“Nhân chứng, vật chứng ở trong phủ của người, lục soát là thấy!” Vương Vinh hét lớn.

Cố Lăng Hoa lại cười, “Vương công tử nói chuyện thú vị thật. Tức nghĩa hiện tại trong tay người không có chứng cứ, chờ lục soát phủ của ta xong mới có? Đã chả có bằng chứng thì người sao có thể nói Cố gia có tội; nếu Cố gia vô tội thì chẳng phải bị cướp đoạt giữa thanh thiên bạch nhật?”

“Làm càn!” Vương Vinh giận dữ rống, “Ta đang tuân lệnh điều tra, Cố Lăng Hoa, người không dám tránh đường có phải vì chột dạ?!”

“Ta chột dạ?” Cố Lăng Hoa bật cười, “Kẻ chột dạ sợ là người! Là cha người! Hôm nay Giang Thượng thư vừa mới xảy ra chuyện thì Vương gia đã chả nhin nổi mà đòi điều tra Cố phủ, lòng dạ Tư Mã Chiêu cả người qua đường còn biết[1]! Chẳng qua Vương gia thêm nhỏ dãi ngân lượng của Cố phủ nên mới tìm cớ đến cướp bóc! Sợ phỉ mà còn dám lấy danh nghĩa triều đình. Ta hỏi người, người bảo Giang Thượng thư mưu phản có chứng cứ vô cùng xác thực ư?! Chỉ sợ hãn vừa mới vào tù thì các người đã sốt ruột chạy tới rồi?!”

Giang Hà dĩ nhiên chưa bị khép tội; nếu đã tới nước có tội danh đầy đủ thì không thể có chuyện Cố gia chả hay biết gì.

Hơn nữa Lương Vương không vội vàng mưu phản như vậy. Dĩ nhiên vào thời điểm này hoàng đế đã muốn xuống tay với Lương Vương nên dứt khoát gán tội cho Lương Vương rồi bí mật tống giam Giang Hà. Hết thấy đều được làm trong âm thầm chứ chưa thông báo với bên ngoài. Cố gia là thương gia nên không nắm rõ, còn Vương gia có lẽ đã sớm được hoàng đế lệnh cho làm chút chuyện nên mới nhanh tay nhanh chân như vậy.

Trong đầu Cố Lăng Hoa tính kế, trên mặt lại chẳng hề hoảng loạn chút nào, “Vương gia dĩ nhiên có thể gây rắc rối cho Cố gia. Nhưng Vương Vinh, người đi nói với cha người một tiếng, hôm nay ông ta dám động vào Cố gia thì có sợ chuyện cứu tế ngân lượng cho Dương Châu năm xưa không?”

Lời này khiến Vương Vinh ngẩn người. Cố Lăng Hoa chả biểu lộ nổi sợ hãi, gã nhất thời không biết Cố Lăng Hoa đang chơi chiêu trò hay thật sự nắm được nhược điểm của Vương gia.

“Vương công tử,” Cố Lăng Hoa nhìn ra vẻ dè dặt trên mặt gã liền rộng lượng bảo, “người còn nhỏ tuổi, không làm chủ chuyện này được, mau đi hỏi cha người đi.”

Dứt lời, ông kêu người mang ghế ra rồi pha trà, mình thì nhàn nhã ngồi xuống.

Vương Vinh nghiêng rằng, giơ tay nói, “Bao vây Cổ phủ, một con chim cũng không để lọt!”

Trong lúc Cổ Lăng Hoa giằng co với Vương Vinh, Giang Nhu vội vã dẫn nhóm của Tô Uyển đi ra ngoài bằng mật đạo.

Tô Uyển theo sau Giang Nhu, bất an hỏi, “Cổ phu nhân, chúng ta đi rồi thì Ngọc Như với Cửu Tư sẽ thế nào?”

“Chúng ta ra bên ngoài trước, ta sẽ phái người tìm chúng sau.” Giang Nhu nhanh chóng an ủi, “Ngài yên tâm, không sao đâu.”

Giang Nhu và Tô Uyển dùng mật đạo đi một mạch ra ngoài.

Mật đạo mới được đào một tháng trước, cũng không quá dài, chỉ dẫn tới một cửa hàng thuộc Cổ gia ở gần đấy. Giang Nhu rời khỏi mật đạo rồi phái người đi tìm Cổ Cửu Tư, sau đấy dẫn người chạy tới bến tàu.

Cổ Cửu Tư lúc này còn ở ngoài thành dạy Liễu Ngọc Như cưỡi ngựa. Con ngựa lành tính, Liễu Ngọc Như căn bản đã học xong chạy chậm. Cổ Cửu Tư chơi đùa cùng nàng một lát rồi dắt ngựa khoan thai đi về phía cổng thành.

Gần cổng thành thấp thoáng có tiếng động âm ỉ, hắn quay đầu lại nói với Liễu Ngọc Như, “Đây là điểm hay của Dương Châu, khuya cỡ nào vẫn náo nhiệt.”

Liễu Ngọc Như cười đồng tình, “Đúng vậy, chẳng biết U Châu có phần hoa như thế không.”

Liều Ngọc Như vừa dứt lời đã thấy Dương Văn Xương lẫn Trần Tâm phi ngựa như bay tới chỗ họ. Cố Cửu Tư kéo ngựa dừng lại, đứng tại chỗ nhún mảy.

Trực giác hần mách bảo hai người quay trở lại là điềm xấu. Trong lòng hần thấp thỏm nhưng không lộ ra, chỉ dõi theo hai người chạy như điên đến trước mặt hần. Trần Tâm nôn nóng báo tin, “Cửu Tư, quan binh đang bao vây nhà người.”

“Quan binh bao vây?!” Liều Ngọc Như kinh hãi cất tiếng, rồi lập tức hỏi, “Ai mang người tới?”

“Là Vương Vinh.”

Dương Văn Xương cau mày, lôi kéo cả đám đến chỗ khuất của bụi cỏ. Hần vội nói, “Hiện tại người không nên về phủ, cứ tránh ở ngoài thành đã. Chúng ta ở trong thành giúp người hỏi thăm tình hình, có động tĩnh gì chúng ta sẽ báo cho người ngay.”

“Không cần đâu.” Cố Cửu Tư cắt ngang lời bọn họ. Nội tâm hần hỗn loạn tột cùng, phải gắng hết sức mới có thể trấn tĩnh để nói, “Các người không cần thay ta tìm hiểu tin tức, và tuyệt đối đừng có liên hệ gì với chúng ta. Lập tức đặt mua chút tài sản rồi rời thành Dương Châu.”

“Cửu Tư,” Trần Tâm lo lắng hỏi, “chuyện gì đang diễn ra?”

“Ta không có thời gian giải thích rõ ràng,” Cố Cửu Tư cấp bách nói, “các người chỉ cần biết vài chuyện thôi. Thành Dương Châu sắp loạn, Vương Vinh dự định sát phạt phú thương. Gã có thù với ta, các người trước giờ lại chơi thân với ta, sợ là gã sẽ chẳng bỏ qua. Các người gấp rút mang theo người nhà rời Dương Châu, nếu tình hình chuyển biến xấu thì lập tức đến Hoài Nam!”

“Tối mức này sao...” Trần Tâm lắp bắp, dường như chả thể tin nổi, “Vương Thiện Tuyên dù là tiết độ sứ cũng đâu thể bất chấp vương pháp như thế?”

“Thiên hạ mà loạn thì nào còn vương pháp?” Cố Cửu Tư điềm tĩnh ngẩng đầu nhìn Trần Tâm.

Dương Văn Xương lộ vẻ khiếp sợ, hấn bắt lấy Cố Cửu Tư, nặng nề chất vấn, “Người nói thật à?”

“Ta tuyệt đối không đùa giỡn,” Cố Cửu Tư bình tình trả lời.

Mặt Dương Văn Xương thoáng hiện vẻ hoảng hốt song hấn nhanh chóng nói, “Trần Tâm, chúng ta lập tức trở về báo tin cho người nhà.”

“Cửu Tư,” Dương Văn Xương quay đầu lại nghiêm túc nhìn Cố Cửu Tư. Hấn muốn nói rất nhiều thứ nhưng sau một hồi hấn chỉ ôm chặt Cố Cửu Tư, đôi mắt hấn đỏ hoe khi cất tiếng, “Hôm nay từ biệt không biết khi nào gặp lại, mong người bảo trọng.”

Tính tình Cố Cửu Tư vốn cầu thả nhưng vào khoảnh khắc này lại cảm thấy đau buồn. Hấn gật đầu, thở dài, “Đi đi, sau này yên ổn rồi ta sẽ về tìm các người uống rượu.”

Dương Văn Xương cùng Trần Tâm nhảy lên lưng ngựa, rời đi trong nháy mắt.

Liễu Ngọc Như siết lấy dây cương nhìn về phía thành Dương Châu, nàng lo lắng cho Tô Uyển nhưng vẫn cố gắng trấn định. Nàng cúi đầu nhìn Cố Cửu Tư, mở miệng hỏi, “Lang quân định làm gì?”

“Chúng ta đi bến tàu trước đã.” Cố Cửu Tư kiên định bảo, “Cha mẹ ta chắc chắn có biện pháp. Nếu cả họ còn bất lực thì chúng ta đi cũng vô

dụng. Chúng ta tới bến tàu chờ, đợi bọn họ đến thì cho thuyền xuất phát ngay.”

Liễu Ngọc Như có phần sốt ruột, “Nhưng...”

Cố Cửu Tư nhảy lên lưng ngựa, hắt nắm dây cương, tay hắt đặt lên tay nàng. Tay hắt hơi run nhưng hắt vẫn nói, “Ngọc Như, chúng ta đi bến tàu.”

Liễu Ngọc Như lập tức hiểu rõ.

Hắt cũng đang sợ, cũng đang bất an.

Nàng không biết cái gì buộc hắt phải trưởng thành, nàng chỉ cuộn tròn trong lòng hắt, gió đêm mang theo hơi thở của bùn đất đập vào mặt hai người.

Bọn họ như hai con thú nhỏ nương tựa nhau giữa trời đông giá rét. Nàng dựa vào hắt còn hắt đem người đang cuộn tròn trong lòng mình thành cái mỏ neo; nàng trói buộc hắt, không để hắt làm việc ngốc nghếch.

Ngoài thành cách bến tàu không xa, hai người chạy như điên tới đây. Cố Cửu Tư tìm người được gia đình họ phân công nằm vùng ở bến tàu. Chiếc thuyền này do Cố Lăng Hoa âm thầm mua; ông thân quen với người của Tào Bang nên để Tào Bang đứng tên thuyền. Thế nên dù Vương Vinh biết Cố gia sắp đi thì cũng chẳng ngờ được Cố gia có thuyền trong Tào Bang.

Cố Cửu Tư nhanh chóng đưa những người đã chuẩn bị xong lên thuyền, sau đó bắt đầu kiểm kê người. Tiếp theo hai người ngồi trên boong tàu, lặng lẽ nhìn về Dương Châu.

Ban đêm trên thuyền gió lạnh hơn, Cố Cửu Tư giơ tay ôm lấy nàng, chặn gió cho nàng.

“Ta hơi sợ.”

Liễu Ngọc Như nhìn Dương Châu đèn đuốc sáng trưng, thanh âm của nàng thấp thoáng giữa trời đêm, “Nương ta còn ở đằng kia, ta sợ bà không thoát được.”

“Ta cũng vậy.” Cố Cửu Tư khổ sở cười, “Cha mẹ ta đều ở đó, ta sợ bọn họ lực bất tòng tâm. Ta đã phái người vào thành, nếu trước hừng đông mà vẫn không có tin tức...”

Cố Cửu Tư mím môi, một lúc lâu sau hắn mới run rẩy nói, “Chúng ta sẽ cho thuyền chạy.”

Liễu Ngọc Như không dám cất tiếng, nàng giữ chặt Cố Cửu Tư.

Nàng biết quyết định này của Cố Cửu Tư là lý trí nhất, song nàng không thực hiện được.

Nương của nàng đang ở nơi đó, sao nàng có thể cho thuyền chạy?!

Có những lời nàng không dám nói ra nhưng lại hiểu rõ từ tận đáy lòng. Nếu bây giờ nàng cắt đứt quan hệ với Cố gia, dựa vào mối liên hệ với Liễu gia lẫn Tô gia thì có thể sống sót.

Nhưng nàng không nói nên lời.

Một khắc trước nàng còn nghĩ muốn sống cả đời ở Cố gia; hiện tại Cố gia gặp nạn, nàng lại muốn nói với hắn mình từ bỏ hắn ư?

Nàng không làm được.

Vì vậy nàng chỉ lẳng lặng nhìn thiếu niên ở trước mặt mình. Cố Cửu Tư quan sát đôi mắt đong đầy nước mắt của nàng, dường như hắn nhìn thấu ý nghĩa trong ánh mắt này.

Hắn nhẹ nhàng cười, dịu dàng nói, “Nếu một phong hưu thư đủ khả năng khiến người bình yên vô sự thì ta ước gì mình có thể đưa cho người ngay.

Nhưng Ngọc Như à, không được đâu.”

Mắt hần ngậm nước, “Lòng người nào có tốt đẹp như thế? Hiện giờ hoàng thượng bức bách Lương Vương, ít ngày nữa ông ta sẽ làm phản. Hoàng đế mù mờ không biết khả năng của Lương Vương; thật ra với thực lực của ông ta thì tiến đánh Đông Đô chỉ là chuyện sớm muộn. Tiết độ sứ khắp nơi đều có tâm tư riêng, chả ai quan tâm Đông Đô; khi thiên hạ loạn thì tiết độ sứ nắm trong tay binh quyền chính là vua của một vùng. Ngày thiên hạ hỗn chiến, Vương gia chẳng lẽ chỉ muốn gây rối với Cố gia? Thứ ông ta muốn là gây rối với toàn bộ phú thương Dương Châu, là bạc, là tiền. Dương Châu sẽ mau chóng trở thành địa ngục. Ta làm sao có thể để một nữ tử yếu đuối như người ở lại nơi đó?”

Lời hần nói khiến Liễu Ngọc Như sững sờ.

Nhưng nàng không thể phản bác. Nàng biết Cố Cửu Tư phỏng đoán không sai. Tại sao Vương gia lại vì chút thù hận vặt vãnh mà làm to chuyện? Vì Vương gia nhòm ngó tiền của Cố gia!

Tâm Liễu Ngọc Như rét run, nàng tuyệt vọng đến cùng cực. Nàng cảm thấy mình như bèo trôi giữa dòng nước, gốc rễ đã bị người khác chặt đứt.

Cả đời nàng chỉ có một vương bạn là Tô Uyển. Nếu có chuyện gì xảy ra với Tô Uyển thì đời nàng còn ai để nhớ mong?

Nàng nhớ đến thủ đoạn mà Vương Vinh dùng để đối đãi Giang Nhu ở trong mộng, cả người như rơi vào động băng. Thân mình nàng bất giác run rẩy, Cố Cửu Tư vội ôm nàng vào lòng.

“Người đừng sợ,” hần vụng về an ủi, “nương ta thông minh lắm. Nương của người sẽ không sao, chúng ta đều sẽ không sao. Chúng ta chỉ cần chờ là được. Ngọc Như, nhìn ta này,” Cố Cửu Tư gọi tên nàng, Liễu Ngọc Như ngơ ngác nhìn hần gượng cười, “tất cả chúng ta sẽ ổn thôi, tin ta nhé?”

Liễu Ngọc Như không dám mở miệng. Chính bản thân nàng cũng không biết tại sao – có thể vì tin tưởng hẳn đã thành thói quen của nàng – nàng chợt cảm thấy ở bước đường cùng thế này vẫn còn một tia hy vọng.

Nàng chậm rãi gật đầu, Cổ Cửu Tư thở phào nhẹ nhõm. Hẳn ôm chặt nàng; cái ôm của hẳn thật sự rất chặt, tựa như hẳn đang muốn tiếp nhận sức mạnh từ nàng.

Hai người cứ lặng lẽ chờ như vậy. Đến nửa đêm, họ nghe tiếng vó ngựa dồn dập hướng về bến tàu. Hai người đứng phắt dậy, chạy nhanh tới mạn thuyền và nhìn thấy Giang Nhu cười ngựa mang theo rất nhiều người đi cùng.

“Họ tới rồi!”

Liễu Ngọc Như mừng rỡ hô, nước mắt tức thì chảy xuống. Nàng quay đầu nhìn Cổ Cửu Tư, vui mừng báo, “Tới rồi! Họ tới kịp!”

Cổ Cửu Tư yên lặng nhìn xa xăm. Rất lâu sau hẳn mới phản ứng lại, hẳn đột nhiên lùi một bước rồi ngồi bệt xuống đất.

“Tới là tốt rồi.” Hẳn mệt mỏi nói, “Tới là tốt rồi.”

Hẳn hít sâu một hơi, chập vọt đứng dậy rồi chạy đến khoang thuyền, “Người đã tới, chuẩn bị cho thuyền xuất phát!”

Giao việc xong hẳn quay về boong tàu, nhưng nhìn lướt qua hẳn phát hiện có điểm bất thường. Hẳn nhỏ nhẹ hỏi Giang Nhu, “Nương, lão già kia đâu?”

Tay Giang Nhu khẽ run, bà kìm nén cảm xúc để chỉ huy người lên thuyền. Cổ Cửu Tư tức khắc nhận ra tình hình bất ổn, hẳn xông lên nắm lấy tay Giang Nhu, “Cha đâu?!”

“Ông ấy còn ở trong phủ.” Giang Nhu quay đầu nhìn sông ngòi, cố ra vẻ bình tĩnh mà nói, “Chúng ta chờ thêm một khắc[2], nếu ông ấy không tới thì chúng ta sẽ cho thuyền chạy. Ông ấy sẽ đi đường bộ, chúng ta đi Hoài Nam rồi đón ông ấy ở sông Hoài.”

“Ông ấy sẽ đến bằng cách nào?” Cố Cửu Tư vặn hỏi, “Ông ấy giờ còn ở trong phủ dĩ nhiên vì muốn kéo dài thời gian cho mọi người chạy trốn. Mọi người dùng mật đạo, Vương Vinh lại trông chừng gặt gao, ông ấy không thể đi mật đạo để bại lộ hành tung của mọi người, ông ấy sẽ đến bằng cách nào?!”

“Con đừng hỏi ta...” Giang Nhu run rẩy nói, “Ông ấy nói có thể đến thì là có thể đến!”

Cố Cửu Tư sửng sốt. Giang Nhu đẩy hăn ra rồi vội vàng đi vào.

Cố Cửu Tư lặng im đứng ở đầu thuyền. Liễu Ngọc Như thu xếp ổn thỏa cho Tô Uyển và Vân Vân xong liền đến bên Cố Cửu Tư, nhẹ nhàng hỏi, “Cửu Tư, mọi người đều tới rồi chứ? Nãy ta có nhìn thấy bà bà, còn công công đâu?”

Liễu Ngọc Như nói chuyện khiến Cố Cửu Tư hoàn hồn. Hăn áp chế đôi tay run rẩy, miễn cưỡng nở nụ cười, “Ông ấy sắp tới rồi.”

Dứt lời, hăn sửa sang lại quần áo của Liễu Ngọc Như, ôn hòa dặn, “Người đi nghỉ trước đã, ta muốn ở boong tàu ngắm thành Dương Châu. Chờ cha ta tới, chúng ta sẽ đi ngay.”

“Vậy người cứ ở đây trông coi,” Liễu Ngọc Như thở dài, “ta đi kiểm tra xem giấy tờ đầy đủ chưa.”

Trước khi thuyền xuất phát cần kiểm kê một lượt những món đồ quan trọng. Trông Giang Nhu có vẻ bất ổn nên Liễu Ngọc Như đảm nhiệm công

việc này. Tới khi quay lại, trên boong tàu đã chẳng còn bóng dáng của Cố Cửu Tư.

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Nàng vào khoang thuyền tìm Cố Cửu Tư khắp nơi song không thấy hắc đầu. Lúc vào phòng bọn họ, nàng chợt thấy trên bàn có một phong thư.

Là thư phóng thê.

Tên Cố Cửu Tư được viết nắn nót ở mặt trên.

...Cầu mong thê tử sau ngày chia cách tóc mai mãi xanh, mày đẹp như vẽ, phong thái duyên dáng, tuyển chọn trượng phu làm quan to, phu thê hòa hợp.

Gỡ bỏ khúc mắc, không ai nợ ai; mỗi người một ngã, đôi bên vui vẻ.

Ta luôn ghi nhớ những ngày tháng hạnh phúc. Chúc nương tử sống lâu trăm tuổi.

Tay Liễu Ngọc Như run nhè nhẹ, nàng thở hốt hển.

Đột nhiên trong đầu nàng hiện lên dáng vẻ Cố Cửu Tư nằm sấp trên giường mà nói với nàng, “Sống còn quan trọng hơn hết thảy. Ta cho người hưu thư, người nhất định không được cảm thấy ta thất hứa hay đối xử tồi tệ với người, nhé?”

Hiện tại phong hưu thư ấy thật sự đã tới, và nàng cũng biết cả đời này hắc sẽ chẳng bao giờ đối xử tồi tệ với nàng.

Nhưng nàng không cảm nhận được chút vui sướng nào. Nàng chỉ thấy trong lòng nứt toác và có gió thổi qua những khe nứt tạo nên cơn đau âm ỉ.

Con thuyền đã nhổ neo, nó chậm rãi rời bến tàu.

Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi, nàng vừa cầm hươu thư vừa chạy một mạch tới chỗ Giang Nhu. Nàng gấp gấp hỏi, “Bà bà, công công đâu?”

Giang Nhu đang nằm trên giường, bà đưa lưng về phía nàng, giọng bà khàn khàn, “Ông ấy nói sẽ đi đường bộ, chúng ta ở sông Hoài chờ ông ấy.”

“Tại sao công công không đi cùng người?” Liễu Ngọc Như thở gấp.

Giang Nhu im lặng. Hồi lâu sau bà mới chật vật mở miệng, “Vương Vinh tới quá nhanh, ông ấy ở lại kéo dài thời gian.”

Nghe đến đây, thân mình Liễu Ngọc Như lão đảo, nàng tức khắc biết Cố Cửu Tư đi đâu!

Cái tính của hần... Cái tính của hần!

Nàng chẳng dám lên tiếng vì sợ kích động Giang Nhu. Nàng che giấu sắc mặt mình rồi cung kính nói, “Nếu công công bảo có thể tới thì dĩ nhiên đã tính toán kỹ lưỡng. Bà bà đừng lo, cứ nghỉ ngơi đã.”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như lui xuống. Tay siết chặt hươu thư, nàng ngẩn ngơ đứng tại chỗ. Nàng nhìn qua cửa sổ thấy tàu ngày càng xa Dương Châu.

Biết đâu cả đời này nàng sẽ không gặp lại người kia.

Không gặp lại thiếu niên vừa rực rỡ vừa kiêu ngạo, tựa như thái dương tỏa sáng khắp nơi. Hần vì nàng mà bị đánh, hần chơi đùa cùng nàng, hần ở sông bạc xa hoa đánh cược bản thân và gia đình, hần đưa nàng đi chơi bài, chơi gà, ca hát, cưỡi ngựa.

Hần tặng nàng một cuộc sống khác biệt, mọi việc đều nghĩ cho nàng. Cả đời này nàng chưa từng gặp người nào tốt với nàng đến thế.

Nhưng nàng sắp mất hần.

Nước mắt làm nhòe mắt nàng. Nàng muốn gọi mình tỉnh táo lại, nàng muốn dùng lý trí nói với bản thân rằng hai người đã tách ra rồi và sống còn quan trọng hơn hết thảy. Song chân nàng bất động, đầu nàng tràn ngập hình ảnh hân vừa dắt ngựa đi phía trước vừa khê hát, hân bảo về sau mỗi năm đều sẽ tổ chức sinh nhật cho nàng.

Nàng muốn cứu hân...

Khi ý nghĩ này dần thành hình, nàng cảm giác mình chắc điên rồi. Nội tâm nàng nảy sinh ý nghĩ điên cuồng và nó trở nên rõ ràng hơn theo từng khắc.

Nàng muốn cứu hân. Nàng không muốn từ bỏ người tốt như vậy!

Đời nàng có lẽ sẽ không gặp được người tốt như vậy nữa. Hân đã cho nàng rất nhiều, thậm chí ở giây phút cuối cùng hân vẫn lựa chọn để nàng an toàn lên thuyền rồi mới đi cứu phụ thân hân. Hân tốt như thế, sao nàng có thể phụ bạc hân?!

Ngay lúc ý nghĩ này xuất hiện, nàng đã chẳng thể quay đầu lại. Nàng cắn răng, quyết đoán đi vào trong phòng rồi nhanh chóng thu thập bạc cùng giấy tờ tùy thân lẫn giấy thông hành. Sau đấy nàng lấy ra thanh kiếm hay dùng để hù dọa Cổ Cửu Tử, thuốc trị thương, thuốc độc, thuốc mê, rồi lấy vải bọc lại. Tiếp theo nàng đến khoang thuyền căn dặn, “Hạ một thuyền nhỏ xuống cho ta. Chờ ta đi rồi hăng nhả với đại phu nhân rằng mong bà che chở cho nương của ta. Đại công tử quay lại để cứu lão gia, ta liều chết cũng sẽ mang đại công tử trở về!”

Mọi người còn ngần ngại thì Liễu Ngọc Như đã quát, “Mau lên!”

Chiếc thuyền này do Liễu Ngọc Như cùng Cổ Lăng Hoa một tay xử lý nên nàng rất có uy danh với hạ nhân. Chỉ cần một tiếng hét như thế đủ khiến quản gia lập tức đồng ý.

Ấn Hồng tới bên Liễu Ngọc Như, nôn nóng hỏi, “Phu nhân đi làm gì?!”

“Ấn Hồng,” Liễu Ngọc Như dõi theo người chèo thuyền hạ thuyền nhỏ xuống, nàng quay đầu nắm lấy tay Ấn Hồng rồi nghiêm túc dặn, “người hãy chiếu cố mẫu thân thật tốt, che chở bà, biết chưa?!”

“Phu nhân,” Ấn Hồng siết chặt tay nàng, “cô gia đã đi rồi, ngài đi cũng vô dụng thôi!”

“Tính hăn lỗ mãng, ta phải đi khuyên.”

“Nếu khuyên không được thì sao?!” Ấn Hồng nức nở, “Ngài không nghĩ tới đại phu nhân sao, ngài ấy chỉ có một đứa con là ngài, ngài ấy phải làm sao bây giờ?!”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Lát sau, nàng từ tốn đáp, “Lang quân chân thành đối đãi ta, giờ đây ta quyết liều chết vì hăn.”

Người bên cạnh gọi Liễu Ngọc Như, “Thiếu phu nhân, thuyền đã chuẩn bị xong.”

“Ta tới đây. Người đâu, lôi nàng ấy đi!”

Liễu Ngọc Như đẩy Ấn Hồng ra, đeo bao trên lưng, mang theo mũ có rèm, rồi dùng dây thừng trèo xuống thuyền nhỏ.

Ấn Hồng ghé vào đầu thuyền, khóc đến tan nát cõi lòng. Nàng ấy nhất thời cũng quên cách xưng hô, chỉ biết gào to, “Tiểu thư! Tiểu thư!”

Liễu Ngọc Như đứng ở đầu thuyền nhỏ mà trông theo thuyền lớn ngày càng đi xa. Nàng hít sâu một hơi. Chính nàng còn chẳng biết tại sao lại đưa ra quyết định thế này, nhưng nàng không hối hận lựa chọn của mình.

Nàng đứng ở mũi thuyền, hướng tới thuyền lớn mà quỳ xuống. Nàng dập đầu thật thấp, “Nữ nhi bất hiếu, xin bái biệt từ đây.”

Lúc này Tô Uyển và Giang Nhu đang hoảng sợ. Hai người đi lên boong thuyền, Tô Uyển nhìn chiếc thuyền nhỏ đằng xa, run rẩy nói, “Nó...nó quay về làm gì?!”

“Thiếu phu nhân bảo,” quản gia đứng cạnh Giang Nhu, thấp giọng đáp, “đại công tử quay lại cứu lão gia, mong ngài bảo vệ Liễu phu nhân. Ngài ấy quyết liều chết mang đại công tử bình an trở về.”

Giang Nhu không nói chuyện. Gió đêm mang theo mùi sông nước nhẹ nhàng thổi qua, chân tay Tô Uyển bủn rủn khiến Giang Nhu phải đỡ lấy bà.

“Liễu phu nhân,” bà nhìn thành Dương Châu, nước mắt rưng rưng song nét mặt lại bình tĩnh, “họ chắc chắn sẽ bình an trở về.”

Tô Uyển dùng tay che miệng, bà nhìn Liễu Ngọc Như hướng về mình mà quỳ xuống. Nhiều năm qua bà sống yếu đuối vô cùng nhưng trước cái quỳ này, bà hiểu người làm mẹ nên hành xử thế nào.

Bà không để mình khóc thành tiếng, giọng bà khản đặc, gian nan mở miệng, “Ngài nói đúng... Chúng ta chờ họ.”

Chờ họ bình an trở về.

Lúc Liễu Ngọc Như rời đi thì thuyền lớn vẫn còn khá gần bờ. Vừa đặt chân lên đất liền, nàng lập tức thuê ngựa rồi chạy thẳng tới Cố phủ.

Nàng mới học cưỡi ngựa nên không dám đi quá nhanh. Khi đến vùng phụ cận của Cố phủ, nàng giấu kỹ ngựa, mua đèn, rồi vội vàng đi tới Cố gia.

Ánh trăng trải dài lên phiến đá xanh của con đường, trong lúc đi vào con hẻm nhỏ này nàng bỗng giật mình.

Tình cảnh hiện tại trùng khớp với giấc mộng kia!

Nàng chợt dừng bước, cảm thấy hơi sợ hãi. Nàng sợ mình vừa bước ra sẽ thấy cảnh giống trong mộng là Cố Cửu Tư người cầm đầy binh khí ngã xuống trước mặt nàng.

Song nàng chỉ chần chờ giây lát rồi hít một hơi thật sâu, thầm nhủ mọi chuyện sẽ không diễn ra như thế.

Bởi vì mộng đã được sửa lại. Hiện giờ Giang Nhu đã trốn thoát, vậy thì Cố Cửu Tư cũng sẽ không sao hết.

Trong mộng hẳn gọi nàng tới cứu hẳn, bây giờ nàng thật sự đã tới, nàng nhất định sẽ không vứt bỏ hẳn.

Nàng cầm theo đèn, gấp gáp chuyển qua đi đường tắt. Cách đây không xa có tiếng người kêu chói lói, tim Liễu Ngọc Như đập thành thịch. Song nàng vẫn nói với chính mình hãy tiến về phía trước, nàng phải tiến về phía trước.

Nàng vừa đi trong hẻm nhỏ vừa quan sát xung quanh. Bao quanh Cố phủ là biển người; Vương Thiện Tuyên cùng Vương Vinh đứng ở cổng Cố phủ, còn Cố Lăng Hoa canh giữ cổng và có gia đình cầm đao chặn trước ông.

“Cố lão gia,” Vương Thiện Tuyên cười cười, “chuyện ngài nói đều là giả, không hề có chứng cứ. Ngài đừng lừa dối khuyến tử nữa, mau ngoan ngoan chịu trói để khỏi thêm phiền.”

“Người nói ta không có chứng cứ thì ta không có thật à?” Cố Lăng Hoa cười nhạo, “Ta đã giao tất cả chứng cứ cho một vị ngự sử[3] đại nhân. Chỉ cần ta chết, đảm bảo nhà tù Đông Đô sẽ có tên người.”

Lời này khiến Vương Thiện Tuyên cúi đầu khẽ cười.

Liễu Ngọc Như nhìn Vương Thiện Tuyên cười mà trong lòng bất an. Trước kia nếu nói như vậy thì chắc có thể đe dọa Vương Thiện Tuyên,

nhưng...nếu hiện tại Vương Thiện Tuyên đã có tâm tư phản loạn thì sao?

Nếu Vương Thiện Tuyên lợi dụng vụ Lương Vương mà muốn độc lập thì ngự sử ở Đông Đô sao có năng lực quản ông ta?

Cố Lăng Hoa hình như cũng nghĩ đến vấn đề này nên dù trên mặt tỏ ra bất cần nhưng trong lòng có vài phần hoảng loạn. Vương Thiện Tuyên ho nhẹ một tiếng, “Cố đại nhân, cây ngay không sợ chết đứng, lời ngài nói cũng chỉ dọa được con nít. Tại hạ chẳng muốn làm khó nhưng nếu ngài không uống rượu mời thì chỉ có thể uống rượu phạt.”

Cố Lăng Hoa im lặng. Lát sau, ông khẽ than rồi thấp giọng lên tiếng, “Nói tới nói lui cũng chỉ vì tiền thôi. Vương đại nhân, nếu Cố gia tình nguyện quyên tặng toàn bộ tiền thì có đủ để sửa sai chưa?”

“Cố lão gia cứ đùa.” Ông ta hòa nhã trả lời, “Sao có thể dùng tiền để mua pháp luật triều đình chứ? Hôm nay đâu phải Vương mỗ muốn uy hiếp ngài mà do ngài làm trái vương pháp.”

“Nói như vậy,” Cố Lăng Hoa nhắm mắt lại, “Vương đại nhân không chịu buông tha Cố gia.”

Lần này Vương Thiện Tuyên chẳng giả lả nữa, thẳng thắn đáp, “Đúng.”

Cố Lăng Hoa hít sâu một hơi, quát to, “Bày trận, đóng cổng!”

Dứt lời, Cố Lăng Hoa đi thẳng vào bên trong. Nhưng binh lính của Vương Vinh cực nhanh, Vương Vinh dẫn đầu xông lên liền có người chặn cổng lớn. Tiếp theo là người của hai phe giao chiến. Chính vào giây phút này, Liễu Ngọc Như thấy một bóng hình lao ra từ trong đám người. Hắn đá văng người đang chặn cổng lớn, kề dao lên cổ Vương Vinh rồi gào với đám người xung quanh, “Tất cả lui ra cho ta!”

Là Cố Cửu Tư!

Hắn mặc bộ đồ vải sợi gai thô sơ, tay cầm lưỡi hái, đầu đội nón lá trúc; nhờ giả dạng thế này mà hắn trộn lẫn trong đám người mới không bị phát hiện.

Vương Thiện Tuyên thấy Cố Cửu Tư thì sắc mặt tức khắc chuyển biến. Cố Cửu Tư đã thay quần áo, chứng tỏ hắn trốn đi rồi mới quay về, như vậy...

Ông ta quay phắt đầu lại, lập tức ra lệnh, “Phong tỏa thành trì và các bến tàu ngay! Điều tra sản nghiệp thuộc sở hữu của Cố gia! Thông báo cho mọi thành của Hoài Nam phải gắt gao truy tìm tội phạm Cố gia, phát lệnh truy nã khắp nơi, lôi đầu chúng về cho ta!”

“Người quay về làm gì?!” Cố Lăng Hoa nhìn Cố Cửu Tư, giận dữ mắng.

Cố Cửu Tư kẻ lưỡi hái vào cổ Vương Vinh, không hề quay lại nhìn Cố Lăng Hoa mà chỉ đơn giản nói, “Đi đi.”

Không thể trong thời gian ngắn mà tìm ra địa đạo của phủ; hắn cản người ở cổng tạo điều kiện cho Cố Lăng Hoa dùng địa đạo thoát ra ngoài. Nếu bị phát hiện, chỉ cần hun khói tại cửa vào mật đạo thì người nào chậm chân sẽ chết ngạt ở bên trong.

“Đi cái con khỉ!” Cố Lăng Hoa tức giận quát, “Người giao thẳng nhai này cho ta rồi đi mau.”

“Võ công ta cao mới ngăn cản chúng được, còn kéo dài thì chẳng ai thoát nổi!”

Cố Cửu Tư đột ngột quay đầu lại, cao giọng nói, “Già đầu rồi thì bớt tùy hứng một chút có được không?!”

“Nhưng ta là cha người!”

Cố Lăng Hoa bỗng cất tiếng, “Làm gì có đạo lý nhi tử chần dao thay cha!”

“Cố Cửu Tư,” Vương Thiện Tuyên giơ tay lên, “người thả Vinh nhi, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Thả chúng ta ra khỏi thành.” Cố Cửu Tư quyết đoán đáp trả, “Không thì chả cần nói nữa.”

“Các người là tội phạm triều đình.” Vương Thiện Tuyên thở dài, “Đàm phán điều kiện cũng cần hợp lý chút.”

“Vương Thiện Tuyên,” giọng Cố Cửu Tư lạnh tanh, “người chẳng qua chỉ muốn đòi tiền. Hiện giờ toàn bộ tiền của Cố gia đều có thể để lại cho người, vậy tại sao không chịu chữa đường sống cho chúng ta?”

“Chữa đường sống cho các người?” Vương Thiện Tuyên trào phúng nói, “Ta muốn giết gà dọa khỉ, không phải người thì là kẻ khác. Ta là Bồ Tát chắc mà kẻ nào cũng cho đường sống?”

“Tiền đã tới tay...”

“Cái ta muốn không chỉ là tiền!” Vương Thiện Tuyên gầm lên, “Ta muốn người phải quỳ xuống!”

Quỳ xuống.

Đâu chỉ mình hăn phải quỳ.

Dùng máu của Cố gia cưỡng ép toàn bộ thế gia ở Hoài Nam quỳ xuống trước mặt ông ta. Nếu không dùng thủ đoạn tàn độc là xét nhà diệt tộc thì sao khiến kẻ khác sợ hãi?

“Cố Cửu Tư,” Vương Thiện Tuyên lạnh lẽo nói, “nếu hôm nay người quỳ xuống, ta may ra chữa đường sống cho người; người càng phản kháng,

ta càng không thể để người sống. Bây giờ người dám kề dao vào cổ nhi tử ta, ta sẽ lấy máu toàn bộ Cổ gia để tế nó!”

“Cha...” Vương Vinh mở miệng run lấy bầy.

Giọng Vương Thiện Tuyền hết sức ôn hòa, “Vinh nhi, làm người cần có chí khí. Đừng vô dụng tới mức bị người khác đe dọa đã van xin ta.”

“Vương Thiện Tuyền!” Cổ Lăng Hoa phẫn nộ, “Đây là nhi tử ruột thịt của người...”

“Ta có mười sáu nhi tử! Một đứa là cái thá gì!” Vương Thiện Tuyền gào thét, “Bắn tên cho ta, tất cả tiến lên!”

Ông ta vừa dứt lời, binh lính liền nhào tới.

Cổ Cửu Tư đẩy Cổ Lăng Hoa vào trong rồi đóng chặt cổng lại, hăn quát to, “Lão già đi mau!”

Cổ Lăng Hoa đứng chết chân tại cổng. Ông muốn mở cánh cổng kia nhưng ông biết rõ làm vậy chỉ tổ mất mạng.

Ở bên ngoài, Cổ Cửu Tư cầm đao chém điên cuồng, hăn hét lớn, “Con mẹ nó, ông không cần nương ta à?! Ông cút ngay cho lão tử!”

Cổ Lăng Hoa bừng tỉnh.

Phải... Còn Giang Nhu.

Phụ tử bọn họ không thể đều chết ở đây. Nếu Cổ Cửu Tư chống đỡ không nổi thì ông cần trở về; ông cũng chết thì Giang Nhu phải làm sao?

Môi ông run rẩy, ông dùng hết lý trí trong mình để lão đảo xoay người rồi đi. Ông vọt tới mật đạo rồi chạy như điên mà chả dám quay đầu lại.

Cố Cửu Tư đứng ở cổng, tay cầm thanh đao mới đoạt được, từ hăn toát ra khí thế chỉ cần một người đã đủ trấn thủ cửa ải không cho vạn người vượt qua. Hăn nói với binh lính đen nghịt trước mặt, “Tới đây! Xông lên hết cho gia!”

Chú thích

[1] Câu thành ngữ dựa trên truyện về Tư Mã Chiêu, ý nói âm mưu hoặc dã tâm hoàn toàn lộ rõ, người trong thiên hạ đều biết.

[2] 1 khắc = 15 phút.

[3] Chức quan có nhiệm vụ giám sát, vạch tội các quan phạm pháp.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 31: Họ Dựa Vào Đối Phương Như Thế Cả Thế Gian Chỉ Còn Lại Hai Người

Liễu Ngọc Như thấy Cổ Lăng Hoa chạy vào trong liên biết ông chắc chắn sẽ dùng mật đạo.

Lối ra của mật đạo nằm ở một cửa hàng thuộc Cổ gia; Vương Thiện Tuyên đã phái người đi kiểm tra tất cả sản nghiệp mà Cổ gia sở hữu nên Liễu Ngọc Như chẳng biết thuộc hạ ông ta liệu có tìm thấy lối ra của mật đạo. Nhưng nàng không rảnh đi lo nhiều chuyện như vậy. Nàng dõi theo Cổ Cửu Tư đơn độc bị người bao vây, hắn liên tiếp chém giết để mở đường hướng tới Vương Thiện Tuyên.

Vương Thiện Tuyên nhận ra ý đồ muốn bắt giặc phải bắt vua trước của Cổ Cửu Tư, lại thêm vết xe đổ từ Vương Vinh nên ông ta không dám mất cảnh giác. Vì vậy ông ta quyết đoán rút lui khỏi cuộc chiến; Vương Thiện Tuyên tới xe ngựa đậu đằng xa rồi chỉ thị phụ tá của mình, “Cố gắng bắt sống, bắt không được mới giết. Thằng nhãi ranh này không chết thì sợ về sau ở Dương Châu ai cũng bắt chước hắn.”

Phụ tá chấp tay tiễn Vương Thiện Tuyên, còn Cổ Cửu Tư vẫn điên cuồng vung đao chém giữa biển người.

Hắn chỉ có một mình nhưng lại bị rất nhiều người vây quanh, quần áo hắn nhuộm đầy máu. Liễu Ngọc Như quan sát xung quanh, lảng giềng hời hợt đứng xem náo nhiệt đều chạy trốn. Nàng nhìn một lượt bốn phía, phát hiện một cửa hàng lương thực gần đấy liền thừa dịp hỗn loạn mà chạy nhanh tới đó.

Lúc này người trong tiệm đã chạy hết, nàng dùng đao bổ thật mạnh cửa sổ của tiệm lương thực. Liễu Ngọc Như tìm dầu, bưng từng hũ ra; sau đấy nàng lén lút vào con hẻm nhỏ rồi bắt đầu rót dầu từ trong hẻm ra bên ngoài.

Cổ Cửu Tư thu hút hết mọi sự chú ý, tim nàng đập nhanh như bay vì sợ bị phát hiện.

Song toàn bộ binh lính đều vây đánh Cổ Cửu Tư, không ai để ý tới nàng.

Liễu Ngọc Như đổ dầu lên mặt đất xong liền lập tức đem dầu, bột mì, quần áo, tất cả những thứ có thể đốt lên lâu hai. Hiện giờ trên người Cổ Cửu Tư đã dính vết đao chém. Hắn thở hỗn hển nhưng vẫn chặn trước cổng Cổ phủ, từ đầu đến cuối không cho kẻ nào tiến lên dù chỉ một bước.

Đao trong tay hắn đã gãy, hắn liền đoạt lấy thanh khác. Phía sau hắn là cổng chính Cổ phủ, hắn dựa vào nó mà kiên cường bảo vệ, chẳng hề có chút nhượng bộ.

Vết thương trên vai chảy máu, hắn nhìn đám người đang áp sát. Khoảnh khắc ấy, hắn thật sự cảm thấy mình có lẽ sẽ chết ở đây.

Hắn thở dốc, tay che lại miệng vết thương. Người xung quanh chứng kiến hắn chém giết thì sợ hãi, không kẻ nào dám tiến lên.

Rốt cuộc có kẻ đứng đằng sau ra lệnh, “Thất thần làm gì?! Hắn chỉ có một người, các người đông như vậy chẳng lẽ còn sợ hắn!”

“Bắt sống thưởng trăm lượng, lấy được đầu thưởng năm mươi lượng, xông lên!”

Lời này khiến binh lính hét lớn một tiếng rồi tiếp tục xông tới.

Cổ Cửu Tư nặng nề cười, hắn giương mắt nhìn về phía trước. Chính giây phút ấy, hắn đột nhiên nhìn thấy có ánh lửa lóe lên ở trên cao.

Ngay sau đó, hần thấy ở lầu hai một căn nhà gần đấy, vạt áo xanh của nữ tử tung bay trong gió. Tay nàng giơ cao cây đuốc, rồi nàng đột ngột ném nó về phía biển người!

Cổ Cửu Tư mở to mắt. Trong chớp mắt, lửa cháy cao ngút. Liễu Ngọc Như đứng trên lầu, diên cuồng hát đầu từ trên cao xuống!

Hết chậu này đến chậu khác được hát ra ngoài, người phía dưới hoảng hốt la lớn, “Có tiếp viện!”

“Tiếp viện tới!”

“Ở lầu hai!”

Có người phát hiện Liễu Ngọc Như song nàng bất chấp hết thảy. Nàng nhắm mắt, dùng hết sức bình sinh ném bột mì còn thừa ra ngoài!

Trong một lần nấu cơm, nàng bất cẩn để bột mì rơi vào lửa; chỉ chút xíu bột mì vấy thôi mà lại nổ tung.

Nàng không biết đó là ngẫu nhiên hay định mệnh, nhưng giờ kiến thức ấy là biện pháp duy nhất nàng có thể nghĩ đến. Bột mì theo gió bay đi, nàng cuống quýt trốn vào trong phòng rồi nằm sấp xuống.

Khoảnh khắc ngọn lửa nuốt lấy bột mì, nó liền nổ tung trong nháy mắt. Xung quanh chấn động, khắp nơi đều thành biển lửa.

Lầu gỗ ở lân cận nhanh chóng bị thiêu đốt, ngôi nhà chứa Liễu Ngọc Như cũng bắt đầu cháy.

Nàng vội vàng chạy xuống lầu, nhưng vừa đặt chân xuống đã thấy bên trong đều là binh lính.

Liễu Ngọc Như rút đao ra, tay nàng run rẩy, mắt nàng sợ hãi nhìn bốn phía, “Các người đừng lại đây...”

Nhưng chính lúc này, có người đá toang cửa. Cỗ Cửu Tư xông vào, dùng đao vạch ra con đường máu. Hắn nắm lấy tay nàng, nôn nóng bảo, “Đi thôi!”

Xung quanh nhốn nháo hoảng loạn, rất nhiều người sợ lửa lan rộng mà chạy tan tác. Dư lại chỉ có binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh của Vương Thiện Tuyên tiếp tục đuổi theo bọn họ. Liễu Ngọc Như che lại mũi miệng, lớn tiếng nói, “Ngựa ở hẻm bên phải!”

Cỗ Cửu Tư lập tức bắt lấy nàng rồi hướng về con hẻm bên phải.

“Bắn tên!”

Đằng sau có người hô to, “Bất kể sống chết, bắn tên!”

Vừa dứt lời, mũi tên rào rạt bay đến. Cỗ Cửu Tư dùng đao chặt đứt đầu mũi tên, mang theo Liễu Ngọc Như lên ngựa rồi phi nước đại.

Hiện tại cổng thành đã đóng, bọn họ bị nhốt trong thành Dương Châu không thể ra ngoài.

Cỗ Cửu Tư không biết Cỗ Lăng Hoa ở đâu, hắn đang suy nghĩ địa điểm phải đi thì chợt nghe Liễu Ngọc Như nói, “Mau tới hồ!”

Cỗ Cửu Tư cho ngựa quay đầu hướng về phía hồ, binh lính phía sau không ngừng đuổi theo. Liễu Ngọc Như ôm chặt hắn, vùi đầu trong lòng ngực hắn. Nàng ngửi thấy mùi máu tươi trên người hắn.

“Sao ngươi lại tới đây?”

Giọng Cỗ Cửu Tư hơi cứng nhắc, Liễu Ngọc Như ôm hắn. Lát sau, nàng nhẹ nhàng đáp, “Ta lo cho ngươi.”

“Liễu Ngọc Như,” thanh âm Cỗ Cửu Tư chả hề xúc động chút nào, “ta phát hiện ngươi thật là một nữ nhân lợi hại.”

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Cố Cửu Tư rất xuất chúng, ngoặt phải rẽ trái một hồi đã kéo giãn khoảng cách với binh lính. Khi tới bên hồ, Cố Cửu Tư không nói hai lời liền mang theo Liễu Ngọc Như nhảy xuống.

Hai người vừa rơi vào trong nước đã cảm thấy mũi tên bắn tới như mưa. Liễu Ngọc Như chưa kịp phản ứng thì Cố Cửu Tư đã ôm lấy nàng.

Dòng nước khiến mọi thứ trở nên chậm chạp lẫn nặng nề. Liễu Ngọc Như cảm nhận được Cố Cửu Tư dốc sức lôi kéo cả hai bơi ra xa.

Hai người đều thiếu không khí nhưng chỉ khi nhịn không được mới nâng đầu lên một chút để hít thở rồi lại tiếp tục bơi.

Bọn họ chẳng dám dừng lại, cứ bơi một mạch theo dòng nước. Phía sau là tiếng người đuổi theo, trên bờ là tiếng chó sủa. Cố Cửu Tư lấy một đoạn đai lưng quấn quanh tay nàng, đầu còn lại quấn trên tay hắn. Hai người dựa vào sợi đai lưng này để không lạc mất nhau trong dòng nước.

Liễu Ngọc Như hoàn toàn chả dám nghĩ đến mình có đủ sức hay không, nàng chỉ biết liều mạng đuổi theo bóng hình Cố Cửu Tư mà bơi về phía trước.

Song động tác của Cố Cửu Tư ngày càng chậm. Chỉ trong chốc lát, Liễu Ngọc Như thấy hắn bất động rồi chìm hẳn xuống!

Liễu Ngọc Như dùng dây vải kéo hắn. Bây giờ nàng mới nhận ra sắc mặt hắn trắng bệch, trên lưng còn cắm một mũi tên!

Liễu Ngọc Như không kịp nghĩ nhiều. Nàng nhanh chóng dùng đai lưng cột vào eo hắn rồi vừa kéo hắn vừa tiếp tục tiến về phía trước.

Nước sông lạnh buốt lại chảy xiết, nàng gắng sức bơi về trước nhưng có mấy lần tay chân nàng mất hết sức lực. Song khi nhìn người bên cạnh, nàng chẳng biết lấy đâu ra dũng khí cũng như sức lực mà tiếp tục bơi.

Nàng cảm thấy dòng nước này tựa vận mệnh của người trên thế gian, mọi người đều giãy giụa trong đau khổ. Nàng rất cuộc kiệt sức, nàng bỗng muốn khóc, muốn gào thét. Nàng ôm cơ thể lạnh băng của người bên cạnh, cánh tay mỗi nhừ găng gượng vùng vẫy.

Hai hàm răng nàng đánh lập cập, nàng cảm giác mình quay cuồng trong dòng nước nhưng lại chả có chút sức lực để chống đỡ.

“Cổ Cửu Tư...” Nàng dùng trán mình nhẹ nhàng chạm vào trán hăn rồi gian nan cất tiếng, “Phải sống...”

Phải sống, bọn họ đều phải sống sót.

Cả đời nàng sống như cỏ dại, như con kiến; chính nàng liều mạng sinh trưởng, ra sức giãy giụa, đối nghịch với mọi thứ thế gian ném về phía nàng. Hiện giờ dù ông trời muốn đòi mạng thì nàng cũng sẽ lội ngược dòng, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng chịu chết.

Nàng và hăn lênh đênh trong nước. Nàng cố tinh tảo hết mức, dùng cách ít tốn sức nhất là nương theo dòng nước mà trôi nổi.

Trong nước có đá, có cát sỏi, chúng cứa vào người nàng tạo nên vô số vết thương. Nàng không biết thời gian trôi qua bao lâu, nàng cứ cắn răng chịu đựng. Rốt cuộc khi bình minh ló dạng, nàng thấy bờ sông ở đằng xa.

Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi, nàng trút hết sức lực tóm lấy Cổ Cửu Tư bơi đến bờ. Vừa lên bờ, nàng lập tức nằm vật ra trên mặt đất.

Nàng khẽ thở gấp.

“Đứng lên.”

Nàng nói với bản thân, sau khi đếm tới mười thì nàng phải đứng lên.

Nàng muốn đem về một Cổ Cửu Tư khỏe mạnh và nguyên vẹn.

Nàng bắt đầu đếm ngược. Khi đếm đến một, nàng lại đứng lên. Nàng vừa kéo Cốt Cữu Tư, vừa gian nan bước đi.

Cốt Cữu Tư mơ màng mở mắt ra, cảm giác có người đang lôi mình đi.

“Ngọc...Như...”

Hắn khàn khàn lên tiếng, động tác của Liễu Ngọc Như thoáng dừng lại. Giọng nàng khản đặc lúc hỏi, “Người đứng lên nổi không?”

Cốt Cữu Tư quay đầu nhìn nàng, Liễu Ngọc Như gượng cười, “Ta đuổi sức rồi.”

Nếu là trước kia thì hắn sẽ không đứng dậy nổi.

Thân thể đầy vết đao kiếm cộng với đau đớn cùng mệt mỏi dâng trào, nhưng hai người đều biết nếu không đi thì Vương gia sớm muộn gì cũng đuổi kịp. Mà nữ tử đứng trước hắn còn chưa ngã xuống, hắn sao có thể đổ gục?

Vì vậy hắn cắn răng chịu đau rồi chật vật đứng lên.

Hai người đỡ lẫn nhau, đi từng bước một về phía rừng rậm. Môi Liễu Ngọc Như trắng bệch; chẳng ai dám nói chuyện, chỉ sợ nói sẽ đi không nổi nữa.

Bọn họ đi một mạch vào sâu trong rừng, cuối cùng tìm được chỗ trú ẩn tại một hang núi. Hai người nghỉ ngơi bên trong, Cốt Cữu Tư dùng cỏ che khuất miệng hang xong thì ngồi xuống cạnh Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như lấy ra thuốc trị thương cùng băng gạc bị ngâm nước rồi băng bó vết thương cho hắn. Kế tiếp hai người ăn bánh đã úng nước ở trong bọc của Liễu Ngọc Như, rốt cuộc họ có thể ngủ rồi.

Liều Ngọc Như dựa vào Cỗ Cửu Tư, nhẹ nhàng nhắm mắt. Cỗ Cửu Tư nâng tay ôm lấy vai nàng.

Hai người không hề nói lời nào.

Không hỏi người sao lại tới đây.

Cũng chẳng hỏi những người khác ra sao.

Họ dựa vào đối phương như thế cả thế gian chỉ còn lại hai người.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 32: Là Diệp Thế An!

Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư nghỉ ngơi trong chốc lát, rốt cuộc hai người cũng khôi phục chút sức lực. Miệng vết thương của Cố Cửu Tư bắt đầu đau nhức, Liễu Ngọc Như cảm nhận rõ ràng thân thể hần dần nóng lên. Nàng hơi hoảng loạn song nhanh chóng bình tĩnh lại và tìm thuốc từ trong đồng chai lọ rồi đút cho Cố Cửu Tư. Cố Cửu Tư nhìn bộ dạng Liễu Ngọc Như thì không nhịn cười được, “Sao người thông minh thế, còn biết mang theo nhiều thuốc như vậy.”

Tất cả thuốc đều nhét vào bình đồng có nút bần đậy chặt, được giấu kín như vậy nên không hề thấm nước hay dính ánh sáng.

Liễu Ngọc Như nhớ tới liền tức giận, nàng trừng mắt nhìn hần, “Ai như người chứ, chỉ biết lén lút bỏ đi. Hôm nay nếu ta không đến thì người xoay xử thế nào?”

Cố Cửu Tư cười cười không đáp. Hần giơ tay gối lên sau đầu, dùng dáng vẻ cà lơ phất phơ mà vừa cười vừa nhìn Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như hung hăng lườm hần, nàng kiểm tra vết thương của hần xong thì nhỏ giọng bảo, “Chúng ta cứ nghỉ ngơi hồi sức đã. Sau đó chúng ta tìm chỗ trọ trong thành, người dưỡng thương còn ta đi hỏi thăm tình hình công công. Tìm được công công và thương tích người lành rồi chúng ta sẽ cùng nhau đi U Châu.”

Cố Cửu Tư cúi đầu, thấp giọng đáp, “Ừm.”

“Ta ra ngoài nhật củi.”

“Đừng đi xa quá.” Nét mặt Cố Cửu Tư ôn hòa. “Hãy ở nơi ta có thể nghe thấy, có chuyện gì ta còn chạy tới được.”

“Ta xin người đấy,” Liễu Ngọc Như vội can, “đã bị thương thì lo nghỉ ngơi đi. Ta mà gặp chuyện thật thì người phải trốn cho kỹ, tuyệt đối đừng giờ đầu ra chịu chết.”

“Vậy sao được?” Cố Cửu Tư dí dỏm bảo, “Tiểu nương tử vào sinh ra tử vì ta, dĩ nhiên phải sống chết có nhau chứ?”

“Cút.” Liễu Ngọc Như mắng, “Nếu không phải cha mẹ người chỉ có một mụn con là người thì ta quan tâm người sống hay chết chắc.”

Cố Cửu Tư bật cười, ánh mắt hân nói rằng hân chẳng tin lời nàng chút nào. Liễu Ngọc Như không biết tại sao nàng bỗng thấy ngượng bèn vội đứng dậy đi ra ngoài.

Nàng chưa từng đơn độc đi vào chốn rừng núi hoang dã, dù cầm đao nhưng lòng vẫn có phần sợ hãi; nàng sợ người, sợ thú hoang. May mắn hiện tại trời sáng sủa quang đãng, ánh mặt trời tiếp thêm dũng khí cho nàng; nếu là ban đêm thì chưa biết chừng nàng còn chả dám bước chân ra ngoài.

Nàng nhặt đại rất nhiều nhánh cây. Lúc trở về hang động, Cố Cửu Tư vừa thấy nàng liền cười, “Người đi nhặt củi hay nhặt gậy gộc?”

“Người nhiều chuyện thật.” Liễu Ngọc Như mất hứng nói, “Giỏi thì người đi nhặt đi.”

“Nhánh cây ướt sẽ không thể cháy.” Cố Cửu Tư nhắc, “Chọn loại nào giòn ấy, vậy mới dễ bắt lửa.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Nàng cúi đầu đụng vào đống nhánh cây đang ôm trong lòng ngực, mất một lúc nàng mới có thể suy nghĩ cẩn thận.

Mặt nàng đỏ bừng. Nàng lười phản ứng với hấn bèn xoay người ra khỏi hang để tìm một đồng củi khác lại.

Nàng xếp củi, lấy mỗi lửa từ trong hộp sắt ra rồi nhóm lửa dưới sự chỉ dẫn của Cố Cửu Tư. Nhóm lửa xong, mặt nàng dính đầy tro bụi. Cố Cửu Tư vừa cười vừa chỉ vào mặt nàng, “Quá hay, hiện giờ ngươi thành con mèo mướp nhỏ thật rồi.”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như bực bội, “ngươi không chọc giận ta thì không vui hả?”

“Ta chỉ nói thật thôi, sao thành chọc giận ngươi rồi?” Cố Cửu Tư trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Liễu Ngọc Như thấy hấn nước đổ đầu vọt đành nói, “Ngươi bớt nhiều chuyện đi, cố mà tiết kiệm sức lực. Chờ ngươi đỡ hơn chút là chúng ta lên đường ngay. Bọn họ nhất định sẽ điều tra dọc theo con sông, chúng ta không có nhiều thời gian.”

Cố Cửu Tư gật gù, hấn trầm tư bảo, “Chúng ta sẽ lên đường khi ngươi khỏe lại.”

“Ta vẫn còn sức,” Liễu Ngọc Như thở dài, “ta chỉ lo lắng thương tích của ngươi.”

Thương tích của Cố Cửu Tư bao gồm mũi tên ở trên vai – nàng không dám rút, chỉ biết cắt ngắn mũi tên để hấn dễ hoạt động – vết đao chém kéo dài hết lưng, vết cắt trên tay, cùng vô số vết thương nhỏ lẻ khác.

Liễu Ngọc Như nghĩ ngợi, trong lòng tràn đầy bất an. Nàng đứng dậy nói, “Ta ra ngoài thăm dò xem đường đi thế nào, chờ ngươi khỏe hơn chút thì sẽ rời đi ngay. Ngươi cứ ở đây tĩnh dưỡng, đừng lãng phí sức lực.”

Cố Cửu Tư đáp ứng, cũng chả nói thêm gì nữa.

Liễu Ngọc Như đứng lên rồi bước ra ngoài, bắt đầu dò tìm từ nơi họ đã đi qua.

Thành trì đều được xây dựng dựa theo dòng nước. Hiện giờ nàng cần đưa Cố Cửu Tư vào thành, tìm đại phu cùng nơi trú ẩn; chờ Cố Cửu Tư đỡ hơn thì họ sẽ rời đi.

Hai người có giấy tờ tùy thân giả, chỉ cần tìm được nơi trú ẩn ở Hoài Nam rồi cải trang một chút, ru rú trong nhà, thì trốn tránh trong thời gian ngắn cũng không phải việc gì khó. Quan trọng là trong khoảng thời gian ngắn này họ có thể thoát khỏi bị lòng bắt không.

Liễu Ngọc Như vừa suy tư vừa thận trọng tìm kiếm dọc theo con sông. Đi chưa bao xa, nàng nghe thấy tiếng ngựa liên vọt vàng trốn vào rừng rồi ngòi xồm xuống. Tiếng ngựa dần áp sát, hình như chỉ có một người. Liễu Ngọc Như cảm thấy kỳ lạ song nàng không lên tiếng. Sau một hồi, nàng nghe thấy có âm thanh quen thuộc ghìm con ngựa, “Dừng lại!”

Liễu Ngọc Như đột ngột tròn mắt. Nàng nhìn thấy ở bờ sông có vị công tử mặc đồ trắng cười ngựa; hấn nhú mày, mắt quan sát vị trí họ lên bờ như đang suy tư điều gì.

Là Diệp Thế An!

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 33: Cổ Cửu Tư, Người Ghen À?

Diệp Thế An tới đây làm gì?

Liễu Ngọc Như nghĩ không ra, nàng chẳng dám tùy tiện xuất đầu lộ diện. Dù đây là ca ca nhà bên đã cùng nàng lớn lên thì vào thời điểm này, nàng không thể dễ dàng tin người.

Nàng quan sát Diệp Thế An cười ngựa lòng vòng xong liền đi tới rừng cây cạnh sông. Hắn dò xét khắp nơi, không biết sao hắn tìm được con đường hồi nãy bọn họ đi rồi cứ thế mà đi một mạch. Hắn vừa lần theo dấu vết vừa dùng kiếm chém mở ra những con đường khác. Liễu Ngọc Như theo đuôi hắn từ xa, nhìn hành động của hắn, nàng chợt có một phỏng đoán.

Biết đâu...hắn đang giúp bọn họ che giấu vết tích?

Ý tưởng này xuất hiện khiến Liễu Ngọc Như phần nào thả lỏng, song nàng vẫn chả dám yên tâm hoàn toàn nên tiếp tục theo dõi Diệp Thế An từ xa. Nhưng vừa thấy hắn phát hiện hang núi bọn họ dùng để ẩn nấp, nàng tức khắc luống cuống. Diệp Thế An đang định vạch ra bụi gai che lấp miệng hang thì Liễu Ngọc Như không tránh né nữa. Nàng nhanh chóng rút đao tiến lên rồi kề đao vào sau lưng Diệp Thế An mà quát lớn, “Không được nhúc nhích!”

Trong hang núi, Cổ Cửu Tư lập tức mở mắt. Hắn đứng dậy, tay cầm đao, đầu đánh giá tình hình bên ngoài.

Diệp Thế An bị đao khống chế cũng chẳng hoảng loạn. Hắn giơ tay lên, bình tĩnh nói, “Ngọc Như muội muội, ta không có ác ý.”

“Huynh tới đây làm gì?” Liễu Ngọc Như cảnh giác dò hỏi.

Diệp Thế An nhàn nhạt đáp, “Cứu hai người.”

“Sao huynh phải cứu chúng ta?” Liễu Ngọc Như vẫn không yên tâm, “Hiện giờ chúng ta là khâm phạm[1], huynh không sợ Diệp gia bị liên lụy à?”

“Môi hở răng lạnh; hôm nay là Cố gia, ngày mai biết đâu sẽ là Diệp gia?” Diệp Thế An trả lời, “Ta hiểu rõ chuyện lần này của Cố gia; dù vì chính nghĩa hay vì lương tâm thì ta đều không thể đứng nhìn Vương gia thỏa thích làm bậy. Suy cho cùng, Cố công tử từng là bạn đồng môn còn muội là hàng xóm thân quen nhiều năm của ta, nếu có thể giúp thì dĩ nhiên ta sẽ không làm lơ.”

Thật ra trong lúc nghe giải thích, Liễu Ngọc Như đã tin hẳn; nàng biết nhân cách của Diệp Thế An. Nhưng hôm nay Cố Cửu Tư trọng thương, nàng chỉ là một nữ tử chân yếu tay mềm; nếu rút đao về thì không ai đủ sức đối phó Diệp Thế An. Diệp Thế An thở dài, “Ngọc Như muội muội, nếu ta thật lòng có ý hãm hại thì chỉ cần dẫn theo người của Vương gia tới đây là được. Một mình đi tìm hai người có thể mang lại lợi ích gì cho ta chứ?”

“Ngọc Như,” giọng Cố Cửu Tư từ bên trong truyền ra, “rút đao về đi.”

Nghe Cố Cửu Tư nói, Liễu Ngọc Như rốt cuộc tìm được người ủng hộ mình. Nàng vừa buông đao vừa thở dài, “Xin lỗi Diệp ca ca. Nay đã khác xưa, ta phải cảnh giác một chút.”

“Làm vậy là đúng.”

Diệp Thế An không để bụng mà gật đầu, hần tiến về phía trước rồi đẩy ra bụi gai. Cố Cửu Tư nằm ở bên trong, để đao trong tầm tay. Hần nhìn Diệp Thế An, khóe miệng mang theo ý cười, “Thật không ngờ có thể gặp người dưới tình huống này.”

Diệp Thế An liếc mắt đánh giá hăn một cái rồi nói với Liễu Ngọc Như, “Ngọc Như muội muội, muội dắt ngựa của ta lại đây, lát nữa chúng ta cùng nhau nâng hăn lên ngựa. Cách đây hai dặm[2] là đường lớn, gã sai vặt của ta đang chờ ở đó cùng xe ngựa. Hai người cứ ngồi trên ngựa, ta sẽ dắt cho.”

“Được.”

Liễu Ngọc Như nhanh nhẹn đi dắt ngựa. Cố Cửu Tư nghe tính toán của Diệp Thế An thì bất mãn, “Ta sẽ tự lên ngựa. Ta còn chưa chết thì sao cần các người nâng?”

Diệp Thế An ngó lơ hăn rồi duỗi tay tới đỡ hăn. Cố Cửu Tư nhìn tay Diệp Thế An thì cười lạnh lùng, hăn dùng đao đỡ mình đứng dậy. Mặt Diệp Thế An vô cảm, hăn hờ hững nói, “Anh hùng.”

Dứt lời, Diệp Thế An tránh ra để Cố Cửu Tư tự đi. Diệp Thế An cười như không cười nhìn hăn, “Mời anh hùng lên ngựa.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như sốt ruột, Cố Cửu Tư bị thương như vậy sao có thể tự mình lên. Nàng vội bảo, “Để ta đỡ người...”

“Không cần.” Cố Cửu Tư vốn đang do dự song vừa nghe Liễu Ngọc Như nói liền cầm lấy dây cương rồi cấn răng leo lên lưng ngựa.

Liễu Ngọc Như: ...

Không cần cố giữ thể diện vậy đâu, thật ra người mất hết mặt mũi từ lâu rồi.

Liễu Ngọc Như chẳng thể quả trách hăn trước mặt Diệp Thế An bèn khẽ tăng hăng. Cố Cửu Tư lập tức dừng lại rồi vươn tay về phía nàng, “Ta đỡ người.”

“Không cần, không cần.”

Liễu Ngọc Như nào dám để hấn đỡ, nàng nhanh chân tự trèo lên ngựa. Nàng ngồi sau lưng Cố Cửu Tư, tay cầm lấy dây cương, trông hệt như Cố Cửu Tư được nàng ôm vào lòng. Cố Cửu Tư nhú mày, “Người xuống đi rồi lên ngồi phía trước ta.”

Lần này Liễu Ngọc Như đã hiểu Cố Cửu Tư để ý cái gì, nàng thấy hấn đúng là nhàm chán. Nàng không đáp lại hấn mà quay đầu nói với Diệp Thế An, “Diệp ca ca, ta đưa Cửu Tư đến xe ngựa trước rồi quay lại đón huynh nhé?”

“Cũng được.”

Diệp Thế An gật đầu. Không thể để một nữ tử như Liễu Ngọc Như hay người đang bị thương như Cố Cửu Tư ở trong rừng. Hợp lý nhất là Diệp Thế An cứ chậm rãi đi trong lúc Liễu Ngọc Như gọi gia đình đến đón hấn.

Liễu Ngọc Như xin lỗi Diệp Thế An rồi mau chóng điều khiển ngựa đưa Cố Cửu Tư rời khỏi khu rừng. Sắc mặt Cố Cửu Tư khó coi vô cùng. Đến lúc khuất khỏi tầm nhìn của Diệp Thế An, hấn mới lầm bầm, “Người ôm ta ngay trước mặt hấn thì còn thể thống gì nữa?”

“Ồ,” Liễu Ngọc Như chẳng nhin cười nổi, “người cũng biết thể thống là gì à?”

Cố Cửu Tư bị nàng châm chọc nên hơi ngượng; hấn trong quá khứ đúng là chả để hai tiếng thể thống vào mắt. Vì thế hấn đổi đề tài, “Các người nói chuyện sao nghe buồn nôn vậy? Hấn không gọi người là Liễu Ngọc Như, nhất định phải kêu Ngọc Như muội muội mới chịu; người cũng chả gọi hấn là Diệp Thế An, nhất định phải Diệp ca ca cơ. Sao người không gọi ta là Cố ca ca?”

“Từ nhỏ ta đã gọi như vậy,” Liễu Ngọc Như giải thích, “đột nhiên thay đổi người không thấy lạ tai và xấu hổ à?”

“Xấu hổ cái gì?” Cố Cửu Tư bất mãn, “Gả chồng rồi thay đổi cách xưng hô, có làm sao đâu? Đây, người cứ Diệp ca ca miết thì về sau người ngoài nghe được, ta biết giấu mặt vào chỗ nào?”

Liễu Ngọc Như chịu thua. Nàng thấy Cố Cửu Tư chỉ giỏi cãi bướng nhưng nàng không định tranh luận với hắn nên nói, “Rồi rồi, sau này ta không gọi thế nữa, được chưa?”

“Hắn cũng không thể gọi vậy bậy.” Cố Cửu Tư bảo, “Hắn phải gọi người là Cố thiếu phu nhân!”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như dờ khóc dờ cười, “người quản mấy chuyện vặt vãnh này làm gì? Chẳng qua là hai cái danh xưng mà người cứ nhai đi nhai lại mãi thế?”

“Vấn đề đâu chỉ là hai cái danh xưng?” Cố Cửu Tư hùng hồn tuyên bố, “Đây là thể diện của ta!”

“Hiểu, đã hiểu,” Liễu Ngọc Như bất đắc dĩ thở dài, “ta hiểu rồi nên người đừng lải nhải chuyện này nữa, đau đầu lắm. Người là đại nam nhân mà nói dai vậy người không thấy phiền sao?”

Cố Cửu Tư lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi quay phắt đầu đi. Hắn cũng cảm thấy mình lắm chuyện, còn đông dài nữa thì mất hình tượng nên đành câm như hến.

Liễu Ngọc Như cùng Cố Cửu Tư đi đoạn đường khoảng hai dặm thì gặp được chiếc xe ngựa mà Diệp Thế An đã nói; phía trước xe ngựa treo thẻ bài có chữ “Diệp”. Liễu Ngọc Như tiến lên, người hầu nhận ra Liễu Ngọc Như liền cùng nàng đỡ Cố Cửu Tư lên xe ngựa. Sau đó hắn nghe Liễu Ngọc Như dặn bảo rồi cưỡi ngựa đi tìm Diệp Thế An.

Liễu Ngọc Như ở trong xe ngựa kiểm tra miệng vết thương của Cố Cửu Tư. Vết thương vốn được băng bó tốt giờ lại chảy máu; chắc nó nứt ra lúc

hắn ngoan cố tự leo lên ngựa. Liễu Ngọc Như thật không biết làm sao, “Bao giờ người mới sửa được cái tính của mình? Ta và Diệp ca...” Liễu Ngọc Như chưa nói xong đã thấy ánh mắt Cố Cửu Tư xẹt qua mình, nàng vội vàng sửa lời, “Để Diệp công tử đỡ người thì có sao đâu, người cố chấp làm gì?”

“Gã sai vật kia nhận ra người,” Cố Cửu Tư hơi hất cằm.

Liễu Ngọc Như ngẩn người, mù mờ hỏi, “Lại có chuyện gì nữa?”

“Người rất thân quen với Diệp gia,” giọng Cố Cửu Tư chua như giấm.

Liễu Ngọc Như im lặng. Mất một lúc lâu nàng mới chậm rãi mở miệng, “Cửu Tư, có phải người đang...ghen không?”

Cố Cửu Tư mặt dần ra. Lát sau hắn dùng vẻ mặt như vừa bị dọa chết khiếp mà đáp, “Liễu Ngọc Như, suy nghĩ này của người thật đáng sợ. Ta không nói nữa, người cũng đừng nghĩ lung tung.”

Liễu Ngọc Như nhấp môi cười. Nàng ngẩng đầu rồi chọc chọc trán hắn, khi ngón tay đụng vào da thịt nàng mới phát hiện trán hắn quá nóng. Nàng hơi sửng sốt; giờ nàng mới nhớ ra người này tỏ vẻ khỏe như vâm nhưng người đầy thương tích, lại còn sốt cao nữa. Thấy nàng im thin thít, Cố Cửu Tư biết nàng đang nghĩ về bệnh của hắn. Hắn sửa lại giọng cho nhẹ nhàng hơn rồi ôn hòa an ủi, “Ta không sao, người đừng lo.”

Liễu Ngọc Như ậm ừ, tay sờ trán hắn. Nàng ngồi cạnh hắn rồi để hắn dựa vào mình, sau đó nàng nhỏ nhẹ bảo, “Ngủ một lát đi.”

Cố Cửu Tư không nói chuyện nữa mà dựa vào Liễu Ngọc Như. Hắn chẳng biết diễn tả cảm xúc trong lòng mình, hắn chỉ thấy nữ nhân này vượt quá sức tưởng tượng. Rõ ràng là một cô nương yếu đuối, là tiểu thư khuê các trong miệng mọi người, là thiếu nữ nhỏ bé cầm đao sẽ run rẩy. Sao nàng có thể cứu hắn khỏi tay nhiều người như vậy, có thể mang theo hắn

trong dòng nước lâu như thế, có thể vào giây phút này đưa ra bờ vai gầy gò để hần dựa vào, cho hần ảo giác chỉ cần người này ở đây thì mọi chuyện sẽ ổn.

Nội tâm hần cực kỳ bình tĩnh. Hần từng cho rằng bản thân sẽ không chống đỡ nổi sóng to gió lớn như vậy. Song khi cơn bão này thật sự tới, hần mới phát hiện mọi thứ đỡ hơn so với tưởng tượng của hần rất rất nhiều.

Hai người lẳng lặng dựa vào nhau. Diệp Thế An và gã sai vặt đã trở về. Diệp Thế An nhanh chóng lên xe ngựa, chỉ thị gã sai vặt điều khiển xe ngựa đến thành trì gần nhất.

“Hai người có giấy tờ tùy thân chứ?” Diệp Thế An đặt câu hỏi trước.

Liễu Ngọc Như trả lời, “Chúng ta có hai bộ giấy tờ mới.”

“Vậy là tốt rồi.” Diệp Thế An gật gù, “Lát nữa hai người nhớ nói mình là bằng hữu của ta, do không hợp khí hậu nên nhất thời bị bệnh. Những chuyện khác cứ để ta ra mặt.”

Dứt lời, Diệp Thế An lấy ra một cái bao và một cái hộp rồi nói, “Hai người thay đổi quần áo trước, sau đó cải trang. Hiện nay đã phát lệnh truy nã, cần phải thay đổi nhiều một chút.”

Nói xong Diệp Thế An liền rời xe ngựa, lưu lại Cố Cửu Tư cùng nàng. Liễu Ngọc Như hơi bối rối, Cố Cửu Tư giơ tay tóm lấy một cái đai lưng cạnh bên rồi tự mình cột nó lên đôi mắt, “Người thay đồ đi, ta sẽ không nhìn.”

Liễu Ngọc Như im lặng. Để nàng thay quần áo trước mặt một nam tử – dù hần đã bịt mắt thì nàng vẫn thấy khó xử.

Tuy nhiên hiện giờ nàng không có nhiều thời gian để lãng phí. Nàng khẽ cắn môi rồi bắt đầu thay quần áo.

Cố Cửu Tư nghe bên cạnh phát ra âm thanh sột soạt khe khẽ. Hắn chẳng rõ vì sao thính giác của mình dường như trở nên vô cùng nhạy bén; hắn thậm chí có thể ước chừng trọng lượng của quần áo rớt xuống mặt đất. Hắn cảm giác nhiệt độ trong xe ngựa có chút khô nóng. Hắn xoay đầu đi, làm bộ thản nhiên hỏi, “Chưa xong nữa à.”

Hắn vừa mở miệng, Liễu Ngọc Như liền luống cuống, “Ừ...”

“Nữ nhân các người đúng là phiền toái.”

Câu chê bai này của hắn vừa rời miệng thì Liễu Ngọc Như tức khắc bốt xấu hổ và trở nên giận dữ. Nàng thắt xong đai lưng liền giễu cợt, “Ta thật muốn xem người thay nhanh cỡ nào.”

Nàng giơ tay giật xuống đai lưng trên mắt Cố Cửu Tư rồi ném quần áo về phía hắn, “Tự thay đi.”

Liễu Ngọc Như nói xong liền xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía hắn. Nếu không phải Diệp Thế An lần gần sai vật đều ở bên ngoài nên chả còn chỗ cho người thứ ba thì nàng sẽ ra ngoài ngay. Cố Cửu Tư cười nhạo một tiếng, bắt đầu cởi quần áo, “Người đừng nhìn lén đấy.”

“Người bốt trơ trên đi.”

Cố Cửu Tư thay đồ thật sự lẹ, chẳng mấy chốc đã kêu Liễu Ngọc Như, “Xong rồi.”

Diệp Thế An nghe thấy cuộc đối đáp bên trong liền hỏi, “Tại hạ vào được chưa?”

“Vào đi.” Cố Cửu Tư cười toét miệng trả lời.

Diệp Thế An vén màn tiến vào. Liễu Ngọc Như ngồi cực kỳ nghiêm túc, Cố Cửu Tư bị thương nên chẳng thể ngồi đằng hoàng. Hắn dựa vào

Liễu Ngọc Như hệt như kẻ không xương.

Liễu Ngọc Như hơi ngượng, nàng đẩy đẩy Cổ Cửu Tư. Hắn nhướn mày, bất mãn kêu, “Ta đang bị thương đây.”

Liễu Ngọc Như chỉ đành miễn cưỡng cười với Diệp Thế An, “Hắn...hắn bị thương.”

Bạn đang

Diệp Thế An gật đầu, hoàn toàn không quan tâm vấn đề này. Hắn nói, “Hôm qua ta nghe Cổ gia gặp nạn thì vội vàng tới, song lực bất tòng tâm nên chỉ biết lạng lẽ nấp trong bóng tối. Sau thấy hai người nhảy vào hồ thì ta liền xuôi theo dòng nước tìm đến đây.”

“Huynh có đụng phải người của Vương gia không?” Liễu Ngọc Như lo lắng hỏi.

Diệp Thế An đáp, “Sáng nay gặp bọn họ đi điều tra. May là qua một đêm thì binh lính đều mệt mỏi, phần lớn chỉ vờ vĩnh đi dọc theo sông ngó loanh quanh chứ không cẩn thận dò xét.”

Cổ Cửu Tư cùng Liễu Ngọc Như thở phào nhẹ nhõm. Cổ Cửu Tư trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng, “Người có biết phụ thân ta...”

Diệp Thế An lắc đầu, “Không có tin tức gì của lệnh tôn cả.”

Cổ Cửu Tư không hỏi nữa, Liễu Ngọc Như nắm tay hắn, “Giờ phút này không có tin tức mới là tin tốt nhất.”

Cổ Cửu Tư cup mắt xuống, nhỏ giọng ậm ừ.

Diệp Thế An đưa mắt nhìn hai người một lượt, hắn do dự giây lát nhưng rốt cuộc vẫn hỏi, “Tuy mạo muội nhưng Diệp mỗ muốn biết...Cổ gia...tại sao đột nhiên gặp phải họa lớn này?”

Hai người im lặng. Lát sau, Liễu Ngọc Như trả lời hẳn, “Giữa Vương gia và chúng ta có thù oán, chúng ta sớm biết tin bệ hạ muốn ra tay với Lương Vương nên định rời khỏi đây. Vương gia chắc nghe ngóng được chuyện này hoặc còn nguyên nhân nào khác mà quyết định tấn công vào đêm qua.”

“Theo tính toán thì hôm nay chúng ta sẽ rời đi.”

Diệp Thế An ngăn người, sau đấy hẳn trầm ngâm nói, “Giang Thượng thư có quan hệ chặt chẽ với Lương Vương. Bệ hạ suốt ba tháng không lên triều, nói cách khác là bệ hạ đã có kế hoạch dành riêng cho Lương Vương. Nhưng Lương Vương đâu dễ đối phó; ông ta vẫn luôn âm thầm đóng quân, chỉ còn thiếu một cái cớ thôi.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy liền hỏi, “Tức nghĩa Vương gia cho rằng Giang Thượng thư đã ngã ngựa nên cố ý trả thù Cố gia?”

“Nói vậy cũng đúng.” Cố Cửu Tư bình tĩnh nói, “Nhưng thử suy nghĩ sâu xa một chút xem?”

Cố Cửu Tư ngẩng đầu nhìn Diệp Thế An, “Xét tương lai lâu dài, bệ hạ muốn xử lý Lương Vương dẫn đến Lương Vương phản loạn. Với thực lực hiện giờ của Lương Vương cộng thêm xu thế tiết độ sứ các phiên đều đứng ngoài cuộc tự củng cố binh lực, người nghĩ ai thua ai thắng?”

Diệp Thế An chẳng dám trả lời, những gì hẳn đã học không cho phép hẳn nói ra lời đại nghịch bất đạo. Nhưng Cố Cửu Tư chả hề kiêng dè mà nói thẳng, “Lương Vương sẽ thắng. Mọi người sẽ đứng nhìn Lương Vương đánh một mạch vào Đông Đô, sau đó thì thế nào?”

“Lương Vương vô cớ xuất binh chính là loạn thần tặc tử, ai cũng có thể giết chết.”

Liễu Ngọc Như lên tiếng, mắt nhìn về phía Diệp Thế An, “Lúc đó thiên hạ đại loạn, không có triều đình cũng chẳng có kỷ cương.”

Cố Cửu Tư rót nước từ bên cạnh rồi nhấp một ngụm, hẩn chờ Diệp Thế An tiêu hóa hết đồng thông tin này. Sau đấy hẩn ngược mắt nhìn Diệp Thế An, thản nhiên nói, “Đến ngày ấy, người nghĩ Vương Thiện Tuyên sẽ muốn làm gì?”

Nếu giờ Diệp Thế An còn nghe không hiểu thì thật uổng phí bao nhiêu năm hẩn được khen ngợi.

Giây phút này hẩn đã rõ ý đồ của Vương Thiện Tuyên. Mục đích của Vương Thiện Tuyên đâu chỉ dừng lại ở trả thù Cố gia? Nếu chỉ muốn trả thù thì ông ta sao có thể thí mạng nhi tử?

Ông ta đang chuẩn bị tự xưng vương. Cố gia chính là máu để mài sắc thanh đao của ông ta; diệt xong Cố gia, sau này hưởng đao tới mọi người còn ai dám làm trái ý ông ta? Ai dám phản kháng?

Ai phải giao tiền thì giao tiền, ai phải xưng thần thì xưng thần.

Bọn họ còn có thể làm gì bây giờ?

Diệp Thế An nhất thời nghĩ không ra biện pháp. Đôi mắt hẩn vô hồn, đầu óc hẩn tràn ngập những lời Cố Cửu Tư nói.

Thời loạn này khác với thời loạn mười mấy năm trước. Giữa thời buổi loạn lạc, một người đọc sách như hẩn có thể làm gì?

“VẬY...” Diệp Thế An bất giác lẩm bẩm thành tiếng, “Diệp gia phải làm gì đây?”

“Rời đi.”

Cố Cửu Tư mở miệng, Diệp Thế An dùng ánh mắt đờ đẫn nhìn Cố Cửu Tư, “Rời đi?”

“Đừng ở lại Dương Châu.” Cố Cửu Tư bình tĩnh nói, “Trong mười ba châu thì đi nơi nào cũng được, trừ Dương Châu.”

Diệp Thế An trầm mặc không đáp, hăn mau chóng hiểu ý của Cố Cửu Tư.

Nếu thiên hạ loạn, tình hình của dân chúng mười ba châu sẽ tương đối giống nhau; rốt cuộc muốn đánh nhau thì phải có tiền. Song lại chả mấy ai ra tay đến mức như Vương Thiện Tuyền. Các châu phủ ở biên cảnh được miễn thuế muối hàng năm, chỉ riêng Dương Châu trước giờ đều nộp cho Đông Đô.

Đây chưa phải điểm thảm nhất. Thảm nhất chính là Dương Châu dư dả tiền bạc song lại không sở hữu binh lực hùng mạnh; một khi loạn thế đến thì Dương Châu sẽ thành đối tượng bị tấn công đầu tiên.

Diệp Thế An hít sâu một hơi. Hăn ngẩng đầu nhìn hai người ngồi đối diện, “Ta đã hiểu, đa tạ Cố huynh chỉ điểm.”

“Chưa biết có giúp được không,” Cố Cửu Tư thờ ơ nói, “nhưng người cứu ta một mạng, ta đền đáp một ơn.”

Đoàn người tới cổng thành, Diệp Thế An vén màn xe đi xuống thương lượng. Người canh cổng thoáng nhìn Liễu Ngọc Như cùng Cố Cửu Tư ở trong xe. Liễu Ngọc Như gấn nốt ruồi lên mặt, lại đổi bộ trang phục khác, thành thử trông nàng khác hẳn bức họa truy nã. Diệp Thế An cho thêm bạc nên đối phương cũng không kiểm tra kỹ mà vội vàng để họ đi.

Sau khi vào thành, Diệp Thế An thu xếp cho Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như ở tại một ngôi nhà nhỏ rồi đi mời đại phu.

Đại phu thấy vết thương của Cố Cửu Tư thì khẩn cấp cứu chữa suốt gần hết buổi tối.

Vết thương được xử lý kỹ càng xong, đại phu nói với Liễu Ngọc Như, “Nếu hãn tiếp tục sốt cao thì sẽ nguy hiểm, ngược lại thì không đáng lo.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Sau một hồi nàng mới hỏi, “Nếu không hạ sốt thì sao?”

Đại phu trầm mặc. Lát sau, ông thở dài, “Chuẩn bị hậu sự đi.”

Liễu Ngọc Như đứng ngây ra. Diệp Thế An ở cạnh vội đưa bạc cho đại phu rồi để gã sai vặt tiễn ông.

Chờ đại phu đi rồi, Diệp Thế An mới nói, “Ngọc Như muội muội, ở hiền gặp lành, muội đừng quá lo lắng.”

Liễu Ngọc Như nhất thời chẳng nghe lọt Diệp Thế An đang nói gì, lý trí giúp nàng gắng gượng mà gật đầu với hãn. Nàng muốn đi vào phòng thì Diệp Thế An lại khuyên, “Tốt hơn hết muội nên nghỉ ngơi đã. Muội chẳng khá hơn hãn là bao, cứ cố quá mức thì không ổn.”

“Ta không sao.” Liễu Ngọc Như lắc đầu, chân hướng vào bên trong, “Ta vẫn ổn.”

“Liễu Ngọc Như,” Diệp Thế An rốt cuộc nói, “sao từ nhỏ muội đã không nghe khuyên bảo thế này?”

Liễu Ngọc Như quay đầu nhìn hãn, nàng hơi kinh ngạc Diệp Thế An mà lại nói lời vượt qua khuôn phép. Diệp Thế An thở dài, “Ta biết muội bướng bỉnh từ nhỏ, muốn làm gì là phải làm bằng được. Ta vốn tôn trọng cái tính này của muội nhưng phải biết tự lượng sức; muội cứ chịu đựng như vậy chưa chắc đã tốt cho cả muội lẫn hãn. Ta và gã sai vặt đều ở đây, cứ để chúng ta chiếu cố hãn trước; muội ngủ một giấc đã, được không?”

Liễu Ngọc Như biết Diệp Thế An nói không sai. Nàng đấu tranh tư tưởng trong giây lát rồi lên tiếng, “Ta nhìn hãn một chút rồi sẽ đi nghỉ.”

Diệp Thế An chưa kịp nói gì đã thấy nàng vén màn bước vào phòng.

Cố Cửu Tư đang nhắm nghiền mắt, trông hắc rất mệt mỏi. Đã tới nơi an toàn thì hắc cũng chả có động lực giả vờ mình vẫn ổn nên cả người nhanh chóng lộ ra vẻ kiệt sức.

Liễu Ngọc Như ngồi cạnh hắc, nghe hắc thì thầm, “Người đi nghỉ đi. Ta không sao, người đừng vất kiệt sức mình.”

“Ta sẽ mau khỏe lại...” Giọng hắc có chút nghẹn ngào, “Sáng mai ta sẽ khỏe thôi, sau đó chúng ta đi tìm cha ta... Ông ấy chỉ có một mình mà cứ chạy lung tung, ta không yên tâm...”

“Được.” Liễu Ngọc Như giơ tay khẽ hất tóc bột trên trán hắc, nàng ôn hòa nói, “Ngày mai người khỏe lại, ta dẫn người đi tìm công công.”

Cố Cửu Tư không đáp lời, Liễu Ngọc Như chỉ lặng lẽ ngắm nhìn hắc. Một lúc lâu sau, nàng vẫn chẳng yên tâm nên đi qua phòng cách vách ôm chăn bông về nghỉ ngơi ở gian ngoài.

Diệp Thế An thấy nàng ôm chăn thì hơi sững sờ. Lát sau, hắc lúng túng nhắc, “Ngọc Như muội muội, tối nay ta sẽ trông coi Cố đại công tử.”

Có hắc trong phòng thì sợ nàng ngủ ở đây sẽ không ổn.

Liễu Ngọc Như lắc đầu, “Không sao, ta ngủ ở gian ngoài.”

Nàng yếu ớt nói, “Không nghe thấy tiếng hắc, ta chẳng ngủ yên được.”

Diệp Thế An không nói gì. Lát sau, hắc rút cuộc gật đầu.

Liễu Ngọc Như ngủ ở gian ngoài, Diệp Thế An đuổi gã sai vặt ra ngoài phòng rồi dọn ghế cạnh giữ ở cạnh giường. Liễu Ngọc Như ngủ đến rạng sáng chợt nghe tiếng Cố Cửu Tư mê sảng; nàng bừng tỉnh, mở to mắt, rồi hấp tấp đi vào gian trong. Diệp Thế An đang đổi khăn trên trán cho Cố Cửu

Tư, hắn vừa lắc đầu với Liễu Ngọc Như vừa nói nhỏ, “Muội ngủ tiếp đi. Không có việc gì đâu, hắn nằm mơ.”

Liễu Ngọc Như mới rời giường nên còn nửa tỉnh nửa mê. Nàng đang nhìn Cố Cửu Tư nằm trên giường thì bỗng nghe hắc hoảng loạn hô, “Cha... Cha chạy đi... Liễu Ngọc Như... Liễu Ngọc Như, người chạy mau! Mau lên!”

Liễu Ngọc Như tỉnh táo hơn một chút, nàng lại gần rồi ngồi xổm trước giường và cầm lấy tay Cố Cửu Tư.

“Không sao đâu,” nàng chẳng hiểu vì sao lại đau lòng như vậy. Thanh âm nàng mang theo tiếng thở dài, nàng trấn an hắc, “Cửu Tư, ta ở đây, không sao đâu.”

Diệp Thế An im lặng nhìn hai người.

Hắc không biết tại sao khi nhìn hai người trước mặt, hắc cảm thấy dường như họ tự tạo cho riêng mình một thế giới nho nhỏ và mưa gió trên đời này chẳng thể khiến họ sợ hãi. Tay hắc cầm khăn, mắt hắc dõi theo cô nương kia, lòng hắc đột nhiên thấy thật ngưỡng mộ.

Đây là tình cảm mà cả đời hắc chưa bao giờ gặp được nhưng lại vô cùng chờ mong.

Có một người cùng hắc sống chết có nhau, không rời không bỏ, chia sẻ họa phúc.

Hắc bỗng sinh ra vài phần tiếc nuối như vậy. Thật lâu sau, Cố Cửu Tư dần ổn định lại, hắc nghe Liễu Ngọc Như cất tiếng, “Diệp đại ca, huynh đi nghỉ đi. Ta ngủ đủ rồi, để ta chăm sóc hắc.”

Nàng dựa vào mép giường rồi nắm lấy tay hắc, dịu dàng nói, “Không có ta ở đây, hắc ngủ không yên.”

Chú thích

[1] Người phạm tội liên quan đến vua.

[2] Đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc thời xưa. 1 dặm = 500m.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 34: Người Chỉ Cần Là Chính Mình, Ta Đã Rất Vui Rồi

Diệp Thế An cũng thấm mệt nên khi thấy Liễu Ngọc Như khăng khăng như vậy, hắn đành chấp nhận đi ngủ.

Liễu Ngọc Như vừa ngồi cạnh Cổ Cửu Tư vừa nắm tay hắn. Được nàng nắm tay, Cổ Cửu Tư không nói mớ lung tung nữa mà yên ổn ngủ. Liễu Ngọc Như vẫn thấy hơi buồn ngủ nên nàng gục xuống mép giường, nghỉ ngơi bên cạnh Cổ Cửu Tư.

Cơn sốt của Cổ Cửu Tư đến buổi chiều ngày thứ hai mới thuyên giảm. Hắn mơ màng tỉnh lại liền thấy Liễu Ngọc Như đang ở cạnh dùng khăn lau trán cho hắn. Cổ Cửu Tư mở to mắt nhưng chưa nói gì. Sau một hồi, hắn mới khàn khàn cất tiếng, “Người thức trắng mấy ngày rồi?”

“Ta có chợp mắt mà.” Liễu Ngọc Như ngẩng đầu cười, nụ cười của nàng vẫn kiên định như trước. Nàng bảo, “Ta và Diệp đại ca luân phiên trông coi người chứ ta đâu lợi hại thế.”

Cổ Cửu Tư nghe vậy thì yên tâm hơn đôi chút, hắn ậm ừ rồi nhắm mắt lại. Liễu Ngọc Như nghe thấy giọng hắn khàn đặc bèn vội vàng rót nước cho hắn. Nàng hỏi thăm, “Người có muốn ăn chút gì không?”

“Gì cũng được.”

“Để ta xuống bếp làm chút cháo cho người.”

“Có tin gì của cha ta không?”

“Chưa có,” Liễu Ngọc Như đặt cái ly ở một bên, “Diệp đại ca về Dương Châu hỏi thăm tin tức, ngày mai sẽ quay lại.”

Cố Cửu Tư gật đầu, hăn rất mệt.

Liễu Ngọc Như bưng cháo từ nhà bếp đến rồi đỡ Cố Cửu Tư ngồi dậy. Mất đi sức lực gắng gượng, Cố Cửu Tư cảm nhận được cơn đau từ vết thương; chỗ nào cũng rất đau, từng cử động đều phải cẩn thận. Liễu Ngọc Như yên lặng nhìn rồi bắt đầu đút cháo cho hăn. Hăn âm thầm ngắm nhìn cô nương trước mặt, đánh giá tỉ mỉ đường nét khuôn mặt nàng. Liễu Ngọc Như phát hiện ánh mắt hăn, nàng thấy kỳ quái nên ngẩng đầu hỏi, “Người nhìn gì vậy?”

“Ta đang ngắm người.” Cố Cửu Tư cười khẽ, “Trước đây ta chưa từng nghiêm túc ngắm nhìn người.”

“Thế giờ có thấy ta đẹp như hoa chưa?” Liễu Ngọc Như bật cười.

Cố Cửu Tư không đáp lại. Thật ra chính hăn cũng chẳng biết sao mình lại đi ngắm nàng. Chỉ là hăn chợt muốn nhìn nàng thật kỹ, muốn khắc sâu vào tâm trí hình dáng lẫn từng chi tiết trên người nàng.

Càng nhìn hăn càng nhận ra người này tốt đẹp hơn nhiều so với trong trí nhớ của hăn. Nhớ rõ lần đầu tiên thấy nàng, hăn cảm thấy cô nương này nhan sắc bình thường chả có gì đặc biệt. Suy cho cùng, hăn đã gặp rất nhiều mỹ nhân. Hăn từng theo chân cừu cừu vào cung điện; cung đình ở Đông Đô là nơi tụ hội của những nữ tử đẹp nhất thiên hạ. Đối với hăn mà nói, món ăn mộc mạc của Dương Châu không thể lọt nổi vào mắt hăn.

Nhưng giờ phút này nhìn lại, hăn mới phát hiện đôi mắt của mình thiếu sắc bén. Cô nương trước mặt hăn rõ ràng sở hữu một đôi mắt đẹp. Mắt nàng như chứa đựng nước hồ mùa thu trong vắt; khi ánh hoàng hôn nhẹ nhàng phủ lên làn nước này, nó toát ra nét dịu dàng khó diễn tả thành lời. Ngũ quan của nàng trời sinh hoàn mỹ, nhưng vẫn còn chút ngây thơ non

nốt của thiếu nữ. Đợi thêm một thời gian nữa nàng hoàn toàn trở mã tất nhiên sẽ rất đẹp.

“Đẹp.”

Hắn không hề lấp liếm mà cười nói, “Ta bỗng cảm thấy trông người cũng khá ưa nhìn.”

Lời này tuyệt đối không thể làm nữ nhân vui. Liễu Ngọc Như ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn. Nàng dứt miếng cháo cuối cùng vào miệng hắn, bất mãn bảo, “Không biết thì đừng nói, từ nhỏ mọi người đều khen ta thanh tú lại xinh đẹp.”

“Hóa ra người vẫn luôn sống trong dối trá vậy ư?”

Cố Cửu Tư mồm miệng nhanh nhẩu, Liễu Ngọc Như không muốn đối đáp với hắn. Nàng đặt chén xuống rồi đi sắc thuốc. Sau khi dứt thuốc cho hắn, nàng lại thay băng trên người hắn.

Ăn uống cùng nghỉ ngơi lâu như vậy khiến cả người Cố Cửu Tư khỏe hơn nhiều. Thuốc men làm hắn đỡ mờ mờ, đầu óc cũng tỉnh táo lại.

Xong xuôi, Liễu Ngọc Như dọn ra cái bàn nhỏ; nàng ngồi cạnh Cố Cửu Tư rồi bắt đầu kiểm kê chi phí đi đường của bọn họ. Liễu Ngọc Như vừa tính tiền vừa hỏi, “Người đang nghĩ gì mà im lặng thế?”

“Ta đang nghĩ,” giọng Cố Cửu Tư mang theo vài phần sầu lo, “không biết cha ta thế nào.”

Tay Liễu Ngọc Như dừng lại. Lát sau, nàng cất tiếng, “Bất kể thế nào thì người cũng đã cố hết sức. Công công là người thông minh, sẽ không sao đâu.”

Cố Cửu Tư chỉ ậm ừ. Liễu Ngọc Như thấy tinh thần hắt hủi không hăng hái như xưa liền ghé người vào mép giường rồi ngửa đầu nhìn hắt, “Người đừng lo nghĩ nữa, chúng ta tính chuyện tương lai đi.”

“Tương lai?”

“Đúng vậy,” Liễu Ngọc Như cười tủm tỉm, “tương lai. Tới U Châu thì phải bắt đầu kinh doanh kiếm lời, người nói đến lúc đó ta nên bán cái gì?”

Liễu Ngọc Như ngẫm nghĩ, “Hay nuôi bán ngựa? Người nghĩ khi nhà chúng ta có tiền thì mọi người còn tâm tình đi tiêu tiền chứ? Mà tới U Châu có dễ kiếm tiền không nhỉ?”

“Kiếm tiền, kiếm tiền,” Cố Cửu Tư nhin không được bật cười, “trong mắt người chỉ có tiền à.”

“Người còn dám nói.” Liễu Ngọc Như giả vờ mất hứng, “Tiền bạc là gốc rễ của niềm vui đấy. Hơn nữa người tiêu tiền như rác, ta mà không kiếm nhiều thì sao đủ cho người tiêu.”

“Ta không tiêu nữa.” Cố Cửu Tư thở dài, “Ta dễ nuôi lắm, người cho ta miếng cơm là được.”

“Không bài bạc?”

“Không bài bạc.”

“Điên mới tin người.”

“Ta thật sự sẽ không cờ bạc nữa.” Cố Cửu Tư cười khẽ, “Có tiền thì lãng phí không sao, nhưng không có tiền thì là hai bàn tay trắng. Hành xử phải dựa theo tình huống, ta rất hiểu đạo lý này.”

Thấy Cố Cửu Tư nói chuyện nghiêm túc, Liễu Ngọc Như thở dài, “Ta đùa người thôi. Nghĩ kỹ thì bài bạc chơi gà chỉ cần đừng quá đáng, chơi

một chút cũng không có gì to tát. Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như chân thành nhìn hẳn, “Ta hy vọng người giống trước kia, cả đời vui vẻ.”

Cố Cửu Tư không nói chuyện. Hẳn chăm chú nhìn nàng, hẳn cảm giác cổ họng mình ứ nghẹn. Hẳn thật ra đã muốn hỏi từ lâu nhưng lại nghĩ bây giờ hỏi còn nghĩa lý gì.

Rốt cuộc người cũng đã tới thì còn hỏi làm gì?

Nhưng vào khoảnh khắc này, lời nàng nói vẫn khiến hẳn thốt nên, “Tại sao?”

“Hửm?”

Liễu Ngọc Như nghe không hiểu, Cố Cửu Tư miễn cưỡng cười rộ, “Tại sao người lại trở về? Ta đã đưa hưu thư, người cũng ở trên thuyền, người quay lại thành Dương Châu làm gì? Người từ bỏ nường của người? Người từ bỏ cái mạng nhỏ của mình? Liễu Ngọc Như,” Cố Cửu Tư dừng trong giây lát rồi nói tiếp, “ta nhớ người trước giờ là một nữ nhân biết tính toán.”

Sao có thể làm chuyện ngu ngốc như vậy?

Liễu Ngọc Như im lặng lắng nghe. Sau một hồi, nàng nói, “Thế tại sao khi xảy ra chuyện, người lại lựa chọn đưa ta lên thuyền trước?”

Cố Cửu Tư ngẩn người, Liễu Ngọc Như điềm đạm tiếp tục, “Với cái tính của người thì sao có thể bỏ mặc cha mẹ người khi xảy ra chuyện. Người không về thành Dương Châu ngay để điều tra tình huống, xác nhận sự an nguy của cha mẹ người; ngược lại, người đưa ta lên thuyền trước, bảo đảm cho ta bình an. Tại sao người làm vậy?”

“Lúc ấy ta có về cũng vô dụng.” Cố Cửu Tư nghiêm túc giải thích, “Chẳng qua là chút bốc đồng ngớ ngẩn. Người vốn vô tội, còn là thê tử của ta, bảo đảm sự an nguy của người là trách nhiệm thuộc về ta.”

“Thế không phải giống ta sao?” Liễu Ngọc Như cười, “Cửu Tư, ta là thê tử của người, dốc sức cứu người cũng là trách nhiệm của ta.”

“Người có thể vì ta mà học được lý trí, ta có thể vì người mà học được bốc đồng, vậy cũng có sao đâu?”

Cố Cửu Tư lặng thinh. Hắn nhìn ánh mắt chân thành của người ở trước mặt mình, không biết vì sao lòng hắn dường như có thứ gì đang sinh sôi nảy nở.

“Liễu Ngọc Như...” Hắn khàn khàn mở miệng, “Người ngốc quá.”

Trên đời có bao người thề thốt sống chết không rời nhưng khi tai vạ đến lại thân ai nấy lo.

Cô nương ngốc này thì ngược đời, đã bảo đường ai nấy đi rồi hai bên có niềm vui riêng, thế mà lại đâm đầu quay về và liều mạng giãy giụa trong vũng bùn cùng hắn.

Mọi người đều cho rằng nàng tính toán nhưng đâu ai ngờ cô nương này thật sự khờ khạo.

Cố Cửu Tư không nói nên lời cảm xúc của mình. Hắn chỉ biết khoảnh khắc hắn tuyệt vọng, bóng hình nữ tử với tay cầm đuốc và vạt áo xanh tung bay trong gió đã khắc sâu vào tâm trí hắn cả một đời.

Hắn không biết gọi tên cảm xúc này nhưng hắn biết nó khiến hắn nguyện ý trao cả đời cho nàng.

“Về sau đừng tự ý viết hưu thư cho ta,” Liễu Ngọc Như khẽ cười, “một phong hưu thư đâu ngăn được ta. Nếu người thật muốn tốt cho ta thì hãy nói rõ mọi chuyện. Ta chẳng ngốc, người muốn làm gì ta đều sẽ giúp; nếu không giúp được thì đành chịu.” Nguồn:

“Ta biết rồi...”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như nhìn hắn, vẻ mặt trịnh trọng, “người tốt với ta, ta cũng sẽ tốt với người.”

Cố Cửu Tư lặng thinh nhìn nàng. Rất lâu sau, hắn vươn tay nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

“Ta vẫn chưa đủ tốt với người.”

Hắn nhỏ nhẹ nói, “Sau này ta sẽ càng tốt với người hơn.”

“Ta sẽ không cờ bạc, không quây phá, mọi chuyện đều nghe theo người, người muốn gì ta cũng cho. Ta sẽ để người làm cáo mệnh phu nhân, để người bình yên và thuận lợi đi qua cả đời này.”

“Ta sẽ không xốc nổi nữa, sẽ là một trượng phu tốt, tuyệt đối không khiến người mất mặt cũng như thất vọng.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy liền cười.

“Cửu Tư,” nàng dựa vào hắn, ấm áp nói, “người đã tốt lắm rồi, không khiến ta mất mặt cũng chẳng làm ta thất vọng.”

“Trước kia người vốn là người tốt, tương lai người sẽ càng tốt hơn mà thôi.”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như vừa lắng nghe tiếng tim đập của hắn vừa từ tốn nói, “người chỉ cần là chính mình, ta đã rất vui rồi.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 35: Cỗ Cửu Tư, Đứng Lên!

Cỗ Cửu Tư hạ sốt, vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhất. Kế tiếp Liễu Ngọc Như nấu canh cho hăn, còn Diệp Thế An về thành Dương Châu thay Cỗ Cửu Tư tìm hiểu tin tức.

Nửa tháng trôi qua, thương tích của Cỗ Cửu Tư mới gần như lành lặn. Trong khoảng thời gian này, bọn họ nghe được từ bá tánh xung quanh nói rằng Lương Vương đã làm phản.

Mỗi ngày Liễu Ngọc Như đều ra ngoài hỏi thăm tin tức, tiện thể mua thuốc cho Cỗ Cửu Tư. Vì Lương Vương mưu phản nên giá cả bắt đầu tăng vọt, tiệm lương thực cũng nâng giá. Liễu Ngọc Như vội vàng đi mua lương thực. Mọi người thi nhau tranh giành, ai cũng hung hăng chen lấn trong cửa hàng. Vóc dáng Liễu Ngọc Như nhỏ, bị người khác xô đẩy đến trâm cài đầu xộc xệch mà vẫn chả thể chen vào trong.

Nàng vất vả đặt chân được vào cửa hàng thì tất cả hàng hóa đã bị mua hết.

Nàng biết nếu hôm nay không mua được thì về sau sẽ càng khó hơn. Vì thế nàng nhanh chân tới cửa hàng thứ hai, vứt bỏ mọi sự rụt rè mà chen lấn, có bà tử lớn tuổi mắng mỏ thì nàng cũng giả bộ không nghe thấy. Rốt cuộc sau khi nàng lách được vào bên trong tiệm, nàng cầm bạc đến trước mặt tiểu ca bán lương thực, “Ta muốn mười đấu gạo, không thì mì cũng được!”

“A, xin lỗi phu nhân,” tiểu ca bật cười, “hiện tại mỗi người chỉ được mua tối đa một đấu.”

“Vậy ta mua một đấu!”

Liễu Ngọc Như quyết đoán nói. Lấy được gạo và mì rồi, cùng ngày hôm đó nàng chạy khắp các cửa hàng lương thực, sau cùng mang ba đấu trở về.

Lúc về quần áo nàng nhăn nhúm hết cả, Cố Cửu Tư thấy bộ dạng của nàng liền nhíu mày, “Sao lại thế này?”

“Không có gì.” Liễu Ngọc Như dùng tay chải tóc, nhẹ nhàng nói, “Hôm nay lương thực tăng giá, ta đi tranh lương thực với người ta.”

Nàng nâng mấy cái túi lên, hào hứng khoe, “Ta đoạt được ba túi lương thực, lợi hại chưa.”

Cố Cửu Tư ngăn người, hần thở dài, “Xem ra Lương Vương đã tiếp cận Hoài Nam.”

“Ông ta sẽ không đi qua Hoài Nam.” Liễu Ngọc Như nói thẳng, “Mục tiêu của ông ta là Đông Đô. Đi thẳng từ đất phong của ông ta đến Đông Đô thì thuận tiện hơn, Hoài Nam sẽ không chịu khổ.”

“Nhưng bá tánh sẽ khổ.” Giọng Cố Cửu Tư mang theo lo lắng, “Bá tánh chịu khổ thì dĩ nhiên rất nhiều lưu dân sẽ đến nơi không có chiến tranh. Hoài Nam là lựa chọn số một.”

Liễu Ngọc Như im lặng, Cố Cửu Tư sốt ruột nói, “Ta hiện giờ đã khá hơn nhiều. Nếu ngày mai Diệp Thế An còn chưa về, ta sẽ tự mình đi thành Dương Châu hỏi thăm tin tức.”

Liễu Ngọc Như biết chẳng ngăn được hần bèn thở dài rồi gật đầu, “Đến lúc đó ta sẽ đi cùng người.”

Hai người bàn bạc kỹ lưỡng, song vào ban đêm, Diệp Thế An trở về từ thành Dương Châu. Hần mang theo rất nhiều đồ dùng, đáng vẻ nhuộm màu

mệt mỏi.

Nhìn sắc mặt Diệp Thế An không tốt lắm. Sau khi tiến vào, hắn đóng cửa lại rồi đặt đồ vật lên bàn. Hắn nói với Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư, “Cố Cửu Tư khỏe lại chưa? Nếu rồi thì mau chóng lên đường đi.”

“Cha ta...”

Cố Cửu Tư chưa dứt lời, Diệp Thế An đã giơ tay ngăn lại. Hắn lẳng lặng nhìn Cố Cửu Tư, bình tĩnh nói, “Ta đã hỏi thăm. Hôm người bỏ đi, tiền trang Cố gia cháy lớn. Sau đó người ta nâng ra một thi thể, từ đồ vật trên người cùng với kết quả của quan khám nghiệm tử thi...”

Diệp Thế An ngừng nói trong giây lát nhưng rốt cuộc vẫn tiếp tục, “Là phụ thân của người.”

Lời này khiến thân hình Cố Cửu Tư lão đảo, Liễu Ngọc Như đỡ lấy hắn rồi lập tức hỏi, “Đã xác nhận chưa?!”

“Cháy đến không ra hình dạng.” Diệp Thế An lắc đầu, “Ta cũng chỉ nghe kể lại, không dám hỏi nhiều.”

“Mật đạo...” Thanh âm Cố Cửu Tư khô khốc, “Cửa ra của mật đạo... nằm ở tiền trang...”

Hôm ấy, Vương Thiện Tuyền sớm sai người đi điều tra sản nghiệp thuộc sở hữu của Cố gia.

Tất cả mọi người chẳng thốt nên lời. Cả người Cố Cửu Tư run rẩy, hắn bầu chặt lấy Liễu Ngọc Như, cố hết sức để không khóc thành tiếng.

“VẬY,” Liễu Ngọc Như nỗ lực trấn tĩnh, “thi thể đang ở đâu?”

“Ta phái người đi nghĩa trang hỏi thăm... Đã thiêu rồi.”

Sắc mặt Cố Cửu Tư trở nên trắng bệch. Diệp Thế An nhìn ra cảm xúc của hần, hần mím môi rồi từ tốn nói, “Cố huynh, giờ không phải lúc khổ sở. Lương Vương mưu phản, Vương Thiện Tuyên đã bắt đầu xuống tay với các hộ phú thương trong thành. Mọi người phải dựa theo tỉ lệ để quyên góp lương thực lẫn tiền bạc, những người đứng đầu nhà đều bị giam trong phủ của Vương gia. Các gia tộc nằm trong danh sách của Vương gia cần thông báo mới được ra vào thành, ta lấy lý do đi kiểm tra doanh thu để rời thành. Phụ thân ta còn ở trong thành Dương Châu, ta phải mau chóng trở về. Hai người muốn đi U Châu thì hãy đi ngay. Thiên hạ ngày một loạn hơn, hai người càng kéo dài thì càng khó đi.”

“Ta hiểu.” Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi, khăn khăn nói, “Diệp đại ca, đa tạ huynh. Ngày mai chúng ta sẽ đi ngay.”

“Dương Văn Xương đâu? Trần Tâm nữa?”

Cố Cửu Tư đột nhiên mở miệng. Hần không dám hỏi song lại chẳng thể phớt lờ, ánh mắt hần nhìn Diệp Thế An mang theo hy vọng.

“Đêm Cố gia gặp nạn, hai nhà Dương Trần bỏ trốn suốt đêm. Gia đình Trần Tâm đã bỏ đi hết, Dương gia chỉ có Dương Văn Xương dẫn theo nường của hần chạy trốn. Vương Thiện Tuyên yêu cầu Dương gia giao nộp Dương Văn Xương.”

“Giao nộp...” Giọng Cố Cửu Tư khản đặc, “Tại sao...”

“Bọn họ nói Dương Văn Xương có quan hệ thân mật với Cố gia, bỏ trốn suốt đêm chính là nghịch tặc.” Diệp Thế An cụp mắt xuống.

Liễu Ngọc Như phản nộ lên tiếng, “Bọn họ nói nghịch tặc thì là nghịch tặc sao, trong mắt bọn họ còn vương pháp không?!”

“Bọn họ nào muốn vương pháp?” Diệp Thế An khổ sở cười, “Bọn họ muốn giết gà dọa khỉ, để người đứng xem thấy rõ hậu quả của việc chạy

trốn.”

“VẬY HẮN,” CỐ CỬU TƯ KHÔNG ĐỦ DŨNG KHÍ HỎI NHƯNG VẪN THỐT RA, “ĐANG Ở ĐÂU?”

Diệp Thế An trầm mặc, Cố Cửu Tư chậm rãi ngẩng đầu. Hắn gắt gao giữ lấy Liễu Ngọc Như, đôi mắt ngập nước, “Bây giờ hắn đang ở đâu?”

“VƯƠNG THIỆN TUYỀN DỪNG TOÀN BỘ DƯƠNG GIA UY HIẾP, HẮN ĐÃ TRỞ LẠI.”

Diệp Thế An gian nan trả lời, “TRƯA NGÀY MAI SẼ HÀNH HÌNH Ở CỬA CHỢ.”

Sắc mặt Cố Cửu Tư tái nhợt, hắn gật đầu nói, “TA ĐÃ BIẾT...”

Hắn xoay người sang chỗ khác, khó nhọc bảo, “CÁC NGƯỜI CỨ TRÒ CHUYỆN, TA MỆT RỒI, MUỐN NGHỈ MỘT LÁT.”

Hắn tựa hồ thật sự mệt mỏi.

Lúc hắn về phòng, con người vốn trước giờ khí phách hăng hái kia lưng còng cả xuống, bước chân vô cùng chật vật. Ngay cả hai bậc thang trong sân cũng khiến hắn lão đảo. Liễu Ngọc Như vội vàng muốn đỡ hắn nhưng hắn chỉ vẫy vẫy tay.

Hắn đưa lưng về phía Liễu Ngọc Như, kiềm chế giọng mình, “KHÔNG SAO...”

“TA KHÔNG SAO...” HẮN CHẲNG BIẾT ĐANG NÓI VỚI LIỄU NGỌC NHƯ HAY VỚI CHÍNH BẢN THÂN, “TA CHỊU ĐƯỢC, TA KHÔNG SAO.”

Hắn một lần nữa cố gắng đứng lên rồi đi vào trong phòng.

Diệp Thế An dõi theo Cố Cửu Tư, sau lại nhìn thoáng qua Liễu Ngọc Như. Hắn mấp má môi, “NGỌC NHƯ, TA BIẾT NHỮNG CHUYỆN NÀY RẤT KHÓ TIẾP NHẬN, NHƯNG HAI NGƯỜI KHÔNG CÓ DƯ THỜI GIAN ĐỂ NGHĨ NHIỀU NHƯ VẬY. MUỘI

hãy khuyên nhủ hần mau chóng rời đi vào ngày mai. Càng kéo dài thì biến số càng lớn.”

“Huynh thì sao?” Liễu Ngọc Như lo lắng nhìn hần.

Diệp Thế An cười cười, “Hiện giờ Vương Thiện Tuyên muốn dùng người; ông ta đã phái người tới mượn sức Diệp gia, ta còn lựa chọn nào khác?”

“Bèo trôi giữa thời loạn, chọn chỗ mà dừng chân, có thể sống sót là tốt rồi.”

“Diệp ca ca...” Nghe được những lời đó, Liễu Ngọc Như không biết vì sao mũi đột nhiên chua xót; nàng cảm tưởng thời gian quay trở lại ngày hần còn là thiếu niên. Nàng cung kính hành lễ, nghẹn ngào nói, “Hãy bảo trọng.”

“Ta biết,” Diệp Thế An cười. Hần ngẩng nhìn Liễu Ngọc Như, lát sau hần ôn hòa bảo, “Thật ra trước kia ta luôn nghĩ mình sẽ cưới muội. Nhưng giờ ta mới biết, cuộc đời một người có cái gọi là số mệnh.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Diệp Thế An lùi một bước, hần chấp tay khom người, nghiêm túc nói, “Ngọc Như muội muội, có duyên gặp lại.”

Dứt lời, Diệp Thế An lập tức xoay người đi ra cổng, cười ngựa rời đi.

Liễu Ngọc Như đứng trong sân một thời gian dài mới bình phục tâm tình, nàng xoay người đi vào phòng.

Trong phòng chả đốt đèn, nàng không thấy Cố Cửu Tư nhưng nghe được tiếng hần hít thở. Nàng dựa theo ánh trăng mà đi, rốt cuộc nhìn thấy hần.

Cố Cửu Tư ngồi ở mép giường; hần cuộn tròn ôm lấy chính mình, hai hàm răng cắn chặt. Cả người hần run rẩy nhưng hần cứ câm lặng ngồi đó.

Hắn khóc đến thảm hại, nước mắt nước mũi trộn lẫn vào nhau song tuyệt không phát ra chút âm thanh nào.

Liễu Ngọc Như đến trước mặt hắn, Cố Cửu Tư vẫn ôm lấy chính mình. Có lẽ hắn biết Liễu Ngọc Như định nói gì, hắn hít hít nước mũi, hàm răng đánh lập cập, “Ta không sao, người không cần nói gì hết, ta không sao, ta thật sự không sao...”

“Ngày mai chúng ta sẽ đi U Châu, không trì hoãn nữa. Nường ta đang đợi, ta phải đưa người về, ta không sao, không sao cả...”

Liễu Ngọc Như im lặng, nàng đứng trong đêm tối mà lặng lẽ nhìn chăm chú con người này. Sau một hồi, nàng ngồi xuống, giang hai tay nhẹ nhàng ôm chặt hắn.

Cố Cửu Tư hơi sửng sốt, người hắn cứng đờ trong lòng nàng. Hắn nghe nàng nói, “Người khóc đi.”

Cố Cửu Tư lặng thinh. Liễu Ngọc Như ôm chặt hắn, thì thầm, “Ta ở đây, ta không chê cười người.”

Cố Cửu Tư trầm mặc, Liễu Ngọc Như chỉ yên lặng ôm hắn. Nàng cảm giác nước mắt của hắn xuyên qua quần áo, dừng trên đầu vai nàng.

“Ta luôn gọi ông ấy là lão già hẹm hẹm...”

“Ừm.”

“Ta không đành lòng gọi ông ấy một tiếng cha.”

“Ta biết.”

“Ta luôn cảm thấy ông ấy thật xấu, ông ấy đánh ta tức là không quan tâm, không hiểu ta. Ta ghét ông ấy lắm nên cứ chọc giận rồi đối chọi với ông ấy...”

“Nhưng ta hối hận...”

Cố Cửu Tư khóc thành tiếng, “Ta hối hận. Đáng lẽ ta phải tốt với ông ấy một chút, đừng nên lúc nào cũng chọc giận ông ấy.”

“Ông ấy muốn ta đọc sách kiếm công danh, muốn ta tiến bộ hơn, là muốn tốt cho ta. Ông ấy sợ có một ngày như hôm nay, ta rơi xuống vũng bùn...”

Cố Cửu Tư thở hỗn hển, hấn dựa vào lòng ngực nàng mà gào khóc, “Ta có ích gì chứ? Rốt cuộc ta có ích gì?! Ta chả bảo vệ được ai hết, không bảo vệ được ông ấy, cũng chẳng bảo vệ nổi Dương Văn Xương. Phụ thân ta, huynh đệ ta, ai ta cũng không đủ sức bảo vệ!”

“Ta tự cho mình siêu phàm, kiêu ngạo nghĩ rằng cả thế gian say mình ta tình. Giờ mưa gió ập đến nhưng chẳng qua chỉ là một Vương Thiện Tuyên hèn mọn!” Cố Cửu Tư thở gấp, hấn găm lên, “Một tiết độ sứ hèn mọn đã đủ để coi thường vương pháp, khiến ta nhục nhã, hại ta lang thang đầu đường xó chợ, cả nhà lưu vong, chịu tang phụ thân bằng hữu, làm ta chật vật tới mức này.”

Cố Cửu Tư thống khổ nhắm nghiền mắt, cả người hấn ngã vào lòng Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như không nói gì, chỉ ôm hấn thật chặt. Đầu nàng dựa vào cổ hấn, im lặng lắng nghe hấn khóc tan nát cõi lòng.

“Là ta hại ông ấy...” Cố Cửu Tư gào khóc, “Là ta hại ông ấy...”

“Không, Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như cất tiếng, nàng vừa cắn răng vừa ôm chặt hấn, “không phải người hại ông ấy. Hại ông ấy là Vương Thiện Tuyên, là bộ hạ, là Lương Vương, là thế gian loạn lạc này, là những kẻ vì quyền lợi bản thân mà không từ thủ đoạn và coi bá tánh như con kiến.”

“Người không làm gì sai hết.”

Liễu Ngọc Như sụt sịt, “Làm sai là bọn họ, phải chịu trừng phạt cũng là bọn họ. Người không thể gán lấy sai lầm của bọn họ, người trừng phạt mình cũng vô dụng thôi.”

Những lời này không lọt tai Cố Cửu Tư. Hắn ôm đầu, cả người nằm trên mặt đất, khóc một cách thảm hại. Liễu Ngọc Như khịt khịt mũi, nàng tới dìu hắn, giọng khản đặc, “Cửu Tư, đứng lên.”

Cố Cửu Tư bất động. Nàng kéo hắn song đường như hắn chẳng nghe hay nhìn thấy gì. Hắn đắm chìm trong thế giới của riêng mình; tay ôm đầu, người cuộn tròn, trông vừa yếu đuối lại chật vật.

Liễu Ngọc Như đã từng gặp dáng vẻ này của hắn chưa?

Cố Cửu Tư trong trí nhớ nàng vĩnh viễn rạng rỡ và kiêu ngạo. Nhưng hiện thực mài giũa hắn, nghiền nát hắn, muốn phá hủy hắn.

Nàng trơ mắt nhìn thiếu niên giống viên đá quý kia giờ đây lại biến thành dáng vẻ này.

Lòng Liễu Ngọc Như chua xót. Nàng quay đầu đi, không dám nhìn hắn mà khàn khàn nói, “Đứng lên.”

Cố Cửu Tư không nhúc nhích. Liễu Ngọc Như rút cuộc chẳng thể nhịn được nữa. Nàng đột ngột quay đầu lại, phần nộ quát, “Đứng lên!”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 36: Cầu Mong Muôn Nơi Nhà Cao Cửa Rộng

Tiếng khóc của Cố Cửu Tư ngừng bật. Liễu Ngọc Như nhìn người nằm trên mặt đất mà quát mắng, “Bây giờ người khóc có ích gì? Người khóc thì công công có thể trở về? Dương Văn Xương có thể trở về? Người tự khinh bỉ bản thân, sa sút tinh thần đến mức này, thì có thể thay đổi mọi chuyện? Cố Cửu Tư, vô dụng thôi! Người không làm được!”

“Người cần nhìn trước mắt mình,” giọng Liễu Ngọc Như ghen ngào, “người còn có ta, còn có nương của người, người cứ nhìn trước mắt mình xem còn ai. Người nói mình hối hận, mình xin lỗi công công, vậy hiện tại thì sao? Người cứ khóc lóc rồi tự trách như vậy mãi, về sau người lại mở mồm nói mình hối hận không đối tốt với ta, với nương của người sao?!”

“Người muốn báo thù thì báo thù.” Liễu Ngọc Như ngồi xổm xuống, túm lấy cổ áo hăn, bắt hăn phải nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời đang chứa đựng nước mắt của nàng. “Người muốn thay đổi cái gì, muốn thực hiện cái gì, muốn có được cái gì, đều phải dựa vào chính mình. Cố Cửu Tư, con đường này của người có ta đi cùng, người sợ gì chứ?”

Cố Cửu Tư im lặng, hăn ngơ ngác nhìn Liễu Ngọc Như. Rất lâu sau, hăn đột nhiên vươn tay ôm chầm lấy nàng.

Hăn chẳng nói câu nào, chỉ nhắm nghiền mắt, dường như mọi tiếng nức nở đều dần dà bị ép xuống.

Bọn họ cứ giữ mãi tư thế như vậy. Thật lâu sau, Liễu Ngọc Như thấy cảm xúc của Cố Cửu Tư đã ổn định, nàng liền đỡ hăn đứng dậy.

Nàng múc nước giúp Cố Cửu Tư lau mặt, lúc này Cố Cửu Tư mới hoàn hồn. Hắn nhìn nàng, trầm ngâm hồi lâu rồi cất tiếng, “Ngày mai ta muốn về Dương Châu.”

Liễu Ngọc Như dừng tay trong giây lát mới cúi đầu đồng ý.

Nàng ra ngoài đổ nước, khi trở về, nàng rót cuộc vấn hỏi, “Người đi cướp ngục?”

“Không.”

Cố Cửu Tư quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khàn khàn nói, “Đi đưa tiễn.”

“Hắn tự nguyện quay về, ta có thể mang hắn đi nhưng lại chẳng thể đưa cả nhà hắn đi cùng. Hắn lựa chọn con đường này, ta dĩ nhiên không thể ép buộc hắn.”

Liễu Ngọc Như lặng thinh. Mất một lúc lâu nàng mới thở dài, “Nhà hắn đã bỏ ngoài tai lời khuyên của hắn, đúng không?”

“Trước giờ nhà hắn vốn thấy hắn chướng mắt.” Thanh âm Cố Cửu Tư nghẹn ngào, “Hắn chắc dẫn mẫu thân chạy trốn, thu xếp ổn thỏa cho bà rồi mới trở về.”

“Hắn thật khờ.” Cố Cửu Tư cười, nước mắt rơi xuống, “Quá khờ.”

Liễu Ngọc Như lặng lẽ ngồi cạnh bên, nàng nắm lấy tay hắn.

Tối hôm đó, Cố Cửu Tư gần như thức suốt đêm. Hắn kể Liễu Ngọc Như nghe về Cố Lăng Hoa, về Dương Văn Xương và Trần Tâm, về thuở ấu thơ của hắn.

Hắn nghiêm túc, tỉ mỉ nhớ lại chuyện liên quan đến họ. Hắn nhớ rõ mọi thứ, thậm chí nhớ cả ngày đầu tiên gặp Dương Văn Xương; hắn cười nhạo quần áo thêu hoa cúc của vị tiểu công tử làm nương hắn tức điên.

Sáng hôm sau, hăn dậy rất sớm. Hai người cải trang, gấn râu, nhìn không ra diện mạo ban đầu. Cố Cửu Tư mặc đồ trắng toàn thân, cùng Liễu Ngọc Như về Dương Châu.

Tối thành Dương Châu, Cố Cửu Tư đến tửu lầu yêu thích của Dương Văn Xương rồi mua một vò Xuân Phong Tiểu mà hăn thích nhất. Sau đó hăn và Liễu Ngọc Như đứng chờ ở cửa đại lao.

Vương Thiện Tuyên yêu cầu toàn bộ dân trong thành tới xem hành hình nên trên đường đã có rất nhiều người. Đến đúng giờ, Cố Cửu Tư lẫn Liễu Ngọc Như liền thấy Dương Văn Xương.

Ngày hôm ấy, trời đầy mây. Từ sáng sớm, mây đen đã bao phủ phía trên thành Dương Châu. Đứng trong lồng sắt, Dương Văn Xương mặc trang phục tù nhân và mang theo gông cùm.

Sắc mặt hăn khá xấu, thoạt trông có vẻ tiều tụy, song hăn vẫn giữ vẻ cao ngạo như từ trước tới nay. Thấy người đứng xem, hăn cười thành tiếng, “Ồ, có thể khiến nhiều người đến tiễn đưa vậy thì xem ra Dương mỗ chẳng phải kẻ tầm thường.”

Người ở đây chả có ai lên tiếng, nô bộc của Dương gia đứng trong đám đông khẽ khóc thút thít. Xe ngựa chở Dương Văn Xương hướng tới cửa chợ, nhưng không ai ném đồ vào hăn như thường đối đãi với tù nhân. Mọi người im lặng chăm chú dõi theo hăn, tựa hồ đang đưa tiễn một anh hùng mà không thể diễn tả bằng lời.

Dương Văn Xương cứ như chả có chút sợ hãi. Đi được nửa đường, hăn bỗng cất tiếng hát vang.

Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư vẫn luôn cúi đầu đi theo. Giữa dòng người, bọn họ nghe thiếu niên kia cất cao giọng hát ca khúc quen thuộc, như thể trở lại ngày xưa khi họ cùng nhau cưỡi ngựa dạo phố.

Hắn hát: Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai;

Hắn hát: Ngũ hoa mã, thiên kim cừu[1];

Hắn hát: Trừu đao đoạn thủy thủy canh lưu, cử bôi tiêu sầu sầu canh sầu[2].

Hắn vừa ngêu ngao hát, vừa nhìn xa xăm giữa làn mưa phùn.

Hắn càng hát, tiếng khóc xung quanh càng vang. Khi hắn quỳ xuống dưới lưỡi đao, hắn không còn hát những thơ từ mang khí phách của thiếu niên. Lần đầu tiên trong đời, hắn nhớ đến những câu thơ vô cùng nặng nề.

Hưng thịnh, bá tánh khổ; diệt vong, bá tánh cũng khổ.

Đám đông bu lại, người Dương gia khóc không ngừng. Vương Thiện Tuyên ngồi phía trên, sai bảo huyện lệnh tuyên án hành vi phạm tội của Dương Văn Xương.

Mưa tí tách, tí tách rơi xuống. Chờ huyện lệnh đọc xong hành vi phạm tội của Dương Văn Xương, Liễu Ngọc Như tìm một ăn mày để hắn cầm Xuân Phong Tiểu do Cố Cửu Tư mua đặt trước mặt Dương Văn Xương. Dương Văn Xương ngẩn người nhìn vò rượu kia. Lát sau, hắn cười sảng sặc. Hắn thò đầu ra, uống từng ngụm rượu một. Sau khi hắn uống hết, Vương Thiện Tuyên hỏi, “Dương Văn Xương, còn lời nào muốn nói không?”

“Có.”

Dương Văn Xương ngẩng đầu nhìn về phía đám đông như đang tìm kiếm ai. Ánh mắt hắn dừng lại ở Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư, nhưng chỉ trong giây lát hắn liền dời tầm mắt. Hắn cất tiếng, “Dương Văn Xương ta từng cho rằng việc thế gian không liên quan đến mình. Bản thân chả hỏi đến những việc đó, cứ cười ngửa xem hoa liền có thể sống cả đời phong lưu.

Nhưng hôm nay ta mới biết, đời người giống như giọt nước; dòng nước chảy về phương nào, người cũng bị cuốn theo. Mọi người đều đau đớn giãy giụa trong dòng nước, chẳng ai trốn thoát.”

“Nếu có kiếp sau, sẽ sớm vào đời, cầu mong muôn nơi nhà cao cửa rộng,” Dương Văn Xương nghẹn ngào, “học trò nghèo khắp thiên hạ ai ai cũng nở nụ cười.”

Lời này vừa thốt nên, rất nhiều người mắt đều đỏ hoe.

Cố Cửu Tư lặng lẽ nhìn hần, chẳng hề nói tiếng nào. Sau một đêm gào khóc, hần trở nên cực kỳ bình tĩnh. Hần dõi theo đứa bạn chơi cùng từ thuở nhỏ này, dõi theo hần cất tiếng cười to, dõi theo lưỡi đao vung lên rồi đầu người lặn xuống và máu tươi phun trào đầy đất.

Chưa khoảnh khắc nào khiến hần nhận thức sâu sắc ý nghĩa của thời loạn tới vậy.

Cũng chưa có giây phút nào làm hần hiểu rõ muôn nơi nhà cao cửa rộng là một nguyện vọng cấp bách và chân thành đến thế.

Năm xưa lúc đọc sách, khi nghe câu này hần chỉ cảm thấy câu từ thấm đượm nỗi bi thương hào hùng. Nhưng hiện tại, hần lại cảm thấy từng con chữ kéo theo nỗi đau thấu tận xương tủy.

Mưa không ngừng rơi, người xung quanh dần giải tán. Người Dương gia vừa khóc vừa nhặt xác, còn hần cùng Liễu Ngọc Như cứ đứng mãi ở góc khuất.

Đợi đến lúc xung quanh chẳng còn bóng người, cơn mưa nặng hạt đang gột rửa vết máu của Dương Văn Xương, hần mới bước ra phía trước. Hần quỳ gối trên mặt đất, đặt tay lên vũng máu tươi.

Liễu Ngọc Như đứng cạnh bên nhìn hắn, Cố Cửu Tư để cho bàn tay ướt đầm hỗn hợp máu tươi cùng nước mưa.

“Văn Xương,” hắn cất tiếng, “lên đường bình an, ta sẽ giúp người thực hiện nguyện vọng.”

Cầu mong muôn nơi nhà cao cửa rộng, học trò nghèo khắp thiên hạ ai ai cũng nở nụ cười.

Cố Cửu Tư quỳ trên mặt đất, trình trọng dập đầu lạy ba cái. Sau đấy hắn đứng dậy nắm lấy tay Liễu Ngọc Như rồi bỏ đi mà chẳng hề ngoái đầu lại.

Liễu Ngọc Như đi phía sau hắn, Cố Cửu Tư vô cùng bình tĩnh. Bọn họ đối phó xong lính canh cổng liền rời thành Dương Châu, bên ngoài cổng thành có xe ngựa họ đã mua.

Vì Cố gia trốn theo đường thủy nên giờ Vương Thiện Tuyên giám sát tàu bè chặt chẽ hơn, phải sở hữu văn kiện mới nhất do quan phủ cấp mới có thể đi đường thủy. Vì vậy Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư quyết đoán từ bỏ kế hoạch đi đường thủy mà chọn đường bộ thay thế.

Bọn họ mua xe ngựa, khi tới Dương Châu thì xe dừng bên ngoài còn xa phu chờ họ quay lại. Giờ bọn họ đã trở về, Liễu Ngọc Như lên xe ngựa kiểm kê hành lý, Cố Cửu Tư ngồi cạnh xa phu học cách điều khiển xe ngựa.

Hắn học rất nhanh. Khi xa phu đưa bọn họ đến thành trì tiếp theo thì hắn gần như đã học xong.

Hai người ở trong thành một đêm, phí phòng trọ không tăng song phí ăn uống lại cao hơn rất nhiều. Lúc vào phòng, Cố Cửu Tư thấy nàng mặt ủ dột liền hỏi, “Sao vậy?”

“Tiền ăn mà cứ thế này thì sợ chúng ta không đến được U Châu.”

Cố Cửu Tư ngấn người, hẩn mím môi, “Có khoản nào tiết kiệm được thì hãy cố gắng tiết kiệm.”

“Đành vậy chứ biết sao giờ,” Liễu Ngọc Như thở dài thườn thượt.

Cố Cửu Tư chỉ gật đầu. Ban đêm, hai người ngủ chung, Cố Cửu Tư đưa lưng về phía nàng nên Liễu Ngọc Như không biết hẩn ngủ rồi hay vẫn thức. Nàng nghĩ ngợi một lát rồi vẫn duỗi tay ôm lấy hẩn từ đằng sau. Nàng lo lắng nói, “Nếu khổ sở thì cứ nói ra, người đừng cố chịu đựng như vậy.”

“Ta không sao.” Cố Cửu Tư nhẹ nhàng bảo, “Người đừng lo.”

“Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như dựa đầu vào lưng hẩn, gian nan mở miệng, “người như vậy khiến ta sợ lắm.”

Cố Cửu Tư không đáp lại, hẩn lẳng lặng nhìn màn đêm. Hẩn biết rõ Liễu Ngọc Như sợ hãi lẫn lo lắng cái gì, song hẩn chẳng nói nên lời. Hồi lâu sau, hẩn rốt cuộc lên tiếng, “Ngọc Như, không phải là ta không muốn khóc. Chỉ là ta bỗng nhiên không khóc được.”

Hẩn vẫn nhìn vào đêm tối với vẻ mặt chết lặng, “Sống trên đời, trước sau gì cũng lớn lên. Người đừng lo, ta chỉ...”

“Ta chỉ trưởng thành thôi.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như nhịn không được mà ôm chặt Cố Cửu Tư.

Nàng nghĩ nhiều người cả đời đều không lớn lên. Nàng ước gì đời này bọn họ được sống như trước kia; người khác có mắng hẩn bất tài, ăn chơi trác táng, ngạo mạn tùy hứng, không coi ai ra gì đều được.

Vẫn tốt hơn so với hiện tại.

Nàng muốn khóc nhưng giờ không thể khóc, vì vậy nàng cắn chặt răng để khỏi quấy nhiễu hẩn.

Cố Cửu Tư cảm nhận được tâm tình của nàng, hẩn xoay người lại ôm nàng vào lòng rồi thở dài nặng nề.

“Ngọc Như,” hẩn thấy mắt mình đau xót nhưng vẫn nói, “ngọc thô dĩ nhiên chân thật, nhưng ngọc được mài giũa có nét đẹp của riêng nó. Người đừng khổ sở vì ta, ai sống trên đời cũng phải trải qua chuyện này. Ta đã nếm trải và vẫn nhớ rõ những điều tốt đẹp, vậy là đủ rồi.”

“Thật ra Văn Xương nói chẳng sai; đời người như giọt nước, làm gì có nơi nào gió yên biển lặng đúng nghĩa để chúng ta chỉ lo thân mình? Ta mà không đứng dậy, người khác phải tới đỡ ta. Nếu thế thì cứ để ta đứng lên đi.”

Cố Cửu Tư nhắm nghiền mắt, thống khổ nói, “Đời này, ta không muốn trải qua nỗi đau bất lực đến lần thứ hai.”

“Ta hiểu mà...” Liễu Ngọc Như lên tiếng, “Ta hiểu.”

Tối hôm đó, hẩn ôm nàng suốt không hề buông tay. Liễu Ngọc Như không biết hẩn sưởi ấm nàng, hay coi nàng tựa viên đá nóng để sưởi ấm chính mình.

Sáng hôm sau, bọn họ dậy sớm; Cố Cửu Tư điều khiển xe ngựa, Liễu Ngọc Như ngồi trong xe. Tuy họ dư dả phí đi đường nhưng Liễu Ngọc Như không biết tình hình phía trước nên chả dám ăn nhiều. Cố Cửu Tư vội vã lên đường nên Liễu Ngọc Như đút cho hẩn ăn từng miếng một.

Sau ba ngày, bọn họ ra khỏi Hoài Nam và đặt chân lên đất Thanh Châu. Ở giữa Dương Châu và U Châu là hai châu khác – Thanh Châu cùng Thương Châu. Vừa đến Thanh Châu, bầu không khí rõ ràng bất ổn; lưu dân xuất hiện khắp nơi, kết bè kết nhóm đi trên đường. Hai người đi hết buổi sáng, tới chạng vạng mới thấy được thành trì đầu tiên. Cố Cửu Tư cùng Liễu Ngọc Như vào thành, sau khi hỏi giá nhà trọ xong thì phát hiện nhà trọ nào cũng hét giá cao lạ lùng. Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư suy tính một

lát rồi quyết định cùng nhau ngủ trong xe ngựa. Khi mua mấy cái màn thầu từ chủ nhà trọ, Cố Cửu Tư tiện thể bắt chuyện, “Bên ngoài lưu dân nhiều như vậy, đều vì chiến tranh mà tới đây sao?”

“Có vì chiến tranh, cũng có từ Thương Châu tới.”

“Thương Châu?” Cố Cửu Tư nhíu mày.

Đối phương gật đầu, “Đúng vậy, Thương Châu. Ấy da, năm nay Thương Châu gặp hạn hán lớn, lại thêm chiến tranh, triều đình cũng không quản lý được nên lưu dân ở khắp nơi.”

Chủ quán than thở, Cố Cửu Tư không hỏi han gì thêm. Hắn cùng Liễu Ngọc Như mang theo màn thầu trở về xe ngựa. Hắn thở dài, “Đường phía sau sợ là sẽ càng khó đi.”

“Không còn cách nào khác.” Liễu Ngọc Như cau mày, “Quanh đây chẳng có thuyền, chỉ có thể dùng đường bộ.”

Cố Cửu Tư gật đầu, không nói nhiều nữa.

Mấy ngày kế tiếp, càng đến gần Thương Châu thì lưu dân càng nhiều.

Đường phố thường xuyên có lưu dân túm tụm quanh xe ngựa. Những lưu dân này liều mạng đuổi theo xe ngựa mà lớn tiếng ăn xin.

Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư không dám cho lương thực nhưng có nữ nhân chặn ngay trước xe ngựa, Cố Cửu Tư buộc phải dừng lại. Liễu Ngọc Như ở bên trong nghe thấy liền nóng nảy lao ra, giận dữ nói, “Buông ra!”

Đối phương ôm đứa trẻ, mặt cắt không còn giọt máu. Nàng ấy khẩn cầu nhìn Liễu Ngọc Như, khàn khàn van xin, “Phu nhân, con ta mới hai tuổi, xin ngài rủ lòng thương xót...”

Tay Liễu Ngọc Như khẽ run. Nàng nhìn người trước mặt, miệng mấp máy muốn lên tiếng đồng ý. Nhưng chính lúc ấy, ở đằng trước, từ trong một chiếc xe ngựa phú thương đột nhiên ném ra màn thầu.

Mọi người đều vọt qua, Liễu Ngọc Như chứng kiến bọn họ như phát điên mà nhào lên tranh giành. Phú thương chỉ là một thiếu niên, hẳn thấy lưu dân bò lên xe ngựa của mình thì hoảng sợ nói, “Màn thầu đều cho các người hết, sao các người lại có lòng tham không đáy như vậy?!”

Lưu dân hoàn toàn chả đoái hoài tới hẳn. Liễu Ngọc Như trơ mắt nhìn càng lúc càng có nhiều người tiến lên lật ngược cỗ xe ngựa kia. Vị thiếu niên nọ bị lôi xuống dưới, mọi người giật lấy quần áo của hẳn, sau đấy hẳn dần chìm giữa biển lưu dân.

Liễu Ngọc Như thống khổ nhắm mắt lại.

Cổ Cửu Tư cũng không đành lòng xem tiếp.

Bọn họ đều hiểu rõ thiếu niên này quá mức ngây thơ và lương thiện. Phần lớn mọi người khi đối mặt với sống chết thì còn ranh giới cuối cùng nào đáng được nhắc đến?

Những người này đều là thú hoang đã đói tới phát điên; nếu tỏ ra yếu đuối rồi bị họ bao vây thì sao còn đường sống.

Liễu Ngọc Như đưa đao cho Cổ Cửu Tư, giọng nàng khàn khàn, “Nếu có người chặn xe, người đừng mềm lòng.”

Cổ Cửu Tư cụp mắt xuống, thì thào, “Ta hiểu.”

Hẳn giắt đao bên hông. Nữ tử kia quay lại, Cổ Cửu Tư đột ngột rút đao ra quát, “Muốn sống thì cút ngay!”

Nữ tử kinh hãi, mọi người nhìn đao trong tay Cố Cửu Tư. Hồi lâu sau, họ dần giải tán để nhường đường.

Liễu Ngọc Như ngồi thở dốc trong xe ngựa, lòng nàng phát hoảng.

Làm kẻ ác đâu dễ như vậy?

Nếu bản tính vốn lương thiện, nếu là người tốt từ tận xương tủy, hành động thế này sẽ lập tức bị lương tâm khiển trách rồi đứng ngồi không yên.

Nguồn:

Đêm xuống, Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư không dám ngủ trong xe ngựa nữa nên trú chân tại một khách điểm. May là giờ khách điểm chẳng đắt đỏ lắm, chỉ lương thực mới có giá cao. Ban đêm, Liễu Ngọc Như gặp ác mộng. Nàng mơ thấy con của nữ nhân gặp lúc sáng lớn tiếng khóc oa oa, khóc đến tắt thở. Nàng ấy ôm con, nước mắt hòa lẫn máu chảy ra từ mắt, khàn cả giọng gào, “Người hại chết con ta! Người hại chết con ta!”

Liễu Ngọc Như bừng tỉnh. Nàng thét chói tai, Cố Cửu Tư liền ôm nàng vào lòng.

“Đừng sợ,” Cố Cửu Tư vừa ôm nàng thật chặt vừa trấn an, “Ngọc Như đừng sợ, ta ở đây.”

Liễu Ngọc Như thở hỗn hển. Nàng chặt vật ngang đầu nhìn Cố Cửu Tư, hoảng loạn nói, “Ta mơ thấy nữ nhân kia...”

“Nàng ấy đã chết... Hình như đã chết...”

“Ngọc Như!” Cố Cửu Tư hét lớn một tiếng đánh thức nàng. Liễu Ngọc Như ngây dại nhìn hẩn, mất một lúc thì nước mắt nàng trào ra.

“Thật xin lỗi...” Nàng đau tới khóc thành tiếng, “Ta không biết mình bị gì nữa, ta... Thật xin lỗi...”

Bản thân nàng chẳng biết mình đang xin lỗi ai, hay tại sao lại khóc. Cố Cửu Tư cũng không hỏi, hắn chỉ lặng lẽ nhìn nàng khóc. Khi nàng quá hoảng loạn, hắn vội ôm lấy nàng rồi bất giác cúi đầu hôn lên trán nàng, dịu dàng bảo, “Không sao đâu, Ngọc Như. Có ta ở đây thì chẳng ai tổn thương người được. Ta ở đây.”

Liễu Ngọc Như rút cuộc bình tĩnh lại, nàng cảm lặng dựa vào Cố Cửu Tư.

Sau đấy, nàng khàn khàn lên tiếng, “Không thể dùng xe ngựa nữa, nó sẽ trở thành mục tiêu bị nhắm đến.”

Cố Cửu Tư hiểu ý Liễu Ngọc Như.

Hắn đồng ý.

Ngày thứ hai, bọn họ bán gấp xe ngựa. Họ không lấy bạc mà đổi thành rất nhiều lương thực. Cố Cửu Tư thậm chí còn đổi lấy mọi túi rượu, hắn đeo trên đai lưng để chuẩn bị cho mọi tình huống.

Hai người bán ngựa rồi bắt đầu di chuyển theo lưu dân. Bọn họ ngụ trang thành lưu dân giống như đúc; cùng đứng ven đường xin cơm từ phú thương, ăn mặc thì rách rưới.

Vượt qua được một nửa Thương Châu, bọn họ phát hiện người ngày càng ít, nắng ngày càng gay gắt, khắp nơi đều là đất đai khô nứt.

Thành trì ở Thương Châu không cho vào, bọn họ liền cùng lưu dân đợi ngoài cửa thành. Đêm rất lạnh, hai người dựa vào nhau để sưởi ấm. Liễu Ngọc Như thỏa sức tưởng tượng với hắn; bọn họ khi nào sẽ tới U Châu, tới rồi thì muốn làm gì.

Liễu Ngọc Như đói bụng, lâu rồi nàng không ăn thịt nên nàng miêu tả, “Ta muốn mở tửu lầu, làm lão bản, mỗi ngày đều được ăn ngon.”

“Ta muốn ăn thịt Đông Pha[3], thịt thăn chua ngọt, đậu hũ Ma Bà[4]...”

“Thật ra ta cũng thích ăn cay, muốn mời đầu bếp đất Thục...”

Cố Cửu Tư nghe Liễu Ngọc Như nhắc mãi cũng đói. Chờ mọi người ngủ hết, hắn lén lấy một miếng bánh nhỏ từ trong lòng ngực đưa cho Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như cầm bánh muốn chia cho hắn. Miếng bánh lớn chưa bằng bàn tay, Cố Cửu Tư lắc đầu, “Ta ăn rồi, người ăn đi.”

Liễu Ngọc Như chả tin, “Ta chưa hề thấy người ăn, người ăn lúc nào?”

Cố Cửu Tư cười, “Này ta lén ăn, động tác nhanh nên người nhìn không kịp.”

Liễu Ngọc Như giơ tay đẩy nhẹ đầu hắn, “Người nghĩ ta ngốc à.”

Nàng chia bánh làm hai, mỗi người một nửa.

Hai người không dám ăn quá nhanh nên chỉ cắn từng ngụm nhỏ.

Sao trời ngoài thành sáng ngời. Bầu trời đêm phối hợp với ve kêu ngày hè cùng gió đêm nhẹ thổi tạo nên vẻ bình yên kỳ lạ.

Liễu Ngọc Như dựa vào Cố Cửu Tư, đôi mắt nhắm nhìn bầu trời sao. Nàng nhai kỹ miếng bánh trong miệng, “Nhiều năm rồi ta mới ngắm sao.”

“Trước kia người hay ngắm sao?”

“Ừm.” Liễu Ngọc Như thẳng thắn kể, “Khi còn nhỏ, lúc nào rảnh rồi ta đều rất thích ngắm sao. Ta muốn biết sống trên ngôi sao là thần tiên hay người đã khuất vì ta từng có một đệ đệ.”

Liễu Ngọc Nhiên đột nhiên kể chuyện này, Cố Cửu Tư hơi bất ngờ. “Hả?” hần bật thốt. “Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó.”

Liễu Ngọc Như thở dài, “Nường ta bảo chuyện ngoài ý muốn nhưng ta cảm thấy là thiếp thất cha ta làm.”

“Ta thực chất rất sợ loại nam nhân tam thê tứ thiếp,” Liễu Ngọc Như nói. Nàng chột nhó tới cái gì nên vội giải thích, “Không phải do ghen tỵ, ta cảm thấy chỉ là thành thân mà đôi lúc chẳng giữ nổi mạng sống. Nữ nhân ở hậu trạch một khi đã tàn nhẫn thì thật đáng sợ.”

“Yên tâm đi.” Cố Cửu Tư cười khê, “Ta sẽ không có tam thê tứ thiếp.”

“Lại còn mong có à.” Liễu Ngọc Như vô thức nói, “Hiện giờ một miếng bánh còn phải chia, nếu có nhiều người thì biết làm sao?”

Cố Cửu Tư cứng họng, hần nhin không được mà nói, “Tuy tình hình hiện tại hơi tệ nhưng tương lai sẽ tốt hơn.”

Liễu Ngọc Như mím môi cười. Cố Cửu Tư có chút mất hứng, hần cảm thấy Liễu Ngọc Như không đem lời hần nói để ở trong lòng. Vì vậy hần bảo, “Người đừng xem thường ta. Chờ ta đến U Châu sẽ đi kiểm chức vị, sau này người theo ta nhất định cơm no rượu say, muốn gì ăn nấy.”

“Trong lòng người, ta chỉ biết ăn à?”

“Người còn biết tiền bạc nữa.”

Liễu Ngọc Như dựa vào Cố Cửu Tư, nghe hần nói vậy nàng liền thấy vui vẻ. Hai người im lặng trong chốc lát, Liễu Ngọc Như đột nhiên nói, “Nếu, ta nói nếu thôi nha, đến giây phút cuối cùng của chúng ta, khi không phải

người chết thì chính là ta chết, người có nhường miếng bánh hay ngụm nước cuối cùng cho ta không?”

Cố Cửu Tư ngấn người, Liễu Ngọc Như thở dài, “Sao ta lại hỏi cái này nhỉ? Người đừng để ý, ta...”

“Ta không biết,” Cố Cửu Tư mở miệng đáp. Liễu Ngọc Như ngấn ra, nàng không biết tại sao trong lòng cảm thấy hơi khó chịu nhưng nàng vẫn hiểu. Song ngay sau đó, nàng nghe Cố Cửu Tư nói, “Hiện giờ ta chẳng những muốn nhường cho người miếng bánh lẫn ngụm nước cuối cùng, mà còn hy vọng có thể róc thịt cho người ăn, rút máu cho người uống, dù mất mạng cũng muốn đưa người về U Châu.”

“Nhưng lòng người khó dò.” Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn về phía trước. “Thề thốt rất đơn giản, nhưng vào khoảnh khắc quyết định kia liệu có làm được hay không?”

“Ta không biết.”

Hắn quay đầu lại cười, “Có lẽ chỉ đến thời khắc ấy mới biết được. Chuyện mà ta không nắm chắc, ta sẽ chẳng bao giờ hứa hẹn.”

“Nhưng người yên tâm, cái gì ta đã đáp ứng thì ta sẽ làm được.”

Lời tác giả

Sau khi hai người đến U Châu sẽ bắt đầu nghịch tập ngay.

Yên tâm, cha Cố chưa chết.

Chú thích

[1] Khúc này Dương Văn Xương đang hát bài thơ Thương Tiễn Tửu (Mời uống rượu) của Lý Bạch. Bài này từng được Cố Cửu Tư hát tặng sinh nhật Liễu Ngọc Như, xem lại chương 29 để đọc bản dịch nghĩa.

[2] Rút dao chém nước, nước càng chảy; nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu. Trích từ bài thơ Tuyên Châu Tạ Diễm Lâu Tiễn Biệt Hiệu Thư Thúc Vân của Lý Bạch.

[3] Đây là tên món ăn trứ danh của ẩm thực Trung Hoa được chế biến từ thịt heo; người Việt vẫn thường gọi là thịt kho tàu.

[4] Hay còn gọi là đậu hũ Tứ Xuyên. Đậu hũ Ma Bà do người phụ nữ tên Trần Ma Bà sáng tạo, từ đấy dân gian lấy tên người phụ nữ đó đặt cho món ăn này.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 37: Ngọc Như, Chúng Ta Tới Rồi

Ban đêm khi họ đang ngủ ngoài thành chưa được bao lâu thì bỗng nghe thấy tiếng khóc. Liễu Ngọc Như bừng tỉnh, Cố Cửu Tư ôm lấy nàng, lặng lẽ dùng tay che miệng nàng lại. Có nữ tử ôm đứa bé đang gào khóc, lại có nam nhân đang đánh nhau với nữ nhân.

Người xung quanh chờ dẫn nhìn, một số người khác ngo ngoe mưu tính.

Thân mình Liễu Ngọc Như khẽ run, nàng cảm thấy bất an. Nàng nghe nam nhân kia giận dữ rống, “Đưa đây! Đưa bao gạo cho ta!”

Nữ nhân nọ giữ chặt túi gạo, sống chết không chịu buông tay.

“Chỉ một đêm!” Nàng ấy hét lớn, “Chỉ một đêm rồi cổng thành sẽ mở, quan phủ trong thành sẽ phát lương thực. Một đêm mà người cũng chờ không nổi sao!”

“Cổng thành sẽ không mở!”

Nam tử gào thét, “Chúng ta từ thành Lương chạy tới, bọn họ chưa từng mở cổng thành, hiện giờ thành Thanh cũng thế thôi! Lưu dân nhiều như vậy thì sao bọn họ dám mở cổng!”

“Làm sao bây giờ...” Có người hỏi thành tiếng, “Chúng ta chạy nạn tới đây, bọn họ không mở cổng thành thì phải làm sao?!”

Xung quanh hò hét náo loạn, Liễu Ngọc Như giật tay áo của Cố Cửu Tư. Hai người xách tay nải, lặng lẽ thối lui.

Câu hỏi “phải làm gì” mau chóng có đáp án. Khoảnh khắc nam tử kia bất chấp tất cả cướp đoạt bao gạo của nữ tử và nàng ấy ngã xuống mặt đất không bao giờ đứng lên nữa, mọi luật lệ, đạo đức, thiện lương đều hóa thành hư vô. Người xung quanh điên cuồng nhào tới những kẻ có vẻ ngoài nhu nhược, tiếng thét chói tai chồng chéo lên tiếng quát mắng. Cố Cửu Tư bắt lấy Liễu Ngọc Như rồi chạy ra đằng xa.

Nhưng quanh họ là biển người, tàn nhẫn cùng bạo lực hết như bệnh truyền nhiễm, như gió như sóng, nhanh chóng quét qua đám người.

Cố Cửu Tư không nỡ dả thương người khác; hắn chỉ đẩy người xung quanh, vừa gian nan đi trước mở đường vừa che chở Liễu Ngọc Như.

Không biết ai bất thành linh gào lên, “Bọn họ có lương thực!”

Mọi người nhìn về phía Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như, người nọ hét, “Hồi nãy ta thấy bọn họ ăn bánh, họ có lương thực!”

So với những lưu dân đã đói tới mức gầy trơ xương, Cố Cửu Tư lẫn Liễu Ngọc Như quả thật nhìn khỏe mạnh hơn. Tuy bọn họ trông tiều tụy nhưng tinh thần vẫn coi như sung mãn, đây chắc chắn không phải dáng vẻ của người đói lâu ngày.

Liễu Ngọc Như nhìn từng đôi mắt như mắt sói kia mà cả người phát run. Cố Cửu Tư đẩy nàng ra sau mình, tay nắm chặt đao, hắn ra vẻ bình tĩnh rồi mở miệng, “Các người muốn thế nào?”

Song đám người chỉ nhìn chòng chọc bọn họ; không ai tiến lên, hai bên giằng co. Cố Cửu Tư biết giờ phút này hắn tuyệt đối không thể lùi bước, không thể tỏ ra mình yếu thế. Một khi có người tiến lên, hắn sẽ giống thiếu niên phú thương kia và rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng nhất.

Hắn không cho phép bất kỳ kẻ nào khơi mào.

Nhưng thật ra hãn cũng sợ hãi.

Không phải hãn sợ nhiều người bao vây.

Hãn chẳng hề sợ lúc Vương Vinh mang theo binh lính đen nghịt đến, nhưng hiện tại hãn lại sợ. Không chỉ vì đám người này đông tới mức chả nhìn rõ số lượng, mà chủ yếu còn vì...

Bọn họ không phải quân đội.

Bọn họ là bá tánh bị vận mệnh ép đến đường cùng.

Bọn họ sai ư?

Bọn họ chỉ muốn sống, dùng hết sức để nắm lấy cơ hội sống sót. Trong tay hãn có đao, hãn chỉ cần rút đao ra thôi. Có lẽ cuối cùng hãn sẽ kiệt sức ngã xuống vì phải đấu với số đông, nhưng trước đó chính là thảm sát đơn phương. Nó sẽ thành tội nghiệt mà hãn cả đời không thể gột rửa, thành ác mộng mà cả đời hãn chẳng thể quên.

Rút đao hướng tới kẻ yếu vi phạm mọi niềm tin lẫn kiến thức hãn sở hữu.

Nếu hiện giờ hãn đơn thương độc mã thì chả có gì to tát, nhưng đứng phía sau hãn là Liễu Ngọc Như – thê tử của hãn.

Vì thế hãn nắm chặt đao, giằng co với bọn họ.

Bỗng nhiên, một nam nhân vọt ra. Vóc dáng hãn không cao lớn, hãn bổ nhào tới trước mặt Cố Cửu Tư, vừa điên cuồng khóc lóc vừa dập đầu, “Công tử, ngài hãy thương hại ta. Nương tử của ta đang hấp hối, nàng sắp chết rồi, ngài cho nàng một con đường sống đi.”

Cố Cửu Tư ngẩn người.

Chính lúc này, nam nhân kia đột ngột xông tới!

Hắn có đao!

Dù thanh đao kia rất ngắn lại nhỏ song với tình cảnh hiện tại, đao nào cũng là vũ khí sắc bén. Hắn liều mạng nhào tới Cổ Cửu Tư nhưng bị Cổ Cửu Tư dùng một chân đá văng. Bây giờ người xung quanh đều đồng loạt hùng hổ tiến lên. Liễu Ngọc Như tránh ở đằng sau Cổ Cửu Tư, người bên cạnh túm lấy nàng, muốn cướp đoạt tay nải của nàng. Cổ Cửu Tư không dám ra tay giết người, chỉ dùng hết sức đá văng họ.

Nhưng người có dã tâm nhiều lắm, nhiều lắm.

Bọn họ đông đảo, bọn họ bất chấp mọi thứ. Có người dùng chân đá vào bụng Liễu Ngọc Như, tay nải nàng ôm trong ngực cũng bị người đoạt mất. Những miếng bánh nướng vốn đã khô cứng lẫn lông lốc xuống đất. Người xung quanh sợ hãi kêu lên, “Là bánh! Cả mì nữa!”

Rất nhiều người xông lên, cướp được liền bỏ ngay vào miệng chả hề do dự.

Với lưu dân, đây là thứ quý báu vô ngần!

“Bọn họ vẫn còn!” Kẻ chưa cướp được mắt đỏ ngầu, chẳng kiêng dè gì mà liều mạng nhào đến. Khi thấy nam tử kia lại lần nữa cầm lưỡi đao sắc bén hướng tới Liễu Ngọc Như mà đâm, Cổ Cửu Tư rốt cuộc không thể nhẫn nhịn nữa, hắn rút đao.

Máu tươi bắn ra, xung quanh khiếp đảm kêu gào.

Cổ Cửu Tư chém liên tiếp ba người, hắn một tay che chở Liễu Ngọc Như, một tay cầm đao. Ánh mắt hắn phần nộ, “Cút ngay!”

Rốt cuộc chả còn kẻ nào dám tiến lên. Cỗ Cửu Tư giữ Liễu Ngọc Như, từng bước một hướng ra xa. Hắn nhìn chăm chăm biển người, trên mặt dính máu hệt Tu La.

Đôi mắt Liễu Ngọc Như đong đầy nước mắt, cả người nàng đều run rẩy. Thứ duy nhất cho nàng điểm tựa, giúp nàng chống cự lại mọi trở ngại, là bàn tay đang nắm lấy tay nàng.

Đám người chăm chú dõi theo hai người rời đi.

Có người muốn nhào tới nhưng động tác của Cỗ Cửu Tư vô cùng gọn gàng nhanh chóng, vừa quay đầu đã chém người ngã rạp xuống đất. Bản lĩnh như vậy khiến mọi người rốt cuộc hiểu được ai là nhân vật không thể trêu chọc, nên chẳng ai dám đánh lén bọn họ nữa. Hai người chậm rãi rời đi, khi họ biến mất vào màn đêm, một trận tranh đoạt mới bắt đầu.

Chờ đến lúc không còn bóng người, Cỗ Cửu Tư liền bắt lấy Liễu Ngọc Như mà chạy như điên. Hai người chạy một mạch trên đường lớn, không dám ngừng chân, tưởng chừng đuổi theo họ là nước lũ hay thú dữ.

Bọn họ thấy người là sợ, chạy không nổi thì đi bộ. Chẳng ai hó hé câu nào, trái tim đầy sợ hãi vô hình trung lây lan giữa hai người.

Khi mặt trời mọc, trên đường họ đi chả có người nữa. Trước giờ người đều từ phía bắc Thương Châu xuống phía nam, bọn họ lại đi ngược về phương bắc nên dĩ nhiên người trên đường ngày càng ít.

Bọn họ mệt quá, nhưng không dám dừng chân. So với những lưu dân đó, bọn họ có một niềm tin vô cùng kiên định giúp họ chèo chống.

Bọn họ muốn đi U Châu.

Ở U Châu có người thân đang chờ họ.

Liễu Ngọc Như cầm tay Cố Cửu Tư, hai người đi trên con đường hoang tàn vắng vẻ. Bọn họ cứ đi mãi, đi mãi.

Người ngày càng ít, họ cũng ăn ngày càng ít; từ một ngày hai bữa thành mỗi ngày một bữa. Một nhọc thì tìm gốc cây lớn mà dựa vào đó ngủ. Con đường lên phía bắc của họ dường như không tồn tại người khác.

Mất tay nải của Liễu Ngọc Như, lương thực từ đây đủ trở thành thiếu thốn. Dọc đường đi, họ thấy cây, thấy cỏ, chỉ cần có thể ăn liền cố gắng nuốt xuống bụng.

Nếu gặp nguồn nước, bọn họ nhất định phải uống thật nhiều, sau đấy đổ đầy vào túi rượu của Cố Cửu Tư.

Nhưng ánh mặt trời càng gay gắt, thời gian để gặp được nguồn nước càng lâu hơn.

Lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy cảnh tượng hoang vắng vô hạn thế này. Không có cỏ cây, phòng ốc trống rỗng, đất đai nứt nẻ từng mảng lớn hết mai rùa.

Vì thể chất yếu, người gục ngã trước là Liễu Ngọc Như. Có một ngày Cố Cửu Tư phát hiện nàng ngủ mãi không tỉnh, hăn sợ tới mức khẩn cấp dứt nước cho nàng uống, sau đó mở ra tay nải để lấy thức ăn.

Nhưng lúc mở ra tay nải, Cố Cửu Tư kinh ngạc phát hiện lương thực còn dư nhiều hơn hăn so với tưởng tượng của hăn.

Hăn ngăn người rồi mới chột hiểu.

Những miếng bánh còn dư này là do Liễu Ngọc Như cố tình ăn ít lại. Đôi mắt hăn cay cay, hăn không nói nên lời cảm xúc hiện tại của mình. Nhưng tình hình bây giờ đâu cho phép hăn nghĩ lung tung. Hăn vội vàng cầm bánh rồi uống chút nước, sau khi nhai nát thì dùng miệng mớm cho nàng.

Giây phút ấy, hắn không rảnh chú ý lễ nghĩa gì cả. Đầu óc hắn chỉ nghĩ, nàng phải sống, bất luận thế nào cũng phải sống sót.

Hắn mớm nàng ăn xong liền cõng nàng rồi tiếp tục đi. Nhiệt độ của mặt đất quá cao, giày hắn đã nát từ lâu. Hắn cảm nhận được da chân đau đớn cọ sát nhưng hắn không dám dừng lại.

Hắn cứ mãi miết hướng về phía trước. Đến buổi chiều, thời tiết chuyển lạnh. Liễu Ngọc Như ở trên lưng hắn, chậm rãi mở mắt. Nàng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn, lại nhìn cảnh tượng xung quanh, rồi khàn khàn gọi, “Cửu Tư?”

Cố Cửu Tư ngẩn ra, sau đó hắn vui sướng kêu, “Người tỉnh rồi!”

“Ta bị gì vậy?”

Liễu Ngọc Như mất hết sức lực, nàng thấy toàn thân mềm nhũn mà Cố Cửu Tư lại đang cõng nàng. Dường như sợ khiến nàng hoảng, hắn ôn hòa nói, “Hồi này người ngất xỉu.”

“Xin lỗi...”

“Xin lỗi gì chứ,” Cố Cửu Tư cười, thanh âm hơi khàn đặc, “người phải xin lỗi là ta.”

Liễu Ngọc Như im lặng. Cố Cửu Tư cõng nàng, hắn cố hết sức để ngửa điệu nhẹ nhàng hơn nhưng vẫn chẳng kiềm chế được nội tâm thống khổ lẫn tuyệt vọng, áy náy lẫn khó chịu.

“Đáng lẽ ta nên sớm phát hiện người chả ăn gì mấy.” Giọng hắn thật nhỏ nhẹ nhưng Liễu Ngọc Như vẫn nghe ra tiếng khóc nức nở, “Ta nên sớm biết...”

“Không sao.” Liễu Ngọc Như dựa vào lưng hắn, thanh âm có chút bất lực, “Ta tình nguyện.”

“Người tình nguyện cái gì...” Giọng Cố Cửu Tư hơi run rẩy.

Liễu Ngọc Như cảm thấy mệt, rất mệt.

“Lương thực không đủ,” nàng chậm rãi mở miệng, “chúng ta mà cùng ăn thì không đến được U Châu. Ta ăn ít một chút, người sẽ ăn được nhiều hơn. Ta tính rồi, ta vẫn chịu được mấy ngày nữa. Đến lúc đấy, đường chỉ còn một nửa; nếu lương thực hết, người không tìm được nước, người cứ uống máu của ta...”

“Nói hươu nói vượn!”

Cố Cửu Tư gầm lên. Hắn thật ra đã đoán được dự định của Liễu Ngọc Như, song khi chính miệng nàng xác nhận, hắn nhin chẳng được mà nổi điên, “Người đừng nằm mơ!” Cố Cửu Tư run rẩy nói, “Dù chết ta cũng không làm chuyện đó. Liễu Ngọc Như, ta nói cho người hay, muốn sống cùng sống, muốn chết cùng chết. Nếu người chết, ta sẽ không đi U Châu, không đi bất kỳ nơi nào, ta sẽ cùng người chết ở đây.”

Cố Cửu Tư vừa dứt lời, nước mắt liền chảy xuống.

Hắn cho rằng bản thân sẽ không rơi nước mắt nữa, cho rằng mình đã trưởng thành. Nhưng hắn phát hiện trời cao vĩnh viễn tàn nhẫn hơn so với tưởng tượng của con người.

Khiến hắn mất đi phụ thân, mất đi bằng hữu, giờ hắn sắp mất cả Liễu Ngọc Như.

Hơn nữa lần mất đi này giống hệt lãng tử; làm hắn trơ mắt nhìn, thậm chí còn vì sinh tồn của bản thân mà tự tay đưa nàng xuống địa ngục.

Nhưng hãn tuyệt đối sẽ không để ông trời thành công.

Hãn tuyệt đối sẽ không đưa ra lựa chọn như trời cao dự đoán.

“Ta biết người vẫn nhớ mong nương của người.” Cố Cửu Tư khóc thành tiếng, “Nương của người đang ở U Châu chờ người, người là nữ nhi duy nhất của bà ấy, không có người thì bà làm sao bây giờ? Ta sẽ không giúp người chiếu cố bà ấy, người có chết ta cũng nhất quyết chả thềm chăm lo cho bà. Ta là kẻ lòng lang dạ sói nên sẽ không áy náy, ta sẽ cùng người chết ở đây, tuyệt đối không cho người toại nguyện!”

“Cái chết của người vô giá trị.” Cố Cửu Tư lẩm bẩm, “Liễu Ngọc Như, người phải sống, nhất định phải sống, biết chưa?”

Người không thể chết.

Nếu người chết... Nếu người chết...

Cố Cửu Tư ngẩng đầu nhìn khắp xung quanh.

Nếu nàng chết... Hãn phải làm sao bây giờ?

Hãn nghĩ không ra.

Hiện giờ mạng sống của nàng chính là ý nghĩa cho sự tồn tại của hãn. Vì vậy nàng không thể chết, tuyệt đối không được.

Nhưng Liễu Ngọc Như không đáp lại hãn.

Nàng có ý thức, chỉ không còn sức mở miệng.

Nàng dựa lên lưng hãn, cảm thụ toàn bộ người nam nhân này; hãn cố chấp công nàng, bước từng bước một về phía trước.

Nàng chẳng biết nghị lực và quyết tâm nào khiến hãn không dừng lại.

Bọn họ đã ăn hết lương thực mình có, chỉ dư lại nửa túi nước. Hiện giờ chả có gì để ăn nên Cố Cửu Tư và nàng đều đói, mỗi ngày uống chút nước mà gắng gượng duy trì sự sống.

Khi chỉ còn cách U Châu hơn trăm dặm, Cố Cửu Tư rốt cuộc không chịu nổi nữa mà gục ngã.

Hắn tỉnh lại vào ban đêm, Liễu Ngọc Như đang nằm im lìm. Hắn cuống quýt đi kiểm tra hơi thở của Liễu Ngọc Như. Hơi thở của nàng rất yếu nhưng hắn vẫn nhẹ nhàng thở hắt ra.

Hắn vươn tay ôm chặt Liễu Ngọc Như vào lòng. Tay hắn siết lại, hắn dùng sức – dùng hết sức – mà ôm chặt nàng.

“Ngọc Như,” hắn khàn khàn lên tiếng, “người nhất định phải ở bên ta...”

Mặt hắn chạm vào mặt nàng, hắn run rẩy bảo, “Người là mạng của ta, người phải sống, biết chưa?”

Liễu Ngọc Như không trả lời.

Hắn rất muốn khóc, muốn nước mắt rơi xuống để ít nhất Liễu Ngọc Như có thể uống một chút.

Nhưng hắn chẳng còn nước mắt.

Thiếu nước khiến cả người hắn chạm đến giới hạn cuối cùng.

Hắn ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang, hắn biết nếu cứ thế này thì cả hắn lẫn Liễu Ngọc Như sẽ chết.

Hắn nghiêng răng, lấy dao từ bên hông rồi đưa vào bàn tay mình.

Dòng máu đỏ tươi chảy ra, hắn giữ hàm dưới của Liễu Ngọc Như để toàn bộ chảy vào miệng nàng.

Có chút máu dừng trên gương mặt và đôi môi nàng. Cổ Cửu Tư thấy miệng vết thương sắp khô liền vội vàng mút lấy, uống chút máu còn sót lại. Sau đó hắn nhìn những giọt máu trên mặt Liễu Ngọc Như rồi cúi đầu, nhẹ nhàng liếm mặt lẫn môi của nàng.

Đây vốn là một nụ hôn chẳng hề chứa tình ý, nhưng giây phút đầu lưỡi nếm được sự mềm mại, hắn vẫn cảm thấy nội tâm rung động khiến hắn sợ hãi.

Hắn luống cuống thối lui. Không biết do còn dính máu hay do ảo giác của hắn mà mặt Liễu Ngọc Như dường như hồng hào hơn chút đỉnh.

Một lần nữa, hắn công nàng trên lưng, tiếp tục đi về phía trước. Thật ra hắn chả còn sức lực, nhưng người ở trên lưng đã trở thành niềm tin của hắn.

Hắn không sợ chết. Nhưng cứ tưởng tượng nếu hắn chết thì Liễu Ngọc Như cũng chết là hắn lại sợ.

Vì vậy hắn chỉ có thể liên tục tiến bước giữa nơi hoang dã chả một bóng người, chân hắn cứ đi mãi, đi mãi.

Qua một ngày một đêm, rốt cuộc hắn gặp được màu xanh cỏ cây, gặp được người.

Hắn công Liễu Ngọc Như về phía trước và thấy cột mốc biên giới.

Trên cột là hai chữ mờ mờ – U Châu.

Cổ Cửu Tư nhìn hai chữ kia, môi run nhè nhẹ.

“Tới rồi...” Hắn khàn khàn cất tiếng, “Ngọc như... Chúng ta tới rồi.”

Lời tác giả

[Rạp hát nhỏ]

Người đọc: Có thể mua vé máy bay cho Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư không?

Mặc Thư Bạch: Không... Không thể.

Người đọc: Một hỏa tiễn.

Mặc Thư Bạch: ...

Người đọc: Hai hỏa tiễn.

Mặc Thư Bạch: Đủ rồi, tôi là loại người này sao?!

Người đọc: Ba hỏa tiễn.

Mặc Thư Bạch: Duyệt, duyệt ngay. Khoa học kỹ thuật của Đại Vinh phát triển cực kỳ, đã sáng chế ra máy bay; Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư ngồi máy bay thì chỉ mất hai giờ là tới Vọng Đô. Các tình yêu, hay cân nhắc tặng thêm ngư lôi đi, tôi có thể cho họ ngồi phi thuyền luôn.

Người đọc: ...Không, rút lại ba cái hỏa tiễn ban nãy.

Mặc Thư Bạch: Xâm má!!!

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 38: Người Trẻ Tuổi Phải Biết Kiềm Chế

Tối rồi.

Giữa cơn hoảng hốt, Liễu Ngọc Như nghe được thanh âm từ Cổ Cửu Tư. Nàng hơi ngờ ngàng, tới chỗ nào? Âm tào địa phủ hay là...

Liễu Ngọc Như chật vật mở mắt và thấy hai chữ “U Châu”.

Nàng nằm mơ sao?

Nàng...còn sống mà tới U Châu?!

“Cửu Tư...” nàng gắng sức lên tiếng.

Cổ Cửu Tư nghe thấy giọng nàng liền vội vàng nói, “Ngọc Như, ta ở đây!”

“Tối rồi...”

“Tối rồi!” Cổ Cửu Tư kích động tới mức giọng biến đổi, “Chúng ta tới rồi!”

“Thật tốt.” Liễu Ngọc Như nhắm mắt lại, thều thào, “Chúng ta có thể nhìn thấy nương...”

Cổ Cửu Tư không thể diễn tả thành lời nội tâm của mình, chỉ cảm thấy trong hãn có trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Đời hãn chưa từng trải nghiệm cảm xúc phức tạp thế này; mừng như điên, chua xót, thống khổ, hy vọng. Hãn cũng Liễu Ngọc Như đi từng bước một đến thành trì thứ nhất của U

Châu – thành Lộc. Trên thực tế, nơi này còn cách thành Lộc năm dặm nhưng trong Cổ Cửu Tư nảy sinh vô vàn hy vọng.

Hắn đi được, hẳn nhất định sẽ đi được.

Hắn đã đi biết bao nhiêu dặm đường, đã bước qua địa ngục tàn nhẫn như vậy, U Châu giờ ở ngay trước mắt thì sao hắn có thể ngừng lại!

Nhưng đói khát cùng kiệt quệ bám lấy hắn, hai chân hắn run lẩy bẩy, hắn vừa cắn răng vừa tiến về phía trước. Đi chưa được vài bước, hắn nghe tiếng vó ngựa dồn dập áp sát. Người cưỡi ngựa đột nhiên ghìm dây cương, ngạc nhiên lẫn mừng rỡ hô, “Cửu Tư?!”

Cổ Cửu Tư ngẩng đầu liền thấy Chu Diệp. Hắn thoáng ngẩn ngơ rồi mừng như điên gọi, “Chu huynh?!”

“Đúng là người rồi.”

Chu Diệp nhanh chân xuống ngựa đỡ lấy Cổ Cửu Tư đang lão đảo, “Nương của người tới Vọng Đô thì lập tức đến tìm ta. Ta nghe kể nhà người gặp chuyện nên phái nhiều người đi hỏi thăm, ta đoán người sẽ đi qua hai châu Thanh Châu và Thương Châu. Tính thời gian thì ta đã chờ ở cổng thành Lộc hơn nửa tháng.”

Lời này khiến Cổ Cửu Tư rất cảm động. Hắn muốn mở miệng nói gì đó song giờ gặp được Chu Diệp, hắn cảm tưởng mình đã chạm đích. Mọi ý chí giúp hắn chèo chống tan tác, hắn gượng cười rồi lập tức hôn mê bất tỉnh.

Khi Cổ Cửu Tư tỉnh lại, hắn đang nằm trên chiếc giường mềm mại và ấm áp. Hắn bật dậy, nôn nóng gọi, “Ngọc Như?!”

“Người đừng vội,” giọng Chu Diệp từ bên ngoài truyền vào. Hắn bừng chao tới cạnh Cổ Cửu Tư rồi ngồi xuống, “Đệ muội ở phòng khác. Thân thể

muội ấy bị tổn thương nghiêm trọng, ta đã nhờ đại phu bốc thuốc, hiện giờ muội ấy vẫn đang ngủ.”

Cố Cửu Tư nghe vậy thì thả lỏng người. Hắn sốt ruột đứng dậy, “Ta đi nhìn nàng một cái.”

“Nhìn cái gì,” Chu Diệp giữ hắn lại, “lo cho bản thân người đi. Thương tích trên người người còn nghiêm trọng hơn muội ấy nhiều.”

“Ta không sao.” Cố Cửu Tư xua tay, “Nàng vẫn ổn chứ?”

“Không có gì nguy hiểm, chỉ là sức khỏe muội ấy bị hao tổn. Đại phu nói nếu muốn sinh con thì phải tĩnh dưỡng nhiều năm.”

Cố Cửu Tư ngó người. Chu Diệp lo lắng liếc nhìn Cố Cửu Tư một cái nhưng vẫn chằm chước nói, “Cửu Tư, tuy số lần gặp mặt của chúng ta không nhiều nhưng hai ta có thể coi là thân thiết, lòng ta đã coi người như huynh đệ.”

“Chu huynh có chuyện gì cứ nói thẳng.” Cố Cửu Tư nhận ra Chu Diệp có chuyện khó nói nên bảo, “Trong lòng Cửu Tư, Chu huynh giống như huynh trưởng, không có gì khó mở miệng cả.”

Chu Diệp do dự giây lát rồi khẽ thở dài, “Ngọc Như là cô nương tốt, muội ấy bất chấp sống chết mà đồng hành với người. Người cũng còn trẻ, không cần sốt ruột chuyện con cái, hãy đối xử với muội ấy thật tốt...”

Cố Cửu Tư nghe một nửa đã hiểu ý Chu Diệp. Hóa ra sợ hãi vì Liễu Ngọc Như không thể mang thai ngay mà nảy sinh ý định hưu thê.

Ba năm không sinh con thì có thể hưu thê.

Cố Cửu Tư dở khóc dở cười, hắn bất đắc dĩ nói, “Chu huynh nghĩ ta là loại người gì; nàng vào sinh ra tử với ta, con cái chỉ là chuyện nhỏ thì sao

phải vội? Quan trọng nhất là nàng có nguyện ý ở bên ta không. Đời này của ta dù xảy ra chuyện gì chẳng nữa cũng sẽ không phụ bạc nàng.”

“Các người tình sâu nghĩa nặng,” Chu Diệp hâm mộ vô cùng, “vi huynh yên tâm rồi.”

Cố Cửu Tư nghe Chu Diệp nói liền phát hiện câu nào Chu Diệp thốt ra cũng đủ để hấn sững sờ.

Bốn chữ “tình sâu nghĩa nặng” nhất thời khiến hấn ngỡ ngàng.

Hấn không biết tại sao mình bối rối; lời này chẳng sai nhưng hấn cảm thấy dường như có gì đó đã thay đổi.

Chu Diệp trông coi hấn uống cháo, khi hạ nhân bưng thuốc lên thì buột hấn uống. Cố Cửu Tư hồi phục liền vội vàng đi xem Liễu Ngọc Như.

Hiện giờ Chu Diệp đưa bọn họ tới thành Lộc và đã báo tin cho Cố gia. Hấn định chờ họ khỏe hơn sẽ khởi hành đến Vọng Đô.

Cố Cửu Tư thật ra sốt ruột muốn đi Vọng Đô ngay nhưng nghĩ tới sức khỏe của Liễu Ngọc Như thì hấn lại ép xuống thôi thúc này.

Hấn vội vàng đến phòng của Liễu Ngọc Như. Nàng đã tỉnh, hiện đang uống từng ngụm cháo nhỏ. Thật ra nàng đói cồn cào nhưng lý trí lẫn giáo dục ngăn cản nàng há miệng thật to để húp cháo.

Cố Cửu Tư đứng ở cửa ngơ ngác nhìn nàng. Liễu Ngọc Như mặc áo trong màu trắng, tóc dài tuôn rơi, cái miệng nhỏ uống cháo, động tác vừa điềm tĩnh vừa thanh lịch. Nàng cùng xung quanh vẽ nên bức họa xinh đẹp thanh bình; như thể đang mô tả một thế giới khác đầy tốt đẹp, yên ả, và an nhiên.

Cố Cửu Tư không dám quấy nhiễu nàng nên cứ ngẩn ngơ đứng đó mà ngắm nàng. Liễu Ngọc Như uống xong cháo mới phát hiện Cố Cửu Tư, nàng ngẩng đầu nhìn thanh niên đứng ở cửa.

Hắn mặc đồ trắng, tóc cưỡi thả buộc đằng sau. Nàng mỉm cười dịu dàng, “Người tỉnh rồi.”

Chỉ một câu như vậy đã khiến mắt Cố Cửu Tư chua xót. Hắn tiến về phía trước rồi ngồi xổm xuống, đầu dựa vào chân nàng.

Liễu Ngọc Như giơ tay vuốt tóc hắn, nhỏ nhẹ hỏi, “Người sao vậy?”

“Hai ta đều còn sống.”

Hắn khàn khàn nói, “Người còn ở đây, người vẫn khỏe mạnh, ta rất cao hứng.”

Liễu Ngọc Như im lặng. Tay nàng vuốt tóc hắn, đôi mắt nhìn phần cánh tay để trần của hắn. Vết thương chồng chất trên tay hắn, tất cả đều là thương tích khi hắn cắt tay cho nàng uống máu.

Ánh mắt nàng dờ dẩn lúc dừng lại ở vết thương kia.

Có vài đoạn ký ức mơ hồ trong đầu nàng, ban đầu nàng tưởng mình nằm mơ song giờ nàng đã hiểu.

Cố Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như lặng thinh thật lâu liền nhìn theo tầm mắt của nàng. Hắn lập tức biết Liễu Ngọc Như đang nhìn gì bèn rút tay lại theo bản năng. Nhưng Liễu Ngọc Như giữ chặt tay hắn rồi vén tay áo lên, trên da thịt chi chít vết thương.

Cố Cửu Tư lúng túng, hắn quay đầu đi, ngượng ngùng nói, “Chả sao hết...”

Đầu ngón tay Liễu Ngọc Như dừng trên miệng vết thương của hắn. Đầu ngón tay nàng mang theo hơi lạnh cùng sự mềm mại nhẵn bóng chỉ có ở thiếu nữ, chúng mơn trớn vết thương của Cố Cửu Tư khiến cả người hắn nhin không được mà run rẩy. Một loại tê dại khó diễn tả thành lời chạy thẳng từ vết thương đến đầu hắn; toàn thân hắn cứng đờ tại chỗ, tinh thần rối bời. Hắn nghe Liễu Ngọc Như nhẹ giọng hỏi, “Đau không?”

Cố Cửu Tư thần thờ, cảm xúc vừa nảy thật quái dị. Trải nghiệm lạ lẫm này khiến hắn suýt nữa rút tay về nhưng không dám. Câu hỏi của Liễu Ngọc Như vào tai này ra tai kia, hắn hoàn toàn chẳng biết trả lời thế nào. Đầu hắn chỉ nghĩ đến...

Hắn bị sao thế này.

Rốt cuộc đầu ngón tay của Liễu Ngọc Như mang theo thứ gì làm hắn như vậy... Như vậy...

Nói không nên lời là một loại cảm xúc kỳ diệu. Không phải chán ghét, thậm chí có chút thích, nhưng rồi lại khiến hắn sợ hãi, khiến hắn khó chịu, hoàn toàn chẳng dám để người khác biết.

Liễu Ngọc Như thấy hắn không trả lời, nàng nghiêm túc nhìn hắn, “Còn đau phải không?”

Lần này Cố Cửu Tư hoàn hồn. Hắn cuống quýt thu hồi tay, cúi đầu nói, “Không... Không đau.”

Liễu Ngọc Như cho rằng hắn bối rối vì bị nàng phát hiện vết thương, nàng cũng không biết nên nói gì.

Sau một hồi, nàng cười khẽ, “Trước đó hỏi người có thể nhường ta ngụm nước cuối cùng không, người nói muốn đem máu thịt đút cho ta. Người đúng là đã làm được.”

Cố Cửu Tư nghe vậy bèn ngược nhìn nàng, tâm trạng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hắn cười nói, “Khi hỏi ta những lời này có phải người đã chuẩn bị tinh thần nhường ta miếng lương thực cuối cùng không?”

Môi Liễu Ngọc Như mấp máy. Nàng không trả lời, chỉ quay đầu đi rồi nói, “Cũng may chúng ta đều sống sót.”

Cố Cửu Tư không nói tiếp, hắn lặng lẽ quan sát Liễu Ngọc Như.

Suốt quãng đường này, nàng gầy đi rất nhiều. Không biết có phải vì nguyên nhân đó mà dường như cả người nàng đột ngột trở mã, sắc nét hơn hẳn. Ở nàng toát lên vẻ đẹp trong veo và nhu mì; tuy làn da hiện giờ hơi vàng vọt nhưng ngũ quan lại nổi bật. Đặc biệt là sau khi trải qua mưa gió, từng ánh mắt của nàng đều mang theo sự cứng cỏi; lúc nàng chớp mắt lại có thêm vẻ dịu dàng. Sự kết hợp này tạo nên nét quyến rũ khó nói.

Tựa như nàng bỗng lột xác từ thiếu nữ thành nữ tử; từ đơn thuần, thanh tú, đáng yêu thành diễm lệ.

Nàng chưa trở mã hết mà đã diễm lệ thế này thì Cố Cửu Tư có thể tưởng tượng lúc nàng trưởng thành hơn sẽ rực rỡ động lòng người thế nào.

Hắn cứ ngơ ngác nhìn Liễu Ngọc Như. Nàng phát hiện liền quay đầu lại nhìn Cố Cửu Tư, không khỏi cười, “Người đói tới choáng váng rồi sao? Trước giờ nói một câu người đáp mười câu, sao hôm nay im thin thít thế này?”

Cố Cửu Tư bật cười, ngượng ngùng hoàn hồn. Hắn sợ Liễu Ngọc Như nhận ra tâm tình khác thường của mình bèn quay đầu đi, cười nói, “Vì ta cũng không biết nên nói gì.”

“Tại sao?”

“Người cảm thấy còn may chúng ta đã vượt qua,” nụ cười tươi của Cố Cửu Tư mang theo khổ sở, “nhưng ta chỉ nghĩ đoạn đường này quá khó khăn.”

Liễu Ngọc Như lẳng lặng nhìn hắn. Ánh mắt Cố Cửu Tư quay lại trên mặt nàng, hắn thở dài, “Người không biết những ngày người hôn mê, ta gian nan thế nào.”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như nghe hắn nói, sắc mặt thoáng biến hóa. Một lúc lâu sau, nàng mới lên tiếng, “Thật ra người nên vứt bỏ ta.”

Cố Cửu Tư nhú mày, Liễu Ngọc Như cup mắt xuống, “Giữa ta và người chỉ là mối quan hệ buộc phải ở bên nhau do hôn ước. Nếu người vì tình thần trách nhiệm thì không nói; nhưng nếu ta chết, người cũng đừng quá thương tâm, đợi một thời gian rồi lấy cô nương xinh đẹp khác là được.”

Cố Cửu Tư nghe nàng nói, không biết vì sao trong lòng buồn bực vô cùng. Liễu Ngọc Như nhìn giường, nàng cũng chả biết mình đang muốn nói gì, “Người thật sự không cần làm vậy.”

“Thế còn người?!” Cố Cửu Tư nhin không được mà mở miệng, giọng nói mang theo chút hờn dỗi, “Ta chết thì người tìm người khác để gả là xong. Tìm người đẹp hơn ta, tốt với người hơn ta, có tiền đồ hơn ta, người quay về làm gì?!”

“Người mê sảng à?”

Liễu Ngọc Như ngẩng đầu nhìn hắn, nàng nghiêm túc nói, “Tìm người có tiền đồ hơn người thì còn được, nhưng tìm người đẹp hơn người thì ta phải tìm ở đâu?”

Lời nói đã chuẩn bị tốt đều ghen ở họng hắn, Cố Cửu Tư ngẩn ngơ nhìn Liễu Ngọc Như. Hắn có cảm giác vô lực như khi học được võ công cái thế rồi phát hiện nó không thể dùng trên người đối phương.

Liễu Ngọc Như nhìn hần cười, “Người là trượng phu của ta. Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó; ta dĩ nhiên muốn đi cùng người.”

Ngày xưa nghe những lời này, Cố Cửu Tư sẽ đùa giỡn với nàng. Nhưng không biết vì sao, hôm nay hần cảm thấy bức bối đến khó hiểu.

Chính hần còn không hiểu rõ nên hần dứt khoát đổi đề tài. Hần đứng dậy đắp chăn cho Liễu Ngọc Như, cứng ngắt hỏi, “Uống thuốc chưa?”

“Hồi này mới uống xong.”

“Vậy người ngủ thêm đi.” Hần đỡ nàng nằm xuống, đắp chăn kỹ lưỡng cho nàng rồi nói, “Ta đi ngủ.”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như giữ chặt hần, Cố Cửu Tư dừng lại, nhìn cô nương có đôi mắt tươi cười nói, “muốn nghe người nói vài lời hay sao khó vậy?”

Thân hình cứng đờ của Cố Cửu Tư bất động, Liễu Ngọc Như ôn hòa hỏi, “Người nói xem, lúc ta hôn mê, người sợ cái gì?”

“Ta sợ người đã chết!”

“Sao lại sợ ta chết?” Liễu Ngọc Như tiếp tục dò hỏi.

Cố Cửu Tư trừng mắt nhìn nàng một cái, rớt cuộc hần thốt lên, “Người mà chết thì ta đi đâu để tìm một Liễu Ngọc Như khác?”

Được những lời này, Liễu Ngọc Như mỉm cười. Nàng buông hần ra, dịu dàng bảo, “Đi ngủ đi.”

Cố Cửu Tư tự dưng có cảm giác mình vừa vô hình trung ăn thiệt thòi. Nghĩ không ra nên hần đứng dậy rời khỏi phòng. Ra ngoài chưa được vài bước, hần đột nhiên quay về rồi ù ù cạc cạc hỏi, “Ta và người là phu thê, để chúng ta ngủ ở hai phòng riêng là có ý gì?!”

Liễu Ngọc Như ngấn người. Sau đó nàng thấy Cố Cửu Tư quay lại rồi chen chúc trên giường, bất mãn nói, “Người nhích vào bên trong một chút.”

Liễu Ngọc Như không biết sao lửa giận của hắn lớn như vậy, nàng chỉ vừa cười tủm tỉm vừa dịch người vào bên trong. Cố Cửu Tư nằm xuống, hắn nhắm mắt rồi nói với Liễu Ngọc Như, “Được rồi, ngủ thôi.” Bạn đang

Liễu Ngọc Như nằm im. Thật ra nàng biết Cố Cửu Tư lo cho nàng nên mới quay trở lại. Nàng vừa cười vừa nhắm mắt lại.

Nàng cảm thấy thật hạnh phúc.

Người trải qua tai họa mới biết có thể yên giấc bên người sẽ đi cùng mình cả đời là đủ hạnh phúc rồi.

Hai người ngủ một đêm. Hôm sau tỉnh lại, Cố Cửu Tư vừa mở cửa đã thấy Chu Diệp lo lắng đứng đấy.

Cố Cửu Tư ngờ ngợ gọi, “Chu huynh?”

“Cửu Tư...” Chu Diệp thở dài, “ta biết thiếu niên luôn nóng trong người. Nhưng ngươi và Ngọc Như mới đỡ hơn chút, sức khỏe còn bị tổn hại nhiều, tốt nhất cứ tĩnh dưỡng thêm đã.”

Cố Cửu Tư ngó người, hắn mù mờ đáp, “Chúng ta tĩnh dưỡng rất tốt. Ăn được ngủ được, ta còn dõi theo Ngọc Như uống thuốc do đại phu kê đơn.”

“Ý ta không phải vậy.” Chu Diệp nhìn Cố Cửu Tư, mặt biểu lộ sự khó xử. “Có vài lời vì huynh không dám nói rõ ràng, cứ ngầm hiểu là được.”

Cố Cửu Tư tỏ vẻ bản thân không thể ngầm hiểu.

Hắn trầm mặc giây lát, cảm thấy Chu Diệp cực kỳ để ý chuyện này nên đành nói, “Chu huynh, Cửu Tư là người Dương Châu, chắc vì môi trường

sinh ra lớn lên khác với huynh nên có vài chuyện nếu không nói rõ thì chẳng hiểu. Huynh cứ thẳng thắn đi, huynh nghĩ ta đã làm gì sai.”

Chu Diệp không ngờ Cố Cửu Tư là người phương Nam mà còn cởi mở hơn hẳn. Thật ra hẳn chưa thành hôn, phần lớn là nghe người trong quân doanh tán nhảm. Hẳn ghen mãi mới nói, “Người...mới tới đã cùng phòng, liệu có phải hơi nóng vội?”

Cố Cửu Tư sững sốt, lát sau hẳn chợt hiểu.

Hẳn chưa ăn heo nhưng cũng đã thấy heo chạy!

Mặt hẳn tức khắc đỏ bừng. Lần đầu tiên trong đời hẳn xấu hổ đến vậy, hận không thể nhanh chân tìm cái khe đất để chui vào.

Hẳn chẳng biết nên giải thích với Chu Diệp thế nào, làm sao có thể nói trước giờ hẳn chưa hề viên phòng.

Hẳn cứng họng mất một lúc, rốt cuộc lắp bắp, “Chu huynh đừng lo, ta chỉ lo cho nội tử, vẫn chưa...chưa...”

“Nhưng,” Chu Diệp thấy quái lạ, “cùng chung chăn gối như vậy, người phải kìm nén thì cũng hại thân thể lắm chứ?”

“Không...không cần nhọc lòng... Không...” Cố Cửu Tư lú lẫm cả lưỡi.

Hẳn không biết mình bị gì mà Chu Diệp vừa nói xong mấy lời này, đầu óc hẳn tràn ngập hình ảnh ban đêm Liễu Ngọc Như nằm cạnh hẳn.

Hẳn cảm thấy không thể tiếp tục trò chuyện với Chu Diệp; càng nói càng kỳ quái nên hẳn dứt khoát bảo, “Chu huynh, ta có việc, đi trước đây.”

Dứt lời, hẳn rời đi mà như chạy trốn. Chu Diệp ngây người nhìn theo bóng dáng của Cố Cửu Tư mãi mới lẩm bẩm, “Đã thành hôn mà sao da mặt mỏng vậy?”

Chu Diệp nghĩ ngợi, cuối cùng đổ lỗi vì người phương Nam vốn da mặt mỏng.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 39: Chu Diệp Không Phải Nhi Tử Ruột Thịt Của Chu Đại Nhân

Cố Cửu Tư trở về phòng lấy nước lạnh gội lên mặt.

Lập đi lập lại nhiều lần như vậy, hắc cũng tỉnh táo hơn.

Từ ngày thành hôn tới nay, đây là lần đầu tiên có người nhắc đến quan hệ giữa hắc và Liễu Ngọc Như – không phải mối quan hệ trên danh nghĩa, mà là mối quan hệ phu thê chân thật.

Tương lai nàng sẽ cùng hắc sinh con đẻ cái, sống cả đời bên hắc.

Lúc trước hắc chưa từng suy nghĩ những vấn đề này, vì hắc luôn vững tin có một ngày hắc và Liễu Ngọc Như sẽ đường ai nấy đi. Chờ đến khi hắc cho Liễu Ngọc Như vị trí cáo mệnh phu nhân, Liễu Ngọc Như được thỏa mọi ước nguyện, thì hôn sự của bọn họ cũng đi đến hồi kết. Ngay từ đầu, hắc và nàng đã thỏa thuận như vậy.

Song hắc biết rõ, ý nghĩa sâu xa đằng sau giao ước này là thật ra hai người đều không mong đợi gì ở tương lai. Hắc không muốn sống cả đời với Liễu Ngọc Như và hắc cũng biết nếu Liễu Ngọc Như sống cả đời với hắc thì nàng sẽ chẳng được hạnh phúc.

Từ lúc bắt đầu, hắc chỉ muốn vạch ra một con đường hạnh phúc cho người này đi. Hắc hiểu rất rõ Liễu Ngọc Như gả cho hắc, có ý định sống cả đời với hắc, chả phải vì yêu thích mà vì từ tận xương tủy, nàng cảm thấy gả cho ai thì theo người đó suốt đời. Giống như nàng đã nói: lấy gà theo gà,

lấy chó theo chó. Dầu đối phương không phải hăn – Cố Cửu Tư – chỉ cần đã gả thì nàng sẽ không nghĩ tới chuyện bỏ đi.

Nhưng hôn nhân như thế có thể làm Liễu Ngọc Như hạnh phúc sao?

Không thể.

Từ đáy lòng, hăn hy vọng đời này Liễu Ngọc Như có thể gả cho người nàng thật lòng thích và có được những thứ chính nàng mong muốn.

Nên ngay từ đầu hăn khuyên bảo nàng không chỉ vì bản thân, còn vì nàng nữa.

Nhưng tình huống hiện tại đã thay đổi. Bây giờ hăn cảm thấy sống cả đời với Liễu Ngọc Như không đến nỗi bất khả thi.

Chí ít với hăn mà nói, hăn chẳng tưởng tượng ra một thế giới mất đi Liễu Ngọc Như sẽ thế nào.

Nếu sống cùng nhau cả đời, hăn nhất định phải suy tính về tương lai và con cái.

Hăn hít sâu một hơi để đầu óc đừng tiếp tục nghĩ đến chuyện này. Hiện giờ phụ thân hăn mới mất, đây không phải thời điểm thích hợp. Suy cho cùng, hăn còn rất nhiều thời gian để cân nhắc vấn đề này với Liễu Ngọc Như.

Vì vậy hăn đứng trước chậu nước, chờ bản thân hoàn toàn bình tĩnh rồi lau mặt. Xong xuôi, hăn xoay người đi vào gian trong.

Liễu Ngọc Như ngồi trên giường gấp quần áo cho hăn, nàng vừa gấp vừa nói, “Chúng ta giờ đã khỏe hơn nhiều, ta muốn nói với Chu công tử mau chóng lên đường tới Vọng Đô. Không biết nương của ta và bà bà thế nào rồi.”

“Ừm.” Cỗ Cửu Tư đồng ý, hần cụp mắt xuống, “Để ta nói với Chu huynh ngày mai khởi hành.”

Ban đêm, Cỗ Cửu Tư bàn chuyện này với Chu Diệp. Chu Diệp cũng thông cảm, hần gật gù, “Ta còn chút chuyện phải làm ở thành Lộc, ta sẽ phái thị vệ của ta che chở các người đi trước.”

“Đa tạ Chu huynh.”

Thu xếp ổn thỏa xong, đến ngày thứ hai, Chu Diệp phái người đưa Cỗ Cửu Tư cùng Liễu Ngọc Như đến Vọng Đô.

Chuyến này đi mất hai ngày, song hai ngày này so với hành trình hai tháng trước thì tốt hơn rất nhiều.

Có người bảo vệ, có xe ngựa để ngồi, có ăn, có uống. Tâm tình hai người vì thế mà cũng vô cùng thoải mái.

Liễu Ngọc Như tò mò về U Châu nên dù ngồi trong xe ngựa vẫn nhìn ra ngoài miết. Cỗ Cửu Tư mượn sách của Chu Diệp, trên đường đi hần đọc hết quyển này đến quyển khác.

Chu Diệp đã sớm cho người gửi thư đến Cỗ gia; ngày Cỗ Cửu Tư và Liễu Ngọc Như tới được thành, Giang Nhu lẫn Tô Uyển cùng đứng chờ ở cổng. Liễu Ngọc Như ngồi trong xe ngựa, nàng cuốn màn xe để thăm dò bên ngoài.

U Châu khác với Dương Châu. Khí hậu Dương Châu ẩm áp, khắp nơi là liễu rủ bên dòng suối nhỏ, hết như món đồ thủ công tinh xảo. U Châu thì cời mở thẳng thắn, thân cây thẳng tắp hướng lên trời, lá cây là loại lá nhỏ lại thưa thớt, hoàn toàn không sum suê một màu xanh lá như Dương Châu.

Nam nhi U Châu hào sảng, thích nói chuyện lớn tiếng. Dọc đường, Liễu Ngọc Như thấy thanh niên vừa cười ngựa vừa vui vẻ cười nói đi ngang qua

xe ngựa của bọn họ; khác hẳn cảnh tượng hoang vu ngàn dặm ở Thương Châu.

Hai người đến trước cổng thành, Giang Nhu cùng Tô Uyển đang chờ ở đó. Liễu Ngọc Như từ xa đã nhìn thấy họ, nàng kích động nói, “Là nương của ta và bà bà!”

Cố Cửu Tư ngược mặt khỏi quyển sách rồi dùng sách nâng màn xe lên. Thấy Giang Nhu và Tô Uyển đứng đằng xa, hần cười cười, “Mắt người tinh thật.”

Xe ngựa dừng lại, Liễu Ngọc Như phấn khích xuống xe. Nàng vui sướng tới trước mặt Tô Uyển, lớn tiếng gọi, “Nương!”

Đôi mắt Tô Uyển hàm chứa nước mắt, bà nhìn nữ nhi chạy đến rồi ôm chặt lấy mình.

Liễu Ngọc Như vốn cực kỳ hoạt bát nhưng từ ngày Trương Nguyệt Nhi vào phủ, nàng kiềm hãm bản tính, đâu có khi nào biểu lộ cảm xúc thế này? Có thể thấy được nàng đang vô cùng mừng rỡ.

Tô Uyển vỗ nhẹ lưng Liễu Ngọc Như, sụt sịt nói, “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.”

Giang Nhu nhìn Liễu Ngọc Như, mắt bà mang theo ý cười. Bà chậm rãi quay đầu liền thấy Cố Cửu Tư xuống xe ngựa.

Hần mặc trang phục xanh lam, tóc dùng vải búi lại. Hần gầy đi nhiều, trông có vẻ còn cao hơn trước. Khó ngờ là hần không chế bản tính phô trương của mình mà lặng im đứng trước Giang Nhu; thần thái trầm tĩnh và ôn hòa, giống hệt người đọc sách.

Giang Nhu không biết tại sao nhìn thấy Cố Cửu Tư như vậy thì mắt bà hơi chua xót. Nhưng bà vẫn duy trì vẻ ngoài bình thản, bà vừa cười vừa

nhìn Cố Cửu Tư cung kính hành lễ và điềm đậm nói, “Bái kiến mẫu thân.”

Giang Nhu gượng cười, khụt khịt mũi, “Mới hai tháng không gặp mà con học nghi thức xã giao khi nào vậy?”

“Trước kia cha từng nói con không nên thân,” Cố Cửu Tư cười nói, “hiện giờ con nghĩ mình cũng nên trưởng thành. Con không biết trưởng thành là như thế nào, vì vậy con nghĩ trước tiên phải học tốt nghi thức xã giao.”

“Vậy cũng tốt.” Giang Nhu không đề cập Cố Lăng Hoa, bà nói tiếp về Cố Cửu Tư, “Con có thể tiến bộ thì ta rất vui. Được rồi, đừng nói nhiều nữa,” Giang Nhu nghiêng người, “vào thành đi. Trong nhà đã chuẩn bị chu đáo thức ăn, chỉ chờ hai con quay về thôi.”

Nói rồi mọi người tiếp đón Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư vào Vọng Đô.

Cố gia mua nhà ở khu vực tốt nhất Vọng Đô, vừa tới cổng là Liễu Ngọc Như đã nhận ra phong cách Cố gia. Tòa nhà này vốn do người Giang Nam xây dựng nên lưu giữ nét đặc sắc của khu vườn Giang Nam; dù Vọng Đô không phải địa phương dư thừa nước nhưng trong sân đang tu sửa nhà thủy tạ.

Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư đứng ở cổng, bước qua chậu than, sau đó Giang Nhu dùng cây ngải dĩnh nước nhẹ nhàng đánh vào trên đầu và vai bọn họ.

Nghi thức này khiến Liễu Ngọc Như thư giãn lạ kỳ, tựa như tuyên bố tai họa đã kết thúc và một cuộc sống mới bắt đầu.

Hai người cùng nhau vào phòng. Bên trong vui vẻ nói cười, Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc; bọn họ hồ hởi chào hỏi hai người, từng tiếng “thiếu phu nhân” lẫn “đại công tử” vang lên. Trong chớp mắt, hai người mơ hồ ảo tưởng mình vẫn đang ở Dương Châu.

Cố Cửu Tư không tự chủ mà kéo tay Liễu Ngọc Như. Nàng ngẩng đầu nhìn hẳn, Cố Cửu Tư nhẹ nhàng cười, “Có người bên cạnh thật tốt quá.”

Vì mừng hai người trở về nên trên bàn bày biện vô số món ăn. Tuy không bằng sinh hoạt trong quá khứ nhưng với người vừa trải qua thiên tai như bọn họ thì đây đã là bữa tiệc lớn.

Người một nhà ngồi bên bàn cơm cười nói, không ai nhắc tới Cố Lăng Hoa. Tên của ông dường như đã thành điều cấm kỵ, chẳng ai dám nói nhiều.

Lúc ăn cơm xong, đồ ăn còn dư rất nhiều. Thấy đồ ăn bị bưng ra, Cố Cửu Tư khẽ nhíu mày; Liễu Ngọc Như nhìn mà trong lòng cũng khó chịu.

Có lẽ vì hiệu lương thực quý giá thế nào nên thấy đồ ăn bị vứt đi sẽ khó tránh khỏi đau lòng.

Liễu Ngọc Như thở dài, ngăn hạ nhân lại, “Đừng vứt đồ ăn đã dùng, xem bên ngoài có người cần thì phân phát cho họ đi.”

Bọn hạ nhân liếc nhau rồi đồng loạt vâng dạ.

Chờ hạ nhân đi hết, Giang Nhu uống ngụm trà; bà do dự giây lát nhưng vẫn lên tiếng hỏi, “Hai tháng qua các con sống thế nào?”

Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như liếc nhìn nhau, Cố Cửu Tư bất đắc dĩ cười cười, “Không đến nỗi nào.”

“Kể ta nghe một chút những gì các con đã trải qua đi.”

Giang Nhu muốn biết đã có chuyện gì xảy đến với bọn họ. Nếu là trước kia thì Cố Cửu Tư dĩ nhiên sẽ thẳng thắn kể hết ra, hiện giờ hẳn chẳng biết mình bị gì mà dù hé miệng song lại không thốt nên lời. Sau một hồi, hẳn

tóm tắt ngắn gọn, “Con về cứu cha, Ngọc Như cứu con, con không kịp cứu cha, hỏa hoạn xảy ra... Cha mất rồi.”

Giang Nhu lắng nghe, mặt bà cực kỳ bình tĩnh tựa như không có gì ngoài ý muốn. Nhưng giây phút bà mở miệng, ai cũng nghe thấy giọng bà nghẹn ngào, “Sau đó thì sao?”

“Không thể dùng đường thủy nên chúng con đi đường bộ. Vì Thương Châu hạn hán lại còn chiến loạn mới mất thời gian như vậy.”

Cố Cửu Tư băng quơ tường thuật vắn tắt những gì bọn họ trải qua. Giang Nhu biết không thể hỏi được gì từ Cố Cửu Tư nên bà chẳng nói nhiều nữa. Bà thuận miệng hàn huyên thêm vài câu với Cố Cửu Tư rồi để hăn lui xuống trước.

Sau khi hăn đi, ánh mắt của Giang Nhu dừng ở Liễu Ngọc Như.

“Chi tiết thế nào,” Giang Nhu bình thản yêu cầu, “con cứ nói.”

Liễu Ngọc Như không giấu giếm, nàng tường tận kể lại mọi thứ mắt thấy tai nghe.

Ngay từ đầu Giang Nhu đã không thể ngừng rơi nước mắt. Lúc nghe được Cố Cửu Tư và nàng từng ăn vỏ cây lằn cỏ dại, bà rớt cuộc chẳng nhận được mà bắt lấy Liễu Ngọc Như rồi nức nở, “Chịu khổ... Các con chịu khổ.”

“Không sao ạ,” Liễu Ngọc Như thở dài, “có thể sống sót trở về là tốt rồi.”

Giang Nhu gật đầu. Có được đáp án mình muốn nên bà cũng không giữ nàng lại, bà trò chuyện vài câu với Liễu Ngọc Như rồi để nàng về phòng.

Khi nàng về phòng mình, Cố Cửu Tư đang đọc sách. Nghe tiếng Liễu Ngọc Như bước vào, hắn vừa đọc vừa hỏi nàng, “Nương hỏi chuyện cha ta?”

“Ừ.” Liễu Ngọc Như ngồi trước bàn trang điểm tháo trang sức, an ủi hắn, “Bà bà trông rất bình tĩnh, người đừng quá lo lắng.”

“Không bình tĩnh thì làm gì bây giờ?” Cố Cửu Tư khổ sở cười, “Nương ta chẳng qua biết cách khống chế cảm xúc thôi.”

Bàn tay đang gỡ trâm của Liễu Ngọc Như thoáng dừng lại. Lát sau, nàng cup mắt xuống rồi bất lực nói, “Ngủ đi.”

Sáng sớm hôm sau, Liễu Ngọc Như tới chỗ Giang Nhu để tìm hiểu tình hình hiện tại; Cố Cửu Tư đi với nàng.

Giang Nhu ở đây đã được một thời gian nên cơ bản cũng nắm rõ, “Sau khi tới, ta trước tiên tìm Chu công tử nhờ hắn hỗ trợ. Chu công tử là người tốt, biết tình cảnh của chúng ta thì vẫn luôn giúp đỡ. Nhưng Chu công tử năng lực có hạn nên ta không nhờ vả nhiều.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như hơi ngạc nhiên, “Chu công tử là nhi tử của Chu Tướng quân, ở U Châu...”

Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư liếc nhau, lời chưa ra khỏi miệng nhưng mọi người đều ngầm hiểu.

Chu Cao Lăng là người đứng thứ hai ở U Châu, nhi tử của ông chẳng lẽ lại không có tiếng nói ngay tại đất U Châu?

Giang Nhu hiểu rõ nghi ngờ của bọn họ, bà kiên nhẫn giải đáp, “Mọi việc ở U Châu đều theo trình tự. Tiết độ sứ Phạm đại nhân là người tuân thủ quy củ, mỗi người chỉ quản lý chức vụ của mình, dù là người của Chu Cao Lăng thì cũng có rất nhiều việc không thể thực hiện.”

Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư gật đầu, Giang Nhu tiếp tục, “Đương nhiên, đây không phải điểm quan trọng nhất. Nguyên nhân chủ yếu là địa vị của Chu công tử có chút khó xử.”

“Tại sao lại vậy?”

“Hắn không phải nhi tử ruột thịt của Chu Cao Lăng.”

Lý do này làm Liễu Ngọc Như lẫn Cố Cửu Tư sửng sốt. Giang Nhu biết bọn họ kinh ngạc bèn giải thích, “Chu phu nhân từng có trượng phu, nghe nói là một vị tiên sinh. Trên đường chuyển nhà, họ gặp phải bọn cướp; Chu đại nhân đi ngang qua cứu hai mẹ con. Lúc ấy Chu đại nhân chưa cưới vợ, hai người lâu ngày sinh tình nên thành thân. Thế nên Chu công tử dù mang họ Chu, là trưởng tử của Chu phủ, nhưng không phải con nối dõi ruột thịt. Hắn tại U Châu cũng chẳng giữ chức quan gì, trước giờ đều ra bên ngoài kinh doanh. Thịnh thoảng quân đội yêu cầu mua bán cũng do hắn xử lý.”

So với việc Chu Diệp không phải nhi tử của Chu Cao Lăng, chuyện Chu phu nhân là nữ nhân có trượng phu đã chết mà còn mang theo con để gả cho Chu Cao Lăng còn đáng ngạc nhiên hơn. Bản lĩnh thật lợi hại.

Đối với Liễu Ngọc Như mà nói, chuyện này quả thật làm điên đảo mọi nhận thức trước giờ của nàng.

“Bây giờ đa phần mọi việc đã được thu xếp thỏa đáng, vấn đề duy nhất là tửu lầu của chúng ta chưa có công văn cho phép khai trương. Nghe nói hiện tại vì quá nhiều người tới U Châu buôn bán, công văn của chúng ta còn trong danh sách chờ. Ta định ngày mai đi nha môn hỏi thăm tình hình một chút.”

“Con đi cùng người,” Liễu Ngọc Như vội vàng đề xuất.

Nàng quay đầu nhìn Cố Cửu Tư nhưng hắn bảo, “Ta không đi, ở nhà chờ tin tức.”

Liễu Ngọc Như không ngờ đến câu trả lời của Cố Cửu Tư, nàng còn tưởng hẳn sẽ đi theo bọn họ.

Nhưng nàng thu lại sự kinh ngạc, chỉ đơn giản đáp lại hẳn. Bạn đang

Hôm sau Liễu Ngọc Như và Giang Nhu ra ngoài từ sớm, Cố Cửu Tư nghỉ ngơi trong phòng thêm chốc lát rồi mang theo ít bạc vụn ra khỏi Cố phủ.

Trên đường đi, Cố Cửu Tư liếc mắt một cái liền thấy lưu dân.

Hắn vẫy tay với một thằng bé trong nhóm lưu dân. Thằng bé ngẩn người, Cố Cửu Tư trực tiếp đến trước mặt hắn ngồi xổm xuống, tay đặt trên đầu gối. Hắn nhìn tiểu ăn mày, “Tiểu huynh đệ, tại hạ có chút việc nhỏ cần người hỗ trợ gấp, chẳng biết có được không?”

Dứt lời, Cố Cửu Tư lấy ra bạc vụn. Tiểu ăn mày vừa thấy bạc liền nói, “Công tử cứ sai bảo!”

“Người giúp ta tìm vài người,” Cố Cửu Tư suy tư bảo, “là những người đến từ mười ba châu, mỗi châu đều phải có ít nhất một người. Ta có việc muốn hỏi bọn họ.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 40: Lần Đầu Tiên Hẳn Cảm Thấy, Chuyện Mình Làm Quả Thật Càn Rờ

Trong lúc Cổ Cửu Tư chờ tiểu ăn mỳ đi tìm người, Liễu Ngọc Như theo Giang Nhu tới phủ nha.

Cổng phủ nha đầy người chen chúc, rất nhiều giọng địa phương trộn lẫn – không chỉ từ phương Nam mà thậm chí Bắc Lương cũng có. Mọi người chẳng câu nệ nam nữ; khi nữ tử nói chuyện thì thanh âm vừa cao vừa to, không hề có chút ngượng ngùng, nhìn là biết rất quen thuộc với giới giang hồ.

Liễu Ngọc Như xếp hàng, trong lòng cảm thấy hơi mất tự nhiên, nhưng Giang Nhu trông cực kỳ điềm tĩnh. Một nữ tử mặc váy xanh lam đứng phía trước họ quay đầu lại bắt chuyện với Giang Nhu, “Hai người cũng tới quan phủ lấy chứng nhận?”

“Đúng vậy.” Giang Nhu cười, bà hỏi thăm nữ tử mặc váy xanh, “Ngài từ đâu tới?”

“Ta đến từ Hà Dương. Nhà chồng ta họ Thầm, ngài cứ gọi ta là tam nương.”

“Tam nương,” Giang Nhu không từ chối, thân thiết xưng hô với nữ nhân kia. Tiếp theo bà giới thiệu bản thân, “Thiếp thân là người Dương Châu, nhà chồng họ Cổ. Nhìn qua thì chắc ta hơn tam nương vài tuổi, nếu người không ngại thì kêu ta một tiếng Nhu tỷ. Đây là nhi tức của ta, Ngọc Như, người gọi thẳng tên nó là được.”

Thẩm tam nương gật gù, bà thoáng đánh giá cặp mẹ chồng nàng dâu này rồi nghi hoặc nói, “Tam nương có một câu chẳng biết nên hỏi không, nếu có gì thất lễ thì ngài không cần đáp.”

“Tam nương cứ nói, đừng ngại.”

“Hà Dương quá gần Đông Đô lẫn Thương Châu; Lương Vương làm phản, Hà Dương cũng loạn, Thương Châu lại đông lưu dân, ta cùng lang quân nhà ta sợ có biến nên mới nhanh chóng thu xếp tới U Châu. Nhưng Dương Châu thì khác; Dương Châu trước giờ giàu có và đông đúc, cách chiến khu khá xa, sao mọi người lại đến U Châu?”

Nghe được lời này, Giang Nhu lẫn Liễu Ngọc Như gượng cười nhìn đối phương. Hai người thở dài rồi kể lại ngắn gọn tình hình ở Dương Châu cho Thẩm tam nương. Giang Nhu vừa dứt lời, người bên cạnh cảm khái, “Còn lý do nào nữa chứ? Đâu chỉ mình Dương Châu, Tịnh Châu của chúng ta cũng chả khác mấy.”

Có người dẫn đầu, mọi người sôi nổi bàn tán tiếp.

Liễu Ngọc Như nghe mọi người nói mà chậm rãi nhíu mày, trong lòng không khỏi có chút bất an.

Hiện giờ U Châu tăng dân cư quá nhiều, Vọng Đô càng nhiều hơn; tất cả đều là thương nhân từ các nơi đến an cư lập nghiệp, vì điều kiện buôn bán ở U Châu tốt hơn hẳn so với những địa phương khác. Thế nên quan phủ Vọng Đô quy định mỗi ngày danh ngạch kinh thương không thể vượt qua mười vị trí. Đầu tiên là nộp công văn, nếu không có văn đề thì cho vào danh sách chờ. Giang Nhu đã nộp công văn rất nhiều lần nhưng lần nào cũng có lý do để bị trả về; đây đã là lần thứ năm bà đi nộp.

Liễu Ngọc Như và Giang Nhu chờ đến buổi chiều mới tới lượt bọn họ. Sau khi cung kính nộp công văn lên, Giang Nhu nói với quan viên, “Đại nhân, từ lâu của chúng ta đã thu xếp xong xuôi nhưng kéo dài hai tháng

rồi chưa được khai trương. Cũng không phải mua bán lớn gì, nếu không thể mở cửa thì nhân viên tũu lâu thật sự chả có việc làm. Hiện giờ kiếm kế sinh nhai khó khăn, phiền ngài thông cảm.”

“Được rồi, được rồi.” Người đối diện mất kiên nhẫn xua tay, “Ai cũng không dễ dàng, các người cứ chờ đi.”

Giang Nhu liên tục nói cảm tạ rồi dẫn Liễu Ngọc Như ra bên ngoài. Liễu Ngọc Như đi sau Giang Nhu, chưa được mấy bước chân đã nghe quan viên kia phàn nàn với người bên cạnh, “Ngày nào cũng nhiều người tới như vậy, ai cũng kiếm sống bằng miệng lưỡi, cứ khua môi múa mép. Bọn họ mua thấp bán cao là có thể sống, vậy dân chúng thì sao bây giờ?”

Liễu Ngọc Như hơi khựng lại. Nàng trầm mặc trong chốc lát rồi giả bộ chưa nghe thấy gì mà đi ra ngoài.

Ở bên ngoài, Giang Nhu thở dài với nàng, “Thương nhân tới Vọng Đô ngày càng nhiều, ngoài kia sợ là ngày càng loạn.”

Hai người lên xe ngựa, Giang Nhu thấy Liễu Ngọc Như lặng thinh bèn nói, “Ngọc Như, con vẫn đang nghe ta nói chứ?”

Liễu Ngọc Như hoàn hồn, nàng vội ậm ừ lên tiếng. Giang Nhu hiểu kỳ hỏi, “Con nghĩ gì mà thất thần vậy?”

Liễu Ngọc Như thở dài, nàng thành thật trả lời, “Bà bà, con đang nghĩ binh mã khắp thiên hạ đều chuẩn bị chiến tranh. Một khi giao chiến thì người trên chiến trường cần ăn cơm, người không ra chiến trường cũng phải ăn. Ai cũng ăn thì lương thực đến từ chỗ nào?”

“Tất nhiên là từ tay nông dân,” Giang Nhu thấy kỳ quặc nhưng vẫn đáp.

Liễu Ngọc Như nói tiếp, “Vậy người nói xem, lương thực của nông dân sẽ tới trước hay tiền của chúng ta tới trước?”

“Tất nhiên là chúng ta...” Giang Nhu nói nhưng chợt cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Liễu Ngọc Như lo lắng bảo, “Nhiều năm qua, triều đình trăm phương ngàn kế nghĩ cách nâng đỡ nông nghiệp và đè ép thương nghiệp không phải vì lý do này sao? Người nghĩ đi, trong mắt những quan lại kia, chúng ta là lũ vô dụng; thời bình còn thế, huống hồ là bây giờ? Chúng ta ngàn dặm xa xôi đến tị nạn, song với quan gia thì chỉ tốn cơm hơn thôi chứ không gia tăng số lượng người có thể sản xuất lương thực. Mỗi ngày U Châu nhả ra mười danh ngạch kinh thương; đây là U Châu còn chưa chuẩn bị chiến tranh, nếu U Châu bắt đầu lên kế hoạch thì sao?”

Vương Thiện Tuyên có dã tâm bưng bưng, việc đầu tiên ông ta làm là ép buộc phú thương Dương Châu giao tiền. Các nơi khác phần lớn cũng vậy.

Nếu U Châu bắt đầu chuẩn bị chiến tranh thì sao?

Câu hỏi này khiến Giang Nhu tức khắc chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Nhưng bà không thể tỏ ra yếu kém trước mặt tiểu bối. Bà cố gắng bình tĩnh gạt đầu, “Con nói có lý, để ta nghĩ lại xem...”

Liễu Ngọc Như khẽ thở dài một tiếng, không nói tiếp nữa.

Nàng quay đầu nhìn bên ngoài xe ngựa, cảm thấy nội tâm nặng trĩu. Rồi Dương Châu, đi qua Thanh Châu và Thương Châu, song đến cùng vẫn không thể tới nơi hoàn toàn thái bình.

Trong lúc Liễu Ngọc Như và Giang Nhu ở quan phủ làm việc, Cổ Cửu Tư ngồi ven đường. Hắn cầm màn thầu lẫn túi nước nhỏ, xung quanh là một nhóm người. Hắn lắng nghe tin tức của người phương Bắc lẫn phương Nam. Tiểu ăn mày không chỉ tìm lưu dân mười ba châu; nghe có đồ ăn, những ăn mày ngày ngày ngồi canh đầu đường cũng lại đây. Nếu nói được tin tức hữu dụng, Cổ Cửu Tư sẽ phát màn thầu. Những người này có thân

phận hèn mọn, song chính vì bọn họ hèn mọn nên rất nhiều người nói chuyện trên đường chẳng hề kiêng dè, tất cả đều bị họ nghe được.

Ví dụ như quan hệ ở U Châu phức tạp; Chu Cao Lăng có quan hệ không tốt với nông thôn địa phương. Thiếu tiền bạc, thiếu lương thực khiến Phạm Hiên đau đầu vô cùng.

Còn có Phạm Hiên hiện tại đang thu lương thực ở nông thôn, chiêu mộ binh lính.

Ngoài ra...

Nội trong một buổi chiều, Cố Cửu Tư đã hiểu rõ tình hình ở Vọng Đô. Hắn nghe xong liền phân phát cái màn thầu cuối cùng rồi cáo biệt mọi người. Tiểu ăn mày đi theo hắn nói, “Đại ca, về sau nếu có việc thế này thì nhớ tìm ta.”

Cố Cửu Tư cười cười, “Người tên gì?”

“Ta tên Hồ Tử.” Tiểu ăn mày lập tức nói, “Ta sinh ra lớn lên ở Vọng Đô, đại ca không phải người địa phương đúng không? Tốt nhất ngài nên có đôi mắt đôi tay hỗ trợ làm việc.”

Cố Cửu Tư thấy thiếu niên mới hơn mười tuổi đã cò kè mặc cả trôi chảy thì nướn mày. Hắn liếc mắt đánh giá Hồ Tử từ trên xuống dưới rồi bảo, “Được, sau này có việc cần thì đi đâu tìm người?”

“Miếu Thổ Địa ở phía đông thành.” Hồ Tử đáp ngay, “Ngài báo tin cho ta là được.”

“Hiểu rồi.” Cố Cửu Tư gật đầu, cho hắn một đồng tiền, “Thưởng cho người.”

Hồ Tử liên tục cảm tạ, Cố Cửu Tư trở về Cố phủ. Liễu Ngọc Như và Giang Nhu đã về nhà, sắc mặt hai người đều xấu. Cố Cửu Tư thấy bọn họ liền cười nói, “Bị quan phủ gây khó dễ?”

“Cũng không phải họ gây khó dễ,” Giang Nhu thở dài. “Hôm nay ta cùng Ngọc Như hàn huyên, chúng ta không còn lo vấn đề công văn nữa mà lo Phạm Hiên cũng giống Vương Thiện Tuyền...”

Giang Nhu chưa dứt lời, Cố Cửu Tư đã cười. Hắn đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như, trong mắt ẩn hiện hàm ý, “Ngọc Như thông minh.”

Ánh mắt kia mang theo chế giễu, Liễu Ngọc Như ngẩn người. Sau nàng chột hiều hôm nay hắn không đi theo sợ là vì đã nghĩ đến chuyện này.

Nàng tức khắc cảm thấy hơi bức bối nhưng Giang Nhu đang ở đây nên nàng đành nhẫn nhịn. Nàng nghe Cố Cửu Tư nói, “Ngọc Như nói đúng đấy. Hôm nay nhi tử cũng ra ngoài hỏi thăm tin tức. Hiện tại các châu tự lập, khắp nơi chuẩn bị chiến tranh, U Châu khả năng cao cũng vậy. Chọn con đường thương nghiệp là phải thân cận với quan phủ; chứ có tiền nhưng không có quyền thì cũng chẳng giữ tiền được.”

“Con nói đúng,” Giang Nhu thở dài. “Không biết cữu cữu con ra sao rồi.”

Lời này khiến tất cả mọi người trầm mặc. Qua hồi lâu, Liễu Ngọc Như nhìn sắc mặt hai người rồi do dự bảo, “Không chỉ có cữu cữu, còn công công nữa...”

Không biết vì sao, Liễu Ngọc Như càng nói thanh âm càng nhỏ, càng cảm thấy khó mở lời. Nhưng nàng biết nếu không nói thì hai người này sẽ chẳng thốt ra được những lời kia. Rốt cuộc nàng vẫn nói, “Người không trở về, cũng nên có...mộ chôn quần áo và di vật.”

Mọi người lặng im. Cố Cửu Tư đang muốn mở miệng nói chuyện, Giang Nhu đã giành trước, “Ông ấy vẫn chưa về.”

Cố Cửu Tư ngẩn người. Hắn thấy gương mặt Giang Nhu vừa lạnh nhạt vừa trầm tĩnh. Bà nói, “Một ngày chưa thấy thi thể ông ấy thì ta sẽ không tin ông ấy đã chết.”

“Nương...”

Trong thanh âm Cố Cửu Tư có vài phần rối rắm.

Người được hỏa táng làm gì còn hài cốt?

Giang Nhu nói vậy đơn giản vì bà không muốn tin ông đã chết.

Cố Cửu Tư cúi đầu thì thào, “Cha của con...”

“Không cần nhắc lại chuyện này nữa.” Giang Nhu cắt ngang lời Cố Cửu Tư, “Chỉ cần còn một tia hy vọng, ta vẫn sẽ chờ ông ấy. Con nói ông ấy đã chết, vậy con chứng kiến ông ấy chết hay thấy thi thể của ông ấy? Nếu không sao con dám khẳng định ông ấy chết rồi? Ngày ta chết mà ông ấy còn chưa trở về,” Giang Nhu nhìn Cố Cửu Tư, môi bà run rẩy, bà khàn khàn nói, “con hãy đem áo mũ của ông ấy đặt cạnh ta để chôn cất chúng ta bên nhau.”

“Nương...”

“Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như nghe được sự quyết liệt trong giọng nói của Giang Nhu, nàng giơ tay giữ chặt Cố Cửu Tư rồi thở dài, “cứ làm vậy đi. Chúng ta cần bàn tiếp theo nên hành sự ra sao.”

Cố Cửu Tư trầm mặc. Giang Nhu vốn ước gì được đổi đề tài nên bà đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như, “Ngọc Như nghĩ nên làm thế nào?”

“Con nghĩ,” Liễu Ngọc Như mím môi, “ngay lúc này, quyền góp toàn bộ tài sản trong nhà cho quan phủ?”

Lời này lọt vào tai làm Giang Nhu ngẩng phắt đầu, bà khiếp sợ nhìn Liễu Ngọc Như.

Cố Cửu Tư chả hề dao động. Giang Nhu nhìn Cố Cửu Tư rồi lại nhìn Liễu Ngọc Như, hai người trẻ tuổi dường như không bận tâm chút nào việc giao nộp toàn bộ gia sản. Giang Nhu ghen lời một lúc lâu mới lên tiếng, “Ngọc Như, con biết mình đang nói gì không?”

“Bà bà,” Liễu Ngọc Như than nhẹ, “thứ đáng giá nhất trên đời này vĩnh viễn là tương lai.”

Dùng gia tài bạc triệu để đổi lấy chỗ đứng ở U Châu, đổi lấy một tương lai.

Giang Nhu im lặng.

Từng phân từng ly trong tài sản của Cố gia là do bà cùng Cố Lăng Hoa mất hơn nửa đời người để kiếm, bà không có quyết tâm buông bỏ như Liễu Ngọc Như.

Tiền không đơn giản chỉ là tiền; nó đại diện cho của cải, cho quyền được lựa chọn.

Cố Cửu Tư hiểu suy nghĩ của Giang Nhu, hắt than nhẹ một tiếng rồi ngồi xuống trước mặt Giang Nhu mà khuyên nhủ, “Nương, chúng ta không giữ được số tiền này. Cố gia chúng ta khác những thương hộ bình thường; chúng ta quá nổi bật nhưng lại chẳng có nền móng gì ở U Châu. Chúng ta mà giữ chặt số tiền này sẽ khiến người ta đổ kỵ.”

“Vậy cũng không cần quyền góp toàn bộ...”

“Bọn họ không có tiền, chúng ta chỉ quyên góp chút đỉnh thì họ sẽ luôn nghĩ chúng ta còn tiền. Hơn nữa, họ còn cảm thấy quyên góp ít vậy cũng chả phải đại ơn đại đức gì. Chúng ta quyết đoán giao nộp hết trong một lần; không những vậy còn phải tìm người trung gian để quyên góp. Sau khi quyên góp xong, chúng ta không thể đòi hỏi gì hết, phải tỏ ra đức độ; như vậy người khác mới cảm thấy chúng ta nhân nghĩa.”

Giang Nhu trầm mặc không đáp lại, Cố Cửu Tư nói tiếp, “Ngoài ra, có chỗ dựa thì con đường làm quan của con về sau mới dễ đi hơn một chút.”

Giang Nhu khẽ run, ngay cả Liễu Ngọc Như cũng ngẩng đầu nhìn hắn. Cố Cửu Tư bình tĩnh nói, “Con muốn làm quan.”

“Con muốn làm một quan lớn có quyền thế, có năng lực ảnh hưởng đến thiên hạ. Vì vậy nương à,” Cố Cửu Tư nghiêm túc nhìn bà, “chỉ quyên góp một phần gia sản vẫn chấp nhận được. Nhưng chúng ta không chắc có thể đối phó hiểm nguy sau này. Hơn nữa, con không chỉ muốn dừng chân ở U Châu, con còn muốn trèo lên nơi cao hơn.”

“Vậy người định làm thế nào?” Liễu Ngọc Như lên tiếng, nàng nhìn hắn, “Trực tiếp đến quan phủ rồi giao hết tiền cho bọn họ?”

“Không,” Cố Cửu Tư điềm tĩnh đáp, “ta muốn Chu Diệp đưa ta đi gặp Chu Cao Lăng rồi lén giao nộp toàn bộ tiền cho ông ấy.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người, nàng và Giang Nhu liếc nhìn nhau.

“Tại sao?” Giang Nhu nghi hoặc hỏi, “Sao không trực tiếp tìm Phạm Hiên mà lại thông qua Chu Cao Lăng?”

Hiện giờ Phạm Hiên là tiết độ sứ, Chu Cao Lăng chỉ là tướng quân; nếu muốn lấy lòng thì tất nhiên nên lấy lòng Phạm Hiên.

Cố Cửu Tư cười cười, “Hiện giờ đâu chỉ một người muốn lấy lòng Phạm Hiên; chúng ta bỏ ra mười phần sức lực thì sợ Phạm đại nhân chỉ nhớ được bảy, tám phần. Nhưng Chu Tướng quân thì khác. Thứ nhất, chúng ta gần đây thân cận với Chu Diệp; nếu quyên góp thì người ngoài cũng không cho rằng chúng ta có mục đích sâu xa. Thứ hai, con nghe nói quân đội của ông ấy đang cần tiền lẫn thiếu lương thực; chúng ta đưa toàn bộ tiền thì dĩ nhiên ông ấy sẽ vô cùng cảm kích. Đưa than ngày tuyết vẫn hiệu quả hơn dệt hoa trên gấm.”

Giang Nhu im lặng, bà trầm ngâm một hồi mới trả lời, “Đây là việc quan trọng, con để ta suy nghĩ đã.”

“Mẫu thân cứ thận trọng suy xét.” Cố Cửu Tư chân thành bảo, “Con với Ngọc Như suy cho cùng vẫn còn non nớt nên có nhiều chuyện suy nghĩ không chu toàn. Người nghĩ kỹ rồi hãy quyết định.”

Bàn bạc xong, Giang Nhu hơi mệt nên Cố Cửu Tư đưa Liễu Ngọc Như về phòng. Hai người vừa ra ngoài hành lang thì Liễu Ngọc Như lập tức duỗi tay nhéo eo của hắn, giận dữ nói, “Đã suy tính kỹ càng mà còn để ta và nương mất công đi, người muốn chê cười ta à?”

“Úi da, úi da,” Cố Cửu Tư ra vẻ thống khổ cực kỳ, “phu nhân nhẹ tay, đau quá!”

Liễu Ngọc Như nhìn điệu bộ của hắn cũng không phân biệt nổi thật giả nên đành miễn cưỡng thu tay. Cố Cửu Tư vội cười làm lành, “Ta đâu giỏi mưu tính như vậy, chỉ mới có suy đoán thôi. Dù sao người cũng ra ngoài, chia nhau đi thăm dò tin tức chẳng phải tốt hơn sao?”

Cố Cửu Tư vừa dùng tay áo quạt cho nàng vừa nịnh nọt, “Đừng giận, đừng giận, hạ hỏa nào.”

Liễu Ngọc Như xụ mặt, nàng vốn định giả bộ thêm nhưng thấy dáng vẻ nịnh hót của hắn thì nhịn không được mà phì cười.

Cố Cửu Tư thấy nàng cười liền nói, “Ôi chao, đồ phu nhân cười thật không dễ.”

“Lại còn không dễ?” Liễu Ngọc Như cười với hắn, “Ta còn chưa kịp đòi hỏi mà đã bị vài câu lời ngon tiếng ngọt của người làm cho cười. E rằng trên đời chẳng có nữ nhân nào dễ dãi dành hơn ta.”

“Vậy người muốn gì?”

Cố Cửu Tư đột nhiên hỏi, Liễu Ngọc Như ngẩn người. Cố Cửu Tư nhìn nàng, hắn không hề đùa giỡn mà ôn hòa nói, “Ta hình như chưa tặng người cái gì bao giờ, làm trượng phu sao có thể bủn xỉn như vậy?”

Lời này chẳng biết vì sao khiến vành tai của Liễu Ngọc Như nóng lên. Nàng quay đầu đi, tay nhẹ nhàng phe phẩy quạt tròn, lúng túng đáp, “Cái gì cần ta đều có nên cũng không muốn gì cả. Người thích đưa gì thì đưa, sao còn phải hỏi ta?”

Cố Cửu Tư vừa nghe vừa thấy nữ tử trước mặt mất tự nhiên mà sờ vào trâm cài tóc. Hắn nhin chằm chằm cười. Liễu Ngọc Như xấu hổ bực bội, nàng quay đầu lại chất vấn, “Người cười cái gì!”

“Không, không có gì,” Cố Cửu Tư nói, “nương tử thanh khiết thông tuệ, ngay cả trình bày yêu cầu cũng khác người thường. Tại hạ cực kỳ khâm phục.”

“Cố Cửu Tư!” Liễu Ngọc Như nổi giận, “Người sống một mình cả đời đi!”

Dứt lời, nàng thở phà phò bỏ đi. Cố Cửu Tư ngẩn ra rồi vội vàng đuổi theo, “Ấy ấy, ta sai rồi, ta sẽ mua trâm tặng người.”

“Mua cái gì mà mua! Ai muốn trâm cài chứ!”

“Hiếu rồi, hiếu rồi, là ta muốn tặng người.” Cố Cửu Tư lôi kéo tay áo của nàng, Liễu Ngọc Như liên tục hất tay hắt ra. Thấy nàng chống cự, Cố Cửu Tư nhìn không được ôm nàng vào lòng, dùng tay giữ chặt lấy cả người nàng. Hai người mặt đối mặt; Liễu Ngọc Như sững sờ, Cố Cửu Tư thì hoàn toàn không thấy có gì sai. Hắn cứ ôm nàng mà cười nói, “Thôi mà, ta sai rồi, ta không nên cười người. Chờ ta kiếm được việc, ta sẽ dùng số tiền đầu tiên do bản thân làm ra mua trâm cho người, được không?”

Liễu Ngọc Như im thin thít. Nàng cảm nhận được bàn tay trên eo nàng mang theo thứ nhiệt độ nóng bỏng không thuộc về nữ tử. Nàng đỏ mặt quay đầu đi, lẩm bầm, “Tùy người.”

Cố Cửu Tư thấy nàng ngượng gợn liền yên lòng. Nhưng chính lúc này hắn mới phát hiện tư thế của bọn họ ám muội cỡ nào.

Cả người hắn tức khắc cứng đờ. Hắn đột nhiên cảm thấy buông ra thì xấu hổ nhưng cứ ôm nàng mãi thế này cũng xấu hổ.

Liễu Ngọc Như thấy hắn căng thẳng bèn lấy quạt tròn nhẹ nhàng gõ lên tay hắn. Nàng đỏ mặt thì thầm, “Còn không mau buông ra.”

Cố Cửu Tư vội buông tay. Liễu Ngọc Như xoay người sang chỗ khác, nàng nhỏ giọng bảo, “Cần rồi.”

Lúc trước nàng mắng như vậy, hắn chẳng cảm thấy gì. Thậm chí còn cười hi hi ha ha cứ như bị mắng là vinh hạnh lắm.

Nhưng hiện tại hắn chôn chân tại chỗ, cảm giác mềm mại từ vòng eo của cô nương tựa hồ còn vương vấn trên tay hắn. Hắn quay đầu đi, cảm tưởng không khí trở nên khô nóng hơn. Câu nói băng quơ kia như mang theo móc câu, nó nhẹ nhàng lại uyển chuyển gài lên tim hắn, khiến lòng hắn ngứa ngáy.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy, chuyện mình làm quả thật cần rồi.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 41: Nữ Nhân Một Khi Lún Sâu Vào Chuyện Tình Cảm Thì Chẳng Thể Trốn Thoát

Hôm sau hai người vừa thức dậy đã bị Giang Nhu gọi vào phòng bà. Trông Giang Nhu có vẻ đã thức suốt đêm suy nghĩ, bà thở dài với Cố Cửu Tư, “Ta nghĩ cả đêm rồi, con nói đúng. Người buôn bán như chúng ta đều là dân cờ bạc; nếu con muốn nộp cho Chu Cao Lãng thì chúng ta sẽ nghe theo. Ta sẽ cho người tìm Chu công tử ngay, trong lúc chờ Chu công tử trở về thì từ hôm nay chúng ta bắt đầu kiểm kê tiền bạc trong nhà.”

“Vâng,” Cố Cửu Tư gật đầu.

Giang Nhu nói tiếp, “Ta nghĩ rồi, Chu Cao Lãng chắc chắn sẽ không giấu Phạm Hiên chuyện con lén gặp mình, nhưng ông ấy sẽ hiểu ý con. Ông ấy báo cho Phạm Hiên xong sẽ nghĩ cách đưa tài sản nhà chúng ta đến quân đội của mình. Con nhớ đừng đòi hỏi, nhưng dựa theo tính tình Chu Cao Lãng thì khả năng cao sẽ cho chúng ta cái gì đó; nếu ông ấy muốn cho, con hãy xin cái gì không quá giá trị.”

“Con hiểu,” Cố Cửu Tư đáp ứng.

“Chúng ta không thể giữ lại bất kỳ tòa nhà nào hết, con phải giao toàn bộ cho ông ấy. Nếu ông ấy muốn ban thưởng nhà cho con, tuyệt đối không được xin nhà của chúng ta.”

“Tại sao?” Cố Cửu Tư mù mờ hỏi.

Giang Nhu thở dài, “Đứa nhỏ ngốc, con phải giao nộp toàn bộ thì ông ấy mới yên tâm. Nhà con giao chắc chắn sẽ bị lục soát để ông ấy tin con

không lén lút giấu bạc. Bọn họ có thể khống chế ngân phiếu nên chỉ cần biết chắc con không sở hữu lượng bạc lớn là đủ xác định con thật sự đã gần như giao nộp hết gia sản.”

“Bọn họ sẽ không lấy hết tài sản của chúng ta nhưng tuyệt đối chẳng cho phép chúng ta giữ lại quá nhiều. Chúng ta là nhà giàu số một Dương Châu, trong lòng bọn họ hiểu rõ chúng ta có thể giao ra bao nhiêu. Song cũng phải làm ra vẻ một chút thì bọn họ sẽ yên tâm hơn.”

“Bà bà đừng quá lo lắng.” Liễu Ngọc Như ở bên cạnh lên tiếng, “Trong mắt Phạm Hiên, điều quan trọng không phải là chúng ta lén giấu tài sản, mà là phải có cá nhân để noi gương. Chúng ta chỉ cần tỏ thái độ phù hợp, Phạm Hiên cũng đã thấy đủ. Nếu muốn giữ lại chút của cải thì cần hành động gọn gàng, tránh ảnh hưởng con đường làm quan sau này của Cửu Tư.”

Mọi người đều hiểu ý Liễu Ngọc Như. U Châu quản lý nghiêm ngặt ngân phiếu, cất giấu số lượng bạc lớn lại khó khăn. Muốn mạo hiểm giấu tiền thì kế tiếp phải tính toán nên rửa tiền thế nào. Cố Cửu Tư đã mang danh dốc hết gia tài đi quyên góp, nếu bị người ta tìm ra vết nhơ nào thì đều sẽ thành nhược điểm của hắn trong tương lai.

Giang Nhu gật gù đồng tình, “Đúng vậy.”

Ba người quyết định xong, Liễu Ngọc Như phụ giúp Giang Nhu kiểm tra sổ sách còn Cố Cửu Tư ở nhà đọc sách.

Sau mấy ngày, Chu Diệp trở về. Hắn giữa chừng nhận được tin liền đi thẳng đến Vọng Đô rồi tới nhà Cố Cửu Tư. Hắn vội vàng vào trong nhà, lúc hắn đến thì Cố Cửu Tư đang đọc sách. Trúc xanh phủ kín sân, Cố Cửu Tư mặc y phục trắng, tóc dùng dây vải buộc một nửa. Hắn ở giữa những cây trúc xanh tạo nên khung cảnh ừ nhã thông dong tựa nước chảy mây trôi.

Chu Diệp ngăn người. Hắn chợt phát giác vị công tử đứng trước mặt hắn đã có sự thay đổi khó diễn tả so với hồi còn ở Dương Châu.

Sự thay đổi này không thể gọi là xấu. Song khi Cố Cửu Tư vén tay áo nâng chén rồi ngẩng đầu nhìn hăn, trong lòng Chu Diệp mang theo một nỗi buồn chẳng thể nói thành lời.

Cố Cửu Tư thấy hăn thì hơi kinh ngạc, “Chu huynh?”

Chu Diệp vừa cười vừa đi vào. Cố Cửu Tư chỉ phía đối diện mình rồi buông sách xuống. Hăn rót rượu mời Chu Diệp, xởi lời mở miệng, “Chu huynh về lúc nào, sao chẳng cho người báo trước một tiếng?”

“Ta vừa về là tới đây ngay. Ta nghe người ta nhảm rằng người định quyên góp toàn bộ gia sản cho phụ thân ta?”

“Phải.” Sắc mặt Cố Cửu Tư điềm tĩnh, hăn nâng chén rồi thuận miệng hỏi, “Uống một chén nhé?”

“Người biết mình đang làm gì không?” Chu Diệp sốt ruột, “Nhà người giàu số một Dương Châu, nhiều tiền như vậy...”

“Thế thì sao chứ?”

Cố Cửu Tư nhìn hăn, khẽ cười, “Gia tài bạc triệu mà không bảo vệ được thì có ích gì?”

Chu Diệp ngẩn ra. Cố Cửu Tư nhấp ngụm rượu, bình thản nói, “Chu huynh, ta vốn là kẻ vung tiền như rác; bây giờ đã trải qua sinh tử nên ta hiểu rất rõ vấn đề tiền tài. Ta có cầm số tiền này cũng không giữ được, chi bằng dùng nó để cầu người che chở.”

“Nếu người sợ việc ở Dương Châu tái diễn thì đừng lo.” Chu Diệp vội nói, “Ta ở U Châu sẽ đảm bảo người bình yên.”

Động tác của Cố Cửu Tư thoáng dừng lại. Hăn không lên tiếng, nhất thời có chút cảm động.

Hắn sâu sắc cảm nhận được sự chính trực của Chu Diệp; hắn ngẩng đầu nhìn Chu Diệp, lòng hiểu rõ những lời ấy của Chu Diệp vào thời điểm này là thật lòng. Song hắn không dám tin tưởng lòng người.

Chu Diệp nghĩ như vậy nhưng còn Chu Cao Lăng thì sao? Phạm Hiên nữa?

Người ở địa vị cao, một khi tới giới hạn thì ai có thể làm người lương thiện?

Phạm Hiên dĩ nhiên ôn hòa hơn Vương Thiện Tuyền nhiều, chỉ cần giao tiền thì sẽ không sao. Nhưng giao sớm hay giao trễ lại có khác biệt rất lớn.

Cố Cửu Tư cười cười, “Chu huynh không cần phải vậy.”

“Ta biết U Châu thiếu tiền.” Cố Cửu Tư thản nhiên mở miệng, “Cố gia định cư ở U Châu tất nhiên phải làm gì đó cho U Châu. Hiện giờ Lương Vương mưu phản, các châu tự lập, ta hy vọng thời loạn này sớm kết thúc. Ta biết lệnh tôn lẫn Phạm đại nhân có hoài bão lớn nên mới quyên tặng tài sản; dù là dùng cho quân đội để cầu thái bình hay phân phát cho bá tánh thì ta đều thấy rất tốt. Nếu đổi vị trí lẫn nhau, Chu huynh sở hữu của cải giống ta thì trước bá tánh trong thời loạn này, Chu huynh sẽ làm gì?”

Chu Diệp hơi sững sờ, lời này đã thuyết phục hắn. Hắn trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc đồng ý, “Ta đã hiểu. Cửu Tư, đợi chút nữa ta sẽ dẫn người đi gặp phụ thân ta.”

Chu Diệp ngồi ở Cố gia trong chốc lát, hắn để Cố Cửu Tư thay quần áo rồi hai người cùng đi Chu phủ.

Hắn sai người đi trước thông báo cho Chu Cao Lăng. Khi tới Chu gia, Chu Diệp dẫn Cố Cửu Tư đến thư phòng rồi để hắn chờ trong sân còn mình bước vào phòng. Cố Cửu Tư mặc đồ trắng bạc, áo khoác xanh lam thêu hoa

văn mây cuộn xoắn, áo trong màu trắng, tóc buộc quan ngọc. Hắc sở hữu khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, vừa đứng ở sân liền thu hút hết mọi ánh mắt.

Hắn chờ ở cửa được một lát thì Chu Diệp gọi hắn vào. Cố Cửu Tư vào trong phòng, hắn luôn cúi đầu, quỳ xuống mà cung kính hành lễ với Chu Cao Lăng. Lát sau, hắn nghe Chu Cao Lăng lên tiếng, “Đứng lên đi.”

Lúc này Cố Cửu Tư mới đứng dậy, ánh mắt hắn nhìn thẳng vào Chu Cao Lăng.

Chu Cao Lăng thoát nhìn độ ngoài bốn mươi, là một nam nhân trung niên có diện mạo chính trực. Nhìn ông không quá dũng mãnh, khí chất trầm tĩnh nhã nhặn; giống văn thần hơn võ tướng.

Ông thoáng đánh giá Cố Cửu Tư từ trên xuống dưới rồi chợt cười thích thú, “Khi Diệp nhi nói với ta về người, ta còn tưởng là một tiểu huynh đệ lớn tuổi hơn Diệp nhi; không ngờ người còn trẻ như vậy.”

Chu Cao Lăng đứng dậy, đỡ Cố Cửu Tư ngồi xuống. Ông vừa tự tay rót trà cho Cố Cửu Tư, vừa cười nói, “Tuổi còn nhỏ mà đã khí phách như thế, thật khiến ta hơi bất ngờ.”

“Đây là chuyện nên làm,” Cố Cửu Tư cung kính đáp, “không thể gọi là khí phách.”

“Ta hiểu yêu cầu của người.” Chu Cao Lăng chẳng hề vòng vo mà nói thẳng, “Ta quả thật thiếu số tiền này, ta sẽ ghi nhớ hành động hôm nay của người. Cố gia các người là người làm ăn, ta sẽ không để người lỗ vốn.”

Chu Cao Lăng nói vô cùng rõ ràng. Vài câu qua lại này giờ khiến Cố Cửu Tư nắm được cách làm người của ông, hắn cũng chả quanh co, thản nhiên nói, “Vậy Cửu Tư xin cảm tạ Chu đại nhân trước.”

“Ta sẽ nói với lão Phạm về số tiền người quỳên góp, đến lúc đó sẽ công khai ngợi khen. Các người nếu đã làm gương tốt thì không thể giữ lại quá nhiều; ta sẽ cho các người một cái viện, để các người kinh doanh kiếm tiền sinh hoạt. Người tự quyết định mặt hàng, chính người cân nhắc cái gì có thể và không thể buôn bán.”

“Ta đã hiểu,” Cố Cửu Tư trả lời.

Hắn hiểu ý Chu Cao Lãng. Hắn phải tiên phong sống nghèo khó cho thương nhân khác nhìn; nhưng cũng không thể nghèo tới mức đường cùng, vậy sẽ khiến bọn họ sợ hãi.

Chu Cao Lãng thấy hắn đáp ứng thì gật đầu vừa lòng, “Ta giao chuyện này cho Diệp nhi, người có việc cứ tìm nó. Sau đó hãy chờ được tuyên dương.”

Ông chưa nói hết nhưng Cố Cửu Tư đã hiểu ý. Chu Cao Lãng đứng dậy, vỗ vỗ vai Cố Cửu Tư rồi quay lại chỗ ngồi của mình.

Cố Cửu Tư uống nốt ngụm trà, bái biệt Chu Cao Lãng xong liền theo Chu Diệp đi ra ngoài.

Chu Diệp dường như rất cao hứng, vừa ra tiểu viện hắn đã nói, “Cửu Tư, phụ thân thật sự tán thưởng người. Hôm nay ta thuật lại lời của người với ông, phụ thân ta liền dặn hãy cố gắng kết thân với người.”

“Yên tâm,” Chu Diệp giơ tay vỗ vỗ bả vai Cố Cửu Tư, “chỉ cần người có tài thì U Châu nhất định là nơi thích hợp nhất với người.”

“Xin nghe lời chúc phúc của huynh.”

Cố Cửu Tư chấp tay lại trong tay áo, hắn cười cười rồi cùng Chu Diệp rời đi. Hai nhà gần nhau nên bọn họ không dùng xe ngựa, vừa đi vừa trò chuyện.

“Giờ muốn kinh doanh trong thành thì nhất thiết phải được quan phủ cho phép. Hiện tại bọn họ đều mong muốn mọi người đi làm nông, trồng nhiều chút thì năm sau mới thu hoạch đủ. U Châu vốn chẳng mạnh về sản xuất lương thực, nếu không chuẩn bị kỹ thì sang năm sẽ khổ lắm.”

“Đúng vậy,” Cố Cửu Tư gật gù.

“Thế nên bây giờ càng ít người làm buôn bán bọn họ càng mừng.” Chu Diệp cười cười, “Hai ngày nữa, việc cấp phép kinh doanh sẽ hoàn toàn bị cấm. Cửu Tư, người đã nghĩ kỹ muốn làm gì chưa?”

“Làm gì ư?” Cố Cửu Tư ngẫm nghĩ rồi cười nói, “Để phu nhân và mẫu thân ta quyết đi, các nàng muốn làm gì thì làm.”

Chu Diệp ngẩn người. Lát sau, hắn cười rộ, “Không ngờ Cố huynh là dạng người này.”

“Hai người không có sở thích gì đặc biệt, chỉ thích buôn bán,” Cố Cửu Tư nói.

Đột nhiên, hắn hình như nhớ tới cái gì liền đưa mắt nhìn cửa hàng trang sức gần đấy. Nghĩ một hồi, hắn chợt nói, “A, Ngọc Như muốn trâm cài tóc.”

“Hửm?”

Chu Diệp chờ ra, chưa kịp phản ứng đã thấy Cố Cửu Tư nhanh chân hướng về cửa hàng trang sức kia. Chu Diệp vội đi theo, Cố Cửu Tư đang đứng trước quầy lựa trâm.

Hiện giờ hắn không dám mua đồ quá xa xỉ, sợ sau này gây họa cho Liễu Ngọc Như. Nhưng mộc mạc quá thì hắn lại thấy không xứng với nàng.

Hắn cứ đứng lựa tới lựa lui. Chu Diệp nhìn trong chốc lát rồi thận trọng hỏi, “Mua tặng tức phụ?”

“Ừm.” Cố Cửu Tư hất cằm, “Huynh giúp ta chọn không?”

Thế là hai đại nam nhân bắt đầu cùng nhau chọn trầm cài. Mất một thời gian dài lựa chọn, Cố Cửu Tư đành cắn răng chỉ mua trầm cài hình đuôi phượng.

Cây trầm kia điêu khắc cực kỳ tinh xảo, còn nặng trĩu trầm châu. Cố Cửu Tư cho người lấy hộp trang sức đựng và đi ra cửa. Hắn thấy đứa bé bán hoa ven đường bèn nghĩ ngợi rồi mua một đoá ngọc lan.

Hắn dùng dây nhỏ cột ngọc lan lên hộp trang sức; chiếc hộp vốn trông hơi nặng nề tức khắc trở nên đẹp đẽ hơn nhiều. Chu Diệp dõi theo Cố Cửu Tư hao tổn tâm trí như vậy, hắn ghen lời lâu thật lâu mới lên tiếng, “Cửu Tư, nếu người có thể dùng một nửa tâm tư này vào việc đọc sách thì đã sớm có tên trên bảng vàng.”

Cố Cửu Tư nghe vậy bèn quay đầu lại cười cười.

“Chu huynh cứ đùa,” hắn chỉnh vị trí cột hoa cho thẳng thớm, nhẹ nhàng nói, “tên trên bảng vàng sao sánh bằng nụ cười của mỹ nhân?”

Chu Diệp ngẩn người. Cố Cửu Tư cười ha hả, cầm hộp trang sức rồi đi trước.

Mất một lúc Chu Diệp mới hoàn hồn.

Tại sao đến bây giờ hắn vẫn chưa thành thân?

Đây có lẽ là lý do.

Cố Cửu Tư mang theo hộp trang sức về nhà. Khi hắn tìm được Liễu Ngọc Như, nàng đang bàn chuyện với Giang Nhu. Cố Cửu Tư thấy Giang

Nhu bèn vô thức giấu hộp trang sức. Hắn tóm tắt cuộc trò chuyện với Chu Cao Lãng rồi hỏi, “Hai người nghĩ nên kinh doanh gì thì thích hợp?”

“Bán gạo?” Giang Nhu suy tư, “Hiện nay quan trọng nhất là lương thực.”

Cổ Cửu Tư cười cười, “Chu đại nhân nói chúng ta phải tự biết cái gì có thể và không thể buôn bán.”

Ai cũng biết thóc gạo vô cùng quý giá trong thời gian chiến tranh. Cho bọn họ kinh doanh mặt hàng tốt như vậy thì số tiền kia không phải quỳên góp mà là dùng để mua lợi ích.

Bọn họ là tấm gương tốt nên tất nhiên không thể làm vậy.

Liễu Ngọc Như suy nghĩ rồi đề nghị, “Vậy bán son phấn đi.”

Đề xuất này nằm ngoài dự đoán của mọi người. Vào thời điểm chiến loạn, không buôn bán gạo thóc thì cũng chả đến mức phải đi buôn mấy thứ đó.

Nhưng Cổ Cửu Tư không phủ quyết ngay, hắn chỉ hỏi, “Người thích son phấn?”

“Không phải.” Liễu Ngọc Như trầm ngâm, “Ta chỉ nghĩ U Châu khả năng cao đi đánh người khác chứ chẳng có chuyện người khác đánh U Châu. Đối với bá tánh Vọng Đô mà nói thì cũng không khác gì trước kia, chỉ là hiện tại họ sẽ thiếu tiền hơn thôi. Nhưng thiếu tiền chứ không phải cạn tiền. Chúng ta không thể buôn bán mặt hàng liên quan đến mạng người, lựa chọn duy nhất là những thứ có hay không cũng được. Vậy khi mọi người thiếu tiền, họ sẽ mua món đồ nào như thế?”

“Ta nghĩ phần lớn nam tử sẽ rất bận rộn, không rảnh đi mua sắm; vậy chỉ còn những nữ tử ở trong nhà. Nếu là ta, ta sẽ muốn mua một hộp son hay hộp phấn, hoặc những thứ tương tự.”

“Tại sao?” Cố Cửu Tư mù mờ không hiểu.

Giang Nhu vừa nghe đã hiểu, bà và Liễu Ngọc Như nhìn nhau rồi bà cười nói, “Vì giá thành rẻ.”

Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư vẫn chưa hiểu bèn giải thích cặn kẽ, “Khi có chiến tranh, trong lòng hiển nhiên sẽ luôn lo lắng nhưng sống thì vẫn phải sống, vì vậy cần làm chuyện khiến bản thân vui vẻ. Nữ nhân thích được đẹp, đồ vật có thể khiến họ đẹp hơn sẽ cho họ giải khuây. Song tiền không nhiều thì tiêu tốn quá sẽ đau lòng; chỉ có son phấn vừa rẻ vừa khiến họ cảm thấy bản thân vẫn đang sống tốt.”

Cố Cửu Tư vỡ lẽ, đây là tiêu tiền để tự an ủi chính mình.

Trong sinh hoạt của nữ nhân, không tiêu tiền thì buồn, mà tiêu nhiều quá cũng buồn.

Dùng chút tiền mua mấy món lặt vặt xinh đẹp là khiến họ vui nhất.

Cố Cửu Tư gật gù, coi như đã đồng ý. Lúc hai người về phòng, Cố Cửu Tư giấu tay ở sau lưng, nói với Liễu Ngọc Như, “Sao người nghĩ ra mặt hàng kinh doanh kia?”

“Vì hồi trước ta không có tiền.” Liễu Ngọc Như cười cười, “Đâu giống người, muốn gì được nấy. Ta không có tiền nhưng mỗi tháng vẫn cố mua cho mình hộp son phấn. Mỗi lần ta cầm nó đều cảm thấy cực kỳ sung sướng, cảm giác đây là phần thưởng vì mình đã nỗ lực sống.”

Cố Cửu Tư nghe vậy nhin không được mà nhìn nàng. Chẳng biết vì sao lời nàng nói khiến lòng hẫng bỗng thấy xót xa.

Hẫng chẳng ngăn được mình hỏi, “Rời đi lâu như vậy, người không nhớ nhà sao?”

“Có nương ta ở đây,” thanh âm Liễu Ngọc Như nhẹ bằng, “ta cũng không còn gì để nhớ mong. Có gặp lại hay không thì phải xem số mệnh.”

Hai người vừa nói vừa về phòng. Lúc vào cửa, bọn họ lần lượt đi rửa mặt. Khi Liễu Ngọc Như ngồi trước bàn trang điểm, nàng phát hiện phía trên đặt một hộp trang sức.

Nàng ngẩn người rồi quay đầu nhìn thoáng qua Cố Cửu Tư đang nằm trên giường.

Nàng không lên tiếng mà cẩn thận mở hộp, bên trong chính là cây trâm đuôi phượng.

Hiện tại không thể dùng món đồ phô trương như vậy song nàng vẫn cảm thấy vui mừng. Niềm vui này so với việc nàng mua được son phấn mình thích trong quá khứ thì làm nàng viên mãn hơn nhiều.

Môi nàng mấp máy cười. Nàng cài trâm lên tóc, nghiêm túc ngắm nhìn mãi mới gỡ xuống.

Cố Cửu Tư này giờ vẫn nằm trên giường đọc sách làm như chả biết gì hết. lát sau, Liễu Ngọc Như lên giường nằm cạnh hắn, nàng cứ vừa nhìn hắn vừa cười miết.

Cố Cửu Tư bị nàng cười đến xù lông, hắn quay đầu nhìn nàng, “Người cứ cười ngây ngô hoài vậy?”

Liễu Ngọc Như cúi đầu, chủ động duỗi tay ôm eo hắn rồi cười nói, “Cố Cửu Tư, người thật tốt.”

Cố Cửu Tư cứng đờ. Ánh mắt hắn thâm lặng nhìn sang chỗ khác, hắn đỏ mặt bảo, “Nói là được rồi, động tay động chân làm gì?”

Dứt lời, hắn đặt sách bên cạnh rồi rúc vào chăn và cứng ngắt nói, “Ngủ đi.”

Liễu Ngọc Như vẫn ôm lấy hắn không chịu buông. Khi nàng chìm vào giấc ngủ, nụ cười của nàng còn nguyên trên môi.

Cố Cửu Tư lại mất ngủ. Hắn mở to mắt trong đêm tối, cảm giác tim mình đập thình thịch, thình thịch.

Hắn thấy mình bị bệnh mất rồi. Căn bệnh này khiến tim hắn đập nhanh, mà nó còn chỉ phát tác khi Liễu Ngọc Như tới gần hắn.

Chuẩn bị xong xuôi hết thảy, chưa đầy mấy ngày, lời khen ngợi của Phạm Hiên truyền đến. Sau đấy, Cố gia giải tán gia đình, chỉ giữ lại Vân Vân và Ấn Hồng.

Cả nhà dọn tới một tiểu viện tử do quan phủ phân phát. So với tòa nhà trước kia thì nơi đây thật đơn sơ nhưng mọi người đều thấy an tâm.

Ngày đầu tiên dọn đến, cả nhà cùng nhau bận rộn quét tước. Tiếp theo họ nhận chăn bông cùng đồ dùng từ người mà Chu Cao Lăng phái tới.

Ban đêm, Liễu Ngọc Như tán gẫu với Tô Uyển. Nàng thở dài, “Nương cứ tạm chấp nhận thế này. Mai sau con kiếm tiền, cuộc sống của chúng ta sẽ tốt hơn.”

Tô Uyển nghe mà buồn cười, “Ta đâu thấy có gì đáng buồn, hiện giờ sống được thế này đã rất tốt.”

Tô Uyển đưa tay vuốt tóc Liễu Ngọc Như, dịu dàng bảo, “Bây giờ tuy rằng hơi khó khăn nhưng có ăn có mặc là ổn rồi. Quan trọng nhất là mọi người đồng tâm hợp lực, Cố Cửu Tư lại tốt với con, ta vô cùng yên tâm.”

“Phải,” Liễu Ngọc Như cười rạng rỡ, “hắn luôn rất tốt với con.”

Tô Uyển cười như không cười, lát sau bà hỏi, “Ngoài tốt với con thì còn gì khác không?”

Liễu Ngọc Như ngẩn người tựa như không hiểu bà đang nói gì. Tô Uyển thấy vậy liền cười, “Ngọc Như, trước kia con ghét bỏ nó, hiện tại có thích nó chút nào không?”

Liễu Ngọc Như giờ mới hiểu ý bà. Nàng cười cười, cúi đầu nhìn quạt tròn đang chuyển động trong tay, “Mẫu thân, thật ra con cũng chẳng rõ thế nào là thích, thế nào là không thích. Con chỉ biết mình nguyện ý sống cùng hãn cả đời, hãn nguyện ý đối tốt với con, vậy là đủ rồi.”

“Nữ nhân không phải đều sống vậy cả đời sao?” Ánh mắt Liễu Ngọc Như hướng về phía ngoài cửa sổ, sắc mặt nàng điềm đạm, “Con nhận ra Cố Cửu Tư chẳng phải người bình thường. Mai sau hãn trở nên nổi bật, người bên cạnh hãn sẽ nhiều hơn; con mà thích hãn thì cũng chẳng phải chuyện tốt.”

Thích thì sẽ ghen ghét, ghen ghét thì sẽ mất khống chế.

Liễu Ngọc Như quan sát cuộc đời Tô Uyển, quan sát tranh đấu trong phủ Diệp gia; lòng nàng hiểu rõ với một nữ nhân, mất khống chế mang ý nghĩa gì.

Cố Cửu Tư tốt với nàng, song nàng không được sa vào lòng tốt đó.

Nữ nhân một khi lún sâu vào chuyện tình cảm thì chẳng thể trốn thoát.

Lời tác giả

[Rạp hát nhỏ]

Chu Diệp: Cửu Tư, nếu người có thể dùng một nửa tâm tư này vào việc đọc sách thì đã sớm có tên trên bảng vàng.

Cố Cửu Tư: Tên trên bảng vàng sao sánh bằng nụ cười của mỹ nhân?

Chu Diệp: Vài chương, đây là ép ta phải cho điểm tuyệt đối.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 42: Bút Vẽ Long Mây, Tay Thoa Sơn, Xin Gửi Tương Tư Vào Dung Nhan Này

Ban đêm Liễu Ngọc Như trò chuyện với Tô Uyển, hôm sau liền cùng Giang Nhu ra ngoài tìm tiểu nhị ở cửa hàng sơn phấn trước kia của Cổ gia.

Cổ gia chuyển dời rất nhiều sản nghiệp đến U Châu, trong đó có cửa hàng sơn phấn. Hai người thương thảo một buổi chiều, rốt cuộc các tiểu nhị đồng ý rời cửa hàng trước đó để đến cửa tiệm mới của Liễu Ngọc Như.

Cửa tiệm mới của Liễu Ngọc Như không thể phát thù lao giống trước kia. Bọn họ hiện giờ chẳng có nhiều tiền vốn; tiền vốn đều nằm trong phạm vi cho phép của quan phủ nên không rộng rãi như trước được. Để khích lệ, Liễu Ngọc Như quyết đoán chia cổ phần của cửa hàng; hai tiểu nhị phụ trách làm sơn phấn này sẽ chiếm hai phần.

Như vậy bọn họ cũng là lão bản của cửa hàng, tương đương với việc mọi người cùng nhau buôn bán.

Tìm xong tiểu nhị, Liễu Ngọc Như bắt đầu lo nguồn nguyên liệu. May mắn đây là mặt hàng Cổ gia từng kinh doanh nên Giang Nhu dẫn theo nàng chạy đôn đáo trong thị trường mấy ngày thì đã hoàn thành khâu nhập hàng.

Sau đó Chu Diệp tìm tới tận cửa để đưa bọn họ đi xem cửa hàng.

Cửa hàng nằm ở hẻm Đông Tam. Vị trí của nó không được tính là mặt tiền; đi từ đường lớn phải vòng vào một chút mới tới, có thể nói là hơi hẻo lánh.

Chu Diệp ngượng ngùng nói với Liễu Ngọc Như, “Đệ muội, cửa hàng đưa các người đều do quan phủ chúng ta thu từ trong tay bá tánh. Kim ngạch có hạn, cửa hiệu mặt tiền tốt đều quá quý giá, chúng ta không thể mạnh tay trưng thu. Đây đã là cửa hàng mặt tiền tốt nhất có thể, ta biết...”

“Không sao, không sao.” Liễu Ngọc Như thấy Chu Diệp càng lúc càng hồ thẹn bèn nhanh chóng an ủi, “Chu đại ca đã cố hết sức, hơn nữa vị trí này đâu tồi, huynh đừng tự trách.”

“Phải đấy.” Cố Cửu Tư đứng một bên cười, “Chu huynh quan tâm quá mức thôi. Ta thấy vị trí này phong thủy tốt, là nơi thu hút tiền tài.”

Chu Diệp miễn cưỡng cười rồi bảo, “À còn nữa, Cửu Tư không thích buôn bán, ta thay Cửu Tư tìm chức vụ. Cửu Tư cứ làm đã, sau một thời gian tích lũy kinh nghiệm thì tìm lý do rồi thăng chức.”

“Thế thì tốt quá,” Cố Cửu Tư vừa cười vừa liếc nhìn Liễu Ngọc Như, “ta mà cứ rảnh rỗi ở nhà khéo nàng ấy sẽ ức hiếp ta mất, nói là ta ăn bám.”

“Nói hươu nói vượn,” Liễu Ngọc Như ngượng ngùng, lí nhí phản bác.

Chu Diệp bật cười. Hắn giao khế đất, chìa khóa, cùng một loạt đồ vật khác cho Liễu Ngọc Như rồi nói, “Ta chúc Liễu lão bản tiền vô như nước.”

Liễu Ngọc Như cáo biệt Chu Diệp, trên đường về nàng hơi rầu rĩ.

Nói thì dễ nghe nhưng vị trí hẻo lánh như vậy khẳng định sẽ ảnh hưởng tới kinh doanh. Nàng phải tìm biện pháp mới được.

Nàng trái lo phải nghĩ, ban đêm cứ trằn trọc. Cố Cửu Tư thấy thế bèn chậm rãi mở mắt, nhìn nàng mà nói, “Người đừng lo, sẽ luôn có cách.”

“Chờ nghĩ ra cách thì chả biết đã tốn bao nhiêu tiền.”

Nguyên liệu đã mua, sản phẩm đang làm, tháng sau còn phải nộp nốt tiền hàng còn thiếu cùng tiền lương của tiểu nhị. Hiện giờ lại chưa kiếm được xu nào, sao nàng có thể không lo?

Cố Cửu Tư ngẫm nghĩ, hẩn an ủi Liễu Ngọc Như, “Vị trí hẻo lánh chưa chắc là chuyện xấu. Người nghĩ xem, năm đó Khương Thái Công câu cá dùng lưỡi thẳng[1] hay Gia Cát Lượng được mời ba lần mới chấp thuận[2]; họ đều có phong thái cao ngạo. Buôn bán cũng vậy thôi; phải tự tin thì người ta mới nghĩ sản phẩm của người chất lượng. Mặt tiền dĩ nhiên tốt nhưng mọi người đều nhìn thấy lại thành náo nhiệt, khéo người ta còn nghĩ chỉ biết lấy lòng khách. Cửa hàng của người nằm hơi khuất chút song chưa biết chừng mọi người sẽ cảm thấy rượu thơm không sợ hẻm sâu, có khi lại tốt hơn ấy chứ?”

Cố Cửu Tư chỉ đang nói lung tung nhưng Liễu Ngọc Như càng nghe càng thấy có lý. Trong lòng nàng nhẩm tính tiền thuê cửa hàng mặt tiền cùng vị trí hiện giờ, sau đấy là đánh giá một lượt tình hình của những cửa tiệm mặt tiền xung quanh.

Đường ở phố Đông Tam sạch sẽ, mỗi cửa hàng mặt tiền đều khá lớn. Nhưng nơi này gần trụ sở của phú thương lẫn quan gia nên rất ồn ào, cửa hàng nào xui xẻo thì không thể mở cửa. Vị trí cửa hàng của nàng không hẳn ở mặt tiền nên nơi đây không kinh doanh những món đông người mua; phần lớn là bán đồ linh tinh như cổ vật, bút mực, thành thử rất có cảm giác sang trọng. Liễu Ngọc Như càng nghĩ càng thấy Cố Cửu Tư nói đúng. Suy cho cùng, phố Đông Tam chả đến mức hẻo lánh như ngoại thành, nó chỉ không nằm ở mặt tiền nhưng rẽ vào hẻm là tìm được ngay. Trọng điểm nằm ở chỗ nàng phải làm cửa hàng son phấn của mình đáng giá để mua.

Liễu Ngọc Như thức suốt đêm để cân nhắc đối tượng khách hàng mình nhắm tới. Sáng hôm sau, nàng lập tức đến cửa hàng.

Liều Ngọc Như đề xuất bán son phấn, Giang Nhu cũng định cho Liều Ngọc Như học cách quản lý nhà cửa nên hiếm khi can thiệp quyết định của Liều Ngọc Như. Chỉ lúc nào thấy có vấn đề bà mới nhắc vài câu, còn lại đều mặc kệ.

Bình thường cửa tiệm có năm người bao gồm hai tiểu nhị, nàng, Ân Hồng, Vân Vân; Giang Nhu và Tô Uyển thỉnh thoảng ghé qua. Hôm nay vừa vắng mọi người đều có mặt, Liều Ngọc Như nói ra ý tưởng nàng suy nghĩ cả đêm.

“Hôm qua ta đã nghĩ kỹ, chúng ta mở cửa hàng ở chỗ này thì không thể bán son phấn bình thường. Thời điểm chiến loạn, các cô nương mua hàng của chúng ta thực chất không phải để dùng. Son phấn của chúng ta phải tạo cho họ cảm giác khen thưởng chính mình, rằng bản thân vẫn đang sống tốt. Thậm chí chúng ta cần gợi lên trong bọn họ tính đua đòi là nếu không có son phấn của chúng ta thì chẳng phải là một cô nương.”

“Nên son phấn của chúng ta phải làm thật tinh xảo; từ giá cả, thiết kế hộp, trang trí cửa hàng, cả tên cửa hàng nữa. Tất cả phải cân nhắc kỹ lưỡng.”

“Chúng ta tạo ra thành phẩm xong sẽ bắt đầu để mọi người biết đến. Giá cả không thể quá thấp, như vậy sẽ khiến người ta cảm thấy son phấn của chúng ta không đáng giá và mất đi ý nghĩa mua để khen thưởng. Song cũng không thể quá cao, phải gài đúng chỗ giữa khiến người mua động lòng. Cần cố gắng tạo nên nét đặc biệt cho sản phẩm để mọi người sử dụng son phấn của chúng ta mà như ăn tết, hận không thể dâng hương tẩm gội trước rồi mới dùng.”

Thật ra trong đầu Liều Ngọc Như căn bản đã có kế hoạch, nàng chỉ muốn thông báo cho mọi người cùng suy nghĩ. Một nhóm nữ nhân thảo luận rộn ràng cả ngày, đến nửa đêm mọi người mới cùng nhau về. Trên đường ai cũng cực kỳ hưng phấn, cứ cười nói miết.

Thỏa sức tưởng tượng tương lai luôn khiến người ta cao hứng. Lặp đi lặp lại một việc làm lòng người sinh chán ghét và mỏi mệt, nhưng sáng tạo dù không kiếm ra bạc thì khi suy nghĩ cũng sẽ khiến tất cả cảm thấy nhiệt huyết sôi trào như đang nuôi dưỡng một đứa trẻ.

Các nàng đặt tên cho cửa tiệm là Hoa Dung.

Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, xuân phong phát hạm lộ hoa nùng[3].

Sau đây là định giá cả.

Bọn họ chia son phấn thành ba cấp bậc, lần lượt là:

“Tứ Quý” đặt tên theo xuân phân, hạ lệnh, thu thu, đông tàng[4]. Đây là bốn sản phẩm đẹp nhất, tốt nhất, và quý giá nhất. Một hộp có giá ước chừng bằng một phần mười tiền tiêu dùng hàng tháng của các cô nương bình thường.

“Bát Hoa” là mỗi mùa lấy ra hai loại hoa để đặt tên, những bông hoa này cũng dùng để nhuộm sản phẩm. Giá sản phẩm thuộc loại trung bình.

“Thập Nhị Thì” dựa theo tên gọi của mười hai canh giờ, bao gồm son phấn phù hợp với những màu da khác nhau. Loại hàng này cắt giảm chi phí đóng gói để dồn vào chất lượng, vô cùng thực tế.

Các nàng còn thương lượng cách bày biện vật phẩm, từng chi tiết đều được suy xét kỹ.

Khi trở về, Liễu Ngọc Như phấn khích đến mức chả ngủ được. Nàng kể ý tưởng của mình cho Cố Cửu Tư, hẳn vừa cười vừa nghe.

Ban đầu hẳn chỉ lơ đãng nghe nhưng nghe một hồi hẳn liền sững sờ; chính hẳn cũng chẳng nghĩ ra nhiều ý tưởng như vậy. Hẳn chăm chú nhìn

cô nương trước mặt; hắn không biết vì sao người này luôn có năng lực vượt quá dự đoán của hắn.

Hắn dõi theo ánh sáng trong đôi mắt Liễu Ngọc Như, im lặng không nói gì. Cuối cùng Liễu Ngọc Như đưa mắt nhìn hắn, “Người thấy ý tưởng của ta thế nào?”

“Liễu lão bản,” Cố Cửu Tư cười nói nhưng giọng điệu rất nghiêm túc, “yên tâm đi, người siêu lợi hại.”

Liễu Ngọc Như hiểu được Cố Cửu Tư đang thật lòng khen ngợi, nàng lập tức tự tin hơn. Thời gian kế tiếp, nàng tự mình giám sát để đảm bảo nhóm sản phẩm đầu tiên hoàn mỹ không tì vết. Đồng thời nàng nhờ vả Chu Diệp đưa những sản phẩm đầu tiên cho mẫu thân hắn dùng thử.

Trong lúc Liễu Ngọc Như bận rộn, Cố Cửu Tư chờ Chu Diệp đưa lệnh nhậm chức cho hắn. Mỗi ngày hắn đều ở nhà, nhốt mình trong phòng đọc sách.

Hắn đọc từ sáng đến tối, tốc độ càng lúc càng nhanh. Hắn điên cuồng hấp thu mọi kiến thức mình từng bỏ lỡ, ngày ngày thúc giục bản thân phải nhanh hơn nữa.

Thời điểm duy nhất hắn ra cửa là buổi tối lúc Liễu Ngọc Như trở về. Hắn sẽ cầm đèn đến cửa tiệm đón nàng.

Hắn sợ quấy rầy Liễu Ngọc Như nên hay mang theo sách rồi ngồi xổm trước cửa tiệm, dùng ánh đèn đọc sách trong lúc chờ nàng. Thế nên Liễu Ngọc Như thường xuyên vừa ra cửa đã bắt gặp công tử ngồi trên bậc thang, một tay cầm đèn, một tay cầm sách. Nghe thấy tiếng nàng ra, hắn ngẩng đầu nhìn nàng, “Liễu lão bản xong việc rồi? Ta đến đón người về nhà.”

Giây phút ấy nàng sẽ cảm thấy nội tâm thật bình yên và thỏa mãn.

Hoàn thiện sản phẩm xong, bảng hiệu của cửa tiệm chính thức được treo lên. Cố Cửu Tư cũng nhận được lệnh nhậm chức.

Hắn làm tiểu binh ở huyện nha, phụ trách tuần tra mỗi ngày. Ngày đầu nhậm chức, Liễu Ngọc Như cứ nhìn quan phục đỏ xanh trộn lẫn của hắn mà cười miết. Cố Cửu Tư trừng mắt nhìn nàng một cái mới đi báo cáo.

Đây là chức vụ thấp nhất, mỗi tháng một lượng bạc. Trước kia chút tiền ấy chỉ để Cố Cửu Tư thưởng cho tiểu nhị.

Nhưng Cố Cửu Tư không định kiếm tiền; một lượng bạc với hắn là đủ rồi.

Nhà bọn họ giờ không có xe ngựa nên tất cả đều đi bộ. Cố Cửu Tư dậy từ sớm, trời chưa sáng hắn đã có mặt tại phủ nha. Sau khi vào phủ nha, hắn cầm lệnh nhậm chức đi tìm người mà Chu Diệp nói sẽ tiếp đãi hắn. Đối phương đánh giá hắn một lượt rồi nói, “Được rồi, đi thôi. Cố Cửu Tư đúng không?”

“Phải.”

“Trông nho nhã đấy,” đối phương mắt húng nói. “Ta tên Hoàng Long, chịu trách nhiệm trông coi các người, về sau người đi theo ta.”

“Làm phiền Hoàng đại ca chiếu cố.”

Đối phương đáp ứng rồi lại nhìn hắn như đang chờ cái gì. Cố Cửu Tư ngẩn người, lát sau hắn chợt hiểu. Hắn lục lọi trong tay áo, lấy ra một túi tiền. Trong túi có năm mươi văn tiền, là Liễu Ngọc Như đưa cho hắn để phòng hờ. Cố Cửu Tư nghèo rớt mồng tơi nhưng vẫn nhanh tay giao nộp, “Hoàng đại ca, Cửu Tư mới đến nên không hiểu chuyện. Hôm nay ta xin đưa chút lễ gặp mặt, chờ ta về chuẩn bị chu đáo lễ vật rồi sẽ mang tới đây.”

Hoàng Long cầm túi tiền ước lượng, hần hừ một tiếng, “Cũng hiểu chuyện đấy, đi thôi.”

Dứt lời, Hoàng Long liền dẫn hần đến phía sau của huyện nha rồi cho hần gặp những người khác.

Sau đấy Hoàng Long sắp xếp hai người một tổ đi tuần sát đường phố.

Dẫn Cố Cửu Tư đi tuần tra là một nam nhân gần ba mươi tuổi tên Vương Thông. Hần chưa cưới vợ, vóc dáng lùn hơn Cố Cửu Tư một cái đầu; hần có vẻ hơi ngửa mắt Cố Cửu Tư.

Khi nói chuyện, hần khẳng khẳng dùng phương ngữ của U Châu chứ chả chịu dùng tiếng phổ thông. Cố Cửu Tư không ngại, ngoan ngoãn đi theo sau nghe hần dạy dỗ.

“Mấy kẻ ngoại lai các người cứ có chiến tranh thì trốn đến U Châu, lúc thái bình thịnh thế lại tránh đến nơi khác hưởng thụ.”

Vương Thông vừa nói vừa liếc mắt đánh giá Cố Cửu Tư, “Trông người da dẻ mềm mại, trước kia chắc là con nhà giàu? Hiện giờ chẳng phải giống chúng ta sao, chắc, đúng là phong thủy luân chuyển.”

Cố Cửu Tư không trả lời, chỉ lẳng lặng nghe. Vương Thông thấy hần im thin thít, nói xong vài câu cũng chán nên chả buồn để ý nữa.

Vào buổi tối, Cố Cửu Tư đến cửa hàng đón Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như bận đến khuya, thấy Cố Cửu Tư, nàng ân cần hỏi thăm, “Hôm nay ổn thỏa hết chứ?” w●ebtruy●enonlin●e●com

“Khá ổn.” Nếu là trước đây, Cố Cửu Tư chắc sẽ oán giận nhưng bây giờ đã học xong che giấu cảm xúc nên nhẹ nhàng đáp, “Yên tâm, mọi người đều tốt với ta.”

Hai người vừa trò chuyện vừa về nhà.

Cửa hàng mới của Liễu Ngọc Như khai trương, nàng liền đưa đồ cho Chu Diệp để hân tặng nường của mình. Ngay hôm sau, nường hân mang theo người tới tiệm của Liễu Ngọc Như. Có thái thái của quan lớn U Châu dạo một vòng trong tiệm, tiếng tăm cửa hàng liền lan tỏa.

Sau đó Liễu Ngọc Như hợp tác với cửa hàng trang sức của U Châu; mua trang sức sẽ được tặng miễn phí son phấn. Tiếp theo nàng đưa tiền cho gánh hát để thêm lời thoại vào phân đoạn tặng son phấn đính ước trong vở kịch mới nhất.

“Bút vẽ lông mày, tay thoa son, xin gửi tương tư vào dung nhan[5] này.”

Liễu Ngọc Như xuất chiêu này, cửa hàng son phấn của nàng ngày càng đông người. Quý tộc và quan lớn có đam mê sưu tầm, đã mua sẽ mua nguyên bộ. Nam tử cũng thường xuyên ghé để mua son phấn làm lễ vật.

Muốn lấy lòng phu nhân trong nhà thì chẳng gì sánh bằng mua một bộ son phấn Tứ Quý để họ vui sướng.

Với nữ nhân mà nói, vừa mang ra hộp son phấn là đã phân cao thấp.

Yêu một nữ nhân mà ngay cả một hộp Hoa Dung cũng không mua thì nói gì tới chuyện gửi gắm tương tư.

Vì vậy nhất thời việc kinh doanh vô cùng phát đạt, cả Liễu Ngọc Như cũng chẳng ngờ được. Thậm chí nhiều món còn sắp hết hàng. Thấy hàng sắp hết, Liễu Ngọc Như liền vung tay khắc trên hộp đựng dòng chữ “bản giới hạn” rồi tăng giá lên bán tiếp.

Ngày nào Liễu Ngọc Như cũng bận đến khuya, Cố Cửu Tư xong việc liền đi đón nàng. Mỗi buổi sáng Liễu Ngọc Như kiểm tra sổ sách, đếm bạc trước mặt Cố Cửu Tư. Đếm xong, Liễu Ngọc Như hơi đặc ý, cao hứng nói,

“Cố công tử à, người nói xem, chừng nào người mới đến bản tiệm mua hộp son phấn tặng phu nhân?”

Cố Cửu Tư thấy nàng đặc chí một cách nhỏ mọn thì chịu thua, hắn chỉ biết thở dài, “Với giá cả của quý tiệm, sợ phải đợi thêm một thời gian. Phu nhân ta như thế, ít nhất ta phải mua một bộ Tứ Quý, ngài thấy đúng không?”

Liễu Ngọc Như cười ha ha ha, nàng hào hứng bảo, “Hay nha, phu nhân người có thể tự mua Tứ Quý, Bát Hoa, Thập Nhị Thì; nếu phải dựa vào người nuôi thì phu nhân người biết làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy,” Cố Cửu Tư cảm khái, “may ta khôì ngô tuần tú nên cũng chẳng thiệt cho phu nhân ta. Tại hạ sẽ kiên định ăn chén cơm chùa này.”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như dở khóc dở cười, “người có tiền đồ một chút được không?”

“Làm không nổi, không nổi đâu,” Cố Cửu Tư vội nói, “khi có tiền đồ còn phải mua Tứ Quý nữa, ta cứ ăn bám thôi.”

Liễu Ngọc Như bị hắn chọc cười, bọn họ vừa cười vừa cùng trở về. Tay áo hai người chạm vào nhau thân mật khăng khít.

Cố Cửu Tư nghiêm túc làm việc, đến ngày được phát bổng lộc tháng thứ nhất, hắn cầm thỏi bạc nhỏ kia mà cười cười. Hắn thừa dịp Liễu Ngọc Như không ở cửa hàng liền vào trong dùng thỏi bạc đó mua một bộ Tứ Quý.

Ban đêm, Liễu Ngọc Như ngẩn người nhìn bộ son phấn Tứ Quý trên bàn. Nàng lớn tiếng nói, “Cố Cửu Tư, người điên à?!”

Cố Cửu Tư đứng ở ngưỡng cửa không dám vào, “Chẳng phải ai cũng mua sao?”

Liễu Ngọc Như nửa cười nửa mếu.

“Người ta mua lấy lòng phu nhân. Người mua làm gì?”

Cố Cửu Tư do dự giây lát, hần lí nhí đáp, “Ta tưởng...người thích.”

Bút vẽ lông mày, tay thoa son, xin gửi tương tư vào dung nhan này.

Liễu Ngọc Như ngơ ngẩn. Lát sau, nàng ngượng ngùng quay đầu đi.

Nữ tử toàn thành ai mà không muốn trượng phu tặng mình món đồ này? Nhưng Cố Cửu Tư, liệu người có biết những thê tử ấy khi muốn hộp son phấn này kỳ thật họ đang mong muốn gì không?

Không phải để sau khi dùng nó thì có nhan sắc mỹ lệ, cái họ muốn chính là trượng phu gửi gắm phần tình nghĩa tương tư kia.

Liễu Ngọc Như nghĩ Cố Cửu Tư chắc không hiểu. Nàng im lặng trong chốc lát rồi mím môi bảo, “Thôi, người tiêu hết bạc cả tháng rồi, xem tháng này người sống làm sao.”

Cố Cửu Tư ngượng ngùng đáp, “Chuyện này, thì là...người vẫn bao ta ăn cơm?”

Liễu Ngọc Như phì cười, nàng chào thua, “Người nói xem, sao người lại mua về món đồ đắt đỏ thế này?”

“Ta muốn người vui.” Cố Cửu Tư mở miệng thì thầm, “Nhìn người vui, ta cũng sẽ vui.”

Lời tác giả

Liễu Ngọc Như: Từ sáng tạo sản phẩm đến viết văn chém gió, để kiếm tiền thì không có gì ta không thể làm.

Cổ Cửu Tư: Kỹ năng thiên phú của ta chính là mua, mua nữa, mua mãi.

Chú thích

[1] Khương Thái Công, hay chính là Khương Tử Nha, là khai quốc công thần nhà Chu thế kỷ XII TCN. Ông trở nên nổi tiếng trong văn hóa Đông Á qua điển tích Thái Công Diệu Ngư (Thái Công câu cá). Truyện kể Cơ Xương (người xây nền móng triều đại nhà Chu) nuôi chí lật đổ nhà Thương, đi khắp nơi tìm kiếm người hiền tài. Một hôm, lên núi Bàn Khê thấy Khương Tử Nha ngồi câu cá với một lưỡi câu thẳng. Thấy lạ, Cơ Xương mới hỏi, “Ông lão, câu cá bằng lưỡi câu thẳng thì câu sao được?” Khương Tử Nha trả lời, “Lưỡi câu bình thường chỉ câu được cá, lưỡi câu này mới câu được minh chủ.” Thấy vậy Cơ Xương mới đem những chuyện thế cuộc ra hỏi, quả nhiên Khương Tử Nha trả lời thông suốt, cho thấy những kiến giải siêu phàm. Thế là từ đó Khương Tử Nha theo phò Cơ Xương.

[2] Lưu Bị mất ba lần mới thuyết phục được Gia Cát Lượng theo mình.

[3] Nhìn mây nhớ đến xiêm áo, thấy hoa nhớ đến dung nhan; gió xuân thổi nhẹ qua hiên, sương hoa nồng nàn. Trích từ bài thơ Thanh Bình Điệu Kỳ I của Lý Bạch.

[4] Hạ lệnh nghĩa là thời tiết mùa hè. Thu thu và đông tàng là từ câu nói “thu thu đông tàng”, tức nghĩa “mùa thu gặt hái, mùa đông tồn trữ”.

[5] Bản gốc từ “dung nhan” chính là “hoa dung”, cũng là tên cửa hàng của Liễu Ngọc Như.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 43: Đệ Muội Dũng Mãnh Thiện Chiến, Thật Là Một Vị Tướng Oai Hùng

Lợi nhuận từ cửa hàng của Liễu Ngọc Như ngày càng lớn, nàng bắt đầu mời người để mở rộng sản nghiệp. Nàng cân nhắc bán thêm những sản phẩm khác, không giới hạn ở son phấn nữa; ngoài ra còn muốn gia tăng số lượng để xuất ra các châu khác chứ không chỉ bán ở Vọng Đô.

Có thể kiếm từ các châu khác, khiến người ta tới U Châu tiêu xài, mới là dạng thương nhân mà quan phủ thích.

Liễu Ngọc Như bận rộn kinh doanh, Cố Cửu Tư thì mỗi ngày chăm chỉ làm việc ở phủ nha.

Đồng sự của hắn đều chả ưa gì hắn. Thứ nhất vì hắn không phải người địa phương, thứ hai vì mọi người biết trước kia hắn là phú thương. Hắn là con phượng hoàng nghèo túng nên còn chả sánh bằng con gà, ai cũng muốn bắt nạt loại người này vì làm vậy sẽ khiến họ vui sướng.

Khi Cố Cửu Tư ăn cơm, bọn họ thích bình luận hắn chả giống nam nhân. Lúc Cố Cửu Tư cầm kiếm đi tuần tra, bọn họ lại trào phúng hắn đi đường y như một cô nương.

Nhưng mặc kệ bọn họ chửi bới Cố Cửu Tư thế nào, đều không ngăn được các cô nương thích hắn. Mỗi lần Cố Cửu Tư đi tuần tra, trên đường sẽ xuất hiện rất nhiều cô nương ở phía sau lặng lẽ dõi theo. Việc này càng khiến người xung quanh hắn tức giận hơn.

Cố Cửu Tư ở phủ nha bị cô lập nhưng hãn chẳng hề than thở. Lúc Chu Diệp ghé qua rồi hỏi thăm hãn, Cố Cửu Tư đáp, “Khá tốt.”

Chu Diệp cười cười, “Lần trước cha ta hỏi về ngươi, ta bảo mình thu xếp cho ngươi một công việc, ông ấy còn mắng ta.”

“Sao lại mắng huynh?” Cố Cửu Tư ngờ ngợ hỏi.

Chu Diệp ngượng ngùng, “Ta lén thu xếp chức vụ này cho ngươi chứ không nói qua với cha ta. Cha ta biết liền mắng ta làm trẻ nãi tiền đồ của ngươi.”

Chu Diệp nhìn bốn phía mới nói tiếp, “Cha ta bảo Phạm thúc thúc muốn ngươi làm gương tốt, nhưng không phải là tấm gương đi buôn bán với quan phủ. Người quyền góp tiền, chúng ta cho người được lợi, vậy thành ra người dùng tiền đi nịnh nọt. Nếu để thương nhân khác biết thì chẳng phải họ sẽ bắt chước sao? Phạm thúc thúc muốn ngươi đóng vai một thương nhân thiện lương, cao quý, vì quan phủ mà từ bỏ hết gia tài. Nên lúc trước cha ta nói các người không thể sống quá sung sướng, phải chịu khổ một chút, để mọi người nhìn mà cân nhắc. Về sau chiến sự ổn định rồi bàn luận công lao thì mới là khởi đầu của ngươi. Lúc đó ngươi có tiếng nhân nghĩa, cha ta sẽ trực tiếp đề cử ngươi làm quan, như vậy xuất phát điểm của ngươi mới cao. Hiện tại ta cho ngươi làm tiểu binh, chức vụ nửa nạc nửa mỡ này làm ngươi lãng phí thời gian, thà ở nhà đọc sách còn hơn.”

Cố Cửu Tư cười không đáp, Chu Diệp thở dài, “Ta khiến ngươi bị ảnh hưởng rồi.”

“Sao Chu huynh nói thế?” Cố Cửu Tư lắc đầu, “Huynh biết điểm yếu nhất của ta không phải đọc sách mà? Cái ta kém nhất là đạo lý đối nhân xử thế, là bản lĩnh giao tiếp với người khác. Huynh cho ta bắt đầu từ tầng thấp nhất để mài giũa tính nết mới là đúng đắn. Nói như cha huynh, nếu ta vừa bắt đầu làm quan đã có địa vị cao mà không cần bò từ dưới lên, ta sẽ không

thể hiểu cách giao tiếp với những người ở vị trí này, về sau chỉ biết ăn thiệt thôi.”

“Suy cho cùng, trên đời này, đa phần vẫn là người bình thường. Ta rất hài lòng với sắp xếp của huynh. Ta chỉ lo lắng hiện giờ nội tử kinh doanh sản nghiệp có ảnh hưởng đến kế hoạch của Phạm đại nhân không?”

“Không sao hết,” Chu Diệp xua tay, “mọi người đều biết đệ tức[1] dựa vào bản lĩnh cá nhân để có chỗ đặt chân, chẳng liên quan gì tới ta cả. Hiện nay mọi người đều khen đồ của muội ấy dùng tốt. Nương ta mỗi ngày ép ta đưa sản phẩm mới nhất, khi về người nhớ thay ta nói vài câu với muội ấy.”

“Huynh yên tâm.” Cố Cửu Tư cười nói, “Ta sẽ nói với nàng.”

Khi nói, trong mắt Cố Cửu Tư mang theo ấm áp. Chu Diệp đứng cạnh thấy vậy bèn nhìn chằm chằm mà hỏi, “Ta cảm thấy gần đây tình cảm giữa người và đệ tức còn khăng khít hơn trước?”

“Hả?” Cố Cửu Tư ngẩn người. Lát sau, hắn khẽ tăng hắng rồi mất tự nhiên đáp, “Có lẽ vậy. Đạo này ta thấy nàng bận rộn, càng nhìn càng cảm thấy nàng khác với tưởng tượng của ta. Chu huynh, thành thật mà nói,” Cố Cửu Tư ngượng ngùng mấp máy môi rồi cười, “trước kia ta phần lớn thấy áy náy, cảm tưởng mình đã hại nàng nên cần phải tốt với nàng. Nhưng thời gian qua, ta thấy nàng vui vẻ thì bản thân cũng vui vẻ; vì vậy ta muốn làm chuyện khiến nàng sung sướng. Ta chẳng biết liệu có thể gọi đây là tình cảm khăng khít không, song so với hồi trước thì ta quả thật đã gần gũi hơn với nàng.”

“Người nói vậy lại khiến lòng ta hơi khó chịu,” Chu Diệp thở dài.

Cố Cửu Tư thấy lời hắn nói có chút kỳ quặc, trên mặt Chu Diệp lộ vẻ thiếu thoải mái, “Năm nay ta đã hai mươi hai, năm nào ta cũng bên ba bên ngoài mà chẳng gặp được người tri kỷ. Nghe người nói thế, ta thật muốn tìm người thành thân ngay. Nhưng để thành thân thì phải là người mình

thích. Chả biết tới bao giờ ta mới giống Cửu Tư, gặp được người lưỡng tình tương duyệt[2].”

Lời này khiến Cổ Cửu Tư dờ người.

Với hăn mà nói, cụm từ “lưỡng tình tương duyệt” thật xa lạ. Hăn vội lắp bắp. “Không, không, không, ta và Ngọc Như... Cũng không phải... Thật không phải...”

Lời phủ nhận của hăn làm Chu Diệp chả hiểu gì hết. Cổ Cửu Tư nghĩ ngợi rồi kể đầu đuôi mọi chuyện cho Chu Diệp. Hăn thở dài, “Vì vậy mối quan hệ giữa ta và Ngọc Như không như huynh nghĩ đâu. Nói thật, mẫu người ta thích trước giờ khác Ngọc Như. Nàng quá dịu dàng, điềm đạm nho nhã; ta thì thích một cô nương dám yêu dám hận, khoa trương, và thích làm càn một chút.”

“Ngọc Như là cô nương tốt,” Cổ Cửu Tư vừa lắc đầu vừa giải thích, “nhưng không phải mẫu người ta thích.”

“Nói cũng đúng.” Chu Diệp cẩn thận ngẫm lại, gật đầu bảo, “So với tính cách của người thì đệ tức quá hòa nhã, có vẻ không phải dạng người thích thật. Nhưng trong lòng các người có đối phương, thế đã tốt hơn nhiều mấy đôi phu thê như người đứng nước lã.”

Hai người đang nói chuyện, một tiểu ăn mày bỗng xuất hiện sốt ruột báo tin cho Cổ Cửu Tư, “Đại ca, nguy to rồi. Đổ đại nương, Đổ đại nương dẫn người đi gây rối cửa tiệm của tâu tử!”

Vừa nghe lời này, Cổ Cửu Tư gấp tới mức nhắc chân lên liền chạy như điên tới cửa tiệm của Liễu Ngọc Như. Chu Diệp theo sát phía sau hăn, Cổ Cửu Tư cuống cuống nói, “Tính nàng mềm yếu, Đổ đại nương lại là một bát phụ, nàng chắc chắn sẽ bị thiệt thòi!”

Đổ đại nương là tú bà của Hạnh Hoa Lâu.

Bà ta xuất thân thanh lâu, lớn lên trong môi trường vàng thau lẫn lộn. Khi còn trẻ, bà ta có thể đứng trên đường mắng chửi một nam nhân đến phát khóc. Bà ta không phải dân Vọng Đô nhưng có thể mở thanh lâu thì cũng coi như là nhân vật chẳng tầm thường.

Bà ta là bạn tốt với Dương Như – lão bản của cửa hàng son phấn Dương thị. Hiện giờ son phấn của Liễu Ngọc Như cực nổi danh trong thành, ảnh hưởng đến lợi nhuận của Dương Như. Vì vậy Dương Như quyết định nhờ Đỗ đại nương cố ý đến chỗ Liễu Ngọc Như gây rối.

Đỗ đại nương biết Liễu Ngọc Như. Bà ta đã đi dò hỏi; nàng là một tiểu phụ nhân mới xuất giá chưa bao lâu đã phải chạy từ Dương Châu đến đây tị nạn. Tiểu cô nương xuất thân từ thế gia vọng tộc, tuổi còn nhỏ, nói chuyện luôn có nguyên tắc thì da mặt đảm bảo mỏng. Dưới trướng Đỗ đại nương trùng hợp có “nữ nhi” ăn tôm sông bị dị ứng, trên mặt nổi rất nhiều cục u. Nên bà ta trực tiếp mang cô nương đó đến cửa tiệm Hoa Dung mà ngồi xuống kêu oan.

Liễu Ngọc Như ở nhà nghe tin Đỗ đại nương tới gây sự liền vội vã chạy đến. Lúc tới nơi, nàng thấy một đám oanh oanh yến yến vây quanh cửa tiệm Hoa Dung. Đỗ đại nương đứng đằng trước, túm lấy Ân Hồng không cho nàng ấy đi vào rồi quát, “Cô nương chúng ta dùng son phấn của các người mới bị thế này, các người không bồi thường tiền à?”

“Ngài chờ một lát,” Ân Hồng bị nhiều người bao vây nên hơi hoảng loạn, “chuyện này chờ đông gia[3] chúng ta tới giải quyết.”

“Gượng đã, đông gia các người không dám gặp người sợ là có tật giat mình, để người ra mặt lấy lệ. Cô nương nhà ta dựa vào gương mặt này để ăn cơm, tuổi còn trẻ đã khổ thế này thì sao sống nổi?”

“Không phải,” Ân Hồng quýnh quáng bảo, “đông gia ta đang trên đường tới...”

“Son phần của cửa tiệm Hoa Dung tàn phá nhan sắc, nhân viên còn ức hiếp khách hàng!” Đổ đại nương hoàn toàn không cho Ấn Hồng cơ hội nói chuyện, gân cổ lên gào, “Xảy ra chuyện mà chả ma nào xử lý, để cô nương đang sống sờ sờ nát mặt, mọi người đi qua phân xử giùm ta.”

Giọng Ấn Hồng nhỏ xiu, lại luôn bị Đổ đại nương ngắt lời. Người xung quanh đâu nghe thấy Ấn Hồng nói, chỉ nghe tiếng Đổ đại nương hò hét. Lại thêm một cô nương trẻ tuổi mặt nổi u trông rất thống khổ, trong lòng mọi người bắt đầu thiên vị mà chỉ trỏ Ấn Hồng.

Lúc Liễu Ngọc Như xuống xe ngựa liền chứng kiến cảnh tượng như vậy. Nàng cấp bách ra mặt, nói với Đổ đại nương, “Vị đại nương này, ta là đồng gia của Hoa Dung, họ Liễu...”

“Ta thêm vào quan tâm người họ Liễu hay họ Hoa, hôm nay người phải bồi thường tiền! Cô nương nhà ta nát mặt, đời này coi như xong! Bồi thường bao nhiêu tự người tính toán!”

Ấn Hồng hơi sợ, nàng ấy thì thảo với Liễu Ngọc Như, “Phu nhân, nữ nhân này quá khó chơi, bồi thường tiền coi như xong...”

Liễu Ngọc Như trầm mặc không trả lời.

Bồi thường tiền thì đơn giản nhưng nếu làm sẽ chứng minh sản phẩm của nàng có vấn đề. Hơn nữa nàng rất có tiếng tăm, khiến mọi người cảm thấy Hoa Dung là cửa hàng cao cấp. Nhóm nữ tử này ăn nói thô bỉ, thân phận cũng...

Chuyện này mà xử lý không tốt, ấn tượng của mọi người về Hoa Dung sẽ là loại sản phẩm mà nữ tử như thế cũng dùng được. Đến lúc ấy chưa chắc mọi người vẫn xem Hoa Dung là tiêu chí cho cuộc sống tốt đẹp.

“Mở miệng coi!” Đổ đại nương thấy Liễu Ngọc Như lặng thinh liền từng bước ép sát, “Sao, muốn quỵt à?!”

“Đỗ đại nương,” Liễu Ngọc Như suy tư một lát liền phục hồi tinh thần rồi cất tiếng, “nếu đây là trách nhiệm của cửa hàng nhà ta thì dĩ nhiên nên bồi thường. Nhưng trước khi bồi thường, ta cần biết rõ...”

“Người không muốn bồi thường chứ gì?!”

Đỗ đại nương lên giọng, giận dữ lớn tiếng mắng, “Con dĩ nhỏ nhà người thật mồm mép, mọi người nghe xem ả nói gì? ả nói không phải trách nhiệm của ả! Dùng đồ của người bị nát mặt, không phải lỗi của người chẳng lẽ là lỗi của cô nương ta? Con ranh người chưa đủ tư cách...”

Đỗ đại nương nói một tràng những câu khó nghe vô cùng, Liễu Ngọc Như nghe mà mặt hết đỏ lại trắng.

Những lời thô tục nàng nghe trước giờ còn chưa nhiều bằng lúc này.

Khi Đỗ đại nương mắng người, thanh âm chói lói lẫn sắc bén. Ban đầu bà ta còn nói đôi ba câu đạo lý, sau chỉ còn lời thô tục của phường chợ búa.

Người ven đường vừa nghe Đỗ đại nương mắng vừa nhìn mặt Liễu Ngọc Như đỏ lên, nàng tức giận đến cả người đều run. Bọn họ không tự chủ được mà cười ầm ĩ.

Tiếng chửi mắng của Đỗ đại nương theo một loại tiết tấu khó nói thành lời, người xung quanh còn cười ha hả, Liễu Ngọc Như phần nộ tới câm nín.

Nếu Đỗ đại nương là người nói lý, nàng còn có thể nói vài câu, song Đỗ đại nương giở trò như thế, nàng... Nàng... Nàng phải làm gì đây?

Người bu vào xem ngày càng nhiều, Liễu Ngọc Như cảm thấy khó thở.

Ấn Hồng vội vã khuyên, “Phu nhân, thôi thôi, chúng ta đưa tiền đi. Đừng động vào loại người này.”

Liều Ngọc Như nhấp môi không nói lời nào, nàng nhìn chăm chăm Đổ đại nương. Đổ đại nương ngồi xếp bằng ở cửa, chu mỏ ra rồi bắt đầu kể lễ “tình sử” của Liều Ngọc Như. Bà ta nói cửa hàng son phấn của Liều Ngọc Như phát lên vì sau lưng có một đôi tay ngàn người gối, đôi môi đỏ vạn người nếm.

Ấn Hồng phần nộ muốn mắng Đổ đại nương nhưng bị bà ta nói mấy câu liền xấu hổ trở về.

Ấn Hồng uất ức khóc thành tiếng. Liều Ngọc Như đứng ở cửa; nàng siết chặt nắm đấm, nhắm mắt lại, hít thở sâu.

Nàng không thể hoảng sợ.

Với loại người vô lại này, nàng càng chẳng thể hoảng sợ.

Bà ta la lối khóc lóc, nàng phải hung hăng hơn bà ta.

Bà ta mắng chửi người, nàng phải dữ dội hơn bà ta.

Bà ta chẳng phải ý vào miệng bự để nói lời dơ bẩn sao? Nàng không thèm để ý mấy lời thô tục, giọng nàng còn lớn hơn bà ta.

Liều Ngọc Như siết chặt tay, hạ quyết tâm.

Nàng đột ngột mở mắt, vọt vào trong tiệm lấy chổi rồi xông ra và hướng đến Đổ đại nương mà đánh!

Đổ đại nương vừa thấy Liều Ngọc Như cầm chổi xông tới liền vội vàng đứng dậy gào, “Đánh người! Giết người!”

“Ta đánh chính là bà nương[4] xảo trá ngậm máu phun người nhà người!” Liều Ngọc Như rống lên.

Tiếng rống này của nàng có lẽ là thanh âm lớn nhất trong đời mà miệng nàng phát ra.

Đỗ đại nương đuổi tay muốn giật chổi từ tay Liễu Ngọc Như song động tác của nàng vô cùng linh hoạt; nàng dùng chân đá, bắt đầu đánh nhau với Đỗ đại nương.

Các cô nương ở đây nhìn đáng vẻ liễu mạng của Liễu Ngọc Như bèn rối rít giải tán.

Đỗ đại nương bị nàng đuổi đánh, bà ta vừa chạy vừa kêu, “Ta lớn tuổi như vậy mà người cũng xuống tay, người là đồ phụ nhân ti tiện, tâm địa rắn rết!”

“Vẫn tốt hơn miệng chó của người!”

Liễu Ngọc Như lập tức đánh trả, giận dữ nói, “Ngoài mắng chửi người còn biết làm gì?! Dẫn theo kỹ nữ mà dám đến chỗ chúng ta gây rối, người coi ta là quả hồng mềm dễ bóp chắc?!”

“Nếu người có lý vậy để nàng ta cùng ta đi kiểm tra! Các người mua hàng của chúng ta? Dùng loại sơn phấn nào, dùng như thế nào, tại sao lại nổi u. Hàng của chúng ta không phải ai cũng có thể mua, người nói người mua vậy đưa bằng chứng ra đây! Người không dám đưa, cũng chẳng dám đi khám bệnh, chỉ dám đứng ở cửa la lối khóc lóc, còn không phải do Dương Như bảo người tới diễn kịch gây sự sao?”

“Cao tuổi rồi, không kiểm nổi tiền, chỉ biết chơi trò lòng dạ hẹp hòi; đáng đời ở tuổi này còn phải sống chật vật như thế. Loại người như người và Dương Như sẽ nghèo cả đời! Đã nghèo, đã già, còn ác độc, nhìn mặt các người đủ khiến ta ghê tởm!”

“Con đĩ nhỏ mồm mép giáo hoạt, bà già này sắp tin người tới nơi.”

“Mụ già xảo trá đừng vội ăn nói xằng bậy. Ta đã bỏ tiền mua miếng đất phong thủy tốt ở bãi tha ma, người tranh thủ thời gian mà nằm dưới đất vàng; mùa đông sắp tới, không có đất chôn sợ xương cốt người đóng băng hết!”

...

Hai bên vừa đuổi đánh vừa chửi rủa. Ấn Hồng tới hỗ trợ, cô nương hai phe loạn lên, đánh nhau ồn ào trước cửa tiệm.

Trong đám người, Liễu Ngọc Như dẫn đầu. Nàng mang khí thế hùng hực cầm chổi đánh, rất có dáng đại tướng.

Một khi mở miệng chửi người thì sau đó muốn mắng cũng dễ hơn rất nhiều; nàng đã học theo trong lúc ăn chửi. Khi Cố Cửu Tư chạy đến liền thấy Liễu Ngọc Như tay cầm chổi, dẫn theo người đuổi đánh Đồ đại nương. Miệng nàng tuôn ra một tràng chửi rủa đầy giận dữ, “Mụ già xảo trá đoán mệnh đứng lại cho ta, hôm nay ta không làm người khóc lóc quay về thì ta chẳng phải họ Liễu!”

Cố Cửu Tư nghe những lời này, lại nhìn cảnh tượng lộn xộn trước mặt, hăn cảm thấy như sét đánh giữa trời quang. Hăn chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ.

Chu Diệp chạy theo hăn cũng gây người, hai nam nhân khiếp sợ chứng kiến hết thảy. Lâu thật lâu sau, Chu Diệp nuốt khan, “Cửu Tư, đệ muội dũng mãnh thiện chiến, thật là một vị tướng oai hùng!”

Lời tác giả

[Rap hát nhỏ]

Cố Cửu Tư: Ta thích cô nương đẹp rạng rỡ, sôi nổi, khoa trương, thích làm càn, và dám yêu dám hận.

Liều Ngọc Như: Cối Cửi Tư, lão nương tới đây!

Cối Cửi Tư: ... Không... Không phải như thế.

Dòng đời xô đẩy có thể biến một cô nương thành người phụ nữ đánh đá.

Tình yêu lại có thể biến một người phụ nữ đánh đá thành người phụ nữ đánh đá dễ thương.

Chú thích

[1] Em dâu.

[2] Hai bên đều có tình cảm với nhau.

[3] Chỉ ông chủ.

[4] Tiếng gọi người phụ nữ hạ lưu.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 44: Tốt Đến Cờ Nào? Tốt Đến Mức Muốn Sống Cùng Người Cả Đời

“Tướng cái khỉ gì!” Cố Cửu Tư lao vào đám người, từ phía sau kéo ra nữ nhân đang túm lấy Liễu Ngọc Như. Hắn nổi giận quát, “Dừng tay hết cho ta!”

Cố Cửu Tư là đại nam nhân nên trông hắn rất bắt mắt khi đứng giữa một nhóm nữ nhân. Tiếng rống của hắn khiến mọi người ngừng lại.

Bên Liễu Ngọc Như ít người, tổng cộng chỉ có năm người; còn Đổ đại nương mang theo mười mấy cô nương. Nhờ Liễu Ngọc Như xuống tay tàn nhẫn nên mới không thua về mặt khí thế. Song hai bên hỗn chiến vẫn ra kết quả cực kỳ khó coi; tóc Liễu Ngọc Như rối bù, quần áo cũng xộc xệch nhăn nhúm. Cố Cửu Tư ở đây càng khiến nàng cảm thấy chật vật, nhưng nàng không thể lùi bước; cả đánh lẫn chửi đều làm rồi, giờ mà thối lui thì uổng phí nỗ lực này giờ.

Vì vậy nàng cầm chổi, nhìn Đổ đại nương ở bên cạnh mà nói, “Hôm nay ta nhất định phải làm cho rõ trắng đen. Đi, chúng ta đi công đường!”

“Đi công đường làm gì!” Đổ đại nương thấy Cố Cửu Tư trong quan phục của phủ nha đứng cạnh Liễu Ngọc Như thì lập tức bảo, “Ta biết rồi, người tìm người trợ giúp chứ gì? Đây là tên nam nhân người chim chuột với đến chống lưng cho người đúng không?”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền nhú mày, hắn lạnh lùng nói, “Ta là trượng phu của nàng.”

“Ồ, trượng phu á,” giọng Đỗ đại nương mang theo châm biếm, “không biết là trượng phu nào đây...”

Bà ta chưa dứt lời, Liễu Ngọc Như đã giơ chổi lên định đánh. Cố Cửu Tư chẳng đợi Liễu Ngọc Như xuống tay, hăn trực tiếp đè lại Đỗ đại nương rồi dùng xích sắt trói bà ta.

Động tác hăn cực nhanh, khi Đỗ đại nương hoàn hồn đã bị Cố Cửu Tư kéo đi. Hăn dứt khoát nói, “Cùng ta đi huyện nha.”

“Huyện nha gì ở đây! Cứu mạng, quan binh ý thế hiếp người!” Đỗ đại nương hô to.

Liễu Ngọc Như lập tức cắt ngang, “Nếu không có tật giật mình thì sao không dám đi?! Người nói cô nương của người dùng son phấn từ tiệm ta nên bị nát mặt, chúng ta tới công đường đối chất!”

Lời này khiến nữ tử nổi u trên mặt lập tức thối lui. Ân Hồng nhanh tay tóm lấy nàng ta, lớn tiếng kêu, “Phu nhân, nàng ta muốn chạy!”

“Chạy? Chột dạ à?” Liễu Ngọc Như cười lạnh lẽo, “Không có tật giật mình thì người chạy làm gì?”

“Ta...ta mắc quá, không được sao?” cô nương kia run rẩy đáp.

Ân Hồng kéo nàng ta, “Tiệm chúng ta có nhà xí, ta dẫn người đi!”

Cô nương kia nào dám một thân một mình để Ân Hồng dẫn vào tiệm Hoa Dung? Nàng ta gấp gáp nói, “Ta không cần!”

“Nếu bị oan thì tìm quan lớn khiếu nại.” Cố Cửu Tư đã hiểu chuyện gì xảy ra, hăn bình tĩnh bảo, “Đỗ đại nương, đi thôi.”

Nói rồi hăn lôi Đỗ đại nương đi về phía huyện nha.

Liễu Ngọc Như nhanh chân dẫn người đi, người của Đỗ đại nương thấy vậy cũng nối đuôi theo.

Đỗ đại nương vừa đi vừa mắng. Cổ Cửu Tư chả hề dao động; mặt hăn lạnh tanh, hăn không nói lời nào, chỉ giữ chặt Đỗ đại nương chẳng chút buông lỏng.

Tới huyện nha, Hoàng Long thấy Cổ Cửu Tư dẫn người đến thì bất mãn. Hăn khó chịu chất vấn, “Người gây chuyện gì đây?”

Hăn là khách quen của Đỗ đại nương, bà ta thấy Hoàng Long thì mắt sáng rực rồi mừng rỡ hô, “Hoàng gia, mau cứu mạng!”

“Thả người ngay!” Hoàng Long vội nói, “Người làm...”

“Thả ai?” Chu Diệp đi ra từ phía sau.

Hoàng Long thấy Chu Diệp liền cuống quýt nịnh nọt, “Chu công tử!”

“Vừa rồi ta đi ngang qua thấy hai nhóm nữ tử ẩu đả bên đường rồi vị đại nương này bị đưa tới công đường, nên ta tới đây xem. Trần đại nhân đâu?” Chu Diệp nhìn lướt qua, “Còn ở đây không?”

Hoàng Long gật đầu lia lịa rồi đi mời huyện lệnh đến.

Huyện lệnh vừa thấy Chu Diệp thì vội vàng hành lễ trước mới bắt đầu thăng đường.

Đỗ đại nương trong lòng luống cuống, bà ta quỳ trên mặt đất khóc rống.

Một đám oanh oanh yển yển khóc ầm ĩ, mọi người đau cả đầu.

Liễu Ngọc Như mang theo người quỳ trên đất, nàng siết tay, cũng là đáng vẻ cực kỳ ảm ức. Người bên cạnh khóc long trời lở đất, Liễu Ngọc

Như khóc tựa mưa rơi trên hoa lê. Người tới xem xử án nhìn Đỗ đại nương rồi lại nhìn Liễu Ngọc Như, trong lòng họ dần có thiên vị.

Huyện lệnh hô im lặng vài lần, Đỗ đại nương mới thôi. Sau đấy bắt đầu thẩm án, hai bên đều kể lại một lượt chuyện này. Huyện lệnh hỏi Đỗ đại nương trước, “Đỗ đại nương, người có chứng cứ đây là do son phấn của nàng ấy gây ra không?”

“Chúng ta mua son phấn của ả, tô lên thì bị như vậy, cô nương trong tiệm nhà ta đều có thể làm chứng! Đại nhân, nếu chuyện này chả liên quan tới ả, chúng ta đâu cần náo loạn đến thế!”

Đỗ đại nương than thở khóc lóc, huyện lệnh nhìn về phía Liễu Ngọc Như, “Người có giải thích gì cho lời của Đỗ đại nương không?”

“Đại nhân,” Liễu Ngọc Như sụt sịt mũi nhưng thanh âm vô cùng rành mạch, “dân nữ cảm thấy nếu Đỗ đại nương chỉ trích son phấn của ta thì phải giao chứng cứ. Chứng cứ cần có hai yếu tố then chốt: thứ nhất, bọn họ phải chứng minh được khuôn mặt của nàng kia là do thành phần trong son phấn gây nên; thứ hai, bọn họ cũng phải chứng minh thành phần ấy có trong son phấn của ta và họ đã sử dụng sản phẩm theo hướng dẫn. Đỗ đại nương hiện tại chỉ có nhân chứng, mà những người này đều là cô nương trong tiệm của bà ta nên không đáng tin.”

Huyện lệnh nghe thế liền gật đầu, Liễu Ngọc Như nói tiếp, “Vì vậy dân nữ khẩn cầu huyện lệnh phái người tới xem xét vết thương trên mặt nữ tử này. Xét nghiệm thương tích trước để xem là chứng bệnh gì, sau đấy mời bọn họ đưa son phấn đã dùng ra để kiểm tra thành phần.”

“Được,” huyện lệnh đáp ứng, “người nói có lý. Người đâu, gọi đại phu tới và trình vật chứng lên.”

Lời này khiến Đỗ đại nương tức khắc hoảng sợ song việc đã đến nước này, bọn họ cũng không thể lùi bước nên chỉ đành im lặng chờ.

Son phấn và đại phu đều được đưa tới. Đại phu kiểm tra nữ tử nổi u trên mặt trước rồi mới lấy son phấn ra ngửi một chút.

Tất cả mọi người quan sát đại phu bận rộn. Lát sau, đại phu xoay người lại, cung kính nói, “Hồi bẩm đại nhân, mọi việc đã sáng tỏ. Theo kinh nghiệm của lão phu, cục u trên mặt vị nữ tử này hẳn là do dị ứng tôm sông gây ra.”

“Người...người nói bậy!” nàng ta cuống cuồng phản bác.

Sắc mặt đại phu vẫn điềm tĩnh, ông quả quyết, “Thứ nhất, vết thương trên mặt nữ tử này giống hệt tình trạng dị ứng tôm sông. Thứ hai, lão phu ngửi thấy mùi thuốc trên người nàng ấy; trong mùi thuốc này có hai loại thuốc thường dùng để trị chứng bệnh kia. Như vậy đủ thấy nữ tử này vốn biết nguyên nhân thật sự gây bệnh cho mình.”

Nghe được lời này, Liễu Ngọc Như lập tức thư thái hơn nhiều.

Đỗ đại nương sốt ruột liền la hét mắng chửi, huyện lệnh giận dữ nói, “Làm càn! Kéo xuống vả miệng cho ta!”

Đỗ đại nương bị quát thì rụt cổ lại rồi im re. Đại phu nói tiếp, “Ta cũng đã xem qua thành phần son phấn, đều là nguyên liệu lành tính, không có gì bất ổn.”

Ông vừa dứt lời, mọi người đã hiểu tường tận sự việc. Liễu Ngọc Như nhìn qua hộp son phấn, nàng cau mày rồi đứng dậy.

Nàng cúi đầu cầm lấy hộp son phấn lật tới lật lui. Lát sau, nàng bật cười, “Đại nhân, còn một chuyện nữa.”

Nàng đặt hộp son phấn lên bàn, bình tĩnh khẳng định, “Hộp son phấn này không phải của tiệm chúng ta.”

“Người nói bậy!” Nữ nhân nổi u trên mặt gào, “Đây là ta tự mình nhờ người đi mua!”

“Thật xin lỗi cô nương,” Liễu Ngọc Như bình thản nói, “tiệm chúng ta sản xuất son phấn số lượng có hạn, mỗi hộp đều được đánh số trong danh sách. Ta nhớ rõ số của hộp này là bán cho vị phu nhân nào đó. Mà thiết kế của chiếc hộp này ban đầu dành cho Đông Tàng, sau đổi lại thành Thu Thu. Người xem, ở đây thiếu một góc, đây là đặc điểm của nhóm hàng này. Nhưng hộp son phấn của người vẫn đề Đông Tàng nên nó là hàng giả.”

Lời này khiến mọi người trầm mặc. Liễu Ngọc Như đưa mắt nhìn người xung quanh, thản nhiên bảo, “Mua không nổi thì cũng đừng mua hàng giả. Tốn tiền là chuyện nhỏ, nếu bị nát mặt mới thật sự đáng tiếc.”

Sự việc lộ ra chân tướng, chả ai dám hé răng gì nữa. Đổ đại nương bị đánh hai mươi gậy, phải có người nâng trở về.

Giờ cũng là lúc Cố Cửu Tư hoàn tất công việc hàng ngày, hẩn cáo biệt Chu Diệp xong liền đưa Liễu Ngọc Như về.

Liễu Ngọc Như đi phía trước, Cố Cửu Tư đi đằng sau. Hai người không ai nói câu nào, Cố Cửu Tư lặng lẽ dõi theo bóng dáng của cô nương trước mặt.

Tóc tai nàng rối bù, quần áo lộn xộn, hoàn toàn chẳng còn đáng vẻ nhã nhặn mọi khi. Không biết vì sao, Cố Cửu Tư nhìn nàng mà trong lòng khó chịu. Nàng đang đi bỗng dừng lại, đưa lưng về phía hẩn mà khàn khàn lên tiếng, “Hôm nay để người chê cười, chắc lang quân sợ lắm?”

Cố Cửu Tư im lặng, Liễu Ngọc Như khổ sở sụt sịt mũi, “Ta cũng biết làm vậy thật khó coi nhưng ta hết cách rồi; nói lý thì bà ta lại cảm thấy ta dễ bị bắt nạt. Nếu hôm nay ta không cho bọn họ biết mình chẳng phải người dễ bị ức hiếp thì về sau sẽ càng có nhiều kẻ đến gây chuyện.”

“Tiệm ta thiếu người, bọn họ đông người. Ta nhỏ bé, bọn họ đánh đá. Khí thế mà thua nữa thì bọn họ sẽ càng thấy ta dễ bị ăn hiếp. Ta biết người thất vọng nhưng ta đâu còn biện pháp khác.”

Liễu Ngọc Như vừa nói vừa thấy mũi chua xót. Nàng ẩm ực tới nỗi muốn gào khóc.

Nàng biết làm vậy rất khó coi, làm vậy mất hết cả thể diện. Nhưng nàng phải làm sao đây?

Tú tài gặp quan binh[1], ngoại trừ rút đao bịt miệng đối phương triệt để thì nàng còn biết làm gì bây giờ?

Nàng cúi đầu, nhỏ giọng nức nở, giơ tay gạt nước mắt.

Cố Cửu Tư nghe vậy liền tiến lên phía trước, ôm nàng vào lòng.

“Ta không thất vọng,” hắn thì thầm an ủi, “ta cảm thấy người thật sự rất đáng yêu.”

“Người nói vậy.” Liễu Ngọc Như khóc đến thở hổn hển, “Ta mắng chửi người khác, còn chửi khó nghe vô cùng. Ta còn lấy chổi đánh bà ta nữa.”

“Đáng đánh.” Cố Cửu Tư xen ngang, “Ta thấy người đánh cực kỳ khí thế, mắng cũng rất quyết liệt.”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như dùng mu bàn tay lau nước mắt, nàng khụt khịt, “người không cần an ủi ta.”

“Ta đâu phải đang an ủi người.” Cố Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như khóc như vậy liền nhin không được mà cúi đầu nhẹ nhàng hôn mặt nàng. Hắn vô thức nói, “Thật sự đáng yêu vô cùng.”

Liễu Ngọc Như cứng đờ, tiếng khóc của nàng ngưng bật. Cố Cửu Tư nhìn bộ dạng của nàng thì bật cười.

Hắn kéo tay nàng, dịu dàng bảo, “Chúng ta về nhà nhé?”

Liễu Ngọc Như đứng bất động, nàng giống một đứa bé đang nũng nịu.

Cố Cửu Tư ngồi xổm xuống, quay đầu nhìn nàng, “Hay để ta công người?”

Liễu Ngọc Như không trả lời, Cố Cửu Tư công nàng đi. Liễu Ngọc Như dựa vào lưng hắn, mặt nhìn về phía vách tường của con hẻm cạnh bên.

Cố Cửu Tư vừa công nàng vừa ôn hòa nói, “Ngọc Như, người trải qua cực khổ, bị cuộc sống thách thức nhưng vẫn giữ tấm lòng nguyên vẹn mới là đáng yêu nhất.”

“Ta ấy à, chẳng quan tâm người hiền lành hay khó coi, ta chỉ quan tâm người có bị ức hiếp hay không.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như cảm thụ được độ ấm từ tấm lưng của nam nhân này. Dưới ánh trăng, chiếc bóng của họ kéo dài thật dài.

“Lúc ta có mặt, dĩ nhiên ta sẽ bảo vệ người. Nhưng khi ta vắng mặt, ta thà người đánh đá một chút để tự bảo vệ mình. Trước khi tới nơi, đầu óc ta trống rỗng suốt đường đi, chỉ sợ người bị tổn thương. Nhưng lúc đến rồi chứng kiến người lợi hại như vậy, lòng ta cao hứng cực kỳ.”

Cố Cửu Tư quay đầu nhìn nàng, cười nói, “Nương tử nhà ta giỏi quá.”

Liễu Ngọc Như được hắn khen thì bỗng thấy thẹn thùng.

Nàng dựa vào lưng Cố Cửu Tư, một lúc lâu sau nàng mới thì thầm, “Cảm ơn người.”

“Cảm ơn cái gì?” Cố Cửu Tư nhẹ nhàng hỏi.

Liễu Ngọc Như nhỏ giọng đáp, “Cảm ơn người đã bao dung ta.”

Cố Cửu Tư ngấn người. Lát sau, hần chậm rãi mở miệng, “Ta nên nói một câu thật xin lỗi với người.”

“Xin lỗi gì cơ?”

“Vì không thể che mưa chắn gió cho người, còn để người tự mình đối mặt gian nan vất vả.”

Cố Cửu Tư khẽ than thở, hần tự giễu, “Đáng lẽ ta phải thay người đối mặt với mọi chuyện.”

Lời này của hần khiến Liễu Ngọc Như khẽ cười, “Người có thể bao dung ta đi đối mặt với hết thảy, đồng ý để ta biến thành một nường tử chả hay ho chút nào là đã tốt lắm rồi.”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như dựa sát vào lưng hần, nghiêm túc nói, “thành thật thì ta chẳng vui sướng gì khi làm tiểu thư khuê các. Ta dựng nên Hoa Dung, ta tự tay kiếm tiền rồi phát tiền cho mọi người, được mọi người công nhận, đấu thắng Đồ đại nường... Ta cảm thấy thật hạnh phúc.”

“Lúc mọi người gọi ta là Liễu lão bản hay Liễu chường quầy, ta còn sung sướng hơn khi họ khen ta điềm đạm, hiền thực, là hiền thê lương mẫu.”

“Người có lòng là tốt rồi,” Liễu Ngọc Như đưa tay vén gọn những lọn tóc rủ xuống của hần. Nàng dịu dàng nói, “Người có thể dốc hết sức đối tốt với ta, khiến ta vĩnh viễn tin tưởng thế gian còn rất nhiều người lương thiện, để ta mãi mãi giữ vững phần ngây thơ trong tâm hồn mình, ta cảm thấy vậy là đủ.”

Trên đời có bao người đến tuổi trung niên thì đã vết thương chồng chất.

Trên đời có bao người khi còn niên thiếu đã khó nói lời yêu.

Sau này có lẽ nàng sẽ trở nên danh giá, cường loạn. Song nàng vẫn hy vọng nội tâm mình vĩnh viễn ấm áp, sáng ngời.

Cố Cửu Tư lắng lắng nghe, hần nhẹ nhàng đáp, “Ừ.”

Hần cười thành tiếng, “Ta sẽ để người hiện tại thì làm tiểu cô nương đáng yêu, về già sẽ thành lão thái thái đáng yêu.”

Liễu Ngọc Như im lặng. Nàng ôm cổ Cố Cửu Tư, nhìn không được hỏi, “Cố Cửu Tư, người thật sự không chán ghét ta à?”

“Sao lại chán ghét?” Cố Cửu Tư cười khê. “Ta cảm thấy người thật tốt, tốt hơn tưởng tượng của ta rất nhiều.”

“Tốt đến cỡ nào?” Liễu Ngọc Như không thể không hỏi.

Cố Cửu Tư ngần ngừ. Lát sau, môi hắn run rẩy, hắn không định nói nhưng rốt cuộc vẫn thốt lên.

“Tốt đến mức muốn sống cùng người cả đời.”

Chú thích

[1] Ý chỉ người học văn gặp người học võ thì không thể nói chuyện bằng lời.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 45: Hãn Nên Đối Đãi Nàng Như Với Thê Tử

Câu trả lời của hãn khiến Liễu Ngọc Như sửng sờ. Thật ra đây không phải lần đầu tiên Cố Cửu Tư nói ra hai tiếng “cả đời”. Trước khi bọn họ rời Dương Châu, hãn từng nói sẽ để nàng hàng năm có hôm nay, mỗi tuổi có hôm nay.

Nhưng “cả đời” của ngày đó và “cả đời” vào khoảnh khắc này lại khác biệt.

Liễu Ngọc Như chẳng nói nên lời chúng khác ở điểm nào. Nàng chỉ cảm nhận rõ lúc này hãn nói “cả đời” không phải là một câu trả lời dài bơi.

Cố Cửu Tư công nàng, vừa nói xong những lời ấy, mặt hãn đỏ bừng.

Hãn biết lời mình nói có chút dữ dội; trước khi thốt thành lời, cả hãn còn chả dám tin mình sẽ nói vậy. Nhưng khi nói ra rồi, hãn tựa hồ cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Liễu Ngọc Như tốt đến thế sao?

Hãn nghi hoặc chất vấn chính mình. Nhưng hãn phát hiện đáp án là – phải, nàng tốt vậy đấy.

Hãn chưa từng gặp cô nương nào sở hữu sự bình tĩnh, dũng khí, thiện lương, kiên trì, và cứng đầu của nàng.

Quan trọng nhất, chưa có ai bầu bạn với hãn đi qua những năm tháng gian nan của cuộc đời như nàng.

Cố Cửu Tư bất giác cười. Hắn chợt ý thức được nữ nhân này là người khác thường, là người không thể thay thế. Liễu Ngọc Như thấy hắn im lặng, sau một hồi nàng mới chậm rãi hỏi, “Người thật sự muốn sống cùng ta cả đời?”

Cố Cửu Tư cúi đầu đáp, “Muốn.”

Liễu Ngọc Như không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay có phản ứng nào khác. Khi nghe những lời này của Cố Cửu Tư, nàng chỉ cảm thấy nội tâm đã ra quyết định. Nàng dựa đầu trên vai hắn, cười nói, “Nếu người đáp ứng sống cùng ta cả đời, về sau người sẽ làm gì khi gặp được cô nương mình thích?”

Cố Cửu Tư không trả lời, Liễu Ngọc Như kéo tay áo hắn rồi nhỏ nhẹ gọi, “Cố Cửu Tư.”

“Hửm?”

“Nếu người thật sự gặp được cô nương mình thích, người đừng bỏ ta lại. Người có thể nạp nàng, ta đảm bảo sẽ không tranh giành tình cảm với nàng, người đừng hòa ly với ta nhé?”

Liễu Ngọc Như hỏi rất nghiêm túc.

Nếu là hắn lúc trước, Cố Cửu Tư chắc sẽ cảm thấy đầu óc Liễu Ngọc Như hổng nặng rồi.

Nhưng hiện giờ nghe nàng nói vậy, hắn không hiểu vì sao lại thấy rầu rĩ và khó chịu đến thế. Liễu Ngọc Như giật giật áo hắn, “Được không?”

“Nói sau đi.” Cố Cửu Tư thấp giọng mở miệng, “Chuyện còn lâu mới xảy ra, người bận tâm làm gì?”

Hai người trở về phòng, Cố Cửu Tư múc nước ấm cho Liễu Ngọc Như.

Hồi trước hắn chưa hề đụng tay vào những việc này. Hiện tại trong nhà thiếu người, hắn lại là nam đinh duy nhất, nên hắn làm hết những việc như múc nước hay chẻ củi.

Liễu Ngọc Như thích sạch sẽ, mỗi ngày đều tắm rửa, vì vậy hắn nấu một nồi nước ấm cho nàng.

Trong lúc Liễu Ngọc Như tắm rửa, Cố Cửu Tư ngồi ở gian ngoài. Liễu Ngọc Như gọi nước lên lưng, nàng vô tư nói, “Chờ ta kiếm thêm tiền sẽ đưa Mộc Nam trở về. Trong nhà nên có thêm mấy nam nhân giúp người làm việc, người cần nhiều thời gian đọc sách chứ đừng làm những việc này.”

Cố Cửu Tư âm ừ cụt lủn.

Tiếng nước xôn xao rung động, lòng hắn cũng rối loạn.

Đến lúc đi ngủ, Cố Cửu Tư vẫn nghĩ mãi về những lời Liễu Ngọc Như nói.

Hắn muốn sống cùng nàng cả đời, nhưng nếu hắn gặp người mình thích thì sao?

Nếu gặp được người mình thích thì phải xa rời Liễu Ngọc Như...

Chả hiểu vì sao, hắn đột nhiên cảm thấy thà không có người mình thích còn hơn. Cứ sống như bây giờ, lúc nào cũng ở bên Liễu Ngọc Như.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, mặt hắn ửng đỏ. Bởi vì hắn ý thức rõ ràng, nếu muốn ở bên Liễu Ngọc Như thì không thể...giống hiện tại.

Hắn nên đối đãi nàng như với thê tử.

Hắn suy tư mãi, đầu óc bất giác nghĩ có lẽ sau này hắn nên thử thích nàng?

Cố Cửu Tư cảm thấy ban đêm hít thở không thông, hần dùng chăn che kín đầu, chẳng dám nhìn Liễu Ngọc Như.

Chuyện Liễu Ngọc Như khiến Cố Cửu Tư thất thần đến tận lúc đi làm vào hôm sau.

Sau khi Cố Cửu Tư tới, theo thông lệ bọn họ sẽ nghe giáo huấn buổi sáng. Hoàng Long đang nói gì đó, hần thấy Cố Cửu Tư đực mặt ra liền phẫn nộ giơ tay quất vào đầu Cố Cửu Tư. Hần giận dữ nói, “Ngần người làm gì! Người có nghe ta nói không?!”

“Đầu nhi[1],” Cố Cửu Tư vội hỏi, “có gì sai bảo?”

“Sai bảo, ta dám sai bảo người sao?” Hoàng Long cười nhạt, “Người là đại nhân vật có thể nhờ vả Chu đại công tử mà. Ngay từ đầu ta cứ thắc mắc ai giúp người tìm việc, hóa ra là Chu đại công tử.”

Cố Cửu Tư nghe xong, nghĩ một chút thôi là biết Hoàng Long phát hỏa vì chuyện hôm qua của Đỗ đại nương. Rốt cuộc Hoàng Long là khách quen trong tiệm Đỗ đại nương, đêm qua Cố Cửu Tư lại khiến hần mất mặt trước Đỗ đại nương và một đám cô nương, Hoàng Long dĩ nhiên sẽ ghi hận.

Vì thế Cố Cửu Tư không nói gì, hần nghĩ để Hoàng Long mắng là yên chuyện. Kết quả Hoàng Long thấy hần im thin thít thì càng tức giận mà chỉ vào mũi Cố Cửu Tư, “Người đừng tưởng có Chu đại công tử làm chỗ dựa thì ta chẳng dám đụng vào người. Nhớ kỹ cho ta, ta là đầu nhi của người, giám sát người vẫn là ta! Không phải người có năng lực lắm sao? Lại kiêu ngạo nữa?”

Hoàng Long bực tức nói, “Hôm nay người đi quét nhà xí! Toàn bộ nhà xí trong phủ nha!”

Lời này khiến sắc mặt Cố Cửu Tư hơi biến đổi.

Nhưng hần nghĩ tới lương tháng nên hít sâu một hơi rồi trả lời, “Vâng.”

Thấy hần ngoan ngoãn nghe lời, Hoàng Long bớt giận phần nào. Hần cười khẩy rồi bảo, “Biết điều đấy!”

Dứt lời, Hoàng Long dẫn người đi tuần tra. Cố Cửu Tư đến trước cửa nhà xí, hần chưa từng gặp công việc dơ bẩn như vậy. Sau một hồi lẳng lặng nhìn, hần vẫn cầm dụng cụ lên rồi bắt đầu quét tước.

Khi Hoàng Long trở về, Cố Cửu Tư vừa mới dọn sạch sẽ xong nhà xí. Hần không chỉ dọn dẹp nhà xí mà còn quét hết cả huyện nha; hần cung kính báo thành quả với Hoàng Long. Mặt Hoàng Long nhìn không ra hỉ nộ, hần chỉ lên tiếng cho phép Cố Cửu Tư về nhà.

Cố Cửu Tư hành lễ cáo lui mới rời đi huyện nha. Hần vừa khuất dạng, một đám quan binh trẻ tuổi liền bu lại hiến kế cho Hoàng Long, “Hoàng ca, nếu ngài chưa nguôi giận thì chúng ta sẽ tìm vài người tới cho hần một trận trên đường về. Xin ngài bớt giận!”

Hoàng Long nghe vậy thì tâm tư cũng rục rịch, song hần vẫn do dự, “Hần dù sao cũng là người của Chu đại công tử...”

Lời này làm đối phương cười cười, “Đại ca sợ gì một dưỡng tử? Hơn nữa không phải chúng ta trực tiếp gây sự với hần. Chặn hần ở hẻm rồi tròng bao bố lên mà đánh, ai dám nói là chúng ta làm?”

“Người nói đúng.” Hoàng Long gật gù, hứng chí ra lệnh, “Người mau đi thu xếp! Hần mới ra khỏi cổng, vẫn còn kịp!”

Cố Cửu Tư sau khi rời phủ nha thì dạo một vòng trên phố mới trở về nhà.

Lúc đi đến một con đường hẹp quanh co, Cố Cửu Tư chưa kịp phản ứng đã bị một cái lưới lớn phủ lên người. Sau đấy lập tức có người lao đến

tròng bao bố vào đầu hăn và những năm đấm bắt đầu trút xuống như mưa rơi!

Giây phút đối phương ra tay, Cố Cửu Tư trong nháy mắt biết thủ phạm là ai. Động tác đánh trả của hăn dừng lại rồi chuyển thành tư thế phòng thủ.

Đối phương cũng chỉ muốn hả giận nên tay đấm chân đá một lát liền bỏ đi. Lúc này Cố Cửu Tư mới gỡ bao bố ra khỏi đầu, hăn nằm thẳng trên mặt đất trong chốc lát rồi đứng dậy mà khập khiễng đi về nhà.

Về đến nhà, Liễu Ngọc Như đã sớm trở về. Nàng đang gảy bàn tính, nghe tiếng Cố Cửu Tư về liền nói, “Gần đây ta xuất một nhóm hàng ra bên ngoài, chờ tiền hàng về ta sẽ mời người ăn cơm.”

Nói xong, nàng chợt ngửi thấy trong phòng có mùi hơi lạ. Nàng khụt khịt mũi rồi bảo, “Mùi gì thế này?”

Cố Cửu Tư đang thay quần áo, nghe Liễu Ngọc Như hỏi liền thấy hơi xấu hổ. Rốt cuộc trước giờ hăn đều bảo công việc của mình thuận lợi nhưng mùi này quá nồng, muốn nói dối cũng khó.

Liễu Ngọc Như ngẫm nghĩ, nàng buông sách xuống và đi tới phòng thay quần áo.

Cố Cửu Tư đang thay giữa chừng, vừa quay đầu lại đã thấy Liễu Ngọc Như khiến hăn hoảng sợ.

Ánh mắt Liễu Ngọc Như dừng ở những mảng tím xanh trên người hăn. Lát sau, nàng nhú mày, “Ai đánh?”

“Không, do ta...”

“Ai đánh?!”

Cố Cửu Tư im lặng. Sau một hồi, hắn cười cười. Nụ cười này thắm chút bất lực nhưng hắn vẫn muốn kiên trì giữ lấy chút kiêu ngạo còn sót lại trong mình. [webtruyenonline](#)

“Ta không sao.” Hắn cup mắt, bình thản đáp, “Ta thật sự không sao.”

Chú thích

[1] Từ chỉ thủ lĩnh/sếp.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 46: Hôm Nay Đến Triệu Phủ, Ta Sẽ Thay Đại Nhân Tháo Gỡ Phiền Phức, Nhất Quyết Không Để Dao Kiếm Của Binh Lính Dính Mả

Liễu Ngọc Như tức giận.

Nhìn bộ dạng này của Cố Cửu Tư, nàng biết ngay hấn bị ức hiếp. Song nếu hấn không mở miệng mà nàng cứ chất vấn thì sẽ khiến Cố Cửu Tư mất mặt. Vì thế nàng chẳng hỏi gì cả, Cố Cửu Tư chỉ cười cười. Hấn đứng dậy đi lau mình tắm rửa, sau đó hấn hơi do dự nhưng vẫn lấy phần thơm của các cô nương rảy lên người mình. Hấn giơ tay ngửi thử, xác nhận bản thân không bốc mùi mới lên giường.

Liễu Ngọc Như vẫn đang giận, nàng im lặng đưa lưng về phía hấn. Cố Cửu Tư mò lại gần, dùng mặt cọ cọ lưng nàng, “Đừng giận mà, ta có cách giải quyết.”

Cố Cửu Tư giơ tay áo trêu chọc nàng, “Người người thử xem có thơm không.”

Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng hất tay hấn rồi nhắm mắt ngủ.

Cố Cửu Tư bất đắc dĩ cười, hấn cũng nằm xuống ngủ.

Ngày hôm sau, trời chưa sáng hấn đã dậy xuống nhà bếp. Ẩn Hồng đang bận rộn trong bếp, hấn ho một tiếng rồi ngượng ngùng nói, “Ẩn Hồng, có thể chuẩn bị cho ta mười hai phần thức ăn nhẹ đưa đến phủ nha vào trưa nay không?”

Ấn Hồng ngăn người, Cố Cửu Tư hiềm khi yêu cầu nàng ấy làm gì. Nàng ấy vội vàng đáp, “Vâng, cô gia.”

Cố Cửu Tư gật gù, hắt ra ngoài tìm Hồ Tử. Hắt cho Hồ Tử một cái màn thầu rồi hỏi, “Người có biết những nhà nào trong thành ương ngạch, khoa trương nhất không?”

Câu hỏi này quá đơn giản, Hồ Tử lập tức liệt kê một loạt cái tên. Cố Cửu Tư bắt đầu cẩn thận hỏi thăm, lát sau hắt cơ bản đã nắm rõ để lên kế hoạch. Hắt bảo với Hồ Tử, “Người đến chỗ nương tử của ta nhận thức ăn rồi về phân phát cho huynh đệ, nhớ đi cửa sau chứ đừng dùng cửa trước. Cơm nước xong thì tìm vài người theo dõi Triệu Nghiêm giúp ta, xem có dò hỏi được hành trình hôm nay của gã không.”

Hồ Tử được giao việc, hắt liên mồm nói, “Vâng, ngài yên tâm.”

Triệu gia là thuộc hạ của Tướng Tịch trong quân đội U Châu. Ban đầu bọn họ dựa vào quan hệ với Tướng Tịch để kinh doanh vải bông trong thành; phần lớn quân đội U Châu đều mua vải bông từ Triệu gia. Nhưng lúc trước Triệu gia ăn bớt nguyên vật liệu, cung cấp cho binh lính cấp thấp nhất loại vải bông kém chất lượng. Sau khi Chu Cao Lăng phát hiện việc này liền để Chu Diệp tới Dương Châu mua vải, vì thế bọn họ bất mãn với ông. Hiện tại quan phủ kêu gọi quyên tiền, Cố gia quyên góp xong thì cũng có vài phú thương thông minh nhanh tay giao chút tiền. Song Triệu gia ý có người trong quân đội nên chỉ đưa năm trăm lượng bạc.

Triệu Nghiêm là đại công tử Triệu gia, tính tình quái đản, ở Vọng Đô chả ai dám đụng vào gã. Quan trọng nhất là gần đây gã hay vừa phi ngựa trên đường vừa hào hứng ca hát.

Vào thời điểm này mà hành động như vậy thì vị công tử kia đầu óc không thông minh hoặc vẫn chưa nắm rõ tình hình hiện tại.

Cố Cửu Tư cân nhắc trong giây lát, hắn thấy trời dần sáng bèn đi đến phủ nha.

Hắn hoàn toàn chẳng che giấu vết bầm trên mặt, đám người Hoàng Long thấy dáng vẻ của hắn thì thích chí vô cùng. Lúc chào buổi sáng bọn họ còn vỗ vai Cố Cửu Tư ra vẻ quan tâm hỏi thăm, “Ôi, Cửu Tư, sao mặt mũi bầm dập thế này?”

Cố Cửu Tư không thèm để ý mà cười cười, “Hoàng đại ca, lịch trình hôm nay thế nào?”

Đánh Cố Cửu Tư xong, Hoàng Long thoải mái hơn hắn nên không gây khó dễ nữa. Bọn họ cùng đi tuần tra, giữa trưa trở lại phủ nha ăn cơm. Liễu Ngọc Như đích thân mang thức ăn tới, mọi người thấy nàng đều ngẩn người. Liễu Ngọc Như cười với họ, tặng mỗi người một chiếc tẩu rồi nói, “Lang quân nhà ta còn nhỏ tuổi, tính tình trẻ con, mong các vị đại ca chiếu cố nhiều hơn.”

Liễu Ngọc Như nói xong bèn hòa nhã cúi đầu. Nàng xinh đẹp, dịu dàng; những nam nhân thô kệch đất U Châu chưa từng gặp cô nương nào như vậy. Bọn họ vội vã đứng dậy, sốt sắng bảo, “Không sao, không sao, ngài yên tâm.”

Liễu Ngọc Như cười đáp trả xong mới rời đi. Cố Cửu Tư tiễn Liễu Ngọc Như ra ngoài, “Ta đã nói không sao mà ngươi vẫn chả yên tâm.”

Liễu Ngọc Như nhìn vào phía trong, nàng thở dài rồi giúp hắn sửa sang lại quần áo, “Người sống tốt thì ta tự khắc yên tâm. Đừng cứng đầu quá, phải khéo léo một chút.”

Cố Cửu Tư đáp ứng, hắn dõi theo Liễu Ngọc Như rời đi.

Trong lúc hắn đứng ở cửa, Hoàng Long và những người khác đang dùng thức ăn do Liễu Ngọc Như đưa đến. Có người nhìn Cố Cửu Tư rồi nhỏ

giọng nói, “Cổ Cửu Tư đúng là đồ ngốc. Bị chúng ta đánh mà còn tặng thức ăn cho chúng ta.”

Hoàng Long trừng mắt nhìn đối phương nhưng không nói gì cả. Cổ Cửu Tư đứng hồi lâu ở cửa rồi mới quay lại, không ai để chừa miếng nào cho hắn. Hắn cũng chả để bụng, chỉ cười bảo, “Nội tử không yên tâm nên ghé thăm. Có điều nội tử nói cũng đúng, Cửu Tư nhỏ tuổi nên có những việc không hiểu; nếu làm sai thì mong các vị đại ca chỉ giáo.”

Hắn nâng chén trà, “Lấy nước thay rượu, làm phiền các vị chiêu cổ.”

Hành động này của Cổ Cửu Tư khiến mọi người sửng sốt. Hai bên nhìn nhau trong chốc lát rồi có người vừa ăn vờ cười, “Cửu Tư, cô vợ nhỏ của người trông thật đẹp mắt, ta...”

“Câm mồm!” Hoàng Long mở miệng, lạnh lùng liếc nhìn đối phương, “Người say rượu hay đầu óc có bệnh mà chả cần mặt mũi nữa vậy?!”

Hoàng Long đứng dậy, lạnh nhạt sai bảo Cổ Cửu Tư, “Đi tuần tra đi!”

Cổ Cửu Tư cười cười, hắn cũng không nói gì thêm.

Ban đêm, Hồ Tử tới Cổ gia gọi Cổ Cửu Tư ra và báo tin, “Cửu gia, hôm nay Hắc Cửu ở tửu lầu nghe được sáng sớm mai Triệu Nghiêm sẽ ra ngoài thành đập thanh.”

Cổ Cửu Tư gật gù rồi hỏi, “Số lượng lưu dân gần đây thế nào?”

Hồ Tử báo số lượng đại khái, Cổ Cửu Tư lại hỏi họ từ đâu đến và tình trạng của họ.

Trong lúc hắn cân nhắc, Hồ Tử nghi hoặc hỏi, “Cửu gia, ta nghe nói Hoàng Long bắt nạt ngài, ngài tính xử lý ra sao?”

“Chuyện này à,” Cố Cửu Tử ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói, “Hổ Tử, nhóm các người có ai dám đi ăn trộm?”

“Cửu gia,” Hổ Tử sừng sốt, “ngài không phải muốn ta ăn trộm đồ của Triệu Nghiêm đấy chứ?”

“Không phải Triệu Nghiêm, mà là Hoàng Long.” Cố Cửu Tử điềm tĩnh bảo, “Ta sẽ giúp một tay để người không bị tóm cổ. Song tốt nhất người đừng xuất đầu lộ diện, tìm lưu dân lạ mặt, che mặt lại rồi hăng tới ăn trộm.”

“Chuyện nhỏ.” Hổ Tử gật đầu, “Ta biết người phù hợp, cứ giao cho ta.”

Cố Cửu Tử đồng ý, hăn dặn, “Sau khi ăn trộm đồ của Hoàng Long thì dẫn hăn tới trước mặt Triệu Nghiêm. Tiền có thể giữ nhưng quăng bao tiền đi, đừng để người khác nắm được nhược điểm.”

“Đã hiểu.” Hổ Tử vội đáp, “Cửu gia yên tâm, sẽ làm thật gọn gàng.”

“Người làm xong những chuyện này thì chạy tới Chu phủ báo tin cho Chu Diệp. Hãy nói với huynh ấy rằng bất kể nhận được tin gì cũng phải đi tìm cha huynh ấy và để ông quyết định.”

Hổ Tử tuy chẳng hiểu Cố Cửu Tử muốn làm gì nhưng hăn vẫn gật đầu, “Đã rõ.”

Cố Cửu Tử thấy dáng vẻ ông cụ non của hăn liền cười, “Cơm tầu tử nấu ngon không?”

Hổ Tử gãi gãi đầu, hăn cười ngượng ngùng, “Gia, nếu ta làm tốt thì về sau ngài thành công có thể cho ta làm gã sai vặt của ngài không?”

Lời Hổ Tử nói chọc cười Cố Cửu Tử, hăn chả hề bận tâm tóc tai bết dính của Hổ Tử mà giơ tay xoa đầu hăn rồi dịu dàng cất tiếng, “Về sau người sẽ có tương lai tốt đẹp hơn nhiều, đừng mong ngóng một cái vị trí gã sai vặt.”

Hồ Tử ngẩn ngơ, sau đấy hần nghe Cố Cửu Tư nói, “Tối rồi, trở về đi. Người còn nhỏ, đi đường cẩn thận.”

Hồ Tử cúi đầu, lí nhí đáp, “Vâng, Cửu gia, ngài cũng ngủ sớm đi.”

Sau khi Hồ Tử rời Cố phủ, Cố Cửu Tư vào nhà rồi rửa tay và múc nước cho Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như dõi theo nam nhân đang điềm tĩnh làm việc kia, nàng mím môi, muốn hỏi hần sáng nay thế nào song lại khó nói thành lời.

Thật ra nàng đã nhờ người hỏi thăm nên biết công việc của hần của không trôi chảy, từ đây đoán được ai đánh hần.

Tất nhiên vì muốn giấu nàng nên hần mới không tâm sự gì hết. Lòng nàng khó chịu nhưng chả biết nói sao, chỉ đành tự mình hờn dỗi.

Cố Cửu Tư đâu biết nàng đang giận, hần thấy nàng tắm xong thì lập tức nằm xuống giường. Cố Cửu Tư kéo nàng ngồi dậy, lau khô tóc cho nàng, hần dờ khóc dờ cười bảo, “Người dỗi gì vậy? Để tóc ướt khi ngủ thì hôm sau sẽ đau đầu đấy.”

“Ta không có dỗi,” Liễu Ngọc Như buồn bực mở miệng.

Cố Cửu Tư nghe nàng nói, lại ngắm nhìn khuôn mặt tức giận của nàng, hần cảm thấy người trước mặt mình đáng yêu cực kỳ.

Lòng hần ngứa ngáy, vừa lau tóc cho nàng vừa bình thản nói, “Có gì không vui thì cứ nói với ta.”

“Ta chả có gì không vui cả.”

“Ngọc Như,” Cố Cửu Tư thở dài, “cái tính hay giấu giếm nỗi buồn trong lòng của người xấu lắm.”

Liễu Ngọc Như lạnh lùng “hừ” một tiếng, không thèm đáp lời.

Người đằng sau đang lau tóc cho nàng, nàng có nhìn trực diện hắn cũng chẳng giận nổi. Nghĩ tới nghĩ lui, tất cả đều là lỗi của Hoàng Long.

Bề ngoài nàng nhu nhược nhưng bên trong kiên cường. Ban đêm nằm trên giường, nàng trái lo phải nghĩ xong quyết định sẽ dùng gậy ông đập lưng ông.

Rốt cuộc nghĩ ra biện pháp, Liễu Ngọc Như sung sướng chìm vào giấc ngủ.

Cổ Cửu Tư nghe tiếng Liễu Ngọc Như hít thở, hắn mở mắt ra. Trên môi của người nằm cạnh còn phảng phất nụ cười đắc ý, hắn nhìn mà môi mấp máy.

Hắn đoán Liễu Ngọc Như giận hắn bị đánh, hiện giờ ngủ say chắc vì đã nghĩ ra kế hay. Hắn ngăm nhìn khuôn mặt say giấc của người này, cảm giác nàng giống hết một con mèo điệu võ giương oai; khiến người ta vui mừng vô cùng và...

Mặt Cổ Cửu Tư ửng hồng nhưng hắn không thể phủ nhận.

Thích vô cùng.

Hắn suy xét nội tâm bản thân, cảm nhận tình cảm của chính mình và tự hỏi như thế này là thích sao?

Hắn không rõ nữa, nhưng hắn nghe theo tình cảm bản thân chứ chẳng hề muốn phản kháng. Hắn nhìn làn da trắng muốt dưới ánh trăng của cô nương rồi cúi đầu và cẩn thận hôn lên trán nàng.

Hắn cảm thấy tim đập như trống đánh, vạn vật đều yên tĩnh. Hắn yên lặng cảm thụ sự ấm áp của môi chạm vào da thịt. Lát sau, hắn ngồi dậy lặng lẽ ngăm nhìn người nằm cạnh mình.

Sau đấy, hắn khẽ cười rồi nằm xuống. Mắt nhắm lại, tay cầm tay nàng, cứ thế mà say giấc nồng.

Hôm sau thức dậy, trong lúc hắn mặc quần áo, Liễu Ngọc Như cực kỳ phần khích buộc đai lưng cho hắn. Cố Cửu Tư biết Liễu Ngọc Như đã bày mưu tính kế xong liền thấy buồn cười, “Hôm nay ngươi định làm gì?”

“Ồ, đi đến cửa tiệm thôi.”

Liễu Ngọc Như ho nhẹ một tiếng, nàng tự thấy mình kích động quá trớn bèn nói, “Hôm nay ta không đưa đồ ăn cho ngươi, ta có đơn hàng lớn phải nhận.”

“Ừ,” Cố Cửu Tư che miệng cười, không nhiều lời nữa.

Sáng sớm ở phủ nha vẫn như mọi ngày; mọi người phân chia đi tuần tra phố phường và Hoàng Long cùng một tổ với Cố Cửu Tư như thường lệ. Thái độ của Hoàng Long khá hơn trước nhiều, tuy vẫn thích ngó lơ hắn nhưng cũng chả mắng mỏ nữa. Công việc tuần tra nhàm chán, Hoàng Long thuận miệng bắt chuyện, “Ta nghe nói Dương Châu giàu có sung túc, đang yên đang lành sao các người lại chạy tới đây? Chưa kể vừa đến còn quỳên góp hết tiền của, đầu óc nhà các người có bệnh à?”

Cố Cửu Tư mỉm cười, hắn không giấu giếm mà kể đầu đuôi mọi chuyện ở Dương Châu.

Hoàng Long nghe vậy thì ngỡ ngàng. mấy kẻ thấp cổ bé họng như bọn họ không thể nhắc tới những việc này; mưu phản và nuôi binh đều là chuyện lớn có thể khiến người ta rơi đầu. Hoàng Long nuốt khan, nhin không được hỏi, “Vậy ngươi và tức phụ tới U Châu bằng cách nào?”

“Chúng ta đi qua hai châu Thanh – Thương,” Cố Cửu Tư bình tĩnh đáp.

“Thương Châu chẳng phải hoàn toàn bị bỏ hoang sao?” Hoàng Long đã nghe mọi người đồn như vậy. “Hơn nữa, người và nường tử của người... Làm thế nào... Làm thế nào có thể sống sót đến đây?”

Hoàng Long vừa nói vừa đánh giá Cố Cửu Tư. Thoạt nhìn Cố Cửu Tư trông rất gầy yếu, chả giống người đủ khả năng bảo vệ một nữ nhân xinh đẹp như Liễu Ngọc Như giữa thời loạn này. Cố Cửu Tư cười cười, đang định trả lời thì bỗng có bóng người vọt ra giật túi tiền của Hoàng Long rồi chạy như điên.

“Này!”

Hoàng Long vội vàng đuổi theo, Cố Cửu Tư giả vờ không biết chuyện vừa phát sinh bèn quay người lại chặn trước hắn. Kẻ trộm bỏ trốn, Hoàng Long giận dữ bảo, “Có người trộm túi tiền của ta! Người mù à!”

Cố Cửu Tư lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, mau chóng chạy theo sau Hoàng Long.

Hoàng Long và Cố Cửu Tư truy đuổi kẻ trộm nhưng hắn nhanh chân vô cùng, chớp nhoáng đã chạy vào một con hẻm chật hẹp.

Cố Cửu Tư ở phía sau Hoàng Long, nhanh tay lấy ra một cái bình nhỏ.

Hắn mở nắp, nút bần bằng vải đỏ dính bột phấn. Cố Cửu Tư vừa chạy vừa nhẹ nhàng bắn bột phấn lên người Hoàng Long. Xong xuôi, hắn lập tức đóng nắp bình rồi bỏ nó vào tay áo.

Hoàng Long đuổi theo kẻ trộm, vừa chạy vừa chửi. Hai người lao ra khỏi con hẻm để truy đuổi trên đường. Cố Cửu Tư chạy chậm nửa nhịp, sau đấy hắn nghe tiếng ngựa sợ hãi hí vang. Lúc Cố Cửu Tư tới nơi thì chứng kiến con ngựa phát cuồng mà chạy về phía Hoàng Long.

Hoàng Long rút đao ra theo bản năng rồi bổ một nhát vào chân ngựa. Hấn xoay người lăn trên mặt đất để tránh con ngựa đang ngã xuống.

Song người ngồi trên lưng ngựa cũng theo đà lăn xuống đất, người xung quanh vội vàng tới dìu gã. Hoàng Long thấy rõ người ngã là ai liền cấp bách quỳ trên mặt đất rồi vừa dập đầu vừa kinh hoàng nói, “Triệu công tử! Tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, cầu xin Triệu công tử tha tội!”

“Tên khốn này!” Triệu Nghiêm rút roi ra quất vào người Hoàng Long, gã phần nộ quát, “Chỉ là một kẻ hèn mọn mà cũng dám đả thương ngựa của ta?!”

Hoàng Long chẳng dám nói câu nào, chỉ liều mạng dập đầu. Triệu Nghiêm nâng roi lên muốn đánh tiếp, Hoàng Long nhắm mắt lại chờ roi quất xuống người mình. Thế nhưng hắn chỉ nghe được tiếng roi vun vút trong không trung, sau đấy lại hoàn toàn lặng im.

Hoàng Long run rẩy mở mắt liền thấy Cố Cửu Tư đứng trước mặt hắn. Cố Cửu Tư bắt lấy roi, nhìn Triệu Nghiêm ở đối diện mình, “Phi ngựa trên đường phạt tiền năm lượng. Gây trở ngại công vụ, ấu đả mệnh quan triều đình phạt hai mươi trượng và ba năm tù.”

“Tên khốn này từ đâu ra?!” Triệu Nghiêm sừng sốt trong giây lát mới phản ứng lại, “Người biết mình đang nói chuyện với ai không?!”

“Thiên tử phạm pháp thì cũng giống thứ dân.” Cố Cửu Tư bình tĩnh nói, “Theo ta đến quan phủ!”

“Cửu Tư, buông ra!” Hoàng Long vội vã đứng dậy để kéo Cố Cửu Tư, hắn nôn nóng nhắc, “Đây là công tử nhà Triệu lão gia!”

Cố Cửu Tư nhíu mày nhìn Hoàng Long. Triệu Nghiêm nhìn hai người nói chuyện, tay gã cầm roi, miệng tức giận nói, “Giỏi, giỏi lắm, một kẻ

chém bị thương ngựa của ta, một kẻ muốn bắt ta ngồi tù. Ta không biết Vọng Đô còn hai kẻ lợi hại như vậy đấy! Đánh chúng cho ta!”

Triệu Nghiêm gầm một tiếng, sai bảo gia đình, “Đánh chết chúng cho lão tử! Đánh gần chết mới thôi!”

Gã vừa dứt lời, gia đình Triệu gia tức khắc bao vây hai người.

Đi cùng Triệu Nghiêm toàn là cao thủ của Triệu gia, mười mấy người áp sát khiến Hoàng Long hoàn toàn từ bỏ ý định phản kháng. Song Cổ Cửu Tư chả hề biến sắc, mỗi lần giơ tay là một lần tung quyền. Hoàng Long dõi theo bóng hình mạnh mẽ của Cổ Cửu Tư. Ở giữa đám người, hắn linh hoạt như thỏ lại dũng mãnh như hổ; lấy một chọi mười, đánh tới mức người xem cũng nhiệt huyết sôi trào!

Chân Hoàng Long mềm nhũn, hắn nhìn tình cảnh trước mắt mà nuốt nước bọt.

Lát sau, hắn chột nhó ra.

Chu Diệp!

Sau lưng Cổ Cửu Tư là Chu Diệp!

Hoàng Long bất chấp tất cả, gấp rút chạy đi tìm người.

Cổ Cửu Tư thoáng nhìn theo hướng chạy của Hoàng Long, cùng lúc đấy, hắn dùng xích sắt trói đối thủ. Hắn di chuyển vòng quanh đám người, động tác nhanh nhẹn, cuối cùng cả đám đều bị trói gô!

Khi Triệu Nghiêm hoàn hồn, gã đã thành kẻ dẫn đầu đám người bị trói, có người đứng xem còn trầm trồ khen ngợi. Cổ Cửu Tư kéo Triệu Nghiêm, vẻ mặt cười như không cười. Khuôn mặt này mới này trông còn hiền lành,

chính trực nhưng Triệu Nghiêm lại nhìn ra mấy phần chế giễu trên đó khi Cố Cửu Tư nói, “Triệu công tử, đi thôi.”

Hoàng Long vừa thở hổn hển vừa chạy một mạch tới Chu phủ. Chu Diệp được Hồ Tử báo tin nên đã sớm chờ ngoài cửa. Thấy Hoàng Long tới, nghe xong hần thuật lại mọi chuyện liền ngăn gọn bảo, “Người chờ một chút, ta đi tìm cha ta.”

Hoàng Long ngớ người. Hắn biết Chu gia trước nay làm việc theo quy tắc nhưng chẳng lẽ giờ vì Cố Cửu Tư mà muốn để Chu Cao Lăng ra mặt?!

Chu Cao Lăng ở trong phòng, ông nghe Chu Diệp nói xong, cân nhắc giây lát rồi cười ha hả, “Thông minh.”

Ông cao giọng nói, “Con cứ từ từ, ta đi gặp Phạm thúc thúc của con đã.”

Chu Diệp nhú mày, hắn suy xét ý của Chu Cao Lăng. Còn Chu Cao Lăng lập tức ra ngoài, cưỡi ngựa đến chỗ Phạm Hiên.

Phạm Hiên đang uống trà, Chu Cao Lăng vừa vào cửa đã cao hứng báo, “Lão Phạm, có người tặng bạc cho chúng ta.”

“Hửm?” Phạm Hiên nghi hoặc ngẩng đầu.

Chu Cao Lăng đến trước mặt Phạm Hiên, sung sướng nói, “Người không phải đang sầu vì mấy tay phú thương chả chịu nhúc nhích sao? Ta đã bảo cứ bắt người là xong việc nhưng người sợ lưu lại tiếng xấu bất nhân bất nghĩa. Lấy Cố gia làm gương mà bọn họ vẫn giả vờ không hiểu, lần này chúng ta sẽ khiến họ phải thông suốt.”

“Người tính làm gì?” Phạm Hiên nhướn mày.

Chu Cao Lăng thích thú kể, “Đại công tử Triệu gia phi ngựa trên đường, còn đánh quan binh, hiện tại đã bị người lôi tới huyện nha.”

“Có nhân vật như vậy sao?”

Phạm Hiên biết địa vị của Triệu gia trong lòng dân thường ở Vọng Đô. Trước kia ông từng cân nhắc tìm lý do ra tay với phú thương này, nhưng muốn vậy đầu tiên phải có lý do đúng đắn lẫn một người dám ra tay.

Hiện giờ Triệu gia ngang ngược ngông cuồng, dám hành hung ngay trên đường phố, còn bị người trực tiếp lôi đến quan phủ. Đây đúng là cơ hội không thể tốt hơn.

Trước có Cố gia quyên góp tiền để giữ mạng, sau có Triệu gia noi theo thì thương gia ở Vọng Đô cũng nên hiểu chuyện.

“Chính là tên Cố Cửu Tư kia!” Chu Cao Lăng hào hứng nói, “Hắn cố tình báo cho Diệp nhi, chuyện này là do một tay hắn sắp đặt.”

“Tuổi nhỏ mà đã có tâm tư thâm sâu như vậy.” Phạm Hiên trầm ngâm một lát, rồi cuộc chỉ thị, “Lẽ đã dâng đến tận cửa thì không thu cũng chẳng được. Người qua xem tình huống thế nào, nếu huyện lệnh xử lý không thoả đáng thì cũng cần đáp lễ cho Cố Cửu Tư.”

“Đúng là ta có ý này.” Chu Cao Lăng gật đầu, “Giờ ta đi ngay.”

Thảo luận với Phạm Hiên xong, Chu Cao Lăng cầm lệnh bài của Phạm Hiên rồi cùng Chu Diệp hướng về huyện nha.

Lúc này Cố Cửu Tư đã lôi người tới quan phủ. Huyện lệnh nhìn người bị Cố Cửu Tư kéo đến liền thấy trước mắt tối sầm rồi lập tức hôn mê bất tỉnh, sau đó cáo bệnh thôi lui.

Triệu Nghiêm đứng trên công đường, cười khiêu khích với Cố Cửu Tư, “Gây sự với gia mà cũng không hỏi thăm xem gia là ai.”

Cố Cửu Tư không biến sắc, hần lẳng lẳng đứng đó, “Vậy chúng ta chờ đại nhân tỉnh lại đi.”

“Chờ thì chờ,” Triệu Nghiêm trào phúng mở miệng, “đến lúc đó ta thật muốn xem kẻ nào sẽ chết.”

Hai người yên lặng chờ, bên ngoài chen chúc đầy người. Chu Cao Lăng tới nơi, làm người tản ra rồi đi vào.

“Chuyện gì xảy ra?” Chu Cao Lăng dẫn Chu Diệp vào, ông liếc nhìn công đường liền thấy Triệu Nghiêm. Ông thoánh đánh giá Triệu Nghiêm từ trên xuống dưới, nhíu mày hỏi, “Gã phạm tội gì?”

“Bắt đại nhân,” Cố Cửu Tư điềm tĩnh trả lời, “người này phi ngựa trên đường, suýt nữa đã thương người khác. Hoàng Long của phủ nha vì muốn tự vệ mà làm ngựa gã bị thương, gã dùng roi quất quan sai ngay trên đường phố. Tiểu nhân bắt gã đưa tới quan phủ để xử tội.”

“Ừm,” Chu Cao Lăng gật đầu, “huyện lệnh đâu?”

“Bị bệnh.”

“Bị bệnh?” Chu Cao Lăng lạnh lùng “hừ” một tiếng, liếc nhìn chủ bộ[1] đang lấp ló quan sát tình hình. Ông nói thẳng, “Dương Huyện lệnh đã ốm đau thì khỏi cần tới. Lão phu giúp hần thẩm tra chuyện nhỏ này.”

Dứt lời, Chu Cao Lăng bước đến trên cao đường rồi ung dung ngồi xuống. Chu Diệp đứng cạnh rót trà đưa ông, Chu Cao Lăng nhấp ngụm trà, mắt nhìn về phía Triệu Nghiêm, “Phi ngựa trên đường còn quất quan sai đúng không?”

Chu Cao Lăng quay đầu nhìn Cố Cửu Tư, “Luật xử thế nào?”

“Phạt năm lượng bạc, đánh hai mươi trượng, bỏ tù ba năm.”

“Đã viết rõ như vậy còn cần thẩm tra sao? Cứ làm thế đi.”

“Chu đại nhân!” Triệu Nghiêm luống cuống nói, “Ngài... Chờ, chờ phụ thân ta...”

“À, còn cha người nữa,” Chu Cao Lăng gật gù. Ông ngẩng đầu nói, “Được rồi, vị tiểu ca này,” Chu Cao Lăng nhìn Cố Cửu Tư, “người dẫn người đến Triệu gia, mang Triệu lão gia lại đây.”

Cố Cửu Tư cung kính đáp, “Vâng.”

“Khoan đã,” Chu Cao Lăng dường như chợt nhớ tới cái gì, “để một nha dịch[2] như người đi mời Triệu lão gia thì quá thất lễ.”

Mọi người nhìn nhau, không biết Chu Cao Lăng đang tính toán cái gì. Chu Cao Lăng quay đầu về phía chủ bộ đang đứng ở một bên, “Không phải nói thân thể Dương Huyện lệnh không khỏe sao? Hẳn bệnh tật lâu năm như vậy thì Vọng Đô lộn xộn hết cả. Ta thấy thanh niên này rất tốt, vô cùng nhiệt tình. Thế này đi, người nói với Dương Huyện lệnh bảo hắn đưa quan ấn lại đây, sau đấy cứ dưỡng bệnh cho tốt, muốn dưỡng bao lâu cũng được. Chuyện này để cho thanh niên kia gánh vác thay hắn, sao hả?”

Chủ bộ nghe vậy thì mặt trắng bệch, run rẩy nói, “Đại nhân, thế này... Có phải quá tắc trách...”

“Không hề,” Chu Cao Lăng khoát tay, “trước khi tới đây, ta đã bàn với Phạm đại nhân. Người đừng để hắn lãng phí thời gian của ta, mau đem quan ấn lại đây.”

Triệu Nghiêm nghe đoạn đối thoại này thì tức khắc hoảng sợ. Chu Cao Lăng lẫn Phạm Hiên đều tham dự, gã có là đồ ngốc cũng biết bọn họ đang nhắm vào nhà gã!

Chu Cao Lăng đứng dậy, vẫy tay với Cố Cửu Tư rồi bình thản nói, “Người đi cùng ta nói chuyện với Dương Huyện lệnh một chút.”

Cố Cửu Tư đáp ứng, hắt đi phía sau Chu Cao Lăng.

Tới hậu viện, Cố Cửu Tư cung kính hỏi, “Động thái của đại nhân phải chăng hơi nóng vội?”

Chu Cao Lăng khẽ cười, “Lưỡi đao đã lộ mà còn cất giấu thì có nghĩa lý gì?”

“Vốn định chờ một thời gian cho người cơ hội lập công để người vào quan trường. Nhưng nếu tự người lập công, có lý do hợp tình hợp lý để thăng quan thì chúng ta cũng sẽ không cố chèn ép.”

Khuôn mặt Chu Cao Lăng vô cùng bình tĩnh, “Ta và lão Phạm không định học theo Vương Thiện Tuyên, song U Châu còn thiếu tiền hơn cả Dương Châu. Hiện tại Lương Vương sắp tiến vào Đông Đô, người hiểu chưa?”

Lời này khiến lòng Cố Cửu Tư biến động, hắt kính cẩn hành lễ, “Đại nhân yên tâm. Hôm nay đến Triệu phủ, ta sẽ thay đại nhân tháo gỡ phiền phức, nhất quyết không để đao kiếm của binh lính dính máu.”

Lời tác giả

Cố Cửu Tư: Các mẹ cứ yên tâm, xưa nay ta chưa từng để mình ăn thiệt thòi vô ích~~

Chú thích

[1] Tên một chức quan có từ đời nhà Hán, chuyên trông coi sổ sách của một cơ quan ở trung ương hoặc địa phương.

[2] Một công việc thấp kém tại phủ quan, làm chuyện lật vật hoặc nặng nhọc, do quan lại sai bảo.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 47: Sao Người Nghịch Ngợm Thế

Chu Cao Lãng gật đầu, ông để Cố Cửu Tư đứng chờ ở cửa còn mình vào phòng.

Không biết ông nói gì mà chỉ trong chốc lát đã mang quan ấn ra. Chu Cao Lãng đánh giá hẳn từ đầu xuống chân rồi bảo, “Hiện tại vẫn chưa đặt làm quan bào riêng cho người, mặc trang phục nha dịch đi thì chỉ tổ để người Triệu gia coi thường. Người trở về đổi y phục, mai dẫn người qua bên đó.”

“Vậy Triệu Nghiêm...”

Chu Cao Lãng xua xua tay, “Cứ nhất lại là được.”

Cố Cửu Tư tuân lệnh rồi lui xuống.

Chu Cao Lãng sai người bắt giữ Triệu Nghiêm, dân chúng đứng xem náo nhiệt cũng giải tán. Cố Cửu Tư thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Hắn mới đứng lên đã thấy Hoàng Long đứng ở cửa, trên mặt hiện vẻ chần chừ. Cố Cửu Tư ngờ ngợ gọi, “Hoàng đại ca?”

Hoàng Long im lặng, dường như đang muốn nói gì đó. Cố Cửu Tư cười cười, “Hoàng đại ca cũng muốn về nhà? Chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Hoàng Long gật đầu rồi theo Cố Cửu Tư ra ngoài. Hai người rời huyện nha một lúc lâu thì Hoàng Long lắp bắp mở miệng, “Hóa ra, hóa ra người lợi hại như vậy...”

Cố Cửu Tư “ừm” một tiếng rồi nói, “Chỉ là chút công phu quyền cước thôi.”

Hoàng Long trầm mặc, lát sau hẳn mới lên tiếng, “Cảm ơn người vì chuyện hôm nay.”

“Đây vốn là trách nhiệm của ta mà.”

“Cửu Tư,” Hoàng Long hít sâu một hơi như vừa ra quyết định trọng đại, hẳn mở lời, “trước kia ta hiểu lầm người, cảm thấy người là một cậu ấm chỉ biết bám váy nữ nhân và dựa dẫm vào mối quan hệ riêng nên mới gây khó dễ cho người. Hôm nay hãy để ta xin lỗi, người mới là nam nhân chân chính.”

“Hoàng đại ca nói gì vậy,” Cố Cửu Tư thoải mái lắc đầu, “ta nhậm chức ở đây còn được đại ca chiếu cố nhiều, Cửu Tư cảm kích không kịp. Ta hiểu rõ ngày thường đại ca giao phó công việc đều vì muốn ta mài giũa tâm trí.”

“Không...” Hoàng Long lộ vẻ xấu hổ, “Không phải, Cửu Tư, trước kia ta thật sự...không tốt với người.”

“Đại ca nói gì vậy?” Cố Cửu Tư nghi hoặc nói rồi an ủi, “Đại ca tốt với ta lắm mà.”

“Không phải,” Hoàng Long rớt cuộc chả nhận được, áy náy khiến hẳn thú nhận, “lúc trước người bị đánh trong hẻm là do ta và các huynh đệ khác làm.”

Thừa nhận xong, Hoàng Long hơi hoảng hốt nói thêm, “Khi ấy chúng ta không hiểu người, bây giờ người muốn thì cứ đánh trả, ta tuyệt đối sẽ không oán hận!”

Lời này làm Cố Cửu Tư bật cười, “Ta biết.”

Hoàng Long cứng đờ, Cố Cửu Tư bình thản nói, “Hôm đó mọi người vừa ra tay, ta sờ được hoa văn trên quan phục. Ta không vạch trần mọi người vì nghĩ thật ra giữa chúng ta chỉ có chút hiểu lầm, mà hiểu lầm này còn do ta làm việc chưa ổn thỏa. Vì vậy ta không nói gì là mong có thể cùng mọi người chung sống hòa thuận.”

“Cửu Tư...”

Hoàng Long nghe hần nói, nhất thời ảo não vô cùng.

Nếu Cố Cửu Tư biết rõ bọn họ là thủ phạm, với võ nghệ thế kia thì khi ấy hần bị đánh chắc chắn vì muốn nhượng bộ. Sau đấy hần không chỉ bỏ qua còn chủ động mang thức ăn từ nhà tới để mong được bọn họ chấp nhận.

Hần thế mà bắt nạt một thiếu niên thuần khiết như vậy...

Trong lòng Hoàng Long khó chịu, hần chân thành muốn trở về quá khứ để sửa chữa mọi sai lầm mình gây nên. Cố Cửu Tư nhận ra tâm tình của Hoàng Long, hần giơ tay vỗ vai Hoàng Long, “Hoàng đại ca đừng nghĩ nhiều, hiểu lầm đã được gỡ bỏ, sau này ta còn phải dựa vào đại ca.”

“Người yên tâm,” Hoàng Long nghe vậy liền lập tức tuyên bố chắc nịch, “về sau người chính là huynh đệ của Hoàng Long ta. Ai muốn gây sự với người tức là muốn gây sự với ta.”

“Đại ca nói vậy là Cửu Tư yên tâm rồi. Cửu Tư chưa sôi sục đời, cũng không có thân thích ở Vọng Đô, mai sau hy vọng đại ca chỉ dẫn nhiều hơn.”

Hoàng Long rốt cuộc tìm thấy giải pháp có thể khiến bản thân đỡ áy náy phần nào. Hần nhanh nhẹn đồng ý với mọi thứ Cố Cửu Tư đề ra, hận không thể móc tim móc phổi cho đối phương.

Tối hồi từ biệt, Hoàng Long còn lập lời thề son sắt với Cố Cửu Tư. Cố Cửu Tư chỉ cười tạm biệt hân.

Cố Cửu Tư tha thứ Hoàng Long khiến hân thở phào nhẹ nhõm. Hân xoay người, cúi đầu đi về phía ngõ nhà mình, trong đầu cân nhắc ngày mai nên nói với đám nhãi ranh thuộc hạ thế nào để bọn họ về sau tử tế hơn với Cố Cửu Tư.

Song hân chưa nghĩ xong đã đâm đầu vào một cái bao bố, trước mắt hân tức khắc tối đen như mực. Ngay sau đó là cơn mưa tay đâm chân đá trút xuống người hân, Hoàng Long hoảng hốt la lên, “Ai! Kẻ nào!”

Liễu Ngọc Như không nói lời nào, người do nàng mang tới cũng chỉ im lặng đánh đấm. Hoàng Long sợ hãi kêu liên tục, Cố Cửu Tư chưa đi xa nên nghe thấy tiếng kêu của hân bèn nhanh chân chạy vào con hẻm. Ngay sau đó hân chứng kiến Liễu Ngọc Như cùng người khác đang đánh Hoàng Long tơi bời.

Phu thê hai người bốn mắt nhìn nhau trong con hẻm, cả hai sững sốt trong giây lát. Cố Cửu Tư dùng ánh mắt ra hiệu cho Liễu Ngọc Như rồi hô to, “Tiểu tặc chạy đi đâu đấy!”

Liễu Ngọc Như nhú mày, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Long mới chịu nhanh chóng dẫn theo người rút lui.

Cố Cửu Tư chậm rãi lại gần, hân tháo bao bố ở trên đầu Hoàng Long rồi nôn nóng hỏi, “Hoàng đại ca không sao chứ?”

Hoàng Long bị đánh đến đầu óc choáng váng, hân mơ hồ nhìn Cố Cửu Tư, “Là ai...”

“Không thấy rõ.” Cố Cửu Tư lập tức mở miệng, mặt đầy lo lắng, “Hoàng đại ca, ta dẫn người đến chỗ đại phu nhé?”

“A?” Hoàng Long hơi tỉnh táo lại, hăn từ chối, “Ta không sao, không sao cả.”

Hăn tự đứng dậy, “Chắc chắn là kẻ thù cũ, làm nghề này có quá nhiều kẻ thù. Cửu Tư, ngại quá, khiến người sợ rồi.”

“Sao nói thế được?” Cố Cửu Tư vội bảo, “Để ta đưa Hoàng đại ca về.”

“Không cần, không cần,” Hoàng Long xua tay khước từ, “nhà ta ở ngay kia. Ta là đại nam nhân mà còn cần đưa về à, tức phụ của người còn ở nhà chờ người đấy, ta về trước đây.”

Cố Cửu Tư hàn huyên thêm vài câu rồi chào tạm biệt Hoàng Long.

Chờ Hoàng Long đi khuất và con hẻm yên tĩnh lại, Cố Cửu Tư xoay người nhìn chỗ rẽ vào hẻm mà dờ khóc dờ cười, “Ra mặt đi, trốn làm gì nữa?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy thì lẽ mề mải mới thò đầu ra.

Người nàng mang tới đã đi hết, chỉ mình nàng ở lại. Tay nàng còn cầm gậy, trông hệt như đứa nhóc vừa làm sai chuyện gì nên cứ thấp thỏm nhìn Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư quan sát nàng, nhin không được mà cười nói, “Sao người nghịch ngợm thế?”

“Hăn ức hiếp người...” Liễu Ngọc Như lí nhí đáp.

Cố Cửu Tư chịu thua, “Nên người dẫn người đến đánh hăn?”

Liễu Ngọc Như im thin thít, Cố Cửu Tư thấy dáng vẻ trẻ con của nàng thì trong lòng lại ngứa ngáy. Hăn đến trước mặt Liễu Ngọc Như, cầm tay nàng, muốn nói gì đó song bị bộ dạng của nàng chọc cho nửa khóc nửa mếu. Cuối cùng hăn chỉ kéo tay nàng rồi nói, “Thôi, về nhà đã.”

Hai người tay trong tay trở về nhà. Cố Cửu Tư thay bộ quần áo trắng bằng vải mỏng rồi đi vào gian trong, Liễu Ngọc Như đang ngồi trên ghế xem sổ sách.

Hắn thấy nàng đã bình tĩnh hơn nên tới ngồi xuống đối diện nàng, do dự một hồi hắn mới chầm chước mở lời, “Về sau đừng xúc động như vậy, hắn mà biết bị người đánh sẽ gây thù chuốc oán.”

“Gây thù chuốc oán thì sao chứ,” Liễu Ngọc Như vừa gảy bàn tính vừa lầm bầm, “hắn dám nói vậy, ta lại đánh hắn tiếp.”

Lời này giống được thốt ra từ miệng một đứa trẻ, khiến Cố Cửu Tư phải liếc mắt nhìn. Lần đầu tiên hắn mới biết Liễu Ngọc Như cũng có lúc thiếu lý trí như vậy.

Trước mặt hắn, nàng luôn luôn khéo léo, dịu dàng, trầm tĩnh; nhưng khi xử lý việc này thì vừa bông bột vừa thông minh, làm người ta không trách cứ được mà chỉ thấy đáng yêu cực kỳ.

Cố Cửu Tư nhớ tới hôm nay nàng cầm lên gậy gộc vì hắn thì lập tức trong lòng cảm thấy ngọt ngào lẫn vui sướng.

Tuy hắn nghĩ thủ đoạn của Liễu Ngọc Như quá lộ liễu song cũng chả nỡ trách móc. Hắn thấy Liễu Ngọc Như này giờ cứ xụ mặt bèn tới bên cạnh nàng rồi ngồi xõm xuống, giơ tay đặt lên vai nàng.

“Được rồi,” hắn ôm nàng vào lòng an ủi, “người đã đánh, thù cũng báo, người bớt giận nhé.”

Cố Cửu Tư vừa nâng cằm nàng vừa trêu đùa, “Nào, cười ta xem.”

Liễu Ngọc Như hất tay hắn, trừng mắt liếc hắn một cái.

“Đừng nói mấy lời này với ta!” Liễu Ngọc Như buồn bực nói, “Lần sau không cho phép người nhần nhịn!”

“Hừm?”

Cố Cửu Tư mù mờ nhìn nàng, Liễu Ngọc Như đã vứt bỏ khuôn mặt dịu dàng giả tạo trước Cố Cửu Tư nên không định làm bộ sẵn sốc nữa. Giận dữ, nàng đẩy bàn tính sang một bên rồi thẳng thừng tuyên bố, “Lần sau ai bắt nạt người thì cứ đánh bọn họ. Đánh xong về nhà, không làm nữa!”

“Không làm thì ta sống thế nào?” Cố Cửu Tư nhìn tiểu cô nương đang thở phì phò trước mặt mình, hắc cười thành tiếng, “Đại nam nhân như ta không làm việc thì sao có cơm ăn?”

“Ta nuôi người!”

Liễu Ngọc Như ngẩng đầu, buột miệng thốt nên. Vừa dứt lời thì hai người đều sửng sốt.

Liễu Ngọc Như kinh ngạc không biết từ bao giờ mình lại có suy nghĩ như vậy, cảm thấy bản thân đủ năng lực nuôi một nam nhân.

Cố Cửu Tư không khỏi cười, “Liễu lão bản ngày càng lợi hại.”

Hắn đưa người lại gần, tựa đầu lên vai nàng rồi cười nói, “Không chê ta ăn bám à?”

Liễu Ngọc Như đỏ mặt. Nàng cúi đầu gảy bàn tính, ra vẻ điềm tĩnh, “Ăn miếng cơm thôi, người có thể ăn được bao nhiêu chứ?”

Cố Cửu Tư thấp giọng cười, hắn dựa vào Liễu Ngọc Như, “Trước kia chẳng phải người nói muốn dựa vào ta, muốn ta nhất định phải kiếm công danh sao?”

“Vậy người thi không đậu thì ta làm sao bây giờ?” Liễu Ngọc Như trừng mắt với hắc, “Chả lẽ ta có thể hưu người?”

“Sợ quá,” Cố Cửu Tư xua tay cười, “ta cứ ăn bám tiếp thôi. Nhưng nương tử à, lần này ta kiếm được chức huyện lệnh,” hắc cọ cọ người Liễu Ngọc Như, “có thưởng không?”

“Huyện lệnh?!” Liễu Ngọc Như ngẩn người rồi vội hỏi, “Sao người lên được chức huyện lệnh?”

Cố Cửu Tư cười cười. Hắc ngồi xuống cạnh nàng, tay gõ gõ bàn, miệng đắc ý nói, “Rót trà.”

Liễu Ngọc Như biết hắc muốn khoe khoang bèn nhanh nhẹn rót trà và trưng ra điệu bộ chăm chú lắng nghe. Cố Cửu Tư kể tường tận mọi chuyện, cuối cùng tổng kết lại, “Phạm Hiên trước tiên muốn biến Cố gia thành cái chiêng để gõ cảnh cáo mọi người. Nhưng mọi người chẳng dao động nên Phạm Hiên nhất định phải tìm biện pháp khác. Hiện giờ ông ấy suy tính cần tìm con chim đầu đàn ở đâu, ta dâng nó lên thì dĩ nhiên ông ấy sẽ cảm kích.”

“Người tính toán như vậy nên mới bảo ta đừng động vào Hoàng Long?” Liễu Ngọc Như giờ đã hiểu.

Cố Cửu Tư gật đầu, “Hoàng Long chỉ là người bình thường. Hắc chường mắt ta chẳng qua vì ta xuất thân là con nhà giàu gặp nạn, trên đời này mấy ai không nghĩ người giàu là lũ vô đạo đức? Hắc không phải người xấu, chỉ là đầu óc không thông minh lắm.”

“Đánh hắc chả mang lại lợi ích gì. Tương lai chúng ta sống ở U Châu thì sẽ thấy ngàn vạn người như hắc, không lẽ gặp ai cũng đánh? Biến người như hắc thành bằng hữu mới là con đường sinh tồn.”

“Nên dù bị đánh người cũng không nói tiếng nào?”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền cười cười, “Ta không chỉ giữ im lặng mà còn muốn tặng thức ăn cho bọn họ, nói tốt về bọn họ. Sau này họ phát hiện tất cả đều do ta nhường nhịn thì lương tâm sẽ càng cắn rứt, càng hổ thẹn với ta.”

Liễu Ngọc Như nghe mà sắc mặt lộ vẻ phức tạp. Cố Cửu Tư phát hiện nàng không ổn bèn buông chén trà và cầm tay nàng, “Người đang lo cái gì?”

“Lang quân hiểu rõ lòng người như thế,” Liễu Ngọc Như chẳng kiêng dè mà thở dài, “ta cảm thấy bất an.”

Cố Cửu Tư mỉm cười, “Người yên tâm, ta tính toán với ai thì cũng không tính toán với người.”

Liễu Ngọc Như không nói gì. Cố Cửu Tư nhìn nàng, ánh mắt hằn vộ cùng nghiêm túc. Liễu Ngọc Như bất chợt nhớ tới thiếu niên tự dùng roi quất mình trước đám đông; khoảnh khắc đôi mắt trong trẻo kia quay lại nhìn nàng, Liễu Ngọc Như cảm thấy nàng sẽ tin mọi lời hăn nói.

Nên nàng không đáp lời, chỉ cụp mắt xuống rồi quay đầu sang chỗ khác và thay đổi đề tài, “Vậy người làm con chim đầu đàn chẳng phải sẽ bị Triệu gia ghi hận?”

Liễu Ngọc Như nhíu mày, Cố Cửu Tư thở dài, “Đã làm quan thì sao có thể không gây thù? Nhưng chúng ta không thể cứ ở U Châu chờ thời. Chu Cao Lăng nói về sau ổn định sẽ cho ta một vị trí, nhưng đây không phải là thừa nhận năng lực của ta mà chỉ vì Cố gia chúng ta đã quyên góp tiền nên mới cho ta được lợi. Đến ngày đó chưa biết chừng sẽ cho ta một cái chức hữu danh vô thực.”

“Ta không muốn như vậy.” Cố Cửu Tư cup mắt, “Ta đã hứa với Văn Xương.”

Liễu Ngọc Như biết rõ hần hứa gì với Dương Văn Xương. Hần muốn thực hiện lời hứa của mình và bảo vệ người nhà thì phải bò lên địa vị cao. Làm sao hần có thể chấp nhận một cái chức hữu danh vô thực?

Nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, vỗ vỗ mu bàn tay Cố Cửu Tư, “Được rồi, dù người quyết định thế nào ta đều cảm thấy đúng cả.”

“Thật ra ta không lo gì hết, ta chỉ lo một chuyện duy nhất.”

Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như, nàng khẽ khàng “ừm?” một tiếng. Cố Cửu Tư thở dài, “Người nói hành động giương nanh múa vuốt của ta hiện giờ có khác gì Vương Thiện Tuyên trước kia?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy thì ngẫm nghĩ một hồi mới chậm rãi trả lời, “Cửu Tư, nước quá trong sẽ không có cá.”

Cố Cửu Tư nhìn Liễu Ngọc Như, nàng suy nghĩ sắp xếp ngôn từ, cố gắng giải thích cách mình nhìn nhận thế giới này, “Người cần hiểu rõ bản thân muốn gì. Nếu người muốn làm người tốt thì cứ trở thành quân tử đích thực. Nhưng nếu người muốn làm người có ích, muốn thực hiện mục đích nào đó, người phải suy xét đâu là ranh giới cuối cùng trong người.”

“Việc của Triệu gia hôm nay, không phải người đi thì cũng là người khác đi. Vào tay người biết đâu kết cục của Triệu gia sẽ tốt hơn so với vào tay người khác. Ta biết người hướng thiện; song người cảm thấy khoan khoái đôi tay sạch sẽ đứng ở một bên nhìn mọi chuyện là thiện, hay để đôi tay nhuốm máu nhưng có thể khiến những người bị tra tấn đau khổ được chết nhẹ nhàng là thiện?”

“Nhưng nếu không phải tại ta thì Triệu gia sẽ không gặp chuyện.”

“Vậy người khác sẽ gặp chuyện.” Liễu Ngọc Như bình tĩnh nói, “Phạm Hiên thiếu tiền, Lương Vương muốn phản, tiết độ sứ các châu như hổ rình mồi; đây đều là hiện thực. Phạm Hiên dùng Cổ gia để rung cây dọa khỉ, khi chưa lấy được tiền thì người cho rằng ông ấy sẽ dừng lại sao?”

Cổ Cửu Tư trầm mặc. Lát sau, hắt hít sâu một hơi.

“Ta đã hiểu.” Cổ Cửu Tư nhìn nàng, hắt nghiêm túc nói, “Ta sẽ làm hết sức để cho bọn họ một con đường tốt.”

Liễu Ngọc Như cười cười, “Nghĩ biện pháp đi. Chuyện này thật ra không khác với việc buôn bán kiếm tiền của chúng ta. Giáp muốn bạc, Ất muốn vải, nhưng hai bên ở xa nhau thì chúng ta phải nghĩ cách giải quyết vấn đề khoảng cách. Đưa bạc cho Giáp, vận chuyển vải bán cho Ất; hai bên hài lòng còn chúng ta thì kiếm được tiền vì đã giải quyết mọi yêu cầu của bọn họ. Người suy nghĩ một chút, có biện pháp nào vừa có lợi cho Triệu gia, vừa khiến Phạm Hiên thỏa mãn?”

Cổ Cửu Tư khắc ghi lời của Liễu Ngọc Như, hắt cân nhắc giây lát rồi giơ tay nói, “Người để ta suy nghĩ một chút.”

Liễu Ngọc Như không dám quấy rầy hắt, nàng đáp ứng rồi trở về chỗ ngồi cạnh bàn của mình.

Trong thời gian này, số lượng sơn phấn được sản xuất ngày càng nhiều. Liễu Ngọc Như bắt đầu gia tăng phân loại mặt hàng; không chỉ sơn phấn đa dạng mà còn tăng thêm giấy thấm môi, bút vẽ lông mày, cao thơm. Nàng quản lý từ trang trí vỏ ngoài đến nguyên liệu của từng món, đồng thời dẫn theo vài người giao tiếp với thương gia khác để chậm rãi tung sản phẩm bán khắp Vọng Đô.

Thế là Cổ Cửu Tư ở một bên suy nghĩ lời Liễu Ngọc Như nói, còn nàng ngồi gảy bàn tính.

Trong phòng chỉ vang lên tiếng lạch cách lạch cách từ bàn tính. Cố Cửu Tư ngược lên nhìn thoáng qua cô nương đang cúi đầu có nét mặt rạng ngời. Hắn bỗng thấy lòng mình dần yên ổn.

Cả đời này, bất luận hắn thiện hay ác, tốt hay xấu, có lẽ nàng sẽ mãi mãi bầu bạn bên hắn. Hắn đi sai đường, nàng kéo hắn về. Hắn ngã xuống, nàng đỡ hắn dậy.

Cố Cửu Tư cảm thấy thanh thản từ tận đáy lòng.

Lời tác giả

[Rạp hát nhỏ]

Nam chủ trong truyện khác: Ta phiêu lưu năm châu bốn bể, tung hoành hoang mạc. Trên trời cao dưới mặt đất, duy ngã độc tôn.

Người đọc: Cũng thường thôi, là tiêu chuẩn thấp nhất dành cho nam chủ rồi.

Cố Cửu Tư: Mẹ ơi, con sắp làm huyện lệnh.

Người đọc: Thằng ranh lợi hại!! Sắp làm huyện lệnh cơ đấy!!

Cùng là nam chủ mà sao phân biệt đối xử dữ vậy?

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 48: Hẳn Làm Chức Quan Này, Vấy Bẩn Đôi Tay Mình, Tất Cả Là Vì Cô Nương Đứng Trước Mặt

Liễu Ngọc Như cảm nhận được Cố Cửu Tư nhìn mình, nàng không khỏi ngẩng đầu, “Đã nghĩ xong rồi?”

Cố Cửu Tư thở dài, “Chưa. Ta định để triều đình viết giấy vay nợ bọn họ, mai sau triều đình sẽ hoàn trả. Nhưng bọn họ sẽ không tin.”

Liễu Ngọc Như ngẫm nghĩ, chậm rãi nói, “Nguyên nhân khiến bọn họ không tin là vì hiện giờ chính Phạm Hiên lẫn Chu Cao Lăng cũng chẳng dám nói mình chắc chắn chiến thắng. Nếu bọn họ cho mượn tiền thì khi thua trận, ai trả nợ cho họ?”

“Người nói đúng.” Cố Cửu Tư gian nan cười, “Thật sự hết cách rồi.”

“Vay tiền vẫn tốt hơn so với giết tiền.” Liễu Ngọc Như thở dài, “Chỉ ít nếu Phạm Hiên và Chu Cao Lăng thắng thì sẽ có tiền cho bọn họ.”

Cố Cửu Tư gật đầu, không nói gì thêm. Liễu Ngọc Như thấy hẳn còn khổ não bèn buông bàn tính rồi nghiêm túc bảo, “Nếu muốn triều đình đời kế tiếp chấp nhận món nợ này thì nó không thể chỉ đơn thuần là món nợ mà phải là phương pháp giúp quốc gia ổn định tài chính. Triều đình đời kế tiếp cần hoàn trả nợ đời trước mới có thể tiếp tục hình thức kinh doanh này. Biến triều đình trở thành người vay nợ, có vay có trả thì mượn tiền người ta sẽ dễ hơn.”

Cố Cửu Tư chăm chú nhìn Liễu Ngọc Như, nàng giải thích, “Đối với thương nhân, nếu không chỉ thu được lợi ích từ triều đình mà còn có thể

kiếm tiền theo cách khác thì mới là sự bảo đảm gấp đôi. Ví dụ như nếu được mua bán món nợ này thì thương nhân sẽ có biện pháp kiếm tiền. Tuy nhiên, muốn mua bán một món đồ thì nó nhất định phải có giá trị mua bán trong mắt mọi người. Một món nợ mà chưa chắc được hoàn trả,” Liễu Ngọc Như gượng cười, “sao đủ sức khiến số đông tin vào giá trị của nó?”

“Trước đây ta từng chứng kiến một việc.”

Cố Cửu Tư đột nhiên mở miệng, Liễu Ngọc Như đưa mắt nhìn hắn. Cố Cửu Tư xoay tròn cây bút trong tay, người dựa vào cây cột bên cạnh, dáng vẻ cà lơ phất phơ, “Khoảng ba, bốn năm trước, người ở sông bạc bảo có một thương nhân chuyên cho vay nặng lãi. Hắn thân thiết với quan phủ, quan hệ với Tào Bang cũng tốt. Đưa hắn một trăm văn tiền thì mỗi tháng thu được năm văn; không kiếm mà vẫn có tiền. Hơn nữa hắn còn đề ra phí bằng hữu thân thích; nếu người dẫn một người lại đây nộp một trăm văn tiền, hắn sẽ cho người một văn tiền. Thế là mọi người đua nhau đưa bằng hữu thân thích tới. Ban đầu mọi người không tin, nhưng tháng nào người xung quanh cũng được phát tiền nên bọn họ dần dà cũng nộp tiền cho hắn. Ta nhớ rõ chưa đầy một năm, những người ta quen biết đều góp tiền, ai cũng trông chờ khoản tiền được hoàn trả trong tương lai.”

“Sau đó thì sao?” Liễu Ngọc Như vội hỏi.

Cố Cửu Tư cười cười, “Đến một ngày kia, người này đột nhiên biến mất.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người, Cố Cửu Tư nói tiếp, “Hắn vốn không cho vay nặng lãi, Dương Châu hồi ấy giàu có, làm gì có nhiều người đi vay tiền như vậy. Tiền trong tay hắn từ lâu đã vượt qua số tiền mà người Dương Châu muốn mượn.”

“Ý ngươi là, muốn bán một món đồ thì không nhất thiết bản thân nó phải có giá trị?”

“Phải.” Cỗ Cửu Tư gật đầu, “Đầu tiên dĩ nhiên phải xem giá trị của món đồ. Nhưng tương lai có thể bán nó hay không thì phải xem mọi người đánh giá khả năng kiếm tiền của nó. Một khi dân chúng tình nguyện buôn bán món nợ, khi mà ai ai cũng dùng nó kiếm lời, sợ là có thay đổi hoàng đế cũng tuyệt đối không chặn đứt nổi công cuộc buôn bán này.”

Cỗ Cửu Tư hơi kích động nói, “Ta phải nghĩ ra biện pháp khiến món nợ này trở nên béo bở, mỗi tháng đều có thể giao tiền lãi. Mọi người thấy tiền thì tất nhiên món nợ cũng sẽ liên tục được kinh doanh.”

“Đúng vậy.” Liễu Ngọc Như nhanh nhẹn góp ý, “Người có thể chia món nợ này thành nợ dài hạn và ngắn hạn cho mọi người thoải mái lựa chọn. Nợ dài hạn lãi cao, nợ ngắn hạn lãi thấp. Tiền lãi phát theo tháng, tuyệt đối không khất nợ. Bá tánh có thể tự do mua bán. Ví dụ như người có nợ kỳ hạn ba năm nhưng mới hai năm mà đã muốn dùng tiền thì sẽ bán món nợ này đi. Nếu người khác ham muốn tổng vốn và lãi của món nợ này thì sẽ đưa ra cái giá thích hợp để mua.”

“Một khi đã mua bán, có người muốn mua nhanh, có người muốn bán nhanh, như vậy dòng tiền cũng nhanh chóng luân chuyển. Đến cuối cùng thì tiền lãi chẳng còn quá quan trọng, mọi người nhất định muốn nắm đúng thời cơ để mua bán chuẩn xác.”

Đầu óc hai người hoạt động càng lúc càng nhanh, bọn họ bắt đầu cấp tốc định ra phương án.

Liễu Ngọc Như luôn có biện pháp trong việc làm thế nào để bán sản phẩm, Cỗ Cửu Tư thì càng quen thuộc với việc tạo nên quy tắc.

Hai người thảo luận cả đêm, mãi đến nửa đêm mới hoàn thành. Cỗ Cửu Tư viết sổ con, Liễu Ngọc Như chịu hết nỗi liên ngủ gục.

Lúc Cỗ Cửu Tư viết xong sổ con, hẩn nhìn sắc trời rồi quyết định ngủ nửa canh giờ. Hẩn cẩn thận nằm lên giường, Liễu Ngọc Như mơ mơ màng

màng nói, “Ta mới chợp mắt chút thôi.”

Cố Cửu Tư cười cười. Ngắm nhìn cô nương trước mặt mình, trong hân chợt xuất hiện niềm hạnh phúc không tên.

Chia sẻ sống chết với một người có thể khiến ta chấn động lẫn cảm động sâu sắc.

Tình yêu dành cho một người có thể tích tụ ngày qua ngày và cũng có thể diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Cố Cửu Tư cúi đầu hôn Liễu Ngọc Như, hân giơ tay ôm nàng vào lòng. Hân ôm nàng thật chặt trong giây lát rồi cọ cọ lưng nàng, cao hứng nói, “Ừm, ngủ đi.”

Cố Cửu Tư chỉ ngủ nửa canh giờ đã dậy. Rửa mặt chải đầu xong, hân thấy trời đã sáng bèn nhanh chóng đến Chu phủ chào hỏi.

Lúc tới Chu phủ thì trời sáng hân, Cố Cửu Tư đã cho người đi trước thông báo nên chỉ chờ trong chốc lát liền thấy Chu Diệp ra mở cổng.

“Chu huynh dậy sớm vậy?” Cố Cửu Tư nhướn mày.

Chu Diệp cười nói, “Ta phải hỏi người câu này mới đúng. Ta nghe người tới nên tự mình ra đón. Người chắc đến gặp phụ thân ta? Đi theo ta.”

Chu Diệp vừa nói vừa dẫn Cố Cửu Tư vào sân trong. Cố Cửu Tư tóm tắt ý tưởng của hân, Chu Diệp liên tục gật gù, “Ý của người rất hay, ta cũng nghĩ mãi vấn đề này.”

Hai người vừa đi vừa nói, khi vào trong sân thì thấy Chu Cao Lăng đang tập luyện. Ông vừa đánh xong một bộ quyền pháp, Chu Diệp tiến lên đưa khăn. Ông cầm khăn lau mồ hôi, Cố Cửu Tư lẳng lặng đứng chờ một bên.

Chu Cao Lãng lau xong, liếc mắt nhìn hần cười, “Hôm nay người chẳng phải đi Triệu gia sao, mới sáng sớm tới chỗ ta làm gì?”

“Hạ quan có ý tưởng muốn trực tiếp bẩm báo Chu đại nhân.”

“Ý tưởng?” Chu Cao Lãng cười rồi bảo, “Được, vào thư phòng rồi nói.”

Ba người vào thư phòng, hạ nhân đóng cửa lại. Chu Cao Lãng nhận chén trà từ trong tay Chu Diệp, ông hờ hững lên tiếng, “Nói đi.”

“Hạ quan tới để thương lượng về chuyện Triệu gia. Đêm qua hạ quan suy đi tính lại, nhìn chung vẫn thấy xử lý như vậy không ổn. Vì vậy hôm nay đặc biệt tới hỏi ý đại nhân, tương lai mà Phạm đại nhân và ngài muốn là kế sách tạm thời hay hưng thịnh ngàn đời?”

“Kế sách tạm thời là gì, hưng thịnh ngàn đời là gì?”

Chu Cao Lãng vừa cúi đầu vừa xoa tay, khuôn mặt nhìn không ra hỉ nộ.

Cố Cửu Tư quan sát Chu Cao Lãng, thận trọng nói, “Nhà Tần áp dụng chính sách nước mạnh dân yếu, vô cùng hiếu chiến; tuy thống nhất sáu nước nhưng đến hai đời sau lại suy vong[1]. Đây là kế sách tạm thời.”

“Còn hưng thịnh ngàn đời?”

“Nhà Hán nghỉ ngơi lấy sức, ngoại Nho nội Đạo[2], đạt được hưng thịnh ngàn đời[3].”

Nghe đến đây, Chu Cao Lãng bật cười, “Nhà Hán đâu có ngàn đời.”

“Vì bọn họ không kiên trì.”

“Được rồi,” Chu Cao Lãng vẫy vẫy tay, “ta đã hiểu. Người đến làm thuyết khách cho Triệu gia.”

“Hạ quan không dám.” Cố Cửu Tư lập tức nói, “U Châu thiếu tiền thiếu lương thực, hạ quan sẽ không yếu lòng mà làm chậm trễ việc lớn. Nhưng hạ quan cảm thấy có biện pháp tốt hơn, hy vọng được thử một lần.”

Cố Cửu Tư nhìn Chu Cao Lãng, “Ta tin đại nhân không phải người thiện cận. Với Phạm đại nhân mà nói, tiếng thơm nhân nghĩa trong tương lai tuyệt đối có sức nặng hơn ngàn vàng.”

Chu Cao Lãng im lặng. Ông nhìn Cố Cửu Tư, lạnh nhạt bảo, “Người đúng là gì cũng dám nói.”

Cố Cửu Tư lập tức phủ phục trên mặt đất, “Hạ quan chỉ muốn tháo gỡ phiền phức giúp đại nhân.”

Chu Cao Lãng quan sát hẳn, tựa hồ đang cân nhắc lời hắn nói. Lát sau, ông chậm rãi cất tiếng, “Vậy người có biện pháp gì?”

Chu Cao Lãng thông thả nói, “Ta và Phạm đại nhân chả tính là người tốt, nhưng cũng không hung hãn tàn bạo. Nếu có giải pháp thì chúng ta sẽ không dùng cách tiêu cực nhất.”

“Đại nhân,” Cố Cửu Tư từ tốn bảo, “đêm qua ta đã suy nghĩ rất nhiều. Đại nhân tất nhiên muốn tiền, song nếu trực tiếp cướp đoạt thì mai sau đại nhân đảm bảo không rửa sạch được vết nhơ này. Sao đại nhân không suy xét mượn tiền bá tánh rồi trả lại?”

“Chúng ta đã nghĩ tới việc này.” Chu Cao Lãng tức khắc phủ quyết, “Bọn họ sẽ không tin.”

“Đại nhân nghe ta nói xong đã. Khi mượn nợ, đầu tiên chúng ta phải quyết định mượn bao nhiêu. Ví dụ chúng ta muốn mượn hai trăm triệu ngân lượng thì chúng ta sẽ chia số tiền này thành hai loại. Một loại là mượn dài hạn – ba năm chả hạn – sẽ có lãi cao; loại khác là mượn ngắn hạn như ba

tháng, lãi sẽ thấp. Chúng ta chia khoản nợ thành hai trăm triệu phần, mỗi phần một lượng bạc, để mọi người mua theo nhu cầu.”

“Chúng ta trả lãi hàng tháng, mọi người sẽ thấy tháng nào cũng được tiền. Ban đầu chắc chắn bá tánh không tin, nhưng nếu người xung quanh lần lượt kiếm được tiền thì họ sẽ dao động rồi cũng nhập cuộc mua nợ. Ngày mọi người tin tưởng nợ này có thể kiếm ra tiền, họ thậm chí sẽ dùng nó để tiến hành trao đổi. Đến lúc món nợ này đủ uy tín, không chỉ bá tánh U Châu mà người ở mười ba châu đều sẽ tới mua. Khi ấy tiền từ khắp nơi, kể cả Bắc Lương, sẽ cuồn cuộn đổ vào túi chúng ta.”

Lời này khiến Chu Cao Lãng suy nghĩ sâu xa.

Ông không thể phủ nhận mình đã bị dao động. Ông suy tư, chậm rãi chất vấn, “Chúng ta lấy gì để hoàn tiền?”

“Không có tiền thì phải lấy nợ nuôi nợ, nhưng đây là biện pháp khi lâm vào đường cùng vì mọi người sẽ đánh giá năng lực triều đình. Phương án tốt nhất của chúng ta thực chất là phát triển sức mạnh quốc gia.”

Chu Cao Lãng ngẩng đầu nhìn Cố Cửu Tư. Giây phút này, Cố Cửu Tư đã thẳng thắn nói “quốc gia”.

Chu Diệp đứng một bên lộ vẻ khiếp sợ. Cố Cửu Tư lại chẳng hề biến sắc, cứ như hẳn hoàn toàn không biết mình vừa nói gì.

Qua hồi lâu, Chu Cao Lãng nâng chén trà lên, nhấp một ngụm rồi bảo, “Nói tiếp đi.”

“Quân đội hùng mạnh sẽ duy trì sự ổn định cho quốc gia. Bên ngoài không có địch, bên trong thanh bình; bá tánh cảm thấy yên ổn thì mới đồng ý tiêu tiền khi họ có tiền. Bá tánh tiêu tiền nuôi sống các ngành nghề, các ngành nghề phát triển mạnh mẽ. Bá tánh có tiền, thu nhập từ thuế của triều đình sẽ gia tăng. Nếu chúng ta dùng tiền lấy từ bá tánh khiến quốc gia thịnh

vượng thì dĩ nhiên sẽ có tiền hoàn trả. Ngoài ra, nếu đại nhân chưa yên tâm, chúng ta có thể lập ra cơ quan chuyên quản lý món tiền này, chính thức biến nó thành một phương thức kinh doanh không phải chuyện bất khả thi.”

Chu Cao Lăng lắng nghe. Sau một hồi, ông chậm rãi nói, “Ta phải thương lượng thêm về việc này với Phạm đại nhân. Nhưng hôm nay người nhất định phải cầm về tiền của Triệu gia. Nhà hãn ta huênh hoang ngang ngược đã lâu, không trừng phạt một chút thì không được.”

“Hạ quan hiểu,” Cố Cửu Tư nhanh nhẹn hành lễ.

Chu Cao Lăng chỉ cái bàn, “Người để sổ con trên bàn rồi đi làm việc đi.”

Cố Cửu Tư nghe vậy bèn đặt sổ con lên bàn rồi cung kính chào trước khi rời đi.

Hắn ra khỏi phòng, Chu Diệp vội đuổi kịp. Hắn bắt chuyện, “Sao người nghĩ ra biện pháp này, ta chưa từng nghe tới nó.”

Cố Cửu Tư cười cười, Chu Diệp thở dài, “Trước kia ta cũng muốn nghĩ biện pháp, vì cảm thấy bọn họ hành sự như vậy có phần thất đức. Nhưng ta không nghĩ ra, ý tưởng này của người rất hay.”

“Song chưa chắc thực hiện được.” Cố Cửu Tư suy tư, “Thật ra việc thực hiện biện pháp này rất mạo hiểm, chỉ là không còn cách nào khác thôi.”

Chu Diệp gật đầu, hắn đột nhiên hỏi, “Giờ ta mới biết một chuyện, nghe nói đám Hoàng Long ức hiếp người?”

“Chuyện nhỏ,” Cố Cửu Tư xua xua tay.

Chu Diệp nghiêm túc nói, “Bọn hãn toàn là lũ rắn độc bắt nạt kẻ yếu, có gì người cứ nói với ta.”

“Đối phó với tiểu nhân như vậy mà cũng phiền Chu huynh ra tay,” Cố Cửu Tư cười nói, “vậy ta chẳng phải quá vô dụng sao?”

Chu Diệp nhất thời ghen lời. Cố Cửu Tư bước qua cổng Chu phủ, hãnh hành lễ với Chu Diệp rồi lập tức lên xe ngựa đến phủ nha.

Hắn vừa vào cổng đã thấy Hoàng Long dẫn dắt toàn bộ nha dịch đứng trong sân, trên mặt mọi người ít nhiều đều có thương tích. Cố Cửu Tư mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng; không cần nghĩ hắn cũng biết chắc đây là do Liễu Ngọc Như hôm qua đánh.

Hắn bước vào trong phòng, Hoàng Long tiến lên trình trọng bẩm báo, “Đại nhân, các huynh đệ đã chuẩn bị xong.”

Cố Cửu Tư cảm tạ Hoàng Long rồi chọn người và đi tới Triệu gia.

Hắn làm việc rất phô trương, người trên đường đều sôi nổi dòm ngó. Cố Cửu Tư nghênh ngang đi một mạch tới Triệu phủ rồi gõ vang cổng lớn Triệu gia.

Hắn không xông vào mà chỉ đứng ở cổng, cho người đi thông báo đàng hoàng. Gia đình xem xét tình hình liền biết nguy tới nơi, nhanh chân chạy vào Triệu phủ. Lúc này, chủ nhân Triệu gia – Triệu Hòa Thuận – đã một đêm chưa ngủ. Ông ta ngồi ở đại đường, mệt mỏi gật đầu, “Để hắn vào đi.”

Quản gia ra ngoài dẫn Cố Cửu Tư vào.

Cố Cửu Tư mang theo người, hắn đi vô cùng thoải mái. Lúc đi qua sân hắn còn thành thối ngắm hoa và thảo luận chuyện chăm sóc hoa cỏ với quản gia. Từ đầu tới chân là dáng vẻ của một công tử nhã nhặn, hoàn toàn không nhìn ra hắn tới hỏi tội.

Triệu Hòa Thuận thấy Cố Cửu Tư đi vào, hai tay chấp lại trong tay áo, yên lặng ngồi quỳ. Sau khi Cố Cửu Tư bước qua cửa, ông ta nâng tay chỉ

vào ghế khách ở bên cạnh, “Cố đại nhân, mời.”

Cố Cửu Tư hành lễ rồi cũng ngồi quỳ, thị nữ ở cạnh rót trà cho hẵn. Cố Cửu Tư nâng chén trà nhấp một ngụm, “Vũ Hậu, Xuân Tiền, Đích Kim, Ngân Châm[4] đều giá trị một, hai ngàn lượng vàng.” Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn về phía Triệu Hòa Thuận, cười bảo, “Triệu lão gia dùng trà như vậy chiêu đãi Cố mỗ thật khiến Cố mỗ bất an.”

“Bất an là ta mới đúng.” Triệu Hòa Thuận bình thản nói, “Chúng ta cứ thẳng thắn với nhau. Cố đại nhân, hôm nay ngài đến cổng lớn Triệu gia là muốn làm gì?”

“Cho Triệu lão gia một đêm mà Triệu lão gia vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận sao?”

Cố Cửu Tư buông chén trà. Hẳn nhẹ nhàng gõ quạt lên lòng bàn tay, quay đầu nhìn hoa cỏ lay động ngoài sân rồi thản nhiên hỏi, “Triệu lão gia, ngài nghĩ tại sao Cố gia vừa tới U Châu đã giao nộp hết tài sản?”

Triệu Hòa Thuận không đáp. Ông ta nhìn chòng chọc Cố Cửu Tư, trong mắt mang theo tơ máu màu đỏ. Cố Cửu Tư quay đầu lại nhìn ông ta, cười cười, “Triệu đại nhân chẳng lẽ chưa biết chuyện ở Dương Châu?”

Tin tức về tình hình hiện tại ở Dương Châu dù chậm chạp truyền ra bên ngoài song mọi người cũng đã biết. Lời này khiến sắc mặt Triệu Hòa Thuận biến đổi rõ rệt, ông ta giận dữ nói, “Phạm Hiên dám làm thế?!”

“Tại sao không dám?” Cố Cửu Tư nhìn chăm chăm Triệu Hòa Thuận, “Người chết vì tiền, chim chết vì mồi. Triệu lão gia cho rằng đã tới nước này thì Phạm đại nhân còn gì không dám làm?”

“Triệu lão gia có biết bây giờ tiết độ sứ khắp nơi đang mưu tính gì không? Ngài thử nhìn xem gần đây U Châu chi nhiều tiền để mua cái gì. Vương Thiện Tuyền ở Dương Châu ép buộc thương gia quyên góp tiền,

ngài cho rằng tiền vào chỗ nào? Tiết độ sứ khắp nơi bắt đầu kêu gọi nhập ngũ, trưng thu lương thực, ngài nghĩ họ tại sao chuẩn bị như vậy?”

“Triệu lão gia, hiện giờ Triệu Nghiêm đang ở trong ngục, phải lựa chọn thế nào chả lẽ chính ngài còn không rõ? Mạng quan trọng hay tiền quan trọng?”

Sắc mặt Triệu Hòa Thuận lạnh đi, ông ta nhìn Cố Cửu Tư, “Phạm Hiên sẽ cho ta cái gì?”

“Ông ấy đưa Cố gia cái gì,” Cố Cửu Tư cười khẽ, “sẽ đưa các ngài cái đó.”

“Chức huyện lệnh hèn mọn?!” Triệu Hòa Thuận nổi giận.

Cố Cửu Tư lắc lắc cây quạt, “Triệu lão gia đừng hiểu lầm, vị trí huyện lệnh này là do bản thân tại hạ kiếm được. Phạm đại nhân không phải người thích mua bán chức quan.”

“Khinh người quá đáng!”

Cố Cửu Tư nhìn phản ứng của Triệu Hòa Thuận, hẩn trầm tư giây lát mới mở miệng, “Triệu lão gia, cùng xuất thân là thương gia nên ta hiểu suy nghĩ của ngài nhưng ta khuyên ngài một câu, thuận thế mà làm mới quan trọng nhất. Ngài không cần giống Cố gia quỳên góp toàn bộ tiền bạc, nhưng ngài phải cung cấp đủ con số mà Phạm đại nhân muốn. Đưa thiếu thì sẽ có kết quả thảm hại hơn Cố gia. Ít nhất ta còn chỗ đặt chân, ngài chưa chắc đã có.”

“Núi xanh còn đó, sợ gì thiếu củi đốt, mà quý công tử ở lâu trong ngục cũng không tốt. Hơn nữa,” Cố Cửu Tư khép lại cây quạt, nghiêng thân mình về trước, “ta lén cho ngài biết một bí mật. Phạm đại nhân không thật sự muốn cướp trắng số tiền này, ông ấy sẽ nghĩ cách trao đổi công bằng. Tuy nhiên, ngài không thể lựa chọn đồ vật được trao đổi, chỉ vậy thôi.”

“Trao đổi cái gì?” Triệu Hòa Thuận nhìn hẩn.

Cố Cửu Tư ngồi ngay ngắn lại, cười nói, “Ta không biết. Nhưng Triệu đại nhân à, hôm nay ngài định để ta cưỡng ép thu bạc hay giữ thể diện cho mọi người mà tự nguyện quyên tặng?”

Triệu Hòa Thuận mặt mũi tối sầm, nghiêng răng nghiêng lợi. Cố Cửu Tư cúi đầu bật cười, “Xem ra đại nhân muốn gặp mặt công tử, người đâu...”

“Phạm Hiên muốn bao nhiêu?” Triệu Hòa Thuận rớt cuộc lên tiếng.

Cố Cửu Tư đáp lại một con số rồi nói, “Hôm nay ngài chưa gom đủ cũng chả sao, trước mắt cứ đặt cọc. Ta sẽ ở đây chờ.”

Triệu Hòa Thuận vung tay áo, ông ta đứng dậy sai người mang bạc đến.

Sau đấy ông ta trở lại nhà chính, khoanh tay trong tay áo mà đứng ở cửa. Ông ta đứng ngược sáng, mắt nhìn Cố Cửu Tư, “Cố Cửu Tư, người hành sự như vậy thì sớm muộn cũng bị phanh thây xé xác.”

Động tác uống trà của Cố Cửu Tư thoáng ngừng lại, Triệu Hòa Thuận châm biếm, “Xưa nay những kẻ làm thanh đao nào có kết cục tốt? Thương Ưởng bị ngũ xa phanh thây, Triều Thác bị chém ngang lưng[5].” Triệu Hòa Thuận đến bên Cố Cửu Tư, lạnh nhạt nói, “Người trẻ tuổi, người cứ chờ xem.”

Cố Cửu Tư không nói gì, hẩn uống nốt ngụm trà cuối cùng rồi mới đáp, “Triệu lão gia sai rồi, tại hạ không phải đao, tại hạ chỉ là thần.”

Triệu Hòa Thuận ngược mắt nhìn hẩn, sắc mặt Cố Cửu Tư bình thản, “Bá tánh trong thiên hạ đều là thần. Triệu lão gia, hôm nay dĩ nhiên là ta bức bách ngài nhưng đến năm sau biết đâu ngài lại cảm kích ta.”

Dứt lời, Cỗ Cửu Tư buông chén trà. Hãn nhẹ nhàng cười mà đứng dậy, cung kính hành lễ với Triệu Hòa Thuận, “Tại hạ cáo từ.”

Cỗ Cửu Tư ra ngoài sân thấy Hoàng Long đang kiểm kê bạc. Hãn tự mình đếm lại rồi mang tiền trở về phủ nha và đưa vào nhà kho.

Sau đó hãn phạt Triệu Nghiêm hai mươi trượng xong liền cho người giống trống khua chiêng mang gã về.

Triệu Nghiêm vừa về, toàn bộ phú thương Vọng Đô đều hoảng loạn, ai ai cũng bắt đầu có mưu đồ riêng. Đêm xuống, Cỗ Cửu Tư ra lệnh canh giữ nghiêm ngặt Vọng Đô.

Hãn làm xong những việc này cũng chẳng biết tại sao bản thân lại cảm thấy trống rỗng. Hãn cầm đèn thơ thần đi trên đường, cuối cùng đến trước cửa tiệm Hoa Dung.

Hãn mặc đồ quan phủ ngồi trên bậc thang, đặt đèn ở bên cạnh. Hoàng Long do dự nói, “Đại nhân, hay để tiểu nhân thay ngài chờ phu nhân?”

Cỗ Cửu Tư vẫy vẫy tay, cười bảo, “Hoàng đại ca, ta chờ nương tử nhà ta, đại ca về trước đi.”

Hoàng Long nghe thì không khỏi cười, hãn biết đây là sở thích của người trẻ tuổi bèn rời đi.

Sau khi Hoàng Long đi, Cỗ Cửu Tư vẫn ngồi ở cửa. Hãn ngẩng đầu ngắm sao, giữa ban đêm yên tĩnh, hãn bỗng tìm thấy nơi để trở về.

Hãn giống một vong hồn trôi nổi cả ngày, rốt cuộc tìm được chốn dừng chân. Hãn nhin không được mà mỉm cười. Đợi trong chốc lát, Liễu Ngọc Như vừa trò chuyện với người khác vừa mở cửa. Nàng mới bước qua cửa đã thấy Cỗ Cửu Tư ngồi đó.

Tư thế ngồi của hắn tương tự trước kia, nhưng trên người hắn là quan bào. Liễu Ngọc Như ngơ ngác. Cổ Cửu Tư cầm đèn đứng dậy, hắn phúi bụi trên người rồi ôn hòa nói, “Xong việc chưa? Ta tới đón người.”

Tỷ muội đứng cạnh đều thầm bật cười, Ân Hồng vui vẻ chào tạm biệt, “Phu nhân, chúng ta đi trước.”

Nói rồi mọi người liền nhanh chân đi mất. Liễu Ngọc Như bị các nàng ấy ghẹo đến đỏ mặt, nàng khẽ tăng hắng và mất tự nhiên đến trước mặt Cổ Cửu Tư, “Hôm nay không phải người cần tới Triệu gia sao? Bạn như vậy còn đến đón ta làm gì?”

“Ta nhớ người.” Cổ Cửu Tư thẳng thắn trả lời.

Liễu Ngọc Như ngẩn người, nàng quay đầu đi không dám nhìn hắn, “Tự nhiên sao lại nói thế?”

Cổ Cửu Tư nhẹ nhàng cười. Ngắm nhìn khuôn mặt nàng khiến hắn cảm thấy người này sở hữu sự sạch sẽ vượt ngoài giới hạn của thế gian.

Sự dịu dàng của nàng soi sáng hắn, cho hắn dũng khí tiến về phía trước.

Liễu Ngọc Như cảm thấy hắn chăm chú nhìn mình, nàng nhin không được quay đầu lại đối mặt với hắn, “Sao thế?”

Vừa dứt lời, Cổ Cửu Tư đột nhiên duỗi tay ôm nàng vào lòng, ôm thật chặt.

webtruyendonline

“Ngọc Như,” hắn không khỏi thốt nên, “đừng bỏ ta mà đi, hãy luôn ở bên cạnh ta, được không?”

“Chuyện đó là dĩ nhiên rồi.” Liễu Ngọc Như cười khẽ, “Người không bỏ ta thì sao ta lại bỏ người?”

Cố Cửu Tư chỉ im lặng ôm nàng, hắn chẳng biết mình có được an ủi bởi câu trả lời như vậy không. Hắn cảm thấy bình yên hạnh phúc nhưng nội tâm hắn vẫn tồn tại sự không cam lòng khó nói thành lời giống trước kia.

Hắn muốn được nhiều hơn thế, nhưng hắn không biết Liễu Ngọc Như còn gì có thể cho hắn.

Hắn đã có đủ nhiều, nếu còn muốn nữa thì đấy là tham lam.

Hắn cảm thấy ôm nàng là phương thức để hắn hấp thu sức mạnh, ôm đủ rồi hắn mới buông ra. Sau đấy hắn cầm đồ hộ nàng, vừa nắm tay nàng vừa cầm đèn, cao hứng nói, “Về nhà thôi.”

Liễu Ngọc Như không biết hắn đã trải qua chuyện gì song nàng cảm nhận được cảm xúc của hắn thay đổi. Vì vậy nàng chẳng nói gì, chỉ để hắn cầm tay nàng bước đi trên con đường lát đá xanh.

Nàng nhìn người sánh bước bên mình, hắn mặc quan bào màu lam nhưng đi đứng y hệt con nít. Nàng không khỏi cười khẽ, “Đã làm quan rồi thì phải chững chạc hơn.”

“Chững chạc hay không đâu quan trọng,” Cố Cửu Tư quay đầu lại nhìn nàng, “thấy ta khôi ngô không?”

“Liên quan gì đến khôi ngô?” Liễu Ngọc Như nhướn mày, “Người là đại nam nhân mà ngày ngày để ý dung mạo. Đâu phải người dựa vào gương mặt này để kiếm cơm, người không hổ thẹn à?”

“Hổ thẹn gì chứ?” Cố Cửu Tư nghiêm trang nói, “Nghề chính của ta là ăn bám Liễu lão bản, nghề phụ là huyện lệnh. Ta mà không làm tốt nghề chính thì mới đáng hổ thẹn!”

Liễu Ngọc Như ngớ người. Lát sau nàng mới phản ứng lại, nàng dờ khóc dờ cười giơ tay nhéo Cố Cửu Tư, “Cố Cửu Tư, đồ nghịch ngợm.”

Cố Cửu Tư gào khóc, giả bộ đau thấu xương, “Liều lão bản, nhẹ tay thôi! Tha cho cái mạng nhỏ của ta đi!”

“Cố Cửu Tư,” Liều Ngọc Như bị hấn chọc cười, cú nhéo của nàng hoàn toàn không dùng sức, “ta có thể làm gì nam nhân to lớn như ngươi chứ?”

“Không thể nói vậy được.” Vẻ mặt Cố Cửu Tư nghiêm túc, “Nữ nhân bình thường dĩ nhiên chả đủ sức, nhưng ngài chính là nữ nhân có thể đánh nha dịch.”

Liều Ngọc Như cứng đờ. Nàng gượng gạo ho nhẹ một tiếng rồi ngượng ngùng buông tay hấn. Nàng không nói chuyện, tựa như đang tìm từ để đáp trả. Cố Cửu Tư nhanh tay ôm vai nàng, cười nói, “Ngươi đừng nghĩ nhiều, những chuyện ngươi làm vì ta khiến ta vui lắm.”

Liều Ngọc Như lí nhí ậm ừ. Cố Cửu Tư ngắm nhìn nàng, hấn thật sự không hiểu. Nàng có thể dẫn người đi đánh nha dịch, sao ở trước mặt hấn thì nói một câu là then thùng, làm một động tác liền cúi đầu.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến nàng đánh Đỗ đại nương, đập Hoàng Long, cùng với vết thương trên mặt mười mấy nha dịch kia, hấn hoàn toàn chả tưởng tượng nổi đây là chuyện Liều Ngọc Như có thể làm.

Hấn nhin không được thở dài, Liều Ngọc Như tò mò hỏi, “Sao ngươi thở dài?”

“Ta đang nghĩ,” Cố Cửu Tư tiếc nuối đáp, “ta luôn tự xưng thông minh, hiểu thấu mọi việc. Nhưng trước mặt ngươi, ta phát hiện bản thân chính là kẻ hồ đồ.”

“Hả?”

“Nếu có người nói với ta ngươi bắt nạt bọn họ, ta thật sự không dám tin. Ta sẽ cảm thấy bọn họ ức hiếp ngươi, gây sự với ngươi.”

Liễu Ngọc Như không thể không cười, “Người quên lúc ta đi gây chuyện với người ở Xuân Phong Lâu và ép người đọc sách rồi à?”

“Đó là ta nhường người thôi,” Cố Cửu Tư vội phân bua, “chứ với cái tính của người thì bắt nạt nổi ai?”

Liễu Ngọc Như ghen cười. Cố Cửu Tư cúi đầu nhìn nàng, vuốt ve cằm của nàng.

“Đánh người trông cũng thật đáng yêu, nhìn là biết dễ bị ăn hiếp.”

Liễu Ngọc Như nhịn không được, nàng ôm bụng cười thành tiếng.

Cố Cửu Tư nhìn nàng cười sảng khoái, khoe miệng hăn cũng bất giác cong lên.

Hắn đột nhiên cảm thấy mọi từ bỏ, nỗ lực, và hiểu lầm đều mang ý nghĩa.

Hắn làm chức quan này, vấy bẩn đôi tay mình, tất cả là vì cô nương đứng trước mặt.

Hắn muốn nàng được vinh hoa phú quý và bình an trọn đời.

Lời tác giả

[Rạp hát nhỏ]

Cố Cửu Tư: Kế hoạch của chúng ta là hôm nay làm huyện lệnh, ngày mai phát quốc trái[6]. Ngày kia lại thực hành ý tưởng của Liễu Ngọc Như, thành lập hệ thống tiền tệ U Châu và phổ biến nó khắp thiên hạ...

Liễu Ngọc Như: Câm miệng, bộ truyện này viết xong rồi.

Cố Cửu Tư: ...

Liễu Ngọc Như: Kế hoạch của chúng ta là hôm nay tỏ tình, ngày mai nắm tay, ngày kia hôn hít. Ba ngày sau lên giường còn ba năm sau mang long phượng thai.

Cổ Cửu Tư: Câm miệng, bộ truyện này viết xong rồi.

Chú thích

[1] Chỉ việc Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Hoa sau khi tiêu diệt sáu nước chư hầu. Ông chủ trương dùng sức mạnh quân sự và có những chính sách rất tàn bạo. Nhà Tần do ông lập ra chỉ kéo dài mười bốn năm với ba vị vua và sau đó Trung Hoa tiếp tục bị chia năm xẻ bảy.

[2] Nghĩa là người có học vấn chân chính thì ngoài mặt giảng những điều của Nho gia, nhưng trong lòng thì theo nguyên lý của Đạo gia. Trong xã hội, họ giảng đạo lý Khổng Tử, nhưng trong tu luyện đạo đức cá nhân họ lại dùng Đạo của Lão Tử.

[3] Nhà Hán là triều đại kế tục nhà Tần, được thành lập bởi Lưu Bang – một lãnh tụ chống lại sự cai trị của nhà Tần. Kéo dài bốn thế kỷ, nhà Hán được xem là triều đại huy hoàng nhất lịch sử Trung Quốc. Cho đến ngày nay, nhóm dân tộc chiếm phần lớn dân số Trung Quốc cũng tự cho mình là người Hán, và chữ viết Trung Quốc cũng được coi là chữ Hán.

[4] Tên các loại trà nổi tiếng của Trung Quốc.

[5] Thương Ưởng là chính trị gia, pháp gia nổi tiếng, thừa tướng nước Tần của thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Triều Thác là một trọng thần thời Văn Cảnh Đế nhà Hán. Ông rất thông minh, thường xuyên đưa ra mưu sách có tác dụng lớn với việc làm yên xã tắc, rất được triều đình tán thưởng. Cả hai đều là những người chuyên sử dụng chính sách cứng rắn.

[6] Từ cũ để chỉ nợ do nhà nước vay dưới hình thức phát hành một loại phiếu nhận nợ nhằm thu hút vốn cho ngân sách nhà nước. Hiện nay gọi là công trái.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 49: Người Đã Không Thể Quay Về Thì Chi Bằng Đi Theo Ta

Triệu gia giao nộp đầy đủ số tiền xong, toàn bộ phú thương Vọng Đô nơm nớp lo sợ.

Sóng ngầm ở Vọng Đô tuân trào, mọi người đều chuẩn bị cho tình huống xấu nhất; vừa kiểm kê bạc trắng vừa liên lạc khắp nơi.

Hồ Tử hàng ngày thông báo về động thái của các phú thương cho Cố Cửu Tư. Cố Cửu Tư âm thầm đưa tiền cho Hồ Tử, hiện giờ Hồ Tử gần như đứng đầu người lang thang tại Vọng Đô. Cố Cửu Tư cân nhắc hành tung của các phú thương, hăn cau mày thật lâu rồi thở dài, “Đã biết, giúp ta trông coi phu nhân sát sao hơn.”

Liễu Ngọc Như cũng nhận ra xung quanh mình thay đổi. Đầu tiên nàng vô tình phát hiện quanh nàng bỗng xuất hiện nhiều lưu dân và ăn mày hơn, mỗi ngày bọn họ đi theo nàng như đang canh gác.

Vì thế nàng cẩn rằng dùng tiền thuê người tới làm bảo tiêu, đồng thời liên tục hỏi thăm động tĩnh trong thành.

Liễu Ngọc Như kinh doanh ngày càng phát đạt, ngày ngày xuất ra một lượng hàng lớn. Nàng khai trương chi nhánh mới tại An Dương gần đây nên thường xuyên đi lại giữa An Dương và Vọng Đô, ngày nào cũng bận rộn chuyện cửa hàng. Có khi nhin không được nàng liền hỏi Cố Cửu Tư, “Phạm Hiên và Chu Cao Lăng dự định thế nào mà giờ chưa báo tin cho người?”

Cố Cửu Tư trầm ngâm rồi đáp, “Chắc bọn họ vẫn đang suy nghĩ.”

Phạm Hiên và Chu Cao Lăng thương lượng rất lâu, hơn mười ngày sau bọn họ mới báo tin cho Cố Cửu Tư.

Ngày đó, Phạm Hiên đích thân tới. Ông mất thời gian xác nhận lại kế hoạch của Cố Cửu Tư, chỉnh sửa mọi chi tiết thật cụ thể xong mới nói, “Biện pháp này của người quá mạo hiểm, song nó vẫn là một biện pháp. Người có thể thử ở Vọng Đô trước. Nếu Vọng Đô thành công, chúng ta sẽ triển khai ở những nơi khác.”

“Vâng,” Cố Cửu Tư thở phào nhẹ nhõm; kết quả này so với suy tính ban đầu của hắn đã tốt hơn nhiều.

“Có điều, nếu thử biện pháp này thì Vọng Đô phải chứng minh hiệu quả của nó. Cuối năm nay, thuế ở Vọng Đô cần đạt được con số sau.”

Phạm Hiên nâng bút viết hai con số.

Tám triệu lượng bạc. Chín mươi vạn thạch[1].

Thu nhập một năm từ thuế của Đại Vinh là tám mươi triệu bạc trắng, mười vạn binh lính cần ba mươi vạn thạch lương thực trong một tháng. U Châu có gần hai trăm huyện, vậy mà Phạm Hiên muốn chỉ từ Vọng Đô thu được một phần mười thu nhập thuế quốc gia và lương thảo một quý của mười vạn quân.

Cố Cửu Tư lẳng lặng nhìn con số này. Phạm Hiên buông bút, lạnh nhạt nói, “Ta yêu cầu số bạc lớn như vậy và số tiền này không thể được quyên góp bởi Cố gia các người. Nếu người có thể xoay xở đủ thì bất kể người dùng biện pháp gì, cứ thoả mái hành sự, ta giao Vọng Đô cho người. Toàn bộ Vọng Đô từ binh phòng đến tài chính đều cho người quản lý, nếu người thành công...”

Phạm Hiên nhìn Cố Cửu Tư, sắc mặt nghiêm túc, “Hộ bộ sẽ có tên của người.”

Cố Cửu Tư mím môi. Hồi lâu sau, hắt hít sâu một hơi rồi nói, “Hạ quan đã hiểu.”

Vừa tiễn Phạm Hiên xong, Cố Cửu Tư đứng dậy.

Hắn đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu, chỉ chờ câu này của Phạm Hiên. Phạm Hiên mới bước chân ra khỏi cổng, hắn lập tức ghé thăm các đại thế gia ở Vọng Đô.

Hiên tại là tháng chín, cách cuối năm còn ba tháng. Thu nhập từ thuế của Vọng Đô bây giờ chỉ khoảng hai mươi vạn lượng; cộng thêm tiền quyên góp của Cố gia lẫn Triệu gia thì cùng lắm là bảy mươi vạn. Phần lớn tài sản của thương gia phú hào là ruộng đất, tiền mặt không có bao nhiêu. Ngay cả Cố gia được xưng tụng là tiền đặt cọc của Dương Châu, giá trị gia đình họ bằng một năm thu nhập từ thuế của Đại Vinh, nhưng tài sản chủ yếu cũng là đất đai; rốt cuộc bọn họ chỉ mang được đến U Châu tám triệu bạc trắng. Giờ muốn thu đủ tám triệu mà không gây tổn hại cho thương gia thì có lẽ là nói dễ hơn làm?

Song trước sau gì cũng phải làm, nơi Cố Cửu Tư ghé thăm đầu tiên là Diêu gia. Diêu gia đứng đầu thương gia ở Vọng Đô; bọn họ sinh ra lớn lên ở đây và có con cháu trải rộng khắp quan trường của Vọng Đô. Ngay cả Phạm Hiên cũng phải nể mặt họ đôi chút.

Lúc Cố Cửu Tư tới, thái độ của Diêu gia không đến nỗi nào. Cố Cửu Tư trình bày ý tưởng với Diêu gia xong, Diêu gia lưỡng lự giây lát mới đáp, “Ta hiểu ý Cố đại nhân.” Ông thở dài, “Cũng hết cách rồi, Cố đại nhân đã nhọc lòng vì ta.”

Có Diêu gia dẫn đầu, sau đấy Cố Cửu Tư chưa tới cổng đã thêm mấy nhà lục tục đến mua “nợ U Châu” từ hắn.

Cố Cửu Tư chia bảy triệu ba trăm ngàn nợ thành hai phần. Sáu triệu là nợ dài hạn, thương gia sẽ bị cưỡng ép mua món nợ này; U Châu có tổng

cộng gần trăm hộ thương gia, căn cứ theo tài lực từng nhà mà mua. Một triệu ba trăm ngàn còn lại là nợ ngắn hạn, được Cố Cửu Tư công khai bán trên thị trường.

Hắn sáng lập ở phủ nha một phòng ban chuyên phụ trách bán “nợ U Châu”. Nợ U Châu ngắn hạn không bị hạn chế mua, dùng một văn tiền cũng mua được. Những người mua nợ ba tháng đầu tiên không chỉ hưởng mỗi lãi cao, nếu giới thiệu bằng hữu thân thích thì một phần lãi của những bằng hữu thân thích này sẽ được cộng vào cho bọn họ.

Việc này khiến sổ sách trở nên vô cùng phức tạp, Cố Cửu Tư không thể không tìm người có chuyên môn đến xử lý.

Liễu Ngọc Như thấy vậy bèn mang theo người đến phụ Cố Cửu Tư quản lý sổ sách.

Tháng thứ nhất không có nhiều người mua, Liễu Ngọc Như vừa xử lý sổ sách vừa tìm tòi phương pháp nâng cao hiệu suất. Nàng phát cho mọi người thẻ bài, kẻ ước, sổ thứ tự, sau đó ghi chép lại trong sổ.

Liễu Ngọc Như quản lý nợ ngắn hạn, Cố Cửu Tư ngày ngày chạy đến nhà các thương gia thuyết phục bọn họ mua nợ dài hạn.

Sau nửa tháng, Liễu Ngọc Như bán không được nhiều nợ ngắn hạn lắm; phần lớn là dân thường rảnh rỗi dùng mấy chục hay một trăm văn tiền mua cho vui. Cố Cửu Tư thuận lợi thuyết phục được vài nhà đầu tiên sau cũng gặm phải xương cứng.

Sau lưng Lương gia là nhân vật có quan hệ với quân đội, bất chấp Cố Cửu Tư nói thế nào thì bọn họ đều giả vờ câm điếc.

Ở lần thứ ba Cố Cửu Tư tới cổng nhà họ, đại công tử Lương gia dùng giọng U Châu chính gốc mất kiên nhẫn nói, “Đồ quê mùa Dương Châu nhà

người nghe không hiểu tiếng người à? Đòi tiền hả? Còn gây phiền toái cho ta thì cái mạng nhỏ của người cũng chả còn!”

Lời này sao dọa nổi Cố Cửu Tư, song hăn phát hiện dùng phương thức mềm mỏng với Lương gia là vô dụng.

Ban đêm trở về nhà, hăn nằm trần trọc trên giường. Liễu Ngọc Như thấy hăn mất ngủ liền nắm tay hăn, “Lang quân đừng sầu lo,” nàng ôn hòa bảo, “người nhậm chức đã được một thời gian, nên dùng chút thủ đoạn cứng rắn.”

Cố Cửu Tư mím môi. Liễu Ngọc Như dựa vào ngực hăn cười khẽ, “Ta biết người mềm lòng, nếu vậy hãy nghỉ ngơi một chút đã. Đợi đến khi lái tháng đầu tiên phát cho bá tánh, nợ ngắn hạn bán hết, ta sẽ nghĩ cách thay người.”

Cố Cửu Tư không nói gì, hăn nhìn cô nương dựa vào ngực mình mà lòng rung động. Ôn hương noãn ngọc[2] trong ngực, dĩ nhiên hăn sẽ có tâm tư khác. Nhưng không hiểu tại sao, hăn cảm thấy bản thân xấu xa nên mỗi khi loại tâm tư này trỗi dậy thì sẽ có thứ gì đó đè ép nó. Hăn hưởng thụ Liễu Ngọc Như cứ yên lặng dựa vào hăn như vậy, làm nội tâm hăn yên ả lẫn mềm mại, sinh ra một sự bình thản vừa sáng ngời lại vừa thanh tịnh.

Vì thế hăn giơ tay ôm nàng, sau một hồi, hăn thở dài, “Thôi, để ngày mai ta nghĩ cách khác.”

Hôm sau hăn lại đến Lương gia, bọn họ dứt khoát đóng chặt cổng lớn. Cố Cửu Tư đứng ở cửa mất một lúc lâu mới bất đắc dĩ quay về huyện nha.

Hăn mới nhậm chức, ngoại trừ thúc giục đòi tiền thì còn rất nhiều điều lệ cần chỉnh sửa nên hăn bận rộn một ngày ở phủ nha. Tới buổi chiều, ánh mặt trời ảm áp len lỏi vào phòng, hăn đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh. Hăn ngẩng đầu nhìn cỏ cây lay động ngoài cửa sổ, trong lòng hoảng hốt.

Chẳng mấy chốc, Hoàng Long vội vàng chạy từ bên ngoài vào, nôn nóng kêu, “Đại nhân, nguy rồi.”

Đôi mắt Cố Cửu Tư dờ dảnh nhìn, tai hắn nghe Hoàng Long báo tin, “Phu nhân trên đường đến An Dương gặp phải cướp!”

Tay cầm bút của Cố Cửu Tư khẽ run, mực nhỏ xuống trang giấy rồi lan tỏa như nỗi sợ hãi trong lòng hắn.

Liễu Ngọc Như khai trương cửa hàng mới ở An Dương.

Nàng không định đi xa nhà nhưng do là cửa hàng mới mở nên rất cuộc vẫn cần ghé qua một chuyến. Vì vậy nàng thuê người của tiêu cục[3] lần mang theo rất nhiều nam nhân cường tráng mới lên đường.

Nàng chọn đi vào ban ngày, thăm tính toán nhân lúc trời sáng sủa thì ghé qua một lát để thăm dò tình hình ở An Dương.

Ai ngờ thu xếp chu toàn như vậy mà đối phương hoàn toàn chẳng sợ. Mấy chục kẻ lỗ mãng cưỡi ngựa từ trên núi xuống chém giết một trận với người của tiêu cục. Người ngã ngựa đổ, chỉ chừa lại hai nữ tử là Liễu Ngọc Như và Ấn Hồng ở trong xe ngựa.

Ấn Hồng run bần bật, mặt Liễu Ngọc Như tái mét nhưng nàng vẫn tỏ vẻ trấn định. Nàng siết chặt váy áo của mình, cố gắng bình tĩnh cất tiếng, “Các vị tráng sĩ nếu muốn tiền thì trên xe ngựa tại hạ không có bao nhiêu, hay để tại hạ phái người đi lấy thêm.”

Lời này khiến bọn họ cười sặc sụa, một nam nhân dùng đao vén màn nhìn vào trong.

Liễu Ngọc Như quan sát hắn. Đối phương thoát trông chưa đến hai mươi, vẻ ngoài anh tuấn, mang theo nét sôi nổi cởi mở đặc trưng của người

phương Bắc. Trên mặt hăn có vết sẹo chạy dài, làm khuôn mặt anh tuấn nhìn hơi dữ tợn, khiến người ta sợ hãi.

“Ồ,” đối phương quay đầu nói với người đằng sau, “là hai nữ nhân, chúng ta thu hoạch không nhỏ.”

Lời này vừa vào tai, sắc mặt Ấn Hồng và Liễu Ngọc Như tức khắc trắng bệch. Đối phương vươn tay kéo Ấn Hồng, nàng ấy hét lên còn Liễu Ngọc Như giữ chặt nàng ấy. Chân Ấn Hồng đá loạn xạ, nàng ấy hoảng sợ gào khóc, “Phu nhân cứu ta! Cứu ta với!”

Tay Liễu Ngọc Như run rẩy nhưng nàng vẫn không buông Ấn Hồng. Nam nhân cao lớn kia cười nhạt một tiếng rồi đột nhiên dùng sức lôi cùng lúc cả hai cô nương ra.

Liễu Ngọc Như và Ấn Hồng ngã từ trên xe ngựa xuống, những người cưỡi ngựa xung quanh bắt đầu bao vây các nàng.

Cảm giác bị vây kín khiến tâm hai người sinh ra tuyệt vọng. Liễu Ngọc Như ép buộc bản thân phải bình tĩnh, nàng nắm lấy tay Ấn Hồng và run rẩy nói, “Đừng sợ.”

Nam nhân mặt sẹo nghe vậy liền cười chế giễu. Hắn vòng tay quanh eo Liễu Ngọc Như rồi khiêng nàng lên vai giữa tiếng kêu sợ hãi của nàng.

“Phu nhân! Phu nhân!”

Ấn Hồng vừa thét chói tai vừa nhào qua, một nam nhân khác kéo Ấn Hồng vào lòng. Đám người huyết sát, nam nhân mặt sẹo vác Liễu Ngọc Như lên ngựa rồi phi vào trong núi.

Liễu Ngọc Như phát hiện giấy giụa và la hét chỉ tổ khiến nhóm người này hưng phấn hơn. Thế nên nàng cắn chặt răng, buộc bản thân không thốt ra tiếng nào.

Ấn Hồng bị những kẻ khác trêu đùa nên sợ hãi kêu la liên tục. Liễu Ngọc Như nghe tiếng Ấn Hồng thét chói tai cùng xin tha ở đằng sau, nàng không chế cơn run của mình, nghiêng chặt răng và giữ nước mắt không cho chảy xuống.

Nàng dốc sức phân tích tình hình.

Đám người này không muốn tiền, trực tiếp mang các nàng đi; đây rõ ràng là muốn người. Hiện giờ mạng của nàng rất quan trọng với Cố Cửu Tư, nên khả năng cao đám người này do những kẻ muốn đe dọa Cố Cửu Tư phái tới.

Như vậy đám sơn phi này hoặc nhận tiền của đối phương, hoặc là người trong nhà do chính tay đối phương bồi dưỡng.

Liễu Ngọc Như đánh giá đối phương, hăn thấy nàng im lặng thật lâu liền cười nói, “Nếu không phải mới nãy người còn nói chuyện, ta đã tưởng người bị câm.”

Liễu Ngọc Như cúi đầu không đáp lời. Đối phương bóp cằm nàng, ép nàng ngẩng đầu nhìn hăn. Hăn nhìn nàng chăm chăm, Liễu Ngọc Như cũng nhìn lại hăn, ánh mắt nàng mang theo chút sợ hãi. Hai người nhìn nhau trong chốc lát, đối phương bỗng bật cười, “Lá gan của cô nương này lớn thật. Ta tên Thẩm Minh, người tên gì?”

Liễu Ngọc Như nhìn hăn chòng chọc, dùng sự im lặng để phản kháng. Đối phương “xì” một tiếng rồi nói, “Người không nói ta cũng biết, người là lão bản của Hoa Dung – Liễu Ngọc Như.” Thẩm Minh quay đầu nhìn một nam nhân cao lớn thô kệch ở phía sau, “Hùng ca, cô vợ nhỏ của huynh đặc biệt thích son phấn của nàng ấy đúng không?”

“Đúng vậy.” Hùng ca cười chất phác, “Hôm trước ta đi tìm mua, hàng nàng ấy muốn đều hết.”

Liễu Ngọc Như lắng nghe bọn họ nói chuyện phiếm, cảm thấy họ cũng không hẳn là kẻ hung ác cực độ nên nàng yên tâm hơn chút đỉnh. Nàng cân nhắc tìm hiểu tin tức, Thẩm Minh cũng chẳng kiên dè nàng mà thoải mái tán gẫu với người phía sau.

Liễu Ngọc Như nghe được bọn họ là nhóm sơn phỉ thường trú tại vùng phụ cận. Thẩm Minh là tiểu đầu mục[4], lão đại[5] của họ hẳn là người tên Ủng gia.

Bọn họ đưa Liễu Ngọc Như tới sơn trại, Thẩm Minh trói cả nàng lẫn Ân Hồng rồi nhốt ở kho củi.

Chờ người xung quanh giải tán, Thẩm Minh một mình đưa cơm đến cho các nàng, Liễu Ngọc Như mở miệng nói, “Thẩm công tử, ta có thể cho gấp đôi số tiền của những kẻ thuê ngài.”

Lời này khiến Thẩm Minh ngẩn người. Lát sau, hắn bất chợt cười ha hả.

Liễu Ngọc Như nhú mày, nàng không hiểu Thẩm Minh cười cái gì.

Lâu thật lâu sau, Thẩm Minh lau nước mắt, “Ngại quá... Lần đầu có người gọi ta là công tử nên thấy buồn cười...”

Liễu Ngọc Như: ...

Tự nhiên nàng thấy tuyệt vọng, nàng cảm tưởng mình đã gặp phải đối tượng hoàn toàn không thể đàm phán với.

Thẩm Minh lau nước mắt xong, hắn ho nhẹ một tiếng để làm ra vẻ nghiêm túc rồi hỏi, “Người biết ai cho ta tiền à?”

“Kẻ ở Vọng Đô.” Liễu Ngọc Như trưng vẻ mặt “mọi chuyện nằm trong dự liệu của nàng”, cứ như đã biết thủ phạm là ai. Nàng giả bộ thần bí mà điềm tĩnh nói, “Hắn chẳng qua muốn dùng ta uy hiếp Cửu Tư. Nhưng kỳ

thật Cửu Tư làm không phải chuyện xấu, về sau bọn họ sẽ cảm kích hẳn. Thứ ngài cần chỉ là tiền, ta bảo đảm mình có thể cho nhiều hơn vị kia.”

Thẩm Minh không nói gì. Liễu Ngọc Như đưa mắt nhìn Thẩm Minh, hẳn đang chăm chú gặm một cái đùi gà đầy dầu mỡ.

Liễu Ngọc Như thấy hơi tức thở, nàng nhin chả được mà hỏi, “Ngài có nghe ta nói không?”

“Hờ?” Thẩm Minh hoàn hồn, khẽ tăng hắng rồi gật gù, “Có nghe.”

“Ý ngài thế nào?”

“Rất xinh đẹp.”

“Hả?” Liễu Ngọc Như ngớ ra.

Thẩm Minh ngăm nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy thương thức. Hắn vô cùng nghiêm túc mà thản nhiên nói, “Ta phát hiện khi người nói chuyện xinh đẹp hơn lúc im lặng nhiều. Nói thật, mười chín năm qua, người là cô nương xinh đẹp nhất ta từng gặp. Người đã không thể quay về thì chi bằng đi theo ta?”

Thẩm Minh tựa lưng về phía sau, tự hào cam đoan, “Theo gia đi, đảm bảo không bạc đãi người.”

Liễu Ngọc Như mất một lúc lâu mới phản ứng kịp, nàng giận tới đỏ mặt tía tai. Nàng siết chặt năm đấm, không dám quát lại nên chỉ có thể cắn răng nói, “Ta đã gả cho người khác.”

“A, ta biết, là Cố Huyện lệnh. Nhưng vậy thì sao chứ?” Thẩm Minh giang hai tay, “Người bị ta cướp về đây, danh tiết mất hết, dẫu trở về thì liệu Cố Cửu Tư có chấp nhận người?”

Nghe đến đây, mặt Liễu Ngọc Như tái nhợt. Thăm Minh đến gần nàng, mắt hần ngập tràn ý cười, “Cứ cho hần chấp nhận người đi, hần sẽ nhớ kỹ chuyện này cả đời. Nếu sau khi thoát khỏi đây người lại trùng hợp mang thai, hần sẽ mãi mãi suy nghĩ đứa con là của ai.”

Thăm Minh cười như không cười, giọng nói mang theo vài phần tiếc nuối, “Ấm ức lắm đúng không?”

“Hần sẽ không...” Liễu Ngọc Như thốt lên, thanh âm run rẩy.

Thăm Minh lại tựa lưng về phía sau, hần quan sát Liễu Ngọc Như, tựa hồ rất thích nhìn dáng vẻ giãy giụa khổ sở của người khác. Hần chống cằm, thong dong hỏi, “Thế thì người run làm gì?”

“Phu nhân nhà ta sợ người thì có!” Ân Hồng to gan rống lên.

Mắt Thăm Minh lạnh lùng liếc nàng ấy, “Người được quyền nói chuyện à?”

Ân Hồng vừa bị nói vậy liền suy giảm khí thế mà rụt người lại. Thăm Minh phân tích lợi hại cho Liễu Ngọc Như, “Thật ra ta đâu có quyền quyết định trời người hay không. Ta cũng chả thèm để ý vụ tiền nong người nói. Năm nay ta sắp hai mươi, hồi trước nương ta cứ thúc giục ta tìm tức phụ. Ta nhìn tới nhìn lui thấy mỗi người là thuận mắt, chủ yếu vì người đẹp.”

Thăm Minh lại nhìn thoáng qua Liễu Ngọc Như, nàng cảm thấy như bị lãng nhục bèn quay đầu đi. Thăm Minh nói tiếp, “Con người ta ấy à, giỏi võ nghệ, tính tình có thể nói cũng chẳng kém. Ta đối với tức phụ rất tốt, người thích gì ta đều mua cho. Hơn nữa ta cũng không cổ hủ như đám văn nhân thói nát, ta nhìn trúng người là được chứ chả ngại người từng gả cho người khác. Người lựa chọn trở về là thiếu thực tế. Dù Cố Cửu Tư có dẫn người tới cứu người thì khi về, người khác sẽ nhìn người bằng con mắt thế nào? Cứ ở lại trên núi đi, chúng ta vui sướng sống cùng nhau cả đời chẳng tốt hơn sao?”

“Phu quân ta không phải người như vậy.” Liễu Ngọc Như trừng mắt nhìn Thẩm Minh, “Hắn chẳng để ý những chuyện này, hắn nhất định sẽ đến cứu ta. Những gì người nói hắn đều làm được, ta dựa vào cái gì muốn sống cùng người cả đời?”

Thẩm Minh ngăn người nhìn cô nương kia nghiêm túc nói, “Dung mạo hắn đẹp hơn người, võ nghệ lại cao cường, tính tình còn đặc biệt tốt, đối đãi với ta càng tốt nữa. Ta muốn gì hắn đều mua, hắn có thể tiêu một tháng lương mua son phấn cho ta, người có thể sao?!”

Tiêu một tháng lương mua son phấn...

Thẩm Minh trầm mặc giây lát rồi nói, “Bộ mặt người là tấm vải siêu lớn để vẽ Sơn Hà Đồ[6] hay sao mà một tháng sử dụng nhiều son phấn như vậy?”

Liễu Ngọc Như ngăn người, giận dữ nói, “Đúng là đồ trộm cướp què mùa, cứ mua son phấn là phải dùng hết sao?!”

“Không thì mua làm gì?” Thẩm Minh dèch mặt ra, “Không xài hết mà mua, người quả thật là nữ nhân phá của.”

Liễu Ngọc Như tức đến mức cứng họng. Khi hai người cãi nhau, Ân Hồng chẳng biết vì sao bỗng trở nên bình tĩnh lạ kỳ. Nàng ấy kéo tay áo Liễu Ngọc Như rồi thì thào, “Phu nhân ầm ĩ làm gì, hắn bị ngốc.”

Câu này làm Liễu Ngọc Như phục hồi tinh thần. Nàng hít sâu một hơi, ép xuống cơn giận của mình và nói với Thẩm Minh, “Thẩm công tử, nếu ngài không làm chủ được chuyện này thì hãy chuyển lời ta nói cho chủ trại. Hắn muốn gì đều có thể thương lượng.”

“Yên tâm đi,” Thẩm Minh thở dài, “người không thuyết phục được đâu. Người ấy, giữ được cái mạng nhỏ của mình đã chẳng tồi.”

Trong lúc Thẩm Minh và Liễu Ngọc Như nói chuyện, Cố Cửu Tư đứng ở trong sân.

Hắn mặc áo tơ trắng toàn thân, tóc buộc quan ngọc, vẻ mặt điềm tĩnh.

Hồ Tử nhào tới, vội vã thông báo, “Cửu gia, đã điều tra được, là Hắc Phong Trại ra tay.”

Cố Cửu Tư gật đầu, “Hỏi thăm Chu đại ca thu xếp ổn thỏa hết chưa?”

“Đã thu xếp xong xuôi.” Hồ Tử trả lời, “Đại công tử nghe theo ngài căn dặn dẫn binh mã tới Lương gia.”

“Ừm,” Cố Cửu Tư nói.

Một lúc lâu sau, Vân Vân hối hả chạy vào, tay cầm tờ giấy, “Công tử, tờ giấy ngài chờ đã đến. Nó được cài vào một mũi tên bắn tới đây, không tìm ra người bắn.”

Chuyện này không ngoài dự đoán của Cố Cửu Tư. Hắn tiếp nhận tờ giấy từ tay Vân Vân, nội dung trên đó rất đơn giản:

Một mình đến Hắc Phong Trại.

Thấy nội dung tờ giấy, Hồ Tử lập tức khuyên can, “Cửu gia đừng đi. Đây là cái bẫy, rõ ràng bọn chúng muốn ngài đi chịu chết!”

Cố Cửu Tư im lặng. Lát sau, hắn bật thốt một câu.

“Nàng sẽ bình an vô sự.”

Lời tác giả

Tuyến tình cảm của Cửu Tư sẽ dần dần phát triển, hắn sẽ càng tinh tế hơn, nhưng khi nói lời âu yếm hắn vẫn mang vẻ phong lưu boy như trước.

Chú thích

[1] Đơn vị đo trọng lượng của Trung Quốc thời xưa. 1 thạch = 120 cân (khoảng 60kg).

[2] Cụm từ miêu tả người con gái trẻ tuổi có thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

[3] Tổ chức chuyên vận chuyển hàng hóa thời xưa.

[4] Người chỉ huy một toán quân nhỏ.

[5] Chỉ người có quyền lực nhất trong một bang hội.

[6] Bức tranh vẽ giang sơn non nước. www.thuviensach.vn

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 50: Khi Hãn Đến, Nàng Không Còn Sợ Hãi

Thẩm Minh phụ trách trông chừng Liễu Ngọc Như.

Hãn nói đây vốn không phải việc của hãn nhưng thấy Liễu Ngọc Như thú vị nên tình nguyện ở lại trông chừng nàng. Sau khi hãn mắng người bên ngoài một trận, hãn quay lại nói với Liễu Ngọc Như, “Người nên cảm ơn ta.”

Hãn ngồi đối diện Liễu Ngọc Như, miệng ngậm cọng cỏ mà nói, “Không nhờ ta thì cả người lẫn tiểu nha đầu này chắc đã bị chà đạp.”

Liễu Ngọc Như im lặng, Ân Hồng lại chả nhịn được, “Người sẽ không chà đạp chúng ta chắc?!”

“Ân Hồng!” Liễu Ngọc Như túm lấy nàng ấy, cung kính nói, “Thẩm công tử, nha hoàn này không hiểu chuyện mới nói bậy, mong ngài thứ lỗi.”

“Không sao, không sao.” Thẩm Minh cười tủm tỉm nhìn Liễu Ngọc Như cứ như đang ngắm một đóa hoa. “Ta nghe nói người đến từ phương Nam, các cô nương phương Nam đều giống người à?”

“Giống gì cơ?” Liễu Ngọc Như không hiểu.

Thẩm Minh khoa tay múa chân, “Thì rất nho nhã đó. Thanh âm lúc nói chuyện dịu dàng lại dễ nghe, vừa lễ phép vừa xinh đẹp, nhưng không khiến người ta cảm thấy yếu đuối. Nhìn ánh mắt người kia,” Thẩm Minh cảm khái, “thật sự bình tĩnh.”

Thẩm Minh khen ngợi như vậy cũng chẳng khiến sắc mặt Liễu Ngọc Như biến đổi.

Sau một hồi giao lưu, Liễu Ngọc Như xác nhận Ân Hồng nói đúng; người này là đồ ngốc.

Nhưng kẻ ngốc cũng có ưu điểm. Ít nhất vào thời điểm này, so với mấy gã nam nhân cao lớn ngoài kia cứ nhìn chòng chọc các nàng thì Thẩm Minh khiến nàng yên tâm hơn hẳn. Thẩm Minh dõi theo nàng âm thầm quan sát bên ngoài, biết nàng lo lắng về đám ngoài kia bèn dựa vào cây cột, vẫn ngậm cỏ mà nói, “Yên tâm đi, ta đã nói với bọn họ muốn cưới người, họ sẽ không động vào người. Có điều nếu bọn họ phát hiện người chẳng chịu làm cô vợ nhỏ của ta thì không biết lúc ấy sẽ thế nào.”

Ân Hồng nghe vậy liền sợ hãi, nàng ấy co rúm người ở bên cạnh Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như vỗ vỗ mu bàn tay nàng ấy rồi hơi gập nửa người trên mà nói, “Đa tạ công tử.”

“Thế lấy thân báo đáp đi.” Thẩm Minh thẳng thắn đề nghị, nhìn nàng không chớp mắt, “Bây giờ người cự tuyệt thì ta sẽ ngày ngày hỏi, sớm muộn gì người cũng đồng ý. Nên tốt nhất người đồng ý luôn, ngày mai chúng ta bái đường thành thân, bớt được bao chuyện phiền phức.”

“Thẩm công tử,” Liễu Ngọc Như do dự hỏi, “chuyện thành thân mà ngài qua loa vậy sao?”

“Ta trịnh trọng lắm rồi đấy.” Thẩm Minh lập tức phản bác, “Người nhìn người khác xem, toàn là hợp ý rồi thấy đẹp mắt liền khiêng về luôn. Ta không chỉ khiêng người về mà còn nghiêm túc bồi dưỡng tình cảm với người.”

Liễu Ngọc Như: ...

“Người gả cho ta nhất định sẽ thành cô vợ nhỏ đẹp nhất cái trại này, ta cũng nở mày nở mặt.”

Thẩm Minh bắt đầu ảo tưởng cảnh tượng mọi người hâm mộ khi Liễu Ngọc Như làm lão bà của hắn, thế là nhịn không được mà cười thành tiếng. Liễu Ngọc Như lẩn Ẩn Hồng dùng vẻ mặt nhìn đứa ngốc để nhìn hắn, ba người cứ giằng co như vậy. Thẩm Minh đứng dậy, đóng hết cửa nẻo rồi mới quay lại nằm trên mặt đất, “Ngủ đi. Đừng lo, ta sẽ trông coi các người, có tiếng động gì là ta phát hiện ngay.”

Liễu Ngọc Như và Ẩn Hồng gật đầu, nhưng vẫn không dám ngủ. Thẩm Minh nhìn các nàng rồi nhìn đồng cỏ cạnh đấy, hắn chợt vỡ lẽ, “A, biết rồi, sợ cỏ đâm vào người đúng không?”

Thẩm Minh đi tới ép xuống đồng cỏ khô, sau lại lấy áo ngoài của mình phủ lên. Hắn bảo với Liễu Ngọc Như và Ẩn Hồng, “Cũng hờm hờm rồi, ngủ ở đây đi.”

Liễu Ngọc Như kính cẩn cảm tạ. Ẩn Hồng ngủ trước nàng, Thẩm Minh nghi hoặc hỏi, “Người không ngủ à?”

Liễu Ngọc Như bình thản đáp, “Giờ còn sớm nên ta không buồn ngủ.”

“Ngày thường mấy giờ người đi ngủ?”

Thẩm Minh bắt đầu trò chuyện với nàng, Liễu Ngọc Như cũng muốn dò hỏi chút tin tức bèn trả lời hắn. Thẩm Minh thắng thốt, “Trẻ vậy, người bận rộn gì đấy?”

“Sổ sách ở cửa hàng rất nhiều,” Liễu Ngọc Như giải thích. Ngẫm nghĩ một lát, nàng cần cho thấy mình là người đã thành hôn bèn nói thêm, “Hơn nữa, phu quân bận việc, ta phải đợi hắn về.”

“Người luôn chờ hắn về ngủ cùng à?”

“Đúng vậy.”

“Người có chờ hăn về ăn cơm không?”

“Đương nhiên.”

“Nếu hăn chết, người sẽ mãi mãi nhớ đến hăn?”

Liễu Ngọc Như nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của Thẩm Minh, nàng thấy kỳ quái nhưng vẫn gật đầu, “Tất nhiên.”

“Tốt quá rồi,” Thẩm Minh vỗ tay, “người mà gả cho ta thì ta chắc chắn sẽ hạnh phúc.”

Liễu Ngọc Như: ...

“Người biết xấu hổ là gì không!” Ân Hồng không thể nhẫn nhịn, nàng bật dậy nhìn Thẩm Minh rồi nổi giận đùng đùng, “Cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, người soi gương lại đi!”

“Ta soi gương làm gì?” Thẩm Minh hùng hồn nói, “Ta vốn rất tuấn tú.”

Thẩm Minh lại tiếp tục thảo luận chuyện thành hôn với Liễu Ngọc Như, nàng nuốt cơn giận vào bụng để tìm hiểu quá khứ của hăn.

Nàng đại khái biết hăn trước kia là hiệp khách lang thang, nhưng không hoạt động ở Vọng Đô. Sau hăn quen biết Hùng ca, được Hùng ca đưa đến Hắc Phong Trại; nhờ võ nghệ cao cường mà làm tiểu đầu mục ở đây. Hăn có hai nguyên tắc; thứ nhất, không giết người tốt và thứ hai là không ức hiếp phụ nữ lẫn trẻ em. Hăn giống như dòng nước tinh khiết giữa Hắc Phong Trại. Song hăn rất thích cướp của người giàu chia cho người nghèo nên tạo nguồn thu lớn cho Hắc Phong Trại, vì vậy hăn chung sống khá hòa thuận với bọn họ.

Tuy hãn không nói nhiều nhưng từ tin tức hãn để lộ, Hắc Phong Trại khẳng định có quan hệ mật thiết với quan viên nào đó ở Vọng Đô.

Bá tánh trong thành từng nhiều lần yêu cầu tiêu diệt Hắc Phong Trại nhưng quan phủ đều bỏ mặc. Có lần một huyện lệnh quyết định tiêu diệt đám cướp này, kết quả lại chết bất đắc kỳ tử trong nhà trước khi kịp thực hiện.

Từ đấy về sau, huyện lệnh hoàn toàn chả dám phụ trách Hắc Phong Trại.

Liễu Ngọc Như lẳng lặng nghe, trong lòng không khỏi lo lắng cho Cố Cửu Tư.

Thẩm Minh nhận ra bèn vội an ủi, “Người đừng lo, chờ hãn chết thì người gả ta là được.”

Lần này chẳng cần Ân Hồng mở miệng, Liễu Ngọc Như đã lên tiếng trước, “Câm miệng!”

Thẩm Minh xoa xoa cái mũi.

Ừm, hơi tui thân à nha.

Sau khi nhận được tin từ Hắc Phong Trại, Cố Cửu Tư gọi Hoàng Long và Hồ Tử đến giao việc, “Chu đại ca đi vây quét Lương gia để đảm bảo bọn họ không thể thư từ qua lại với Hắc Phong Trại, nên chúng ta sẽ không dùng binh lực bảo vệ Vọng Đô của huynh ấy. Hiện giờ chúng ta có tổng cộng hai trăm binh lính khả dụng, Hắc Phong Trại có năm trăm tội phạm lại thêm ưu thế địa hình, chúng ta sẽ không chiếm được lợi thế.”

“Quả thật như vậy.” Hoàng Long lưỡng lự, “Hay chúng ta đợi thêm...”

“Không thể đợi nữa.” Cố Cửu Tư quyết đoán cắt ngang, “Hoàng đại ca đừng sợ, ta đã nghiên cứu hoàn cảnh ở Hắc Phong Trại. Tuy bọn chúng có

nhân số đông đảo nhưng lại là một đám ô hợp thích làm theo ý mình từ khắp trời nam biển bắc tụ tập vào đây. Tác phong làm việc của bọn chúng khác hẳn chúng ta nên chỉ cần đánh phủ đầu tốt thì dù chúng ta không mạnh bằng, bọn chúng sẽ tự khắc loạn.”

“Trọng điểm nằm ở bước đầu tiên. Ta sẽ lên núi trước để trà trộn vào bọn chúng, nghĩ cách tạo thời cơ tấn công thích hợp. Bọn chúng khả năng cao sắp xếp rất nhiều bẫy trên núi, bây giờ đại ca hãy đi mua mười con trâu từ các nông hộ rồi buộc pháo vào đuôi trâu. Chờ ta phát tín hiệu trên núi thì đốt pháo và ở dưới chân núi dùng thương dồn trâu lên núi. Đám trâu sẽ phát động bẫy của bọn chúng. Vì không nắm rõ tình huống nên nhất định bọn chúng sẽ tiêu hao một đợt vũ khí, lúc đó chúng ta có thể nhìn rõ những cái bẫy.”

“Đã hiểu.” Hoàng Long gật đầu.

Cố Cửu Tư lại dặn dò Hồ Tử, “Người vào thành tìm lưu dân và ăn mày rồi dẫn bọn họ bao vây núi. Kiểm thật nhiều người vào, nói họ chỉ cần đứng ở chân núi mà hô hào theo chỉ định. Người nào đi đều sẽ được thưởng một màn thầu, nếu sơn tặc chạy xuống mà bọn họ bắt được thì mỗi kẻ cướp chạy trốn là một lượng bạc. Khi Hoàng đại ca bắt đầu tấn công núi, người ở dưới phô trương thanh thế.”

“Đã hiểu.” Hồ Tử tuân lệnh.

“Nhưng trước lúc ta phát tín hiệu, các người tránh xa một chút, đừng để bị phát hiện.”

Mọi người đồng loạt gật đầu. Cố Cửu Tư không nói nữa, hẳn để mọi người lui xuống rồi bắt đầu thay quần áo.

Hắn mặc giáp phòng hộ, trên cánh tay buộc chủy thủ, lại bỏ rất nhiều bình thuốc vào trong tay áo. Cuối cùng hắn mặc áo ngoài màu trắng thêu hoa văn mây tuyết cùng một lớp áo mỏng màu bạc, tóc buộc quan ngọc, tay

nắm chặt quạt xếp. Thoạt nhìn hắn giống hệt một người đọc sách vừa nho nhã lại ôn hòa.

Cố Cửu Tư chuẩn bị xong xuôi, hắn vừa ra khỏi cửa đã thấy Tô Uyển và Giang Nhu đứng đấy.

Mắt Tô Uyển đảo quạch còn Giang Nhu bước tới trước rồi nắm tay Cố Cửu Tư, bà mím môi nói, “Bất kể thế nào, Ngọc Như vẫn là Ngọc Như.”

Cố Cửu Tư ngẩn người. Lát sau, hắn chợt hiểu ý Giang Nhu.

Mọi người khó tưởng tượng Liễu Ngọc Như đến một sơn trại như vậy sẽ trải qua chuyện gì. Hắn cũng không dám nghĩ nhiều khi mình đến sẽ thấy cái gì. Giang Nhu đang nói với hắn, dù chứng kiến gì chẳng nữa, Liễu Ngọc Như vĩnh viễn là Liễu Ngọc Như, là nhi tức của Cố gia.

Hắn tưởng tượng đến những việc có thể xảy ra, nội tâm hắn tưởng chừng bị lưỡi đau sắc bén cứa. Vừa đau vừa hận, hắn lạnh lùng mà quyết đoán nói, “Đây là chuyện dĩ nhiên.”

“Mẫu thân, nhạc mẫu, hai người yên tâm, con và Ngọc Như đều sẽ bình an vô sự.”

Nói xong câu này, Cố Cửu Tư xoay người nhanh chân đi ra ngoài. Nguồn:

Ngoài cửa đã chuẩn bị sẵn ngựa, Cố Cửu Tư nhảy lên lưng ngựa. Hắn nhắc nhở Hoàng Long lẫn Hồ Tử, “Đừng theo sát ta.” Dứt lời, hắn phi ngựa đi.

Tốc độ con ngựa rất nhanh, nó phi như điên ra ngoại thành Vọng Đô, hướng thẳng đến Hắc Phong Trại.

Liễu Ngọc Như và Thấm Minh còn đang nói chuyện; Liễu Ngọc Như chỉ muốn hỏi thăm tin tức, Thấm Minh chỉ muốn bồi dưỡng cảm tình. Hai người lăm nhăm qua lại chợt nghe bên ngoài có người gõ cửa, “Thấm ca, xong việc chưa? Lão đại nói Cố Cửu Tư tới rồi!”

Đôi mắt Liễu Ngọc Như tức khắc sáng ngời, Ân Hồng nghe thấy tên Cố Cửu Tư thì tỉnh táo ngay. Thấm Minh sững sốt giây lát rồi lăm bẫm, “Nhanh vậy sao?”

“Thấm ca,” người bên ngoài sốt ruột, “mau lên.”

“Được rồi, được rồi.” Thấm Minh lớn tiếng đáp, “Ta ra ngay.”

Thấm Minh đứng dậy túm lấy Liễu Ngọc Như.

Hắn nhìn bộ dạng Liễu Ngọc Như, do dự một lát, hắn bỗng duỗi tay vò đầu rồi kéo quần áo của nàng.

Liễu Ngọc Như sợ hãi kêu, Thấm Minh hoảng hốt nói, “Giả bộ, giả bộ thôi!”

Liễu Ngọc Như giữ chặt quần áo, đôi mắt hơi hồng hồng; trông đúng là vừa bị chà đạp.

Thấm Minh nhặt quần áo trên mặt đất khoác lên người Liễu Ngọc Như. Hắn đưa mắt nhìn Ân Hồng, “Sao chưa động tay động chân, muốn ta làm hả?”

Ân Hồng oán hận vò đầu tóc, làm nhăn nhúm quần áo. Thấm Minh cười nhạo một tiếng, tay đặt trên vai Liễu Ngọc Như, miệng nói, “Hồi này ta bảo bọn họ là muốn người nên mới đuổi họ đi. Người mà quần áo chính tề ra ngoài đó thì ta không thể tự biện hộ.”

Liễu Ngọc Như không nói gì. Nàng giữ chặt quần áo của mình, thì thào hỏi, “Chúng ta đang đi đâu?”

Thẩm Minh bảo vệ nàng trong lòng, Ấn Hồng theo sau, ba người cùng ra cổng lớn. Mọi người dùng ánh mắt mờ ám nhìn bọn họ, có kẻ mở miệng, “Thẩm ca lợi hại, không ra tay thì thôi chứ đã làm thì phải chơi luôn hai đứa.”

Liễu Ngọc Như khẽ run rẩy, Thẩm Minh trừng mắt nhìn kẻ lên tiếng, “Còn nói hươu nói vượn dọa tiểu nương tử của ta, ta xé miệng người.”

Mọi người cười ha ha.

Thẩm Minh dẫn Liễu Ngọc Như và Ấn Hồng đến chính đường. Một nam nhân trung niên khoảng bốn mươi tuổi ngồi trên tấm da hổ. Ông ta mặc áo khoác đen, ngón tay đeo nhẫn ngọc bích, sắc mặt hết sức tái nhợt; nhìn qua trông có vẻ âm u lạnh lẽo.

Thẩm Minh dẫn Liễu Ngọc Như tới cung kính bái kiến đối phương rồi nói, “Ung gia, ta mang người đến.”

“Làm chưa?” Ung gia lộ vẻ tươi cười.

Thẩm Minh cúi đầu, bình tĩnh đáp, “Đã làm.”

“Tốt,” Ung gia nhẹ nhàng vỗ tay, “ta thật muốn chứng kiến Cổ đại nhân sẽ làm gì khi nhìn thấy nỗi nhục này.”

Ung gia đứng dậy, ông ta hướng ánh mắt về phía trước, “Hắn tới chưa?”

“Đã tới.”

“Đi thôi.” Ung gia phất tay, “Mang theo tiểu nương tử này, chúng ta đi đón Cổ đại nhân.”

Lời này khiến mặt Liễu Ngọc Như xám ngoét, bước chân nàng dừng lại.

Muốn nàng đi gặp Cố Cửu Tư bằng dáng vẻ này?!

Cố Cửu Tư nhìn thấy vẻ ngoài của nàng sẽ nghĩ gì? Dẫu cho... Dẫu cho hẳn luôn suy nghĩ tiến bộ, có nam nhân nào bao dung được nỗi nhục như vậy?

Liễu Ngọc Như muốn quay đầu bỏ chạy. Thẩm Minh biết ý định của nàng bèn ôm chặt lấy, hạ thấp giọng ngăn cản, “Đừng làm vậy.”

Liễu Ngọc Như khẽ run. Nàng cố gắng trấn định bản thân, miễn cưỡng đi theo đám người tới phía trên cổng thành. Từ đằng xa, nàng thấy Cố Cửu Tư cười ngựa trên đường núi hướng đến cổng lớn Hắc Phong Trại.

Hắn đi một mình. Một người một ngựa, trong tay còn cầm cây quạt; nhìn hẳn phong dung tiêu sái như đang đập lên ánh trăng để ngắm hoa cỏ. Nếu hẳn hát vang sẽ càng hợp với khung cảnh.

“Người nói hẳn giỏi đánh nhau?” Thẩm Minh hồ nghi liếc nhìn Liễu Ngọc Như, hẳn châm biếm, “Với thân thể kia á? Người nói hẳn đọc sách thì ta tin, nhưng đánh nhau? Thôi quên đi.”

Liễu Ngọc Như không trả lời, tim nàng đập dồn dập.

Nàng chẳng nói rõ cảm xúc hiện tại của mình. Nàng nghĩ người kia quá ngốc, sao lại đơn độc tới đây dưới tình huống này. Khiếp sợ cũng có, khi dùng dáng vẻ hiện tại gặp hẳn. Cả vài phần âm thầm chờ đợi nữa, người này dĩ nhiên đến để cứu nàng.

Dường như nàng dành cho Cố Cửu Tư một sự tin tưởng mù quáng; nàng cảm thấy bất luận thế nào, chỉ cần hẳn tới thì mọi việc đều sẽ ổn.

Thẩm Minh quay đầu nhìn nàng, rồi lại dõi theo Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư từ xa đã thấy Liễu Ngọc Như đứng ở cổng thành. Nàng đứng cạnh một nam nhân, trên người khoác áo ngoài của đối phương.

Cố Cửu Tư siết chặt dây cương, hắn cảm thấy mình đã ngừng thở.

Có cơn phản nộ không tên bùng phát trong thân thể hắn, nhưng chính vì vậy hắn càng phải bình tĩnh.

Với tình trạng hiện giờ, chỉ cần đi nhầm một bước, hắn sẽ đặt Liễu Ngọc Như lẫn bản thân vào vòng nguy hiểm.

Thế nên, hắn mang theo gương mặt tươi cười mà cười ngựa. Trước toàn bộ ánh mắt của Hắc Phong Trại, hắn ung dung đi tới trước cổng sơn trại rồi ghìm ngựa dừng lại.

Người ở bên Ủng gia tiến lên quát, “Người tới là ai, mau xưng tên!”

Cố Cửu Tư ngẩng đầu nhìn mọi người, khóe môi nhếch lên đậm chất phong lưu.

“Vọng Đô Huyện lệnh Cố Cửu Tư,” hắn cất cao tiếng nói, thanh âm rõ ràng như đá chạm đá, như ngọc rơi trên khay. Ánh trăng dừng trên gương mặt trắng nõn của hắn, ánh mắt hắn lại dừng trên khuôn mặt Liễu Ngọc Như. Sắc mặt hắn không có chê bai, không có ghét bỏ, chỉ mang theo ý cười bình thản cùng dịu dàng như từ trước đến nay. Hắn cách đám người mà lặng lẽ nhìn nàng và nói, “Ta đã nhận được thư của Ủng gia. Vì sự bình an của thê tử, xin được cầu kiến.”

Liễu Ngọc Như đột nhiên bình tĩnh lại.

Dưới ánh mắt kia, mọi thấp thỏm lo âu đều tan biến. Nàng yên lặng đứng trên cổng thành chăm chú dõi theo hắn.

Nàng không còn sợ hãi.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 51: Vì Danh Tiết Của Nàng, Hôm Nay Đường Hồng Có Kẻ Nào Thoát Ra Ngoài!

“Người thật sự dám đến,” Ưng gia nhìn Cố Cửu Tư, sắc mặt phức tạp.

Cố Cửu Tư cười cười, “Ưng gia nhiệt tình như vậy, sao tại hạ có thể phụ lòng? Xin hãy mở cổng lớn để tại hạ vào gặp nương tử.”

“Được.” Ưng gia ra vẻ cao hứng, “Chỉ sợ người gặp rồi lại không biết nên gọi là Thăm phu nhân hay nương tử.”

Vẻ mặt Cố Cửu Tư vẫn đầy ý cười nhưng ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

Hắc Phong Trại mở cổng, Cố Cửu Tư xoay người xuống ngựa rồi được dẫn vào.

Mọi người đều dõi theo Cố Cửu Tư. Hắc vừa đi vào đại sảnh vừa phe phẩy quạt, bộ dạng hoàn toàn vô hại.

Chính giữa đại sảnh, Ưng gia ngồi phía trên, Thăm Minh cùng Liễu Ngọc Như ngồi bên trái ông ta. Liễu Ngọc Như cúi đầu, nàng không dám nhìn Cố Cửu Tư. Cố Cửu Tư cung kính chấp tay hành lễ với mọi người, ngôn ngữ cử chỉ giống hệt một thư sinh bình thường.

Mọi người nín cười, Ưng gia ăn đậu nành, dùng chiếc đũa chỉ Liễu Ngọc Như đang ở bên Thăm Minh, “Cố đại nhân à, phu nhân của ngài kia kìa.”

“Tại hạ đã thấy,” Cố Cửu Tư cười rồi nói với Ưng gia, “phiền Ưng gia cho tại hạ chỗ ngồi cùng chén rượu nhạt.”

“Rượu nhạt?” Mặt mũi Ứng gia lạnh lùng, “Người cho rằng mình còn mạng để uống?!”

“Sao tại hạ phải mất mạng?” Cố Cửu Tư thông thả phe phẩy quạt, “Lương đại nhân chẳng qua cảm thấy tại hạ cản trở ông ta. Nhưng tại hạ đã có thể ngáng đường người khác thì cũng rất được việc. Tại hạ là huyện lệnh do chính Phạm đại nhân chỉ thị, từ vị trí nha dịch nhảy thẳng lên chức quan này. Các vị gây sự với ta như vậy chỉ sợ hậu quả khôn lường.”

“Đương nhiên,” Cố Cửu Tư nghiêm mặt, “tại hạ nói những lời này không phải để uy hiếp. Các vị nếu sợ thì đã không bắt cóc gia quyến của tại hạ và còn âm mưu giết người. Tại hạ chỉ nghĩ, thay vì lưỡng bại câu thương, chi bằng chúng ta hợp tác với nhau. Ứng gia nếu chẳng ngại phiền thì hãy hỏi Lương đại nhân xem ông ta có ý định này không.”

Ứng gia không nói gì, ông ta nhìn chòng chọc Cố Cửu Tư; thần thái hăn ung dung, tựa hồ chẳng hề sợ hãi. Ứng gia có chút chần chừ, rốt cuộc ông ta lên tiếng, “Cho hăn một cái bàn.”

Mọi người nhìn về phía Cố Cửu Tư, hăn cảm tạ Ứng gia. Sau đấy hăn nhìn Liễu Ngọc Như, điềm đạm nói, “Ngọc Như, lại đây.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn nhanh chân đứng dậy, song Thẩm Minh giữ lấy nàng và khẩn trương nhìn về phía Ứng gia.

Cố Cửu Tư xoay người, ánh mắt hăn dừng ở bàn tay Thẩm Minh đang dùng để giữ Liễu Ngọc Như. Ứng gia cười nhìn Cố Cửu Tư, hăn cũng nhìn ông ta, “Ta vốn nghĩ Hắc Phong Trại là nơi anh hùng hào kiệt tụ hội, không ngờ lại dùng thủ đoạn cường bức để giữ lấy nữ nhân.”

“Không thể nói vậy được.” Ứng gia phúi bụi trên tay, cười nói, “Mới này phu nhân cùng Tiểu Thẩm tình ý triền miên, hiện giờ khó lòng buông tay cũng là chuyện thường. Nữ nhân đương nhiên cần người che chở, ai có

năng lực thì làm. Chính mình không bảo vệ nổi thì sao có thể trách người khác?”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như tức giận đến cả người đều run rẩy. Nàng không dám nhiều lời, chỉ biết nghiêng chặt răng. Cố Cửu Tư nhìn lướt xung quanh, gật đầu, “Ta đã hiểu.”

Hắn vừa dứt lời, mọi người liền thấy thân hình Cố Cửu Tư đột ngột hướng tới phía trước; quạt xếp trong tay hắn hết lưỡi dao đâm vào tay Thẩm Minh! Thẩm Minh kinh hãi thu tay lại trong nháy mắt. Chính ở khoảnh khắc đó, tay Cố Cửu Tư nắm lấy eo Liễu Ngọc Như rồi ôm nàng vào lòng che chở. Hắn không quay đầu lại mà đi một mạch đến chỗ ngồi Ứng gia đã chuẩn bị rồi nói, “Đa tạ.”

Thẩm Minh gầm lên, “Tên khốn này!”

Cố Cửu Tư kéo Liễu Ngọc Như ngồi xuống, tay đặt trên người nàng, chân gác lên bàn. Hắn mở quạt, cười với Thẩm Minh, “Chính mình không bảo vệ nổi thì sao có thể trách người khác?”

Biểu cảm của Thẩm Minh biến đổi cực kỳ đặc sắc, hắn nhìn chăm chăm cây quạt trong tay Cố Cửu Tư. Hắn nhận ra với tốc độ ban nãy của Cố Cửu Tư thì dù độ sức một lần nữa, hắn cũng chả thắng nổi.

Cố Cửu Tư thu hồi ánh mắt đang quan sát xung quanh lại. Hắn cầm cái ly trên bàn rồi ném thử để xác nhận trong nước không có gì lạ mới đưa tới bên môi Liễu Ngọc Như và ôn hòa nói, “Bọn họ có bỏ đói người không?”

Liễu Ngọc Như hơi hoảng loạn, nàng không dám nói gì. Sau khi uống nước do Cố Cửu Tư đưa, nàng mới thoáng hoàn hồn mà nhỏ giọng đáp, “Không có.”

Cố Cửu Tư gật đầu. Nàng bị bắt vào buổi chiều, giờ mới ban đêm, có đói thì cũng chẳng đến nỗi nào.

Hắn ngắm nàng trong giây lát rồi sửa sang quần áo lại cho nàng, hắn lột xuống áo khoác của Thẩm Minh và để nàng mặc áo khoác của mình. Sau đó hắn dùng tay chải tóc nàng, cuối cùng còn cài lên tóc nàng một cây trâm. Hắn dịu dàng bảo, “Mang từ nhà tới cho người.”

Cây trâm hắn mang theo chính là cây trâm đuôi phượng đính trâm châu trước kia. Dưới hoàn cảnh này, hình ảnh cây trâm cắm nghiêng nghiêng trên đầu Liễu Ngọc Như thu hút mọi ánh mắt.

Người xung quanh nhìn Cố Cửu Tư hoàn toàn ngó lơ bọn họ, chỉ lo chải chuốt cho Liễu Ngọc Như, nhất thời họ không thể nắm bắt con người này muốn gì. Ứng gia ở cạnh đợi trong chốc lát, ông ta không nhìn được mà mĩa mai, “Cố đại nhân, một vị tàn hoa bại liễu[1] chả đáng để ngài quan tâm như vậy. Ngài còn nhỏ tuổi, e rằng ngài chưa từng gặp nữ nhân phải không?”

Nghe được lời này, Liễu Ngọc Như siết chặt tay. Với đôi mắt đỏ hoe, nàng quay đầu đi. Nhưng Cố Cửu Tư cầm tay nàng, bình tĩnh đáp, “Đây là phu nhân của ta. Ứng gia, nếu ngài còn muốn đàm phán với ta thì hãy chú ý lời ăn tiếng nói.”

“Lương đại nhân không muốn giao tiền, song Phạm đại nhân hiện giờ quyết tâm đòi tiền; hôm nay không có ta thì sẽ có người khác. Nếu Lương đại nhân thật sự chẳng muốn giao tiền, vậy chỉ còn hai biện pháp. Thứ nhất, ông ta phản Phạm Hiên; thứ hai, để ta làm giả sổ sách cho ông ta.”

Mọi người im lặng. Mắt Thẩm Minh mang theo trào phúng nhìn Cố Cửu Tư. Cố Cửu Tư nuốt nước bọt, điềm tĩnh nói, “Ta có thể để người khác gánh vác sổ tiền của ông ta, như vậy ông ta không phải nộp tiền, cũng không bị Phạm Hiên truy cứu. Nhưng muốn ta ra tay thì cần đáp ứng yêu cầu của ta; ta muốn trực tiếp nói yêu cầu của mình với ông ta. Hôm nay hoặc ngài thả ta về Vọng Đô tìm Lương đại nhân, hoặc ngài gọi Lương đại

nhân tới đây. Nếu chúng ta không đạt được thỏa thuận thì ta trước sau vẫn ở trong sơn trại, đến lúc đó ngài giết cũng chưa muộn.”

Ứng gia không trả lời, ông ta vuốt chiếc nhẫn trên ngón tay.

Người Lương gia phụ trách canh giữ thành, hễ trong thành có bất kỳ động tĩnh gì cũng sẽ thông báo trước cho Hắc Phong Trại. Hiện tại trong thành không có tin tức nên chả cần lo lắng Cố Cửu Tư dẫn người lại đây bày binh bố trận.

Cố Cửu Tư thề thốt son sắt như thế, chắc vì hắn tự tin mình sẽ thuyết phục được Lương đại nhân. Những gì hắn nói quả thật cũng là nỗi sầu lo hiện tại của Lương đại nhân. Ứng gia trái lo phải nghĩ, rốt cuộc ông ta sai người đi vào thành.

Bầu không khí trầm lại, Ứng gia không mở miệng thì những người khác chẳng dám hó hé. Chỉ có Cố Cửu Tư tán gẫu với Liễu Ngọc Như. Hắn kể nàng nghe hôm nay hắn làm gì, lại khoe hắn biết mấy tửu lầu nấu nướng ngon và lúc về sẽ dẫn nàng đi ăn.

Liễu Ngọc Như hạ thấp giọng mà nói chuyện, Cố Cửu Tư biết nàng căng thẳng bèn trêu đùa nàng.

Người xung quanh lạnh nhạt xem hai người, chả ai hiểu chuyện gì đang diễn ra. Rõ ràng bọn họ tổ chức Hồng Môn Yến[2] cho Cố Cửu Tư, thế mà cảm tưởng như đây là sân khấu để hắn tận tình biểu diễn sự ân ái giữa mình và nương tử.

Nơi này có rất nhiều người chưa thành hôn giống Thẩm Minh, vài người xem đến ngứa răng. Ngay cả Ứng gia cũng ngồi chả yên, ông ta nhin không được nói, “Cố đại nhân, một vừa hai phải thôi, ai lại nuông chiều nữ nhân như thế.”

Cố Cửu Tư ngẩng đầu mỉm cười, thản nhiên bảo, “Trước giờ ta luôn nuông chiều nàng như vậy.”

Ứng gia muốn đâm chọt vài câu song nghĩ đến lời Cố Cửu Tư, ông ta sợ mình làm hỏng chuyện của chủ tử nên đành tạm thời nhẫn nhịn.

Vì vậy bầu không khí trở nên dè dặt. Tại địa bàn của thổ phỉ, Cố Cửu Tư mặc sức sai bảo gã sai vặt rót rượu gấp đồ ăn, còn ngược nhìn Ứng gia mà hỏi, “Ứng gia, ngài có cảm thấy hơi chán không? Hay tìm người đến ca hát và nhảy một điệu đi?”

“Trong trại làm gì có ca hát múa may?” Thẩm Minh cứng nhắc nói, “Cố đại nhân thích thì tự mình làm đi.”

“Sao lại nói thế? Nhưng cũng đúng,” Cố Cửu Tư gật gù, hắc hắc đứng dậy, “ngồi chờ không thật nhàm chán, chúng ta bày trò vui đi.”

Mọi người nhìn chăm chăm Cố Cửu Tư, hắc hắc nhìn về phía Thẩm Minh, “Nghe nói vị tiểu ca này võ nghệ không tồi, có muốn thử không?”

Nhìn Cố Cửu Tư cười, lại thấy Liễu Ngọc Như ngồi cạnh hắc hắc căng thẳng, thêm cả gương mặt xanh mét của Thẩm Minh, mọi người đều biết Cố Cửu Tư vì hồng nhan mà phần nộ và đang gây sự với Thẩm Minh.

wēbtruyēnonlinē

Thẩm Minh cười nhạt một tiếng, đứng dậy nói, “Được, người đừng hối hận.”

“Cửu Tư...”

Liễu Ngọc Như lôi kéo Cố Cửu Tư, hắc hắc vỗ vỗ tay nàng. Hắc khom lưng hôn lên mặt Liễu Ngọc Như, bề ngoài làm như đang trấn an nàng nhưng khi

tối gần tai nàng, hần thì thảo, “Lát nữa đèn tắt, người nhớ trốn sau bình phong.”

Liễu Ngọc Như cứng đờ, nàng không nói gì nữa. Cố Cửu Tư đứng dậy, quay đầu nhìn Thẩm Minh đang ở đối diện mình.

Theo tính toán thời gian của hần thì hiện giờ Hoàng Long lẫn Hồ Tử đã hoàn tất chuẩn bị, chỉ còn chờ hần.

Hần cầm quạt, cung kính chấp tay hành lễ với Thẩm Minh, “Đắc tội.”

“Người chịu chết đi!”

Thẩm Minh quát lớn rồi cầm đại đao nhào tới Cố Cửu Tư. Cố Cửu Tư chẳng hề sợ hãi mà đâm thẳng về phía Thẩm Minh. Hần khom người né tránh đại đao từ Thẩm Minh rồi dùng quạt đánh vào ấn đường của Thẩm Minh. Thẩm Minh nhanh chân thối lui về phía Ứng gia, Cố Cửu Tư tiếp tục áp sát. Nhưng chỉ trong chớp mắt, Cố Cửu Tư xoay người, đồng thời ném phi tiêu tắt đi ánh nến trong phòng và hướng tới Ứng gia. Giây phút toàn bộ phòng tối đen, hần kề quạt vào cổ Ứng gia, hạ giọng bảo, “Đừng nhúc nhích.”

Khoảnh khắc đèn tắt, Liễu Ngọc Như cũng lập tức vọt đến chỗ bình phong.

Phòng tối thui không thấy rõ ai, chỉ nghe âm thanh mọi người gào thét. Liễu Ngọc Như căn cứ theo đường đi trước khi đèn tắt mà khom lưng đi dọc theo vách tường, sau đó nàng trốn sau bình phong chả dám nhúc nhích.

Chợt có tiếng đồ sứ rơi xuống đất, ngay lập tức có người hô, “Thuốc mê!”

“Che mũi miệng lại, mau ra ngoài!”

Sảnh đường hoàn toàn rối loạn. Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đã lui ra hết; trong phòng chỉ còn Ứng gia, Cố Cửu Tư, Liễu Ngọc Như và vài người ngất xỉu chưa kịp ra ngoài.

Lúc này mắt Cố Cửu Tư lẫn Liễu Ngọc Như đã thích ứng với bóng tối, hẳn bảo nàng, “Ngọc Như, lấy mũi tên gần chuông từ trong ngực ta rồi thả ở cửa sổ đi.”

Liễu Ngọc Như không hề chần chừ, nàng chạy nhanh đến chỗ Cố Cửu Tư rồi đưa tay vào trong áo hắt.

Tay nàng vừa chạm vào, trong lòng Cố Cửu Tư bất chợt nảy sinh cảm xúc quái dị. Hắt cố tình làm lơ sự khác thường này mà vững vàng kề dao vào cổ Ứng gia.

Liễu Ngọc Như đi tới cửa sổ rồi thả mũi tên, sau đấy nàng nhanh chân về bên Cố Cửu Tư.

Người bên ngoài bắt đầu tụ tập, Liễu Ngọc Như kéo Ấn Hồng ra từ trong đám người trên mặt đất xong liền đặt nàng ấy cạnh mình. Sau đó nàng cầm một thanh đao, run bần bật mà dựa vào Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư phát hiện Liễu Ngọc Như run rẩy, hẳn thân nhiên nói, “Đừng sợ, dưới chân núi có năm ngàn binh mã, lát nữa Chu đại ca sẽ lên núi.”

“Năm ngàn binh mã?” Ứng gia thở hồng hộc, “Người lừa ai đấy? Dưới chân núi có năm ngàn người mà ta không hay biết gì?”

“Người cũng không biết Lương gia bị chém thì sao biết dưới chân núi có năm ngàn người?” Cố Cửu Tư cười khế, “Người đánh giá quá cao bản thân rồi.”

Lời này khiến cả người Ứng gia cứng đờ. Lát sau, ông ta giận dữ nói, “Không thể nào! Lương đại nhân là lão tướng của quân đội U Châu!”

“Phạm đại nhân vẫn là U Châu Tiết độ sứ, Chu Cao Lãng là mãnh tướng bậc nhất U Châu, Lương Huy là cái thá gì?”

“Cố đại nhân,” Ứng gia cảm nhận được sự lạnh lẽo từ lưỡi đao trên cổ mình, ông ta vội van xin, “có gì từ từ thương lượng!”

“Ứng gia,” Cố Cửu Tư thở dài, “người làm nhục thê tử của ta mà vẫn cho rằng còn đường thương lượng ư?”

Sắc mặt Ứng gia trắng nhợt, Cố Cửu Tư bình thản nói, “Vì danh tiết của nàng, hôm nay toàn bộ Hắc Phong Trại đừng hòng có kẻ nào thoát ra ngoài!”

Chú thích

[1] Nghĩa là hoa tàn liễu héo, cụm từ chỉ người con gái đã hết sắc đẹp. Ngoài ra còn dùng để chỉ kỹ nữ.

[2] Thuật ngữ được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 52: Ta Chỉ Quan Tâm Người

Lời này khiến Ưng gia lập tức hiểu rõ hôm nay Cố Cửu Tư sẽ không nường tay.

Ông ta điên cuồng suy tính nên đáp lại thế nào. Bên ngoài đã bắt đầu tổ chức tấn công, song bọn họ vừa định xông vào thì Cố Cửu Tư liền cửa cây quạt lên cổ Ưng gia. Ưng gia tức khắc cảm nhận được cơn đau từ da thịt bị cắt bèn hoảng sợ lên tiếng, “Đừng lại đây!”

Bên ngoài chợt truyền đến tiếng người kinh hoàng hô to, “Quan binh đang tràn lên!”

“Bao nhiêu người?!” Thẩm Minh dẫn đầu mở miệng.

Người kia lắc đầu, “Không biết, rất nhiều...quá nhiều người!”

Mọi người nhìn nhau, trong đó có người nói, “Thế này sao thắng được? Ưng gia vì muốn lấy lòng chủ tử của ông ta mà gây họa, sao lại để chúng ta chịu trách nhiệm?”

Mọi người mồm năm miệng mười hưởng ứng. Thẩm Minh đứng cạnh nghe, hần cười chế giễu, “Lúc làm việc không ai nói câu nào, lúc xảy ra chuyện thì oán trách người khác, có đạo lý như vậy à?”

“Thế người nói xem phải làm gì bây giờ!” Đối phương gầm lên, “Chẳng lẽ người muốn đánh nhau với bọn họ?”

“Người sợ cái gì!” Có người nói, “Chúng ta có bầy, có bản lĩnh, đánh thì đánh chứ sợ gì!”

Mọi người cãi cọ ầm ĩ. Có người lén lút chạy xuống chân núi, dưới đó vang lên âm thanh chém giết rung chuyển đất trời. Cỗ Cửu Tư trốn trong bóng tối không chế Ung gia và làm chỗ dựa cho Liễu Ngọc Như.

Cỗ Cửu Tư liên tục quan sát bốn phía, Liễu Ngọc Như cũng không dám mất cảnh giác. Giằng co hồi lâu, tiếng chém giết dưới chân núi ngày càng gần hơn, Ung gia cắn răng bảo, “Cỗ đại nhân, ngài thật sự muốn đuổi cùng giết tận?”

“Cái đó phải xem người định làm thế nào.” Cỗ Cửu Tư kiên định đáp, “Nếu Ung gia muốn giao dịch với ta thì phải có tiền vốn. Không biết Ung gia tính lấy gì để mua mạng của mình?”

“Ta có tiền,” Ung gia hấp tấp nói, “ta có rất nhiều tiền.”

“Người chết thì tiền sẽ thuộc về ta.”

“Ta còn biết rất nhiều thông tin về Lương đại nhân!” Ung gia vội vàng mở miệng.

Cỗ Cửu Tư nhướn mày, “Ồ? Ví dụ?”

“Lương đại nhân sở hữu một kho bạc,” Ung gia khẩn trương đáp, “ta biết vị trí của nó.”

“Còn gì nữa?”

Ung gia cuống cuống nói hết những gì mình biết với Cỗ Cửu Tư.

Bên ngoài đã hỗn loạn.

“Bắt giặc phải bắt vua trước,” có người gào thét. “Bọn họ tới cứu Cổ Cửu Tư, chúng ta trối hăn lại thì bọn họ sẽ không dám lên núi!”

“Ứng gia còn ở trong đó...”

“Giờ còn lo cho Ứng gia làm cái quái gì!” Gã nam nhân vạm vỡ thét, “Đi, mau bắt Cổ Cửu Tư.”

Có kẻ kích động, lại thêm quan binh dưới chân núi đang dần áp sát, nhóm người căn rằng quyết định xông vào.

Ứng gia nghe thấy người bên ngoài dùng khăn che mũi miệng xông liên tiến vào phòng.

Cổ Cửu Tư vừa thấy những người này thì biết bọn họ đã từ bỏ Ứng gia. Hăn giơ tay chém xuống, quyết đoán chặt đứt đầu Ứng gia. Sau đấy hăn kéo Liễu Ngọc Như lẫn Ấn Hồng vào một góc rồi chắn trước mặt hai người.

Hăn đứng trước hai người, tay cầm thanh đao cướp được, toàn thân toát lên khí thế một người giữ cửa ải vạn người khó vượt qua.

Liễu Ngọc Như cho Ấn Hồng ngồi thuốc giải. Ấn Hồng khỏe lên nhiều nhưng người vẫn mềm như bông mà dựa Liễu Ngọc Như, nàng ấy sợ hãi nói, “Phu nhân, nhiều người quá.”

“Không sao,” Liễu Ngọc Như an ủi, “cô gia ở đây.”

Tiếng “cô gia” này khiến khóe miệng Cổ Cửu Tư không khỏi cong lên.

Nhóm người tụ tập xông vào, Cổ Cửu Tư đứng đẳng trước bảo vệ Liễu Ngọc Như, chống đỡ hết đợt tấn công này đến đợt tấn công khác.

Thẩm Minh lặng lẽ đứng ở góc tối quan sát tình hình.

Hắn nhìn lướt qua đại sảnh. Liễu Ngọc Như đang run bần bật mà ôm Ân Hồng, Cố Cửu Tuy bị áp đảo về số lượng khiến hắn hơi mệt mỏi nhưng lại chẳng hề lui lấy một bước.

Hắn lưỡng lự giây lát, ngoài kia tiếng người bàn bạc vang lên, “Chỉ cần bắt được hai nữ nhân đó thì Cố Cửu Tư sẽ bó tay chịu trói.”

“Nhưng hắn chặn trước hai nữ nhân kia,” có người sốt ruột nói, “không tìm ra cơ hội xuống tay.”

“Mang đuốc tới đây.” Một kẻ nghiêng răng nghiêng lợi sai bảo, “Phóng hỏa, để lửa cháy tới mức không dập được thì bọn chúng sẽ tự chui ra. Ta muốn nhìn xem hắn làm thế nào đơn độc bảo vệ hai nữ nhân!”

Thẩm Minh nghe mà nhú mào. Lúc này Hùng ca chạy tới rồi nôn nóng thúc giục, “Tiểu Thẩm, đi mau lên. Quan binh sắp đánh tới đây, mọi người đều đi rồi.”

Thẩm Minh gật đầu. Hắn vừa định rời đi thì thấy đối phương cầm cây đuốc đang cháy tới.

Thẩm Minh hơi chần chừ nhưng vẫn vươn tay giật lấy cây đuốc rồi ném đi. Sau đấy hắn lớn tiếng kêu, “Liễu Ngọc Như, bọn họ muốn phóng hỏa!”

Nói xong, Thẩm Minh một chân đá văng đối phương và xoay người bỏ chạy.

Tiếng kêu này khiến Liễu Ngọc Như sửng sốt. Cố Cửu Tư phản ứng cực nhanh, hắn lập tức nói, “Nước!”

Liễu Ngọc Như vội vàng đứng dậy cầm ấm trà tới. Hai người đổ nước lên vải rồi che lại mũi miệng, chờ người đến tấn công.

Ai ngờ chỉ nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng chửi mắng Thẩm Minh, theo sau là tiếng náo loạn của binh mã. Cố Cửu Tư nắm chặt đao che chắn trước Liễu Ngọc Như. Sau một hồi, Hoàng Long đá văng cửa, hô to, “Đại nhân!”

Nghe tiếng hô này, Cố Cửu Tư nhanh như chớp lấy áo khoác trên người Liễu Ngọc Như phủ lên đầu nàng. Hắn dặn, “Lát nữa đi ra ngoài đừng để ai thấy.”

Liễu Ngọc Như căn răng đồng ý.

Cố Cửu Tư đứng dậy, hắn che chắn trước mặt nàng rồi đáp trả Hoàng Long, “Ta ở đây!”

Hoàng Long giờ mới phát hiện Cố Cửu Tư, hắn vội vàng lại gần, “Đại nhân...”

“Đi tìm xe ngựa.” Cố Cửu Tư nhanh chóng căn dặn, “Cho xe dừng ở bên ngoài, đừng để người tới gần khu nhà ở.”

Hoàng Long ngán người song hắn không muốn hỏi lại, hắn vâng dạ rồi vội vã ra ngoài.

Hoàng Long vừa rời đi, Liễu Ngọc Như nhin không được cất tiếng hỏi, “Kết thúc chưa?”

Cố Cửu Tư nghe giọng nàng run run, hắn khẩn trương xoay người lại rồi ôm Liễu Ngọc Như vào lòng. Hắn cúi xuống hôn lên đầu nàng và an ủi, “Tốt rồi, mọi chuyện đã kết thúc, người đừng sợ.”

Liễu Ngọc Như thở phào nhẹ nhõm, bây giờ nàng mới hoàn toàn yên lòng.

Nhận được nụ hôn của Cố Cửu Tư, lòng nàng sinh ra mấy phần bối rối. Thuốc mê khiến Ấn Hồng buồn ngủ, nàng ấy gà gật dựa vào tường. Liễu Ngọc Như nhìn thoáng qua Ấn Hồng, nàng túm lấy tay áo của Cố Cửu Tư và rụt rè nói, “Ta...ta không bị gì hết.”

“Không sao, không sao hết.” Cố Cửu Tư không hiểu ý nàng, hẩn an ủi, “Người không bị gì cả.”

“Ta...” Liễu Ngọc Như ấp úng mãi, rốt cuộc nàng đỏ mặt nói thẳng, “Ta... Không có ai chạm vào ta hết...”

Thanh âm nói chuyện của Liễu Ngọc Như nhỏ dần, nàng lúng túng bảo, “Tên Thẩm Minh kia... Là người tốt... Hẩn...”

Cố Cửu Tư ngẩn người. Lát sau, hẩn cuối cùng đã hiểu lời nàng.

Hẩn ôm chầm lấy Liễu Ngọc Như, nhất thời chết lặng. Nội tâm hẩn chợt nảy sinh niềm vui khiến chân căng hẩn nhũn ra. Hẩn chẳng phân rõ cảm xúc này là gì; nó pha trộn nhiều thứ, phức tạp tới mức khó diễn tả. Đây không chỉ là thái độ đối với gia đình hay bằng hữu vừa sống sót sau tai nạn, mà còn mang theo vài phần vui mừng ngoài ý muốn không thể nói thành lời.

Hẩn ngây người thật lâu, Liễu Ngọc Như hơi thấp thỏm bèn vội nói, “Người đừng nghi ngờ, hãy tin ta, ta...”

“Ta không để bụng.”

Cố Cửu Tư đột nhiên mở miệng. Liễu Ngọc Như ngớ người nhìn hẩn, sau đấy nàng thấy ánh mắt chân thành của Cố Cửu Tư, “Ta chẳng hề để bụng những gì người nói. Ta chỉ lo lắng người có bị ức hiếp, hay có thể bình an trở về không.”

“Những thứ khác không quan trọng.” Giọng Cố Cửu Tư khàn khàn, “Bất kể người đã trải qua chuyện gì, người vĩnh viễn là Liễu Ngọc Như. Người không cần giải thích với ta, chỉ cần người không bị ức hiếp là đã đủ rồi.”

Liễu Ngọc Như quan sát thái độ của Cố Cửu Tư, nàng hiếm khi thấy hăn nghiêm túc như vậy. Mỗi nàng mấp máy cười, “Nếu ta thật sự bị lăng nhục thì sao?”

“Ta sẽ đòi lại đủ cho người.” Cố Cửu Tư nhìn nàng, ánh mắt nghiêm nghị.

“Kẻ nào ức hiếp người, ta đều sẽ ghi nợ và đòi lại bằng được.”

Liễu Ngọc Như im lặng, Cố Cửu Tư thấy nàng cúi đầu liền vội nói, “Không phải ta nghi ngờ người, ta biết người không bị ăn hiếp.”

“Sao người dám khẳng định như vậy?” Liễu Ngọc Như ngẩng đầu cười, “Lỡ ta nói láo thì sao?”

“Người có nói láo, ta cũng chẳng ngạc nhiên.” Cố Cửu Tư hùng hồn bảo, “Quần áo trong còn chưa bị giặt ra thì người có thể ăn thiệt thòi gì chứ.”

Lời này làm mặt Liễu Ngọc Như tức khắc đỏ bừng. Nàng quay đầu đi, nhỏ giọng oán trách Cố Cửu Tư, “Toàn nhìn gì đâu không!”

“Không có,” Cố Cửu Tư hơi tủi thân, “ta đâu thấy gì, ta chỉ vô tình nhìn thoáng qua...”

Trong lúc hai người nói chuyện, Hoàng Long đứng ngoài cửa cung kính bẩm báo, “Đại nhân, xe ngựa đã chuẩn bị xong.”

Cố Cửu Tư đáp lại hăn rồi vội vàng đứng dậy và đích thân điều khiển xe ngựa đi vào. Sau đấy hăn phụ Liễu Ngọc Như nâng Ấm Hồng lên rồi dẫn Liễu Ngọc Như vào xe ngựa.

“Chút nữa đừng ra mặt.” Cố Cửu Tư dặn dò, “Xử lý xong ta sẽ đưa người về.”

Liễu Ngọc Như gật đầu. Cố Cửu Tư dắt ngựa định đi ra ngoài, Liễu Ngọc Như chột lên tiếng, “Cửu Tư,” nàng do dự, “người tính làm gì những người này?”

Cố Cửu Tư trầm mặc, mất một lúc lâu hăn mới mở miệng, “Bọn họ đã thấy mặt người. Hơn nữa những năm gần đây còn làm chuyện xằng bậy ở vùng phụ cận Vọng Đô, trừng phạt là đúng tội.”

Liễu Ngọc Như chần chừ trong chốc lát, song vẫn thốt lên, “Thẩm Minh không phải kẻ xấu, hăn cũng cứu chúng ta.”

Nàng không hề nói rõ nên giữ lại hay giết chết, có lẽ nàng muốn xem ý của Cố Cửu Tư. Cố Cửu Tư gật đầu, vỗ vỗ tay Liễu Ngọc Như, “Yên tâm, ta sẽ xử lý. Người ngủ một giấc đi.”

Liễu Ngọc Như đáp ứng rồi vào xe ngựa và không hề lên tiếng nữa.

Cố Cửu Tư dẫn xe ngựa ra, hiện tại thành viên của Hắc Phong Trại đang bị bắt từng người một.

Hoàng Long tới khiến bọn họ chạy không kịp, mà Hồ Tử còn ở dưới chặn đường lui của họ. Hồ Tử chưa mang người lên đây, mọi người đều đang chờ Chu Diệp dẫn theo quân đội tới. Trước lúc quân đội có mặt, bọn họ ý thức được nhân số bên phe mình không nhiều nên chả dám để những kẻ này tụ tập lại.

Nhờ sự hiểu biết của Cố Cửu Tư và Hoàng Long tấn công Hắc Phong Trại theo kế hoạch của hăn, ngay từ đầu những kẻ này đã hoảng sợ.

Suy cho cùng, phần lớn người đến đây là cậy nhờ hậu thuẫn của Ưng gia. Tấn công quang minh chính đại như vậy, lại thêm Hồ Tử chỉ huy người phò

trường thanh thế, mọi người đều cho rằng phe địch đông đảo nên thi nhau chạy trốn.

Kẻ đào ngũ không đáng sợ, cứ xuất hiện là bắt lại.

Thuận lợi như vậy khiến tất cả đều thấy khó tin.

Lúc trời sắp sáng, Chu Diệp cuối cùng cũng dẫn người đến. Chu Diệp tới, Hồ Tử liền áp giải người chạy trốn vào Hắc Phong Trại.

Thổ phi đều bị trói chặt cạnh nhau. Chu Diệp nhìn thoáng qua đám người đang run bần bật quỳ trên mặt đất, hăn hỏi, “Người định làm gì, đưa trở về quan phủ?”

“Không,” Cố Cửu Tư nhìn lướt qua, bình tĩnh đáp, “đào cái hố ở đây rồi chôn hết đi.”

Lời này vừa vào tai, mọi người tức khắc hoảng hốt lo sợ; những tiếng xin tha và chửi bậy chồng chéo lên nhau. Chu Diệp cũng nhin không được mà khuyên nhủ, “Cửu Tư, làm vậy sẽ tổn hại âm đức[1]...”

“Ta không tích nổi đức này.”

Cố Cửu Tư quyết đoán nói, “Làm đi.”

Chú thích

[1] Là những việc thiện được làm thầm lặng, kín đáo, và không phô trương. Người phương Đông quan niệm ai tích lũy nhiều âm đức sẽ bù đắp được những điều thất đức của mình trong quá khứ lẫn kiếp trước, phần còn thừa thì dành cho con cháu hưởng thụ.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 53: Hãn Không Thể Chấp Nhận Nam Nhân Thứ Hai Xuất Hiện Trong Cuộc Đời Liễu Ngọc Như

Mặt Chu Diệp lộ vẻ lưỡng lự, dường như không đành lòng.

Tuy hãn chẳng phải binh lính nhưng lại lớn lên trong quân đội, việc chôn giết kẻ đã đầu hàng có phần vượt qua ranh giới cuối cùng của bản thân hãn. Cố Cửu Tư nhìn ra hãn do dự bèn hít sâu một hơi, “Chu đại ca, ta biết huynh đang nghĩ gì. Ta muốn giết bọn họ không phải để trút giận mà là vì tương lai, huynh có hiểu không?”

Sắc mặt Chu Diệp thoáng dao động, Cố Cửu Tư nói tiếp, “Huynh cho rằng chuyện hôm nay chỉ dính líu đến mỗi Lương gia ư? Hiện giờ toàn bộ thành Vọng Đô đang dõi theo ta xử lý thế nào; thái độ của huynh và ta chính là thái độ của Phạm đại nhân lẫn Chu đại nhân. Lúc trước ta kiên quyết không ra tay, dù biết bọn họ có dã tâm thì ta cũng chỉ cảnh giác nhiều hơn. Ta vốn cho rằng sự tình có khả năng chuyển biến tốt, nếu ta nhún nhường lấy lòng thì bọn họ sẽ thông cảm. Sắp đến kỳ hạn một tháng, chẳng mấy chốc tiền lãi sẽ tới tay bọn họ, ta cho rằng cầm được tiền trong tay thì họ sẽ hiểu ta không lừa dối ai.”

Cố Cửu Tư hít một hơi thật sâu. Hãn siết chặt nắm đấm rồi quay đầu đi, nét mặt đầy đau đớn, “Nhưng kết quả thế nào?”

“Ta không ra tay, bọn họ thật sự nghĩ ta dễ bắt nạt. Trên đường tới đây, ta đã nghĩ vô số lần, nếu ta dùng thủ đoạn dữ dội như Vương Thiện Tuyền thì bọn họ còn dám sao?!”

“Chu đại ca, ta không nghĩ thiên hạ chỉ toàn kẻ xấu,” hãn đưa mắt nhìn Chu Diệp, sắc mặt bình tĩnh, “song ta cũng chẳng nghĩ thiên hạ toàn quân tử. Ai cũng có thiện ác, tham lam, ích kỷ, thích lợi ích, né tránh khó khăn; đây là dục vọng của con người. Nếu hôm nay ta không giết bọn họ, những phú thương Vọng Đô thấy vậy đua nhau học theo thì sao? Chiến tranh sắp nổ ra, chẳng lẽ huynh muốn Chu đại nhân cùng Phạm đại nhân vừa chiến đấu trên chiến trường vừa đề phòng mâu thuẫn nội bộ?”

Lời này khiến mặt Chu Diệp nghiêm lại. Hãn hít thở sâu rồi đáp, “Ta đã hiểu.”

Hãn quay đầu nói với mọi người, “Cứ làm vậy đi.”

Chu Diệp cắn răng, “Hành quyết tất cả tại chỗ. Nếu có kẻ trốn thoát thì phải bắt lại, tuyệt đối không buông tha bất kỳ kẻ nào.”

Hãn vừa dứt lời, tiếng gào khóc thảm thiết tức khắc vang lên.

Sắc mặt Cố Cửu Tư lạnh lùng, hãn buộc mình phải nhìn từng hàng người trước mặt, nhìn binh lính giơ tay chém xuống. Tiếng khóc lóc xen lẫn tiếng chửi rủa, tựa như địa ngục chốn nhân gian.

Tay hãn nhẹ run, Liễu Ngọc Như ở trong xe ngựa nghe thanh âm bên ngoài thì sau một hồi nàng cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Nàng đã nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại.

Nàng nghe thấy Cố Cửu Tư ra lệnh, một Cố Cửu Tư như vậy khiến nàng sợ hãi. Nhưng nàng biết rõ, Cố Cửu Tư làm hết thấy những chuyện này là vì cái gì.

Mới đây thôi, hãn còn trần trọc thức suốt đêm. Nàng khuyên hãn cần dùng phương thức cứng rắn hơn nhưng hãn vẫn mềm lòng.

Thế gian này luôn vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ. Họ cho rằng Cố Cửu Tư mỗi ngày tới nhà các phú thương, ai bức mình thì cùng lắm đoạt chức quan của hắn hay đánh cho một trận. Bọn họ nào ngờ đối phương lại dám nghênh ngang bắt cóc người?

Liễu Ngọc Như nghe tiếng kêu thảm thiết bên ngoài mà cảm tưởng bọn họ đang đứng ở Thương Châu, một lần nữa bị những lưu dân kia bao vây.

Nàng cắn răng ôm Ấn Hồng, thanh âm bên ngoài càng lúc càng nhỏ. Sau một hồi, Cố Cửu Tư vén màn xe, gượng cười với nàng, “Ổn rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Trên mặt hắn còn dính máu, sắc mặt hơi tái nhợt, song nụ cười miễn cưỡng kia lại ôn hòa như thể đây là chút dịu dàng cuối cùng trong thế giới của hắn.

Liễu Ngọc Như ngơ ngác nhìn một Cố Cửu Tư như vậy. Hắn cup mắt xuống mà thì thầm, “Đừng nhìn ta như thế.”

Nói xong, hắn buông mình. Hoàng Long chạy tới, nhỏ giọng báo, “Đại nhân, thiếu hai người.”

Cố Cửu Tư nhíu mày. Hắn ngẩng đầu nhìn lướt qua, cẩn thận nhớ lại trong chốc lát, sau đấy mặt hắn hiện vẻ lạnh lùng, “Thẩm Minh.”

Hắn mím môi, suy tư giây lát rồi giao phó, “Đại ca đi tìm cùng Hồ Tử, phong tỏa núi và chờ dưới chân núi. Nếu bắt gặp cũng đừng ra tay, đánh không lại đâu; cứ lặng lẽ đi theo rồi sai người báo tin cho ta. Bọn họ có hai người; nếu chỉ một người lộ diện thì nhất định phải chờ người còn lại xuất hiện. Bắt hết cả hai.”

Hoàng Long tuân lệnh. Cố Cửu Tư nhìn sắc trời, hắn lên tiếng chào Chu Diệp và để Chu Diệp thu dọn tàn cuộc. Xong xuôi, hắn tự mình điều khiển xe ngựa xuống núi.

Hắn không dám dừng lại nhiều trên đường, xe ngựa di chuyển như bay. Đưa Liễu Ngọc Như về Vọng Đô xong, hắn kêu nhóm người Vân Vân tới nâng Ấn Hồng vào. Sau đó hắn đứng cạnh xe, giơ tay dắt để Liễu Ngọc Như duyên dáng xuống xe trước mặt Tô Uyển và Giang Nhu.

Thấy nàng bình an, Tô Uyển lẫn Giang Nhu tức khắc yên lòng.

Liễu Ngọc Như cười ôn hòa, “Nương, bà bà, yên tâm, con không sao.”

“Tốt rồi...” Đôi mắt Tô Uyển ầng ậc nước, bà chẳng dám hỏi nhiều, chỉ cúi đầu nói, “Con bình an trở về là tốt rồi.”

“Khoan hãy nói chuyện, mau kêu đại phu tới đã.” Giang Nhu bận bịu giao việc, “Bưng tổ yến lên, nhanh chóng nấu nước. Thiếu phu nhân đã trở lại, làm chuyện cần làm đi.”

Mọi người tất bật, Cố Cửu Tư đứng cạnh Liễu Ngọc Như nhìn nàng chào hỏi mọi người. Lát sau, hắn rút cuộc lên tiếng, “Nương, Ngọc Như mệt rồi, để nàng về phòng đi.”

“Ừ ừ ừ,” Giang Nhu vui vẻ nói, “hai con cứ đi nghỉ đã.”

Cố Cửu Tư kéo Liễu Ngọc Như về phòng. Đại phu xem bệnh cho Liễu Ngọc Như trước rồi kê mấy đơn thuốc an thần, làm xong ông mới lui xuống.

Mọi người giúp Liễu Ngọc Như uống tổ yến, sau đấy nàng lễ phép tiễn họ đi. Khi mọi người đi hết, căn phòng chìm vào bầu không khí trầm mặc.

Cố Cửu Tư ngồi cạnh bàn, hắn vẫn bất động này giờ. Liễu Ngọc Như hơi mệt, nàng nhìn Cố Cửu Tư hồi lâu rồi vỗ vỗ giường và nhẹ nhàng gọi, “Lang quân, lại đây nào.”

Cố Cửu Tư hoàn hồn, vội vàng đứng dậy tới bên Liễu Ngọc Như, “Ngọc Như, có chuyện gì à?”

“Ngủ đi,” Liễu Ngọc Như dịu dàng nhìn hấn. Nàng dịch người sang một bên và nói với Cố Cửu Tư, “Ngủ đi, người bạn rộn cả đêm rồi.”

Cố Cửu Tư ậm ừ, hấn xoay người đi, “Để ta tắm rửa đã.”

Liễu Ngọc Như túm chặt tay áo hấn, nàng nhìn chăm chăm hấn mà nghiêm túc bảo, “Người mệt rồi, nghỉ ngơi đi.”

Cố Cửu Tư dừng lại. Có lẽ hấn rất cuộc không thể giả vờ nữa, khuôn mặt bình tĩnh nhuộm màu mệt mỏi. Hấn cởi áo ngoài, xốc chăn rồi nằm xuống cạnh Liễu Ngọc Như. Hấn cầm tay nàng, dịu dàng nói, “Ngủ đi, ta ngủ cùng người.”

Hai người đều kiệt sức, Liễu Ngọc Như chủ động vươn tay ôm lấy nam nhân này.

Cố Cửu Tư ngập ngừng giây lát, hấn nghiêng người ôm Liễu Ngọc Như vào lòng.

Khoảnh khắc nàng nằm trong lòng hấn, đôi tay hấn rất cuộc ngừng run rẩy. Hai người yên lặng ôm nhau, Cố Cửu Tư mở to mắt mờ mịt nhìn về phía trước rồi hấn chậm rãi cất tiếng, “Ngọc Như, đừng sợ ta.”

“Ta không sợ,” Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng đáp. Nàng dựa vào ngực hấn, lắng nghe tiếng tim hấn đập và bình thản nói, “Dù người có thế nào, ta cũng không sợ.”

“Lúc ta nghe người gặp nạn, ta vô cùng hối hận.”

Giọng hấn nghe chẳng ra cảm xúc, cứ như hấn đã đánh mất linh hồn. Hấn lặng lẽ nói, “Ta hối hận tại sao không sớm ra tay, tại sao muốn nói

chuyện nhân nghĩa với bọn họ, tại sao muốn quan tâm bọn họ?”

“Ta lựa chọn con đường này thì trước sau gì cũng bị người oán hận. Bọn họ hận ta, oán ta là bình thường, nhưng sao lại hại người?”

“Ngọc Như,” thanh âm Cố Cửu Tư hàm chứa tiếng khóc, “ta sợ lắm.”

“Nghe thấy người gặp nạn, ta thật sự sợ hãi.”

“Chẳng phải ta vẫn bình an sao?” Liễu Ngọc Như điềm đạm nói, “Sau này cứ mỗi lần vấp ngã chúng ta sẽ khôn ngoan hơn một chút, bước chân sẽ ngày càng vững vàng hơn.”

“Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như vừa lắng nghe tim hẫp đập vừa từ tốn bảo, “khi người chưa tới, ta cũng rất sợ. Ta sợ nhiều thứ lắm, sợ mình xảy ra chuyện, sợ mình bị nhục nhã, sợ người thấy sẽ chán ghét ta, sợ người về sau được người khác khuyên nên vứt bỏ ta...”

“Sao ta có thể như vậy?” Lời nàng khiến Cố Cửu Tư cười. “Người lo lắng mấy chuyện nhảm nhí này làm gì? Ta nói rồi, ta không để bụng.”

“Ta để bụng.” Liễu Ngọc Như nghiêm túc nhìn hẫp, “Ta luôn hy vọng ta ở trong lòng người là hình ảnh tốt đẹp nhất của ta. Nên ta sẽ lo lắng khi làm bất phụ trước mặt người, cũng sẽ bất an lúc danh tiết bị tổn hại.”

Ánh mắt nàng dừng trên người hẫp, từng câu từng chữ nàng nói đều bộc trực, như thể chúng không có sự ngượng ngùng của nữ tử. Nàng vừa đặt tay lên cổ hẫp vừa chăm chú nhìn hẫp, hoàn toàn chẳng hay biết mình đang nói những lời lay động lòng người, “Ta chỉ hy vọng người cảm thấy ta là cô nương tốt nhất thiên hạ.”

Cố Cửu Tư ngơ ngác nhìn nàng.

Hắn ngăm nhìn khuôn mặt thanh tú đối diện mình. Tim hắn đập chậm lại và nặng nề hơn, hắn có thể nghe thấy tiếng hít thở của bản thân, hắn vừa hoảng loạn vừa vui sướng.

Liễu Ngọc Như thấy hắn cứ ngẩn ngơ nhìn mình thì nhin không được mà vùi đầu vào ngực hắn rồi thì thầm, “Sao người im lặng vậy, tốt xấu gì cũng nói một câu đi chứ?”

“Ta...” Cố Cửu Tư nuốt khan. Hắn ôm Liễu Ngọc Như, không biết nên làm gì. Mất một lúc hắn mới cất tiếng, “Ta...ta cảm thấy người chính là cô nương tốt nhất thiên hạ.”

“Thật sao?”

“Thật.” Cố Cửu Tư dần dần bình tĩnh lại, hắn gồi đầu lên tay và nhìn người trước mặt rồi dịu dàng bảo, “Cứ nghĩ đến người là ta cảm thấy có thể làm mọi thứ vì người.”

Môi Liễu Ngọc Như mấy mấp, nàng đè xuống niềm vui trong lòng, nhỏ giọng hỏi, “Người không lừa ta?”

“Không hề.”

Nhìn nàng cười, Cố Cửu Tư bỗng quên sạch mọi chuyện trên thế gian; áy náy, sợ hãi, chật vật đều từ từ tan biến. Khi ánh mắt hắn dừng lại ở Liễu Ngọc Như, hắn cảm thấy người này chính là cả thế giới. Hắn nhẹ nhàng nói, “Người nói gì ta sẽ làm nấy.”

“Vậy người hãy vui lên.” Liễu Ngọc Như ngược nhìn hắn, “Nếu ta nói gì cũng nghe theo vậy đồng ý với ta vài điều. Thứ nhất phải đối tốt với bản thân, thứ hai là sống vui vẻ, thứ ba đừng hoài nghi chính mình, thứ tư hãy thích chính mình...”

Cố Cửu Tư nghe nàng liệt kê liền bật cười, “Vậy còn người?”

“Hửm?” Liễu Ngọc Như gồi lên khuỷu tay hăn, tròn mắt nhìn hăn.

Bộ dạng mù tịt kia khiến lòng Cố Cửu Tư ấm áp như nắng mùa xuân chiếu vào đầu quả tim. Hăn nhìn nàng, “Người toàn nói ta cần phải tốt với bản thân, vậy ta nên cư xử thế nào với người mới tốt?”

“Người đủ tốt rồi.”

Liễu Ngọc Như thấy là vấn đề này bèn duỗi tay ôm hăn thật chặt, “Người đối xử với ta như vậy là ta đã thấy đủ.”

Đôi mắt Cố Cửu Tư ẩn hiện lời xin lỗi, “Ngọc Như, người đi theo ta phải chịu khổ.”

“Làm gì có.” Liễu Ngọc Như cười rộ. “Không theo người sao ta có thể làm Liễu lão bản, cũng không có người đau lòng vì ta. Người xem nương tử nhà ai được phép lỗ mãng giống ta?”

“Người khác chỉ được ăn vài miếng cơm, còn phải ngồi ở ghế bên cạnh, ngủ trễ hơn phu quân, dậy lại sớm hơn phu quân... Tính ra cuộc sống của ta đã tốt lắm rồi.”

“Nhưng ta khiến người gặp nạn...”

“Không phải người làm ta gặp nạn.” Liễu Ngọc Như vừa cầm tay hăn vừa nghiêm túc nói, “Là kẻ xấu làm chúng ta gặp nạn. Cửu Tư, người không thể gánh hết mọi tội lỗi được. Người cần hiểu mình chỉ là người bình thường.”

“Người bình thường chả toàn năng, chúng ta chỉ cố gắng sống, nhưng không thể cứ xảy ra chuyện lại cảm thấy mình làm chưa tốt. Cửu Tư, ta không lương thiện như người. Ta sống trên đời này trước hết là muốn nỗ lực sinh hoạt; khi ta sống sót, ta mới có thể nghĩ đến làm gì đó vì người khác. Người không động đến ta, ta cũng không động đến người; người nếu

xâm phạm ta, ta sẽ không buông tha người. Người vốn chọn con đường khó phân biệt thiện ác. Người muốn làm quan, muốn làm nhiều chuyện vì bá tánh, vậy người nhất định phải làm ít nhiều việc trái lương tâm. Người chỉ cần cố hết sức, làm tốt nhất có thể là đủ rồi.”

“Ta có thể hiểu lý do Lương gia phản kháng, nhưng ta chẳng thể chấp nhận. Nếu hôm nay người cảm thấy bất an vì giết những sơn phi kia, Cửu Tư, người từ quan đi.”

Nàng nhìn Cố Cửu Tư, vẻ mặt bình thản, “Ta không mong người đại phú đại quý, cũng chẳng cần người phong hầu phong tước. Con đường này không thích hợp với người lương thiện từ tận đáy lòng. Người không cần hoàn thành di nguyện của Dương Văn Xương, cứ ở nhà tiếp tục làm Cố công tử và giúp ta xử lý sổ sách là được, người nghĩ sao?”

Cố Cửu Tư lặng im, hẩn nhìn vào đôi mắt của Liễu Ngọc Như.

Nội tâm hẩn giãy giụa, tưởng như hẩn sắp sửa đáp ứng nàng. Nhưng khoảnh khắc trước khi hẩn mở miệng, hình ảnh Cố gia chạy trốn, máu Dương Văn Xương bắn khắp pháp trường, lưu dân Thương Châu bạo loạn lại lần lượt hiện lên trước mắt hẩn.

Hẩn mở miệng, đột nhiên phát hiện—

“Ta không làm được.”

Hẩn khàn khàn đáp, “Đã nhìn thấy thế gian rung chuyển đến thế mà bàng quan đứng ngoài, ta không làm được.”

Liễu Ngọc Như cười, “Người hiểu thì tốt rồi. Hơn nữa, người chẳng có cách nào khoanh tay đứng nhìn.”

Liễu Ngọc Như thở dài, “Đời người trước sau gì cũng phải đối mặt với những việc này. Cửu Tư, chúng ta không phải thánh nhân, thứ chúng ta

mưu cầu chẳng qua là sự thanh thản.”

“Nếu có tội, sau này hai ta hãy cùng vào địa ngục Vô Gián[1].” Liễu Ngọc Như cười cười, “Đến lúc đó, ta sẽ bầu bạn bên người.”

Cố Cửu Tư không đáp lại. Hắn nhìn đôi mắt Liễu Ngọc Như, nàng cứ thản nhiên nói chuyện tương lai như vậy.

Trước đây nàng từng nói chuyện cả đời với hắn, nhưng hắn cảm thấy đó là vì nàng chẳng còn lựa chọn khác. Nhưng hiện tại khi đã có thể lựa chọn, nàng vẫn chọn hắn.

Hắn không muốn nghĩ sâu xa điều này có nghĩa gì, hắn chỉ nhớ tới giây phút đầu tiên lúc hắn nhìn thấy Liễu Ngọc Như ở Hắc Phong Trại.

Trong nháy mắt, hắn rõ ràng ý thức được – cả đời này của hắn không thể chấp nhận nam nhân thứ hai xuất hiện trong cuộc đời Liễu Ngọc Như.

Những hứa hẹn nào là thả nàng đi, để nàng gặp được tình yêu đích thực, ở khoảnh khắc kia đều thành sủa bậy.

Trong đầu hắn chỉ tồn tại duy nhất một suy nghĩ. Đời này hắn muốn Liễu Ngọc Như, kiếp sau hắn muốn Liễu Ngọc Như; dù còn sống hay đã chết, hắn đều muốn người này.

Nàng là thê tử của hắn; hiện tại, tương lai, vĩnh cửu.

Hắn sợ ý niệm điên cuồng như vậy hù dọa Liễu Ngọc Như, nên hắn kiềm chế tình cảm để cười hòa nhã.

Hắn đưa tay vén tóc Liễu Ngọc Như ra sau tai rồi cúi đầu hôn lên trán nàng.

“Được,” hắn ấm áp nói, “nàng[2] hãy nhớ kỹ những lời này, đừng đến cầu Nại Hà[3] lại không nhận nợ.”

Liễu Ngọc Như mím môi cười khẽ, “Có người mới quit nợ ấy, ta có bao giờ ăn quit chưa?”

“Nàng chắc chắn sẽ nhận nợ chứ?”

“Ừ.” Liễu Ngọc Như gật đầu, “Uy tín là gốc rễ của thương nhân.”

“Thế thì tốt.” Cố Cửu Tư cúi đầu, hẩn nắm tay nàng và nhẹ nhàng nói, “Ta yên tâm rồi.”

Trong lúc hai người trò chuyện, Thẩm Minh trốn ở hang núi, chăm chú quan sát tình hình bên ngoài.

Hùng ca bị thương, hẩn ngồi cạnh đấy tự băng bó cho mình. Đùi hẩn trúng một nhát đao nên khó cử động, hẩn vừa xử lý vết thương vừa khẽ thở hổn hển, “Tiểu Thẩm, người đi đi. Với võ nghệ của người chắc chắn sẽ không sao, đừng để bị ta liên lụy.”

“Không được.” Thẩm Minh quay đầu lại, “Ta phải mang huynh đi.”

“Là ta hại người.” Hùng ca khổ sở cười, “Cứ tưởng dẫn người vào Hắc Phong Trại là có thể tìm đường sống, ai ngờ lại là đường chết. Đáng lẽ trước kia nên nghe theo người, đừng tới đây...”

“Không cần nói nữa.” Thẩm Minh bình tĩnh bảo, “Lúc ở Thương Châu huynh đã cứu ta và nương, ta sẽ không bỏ rơi huynh.”

“Ta chỉ tiện tay cứu thôi,” Hùng ca thở dài, “người báo ơn đủ nhiều rồi, đừng lo cho ta, cứ đi đi.”

“Hiện tại bọn họ không có động tĩnh gì,” Thẩm Minh nhìn bên ngoài rồi đến trước mặt Hùng ca, “hẩn đang chờ chúng ta dưới chân núi. Ta sẽ công huynh xuống núi rồi giấu huynh đi, đợi ta đánh lạc hướng bọn họ thì huynh mau chạy trốn.”

“Tiểu Thầm!” Hùng ca nôn nóng khuyen, “Bỏ mạng vì ta không đáng đâu, nương của người còn đang chờ...”

“Mệnh của lão tử đáng hay không đến lượt huynh phán à?” Thầm Minh trừng mắt nhìn hăn. Sau đấy Thầm Minh công Hùng ca trên lưng, hăn liêu mạng giây giũa thì Thầm Minh lập tức nói, “Đừng ép ta trói huynh!”

Hùng ca biết hăn nói được làm được mới chịu yên. Hăn công Hùng ca, thoáng nhìn bên ngoài rồi khom lưng như mèo mà di chuyển trong đám cỏ.

Xuống chân núi, hăn nằm rạp trong bụi cỏ, quả nhiên thấy Hồ Tử dẫn theo người chờ hăn. Thầm Minh nghĩ nghĩ, hăn để Hùng ca dựa vào bụi cỏ và thì thào, “Cứ làm theo kế hoạch, huynh đến chỗ nương ta mà chờ ta quay về.”

Dứt lời, Thầm Minh đứng lên cẩn thận đi ra ngoài. Thừa dịp nhóm người Hồ Tử đưa lưng về phía mình, hăn bắt đầu chạy thật nhanh.

Song đường như mọi người chưa thấy hăn nên Thầm Minh thoáng căn môi, hăn cố ý té ngã tạo tiếng động.

Mọi người quay lại, vội vàng hô lên, “Đuổi theo!”

Thầm Minh chạy như điên, vừa đánh vừa chạy. Binh lính thấy chỉ có vài người thì không thể chế ngự hăn bèn nhanh chóng gọi thêm người. Mọi người nhất thời đồng loạt đuổi theo Thầm Minh, còn hăn lại điên cuồng chạy trốn.

Hùng ca cắn chặt răng chịu đau mà đứng dậy rồi lao nhanh ra ngoài.

Hoàng Long dẫn theo người ở phía trước, vừa đuổi theo Thầm Minh vừa ra lệnh, “Mau đi báo cho Cố đại nhân!”

Chủ đích của Thấm Minh là dẫn người rời đi để Hùng ca chạy thoát nên hắn không lo đánh nhau mà chỉ lo chạy thật nhanh.

Nhưng càng kéo dài thời gian, tốc độ của hắn chẳng thể bằng quan binh cưỡi ngựa, hắn lập tức bị bao vây.

Thấm Minh nhổ nước bọt. Hắn rút đao, quyết định đồng quy vu tận, ai đến gần cũng chém.

Ngựa vây quanh Thấm Minh nhưng hắn võ nghệ phi phàm, một mình đứng giữa đám người mà giằng co.

Hồ Tử ở một bên quan sát. Hắn cân nhắc giây lát rồi gọi lại vài ông lão đầu tóc hoa râm đi theo đến đây để kiểm cơm và nói, “Ta nghe bảo Thấm Minh của Hắc Phong Trại không giết phụ nữ, trẻ em, và người già. Chút nữa khi ta xông lên, nếu hắn không ra tay thì các người hãy mau chóng nhào tới.”

Mọi người gật đầu. Hồ Tử sờ sờ giáp phòng hộ trên ngực mà hắn mặc vào đêm qua rồi cắn chặt răng và xông lên.

Tuy hắn sắp mười bốn tuổi nhưng thân hình vô cùng nhỏ gầy, nhìn qua chưa đến mười hai. Thấm Minh thấy một đứa trẻ đột ngột nhào tới liền ném nó đi theo bản năng rồi gầm lên, “Đừng đi tìm chết!”

Hồ Tử thấy vậy bèn dùng ánh mắt ra hiệu, tức khắc già trẻ lớn bé liền xông vào. Thấm Minh biến sắc, xoay lưỡi đao lại và cuống cuồng ném người ra chỗ khác. Hắn giận dữ gào, “Tránh ra!”

Nhưng chỉ trong chốc lát, binh lính xung quanh đã chĩa trường mâu vào cổ hắn.

Thấm Minh rốt cuộc đứng im. Tay hắn cầm đao, hắn vừa thở dốc vừa nhìn binh lính, trong mắt ngập tràn nhạo báng.

“Dùng cả thủ đoạn bỉ ổi như vậy.” Hãn “xì” một tiếng, phần nộ nói, “Đúng là chó ngoan của triều đình.”

“Thẩm gia,” Hồ Tử cười tủm tỉm, “mong ngài buông vũ khí, Cửu gia nhà ta muốn mời ngài uống trà.”

“Ai thèm uống trà mốc của hãn!”

“Dù ngài không muốn đi,” Hồ Tử hất cằm về phía khác, “cũng nên đi cùng vị kia chứ.”

Lời này làm Thẩm Minh quay đầu nhìn sang bên cạnh, sắc mặt hãn tái nhợt; Hùng ca đã bị Hoàng Long bắt. Mặt Thẩm Minh khó coi cực kỳ, hồi lâu sau, hãn bỗng nhiên cười, “Được, muốn uống trà với ta phải không? Đi thôi.”

Cổ Cửu Tư ngủ một giấc tỉnh lại, Mộc Nam tới báo đã bắt được Thẩm Minh.

Liễu Ngọc Như kiểm khá tiền bèn dần dần tìm lại gia phó[4] trước kia của nhà bọn họ.

Cổ Cửu Tư nghe Mộc Nam nói thì gật đầu. Hãn quay đầu lại nhìn Liễu Ngọc Như, nàng vẫn đang say giấc. Hãn mím môi cười, giơ tay ra hiệu cho Mộc Nam mang kiểm đặt cạnh bên tới.

Hãn dùng kiếm cắt tay áo rồi rón rén ra ngoài. Bạn đang

Sau khi ra cửa, hãn rửa mặt trước, thay quần áo, sau cùng mới đi đến kho củi.

Kho củi tạm thời biến thành nhà tù, Thẩm Minh và Hùng ca đang bị nhốt bên trong. Thấy Cổ Cửu Tư xuất hiện, Thẩm Minh cười khanh khách.

“Ồ, Cố đại nhân,” Thẩm Minh mở miệng, “sao chỉ mình người tới? Liều tiểu thư đâu? Ân Hồng đâu? Các nàng không tới gặp ta à?”

Hắn nói khiến Cố Cửu Tư mỉm cười.

Hồ Tử đang định tiến tới nói chuyện để thị uy, ai ngờ Cố Cửu Tư lại giơ tay cầm quạt và hai tiếng “chan chát” tức khắc vang lên từ mặt Thẩm Minh.

Mọi người đều sửng sốt trước hai cái tát này. Cố Cửu Tư vừa phe phẩy quạt vừa nói, “Nói đi,” hắn cười tủm tỉm, “nói nữa đi, để ta xem miệng người hay mặt người cứng hơn.”

Chú thích

[1] Còn gọi là địa ngục A tỳ, do phiên âm tiếng Phạn là Avyci; đây là địa ngục thứ tám trong tám địa ngục nóng. Ngục này dành cho năm đại trọng tội: giết cha mẹ, phi báng và phản lại đạo Trời, chia rẽ chúng tăng, giết A-la-hán, làm Phật chảy máu. Nơi đó chúng sinh bị hành hình liên tục không gián đoạn nên mới được gọi là Vô Gián. Tội nhân chẳng thể chết, phải bỏ thân này thụ thân khác trả quả báo, mãi mãi không được siêu sinh đầu thai.

[2] Cố Cửu Tư nhận ra tình cảm của mình rồi nên từ bây giờ anh sẽ gọi chị là “nàng” nhé.

[3] Là cây cầu ở địa ngục thứ mười (Thập Điện Chuyển Luân Vương), bắc qua Vong Xuyên và được xem như ranh giới cuối cùng của địa ngục. Những linh hồn sau khi đi qua cầu Nại Hà sẽ phải lựa chọn hoặc uống một loại nước (canh Mạnh Bà) để quên đi mọi thứ từ kiếp trước và bắt đầu một kiếp mới, hoặc không uống nhưng sẽ chẳng được đầu thai ngay mà phải chịu đựng giày vò ngàn năm dưới dòng Vong Xuyên. Nếu ai chọn uống canh Mạnh Bà, linh hồn của họ sẽ được chuyển đến Phong Đô – nơi đầu thai chuyển kiếp.

[4] Người giúp việc.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 54: Người Này Là Đường Về Nhà, Là Chốn Dừng Chân Của Cả Đời Hắc

Thẩm Minh ngó người.

Đời này hắc chưa từng bị ai tát. Hắc đã bị đao chém, bị trúng tên, bị tay đâm chân đá, nhưng chưa từng bị nam nhân tát.

Đến lúc Thẩm Minh hoàn hồn thì người khác đã ấn hắc ngồi xuống ghế. Hùng ca ngồi bên cạnh, do bị thương nên được đãi ngộ đặc biệt.

Cố Cửu Tư ngồi cạnh bàn, cho người bưng trà, tay hắc cầm danh sách thành viên lấy từ Hắc Phong Trại. Bộ dạng hắc vô cùng nhàn hạ khi hỏi, “Các người hình như ba tháng gần đây mới xuất hiện ở Hắc Phong Trại?”

Thẩm Minh câm như hến, Cố Cửu Tư quay đầu nói với đại phu đang băng bó cho Hùng ca, “Đại phu ngừng tay đi, để hắc mất máu chết là được.”

“Phải!”

Thẩm Minh vừa nghe vậy liền cắn răng đáp, “Mới đến ba tháng trước.”

Cố Cửu Tư gật gù, bắt đầu ghi chép, “Từ đâu tới?”

“Thương Châu.”

Cố Cửu Tư thoáng dừng bút, lát sau hắc lên tiếng, “Nghề nghiệp trước kia?”

“Lưu manh đầu đường xó chợ.”

“Hiệp khách!” Hùng ca nhin không được mà cắt ngang, “Đại nhân, Thấm Minh là người tốt. Hồi xưa hãn học võ từ danh môn chính phái, khi trở về quê nhà thì gặp cường hào ác bá chà đạp một khuê nữ nên ra tay giết người rồi trốn thoát. Hãn chỉ hơi bốc đồng chứ chưa từng làm việc ác! Là ta hại hãn...” Hùng ca giã giụa, muốn đi tới trước để quỳ xuống.

Đại phu đứng cạnh bình tĩnh giữ lại hãn và trấn an, “Đừng kích động.”

Hùng ca chả nghe lọt tai lời của ông, hãn tiếp tục nói, “Đại nhân, Thương Châu không có lương thực, là nơi người ăn thịt người. Chúng ta hết cách mới đến U Châu. Nhưng ở U Châu cũng chẳng thể kiếm ăn nên ta đành tới Hắc Phong Trại. Thấm Minh không hề giết người, hãn chỉ cướp chút bạc...”

“Không hề giết người?” Cố Cửu Tư trào phúng mở miệng.

Thấm Minh nhướn mày, thản nhiên trả lời, “Giết chứ. Ta gặp cầu quan như các người đều giết sạch.”

“Tiểu Thấm!” Hùng ca sốt ruột ngăn, “Người bớt tranh cãi đi. Đại nhân, Thấm Minh ra tay đúng mực, hãn rất hiểu đạo nghĩa.”

Thấm Minh bị Hùng ca quát thì nghiêng đầu không nói năng gì nữa. Cố Cửu Tư nhìn Hùng ca, “Ba tháng này, Hắc Phong Trại gây án tổng cộng hai lần. Có một lần là cướp đoạt hàng vận chuyển của Triệu gia, là các người làm?”

Hai người im lặng. Cố Cửu Tư thấy vậy liền tự hiểu, sau đấy hãn hỏi, “Nghe nói Thấm công tử không giết phụ nữ, trẻ em, và người già. Ta thật muốn biết tại sao đến lượt phu nhân ta thì ngài[1] lại phá lệ?”

“Vì phu nhân người xinh đẹp chứ sao.”

Thẩm Minh bật thốt lên, Cỗ Cửu Tư dừng ghi chép. Hắn ngược nhìn Thẩm Minh, ánh mắt đầy lạnh lẽo.

“Không phải, Cỗ đại nhân, đều là hiểu lầm.” Hùng ca vội nói, “Huynh đệ này của ta trước nay không làm những chuyện đấy, song Ứng gia đã ra lệnh thì không phải chúng ta cũng sẽ là những người khác. Nếu đối sang kẻ khác sợ rằng phu nhân sẽ thật sự mất nửa cái mạng. Huynh đệ ta cũng vì phu nhân thôi, chúng ta nghĩ nếu có thể cứu thì cứu. Huynh đệ ta chẳng hề chạm vào một đầu ngón tay phu nhân! Ngài xem, rốt cuộc chúng ta muốn nhanh chóng chạy thoát nhưng vì huynh đệ này vì cảnh báo về kế hoạch của người trong trại cho các ngài mới chậm chân.”

Cỗ Cửu Tư nhìn Thẩm Minh, “Thật à?”

“Giả.” Thẩm Minh cười khẩy, “Muốn giết muốn xẻo thì làm luôn đi.”

“Phụ mẫu chắc vẫn còn sống nhỉ.”

Thanh âm Cỗ Cửu Tư bình tĩnh, Thẩm Minh không nói gì. Cỗ Cửu Tư buông bút, hắn thối khô khẩu cung vừa ghi chép rồi đặt ở một bên.

Hắn nhìn Thẩm Minh ngồi đối diện, Cỗ Cửu Tư do dự trong chốc lát.

Người như hắn, giết người là làm trái bản tính của hắn. Bất luận thế nào, Thẩm Minh cứu Liễu Ngọc Như và hắn là sự thật. Lúc ấy nếu không phải Thẩm Minh ra tay thì người bên ngoài sẽ phóng hỏa, hắn nhất định bị ép phải ra ngoài; như vậy hắn không dám nói chắc mình có thể bảo vệ Liễu Ngọc Như. Hắn rốt cuộc chẳng kiêu hùng như Tào Tháo[2], có thể làm được chuyện “thà ta phụ người trong thiên hạ”.

Nhưng nếu giữ hắn lại rồi hắn ra ngoài nói hươu nói vượn thì sẽ tổn hại danh tiết của Liễu Ngọc Như.

Cỗ Cửu Tư suy tư, Thẩm Minh lẳng lặng chờ kết luận cuối cùng của hắn.

Sau một hồi, Cỗ Cửu Tư rớt cuộc cất tiếng, “Người không còn phụ mẫu?”

“Liên quan gì đến người.”

“Người không muốn sống nhưng hăn thì muốn.” Cỗ Cửu Tư giờ cảm hướng về Hùng ca, Thẩm Minh cứng đờ người.

“Muốn gì nói thẳng ra.” Thẩm Minh biết Cỗ Cửu Tư muốn nói chuyện khác, hăn dùng giọng cứng nhắc thúc giục.

Cỗ Cửu Tư chần chừ hồi lâu, cuối cùng vẫn đề xuất, “Võ nghệ của người không tồi, có thể thay ta hành sự. Một tháng hai lượng bạc và ba ngày nghỉ, người thấy thế nào?”

Thẩm Minh ngẩn người. Hùng ca sau khi kinh ngạc bèn nhanh mồm bảo, “Mau cảm ơn đại nhân!”

“Người từ Thương Châu đến đây chẳng phải vì muốn tìm đường sống cho người nhà sao.” Cỗ Cửu Tư ngồi tựa lưng vào ghế, hăn đặt bút viết, mắt cụp xuống, “Muốn tìm đường sống thì phải kiềm chế tính tình; nhẫn nại những thứ mình không thể nhẫn nại, chấp nhận những thứ mình không thể chấp nhận. Người đâu thể sống cả đời như một đứa trẻ, miệng suốt ngày la hét đầu rơi máu chảy. Đầu người chẳng đáng giá, nhưng người có nghĩ đến nường của mình?”

Thẩm Minh mím chặt môi, Cỗ Cửu Tư thấy hăn dao động thì cũng không phí lời nữa. Hăn đứng dậy, lãnh đạm nói, “Hắc Phong Trại chỉ còn hai người các người. Người muốn sống thì phải thề cả đời này sẽ giấu chuyện Ngọc Như từng đến Hắc Phong Trại vào bụng. Nếu phu nhân ta mất danh tiết,” Cỗ Cửu Tư lạnh lùng nhìn Thẩm Minh, giọng hăn tàn nhẫn, “ta sẽ đòi mạng cả nhà các người.”

“Người không dặn ta cũng sẽ chẳng nói bậy.” Giọng Thẩm Minh cứng nhắc.

Cố Cửu Tư gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài, “Cho người một ngày suy nghĩ, muốn ngoan cường hay mạng sống. Muốn ngoan cường thì đơn giản lắm, ta lập tức cho người đoàn tụ với huynh đệ Hắc Phong Trại của người. Muốn mạng sống thì tìm người báo tin, ta sẽ thu xếp công việc cho người.”

Dứt lời, Cố Cửu Tư bước ra khỏi cửa.

Hắn mới đặt chân ra ngoài đã thấy Liễu Ngọc Như đứng đó, nàng trông có vẻ lo lắng. Thấy Cố Cửu Tư đi ra, nàng liếc nhìn bên trong rồi nói, “Ta nghe nói người đã bắt được Thẩm Minh.”

Nghe nàng nói vậy, Cố Cửu Tư thoáng nhìn đằng sau cửa, trong lòng xuất hiện vài phần khó chịu.

Song mặt hắn chẳng biểu lộ gì, tay hắn chấp lại trong tay áo, hắn gật đầu xác nhận.

“Thẩm vẫn thế nào rồi?” Liễu Ngọc Như chần chờ lên tiếng.

Cố Cửu Tư nhìn nàng, hắn nói thẳng, “Nàng muốn hỏi xử lý thế nào chứ gì?”

“Cái này ta cũng muốn hỏi.”

“Giết.”

“A?” Liễu Ngọc Như hơi ngỡ ngàng.

Cố Cửu Tư nhướn mày, cười như không cười, “Sao vậy, thấy không ổn à?”

“Cũng...cũng không phải.” Liễu Ngọc Như lắp bắp, “Người luôn có lý do cho hành động của mình. Nhưng... Ta... Chính là ta thấy... Hẳn không phải người xấu...lắm?”

Khi thốt nên từ “lắm” kia, Liễu Ngọc Như không quá tự tin. Nàng trộm ngó hẳn, muốn nhìn ra cảm xúc từ trên mặt hẳn để xem mình có nói đúng không.

Cố Cửu Tư thấy bộ dạng như ăn trộm của nàng thì chẳng biết nên giận hay nên cười. Qua hồi lâu, hẳn thở dài, “Thôi được rồi.”

“Hừm?” Liễu Ngọc Như không hiểu hẳn đang nói gì.

Cố Cửu Tư hơi khom lưng, hẳn đưa mặt đến gần nàng rồi chỉ vào má mình, “Hôn một cái, coi như tính sổ xong.”

Yêu cầu này làm Liễu Ngọc Như kinh hãi, nàng cứ ngơ ngác nhìn Cố Cửu Tư. Cố Cửu Tư thấy nàng bất động bèn nhú mày, “Không thích à?”

Hẳn đứng thẳng lưng, đôi tay chấp lại trong tay áo rồi xoay người sang chỗ khác và dùng khuôn mặt lạnh tanh nói, “Thế thì thôi vậy.”

“Ấy ấy ấy,” tuy không biết Cố Cửu Tư nói “tính sổ xong” là ý gì nhưng thấy hẳn phụng phịu nàng liền túm lấy hẳn ngay. Cố Cửu Tư dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng. Liễu Ngọc Như dáo dác ngó bốn phía, thấy xung quanh chẳng có ai mới then thùng vẩy tay với hẳn, “Đưa mặt lại đây.”

Cố Cửu Tư không ngờ Liễu Ngọc Như sẽ đáp ứng yêu cầu này; hẳn chỉ thuận miệng nói vậy để trong lòng thoải mái hơn. Thế mà cô nương trước mặt lại chộp lấy tay áo hẳn, khẩn trương nhìn xung quanh như tên ăn trộm rồi thì thào, “Mau lên.”

Một câu của nàng đánh tan thành mây khói chút khó chịu hồi nãy trong hẳn. Hẳn không biết vì sao chính mình cũng thấy khẩn trương, nhưng hẳn

vẫn ra vẻ trấn định rồi hơi cong eo và đưa mặt lại gần.

Liễu Ngọc Như nhón chân, nhẹ nhàng hôn lên má hắn. Sau đấy nàng cúi đầu, nhỏ nhẹ nói, “Đừng giận nữa nhé?”

Cố Cửu Tư nhìn dáng vẻ của Liễu Ngọc Như thì khóe môi cong cong. Hắn thấy trong lòng như nở hoa, không thể trấn áp khóe môi cứ muốn nhếch lên. Hắn kéo tay Liễu Ngọc Như, cười bảo, “Được rồi, tha cho hắn một mạng.”

“Không cần đâu.” Liễu Ngọc Như nhanh nhẩu nói, “Nếu trước kia hắn thật sự là kẻ đại gian đại ác thì không cần tha, cứ phạt đúng tội là được. Quan trọng nhất là người nghĩ thế nào.”

“Ta nghĩ thế nào hả?” Cố Cửu Tư trợn trừng mắt, “Ta muốn hắn chết.”

Liễu Ngọc Như nghe thế bèn tiếc nuối bảo, “Vậy giết hắn đi.”

Giọng điệu Liễu Ngọc Như chọc cười Cố Cửu Tư. Hắn nhướn mày, nhin không được mà hỏi, “Nàng thật sự cảm thấy nên giết hay muốn dỗ cho ta vui?”

“Để dỗ cho người vui thì giết hắn cũng được.” Liễu Ngọc Như nghiêm túc trả lời.

Lời này rốt cuộc khiến hắn hoàn toàn thỏa mãn và mừng rỡ không thôi. Hắn chợt cảm thấy so đo với Thẩm Minh đúng là mất mặt. Suy cho cùng, Liễu Ngọc Như là cô vợ nhỏ của hắn; mỗi ngày hắn muốn ôm thì ôm, muốn hôn thì hôn. Thẩm Minh cùng lắm là một kẻ trong hàng ngũ ái mộ nàng; Liễu Ngọc Như tốt như vậy thì có người thích cũng hết sức bình thường.

Nghĩ đến đây, cục nghẹn trong lòng Cố Cửu Tư tan biến. Hắn ho nhẹ một tiếng, “Thôi, hắn cũng không xấu, đầu óc hơi bị ngốc nhưng vẫn dùng được.”

Nàng đã dự kiến hắn sẽ nói vậy. Nàng kéo Cố Cửu Tư lại gần rồi dựa vào hắn, “Yên tâm, ta sẽ không chạy theo hắn.”

“Ta hoàn toàn không để ý vấn đề này.” Cố Cửu Tư lập tức phản kích, “Cỡ hắn mà đủ sức cướp nàng từ trong tay ta?! Hắn có một trăm bộ óc cũng không thể nhé!”

“Tự tin vậy cơ à?” Liễu Ngọc Như nín cười, “Tiểu Thẩm nhà người ta tuy đầu óc ngổ ngổ nhưng dung mạo tuần tú lắm.”

“Đầu óc nàng hồng hay đôi mắt mù rồi?” Cố Cửu Tư liếc Liễu Ngọc Như một cái sắc lẹm, “Có bệnh phải chữa, tiền ta chi, đừng trì hoãn nữa. Nói đến dung mạo, hắn có thể tuần tú hơn ta sao?”

“Ồ,” Liễu Ngọc Như nghiêm túc ngẫm nghĩ rồi nói, “mỗi người một vẻ, vết sẹo kia trông rất cá tính.”

Lời này cũng chả khiến Cố Cửu Tư chịu thua. Tay hắn ôm lấy mặt Liễu Ngọc Như, hắn chăm chú nhìn nàng, trong ánh mắt tràn đầy thương xót. Hắn cảm khái, “Trước kia có thể coi trọng rồi gả cho ta thì rõ ràng ánh mắt vẫn khá tốt, sao còn trẻ mà lại mù lòa thế này?”

Liễu Ngọc Như cười đến cả người mềm oặt, nàng dùng quạt tròn hất tay hắn.

Cố Cửu Tư thấy nàng cười run rẩy cả người bèn vòng tay quanh eo nàng vì sợ nàng ngã.

Cô nương trong lòng vui sướng thì hắn cũng vui sướng. Lặng lẽ nhìn nàng cười dường như khiến ngày mùa thu ấm áp và kéo dài hơn.

Hắn cảm thấy người này là đường về nhà, là chốn dừng chân của cả đời hắn.

Mặc cho thế gian toàn đao kiếm phản chiếu máu chảy, vẫn còn một mảnh trời đất bình yên như thuở ban đầu.

Chú thích

[1] Chỗ này Cố Cửu Tư đang nói mỉa nên gọi Thẩm Minh là “ngài”.

[2] Là nhà chính trị, quân sự kiệt xuất cuối thời Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông là người đặt cơ sở cho thế lực quân sự cát cứ ở miền Bắc Trung Quốc, lập nên chính quyền Tào Ngụy thời Tam Quốc. Trong tiểu thuyết Tam Quốc Diễn Nghĩa, ông có câu nói nổi tiếng là, “Thà ta phụ người trong thiên hạ, chứ không để người trong thiên hạ phụ ta.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 55: Tại Sao Hắc Không Thể Dũng Cảm Một Chút, Tiến Lên Một Chút, Cố Gắng Một Chút?!

Sự kiện Cố Cửu Tư tắm máu Hắc Phong Trại vừa truyền ra, toàn bộ thành Vọng Đô đều ngỡ ngàng.

Hắc Phong Trại từng sống ở ngoại thành Vọng Đô đã lâu, chưa từng có huyện lệnh nào thành công diệt cướp. Mọi người biết Hắc Phong Trại nói là sơn phi nhưng thực chất là thanh đao trong tay quý tộc thành Vọng Đô. Ai muốn động ai thì chỉ cần đưa đủ tiền, Hắc Phong Trại sẽ giúp hủy hoại chuyện làm ăn của đối phương.

Ai cũng muốn cầm đao nên mọi người đều bảo vệ thanh đao ấy, đương nhiên còn vì sau lưng Hắc Phong Trại có một cây đại thụ. Trước đây mọi người đoán già đoán non cây đại thụ này là ai nhưng sau ngày Hắc Phong Trại bị tiêu diệt chẳng bao lâu, tin Lương gia bị giết do mưu phản truyền tới thì chẳng cần đoán nữa.

Cố Cửu Tư thăm vấn Thẩm Minh xong, khi hắc từ kho củi đi ra, Hoàng Long chạy lại thông báo, “Đại nhân, huyện nha có rất nhiều thương hộ đến mua nợ U Châu.”

“Bao nhiêu người?” Cố Cửu Tư vừa rửa tay vừa lãnh đạm hỏi. Hoàng Long báo số lượng, Cố Cửu Tư trầm mặc giây lát rồi ra quyết định.

Tối qua Lương gia ra tay, tất nhiên không thể chỉ có một mình; nhất định bọn họ đã bắt tay với rất nhiều thương gia để cùng bày mưu tính kế.

Hôm nay những người này tới hiển nhiên vì đã biết tin nên vội vàng muốn bày tỏ lòng trung thành. Hải cốt Lương gia chưa lạnh, tài sản trong nhà đang bị kiểm kê và người sống sót đang chờ được thu xếp nơi để đi. Những người này biết kết cục đó, cộng thêm khiếp sợ bởi thủ đoạn dữ dội của Cố Cửu Tư, nên không dám cứng đầu nữa.

Cố Cửu Tư trào phúng cười. Hắn cúi đầu, tiếp tục rửa tay, “Hôm nay bắt những nhà có mặt dùng toàn bộ gia sản mua nợ U Châu.”

Hoàng Long ngẩn người. Lúc trước Cố Cửu Tư vẫn chủ trương cho mọi người tự nguyện, hiếm khi ép buộc. Hôm nay lại muốn người ta dùng toàn bộ gia sản mua?

Cố Cửu Tư thấy Hoàng Long sửng sốt thì nhìn hắn, “Hoàng đại ca?”

“Vâng,” Hoàng Long vội vàng đồng ý, hắn gật đầu, “đại nhân, ta đi làm ngay.”

Chờ Hoàng Long đi ra ngoài, Cố Cửu Tư đứng bên cạnh cái kệ mà tiếp tục rửa tay.

Hắn rửa hết lần này đến lần khác, cho tới hồi tay đỏ bừng đau xót hắn mới dừng lại.

Qua hồi lâu, hắn hít sâu một hơi rồi đứng dậy đi phủ nha.

Thương hộ ở phủ nha đang chờ hắn. Cố Cửu Tư thấy họ thì hành lễ, mọi người hoảng loạn đứng dậy đáp lễ.

Cố Cửu Tư nhìn một lượt người ngồi ở đây; tất cả những kẻ trước kia cứng đầu cứng cổ đều tới. Cố Cửu Tư cười châm biếm, “VẬY là các vị đã hiểu ý của ta?”

“Đại nhân...” Những thương hộ đó chần chừ đáp, “Quyên tiền cho U Châu là đạo nghĩa chúng ta không thể chối từ, có điều số lượng này...”

Cố Cửu Tư ngược nhìn bọn họ, thương hộ họ Lý ngồi ở ghế đầu ho nhẹ một tiếng, “Đại nhân, ngài cố gắng như vậy nhưng tiền sẽ vào kho bạc Vọng Đô hết. Hay là chúng ta thương lượng, ngài cho chúng ta nộp ít hơn, chúng ta cho ngài nhiều hơn, ngài thấy thế nào?”

Cố Cửu Tư nghe mà cười giễu cợt, “Với số tiền Cố gia ta đã quyên góp, người nghĩ đưa bao nhiêu thì ta sẽ để mắt đến?”

Lời này khiến sắc mặt mọi người khó coi vô cùng.

Bọn họ có giàu cũng chẳng thể bằng nhà giàu số một Dương Châu năm ấy. Cố Cửu Tư là loại người nói quyên góp hết gia sản là sẽ làm ngay, muốn dùng tiền tài để dao động hăn thì quá khó.

Cố Cửu Tư hơi giơ cằm lên, Hoàng Long hiểu chuyện đóng lại cửa phòng. Trong phòng chỉ còn Cố Cửu Tư cùng các phú thương, hăn đặt chén trà lên bàn, lạnh nhạt nói, “Mọi người đừng suy nghĩ nhiều. Trước đây ta vốn nghĩ người có lợi ta cũng có lợi, mọi người đều có lợi. Nhưng nếu các vị đã chẳng cảm kích vậy chúng ta cứ quan lại đi đường quan lại, thương gia đi đường thương gia. Các người và Lương gia gây sự với ta thì hăn đã chuẩn bị kỹ lưỡng.”

“Đại nhân...” Mọi người sốt ruột lên tiếng.

Cố Cửu Tư giơ tay chặn họng bọn họ, “Khỏi cần giải thích, ta biết rõ các người có làm hay không. Mọi người đều xuất thân thương hộ, ta hiểu hết suy nghĩ trong lòng các người. Ta để các người mua nợ U Châu không phải vì muốn lừa các người; các người cảnh giác và không tin tưởng, ta đều hiểu. Nhưng tuyệt đối đừng gây họa cho người nhà ta, có việc thì cứ tìm ta. Hãm hại người nhà ta chính là giới hạn cuối cùng của ta.”

Cố Cửu Tư nhìn bọn họ, “Người làm sai phải bị phạt, ta sẽ không trắng trợn cướp đoạt những thương hộ khác. Song các người nghe cho rõ đây, hoặc là nhận trừng phạt, hoặc tất cả đi làm bạn với Lương gia!”

Mặt mũi mọi người cứng đờ, Cố Cửu Tư nói thẳng, “Hoàng Long, mang giấy bút tới.”

Nói rồi Cố Cửu Tư tựa lưng vào ghế, tay xoay tròn bút, ánh mắt hăn quét một lượt qua đám người, “Sau khi viết thư xong, hôm nay mọi người nghỉ tạm ở đây đi. Lúc nào tiền đến đúng nơi thì mọi người cũng sẽ về đúng chỗ.”

Không ai dám hó hé mở miệng. Mọi người biết giờ phút này Cố Cửu Tư đã thịnh nộ cực điểm. Hăn có thể nhẫn nhịn bọn họ mĩa mai nhục nhã, có thể nhẫn nhịn bọn họ hoài nghi đoán mò, nhưng hăn tuyệt đối không thể nhẫn nhịn người nhà chịu thương tổn vì mình.

Hoàng Long chia giấy bút cho mọi người, bọn họ liếc nhìn nhau. Cố Cửu Tư ở phía trên mở ra giấy tờ, điềm tĩnh nói, “Cứ từ từ viết, ta cùng làm việc với mọi người.”

Làm huyện lệnh của toàn bộ Vọng Đô, Cố Cửu Tư một mình xử lý hết từ tài chính giết người đến mất gà tìm chó. Công việc hàng ngày của Cố Cửu Tư đếm không xuể. May là tốc độ đọc của hăn nhanh, hăn xem nhanh như gió đơn kiện bá tánh nộp. Hăn phân loại đơn theo tầm quan trọng, sau đấy chuẩn bị phương thức xử lý.

Mọi người nhìn bộ dạng Cố Cửu Tư, rốt cuộc cắn chặt răng viết thư gửi ra bên ngoài.

Viết xong thì chờ trong nhà xoay xử bạc. Bạc không đủ thì lấy lương thực, vải vóc, ngựa...hoặc là đơn đặt hàng trong tương lai của quân đội để thế chấp.

Cố Cửu Tư bận rộn tới tận đêm, Liễu Ngọc Như thấy hăn chưa về liền để người đi hỏi thăm. Ẩn Hồng dò hỏi Mộc Nam xong thì trở về tóm tắt tình hình cho Liễu Ngọc Như. Nàng lẳng lẳng nghe, sau đó hỏi, “Mộc Nam có nói cô gia làm gì khác thường không?”

Ẩn Hồng nhớ lại rồi đáp, “Mộc Nam kể hôm nay cô gia rửa tay lâu đến mức tay đỏ hết cả.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Một lúc lâu sau, nàng khẽ thở dài, “Trong lòng hăn vẫn khổ sở khi phải đi đến bước đường này.”

Hiện giờ đã cuối thu nên ban đêm hơi lạnh, Liễu Ngọc Như ngẫm nghĩ rồi nhờ người hâm bát chè. Nàng mặc áo khoác, cầm đèm và mang chè đến huyện nha.

Đêm nay hơi lạ so với ngày xưa, mặt mũi người xung quanh đều lộ vẻ sốt ruột như thể bọn họ đang bận rộn chuyện gì. Liễu Ngọc Như ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhưng không nói gì.

Tới cổng huyện nha, Liễu Ngọc Như không đi gọi Cố Cửu Tư, nàng chỉ lẳng lẽ chờ tại cổng.

Đến nửa đêm, khi nàng mơ màng ngủ thiếp trong xe ngựa, Cố Cửu Tư mới đưa tiễn thương hộ cuối cùng. Xong việc hăn liền ra ngoài, vừa tới cổng đã thấy xe ngựa của Liễu Ngọc Như yên lặng dừng ở một bên. Thẻ bài có chữ “Cố” ở trước xe ngựa nhẹ nhàng đong đưa theo cơn gió.

Cố Cửu Tư cười cười, hăn nhanh chân đi tới xe ngựa. Ẩn Hồng đang ngáp, thấy Cố Cửu Tư liền nói, “Cô gia...”

Cố Cửu Tư giơ tay gạt Ẩn Hồng. Hăn vén rèm lên, bên trong là Liễu Ngọc Như đang say ngủ.

Hắn mím môi cười, ra hiệu cho người xung quanh và thì thào, “Đi thôi, đừng đánh thức nàng.”

Căn dặn xong, hắn cẩn thận lên xe rồi ngồi bên cạnh Liễu Ngọc Như. Hắn nhẹ nhàng để nàng gối lên đùi hắn.

Liễu Ngọc Như mơ màng ngủ, nàng lơ mơ mở mắt song cảm thấy quá thoải mái nên cũng không quan tâm.

Cố Cửu Tư ngồi tại chỗ, đắp áo ngoài lên người nàng, dùng ngón tay chải tóc nàng. Xe ngựa lộc cộc trở về, hắn nhìn người này mà cảm thấy ánh trăng cũng mang theo tình cảm dịu dàng.

Tình cảm được sinh ra như thế nào?

Ngay chính hắn hồi tưởng còn khó hiểu rõ; rốt cuộc từ bao giờ, giới hạn nào đã bị vượt qua để phần tình cảm này lặng lẽ thay đổi bản chất. Ban đầu hắn chỉ muốn chịu trách nhiệm, cảm thấy cô nương này không tồi. Sau lại biến thành cùng sống cùng chết rồi phát triển tới hôm nay.

Dịu dàng khi bình yên, độc chiếm lúc then chốt; mọi góc cạnh của tình cảm mà hắn dành cho nữ nhân này đều là tận cùng của tình yêu.

Cảm thấy nàng tốt toàn diện, đi đâu cũng chẳng muốn buông tay. Yêu vô cùng, thích vô cùng, muốn độc chiếm giữ nàng bên cạnh cũng là ích kỷ vô cùng.

Cố Cửu Tư say mê ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của nàng, cảm thấy dung nhan người này quá xinh đẹp; nhìn thế nào cũng tựa viên ngọc được điêu khắc, hay tiên tử trong tranh vẽ.

Trong lúc hắn mãi mê ngắm nàng thì đã về đến nhà, Cố Cửu Tư chỉ nhận ra khi xe ngựa dừng lại. Hắn nhin không được mà mặt mày đỏ ửng. May

mảnh Liễu Ngọc Như đang ngủ, nếu tỉnh táo rồi biết hẳn cứ ngấm nàng suốt đường đi thì khéo chôn sống hẳn mất.

Hắn thận trọng bế nàng lên rồi trở về phòng ngủ.

Động tác này đánh thức Liễu Ngọc Như, nàng lơ đãng mở mắt nhìn Cổ Cửu Tư, “Lang quân?”

“Ngủ đi.” Cổ Cửu Tư biết nàng muốn hỏi gì bèn cười nói, “Về nhà rồi, để ta ôm nàng vào.”

Liễu Ngọc Như ậm ừ, nàng buồn ngủ lắm nhưng vẫn muốn nói chuyện. Nàng duỗi tay ôm lấy cổ Cổ Cửu Tư rồi nhắm mắt mà lơ mơ nói, “Ta nấu chè cho người, còn đi đón người nữa.”

“Ta biết,” Cổ Cửu Tư thấy nàng cố gắng nói chuyện với hắn thì tâm hồn trở nên mềm mại hơn nhiều, hắn nhỏ nhẹ khen, “cảm ơn nương tử.”

“Người đừng khổ sở.” Liễu Ngọc Như thì thầm, “Ta cho người cao thơm, nhớ rửa tay kỹ.”

Cổ Cửu Tư ngẩn người, hắn biết chuyện sáng nay đã truyền tới tai Liễu Ngọc Như.

Trong lòng hắn trỗi dậy sự xúc động không nói nên lời. Hắn chẳng ngờ người này chỉ cần một chi tiết như vậy đã đoán được tâm tư hắn.

Tay hắn ôm cô nương, mắt hắn cay cay. Sự trưởng thành của thiếu niên luôn là quá trình mài giũa gai góc. Có người lột xác thành mềm mại hiền lành, có người lại chỉ có thể máu tươi đầm đìa.

Giọng hắn khản đặc khi đáp lại nàng. Hắn ôm Liễu Ngọc Như lên giường, nàng nằm trên giường trong chốc lát thì dần dần tỉnh lại. Lúc này

Cố Cửu Tư đã rửa mặt chải đầu xong xuôi, hắt cho người múc nước rửa chân rồi mang vào.

Hắn đặt nước rửa chân trước Liễu Ngọc Như, nàng tự mình cởi giày và vớ. Cố Cửu Tư thấy nàng còn buồn ngủ liền xắn tay áo tới trước mặt nàng, hắt nhúng tay vào nước rồi bắt đầu xoa bóp chân cho nàng.

Liễu Ngọc Như bình tĩnh, nàng rút chân về theo bản năng. Cố Cửu Tư bắt lấy cổ chân nàng, bàn chân trắng nõn dính nước tựa như lá sen ngậm sương dưới ánh ban mai.

Hắn nhất thời hoa mắt, ngây ngốc nhìn bàn chân nhỏ nhắn trong tay, tim bỗng đập nhanh hơn.

Hắn không thể chuyển dời ánh mắt. Hắn chưa từng cảm thấy chỉ một đôi chân ngọc lại ẩn chứa ma lực như vậy, làm người ta như bị nhốt trong ảo giác và khuyến khích cảm xúc kỳ dị trào dâng mạnh mẽ.

Cố Cửu Tư nhìn chăm chú đôi chân kia, ánh mắt như ngọn lửa của hắn thiêu cháy Liễu Ngọc Như. Nàng đỏ mặt, lắp bắp lên tiếng, “Lang... Lang quân...”

Tiếng gọi này khiến Cố Cửu Tư hoàn hồn.

Hắn ngược nhìn Liễu Ngọc Như, không dám mở miệng. Hắn bỗng phát hiện mình không thể nhìn thẳng vào nàng; nhìn kiểu nào cũng thấy nàng đặc biệt.

Đôi môi mọng như ngậm nước kia khiến người khác muốn nhắm nháp.

Trên làn da của chiếc cổ thon dài là ánh sáng từ cây đèn đang nhảy nhót, làm người nhìn hận không thể dùng môi lần theo đường đi của ánh sáng.

Xuống dưới nữa là khe rãnh giữa hai đồi núi, là eo cong như dòng sông uốn lượn.

Cố Cửu Tư hít sâu một hơi, hắn ép mình phải cúi đầu nhìn chậu nước. Hắn sợ Liễu Ngọc Như phát hiện hắn khác thường, hắn nghĩ đánh giá của nàng về hắn quả chính xác.

Hắn thật sự càn rỡ quá mức.

Sao trong hắn có thể tồn tại ý nghĩ như vậy?

Hắn cúi gằm đầu, sợ bị phát hiện những suy nghĩ xấu xa trong ánh mắt rồi làm Liễu Ngọc Như không vui. Hắn giữ bình tĩnh, vừa cười vừa kéo chân Liễu Ngọc Như vào trong nước, hòa nhã hỏi, “Nàng thẹn thùng à?”

“Gọi Ân Hồng đến đi...” Liễu Ngọc Như đỏ mặt, tim đập loạn nhịp. Nàng cảm thấy Cố Cửu Tư hiện giờ khác trước kia, song lại chẳng nói được khác điểm nào nên nàng vừa sợ vừa...

Vừa thích đến không nói thành lời.

Sự yêu thích này giấu quá sâu trong lòng, bản thân nàng cũng chẳng nhận ra. Tình cảm ấy không phải sự tán thưởng dành cho người khác hay chỉ đơn thuần là yêu thích. Nó là thứ mọi người sẽ chẳng nói ra miệng, là tình cảm khắc vào máu thịt xương cốt, là bản năng giữa nữ nhân đối với nam nhân và giữa nam nhân đối với nữ nhân.

Nàng có cảm xúc không nói nên lời, nó khiến nàng sợ hãi, khiến giọng nàng run rẩy.

Cố Cửu Tư nghe thấy cảm xúc của nàng. Hắn thoáng dừng tay nhưng cuối cùng vẫn nói, “Ta để nàng ấy đi ngủ rồi, cứ để ta làm.”

Hắn cười cười, nụ cười ấy không mang theo chút quyền rũ nào, chỉ có sự dịu dàng, “Nàng đợi ta, nấu canh cho ta, ta sẽ rửa chân và lau tay cho nàng, được không?”

Nhìn Cổ Cửu Tư tươi cười, cảm xúc quái dị trong lòng Liễu Ngọc Như dần phân tán. Cổ Cửu Tư đã đang xoa chân cho nàng, giờ nói gì cũng thành vớ vẩn, vì vậy nàng trả lời, “Thế thì sáng mai ta sẽ làm bánh hoa quế cho người rồi giúp người mặc quần áo.”

“Được.” Cổ Cửu Tư cười thành tiếng, “Nàng tốt với ta, ta cũng sẽ tốt với nàng.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy liền yên tâm lẫn vui vẻ.

Nàng là người làm ăn, trước nay vẫn chẳng tin mấy chuyện không trả giá mà được báo đáp.

Từ tận đáy lòng, nàng cảm thấy mọi lễ vật đều có cái giá mà nàng chưa biết tới; chỉ có niềm yết giá cả rõ ràng để trao đổi mới khiến nàng yên tâm.

Nàng cúi đầu nhìn nam nhân đang ngồi trên ghế nhỏ rửa chân cho nàng.

Thật ra bộ dạng này của hắn chả hề đẹp trai, khác hẳn các công tử phong lưu và quan gia uy nghiêm ngoài kia. Hắn lặng lẽ lẫn vụng về xoa bóp chân cho nàng, nhìn qua còn mang theo vài phần chân chất khó diễn tả; song nàng lại cảm thấy vô cùng bình yên.

Liễu Ngọc Như lẳng lặng nhìn hắn, Cổ Cửu Tư cũng nhận ra ánh mắt nàng.

Mắt hắn dán lấy chân nàng, hắn nỗ lực kìm nén để đừng gây ra chuyện thất lễ khiến nàng chán ghét. Nhưng hắn luôn dễ xúc động, vì thế khi xoa chân cho nàng, hắn nhịn không được mà hơi mạnh tay.

Ngón tay chai sần chà lau đôi chân mềm mịn, Liễu Ngọc Như chẳng biết tại sao lại sinh ra thứ cảm giác lạ lùng.

Nàng hơi thẹn thùng, thấp giọng hỏi, “Xong chưa?” Bạn đang

“Hả?” Cố Cửu Tư ngẩng đầu, Liễu Ngọc Như quan sát người ở trước mặt mình. Mặt hần đỏ, đôi mắt còn mang theo chút hơi nước, khóe mắt chân mày kia vốn dĩ xinh đẹp giờ còn ẩn chứa sự hấp dẫn không thể nói thành lời.

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Cố Cửu Tư cười, hần phủ khăn trước ngực, đặt chân nàng lên khăn rồi lau khô cho nàng.

“Xong rồi.”

Hần buông chân nàng ra, nhưng không biết cố ý hay vô tình mà lúc tay hần rời đi, ngón tay kia vẽ một đường từ bắp chân đến cổ chân nàng, làm Liễu Ngọc Như khẽ run.

Nàng xấu hổ lại buồn bực, gấp rút nằm lên giường và đưa lưng về phía Cố Cửu Tư rồi lập tức ngủ.

Cố Cửu Tư đổ nước xong thì đi tới phòng tắm. Hần ở phòng tắm rất lâu, hình như lại tắm lần nữa, rồi mới bước ra.

Liễu Ngọc Như nằm trên giường nhìn đêm đen như mực, nàng chợt nghĩ đến một chuyện.

Nói ra thì, nàng và Cố Cửu Tư...được coi là phu thê mà nhỉ?

Trong lòng Cố Cửu Tư, nàng hẳn là thê tử của hắn, hắn còn muốn để nàng rời đi không?

Nàng rất muốn hỏi song lại chẳng dám. Nàng sợ hỏi ra miệng, Cố Cửu Tư vẫn cho nàng đáp án giống trước kia.

Lúc trước nghe đáp án này nàng đã không chấp nhận nổi, hiện giờ càng chả thể chấp nhận. Nếu nàng trả giá nhiều như vậy mà Cố Cửu Tư vẫn có cùng một câu trả lời, nàng sẽ...

Sẽ rất đau đớn.

Liễu Ngọc Như nghĩ mãi, đôi mắt sụp xuống. Nàng bọc chăn quanh mình rồi thở dài, dứt khoát không nghĩ ngợi nữa.

Cố Cửu Tư ra khỏi phòng tắm, trông hắc hơi mệt mỏi. Hắc nằm lên giường, ôm Liễu Ngọc Như vào lòng.

Trên người hắc còn dính hơi nước lạnh, Liễu Ngọc Như mím môi. Nàng nghĩ nghĩ rồi xoay người lại, chủ động vươn tay ôm lấy Cố Cửu Tư.

“Cửu Tư,” nàng nhỏ giọng dò hỏi, “người sẽ không vứt bỏ ta chứ?”

“Ta không thể bỏ nàng,” Cố Cửu Tư nghe nàng nói bèn thở dài một tiếng. Hắc vuốt tóc nàng, dịu dàng bảo, “Liễu lão bản, nàng là người bằng xương bằng thịt, không phải chó con mèo con, cũng không phải đứa bé, còn chẳng sống dựa vào ta, sao lại hỏi ta sẽ vứt bỏ nàng hay không.”

“Nàng nên hỏi xem có ta có thể sống thiếu nàng không.”

“Vậy...” Liễu Ngọc Như cà lăm, “Người... Thiếu...”

Nàng không dám hỏi.

Nàng ngượng ngùng, lại sợ hãi. Cố Cửu Tư chờ nàng đặt câu hỏi mãi mà thấy nàng không mở miệng được thì hắc khẽ bật cười. Thanh âm kia như đá quý rơi xuống tơ lụa, trong sự lộng lẫy là vài phần ám muội khiến lòng người ngửa ngáy.

Ngón tay hắc luồn lách giữa những kẽ ngón tay của nàng, tay hai người đan vào nhau, đầu hắc nhẹ nhàng chạm lên trán nàng. Cơ thể kề sát, hơi thở

của hắn và nàng quấn lấy nhau.

“Không thể chia lìa.”

Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng. Đôi mắt đẹp của hắn chứa đựng bất đắc dĩ, chứa đựng cứng chiều, chứa đựng vui mừng, chứa đựng tình cảm nồng nàn khiến người khác đắm chìm.

Hắn nghiêng người về trước, thì thầm bên tai nàng, “Nàng là sinh mệnh của ta, ta không thể sống thiếu nàng.”

Lời hắn nói mang theo hơi nóng lượn lờ bên tai nàng. Tim Liễu Ngọc Như đập thình thịch, nàng bỗng thấy may mình nằm trên giường hỏi hắn chứ nếu đứng hỏi thì sợ bây giờ nàng đứng không nổi.

Quả thật trong xương cốt Cố Cửu Tư từ nhỏ đã có một loại phong lưu phóng đảng; chỉ nói một câu cũng làm người ta mềm nhũn.

Nàng không rõ vấn đề nằm ở bản thân nàng hay Cố Cửu Tư.

Đôi tay nàng ôm lấy cổ hắn, nàng đỏ mặt chẳng nói gì. Cố Cửu Tư nhìn bộ dạng của nàng thì biết nàng then thùng, hắn nhẹ nhàng cười lên.

Thật ra nói nhiều cũng sẽ khiến hắn ngượng nên hắn dùng sức ôm nàng thật chặt vào lòng.

Hắn vốn chỉ muốn ở gần nàng hơn, muốn ôm nàng và dùng hành động này để biểu đạt những tình cảm hắn chưa từng nói thành lời.

Nhưng sau khi cảm thụ sự ấm áp từ cơ thể nàng, hắn bất chợt nhận ra nàng không chỉ là sinh mệnh của hắn mà còn có thể đòi mạng hắn bất kỳ lúc nào.

Nên hắn rút người lại, thăm lạng kéo giãn khoảng cách giữa hai người. Hắn cúi đầu hôn Liễu Ngọc Như, nhỏ nhẹ nói, “Ngủ đi.”

Nói xong, hắn nghiêng người đưa lưng về phía Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như ngẩn ngơ, mất một lúc nàng mới phản ứng lại lời của Cố Cửu Tư.

Nàng cực kỳ phấn chấn, dù giờ phút này Cố Cửu Tư đang đưa lưng về phía nàng thì nàng vẫn vui mừng.

Nàng giống mèo con dính người muốn lấy lòng hắn nên dùng cả người áp sát lưng hắn, tay nàng ôm hắn từ phía sau.

“Cửu Tư, người thật tốt.”

Mặt nàng cọ cọ lưng Cố Cửu Tư. Trong đêm tối, Cố Cửu Tư cảm nhận được đường cong mềm mại từ người nằm phía sau, hắn lắng nghe tiếng nàng hít thở sâu.

Hắn không ngủ được.

Hắn nhìn chăm chăm cái tủ trước mặt cứ như đó là kẻ thù không đội trời chung. Toàn bộ đầu óc hắn chỉ nghĩ một việc—

Sao hắn phải chịu khổ thế này?

Tại sao hắn không thể dũng cảm một chút, tiến lên một chút, cố gắng một chút?!

Lời tác giả

Tôi thích viết kiểu tình cảm ta trên người ghẹo tình tể thế này.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 56: Chậm Rãi Chấp Nhận Ta, Trao Tâm Cho Ta

Cố Cửu Tư dùng thân hình cứng đờ mà nhìn chòng chọc bức tường suốt đêm.

Chỉ đến khi quá buồn ngủ hẳn mới mơ màng thiếp đi.

Hắn rất muốn xoay người lại làm gì đó, nhưng lý trí nói cho hắn bây giờ chưa phải lúc.

Đến hôm nay hắn mới hiểu tình cảm mình dành cho Liễu Ngọc Như là như thế nào, nhưng Liễu Ngọc Như chưa chắc chia sẻ cảm xúc này với hắn.

Hắn biết bất kể hắn làm gì, Liễu Ngọc Như cũng sẽ không cự tuyệt. Song không cự tuyệt chẳng đồng nghĩa với nàng cam tâm tình nguyện.

Tận trong xương tủy Liễu Ngọc Như luôn tồn tại một phần phép tắc và trách nhiệm. Nàng lý trí lẫn thận trọng, từ ngày đầu ở bên hắn đã vì quy củ hơn là tình yêu. Nàng biết hắn là trượng phu của nàng, đời này nàng sẽ không thay đổi; mặc kệ hắn muốn làm gì, nàng thích hay ghét cũng sẽ nói thích và chấp nhận.

Nhưng hắn nhìn thấy nàng sợ hãi khi hắn đụng vào. Trong lòng nàng do dự, ngoài mặt lại cố gắng trấn định.

Hắn sao có thể để nàng ảm ức như vậy? Cũng không thể chịu được tình cảm này có dạng vết nhơ đó.

Hắn cùng Liễu Ngọc Như còn cả đời. Hắn tin tưởng đời này Liễu Ngọc Như nhất định sẽ chậm rãi yêu hắn, chân thành chấp nhận hắn. Bọn họ sẽ trở thành sinh mệnh lẫn tình yêu tốt đẹp nhất của đối phương, là tình yêu chứ không phải tình thân và trách nhiệm. Nếu bọn họ bắt đầu khi còn chưa xác định tình cảm, điều ấy sẽ thành nỗi hối tiếc cả đời của hắn.

Cố Cửu Tư ngủ một giấc tỉnh lại. Phản ứng sinh lý buổi sáng khiến hắn hơi lúng túng, hắn vội vàng đứng dậy, rửa mặt chải đầu kỹ càng xong mới bình tĩnh lại. Hắn sai người chuẩn bị điểm tâm cho Liễu Ngọc Như còn bản thân thì tới kho củi gặp Thẩm Minh.

Hùng ca được đưa đi nơi khác chăm sóc, Thẩm Minh ngồi trong kho củi, thoát trông có vẻ suy yếu.

Cố Cửu Tư đặt cơm sáng trước mặt Thẩm Minh, hắn đứng dậy hỏi, “Nghĩ kỹ chưa?”

“Tại sao không giết ta?” Thẩm Minh lạnh nhạt mở miệng, “Ta nghe nói người đã giết sạch người của Hắc Phong Trại.”

“Tội của người chưa đáng chết, người còn cứu phu thê chúng ta hai lần, giết người thì không ổn.”

“Vậy sao người không thả ta đi?” Thẩm Minh ngược mắt nhìn hắn.

Cố Cửu Tư nói thẳng, “Ta không yên tâm người chạy loạn khắp nơi, lỡ người không biết giữ miệng hủy hoại danh tiết phu nhân ta thì sao?”

“Hơn nữa,” Cố Cửu Tư liếc hắn một cái, bình thản bảo, “có võ nghệ như thế mà thả người ra ngoài, ta sợ người đi nhầm đường làm điều xằng bậy.”

“Đi theo người thì không phải làm điều xằng bậy?” Thẩm Minh nhạo báng, “Đám cầu quan triều đình có ai là người tốt?”

“Thẩm Minh,” Cố Cửu Tư lẳng lẳng nhìn hắn, “người có thể đi theo ta, nếu thấy ta làm sai thì cũng có thể giết ta.”

Thẩm Minh ngẩn người. Cố Cửu Tư ngồi xuống, lãnh đạm nói, “Còn vấn đề gì thì cứ hỏi.”

Thẩm Minh im lặng. Sau một hồi, hắn thẳng thắn đáp, “Không có.”

“Hử?” Cố Cửu Tư ngược nhìn hắn.

Thẩm Minh bình tĩnh nói, “Người nói đúng, nếu người là cầu quan, ta cứ chém một nhát là được.”

Cố Cửu Tư cười cười không nói gì. Hắn uống ngụm trà, sai người bên ngoài tiến vào cõi trời cho Thẩm Minh.

Khi Liễu Ngọc Như tỉnh lại, chuyện của Thẩm Minh đã xử lý xong xuôi.

Liễu Ngọc Như ngủ một giấc ngon, Cố Cửu Tư thấy nàng tiến vào sân liền vội hỏi, “Sao chưa chi đã dậy, ngủ thêm chút nữa đi?”

“Ta ngủ nhiều rồi,” Liễu Ngọc Như cười, “đến ăn cơm với người.”

Ánh mắt nàng dừng trên khuôn mặt Thẩm Minh, nàng hơi ngạc nhiên nhưng rồi lại điềm tĩnh tươi cười và gật đầu với hắn.

Thẩm Minh xấu hổ, hắn hành lễ với Liễu Ngọc Như xong liền nhanh chóng xoay người bỏ đi.

Cố Cửu Tư liếc hắn một cái, lại liếc Liễu Ngọc Như một cái. Khi đến hành lang dài, tay hắn dẫn Liễu Ngọc Như đi ăn cơm, miệng hắn làm như vô ý nói, “Về sau Thẩm Minh làm việc dưới trướng ta. Bên cạnh nàng cũng không có người đáng tin cậy, hay ta đưa hắn cho nàng quản lý?”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như nghi hoặc liếc nhìn hắn, mặt Cố Cửu Tư không biểu lộ chút cảm xúc nào.

Nàng nghĩ nghĩ rồi gật đầu, “Được.”

Cố Cửu Tư dừng bước chân, ánh mắt nhìn nàng như đang tui thân lắm. Hắn cứ im lặng nhìn như vậy khiến Liễu Ngọc Như nín cười để nói tiếp, “Ta cho hắn làm gã sai vặt, ngày ngày đi theo ta giống Ấn Hồng.”

Nghe đến đây, khóe miệng Cố Cửu Tư cong lên, “Mơ giữa ban ngày.”

Dứt lời, hắn xoay người đi vào nhà ăn, trông bức bối thấy rõ.

Tô Uyển đang nói chuyện với Giang Nhu. Thấy hai người bước vào, Giang Nhu muốn bắt chuyện nhưng Cố Cửu Tư ngồi cái “phịch” xuống liền bắt đầu ăn lấy ăn để.

Liễu Ngọc Như ung dung ngồi xuống, nàng nói với Tô Uyển và Giang Nhu, “Nương, bà bà, ăn cơm thôi.”

Cố Cửu Tư ăn mà rung cả cái bàn, ai cũng không động đũa được. Liễu Ngọc Như chẳng bị ảnh hưởng, nhưng Giang Nhu lẫn Tô Uyển ngồi cạnh lại liếc nhìn nhau. Liễu Ngọc Như thấy hai vị trưởng bối mãi không cầm đũa, nàng đột nhiên lên tiếng, “Cố Cửu Tư.”

Động tác Cố Cửu Tư cứng lại. Trông nàng rất bình thản, trên mặt còn mang theo ý cười, nhưng Cố Cửu Tư bất chợt lạnh run. Không biết vì sao hình ảnh bị giam trong kho củi đột ngột xuất hiện trong đầu hắn.

Liễu Ngọc Như nhàn nhạt nói, “Ăn cơm đàng hoàng đi.”

Cố Cửu Tư chả dám hó hé, đành ngồi thẳng người rồi ngoan ngoãn dùng cơm.

Ăn cơm xong, Cố Cửu Tư trở về phòng liền ngồi yên trên giường. Liễu Ngọc Như đi lấy quan bào, lúc nàng trở về thì Cố Cửu Tư vẫn đang ngồi bất động. Liễu Ngọc Như cười nói, “Lang quân, thay quần áo nào.”

“Không đi.” Cố Cửu Tư nằm bẹp xuống giường, giận dỗi bảo, “Hôm nay ta bị bệnh, không muốn đi huyện nha.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy chỉ cười. Nàng ngồi bên cạnh Cố Cửu Tư, nhẹ nhàng phe phẩy quạt tròn, “Lang quân không khỏe chỗ nào? Hay là sốt rồi?”

“Lòng ta bị bệnh!” Cố Cửu Tư cúi đầu đáp.

Liễu Ngọc Như mím môi cười, “Nói ta nghe xem bệnh trạng thế nào?”

“Liễu lão bản coi trọng người mới!” Cố Cửu Tư nhô đầu ra, đôi mắt đẹp tràn đầy ảm ức. “Chán ghét người cũ!”

Đến đây thì Liễu Ngọc Như thật sự không nhịn nổi nữa mà bật cười thành tiếng.

Cố Cửu Tư hậm hực xoay người đưa lưng về phía Liễu Ngọc Như; hoàn toàn là dáng vẻ “ta không thèm nói chuyện với nàng, ta phải chờ nàng dỗ ta”.

Liễu Ngọc Như lấy quạt tròn gõ hắc, cười bảo, “Sao người ấu trĩ thế? Chính người thử ta mà còn chẳng cho ta đáp trả à?”

“Ta mặc kệ.” Cố Cửu Tư buồn bực. “Nàng muốn cho hắc làm gã sai vặt của mình, ta giận lắm.”

“Còn không phải chỉ ghẹo người thôi à?” Liễu Ngọc Như quạt cho hắc, ngọt ngào dỗ dành, “Ta sao có thể cho hắc làm gã sai vặt? Ta là nữ nhân đã gả, làm vậy sẽ bị nói ra nói vào.”

“Nàng chỉ sợ bị người ta thấy, nếu chẳng ai thấy là nàng cho hăn làm rồi!”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như dờ khóc dờ cười, “người chẳng chịu bỏ qua phải không? Ta còn chưa nhắc đến sao người thử ta như vậy, phải chẳng người vẫn không tin tưởng ta?”

Nàng vừa nói, Cố Cửu Tư đã ngăn người. Liễu Ngọc Như thở dài, “Trong lòng người trước sau vẫn không tin ta và hăn trong sạch...”

“Không không không,” Cố Cửu Tư sốt ruột xen ngang, “sao ta có thể hoài nghi nàng!”

“Thế sao người còn hỏi ta?” Vẻ mặt Liễu Ngọc Như ai oán. “Trong lòng người vẫn có khúc mắc.”

“Không có, nàng đừng nói bậy!”

Cố Cửu Tư vội vàng mở miệng, hăn cọ cọ người vào Liễu Ngọc Như, tủi thân nói, “Ta thấy nàng cười với hăn, nàng không thể khen ta, cho ta uống viên thuốc an thần sao?”

“Rồi rồi rồi,” Liễu Ngọc Như cảm thấy người trước mặt y hết một thẳng nhóc, nàng mau chóng bảo, “ta khen người đây, người tốt nhất, người cừ nhất. Thậm chí sao sánh bằng một đầu ngón tay của người? Người đưa người cho ta làm gì? Người cứ giữ lấy, để hăn cách ta càng xa càng tốt. Được chưa?”

Mặt Cố Cửu Tư hiện rõ vẻ bất mãn, nhưng hăn chẳng dám quấy tiếp. Hăn “hừ hừ” hai tiếng rồi đáp, “Ta chỉ tạm chấp nhận thôi đấy.”

Hăn rút cuộc chịu ngồi dậy, “Được rồi, ta muốn đi huyện nha.”

Liễu Ngọc Như vừa cười vừa giúp hắn thay quần áo, Cố Cửu Tư cúi đầu nhìn nàng bận rộn trước mặt hắn. Hắn cảm nhận được hai tay nàng vòng quanh mình, quần đai lưng một vòng rồi hai vòng trên eo hắn. Hắn vẫn luôn cúi đầu dõi theo nàng, đôi mắt chỉ khẽ chớp như sợ bỏ lỡ điều gì.

Sau khi gài nút thắt cuối cùng và đội mũ quan cho hắn, nàng thầm đánh giá hắn một lát rồi cười, “Lang quân nhà ta thật sự tuấn tú.”

“Nếu ta tuấn tú như vậy thì chúng ta làm chút chuyện được không?” Cố Cửu Tư mở miệng nói ngay. Bạn đang ❖

Liễu Ngọc Như ngẩn ngơ, Cố Cửu Tư khom lưng đưa mặt lại gần.

Liễu Ngọc Như thấy động tác này liền hiểu ý của hắn, nàng mím môi rồi hôn lên má hắn.

Cố Cửu Tư giơ tay đặt lên môi mình, chăm chú nhìn nàng, “Nơi này mềm lắm, nàng thử xem.”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như đỏ mặt vì hành động của hắn, nàng nhẹ nhàng dùng quạt tròn đánh hắn, nhỏ giọng bảo, “biết xấu hổ chút đi.”

Cố Cửu Tư dễ dàng bắt lấy cổ tay nàng, hắn tiến lên một bước, tay đặt trên eo Liễu Ngọc Như.

Bàn tay hắn rất lớn, ôm lấy hơn phân nửa cái eo thon của nàng. Độ ấm từ nơi cơ thể bọn họ tiếp xúc dần lan tỏa, Cố Cửu Tư nâng tay còn lại để buông rèm xuống.

Căn phòng tức khắc bị ngăn cách với bên ngoài. Cố Cửu Tư áp sát nàng, nàng muốn lùi bước nhưng bàn tay trên eo ngăn nàng lại.

Mặt Liễu Ngọc Như đỏ bừng, nàng lí nhí, “Người...người làm gì vậy?”

“Mềm lắm đấy,” Cố Cửu Tư cúi đầu, dùng thanh âm chỉ hai người nghe thấy để thì thầm bên tai nàng, “ta thử cho nàng xem nhé?”

Tim Liễu Ngọc Như đập nhanh như bay.

Nàng thật sự không biết Cố Cửu Tư tại sao biến hóa như vậy. Sự thay đổi này vừa đột ngột, vừa nằm trong dự kiến. Nàng sớm biết ngày này sẽ diễn ra, nàng sợ hãi song chẳng dám cự tuyệt.

Cố Cửu Tư quan sát sắc mặt nàng, cẩn thận cúi đầu.

Hắn ra vẻ lão luyện nhưng thực chất chỉ là tay mơ. Hai đôi môi mềm mại ấm áp chạm vào nhau, hắn nhẹ nhàng dùng sức nhấm nháp; một lần rồi lại một lần, vừa dịu dàng vừa ngây ngô.

Liễu Ngọc Như đỏ mặt, nhắm nghiền hai mắt, cả người run bần bật. Nàng giống một nụ hoa đào khiến người nhìn sinh lòng thương tiếc.

Cố Cửu Tư cảm thấy tưởng tượng và hiện thực đúng là khác nhau; hiện thực càng mê hồn, càng khiến người ta say đắm hơn.

Hắn bắt giác đề nàng lên cây cột. Hắn không dám làm gì quá mức, chỉ cảm thấy được môi chạm môi với nàng thì dù hơi trức trặc cũng đã là cực lạc. Hắn muốn nhiều hơn thế nhưng chẳng dám tiến lên bước nữa; bản thân hắn sợ và cũng sợ khiến đối phương kinh hãi.

Hắn tính toán thời gian, kiềm chế chính mình. Hắn phát hiện Liễu Ngọc Như vẫn luôn nín thở bèn chuyển dời đôi môi. Sau đấy hắn dùng hết sức ôm Liễu Ngọc Như, đưa cơ thể hai người ép sát vào nhau.

Khi môi hắn rời đi, Liễu Ngọc Như mới có thể hít thở, nhưng ngay sau đó đã bị một bộ ngực nóng bỏng trói chặt.

Tim hần đập rất nhanh, nàng nhỏ giọng lắp bắp, “Người... Người đang làm gì...”

Thanh âm kia như mèo con, làm lòng người ngứa ngáy.

“Ta đi phủ nha.” Giọng Cố Cửu Tư hơi khàn, “Hay nàng nghỉ thêm một chút?”

Liễu Ngọc Như nghe hần nói đến việc công liền dần dần trấn tĩnh, “Không cần, cửa tiệm còn nhiều chuyện phải lo, ta muốn đi xem.”

“Ừ.”

Cố Cửu Tư đáp, hần không nỡ buông tay nên vẫn mãi ôm nàng.

Liễu Ngọc Như cũng không dám động dậy.

Một lúc lâu sau, nàng mới nghe Cố Cửu Tư lên tiếng, “Ngọc Như.”

“Ừm.”

“Từ từ sẽ quen.”

Hần nói một câu không đầu không đuôi, Liễu Ngọc Như ngược mắt nhìn từ trong lòng hần.

Cố Cửu Tư cúi đầu nhìn nàng, khàn khàn nói, “Chậm rãi chấp nhận ta, trao tâm cho ta nhé?”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 57: Người Nói Xem, Nàng Yêu Ta Hay Yêu Tiền?

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Cố Cửu Tư biết dừng đúng lúc, hẩn sửa sang quần áo cho nàng rồi cười nói, “Ta đi đây.”

Dứt lời, hẩn hấp tấp dẫn người đi ra ngoài.

Chờ Cố Cửu Tư khuất dạng, Liễu Ngọc Như dần dà phục hồi tinh thần. Nàng thật sự chẳng hiểu ý Cố Cửu Tư lắm; nàng đã trao cả đời cho hẩn, như vậy không phải là trao tâm sao?

Hẩn muốn nhiều hơn nữa, nhưng như vậy...

Trong lòng Liễu Ngọc Như thấp thỏm. Nàng cụp mắt, âm thầm nghĩ nàng không thể cho nhiều hơn nữa.

Trong lúc nàng cân nhắc, Ấn Hồng đi đến vui vẻ hỏi, “Phu nhân hôm nay không tới cửa tiệm à?”

“Đi chứ.” Liễu Ngọc Như gấp rút đáp, “Vắng mặt vài ngày, ta sợ mấy nhà đầu chết tiệt kia muốn tạo phản.”

Ấn Hồng cười khanh khách, không nhiều lời nữa.

Liễu Ngọc Như chỉnh đốn y phục xong liền ra ngoài. Khi tới cổng, nàng thấy Thẩm Minh nghiêm chỉnh đứng cạnh xe ngựa.

Hẩn thay đổi quần áo, đeo mặt nạ nửa mặt để che vết sẹo. Liễu Ngọc Như ngớ ra, hẩn bèn lên tiếng, “Đại nhân bảo ta đi theo ngài.”

Liễu Ngọc Như nhìn Ân Hồng đứng cạnh mình, nàng ấy khẽ ho rồi nhỏ giọng đáp, “Cô gia nói công phu quyền cước của hãn lợi hại, Thẩm Minh đi theo ngài thì ngài ấy mới yên tâm.”

Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng thở dài một tiếng; nàng hiểu chuyện Hắc Phong Trại đã khiến Cố Cửu Tư sợ hãi. Hiện tại bên cạnh Cố Cửu Tư không có người đủ năng lực, Thẩm Minh đúng thật là người duy nhất hãn tin tưởng có thể bảo vệ nàng.

Liễu Ngọc Như gật đầu, nàng không nói gì thêm mà lên xe ngựa.

Tới cửa hàng, Liễu Ngọc Như kiểm kê nợ trước. Hoa Dung đã đi vào quy củ, Liễu Ngọc Như phân công kỹ lưỡng nên mọi chuyện đều trật tự; dù nàng vắng mặt ở cửa hàng thì cũng sẽ chẳng xảy ra rắc rối.

Phương thức này giúp nàng thuận lợi quản lý Hoa Dung. Cửa hàng tại An Dương tuy mới khai trương mấy ngày, nhưng xem sổ sách thì làm ăn không tồi. Vân Vân cân nhắc rồi thận trọng đề xuất, “Thiếu phu nhân, có cần chuẩn bị mở chi nhánh tiếp theo không?”

Vân Vân theo chân Liễu Ngọc Như và Tô Uyển tới đây, nàng ấy còn trẻ tuổi nên đến cửa hàng làm việc. Cô nương này lanh lẹ, rất nhạy cảm với chuyện hàng hóa; sau khi nàng ấy làm một thời gian, Liễu Ngọc Như để nàng ấy làm chương quầy và được trích phần trăm.

Liễu Ngọc Như nghe ý tưởng của Vân Vân, nàng vừa nhìn sổ sách vừa ngẫm nghĩ. Nàng lắc đầu, “Cứ ổn định cửa hàng ở An Dương đã, lấy một trăm lượng bạc mua nợ U Châu đi.”

“Một trăm lượng?” Vân Vân ngơ ngác; đây cũng chẳng phải con số nhỏ với cửa hàng.

Liễu Ngọc Như gật đầu, “Yên tâm mua đi, không sao đâu.”

Chưa đầy mấy ngày, tháng thứ nhất của nợ U Châu đến kỳ hạn; người nào nhớ chuyện này liền tới cửa nhận tiền. Cỗ Cửu Tư cố ý dựng lên nơi phát tiền ở cổng phủ nha, người đến xếp hàng dài dằng dặc.

Lãi tính theo năm phần trăm số tiền gốc nên lãi cả tháng của vài người chưa tới một văn tiền. Họ có thể chọn ghi sổ, hoặc nếu không muốn thì đổi ra lượng gạo tương ứng rồi mang về nhà.

Nhưng lượng gạo nhận được cũng ít nên phần đông vẫn chọn ghi sổ. Giờ đây bọn họ thật sự tin tưởng nợ U Châu này sẽ trả tiền, mọi người về nhà đều kể lại cho người thân biết.

Còn với đại thương hộ trong thành, Cỗ Cửu Tư sai người trực tiếp mang tiền đến nhà bọn họ.

Bọn họ mua số lượng lớn, ví dụ có nhà mua gần một triệu, sau một tháng nhận lãi là năm trăm lượng. Lúc tiền đưa tới tận tay thương hộ, tất cả đều ngơ ngác; họ thật lòng chả ngờ Cỗ Cửu Tư sẽ trả tiền.

Tiền phát được hai ngày, có rất nhiều người quay lại mua nợ U Châu. Nợ này phần lớn ở trong tay thương hộ, chỉ có hơn một triệu lưu thông trên thị trường. Tháng thứ nhất kết thúc, bá tánh nhận được tiền, lại biết thêm chỉ cần thân thích bằng hữu mua thì mình cũng có tiền nên tranh nhau phổ biến.

Tới tháng thứ hai, nợ U Châu trên thị trường đã bán hết; Cỗ Cửu Tư gom đủ tám triệu. Lúc này những thương hộ bị Cỗ Cửu Tư ép buộc mua nợ U Châu liền đem nợ dài hạn ra bán. Kể từ đó, nợ U Châu giống như hàng hóa, lưu thông cả trong phạm vi nhỏ.

Cỗ Cửu Tư xoay sở đủ bạc nên vui sướng vô cùng. Còn Liễu Ngọc Như ngày ngày dò hỏi giá cả nợ U Châu; giá cao thì bán bớt, giá thấp thì mua thêm.

Nàng chuẩn bị cả một quyển sách ghi chép giá cả hàng ngày của nợ U Châu. Mỗi ngày Cố Cửu Tư trở về là thấy Liễu Ngọc Như ngồi trong phòng, bàn tính nhỏ kêu lạch cạch mãi không ngừng.

Xong chuyện tiền nong, Cố Cửu Tư bắt đầu xử lý công việc hành chính của toàn thành Vọng Đô.

Vọng Đô tuy thuộc cấp huyện nhưng lại là thủ phủ của U Châu; các nhân vật nổi tiếng ở mảng thương nghiệp chính trị, rồi quan lại quyền quý đều tụ tập nơi đây. Cố Cửu Tư mỗi ngày nhìn lên trên là thấy án mạng và giết người, nhìn xuống dưới thì là chó mất rồi gà chạy, nhìn bên phải là tài chính lẫn nông thương, bên trái lại là xây thành rồi giáo dục. Lúc trước hắn toàn tâm toàn ý lo vụ tiền nong nên chỉ quản lý qua loa mấy chuyện này, hiện giờ rảnh tay thì hắn phải trông coi nghiêm ngặt.

Vì vậy ngày nào hắn cũng bận đến mức chân không chạm đất. Về nhà cứ nghĩ sẽ thấy Liễu Ngọc Như đang say giấc chờ hắn, ai dè hắn kinh ngạc phát hiện nường tử của mình còn bận rộn gấp bội!

Khi hắn về, Liễu Ngọc Như đang gảy bàn tính.

Tắm rửa xong, Liễu Ngọc Như vẫn đang gảy bàn tính.

Hắn lau khô tóc, nằm trên giường rồi kéo quần áo ra, hắn gọi Liễu Ngọc Như, “Ngọc Như.”

Liễu Ngọc Như nhìn thoáng qua, nàng vừa bình tĩnh vừa quyết đoán nói, “Người ngủ trước đi, ta còn phải tính xem mua thế nào mới có lời.”

Cố Cửu Tư: ...

Tiền tài che mắt Liễu Ngọc Như, khiến nàng ngó lơ mọi mỹ nhân.

Có một ngày Cố Cửu Tư nhìn hết nổi, hăn hùng hổ ngồi trên giường, tha thiết nói, “Ngọc Như, nàng bận kinh doanh cũng tốt thôi, nhưng nợ U Châu chẳng lời lãi mấy, vì nó mà hao tổn sức khỏe thì không đáng.”

Liễu Ngọc Như ngẩng đầu nhìn hăn, mặt nàng hết sức nghiêm túc, “Lang quân nói sai rồi, ta có thể kiếm rất nhiều tiền từ nợ U Châu.”

Cố Cửu Tư nghếch mặt, lãi có năm phần trăm thì kiếm tiền thế nào?

Liễu Ngọc Như biết Cố Cửu Tư không nhạy chuyện tiền bạc liền nói thẳng kết quả cho hăn, “Lang quân, hồi trước ta đầu tư một trăm lượng, sau đấy nhanh chóng ra tay theo hình thức cao bán thấp mua, giờ đã được gấp đôi.”

Gấp đôi, tức nghĩa nàng kiếm thêm được một trăm lượng.

Bổng lộc khi hăn còn làm nha dịch là hai lượng một tháng. Hiện tại làm huyện lệnh là tám lượng một tháng, cộng thêm than bạc, vải vóc, và một thạch lúa thóc. So với dân chúng thì khá hơn nhiều, nhưng đứng trước một trăm lượng...

Đây là một năm tiền lương của hăn. Liễu Ngọc Như ở nhà gầy bàn tính, chưa đầy hai tháng đã kiếm được.

Cố Cửu Tư trầm mặc, đành phải nuốt vào bụng câu nói “ta nuôi nàng, mau ngủ đi”.

Hăn phát hiện – nuôi không nổi, hăn thật sự nuôi không nổi nương tử này.

Liễu Ngọc Như bận rộn kiếm tiền, Cố Cửu Tư cũng trăm công ngàn việc nên sau một lần bị cự tuyệt như thế, hăn hoàn toàn từ bỏ. Nhưng mỗi buổi sáng hăn đều khăng khăng bắt Liễu Ngọc Như hôn hăn.

Ban đầu Liễu Ngọc Như luôn đỏ mặt khi hôn, song hôn suốt hai tháng, rốt cuộc nàng có thể mặt không đỏ tim không đập mà hôn.

Thương nhân luôn có biện pháp vượt quá sức tưởng tượng của triều đình.

Nợ U Châu thành hàng hóa lưu thông chưa tới một tháng đã có người đầu cơ tích trữ. Liễu Ngọc Như là một trong số đó. Song nàng chỉ là tép riu thôi, những phú thương nắm trong tay mấy chục hay mấy trăm vạn nợ U Châu thấy cơ hội liền mau chóng nghĩ mọi cách cổ xúy và bán nợ sang châu khác.

Mà hiện tại, cuộc mưu phản của Lương Vương rốt cuộc có kết luận.

Đông Đô thất thủ, Đại Vinh thay đổi triều đại. Con cháu hoàng thất chạy tứ tán khắp nơi, Lương Vương tắm máu Đông Đô.

Khắp nơi phát động chiến tranh, tự lập phiên vương, tiết độ sứ tay cầm binh trở thành vua. Từ năm đầu tiên thịnh thế của Đại Vinh cho đến tình cảnh chia năm xẻ bảy hiện giờ chỉ mất mười mấy năm.

Khi tin Lương Vương đánh vào Đông Đô truyền đến, Cố gia đang ăn cơm. Hồ Tử cấp bách báo tin cho Cố Cửu Tư, hăn dừng tay ăn trong chốc lát, vô thức nhìn về phía Giang Nhu.

Từ ngày tới Vọng Đô, Giang Nhu nghĩ mọi cách hỏi thăm tin tức Đông Đô; đệ đệ của bà còn ở trong nhà tù Đông Đô. Lương Vương xưng đế, theo lý mà nói thì Giang Thượng thư cũng nên được thả.

Nhưng mọi người chẳng mừng nổi. Chờ Hồ Tử rời đi, Cố Cửu Tư cụp mắt xuống nói, “Nương, sai người đi nói cữu cữu một tiếng, cắt đứt quan hệ với Lương Vương đi.”

Giang Nhu không dám trả lời.

Vị đệ đệ kia của nàng vốn luôn có chính kiến riêng, nếu có thể cắt đứt thì đã làm từ lâu chứ đâu cần chờ đến hôm nay?

“Để hỏi thăm tin tức trước đã.” Giang Nhu thở dài, “Có thể khuyên thì khuyên, khuyên không được cũng đành chịu.”

Nói rồi Giang Nhu miễn cưỡng cười, “Ăn cơm đi, đừng bận tâm nữa.”

Mọi người ăn cơm xong, Giang Nhu đứng dậy về phòng, Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư cũng về phòng của mình. Liễu Ngọc Như phát hiện Cố Cửu Tư thần thờ, nàng không nhin được mà hỏi, “Người lo cho cữu cữu?”

Cố Cửu Tư hoàn hồn, hần thở dài rồi gật đầu, “Cữu cữu của ta...thật ra đối xử với ta không tệ. Ta hy vọng ông ấy sống tốt.”

“Vậy người...” Liễu Ngọc Như thử thăm dò, “có định đầu quân cho Lương Vương không?”

Cố Cửu Tư nghe vậy bèn nhàn nhạt liếc Liễu Ngọc Như, “Đầu ta bộ bị hỏng chắc?”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Cố Cửu Tư dừng bước chân, nhìn vầng trăng sáng ở chân trời, “Lương Vương sở dĩ có thể đóng chiếm Đông Đô không phải vì ông ta hùng mạnh, mà vì mọi người đều trông cậy Lương Vương làm chim đầu đàn. Không có hoàng đế chính thống, Lương Vương là nghịch thần mà ai cũng có thể dựng cờ đi đánh, người nói ông ta sẽ chống trả được bao lâu?”

“Nhà chúng ta không thể lao vào vũng nước đục này.” Cố Cửu Tư cup mắt, “Chỉ hy vọng người đầu tiên đánh bại Lương Vương và tiến vào Đông Đô là Phạm Hiên, như vậy có lẽ chúng ta sẽ cứu được cữu cữu.”

“Yên tâm đi.” Liễu Ngọc Như nắm tay hần, dịu dàng nói, “Sẽ cứu được.”

Cố Cửu Tư ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Như, hần nhẹ nhàng cười, “Ngọc Như,” hần nắm tay nàng, làm như có chút thẹn thùng mà cúi đầu nói, “thật ra có nàng ở đây thì ta chẳng sợ gì hết.”

Liễu Ngọc Như sửng sốt, nàng biết người này lại đang nói lời hay để dỗ nàng.

Hần hiện tại là như vậy, cứ có cơ hội là lại dùng lời ngon tiếng ngọt. Trước giờ nàng chưa từng gặp lang quân nhà ai không có việc gì cũng đi dỗ dành cho người ta vui.

Liễu Ngọc Như chẳng biết nên giáo dục hần làm người đứng đắn, hay nên cổ vũ sự nỗ lực không mệt mỏi của hần. Nàng không tiện nhiều lời, chỉ ho nhẹ một tiếng, “Ta còn việc phải làm, ta về trước xem sổ sách đây.”

Cố Cửu Tư: ...

Liễu Ngọc Như xoay người vào phòng kiểm tra tiền lời hôm nay, Cố Cửu Tư đứng trên hành lang dài im lặng ngắm trăng.

Mộc Nam bưng canh hầm tới, hần cất tiếng khi thấy Cố Cửu Tư phe phẩy quạt ngắm trăng, “Công tử đứng đây làm gì, phu nhân đâu?”

Cố Cửu Tư gập quạt lại, thở dài.

“Đi kiểm tiền.”

Mộc Nam ngó người. Hồi lâu sau, hần nghe Cố Cửu Tư chậm rãi hỏi, “Người nói xem, nàng yêu ta hay yêu tiền?”

Mộc Nam khẽ tăng hăng, “Công tử nghĩ thoáng chút đi, trước kia ngài từng nói khi buồn thì cứ xài tiền nhiều hơn là ổn.”

Mộc Nam vừa cười vừa đưa canh hầm đến trước hần, “Canh này dùng toàn thuốc bổ quý báu, một chén trị giá nửa quan tiền, ngài uống sẽ thấy

vui hơn đây.”

Cố Cửu Tư nghe “nửa quan tiền” thì trái tim run rẩy.

Hắn đột nhiên ý thức được bản thân sẽ không bao giờ có thể vô tư tiêu tiền giống trước kia.

Một người từ lúc nào sẽ bắt đầu đau lòng vì tiền?

Từ ngày hắn phải tự kiếm tiền.

Cố Cửu Tư nhìn chén canh mà hắn chẳng uống nổi kia, rất lâu sau, hắn không khỏi sờ mặt mình.

“Thật không ngờ,” hắn cảm khái, “cuối cùng ta vẫn đi trên con đường dùng mặt kiếm cơm.”

Mộc Nam: ...

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 58: Nàng Muốn Đi Dương Châu

Liễu Ngọc Như say mê kiếm tiền, Cố Cửu Tư bó tay chịu thua.

Cố Cửu Tư ngủ một đêm, sáng sớm tỉnh lại, hăn ai oán nhìn Liễu Ngọc Như đang ngủ cạnh mình. Cân nhắc tới lui, hăn rốt cuộc đưa ra kết luận.

Không thể miễn cưỡng chuyện tình cảm, cứ theo duyên phận là tốt nhất. Tóm lại, nàng là của hăn, hiện tại hăn chẳng cần nóng vội.

Nghĩ vậy nhưng hăn vẫn có vài phần không cam lòng. Buổi sáng Cố Cửu Tư nhìn Liễu Ngọc Như thắt đai lưng cho hăn thì mặt lộ vẻ u sầu, than ngắn thở dài. Liễu Ngọc Như thấy vậy nên hôm nay chủ động nhón chân hôn hăn. Thấy Liễu Ngọc Như chủ động, Cố Cửu Tư lập tức duỗi tay ôm chặt eo nàng. Liễu Ngọc Như nhìn hăn cười, “Lang quân làm gì vậy?”

“Bồi dưỡng tình cảm.”

Cố Cửu Tư đường hoàng đáp, Liễu Ngọc Như bị chọc cười. Nàng giơ tay chặn không cho Cố Cửu Tư cọ mặt mình, cười bảo, “Muốn bồi dưỡng tình cảm sao làm thế này được?”

“Vậy phải làm gì?”

“Thề non hẹn biển và hứa trao trọn đời cho nhau bên hoa dưới trăng hay ở miếu Nguyệt Lão.”

Giọng Thẩm Minh từ ngoài truyền vào, Cố Cửu Tư lẩn Liễu Ngọc Như đều nhìn qua. Thẩm Minh dựa người vào cửa, tay cầm đao, hăn dài giọng

thông báo, “Cố đại nhân, có người tìm ngài.”

“Tìm cái gì mà tìm,” Cố Cửu Tư không nề nang, mặt mũi tối sầm, “người cút ra ngoài, đuổi người đi cho ta.”

“Được.”

Thẩm Minh đồng ý ngay, quay đầu định đi đuổi người. Cố Cửu Tư gọi hắt lại, “Khoan đã,” Cố Cửu Tư buông Liễu Ngọc Như ra, ho nhẹ một tiếng, “ai tới?”

“À, hình như là Phạm Hiên.”

Nói rồi Thẩm Minh xoay người, “Ta đi đuổi người đây.”

“Từ từ!” Cố Cửu Tư vội vàng ngăn cản hắt. Bước chân Thẩm Minh vẫn không dừng lại, Cố Cửu Tư sốt ruột kêu, “Người đứng lại đó cho ta! Đừng đắc tội Phạm đại nhân!”

Cố Cửu Tư đuổi theo Thẩm Minh ra sân, Liễu Ngọc Như và nha hoàn trong phòng nhìn nhau, ai cũng nở nụ cười.

Thẩm Minh dẫn Cố Cửu Tư đến sảnh ngoài; Phạm Hiên, Chu Cao Lăng, cùng Chu Diệp đang ở đấy ngắm tranh. Chu Cao Lăng đang bàn luận với Phạm Hiên về bức tranh thủy mặc Cố Cửu Tư treo trong đại sảnh. Cố Cửu Tư đi tới cửa thì dừng lại sửa sang quần áo rồi mới bước vào và cung kính nói, “Bái kiến hai vị đại nhân.”

Hắn cũng hành lễ với Chu Diệp, “Bái kiến Chu huynh.”

“À, Cố đại nhân,” Phạm Hiên xoay người lại, giơ tay ra hiệu cho Cố Cửu Tư đứng lên. Ông ngồi xuống ghế, chờ mọi người cũng an vị mới quay đầu lại nói với Cố Cửu Tư, “Nghe nói hiện giờ người đã chuẩn bị xong số bạc

mà Vọng Đô cần cung cấp trong năm nay. Ta vô cùng ngạc nhiên nên ghé qua hỏi kinh nghiệm.”

Cố Cửu Tư lên tiếng đáp, hần hiểu Phạm Hiên tới để hỏi tình hình nợ U Châu. Sau khi hần báo cáo hết thấy mọi chuyện, Phạm Hiên gật đầu tán thưởng, “Không những nghĩ ra biện pháp mà còn thực hiện được, Cố đại nhân quả nhiên khác người phàm.”

Phạm Hiên nghĩ ngợi rồi nói, “Vậy người nghĩ thế nào về việc phát triển nợ này khắp U Châu?”

“Đại nhân,” Cố Cửu Tư kiên định trả lời, “sở dĩ có thể phát hành nợ U Châu, thứ nhất là vì cường ép phú thương mua phần lớn nợ, thứ hai là vì Vọng Đô trù phú nên mới lắm kẻ có tiền. Đến huyện khác thì sợ mọi người ăn còn chưa đủ no, lấy đâu ra tiền mua nợ U Châu? Hơn nữa, trọng điểm của nợ U Châu không phải khả năng phát hành mà là tương lai sẽ tiếp tục thế nào. Hôm nay chúng ta phát nợ U Châu, kỳ hạn ba năm, mỗi tháng đều trả lãi; chúng ta phải đảm bảo uy tín cho nợ U Châu thì mọi người mới luôn tin tưởng nó. Khi tín nhiệm thành thói quen, hàng năm triều đình sẽ thu được món tiền này. Về sau, chúng ta không cần giới hạn ở U Châu, phạm vi mà đại nhân có thể quản lý rộng bao nhiêu thì sẽ phát hành tới đấy. Nên việc cấp bách hiện giờ không phải là để các huyện đều thử nghiệm; lỡ triều đình mượn nhiều như thế mà chẳng trả lãi nổi thì có khác nào hủy hoại biện pháp này. Tại sao ngày nay phú thương không muốn vay tiền với triều đình? Vì có vết xe đổ của Quán Trọng[1], chúng ta không thể làm như vậy, phải vạch ra kế hoạch dài hạn.”

Phạm Hiên suy tư rồi gật đầu.

Ông ngẩng đầu liếc mắt đánh giá Cố Cửu Tư, từ tốn nói, “Biện pháp này do người đề xuất và thi hành, ta sẽ không can thiệp nhiều. Hiện tại đây cũng chẳng phải việc quan trọng nhất. Lương Vương đã đánh vào Đông Đô, chúng ta cần đến Đông Đô cứu giá[2]. Nếu chiếm được Đông Đô, tất

nhiên sẽ xảy ra tranh chấp với các tiết độ sứ đã tự lập phiên vương, vì vậy chúng ta cần tính toán lâu dài. Người đã chuẩn bị xong chín mươi vạn thạch lương thực chưa?”

Cố Cửu Tư nghe tới đây liền mặt mày sa sầm, hắn mím môi đáp, “Hạ quan sẽ mau chóng hoàn thành.”

“Muộn nhất là cuối năm,” Phạm Hiên gõ gõ bàn, chậm rãi nói, “ta phải thấy lương thực, không thì trong lòng sẽ bất an.”

“Hạ quan hiểu.”

Cố Cửu Tư nghe ra mình đang bị nhắc nhở liền lập tức đáp ứng. Phạm Hiên thấy dáng vẻ của hắn thì cười cười, “Đừng căng thẳng, người vốn đã làm rất tốt, ta chỉ muốn biết liệu người có thể làm tốt hơn nữa không.”

Phạm Hiên ngẩng nhìn bức tranh thủy mặc trên tường, ông hỏi, “Ai là người vẽ bức tranh này?”

Cố Cửu Tư ngẩn người. Hắn nhìn thoáng qua, đây hắn là tranh do Liễu Ngọc Như vẽ; hắn thấy đẹp mới treo ở đại sảnh. Mặt hắn ửng đỏ, hắn vội trả lời, “Là nội...nội tử vẽ.”

“Phu nhân vẽ?” Phạm Hiên ngạc nhiên, sau đấy ông khen ngợi, “Phu nhân sở hữu kiến thức rộng rãi, thật khác nữ tử bình thường.”

Cố Cửu Tư nghe Phạm Hiên tán thưởng Liễu Ngọc Như mà không biết sao còn thấy sung sướng hơn cả chính mình được khen.

Hắn tức khắc cười phụ họa, “Đúng vậy, nội tử nếu là nam nhi chắc chắn sẽ thành trang tuấn kiệt!”

Lời này khiến Chu Cao Lãng đang ngồi cạnh nhin không được mà phì cười.

Cố Cửu Tư giờ mới phát hiện bản thân lại vô thức khoe khoang về Liễu Ngọc Như.

Chu Diệp thật bất lực; người này ngày thường thông minh như vậy, sao cứ nhắc tới cô vợ nhỏ là ngu đần không để đâu cho hết. Hắn khẽ tăng hắng rồi nói với Phạm Hiên, “Phạm thúc thúc, Cố đại nhân cùng phu nhân tình sâu nghĩa nặng, yêu thương thê tử nên mới...”

“Là chuyện tốt.” Phạm Hiên gật gù, “Từ cách đối xử với người nhà có thể nhìn ra nhân phẩm của nam nhân; có trách nhiệm với người nhà thì cũng sẽ có trách nhiệm với chuyện khác. Cố đại nhân yêu thương thê tử là chuyện rất tốt. Với tư cách là đồng liêu, ta vô cùng tán thưởng.”

Ông nói vậy mới làm Chu Diệp yên lòng. Cố Cửu Tư và Chu Diệp cùng Phạm Hiên với Chu Cao Lăng vừa đi dạo trong nhà vừa hàn huyên, sau một hồi hẳn mới tiễn đưa ba người.

Ba người đi rồi, Cố Cửu Tư đứng ở cổng dặn dò Mộc Nam chuẩn bị trà rượu. Đợi được một lát, Chu Diệp đã quay lại. Chu Diệp nghi hoặc hỏi, “Sao người còn đứng đây?”

“Không phải chờ huynh quay lại sao?” Cố Cửu Tư cười tủm tỉm.

Chu Diệp kinh ngạc, “Người biết ta sẽ quay lại?”

“Đoán thôi.”

Cố Cửu Tư dẫn Chu Diệp trở lại sân, “Đi nào, rượu đã chuẩn bị xong, cùng uống một chén.”

Chu Diệp cười cười, “Người nên đổi tên thành Cố Bán Tiên[3].”

Cố Cửu Tư phe phẩy quạt, gật gù, “Nghe không tồi.”

Khi tới trong sân, Chu Diệp và hấn ngồi xuống, lúc này Chu Diệp mới nói, “Ta thay người tìm hiểu tin tức, thật ra bây giờ U Châu đã đủ lương thực cho binh lính, có nhiều hơn nữa cũng chỉ để dự trữ. Phạm thúc thúc muốn thử sức người thôi.”

Cố Cửu Tư gật đầu, Chu Diệp tiếp tục, “Người cũng biết võ tướng dưới trướng Phạm thúc thúc chủ yếu là nghĩa phụ của ta, còn lại do Mã Xương cầm đầu một nhóm người đối kháng với nghĩa phụ. Quân sư thì có Trương Ngọc, Tào Văn Xương, Lục Vĩnh. Trong đấy Lục Vĩnh chủ yếu phụ trách thuế ruộng, nhưng ông ấy đã lớn tuổi nên Phạm thúc thúc đang mưu tính bồi dưỡng người nối nghiệp. Lần này nếu người có thể thu được chín mươi vạn thạch lương thực thì tốt, không được cũng chả sao. Đừng tạo quá nhiều áp lực cho bản thân.”

Cố Cửu Tư vừa nghe vừa phân tích lời Chu Diệp, hấn chấp tay, “Cảm tạ Chu huynh nhắc nhở.”

“Ừm, còn nữa,” Chu Diệp cười cười, “giữa tháng ta sẽ lấy vợ, người nhớ cùng ta đi rước dâu.”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư ngớ người rồi hấn vội nói, “Chúc mừng, chúc mừng, sao đột ngột vậy?”

“Không đột ngột đâu,” Chu Diệp bất đắc dĩ đáp, “ban đầu mẫu thân định việc hôn nhân là vào năm sau. Nhưng hiện giờ chiến loạn, cô nương mất gia đình nên đến nương tựa nhà ta. Mẫu thân cảm thấy như vậy không tiện mới thúc đẩy việc hôn nhân.”

Cố Cửu Tư gật đầu, “Huynh gặp người ta chưa?”

Mặt Chu Diệp ửng đỏ như đang ngượng, “Đã gặp.”

“Là người thế nào?”

“Rất...khá tốt.” Chu Diệp xấu hổ đáp.

Cố Cửu Tư thấy bộ dạng của Chu Diệp thì cười rồi nâng chén, “Chúc mừng Chu huynh.”

Tiền Chu Diệp xong, Cố Cửu Tư đứng tại cổng thở dài. Liễu Ngọc Như đang định ra ngoài, nghe tiếng hân liên hỏi, “Sao lang quân lại đứng đây thở dài?”

“Nàng muốn đến cửa tiệm?” Cố Cửu Tư quay lại nhìn thấy đầu tóc Liễu Ngọc Như được chải gọn gàng, hợp quy củ.

Liễu Ngọc Như mỉm cười, “Phải, lang quân đi cùng ta chứ?”

Cố Cửu Tư gật đầu, nắm lấy tay nàng. Hai người cùng đi đến xe ngựa rồi hân đỡ nàng lên xe xong mới theo vào. Sau khi hai người an vị, Liễu Ngọc Như lên tiếng, “Hồi này sao người thở dài?”

“Ta hơi xúc động,” mặt Cố Cửu Tư lộ vẻ thương xót, “cảm thấy Chu đại ca sống cũng thật khó khăn.”

“Vì sao lại nói thế?”

Cố Cửu Tư kể lại hoàn cảnh của Chu Diệp, Liễu Ngọc Như không hiểu lắm, “Cưới vợ là chuyện tốt, sao người lại nghĩ huynh ấy sống khó khăn?”

“Nữ tử này mất hết người nhà,” Cố Cửu Tư nhắc nàng, “nếu là đại công tử ruột thịt của Chu Cao Lăng, mẫu thân huynh ấy có thể để huynh ấy cưới một nữ tử chẳng hề có hậu thuẫn ư? Hiện giờ huynh ấy ở quân đội U Châu, tuy mọi người đều biết đây là nghĩa tử của Chu Cao Lăng nhưng huynh ấy chỉ làm việc lật vật chứ đâu có thực quyền. Hiện giờ còn cưới nữ tử như vậy, đơn giản vì mẫu thân huynh ấy muốn tuyên bố cho người khác rằng nhi tử này không hề có dã tâm. Chính mẫu thân Chu đại ca kiên dè huynh ấy.”

Liễu Ngọc Như im lặng. Giờ nghe hiểu ý Cố Cửu Tư, nàng không khỏi trầm mặc.

Cố Cửu Tư thật sự nhạy bén hơn người thường; chỉ bằng vài câu nói đã nhìn thấu tình huống mà Chu gia không muốn người ngoài biết. Liễu Ngọc Như ngày thường hay giao du với nữ quyến thành Vọng Đô nên tất nhiên cũng nghe nói về chuyện nhà Chu Diệp.

Chu Cao Lăng có tổng cộng một thê một thiếp, con cái thì ba trai hai gái. Với thân phận của ông thì đây không được tính là ham mê nữ sắc. Ba nhi tử thì ngoại trừ Chu Diệp, một người là đích tử, một người là thứ tử. Đích tử chỉ mới sáu tuổi, thứ tử ba tuổi, tuổi tác chênh lệch rất lớn với Chu Diệp. Chu Cao Lăng trước nay đều coi Chu Diệp như nhi tử thân sinh, nếu hắn có tâm tư gì khác và Chu phu nhân cũng chẳng khống chế, thì hai đứa trẻ kia sao là đối thủ của hắn?

Suy nghĩ của Chu phu nhân không phải vô lý. Nhưng với Chu Diệp mà nói, không có cơ hội từ dưỡng phụ, mẹ ruột lại nghi kỵ, chắc chắn làm hắn khốn khổ vô cùng.

Liễu Ngọc Như thở dài, “Chu đại ca sẽ nghĩ thông suốt thôi. Nếu huynh ấy không tâm sự với người thì người đừng tự cho là mình hiểu hết.”

“Ta biết.”

Cố Cửu Tư gật đầu. Hắn nghĩ ngợi rồi đột nhiên cao hứng nói, “A, hôm nay Phạm đại nhân khen nàng vẽ tranh đẹp.”

“Sao ông ấy biết ta vẽ tranh đẹp?” Liễu Ngọc Như ngờ ngợ hỏi. Cố Cửu Tư vừa cười vừa kể lại chuyện Phạm Hiên đến nhà.

Liễu Ngọc Như nghe hắn kể, thứ nàng chú ý lại là, “Thế nên cuối năm người cần cung cấp đủ chín mươi vạn thạch lương thực?”

Cố Cửu Tư gật gù, hẩn suy xét, “Phạm Hiên chuẩn bị ra quân, đến lúc đó lương thực là quan trọng nhất. Trên chiến trường thì cứ một binh lính sẽ có ba hậu cần, đội quân mười vạn người tính ra có bốn mươi vạn người ra chiến trường, thành thử càng thiếu người làm nông. Ta tính thu xếp cho lưu dân Thương Châu tới vùng ngoại ô khai hoang, nuôi trồng lương thực; năm nay làm thì sang năm mới có ăn.”

“Người làm sao chuẩn bị đủ chín mươi vạn thạch lương thực?”

Liễu Ngọc Như cau mày, nàng biết Cố Cửu Tư đang tránh né đề tài này. Hẩn thấy nàng kiên quyết chất vấn đành thở dài, “Nàng đừng lo, ta sẽ nghĩ cách. Trọng điểm của chín mươi vạn thạch này là khảo nghiệm chứ không phải số lượng. E rằng Phạm Hiên chú ý cách ta kiểm lương thực hơn là kết quả cuối cùng. Thế nên chúng ta không thể dùng tiền gom góp từ nợ U Châu đi mua lương thực tại U Châu, như vậy xét tổng thể cuộc chiến sẽ chẳng trợ giúp được gì cho Phạm Hiên. Có điều xoay xở thế nào... Ta phải nghĩ đã.”

Trong lúc hai người nói chuyện thì đã tới phủ nha. Xe ngựa ngừng lại, Hoàng Long đứng bên ngoài nói, “Đại nhân, tới rồi.”

Cố Cửu Tư gật đầu, hẩn đứng dậy, “Ta đi làm việc đây, tối gặp lại.”

Liễu Ngọc Như đáp một tiếng, trong lòng vẫn đang tính toán. Cố Cửu Tư xuống xe ngựa nhưng lát sau hẩn đột nhiên quay lại. Hẩn xốc mình, dùng khuôn mặt tươi cười rạng rỡ mà dịu dàng nói, “Phải nhớ ta đấy nhé.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Cố Cửu Tư buông mình, nàng nghe bên ngoài có người gọi tên hẩn nên hẩn đáp lại rồi nhanh chân chạy đi.

Liễu Ngọc Như cuốn màn xe lên, dõi theo bóng dáng Cố Cửu Tư. Hẩn mặc quan bào màu lam, dường như hẩn cao hơn so với trí nhớ của nàng; trong thần thái của người thiếu niên là sự chín chắn khó giải thích. Liễu Ngọc Như lặng lẽ nhìn theo bóng hình hẩn cho đến lúc hẩn biến mất trước

mặt nàng. Nàng thần thờ, mãi tới khi Ân Hồng gọi nàng mới nhớ – à, mình phải đi cửa tiệm.

Buông mình xuống, Liễu Ngọc Như nghĩ ngợi sao mình có thể ngăm nhìn bóng dáng một người tới ngây ngốc như vậy?

Nàng thầm cảm thấy bản thân hơi buồn cười. Nàng cầm lên bản ghi chép tiêu thụ của Vân Vân, trong lòng tính toán kỹ lưỡng xem Hoa Dung nên đưa ra mặt hàng mới nào vào mùa đông. w●ebtruy●enonlin●e●com

Nàng vừa suy nghĩ vừa bước vào tiệm.

Bầu không khí trong Hoa Dung vẫn trầm lặng như ngày thường, Vân Vân báo cáo kết quả công việc do nàng ấy và sư phó chuyên phân phối sơn phấn cao thơm phụ trách cho Liễu Ngọc Như, sau đó nàng ấy bổ sung, “Một ngày qua, có nhiều khách hàng từ nơi khác do hâm mộ mà đến. Họ tới đây để lấy hàng, số lượng rất lớn.”

“Ừm.” Liễu Ngọc Như gật đầu, “Chắc đem bán ở chỗ khác.”

“Hôm qua ta gặp một người đến từ Dương Châu,” Vân Vân dẫn đo mở miệng. Nghe thấy hai chữ “Dương Châu”, động tác tay của Liễu Ngọc Như thoáng dừng, nàng đưa mắt nhìn Vân Vân. Nàng ấy do dự nói, “Hẳn bảo mình thay nương tử tới mua. Ở Dương Châu, chúng ta bán giá gấp ba vậy mà vẫn có người giả mạo.”

Liễu Ngọc Như nhíu mày.

Nàng thường xuyên thăm dò tin tức ở Dương Châu nên biết gần đây Dương Châu đã ổn định. Vương Thiện Tuyên thay đổi triệt để cục diện Dương Châu. Nhà giàu số một trong quá khứ là Cố gia sụp đổ, những nhà kết oán với Vương gia phải tiêu tiền mua mạng để kéo dài hơi tàn. Song mậu dịch ở Dương Châu rất phát triển, mọi người vẫn phải làm ăn và sinh sống; có người ngã xuống tất có người đứng lên. Vì thế chỉ trong thời gian

ngăn, nơi đây xuất hiện nhiều nhà giàu mới nổi, phần lớn đều có quan hệ với Vương Thiện Tuyền; thân thích, bằng hữu, chó săn. Tóm lại, Dương Châu hiện giờ đã là thiên hạ của Vương gia.

Liễu Ngọc Như trầm mặc giây lát mới lên tiếng, “Người nghĩ gì mà nói những việc này với ta?”

“Ta nghĩ,” Vân Vân thận trọng trả lời, “chúng ta là tiểu thương nhưng nếu để người ta hủy hoại tên tuổi vẫn không tốt. Hiện tại dù phu nhân chưa đủ khả năng mở cửa hàng thì cũng nên nghĩ biện pháp để người nơi khác mua được hàng hóa của chúng ta.”

Liễu Ngọc Như nghe Vân Vân nói vậy bèn gật đầu, “Người nói rất đúng.”

Nàng ngẫm nghĩ, “Để ta suy nghĩ thêm.”

Nàng suy tính tới tận ban đêm. Liễu Ngọc Như hiểu rõ muốn người nơi khác mua được sản phẩm của Hoa Dung thì hoặc nàng khai trương cửa hàng, hoặc chỉ định một thương gia làm trung gian.

Mở cửa hàng ở Dương Châu là bất khả thi. Một khi đã mở thì phải thường xuyên lui tới xử lý, lâu dài sẽ khó đảm bảo Vương Thiện Tuyền không phát hiện.

Nếu chỉ định một thương gia thì chọn ai, làm thế nào, cũng phải gặp mặt thảo luận. Tức nghĩa, nàng vẫn cần đi Dương Châu một chuyến.

Hiện giờ đi Dương Châu dĩ nhiên khác với lúc chạy nạn. Dùng quan đạo[4] lại thêm hộ vệ thì vấn đề an toàn không phải chuyện lớn, có điều...

Liễu Ngọc Như lưỡng lự. Suy cho cùng nàng chỉ là một nữ tử, đơn độc lang bạt khắp nơi như vậy thì vẫn quá khác người. Nàng không biết Cổ Cửu Tư nghĩ thế nào, càng chẳng biết Giang Nhu sẽ nghĩ gì.

Nàng cứ canh cánh trong lòng vấn đề này, lúc về nhà trên mặt vẫn còn vẻ lo lắng.

Cố Cửu Tư thấy thì nghĩ nàng mệt mỏi, hăn xung phong chải tóc cho nàng.

Liễu Ngọc Như không cài nhiều đồ trang sức trên tóc nhưng Cố Cửu Tư sợ nàng đau nên làm rất từ tốn. Hăn vừa gỡ trâm cài trên đầu Liễu Ngọc Như vừa thuận miệng bắt chuyện với nàng, “Hôm nay ta nghĩ cả ngày, chín mươi vạn thạch lương thực này phải mua ở bên ngoài mới thích hợp. Ta sẽ phát hành loại nợ U Châu chuyên dùng cho thu mua lương thực, sau đấy thành lập thương đội đi tới địa phương dồi dào lương thực để mua chín mươi vạn thạch này.”

“Người định đến đâu mua?”

Liễu Ngọc Như nghe tới đây, tim nhất thời đập nhanh.

Cố Cửu Tư trầm mặc, tay hăn cầm tóc Liễu Ngọc Như, mắt cụp xuống. Sau một hồi, hăn bình tĩnh mở miệng, “Dương Châu.”

Chú thích

[1] Là chính trị gia, nhà quân sự và nhà tư tưởng Trung Quốc thời Xuân Thu. Ông nổi tiếng với chiến lược không đánh mà thắng, được người Trung Hoa gọi là Diễn biến hòa bình. Đó là tấn công bằng mưu trí và dùng kinh tế để giáo huấn.

[2] Cứu trợ nhà vua.

[3] Tức là “một nửa tiên nhân”.

[4] Đường sá do triều đình, nhà nước xây dựng để dân chúng dùng.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 59: Chúng Ta Thành Thân, Ta Thật Cao Hứng

Lời này khiến Liễu Ngọc Như sửng sờ.

Cố Cửu Tư thấy nàng ngây ra thì cho rằng nàng nhớ tới chuyện cũ. Hắn vươn tay ôm nàng vào lòng từ phía sau, “Ngọc Như, nàng đừng khổ sở.”

Hắn nói, “Trước sau gì chúng ta cũng phải trở về.”

“Ta có gì khổ sở chứ?”

Liễu Ngọc Như hoàn hồn, nàng cười cay đắng, “Nương ta ở đây, cha ta...sống chết tùy số, ta không có gì vướng bận.”

“Những gì nên và có thể mang theo, ta đều đã mang theo,” Liễu Ngọc Như cup mắt, “thứ còn sót lại vốn cũng định vứt bỏ. Chỉ cần có người thì đi đâu cũng được, dù là Dương Châu, Vọng Đô, hay Đông Đô chẳng nữa và không có nơi nào chúng ta nhất định phải quay về cả.”

Cố Cửu Tư vừa nghe vừa ôm Liễu Ngọc Như, hắn thấp giọng bảo, “Bất kể thế nào, ta cũng phải quay về.”

Hắn không tự chủ được mà siết chặt tay, “Sớm muộn cũng có ngày ta trở về và tự tay đâm tên cầu tặc Vương Thiện Tuyền.”

Liễu Ngọc Như nghe thấy nổi cảm hận trong giọng Cố Cửu Tư.

Nàng không nói gì, chỉ xoay người lại để ôm người đứng sau mình. Nàng trấn an, “Cửu Tư, ngày ấy sớm muộn gì cũng tới.”

Cố Cửu Tư đáp một tiếng, hẳn thật hưởng thụ cảm giác Liễu Ngọc Như chủ động ôm hẳn.

Vì vậy hẳn chỉ im lặng ngồi xồm xuống và dựa vào trước người Liễu Ngọc Như, cảm nhận sự bình yên ngăn ngủi.

Liễu Ngọc Như giơ tay chải tóc cho hẳn, nàng dò hỏi, “Hiện tại người làm quan ở Vọng Đô, chẳng thể tự mình làm việc này. Hơn nữa, người chưa từng buôn bán nên cũng không thích hợp. Người đã tìm được người cho thương đội chưa?”

“Ta mới chỉ có ý tưởng sơ bộ.” Cố Cửu Tư thở dài, “Ta vẫn đang suy nghĩ người được chọn. Trước mắt chuẩn bị hôn sự của Chu đại ca đã, từ đây đến cuối năm còn ba tháng, chúng ta cứ từ từ suy nghĩ.”

Liễu Ngọc Như thất thần ậm ừ.

Hôm sau ở cửa tiệm, Liễu Ngọc Như ngồi trong phòng gảy bàn tính. Suy nghĩ một hồi, nàng gọi Vân Vân lại hỏi chuyện, “Người có để ý người tới mua hàng chủ yếu đến từ đâu không?”

“Thật ra đa phần là thủ phủ của các châu.” Vân Vân trả lời, “Nhiều nhất là Thanh Châu, Thương Châu, Dương Châu, và Ti Châu. Bọn họ chủ yếu tới từ châu phủ, mua hàng hóa phân phát xuống dưới.”

Sổ sách của các nàng đều ghi lại thông tin khách hàng nên Liễu Ngọc Như cũng đoán được phần nào. Nàng gật đầu xác nhận, Vân Vân nói tiếp, “Nhưng kỳ quặc là một mình Dương Châu lại mua nhiều hơn so với cả Thương Châu lẫn Thanh Châu. Ti Châu mua không ít nhưng so với Dương Châu thì chẳng thể gọi là nhiều.”

“Không kỳ quặc đâu,” Liễu Ngọc Như lắc đầu, “Thương Châu và Thanh Châu gần chúng ta, tin tức nhanh truyền đến nên dĩ nhiên sẽ có người tới. Nhưng hai châu này dù sao vẫn không giàu có, mà càng như vậy thì tin tức

lưu truyền càng chậm. Chúng ta bán mấy món vô dụng này thực chất là bán tên tuổi, các nàng cảm thấy thứ này cho mình thể diện mới mua; ngược lại thì chẳng cần. Nếu không có ham muốn đó thì đương nhiên không mua. Cho nên dù Thanh Châu lẫn Thương Châu đều có người tới mua cũng sẽ không quá nhiều.”

“Vậy Dương Châu cách xa như thế, sao nhiều người lại đến?” Vân Vân khó hiểu hỏi.

Liễu Ngọc Như cười cười, “Người nhìn thời điểm các thương nhân tới sẽ biết. Tuy U Châu chúng ta cách xa Dương Châu nhưng quan gia U Châu có quan hệ mật thiết với Đông Đô. Người Dương Châu mua đồ đều noi theo Đông Đô; Đông Đô thích, Dương Châu sẽ thích. Ti Châu tuy có nhiều quan lớn nhưng nếu tính về phương diện dân chúng thì Dương Châu vẫn giàu có hơn. Vì thế thương nhân Ti Châu đến chọn mua trước rồi Dương Châu mới nối gót.”

Nghe nàng phân tích xong, Vân Vân tỉnh ngộ, nàng ấy vội nói, “Phu nhân nói đúng. Hồi chúng ta còn ở Dương Châu, những thứ khiến người ta nở mày nở mặt chẳng phải đều xuất xứ từ Đông Đô?”

Liễu Ngọc Như im lặng cười, Vân Vân thở dài, “Không biết khi nào mới có thể quay về.”

“Chuyện này để sau hẵng nói.”

Liễu Ngọc Như vừa lắc đầu vừa cúi xuống lật sổ sách, trong lòng bắt đầu cân nhắc.

Trong một thời gian dài, những thương nhân đó mua ở Vọng Đô rồi đem đi nơi khác bán, đúng là tặng không bạc cho bọn họ. Ngoài ra, nàng chẳng thể kiểm soát hết mọi thứ nên hàng hóa trên thị trường khó phân biệt thật giả, dễ dàng hủy hoại danh tiếng mà Hoa Dung vất vả gây dựng. Hiện giờ khách hàng lớn nhất đều ở Dương Châu và Ti Châu, những sản phẩm thế

này vốn cũng dễ buôn bán ở nơi giàu có hơn, sau đó mới dần lưu hành xuống dưới. Nàng chỉ cần mở chi nhánh tại châu phủ ở từng châu là có thể giữ chân phần lớn khách hàng; người mỗi châu cứ trực tiếp tới châu phủ mua. Làm vậy thứ nhất để tránh tình trạng hàng giả ảnh hưởng đến danh tiếng của nàng, thứ hai là vì đây cũng là biện pháp tăng doanh thu.

Liễu Ngọc Như trái lo phải nghĩ, cảm thấy chính mình cần rời khỏi Vọng Đô để tìm hiểu tin tức lẫn tình hình rồi chọn người thích hợp mở chi nhánh; vậy là thỏa đáng nhất. Song nàng không tài nào mở miệng đề nghị cho mình đơn độc đi ra ngoài.

Nàng biết Cố Cửu Tư là một nam nhân rất tốt, nhưng nàng không biết giới hạn cuối cùng của hắn nằm ở đâu.

Trong lòng có tính toán nên lúc nào nàng cũng quan sát việc Cố Cửu Tư thành lập thương đội.

Theo lý mà nói, người phù hợp nhất cho thương đội thực chất là Chu Diệp nhưng Chu Diệp lại sắp đại hôn. Phạm Hiên đã bắt đầu dùng binh ở tiền tuyến, sau đại hôn thì hắn được nghỉ nhiều nhất bảy ngày là phải tới đó chủ trì công việc hậu cần. Như vậy hắn chắc chắn không rảnh tay lo việc này.

Ngoài Chu Diệp, muốn tìm một người mà Cố Cửu Tư tin tưởng, thông thạo kinh doanh, còn quen thuộc Dương Châu là quá khó khăn.

Người Cố gia mang theo dĩ nhiên thỏa mãn những yêu cầu này nhưng bọn họ đa phần là hạ nhân, Cố Cửu Tư sẽ cảm thấy bất an nếu giao gánh nặng mua chín mươi vạn thạch lương thực cho họ.

Liễu Ngọc Như nhìn Cố Cửu Tư phiền muộn, mãi tới ngày Chu Diệp đại hôn thì hắn mới nở nụ cười.

Hôm ấy Cố Cửu Tư dậy sớm, vô cùng nghiêm túc chuẩn bị. Thấy hân hưng phấn như vậy, Liễu Ngọc Như không khỏi buồn cười, “Không phải người thành thân mà sao kích động thế?”

“Đây là lần đầu ta đi đón dâu cùng người khác,” Cố Cửu Tư thích thú nói, “ta không được kích động à?”

Nói đến đây, Cố Cửu Tư hơi xúc động, “Giá mà Trần Tầm và Văn Xương còn ở đây thì tốt rồi.”

Thốt ra lời này khiến Cố Cửu Tư khổ sở. Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng cầm tay hắn, Cố Cửu Tư ngẩng đầu nhìn nàng, vui vẻ bảo, “Ta không sao, chỉ hơi nhớ bọn họ.”

“Ta biết.” Liễu Ngọc Như ôn hòa nói, “Chúng ta sẽ đi tìm Trần Tầm, cả mẫu thân Văn Xương nữa, rồi sẽ có ngày gặp lại.”

Cố Cửu Tư gật đầu. Bên ngoài có người tới gọi Cố Cửu Tư, hân phấn khích dặn, “Ta đi rồi nàng hãy đến chỗ nữ quyến, nhớ chờ ta nhé.”

“Nói nhảm,” Liễu Ngọc Như khẽ cười, “đâu phải hai ta thành thân.”

Cố Cửu Tư hôn Liễu Ngọc Như cái chụt rồi bỏ chạy.

Liễu Ngọc Như phe phẩy quạt, cúi đầu cười cười. Nàng tìm Ấn Hồng rồi cùng đi Chu phủ.

Liễu Ngọc Như tương đối thân quen với Chu phu nhân, nàng hàn huyên cùng Chu phu nhân vài câu thì được bà dẫn tới gặp tân nương tử.

Tân nương tử họ Tần, tên là Tần Uyển Chi. Vốn nhà nàng ấy ở Ti Châu cũng được coi là tiểu phú hộ, nhưng lúc Lương Vương hành binh tấn công Đông Đô, nhà bọn họ nằm trong chiến khu nên Tần gia bỏ lại tài sản để

chạy trốn đến U Châu. Bọn họ xui xẻo gặp chuyện ở Thương Châu, chỉ để lại một cô nương trải qua trăm cay ngàn đắng tới U Châu.

Nghe nói ngày nàng ấy đến U Châu trùng hợp là ngày Chu Diệp đi chờ Cổ Cửu Tư. Cô nương này từng nhìn qua tranh vẽ Chu Diệp, thấy hảnh cười ngựa liền nhào ra chặn trước ngựa. May mắn kỹ năng cưỡi ngựa của Chu Diệp xuất sắc, không thì cô nương này đã về tuổi vàng chứ chẳng còn êm đẹp ngồi đây.

“Nó tóm lấy Tiểu Diệp rồi hỏi có quen biết nghĩa tử Chu Diệp của Chu Cao Lăng đại nhân không. Chu Diệp trả lời xong thì nó đưa ra tín vật, xưng tên, rồi hôn mê bất tỉnh.”

Chu phu nhân vô cùng cảm khái, “Hai người này cũng coi như là nhân duyên trời định.”

“Phu nhân nói phải,” Liễu Ngọc Như nói. Nàng trộm nhìn qua bức rèm châu, thị nữ đang đội mũ phượng cho Tần Uyển Chi.

Là một giai nhân đẹp dịu dàng nhưng chắc vì lớn lên ở phương Bắc nên so với Liễu Ngọc Như thì có thêm vài phần kiên cường rõ rệt.

Nếu nói Liễu Ngọc Như là cây liễu phương Nam yếu mềm động lòng người, thì Tần Uyển Chi chính là cây bách hứng lấy gió cát phương Bắc; đáng người nàng ấy vô cùng rắn rỏi.

Thấy Liễu Ngọc Như nhìn mãi không thôi, Chu phu nhân cười nói, “Hiện giờ còn rảnh rồi, nếu thích nó thì cứ đến nói vài câu.”

Liễu Ngọc Như ưng thuận. Nàng biết Chu phu nhân muốn nàng bầu bạn với Tần Uyển Chi bèn đứng dậy đi vào gian trong.

Tần Uyển Chi đã chuẩn bị xong, chỉ chờ Chu Diệp tới rước dâu. Liễu Ngọc Như ngồi xuống, đôi mắt đánh giá Tần Uyển Chi. Tần Uyển Chi

ngẩng đầu nhìn nàng, gật đầu chào hỏi, “Vị này là Cố thiếu phu nhân?”

“Tỷ biết ta?” Liễu Ngọc Như mỉm cười.

Tần Uyển Chi gật gù, “Chu phu nhân từng nói với ta, bà khen ngợi muội rất nhiều. Bà còn nói Cố đại nhân là bạn tốt của Chu Diệp, dặn ta hãy thường xuyên ghé thăm.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn cười, cảm thấy Tần Uyển Chi đúng là người thành thật. Nàng nhẹ nhàng nói, “Phải, Chu đại nhân thân thiết với phu quân ta, sau này tỷ có thể thường xuyên ghé thăm ta. Ta mở cửa tiệm chuyên bán sơn phẩm cao thơm, hôm nay đại hôn, biết tỷ bận rộn nên đã sai người trực tiếp mang tới phủ.”

Liễu Ngọc Như hơi ngượng ngùng, “Đều là đồ trong tiệm, tỷ đừng ghét bỏ.”

Lời này khiến Tần Uyển Chi cười. Nàng dĩ nhiên biết Hoa Dung là cửa hàng gì, cũng biết Liễu Ngọc Như đưa là đồ tốt. Nàng xấu hổ nói, “Để muội phải tốn kém rồi.”

Liễu Ngọc Như lắc đầu, có chủ đề liên hệ nói chuyện. Các cô nương khi ở cạnh nhau thì nói tới nói lui cũng sẽ đề cập đến phu quân. Tần Uyển Chi dường như hơi thẹn thùng, nàng ấy cẩn thận hỏi, “Chu công tử...là người thế nào?”

“Tỷ đã gặp rồi mà?” Liễu Ngọc Như phe phẩy quạt, nghi hoặc hỏi lại.

Tần Uyển Chi lắc đầu, nhỏ giọng đáp, “Hắn tuân theo lễ nghi, hai ta chỉ trao đổi vài ba câu thôi.”

Nói rồi nàng ngưỡng mộ bảo, “Không giống muội, trước ngày thành hôn đã gặp mặt Cố đại nhân.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Khi thuận miệng kể chuyện giữa nàng và Cố Cửu Tư cho Tần Uyển Chi nghe, nàng đâu ngờ bản thân sẽ được hâm mộ đến vậy.

Nàng nhớ rõ ngày biết mình phải thành hôn với Cố Cửu Tư, nàng còn muốn chết quách cho xong. Thế mà giờ lại có người hâm mộ nàng, nàng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Nàng bất giác nhẹ giọng và ấm áp nói, “Chu công tử tốt vô cùng, tỷ sẽ mau chóng biết thôi.”

Trong lúc hai người nói chuyện, bên ngoài truyền đến thanh âm cãi cọ ồn ào. Hỉ nương[1] vào phòng, vội vàng thúc giục, “Người đâu, mau mau thu xếp. Nữ quyến theo ta đóng kín cửa, đừng để bọn họ dễ dàng tiến vào.”

Liễu Ngọc Như chưa kịp phản ứng đã bị đoàn người lôi kéo như bắt đi lính. Tới cổng chính, nàng đứng cùng các cô nương khác, nghe Cố Cửu Tư đứng bên ngoài lớn tiếng hô, “Có câu đố gì thì nói mau, không chúng ta xông vào đấy!”

Liễu Ngọc Như nghe thấy giọng Cố Cửu Tư liền cười. Cô nương bên cạnh bắt đầu lật sách, đầu tiên là hỏi thơ ca, vừa nói câu trước thì Cố Cửu Tư ở bên ngoài đã đáp câu sau.

Đến đố chữ, mới hỏi phần đầu chưa nói phần kết, Cố Cửu Tư đã đoán được đáp án.

Liễu Ngọc Như thấy các nàng chẳng ai làm khó được Cố Cửu Tư thì không khỏi thở dài.

Cố Cửu Tư vốn sở hữu trí nhớ cực tốt, dùng học thuộc lòng đánh đố thì khó mà đánh bại hẳn. Dương Châu còn mê giải đố, những câu đố ở Vọng Đô thuộc hàng cũ rích ở Dương Châu, nên càng chả gây khó dễ nổi cho hẳn.

Cố Cửu Tư liên tiếp đối đáp trôi chảy mấy vấn đề được hỏi. Các cô nương nhìn nhau; nếu mở cổng thì quá dễ dàng, không mở thì lại chẳng có lý do.

Cố Cửu Tư đắc ý cực kỳ, hân hửng chí nói, “Chịu thua chưa? Chịu thua thì mau mở cổng, đừng lãng phí thời gian.”

Liễu Ngọc Như cười cười, nàng bước ra từ trong đám người, nhã nhặn nói, “Đến lượt ta.”

Cố Cửu Tư đứng ngoài cổng, vừa nghe thấy thanh âm hòa nhã mang theo ý cười, lòng hân tức khắc căng thẳng. Mọi người xung quanh đều thấy lạ, một đồng liêu đi theo hân bèn hỏi, “Cố đại nhân, có chuyện gì vậy?”

Thẩm Minh đứng cạnh cười nhạo, “Phu nhân nhà hân ra tay.”

Lời này khiến tất cả mọi người bật cười, mặt Cố Cửu Tư hơi ửng đỏ, hân vội nói, “Nàng lợi hại lắm.”

Liễu Ngọc Như đứng ở cổng, mở miệng thông báo, “Lang quân hãy lắng nghe đề bài.”

Cố Cửu Tư lập tức đứng thẳng người, trong đầu suy đoán Liễu Ngọc Như rất nhạy cảm với mấy con số nên đảm bảo nàng sẽ ra đề số học.

Quả nhiên, Liễu Ngọc Như lên tiếng, “Hôm nay xe ngựa xuất phát từ hướng đông, trên xe có ba con gà mái. Xe đi về hướng tây, đi được mười dặm gặp thôn thứ nhất, năm dặm gặp thôn thứ hai, thêm mười dặm lại gặp thôn thứ ba, năm dặm nữa gặp thôn thứ tư, cứ tiếp tục như thế. Mỗi lần dừng chân ở một thôn đều đi mua gia cầm. Thôn thứ nhất mua ba con gà, ba con vịt, ba con ngỗng; thôn thứ hai mua ba con ngỗng, năm con gà, ba con ngan; thôn thứ ba mua hai con ngỗng, mười con gà, hai con bồ câu; thôn thứ tư mua hai con gà, hai con ngỗng, năm con vịt; thôn thứ năm mua năm

con vịt, ba con ngỗng, mười con gà; thôn thứ sáu mua năm con gà, năm con vịt, mười con ngỗng...”

Cố Cửu Tư vừa nghe đề vừa nhanh chóng dựa theo ký ức tính toán xem có bao nhiêu gà vịt ngỗng. Chờ hẵn tính xong, Liễu Ngọc Như dừng một chút rồi đột nhiên hỏi, “Xin hỏi lang quân, đến khi có hai mươi con gà thì xe ngựa đã đi được bao xa?”

Cố Cửu Tư: ...

“Sao không hỏi có bao nhiêu gà vịt ngỗng!”

Chu Diệp sững sốt một giây rồi thảng thốt. Nữ tử ở trong đều cười ồ lên, Liễu Ngọc Như phe phẩy quạt, “Ta đâu nói mình muốn hỏi cái này.”

Cố Cửu Tư im lặng, hăn bảo Chu Diệp, “Chu đại ca, huynh tránh ra một bên đi.”

Chu Diệp mơ hồ lùi một bước, mọi người thấy vẻ mặt Cố Cửu Tư điềm tĩnh, hăn bình thản nói, “Ta có cách.”

Liễu Ngọc Như đứng gần cổng, nàng ngẩng đầu nhìn mặt trời. Thấy bên ngoài lặng im như tờ, nàng cất cao giọng, “Lang quân nghĩ ra chưa? Chưa nghĩ ra thì giải đề tiếp theo nhé.”

Vừa dứt lời, mọi người liền thấy cổng lớn bị người đá văng. Liễu Ngọc Như chôn chân tại chỗ, chưa kịp phản ứng đã bị người nhào tới vác lên vai rồi chạy một mạch vào trong!

“Chu huynh, mau lên!”

Cố Cửu Tư hét lớn, người đón dâu tức khắc xông vào.

Liễu Ngọc Như giận dữ tóm lấy Cố Cửu Tư, “Cố Cửu Tư!”

Cố Cửu Tư quay đầu nhìn khuôn mặt tức thở của Liễu Ngọc Như, hăn thấy người này đáng yêu quá chừng. Hăn giấu nàng vào một góc, mắt quan sát xung quanh âm ỉ hỗn loạn; Chu Diệp học theo Cố Cửu Tư đi vào đoạt người.

“Cố Cửu Tư, người...”

Liễu Ngọc Như chưa nói xong, Cố Cửu Tư nâng tay áo rộng lên và dùng nó che kín hai người. Hăn ấn nàng trên tường rồi cúi đầu hôn một cái.

“Đừng phá đám.”

Cố Cửu Tư nói xong câu này liền thấy Chu Diệp khiêng người từ trong phòng ra. Chu Diệp hô lớn, “Cửu Tư, đi thôi!”

Cố Cửu Tư đáp lại, hăn dặn Liễu Ngọc Như, “Chờ ta về nhà.”

Sau đấy nhanh chân chạy đi.

Xung quanh gà bay chó sủa, mọi người đều đuổi theo Chu Diệp và Cố Cửu Tư, chỉ mình Liễu Ngọc Như bình tĩnh đứng tại chỗ dùng quạt tròn che mặt.

Tên khốn này...

Liễu Ngọc Như nghiêng rằng, mặt đỏ tim đập nhanh, hoàn toàn chả dám gặp ai vào lúc này.

Ấn Hồng tìm mãi mới thấy Liễu Ngọc Như, nàng ấy mù mờ hỏi, “Phu nhân, ngài đứng đây làm gì, còn dùng quạt che mặt nữa?”

Liễu Ngọc Như nhắm mắt không đáp trả. Hồi lâu sau, nàng chậm rãi buông quạt tròn, thở hắt ra, “Tĩnh tâm suy nghĩ.”

Dứt lời, nàng dẫn Ấn Hồng ra ngoài, “Đi dự tiệc thôi.”

Ấn Hồng đi sau nàng, đầu óc cứ lùng bùng. Nàng ấy nhìn thế nào cũng không thấy Liễu Ngọc Như có dáng vẻ của người tỉnh tâm suy nghĩ.

Song nàng ấy chỉ là nha hoàn nên chẳng thể nhiều lời, chỉ biết theo chân Liễu Ngọc Như dự tiệc.

Liễu Ngọc Như trước hết đi xem lễ bái đường. Bây giờ Cố Cửu Tư rảnh tay nên hẵn đứng cạnh nàng. Toàn bộ đại sảnh đều yên lặng, chỉ có tiếng xướng của người chứng hôn. Liễu Ngọc Như lén nhéo hẵn, Cố Cửu Tư vừa dỗi theo Chu Diệp bái đường vừa cầm tay nàng, nhỏ giọng nói, “Ngoan nào.”

Hẵn vừa thốt câu “ngoan nào”, Liễu Ngọc Như liền đỏ mặt rồi đứng im. Bản thân nàng cũng chẳng biết mình sao lại thế.

Nàng cùng Cố Cửu Tư xem xong lễ thì hẵn lập tức bị lôi kéo đi nơi khác. Hẵn đã thương lượng với Chu Diệp, hôm nay hẵn sẽ uống rượu thay Chu Diệp.

Thế nên Liễu Ngọc Như dùng cơm cùng các phu nhân. Cố Cửu Tư uống say không biết trời trăng mây đất, cãi cọ ồn ào, khiến nàng hơi bức mình. Đúng lúc đấy, Ấn Hồng bưng đĩa mật lên, thì thào với nàng, “Phu nhân, vừa rồi cô gia dặn ta mang đĩa mật cho ngài, để ngài đừng nghĩ rằng ngài ấy không biết phu nhân đang giận.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn bật cười.

Nàng hết giận trong nháy mắt, tay vân vê đĩa mật, ăn vào cũng cảm thấy ngọt ngào.

Tiệc tùng xong, Liễu Ngọc Như cũng xem náo nhiệt đến cuối, hạ nhân rót cuộc đưa Cố Cửu Tư về.

Hắn uống say bí tỉ, phải nhờ người đỡ. Liễu Ngọc Như thấy vậy thì chịu thua, nàng đỡ Cổ Cửu Tư lên xe ngựa, nhỏ nhẹ bảo, “Uống thì không sao, nhưng uống nhiều vậy làm gì?”

“Ta cao hứng.”

Cổ Cửu Tư mơ màng đáp. Hắn đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như, thấy nàng cúi đầu lau tay cho hắn. Đột nhiên, hắn nở nụ cười.

Hắn duỗi tay ôm nàng, cọ cọ vào vai nàng, sung sướng nói, “Ngọc Như.”

“Hừm?” Liễu Ngọc Như biết hắn say nên không để ý lắm.

Ngay sau đó, nàng nghe hắn nói, “Chúng ta thành thân, ta thật cao hứng.”

Chú thích

[1] Người săn sóc nàng dâu trong lễ cưới ngày xưa.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 60: Liễu Ngọc Như Ta Chính Là Người Như Vậy

Liễu Ngọc Như nhìn hẩn ngớ ngẩn như vậy tức khắc mềm lòng.

“Người say rồi.” Nàng cười nói, “Hai ta đã thành thân từ lâu.”

“Không phải,” Cố Cửu Tư lắc đầu nguầy nguậy, “chưa thành thân. Không tính.”

Hẩn mệt mỏi dựa vào Liễu Ngọc Như, lặp lại lời phủ nhận, “Lúc ấy lão già ép buộc ta, chúng ta chưa thành thân.”

Liễu Ngọc Như thở dài.

Ngày bọn họ thành thân, có ai mà không bị ép buộc?

Chính nàng khi báai đường còn nghĩ giá đây là ác mộng thì tốt. Tỉnh mộng rồi nàng vẫn đường hoàng làm Liễu tiểu thư, sau đó toại nguyện gả cho Diệp Thế An mà nàng luôn giữ trong lòng.

Cũng may trời xui đất khiến nàng lại gả cho người này.

Nàng chẳng biết gả cho Diệp Thế An thì có tốt hơn không nhưng dựa theo quy củ Diệp gia, nàng sợ mình chỉ có thể ở tại hậu trạch Diệp gia mà ngoan ngoãn khai chi tán điệp[1] và thay trưởng phu xử lý thỏa đáng hậu trạch. Đi theo Cố Cửu Tư dẫn đến sự thay đổi rất lớn song thật khó hiểu khi nàng chả hối hận chút nào.

Nàng dựa sát người vào Cố Cửu Tư, dịu dàng nói, “Dù bị ép buộc hay không thì hai ta cũng đã thành thân, ta sẽ sống cùng người cả đời.”

“Ta không muốn...”

Ngữ điệu của Cố Cửu Tư mập mờ, Liễu Ngọc Như ngẩn người, lòng nhói đau.

Chẳng lẽ đến tận hôm nay hắn vẫn nghĩ tới chuyện sớm muộn gì cũng đường ai nấy đi?

Liễu Ngọc Như nhất thời rối loạn, nhưng Cố Cửu Tư chợt nói, “Ta muốn cưới nàng.”

Hắn lẩm bẩm, “Ta muốn làm lại lần nữa... Tự tay hạ sát, ôm nàng đến kiêu hoa, bãi đường cùng nàng, vén lên khăn voan, uống chén rượu giao bôi... May mắn chúng ta đều còn sống... Ta muốn sống cùng nàng cả đời, kiếp sau, kiếp sau nữa.”

Mười ngón tay của hai người đan vào nhau, Cố Cửu Tư dựa đầu lên trán nàng. Nói nhiều như vậy dường như làm hắn kiệt sức, hắn thoáng ngừng lại rồi nói tiếp, “Ngọc Như.”

“Ta thương nàng,” hắn nghiêm túc bảo, “ta sẽ thương nàng, cưng chiều nàng, mãi mãi tốt với nàng. Nàng đừng bỏ ta.”

“Ta sẽ không bỏ người.” Lòng Liễu Ngọc Như mềm nhũn, nàng thì thầm, “Người yên tâm đi.”

“Ta sẽ tốt với nàng,” hắn lặp đi lặp lại, “để nàng biết tốt thật sự là thế nào.”

Liễu Ngọc Như bật cười. Xe ngựa chậm chậm khởi hành, nàng nghe Cố Cửu Tư thủ thỉ kế hoạch vĩ đại làm thế nào để tốt với nàng.

Nàng dìu hắn vào nhà, đỡ hắn lên giường, lau người cho hắn. Hoàn tất mọi việc thì nàng mới nghỉ ngơi.

Cố Cửu Tư vẫn nói không ngừng, chờ Liễu Ngọc Như lên giường, hần liền kéo lấy nàng. Trông hần mệt nhọc nhưng vẫn kiên trì nói, “Ta biết... nàng không phải người có thể sống tại hậu trạch. Lòng nàng có hoài bão... Nàng sẽ đi thật nhiều nơi, kiếm thật nhiều tiền, nàng không thích làm Cố phu nhân...”

Liễu Ngọc Như ngẩn ra, nàng đang định phủ nhận đã nghe Cố Cửu Tư bảo, “Ta không thèm để ý...”

“Ta có thể làm Liễu tướng công, nàng muốn làm gì thì cứ làm. Nàng muốn kiếm tiền, ta giúp nàng kiếm... Nàng muốn ra ngoài, ta sai người bảo vệ nàng... Ngọc Như,” hần chặt vật nắm tay nàng, “ta không phải Cố Cửu Tư,” giọng hần khàn khàn, “nhưng nàng hãy làm Liễu Ngọc Như.”

Liễu Ngọc Như lặng lẽ nghe, nàng bỗng cảm thấy khốn khổ.

Nàng nghe thấy tiếng khóc nức nở trong lời hần nói, làm sao nàng có thể không hiểu ý hần.

Hần ước mơ làm hiệp sỹ bác ái, cưỡi ngựa đập hoa. Hần sống hùng hổ lẫn kiêu ngạo mười tám năm ở Dương Châu, song hiện tại bất chấp là an nguy quốc gia hay thù nhà cũng đều ép hần nhanh chóng trưởng thành. Hần chưa từng than khổ, cũng chưa từng bảo mình không cam lòng; gia đình yêu cầu hần gánh vác thì hần sẽ đứng lên gánh vác. Nhưng từ tận đáy lòng, hần luôn nhớ sự ngông cuồng thời niên thiếu.

Hần không thể làm nên hần muốn nàng làm được.

Hần nói sủng nàng yêu nàng là muốn cho riêng nàng một mảnh trời đất, để nàng tự do thực hiện hết thấy những gì mình muốn mà chả cần nhẫn nhịn.

Chẳng phải vì đây cũng là điều hần khao khát nhất sao?

Liều Ngọc Như cảm thấy chua xót, nàng nhìn khuôn mặt là sự kết hợp giữa thiếu niên và thanh niên kia mà không khỏi ôm chặt hẳn.

“Cửu Tư,” nàng thốt nên, thanh âm trầm lặng, “người là Cố Cửu Tư của đời ta.”

Cố Cửu Tư vất vả giữ lấy nàng, hơi thở hẳn phảng phất mùi rượu. Liều Ngọc Như nghe tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài, nàng nhìn người trước mặt rồi nghiêng người và dùng môi mình chạm nhẹ vào môi hẳn.

Cố Cửu Tư mở to mắt. Cô nương ngay trước mặt hẳn có hàng lông mi lay động, hẳn không thể phân biệt đây là mơ hay thực, hẳn thì thào, “Ngọc Như...”

Khoảnh khắc hẳn mở miệng, đầu lưỡi nhẹ nhàng chạm vào môi đối phương. Hai người đều run rẩy, thân mình Liều Ngọc Như cứng đờ.

Hai người bất động, Cố Cửu Tư hình như cũng hoảng sợ. Lát sau, Liều Ngọc Như lùi lại theo bản năng nhưng nàng mới thoáng cử động đã bị Cố Cửu Tư ôm eo.

Cảm xúc kéo dài trong một cái chớp mắt kia làm hẳn khiếp sợ, đồng thời lại khiến hẳn say đắm. Lần đầu tiên hẳn có trải nghiệm như vậy.

Hắn ôm nàng, đôi tay dần dùng sức. Đầu hẳn cúi xuống cọ nàng, miệng cứ lẩm bẩm tên nàng, “Ngọc Như.”

Từng tiếng kêu đều làm thân mình Liều Ngọc Như mềm nhũn, lúc này nàng mới cảm nhận được đôi môi hẳn. Hẳn đang run rẩy, còn nàng lại cứng đờ. Nàng cảm thấy Cố Cửu Tư mơn trớn môi nàng trong giây lát rồi thận trọng dùng đầu lưỡi thăm dò.

Đầu óc hẳn vừa tỉnh táo lại vừa mê mang, hương vị của rượu trên đầu lưỡi hẳn thấm vào trong miệng Liều Ngọc Như. Vị ngọt phảng phất của

rượu, cảm xúc ướt át trơn trượt mê hoặc hai con người trẻ tuổi.

Cố Cửu Tư nhin không được xoay người đề lên Liễu Ngọc Như.

Ngoài cửa sổ, mưa đêm rơi trên hoa hải đường khiến nó khẽ lay động trong màn mưa. Cành lá mảnh khảnh bị gập cong, phô bày dáng vẻ tràn ngập tình ý.

Cố Cửu Tư ngăm nhìn đôi mắt ngấn nước của Liễu Ngọc Như; cái liếc mắt của nàng như có như không sự giận dữ, hăn không thể không bật cười.

“Được cái liếc mắt này của nàng,” giọng hăn khản đặc, “có đi địa ngục Vô Gian cũng đáng.”

“Ta không cần người đến địa ngục Vô Gian,” Liễu Ngọc Như ôm lấy cổ hăn, nàng đỏ mặt thì thầm, “ta muốn người mãi mãi ở bên ta.”

Cố Cửu Tư hơi hoảng hốt. Hăn nhìn người nằm dưới thân, nghen ngào giây lát rồi đáp, “Được.”

Giây phút ấy, dù hăn vẫn còn say và lúng túng, nhưng hăn lại hiểu rõ.

Đời này, nếu hăn từ bỏ Liễu Ngọc Như thì hăn chẳng muốn ai nữa.

Đã quen biết một cô nương như vậy thì tìm người tốt giống nàng ở nơi đâu? Dẫu là người tốt chẳng nữa, liệu có mang trái tim như nàng?

Hăn cúi đầu ngậm lấy môi nàng.

Động tác hăn vừa dịu dàng vừa tinh tế. Hăn có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại chẳng nói thành lời, cũng không biết bày tỏ ra sao. Hăn chỉ cảm thấy mỗi lần chạm vào nàng, mỗi một nụ hôn, mỗi một cái ôm dường như đều lặng lẽ truyền đạt tình cảm khó giải thích của hăn.

Hai người quần quít đến đêm khuya. Khi mưa tạnh, bọn họ mới mở màn ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau Cố Cửu Tư tỉnh lại, đập vào mắt hắn là giường chiếu lộn xộn, quần áo của Liễu Ngọc Như đang ngủ cạnh hắn cũng nhăn nhúm.

Đầu óc Cố Cửu Tư ngừng hoạt động trong thoáng chốc, thế rồi hắn sợ tới mức lùi về sau và lăn xuống giường.

Liễu Ngọc Như lờ mờ mở mắt. Nàng chống tay ngồi dậy, áo nàng theo đà trượt xuống, lộ ra đầu vai trắng nõn thon thả.

Ánh mắt Cố Cửu Tư không tự chủ được mà nhìn chăm chăm vai nàng. Liễu Ngọc Như ngáp, “Sao lang quân lại té thế kia?”

“Ta... Ta...”

Cố Cửu Tư nỗ lực không bỏ chạy, Mộc Nam và Ân Hồng ở bên ngoài nghe thấy tiếng của hai người thì biết bọn họ đã dậy bèn chuẩn bị tiến vào. Cố Cửu Tư rống lên, “Đừng vào!”

Tiếng rống của hắn làm tất cả mọi người sững sờ, Liễu Ngọc Như cũng tỉnh táo hơn chút đỉnh.

Cố Cửu Tư cẩn thận xem xét Liễu Ngọc Như vài lần, giờ hắn mới xác nhận quần áo nàng tuy nhăn nhúm nhưng còn y nguyên.

Trong đầu Cố Cửu Tư hiện ra vài ký ức đứt đoạn, mặt hắn đỏ bừng. Hắn nghiền ngẫm thật kỹ, khẳng định không có gì xảy ra mới thả lỏng người. Hắn quay đầu đi, gian nan nói, “Ta... Ta...”

“Đêm qua lang quân say.” Liễu Ngọc Như biết Cố Cửu Tư muốn nói gì, nàng cúi đầu, đỏ mặt mà nhỏ giọng lên tiếng.

Cố Cửu Tư vội vàng gật đầu, “Đúng đúng đúng, ta say.”

Nói xong lời này, hai người tức khắc trầm mặc, không ai hé miệng.

Cố Cửu Tư nhìn Liễu Ngọc Như chống tay ngồi trên giường, trông nàng hơi bối rối; mặt nàng đỏ, mắt cứ nhìn ra ngoài cửa sổ. Cố Cửu Tư mãi mới dần hoàn hồn, hăn đột nhiên cảm thấy đây không phải chuyện xấu.

Rượu khiến lá gan to hơn, hăn chẳng qua tiến về trước một bước mà thôi.

Hăn khẽ tăng hăng rồi đứng dậy, vừa nhìn Liễu Ngọc Như vừa hỏi, “Nàng...nàng không giận chứ?”

Liễu Ngọc Như cúi xuống, lắc đầu. Cố Cửu Tư cố gắng nhớ lại hôm qua mình nói gì, hăn ngồi cạnh Liễu Ngọc Như, cúi đầu bảo, “Nàng không giận là tốt rồi... Hai ta là phu thê, có nhiều chuyện chỉ là vấn đề thời gian.”

Liễu Ngọc Như lí nhí đáp lại, mặt đỏ bừng.

Cố Cửu Tư cắn răng, hăn xoay người ôm Liễu Ngọc Như vào lòng.

Liễu Ngọc Như nuốt tiếng kêu sợ hãi vào bụng vì sợ người bên ngoài nghe thấy. Cố Cửu Tư ôm nàng, cảm nhận được nàng chỉ đang then thủng mới bình tĩnh hơn. Hăn từ tốn nói, “Hôm qua là ta càn rỡ, nhưng lời ta nói đều thật lòng. Đây cũng là chuyện ta muốn làm.”

“Ừm.” Liễu Ngọc Như xấu hổ, nhỏ giọng đáp, “Ta biết.”

“Ngọc Như,” hăn ôm nàng, nghiêm túc nói, “tuy chúng ta đã thành hôn nhưng ta không muốn đây là lý do chúng ta ở bên nhau. Chúng ta cứ tiến từng bước một, nếu sự hấp tấp của ta xúc phạm nàng hay khiến nàng khó chịu thì hãy nói với ta, ta sẽ sửa, được không?”

“Sao lại là xúc phạm?” Liễu Ngọc Như thì thầm, “Lang quân muốn làm gì cũng được.”

Cố Cửu Tư nghe vậy bèn nhẹ nhàng cười, “Ta làm mà nàng không vui thì lại ghi hận. Tưởng ta không biết nàng vốn là kẻ lừa đảo à?”

“Làm gì có...”

Liễu Ngọc Như cuống quýt phủ nhận, Cố Cửu Tư cười thành tiếng nhưng không nói gì thêm để phản bác mà chỉ bảo, “Rồi rồi, nàng không phải kẻ lừa đảo. Nàng chỉ không biết chính mình muốn gì, được chưa?”

“Ta...”

“Ngọc Như,” Cố Cửu Tư vẫn ôm nàng, chân thành nói, “nàng không cần giải thích, cũng chẳng cần nhiều lời. Có những chuyện không thể nói nên lời, chỉ cần trong lòng chúng ta hiểu rõ là được.”

Liễu Ngọc Như im lặng, Cố Cửu Tư ôn hòa nói tiếp, “Ta biết trước kia nàng sống thế nào, nàng gặt được chính mình trong chốc lát nhưng không gặt được cả đời. Ta không vội, hai ta cứ sống tốt bên nhau, nàng mãi mãi là Cố phu nhân. Có điều, mỗi khi chúng ta tiến thêm một bước thì hãy để tình cảm hai ta sâu nặng hơn một chút, được không?”

Liễu Ngọc Như chỉ gật đầu mà không nói gì. Cố Cửu Tư vuốt tóc nàng rồi mới cười gọi người vào.

Mọi người nhìn đôi tiểu phu thê thì mím môi nín cười, không ai hó hê gì mà chỉ giúp hai người rửa mặt.

Liễu Ngọc Như thấy hình ảnh Cố Cửu Tư mặc quan bào phản chiếu trên gương, nàng cup mắt xuống. Khi Cố Cửu Tư vừa định bước ra khỏi cửa, nàng đột ngột gọi, “Cửu Tư.”

Cố Cửu Tư dừng bước chân, ngay sau đó hần nghe Liễu Ngọc Như nói, “Ta đi mua lương thực thay người.”

Cố Cửu Tư ngăn người. Nàng đứng dậy, dùng ánh mắt chân thành nhìn Cố Cửu Tư, “Người không cần tiếp tục thu gom nợ U Châu, cứ giao cho ta số tiền người hiện có, ta sẽ dùng nó làm vốn để mua bán. Khi ta trở về, dĩ nhiên sẽ mang theo chín mươi vạn thạch lương thực.”

Cố Cửu Tư ngơ ngác nhìn nàng, Liễu Ngọc Như mỉm cười.

“Không phải người nói muốn ta làm Liễu Ngọc Như sao?” Nét mặt nàng điềm tĩnh, “Nếu không nghĩ đến quy củ, không nghĩ đến người, thực chất Liễu Ngọc Như ta chính là người như vậy.”

Là người yêu tiền, yêu xông pha, dám nghĩ cách kiếm tám triệu lượng, và nguyện ý vì người yêu cùng sự nghiệp bản thân mà chẳng sợ mưa gió bốn ba ngàn dặm.

Chú thích

[1] Tương tự như “đâm chồi nảy lộc”, ý chỉ việc con đàn cháu đống, nối dõi tông đường.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 61: Sơn Cao Thủy Viễn Nhân Vị Hoàn, Tương Tư Phong Diệp Đan

Lời này khiến Cố Cửu Tư ngây người, hăn vội nói, “Tự ta sẽ có cách, nếu nàng vì ta...”

“Ta muốn làm không phải vì người.”

Liễu Ngọc Như ngồi xuống thương lượng với Cố Cửu Tư, “Trên thương trường chỉ nói chuyện làm ăn, nếu người không phải phu quân ta thì ta đã tới tận cửa đàm phán vụ buôn bán này từ lâu. Cố đại nhân,” Liễu Ngọc Như thành khẩn nhìn hăn, “hiện giờ người cầm nhiều tiền như vậy thì phải tìm người quản lý. Người rất am hiểu quan trường nhưng với chuyện kinh doanh lại chưa chắc có năng lực như vậy. Người mà người yên tâm sử dụng thì không đủ tài cán, người đủ tài cán thì người lại không yên tâm sử dụng. Vậy sao không trả tiền thuê ta để mọi người cùng kiếm tiền?”

Cố Cửu Tư lắng nghe, hăn nhìn Liễu Ngọc Như mang vẻ mặt nghiêm túc đứng trước hăn. Lát sau, hăn khẽ bật cười, “Nàng muốn bao nhiêu?”

“Người đưa tiền vốn, ta sẽ lấy mười phần trăm lợi nhuận.”

“Nếu lỗ thì sao?”

“Nếu lỗ,” Liễu Ngọc Như trịnh trọng đáp, “lỗ bao nhiêu ta bù bấy nhiêu. Đến lúc đó mà không đủ tiền thì dùng cả đời bù.”

Cố Cửu Tư trầm mặc, sau một hồi, hăn gượng cười, “Liễu Ngọc Như, không ai buôn bán như nàng cả. Chẳng ai dám bảo đảm mình sẽ kiếm lời

được, nàng thật ngốc khi lập quân lệnh trạng[1] như vậy.”

“Ta đâu phải với ai cũng ngốc,” Liễu Ngọc Như mỉm cười, “chỉ vì người là tướng công của ta, người phải phụ trách vấn đề tiền nong này, ta sẽ thu xếp đường ra cho người.”

Cố Cửu Tư nghe đến đây thì khóe miệng chẳng nhin được mà cong lên. Song hần ho nhẹ một tiếng, “Nếu đã là tướng công của nàng thì ta phải quản lý chuyện này từ góc độ cá nhân. Ta không ngăn cản nàng ra ngoài, nhưng nàng cần nói rõ với ta nàng sẽ làm thế nào, kế hoạch ra sao, hành trình cụ thể. Ta phải chắc chắn nàng sẽ không sao thì mới để nàng đi.”

“Ngọc Như,” hần giơ tay vuốt tóc nàng, dịu dàng nói, “nàng đừng nghĩ ta đang giám sát nàng. Riêng vấn đề này ta sẽ không nhượng bộ.”

“Sao ta có thể cảm thấy người đang giám sát ta.” Liễu Ngọc Như cười cười, “Giao cho ta nhiều tiền như vậy, nếu ta là kẻ mạng mình còn chẳng bảo vệ nổi thì sao người yên tâm được?”

“Người đi huyện nha trước đi,” Liễu Ngọc Như sửa sang trang phục cho hần, “ta sẽ viết bản kế hoạch chi tiết cho người. Người không cần để ý ta là phu nhân của người; nếu thấy biện pháp này thỏa đáng thì giao tiền để ta làm, ngược lại thì thôi.”

Cố Cửu Tư cười đáp ứng, “Vậy ta đi trước đây.”

Hai người nói xong, Cố Cửu Tư một mình ra cửa.

Trên đường đi, Mộc Nam theo sau hần. Mộc Nam nhân lúc không có Liễu Ngọc Như liền bắt an hỏi, “Công tử, ngài định để thiếu phu nhân đơn độc ra ngoài hành sự thật à?”

“Không thì biết làm sao?” Cố Cửu Tư bất lực đáp, “Chẳng lẽ lại ngăn cản nàng?”

“Thiếu phu nhân là nữ tử...” Mộc Nam dẫn đo nói, “suy cho cùng, ngài ấy một thân một mình bôn ba bên ngoài hình như vẫn không ổn lắm?”

“Nếu nàng có thể thu xếp ổn thỏa, ta sẽ không ngăn cản. Nếu không thu xếp ổn thỏa, ta tất nhiên sẽ can ngăn. Nhưng nàng vẫn là một cá nhân độc lập,” Cố Cửu Tư liếc nhìn Mộc Nam, “người nói xem, nếu mọi người đều nói con đường người chọn khó đi và buộc người dừng bước thì người sẽ làm gì?”

“Hễ ai ép buộc ta,” Cố Cửu Tư chân thành nói, “thì dù là phụ mẫu, ta cũng không chấp nhận được. Ta thà không nhận thiện ý của bọn họ chứ chẳng muốn chịu đựng bị kiểm chế mọi lúc mọi nơi.”

“Lỡ phu nhân không có kế hoạch thích đáng nhưng vẫn khẳng khẳng muốn đi thì sao?”

Mộc Nam dò hỏi, Cố Cửu Tư cười chua chát.

“Ta có thể làm gì chứ?” Hắn thở dài, “Chỉ biết nghĩ cách để đi cùng nàng.”

May thay, Liễu Ngọc Như xuất sắc vượt quá dự đoán của bọn họ.

Liễu Ngọc Như suy nghĩ mấy đêm liền, rốt cuộc cũng kỹ lưỡng vạch ra toàn bộ hành trình và giao cho Cố Cửu Tư.

Nàng tỉ mỉ hỏi thăm tình huống hiện tại ở các châu, liệt kê hết những thành trì sẽ ghé qua, dựa theo tình trạng thành trì mà chuẩn bị đội ngũ hộ vệ.

Nàng thậm chí tính toán sẽ hao tổn chi phí thế nào, cộng thêm phương thức mua bán lương thực ra sao, còn phân tích cả vấn đề lời lãi. Cố Cửu Tư đọc mà không khỏi cảm khái; thật ra hắn chẳng ngờ Liễu Ngọc Như có thể làm tốt đến thế.

Đường nàng chọn đều tránh hết các khu vực nguy hiểm, chỉ để lại những thành trì đã tạm thời ổn định và có đường sá tương đối an toàn. Những hộ vệ nàng thuê cũng đủ giải quyết các nguy cơ mà nàng có thể nghĩ tới.

Biện pháp mua lương thực của nàng cũng độc đáo, Cổ Cửu Tư chưa từng nghĩ ra phương pháp như vậy.

Trong quá trình mua bán nợ U Châu, Liễu Ngọc Như tăng thêm hiểu biết về thị trường; nàng dần hiểu vài nguyên tắc cơ bản của nó. Nếu có người thu mua số lượng lớn nợ U Châu dẫn đến hàng hóa ít và giá cả tăng thì mọi người sẽ liều mạng mua nợ U Châu, nâng cao giá trị món nợ hơn. Nếu có người bán ra số lượng lớn nợ U Châu, trong thành trì cũng xuất hiện đa dạng hàng hóa thì giá cả đương nhiên sẽ tụt giảm.

“Cảm giác” của mọi người trước một món hàng chính là yếu tố quyết định cho sự dao động giá cả.

Nên trong kế hoạch của Liễu Ngọc Như, đầu tiên nàng sẽ tới một thành trì nhỏ và nó phải thỏa mãn ba yêu cầu:

Thứ nhất, không lớn không nhỏ, vừa đủ để bọn họ kiểm soát kim ngạch;

Thứ hai, giá lương thực ở mức trung bình hoặc thậm chí là thấp, tuyệt đối không ở mức cao;

Thứ ba, quyền lực của chính phủ thấp, không can thiệp thị trường quá mức.

Sau đó Liễu Ngọc Như sẽ mua hết lương thực trong một ngày mà không cần hỏi giá, đồng thời bày tỏ ý định muốn mua nữa. Tiếp theo, mọi người bắt đầu mua lương thực để bán giá cao cho Liễu Ngọc Như. Đến khi mọi người ở khắp nơi dần mua sắm lẫn tích trữ lương thực, Liễu Ngọc Như lại chậm rãi đưa số lương thực ban đầu vào thị trường, hưởng lấy giá cả chênh lệch giữa thấp mua cao bán. Lúc này giá lương thực sẽ từng bước giảm

xuống, chờ tới hồi nó chạm mức trung bình hay thấp thì nàng mua lại khoảng sáu mươi đến bảy mươi phần trăm lương thực trên thị trường.

Cố Cửu Tư hiểu thủ đoạn này của Liễu Ngọc Như tương tự cách những phú thương trong thành đầu cơ tích trữ nợ U Châu. Trước tiên là nâng giá rồi âm thầm bán đi, sau khi giá cả hạ xuống lại tiếp tục mua vào.

“Thế này thì nàng nên mang theo lương thực từ Vọng Đô,” Cố Cửu Tư vừa xem xét biện pháp của Liễu Ngọc Như vừa cân nhắc, “lúc giá lương thực hạ xuống mức trung bình, nàng bỏ thêm vào năm vạn thạch, giá cả tất nhiên sẽ sụt giảm nữa. Sau đấy nàng mua lại toàn bộ có phải tốt hơn không?”

“Không được.” Liễu Ngọc Như quyết đoán lắc đầu, “Hành động ấy quá lộ liễu, nhất định sẽ tới tai quan phủ. Sở dĩ sau khi điều chỉnh giá cả xong ta chỉ mua sáu, bảy mươi phần trăm lương thực là vì không muốn trong thời gian ngắn cuộc sống của dân chúng bị ảnh hưởng bởi phi vụ mua bán này. Làm theo cách kia thì quan phủ sẽ cho rằng đây là hiện tượng bình thường khi chiến loạn nên sẽ không chú ý lắm.”

Cố Cửu Tư gật đầu. Nói mấy câu thôi hắn đã hiểu Liễu Ngọc Như suy nghĩ vấn đề này chu toàn hơn hắn nhiều.

Hắn không thể thông thạo kinh doanh bằng Liễu Ngọc Như, vì vậy hắn đành xem danh sách hộ vệ và hậu cần mà Liễu Ngọc Như tuyển chọn. Do dự một lát, hắn rốt cuộc mở miệng, “Nàng hãy mang theo Thẩm Minh, ta cũng sẽ mượn vài người từ chỗ Chu đại ca để tuyệt đối không có sơ sót nào.”

Liễu Ngọc Như đồng ý, với chuyện bảo vệ mạng sống thì càng cẩn thận càng tốt.

“Tới Dương Châu,” Cố Cửu Tư châm chước nói, “nàng đừng tự ra mặt mà cứ để người khác làm thay.”

“Ta hiểu,” Liễu Ngọc Như gật đầu.

Đêm hôm ấy, Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư ngủ cạnh nhau, hăn thức trắng đêm. Liễu Ngọc Như thấy hăn trằn trọc bèn xoay người ôm hăn từ đằng sau, “Sao chưa ngủ?”

“Ta đang nghĩ,” Cố Cửu Tư mở to mắt, mãi hăn mới chịu nói, “ta sẽ đi với nàng.”

Lời này vừa vào tai, Liễu Ngọc Như không nhin cười được, “Người đi với ta thì ai làm quan?”

“Ta sẽ nghĩ cách.” Cố Cửu Tư suy tư, “Để ta đi gặp Phạm đại nhân...”

“Cửu Tư,” thanh âm Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng cất lên, “sau này ta muốn đi rất nhiều nơi.”

“Trong buôn bán, điều quan trọng nhất thực chất là sự chênh lệch giá trị giữa các địa phương. Hương liệu Ba Tư chỉ là món đồ bình thường ở Ba Tư nhưng đến Đông Đô lại có giá ngàn vàng. Nếu ta tiếp tục kinh doanh, dăm năm sẽ ngày càng lớn và không thể ngồi yên ở nhà. Người có thể đi cùng ta lần này nhưng còn lần kế tiếp thì sao? Và lần sau đó nữa? Người còn việc phải làm,” Liễu Ngọc Như đặt tay lên lưng hăn mà khuyên nhủ, “người mới đi những bước đầu tiên ở quan trường, được Phạm Hiên tán thưởng, đừng để thất bại trong gang tấc vì việc nhà cửa. Người mà muốn theo cùng thì ta sẽ không đi.”

Nghe Liễu Ngọc Như bảo không đi, Cố Cửu Tư liền trầm mặc. Lát sau, hăn chỉ biết thở dài, “Thôi, cứ làm theo ý nàng.”

Hôm sau Cố Cửu Tư tiễn Liễu Ngọc Như rời thành. Hăn nói chỉ đưa đến cổng thành nhưng sau lại đi cùng nàng thêm một dặm. Rốt cuộc hăn đi một dặm rồi lại một dặm, được mười dặm thì Liễu Ngọc Như không thể không

xốc lên màn xe và nói với Cố Cửu Tư, “Thôi, người mau trở về, đừng đi theo nữa.”

Cố Cửu Tư ngấn người, hẩn cúi gằm đầu, “Ừ.”

Liễu Ngọc Như thấy dáng vẻ hồn bay phách lạc của Cố Cửu Tư liền nhất thời yếu lòng. Chính nàng cũng chẳng hiểu sao người này trước giờ ngông cuồng và nhậy nhót từng bừng nhưng hôm nay lại thành kẻ không thể sống cách xa nàng.

Nàng thở dài rồi nhìn một lượt xung quanh mới vẫy vẫy tay với Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư đưa người lại gần, trước mặt mọi người, Liễu Ngọc Như ôm lấy khuôn mặt hẩn rồi nhẹ nhàng hôn và dặn, “Nếu nhớ ta thì cứ viết thư.”

Dứt lời, nàng nhanh chóng trở lại xe ngựa, tay buông mạnh, miệng ra vẻ trầm tĩnh nói, “Được rồi, đi thôi.”

Cố Cửu Tư cười ngựa, mắt dõi theo thương đội dần mất dạng. Hẩn nhìn hồi lâu mới trở về nhà.

Lúc dùng cơm tối, Tô Uyển và Giang Nhu phát hiện Liễu Ngọc Như vắng mặt liền thấy kỳ quái. Tô Uyển thận trọng hỏi, “Ngọc Như đâu?”

Bây giờ Cố Cửu Tư mới mở miệng, “À, con quên nói với mọi người là sắp tới Ngọc Như sẽ không về nhà.”

“Các con cãi nhau?” Động tác của Giang Nhu thoáng dừng lại.

Cố Cửu Tư lắc đầu, “Triều đình có vài việc muốn Ngọc Như làm, nàng tự mình đi trước.”

Cố Cửu Tư rút ra từ trong ngực một phong thư đưa cho Giang Nhu, “Ngọc Như nhờ con đưa cho người, nàng bảo trong thời gian nàng đi vắng,

phiền người để tâm cửa tiệm giùm nàng.”

“Triều đình muốn nó làm gì?” Giang Nhu bất mãn cau mày, “Loạn lạc như vậy, một cô nương có thể làm gì?”

Nguồn:

“Người không phải cũng là nữ nhân à?” Cố Cửu Tư vô thức phản bác. Giang Nhu sững sốt, bà nghe nhi tử hùng hồn nói, “Người khác có thể làm thì sao nàng không thể? Vô lý.”

“Đứa nhỏ này,” Giang Nhu không khỏi cười, “có cô vợ nhỏ là quên nương luôn, lúc trước chả biết ai khóc lóc âm ỉ không muốn cưới.”

“Hồi nhỏ con không hiểu chuyện,” vẻ mặt Cố Cửu Tư hết sức thản nhiên, “trưởng thành rồi mới biết cái gì tốt, chẳng lẽ vậy không được?”

Cố Cửu Tư vẫy vẫy tay, đứng dậy bảo, “Thôi, con không thể nói rõ với mọi người. Tóm lại, Ngọc Như vẫn bình an, mọi người hãy yên tâm.”

Nói xong, hắn xoay người về phòng.

Hắn ngồi trong thư phòng, căn phòng lạnh lẽo chỉ có mình hắn, còn hắn thì cứ ngồi đực mặt miết. Mộc Nam bưng canh tiến vào, hắn nhìn thấy bộ dạng Cố Cửu Tư bèn cười, “Công tử nghĩ gì mà thất thần vậy?”

Cố Cửu Tư nghe thế liền hoàn hồn, hắn lắc đầu, “Ta không sao.”

Nói rồi hắn bắt đầu lục lọi đi tìm giấy. Mộc Nam khó hiểu hỏi, “Công tử đang tìm gì?”

“Lúc trước chúng ta từng mua một xấp giấy in hoa đào đúng không?”

“Vâng.” Mộc Nam lấy giấy từ trong ngăn tủ ra đưa cho hắn. Thấy Cố Cửu Tư cầm giấy trở về vị trí cũ, hắn hồ nghi nhìn, “Đại nhân muốn viết

thư?”

“Ừ.”

Mộc Nam nghe hẳn đáp, mù mờ hỏi tiếp, “Gửi...phu nhân?”

“Ừ.”

Cố Cửu Tư nghiêm túc viết thư, Mộc Nam trầm mặc giây lát mới từ tốn nhắc, “Công tử, thiếu phu nhân hôm nay mới xuất phát mà?”

Ngòi bút Cố Cửu Tư dừng lại một chút, cứ như bị người nhìn trộm tâm sự.

Hắn nhin không được mà ngẩng đầu trừng mắt với Mộc Nam, giận dữ nói, “Người lắm mồm ghê!”

Phong thư này được viết ngày Liễu Ngọc Như rời đi và đến tay nàng khi nàng ngủ lại đêm đầu tại thành trì thứ nhất.

Nơi Liễu Ngọc Như đặt chân tới đầu tiên là thành Vu ở Thương Châu.

Trong trí nhớ nàng, Thương Châu trước kia là bãi cát vàng kéo dài, đất đai khô nứt. Nhưng thành Vu – châu phủ của Thương Châu – khác hẳn với trí nhớ của nàng.

Thành Vu được xây rất lớn, tường thành cao, xung quanh đều là đồng bằng mênh mông với cỏ cây xanh mướt; tương đối giống Vọng Đô.

Thẩm Minh quen thuộc Thương Châu hơn nàng, nên thương đội bọn họ theo chân hẳn tiến vào Thương Châu.

Cố Cửu Tư chuẩn bị sẵn giấy tờ tùy thân giả cho Liễu Ngọc Như. Hiện tại hẳn làm huyện lệnh ở Vọng Đô, tuy chỉ là quan nhỏ bát phẩm nhưng vẫn là quan nên làm giả giấy tờ dễ như trở bàn tay.

Liều Ngọc Như và nhóm người Thẩm Minh cầm giấy tờ giả vào thành, sau đấy tìm khách điểm nghỉ ngơi. Liều Ngọc Như vừa vào thành liền bắt đầu suy xét giá cả hàng hóa, quan sát trang phục và lời nói của mọi người.

Với Liều Ngọc Như mà nói, những người qua đường này thật ra đều là bạc mọc chân; trong lòng Liều Ngọc Như đánh giá xem mỗi người giá trị bao nhiêu.

Ăn mặc, cử chỉ, nói năng phần lớn sẽ tiết lộ thói quen sinh hoạt của một người. Đã biết thói quen sinh hoạt thì đương nhiên sẽ đoán được trình độ thu nhập của đối phương.

Mọi người đều cảm thấy Liều Ngọc Như trời sinh nhạy cảm với các con số.

Ai cũng biết cao bán thấp mua sẽ kiếm tiền nhưng việc khó nhất là xác định khi nào cao bán, khi nào thấp mua.

Lúc đối mặt vấn đề này, Liều Ngọc Như cứ như sở hữu khả năng tiên tri; nàng có thể phỏng đoán giá cả thích hợp nhất. Mọi người nghĩ đây là trùng hợp, nhưng Liều Ngọc Như dần dà phát hiện chuyện này liên quan tới việc nàng từ nhỏ đã thích quan sát sắc mặt người khác và chú ý xung quanh.

Biện pháp ước lượng giá cả của nàng căn bản dựa vào việc lấy chi tiết nhỏ để ghép thành bức tranh lớn. Không ai học được khả năng này nên nàng đành tự mình đi một chuyến.

Nàng đi dò hỏi tới tận đêm, khi về phòng thì người đưa thư do Cố Cửu Tư phái tới cũng vừa đến.

Liều Ngọc Như hơi kinh ngạc khi nhận thư của Cố Cửu Tư, nàng nghĩ có chuyện xảy ra nên thư mới cấp tốc đến như thế. Nàng vội vàng mở thư ra xem, ngay trang đầu là câu:

Bao giờ nàng về?

Nàng nhìn ngày viết thì nhận ra là cùng ngày xuất phát của nàng. Tức nghĩa, nàng vừa bước chân ra khỏi thành, Cố Cửu Tư liền bắt đầu suy nghĩ chuyện nàng trở về.

Nàng nửa cười nửa mỉa lật sang trang thứ hai. Trên trang giấy là nét chữ chỉ có thể xem như đúng quy củ chứ không được tính là đẹp của Cố Cửu Tư:

Thiên trọng sơn, vạn trọng sơn, sơn cao thủy viễn nhân vị hoàn, tương tư phong điệp đan[2].

Chú thích

[1] Ngày xưa, có trường hợp các vị tướng lĩnh trước giờ ra trận phải lập quân lệnh trạng: nếu xuất binh mà bại trận thì sẽ chịu xử trảm, có khi còn bị tru di tam tộc. Tương tự như Liễu Ngọc Như quyết tâm mang lời về, nếu lỡ thì dùng cả đời bù.

[2] Ngàn dãy núi, vạn dãy núi, núi cao sông dài người chưa về, ôi rừng phong tương tư ứa đỏ. Câu này phóng tác từ bài thơ Trường Tương Tư Kỳ I của Đặng Túc (cũng có nguồn bảo là của Lý Dục), một vị quan thanh liêm thời nhà Tống. Câu thơ nguyên gốc là: Nhất trùng sơn, lưỡng trùng sơn, sơn viễn thiên cao yên thủy hàn, tương tư phong điệp đan. Dịch nghĩa: Một dãy núi, hai dãy núi, núi xa trời cao nước mây buồn, ôi rừng phong tương tư ứa đỏ.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 62: Nàng Có Nhớ Ta Không? Không, Nàng Rất Vui Sống

Liễu Ngọc Như đọc thư mà bật cười. Lúc đọc câu đầu tiên nàng còn nghĩ Cổ Cửu Tư quả nhiên vẫn chất phác, có khi phải mời lão sư dạy thơ ca cho hẳn không thì lúc biểu đạt tình cảm cũng chỉ biết nói huych toẹt:

Ta nhớ nàng.

Ta thật cao hứng.

Ha ha ha ha ha ha.

Cứ thế này sợ về sau hẳn lên vị trí cao hơn sẽ bị coi thường. May trang thứ hai còn biết nói lời nho nhã, cũng có chút giọng điệu của người đọc sách.

Liễu Ngọc Như vừa đọc thư vừa ngẫm nghĩ, nàng quyết định làm xong nhiệm vụ này sẽ đề xuất với Cổ Cửu Tư.

Dừng chân tại thành Vu, ngày thứ nhất dùng để tìm hiểu tin tức. Nàng ghé thăm hầu hết cửa hàng lương thực và son phấn ở đây; cửa hàng son phấn đa phần bán sản phẩm của Hoa Dung, giá cả thì cao thấp đủ cả, thật giả cũng lẫn lộn.

Liễu Ngọc Như mất một ngày để thăm dò thành Vu từ gốc tới ngọn. Giá lương thực bình thường, không dao động quá lớn, song cửa hàng son phấn lại vàng thau lẫn lộn. Có cửa hàng Tạ thị rất uy tín tại thành Vu, giá cả và phong cách trang trí của họ bám sát Hoa Dung; hơn nữa sản phẩm đều là

hàng thật. Liễu Ngọc Như đã hỏi qua, hàng do lão bản của bọn họ đích thân mang từ Vọng Đô về nên giá cao hơn nhiều.

Liễu Ngọc Như căn bản đã nghĩ ra giải pháp.

Nàng chủ yếu tới đây mua lương thực, thứ yếu là làm rõ tình hình tiêu thụ sản phẩm của Hoa Dung ở các nơi, để xem địa phương ấy có thích hợp cho việc áp dụng phương pháp đại lý không. Muốn biết thích hợp hay không thì nàng ở địa phương đó chọn người phù hợp cho đại lý; sau khi trở về Vọng Đô, nàng sẽ cùng mọi người đi đàm phán. Vì vậy nàng không ra mặt nói chuyện với Tạ thị, lúc đã nắm rõ tình hình thì nàng quay lại khách điểm ngay.

Ngày thứ hai, Liễu Ngọc Như giao phó người trong thương đội giả thành thương nhân đến các cửa hàng lớn ở thành Vu mua lương thực. Tốc độ phải nhanh, đồng thời cần hàm ý muốn mua nhiều hơn.

Thu xếp xong xuôi, Liễu Ngọc Như vừa ngồi uống trà trong quán vừa hỏi thăm tin tức xung quanh.

Đêm xuống, mọi người đã mua được ba ngàn thạch lương thực. Các thương gia cũng đáp ứng sẽ điều động lương thực từ nơi khác đến.

Liễu Ngọc Như im lặng nhìn khung cảnh bên ngoài. Thấm Minh liếc Liễu Ngọc Như một cái, hắn không kèm được mà hỏi, “Người nhìn gì đấy?”

“Nửa năm trước,” Liễu Ngọc Như quay đầu lại cười, từ tốn nói, “ta từng đến Thương Châu.”

Thấm Minh gật đầu, “Ta đã nghe kể về chuyện này.”

“Khi ấy khắp nơi đều là lưu dân.” Liễu Ngọc Như thở dài, “Ta và Cửu Tư bị nhốt ngoài cổng thành, thậm chí còn chứng kiến mọi người giết kẻ

lầm tiền và trẻ con. Hiện giờ thành Vu cũng có lưu dân nhưng người nhìn xem, cùng là Thương Châu mà phú thương thành Vu có thể phân phối lương thực tới bán cho chúng ta.”

“Nên ta mới bảo,” mặt Thẩm Minh lạnh tanh, “nên giết sạch những phú thương và cầu quan cầu kết với nhau làm chuyện xấu.”

“Thẩm Minh,” Liễu Ngọc Như lắc đầu, “người nếu vì thù hận của một cá nhân thì dĩ nhiên làm vậy là đủ thỏa mãn. Nhưng nếu người nghĩ tới một nhóm người, hay hơn nữa là một quốc gia, vậy người phải leo lên vị trí thật cao. Người nghĩ Cổ Cửu Tư thích làm quan ư?”

Liễu Ngọc Như cười cay đắng, “Chẳng phải vì hân muốn nhiều người được sống tốt hơn sao?”

Thẩm Minh lặng thinh. Thời gian qua, càng hiểu biết đôi vợ chồng này hân càng rõ ràng bản thân từng quá thành kiến với rất nhiều người.

Nhưng hân chẳng nói gì, Liễu Ngọc Như uống ngụm trà, bình thản bảo, “Mai tiếp tục mua lương thực.”

Mỗi ngày Liễu Ngọc Như đều cho người ra ngoài mua lương thực với giá ngày càng cao. Bất kể giá cả leo thang thế nào, Liễu Ngọc Như đều thu mua hết.

Chưa đầy bốn ngày, trong thành bỗng dậy lên cơn sóng mua lương thực; nhà nhà tới khắp nơi thu lương thực rồi đến đây đổi bạc. Lúc này Liễu Ngọc Như lại sai người mang tiền tới tiền trang ở địa phương, dùng một phần tiền để thế chấp.

Liễu Ngọc Như không cần thịt, cũng chẳng cần món ăn, chỉ cần ngô và bột mì. Vì thế trong thời gian ngắn, giá cả của hai sản phẩm khác biệt này đắt hơn những đồ ăn khác. Chẳng mấy chốc, người thành Vu nghe tin liền lập tức hành động, bắt đầu kinh doanh lương thực.

Lương thực thiếu, giá cả dĩ nhiên nước lên thì thuyền lên. Đa số mọi người không hiểu sao buôn bán lương thực lại phát triển như vậy, nhưng có hiểu thì dầu chả bán cho Liễu Ngọc Như cũng sẽ có người trong thành mua với giá cao. Vì vậy, tất cả đều yên tâm mà mạnh dạn thu mua lương thực.

Liễu Ngọc Như thừa dịp sức mạnh mua lương thực của mọi người tăng cao, lạng lẽ đem lương thực đã mua tung nhỏ giọt nhiều lần vào thị trường.

Mọi người dần phát hiện số lượng lương thực tăng lên, nhưng rất nhiều người vẫn điên cuồng mua trữ hàng.

Liễu Ngọc Như tính toán thời gian rồi nói với thương đội, “Tạm thời không thu lương thực nữa. Cứ để yên đấy.”

Liễu Ngọc Như dừng việc mua lương thực. Nhiều người vì muốn kiếm khăm mà thu mua số lượng lớn, hiện giờ số lương thực này trước mắt không có nơi để tiêu thụ. Là người buôn bán, khi hàng hóa ngừng lưu động tất nhiên sẽ luống cuống.

Có người bắt đầu hạ giá bán lương thực, giá lương thực nhanh chóng tụt giảm; toàn bộ những người thu mua lương thực trong thành đều sợ hãi. Liễu Ngọc Như quan sát giá cả ngày một giảm, thậm chí còn thấp hơn lúc họ mới vào thành Vu. Lúc này Vân Vân tới dò hỏi ý Liễu Ngọc Như, “Phu nhân, đến lúc ra tay chưa?”

Liễu Ngọc Như nhìn sắc mặt người bên ngoài, nàng nhấp ngụm trà, “Hôm nay mua ba ngàn thạch trước.”

Số lượng Liễu Ngọc Như mua luôn ít hơn số lượng bán ra hàng ngày.

Chả ai biết Liễu Ngọc Như tính toán giá cả thế nào, mỗi ngày nàng chỉ dạo chơi qua lại giữa quán trà quán rượu, bộ dạng thoát trông như không thèm quan tâm mấy việc buôn bán này.

Mọi người quan sát giá lương thực ngày một thấp hơn thì đều hoảng hốt, Vân Vân nhìn không được bèn nói, “Phu nhân, giá lương thực mà xuống nữa thì sợ quan phủ sẽ vào cuộc.”

Liễu Ngọc Như nhìn mọi người rồi gật gù, “Chờ thêm một ngày đi.”

Ban đêm Liễu Ngọc Như trở về xem sổ sách, nàng tính lời lãi từ số tiền cho vay trước đó, hiện giờ hẳn đã đạt mức sai ngạch[1] cực hạn của một thương nhân.

Quả nhiên, hôm sau trong thành xuất hiện người bán lương thực tại chỗ, cũng có người đề nghị tiền trang dùng lương thực gán nợ.

Liễu Ngọc Như để Thẩm Minh tới tiền trang thông báo rằng có thể dùng lương thực gán nợ cho số tiền từ tay nàng xuất ra.

Nàng đề xuất cái giá cao hơn một chút so với mặt bằng chung trong thành.

Liễu Ngọc Như lại phái người ra ngoài thu mua lương thực. Do giá cả tụt giảm nên hiện tại những người tích trữ lương thực đã bắt đầu bán tháo. Liễu Ngọc Như không mua hết, mỗi nhà chỉ mua một nửa. Trong một ngày, nàng mua đủ số lượng nhắm tới ở thành Vu.

Nàng không trì hoãn mà sai người lập tức mang lương thực rời thành rồi cấp tốc đưa về Vọng Đô.

Ở thành Vu nàng mua mười lăm vạn thạch, Liễu Ngọc Như tính khoảng cách thì thấy nếu chọn đường bộ sẽ hao tổn rất nhiều lương thực. Thành Vu tương đối gần biển, nàng quyết đoán dùng đường thủy vận chuyển lương thực về cho Cố Cửu Tư.

Lúc sắp xếp hàng hóa để vận chuyển, Ân Hồng nhắc Liễu Ngọc Như, “Phu nhân, cô gia gửi thư thì ngài cũng nên hồi đáp.”

Liễu Ngọc Như mất một đêm kiểm kê lương thực nên đầu óc hơi lơ đãng. Nghe Ấn Hồng nói mới nhớ ra bèn vội vã dặn dò, “Nhấn đại nhân rằng đừng quá nhớ nhung ta, chuyến đi này tốn nhiều thời gian, hấn nên tập làm quen dần. Ngoài ra, bảo đại nhân nhớ kỹ là ta đã hỏi thăm tin tức, Lương Vương canh phòng nghiêm ngặt nên không đánh nhanh thắng nhanh được, hấn cần sớm chuẩn bị cho năm sau.”

Nghe đến đây, Thẩm Minh ghen cười. Ấn Hồng gượng gạo khuyên nhủ, “Phu nhân, nói thêm vài câu nữa đi.”

Liễu Ngọc Như nghĩ ngợi, nàng chợt nhớ một chuyện, “À, tìm sư phụ giúp đại nhân rèn chữ đi. Chữ của hấn đúng quy củ nhưng vẫn khó coi quá, đừng nghĩ làm quan là có thể đọc sách hơi hợt.”

Ấn Hồng: ... webtruyenonline

Thẩm Minh cười sặc sụa.

Vân Vân bất lực hoàn toàn.

Liễu Ngọc Như cũng không quan tâm người khác nghĩ gì, nàng vẫy tay cho người lui xuống. Sau đấy nàng bước lên một chiếc xe ngựa rồi nói với xa phu, “Thời gian eo hẹp, hãy mau chóng xuất phát.”

Nói xong liền đánh một giấc.

Số lương thực mang theo lời nhấn của Liễu Ngọc Như mất nửa tháng vượt qua núi cao biển rộng để đến Vọng Đô.

Cố Cửu Tư biết lương thực tới tức nghĩa tin của Liễu Ngọc Như cũng tới. Từ sáng sớm hấn đã đích thân đi nghênh đón, Hoàng Long và Hồ Tử theo sau vội nói, “Đại nhân chậm chân thôi, lương thực có chạy mất được đâu.”

Cố Cửu Tư chả hề để ý, hắt đi một mạch tới cổng huyện thành. Thấy lá cờ từ thương đội của Liễu Ngọc Như, hắt vọt tới chỗ người dẫn đầu rồi sốt ruột hỏi, “Trương thúc, tin đâu?”

Dẫn đầu thương đội là Trương thúc, vốn là gia phó của Cố gia; Liễu Ngọc Như kiếm được tiền liền tìm về những người theo Cố gia từ Dương Châu đến Vọng Đô. Trương thúc thấy bộ dạng cuống cuống của Cố Cửu Tư thì không khỏi cười, “Công tử đừng nóng vội. Lúc ấy bận rộn, thiếu phu nhân thu mua đủ lương thực liền bảo mau chóng rời thành Vu. Sau đó ngài ấy còn kiểm kê suốt đêm trước khi chúng ta rời đi nên chưa kịp viết.”

“Ngài không viết tin vậy chắc phải nhắn gì chứ?” Cố Cửu Tư cau mày, trông hơi mất hứng.

Trương thúc vội đáp, “Có nhắn, phu nhân dặn dò ba việc.”

“Nhắn gì?” Cố Cửu Tư sung sướng, mắt sáng rực, hắt nóng nảy hỏi, “Phu nhân nói nhớ ta à?”

“Không phải, phu nhân bảo chuyển đi này tốn nhiều thời gian, ngài đừng quá nhớ nhung ngài ấy, nên tập làm quen dần.”

Lời này khiến khuôn mặt tươi cười của Cố Cửu Tư cứng đờ. Hồ Tử và Hoàng Long đuổi kịp hắt, vừa lúc thấy Trương thúc thiếu nhạy cảm mà nói tiếp, “Phu nhân còn dặn, ngài ấy đã hỏi thăm tin tức, Lương Vương canh phòng nghiêm ngặt nên không đánh nhanh thắng nhanh được, ngài cần sớm chuẩn bị cho năm sau.”

“Còn gì nữa?” Cố Cửu Tư hết cười nổi, hắt nhú mày nhưng trong lòng vẫn ôm hy vọng.

Dặn dò ba việc thì chắc phải có một cái về hắt chứ?

“Cuối cùng phu nhân nói,” Trương thúc cười, “tìm sư phụ giúp ngài rèn chữ đi. Chữ của ngài đúng quy củ nhưng vẫn khó coi quá, đừng nghĩ làm quan là có thể đọc sách hời hợt.”

Mặt Cố Cửu Tư đen sì.

Hắn xụ mặt không nói câu nào, Trương thúc cảm khái, “Công tử, phu nhân thật lòng quan tâm ngài. Ra ngoài mà vẫn nhớ chuyện đọc sách của ngài, đúng là hiền thê khó gặp.”

Cố Cửu Tư giữ im lặng, hai tay hắn chấp lại trong tay áo, hắn nhìn thoáng qua thương đội sau lưng Trương thúc rồi lạnh nhạt bảo, “Trương thúc vất vả, trong nhà đã chuẩn bị tiệc đón gió tẩy trần[2] cho người. Ta còn việc phải làm ở phủ nên đi trước đây.”

Dứt lời, Cố Cửu Tư xoay người bỏ đi, nhìn qua có vẻ hơi tức giận.

Trương thúc sửng sốt, trong lòng chợt hoảng hốt. Ông vội vàng quay sang nhìn Mộc Nam, “Mộc Nam, công tử...”

“Không sao, không sao.” Mộc Nam xua xua tay, “Ngài đừng lo, chẳng liên quan gì đến ngài, công tử tự mình giận dỗi thôi.”

Nói xong, Mộc Nam đuổi theo Cố Cửu Tư và cười nói với hắn, “Công tử đừng vội bỏ đi, thương đội trở về nhanh như thế, ngài tốt xấu gì cũng nhắc phu nhân một tiếng.”

“Ta nhắc cho nàng làm gì?” Cố Cửu Tư phụng phịu, lạnh giọng bảo, “Nàng không nhớ ta thì sao ta phải nhớ nàng? Việc công cứ xử theo phép công.”

“Nàng ra ngoài một cái là chả hề nhớ thương ta.” Giọng điệu Cố Cửu Tư nhuốm đầy sự tủi thân. “Trong lòng nàng còn có trượng phu là ta sao?!”

Ngay lúc ấy, Liễu Ngọc Như ở châu phủ Thanh Châu bàn chuyện làm ăn với người khác. Nàng đang vừa uống trà vừa trò chuyện bông hắt xì một cái.

Thương nhân ngồi đối diện ngẩn người rồi hỏi, “Liễu lão bản không khỏe à?”

Liễu Ngọc Như ngượng ngừng đáp, “Không biết sao mũi ta tự nhiên thấy hơi ngứa.”

“Bông nhiên hắt xì như vậy thì sợ có người đang nhớ ngài.” Thương hộ kia cười nói, “Liễu lão bản ra ngoài kinh doanh, người trong nhà chắc vẫn luôn nhớ mong nhỉ?”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như mỉm cười.

Nàng chợt nhớ tới câu nói “bao giờ nàng về” giản dị của Cố Cửu Tư, lòng nàng trở nên mềm mại lẫn ôn hòa, thanh âm cũng bất giác nhẹ nhàng hơn.

“Phải,” nàng dịu dàng đáp, “vị kia nhà ta sợ rằng vẫn luôn nhớ mong ta.”

Lời tác giả

[Rạp hát nhỏ]

Cố Cửu Tư: Bà xã viết thư về, điên cuồng chạy đi nghênh đón!!

Hoàng Long: Đại nhân chạy chậm thôi!

Cố Cửu Tư (mắt trông mong): Trương thúc, Ngọc Như có nhớ ta không?

Trương thúc: Không, ngài ấy rất vui sướng.

Khuôn mặt Cố Cửu Tư từ tươi cười dần trở nên biến thái.

Chú thích

[1] Chênh lệch giữa nợ và có.

[2] Bữa tiệc chào mừng một người thân, người bạn từ xa trở về.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 63: Chuyện Cổ Gia Năm Ấy Là Do Một Tay Y Tính Kế

Cổ Cửu Tư mềm thì trách móc nhưng lúc thương đội chuẩn bị xuất phát, hẳn vẫn ngoan ngoãn giao một phong thư.

Phong thư này dày cộm, cầm rất nặng tay; lúc hẳn đưa cho thương đội thì mọi người đều cười. Cổ Cửu Tư xụ mặt, hẳn đã quen với việc đối mặt những nụ cười đầy ý tứ sâu xa của mọi người.

Khi Liễu Ngọc Như nhận được tin thì nàng vừa mới rời châu phủ Thanh Châu và đến một thành trì khác. Thanh Châu màu mỡ hơn Thương Châu nhiều, nàng đã gom góp xấp xỉ bốn mươi lăm vạn trong mục tiêu là chín mươi vạn.

Hiện tại Thương Châu mới thích ứng với việc lương thực giảm bớt và giá lương thực tăng lên. Nhưng mọi người không phát hiện những dây mơ rễ má đằng sau chuyện này; vài người thông minh thì ý thức được có người cố tình sắp đặt. Song với phần lớn mọi người, đây chẳng qua là do chiến loạn nên lương thực lại tăng giá.

Thanh Châu thậm chí còn chưa phát giác ra bất kỳ cái gì. Thoạt nhìn, Liễu Ngọc Như chỉ ngẫu nhiên ghé qua nơi này rồi ngẫu nhiên gặp phải giá lương thực lên xuống và sau đấy lại ngẫu nhiên rời đi.

Nàng chỉ là một lão bản muốn khai trương chi nhánh cửa hàng son phấn, chả ai ngờ giá lương thực hai châu Thanh – Thương dao động như vậy có liên quan đến một tiểu cô nương luôn cười dịu dàng và còn hay thẹn thùng.

Sự chú ý của mọi người đổ dồn vào chiến sự giữa U Châu và Lương Vương. Sau khi Phạm Hiên lãnh đạo tấn công Lương Vương, Tịnh Châu lẫn Lương Châu cũng có động thái xuất binh quấy rầy. Nhưng Lương Vương sớm nghĩ ra đối sách, ông ta tạm thời không tấn công ngay. Hai bên giằng co, Lương Vương lấy danh nghĩa hoàng đế viết Thảo Tặc Lệnh[1] chỉ trích Phạm Hiên, còn Phạm Hiên lưu loát sáng tác Thảo Lương Tặc Văn[2].

Văn chương của bài hịch này không bay bổng nhưng vẽ đối tình tế, khí thế hùng hồn, từ ngữ bén nhọn hay thậm chí là khắc nghiệt. Nghe nói lúc Lương Vương đọc được thì phun ra máu ở đại diện, chẳng biết vì phần nộ hay căng thẳng.

Vì mọi người quan tâm những chuyện đó nên Liễu Ngọc Như thỏa sức hành sự, nàng ngày nào cũng bận rộn tới tận đêm khuya.

Hôm nhận được thư, Liễu Ngọc Như đi trên đường cả ngày nên hơi mệt. Đầu óc ong ong khiến nàng chả muốn suy nghĩ gì hết, vì vậy nàng ngồi trên giường đọc thư của Cố Cửu Tư.

Thư lần này chín chắn chứ không ngả ngớn như trước.

Đầu tiên hãn kể bài hịch Thảo Lương Tặc Văn là do hãn viết, hãn nói mình vẫn chăm chỉ đọc sách nên nàng đừng lo.

Kế tiếp hãn kể chuyện trong nhà; Tô Uyển thế nào, Giang Nhu ra sao, cửa tiệm của nàng, còn nhắc đến cả Chu Diệp và Tần Uyển Chi.

Hãn tâm sự mình đang cải cách Vọng Đô, nào là chinh đồn du côn trong thành rồi bố trí ổn thỏa cho lưu dân. Hãn bảo đã cho khai khẩn rất nhiều đất hoang để lưu dân trồng trọt, và còn phát nhà cho từng người. Năm thứ nhất bọn họ sẽ giao bảy phần lương thực sản xuất được, sau đó giảm dần theo từng năm; đến năm thứ mười thì thuộc sở hữu của họ. Tiền sinh hoạt lẫn mua sắm thóc gạo của lưu dân năm thứ nhất trích từ nợ U Châu, sang năm

bọn họ bắt đầu giao nộp lương thực thì sẽ nộp lại cho nợ U Châu. Hãn đã tính toán nếu tiếp tục như vậy thì có thể hoàn trả đầy đủ nợ U Châu.

Hãn nói rất nhiều, phần lớn là việc công. Hãn cũng kể vài chi tiết như chính mình theo chân các nông dân đi khai hoang, lúc mùa may cuộc bị mọi người chê cười.

Hãn không ngờ trong nước bùn trồng lúa có loại côn trùng bám lên chân hãn hút máu, dọa hãn hét toáng lên.

Liễu Ngọc Như lặng lẽ đọc. Nàng cuộn tròn trên giường, từ những câu chữ của hãn nàng có thể phác họa ra dáng vẻ hãn khi làm những việc này.

Nàng nghĩ chắc hãn sẽ đen hơn, lại cao thêm, nói chuyện lẩn làm việc cũng điềm tĩnh hơn nhiều.

Nàng còn tưởng tượng ra được hình ảnh hãn cùng bá tánh trồng trọt ngoài ruộng, càng nghĩ càng cảm thấy nam nhân này được khắc sâu vào trái tim nàng.

Trong lúc đọc thư của hãn, nàng dần dà buồn ngủ, rốt cuộc cũng đọc đến dòng cuối cùng.

Ta đã giải quyết tiền lãi của nợ U Châu, nàng cũng đã thu mua được một nửa của chín mươi vạn thạch, phần còn lại ta có thể mua từ Bắc Lương. Nàng đừng quá lo lắng, hãy sớm trở về.

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Trong nháy mắt, đầu nàng đột ngột hiện lên một ý tưởng cực kỳ hoang đường.

Hãn gấp rút thu xếp cho lưu dân, dùng nợ U Châu kiếm tiền, bổ sung tiền lãi cho nợ U Châu, thậm chí đích thân giao dịch với Bắc Lương, phải chăng là vì...

Không muốn nàng quá lo lắng.

Hắn nghĩ nàng đi khắp nơi vì muốn thu mua lương thực và giải quyết vấn đề khẩn cấp cho hắn, vì thế hắn tự suy nghĩ giải pháp để nàng không cần lao tâm khổ trí.

Nàng chẳng biết ý tưởng này của mình chỉ là tưởng bở hay là thật, nhưng nàng vẫn cảm thấy sự ấm áp trào dâng khi nhìn những con chữ trên giấy.

Nàng nhịn không được mà ôm lá thư vào lòng, thở ra một hơi thật dài.

Cả đời này, đây là lần đầu tiên nàng gặp được người tốt với mình như vậy.

Lúc trước tốt với nàng chỉ có Tô Uyển. Có điều Tô Uyển là mẫu thân và bà có lòng nhưng quả thật hơi yếu đuối, căn bản chẳng giúp được gì nhiều cho nàng. Phần lớn vẫn là nàng giúp Tô Uyển, đội trời đạp đất vì bà.

Nàng quen làm chỗ dựa cho người khác, quen làm cây đại thụ che trời. Nhưng đây là người đầu tiên vì nàng mà nỗ lực che mưa chắn gió.

Nàng vô cùng cảm động. Trong đêm tối, nàng bỗng nhiên rất nhớ Cố Cửu Tư.

Nhưng hai người cách nhau trời nam biển bắc, nàng chỉ đành đứng dậy rồi ngồi xuống cạnh bàn. Nàng do dự thật lâu, nàng muốn viết gì đấy gửi hắn nhưng sợ đối phương nhìn thấu lòng mình và cảm thấy nàng quá thiếu kiềm chế lẫn phù phiếm.

Nàng cầm bút, cân nhắc mãi mới bắt đầu viết thư cho hắn.

Liễu Ngọc Như miêu tả từng chuyện nàng gặp được, tới hồi viết xong thì nàng phát hiện mình đã viết hết từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ.

Sáng hôm sau, nàng đưa thư cho thương đội đang chuẩn bị mang lương thực về. Trương thúc cầm thư mà ngây ngốc, thư Liễu Ngọc Như viết cũng là một xấp vừa dày vừa nặng.

Liễu Ngọc Như thấy Trương thúc kinh ngạc thì mặt ửng đỏ.

Nàng giả bộ bình tĩnh rồi quay đầu sang chỗ khác, vén tóc ra sau tai và ho nhẹ một tiếng, “Trương thúc, đi đường cẩn thận.”

Trương thúc phục hồi tinh thần, ông cười ha hả, “Thiếu phu nhân yên tâm, ta nhất định trao thư tận tay.”

Liễu Ngọc Như căn dặn thêm vài câu rồi thương đội mới trở về Vọng Đô.

Hai người dùng thương đội để trao đổi thư từ, cứ như vậy mùa thu chậm rãi trôi qua và mùa đông tới.

Liễu Ngọc Như tới Dương Châu vào tháng cuối cùng. Hiện tại nàng đã kiếm được tám mươi một vạn thạch lương thực trên chín mươi vạn, ngoài ra còn kiếm lời thêm năm mươi vạn lượng.

Dùng tám triệu làm tiền vốn, chưa đầy bốn tháng đã kiếm lời tám mươi một vạn thạch lương thực cùng năm mươi vạn lượng bạc trắng. Cả thương đội chứng kiến năng lực của nàng mà âm thầm cảm khái.

Liễu Ngọc Như tới Dương Châu, Ấn Hồng bất an nhìn cổng thành, nàng ấy cẩn thận lên tiếng, “Thiếu phu nhân, hiện giờ chúng ta đã thu gom gần đủ lương thực, hay là dừng lại rồi quay về?”

Liễu Ngọc Như lẳng lặng nhìn thành Dương Châu, nhìn nơi nàng đã sinh sống mười sáu năm. Nàng ngẫm nhìn hồi lâu, sau đó đáp lại, “Đã đến tận nơi mà không mang về bất kỳ thứ gì thì chẳng phải uổng phí một chuyến đi?”

“Huống hồ,” Liễu Ngọc Như bình thản cười, “lương thực chưa gom đủ mà.”

Liễu Ngọc Như lập tức kêu Thẩm Minh, “Thẩm Minh, đi thôi.”

Liễu Ngọc Như vào thành, lần này nàng hành động vô cùng thận trọng. Thân phận trên giấy tờ tùy thân giả của nàng là Liễu Tuyết; nàng hóa trang vết sẹo trên mặt, đội mũ có rèm và quan sát xung quanh.

Thương hộ thành Dương Châu rõ ràng đã biến hóa; trừ vài tiểu thương thì đa phần những cửa hàng kinh doanh lớn đều thay đổi lão bản. Cửa tiệm nhà nàng cũng đổi người. Nàng nhờ Thẩm Minh hỏi thăm mới biết sau khi Cổ gia chạy thoát, Liễu gia bị liên lụy nên giao nộp hết gia sản cho Vương Thiện Tuyền để nhật lại mạng. Sau đấy ông ta mang cả nhà rời khỏi Dương Châu, nhưng không ai biết bọn họ đi đâu.

Khi Liễu Ngọc Như nghe tin này, nàng thấy người đang gảy bàn tính trong cửa hàng vẫn là nhân viên phụ trách kế toán xưa kia của nhà nàng. Nàng thoáng do dự rồi để Thẩm Minh mua rượu ở tiệm đối diện và đem tặng người kia, sau đấy nàng dẫn Thẩm Minh đi.

Thẩm Minh thấy Liễu Ngọc Như đi khắp nơi trong thành bèn hỏi, “Người đang tìm gì vậy?”

“Vương Thiện Tuyền khác quan gia bình thường.” Liễu Ngọc Như điềm tĩnh đáp, “Người này không có ranh giới cuối cùng, thủ đoạn độc ác, chúng ta cần sớm phòng ngừa. Việc đầu tiên cần làm ở Dương Châu là lên kế hoạch chạy trốn.”

Nàng dừng lại trước sòng bạc Tam Đức, giờ cầm về phía Thẩm Minh, “Người vào trong đặt một trăm lượng bạc lên bàn rồi nói muốn đánh cược với lão bản. Bọn họ sẽ dẫn người đến hậu viện, lúc đó người hãy nói chủ nhân của mình muốn gặp ông ta, nhắc ông ta tới tửu lầu bên cạnh tìm ta.”

Thẩm Minh ngần người, “Người chạy tới đây để đánh bạc?”

Liễu Ngọc Như hơi ngán ngẩm mà dùng quạt đập Thẩm Minh, nàng bất mãn nói, “Đi đi.”

Thẩm Minh bữu môi rồi bước vào trong.

Liễu Ngọc Như tới từa lâu ở đối diện bao trọn một gian phòng rồi ngồi cạnh cửa sổ và yên lặng dõi theo bên ngoài sông bạc.

Chẳng mấy chốc, ngoài sông bạc ầm ĩ cả lên. Một chiếc xe ngựa dừng ở cửa, rất nhiều người bu quanh nó mà kêu, “Lạc công tử.”

Nàng dựa theo tiếng ồn nhìn về phía xe ngựa. Một bàn tay đặt lên tay người hầu, sau đấy một nam nhân sở hữu dung mạo hết sức nho nhã bước ra khỏi xe ngựa.

Y mặc áo choàng xanh da trời, ngũ quan vô cùng đẹp đẽ và tuấn tú. Miệng y mỉm cười, tay cầm quạt giấy. Nhìn tổng thể thì y giống một thư sinh bình thường, nhưng trong ánh mắt lại ẩn hiện thứ tà khí khó nói thành lời; có thể nào cũng không thể xem y chỉ là “thư sinh” đơn thuần.

Người bên cạnh ân cần hầu hạ y, đối phương mang vẻ mặt lười biếng mà đi vào trong. Lúc tới cửa, y chợt dừng bước rồi quay lại nhìn về phía Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như giật mình bởi sự nhạy bén của người này, song nàng chẳng trốn tránh. Nàng vô tư dựa cột ngắm nhìn khung cảnh quanh mình, tựa như tiểu thư nhà nào đang đi du lịch.

Đối phương chăm chú nhìn nàng. Mất một lúc lâu, y nghiêm mặt xoay người sang chỗ khác, dùng vẻ mặt không hào hứng lắm bước vào sông bạc.

Sau khi người này vào sòng bạc, Liễu Ngọc Như bảo Ấn Hồng dẫn tiểu nhị đến để hỏi thăm, “Người có biết vị Lạc công tử nào trong thành không?”

Tiểu nhị nghe vậy liền cười, “Lạc công tử tên là Lạc Tử Thương, là phụ tá của Tiết độ sứ Vương đại nhân. Hiện giờ có ai không biết y quản lý hết nửa thành Dương Châu?”

Liễu Ngọc Như hơi kinh ngạc nhưng nàng lập tức hiểu rõ. Một người tuổi trẻ như vậy có thể lặng yên trở thành tâm phúc hàng đầu dưới trướng Vương Thiện Tuyên và tiếp quản một nửa Dương Châu thì tuyệt đối chẳng phải kẻ đầu đường xó chợ. Nàng tức khắc hỏi thăm tin tức về Lạc Tử Thương từ tiểu nhị.

Nhưng Lạc Tử Thương xuất hiện đột ngột, mọi người chỉ biết y tới đây sau ngày Cố gia suy sụp. Chính y thay Vương gia rửa sạch toàn bộ thương gia thành Dương Châu. Y ở Dương Châu nói một không hai, y nói gì Vương Thiện Tuyên nghe nấy. Nhưng Lạc Tử Thương từ nơi nào đến, trước kia làm gì, quê quán ở đâu, mọi người hoàn toàn chả hay biết.

Tâm trạng Liễu Ngọc Như nặng nề, trực giác mách bảo nàng Lạc Tử Thương có liên quan chặt chẽ đến việc của Cố gia.

Nàng giữ lại tiểu nhị để thăm dò thêm về tình hình cơ bản ở Dương Châu. Đúng lúc này, Thẩm Minh dẫn Dương Long Tư tới.

Dương Long Tư quan sát Liễu Ngọc Như. Nữ tử này mặc áo dài xanh nước biển, đội mũ có rèm, thấy không rõ khuôn mặt đáng người, chỉ ước chừng là một nữ tử có chiều cao trung bình và rất mảnh khảnh.

Ông ta gật đầu với Liễu Ngọc Như, “Liễu tiểu thư.”

Liễu Ngọc Như giơ tay, nàng cố tình hạ thấp thanh âm để cung kính nói với Dương Long Tư, “Dương tiên sinh, mời.”

Dương Long Tư ngồi đối diện Liễu Ngọc Như, ông ta đi thẳng vào vấn đề, “Không biết tiểu thư mời ta đến đây có chuyện gì?”

“Thiếp thân nghe nói Dương Châu ban ngày có quan, ban đêm có thần. Dương Châu ban ngày do quan phủ quản, đêm xuống là Long gia quản, không biết lời này có đúng không?”

“Đều là bằng hữu quá khen,” Dương Long Tư trầm tĩnh đáp, “bọn họ thôi phòng lên thôi.”

“Cũng không hẳn.” Liễu Ngọc Như mở lời, “Chí ít Long gia quản lý bến tàu ban đêm, phải không?”

Nghe đến đây, Dương Long Tư liền hiểu ý đồ của Liễu Ngọc Như. Ông ta thẳng thắn, “Ngài muốn mượn thuyền của ta?”

“Long gia,” Liễu Ngọc Như bình tĩnh nói, “thiếp thân nghe bảo ngài trước giờ là người tuân thủ quy củ; nếu ngài đã đáp ứng thì dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng làm cho bằng được. Thiếp thân tôn sùng danh tiếng nghĩa hiệp của Long gia mới quyết định đến đây mượn thuyền từ ngài. Thuyền này đậu ở bến tàu dưới danh nghĩa người khác nhưng do người của thiếp thân quản, Long gia không cần lo lắng cũng như hỏi khi nào xuất phát hay thuyền chở thứ gì.”

Lời này khiến Dương Long Tư cười, “Liễu tiểu thư, yêu cầu của ngài quá cao, đây là muốn bản thân Dương mỗ và gia đình đánh cược tính mạng. Chẳng hay Liễu tiểu thư tính toán trả giá bao nhiêu?”

“Ta định kinh doanh ở Dương Châu, ta có thể chia ba phần lợi nhuận cho Long gia.”

“Ngài nói làm buôn bán vậy ít nhất cũng nói ta biết là buôn cái gì.”

“Long gia,” Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng cười, “khi đánh cược lớn nhỏ sẽ luôn có một bên thua. Nhưng nếu hai người cược giống nhau thì tuyệt đối không có khả năng thua, ngài thấy đúng chứ?”

Lời này vừa vào tai, vẻ mặt Dương Long Tư nghiêm túc hẳn.

Liễu Ngọc Như rút từ trong tay áo ra một lệnh bài có chữ “U” phía trên.

Dương Long Tư vừa nhìn lệnh bài vừa nghe Liễu Ngọc Như nói, “Ta chỉ là người làm ăn, buôn bán cái gì thì ngài sẽ sớm biết thôi. Chẳng qua ta muốn mua vật tư nhưng số lượng hơi nhiều nên cần thuyền. Vụ làm ăn này thành công thì tiền tài chỉ là chuyện nhỏ, ta có thể hứa hẹn bất kể ở U Châu hay Dương Châu cũng có vị trí của ngài.”

Dương Long Tư im lặng nhìn lệnh bài.

Qua một hồi, ông ta chậm rãi cất tiếng, “Ta đang thuận lợi sống ở Dương Châu, sao cần phải đặt cược vào U Châu?”

“Long gia, U Châu đã xuất binh đánh Lương Vương, muộn nhất thì sang năm sẽ đáng xong. U Châu đánh bại Lương Vương, dẹp loạn là chuyện sớm muộn. Nếu Dương Châu thay đổi người quản lý, mọi thứ sẽ thay đổi theo. Đến ngày đó, Long gia cảm thấy vị trí của mình vẫn có thể vững vàng ư?”

“Hôm nay ta tìm Long gia bàn chuyện dĩ nhiên muốn vạch ra đường lui cho Long gia. Ngài chỉ cần tìm thuyền cho ta, còn lại mọi chuyện để ta lo, ngài coi như không biết gì. Nếu kế hoạch diễn ra đúng dự tính, ta sẽ không sao cả. Nếu thật sự nảy sinh rắc rối, ngài cứ giả vờ điều tra vài người để báo cáo kết quả công tác, đổ lỗi cho giám sát bất lực là được.”

Liễu Ngọc Như mưu tính đường ra cho Dương Long Tư, ông ta cau mày mãi rồi nghi hoặc nói, “Ngay cả khi U Châu dẹp loạn thì Dương Châu không nhất thiết sẽ đổi người quản lý.”

“Nếu Phạm đại nhân vào Đông Đô,” Liễu Ngọc Như khẳng định, “đầu Vương Thiện Tuyên chắc chắn sẽ rơi xuống đất.”

“Tại sao?” Dương Long Tư nghi ngờ hỏi.

“Ngài biết bài hịch Thảo Lương Tặc Văn do ai viết không?”

Liễu Ngọc Như điềm tĩnh nhắc, Dương Long Tư lắc đầu. Liễu Ngọc Như uống ngụm trà, hững hờ nói, “Cố Cửu Tư.”

Dương Long Tư đột nhiên mở to mắt, ông ta hiểu ngay lập tức.

Nếu áng văn này do Cố Cửu Tư viết, tức nghĩa hãn có địa vị đáng gờm ở U Châu. Với thù nhà giữa Cố gia và Vương gia, sao hãn có thể bao dung Vương Thiện Tuyên?

Dương Long Tư trầm mặc, Liễu Ngọc Như vừa uống trà vừa điềm đạm chờ ông ta đưa ra lựa chọn.

Lát sau, Dương Long Tư mở miệng, “Ta sẽ tìm cho ngài một con thuyền, chuyện sau đó ta không quản. Ngài đến sông bạc đánh cược để chuyển tiền; ta không cần ba phần lợi nhuận của ngài, hãy đưa ta mười vạn lượng không thiếu một xu.”

“Nếu muốn mười vạn lượng vậy sau này ngài cần thông báo kịp thời mọi tin tức ở Dương Châu cho ta.” Liễu Ngọc Như bình thản nói, “Ta khai trương cửa hàng son phấn ở đây, về sau hãy liên hệ với ta thông qua người ở cửa hàng son phấn.”

“Được.” Dương Long Tư kiên định đáp, “Về sau muốn tìm ta, tới cửa sau sông bạc Tam Đức gõ liên tục ba lần.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, hai người nhanh chóng thương lượng xong, Dương Long Tư liền đứng dậy. Trước lúc rời đi, ông ta bỗng cất tiếng,

“Hãy coi chừng Lạc Tử Thương.”

“Hửm?”

Liễu Ngọc Như ngẩng đầu, Dương Long Tư lạnh nhạt nói, “Đây là nhân vật sẽ không từ bất cứ thủ đoạn hung tàn nào để đạt được mục đích. Chuyện Cổ gia năm ấy là do một tay y tính kế.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như bất ngờ mở to mắt. Nàng không dám phát ra tiếng, sợ bản thân sẽ làm điều thiếu lý trí.

Chờ Dương Long Tư đi ra ngoài cửa, nàng đứng phắt dậy kêu Thẩm Minh tiến vào. Nàng cắn răng ra lệnh, “Người thay ta điều tra một kẻ tên là Lạc Tử Thương. Mặc kệ dùng thủ đoạn gì, phải điều tra cho rõ; người này từ đâu tới, đã làm gì, có quan hệ gì với Cổ gia!”

Nàng cứ nghĩ mãi chuyện năm đó Vương Vinh đùa giỡn nàng để ép Cổ Cửu Tư ra tay rồi dùng án này đi lật đổ Giang Thượng thư. Nhìn thế nào cũng không thấy mưu kế này là tác phẩm của Vương gia.

Lúc ấy nàng còn tưởng Vương Thiện Tuyên đa mưu túc trí, hiện giờ xem chừng đây là tác phẩm của tên Lạc Tử Thương kia!

Thẩm Minh thấy sắc mặt nàng bèn nghi hoặc hỏi, “Tên Lạc Tử Thương này có vấn đề à?”

“Không phải người thích giết cầu quan sao?” Liễu Ngọc Như thần nhiên nhìn hắn, “Lần này sẽ cho người biết cầu quan chân chính là gì.”

Chú thích

[1] Lệnh thảo phạt kẻ gian.

[2] Bài văn thảo phạt Lương tặc.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 64: Có Người Bày Binh Bố Trận

Liễu Ngọc Như vừa ra lệnh, Thẩm Minh lập tức đi tra xét.

Liễu Ngọc Như không có nhiều thời gian để phung phí. Sau khi nắm rõ toàn bộ tình hình ở Dương Châu, nàng sử dụng lại chiêu cũ; thu mua lương thực với giá cao để nâng giá lương thực. Thuộc hạ của nàng cải trang thành nhiều nhóm người đi khắp nơi dò hỏi giá lương thực thành Dương Châu, sau đó tung tin đồn giá lương thực tăng cao. Thế nên chưa đầy mấy ngày, giá lương thực tăng đột biến.

Những ngày này ở Dương Châu luôn khiến Ân Hồng lo lắng tột độ, lòng nàng ấy căng như dây đàn. Chờ đến lúc mọi chuyện ổn định giống mấy lần trước nàng ấy mới thở phào mà nói với Liễu Ngọc Như, “May là mọi thứ thuận lợi, mấy hôm trước ta lo gần chết. Chúng ta đã thu gom gần đủ chín mươi vạn thạch lương thực, cô gia có thể nghĩ cách giải quyết số còn lại. Ngài theo đuổi cái gì mà nhất định phải mạo hiểm như vậy?”

“Ta đi những nơi khác người không cảm thấy mạo hiểm,” Liễu Ngọc Như ngẩng đầu cười, “sao tới Dương Châu lại nghĩ thế?”

“Địa phương khác sao giống Dương Châu được?” Ân Hồng mạnh mẽ đáp, “Vương Thiện Tuyền quá hung ác.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như mỉm cười, “Nếu tiết độ sứ của các châu kia biết chúng ta làm gì thì cũng chẳng hiền lành hơn Vương Thiện Tuyền là bao.”

Liễu Ngọc Như giơ tay tô lại lông mày, hờ hững nói, “Việc chúng ta làm giống như đi trên lưỡi dao. Ta đã đi qua cả Thương Châu lẫn Thanh Châu thì không lý gì lại nhả ra khối thịt mỡ là Dương Châu. Huống hồ, người nghĩ ta chỉ muốn thu gom lương thực ư?”

Liễu Ngọc Như nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, giọng điệu bình thản, “Đánh trận thoát trông phải dựa vào sức mạnh quân sự, song thực tế chẳng phải cũng cậy nhờ sức mạnh đồng tiền sao? Nếu ta có thể vơ vét một phần tiền bạc ở Dương Châu thì mai sau Dương Châu sẽ ngoan ngoãn hơn nhiều, miễn cho U Châu thêm phiền phức.”

Ẩn Hồng ngây người, nàng ấy không ngờ Liễu Ngọc Như còn suy tính như vậy. Nàng ấy thận trọng lên tiếng, “Phu nhân, thật ra đây là việc của nam nhân. Ngài không cần bận tâm nhiều vậy.”

Giờ đến lượt Liễu Ngọc Như ngẩn ngơ.

Kỳ thật nàng thường xuyên nghe những lời tương tự như Ẩn Hồng vừa nói, thậm chí chính nàng thỉnh thoảng cũng nói. Nhưng hiện giờ không biết vì sao mà đã lâu nàng chả còn suy nghĩ như thế nữa. Nàng liếc nhìn Ẩn Hồng, mãi mới chậm rãi bảo, “Cứ xem như ta làm vì lang quân đi. Vương Thiện Tuyên ức hiếp Cổ gia đến mức đó, nếu ta tới Dương Châu mà không trút giận thì chẳng cam lòng nổi.”

Ẩn Hồng vừa cười vừa xoa vai cho Liễu Ngọc Như, “Tính tình phu nhân vẫn y hệt một tiểu cô nương, từ nhỏ đến giờ không hề thay đổi. Tô phu nhân mà biết sợ sẽ giận lắm.”

“Cho nên,” Liễu Ngọc Như quay đầu liếc Ẩn Hồng một cái sắc lém, “đừng để bà biết không thì ta hỏi tội người đấy.”

Ẩn Hồng vội vàng gật đầu, hai người cười ầm ĩ như ngày còn nhỏ cùng nhau chơi đùa. Đúng lúc ấy, bên ngoài thông báo Thẩm Minh đã trở lại.

Thẩm Minh vừa vào cửa liền rót trà rồi nói, “Ta chạy khắp Dương Châu mới biết Lạc Tử Thương từ đâu tới.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn nhanh chóng quay đầu lại, “Y từ đâu tới?”

“Thật ra không ai biết hết, ta chạy đi hỏi khắp nơi, cuối cùng trời xanh không phụ lòng người. Ta gặp một lão già ăn mày tại miếu Thành Hoàng, lão nói khuôn mặt Lạc Tử Thương cực kỳ giống một tiểu ăn mày từng sống tại miếu Thành Hoàng. Tiểu ăn mày này được một lão ăn mày nhặt trước cửa miếu, tên là Lai Phúc.”

Cái tên khiến Ân Hồng không nhịn cười được, nàng ấy nhỏ giọng hỏi, “Đây không phải tên chó sao?”

“Bọn họ đều sinh ra trong gia đình nghèo khổ.” Thẩm Minh trừng mắt nhìn Ân Hồng, “Người cho rằng ai cũng am hiểu kinh thư chắc? Bọn họ chỉ muốn đặt một cái tên may mắn cho con cháu.”

“Sau đó thì sao?” Liễu Ngọc Như cắt ngang lời Thẩm Minh, “Tiểu ăn mày kia có vấn đề gì?”

“Lão ăn mày nuôi đứa bé này đến năm sáu tuổi thì chết. Đứa bé sống ở miếu Thành Hoàng tới năm mười hai tuổi rồi đột nhiên biến mất. Lão ăn mày ta tìm được nói tên Lạc Tử Thương trông giống đứa bé đó vô cùng.”

“Chẳng qua là diện mạo tương tự, sao người dám chắc đây là Lạc Tử Thương?” Liễu Ngọc Như nhíu mày.

Thẩm Minh uống ngụm trà rồi nói tiếp, “Nghe ta nói hết đã. Chỉ diện mạo tương tự dĩ nhiên không đủ để kết luận. Nhưng có một ăn mày ở miếu Thành Hoàng nhận ra y và muốn kết thân nên đã tới chào hỏi. Kết quả đêm hôm ấy, một đám sát thủ xuất hiện, những ăn mày năm xưa tại miếu Thành Hoàng đều chết sạch. Lão ăn mày kia vắng mặt nên mới chạy thoát.”

Liễu Ngọc Như lần Ấn Hồng lộ vẻ hãi hùng, Thẩm Minh nhướn mày, “Đủ tàn nhẫn chưa?”

“Y giết những người này làm gì?” Ấn Hồng không hiểu nổi.

Liễu Ngọc Như lại hiểu, “Bởi vì sở dĩ Vương Thiện Tuyền coi trọng Lạc Tử Thương như thế vì nghe nói Lạc Tử Thương xuất thân từ danh môn quý tộc Lạc gia, sau lại nhận danh sĩ[1] Chương Hoài Lễ làm thầy. Lạc Tử Thương dùng thân phận này để bá kiến Vương Thiện Tuyền mới trở thành phụ tá của ông ta, về sau y luôn bày mưu tính kế cho Vương Thiện Tuyền. Bốn năm trước, Vương Thiện Tuyền lên làm tiết độ sứ, cũng là chuyện xảy ra một năm sau khi y gia nhập Vương gia. Nếu nhờ kế hoạch của người này mà Vương Thiện Tuyền có thể lên làm tiết độ sứ thì cũng dễ hiểu tại sao y có địa vị hiện tại.”

“Vốn liếng của y là danh môn và danh sư, nếu mọi người biết y vốn là một tên ăn mày thì dù không thể khiến nền móng của y lung lay cũng sẽ làm y gặp phiền toái. Có điều, những người nắm xưa thân thiết như bằng hữu...” Liễu Ngọc Như thở dài, “mà xuống tay tàn nhẫn đến thế thì đúng là tâm địa ác độc tột cùng.”

Nói đến đây, có một chuyện Liễu Ngọc Như chẳng thể giải thích, “Coi bộ y không liên quan đến Cố gia, vậy tại sao lại muốn nhắm vào Cố gia?”

“Hay là,” Thẩm Minh cân nhắc trả lời, “thật ra y cũng không phải nhắm vào Cố gia. Biết đâu Cố gia chỉ là một nước cờ thiết yếu của y?”

Liễu Ngọc Như trầm mặc. Nàng cẩn thận suy nghĩ thì dưới tình huống năm xưa, Vương Thiện Tuyền lấy Cố gia thị uy dường như cũng là việc tất yếu.

Nàng tức giận thở thật mạnh rồi ra lệnh, “Tiếp tục điều tra. Tin tức thế này vẫn chưa đủ, nhất định y còn sơ hở ở đâu đó.”

Thẩm Minh đáp ứng, hẩn đặt chén trà xuống, “Để ta ra ngoài điều tra tiếp.”

Sau khi Thẩm Minh rời khỏi, Liễu Ngọc Như đột nhiên nhớ ra, “Người nói xem, nếu những ăn mày kia đã chết, tại sao lão ăn mày này lại tiết lộ thông tin liên quan tới tính mạng cho Thẩm Minh?”

Ẩn Hồng sửng sốt, Liễu Ngọc Như kịp thời phản ứng mà nói với nàng ấy, “Mau bảo Thẩm Minh ngừng tra xét, chúng ta đã bị phát hiện!”

Ẩn Hồng nghe vậy bèn cấp bách chạy ra ngoài.

Liễu Ngọc Như cân nhắc giây lát rồi lập tức chỉ thị mọi người, “Trừ những người đang làm việc trong thành, tất cả hãy rút lui đến bến tàu ngoài thành và chuẩn bị rời đi bất kỳ lúc nào.”

Mọi người tuân lệnh, Liễu Ngọc Như dẫn theo người bắt đầu vội vàng thu xếp hành lý.

Nàng vừa thu dọn vừa suy nghĩ. Tại sao Thẩm Minh bại lộ, điều tra Thẩm Minh là ai, chẳng lẽ Lạc Tử Thương thần thông quảng đại tới mức nàng vừa ra tay đã đi tra xét?

Nàng hơi hoảng loạn nhưng vẫn cố gắng mau chóng bình tĩnh lại.

Nàng nghĩ hiện tại quan trọng nhất là cắt đứt liên lạc với Thẩm Minh để người theo dõi hẩn không thể lần ra nàng.

Vì vậy nàng để Thẩm Minh tự tìm chỗ ngủ và dặn sắp tới đừng tự tiện đi tìm nàng. Sau đó nàng chia mọi người ra, mỗi người làm việc mình phải làm.

Nàng chuyển đến quán trọ ngoài thành, mỗi ngày nàng đều vào thành uống trà nghe hát và tìm hiểu tin tức.

Giá lương thực đúng hạn tăng cao, Liễu Ngọc Như thăm dò giá cả rồi ra tay từng chút một để mua lương thực. Đồng thời, nàng căn dặn thuộc hạ chuẩn bị kỹ nhiều địa điểm giao dịch ngầm. Mọi người không hiểu nổi tại sao lại bồi dưỡng một đám người lén lút đi giao dịch, Liễu Ngọc Như chỉ im lặng cười.

Lúc này, trên bàn của Lạc Tử Thương chất đầy báo cáo về giá lương thực tại Dương Châu.

“Vì sao giá lương thực tăng nhanh như vậy?” Lạc Tử Thương vừa uống trà vừa dò hỏi cấp dưới đang đứng cạnh.

Cấp dưới điềm tĩnh đáp, “Nghe nói có nhiều người đến từ những nơi khác nhau mua lương thực số lượng lớn nên mới tăng nhanh.”

“Đột nhiên có nhiều người mua lương thực?”

“Vâng.”

Lạc Tử Thương nhíu mày, y ném công văn sang một bên, “Điều tra xem người từ đâu tới, việc này quá bất thường.”

“Vậy có nên xử lý không?” Cấp dưới thấp thỏm nhìn Lạc Tử Thương.

Lạc Tử Thương ngẫm nghĩ, “Hiện tại Dương Châu mới khôi phục lại bình thường, các thương hộ đều là thân thích của Vương đại nhân nên không dễ động vào bọn họ. Trước cứ ra lệnh giới hạn việc bán lương thực; người bên ngoài không được mua, người địa phương thì mỗi người không được mua quá năm đấu một ngày.”

“Có cần ép giá lương thực xuống không ạ?” Cấp dưới dò hỏi, “Bây giờ giá lương thực tăng cao, rất nhiều bá tánh mua bán lương thực kiếm tiền.”

Lạc Tử Thương lưỡng lự một lát rồi nói, “Ép giá thì sợ thương gia bất mãn, cứ giữ giá hiện tại nhưng không cho phép nó tăng nữa.”

Cấp dưới tuân lệnh.

Hôm sau, mệnh lệnh đến tay các đại thương hộ trong thành Dương Châu. Liễu Ngọc Như nhận được tin tức lúc đang ở trà lâu uống trà. Người do nàng sắp xếp đều sốt ruột tới tìm nàng, “Phu nhân, quan phủ Dương Châu đã ra tay, chúng ta làm gì bây giờ?”

“Không phải đã sớm chuẩn bị tốt sao?” Liễu Ngọc Như quay đầu nhìn Trương thúc. Nàng buông chén trà, cười nói, “Chúng ta đã tạo dựng mấy địa điểm giao dịch ngầm còn gì? Hãy để dân chúng đi thu gom lương thực. Chúng ta không mua lương thực từ thương nhân mà dẫn dắt dân chúng mua từ bọn họ rồi bán lại cho chúng ta. Chúng ta bắt đầu mua từ hai thạch, cứ mười ngày sẽ nhận hàng, nên bọn họ cần lập tổ đội để làm ăn. Mỗi người ở tổ đội đều được thưởng, như vậy bá tánh sẽ càng mua nhiều lương thực, giá cả đương nhiên tiếp tục tăng. Chờ đến lúc ta kêu dừng lại, trong một ngày bán ra được bao nhiêu lương thực trong tay chúng ta thì bán.”

“Nhưng lương thực phần lớn ở chỗ thương nhân,” Trương thúc cau mày, “chúng ta nếu cứ thu mua lẻ tẻ thì đến bao giờ mới xong?”

Liễu Ngọc Như cười cười, “Thương nhân có gốc đâu? Dân chúng mua lương thực của bọn họ bán cho chúng ta kiếm tiền, dân chúng có thể lên giao dịch thì sao bọn họ không thể?”

“Yên tâm,” Liễu Ngọc Như thờ ơ nói, “thương nhân có rất nhiều biện pháp kiếm lời. Chỉ cần mọi người bảo đảm con đường thu mua lương thực lấy tiền của chúng ta không bị phát hiện là được.”

Trương thúc đáp ứng rồi làm theo đúng lời Liễu Ngọc Như. Quả nhiên, dân chúng lên giao dịch, tốc độ tăng trưởng của giá lương thực lại cao hơn

một chút. Không bao lâu, thương nhân cũng chủ động lên bán lương thực cho bọn họ.

Lạc Tử Thương hoàn toàn chẳng hay biết tất cả những việc này. Đợi đến lúc y phát hiện, Liễu Ngọc Như đã bán sạch số lương thực trong tay mình và giá lương thực nhanh chóng hạ xuống.

Hiện tại vài nhà trong số các thương hộ của Dương Châu đã ý thức được có người bày binh bố trận. Nhưng chả ai nói ra ngoài; có cơ hội lớn để phát tài thế này thì người thông minh sẽ giữ im lặng.

webtruyenonline

Chỉ đến hồi Lạc Tử Thương bắt được một người giao dịch lương thực thì y mới phát giác mọi chuyện đã vượt ngoài tầm khống chế. Liễu Ngọc Như thấy giá lương thực xuống tới mức thấp liền sai người nhanh chóng thu mua.

Bọn họ chỉ còn thiếu hai vạn thạch nên Liễu Ngọc Như dự định thu được bao nhiêu thì thu, sau đó lên thuyền rời đi ngay.

Lạc Tử Thương sai người giả làm bá tánh đi giao dịch để dò la tình hình. Sau khi làm rõ mọi chuyện, Lạc Tử Thương sa vào trầm tư. Cấp dưới đứng cạnh hỏi, “Công tử có muốn bắt hết những người này không?”

Lạc Tử Thương trầm mặc hồi lâu, y bất chợt cười rộ, “Thú vị.”

Y ngược mắt nhìn về phía trước, chậm rãi nói, “Hóa ra đây là ý đồ của hãn, giờ ta mới nghĩ ra.”

“Công tử?” Người xung quanh không hiểu y đang nói gì.

Lạc Tử Thương lãnh đạm liếc nhìn bọn họ rồi sai bảo, “Chủ mưu của bọn chúng thông minh như vậy chắc chắn sẽ không ở trong thành để phiền

toái tìm đến mình. Lập tức ra ngoài niêm phong toàn bộ khách điểm ở ngoại thành và canh giữ người. Sau đấy hãy tìm binh lính cố thành rồi mang về cho ta danh sách những người gần đây thường xuyên ra vào thành.”

“Công tử, khách điểm ngoài thành...thì hơi nhiều quá?”

Lạc Tử Thương nghĩ rồi cười, “Đối phương mang theo nhiều tiền như vậy thì sẽ không để mình chịu khổ. Niêm phong những nhà trọ tốt nhất, nếu còn dư thừa nhân lực thì lại niêm phong thêm mấy nhà nữa.”

Cấp dưới vâng mệnh.

Lúc này, Liễu Ngọc Như phái người ngựa trang cho hàng hóa. Ẩn Hồng ở cạnh nàng oán trách, “Phu nhân, ngài không ăn ngon cũng chẳng ở nơi tử tế. Tốt xấu gì cũng nên thuê cái khách điểm khá khấm, sao ngài lại thuê căn phòng rách nát này?”

Liễu Ngọc Như vừa kiểm kê lương thực vừa nhàn nhạt đáp, “Người đại thật. Nếu đối phương phát hiện việc chúng ta làm thì lúc điều tra nhất định sẽ nghĩ chúng ta có tiền nên muốn thuê nhà trọ tốt. Một khi bọn họ đối chiếu giữa danh sách ra vào thành và khách điểm loại tốt là chúng ta xong đời.”

Ẩn Hồng nghe vậy liền gật đầu, “Đã hiểu, chúng ta thuê khách điểm tồi tàn nhất là rất hợp lý.”

Ẩn Hồng nói rồi quay đầu nhìn thoáng qua ngôi nhà tranh gần đấy.

Người bình thường quả thật chẳng ngờ được có Thần Tài ngủ ở một nơi gió lùa vào khi đêm xuống thế này.

Chú thích

[1] Chỉ những người rất có danh vọng nhưng không làm quan thời xưa.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 65: Cố Lão Gia Chưa Chết, Muội Đã Đến Thì Hãy Mang Chúng Ta Đi Cùng

Liễu Ngọc Như sai người ngựa trang cho lương thực đồng thời phái người theo dõi cổng thành. Người của Lạc Tử Thương vừa ra khỏi cổng thì Liễu Ngọc Như đã được báo tin. Nàng bảo mọi người dừng tay rồi trở về phòng và giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lạc Tử Thương dẫn người đi điều tra khách điểm.

Bọn họ ở khá gần nơi đang bị điều tra. Khách điểm ngoài thành phần lớn tụ chung một chỗ và chia thành nhiều khu, tòa nhà của bọn họ ở khu tồi tàn nhất. Ấn Hồng lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nàng ấy nói với Liễu Ngọc Như, “Phu nhân, chúng ta sẽ không bị tra xét chứ?”

“Bị tra xét thì sao nào?” Về mặt Liễu Ngọc Như bình tĩnh, “Chúng ta chẳng qua là từ phương xa đến tìm thân thích, có điều tra cũng làm gì được chúng ta?”

Ấn Hồng nghe vậy bèn hít thở thật sâu rồi dần dần phục hồi tinh thần.

Nàng ấy ở cạnh Liễu Ngọc Như mà lẩm nhẩm lời khai, Liễu Ngọc Như đã bàn bạc rất nhiều lần về bối cảnh cho câu chuyện của hai người:

Liễu Ngọc Như vốn là một tiểu thư nhà giàu ở Dương Châu. Mấy năm trước nhà nàng chuyển tới Thương Châu, nhưng nhà gặp họa nên nàng quay về Dương Châu tìm tình lang – người đã cậy nhờ nhà nàng lúc còn ở Thương Châu. Trước kia nàng và tình lang vụng trộm định ra việc hôn nhân, hai người hẹn ước rằng đôi phương sẽ tới Thương Châu cưới nàng;

kết quả hẳn trở về Dương Châu rồi không quay lại. Hiện giờ gặp phải tai họa nàng đành tự mình tìm hắc, nhưng tìm mãi chẳng thấy. Khách điếm trong thành giá cao mới ở ngoài thành, ngày ngày đều ra vào thành tìm người.

Liễu Ngọc Như miêu tả từng chi tiết, mọi người đều nhớ kỹ. Với những chuyện Liễu Ngọc Như không đề cập, Ấn Hồng chỉ cần trả lời: Không biết.

Song Liễu Ngọc Như vẫn bất an nên dặn Ấn Hồng, “Nếu bọn họ tách chúng ta ra thì người cứ giả bộ bất tỉnh.”

Bên ngoài hơi ồn ào, Ấn Hồng nhìn qua cửa sổ thì thấy người của Lạc Tử Thương bắt rất nhiều người đưa vào thành.

Lạc Tử Thương đứng phía trước, quan sát từng thương hộ đi ngang qua y.

Y nhìn lướt qua những người này, ngẫu nhiên bắt chuyện với bọn họ. Y chỉ hỏi hai câu rồi cho người đi qua, thoạt trông không phải kẻ khó nhằn.

Y sai người bắt năm thương hộ, tùy tùng đi theo y hỏi, “Công tử, thăm vấn tại chỗ hay về mới làm?”

Lạc Tử Thương im lặng, y chăm chú nhìn những khu khách điếm kéo dài. Sau một hồi, y đột ngột mở miệng, “Người nói xem, kẻ thông minh như vậy, biết đâu sẽ đoán được ta nghĩ gì về hắc. Nếu đoán được thì hắc còn thuê khách điếm cao cấp sao?”

Tùy tùng ngớ ngàng, Lạc Tử Thương bỗng cười cười rồi nói, “Chúng ta đi dạo thôi.”

Lạc Tử Thương cười ngửa, bắt đầu dẫn người đi xem xét khách điếm ở khu vực tồi tàn.

Ấn Hồng thấy Lạc Tử Thương dẫn người quay lại thì sợ hãi vô cùng. Liễu Ngọc Như giơ tay giữ chặt nàng ấy, điềm tĩnh trấn an, “Đừng hoảng hốt.”

Nàng dùng ánh mắt ra hiệu cho Thẩm Minh, “Nếu tình hình xấu đi thì cứ chém người rồi lên thẳng thuyền.”

Thẩm Minh gật đầu, hẩn chỉ đạo người đi mai phục.

Lạc Tử Thương quan sát những tòa nhà dọc đường, y hú họa chọn vài căn rồi gõ cửa bước vào.

Vẻ ngoài của y nho nhã lễ độ, không làm người khác phiền chán. Nhà nào bị gõ cửa thấy y đều cuống quýt quỳ xuống, y chỉ thuận miệng nói hai câu rồi đi ngay nhà kế tiếp.

Khi y đến trước phòng ốc của Liễu Ngọc Như, Ấn Hồng khẽ run. Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi và nắm tay nàng ấy, “Nếu y gõ cửa, người cứ ra bảo ta đang ngủ trưa nên không tiện gặp nam nhân xa lạ. Nếu y khẳng khẳng muốn gặp thì người hãy nói sẽ xin chỉ thị của ta. Nhớ kỹ,” Liễu Ngọc Như ngược mắt nhìn nàng ấy, “ta chỉ là một tiểu thư khuê các tới từ Thương Châu, không hơn không kém. Một cô nương bình thường đi nhờ vả thân thích có biểu hiện ra sao thì chúng ta phải làm giống hệt.”

Ấn Hồng cắn răng gật đầu, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Ấn Hồng đứng dậy ra ngoài, Liễu Ngọc Như nằm xuống giường. Nàng nhắm mắt lại, ép buộc bản thân phải bình tĩnh.

Nàng không biết vì sao vào giây phút này, nàng chẳng hề cảm thấy sợ hãi. Thậm chí nàng còn mơ hồ có cảm giác nhiệt huyết sôi trào như gặp được kỳ phùng địch thủ, khiến nàng càng thêm hưng phấn.

Ấn Hồng mở cửa ở tiền viện, Lạc Tử Thương đứng đấy cười tủm tỉm, “Vị cô nương này, tại hạ là người của quan phủ Dương Châu vâng mệnh truy nã tội phạm quan trọng. Không biết người có thể thông báo cho chủ nhân để tại hạ vào uống chén trà nóng?”

“Chủ tử nhà ta đang ngủ trưa, ngài chờ một lát.”

Ấn Hồng đáp rồi đóng cửa đi vào phòng.

Liễu Ngọc Như rời giường, nàng sửa sang lại quần áo lẫn lớp trang điểm mới cho Ấn Hồng mời người tiến vào. Sau đấy nàng cầm quạt tròn che khuất nửa khuôn mặt rồi đi ra ngoài.

Lạc Tử Thương chờ trong phòng, lúc nhìn thấy Liễu Ngọc Như, ánh mắt y hơi tối lại.

Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng chào hân, nàng nhã nhặn nói, “Bái kiến công tử.”

Lạc Tử Thương cười cười, “Tại hạ nhìn bên ngoài thấy phòng ốc đơn sơ, không ngờ bên trong cất giấu viên ngọc quý. Cử chỉ tiểu thư nho nhã, nhìn qua không thể thuộc về gia đình bình dân, sao lại trọ ở nơi thế này?”

“Làm công tử chê cười rồi.” Liễu Ngọc Như cup mắt chẳng dám nhìn hân, nàng hơi hoảng sợ nói, “Thiếp thân đến từ Thương Châu, tiền đi đường đã dùng gần hết mới chọn nơi này để nghỉ chân.”

“Thương Châu cách Dương Châu cũng khá xa,” Lạc Tử Thương dò xét nhìn hai người, “hai vị cô nương tự đi à?”

“Hiện giờ chiến loạn, chúng ta là tiểu nữ tử thì sao dám chỉ hai người đi?” Liễu Ngọc Như thở dài, “Nô gia mượn người bảo vệ, khi đến Dương Châu mới giải tán bọn họ.”

Lạc Tử Thương không nói chuyện, y nhìn cây quạt, nhìn Liễu Ngọc Như.

Ngôn ngữ cử chỉ của Liễu Ngọc Như đều thuộc về một khuê tú bình thường, nét mặt thì nhút nhát, thậm chí không dám nhìn thẳng y. Song không hiểu sao Lạc Tử Thương cứ cảm thấy có gì đấy kỳ lạ. Y luôn tin tưởng trực giác bản thân bèn hỏi thêm, “Cô nương đã tới Dương Châu sao còn ở ngoài thành?”

“Giá cả trong thành cao,” Liễu Ngọc Như cúi đầu làm như đang ngượng ngùng, “nô gia không có nhiều tiền nên đành ở ngoài thành.”

“Cô nương tới Dương Châu làm gì?”

“Tìm người.”

“Tìm được chưa?”

“Chưa.”

“Ồ,” Lạc Tử Thương gật gù, “người mà ngài tìm có đặc điểm gì, hay để ta tìm giúp?”

“Nếu vậy thì tốt quá.” Liễu Ngọc Như lộ vẻ mặt vui sướng, “Người ta muốn tìm là một thư sinh, dung mạo cực kỳ tuấn tú, tên là Diệp Hiểu Chi. Công tử có quen biết ai như vậy không?”

“Họ Diệp lại có dung mạo tuấn tú thì ta biết một người.” Lạc Tử Thương vừa phe phẩy quạt vừa cười, “Nhưng hử không đơn thuần chỉ là một thư sinh, tên của hử cũng chẳng phải Diệp Hiểu Chi. Thế này đi, chi bằng ngài cùng ta vào thành, ta giúp ngài tìm hử.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như ngẩn người. Lạc Tử Thương ngược mắt nhìn nàng, cười như không cười, “Sao vậy, cô nương không vui à?”

“Công tử,” Liễu Ngọc Như thấp giọng đáp, “tuy nô gia gặp nạn nhưng vẫn biết nam nữ khác biệt. Hôm nay nô gia đi cùng ngài thì phải làm sao đây? Ngài tính thu xếp chỗ ở cho nô gia thế nào?”

Nói rồi Liễu Ngọc Như liếc mắt nhìn Lạc Tử Thương, ánh mắt mang theo thấp thỏm cùng vài phần dò xét, “Không phải ở nhà công tử đây chứ?”

Cái liếc mắt kia khiến da đầu Lạc Tử Thương tê dại. Y chợt nhận ra nếu mình thật sự dẫn một nữ nhân về thì không riêng gì nữ nhân này mà tất cả mọi người sẽ nghĩ lung tung.

Y chẳng thể tùy tiện bắt người nếu không có bằng chứng. Dương Châu vừa mới ổn định lại, nếu bắt bớ người vô lỗi thì sợ chả ai dám tới Dương Châu buôn bán. Nguồn thu của Dương Châu chủ yếu đến từ mậu dịch, Vương Thiện Tuyên sẽ giận dữ nếu biết y hành sự như thế.

Nhất là bắt một nữ tử như vậy, với bản tính háo sắc của Vương Thiện Tuyên sợ sẽ nghĩ rằng y làm vì nữ sắc.

Lạc Tử Thương cân nhắc giây lát rồi dò hỏi Liễu Ngọc Như chút chuyện ở Thương Châu. Liễu Ngọc Như đối đáp trôi chảy, Lạc Tử Thương chẳng tìm ra sơ hở trong lời nói của nàng. Sau một hồi trầm mặc, y không khỏi cảm thấy bản thân đa nghi quá mức; một nữ tử nhu nhược sao có thể khơi mào sóng gió.

Y ôn hòa cười cười, “Là tại hạ đường đột.”

Y đứng dậy, “Tại hạ cáo từ.”

Liễu Ngọc Như đỏ mặt gật đầu, Ân Hồng tiễn Lạc Tử Thương ra ngoài.

Chờ Lạc Tử Thương đi khuất, Ân Hồng quay lại phòng rồi tức khắc ngồi bệt xuống đất, “Làm ta sợ muốn chết, phu nhân, giờ chắc ổn rồi.”

Liễu Ngọc Như ngồi trên ghế, tay nàng run nhè nhẹ.

Giảng co với Lạc Tử Thương cũng làm nàng sợ, nhưng có sợ vẫn phải chống đỡ. Hiện tại trong ngoài đều có người dõi theo nàng, nếu nàng vụng về thì sẽ đánh mất lòng tin của mọi người.

Thẩm Minh bước ra từ bóng tối, nàng hít sâu một hơi và nói với mọi người, “Tất cả nghỉ ngơi đã. Thẩm Minh ra ngoài xem có người theo dõi không, đêm xuống chúng ta xuất phát.”

Thẩm Minh đáp ứng liền đi ra ngoài xem xét.

Liễu Ngọc Như tính toán thu hoạch hiện tại.

Dương Châu trừ phú hơn hẳn hai châu Thanh – Thương, mậu dịch lại phát triển. Những ngày qua ở Dương Châu thu hoạch bằng tổng hai châu Thanh – Thương cộng lại.

Có số tiền cùng lương thực này, Cố Cửu Tư ở Vọng Đô không cần nhọc lòng nữa. Tổn thất do số tiền lẫn lương thực này gây ra cho Dương Châu tạm thời không hiện rõ, nhưng sang năm sẽ dần thành hình. Đến ngày ấy, với Vương Thiện Tuyên mà nói, cũng là một loại áp lực.

Thẩm Minh đi một vòng, khi về mang theo người khác.

Liễu Ngọc Như đeo khăn che mặt mới cho người tiến vào. Thẩm Minh ném người tới trước mặt Liễu Ngọc Như, hẳn tựa người vào bên cạnh, “Không thấy người theo dõi nhưng thấy tên này lén lút ở cửa.”

Liễu Ngọc Như ngược mắt nhìn người đang bò dậy khỏi mặt đất.

Nàng mang khăn che mặt, cảm thấy người ở trên mặt đất trông quen quen. Người kia cung kính nói, “Tiểu thư, nô tài là gia phó của Diệp gia, tuân lệnh công tử nhà ta đến đây mời tiểu thư uống chén trà.”

Nghe đến đây Liễu Ngọc Như mới nhớ ra người này vốn hầu hạ bên cạnh Diệp Thế An.

Liễu Ngọc Như trầm ngâm một lát rồi đáp, “Ta không tiện vào thành, chẳng biết công tử có thể ra khỏi thành không?”

“Công tử nhà ta không thể rời thành,” đối phương thành thật bảo. “Công tử nghe đồn tiểu thư muốn tìm hiểu về Lạc Tử Thương, lại có mối quan hệ với đại công tử Cổ gia, ngài ấy có chuyện quan trọng của Cổ gia muốn bẩm báo. Nếu tiểu thư nguyện ý thì hãy vào thành một chuyến.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như mím môi.

Thuyền sắp khởi hành, giờ phút này nếu vào thành sẽ nguy hiểm hơn rất nhiều.

Nhưng Diệp Thế An đã mở miệng nói việc có liên quan đến Cổ gia, vậy chắc chắn là việc vô cùng quan trọng.

Nàng suy tư một hồi rồi hỏi, “Ta có thể phái người vào thành nói chuyện với công tử không?”

“Công tử dặn việc này rất trọng đại, không phải ngài thì không gặp.”

Lời này quả thật làm khó Liễu Ngọc Như, Thẩm Minh lập tức châm biếm, “Nhất định bắt người ta vào thành, không phải muốn gài bẫy đây chứ?”

“Diệp công tử không phải người như vậy.” Liễu Ngọc Như nói.

Nàng nhìn sắc trời, cân nhắc thời gian của buổi gặp mặt. Suy nghĩ xong, nàng rớt cuộc cất tiếng, “Ta sẽ vào thành gặp công tử nhà người, nhưng chúng ta chỉ có hai canh giờ.”

Nàng quay đầu nhìn về phía Thẩm Minh, “Người sai vài người đến kho lúa lẫn kho binh khí ở phụ cận, chuẩn bị đầy đủ dầu và pháo đốt. Sau đó hãy đích thân dẫn dắt một tổ đội mai phục cổng thành. Nếu gặp phải tình huống khóa cổng thành thì lập tức cho người đốt kho lúa và kho binh khí, làm âm ỉ vào, càng huyền não càng tốt. Chờ trong thành hỗn loạn thì cứ xông ra khỏi cổng thành.”

“Được.” Thẩm Minh đồng ý.

Bọn họ đã chuẩn bị kế hoạch này rất nhiều lần.

Không có quan phủ của châu nào dễ dàng tha thứ cho việc bọn họ làm; một khi bị phát hiện, tất nhiên sẽ đóng cổng thành để truy bắt. Vì vậy bọn họ sớm có phương án đối phó với nguy cơ.

Liễu Ngọc Như thu xếp chu đáo mọi việc xong liền để Ân Hồng trông coi tình trạng thuyền. Sau đấy nàng đội mũ có rèm rồi theo vị gia phó kia vào thành.

“Xung quanh công tử có rất nhiều người theo dõi ngài ấy sát sao.” Người nọ tới cổng thành thì bảo, “Nô tài không thể đi cùng ngài. Công tử đang ở Mẫu Đơn Các của quán trà Lâm Hồ, phiền ngài thuê phòng ở Hải Đường Các.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, người nọ liền rời đi.

Liễu Ngọc Như vào thành, thuê Hải Đường Các ở quán trà Lâm Hồ theo đúng yêu cầu.

Quán trà Lâm Hồ nằm cạnh hồ nước, ưu điểm lớn nhất là có thể thưởng thức phong cảnh ven hồ. Liễu Ngọc Như vừa đẩy cửa ra đã thấy Diệp Thế An ngồi bên trong.

Nàng ngẩn người, sau đấy điềm tỉnh đóng cửa lại. Diệp Thế An đứng lên, cung kính hành lễ, “Bái kiến tiểu thư.”

Liễu Ngọc Như chợt hiểu hẳn không nhận ra mình.

Suy cho cùng, nàng đội mũ có rèm lớn như vậy thì dù cha nàng tới cũng chưa chắc nhận ra.

Nàng không khỏi cười rồi cởi bỏ mũ, để lộ khuôn mặt đẹp đẽ và ấm áp. Nàng nhìn Diệp Thế An, ôn hòa chào, “Diệp ca ca, đã lâu không gặp.”

Diệp Thế An ngậy người nhìn Liễu Ngọc Như. Lát sau, hẳn kinh ngạc hô, “Ngọc Như muội muội?!”

“Phải.”

Liễu Ngọc Như quan sát Diệp Thế An. Hẳn gây đi nhiều, tuy vẫn giữ phong độ của một vị quân tử hiền hậu nhưng trong ánh mắt lại khó kìm nén vẻ tiêu tụy.

“Nói ngắn gọn thôi,” Liễu Ngọc Như vào thẳng chủ đề, “tối nay ta phải rời đi, ta chỉ có thể trì hoãn nhiều nhất hai canh giờ. Huynh cho người tìm ta vì muốn yêu cầu ta trợ giúp à?”

Lời này vừa vào tai, Diệp Thế An nghiêm túc lại, hẳn nói thẳng, “Cố lão gia còn sống.”

Tiết lộ của hẳn khiến Liễu Ngọc Như thẳng thốt, “Huynh nói gì?!”

Diệp Thế An lặp lại lần nữa.

“Cố lão gia còn sống, đang ở tại Diệp phủ.” Diệp Thế An nhìn Liễu Ngọc Như, “Ta cứ tưởng muội là thuộc hạ của Cố Cửu Tư, không ngờ muội đích thân tới. Vậy cũng tốt, ta có thể yên tâm giao người. Muội hãy lập tức thu xếp, tối nay chúng ta cùng rời đi.”

Lời tác giả

Nhãi con khoảng vài ngày nữa sẽ online, lúc tái xuất soái vô cùng!

Cố Cửu Tư: Mặc Thư Bạch, bỏ ngay chữ “chúng ta”, bỏ ngay và luôn!
Bỏ mau!

Liễu Ngọc Như: Người có ý kiến gì với Thế An ca ca phẩm hạnh lẫn học vấn đều ưu tú của ta?

Cha Cố: Người có ý kiến gì với Diệp công tử phẩm hạnh lẫn học vấn đều ưu tú?

Cố Cửu Tư: Nàng nói xem ta dám có ý kiến hay không?

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 66: Vương Đại Nhân Bị Âm Sát!

Liễu Ngọc Như mất một lúc mới tiêu hóa được đồng thông tin này, nàng vội hỏi, “Công công ta hiện giờ ở Diệp phủ có khỏe không?”

“Chân ông ấy bị thương.” Diệp Thế An điềm tĩnh đáp, “Nêu lúc rời đi cần người khiêng ra. Bây giờ trong Diệp phủ đâu đâu cũng có người theo dõi, người bên cạnh ta cũng vậy. Trước khi đi ta sẽ xử lý sạch sẽ, sau đấy nhanh chóng ra khỏi thành. Muội ở bên ngoài tiếp viện, mọi việc sẽ thuận lợi hơn.”

Liễu Ngọc Như đáp một tiếng rồi nói, “Huynh cũng muốn đi?”

“Đúng vậy.”

“Còn người nhà huynh thì sao?”

“Diệp gia giờ chỉ còn ta và Vận nhi. Vận nhi đang ở Vương phủ, ta sẽ thông báo cho muội ấy, chúng ta gặp nhau ở cổng thành.”

Liễu Ngọc Như ngơ ngẩn, nàng không nhận được mà hỏi thành lời, “Những...người khác của nhà huynh đâu?”

“Trước lúc xảy ra chuyện, thúc phụ dẫn theo mọi người chạy trốn, nhà ta ở lại. Vương Thiện Tuyên muốn giết gà dọa khỉ nên chém phụ thân ta, mẫu thân thắt cổ tự vẫn ngay đêm hôm ấy. Để kiểm chế thúc phụ ta trong tương lai, ông ta giữ lại ta và Vận nhi.”

Những lời này được hần nói với giọng điệu vô cùng bình tĩnh, Liễu Ngọc Như bưng chén trà, tay run run. Ánh mắt của Diệp Thế An nhìn về phía mặt hồ bên ngoài quán trà, sắc mặt hần chẳng chút dao động, “Vận nhi xinh đẹp nên Vương Thiện Tuyền thèm nhỏ dãi từ lâu. Sau khi phụ mẫu chúng ta qua đời, ông ta tới cầu cưới Vận nhi làm thiếp thất. Ông ta lén phái người nói với Vận nhi rằng nếu từ chối sẽ giết ta; Vận nhi muốn bảo vệ ta nên đồng ý. Lúc đó ta bận rộn tang sự của phụ mẫu, không chú ý nhiều tới muội ấy, vì thế muội ấy bị Vương Thiện Tuyền dùng kế dụ nhỏ nâng vào trong phủ.”

Liễu Ngọc Như như muốn ngừng thở khi nghe đến đây.

Nàng và Diệp Vận cùng nhau lớn lên. Dù ban đầu nàng tiếp cận Diệp Vận vì muốn dựa vào nàng ấy để thân thiết với Diệp gia hơn. Song trái tim mọi người đều làm bằng thịt, nhiều năm kết thân trong chốn khuê phòng, Diệp Vận đã trao khăn tay với nàng. Cô nương kia từ trước đến nay kiêu hãnh, đích nữ của thế gia cao quý, mắt cao hơn đầu. Diệp Vận thường bảo thanh niên tuấn kiệt đất Dương Châu chẳng lọt được vào mắt nàng ấy, nàng ấy muốn đi Đông Đô kén rể.

Một người như vậy mà phải làm thiếp của lão già Vương Thiện Tuyền?!

Lửa giận trong lòng nàng sôi trào nhưng nàng không thể nói thành lời. Diệp Thế An ngược nhìn nàng, nhàn nhạt nói, “Ta biết muội thân với muội ấy nhưng đừng quá khổ sở, cứ bình tĩnh đã. Hôm nay chúng ta đi đón muội ấy, sau này ta sẽ xóa sạch những ngày tháng vừa qua và tìm cho muội ấy một gia đình tốt.”

“Huynh nói phải.”

Liễu Ngọc Như tức giận thở thật mạnh, nàng nỗ lực trấn định bản thân, “Huynh về phủ chuẩn bị trước đi. Lúc hoàng hôn, huynh hãy cùng Vận nhi rời thành, ta ở ngoài thành đón huynh.”

“Được,” Diệp Thế An đồng ý. “Đa tạ.”

Tiếng cảm ơn của hần bình thản lại một mỗi, Liễu Ngọc Như nghe được sự chật vật trong lời hần nói. Nàng nhớ đến dáng vẻ khí phách hăng hái năm xưa của Diệp Thế An khi hần là thủ khoa Dương Châu mà cảm thấy khó chịu.

“Diệp ca ca...”

Nàng khàn khàn cất tiếng, muốn khuyên vài câu nhưng chẳng biết nên nói gì. Khuyên nhủ thì sợ mạo phạm, nhưng im lặng nhìn dáng vẻ người này một mình gánh vác tất cả lại làm nàng cảm thấy quá cay đắng.

Diệp Thế An yên tĩnh đứng đấy, chờ câu tiếp theo của nàng. Liễu Ngọc Như nhắm mắt, rồi cuộc nàng nhặt mũ lên rồi nói, “Ta ra ngoài chuẩn bị trước, hoàng hôn gặp lại.”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như đội mũ có rèm và vội vàng xoay người bỏ đi.

Thẩm Minh đứng dưới lầu, thấy Liễu Ngọc Như đi xuống thì hần vội theo sau, nhỏ giọng hỏi, “Sao rồi?”

Liễu Ngọc Như đi đằng trước, bước chân gấp gáp, nét mặt lạnh lùng, nàng thì thào, “Cứ giữ nguyên kế hoạch, nhưng đêm nay chúng ta sẽ đưa Diệp Thế An và muội muội của huynh ấy đi cùng. Bọn họ rời thành sợ sẽ gặp nguy hiểm, ta ở cổng thành đón người, người xem tình hình mà hành sự.”

Thời gian qua trà trộn vào thành Dương Châu, Thẩm Minh sớm biết Diệp Thế An là ai. Hần đáp lại một tiếng rồi hành động theo phân công của Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như đi về phía ngoại thành, thật ra nàng có rất nhiều mối hiểm nghi; ví dụ như Cố Lăng Hoa chạy thoát bằng cách nào, Lạc Tử

Thương rốt cuộc là ai. Nhưng nàng không kịp hỏi, hiện giờ quan trọng nhất phải cứu huynh muội Diệp gia và Cố Lăng Hoa, sau đấy hỏi Diệp Thế An cũng chưa muộn.

Liễu Ngọc Như ra khỏi thành liền đến bến tàu tìm Ấn Hồng lẫn Vân Vân.

Tất cả lương thực đều được ngụy trang và chất lên thuyền. Trước hôm nay, đã có năm thuyền lương thực xuất phát. Bọn họ thuê thuyền phân tán lương thực; từ Dương Châu vận chuyển đến bến tàu Thanh Châu gần nhất, rồi từ Thanh Châu đi thẳng tới U Châu.

Đây là chiếc thuyền cuối cùng, trên đó bao gồm lương thực, bạc, và người. Không thể chứa nhiều bạc như vậy trên thuyền của người khác, chỉ có thể tự mình mang đi. Nhưng quan trọng nhất vẫn là người.

Đồng hành với nàng là một thương đội hơn bảy trăm người, tất cả đều tập trung trên chiến thuyền này; nàng phải bảo đảm sự an toàn của bọn họ. Diệp Thế An chạy trốn sẽ kinh động tới Lạc Tử Thương và y sẽ đuổi theo; nếu người thương đội bị liên lụy thì chính là tội lỗi của nàng.

Liễu Ngọc Như gặp được Vân Vân ở mạn thuyền bên cạnh nàng ấy, “Các người lập tức khởi hành, đừng trì hoãn. Nếu cứ chần chừ thì khi tin tức về giá lương thực dao động hôm nay truyền ra, e rằng Lạc Tử Thương sẽ đoán được ta sắp rời khỏi đây. Vì vậy các người hãy đi ngay, không dilly dally nữa. Ngoài ra, giờ người phái người liên hệ người quen để cấp cho Thẩm Minh cùng những người chưa đi giấy tờ tùy thân lẫn giấy thông hành. Không nhất thiết phải đi U Châu mà nơi nào cũng được, mua vé tàu của thuyền buôn khác cho bọn họ. Chuẩn bị thêm cho ta giấy tờ của bốn người; một nam nhân trung niên cùng hai nữ một nam.”

Vân Vân quan sát sắc mặt Liễu Ngọc Như liền biết tình huống khẩn cấp nên chẳng hỏi nhiều, nàng ấy gật đầu rồi đi tìm người.

Bọn họ trà trộn ở bến tàu Dương Châu cả tháng, Vân Vân sớm có quan hệ tốt với các thương đội. Nàng ấy đi một vòng và dẫn về một nhóm người; những người này giao giấy tờ tùy thân lẫn giấy thông hành của bọn họ cho Vân Vân, Liễu Ngọc Như lại giao giấy tờ của mình cho họ.

Mỗi người bọn họ đều được nhận khoản thù lao mà họ nghĩ là béo bở, Liễu Ngọc Như hứa hẹn, “Sau khi các vị đến U Châu, chúng ta sẽ bao ăn ở. Yên tâm, chưa đến một tháng sẽ thu xếp chu đáo đường về nhà cho các vị.”

Ông lão đứng đầu liên tục cảm tạ. Thật ra hôm nay Vân Vân đã cho bọn họ rất nhiều tiền; sau này nếu có thêm thì tốt, không thì cũng chả sao.

Liễu Ngọc Như gật đầu, trao đổi giấy tờ xong nàng liền để Vân Vân lên thuyền. Ẩn Hồng đi phía sau Liễu Ngọc Như, Liễu Ngọc Như bảo nàng ấy, “Người cũng đi đi.”

“Phu nhân...” Ẩn Hồng lo lắng, “ngài đã muốn mọi người đi trước thì chí ít hãy để ta ở lại.”

“Người ở lại thì làm được gì?” Liễu Ngọc Như hơi buồn cười, “Người có võ công cái thế chắc? Đi nhanh lên, đừng liên lụy ta. Người cứ trông coi kỹ số bạc trên thuyền, bảo đảm chúng đến được Vọng Đô là tốt rồi.”

Liễu Ngọc Như vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn về phương hướng của U Châu.

“Giờ này mà ngài còn quan tâm tiền bạc à!” Ẩn Hồng chỉ hận rèn sắt không thành thép, “Ta đã nói đừng tới đây, đừng tới Dương Châu, mang theo nhiều bạc như vậy, nếu xảy ra chuyện... Nếu xảy ra chuyện...”

Mắt Ẩn Hồng đỏ hỏn, Liễu Ngọc Như cười cười, “Nếu ta cùng đi với người thì dĩ nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra. Ẩn Hồng, ta không phải kẻ hành động liều mạng,” Liễu Ngọc Như nắm tay Ẩn Hồng, nghiêm túc nói,

“người hãy tin ta, hiện giờ ta có người nhất định phải đưa về nên muốn ở lại thêm chút nữa. Người về trước đi, ta sẽ không sao hết.”

“Trước vẫn vậy, nay vẫn thế,” Ấn Hồng nghiêng rằng, “bao giờ ngài mới để người khác yên tâm!”

“Ta không ra khỏi cửa thì người mới yên tâm nổi.”

“Phu nhân, thuyền chuẩn bị chạy.”

Vân Vân đứng từ sau thông báo, Liễu Ngọc Như vỗ vỗ tay Ấn Hồng rồi đẩy nàng ấy lên thuyền. Sau đẩy nàng quay đầu lại giao việc cho mọi người.

Ấn Hồng cắn chặt răng song vẫn lên thuyền. Liễu Ngọc Như quay đầu nhìn thoáng qua, thuyền giương buồm xuất phát. Liễu Ngọc Như vừa nhìn sắc trời vừa tính toán thời gian, nàng ra lệnh cho người duy nhất ở lại cùng nàng, “Người dùng đường bộ, chọn đường ngắn nhất trở về Vọng Đô rồi nhân Cổ đại nhân tới Quảng Dương đón ta.”

Đối phương đáp, “Vâng.”

Nếu cưỡi ngựa ngày đêm trên đường bộ, nhanh thì hai ngày, nhiều nhất là ba ngày sẽ tới được Vọng Đô. Quảng Dương là điểm trung gian giữa Dương Châu và Vọng Đô, nếu Cổ Cửu Tư dẫn thêm người thì nhiều nhất là tồn năm ngày sẽ đến nơi.

Liễu Ngọc Như đứng ở bến tàu tính toán thời gian một lần nữa. Sau đó nàng cầm giấy tờ và dẫn những thị vệ còn sót lại chạy tới cổng thành Dương Châu.

Trước cổng thành Dương Châu thường xuyên có thương nhân vắng lai, nhiều túp lều bán trà đơn sơ được dựng lên để nghênh đón bọn họ nghỉ chân.

Liễu Ngọc Như đội mũ có rèm ngồi ở quán trà, nàng giao giấy tờ cho thuộc hạ để bọn họ vào thành tìm và phân phát cho những người khác. Nàng cũng ra lệnh tối nay nếu có thể nhân lúc hỗn loạn mà chạy thoát thì hãy chạy tới địa phương ghi trên giấy thông hành. Khi đến được nơi an toàn thì nghỉ ngơi rồi nhắn tin về Vọng Đô, nàng sẽ phái người mang giấy thông hành đến tiếp ứng.

Nếu không chạy thoát thì cứ ở lại Dương Châu; bọn họ đã mua một tòa nhà tại Dương Châu, đủ cho tất cả mọi người. Muốn Dương Châu mở cổng thành phải đợi ít nhất ba ngày, sau thời gian này nếu không có gì bất ổn thì rời khỏi thành. Sau đấy xuống phía nam tìm chỗ an toàn, cũng cho người truyền tin để nàng phái người tới đón.

Dặn dò xong xuôi, Liễu Ngọc Như giữ lại một thị vệ và vừa uống trà trong lều vừa chờ Diệp Thế An.

Lúc này, Diệp Thế An đã thu xếp xong hành lý, Cổ Lăng Hoa cũng được đỡ vào xe ngựa. Hắn nhìn sắc trời, hắn mua chuộc người trong Vương phủ từ lâu, Diệp Vận đã nhận được tin của hắn. Chờ đến hoàng hôn, Diệp Vận có thể trốn trong thùng thức ăn thừa được vận chuyển ra ngoài Vương phủ để thoát thân. Biện pháp tuy buồn nôn nhưng có thể ra ngoài là tốt rồi.

Diệp Thế An thấy đã đến lúc bèn uống ngụm trà rồi nói với thị vệ, “Ra tay đi.”

Bọn họ sớm nhìn thấu những ai là mật thám song luôn giả vờ chẳng hay biết gì. Nhận được mệnh lệnh, các ám vệ đang âm thầm ấn nút của Diệp gia lập tức ra tay, lạng lẽ đến sau lưng mấy tên mật thám và cắt cổ bọn chúng.

Diệp Thế An thay đổi trang phục; áo ngoài vải thô, đầu đội nón lá, dán nốt ruồi đen trên mặt. Không nhìn kỹ thì chẳng ai nhận ra đây là công tử Diệp gia Diệp Thế An.

Hắn điều khiển xe ngựa ra ngoài phủ, ám vệ lẫn vào đám người đi theo sau. Tiếng xe ngựa lộc cộc hòa vào âm thanh ầm ĩ xung quanh, phảng phất như đây chỉ là một buổi chiều bình thường ở Dương Châu.

Cùng lúc đó, Lạc Tử Thương vừa thăm vấn xong đám thương nhân y bắt buổi sáng.

Người đứng cạnh đưa khăn cho y lau máu trên tay, y lạnh nhạt nói, “Nhóm người này không phải kẻ chúng ta muốn tìm, kéo tới vùng ngoại ô xử lý đi. Sau đấy báo tin cho nhà bọn họ rằng họ gặp phải sơn phỉ nên chết rồi.”

“Vậy thì thế...”

Thư đồng hơi do dự, Lạc Tử Thương nhàn nhạt liếc nhìn thư đồng, “Còn cần ta dạy?”

Thư đồng vội vàng đáp, “Nô tài sẽ xử lý chu đáo.”

Lạc Tử Thương đứng trong sân, suy tư nói, “Giá lương thực dao động lớn như vậy, đối phương hẳn có rất nhiều tiền vốn, sợ rằng có quan phủ chống lưng. Giá lương thực hôm nay thế nào?”

Lạc Tử Thương dò hỏi, người bên cạnh nhanh nhẹn nộp lên tin tức đã hỏi thăm được về giá lương thực hôm nay. Lạc Tử Thương nhìn giá lương thực, từ sáng đến chiều tăng khoảng ba văn; đây là lần đầu tiên giá lương thực tăng kể từ ngày hạ giá. Lạc Tử Thương nhíu mày, “Hôm nay có nhiều giao dịch lắm à?”

“Công tử,” thị vệ chuyên tìm hiểu giá lương thực đáp, “chiều nay, rất nhiều người bán hết lương thực mình có.”

“Bán hết?!”

Lạc Tử Thương quay phắt đầu lại, thị vệ trả lời, “Vâng, ta đã hỏi nhiều người, bọn họ đều dự tính ngày mai lại đi thu mua lương thực để bán vì bản thân chẳng còn nữa. Không chỉ một người mà rất nhiều người không còn lương thực.”

Lạc Tử Thương im lặng, y thoáng trầm mặc rồi đột ngột phản ứng, “Không được, bọn chúng muốn bỏ chạy! Các người lập tức phái người tới bến tàu niêm phong toàn bộ tàu thuyền, không cho bất kỳ kẻ nào đi!”

Lạc Tử Thương vội vàng ra cửa, sốt ruột nói, “Ta sẽ đi tìm Vương đại nhân xin lệnh khóa thành.”

Lạc Tử Thương cưỡi ngựa phi như bay, y đi lướt qua Diệp Thế An đang cúi đầu điều khiển xe ngựa.

Lạc Tử Thương chạy như điên đến Vương phủ, y xuống ngựa rồi lập tức vào trong xin lệnh khóa thành từ Vương Thiện Tuyên, sau đấy lại vội vã ra ngoài.

Y vừa vào phủ, tạp dịch do Diệp Thế An mua chuộc lập tức truyền tin đến tai Diệp Vận, “Tiểu thư, Lạc công tử mới đến phủ, trông rất khẩn trương.”

Diệp Vận đang ở gian trong thu xếp hành lý, nàng ấy nghe tin này liền thoáng dừng lại rồi hạ thấp giọng hỏi, “Y tới làm gì?”

“Nghe bảo là muốn xin lệnh khóa thành.”

Lời này khiến Diệp Vận ngẩng phắt đầu lên.

Tim nàng ấy đập thành thịch, nàng ấy điên cuồng suy nghĩ tại sao Lạc Tử Thương muốn khóa thành vào thời điểm này?

Hay y phát hiện Diệp Thế An bỏ trốn? Diệp Thế An muốn trốn thì đương nhiên sẽ giết người của Lạc Tử Thương; nếu hôm nay không chạy thoát, hai huynh muội bọn họ nguy tới nơi rồi!

Diệp Vận cắn răng, người bên ngoài thúc giục, “Tiểu thư, chúng ta phải nhanh lên, công tử đang đợi chúng ta!”

“Không.”

Diệp Vận đột ngột ngừng đầu, nàng ấy ngồi xổm xuống và lấy ra chủy thủ từ dưới ván giường. Nàng ấy nói với người bên ngoài, “Người đi nhận với công tử là đừng chờ ta, cứ đi trước, ta sẽ đến sau. Nếu ta không tới được thì ca ca hãy báo thù cho ta.”

“Tiểu thư...”

“Mau lên! Nếu truyền tin chậm trễ,” Diệp Vận giấu chủy thủ dưới gối, khẽ quát, “ta đòi mạng người!”

Nghe đến đây, nha hoàn không dám dây dưa nữa mà gấp rút đi ra ngoài.

Diệp Vận hít sâu một hơi, nàng ấy nhìn đồ trang sức trên bàn.

Vương Thiện Tuyền nạp nàng ấy chưa đầy ba tháng. Diệp Vận không giống những thiếp thất khác; xuất thân danh môn, lại trẻ đẹp, dù lạnh nhạt với Vương Thiện Tuyền thì lão già đó chỉ cho rằng đây là sự kiêu kỳ của nàng ấy nên rất thiên vị. Diệp Vận không biết sự thiên vị này sẽ kéo dài tới ngày nào song ở thời điểm nào chẳng nữa, nàng đều cảm thấy ghê tởm.

Diệp Vận đến trước bàn tìm cây trâm sắc bén nhất và cài lên đầu. Sau đó nàng ấy mặc bộ y phục lụa mỏng mà Vương Thiện Tuyền thích nhất rồi chui vào chăn nằm mà nói với thị nữ, “Nhắn đại nhân rằng ta bị bệnh, ông ta nhất định phải tới.”

Thị nữ đứng ở gian ngoài ngăn người nhưng không dám hỏi nhiều, nàng ấy liền đi tìm Vương Thiện Tuyền.

Nghe Diệp Vận bị bệnh, Vương Thiện Tuyền sững sờ hỏi, “Sao phu nhân lại bị bệnh?”

Thị nữ cúi đầu, nhỏ giọng đáp, “Nô tỳ cũng không biết, chỉ thấy phu nhân mặc áo lụa nằm trên giường và bảo nô tỳ mời đại nhân tới.”

Nghe đến đây, Vương Thiện Tuyền hiểu ý ngay. Nàng ấy nào có bị bệnh, rõ ràng là muốn quyến rũ ông ta, đây là tình thú.

Tâm Vương Thiện Tuyền nhộn nhạo, Diệp Vận lần đầu tiên cúi đầu trước ông ta. Trong lòng ông ta không khỏi nở hoa nên chẳng kịp nghĩ nhiều mà nóng ruột chạy đi.

Vương Thiện Tuyền vào trong phòng, cách tấm màn mỏng là mỹ nhân tay chống đầu, nằm nghiêng trên giường nhìn ông ta. Đôi mắt tràn đầy ngây thơ, bắp đùi trắng nõn lộ ra bên ngoài lớp vải đỏ, đẹp đến rung động lòng người.

Hơi thở của Vương Thiện Tuyền cứng lại nhưng ông ta giả ngốc, “Vận nhi có ý gì?”

Diệp Vận cười cười, ánh mắt như mang theo móc câu, nàng ấy ngoắc ngoắc một ngón tay, “Đại nhân, lại đây nào, ta có thứ tốt muốn chia sẻ với đại nhân.”

Đầu óc Vương Thiện Tuyền trống rỗng, ông ta chờ không nổi mà nhào tới. Diệp Vận cười khanh khách, xoay người đè Vương Thiện Tuyền lên giường rồi dịu dàng nói, “Đại nhân nhắm mắt lại, ta tới đây.”

“Mau, mau lên.” Vương Thiện Tuyền nhắm mắt lại, hơi thở dồn dập.

“Được.” Diệp Vận nhỏ nhẹ đáp.

Chính lúc đó, một tay nàng ấy cầm gối mềm, tay còn lại rút chủy thủ từ dưới gối ra rồi vừa tàn nhẫn vừa dứt khoát đâm nó vào tim Vương Thiện Tuyền! Đồng thời, nàng ấy dốc sức đè gối mềm lên mặt Vương Thiện Tuyền để ngăn không cho ông ta phát ra tiếng động.

Vương Thiện Tuyền trợn trừng mắt, nhanh chóng giãy giụa. Diệp Vận không biết lấy sức mạnh từ đâu, nàng ấy dồn cả trọng lượng cơ thể lên chiếc gối kia, bàn tay cầm dao điên cuồng đâm.

Những nhát đâm nối tiếp nhau, toàn bộ giường nhuộm đầy máu tươi. Diệp Vận thấy Vương Thiện Tuyền bất động mới hả giận mà rời giường.

Cả người nàng ấy dính đầy máu, nàng ấy ngồi xuống đất, thần thờ trong chốc lát.

Vương Thiện Tuyền nằm trên giường, hai mắt trợn trừng nhìn nóc giường. Có lẽ đến chết ông ta vẫn không hiểu sao một nữ tử lại sở hữu lòng can đảm như vậy.

Toàn thân Diệp Vận run rẩy nhưng nàng ấy vẫn cắn răng đứng lên.

Nàng ấy lao đảo lấy từ trong ngăn tủ quần áo hạ nhân mà Diệp Thế An sai người chuẩn bị cho nàng ấy. Sau khi nhanh chóng thay đồ, Diệp Vận bò ra ngoài cửa sổ và hô to, “Nguy rồi, Vương đại nhân bị ám sát!”

Kêu xong, Diệp Vận lập tức chạy về phía hậu viện.

Nhanh lên.

Phải nhanh nữa lên.

Bên trong Vương phủ nháo nhào, nhiều người kêu la, “Mau tìm Lạc công tử! Tìm Lạc công tử tới đây!”

Vương phủ nhanh chóng sai người đi tìm Lạc Tử Thương.

Lạc Tử Thương dẫn theo binh mã phóng về hướng cổng thành.

Diệp Thế An thấy Lạc Tử Thương từ xa, hấn cấn chặt răng, lập tức ra lệnh cho người bên cạnh, “Điều khiển xe ngựa, đưa Cố lão gia ra khỏi cổng thành ngay, ta chờ tiêu thư!”

Thị vệ không nấn ná, tức khắc điều khiển xe ngựa tới trước cổng thành. Diệp Thế An trốn trong bóng tối, thấy Lạc Tử Thương phi ngựa đến, tay hấn ném ra một hòn đá. Ngựa của Lạc Tử Thương hoảng sợ, Diệp Thế An nhanh chóng bỏ đi.

Tại khoảnh khắc ngăn ngui y bị giữ chân, xe ngựa chở Cố Lăng Hoa đã xếp hàng trước cổng thành.

Lúc Lạc Tử Thương vọt tới cổng thành, xe ngựa chở Cố Lăng Hoa vừa rời khỏi thành.

Bạn đang

“Lệnh khóa thành đây.” Lạc Tử Thương không kịp ngăn cản người đã rời đi, đành dẫn theo binh mã chặn trước cổng thành rồi quát to, “Tất cả mọi người đứng lại, không ai được tiến lên phía trước! Binh lính hãy đóng cổng thành, kẻ nào trái lệnh cứ chém!”

Diệp Thế An siết chặt tay, còn Liễu Ngọc Như đang ngồi ở quán trà ngoài thành. Nghe được tiếng hét này, nàng đặt chén trà xuống rồi dùng khăn tay nhẹ nhàng thấm môi.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 67: Chạy Trốn Khỏi Dương Châu

Lời y nói khiến tất cả mọi người ngây dại.

Đột nhiên, có tiếng kêu sợ hãi quái dị phát ra từ giữa đám người, “Ghe gớm, quan phủ muốn giết người, muốn tàn sát hàng loạt dân trong thành!”

Đám người nhất thời náo loạn muốn tiến về phía trước. Lạc Tử Thương nhìn bốn phía, binh lính đứng thẳng trường mâu, y giận dữ nói, “Ai dám tiến lên, giết tại chỗ không cần luận tội!”

Nghe vậy mọi người mới nín bật.

Diệp Thế An núp ở chỗ tối, hẩn từ xa nhìn thấy thị nữ của Diệp Vận chạy lại gần. Nàng ấy đến bên Diệp Thế An, cúi đầu thì thào, “Tiểu thư nhả ngài cứ đi trước.”

“Muội ấy đang ở đâu?”

“Tiểu thư biết Lạc Tử Thương khóa thành, ngài ấy nói sẽ nghĩ cách.”

Diệp Thế An cắn chặt răng, “Muội ấy có thể làm gì chứ!”

Hắn hít sâu một hơi, âm thầm kêu ám vệ tới rồi lập tức ra lệnh, “Mau chóng đi tìm tiểu thư, đưa tiểu thư đến đây bằng bất kỳ giá nào!”

“Còn ngài...”

“Không cần quan tâm ta!” Diệp Thế An nhìn chăm chăm ám vệ, “Bảo vệ tiểu thư, biết chưa!”

Âm vệ chẳng dám nhiều lời, hăn đáp ứng rồi xoay người đi mất.

Diệp Thế Anh thoáng nhìn xung quanh, mọi người đang giằng co với Lạc Tử Thương. Chính lúc ấy, một tiếng thét kinh hãi vang lên từ trong đám người, tiếp theo có đám người bật mặt chẳng nói chẳng rằng xông thẳng vào quan binh và giơ đao lên chém!

“Đi mau!”

“Xông lên!”

“Dương Châu sắp loạn, ra ngoài rồi nói!”

Những tiếng kêu sợ hãi không ngừng vang lên, khắp nơi hỗn loạn. Diệp Thế An rút cuộc không chờ nổi nữa mà phóng về phía cổng thành.

Lạc Tử Thương đứng ở trước cổng, y lập tức phát hiện Diệp Thế An liền quát lớn, “Bắt lấy hăn!”

Binh lính đổ xô tới chỗ Diệp Thế An, song ngay lúc đó, có tiếng vang lớn từ xa vọng lại và ánh lửa ngút trời xuất hiện.

“Công tử,” người bên cạnh sốt ruột nhắc Lạc Tử Thương, “hướng đây là kho lúa.”

Tiếng nổ thứ hai truyền đến, “Công tử, là từ kho binh khí.”

“Địch tập kích, địch tập kích!”

Không biết ai hô lên nhưng hiện giờ cư dân thành Dương Châu đã ùn ùn chạy tới cổng thành.

“Mở cổng, đại nhân, cầu xin ngài để chúng ta ra ngoài!” Bá tánh hoảng loạn tột cùng.

Binh lính đang giằng co với Diệp Thế An, Thẩm Minh thầm lặng dẫn người đến giải quyết binh lính và che chở Diệp Thế An ra ngoài. Lạc Tử Thương đoạt lấy cây cung từ người đứng cạnh rồi bất chấp tất cả mà chĩa về phía Diệp Thế An.

“Đại nhân,” binh lính cười ngựa từ xa chạy đến trước mặt Lạc Tử Thương, lớn tiếng thông báo, “Vương đại nhân bị ám sát!”

Tay Lạc Tử Thương khẽ run, tên rời cung, Diệp Thế An nhanh nhẹn nghiêng người né tránh nhưng lại bị đại đao chém vào cánh tay.

May Thẩm Minh kịp thời đỡ nhát chém kia nên vết thương không quá sâu. Thẩm Minh đá văng người xung quanh, hăn lôi kéo Diệp Thế An ra bên ngoài, “Đi mau!”

“Đại nhân,” binh lính vây quanh Lạc Tử Thương, “ngài mau quay về, đừng canh giữ cổng thành nữa! Cần phải tăng người bảo vệ kho lúa lẫn kho binh khí, không thể dồn hết người vào chỗ này.”

Chuyện lớn cỡ nào cũng chẳng quan trọng bằng việc Vương Thiện Tuyền bị ám sát.

Vương Thiện Tuyền chính là thiên tử của Dương Châu, bây giờ y cản trở về giải quyết dù là để trấn an lòng người hay ổn định tình hình đi chăng nữa.

Lạc Tử Thương nghiêng răng nói, “Lập tức đuổi theo cho ta, không được để hãn thoát!”

Ra lệnh xong, Lạc Tử Thương dẫn theo người cười ngựa quay về Vương phủ.

Thẩm Minh bảo vệ Diệp Thế An, vừa đánh vừa lui. Lạc Tử Thương bỏ đi thì binh lính cũng tan rã, hơn nữa biến người này toàn là bá tánh, đa số

bình lính không dám vung đao chém.

Thẩm Minh ném Diệp Thế An ra bên ngoài, “Chạy nhanh lên!”

Diệp Thế An lao đảo xông ra. Hắn ném đao, che cánh tay bị thương lại, trà trộn vào dòng người tiến về phía trước.

Một chiếc xe ngựa dừng ven đường, Diệp Thế An đang nôn nóng chạy bỗng nghe tiếng nữ tử trong tréo cất lên, “Lên xe đi.”

Diệp Thế An quay đầu lại thấy Liễu Ngọc Như điều khiển xe ngựa, rèm của chiếc mũ được cuốn lên để lộ khuôn mặt tươi cười vừa hòa nhã vừa trầm tĩnh.

Diệp Thế An thầm thở phào, hắn vội vàng lên xe ngựa, thấp giọng nói, “Đa tạ.”

“Bên trong có quần áo, huynh thay đồ đi.”

Liễu Ngọc Như nhắc nhở, Diệp Thế An thấy trong xe ngựa quả nhiên có một bộ quần áo vải xanh da trời, cả băng vải lẫn thuốc trị thương. Diệp Thế An chẳng hỏi nhiều mà làm theo lời Liễu Ngọc Như. Hắn bôi thuốc lên miệng vết thương rồi quấn băng vải, sau đó vừa thay quần áo vừa hỏi, “Vị công tử kia ở lại sẽ không sao chứ?”

“Không sao đâu,” Liễu Ngọc Như bình thản trả lời, “hắn quen chạy trốn rồi, rất có kinh nghiệm đối phó với quan phủ. Bọn họ đều mặc thêm một bộ quần áo khác bên trong, đợt lát nữa vứt bỏ áo ngoài, ném đao đi rồi lẫn vào đám đông thì chẳng ai nhận ra được hết. Huynh không cần lo.”

Được lời này, Diệp Thế An yên tâm hơn, hắn lại hỏi, “Cố lão gia đâu?”

“Đã rời đi.” Liễu Ngọc Như điềm đạm nói, “Ta cho người hộ tống ông ấy đi đường bộ, cũng chuẩn bị đầy đủ giấy tờ tùy thân và giấy thông hành.

Lạc Tử Thương không biết đến sự tồn tại của ông ấy, chỉ cần hai ta bình an thì ông ấy cũng sẽ bình an.”

“Ngọc Như...” Diệp Thế An khó xử mở miệng.

Liễu Ngọc Như ngược nhìn hắn, nàng biết hắn muốn nói gì bèn bình tĩnh bảo, “Lát nữa tới bến tàu chúng ta sẽ đi thuyền của người khác. Nếu Vận nhi đến kịp thì cùng đi, nếu không đến thì chúng ta vẫn sẽ xuất phát.”

Diệp Thế An cắn chặt răng, “Đến lúc đó, ta sẽ ở lại.”

Liễu Ngọc Như im lặng trầm ngâm, nàng biết mình chẳng thuyết phục được Diệp Thế An nên suy nghĩ xem còn biện pháp khác không.

Hai người ngồi xe ngựa tới thẳng bờ sông. Hiện tại bờ sông vô cùng rối loạn, thương đội tranh chấp với binh lính; binh lính không cho thuyền chạy, thương đội dĩ nhiên bất mãn.

Ở bến tàu toàn là thương nhân vắng lai, khác với bá tánh trong thành. Vương Thiện Tuyên từng tắm máu thương gia Dương Châu khiến thương nhân từ nơi khác nơm nớp lo sợ, nhưng vì tiền tài nên vẫn liều mạng lại đây buôn bán. Giờ binh lính lại muốn giam thuyền giam người thì lòng ai không hoảng hốt?

Bản thân binh lính không ưa thương nhân, nói chuyện rất khinh miệt. Hai bên đàm phán, binh lính mất kiên nhẫn, thương nhân vừa sợ vừa giận; các loại cảm xúc hỗn độn tràn lan ở bến tàu. Liễu Ngọc Như đỡ Diệp Thế An xuống xe ngựa rồi dẫn hắn lên thuyền.

“Không.” Diệp Thế An quyết đoán nói, “Ngọc Như, muội lên thuyền trước đi, ta ở đây đợi Vận nhi. Nếu muội ấy không tới thì ta sẽ không đi. Muội không cần ở cạnh ta, đừng để ta làm chậm trễ chuyện của muội.”

Liễu Ngọc Như mím môi. Chưa tính việc Diệp Thế An năm lần bảy lượt giúp nàng và Cố gia, chỉ nói đến mối quan hệ giữa nàng với Diệp gia thì nàng không thể trở mặt nhìn Diệp Thế An ở lại đây.

Nàng hít sâu một hơi, rớt cuộc bảo, “Diệp ca ca, huynh nghe này, huynh đang bị thương, còn là một mục tiêu dễ nhắm đến vì có quá nhiều người quen biết huynh. Huynh lên thuyền trước, ta ở đây chờ Vận nhi để đưa nàng ấy lên thuyền. Nếu thuyền chạy mà chúng ta chưa lên thì huynh lại xuống chờ chúng ta.”

Lý do này khiến Diệp Thế An trầm mặc giây lát, hắn mím môi rồi đi lên thuyền.

Liễu Ngọc Như là tiểu thư khuê các, trước đây ngoại trừ người thân quen thì chẳng mấy ai từng gặp nàng. Song hắn lại là thanh niên tài hoa nước tiếng Dương Châu, hắn mà đứng đây thì y hết cái đèn trong đêm tối, từ trên xuống dưới đều toát ra khí thế “mau bắt ta đi”.

Diệp Thế An lên thuyền, Liễu Ngọc Như đứng chờ ở cổng bến tàu. Chẳng mấy chốc, Thẩm Minh chạy tới nơi. Hắn nhìn thoáng qua Liễu Ngọc Như, vừa lau mặt vừa hỏi, “Sao người còn đứng đây?”

Liễu Ngọc Như nhìn binh lính và thương gia xung quanh mình.

Vì không cho thuyền chạy nên thương gia càng lúc càng cãi vã ầm ĩ với binh lính. Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, mưa lác đác rơi tí tách. Liễu Ngọc Như mua cây dù ở cửa tiệm kế bên rồi cầm dù đi về phía lối vào bến tàu. Liễu Ngọc Như liếc mắt thấy một nam nhân cường tráng dẫn đầu nhóm thương nhân đang giận dữ hò hét với quan binh. Nam nhân này nói giọng phương Bắc, tính tình táo bạo, quan binh bị hấn quát thét đâm ra bực bội bèn giận dữ rút đao, “Rõng cái gì mà rõng? Không cho đi là không cho đi, người gào thét với ta thì được ích gì? Người miệt thị triều đình, chán sống hả?!”

“Thương nhân các người chuyên môn làm chuyện thiếu đạo đức như mua cao bán thiếu, chịu nói chuyện với các người là đã coi trọng lắm rồi. Các người đừng chọc giận quan gia, chúng ta mà nóng nảy lên sẽ chém các người một đao, khéo bá tánh còn vỗ tay tán thưởng!”

Lời này vào tai, Liễu Ngọc Như đứng một bên cười. Thanh âm nàng dịu dàng, lạnh nhạt, “Thế nên máu khô ở Dương Châu từ nửa năm trước chưa rửa sạch, Dương Châu lại định tiễn đưa những linh hồn mới à?”

“Bà nương này nói bậy gì đó!”

Quan binh kia thấy Liễu Ngọc Như là nữ tử liền tức giận xông tới. Thẩm Minh vội vàng ngăn cản quan binh, cười làm lành, “Quan gia, đây chỉ là một tiểu cô nương, ngài đừng chấp nhặt.”

Liễu Ngọc Như ra vẻ sợ hãi, liên tục xin lỗi.

Mọi người thấy nàng ăn nói khép nép, trong lòng bưng bưng lửa giận.

Liễu Ngọc Như thở dài khuyên nhủ, “Mọi người đừng tranh chấp nữa, nói gì cũng vô dụng thôi. Mọi người hãy quay về thuyền, ta đi chờ người nhà đây.”

Nói xong, Liễu Ngọc Như ung dung rời đi.

Quan binh vừa nhìn các thương nhân vừa cười lạnh lẽo, “Cả đám người mà chả hiểu chuyện bằng một tiểu cô nương, nghe thấy chưa, nói gì cũng vô dụng hết!”

Mọi người im lặng, song những lời này lại khắc sâu vào lòng bọn họ. Liễu Ngọc Như thoáng quan sát sắc mặt của mọi người ở đằng sau, nàng khẽ nói với Thẩm Minh, “Người đi thổi thêm lửa, trông xem bọn họ có định chống đối quan phủ. Nếu có, người hãy giúp họ nghĩ cách. Lát nữa khi thuyền chạy cần có người chỉ huy để thuyền đi theo trật tự, bằng không chả

cần quan binh đuổi bắt thì thuyền đã chìm hết. Phải có người dẫn đầu chỉ huy phương diện này.”

“Đã hiểu.” Thẩm Minh gật đầu, âm thầm tính toán.

Thiên hạ rung chuyển nửa năm nay, lá gan mọi người lớn hơn rất nhiều. Nói là kinh doanh nhưng thương gia đi buôn bán khắp trời nam biển bắc thì ai mà chưa gặp qua đao và máu?

Sự kiện ở Dương Châu vĩnh viễn là rào cản trong tâm trí mà thương nhân không vượt qua được. Hiện giờ vô duyên vô cớ bị nhốt ở đây, mọi người đều sợ hãi.

Bến tàu hiện có mấy ngàn người dừng chân. Mọi người có thuyền có hộ vệ, đa số lại không phải người Dương Châu, chỉ cần bọn họ rời đi thì sẽ như chim bay thỏa sức trên trời cao.

Những đại nhân đi từ bắc vào nam này, khi ở địa bàn của mình cũng được người ta cung phụng. Bây giờ bọn họ bất an, còn bị quan binh làm nhục, nên lời của Liễu Ngọc Như đi vào lòng và khiến họ hoàn toàn trầm mặt.

Nói cũng vô dụng thì cái gì mới có tác dụng?

Trong lòng mọi người đều có đáp án. Thẩm Minh lại gần, thấy mấy thương đội đang nói chuyện, hần khoanh tay trước ngực rồi cười, “Ta bảo này, mọi người muốn hợp tác không, chúng ta cùng nhau thương lượng nhé?”

Liễu Ngọc Như quan sát trong chốc lát, dõi theo Thẩm Minh rời đi cùng người khác liền biết Thẩm Minh đang thương lượng với bọn họ. Nàng không để ý nữa mà đứng ở lối vào bến tàu, chứng kiến dòng người liên tục đổ lại đây.

Những người này đều từ trong thành chạy ra, có bọn họ gia nhập thì bến tàu càng rối loạn nặng nề. Liễu Ngọc Như che dù, một thân áo tơ trắng, điềm nhiên đứng tại chỗ, tựa như vạch ra một mảng trời đất thông dong lẫn yên bình.

Liễu Ngọc Như phát hiện bên trong đám người có một nữ tử che kín đầu, được người khác che chở mà chen lấn đi giữa biển người. Cách đây không xa, Lạc Tử Thương cười ngửa, dẫn theo người gấp rút đuổi theo.

Y trở về Vương phủ thu xếp xong xuôi mọi việc, đẩy tam công tử Vương phủ Vương Linh Tú ra ổn định lòng người rồi lập tức chạy tới bến tàu.

Y biết rõ Diệp Thế An không trùng hợp bỏ trốn đúng hôm nay. Chủ mưu kế hoạch giá lương thực nhất định có gặp gỡ Diệp Thế An nên hai người mới hành động cùng một ngày. Diệp Vận cũng tuyệt đối chẳng phải nhất thời phần nộ giết Vương Thiện Tuyên, muốn thì đã giết từ lâu chứ sao phải chờ đến bây giờ. Nàng ấy làm vậy để ép y quay về, để giữ chân y.

Trong lúc người của Lạc Tử Thương lại đây, những thương nhân đang căng thẳng kia không thể chịu nổi nữa. Bọn họ sớm bàn bạc rằng không làm thì thôi nhưng đã làm thì làm tới cùng. Nam nhân cường tráng mà hồi nãy gào thét quan binh dẫn đầu chém giết một tên canh giữ mỏ neo rồi hung hăng chuẩn bị cho thuyền chạy.

Nam nhân kia có năng lực, hẳn chỉ huy mọi người cho thuyền xuất phát lần lượt. Liễu Ngọc Như thấy Diệp Vận vội vàng chạy đến, sau đó thấy ám vệ đang che chở nàng ấy đột nhiên kéo nàng ấy vào chỗ tối. Liễu Ngọc Như ngược nhìn Lạc Tử Thương ngồi trên lưng ngựa đi thẳng tới đây, rõ ràng y có mục tiêu muốn nhắm vào.

Liễu Ngọc Như nhanh chóng đến chỗ Diệp Vận đang trốn. Nàng tới trước mặt Diệp Vận, thị vệ bên cạnh Diệp Vận rút đao ra theo phản xạ. Liễu Ngọc Như tức khắc lên tiếng, “Là ta.”

Diệp Vận ngăn người, Liễu Ngọc Như cởi áo ngoài rồi khoác lên người nàng ấy. Nàng đưa giấy tờ tùy thân cùng giấy thông hành cho Diệp Vận và nhanh chóng dặn dò, “Ca của người đang chờ trên chiếc thuyền số mười ba. Người vòng ra phía sau ngôi nhà này, con hẻm thứ năm ở đối diện thuyền nhưng phải đi một đoạn mới tới được. Người mà xuất hiện thì chắc chắn Lạc Tử Thương sẽ nhìn thấy, lúc đó ta sẽ thu hút sự chú ý của Lạc Tử Thương. Trong lúc ta và y nói chuyện người hãy lên thuyền ngay.”

“Người...”

“Đi mau lên.”

Liễu Ngọc Như xoay người cầm ô bước ra bên ngoài, nàng đi ngược dòng người.

Lạc Tử Thương cười ngựa tới bến tàu, y vừa mới thấy Diệp Vận nhưng trong chớp mắt nàng ấy lại biến mất. Song y biết Diệp Vận nhất định đang ở đây.

Giờ phút này, toàn bộ quan binh và thị vệ của thương nhân đã xông vào ẩu đả nhau. Các con thuyền được chỉ huy nên tuần tự rời bến, tiếng ra lệnh giận dữ của y mất hiệu quả giữa sự hỗn loạn. Người quá đông, y không thể cười ngựa đi vào nên dứt khoát xoay người xuống ngựa rồi chen lẫn giữa đám người.

Y đã thấy Diệp Vận, chỉ cần bắt được Diệp Vận thì ít nhất có thể bắt được Diệp Thế An!

Y lao về phía trước, ra sức đẩy người. Ngay lúc ấy, có người bỗng đụng nhẹ vào y. Kế tiếp là một tiếng hô vừa quen thuộc vừa ngạc nhiên truyền đến, “Ô, Lạc công tử?”

Lạc Tử Thương quay đầu lại. Nữ tử mặc áo tơ trắng, bụng dù đứng giữa màn mưa tí tách. Khuôn mặt tươi cười của nàng không hợp với hoàn cảnh

xung quanh, nó dịu dàng lại bình thản.

Lạc Tử Thương nhíu mày, “Người là?”

Liễu Ngọc Như nâng tay che khuất nửa bên mặt, nhả nhặn cười, “Lại gặp nhau rồi.”

Thấy nửa bên mặt này, Lạc Tử Thương mới nhận ra, “Là người? Người ở đây làm gì?”

“Không tìm được người nên định rời đi nhưng ai ngờ hôm nay loạn quá, đành phải quay về.”

Lạc Tử Thương gật đầu, y quay đầu rồi nói, “Đã vậy tiểu thư cứ đi trước, tại hạ còn việc quan trọng, cáo từ.”

Lạc Tử Thương định đi, Liễu Ngọc Như thấy Diệp Vận sắp lên được thuyền nên dưới tình thế cấp bách, nàng túm lấy tay áo Lạc Tử Thương, “Lạc công tử.”

Lạc Tử Thương quay đầu, ánh mắt mang theo sát khí. Liễu Ngọc Như che dù trên đầu y, ôn hòa nói, “Đêm dài mưa nặng hạt, thiếp thân ở gần đây, công tử cầm dù đi.”

Nguồn:

Lạc Tử Thương hơi sửng sốt. Liễu Ngọc Như đặt dù vào tay y, nàng thoáng khom lưng rồi xoay người rời đi. Lạc Tử Thương dõi theo bóng lưng nàng, trong nháy mắt, y cứ ngẩn ngơ nhìn. Thị vệ đứng cạnh vội nhắc, “Công tử?”

“Tiếp tục tìm.” Lạc Tử Thương quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng, “Lập tức điều động binh lính tới đây trấn áp những người này.”

Dứt lời, Lạc Tử Thương cầm dù, tiếp tục tìm kiếm trong biển người.

Liễu Ngọc Như đi sang bên cạnh rồi mau chóng tới phòng chờ đối diện thuyền. Khi thuyền sắp nhổ neo, Liễu Ngọc Như tính toán thời gian chuẩn xác, nhanh chân vọt đến cạnh thuyền. Diệp Thế An đứng ở đầu thuyền, thấy Liễu Ngọc Như lại gần, hẩn vội vươn tay kéo nàng lên.

Lạc Tử Thương ở trên bến tàu chột quay đầu lại. Y thấy thuyền lớn chậm rãi rời bến, trên thuyền lớn, một nữ tử mặc áo tơ trắng đứng cạnh một thanh niên ở đầu thuyền.

Thanh niên trông cực giống Diệp Thế An, còn nữ tử chính là người mới này bắt chuyện với y!

Trong đầu Lạc Tử Thương nhanh chóng hiện lên những lần nói chuyện với Liễu Ngọc Như.

Nữ tử cầm quạt tròn xấu hổ cười trong nhà tranh, nữ tử thông dong che dù đứng ở bến tàu.

Ngày mưa nhưng nàng không khoác áo ngoài, chỉ mặc lớp áo mỏng.

Nàng nói mình phải quay về những giờ đang ở trên thuyền, còn người đứng cạnh trông rất giống Diệp Thế An.

Một nữ tử không có người nhà, đến đây tìm tình lang quen biết ở Thương Châu, giờ không tìm thấy thì sao lại rời đi?!

Nàng là thiên kim, lúc trước còn thấy nô tỳ nhưng hồi này đơn độc đứng ở bến tàu. Mà khoảnh khắc nàng đâm vào y sao có thể trùng hợp đến thế?

Xâu chuỗi toàn bộ manh mối, Lạc Tử Thương đột nhiên phản ứng dữ dội.

“Ngăn chiếc thuyền kia lại!” Y hét to, “Mau lên!”

Nhưng không kịp nữa rồi.

Người bên y vốn không đủ khả năng ngăn cản một chiếc thuyền lớn đã giương buồm xuất phát, chưa kể xung quanh hỗn loạn nên tiếng nói của y không tới được tai người khác.

Y chen lẫn giữa đám người mà phóng về phía chiếc thuyền lớn kia. Liễu Ngọc Như cũng thấy Lạc Tử Thương, nhìn bộ dạng y thì nàng biết ngay đối phương đã nhận ra chân tướng.

Nàng thoáng sửng sờ, không ngờ đối phương phát hiện nhanh như vậy. Song hiện giờ nàng đã lên thuyền, Lạc Tử Thương chẳng làm gì được nàng. Nàng đứng ở đầu thuyền, mỉm cười nhìn Lạc Tử Thương đang truy đuổi.

Nàng chẳng biết đối phương có nghe thấy tiếng mình không, nàng nâng tay vãi chào hân từ xa và cất cao giọng, “Lạc công tử, không hẹn ngày gặp lại.”

“Người đứng lại cho ta!”

Lạc Tử Thương buộc phải dừng bước bên bờ biển, y thét lên.

Nhưng Liễu Ngọc Như chỉ vẫy tay rồi xoay người đi vào khoang tàu.

Diệp Thế An đi cùng nàng vào khoang tàu, Diệp Vận ngồi bên trong; nàng ấy đã cởi áo ngoài, trên người còn dính máu. Thấy Diệp Thế An và Liễu Ngọc Như, Diệp Vận ngăn người. Lát sau, nàng ấy chợt nhào tới ôm Diệp Thế An, run rẩy mở miệng, “Ca...”

“Đừng sợ.” Diệp Thế An vỗ vỗ lưng Diệp Vận, kiên định nói, “Ca ca ở đây.”

Diệp Vận nhắm mắt, môi dưới run rẩy, nàng ấy không nói câu nào. Sau một hồi, nàng ấy òa khóc, thanh âm xé trời.

Diệp Thế An nhất thời tay chân luống cuống, hấn ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Như. Nàng chỉ lắc đầu, làm tư thế “giữ im lặng”.

Diệp Thế An bất lực, đành dùng thân người cứng đờ cho Diệp Vận dựa vào để thỏa sức khóc. Khi Diệp Vận khóc đủ rồi, Liễu Ngọc Như đỡ nàng ấy lên giường đi ngủ.

Diệp Thế An lẫn Liễu Ngọc Như đều không ngủ được nên đi lên boong tàu. Mưa tạnh khiến thuyền chạy vững vàng hơn nhiều. Đứng giữa gió đêm, Liễu Ngọc Như cười nói với Diệp Thế An, “Sau này huynh tính đi đâu?”

“Đã tới U Châu thì sẽ ở lại đây.” Diệp Thế An nhìn về phía trước, “Phạm thúc thúc là vị quan tốt.”

“Ta quên mất,” Liễu Ngọc Như cười, “phụ thân huynh có quan hệ thân thiết với Phạm đại nhân.”

Diệp Thế An cười cười, hơi có vẻ chua xót. Liễu Ngọc Như thở dài, nàng nhìn người đứng trước mặt mình. Người này khác Cố Cửu Tư; Cố Cửu Tư sẽ khóc, sẽ nói thành lời, thẳng thắn và chân thành, không hề giấu giếm. Nhưng người này từ nhỏ đã được nuôi dưỡng thành trụ cột, hấn không chấp nhận mình lộ ra vẻ chật vật hay mềm yếu dù chỉ là thoáng qua. Nàng muốn an ủi song lực bất tòng tâm nên chỉ có thể mỉm cười, “Nói đến đây, Vận nhi hình như hiểu lầm huynh rất sâu. Ta nhớ rõ Vận nhi từng bảo trong lòng huynh chỉ có con đường làm quan, là một ca ca lạnh tâm lạnh tình. Nhưng giờ xem ra nàng ấy hiểu lầm rồi.”

“Thật ra cũng không phải hiểu lầm.” Diệp Thế An cúi đầu nhìn mặt nước quay cuồng trong bóng đêm, hấn nhàn nhạt đáp, “So với những người khác, ta quả thật không biết cách ở chung với muội muội. Từ nhỏ ta đã chẳng bầu bạn bên muội ấy, ta chỉ biết nếu muội ấy gặp chuyện thì ta che chở là được. Đây là lòng tin cũng như trách nhiệm.”

“Có ca ca như huynh cũng đủ rồi.” Liễu Ngọc Như cười, “Hồi còn nhỏ ta thường xuyên nghĩ sao mình không có ca ca như huynh.”

“Hồi còn nhỏ,” Diệp Thế An hơi tò mò, “muội không thấy ta tẻ nhạt à?”

“Sao ta lại thấy vậy được?” Liễu Ngọc Như kinh ngạc.

Diệp Thế An mím môi cười, “Vận nhi nói ta là kẻ chán ngắt.”

“Thế thì huynh không hiểu nàng ấy rồi,” Liễu Ngọc Như bật cười, “nàng ấy thường khoe khoang huynh lợi hại cỡ nào.”

Nếu Diệp Vận không tô vẽ Diệp Thế An thành người hoàn mỹ như vậy thì năm xưa nàng sẽ chẳng nảy sinh tâm tư kia.

Nhớ tới tâm tư mình ngày trước, nàng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Diệp Thế An nhìn biểu cảm của nàng liền biết nàng nhớ đến chuyện cũ. Hắn không thể không hỏi, “Muội ở với Cố Cửu Tư ổn thỏa chứ, hắn có bắt nạt muội không?”

Nhắc đến Cố Cửu Tư, Liễu Ngọc Như không nhịn được liền nở nụ cười. Môi nàng mấp máy, “Huynh cảm thấy sao?”

“Vậy là không có,” Diệp Thế An gật gù. Hắn lưỡng lự giây lát rồi nói, “Thật ra, việc này là ta phụ lòng muội...”

“Không không không,” Liễu Ngọc Như vội xua tay, cười nói, “ta phải tạ ơn huynh không cười ta mới đúng.”

Diệp Thế An ngẩn người. Liễu Ngọc Như cảm thấy lời mình nói không thỏa đáng lắm bèn nhanh chóng giải thích, “Chắc huynh cũng đã nhìn ra tính ta chẳng phải tiểu thư khuê các. Lúc trước ta chỉ giả bộ thôi, ta mà gả vào Diệp gia là lừa gạt bản thân cũng như mọi người.”

“Gả cho Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như hơi ngượng ngùng mỉm cười, “ta cảm thấy thật hạnh phúc. Ta không cần giữ quy củ, cũng chẳng cần làm bộ làm tịch. Tuy ban đầu ta rất bất mãn nhưng nếu huynh tiếp xúc với hân sẽ biết hân là người tốt cực kỳ.”

Liễu Ngọc Như nghĩ nghĩ liền cảm thấy lời mình nói vẫn chưa ổn lắm bèn thêm vào, “Ý ta là...”

“Ta hiểu mà.” Diệp Thế An biết nàng sợ hân không vui nên cắt ngang lời nàng, “Thật lòng thì ta coi muội giống như Vận nhi, cả hai đều là muội muội của ta. Nếu không làm chậm trễ duyên phận của muội và muội được sống tốt thì ta yên tâm rồi.”

Diệp Thế An thở dài, “Bây giờ bằng hữu thuở nhỏ chẳng còn lại mấy người. Ngọc Như,” hân chân thành nói, “ta hy vọng chúng ta đều sẽ sống thật tốt.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như mím môi, nàng gật đầu đáp, “Phải. Chúng ta sẽ sống thật tốt.”

Thuyền lặng lẽ đi giữa trời đêm không gió không trăng. Liễu Ngọc Như quay đầu sang chỗ khác, trong nháy mắt, nàng bỗng nhớ tới Cố Cửu Tư.

Nhớ vô cùng.

Ba ngày sau khi Liễu Ngọc Như rời đi, Lạc Tử Thương dùng thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn ổn định Dương Châu. Hầu hết người của Liễu Ngọc Như đã trốn thoát nhưng vẫn sót một người sơ ý bị Lạc Tử Thương bắt được. Y tra tấn tàn nhẫn người này một đêm mới tường tận chân tướng.

Lạc Tử Thương nghe xong Liễu Ngọc Như đột nhập vào Dương Châu thế nào, gây sóng gió ra sao, rồi dùng cách gì rời Dương Châu mà mặt xanh mét.

Y không thể tin nổi, luôn miệng chất vấn, “Thật sự không có ai đứng sau nàng?”

“Không có...” Người bị bắt thở hổn hển, “Liều phu nhân vốn là nhân vật lừng lẫy ở Vọng Đô, chẳng phải nữ tử bình thường.”

Lạc Tử Thương im lặng. Y trầm mặc đứng dậy, sai bảo người bên cạnh, “Giết.”

Dứt lời, y ra ngoài rồi về thư phòng. Y ngồi bất động trên ghế, tay cầm khẩu cung, đầu óc lặp đi lặp lại cảnh tượng Liều Ngọc Như đứng phía sau giật dây hết thảy; từ Thanh Châu, Thương Châu, đến Dương Châu.

Y cảm nhận nhiệt huyết sôi trào ở từng mạch máu và có loại khoái cảm không tên sinh sôi trong lòng. Y đặt tay lên chiếc dù kề bên mình, chậm rãi nhả ra cái tên mới biết đến nhưng đã khắc sâu vào óc, “Liều Ngọc Như.”

Lúc này, Cố Cửu Tư đang ngồi bên trong phủ nha. Hắn ngừng bút, ngẩng đầu nhìn chòng chọc người đến thông báo, “Người lặp lại lần nữa?”

“Phu nhân để thuyền chở tiền bạc lẫn lương thực và những người khác về trước, đồng thời nhắn ngài hãy đến Quảng Dương đón ngài ấy.”

Cố Cửu Tư nắm chặt bút, kiềm chế cảm xúc mà gian nan hỏi, “Tại sao nàng ở lại?”

Đối phương nhìn ra Cố Cửu Tư phần nộ nên im thin thít. Cố Cửu Tư nhìn hắn, giọng lạnh lùng, “Nói!”

“Phu nhân muốn cứu người.”

“Hiện giờ nàng đang ở bên ai?” Cố Cửu Tư siết chặt bút, hắn cảm thấy cảm xúc của chính mình đã gần chạm đến cực hạn.

“Diệp...Diệp đại công tử Diệp Thế An.”

Cái tên này rốt cuộc khiến Cố Cửu Tư không nhịn nổi nữa, hắt đột ngột quăng bút và gầm lên, “Nàng làm càn!”

Lời tác giả

Cố Cửu Tư (rút đao): Ta cảnh cáo những nam nhân khác không ai được đuổi theo.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 68: Còn Thẩn Thờ Làm Gì, Mau Gọi Phu Quân Nào

Cổ Cửu Tư quăng bút, mọi người chả ai dám hó hé dù chỉ một câu.

Cổ Cửu Tư gấp rút đi ra ngoài, vừa đi vừa mắng, “Nàng muốn cứu người sao không để người khác cứu? Một nữ nhân chân yếu tay mềm như nàng thì có thể cứu ai? Diệp Thế An là đại nam nhân mà còn muốn được nàng cứu?!”

Miệng Cổ Cửu Tư nói, tay bắt đầu thu xếp hành lý trong phòng, đồng thời hăn sai bảo thị vệ, “Điều động một tổ binh lính cho ta, căn dặn Hoàng Long giúp ta trông coi Vọng Đô. Chuẩn bị kỹ lưỡng hành lý lẫn giấy thông hành, chúng ta xuất phát ngay lập tức.”

Mọi người ngậm chặt miệng, chỉ biết cúi đầu làm việc. Ai cũng cảm nhận được Cổ Cửu Tư đang tức nghẹn họng, còn tại sao tức thì bọn họ không rõ lắm. Nhưng Mộc Nam biết.

Mộc Nam chả dám thốt ra tiếng nào, hăn cúi đầu và lén trừng mắt nhìn người tới báo tin.

Nói cứu người được rồi, sao cứ nhất định phải nói cứu ai?

Song lời đã nói ra thì không thể thu hồi, Mộc Nam lẻo đẻo theo sau Cổ Cửu Tư và nghe hăn phân công, “Mượn tạm một trăm người tinh nhuệ nhất quân doanh Vọng Đô lại đây.”

Cứu người thì quân tiếp viện không thể quá ít, nhưng quá nhiều sẽ bị đánh giá là một đội quân, sợ rằng Thanh Châu sẽ chẳng dễ dàng cho họ đi

qua. Một trăm người vừa vặn là số lượng của những thương đội hay bốn ba phương xa, vì vậy sẽ không thu hút sự chú ý quá mức.

Bây giờ tình hình khẩn cấp nên cần dùng kỵ binh hạng nhẹ.

Nếu là trước kia, có mượn người thì cũng chẳng ai cho song hiện tại hãn rất có uy danh ở Vọng Đô. Hãn lãnh đạo Vọng Đô thành chốn thịnh vượng, từ trên xuống dưới ai ai cũng khâm phục. Mà người trong quân đội có đầy đủ lương thực lẫn binh khí thì càng biết ơn hãn, thế nên hãn nhanh chóng mượn được một trăm kỵ binh hạng nhẹ. Cố Cửu Tư đã chuẩn bị xong xuôi, hãn dẫn theo Mộc Nam vội vàng ra khỏi thành.

Mộc Nam đi phía sau Cố Cửu Tư, trực giác mách bảo hãn rằng người này đang nén giận. Hãn cười ngựa ngang hàng với Cố Cửu Tư rồi nhỏ giọng khuyên, “Công tử, ngài đừng nóng giận.”

Cố Cửu Tư không đáp lại, hãn cười ngựa đi một mạch. Thật lâu sau, hãn mới lãnh đạm cất tiếng, “Ta không giận.”

Mộc Nam chẳng dám nhiều chuyện nữa, đoàn người thúc ngựa chạy như bay. Cố Cửu Tư nhìn trắng sáng phía chân trời, trong lòng hơi khó chịu.

Hãn biết vì sao bản thân giận dữ nhưng hãn chẳng thể nói thành lời. Liễu Ngọc Như đã là thê tử của hãn mà hãn còn muốn ganh đua với người ngoài vị trí trong lòng nàng thì chính hãn còn thấy mất mặt.

Nhưng hãn chẳng thể khống chế cảm xúc này, hãn biết tại sao Liễu Ngọc Như gả cho hãn. Trước đây hãn đâu thèm để ý nhưng một khi đã để ý, hãn lại nhớ tới Liễu Ngọc Như từng vừa khóc vừa nói, Ta vốn có thể gả cho huynh ấy.

Đến tận ngày hôm nay, hãn vẫn nhớ rõ nỗi tuyệt vọng âm thầm trong giọng nói của nàng.

Trong lòng Liễu Ngọc Như có Diệp Thế An.

Đối với Liễu Ngọc Như, Diệp Thế An khác hẳn hoàn toàn. Diệp Thế An từng là nam nhân nàng ngưỡng mộ nhất; còn hẳn ở trong lòng Liễu Ngọc Như là trách nhiệm đúng hơn là nam nhân.

Trước tình yêu của hẳn lẫn cách hẳn bày tỏ tình cảm, nàng đều vững vàng và bình tĩnh tựa một giọt nước chảy xuôi theo dòng sông, không tạo chút gợn sóng.

Điều đó trái ngược hẳn với nội tâm vừa nóng bỏng vừa dậy sóng của hẳn. Và có thể phẳng lặng như vậy thì tuyệt đối không phải tình yêu.

Cố Cửu Tư hít sâu một hơi. Mộc Nam vẫn luôn ở bên cạnh quan sát, hẳn thấy động tác của Cố Cửu Tư bèn vội hỏi, “Công tử, ngài không sao chứ?”

“Sao người lắm chuyện thế?” Cố Cửu Tư mất kiên nhẫn mà thúc ngựa vượt lên trước rồi giận dỗi nói, “Tránh xa ta ra!”

Đi được bốn ngày, thuyền cập cảng để tiến hành tiếp viện. Hiện giờ đã tới Thanh Châu, thuyền vừa cập bờ thì Liễu Ngọc Như phát hiện có một nhóm hành khách mới lên.

Nhóm người này có khoảng mười người, kẻ nào cũng trang bị đao kiếm. Tuy bọn họ cư xử lễ độ nhưng từng cử động giơ tay nhấc chân đều mang theo vẻ khắc nghiệt. Liễu Ngọc Như ở khoang thuyền quan sát, nàng trầm ngâm giây lát rồi lên boong tàu nói với Diệp Vận và Diệp Thế An, “Ta đoán Lạc Tử Thương phái người truy sát, chúng ta sẽ rời thuyền để chuyển sang đường bộ.”

Diệp Vận lẫn Diệp Thế An không hề nhiều lời mà lập tức thu dọn hành lý rồi cùng Liễu Ngọc Như xuống thuyền.

Bọn họ vừa rời thuyền, mấy kẻ kia liền bắt đầu hỏi thăm phòng trên thuyền của họ. Ba người Liễu Ngọc Như chạy như điên, sau khi vào thành, Liễu Ngọc Như mua ngay một chiếc xe ngựa. Thấy nàng để hai huynh muội ngồi trong xe, Diệp Thế An vội cản, “Có ta ở đây thì sao để một tiểu cô nương như muội đánh xe được?”

“Huynh bị thương.” Liễu Ngọc Như cười nói, “Vận nhi không biết đánh xe nên ta làm là đúng rồi.”

Diệp Thế An cố chấp lắc đầu, “Ta đâu bị thương nặng, ta không thể để muội điều khiển xe.”

Liễu Ngọc Như bất đắc dĩ cười cười, đành bảo, “Vậ huynh đánh xe một đoạn rồi tới lượt ta, chúng ta luân phiên làm.”

Nói vậy Diệp Thế An mới đồng ý, Liễu Ngọc Như lập tức lôi kéo Diệp Vận lên xe ngựa.

Rõ ràng Liễu Ngọc Như đã phát hiện người của Lạc Tử Thương truy đuổi bọn họ song đối phương sở hữu khả năng lần theo dấu vết lão luyện. Để vượt mặt bọn họ trên thuyền, nhóm người này mau chóng điều tra được hướng đi của bọn họ, còn tìm ra cả nơi họ mua xe ngựa, kế tiếp bắt đầu đuổi theo không ngừng nghỉ.

Vì cố tình tránh né khỏi bị lòng bắt, cộng thêm ảnh hưởng từ vết thương của Diệp Thế An, Liễu Ngọc Như đánh xe vòng vèo mấy lần mới cắt đuôi được. Dây dưa như vậy nên lúc đến Quảng Dương đã là mười ngày sau.

Thương tích của Diệp Thế An chẳng được trị liệu đàng hoàng nên càng để lâu thì miệng vết thương càng nhiễm trùng mưng mủ. Lúc hăn đánh xe còn té từ trên xe xuống, may trên mặt đất không có vật gì bén nhọn nên hăn mới nhặt mạng về được. Liễu Ngọc Như xem xét tình hình, nàng biết không thể chờ đợi nữa bèn mang Diệp Thế An tới y quán trong trấn ở lân cận. Người của y quán loại bỏ mủ cho hăn, sau đấy kê đơn thuốc. Diệp Thế

An hôn mê, Liễu Ngọc Như lẫn Diệp Vận cũng kiệt sức nên đành nghỉ ngơi tại trấn nhỏ này.

Liễu Ngọc Như không dám dừng chân ở y quán; nàng phỏng đoán nếu mình là Lạc Tử Thương tất nhiên sẽ chú trọng tra xét y quán. Vì thế nàng cho Diệp Thế An và Diệp Vận nghỉ ngơi trong xe ngựa còn mình ở bên ngoài; xe ngựa ngừng ở ngoài thành để thuận tiện cho việc chạy trốn bất kể thời điểm.

Ban đêm nàng trấn trọc ngủ, đến nửa đêm thì tiếng vó ngựa khiến nàng bừng tỉnh. Vừa quay đầu lại đã thấy có người đang đi về phía bọn họ.

Đi thẳng về phía bọn họ như vậy thì mục tiêu của đối phương rất rõ ràng, chắc đã tra được tin tức xác thực. Liễu Ngọc Như chả hề chần chừ, nàng thét với Diệp Vận đang ở trong xe, “Bảo vệ ca của người!”

Dứt lời, nàng vung roi và ngựa bắt đầu chạy như bay. Diệp Vận ở bên trong ôm Diệp Thế An, xe ngựa chạy quá nhanh nên thùng xe lắc lư dữ dội. Nàng ấy dùng một tay ôm Diệp Thế An, tay còn lại bấu cửa sổ để giữ thăng bằng.

Tiếng vó ngựa phía sau làm Liễu Ngọc Như chả dám ngừng lại. Nàng thoáng ngoảnh đầu nhìn đám người truy đuổi; một bên cưỡi ngựa, một bên dùng xe ngựa, tuy còn cách nhau một đoạn đường nhưng cứ thế này thì bị đuổi kịp là chuyện sớm muộn.

Liễu Ngọc Như gấp gáp nói, “Vứt đậu ra ngoài! Ném được cái gì thì ném, gia vị nằm hết trong ngăn kéo, người ném ra ngoài cửa sổ đi!”

Diệp Vận đáp ứng, một tay giữ lấy Diệp Thế An đang hôn mê, một tay bốc đậu trong ngăn kéo rồi rải ra ngoài.

Đây là đồ ăn bọn họ mua trữ trong xe, đậu lăn trên mặt đất thì Diệp Vận tiếp tục ném quần áo. Những thứ này đều là chướng ngại vật với ngựa đang

phi nước đại, tốc độ của nhóm người kia chậm lại nhiều vì phải tránh né vật cản.

Nhưng ném xong hết đạn lẫn quần áo chưa bao lâu thì bọn chúng lại đuổi theo, hai bên điên cuồng truy đuổi. Không rõ thời gian trôi qua thế nào, những kẻ đó rốt cuộc đuổi kịp. Diệp Vận liền ném bạc cùng đồ vật vào bọn chúng.

Lúc này đối phương đã ở rất gần bọn họ, xe ngựa kịch liệt rung chuyển làm Diệp Thế An dần dần tỉnh lại. Hắn cảm nhận được động tĩnh bên ngoài bèn bất an nói, “Sao vậy...”

“Ca ca!” Diệp Vận hoảng loạn lên tiếng, “Chúng ta bị đuổi theo!”

Lời này khiến Diệp Thế An loạn choạng vén màn xe, hấn ho nhẹ hai tiếng rồi bảo, “Thế này không ổn, ta xuống ngăn bọn chúng, hai muội đi trước đi.”

“Không...”

Diệp Vận chưa kịp ngăn cản Diệp Thế An thì hắn đã túm lấy thanh kiếm ở bên cạnh rồi lặn xuống xe ngựa và chỉ nói duy nhất một câu, “Đi mau!”

Liễu Ngọc Như chẳng dám quay đầu lại, nàng liều mạng đánh xe ngựa. Nàng biết dưới tình cảnh hiện tại, hai nữ tử yếu ớt như nàng và Diệp Vận ở lại cũng vô dụng.

Diệp Thế An muốn đơn độc ngăn trở mười mấy người hùng hổ, nhưng rõ ràng đối phương chẳng quan tâm hắn; chỉ vài người đối phó hắn còn lại đuổi theo Liễu Ngọc Như. Diệp Thế An nôn nóng chạy theo, hai bên giao chiến, những kẻ khác áp sát Liễu Ngọc Như từ hai phía.

Liễu Ngọc Như nhìn những kẻ đó lại gần thì chỉ biết cắn răng tiếp tục đánh xe chạy về trước.

Cùng lúc ấy, Cố Cửu Tư dẫn người đi lang thang không mục đích trên quan đạo.

“Công tử,” Mộc Nam ngáp, “chúng ta đã đổi người ba lần, khuya như vậy thì phu nhân đảm bảo đang nghỉ ngơi nên sẽ không tới đâu.”

Cố Cửu Tư im lặng. Hắn suy tính Liễu Ngọc Như từ phía nam tới nên cổng nam thành Quảng Dương khả năng cao là cổng thành nàng sẽ chọn. Vì vậy từ lúc tới Quảng Dương, hắn chẳng phân biệt ngày đêm mà sai người luân phiên tìm kiếm gần cổng thành.

Hắn có mặt đã hai ngày nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Liễu Ngọc Như. Dẫu vậy, hắn cũng chẳng thể làm gì nên chỉ đành lẳng lặng chờ đợi.

Hắn đang cưỡi ngựa lang thang vô định ở phía trước thì bất chợt nghe thấy tiếng động.

Cố Cửu Tư dừng lại, làm mọi người im lặng rồi nhíu mày, “Có tiếng gì đó phải không?”

Mộc Nam chăm chú nghe trong chốc lát và đáp, “Hình như là tiếng đánh nhau?”

Cố Cửu Tư chả hề do dự mà cưỡi ngựa xông ra ngoài.

Liễu Ngọc Như đánh xe ngựa về phía Quảng Dương. Diệp Vận căng thẳng nhìn bên ngoài, tay cầm chuỷ thủ, miệng run rẩy nói, “Ngọc Như, ta cảm thấy xe ngựa này hình như chạy không vững.”

Liễu Ngọc Như không dám trả lời. Nàng quan sát người xung quanh, bọn chúng đã đuổi kịp nhưng chẳng tùy tiện xông lên vì tốc độ đánh xe của nàng quá nhanh. Đối phương nghiêng người, giơ tay định dùng dao chém chân ngựa. Liễu Ngọc Như phát hiện động tác này, khoanh khắc bọn chúng

chém xuống, nàng đột ngột ghìm ngựa lại. Con ngựa giơ chân lên cao rồi nhảy qua.

Hành động này mạo hiểm vô cùng, rất dễ khiến xe bị lật. Tim Liễu Ngọc Như đập dồn dập, mồ hôi lạnh đổ đầy đầu.

Lần đầu thất bại, đối phương lại xông vào, hai người hoàn toàn bị bao vây. Bên trái chém ngựa, bên phải chém Liễu Ngọc Như, nàng tránh né theo bản năng nên chân ngựa bị chém ngang. Ngựa quỳ xuống, xe ngựa quay cuồng đổ trên mặt đất. Liễu Ngọc Như ngã xuống đất, Diệp Vận đập đầu vào vách xe rồi ngất xỉu.

Liễu Ngọc Như vừa ngẩng đầu liền đối diện với ánh sáng phản chiếu từ thanh đao đang chém về phía nàng.

Nàng cảm nhận lưỡi đao lạnh băng đang áp sát, nàng chưa từng đối mặt với sự sống và cái chết ở khoảng cách gần thế này. Trong chớp mắt, dòng thời gian quanh nàng chảy chậm lại. Ở khoảnh khắc ấy, nàng nghĩ tới Tô Uyển, tới Liễu Tuyên, tới rất nhiều người trong cuộc đời nàng, và cuối cùng nàng nghĩ tới Cố Cửu Tư.

Đầu nàng trống rỗng, nhưng vào giây phút này, nàng chợt nghĩ nếu nàng chết thì Cố Cửu Tư phải làm gì bây giờ.

Nàng không biết sao mình có ý nghĩ như vậy. Có lẽ vì hình ảnh Cố Cửu Tư cũng nàng đi trên đất đai khô nứt của Thương Châu và vừa khóc vừa nói nàng không thể chết đã khắc sâu vào tim nàng. Đến nỗi khi cận kề cái chết, người nàng nhớ tới là hắn.

Lúc nàng quyết định nghênh đón cái chết, lúc lưỡi đao sắp chạm vào da thịt, một thanh trường kiếm rẽ không khí bay đến và đột ngột xuyên thủng đối phương. Liễu Ngọc Như vô thức quay đầu lại liền có người kéo nàng lên ngựa rồi ôm lấy eo nàng.

Nàng nghiêng đầu nhìn, dưới ánh trăng là thanh niên mặc y phục trắng, tóc buộc quan ngọc, khuôn mặt đẹp rực rỡ trưng ra nụ cười đắc ý.

“Thấy chưa, ta vẫn phải đi cùng nàng.”

Giọng điệu của hắn hơi nhuốm vẻ trêu chọc, Liễu Ngọc Như ngơ ngác nhìn hắn. Một tay Cố Cửu Tư nắm lấy dây cương và vòng quanh người nàng để bảo vệ, tay kia rút cây quạt đeo trên eo rồi giơ tay cắt cổ kẻ đánh lén.

Máu tươi lẫn ánh trăng đồng thời hắt lên mặt hắn. Sắc mặt hắn vẫn thản nhiên, ánh mắt chuyển từ bên cạnh sang khuôn mặt nàng, lúm đồng tiền lõm sâu trên má. Hắn nhìn bộ dạng nàng mà cao hứng nói, “Còn thần thờ làm gì, mau gọi phu quân nào.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 69: Nàng Sợ Hãi

“Sao ngươi lại ở đây?”

Liễu Ngọc Như rớt cuộc phản ứng. Cố Cửu Tư vừa che chở nàng vừa chém liên tiếp hai người, hăn quay đầu ngựa dẫn nàng rời khỏi cuộc chiến.

Khi Cố Cửu Tư xuất hiện, Mộc Nam đã cho người chặn trước Diệp Thế An để bảo vệ cả hăn lẫn Diệp Vận. Phe Cố Cửu Tư có mấy chục người, đối phương chỉ có mười mấy người, Cố Cửu Tư không cần ra tay thì người truy sát Liễu Ngọc Như đã dần thối lui.

Cố Cửu Tư mang Liễu Ngọc Như tới nơi an toàn mới trả lời nàng, “Ta vẫn luôn chờ nàng, đêm nay trùng hợp đi ngang qua rồi nghe thấy tiếng động bèn chạy tới xem.” Hăn cười, “Không ngờ đúng là nàng thật.”

Liễu Ngọc Như vẫn chưa thoát khỏi nỗi hoảng sợ khi cận kề cái chết, nàng vừa trò chuyện với Cố Cửu Tư vừa ngoảnh đầu theo dõi cuộc chiến. Thấy đối phương bị phe Cố Cửu Tư đuổi đánh thì nàng mới yên lòng quay đầu lại nhìn hăn, nhưng vừa ngẩng đầu nàng đã ngẩn người.

Tay hăn còn vòng quanh eo nàng, hăn nghiêng đầu lặng lẽ ngắm nhìn nàng. Trong đôi mắt tựa đá quý của hăn chỉ có bóng hình nàng, một cái liếc mắt cũng đủ cho nàng chẳng thể nhìn nơi nào khác. Nội tâm nàng trào dâng bao cảm xúc hỗn loạn nhưng đối phương lại vô cùng kiềm chế. Hai người cứ yên lặng nhìn nhau, mãi một lúc sau hăn mới khàn khàn cất tiếng, “Nàng gây đi.”

Lòng Liễu Ngọc Như hơi chua xót nhưng lại cũng nảy sinh vài phần bình yên khó hiểu. Có người này ở đây thì nàng chẳng sợ gì hết.

Vào giờ phút này, nàng rất muốn ôm hân nhưng lại cảm thấy không thỏa đáng. Nàng cúi đầu, lí nhí đáp, “Bên ba bên ngoài thì dĩ nhiên phải gầy.”

“Vậy sao không trở về sớm?”

“Gặp chút chuyện,” Liễu Ngọc Như nghĩ ngợi rồi vội nói, “ta có việc cần báo trước với người, ta đã gặp công công.”

Lời này khiến Cố Cửu Tư ngẩng phắt đầu, hân sốt ruột nói, “Hiện tại ông ấy...”

“Ông ấy không sao.” Liễu Ngọc Như lắc đầu. “Người yên tâm, ta đã thu xếp ổn thỏa. Sự việc cụ thể tương đối phức tạp, người biết tình hình trước đã, ngày mai sau khi nghỉ ngơi thì chúng ta chậm rãi nói.”

Nàng chuyển hướng ánh mắt về phía trước. Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn; những sát thủ kia giao chiến chưa được bao lâu liền rút lui. Mộc Nam dẫn Diệp Thế An và Diệp Vận đến chỗ Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như. Diệp Vận hôn mê nên được Mộc Nam cõng, Diệp Thế An vì bị thương mà đi đứng khập khiễng.

Diệp Thế An thấy Cố Cửu Tư bèn cố gắng hành lễ. Cố Cửu Tư xoay người xuống ngựa đáp lễ rồi cung kính nói với Diệp Thế An, “Thế An huynh vất vả, thời gian qua nội tử khiến ngài gặp phiền phức rồi.”

Hân nói vậy làm Diệp Thế An ngây như phỗng, cảm thấy tình huống này thật quái dị. Nhưng Diệp Thế An không dám nhiều lời bèn hấp tấp đáp, “Là ta khiến phu nhân gặp phiền phức mới đúng.”

“Đừng vội nói mấy chuyện này,” Liễu Ngọc thấy sắc mặt trắng bệch của Diệp Thế An và Diệp Vận phải được cõng do ngất xỉu liền cắt ngang, “mau

chuẩn bị ngựa rồi đưa Vận nhi lẫn Diệp công tử về đi.”

Mộc Nam tuân lệnh, đưa ngựa của mình cho Diệp Thế An. Diệp Thế An phụ trách Diệp Vận, Mộc Nam cưỡi chung ngựa với người khác, đoàn người lập tức phi ngựa vào thành.

Trong lúc chạy về Quảng Dương, Liễu Ngọc Như phát hiện sắc mặt Diệp Thế An nhợt nhạt. Nàng biết người này quen gồng mình nên lúc nào cũng nhìn chăm chăm hăn. Cố Cửu Tư hờ hững liếc nàng một cái. Hăn đột ngột thúc ngựa chạy nhanh hơn, vượt qua Diệp Thế An và đi một mạch về phía trước, làm Liễu Ngọc Như không thể tiếp tục trông coi Diệp Thế An.

Liễu Ngọc Như nhíu mày, nàng lo lắng bảo, “Ta thấy sắc mặt Diệp ca ca xấu lắm, hay là để Mộc Nam chiếu cố Vận nhi đi.”

“Sợ hăn sẽ không chịu. Hăn thích giảng đạo về danh tiết, nếu bản thân còn đủ sức sẽ chẳng tùy ý ủy thác muội muội cho người khác.”

Giọng Cố Cửu Tư nhàn nhạt, một lúc lâu sau hăn nói tiếp, “Chỉ đi đoạn đường ngắn thôi, nàng đừng lo.”

Liễu Ngọc Như ậm ừ nhưng vẫn chẳng yên tâm. Nàng mệt mỏi tột độ song cảm giác bất an từ mấy ngày chạy trốn khiến nàng kiên trì cảnh giác.

Tới chỗ nghỉ chân Cố Cửu Tư đã chuẩn bị, Diệp Thế An công Diệp Vận vào phòng. Hăn đặt Diệp Vận lên giường rồi quay đầu nói với Cố Cửu Tư, “Làm phiền Cố công tử...”

Chưa nói xong, Diệp Thế An rút cuộc chả gắng gượng nổi nữa bèn đổ nhào về phía trước.

Liễu Ngọc Như vốn luôn trông chừng hăn, thấy cơ thể hăn hơi lão đảo nàng lập tức đuổi tay đỡ lấy. Nàng bảo Cố Cửu Tư, “Mau mời đại phu lại đây!”

Cổ Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như vịn tay Diệp Thế An, hần chẳng nói chẳng rằng đến đẩy Liễu Ngọc Như ra rồi đặt tay lên vai Diệp Thế An. Hần khiêng Diệp Thế An lên giường xong liền quay đầu nhìn Mộc Nam, “Mau đi thúc giục, sao đại phu còn chưa tới?”

Chỉ thị xong, Cổ Cửu Tư im lặng ngồi một bên.

Liễu Ngọc Như nôn nóng hơn hẳn nhiều song không thể hiện ra ngoài mặt, nàng tỏ vẻ trấn định chỉ huy mọi thứ. Đầu tiên nàng xem xét thương tích của Diệp Vận, kế tiếp lại đến bên Diệp Thế An. Nàng nhìn Diệp Thế An nhưng chẳng dám chạm tay vào hẳn, chỉ đành dò hỏi Mộc Nam đang rửa sạch miệng vết thương cho Diệp Thế An, “Huynh ấy còn bị thương chỗ nào khác không?”

“Có nhiều vết thương nhỏ lẻ,” Mộc Nam thở dài, “không quá sâu, vốn cũng chả to tát nhưng số lượng nhiều quá.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, không nói gì thêm.

Lát sau, đại phu vội vàng tới rồi bắt mạch cho hai người. Sau đấy ông nói với Cổ Cửu Tư, “Vị tiểu thư kia chỉ bị đụng đầu, nhìn chung không sao đâu, sau khi dậy thì tĩnh dưỡng thêm mấy ngày là được. Vị công tử này nghiêm trọng hơn nhiều; vết thương cũ chưa xử lý tốt đã có vết thương mới, hiện tại còn sốt cao không thôi. Nếu ngày mai hạ sốt thì không sao nhưng ngược lại sẽ rất nguy hiểm.”

Đại phu kê đơn thuốc và dặn Mộc Nam, “Ta kê đơn trước, các người nhớ chăm sóc cho hẳn thật tốt.”

Liễu Ngọc Như nghe đại phu nói mà tâm trạng trở nên nặng nề. Nàng sợ Diệp Thế An gặp chuyện; Diệp Vận chỉ còn mỗi người thân là Diệp Thế An, nếu có gì xảy đến với hẳn thì Diệp Vận biết làm sao bây giờ?

Nhưng hiện giờ hết cách rồi. Liễu Ngọc Như đứng ở một bên trông chừng Diệp Thế An, nàng chả hề thấy buồn ngủ.

Cố Cửu Tư bước đến phía sau Liễu Ngọc Như, lạnh nhạt nói, “Đi ngủ đi, nơi này có Mộc Nam trông coi, sẽ không sao đâu.”

Liễu Ngọc Như gật đầu đồng ý, nàng theo chân Cố Cửu Tư ra khỏi phòng.

Gió đêm lạnh, Cố Cửu Tư vừa đi vừa chắn gió cho nàng.

Đầu óc Liễu Ngọc Như tê dại, trong đấy tràn ngập nỗi lo lắng dành cho Diệp Thế An nên nhất thời không để ý xung quanh.

Cố Cửu Tư cùng nàng vào phòng, hăn nhận thấy nàng đi đứng hơi chậm chạp. Hăn muốn hỏi về Cố Lăng Hoa nhưng cũng biết hiện giờ không thích hợp; nếu Liễu Ngọc Như chưa vội kể cho hăn tức nghĩa nàng đã thu xếp ổn thỏa cho Cố Lăng Hoa. Chưa kể hiện tại không biết Diệp Thế An sống chết thế nào mà hỏi cái này thì hơi vô tâm.

Cố Cửu Tư đành thở dài, “Nàng đừng nghĩ nhiều như vậy, rửa mặt mũi và ngủ một giấc đã.”

Liễu Ngọc Như nửa tỉnh nửa mê gật đầu rồi leo lên giường.

Thật ra nàng mệt lắm nhưng lại chẳng thể chợp mắt; sống chết của Diệp Thế An đè nặng lòng nàng, khiến nàng căng thẳng. Từ ngày đi Dương Châu tới nay, nàng không được ngủ ngon, mỗi ngày mở mắt thức dậy đều thấp thỏm vì mạng sống của rất nhiều người. Đến hồi bị truy sát khỏi Dương Châu thì giây phút nào cũng khiến nàng khẩn trương cao độ. Giờ Diệp Thế An hấp hối, Diệp Vận hôn mê bất tỉnh, toàn thân nàng cứng đờ, nội tâm vừa chết lặng vừa bất an.

Cổ Cửu Tư tắt đèn rồi nằm xuống cạnh nàng. Liễu Ngọc Như đưa lưng về phía hăn, nàng không tài nào ngủ được. Song nàng bất giác nghĩ Cổ Cửu Tư cũng vất vả mấy ngày liền, nàng sợ quấy rầy khiến hăn mất ngủ nên chả dám nhúc nhích. Giữa đêm tối, nàng mở to mắt suy nghĩ liệu Diệp Thế An có qua nổi đêm nay.

Nếu không qua được...

Nàng bỗng thấy khó thở.

Nàng đã mất rất nhiều.

Người nhà, bạn tốt trong quá khứ đều lần lượt rời đi, chẳng lẽ giờ nàng cũng phải đối mặt với sự ra đi của Diệp Thế An?

Liễu Ngọc Như cứ suy tư mãi. Nghẹn ngào một hồi, nàng rút cuộc vẫn lặng lẽ xuống giường, khoác lên áo ngoài và định ra khỏi phòng. Nhưng nàng mới nhẹ nhàng mở cửa đã nghe thanh âm nhàn nhạt của Cổ Cửu Tư vang lên, “Đi thăm Diệp công tử à?”

Liễu Ngọc Như cứng đờ, mất một lúc lâu nàng mới thở dài, “Ta không ngủ được, cứ nghĩ ngộ nhờ có chuyện gì xảy ra với huynh ấy...”

Nàng chật vật nói tiếp, “Ngộ nhờ xảy ra chuyện, ta nên gặp huynh ấy một lần cuối.”

Cổ Cửu Tư im lặng. Rất lâu sau, hăn đứng dậy khoác thêm áo và nói, “Ta đi cùng nàng.”

“Người nghỉ ngơi đi,” Liễu Ngọc Như thở dài, ánh mắt mang theo thương tiếc, “người cũng mệt rồi.”

Cổ Cửu Tư chẳng nói gì, hăn cột chặt quần áo rồi đến trước mặt Liễu Ngọc Như. Hăn lấy cây đèn ở cạnh bên và cầm đèn thay nàng, “Đi thôi, ta

đi cùng nàng.”

Hai người cầm đèn đi trên hành lang dài, hướng về phía phòng của Diệp Thế An. Liễu Ngọc Như cảm thấy đi bên người này, có hắt chắn gió cho nàng, nàng bỗng thư thái hơn rất nhiều. Nàng đột nhiên muốn trò chuyện với Cố Cửu Tư; về sự khó chịu, lo âu, và bất an trong lòng nàng. Nhưng nàng nhẫn nại đã quen nên chẳng nói nên lời.

Cố Cửu Tư phát hiện cảm xúc người bên cạnh trào dâng, hắt quay đầu nhìn nàng. Thấy nàng cúi gằm mặt, hắt vươn tay nắm lấy tay nàng, bình thản nói, “Trời có sập xuống thì ta vẫn luôn ở đây.”

Mũi Liễu Ngọc Như đau xót, nàng cúi đầu sục sục đáp, “Ta biết.”

Hai người đi vào phòng, Diệp Thế An vẫn nằm trên giường, Diệp Vận nằm ở giường khác. Lúc hai người tới, Liễu Ngọc Như ngồi cạnh giường của Diệp Thế An và lặng lẽ nhìn hắt.

Nếu lúc này chỉ có mình nàng nhìn Diệp Thế An thì chắc nàng sẽ sợ hãi. Thật ra lá gan nàng không lớn, cũng chẳng đủ kiên cường, nàng sợ hãi đối mặt với sinh tử biệt ly. Nhưng khi ông trời đã ép người phải đối mặt thì muốn cũng không trốn tránh nổi mà chỉ có thể đương đầu.

Song hiện giờ còn một người khác ở đây. Cố Cửu Tư đứng phía sau lặng lẽ tiếp sức, khiến nàng cảm nhận được thứ tình cảm an ủi và thêm sức mạnh cho một người.

Diệp Thế An sốt cao đến mê sảng, hắt đứt quãng kêu tên rất nhiều người; cha, nương, Diệp Vận, thúc phụ...

Liễu Ngọc Như cứ yên lặng dõi theo hắt lâm nhảm, nàng bỗng nhiên muốn nói với Cố Cửu Tư cái gì đó. Nàng khổ sở cười, thấp giọng bảo, “Người này ấy à, cả đời sống nặng nề, cứ thích tự mình ôm hết mọi việc. Lúc nhỏ đã vậy, lớn lên vẫn chẳng thay đổi.”

Cố Cửu Tư ngồi xuống cạnh nàng, Liễu Ngọc Như dựa người vào hắn. Thân thể Cố Cửu Tư hơi cứng lại, lát sau hắn nâng tay đặt lên vai Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như chậm rãi hỏi, “Người biết vì sao trước kia ta muốn gả cho huynh ấy không?”

“Vì sao?”

“Vì hồi nhỏ, mỗi lần huynh ấy đi xa nhà đều mang quà về cho Diệp Vận. Ta cực kỳ hâm mộ nên cũng muốn có một ca ca như vậy. Ta tâm sự với Diệp Vận chuyện này, sau không biết thế nào mà chỉ cần huynh ấy rời nhà thì sẽ nhớ tặng quà cho ta.”

“Lúc đó ta cảm thấy người này đối xử với mọi người thật tốt, nếu ta gả cho huynh ấy thì hay biết bao.”

“Huynh ấy thật sự là người tốt. Huynh ấy tốt, Diệp Vận cũng tốt, họ đều là người tốt.”

Thanh âm Liễu Ngọc Như hơi ghen ngào.

Tuy không thân thiết nhưng thuở niên thiếu, chẳng mấy ai rức rở bằng vị thiếu niên tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi này.

Cố Cửu Tư chắc sẽ không hiểu được người vốn thiếu thốn tình cảm thì mọi lòng tốt đều đáng quý. Diệp Vận cho nàng một viên kẹo, nàng nhớ kỹ trong lòng; Cố Cửu Tư tổ chức sinh nhật cho nàng, nàng có thể sống chết có nhau.

Thật ra nàng hiểu rõ trong mắt mình, Diệp Thế An không chỉ là bạn cũ mà hắn còn giống như bằng chứng cho thời niên thiếu của nàng. Cố gia đến phương Bắc, Diệp gia cửa nát nhà tan, Dương Châu không còn là Dương

Châu trong trí nhớ của nàng, Đại Vinh cũng chẳng phải Đại Vinh nàng hằng nghĩ.

Thời buổi loạn lạc kéo theo sợ hãi lẫn bất an, nàng luôn chôn giấu chúng ở đáy lòng. Trước nay nàng vẫn kìm nén những cảm xúc đó nhưng sau hơn mười ngày chạy trốn – bản thân suýt mất mạng, Diệp Thế An không rõ sống chết, Diệp Vận hôn mê bất tỉnh – thì tất cả bộc phát ra ngoài.

Nội tâm nàng quay cuồng, nàng sợ ngày mai Diệp Thế An sẽ không mở mắt ra được. Song nỗi sợ này không chỉ vì nàng có thiện cảm với Diệp Thế An mà phần lớn vì nếu Diệp Thế An chết, quá khứ của Liễu Ngọc Như có lẽ sẽ tan biến hoàn toàn.

Nàng muốn nói với Cố Cửu Tư những lời này; nói thẳng ta sợ hãi, ta khủng hoảng, ta khó chịu.

Nhưng nàng không nói nên lời.

Nàng học cách sống trầm lặng và ngụy trang suốt thời gian dài, nó khiến nàng bất lực trong việc bày tỏ nội tâm. Nàng chỉ có thể nhặt nhạnh vài điều lặt vặt trong đầu để từ tốn chia sẻ với Cố Cửu Tư.

Nói xong, lòng nàng dần dà thanh thản. Lúc này nàng mới phát hiện Cố Cửu Tư này giờ vẫn giữ im lặng. Nàng thấy lạ bèn ngẩng đầu nhìn hắn, “Sao người không nói gì hết?”

“Phải nói gì à?”

“Ta khó chịu,” Liễu Ngọc Như gượng cười, ngôn ngữ nhẹ nhàng băng quơ như không có việc gì, “nên muốn tâm sự với người.”

Cố Cửu Tư trầm mặc, tựa hồ kháng cự những đề tài ấy. Nhưng lúc hắn liếc nhìn đôi mắt giống ngọc lưu ly của cô nương kia, hắn bỗng hiểu cảm xúc trong nàng vào giờ phút này.

Nàng mệt mỏi.

Nàng sợ hãi.

Cố Cửu Tư mềm lòng, hần thở dài. Thật lâu sau, hần nỗ lực mở miệng, “Hồi nhỏ ta thật lòng chán ghét hần, vì cha ta hay so sánh hai người mà ta thì không bằng hần.”

Bạn đang

Liễu Ngọc Như nghe đến đây liền khẽ bật cười. Cố Cửu Tư hướng ánh mắt về phía trước, chậm rãi nói, “Ta hy vọng hần sẽ khỏi bệnh, bình an vượt qua đêm nay.”

“Tất nhiên rồi.”

“Nếu không, cả đời ta thật sự sẽ chẳng sánh bằng.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như ngẩn ra, nàng ngược đầu nhìn hần. Cố Cửu Tư cup mắt xuống, tiếp tục nói, “Nàng đừng lo, cứ dựa vào ta mà ngủ. Lát nữa nếu hần tỉnh dậy, ta sẽ gọi nàng.”

Liễu Ngọc Như ửng thuận, nàng dựa vào vai Cố Cửu Tư, cảm giác độ ấm từ người hần thấm qua quần áo mà vương lại trên người nàng. Nàng nhẹ nhàng nhích lại gần hần rồi thì thầm, “Cố Cửu Tư.”

“Hửm?”

“Cảm ơn.”

“Ừ.”

Sau khi nhận được lời hồi đáp, nàng rốt cuộc chìm vào giấc ngủ.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 70: Người Nàng Thật Lòng Thích Là Cổ Cừu Tư

Trên đường tới đây, hân hờn dõi suốt mười ngày. Những tưởng khi gặp nàng sẽ vờ vịt một phen nhưng khoảnh khắc thấy Liễu Ngọc Như, hân đột nhiên cảm thấy chẳng còn chuyện gì khiến hân vui sướng hơn thế.

Thích một người là khi nhìn họ sẽ nghĩ mọi thứ đều hoàn hảo, bất kể việc gì cũng tha thứ được.

Song niềm vui sướng này chưa kéo dài được bao lâu đã tan biến trước ánh mắt của đối phương.

Hân biết tình trạng hiện giờ của Diệp Thế An nguy hiểm, nàng lo lắng là bình thường, nên hân vẫn luôn kiềm chế bản thân. Nhưng trong lòng hân vẫn tồn tại vài phần khó chịu; có lẽ vì sự thân quen mà giọng nàng biểu lộ, có lẽ vì hân biết rất nhiều chuyện quá khứ.

Ví dụ như hân biết chữ của Liễu Ngọc Như giống Diệp Thế An, giọng văn hai người cũng tương tự. Hay khi hân chứng kiến Liễu Ngọc Như và Diệp Thế An đứng cạnh nhau, dáng vẻ bình thản trầm tĩnh của bọn họ giống hệt người còn lại.

Đây là dấu ấn mà Diệp Thế An khắc lên cuộc đời Liễu Ngọc Như; nàng tốn bao nhiêu năm trời bắt chước và tiếp cận hân, suýt nữa còn gả cho hân. Tính ra, sự chênh lệch giữa hân và Diệp Thế An trong lòng Liễu Ngọc Như đâu chỉ là mấy năm, đấy còn là trách nhiệm lẫn cảm tình.

Hân quan sát ánh mắt Liễu Ngọc Như nhìn Diệp Thế An thì bất chợt buồn bã; cả đời này Liễu Ngọc Như có lẽ sẽ không dùng ánh mắt ấy để

nhìn hần.

Nhưng hần chẳng thể nói thành lời suy nghĩ này, hần chỉ biết kìm nén và lặng lẽ ngồi cạnh Liễu Ngọc Như để nàng dựa vào trong lúc say ngủ chờ Diệp Thế An tỉnh lại.

Đến hừng đông, Diệp Thế An mơ màng tỉnh giấc. Hần mới phát ra tiếng động, Liễu Ngọc Như đã bừng tỉnh và vội ghé vào bên cạnh Diệp Thế An mà sốt ruột hỏi, “Diệp ca ca, huynh vẫn ổn chứ?”

Diệp Thế An lơ đãng mở mắt, mãi hần mới khàn khàn thều thào, “Nước.”

Cố Cửu Tư đến bên cạnh rót chén nước rồi nâng Diệp Thế An dậy và cho hần uống, còn Liễu Ngọc Như đi ra ngoài gọi đại phu. Khi đại phu tới, ông khám bệnh cho Diệp Thế An lần nữa, làm xong ông liền dặn, “Ổn rồi, hằng ngày cứ uống theo đơn thuốc ta đã kê là được.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng đột ngột thả lỏng khiến nàng lão đảo lùi hai bước. Cố Cửu Tư giơ tay đỡ nàng, Diệp Thế An thấy vậy bèn vội khuyên, “Ngọc Như mệt à, hay mau mau đi nghỉ đi?”

“Ta không sao,” Liễu Ngọc Như lắc đầu, “ta đi trông coi Vận nhi.”

Song Cố Cửu Tư giữ chặt nàng, Liễu Ngọc Như quay đầu lại nhìn hần. Cố Cửu Tư cúi đầu, nét mặt trầm lặng, “Diệp Vận không sao hết, nàng ấy mà tỉnh lại thì ta sẽ cho người thông báo với nàng. Nàng hãy về nghỉ ngơi đi.”

Đầu óc Liễu Ngọc Như hơi choáng váng, tuy còn bất an nhưng nàng biết Cố Cửu Tư nói đúng. Nàng đang định gật đầu thì Cố Cửu Tư cho rằng nàng vẫn ngoan cố, hần chẳng nói hai lời mà tiến lên rồi khiêng nàng trên vai.

Liễu Ngọc Như sợ hãi kêu một tiếng, Diệp Thế An và những người khác cũng sững sờ. Hẳn khiêng Liễu Ngọc Như ra khỏi phòng thì nàng mới kịp phản ứng. Nàng đỏ mặt nói, “Người làm gì vậy? Mau thả ta xuống!”

Cố Cửu Tư im lặng mím môi, bước chân càng nhanh hơn. Hẳn dùng chân đá vắng cửa, ném người lên giường rồi lập tức khóa cửa.

Chuỗi động tác liên tiếp ấy hù dọa Liễu Ngọc Như tới mức nàng chỉ biết ngây dại nhìn. Cố Cửu Tư trầm mặc không nói chuyện, hẳn cởi áo ngoài rồi đến quỳ trước giường, ôm lấy chân Liễu Ngọc Như và cởi giày cho nàng.

Sau đó hẳn trèo lên giường, thả màn giường xuống rồi quay đầu nhìn Liễu Ngọc Như đang ngồi ở một bên.

Tuy giờ là ban ngày ban mặt nhưng màn giường vừa được thả xuống thì đã che chắn toàn bộ ánh sáng. Hai người ở trong một không gian hẹp khiến nhiệt độ tăng cao.

Cố Cửu Tư lặng lẽ nhìn Liễu Ngọc Như. Nàng biết biểu hiện thế kia tức nghĩa hẳn đang mất hứng bèn thận trọng hỏi, “Người không vui à? Có gì cứ nói với ta, nếu do ta sai thì ta sẽ sửa.”

Cố Cửu Tư không trả lời, hẳn nằm xuống, đưa lưng về phía Liễu Ngọc Như mà nhàn nhạt bảo, “Ngủ đi.”

Liễu Ngọc Như nhìn dáng vẻ này liền hiểu hẳn thật sự không vui. Nàng nằm trên giường, biết rõ Cố Cửu Tư chả hề ngủ. Cố Cửu Tư đưa lưng về phía nàng, này giờ hẳn vẫn mở to mắt nhìn màn giường.

Hẳn chẳng biết bản thân đang chờ đợi điều gì nhưng vẫn cứ mở mắt trông ngóng.

Liễu Ngọc Như nhìn nóc giường, nàng mệt mỏi vô cùng.

Mười ngày này chỉ toàn truy sát, lang thang, chạy trốn; đêm qua Diệp Thế An còn suýt chết. Thần kinh nàng căng thẳng, sức lực kiệt quệ. Nhưng nàng vẫn vướng mắc việc Cố Cửu Tư không vui, nàng muốn tìm ra nguyên nhân mà sự mệt mỏi lại khiến đầu óc nàng hoạt động khó khăn.

Cố Cửu Tư phát hiện nàng chưa ngủ, hẳn biết nàng đang lo nghĩ về hắn. Nghĩ vậy hắn lại thấy đau lòng, hắn cắn chặt răng, xoay người ôm nàng vào lòng. Hắn thô lỗ hôn nàng, lạnh lùng nói, “Ngủ đi đã, bao giờ tỉnh lại sẽ tính sổ với nàng.”

Lời này làm Liễu Ngọc Như nhin chẳng được mà bật cười, không biết vì sao nàng thấy thư thái hơn rất nhiều. Nàng mơ màng ngủ thiếp đi trong vòng tay hắn.

Khi ôm Liễu Ngọc Như, Cố Cửu Tư chợt nhận thức được lý do những người yêu nhau thích tư thế này. Tư thế này sở hữu sức mạnh thần kỳ; nó có thể lặng lẽ trấn an mọi nỗi khó chịu, giận dữ, ảm ức.

Hắn cũng lâu rồi chưa được ngủ ngon nên khi nghe tiếng hít thở đều đặn của Liễu Ngọc Như, hắn bất giác chìm vào giấc ngủ.

Lúc hai người thức dậy đã là buổi chiều. Liễu Ngọc Như mở to mắt, nàng phát hiện mình vẫn nằm trong lòng Cố Cửu Tư. Tinh thần nàng khá hơn hẳn nên nàng âm thầm quan sát Cố Cửu Tư.

Mấy tháng không gặp, Cố Cửu Tư rõ ràng cũng gầy đi. Khuôn mặt chẳng chạc hơn, trên cằm lún phún râu; nhìn thoáng qua trông hắn hơi tiêu tụy.

Nhưng hắn vẫn đẹp như trước.

Liễu Ngọc Như ngắm nhìn khuôn mặt hắn, nhất thời chẳng thể di dời ánh mắt. Nằm trong lòng hắn khiến nàng thấy cách biệt với thế giới xung quanh. Nàng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, tại sao Cố Cửu Tư giận dữ?

Vì nàng chiếu cố Diệp Thế An ư?

Nhưng đêm qua Diệp Thế An trọng thương, nàng lo lắng là đương nhiên mà? Diệp Thế An năm lần bảy lượt cứu bọn họ, Cố Cửu Tư không phải người hẹp hòi như vậy.

Huống hồ Diệp Thế An còn cứu Cố Lăng Hoa, bọn họ hẳn nên cảm kích hẳn.

Song nàng đối với Diệp Thế An quả thật không chỉ có cảm kích. Trong mắt nàng, Diệp Thế An là bằng hữu, là huynh trưởng; Cố Cửu Tư luôn nhay bén nên e rằng hẳn đã nhận ra tình cảm vượt quá sự cảm kích này. Hơn nữa trước kia nàng từng có hôn ước với Diệp Thế An, Cố Cửu Tư buồn bực là lẽ thường tình.

Nàng dần dần hiểu được suy nghĩ của Cố Cửu Tư liền không khỏi cười, sau đấy nàng dựa đầu vào ngực hẳn. Động tác này đánh thức Cố Cửu Tư, hẳn thấy Liễu Ngọc Như rúc vào lòng mình thì trong lòng ấm áp. Hẳn vô thức giơ tay muốn vén tóc nàng nhưng ngừng lại giữa chừng, đầu óc đã tỉnh táo hơn.

Mặt hẳn hiện vẻ kiên quyết, hẳn thu tay lại và vén màn giường lên rồi đứng dậy đi rót nước ở bàn.

Hẳn vừa uống vừa nghĩ Liễu Ngọc Như có muốn uống không, hẳn muốn rót chén nước cho nàng nhưng không muốn nhượng bộ trước. May thay, ngay lúc ấy Liễu Ngọc Như đã cuốn màn lên và rời giường.

Cố Cửu Tư thấy nàng tới gần cũng chẳng nói tiếng nào, hẳn đến bên chậu nước rồi khum tay hất nước lên mặt. Rửa mặt xong, hẳn vừa ngẩng đầu đã thấy Liễu Ngọc Như đưa khăn cho hẳn.

Hẳn bất động trong giây lát, sau đó lựa chọn dùng tay áo lau mặt rồi xoay người sang chỗ khác.

Hắn nhìn một vòng quanh phòng, rút cuộc chạy đến chỗ chồng công văn và ngồi xuống bắt đầu xử lý công việc còn dang dở.

Liễu Ngọc Như biết hắn đang hờn dỗi nên cũng không bắt chuyện, nàng thay đồ rửa mặt trước rồi mới đến bên cạnh Cố Cửu Tư.

Đầu tiên nàng dựa vào vai Cố Cửu Tư, hắn thoáng dừng bút nhưng vẫn chẳng chịu để ý nàng và giả bộ như nàng không tồn tại. Liễu Ngọc Như dựa vào người hắn một hồi mà chẳng thấy Cố Cửu Tư phản ứng, nàng ngẫm nghĩ rồi đứng dậy đi đến phía sau và xoa bóp vai cho hắn.

Động tác này khiến Cố Cửu Tư không viết lách được bèn vừa giơ tay đẩy nàng vừa lầm bầm, “Nàng đừng gọt ta.”

“Lang quân kỳ lạ thật,” Liễu Ngọc Như cười nói, “ta giúp người xoa bóp vai thì sao gọi là gọt người được?”

Cố Cửu Tư rầu rĩ thấp giọng đáp, “Ta còn phải phê duyệt công văn.”

“Ta sẽ nhẹ tay để không làm phiền người.”

Cố Cửu Tư mím môi, trông vẫn rất bức bối. Liễu Ngọc Như nghĩ nghĩ rồi nói, “Nếu người cảm thấy ta quấy rầy người thì thôi vậy, ta đi thăm Diệp ca ca và Vận nhi.”

Dứt lời, nàng đứng dậy đi ra ngoài. Cố Cửu Tư siết chặt bút, giọng hắn cất lên từ phía sau nàng, “Đại phu đã bảo hắn không sao mà nàng còn đi làm gì?”

“Lang quân nói lạ ghê,” Liễu Ngọc Như ngoái đầu nhìn hắn, nhẹ nhàng cười, “không có chuyện lớn thì có chuyện nhỏ. Lòng ta nhớ thương huynh ấy thì sao có thể không đi.”

Liễu Ngọc Như xoay người bước đi, cười bảo, “Lang quân chăm chỉ làm việc nhé, ta đi trước.”

“Liễu Ngọc Như!”

Cố Cửu Tư rút cuộc quăng bút, hăn khẽ quát, “Nàng đứng lại cho ta!”

Liễu Ngọc Như nghe thấy song bước chân vẫn thoăn thoắt, thậm chí còn đi nhanh hơn.

Cố Cửu Tư thấy nàng thật sự không dừng lại, hăn sững sờ một lát rồi vội vàng đứng dậy ra ngoài đuổi theo Liễu Ngọc Như. Hăn nôn nóng gọi, “Liễu Ngọc Như, nàng quay lại ngay cho ta! Ta không cho nàng đi!”

Hăn sốt ruột xông ra ngoài hành lang, mới rẽ vào khúc quanh đã thấy Liễu Ngọc Như vừa đứng chờ trên hành lang vừa cười tủm tỉm.

Nàng mặc áo choàng lông chồn, tay ôm lò sưởi, dường như đã sớm đoán được hăn sẽ đuổi theo. Nàng mỉm cười, “Không phải lang quân chê ta phiền à?”

Cố Cửu Tư lặng thinh, hăn nhìn Liễu Ngọc Như cười liền tức khắc hiểu nàng biết tại sao hăn giận dỗi. Chẳng qua nàng muốn giúp hăn hạ hỏa và hết giận trước rồi mới lùi một bước để tiến hai bước mà nói chuyện với hăn.

Nàng vốn dĩ là người thông minh, biện pháp này đơn giản mà hiệu quả. Nhưng cứ nghĩ tới nàng chắc hững chí lắm vì mọi chuyện đều theo tính toán của nàng, Cố Cửu Tư lại thấy mất hứng.

Hăn không thích bộ dạng vững vàng thông dong của nàng. Trong chuyện tình cảm của hai người, hăn thì bất an, thấp thỏm, suốt ngày thận trọng, lo được lo mất; nàng thì luôn bình chân như vại. Hăn cảm thấy thật bất công.

Liễu Ngọc Như biết hẳn đang nghĩ gì, nàng im lặng cười và chờ bước tiếp theo của hắn. Song không ngờ người này rút ngắn ba bước thành hai bước để tới trước mặt nàng; hắn đi rất nhanh, khí thế hung hăng. Nàng chưa kịp phản ứng, chỉ mới thốt nên “ngươi” một cái đã bị đối phương giữ chặt đầu. Sau đấy hắn cúi đầu hôn nàng.

Nụ hôn này mãnh liệt, môi lưỡi hành quân thần tốc khiến nàng choáng váng lẫn hoa mắt.

Tuy hạ nhân đã lui xuống từ lâu nhưng đây vẫn là hành lang, nàng bỗng thấy hốt hoảng. Nàng kinh hãi lùi về sau liên tục, hắn lại buộc nàng tiến về phía trước; một tay giữ chặt đầu nàng, tay kia vịn eo nàng, chẳng hề cho phép nàng phản kháng.

Lần đầu tiên nàng mới biết Cố Cửu Tư cũng có lúc dữ dội như thế, hoàn toàn không chấp nhận người khác cự tuyệt. Nàng vừa hoảng sợ vừa rối bời, những cảm xúc khó gọi tên xuất hiện theo nhịp tim đập của nàng. Nội tâm vốn luôn phẳng lặng rốt cuộc gợn sóng.

Giây phút hắn kết thúc nụ hôn, mặt nàng đã đỏ bừng. Nàng chẳng dám mở mắt, lông mi run run, lưng dựa vào cây cột; nhìn sao cũng thấy cực kỳ đáng yêu.

Dáng vẻ của nàng khiến Cố Cửu Tư thoải mái hơn nhiều. Tay hắn cảm nhận được sự run rẩy khó thấy của nàng, hắn nhin không được mà cười nói, “Ta cứ sợ nếu nàng không đáp lại chút nào thì ta thật muốn cụng nàng làm Bồ Tát.”

“Ngươi...” Liễu Ngọc Như gian nan mở mắt nhưng vẫn chả dám nhìn hắn, nàng nhìn ra sân và run run nói, “Ngươi làm vậy là không được.”

Chân nàng hình như hơi nhũn ra, cả người phải dựa vào hắn. Giọng nàng thay đổi thanh điệu, ngoài sự dịu dàng trước giờ còn hiện hữu chút run rẩy, tựa như hàm chứa tiếng khóc nức nở.

Trong lúc nàng cố gắng trấn định, Cố Cửu Tư ngắm nhìn nàng mà cảm giác thân dưới căng lên. Hắn không khỏi nuốt nước bọt, trong thoáng chốc, sự bức mình ban nãy hóa thành hư vô. Hắn cúi đầu để che giấu sắc mặt, khàn khàn lên tiếng, “Là ta không đúng, chúng ta vào thôi.”

Tay hắn trượt xuống, hắn cầm tay nàng và thì thầm hỏi, “Muốn ta ôm hay nàng tự đi?”

“Ta...ta tự đi.”

Liễu Ngọc Như nhút nhát trả lời, Cố Cửu Tư đồng ý, cũng chẳng làm nàng khó xử. Hai người tay cầm tay trở về phòng, có nỗi xấu hổ không tên quanh quẩn bên bọn họ.

Khi vào phòng, Cố Cửu Tư đóng cửa rồi cởi áo choàng lông chồn cho Liễu Ngọc Như. Nàng hơi rụt người, động tác Cố Cửu Tư thoáng ngừng lại. Lát sau, hắn mở lời, “Mới nãy làm nàng sợ, là ta không đúng.”

Liễu Ngọc Như im lặng, Cố Cửu Tư bước lại gần và ôm nàng vào lòng. Sự ấm áp của hắn khiến nàng dần dần hồi phục, nàng thả lỏng người, nhỏ giọng đáp, “Chỗ đây là hành lang, lang quân thật càn rỡ.”

“Ừ.” Cố Cửu Tư khẽ nói, “Là ta không phải.”

Liễu Ngọc Như không nói gì, hai người lặng lẽ ôm nhau. Khi Cố Cửu Tư nhận thấy nàng đã bớt căng thẳng, hắn chậm rãi cất tiếng, “Ta chỉ quá tức giận thôi.”

“Ta chiếu cố Diệp công tử vì huynh ấy ở trong tình trạng nguy cấp. Hiện giờ chẳng còn mấy ai là người ta quen từ nhỏ, trở lại Dương Châu thì cảnh còn người mất, vì vậy ta càng quý trọng người từng quen biết. Nhưng chẳng nghĩ đến cảm xúc của người là ta không đúng.”

Liễu Ngọc Như thấy tâm tình hần ổn định bèn nâng tay ôm lấy hần, dịu dàng nói, “Người đừng giận.”

“Ngọc Như,” Cố Cửu Tư bình tĩnh lên tiếng, “đây không phải lý do ta tức giận.”

Liễu Ngọc Như ngẩn ngơ nhìn hần. Cố Cửu Tư buông nàng ra, ánh mắt dừng trên người nàng và điềm tĩnh nói, “Dọc đường đi ta cứ nghĩ mãi, trong mắt nàng thì ta là ai, hần là ai. Nàng liệu mình cứu ta vì ta là phu quân của nàng, nếu ta không phải phu quân của nàng thì nàng vẫn có thể liệu mình cứu ta chứ?”

Liễu Ngọc Như nhìn hần, Cố Cửu Tư cảm thấy chật vật khi thốt ra những lời này. Hần quay đầu đi, giọng khàn khàn, “Diệp Thế An có là trượng phu của nàng hay không thì nàng đều tình nguyện liệu mình cứu hần, còn ta thì sao? Trong lòng nàng, hần có rất nhiều thân phận; huynh trưởng, bằng hữu, cố nhân. Nhưng nàng đã cho hần và làm vì hần rất nhiều thứ. Ta biết chữ nàng giống chữ hần, nàng cũng vẽ tương tự hần. Ta biết nàng từng muốn gả cho hần, từng thích hần. Ta tự nhủ mọi chuyện đã qua rồi, nhưng còn hiện tại?”

Cố Cửu Tư vừa nói vừa nhắm nghiền mắt.

Hần vốn biết yêu thích một người khiến bản thân cảm nhận được cả sự ngọt ngào lẫn cay đắng. Từ ngày thích Liễu Ngọc Như tới nay, đây là lần đầu hần cảm thấy cay đắng.

Hần không phải người giấu giếm suy nghĩ bèn thấp giọng hỏi, “Hiện tại nàng vẫn thích hần à? Nếu chẳng thích hần thì sao nàng có thể đánh cược tính mạng để cứu hần?”

Liễu Ngọc Như không trả lời ngay. Nàng nhìn thanh niên đang nhắm hai mắt khi nói những lời kia, biết hần khổ sở làm nàng hoảng hốt. Nàng vội

nói, “Cửu Tư, ta thích huynh ấy hay không đâu quan trọng, ta với người đã là phu thê...”

“Sao lại không quan trọng?!” Cố Cửu Tư quay ngoắt đầu lại, hét to, “Ta thích nàng, việc nàng thích hần hay không sao có thể chẳng quan trọng?”

Lời này của hần làm Liễu Ngọc Như ngỡ ngàng. Đôi mắt hần trong sáng và thanh khiết, ánh mắt mang theo sự cố chấp của thiếu niên, giống như hần cần một đáp án bằng mọi giá.

Liễu Ngọc Như nhìn hần, thật ra nàng biết hần thích nàng nhưng đây là lần đầu hần nói thẳng ra. Nàng từng cho rằng những lời này không cần nói ra miệng nhưng đến lúc nghe rồi nàng mới cảm thấy có niềm vui sướng âm thầm tràn lan. Nhưng trong sự vui sướng này lại pha trộn chút sợ hãi mơ hồ. Nàng quay đầu đi, không dám nhìn hần. Cố Cửu Tư tiến lên một bước, cầm tay nàng rồi căn răng bảo, “Hôm nay đã nói thì phải nói cho rõ, hần là ai trong lòng nàng? Ta là ai? Nàng có thích hần không?”

Liễu Ngọc Như nghe hần hỏi dồn dập như một đứa trẻ, tâm hồn nàng không biết vì sao bỗng trở nên thanh thản.

Nàng sẽ bất lực nếu hần kìm nén sự bức bối, nhưng hần đã thẳng thắn thì nàng cũng chẳng sợ. Nàng lẳng lặng nhìn hần, bình tĩnh hỏi, “Kiểu thích mà người nói là như thế nào?”

“Hai người toàn tâm toàn ý, một đời một kiếp chỉ có nhau.” Cố Cửu Tư nghiêm túc trả lời.

Liễu Ngọc Như trầm mặc giây lát, nàng từ tốn nói, “Nếu ta thích huynh ấy thì người sẽ làm gì?”

“Nếu nàng thích,” bàn tay đang nắm tay nàng của Cố Cửu Tư run run, lời này khiến lòng hần đau như cắt song hần vẫn gian nan nói tiếp, “nếu nàng thích hần và hần cũng thích nàng, ta dĩ nhiên sẽ tác thành và không

dây dưa nữa. Nàng có ơn với Cố gia ta, ta sẽ đối đãi nàng như với ân nhân, sẽ tốt với nàng cả đời, bảo vệ nàng chu đáo.”

“Nếu hắn không thích nàng, ta vẫn sẽ bảo vệ nàng. Chờ nàng gặp được người mình thích, ta lại tiếp tục đối tốt với nàng, bảo vệ nàng chu đáo.”

Liễu Ngọc Như nghe hắn nói mà trong lòng có thứ gì chợt sụp đổ. Ánh mắt hắn quá nghiêm túc, làm người ta cảm thấy hắn có thể thực hiện lời thề trọn đời này. Liễu Ngọc Như chăm chú nhìn hắn, nàng nhin không được mà hỏi, “Nếu ta thích người thì sao?”

“Nếu nàng thích ta,” Cố Cửu Tư gượng cười, “đời này ta chỉ yêu nàng, thương nàng. Ta sẽ khiến nàng trở thành máu thịt trong lòng ta, viên ngọc nơi đôi mắt ta, và cả sinh mạng của ta. Ta sẽ ở cạnh nàng đến đầu bạc răng long, bảo vệ nàng một đời bình yên.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như không khỏi cười, “Ta thích người hay không thì người đều bảo vệ ta cả đời, vậy khác ở điểm nào?”

“Biết làm sao được,” Cố Cửu Tư cười khổ sở. Hắn nhìn người trước mặt dường như đang vô cùng phẫn chấn vì lời này mà bất đắc dĩ nói, “Nàng thích ta hay không thì ta vẫn thích nàng nên biết làm sao được?”

Liễu Ngọc Như hơi sững sốt.

Nàng đã đọc rất nhiều tiểu thuyết, xem rất nhiều vở kịch, trong kịch luôn có thể non hẹn biển nhưng chưa từng có câu nào động lòng người đến vậy.

Nàng thích ta hay không thì ta vẫn thích nàng nên biết làm sao được.

Tim Liễu Ngọc Như đập thành thạch. Dáng vẻ của hắn trong mắt nàng vừa tốt đẹp lại dịu dàng, nàng suýt nữa buột miệng thốt ra từ “thích” kia. Nhưng trước lúc nó thoát khỏi miệng, nàng vẫn nuốt xuống.

Nàng không phải người dễ xúc động; dù là ở quá khứ, hiện tại, hay tương lai. Nàng không thể vì nhất thời cảm động mà thốt nên những lời thiếu lý trí. Vì vậy nàng nhìn hần, hần cũng nhìn nàng, không chấp nhận nàng trốn tránh dù chỉ một chút. Qua hồi lâu, Liễu Ngọc Như than nhẹ, “Người thật sự muốn ta nói rõ ràng à?”

“Phải.”

“Được,” Liễu Ngọc Như ôn hòa cười, “ta thích người.”

Cổ Cửu Tư bất động, hần biết nàng chưa nói xong. Hần dõi theo nàng ngồi xuống rồi tự rót trà cho mình, nàng nhấp một ngụm, suy tư hồi lâu mới nói tiếp, “Nhưng ta nghĩ cái thích này không phải thứ người mong muốn. Cửu Tư, thật ra ta vẫn luôn biết người thích dạng tình cảm thế nào. Người muốn đối phương toàn tâm toàn ý phó thác cho người mà không giữ lại chút gì, nhưng đây là việc mà cả đời ta cũng chẳng làm được.”

“Ta đã chứng kiến mẫu thân mình và vô số nữ tử hướng tới kết cục đáng buồn. Ta có thể dùng chót lưỡi đầu môi bằng lòng giao phó toàn tâm toàn ý cho người, nhưng ta không thể lừa người. Ta chỉ có thể hứa mình sẽ làm được những điều này,” Liễu Ngọc Như nhìn hần, vẻ mặt trấn tĩnh, “ta có thể bầu bạn bên người suốt đời, sẽ tốt với người. Nếu người thích ta, ta nguyện ý trao tâm mình cho người. Nếu người không thích ta, ta cũng sẽ tận lực làm đại phu nhân của người, tuyệt đối không phản bội.”

Cổ Cửu Tư im lặng, hần chẳng biết mình nên vui mừng hay bi thương.

Hần chợt hiểu nguyên nhân mình luôn bất an trước Diệp Thế An. Hần chẳng phải bất an vì Diệp Thế An mà hần biết rõ tình cảm mình dành cho Liễu Ngọc Như thực chất không có nền tảng.

Hần thấp thỏm lo được lo mất vì Liễu Ngọc Như.

Hắn muốn cười song lại cảm thấy sẽ miễn cưỡng lắm. Liễu Ngọc Như cúi đầu, trong lòng hơi chật vật. Một lúc lâu sau, nàng khàn khàn cất tiếng, “Nhưng Cửu Tư à, ta thật lòng thích chàng[1].”

Động tâm vì hắn, vui mừng vì hắn, lặn lội ngàn dặm vì hắn, sống chết cùng hắn.

Nhưng hắn muốn quá nhiều mà nàng thật sự không thể cho. Nàng có muốn cho thì cũng chẳng thể quyết định thay trái tim. Đời nàng chưa từng thích ai như vậy, song dù thích người này thì nàng vẫn không thể thay đổi bản thân.

Nàng chỉ tùy hứng trước mặt hắn, cũng chỉ cảm nhận được sự bình yên khi ở bên hắn.

Hắn là độc nhất vô nhị với nàng, nhưng thứ hắn muốn đâu chỉ là độc nhất vô nhị.

Cố Cửu Tư không nói gì, mất một lúc lâu hắn mới đột ngột hỏi, “Vậy tình cảm nàng dành cho Diệp Thế An là gì?”

“Huynh ấy từng là nguyện vọng của ta.” Liễu Ngọc Như thẳng thắn và thành khẩn trả lời, “Khi còn nhỏ ta muốn được sống tốt nên hay nghĩ thế nào mới là tốt. Ta quen biết huynh ấy qua miệng Diệp Vận, cũng thi thoảng nói vài câu với huynh ấy. Ta ảo tưởng về con người huynh ấy, về cuộc sống huynh ấy sẽ cho ta. Ta từng nghĩ mình thật sự thích huynh ấy.”

Liễu Ngọc Như bất đắc dĩ cười, “Sau này ta mới biết, thích một người không phải là như vậy.”

“Vậy là thế nào?”

Liễu Ngọc Như trầm mặc. Hồi lâu sau, nàng ngược nhìn hắn và kiên định đáp, “Như chàng vậy.”

Cố Cửu Tư lặng thinh, lời này khiến hân sửng sờ.

Liễu Ngọc Như cúi đầu, lòng nàng có chút khó chịu, cũng có chút sợ hãi; song nàng chẳng biểu hiện ra ngoài. Nàng miễn cưỡng cười, kiềm chế cảm xúc mà nói, “Ta biết chàng cảm thấy những lời ta nói giống như trêu đùa. Một mặt nói không thể đáp ứng yêu cầu của chàng, mặt khác lại nói thích chàng; cái thích của ta chẳng hề có thành ý. Chàng biết không, trước kia ta vẫn luôn lo lắng.”

“Lo lắng điều gì?”

“Ta lo lắng,” Liễu Ngọc Như thoáng ngừng lại, nàng nuốt xuống sự ghen ngào trong giọng mình, cố gắng bình tĩnh rồi mới tiếp tục, “bản thân không xứng với chàng. Ta ham muốn tình cảm của chàng song lại chả thể giao cho chàng tình cảm tương xứng. Nên ta vốn không muốn suy nghĩ sâu xa, định sẽ mãi mãi sống đời phu thê trên danh nghĩa với chàng. Nhưng chàng ấy à,” Liễu Ngọc Như chua xót bật cười, nàng không thể ngăn được đôi mắt đỏ hoe bèn sụt sịt mũi quay đầu đi rồi khàn khàn nói, “quá đáng ghét.”

Cứ nhất định phải nói rõ ràng, phải làm âm ỉ chuyện này.

Buộc nàng thẳng thắn thừa nhận tình cảm giữa hai người không bình đẳng và nàng chẳng xứng với hân. Nhưng không xứng thì làm sao giờ, nàng luyến tiếc hân; nàng sợ hân biết sẽ vứt bỏ nàng mà đi. Nàng cụp mắt, trong lòng vừa sợ hãi vừa khó chịu.

Nàng không đành lòng lừa hân, nhưng biết nói ra những lời này sẽ khiến tình cảm sút mẻ. Tình cảm của Cố Cửu Tư nóng bỏng và bộc trực, song những vật sáng chói đều tới nhanh mà đi cũng nhanh.

Nguồn:

Cố Cửu Tư không nói gì, nàng chẳng thể khống chế cảm xúc. Thật ra nàng dồn nén đã lâu; từ Dương Châu đến đây, Liễu Tuyên dẫn nhà đi lưu vong, bằng hữu cửa nát nhà tan, cổ hương lẫn cổ nhân cũng chả còn, lại thêm lang thang do bị truy sát nữa. Người trước mặt vốn là bến cảng cuối cùng của nàng, ai ngờ cảng cũng có ngày mưa gió.

Nàng cảm thấy sự mệt mỏi và chua xót thấm sâu tận xương tủy nhưng lại không thể bày tỏ. Tất cả cảm xúc lặng im tích lũy, cuối cùng hóa thành nước mắt lã chã rơi xuống. Một khắc kia nàng đã nghĩ nếu Cố Cửu Tư vì chuyện này mà xa cách nàng thì nàng phải làm thế nào.

Cố Cửu Tư nhìn thân hình mỏng manh của nàng khẽ run, nàng vừa cắn chặt răng vừa rơi nước mắt. Hắn im lặng thật lâu, thế rồi hắn chột thờ mạnh ra và đi về phía trước để ôm người này vào lòng. Liễu Ngọc Như nghe thấy hắn cười, nàng khàn giọng hỏi, “Chàng cười gì đấy?”

“Ta đã suy nghĩ thông suốt nên không âm ỉ với nàng nữa.”

“Chàng suy nghĩ thông suốt cái gì?” Liễu Ngọc Như dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn hắn.

Cố Cửu Tư ôm nàng, cười cười, “Nàng có thể khóc vì ta, ta rất vui.”

“Chàng thật lòng muốn chọc giận ta phải không?”

“Nàng tình nguyện khóc vì ta, tức nghĩa trong lòng nàng có ta.” Cố Cửu Tư gồi đầu lên vai nàng, ấm áp nói, “Vấn đề yêu thích có bao giờ tuyệt đối công bằng? Thật ra chỉ cần nàng thích ta, đừng thích người khác, là đủ rồi. Ta là nam nhân nên không so đo cũng chẳng kiêu cách như nàng. Ta thích nàng nhiều hơn cũng không sao, ngược lại ta cực kỳ mừng rỡ. Như vậy ăn thiệt thòi là ta chứ không phải bảo bối trong lòng ta.”

Hắn ngược mặt nhìn nàng, ánh mắt chân thành, “Nàng đừng nghĩ gì mà xứng đôi hay không. Chỉ cần nàng thích mỗi mình ta, không thích những

người khác là ta yên tâm. Hai ta có cả một đời, tình cảm ta muốn thì ta sẽ đích thân giành lấy. Nếu không giành được là do ta chưa đủ tốt, ta sẽ chẳng thấy oan ức.”

“Đây là chàng tốt với ta,” Liễu Ngọc Như khàn khàn mở miệng, “lòng ta hiểu rõ.”

“Lòng nàng hiểu rõ vậy mỗi ngày phải nhớ lang quân của nàng tốt với nàng thế nào. Nhớ kỹ đấy nhé, đừng nhớ mấy chuyện phiền lòng của cha nàng hay người khác. Chỉ cần nhớ ta tốt là được. Ngọc Như, không phải nàng không đủ thích ta,” Cố Cửu Tư thở dài, “chẳng qua chuyện tình cảm giống như tiền bạc, đâu phải ai cũng giàu có. Ta có một trăm văn, ta cho nàng chín mươi; nàng có năm mươi văn, nàng cho ta hết năm mươi. Điều này chẳng có nghĩa là ta cho nhiều hơn nàng. Ngọc Như, nàng đã cho ta đủ nhiều rồi.”

Hắn vừa ôm chặt nàng vừa lẩm bẫm, “Ta thấy đủ.”

“Ta chẳng yêu cầu gì nhiều, chỉ cần nàng đáp ứng ta hai việc.”

“Hai việc gì?”

“Đời này, nàng chỉ thích mình ta thôi.”

“Còn nữa...” Cố Cửu Tư buông nàng ra, chăm chú ngắm nhìn đôi mắt nàng. Hắn cười sang sảng, rạng rỡ lại dịu dàng, tựa như rạng mây để lộ mặt trời cho chúng sinh đắm mình trong ánh nắng.

Hắn nói, “Mỗi ngày hãy thích ta nhiều hơn một chút.”

Chỉ thích mình ta, mỗi ngày lại thích ta nhiều hơn một chút, vậy là đủ rồi.

Chú thích

[1] Dù chưa phải kiểu tình yêu mà Cố Cửu Tư mong muốn nhưng Liễu Ngọc Như cũng nhận ra tình cảm mình thay đổi nên giờ sẽ gọi Cố Cửu Tư là “chàng” nhé.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 71: Tướng Mạo Lạc Tiểu Công Tử Khác Hẳn Lạc Tử Thương

Liễu Ngọc Như im lặng nghe hắn nói. Nàng vươn tay ôm cổ hắn, vừa dựa vào vai hắn vừa khàn khàn cất tiếng, “Ta sẽ tốt với chàng.”

“Thật đấy, ta sẽ đối đãi chàng cực kỳ, cực kỳ tốt.”

“Cả đời này ta sẽ ở bên chàng. Chàng tốt với ta, ta trao tâm lẫn mạng mình cho chàng. Chàng không tốt với ta, ta vẫn sẽ ở bên chàng.”

Nàng nói vô cùng nghiêm túc.

Nàng không thể hứa hẹn chuyện mình không làm được.

Với nàng, chuyện thích hay không thật phù phiếm, nàng chỉ hứa hẹn việc mình có thể làm. Nàng không nhất định có thể trao trọn vẹn tâm ý như Cố Cửu Tư mong muốn; nhưng tiền bạc, sinh mạng, sự chăm sóc, thời gian, nàng nguyện ý đào ra mọi thứ thuộc sở hữu của mình mà đưa cho hắn.

Lời này khiến Cố Cửu Tư bật cười. Hắn hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu; không phải vì bản thân mà vì đau lòng người ở trước mặt.

Hắn ôm nàng, lại hít sâu một hơi rồi bất đắc dĩ nói, “Cô nương ngốc.”

Nàng luôn cảm thấy mình làm chưa đủ tốt, chưa đủ nhiều. Người khác cho nàng năm phần, nàng muốn hoàn trả mười phần. Sợ người khác thua thiệt dù chỉ nửa phần, song chưa từng so đo mình đã trả giá bao nhiêu.

Hắn chứng kiến biết bao cô nương lớn lên trong sự cưng chiều vô vàn luôn mồm nói yêu, nói sẽ tốt với người nhưng nhớ kỹ hôm nay nấu bữa cơm, ngày mai hầm chén canh cho người.

Nàng trước giờ không nhớ mình đã làm những gì, mãi mãi nghĩ bản thân làm chưa đủ.

Hắn ôm chặt nàng, hắn chột căm ghét chính mình. Đau lòng lại chua xót, giọng hắn khản đặc, “Tại ta không tốt, ta suy nghĩ nhỏ nhen, chẳng chịu thông cảm cho sự khó xử của nàng. Ta quá ngông cuồng, không đủ chín chắn, chưa thể làm chỗ dựa vững chắc cho nàng. Nàng mệt, ta còn muốn cãi nhau với nàng; nàng sợ, ta lại ép nàng phải trả lời.”

Hắn buông nàng ra, ngửa đầu nhìn nàng mà cười cay đắng, “Trượng phu như ta thật sự chả ra gì.”

“Chàng đã tốt lắm rồi.” Liễu Ngọc Như nhìn hắn, nàng cúi xuống nắm tay hắn, dịu dàng bảo, “Là ta không đúng, ta quá yên tâm về chàng, quá dựa dẫm chàng, thành thử chẳng quan tâm chàng. Là ta sai.”

Cố Cửu Tư nghe vậy cũng không tranh luận với nàng, hắn nhẹ nhàng nói, “Không sao, về sau hai ta thay đổi là được. Phu thê đâu phải lúc nào cũng hòa thuận, chúng ta còn trẻ mà. Sau này khi ta buồn bực thì sẽ nói với nàng, nếu nàng sợ hãi điều gì cũng hãy nói với ta. Nàng biết không, Ngọc Như,” Cố Cửu Tư nhìn nàng, hắn cười thành tiếng, “ta chẳng hiểu nổi mình nữa. Thật ra ban đầu ta còn khổ sở thương tâm, nhưng giờ phút này lại vô cùng vui sướng và thích thú. Thấy nàng khóc vì ta, chia sẻ tâm sự, lòng ta mới rõ ràng cảm nhận thời gian qua của chúng ta thật không uổng phí.”

“Ta luôn cảm thấy nàng tung bay trên trời khiến ta không thể chạm vào, muốn tốt với nàng nhưng lại thấy chưa đủ. Hiện giờ ta rốt cuộc biết làm thế nào để đối tốt với nàng.” Cố Cửu Tư nắm tay nàng, nét mặt rạng rỡ sáng ngời, “Ta rốt cuộc biết Ngọc Như nhà ta sẽ khóc lóc, sẽ mệt mỏi, sẽ mềm

yếu, sẽ bị thương; những lúc ấy ta có thể thay nàng chèo chống, để nàng dựa vào. Nếu nàng muốn tung cánh trên trời cao, ta sẽ dõi theo. Nếu nàng rơi xuống đất, ta sẽ đón lấy. Cuối cùng ta đã biết mình có thể làm gì cho nàng, lòng ta coi như thỏa mãn rồi.”

“Chàng vẫn luôn rất tốt với ta.” Liễu Ngọc Như dần bình tĩnh lại, nàng cúi đầu và nhỏ nhẹ nói, “Rất, rất tốt.”

Cố Cửu Tư bật cười, “Nàng khen ta chỉ quanh quẩn vài câu tốt, rất tốt, cực kỳ tốt.”

Liễu Ngọc Như nghe hắc trên ghẹo thì mặt đỏ ửng. Cố Cửu Tư đứng dậy kéo nàng lên, “Được rồi, chúng ta chưa ăn cơm đâu. Rửa mặt ăn cơm rồi bàn chính sự.”

Cố Cửu Tư cười rộ, “Ta nghĩ nàng sẽ chọn thời điểm thích hợp để nói nên nhin mãi không hỏi, cha ta thế nào rồi?”

“A, phải tranh thủ nói với chàng chuyện này,” Liễu Ngọc Như lập tức mở miệng, trông như muốn nói ngay.

Cố Cửu Tư thấy đáng vẻ sốt ruột của nàng thì vội nói, “Ông ấy bình an là ta yên tâm rồi, nàng cứ ăn cơm trước đã.”

Cố Cửu Tư ngăn cản Liễu Ngọc Như nói chuyện, hắc đi rửa mặt với nàng và sai người bưng đồ ăn lên.

Liễu Ngọc Như chả ăn gì từ đêm qua đến bây giờ là giữa trưa, người phòng bếp liền bưng lên cháo cùng dưa cải. Ăn uống xong xuôi, hai người ngồi cạnh bàn nghỉ ngơi và uống trà.

Cố Cửu Tư rót trà cho nàng, hắc vừa nhìn nàng vừa nói, “Nàng nói đi, nhưng ta muốn hỏi vài câu trước.”

“Chàng hỏi đi,” Liễu Ngọc Như gật đầu.

Cố Cửu Tư ngần ngừ nhưng vẫn thốt ra, “Thân thể ông ấy vẫn nguyên vẹn chứ?”

Liễu Ngọc Như sừng sốt rồi cười, “Ngoài mấy vết thương nhỏ trên đùi thì không có gì đáng lo, về U Châu dưỡng thương sẽ chóng lành thôi.”

“Có chịu nhục nhã gì không?”

“Không.”

“Ông ấy đang ở đâu?”

“Ta đã phái người đưa ông ấy về.”

Nghe đến đây, chén trà trong tay Cố Cửu Tư khẽ run. Hắn không thể tin được mà ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Như, lấp bắp nói, “Đưa...đưa về?”

“Phải,” Liễu Ngọc Như cười vui vẻ, “ta tìm thấy công công ở Dương Châu, ông ấy được Diệp công tử che chở. Vì chuyện này ta mới về trễ. Hiện giờ công công bình an vô sự, ta đã phái người bảo vệ ông ấy trong lúc đi thuyền thẳng đến U Châu. Ta và Diệp công tử làm bia ngấm hấp dẫn sự chú ý của Lạc Tử Thương, mọi người chỉ quan tâm ta với huynh ấy nên không biết công công tồn tại, vì vậy ông ấy đi thuận lợi lắm. Khi chàng trở về thì hẳn ông ấy đã có mặt ở Vọng Đô.”

“Lạc Tử Thương?” Cố Cửu Tư nhíu mày, “Đây là ai?”

Liễu Ngọc Như miễn cưỡng cười, nàng thở dài rồi nhẹ nhàng bảo, “Chàng ngồi xuống đã, việc này nói ra thì dài lắm, đừng sốt ruột.”

Liễu Ngọc Như kéo hắn ngồi xuống. Nàng bắt đầu kể từ ngày vào thành Dương Châu, Lạc Tử Thương là người phương nào, nàng điều chỉnh giá lương thực ở Dương Châu ra sao, bị Lạc Tử Thương phát hiện rồi lừa gạt y,

cuối cùng gặp Diệp Thế An mới biết Cố Lăng Hoa còn sống, sau đấy dùng cách gì chạy trốn khỏi miệng cọp cho đến lúc gặp lại hẳn.

Cố Cửu Tư lẳng lặng nghe, không phát ra tiếng nào. Liễu Ngọc Như kể xong liền nhấp ngụm trà rồi ngược nhìn hẳn, “Sao im lặng vậy? Chàng không muốn hỏi gì à?”

“Ông ấy...” Cố Cửu Tư thì thào hỏi, “thật sự bình an chứ?”

Liễu Ngọc Như đuổi tay giữ chặt hẳn, dịu dàng khẳng định, “Cửu Tư, ông ấy thật sự bình an.”

Cố Cửu Tư gật đầu nhưng không nói gì thêm. Liễu Ngọc Như thấy sắc mặt hẳn khác thường bèn thận trọng hỏi, “Cửu Tư?”

“Không có gì,” Cố Cửu Tư hít sâu một hơi, lắc đầu đáp, “ta chỉ hơi khó chịu.”

“Công công đã quay về,” Liễu Ngọc Như chân thành nói, “chàng phải vui mới đúng, sao lại khó chịu?”

“Ngọc Như,” Cố Cửu Tư nhìn nàng, “ta thật sự làm chưa đủ tốt, phận làm con mà chẳng thể bảo vệ phụ thân chu đáo. Trước kia không hiểu chuyện nên cứ cãi nhau rồi chọc giận ông ấy, lúc đó ta luôn cảm thấy ông ấy đối xử tệ bạc với mình. Nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ thì ông ấy tốt với ta đâu dựa trên lời nói? Dù phương pháp ông ấy dùng không đúng thì đời người sao có thể lúc nào cũng đoán trúng người khác thích ghét thế nào? Ta đáng lẽ nên hiểu ông ấy hơn, trò chuyện với ông ấy nhiều hơn, chia sẻ tâm sự bản thân; đây mới là hiểu thuận. May là ông ấy còn sống,” Cố Cửu Tư nghẹn ngào, “nếu không thì ta chẳng biết đời này phải làm sao mới bù đắp được.”

Liễu Ngọc Như nghe hẳn nói, nàng khẽ cười, “Vậy khi ông ấy trở về, chàng hãy cố gắng bù đắp. Ta và chàng cùng nhau hiểu thuận tôn kính ông

ấy, được chưa nào?”

Cố Cửu Tư không đáp lại, hần lặng lẽ nhìn nàng. Hần muốn nói gì đấy song cuối cùng vẫn chẳng thốt ra.

Hần vươn tay cầm lấy tay nàng.

Khi đi tay nàng mịn màng nhẵn bóng nhưng giờ đã xuất hiện vết chai, da bị tróc, thương tích chi chít.

Cố Cửu Tư cầm tay nàng, lẳng lặng xem xét. Rất lâu sau hần mới cất tiếng, “Còn nàng nữa.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người, Cố Cửu Tư khàn khàn nói, “Nàng chịu khổ.”

Nàng chịu khổ như vậy mà hần chưa từng thông cảm, chưa từng bầu bạn và an ủi nàng kịp thời. Có lẽ nàng không biết đây mới là nỗi khổ lớn nhất của nàng.

Liễu Ngọc Như nghe Cố Cửu Tư nói mà đầu óc mờ mịt, nhưng thấy ánh mắt hần mang theo áy náy thì nàng lại buồn bực. Nàng không thể nhìn Cố Cửu Tư buồn bã nên nàng cười rồi đi tới trước mà trêu đùa, “Phải, ta chịu khổ,” nàng lại gần hần, vừa chống cằm vừa dịu dàng hỏi, “chàng muốn làm gì để bồi thường cho ta?”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền biết nàng sợ hần khổ sở nên nói sang chuyện khác. Hần không từ chối ý tốt của nàng, chỉ thăm lặng khắc ghi trong lòng. Hần mím môi cười, “Nàng muốn ta bồi thường thế nào?”

Câu hỏi khiến Liễu Ngọc Như sững sốt, nàng cau mày nghiêm túc suy nghĩ. Cố Cửu Tư thấy bộ dạng này thì nhin chẳng được mà nghiêng người hôn nàng một cái. Hần dò hỏi, “Đã đủ chưa?”

Nụ hôn của hắn làm Liễu Ngọc Như dở khóc dở cười, “Đây là bồi thường cho chàng hay cho ta?”

“Cho ta,” Cố Cửu Tư nhanh nhẩu trả lời, “bồi thường ta ngày đêm nhung nhớ, cả trong giấc ngủ cũng tha thiết tương tư.”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như giơ tay đẩy hắn, “sao chàng mặt dày thế?”

“Vì nàng thích ta mà,” Cố Cửu Tư cọ đầu vào vai nàng, hắn đùa giỡn, “hơn nữa ta cũng thích nàng. Đối thành người khác thì ta không những mặt dày mà còn chẳng cho họ mặt mũi ấy chứ.”

“Đừng chơi xấu,” Liễu Ngọc Như nỗ lực nín cười. Chỉ đến khi người này cười đùa tí tởn mà giở trò lưu manh với nàng thì nỗi lo lắng của nàng mới tan biến. Nàng cố gắng nâng dậy nam nhân đang dựa cả người vào nàng rồi nghiêm nghị bảo, “Đang bàn chính sự, chàng đứng đắn chút coi.”

“Ta không thể đứng đắn,” cơ thể Cố Cửu Tư như không xương nên cứ mãi dựa vào Liễu Ngọc Như, “ta phải dựa vào người phu nhân mới bàn chính sự được. Phu nhân mà không cho ta dựa là ta chẳng đủ sức nói chuyện.”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như chịu thua, “chàng là đồ không xương à?”

“Đúng vậy,” Cố Cửu Tư thản nhiên nói, “phu nhân biết mà, ta ăn bám suốt nên làm gì có xương.”

“Đứng lên,” Liễu Ngọc Như nghe hắn nói hươu nói vượn bèn vội mắng, “đừng nói linh tinh nữa.”

“Không đứng dậy đâu, ta đứng chả nổi.” Cố Cửu Tư dựa vào nàng, hắn duỗi tay ôm nàng và nghiêm túc nói, “Phu nhân phải hôn thì ta mới khỏe lên.”

“Cố...”

“Công tử, phu nhân...”

Giọng Mộc Nam đột ngột truyền từ bên ngoài vào, Liễu Ngọc Như sợ tới mức đứng phắt dậy. Cả người Cố Cửu Tư đảo đảo nhưng may mắn phản ứng cực nhanh nên kịp thời giữ thăng bằng, hơn nữa còn trong chớp mắt tạo thành tư thế quý phi say rượu.

Vì thế lúc Mộc Nam bước vào, Liễu Ngọc Như loay hoay đứng một bên, Cố Cửu Tư vẫn duy trì tư thế quý phi say rượu, bầu không khí đầy lúng túng.

Mộc Nam ngó người, hẩn thận trọng hỏi, “Công tử, ngài đang làm gì vậy?”

“Khụ,” Cố Cửu Tư khum bàn tay lại rồi ho nhẹ một tiếng, “ta đang nghỉ ngơi.”

“Sao ngài không nằm nghỉ trên giường?” Mộc Nam bối rối nói.

Cố Cửu Tư nhú mào, “Có chuyện thì nói lạ, hỏi làm thế làm gì?”

“A,” lời này khiến Mộc Nam vội vàng thông báo, “Diệp công tử và Diệp tiểu thư ở ngoài cửa, hai người muốn đích thân gửi lời cảm tạ đến công tử lẫn phu nhân.”

“Bọn họ bị thương,” Liễu Ngọc Như nghe thế liền nói ngay, “chúng ta phải đi gặp họ mới phải.”

“Bị thương nhưng vẫn đến mới biểu lộ tấm chân tình,” Cố Cửu Tư phân tích tâm tư của Diệp Thế An cho Liễu Ngọc Như rồi nói, “đã tới thì mau gọi bọn họ vào.”

Mộc Nam vâng lời, Liễu Ngọc Như nhanh chân tới đỡ Cổ Cửu Tư, nàng nhỏ giọng trách, “Chỉ thích làm loạn.”

Cổ Cửu Tư đang định trả lời, Mộc Nam đã dẫn huynh muội Diệp gia vào.

Diệp Vận dìu Diệp Thế An; nàng ấy trông khá khỏe mạnh, Diệp Thế An bị thương nên sắc mặt hơi nhợt nhạt. Diệp Thế An thấy Cổ Cửu Tư bèn quỳ xuống trước hần và Liễu Ngọc Như.

Cổ Cửu Tư vừa thấy động tác của Diệp Thế An liền vội vã chạy lại đỡ trước khi hần kịp quỳ. Cổ Cửu Tư gấp gáp nói, “Diệp huynh không cần làm vậy. Diệp huynh nhiều lần cứu Cổ gia ta, nếu cứ khách khí thì Cửu Tư sợ là đã phải dập đầu không biết bao nhiêu lần.”

Diệp Thế An ngừng lại, hần thở dài, “Hiện giờ tại hạ hai bàn tay trắng, Cổ huynh và phu nhân cứu ta nhưng tại hạ chẳng có gì báo đáp.”

“Diệp huynh khách khí,” Cổ Cửu Tư đích thân đỡ Diệp Thế An đi vào, hần cúi đầu nói, “phu nhân đã kể hết mọi chuyện với ta. Người mạo hiểm che chở phụ thân ta đã là cái ơn lớn như trời biển, Cổ gia cảm kích còn không kịp nên cứu người cũng là lẽ thường tình. Người mà làm vậy thì ta chẳng biết xử sự thế nào.”

Cổ Cửu Tư đỡ Diệp Thế An ngồi xuống rồi rót trà cho hần. Liễu Ngọc Như tiến lên dìu Diệp Vận nhưng nàng ấy khách sáo hành lễ. Động tác của Liễu Ngọc Như cứng lại, song nàng hiểu sự xa cách mà Diệp Vận biểu lộ. Nàng mím môi, không cố gắng thân mật với Diệp Vận nữa mà mời nàng ấy ngồi xuống.

Cổ Cửu Tư vén tay áo rót trà cho Diệp Vận rồi nhìn Diệp Thế An mà cười nói, “Mới nãy ta còn bàn với Ngọc Như là nói chuyện xong sẽ đi cảm tạ Diệp huynh. Bất kể là vì lần trước người cứu ta và Ngọc Như, hay vì hiện giờ người cứu phụ thân ta thì lời cảm tạ này đến quá muộn.”

“Đây vốn là chuyện nên làm,” Diệp Thế An cười, “mọi người quen biết nhau từ nhỏ, tuy không phải bằng hữu nhưng cũng là đồng môn. Ngọc Như và ta còn thân quen lâu năm, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn hai người gặp nạn?”

“Thế nên,” Cố Cửu Tư tiếp lời, “Diệp huynh nếu gặp chuyện khó xử thì trách nhiệm của ta và Ngọc Như là giúp đỡ người. Trước đây tuy chúng ta không hợp tính nhưng thế sự chìm nổi,” Cố Cửu Tư nâng chén trà, cười buồn bã nhìn Diệp Thế An, “chúng ta coi như cùng gặp hoạn nạn, cũng đã trải qua sinh tử. Mai sau hai ta làm huynh đệ một nhà, không cần tính toán rạch ròi.”

“Nào,” Cố Cửu Tư nâng chén, “lấy trà thay rượu, làm một chén đi.”

Lời này vào tai, đôi mắt Diệp Thế An đỏ lên. Hắn quen không chế cảm xúc nhưng cũng nâng chén đối ẩm cùng Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư uống trà, hắn quay đầu liếc nhìn thì không khỏi bật cười, “Chả trách hai nhà Diệp – Liễu thân thiết với nhau, mấy người đều có cái tính khoái bùng bít côi lòng. Ba người ngồi cạnh làm ta thấy mình như bị bao vây, đơn độc chẳng ai giúp đỡ đúng là sợ thật.”

Lời hắn nói chọc cho Liễu Ngọc Như cười, nàng vỗ nhẹ hắn rồi liếc một cái sắc lẹm, “Há mồm là nói vậy.”

Nàng quay đầu nhìn Diệp Thế An, ôn hòa bảo, “Diệp ca ca đừng để ý, tính tình Cửu Tư là vậy đấy.”

“Ta biết,” Diệp Thế An mím môi cười, “hắn ở học đường cũng như thế nên mới bị phu tử đánh.”

Liễu Ngọc Như không biết chuyện này bèn quay đầu nhìn Cố Cửu Tư, hắn xấu hổ tăng hăng, “Đừng nhắc tới chuyện quá khứ nữa. À, Diệp huynh

đã đến thì ta tiện thể muốn hỏi,” Cố Cửu Tư nhíu mày, “người biết lai lịch của tên Lạc Tử Thương chứ?”

“Lạc Tử Thương,” Diệp Thế An vừa nói cái tên này vừa nâng chén nhấp một ngụm, hần lãnh đạm nói, “ta dĩ nhiên đã đi hỏi thăm. Lúc trước ta còn cố tình sai người nhả ra tin tức cho Ngọc Như, Ngọc Như chắc vẫn nhớ rõ.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như lập tức phản ứng, “Lão ăn mày kia là do huynh gửi tới để Thăm Minh điều tra?”

“Đúng vậy,” Diệp Thế An gật đầu.

“Muội vào thành chưa bao lâu thì ta phát hiện giá lương thực bất thường nên biết có người đứng sau thao túng. Ta âm thầm điều tra thì phát hiện hành tung của Thăm công tử, sau đấy Long gia tìm ta và báo tin muội vào thành. Nhưng lúc ấy ta không biết đó là muội, chỉ biết muội có quan hệ mật thiết với Cố huynh nên cho rằng muội là thuộc hạ Cố huynh phái tới.”

“Sao huynh quen biết với Dương Long Tư?” Liễu Ngọc Như thấy khó hiểu. Trong trí nhớ của nàng, người như Diệp Thế An nhất định chẳng có quan hệ gì với người thuộc hắc đạo như Dương Long Tư.

Diệp Thế An dù không muốn vẫn thừa nhận, “Long gia là người tốt. Sau khi thành Dương Châu bị Vương gia kiểm soát, Long gia vẫn lượn lờ giữa Vương gia và những người như ta để nếu giúp được thì sẽ giúp.”

Liễu Ngọc Như gật gù, Dương Long Tư sở hữu tấm lòng nghĩa hiệp thì nàng cũng chẳng thấy kỳ quái.

“Như đã nói, một thời gian ngắn sau ngày Cố gia sụp đổ, Lương Vương mưu phản rồi Vương Thiện Tuyên nắm quyền. Lúc này Lạc Tử Thương công khai xuất đầu lộ diện, trở thành thanh đao trong tay Vương Thiện Tuyên và được mọi người xưng tụng là Lạc công tử. Y nói gì Vương Thiện Tuyên cũng sẽ nghe theo. Khi ấy mọi người đều điều tra Lạc Tử Thương là

nhân vật nào, ta cũng tham gia nhưng chẳng có manh mối. Một ngày nọ, ta nghe nói trong một đêm có mười mấy ăn mày chết ở miếu Thành Hoàng ngoài thành. Ta phái người tới xem thì gặp được lão ăn mày mà ta cho đi gặp Thẩm Minh. Ta để người đưa lão về nên mới biết chuyện đứa bé tên Lai Phúc ở miếu Thành Hoàng.”

“Theo như lão ăn mày nói, năm đứa bé này mười hai tuổi, hẳn mất tích chứ không phải đã chết.”

Nguồn:

Diệp Thế An đột ngột hỏi, “Cố huynh còn nhớ bảy năm trước ở ngoại ô Dương Châu từng phát sinh án mạng?”

“Vụ án Lạc gia bị diệt môn?” Cố Cửu Tư cẩn thận suy nghĩ thì nhớ ra.

Xã hội giờ chịu ảnh hưởng của chế độ khoa cử nên việc cha truyền con nối không quan trọng nữa, nhưng tất nhiên việc này chẳng áp dụng với Lạc gia – nơi sở hữu mấy trăm năm lễ nghi. Từ triều đại trước đến nay, Lạc gia toàn người kiệt xuất nhưng nhân khẩu ít ỏi. Đời trước, gia chủ Lạc gia là nhi tử độc nhất của gia tộc. Ông làm đến chức thừa tướng rồi từ quan đi ở ẩn, chọn ngoại ô Dương Châu làm chốn dừng chân. Ai ngờ chỉ trong một đêm, sơn tặc đột nhập Lạc gia, toàn bộ người lẫn chó gà đều chết sạch.

Vụ án này làm Dương Châu khiếp sợ. Năm ấy thánh thượng giận dữ, đích thân phái Mạnh Ngạo Đại tướng quân xuống phía nam diệt cướp và san bằng mười ba trại ở ngoại thành Dương Châu. Người Dương Châu ai cũng biết sự kiện này. Cố Cửu Tư nhíu mày, “Việc đó liên quan gì đến Lạc Tử Thương?”

“Liên quan ở chỗ lão ăn mày nói năm Lạc gia bị diệt môn, tiểu ăn mày Lai Phúc đang sống tại Lạc phủ.”

Cố Cửu Tư ngăn người, “Có ý gì?”

“Lão ăn mày kia kể ta nghe rằng năm ấy Lai Phúc và dưỡng phụ đang ăn xin trên phố, gia phó của Lạc gia phóng ngựa ngang qua dẫm thương dưỡng phụ của hắn. Dưỡng phụ hắn bị thương nặng nhưng không có tiền trị liệu, vì cứu ông ấy mà Lai Phúc tới tận cổng chính Lạc gia đòi tiền. Người của Lạc gia đánh hắn một trận rồi ném ra ngoài. Khi hắn trở lại miếu, dưỡng phụ hắn đã qua đời vì bệnh nặng.”

“Vậy Lạc gia không phải giết người sao?!” Cố Cửu Tư phần nộ lên tiếng.

Liễu Ngọc Như cầm tay hắn, nhỏ nhẹ khuyên, “Chuyện trong quá khứ thì có tức giận cũng vô ích, nghe Diệp ca ca nói tiếp đi.”

“Lão ăn mày thân với Lai Phúc nên định nhận nuôi hắn, rốt cuộc đêm hôm đó, Lai Phúc dùng bạc lão ăn mày tích cóp được đi mua đao rồi bỏ chạy. Hiển nhiên, Lai Phúc đi báo thù Lạc gia. Nhưng hắn thất bại rồi bị người Lạc gia bắt nhốt lại.”

“Nhốt ở Lạc gia?” Liễu Ngọc Như thấy hơi kỳ lạ, “Đứa bé này định giết người, sao không báo quan?”

“Vì lúc ấy có một người vô cùng quan trọng đến Dương Châu.”

Cố Cửu Tư mở miệng, Diệp Thế An ngẩng đầu nhìn hắn rồi gật gù, “Đúng vậy, lúc ấy bạn tốt của Lạc Thừa tướng, danh sĩ nổi tiếng khắp thiên hạ Chương Hoài Lễ định tới Dương Châu thăm bạn cũ. Lạc gia hắn không muốn làm chuyện xấu mặt cho người ta cười vào thời điểm đó. Ai ngờ đêm Lai Phúc bị bắt, Lạc gia lại bị tàn sát. Người xử lý vụ án này quen biết nhà ta, ta nghe nói thật ra năm xưa Lạc gia còn sót lại một đứa trẻ. Chương Hoài Lễ niệm tình bạn cũ nhưng sợ vụ án diệt môn này còn điều bí ẩn đằng sau nên lặng lẽ thu nhận đứa trẻ kia làm đồ đệ rồi nuôi lớn. Đồng thời ông cũng để quan phủ Dương Châu tuyên bố với bên ngoài rằng toàn bộ Lạc gia đã bị giết sạch.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như đã hiểu, “Lạc Tử Thương nghe đồn là trẻ mồ côi của Lạc gia, là đồ đệ của Chương Hoài Lễ!”

“Nhưng tướng mạo y lại tương tự Lai Phúc.”

Cố Cửu Tư gõ gõ bàn, hẩn đưa mắt nhìn Diệp Thế An tựa như đã hiểu ý Diệp Thế An. Hẩn châm chọc hỏi, “Lạc gia suốt ngày ru rú trong nhà, bọn họ khinh thường kết thân với thương nhân như Cố gia. Không biết Diệp huynh có từng ghé qua và gặp gỡ Lạc tiểu công tử?”

“Đây chính là vấn đề.” Diệp Thế An cười cười. “Năm đó ta học đánh cờ mấy tháng tại Lạc phủ, cũng quen biết đôi chút với Lạc tiểu công tử. Trong ký ức của ta, tướng mạo Lạc tiểu công tử so với Lạc Tử Thương hiện tại thì—”

“Khác hoàn toàn.”

Lời này vừa thốt ra, mọi người trong phòng đều hiểu.

Lạc Tử Thương của hiện tại chính là ăn mày Lai Phúc của năm xưa.

Nhưng rốt cuộc tại sao năm ấy Lạc gia lại bị giết? Tại sao Lạc Tử Thương từ ăn mày trở thành tiểu công tử Lạc gia và được Chương Hoài Lễ nhận làm đồ đệ? Tại sao nhát chém đầu tiêu của y lại hướng về Cố gia? Tại sao y chán ghét những gia đình quý tộc lâu đời ở Dương Châu như Diệp gia?

Những câu hỏi này đều chưa được giải đáp.

Liễu Ngọc Như thoáng cân nhắc rồi hỏi, “Chương đại sư có biết mình đã thu nhận sai đồ đệ không?”

“Lúc sinh thời ông ấy có biết không thì ta chẳng rõ.” Diệp Thế An lắc đầu, “Nhưng hiện nay dĩ nhiên là không.”

Liều Ngọc Như ngờ ngàng, Diệp Vận giải thích, “Nửa tháng trước ngày Cố gia gặp nạn, Chương đại sư đã chết do bị người khác đầu độc.”

Lời này khiến Cố Cửu Tư ngẩng phắt đầu lên.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 72: Trở Về Vọng Đô

Trước lúc thành danh, Chương Hoài Lễ từng dạy học ở Dương Châu; Cố Cửu Tư lẫn Diệp Thế An đều là học sinh của ông. Hiện giờ nghe tin ông đã chết, lại còn bằng cách thức như thế, tâm trạng Cố Cửu Tư khó mà yên ổn. Dù chẳng có chứng cứ xác thực nhưng hẳn vẫn không nhin được mà hỏi, “Lạc Tử Thương làm?”

Diệp Thế An lắc đầu, “Không chắc.”

Mọi người chìm vào trầm mặc, ai cũng đang cân nhắc lượng tin tức này. Lát sau, Liễu Ngọc Như nói, “Mọi người đừng nghĩ nhiều nữa, Diệp ca ca và Vận nhi hãy chú trọng dưỡng thương. Có gì chúng ta trở lại Vọng Đô rồi nói cũng chưa muộn.”

“Ngọc Như nói đúng.” Cố Cửu Tư nghe vậy bèn vội bảo, “Ta suy nghĩ chưa chu đáo, để ta đỡ Diệp huynh về phòng.”

Diệp Thế An đã làm đủ tình nghĩa nên không gắng gượng nữa mà để Cố Cửu Tư dìu và đi về phòng cùng Liễu Ngọc Như với Diệp Vận.

Diệp Vận ở một mình trong gian phòng khác, Liễu Ngọc Như đỡ nàng ấy vào. Người nàng ấy này giờ vẫn căng cứng, Liễu Ngọc Như tuy phát hiện song lại không nói gì. Khi vào phòng, nàng đóng cửa, trải nệm ra, rồi dặn dò Diệp Vận về những điều cần lưu ý ở Vọng Đô. Thái độ nàng hết như thuở niên thiếu của bọn họ.

Quan hệ trước kia của hai người chính là như thế; Diệp Vận có tính tình đại tiểu thư nên chẳng để bụng nhiều thứ, Liễu Ngọc Như luôn quan tâm

chăm sóc nàng ấy.

Lúc trước nàng ấy thường cười tủm tỉm ưng thuận nhưng hiện tại đứng cạnh Liễu Ngọc Như, nàng ấy dùng vẻ mặt bình tĩnh trả lời, thoát trông cực kỳ cung kính. Liễu Ngọc Như nói một hồi chợt ngừng lại, Diệp Vận ngược nhìn nàng và mù mờ hỏi, “Sao thế?”

Liễu Ngọc Như đưa lưng về phía nàng ấy. Rất lâu sau, nàng rút cuộc nuốt xuống mọi lời muốn nói rồi thở dài, “Không có gì, ta chỉ cảm thấy người ít nói thôi.”

“Giờ đã khác trước kia.” Diệp Vận cười cười, nét mặt đầy chua xót, “Thân phận khác thì người cũng khác.”

“Với ta thì người vẫn là người.” Liễu Ngọc Như cất tiếng, nàng chân thành nhìn Diệp Vận, “Người mãi mãi là bằng hữu của ta.”

Diệp Vận ngẩn người. Lát sau, nàng ấy cúi đầu cười khổ sở, “Ngọc Như, ta thật lòng không nghĩ người sẽ nói những lời này với ta.”

Nàng ấy thở dài, “Người ở bên Cố Cửu Tư là chuyện tốt.”

“Sao người nói vậy?” Liễu Ngọc Như hơi hiểu kỳ.

Diệp Vận ngồi xuống, tự rót trà cho mình rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng ấy bình thản nói, “Hai ta từ nhỏ đã chơi với nhau, từ ngày thiếp thất kia vào cửa nhà người thì tâm tư người nặng nề hơn hẳn. Thật ra ta biết người muốn cầu cạnh ta lần Diệp gia, người ấy à, thích tính kế sâu xa và không chịu thẳng thắn. Còn ta vì xấu tính nên chẳng có bằng hữu, hai ta ở bên nhau coi như là đáp ứng nhu cầu của mỗi bên. Song làm bạn tốt một thời gian dài cũng nảy sinh mấy phần thật lòng. Ta vốn đã kinh ngạc ngoài ý muốn khi người cứu ta, nay người đã là thái thái của quan gia còn ta thì,” Diệp Vận cười, ngẩng đầu nhìn nàng, “đời này cứ vậy thôi. Ta thật sự cảm kích vì người vẫn nguyện ý nói với ta những lời đó.”

“Người gả cho hần, cuối cùng đã lấy lại được một chút dáng vẻ hồi còn nhỏ. Ta cảm thấy một người sống được trong hình dạng chân thật nhất của bản thân thì hần có cuộc sống tốt đẹp.”

“Ta...đúng là sống được khá tốt.”

Liễu Ngọc Như vừa miễn cưỡng trả lời vừa đưa mắt nhìn Diệp Vận. Nàng biết khúc mắc của Diệp Vận; thất thân cho Vương Thiện Tuyền là chướng ngại trong nội tâm mà cả đời nàng ấy không thể vượt qua. Nàng muốn khuyên nhưng chẳng biết nói gì, cho đến khi bên ngoài truyền tới giọng Cố Cửu Tư gọi nàng, “Ngọc Như, nàng muốn về cùng ta hay lát nữa mới về?”

Liễu Ngọc Như hoàn hồn, Diệp Vận nâng chén trà và nhỏ nhẹ nói, “Đi đi, ta không sao.”

“Vậy...” Liễu Ngọc Như nghẹn ngào mãi mới thốt ra, “ta đi trước đây.”

Nàng nói xong, Diệp Vận tiễn nàng đến tận cửa. Cố Cửu Tư đứng ở cửa chờ nàng, hần gật đầu với Diệp Vận. Sau khi tạm biệt Diệp Vận, Liễu Ngọc Như sánh bước bên Cố Cửu Tư trên hành lang. Cố Cửu Tư duỗi tay nắm chặt tay nàng, hần đánh giá sắc mặt của nàng. Liễu Ngọc Như phát hiện bèn quay đầu nhìn hần, “Sao chàng nhìn ta như thế?”

Cố Cửu Tư cười cười, “Ta thấy nàng có vẻ không vui nên ta phải ngẫm nghĩa cẩn thận để nhớ kỹ dáng vẻ khi không vui của nàng.”

Liễu Ngọc Như bị hần chọc cười, “Chàng ngày nào cũng chỉ suy nghĩ mấy chuyện vớ vẩn.”

“Không không không,” Cố Cửu Tư phản bác, “đây là chuyện quan trọng bậc nhất với ta.”

Hai người vừa trò chuyện vừa vào phòng. Đại phu đến đây khám bệnh, xác nhận Liễu Ngọc Như vẫn ổn rồi dặn nhớ cho nàng uống thuốc an thần. Cố Cửu Tư bàn bạc với nàng, “Ngày mai chúng ta khởi hành về Vọng Đô trước, Diệp huynh đến sau cũng được. Ta còn vài chuyện phải xử lý trong thành.”

Liễu Ngọc Như đáp ứng, nàng chợt nhớ tới bèn hỏi, “Chàng muốn gặp phụ thân à?”

Cố Cửu Tư hơi xấu hổ, hẩn cúi gằm đầu rồi cầm quần áo đi vào phía sau tắm bình phong. Hẩn lẩm bẩm, “Sao ta lại muốn gặp ông ấy chứ? Dù sao ông ấy cũng bình an vô sự.”

Liễu Ngọc Như ở bên ngoài mím môi nín cười, nàng không nói gì thêm.

Cố Cửu Tư rửa mặt xong, Liễu Ngọc Như cũng đi tắm. Tắm rửa xong xuôi, Liễu Ngọc Như mặc áo mỏng, tóc còn ướt. Nàng đi ra thì thấy Cố Cửu Tư ngồi trên giường đọc sách.

Đêm cuối đông lạnh lẽo, may đang đốt than nên nhiệt độ trong phòng đủ ấm áp. Cố Cửu Tư vỗ vỗ mép giường, hẩn vừa đọc sách vừa hào hứng khoe, “Ta ủ ấm giường cho nàng rồi, mau nằm lên.”

Hẩn ngẩng đầu, khi hình ảnh người trước mặt đập vào mắt thì hẩn ngây người ra.

Hôm qua chạy đôn chạy đáo suốt đêm, buổi sáng lại cãi nhau, đến tận giây phút này hẩn mới có thể thật sự ngắm nhìn nàng. Hơn ba tháng không gặp, Liễu Ngọc Như gầy thấy rõ. Gầy đi khiến ngũ quan nàng sắc nét, nhan sắc mặn mà hơn, trông càng tao nhã xinh đẹp.

Hẩn cảm tưởng mình đang trồng một cái cây, một đóa hoa; nàng mọc rễ trong lòng hẩn rồi nảy mầm và nở rộ. Hẩn không biết là ảo giác hay hiện thực, hẩn cảm thấy người trước mặt có hàng lông mày tinh xảo và đôi mắt

như chứa đựng nước hồ mùa thu. Mọi thứ thuộc về nàng đều duyên dáng và đẹp đẽ.

Tuy thân hình nàng gầy ốm nhưng phần thân dưới cổ lại đầy đặn. Hiện giờ nàng mặc áo mỏng nên dễ dàng thấy dãy núi trập trùng. Giọt nước mang theo ánh nến một đường chảy xuống khe núi, giấu mình giữa làn da trắng như ngọc.

Cổ Cửu Tư bất chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, ánh mắt hẩn như mang theo sức nóng làm Liễu Ngọc Như nhất thời hoảng loạn. Nàng không dám nhúc nhích, cũng chẳng dám tiến về phía trước, chỉ biết cúi đầu thì thầm, “Lang quân đang nhìn gì vậy?”

Câu hỏi của nàng khiến Cổ Cửu Tư luống cuống song trên mặt vẫn ra vẻ điềm tĩnh, hẩn cười nói, “Mau lại đây nào, sao không mặc thêm quần áo?”

Liễu Ngọc Như ậm ừ, nàng cầm khăn ngồi trên giường. Cổ Cửu Tư quấn chăn quanh nàng như sợ nàng lạnh, và có lẽ vì còn thứ khác khiến hẩn sợ hãi.

Quấn chăn xong, Cổ Cửu Tư nhẹ nhàng thở hắt ra. Hẩn cầm khăn lau tóc cho nàng, dịu dàng bảo, “Ta lau tóc cho nàng, để tóc ướt đi ngủ sẽ đau đầu.”

Liễu Ngọc Như cúi gằm mặt, trong lúc người phía sau bận bịu thì nàng bỗng nhớ tới câu nói của Diệp Vận—

Người ở bên Cổ Cửu Tư là chuyện tốt.

Nàng đột nhiên cảm thấy trên thế gian này, thật ra nàng là một cô nương nằm trong tay cuộc sống tốt đẹp.

Phía sau nàng vĩnh viễn có một người ở đấy. Mặc dù bây giờ hẩn chỉ là một vị quan nhỏ nhoi không có bản lĩnh làm trời đất xoay vần giữa thời

loạn, nhưng khi hắt ở phía sau lau tóc cho nàng thì nàng cảm thấy trời có sập mình cũng chẳng sợ.

Nàng khép hờ mắt, từ tốn nói, “Chàng chuẩn bị đầy đủ tiền bạc và lương thực giúp Phạm Hiên giải quyết nỗi lo sau này là coi như lập công lớn nhỉ?”

“Phải,” Cố Cửu Tư vô tư nói, “ta cho lưu dân khai khẩn ruộng hoang, còn chinh đồn quy củ nữa. Nàng về Vọng Đô sẽ thấy vừa an toàn vừa sạch sẽ, tuy vẫn kém hơn Dương Châu nhưng không đến nỗi nào.” Ánh mắt Cố Cửu Tư nhấp nháy ý cười, “Mọi việc cứ trôi chảy như thế thì trễ nhất ba năm nữa chúng ta sẽ thấy hiệu quả của chúng. Đến lúc đó dân chúng Vọng Đô đều có tiền, ta không cần tiếp tục lao tâm khổ trí.”

Liễu Ngọc Như nghe đến đây thì không khỏi nhận xét, “Nghe chàng nói ta rốt cuộc hiểu rõ quan phụ mẫu là như thế nào. Chàng quan tâm Vọng Đô như quan tâm con cái vậy.”

“Nàng nói đúng.” Cố Cửu Tư thở dài, “Chẳng qua vì nàng vắng mặt nên ta nhớ quá mới tìm chuyện để làm. Chứ không mỗi ngày chỉ lo viết thư cho nàng thì nàng thấy phiền mà người khác cũng thấy phiền. Nàng đã phụ trách vấn đề quốc trái thì ta phải bận rộn chuyện khác.”

Cố Cửu Tư chải lại tóc cho nàng, nhẹ nhàng bảo, “Bận rộn thật mang lại cảm giác mới lạ. À, nàng chắc không thể tưởng tượng ta đã học được bao nhiêu thứ đâu.”

“Hà?” Liễu Ngọc Như trợn mắt nhìn hắt.

Cố Cửu Tư cao hứng khoe, “Ta trồng lúa, đào giếng, còn đi kiểm tra đê đập nữa. Ta nghĩ về sau dù không làm quan thì chỉ bằng trồng trọt cũng đủ nuôi nàng.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như cười rõ to, nàng không khỏi nhắc, “Chàng thật chả biết xấu hổ, ai nuôi ai chứ.”

Cố Cửu Tư nghe vậy bèn vội nói, “Nàng nuôi ta nhưng ta lại muốn nuôi nàng. Thôi thôi,” hắn thở dài, “nữ nhân này bản lĩnh lợi hại, ta không làm quan lớn đúng là chẳng xứng với nàng.”

“Chàng nói gì vậy,” Liễu Ngọc Như cầm tay Cố Cửu Tư, nàng ngượng ngùng cup mắt xuống, “dù thế nào chẳng nữa thì chàng vẫn là trượng phu của ta, là một nửa tốt nhất của ta.”

Cố Cửu Tư bất động. Hắn đang cảm nhận lòng bàn tay nàng đặt trên tay hắn; miệng vết thương chưa lành, có vài vết chai, khác hẳn bàn tay mềm mại của những tiểu thư khuê các. Hắn nhớ trước kia tay nàng không phải thế này. Lúc nàng mới gả vào Cố gia, tuy không được sủng ái nhưng từ nhỏ đến lớn là một đại tiểu thư chẳng thiếu ăn thiếu mặc; dù không phải tiểu thư khuê các thì cũng là con gái rêu. Hiện giờ tay nàng tựa như quyển sổ ghi chép sinh hoạt hàng ngày của nàng, mọi thứ nàng trải qua đều được viết lại trong đấy. Song hắn chẳng cảm thấy có gì xấu, ngoại trừ đau lòng thì hắn nghĩ một Liễu Ngọc Như như vậy thật sự rất tốt.

Hắn trở tay để cầm tay nàng. Cách lớp chăn dày, hắn ôm lấy nàng từ đằng sau và thấp giọng nói, “Ngọc Như.”

“Ừm?”

“Sang năm ổn định thì chúng ta sinh con đi.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như hơi sửng sốt. Lát sau, nàng thấy tim đập vừa dồn dập vừa hoảng sợ, còn mang theo vài phần ngạc nhiên đầy vui mừng khó nói thành lời. Nàng nhỏ giọng đáp, “Ừ.”

“Ta muốn nữ nhi,” Cố Cửu Tư thì thầm, “giống nàng là tốt nhất, ngoan ngoãn nghe lời nữa. Về sau ta làm quan lớn sẽ che chở hai mẹ con.”

“Dĩ nhiên nhi tử cũng tốt.” Cố Cửu Tư không biết vì sao bỗng nhiên thỏa sức tưởng tượng tương lai, hần chậm rãi nói, “Nếu là nhi tử, ta không đánh nó, ta sẽ mang nó đi chơi ngay từ nhỏ.”

“Chơi thành người như chàng à?” Liễu Ngọc Như nhin không được mà mím môi cười, “Như thế làm gì có cô nương tốt nào nguyện ý gả.”

“Làm gì có chuyện đó,” Cố Cửu Tư phản bác ngay, “cô nương tốt đều tinh mắt, sẽ thấy ưu điểm của chúng ta. Giống nàng vậy,” Cố Cửu Tư ngẩng mặt lên, hứng chí nói, “nàng thấy ta cực kỳ tốt, đúng không?”

Liễu Ngọc Như chỉ cười chứ không đáp lại. Tóc đã khô nên nàng rời khỏi chần lẩn vòng tay của Cố Cửu Tư để đứng dậy thổi tắt nến. Sau đấy nàng nằm xuống giường, đưa lưng về phía hần và nói, “Ngủ thôi.”

Cố Cửu Tư ngồi cạnh nàng trong chốc lát, hần đột nhiên cười rồi chui vào chần. Hần im lặng nằm, chẳng biết vì sao mà cả hai đều vẫn mở mắt.

Liễu Ngọc Như hơi hồi hộp, Cố Cửu Tư cũng có thể nghe rõ tiếng tim đập của hần.

Đêm nay cùng chung chần gối khác hần trước kia. Trong quá khứ, hai người cứ ngây thơ lại mơ màng “tạm chấp nhận” nhau. Ban đầu vì không thể ngủ dưới đất nên đành chịu ngủ chung một giường; sau lại một người nhường nhin nên không nói, một người bốc đồng không hiểu chuyện. Chưa có đêm nào giống đêm nay, hai bên xác định tấm lòng và tương lai của nhau.

Trực giác mách bảo Cố Cửu Tư nên làm gì đó nhưng hần lại thấy hơi hoảng loạn. Liễu Ngọc Như cũng biết Cố Cửu Tư sẽ làm chút chuyện nên nàng cứ im lặng mà gồng mình chờ đợi.

Qua một hồi, Cố Cửu Tư rút cuộc hành động. Hần xoay người ôm lấy nàng từ phía sau.

Cơ thể Liễu Ngọc Như cứng đờ, nàng đỏ mặt lí nhí nhắc, “Ngày mai phải lên đường đấy.”

“Ta biết,” Cố Cửu Tư ôn hòa nói, “để ta ôm nàng một lát.”

Liễu Ngọc Như thả lỏng người, nàng dựa vào vòm ngực quen thuộc này. Lát sau, nàng nghe thấy Cố Cửu Tư lẩm nhẩm mãi, “Chúng ta nên thành thân một lần nữa.”

Liễu Ngọc Như: ...

Mấy ngày qua Liễu Ngọc Như rất mệt mỏi, tinh thần căng thẳng. Hòa giải với Cố Cửu Tư khiến nàng thư thái, vừa nhắm mắt là ngủ một giấc say sưa.

Khi nàng thức dậy, Cố Cửu Tư ở bên ngoài đã chuẩn bị xong xuôi xe ngựa. Liễu Ngọc Như rửa mặt rồi đi cáo biệt Diệp Thế An và Diệp Vận. Diệp Thế An bị thương nặng nên tiếp tục tĩnh dưỡng, còn bọn họ về Vọng Đô trước.

Trên đường từ Quảng Dương về, Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư vừa đi vừa nghỉ. Hạng hán ở Thương Châu đã dụ bắt, bá táng cũng đông dần, song trên đường thi thể vẫn chất đống như trước đây; chết cồng, chết đói, chết oan. Hai người nhìn nhau, dù cảnh ngộ hiện nay hoàn toàn khác trước kia nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu. Nguồn:

Khắp nơi dọc đường đi là dân chạy nạn, chưa tới Vọng Đô mà hai người đã biết đôi chút về tình hình nơi tiền tuyến.

Phạm Hiên lãnh đạo đại quân áp sát Đông Đô. Đông bắc của Lương Vương có Phạm Hiên đối đầu trực diện, tây nam có Kiếm Nam Tiết độ sứ Lưu Hành Tri quấy rầy. Chỉ cần chiếm đóng Đông Đô thì Lương Vương chẳng đáng sợ.

Lúc tin tức đến, Cố Cửu Tư có vẻ lo lắng sốt ruột nên Liễu Ngọc Như bèn hỏi, “Phạm đại nhân sắp chiếm được Đông Đô, chàng lo nghĩ gì vậy?”

“Hiện giờ Lương Vương không đáng sợ,” Cố Cửu Tư thở dài, “nhưng ông ta đã chém hết con cháu hoàng thất. Phạm đại nhân vào Đông Đô sẽ đề cử ai làm hoàng đế cho dân chúng phục tùng?”

Liễu Ngọc Như im lặng, Cố Cửu Tư nhấp ngụm trà rồi nói tiếp, “Khả năng cao là chính Phạm đại nhân đăng cơ, song nếu ông ấy làm vậy thì những người khác dĩ nhiên sẽ noi theo. Chưa nói đâu xa, chỉ tính Lưu Hành Tri thôi; ông ta hiện giờ sở hữu hai châu Ích – Kinh, như hổ rình mồi, sao có thể chịu thua? Ngoài Lưu Hành Tri còn có Dương Châu, Lương Châu, Giao Châu, các chư hầu, tiểu vương, tiết độ sứ; đâu kẻ nào dễ đối phó?”

Liễu Ngọc Như trầm mặc, một lúc lâu sau nàng thở dài và nắm tay Cố Cửu Tư, “Chàng đừng nghĩ ngợi nhiều, cứ quản lý Vọng Đô cho tốt đã. Sau này thế nào thì chờ Phạm Hiên cho chàng bổng lộc tương ứng, chàng hãy nhọc lòng vì ông ấy.”

Lời này khiến Cố Cửu Tư ngẩn người. Lát sau, hắn không khỏi cười, “Nói cũng phải.”

Đây không phải vấn đề bổng lộc, mà chuyện như thế vốn chẳng tới lượt một huyện lệnh như hắn nhọc lòng.

Nhưng hắn vẫn canh cánh trong lòng, lúc nào cũng phái người thăm dò tình hình. Sau mười ngày đi đường, hai người rốt cuộc về tới Vọng Đô. Cố Cửu Tư cho người báo tin trước nên lúc đến cổng nhà, Giang Nhu đã dẫn theo người cầm lá ngải và chậu than đứng chờ ở đấy. Cố Cửu Tư nắm tay Liễu Ngọc Như xuống xe, mới vừa bước xuống thì ánh mắt hắn đã dừng trên một nam nhân ngồi xe lăn. Tóc ông hơi bạc, mặt thoạt trông rất nghiêm nghị; Cố Cửu Tư nhìn đối phương, đối phương vẫn giữ im lặng. Trong phút chốc, Cố Cửu Tư biến quãng đường dài ba bước thành hai bước mà tiến về

phía Cỗ Lăng Hoa. Cỗ Lăng Hoa thấy hân vọt tới bèn lập tức giơ tay lên mà giận dữ nói, “Nghịch tử muốn làm gì đấy!”

Câu mắng của ông khiến mọi người sững sờ, Cỗ Cửu Tư chất vấn theo phản xạ, “Lúc này mà ông vẫn muốn mắng ta?!”

Cỗ Lăng Hoa cũng cảm thấy hình như mình phản ứng hơi quá bèn khẽ ho một tiếng rồi nói, “Có mắng người đâu.”

Ông trách cứ, “Người chạy nhanh như thế về phía ta làm gì? Ta sợ bị người đụng trúng.”

Cỗ Cửu Tư giận sôi máu. Mới nãy nhìn thấy Cỗ Lăng Hoa, hân định nhào tới diễn vở tuồng phụ tử khóc lóc thảm thiết theo bản năng. Ai dè lão già có bản lĩnh, chỉ dùng một câu để thổi bay mọi cảm động lẫn dịu dàng của hân. Hân nhin không được bèn nói, “Ông còn chả biết xấu hổ mà ở đây trách ta? Ở bên ngoài lâu như vậy cũng không chịu gửi tin, ông có biết ta... Nương của ta lo cho ông lắm, ông mang bộ dạng này về trông có còn giống người làm cha không?”

“Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như thấy cặp phụ tử này cãi lộn liền nhanh chân đến giữ chặt Cỗ Cửu Tư, “công công mới về, chàng nói chuyện đằng hoàng đi.”

Giang Nhu thấy vậy cũng nhanh tay tiến lên giữ lấy Cỗ Lăng Hoa, “Ông bớt nói hai câu xem nào.”

Có hai nữ nhân vỗ về, hai người rốt cuộc không ầm ĩ nữa. Nhưng Cỗ Lăng Hoa chấp tay lại trong tay áo, quay đầu “hừ” một tiếng để biểu lộ thẳng thừng sự bất mãn.

Cỗ Cửu Tư nghe tiếng “hừ” này thì cười lạnh lùng và chả thèm để ý Cỗ Lăng Hoa.

Liễu Ngọc Như và Giang Nhu liếc nhau, hai người đều bất lực. Giang Nhu thở dài, “Thôi, bước qua chậu than vào nhà đã.”

Cố Cửu Tư phụng phịu dắt Liễu Ngọc Như bước qua chậu than rồi dùng ngải cứu dính nước vấy lên người, làm xong hết mới vào cổng chính. Lúc vào trong, Liễu Ngọc Như nhìn Giang Nhu đẩy Cố Lăng Hoa. Nàng biết tuy hai người không nói nhưng Cố Cửu Tư nhớ mong Cố Lăng Hoa nên liền ngăn lại, “Bà bà, để Cửu Tư đẩy công công vào đi.”

“Không cần,” Cố Lăng Hoa lập tức cự tuyệt, “nó lổ măng lắm, ta sợ nó gây thương tích cho ta.”

“Làm như người ta thèm lắm vậy.” Cố Cửu Tư giễu cợt.

Liễu Ngọc Như chịu thua, nàng đành nói, “Để con đẩy vậy.”

Nàng đến bên Giang Nhu, Cố Lăng Hoa vẫn giữ thể diện cho Liễu Ngọc Như, nhi tức tới đẩy xe lăn thì ông chẳng có ý kiến. Liễu Ngọc Như vừa đẩy vừa nói với Cố Cửu Tư, “Cửu Tư, chàng đi cạnh ta, hai ta cùng trò chuyện.”

Cố Cửu Tư rầu rĩ đáp lại nhưng vẫn ngoan ngoãn tới bên Liễu Ngọc Như. Cố Lăng Hoa hơi lộ vẻ kinh ngạc song chẳng nói gì thêm. Hai nam nhân trầm mặc, Liễu Ngọc Như cười nói, “Công công một mình ở Dương Châu chắc đã chịu khổ rồi?”

Cố Lăng Hoa nghe Liễu Ngọc Như hỏi chuyện bèn cứng nhắc đáp, “À, vẫn ổn.”

“Công công không ngại thì hãy kể về chuyện đã xảy ra ở Dương Châu đi.”

Liễu Ngọc Như nhìn thoáng qua Cố Cửu Tư, nàng mỉm cười, “Con và Cửu Tư vẫn luôn nhớ thương người.”

“Cũng chẳng có gì nhiều để nói.” Cố Lăng Hoa sơ sài kể lại, “Sau khi ra khỏi mật đạo, ta được người khác cứu, không cẩn thận nên gãy chân, từ lúc được Diệp công tử phát hiện thì hân vận luôn chứa chấp ta.”

“Gặp nguy hiểm gì mà được người khác cứu? Sao lại bị gãy chân? Diệp Thế An phát hiện bằng cách nào?”

Cố Cửu Tư liên tiếp đặt câu hỏi, Cố Lăng Hoa định mỉa mai theo phản xạ. Giang Nhu ở cạnh khẽ tăng hắng rồi nói, “Lăng Hoa, Cửu Tư mấy ngày nay chịu khổ nhiều, ông làm phụ thân thì hãy thông cảm cho nó. Đừng lớn tuổi vậy mà tính tình còn trẻ con thế.”

Cố Lăng Hoa nghe đến đây rốt cuộc nín thinh. Trầm mặc giây lát, ông trả lời cặn kẽ từng câu hỏi của Cố Cửu Tư. Có mở đầu như vậy thì kế tiếp trò chuyện trôi chảy hơn nhiều. Nhóm người Liễu Ngọc Như đến chính đường, mọi người vừa uống trà vừa nghe Cố Lăng Hoa nói về trải nghiệm của ông. Sau khi Cố Lăng Hoa nói xong, Cố Cửu Tư cũng kể lại những gì bọn họ đã trải qua.

Lúc câu chuyện kết thúc, hai nam nhân đều trầm mặc hồi lâu. Cố Lăng Hoa lên tiếng trước, “Mọi người bình an trở về là tốt rồi. Các con cũng mệt mỏi, về nghỉ đi.”

Cố Cửu Tư cúi đầu đáp lại. Liễu Ngọc Như đứng dậy đi cùng Cố Cửu Tư, khi sắp đến trước cửa, Cố Lăng Hoa đột ngột gọi hân, “Cửu Tư.”

Cố Cửu Tư dừng bước, hân nghe Cố Lăng Hoa nói, “Người lại đây cho ta xem có cao lớn rắn rỏi hơn không.”

Cố Cửu Tư hơi sững sốt. Hân quay đầu lại thấy Cố Lăng Hoa cố tình xu mặt nhưng chẳng giấu được nước mắt trong đôi mắt kia. Cố Cửu Tư mềm lòng, chua xót lẫn khổ sở trào dâng, hân đi đến trước mặt Cố Lăng Hoa.

Hắn cao hơn nam nhân ngồi xe lăn này quá nhiều vì thế hắn đứng một lát rồi ngồi xổm xuống đất. Cố Lăng Hoa lặng lẽ đánh giá hắn, ông giơ tay vỗ vỗ vai hắn. Lát sau, Cố Lăng Hoa cười nói, “Trưởng thành rồi.”

Ông không biết mình vui mừng hay xúc động bèn lặp lại, “Trưởng thành rồi, đã là đứa nhóc lớn xác.”

“Ta không phải đứa nhóc.” Cố Cửu Tư lầm bầm, “Ta bây giờ là huyện lệnh.”

“Nói vậy,” Cố Lăng Hoa trừng mắt, “người có làm tể tướng thì ở trước mặt ta, người vẫn là nhi tử của ta!”

Lời này vừa vào tai, Cố Cửu Tư cười chua xót. Hắn ngược nhìn ông, “Phải phải phải, ta là nhi tử của người. Người muốn đánh muốn chửi gì đều được, đồng ý chưa?”

“Người không thể nghĩ tốt về ta.” Cố Lăng Hoa giơ tay đập đầu Cố Cửu Tư, giận dữ bảo, “Làm cha chính là thay người chống trời, đánh người mắng người còn không phải vì muốn tốt cho người? Nên lần sau đừng có chịu chết thay lão tử,” Cố Lăng Hoa đe đầu Cố Cửu Tư, nghiêng răng nói, “còn có lần sau, lão tử đánh chết người.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 73: Đời Người Trước Sau Gì Cũng Phải Đối Đầu Với Thử Thách

Cố Cửu Tư nghe Cố Lăng Hoa nói, trong chớp mắt tưởng chừng như quay về quá khứ.

Đời người chỉ cần phụ mẫu còn sống – bất kể họ đang tuổi già đau ốm hay khỏe mạnh – thì vẫn khiến ta cảm thấy có người để dựa vào, có nơi để quay về. Cái chết của Cố Lăng Hoa như Thái Sơn sụp đổ, làm Cố Cửu Tư cho rằng mọi thứ đã thay đổi. Nay ông trở về, dù bọn họ la hét âm ỉ nhưng lòng hẳn lại nghĩ mình một lần nữa có người để dựa vào. Điều này khiến hẳn cảm thấy dầu thế giới bên ngoài xoay chuyển song những gì hẳn có – người nhà của hẳn, tình yêu của hẳn – vẫn không thay đổi.

Hẳn thật muốn khóc nhưng lại nghĩ thế thì mất mặt lắm bèn gượng cười rồi khàn khàn cất tiếng, “Đã biết.”

Cố Lăng Hoa vỗ vỗ vai hẳn, ông ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Như, “Đi đi, nhớ đối đãi tử tế với cô vợ nhỏ của người. Đừng có lớn chừng này mà vẫn y chang một thằng nhóc để Ngọc Như phải trông coi.”

Cố Cửu Tư đáp lại ông rồi đứng dậy cùng Liễu Ngọc Như đi ra ngoài. Tới ngoài cửa, hẳn nắm tay Liễu Ngọc Như đi trong sân, còn nàng thấp giọng thảo luận với hẳn về kế hoạch tiếp theo của nàng.

“Lần này ta chủ trì bốn ba ra ngoài thu mua lương thực, chàng cũng nên cho ta chút thù lao. Sau khi nhận thù lao, ta định giao việc kinh doanh Hoa Dung cho người khác còn mình mua vài miếng đất ngoài thành Vọng Đô. Có phải chàng đã thu nhận rất nhiều lưu dân và chia đất cho bọn họ? Ta

nghe nói chàng hứa hẹn trước khi những mảnh đất này trồng ra được lương thực thì sẽ cung cấp cho bọn họ ít tiền để chi tiêu cơ bản? Số tiền này nhiều ít ra sao? Ta định cùng những người này mua đất, sau đó thống nhất cách thức quản lý. Còn mời người chuyên gieo trồng lương thực để phân loại lương thực nữa. Nhiều đất nhiều người vậy thì phải có quy củ mới ổn.”

Cố Cửu Tư nghe nàng lái nhải hết một kẻ tham tiền đang say mê gảy bàn tính lạch cạch mà cực kỳ thích thú. Đến hồi Liễu Ngọc Như nói xong, nàng quay đầu nhìn hắn thì thấy trong đôi mắt người này như đang phản chiếu ánh sao trên dải Ngân Hà. Liễu Ngọc Như ngần người hỏi hắn, “Chàng có nghe ta nói không vậy?”

“Có mà.”

“Ý kiến chàng thế nào?”

“Nghe nàng hết.”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như không khỏi cười, “mấy ngày trước ta còn khen chàng là quan phụ mẫu, chàng để tâm một chút được không?”

“Ta có chăm chú nghe mà.” Cố Cửu Tư hấp tấp nói, “Thật ra nàng chỉ muốn giúp ta thôi. Vấn đề không phải quan phủ có cho bọn họ tiền hay không, rốt cuộc thì mọi người phải cùng nhau kiếm tiền mới khấm khá được. Nàng tiêu tiền để chung tay mua đất với bọn họ, giúp họ gieo trồng lương thực, năm sau mà Vọng Đô có thu hoạch tốt thì những người này đều có nơi dựa vào. Nàng kiếm tiền là phụ, giúp ta giải quyết công việc mới là chính. Ta hiểu rõ biện pháp của nàng rất tuyệt vời.”

Liễu Ngọc Như hơi sững sờ, nàng bỗng cảm thấy nội tâm bị người ta nhìn thấu nên vừa hoảng loạn vừa xấu hổ. Nàng ho nhẹ một tiếng rồi quay đầu sang chỗ khác, “Ngày mai ta sẽ đến phủ nha của chàng, cứ làm theo quy trình thôi.”

Liễu Ngọc Như thương lượng xong với Cố Cửu Tư liền một mình tới chỗ Tô Uyển để hàn huyên với bà.

Tô Uyển sau khi biết tình hình Liễu gia thì thần thờ hồi lâu, cũng không nói tiếng nào. Liễu Ngọc Như nhìn vẻ mặt Tô Uyển, nàng sợ bà khổ sở bèn vội khuyên, “Nương đừng lo nghĩ, để con nhờ người đi tìm...”

“Không sao.” Tô Uyển thở dài, vẫy vẫy tay. “Hơn nửa đời người đã trôi qua, từ ngày chúng ta rời Dương Châu thì ta chẳng muốn lo nghĩ nữa. Cuộc sống giữa thời loạn khó khăn, con đừng phí sức đi tìm bọn họ. Tìm về thì cũng làm được gì chứ?” Tô Uyển cười cay đắng, “Chúng ta suy cho cùng đâu muốn thân thiết làm người một nhà với bọn họ. Cha con không thể bỏ Trương Nguyệt Nhi và con cái cô ta, chúng ta cần gì phải nhẫn nhịn nuốt cục tức vào lòng?”

Liễu Ngọc Như im lặng, Tô Uyển nhìn nàng, bà cầm tay nàng và dịu dàng nói, “Con mới khiến ta lo lắng, đó dù sao cũng là cha của con, con...”

“Mọi chuyện đã qua rồi.”

Liễu Ngọc Như thở dài, nàng ngược nhìn Tô Uyển mà gượng cười, “Chuyện này nào có cách giải quyết, ban đầu con cũng khổ sở nhưng hiện giờ thì ổn rồi. Nương và con cứ sống nương tựa lẫn nhau, có người ở đây là lòng con đã bình yên, người đừng nghĩ nhiều nữa.”

Liễu Ngọc Như trấn an Tô Uyển xong liền rời khỏi phòng bà, nàng cảm tưởng có sự phiền muộn vô hình đè ở ngực. Nhưng nàng vừa bước ra đã thấy một bóng hình đưa lưng về phía nàng. Hắn dựa người vào cây cột, trong tay cầm quyển sách, dùng ánh trăng lẫn ánh đèn hành lang để đọc những con chữ trên trang giấy.

Hắn quả thật chẳng học nổi quy củ, tư thế cũng thiếu đứng đắn; ngay cả đứng còn xiêu vẹo hết kẻ không xương.

Nghe tiếng Liễu Ngọc Như mở cửa, hần quay đầu nhìn nàng và cười, “Tâm sự xong rồi?”

Hần bước tới gần để khoác áo choàng lên người Liễu Ngọc Như, nàng cúi đầu thì thầm, “Sao chàng lại ở đây?”

“Ta thấy nàng không mặc áo choàng,” Cố Cửu Tư cười nói, “cũng nhớ nàng nữa nên tới đây chờ. Ngộ nhớ nàng ra khỏi phòng thấy lạnh thì sao?”

“Chỉ là một đoạn đường ngắn thôi mà.”

“Dù là một đoạn đường ngắn ta cũng muốn chờ nàng.”

Liễu Ngọc Như im lặng nghen ngào, nàng cảm giác độ ấm từ áo choàng len lỏi vào trái tim mình. Cố Cửu Tư nắm tay nàng, hai người sánh bước trên hành lang dài. Liễu Ngọc Như bỗng cảm thấy đoạn đường này không hề lạnh lẽo, cũng chẳng tịch mịch.

Hai người cùng nhau trở về phòng, Liễu Ngọc Như tắm xong thì đến lượt Cố Cửu Tư vào tịnh thất rửa ráy. Liễu Ngọc Như vừa nghe tiếng nước vừa nhìn bóng hình hắt trên bình phong. Nàng đang ngồi lau khô tóc trước gương, do dự giây lát rồi cẩn thận cầm son môi chấm lên môi mình.

Khi làm xong nàng chợt thấy hối hận bèn vội vã chùi đi. Song ngay cả khi đã lau sạch thì trên môi vẫn lưu lại màu sắc khiến nó đỏ phơn phớt khác thường. Nàng mím môi nhìn mình trong gương, âm thầm tự mắng bản thân rồi nằm lên giường. Trước lúc lên giường, nàng tìm khăn lụa trắng từ ngăn tủ để lót dưới thân. Sau đấy nàng tắt đèn, nằm xuống giường và dùng chăn đắp kín thân mình.

Nàng hơi căng thẳng mà nhìn chằm chằm tấm màn phía trên, trong đầu nhớ lại quyển sách hôm trước Tô Uyển cho nàng xem. Mặt nàng nóng như bị thiêu đốt song giữa nỗi bất an lại có mấy phần vui sướng chẳng nói nên lời. Nàng nghĩ về Cố Cửu Tư, nghĩ hần sẽ đối đãi với nàng thế nào, rồi lại

nghĩ tới tương lai. Càng nghĩ nàng càng cảm thấy bản thân ướt át quá mức nên thầm khinh thường chính mình. Đúng lúc ấy, nàng nghe tiếng Cỗ Cửu Tư từ trong nước đứng dậy.

Cỗ Cửu Tư mặc bộ quần áo mỏng, vừa xoa tóc vừa đi ra khỏi tịnh thất, giờ hắc mới phát hiện Liễu Ngọc Như đã tắt đèn. Hắc ngần người, không ngờ Liễu Ngọc Như ngủ sớm vậy. Hắc đành đi thật nhẹ trong phòng ngủ vì sợ đánh thức nàng.

Liễu Ngọc Như nằm cứng cả người trên giường, tim đập nhanh như bay. Nàng suy đoán xem khi nào Cỗ Cửu Tư lên giường, lúc hắc nằm xuống liệu có chê cười nàng không.

Nàng cảm giác Cỗ Cửu Tư đến gần nên cả người gồng lên, hồi hộp tột độ. Ngờ đâu Cỗ Cửu Tư lục lọi tìm kiếm gì đó rồi đột nhiên ngồi xuống!

Liễu Ngọc Như nằm trên giường lén hé mắt, nàng thấy Cỗ Cửu Tư đang ngồi lau tóc.

Tốt thôi, hắc định lau khô tóc mới nằm nghỉ.

Vì thế Liễu Ngọc Như mở to mắt nhìn chăm chặp Cỗ Cửu Tư và chờ hắc lên giường.

Nàng nhìn Cỗ Cửu Tư ngồi đó lau tóc. Hắc cứ lau rồi dừng như đang suy nghĩ gì và lặp đi lặp lại hành động này.

Ban đầu Liễu Ngọc Như còn nôn nóng trông chờ, song nhìn mãi cũng mệt nên được một lát thì nàng mê man ngủ thiếp đi.

Lúc Cỗ Cửu Tư lên giường, nàng đã ngủ say sưa. Cỗ Cửu Tư sợ nàng nhiễm lạnh nên tóc khô hoàn toàn mới đi ngủ. Khi nằm xuống, hắc cảm giác giường hình như hơi cộm bèn chẳng nghĩ nhiều mà duỗi tay nắm lấy đồ vật dưới thân rồi ném đi.

Hắn nghĩ Liễu Ngọc Như chắc mệt lắm, giường có thêm đồ vật nhưng nàng chưa phát hiện đã ngủ mất.

Cố Cửu Tư lại thấy đau lòng, hắn cúi đầu hôn lên trán Liễu Ngọc Như rồi thỏa mãn ôm nàng ngủ.

Sáng hôm sau, Liễu Ngọc Như tỉnh dậy trước. Nàng mở bừng mắt, vừa ngồi trên giường vừa sờ soạng tìm miếng vải trắng nàng lót dưới thân đêm qua.

Miếng vải trắng trên đất thu hút sự chú ý của nàng, Cố Cửu Tư mơ màng mở mắt và ngái ngủ hỏi, “Nàng dậy sớm vậy, ngủ thêm chút nữa đi?”

“Ta...ta phải đi kiểm toán.”

Liễu Ngọc Như xấu hổ, dững khí đêm qua mất sạch. Nàng sốt ruột leo qua người Cố Cửu Tư vì muốn xuống giường nhặt miếng lụa trắng trên đất rồi giấu thật kỹ. Nhưng nàng vừa khom lưng nhặt đồ, miếng lụa đã bị người khác nhanh tay giành trước. Cố Cửu Tư cầm miếng lụa, nhíu mày nhìn Liễu Ngọc Như, “Cái gì đây?”

Liễu Ngọc Như lập tức đỏ mặt, lí nhí đáp, “Làm...sao ta biết được?”

“Thế sao nàng hốt hoảng muốn giấu nó đi?”

“Làm gì có.” Liễu Ngọc Như hấp tấp phủ nhận, nàng xoay người sang chỗ khác, “Ta đi rửa mặt...”

Liễu Ngọc Như chưa nói xong thì Cố Cửu Tư trong nháy mắt nhớ tới món đồ mà hắn vứt đi vào tối qua. Hắn đột nhiên hiểu ra đây là cái gì bèn vội vàng giữ lấy Liễu Ngọc Như, “Ấy ấy, nàng đừng đi!”

Liễu Ngọc Như đưa lưng về phía hắn, trông nàng hơi căng thẳng. Cố Cửu Tư ôm nàng từ đằng sau, thì thầm hỏi bên tai nàng, “Ngọc Như, có

phải tới qua nàng muốn cùng ta sinh đứa bé không?”

“Cố Cửu Tư!” Liễu Ngọc Như nghĩ đời này mặt nàng chưa bao giờ đỏ đến thế, nàng rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ nóng rực trên mặt mình. Nàng tức giận nói, “Ta muốn đi làm chính sự! Ta muốn kiếm bạc! Chàng đừng ngăn cản ta!”

Cố Cửu Tư nghe thì nghe mà vẫn ôm chặt nàng, nàng có giãy giụa cũng chẳng chịu buông tay. Hắn cười sang sảng rồi cúi đầu hôn nàng, phấn khích nói, “Nàng đừng nóng vội, ta cần phải chuẩn bị thêm.”

“Chàng cắt ngay!”

Liễu Ngọc Như càng nghe hắn nói càng cuống quýt và xấu hổ. Cố Cửu Tư thấy nàng ra sức vùng vẫy thì cũng biết không thể tiếp tục trêu ghẹo nàng bèn hôn nàng một lần cuối rồi vội bảo, “Ngày mai nàng mặc đẹp một chút, úi da!”

Liễu Ngọc Như giẫm chân hắn, Cố Cửu Tư rút cuộc buông tay. Liễu Ngọc Như gấp gáp chạy ra ngoài, Cố Cửu Tư dùng một chân nhảy cà tưng. Liễu Ngọc Như thò ra nửa khuôn mặt từ sau cánh cửa nhìn hắn, ánh mắt đầy sự lo lắng, nàng dè dặt hỏi, “Chàng...chàng không sao chứ?”

Cố Cửu Tư nằm vật xuống đất ngay, khuôn mặt lộ vẻ đưa đám, “Gãy chân rồi.”

Liễu Ngọc Như biết hắn không sao bèn yên tâm xoay người đi ra ngoài. Nàng đến cách vách gọi người tới, rửa mặt xong liền nhanh chóng rời nhà. Việc đầu tiên là ghé qua Hoa Dung, Vân Vân về Vọng Đô trước nàng và đã kiểm kê sổ sách của cửa tiệm. Liễu Ngọc Như vừa đến liền triệu tập mọi người.

Liễu Ngọc Như tìm hiểu tình hình gần đây của Hoa Dung xong mới nói đến chuyện nàng thỏa thuận với thương gia nơi khác. Song nàng chỉ vừa

mở miệng, “Lúc trước ở Thương Châu...” thì Vân Vân đã cất tiếng ngắt lời, nàng ấy nhã nhặn nói, “Ta đã giao cho mọi người lễ vật phu nhân chuẩn bị ở Thương Châu.”

Liễu Ngọc Như thoáng ngừng lại, nàng biết đây là Vân Vân không muốn nàng nói tiếp bèn cười cười đối đãi, “VẬY thì tốt.” Nàng ôn hoà bảo, “Ta vắng mặt nhưng vẫn nhớ mọi người, may là bình an trở về. Đêm mai ta đặt bàn ở tửu lầu Đông Lai để mọi người cùng nhau ăn bữa cơm.”

Câu chuyện cứ thế được lấp liếm, khi mọi người giải tán, Liễu Ngọc Như chỉ giữ lại Vân Vân. Nàng nhấp ngụm trà, đưa mắt nhìn Vân Vân, “Tại sao hồi nãy ngươi không cho ta nói?”

Vân Vân khê khàng trả lời, “Phu nhân, sau khi trở về, ta tìm ra vài đường dây và lấy được hàng giả lưu thông bên ngoài.”

Vân Vân đưa một hộp son phấn cho Liễu Ngọc Như, nàng vừa cầm vừa nghe nàng ấy nói, “Nhưng ta phát hiện đây chẳng phải hàng giả.”

Tay Liễu Ngọc Như dừng lại, nàng ngược mắt nhìn Vân Vân. Vân Vân im lặng giây lát rồi nhỏ giọng bảo, “Cách điều chế của sản phẩm này giống hệt hàng chính phẩm của chúng ta.”

Liễu Ngọc Như hiểu ý Vân Vân. Muốn mô phỏng phương thức điều chế son phấn là cực khó; dư thiếu nguyên liệu dù chỉ một chút cũng khiến màu sắc và cảm giác khi dùng khác đi. Liễu Ngọc Như trầm mặc trong chốc lát rồi hỏi, “Người nghĩ chính người của chúng ta ở bên ngoài làm chuyện này?”

“Đúng vậy.” Vân Vân quyết đoán khẳng định, “Ta vẫn đang tra chi tiết cụ thể nhưng cơ bản đã khoanh vùng ở những công nhân làm son phấn.”

Liễu Ngọc Như nâng chén trà, nàng nghe Vân Vân nói thì không khỏi cười, “Ta hiểu ý ngươi. Các giai đoạn điều chế son phấn của chúng ta đều

chia ra cho mọi người làm nên mỗi người chỉ biết một phần công thức. Tuy nhiên, ban đầu công việc này giao cho hai người, vì vậy mỗi người nắm giữ một nửa công thức. Hai người đó vốn có thâm niên trong Cố gia nên người không tiện nói ra, đúng không?”

Vân Vân im lặng, Liễu Ngọc Như buông chén trà rồi lạnh nhạt nói, “Quan trọng nhất không phải vấn đề tình cảm. Hai người kia là nhân viên nòng cốt, son phấn đều do bọn họ điều chế. Người muốn loại bỏ họ thì về sau chúng ta phải làm sao?”

“Nhưng không tiếp tục thế này được.” Vân Vân cúi đầu giao ra sổ sách, nàng ấy thì thào, “Thời gian qua, lợi nhuận cửa hàng tụt dốc thảm hại. Hàng giả tràn lan bên ngoài, chúng ta không thể tăng giá cũng chẳng thể bảo vệ danh tiếng.”

Vật hiếm mới quý, bọn họ chọn con đường sản xuất son phấn hạn chế để tăng thể diện người dùng, nếu bên ngoài tràn lan sản phẩm cùng cấp bậc thì sao còn buôn bán nổi?

Liễu Ngọc Như nghe Vân Vân nói nhưng vẫn không đưa ra quyết định. Nàng suy tư rồi chậm rãi bảo, “Người lui xuống trước đi, để ta suy nghĩ đã.”

Vân Vân đáp lại một tiếng rồi chẳng nhiều lời mà lui xuống.

Liễu Ngọc Như nghỉ ngơi một lát rồi tới phủ nha tìm chủ bộ. Trước khi thương đội của nàng khởi hành đã ký thỏa thuận với quan phủ là dựa theo lợi nhuận mà trả tiền lời cho nàng. Tổng số lương thực và bạc nàng kiếm được gấp bội mức tiêu chuẩn nên nàng đúng hẹn đến đòi tiền. Chủ bộ và nàng cùng nhau đối chiếu công văn xong, nàng liền cầm khế ước đi tìm Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư biết là khế ước của Liễu Ngọc Như thì cũng chẳng kiêng dè mà rất nghiêm túc đọc nội dung. Lúc này hắn mới chú ý tới chữ nàng viết.

So với trước kia, chữ nàng thay đổi khá nhiều, cứ như đang dốc sức xóa bỏ nét chữ hồi xưa để sáng tác cách viết khác.

Cố Cửu Tư hiểu rõ ý nàng, hắn không thể nín cười. Hắn cúi đầu ký tên rồi xem xét thời gian và nói với chủ bộ, “Người nhân Liễu lão bản chờ một chút, ta có việc cần nói với nàng.”

Chủ bộ ngăn người song vẫn tuân lệnh chuyển lời của Cố Cửu Tư và dẫn Liễu Ngọc Như đến đại sảnh. Cố Cửu Tư gấp rút phê duyệt công văn của thuộc hạ, hắn thấy tới giờ nghỉ bèn nhanh tay thay quan phục thành quần áo thường ngày rồi tới chỗ Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư mặc thường phục đi vào bèn hỏi, “Chẳng phải chàng còn bận việc sao?”

“Đi thôi,” Cố Cửu Tư hào hứng nói, “đã hết giờ làm việc, ta về nhà với nàng.”

Liễu Ngọc Như thật hết cách, giờ nàng mới hiểu Cố Cửu Tư chỉ muốn hai người cùng nhau về nhà.

Hai người cùng nhau trở về, Cố Cửu Tư thấy nàng rầu rĩ thì không thể không hỏi, “Sao mặt ủ mày chau thế này? Có ta về cùng khiến nàng sầu vậy à?”

“Không phải.” Liễu Ngọc Như thở dài rồi kể lại chuyện cửa tiệm, nàng đau đầu nói, “Hai người kia ta đuổi hay giữ đều không ổn. Nếu đuổi bọn họ thì sau này ai điều chế sơn phấn? Nếu giữ lại để họ tự tung tự tác thì ta quản lý thế nào?”

Cố Cửu Tư vừa lắng nghe vừa phe phẩy quạt chứ không nói gì. Khuôn mặt Liễu Ngọc Như dần vẻ phiền não, Cố Cửu Tư khẽ cười, “Nàng đừng ưu sầu, ta cảm thấy như vậy cũng tốt.”

“Sao lại tốt?” Liễu Ngọc Như nhìn hẩn, mù mờ hỏi.

Cố Cửu Tư cười nói, “Nàng ấy, quá thông minh nên còn nhỏ tuổi mà mọi việc đã thuận lợi như vậy, không té ngã vài lần thì sao trưởng thành được? Nàng chỉ tính toán lợi nhuận, nghĩ cách kiếm tiền, lo việc bên ngoài, mà chẳng nhớ đạo lý con dê ngàn dặm sụp đổ vì tổ kiến à? Thật ra Hoa Dung phát sinh việc thế này là vấn đề thời gian. Sự cố xảy ra sớm hơn thì nàng sẽ hiểu đạo lý sớm hơn, đây là chuyện tốt.”

Liễu Ngọc Như nghe hẩn phân tích, “Phong cách hành sự của nàng là đã dùng người thì không nghi ngờ. Nàng nói được thì làm được nên nghĩ ai cũng giống mình, song nàng yêu cầu bản thân là một chuyện, người khác tiếp nhận thế nào là chuyện khác. Đã đề cập đến tiền bạc thì nàng phải suy nghĩ cẩn thận, đối phương cũng là người. Nàng khai trương cửa hàng rồi mời hai tiểu nhị, nàng phải đề phòng, không thể giao những thứ quan trọng nhất cho bọn họ. Nếu đã giao thì hoặc có biện pháp kiểm soát bọn họ, để nhóm người kiểm chế lẫn nhau; hoặc phải khống chế chặt chẽ nhân viên nòng cốt. Hiện tại hai người điều chế son phấn là nhân viên nòng cốt nhất tại cửa hàng, nhưng nàng không những không thể dùng lợi ích trói chặt mà còn chả có biện pháp kiểm soát bọn họ. Nàng đối đãi nhân viên quan trọng như với tiểu nhị bình thường thì kết cục ngày hôm nay chẳng phải là tất lẽ dĩ ngẫu sao?”

Liễu Ngọc Như gật đầu trả lời, “Chàng nói đúng.”

Nàng thở dài, ngẩng đầu nhìn Cố Cửu Tư, đôi mắt mang theo vài phần cầu xin sự giúp đỡ, “Vậy chàng nghĩ ta nên làm gì bây giờ?”

Cố Cửu Tư nghe nàng cầu viện hẩn, lại còn dùng đôi mắt trong vắt kia, nội tâm hẩn rạo rức không thôi. Hẩn hận chẳng thể móc ra mười mấy, hai mươi cái giải pháp tuyệt diệu để mỗi ngày nàng đều dùng ánh mắt như vậy nhìn hẩn.

Nhưng hần vẫn nhin xuống rồi cười, “Nàng hãy tự nghĩ biện pháp, chuyện này không khó. Mai sau việc kinh doanh của nàng sẽ ngày càng mở rộng, có rất nhiều vấn đề cần suy xét, nàng luyện tập bằng chuyện này trước đi. Nàng ngẫm lại xem, ai cũng là người, đều có dự vọng riêng. Tại sao chuyện này lại phát sinh? Hiện tại cái gì quan trọng nhất với nàng, phải làm thế nào mới thỏa mãn mong muốn của nàng?”

Liễu Ngọc Như nghe hần nói, nàng biết Cố Cửu Tư đang chỉ đường dẫn lối cho nàng. Nàng trầm mặc suy nghĩ, Cố Cửu Tư ngẫm nhìn bộ dạng nghiêm túc của nàng thì cảm thấy người này xinh đẹp cực kỳ.

Ban đêm Liễu Ngọc Như không ngủ, nàng ngồi trong thư phòng kiểm kê sổ sách. Cố Cửu Tư chẳng dám quấy rầy, hần cầm sách, vừa lật trang giấy vừa chờ nàng.

Hần thấy Liễu Ngọc Như cứ ngơ ngác nhìn ánh nến, chờ đến nửa đêm thì hần rốt cuộc không nhìn tiếp được nữa. Hần đứng dậy rồi đến ngồi xõm cạnh Liễu Ngọc Như, cười nói, “Nương tử à, nếu nàng chẳng chịu ngủ thì đừng trách ta không khách khí.”

Liễu Ngọc Như khẽ bật cười, nàng đau lòng Cố Cửu Tư chưa thể ngủ bèn đứng dậy rồi cùng hần trở về giường nằm.

Cố Cửu Tư biết nàng chưa nghĩ ra cách giải quyết thì sẽ ngủ không ngon bèn thở dài, “Coi như nàng lợi hại. Ta hỏi này, hiện giờ nàng cảm thấy Hoa Dung có cần giữ lại bọn họ không?”

“Tất nhiên là cần,” Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng than thở, “ta chưa thể tìm được người thay thế bọn họ.”

Dù sao cũng là người được Cố gia bồi dưỡng mười mấy năm, kiếm người thay thế đâu dễ vậy?

Cố Cửu Tư hỏi tiếp, “Muốn giữ lại hết hay một người là được?”

Liễu Ngọc Như thoáng im lặng, sau đấy trả lời, “Một người là được.”

“Không phải vậy là đủ rồi sao?” Cố Cửu Tư thở dài, “Nếu nàng chỉ định giữ một người thì thả mỗi nhữ để tự bọn họ lựa chọn thay nàng. Kế tiếp nàng thiết lập quy củ, phá hỏng đường lui của bọn họ để bảo đảm có giữ lại cũng không thể gây rối và rời đi thì chẳng có cách nào ngáng chân nàng. Nàng hãy suy xét tính tình của hai người kia để xem cụ thể phải làm gì. Mà ngủ một giấc đã, ngày mai hẵng suy nghĩ.”

Liễu Ngọc Như nghe Cố Cửu Tư nói xong liền nhỏ giọng ậm ừ.

Song những lời Cố Cửu Tư nói cứ quanh quẩn trong đầu nàng, một kế hoạch dần dần thành hình.

Hôm sau, nàng đến Hoa Dung hỏi thăm Vân Vân tình hình cụ thể rồi gọi người nhiều kinh nghiệm hơn trong hai người lại.

Người này tên Vương Mai, mọi người đều gọi bà ta là Mai di. Người điều chế sơn phấn còn lại tên Tống Hương, vốn là đồ đệ của Vương Mai nên trước giờ luôn nghe lời Vương Mai. Vân Vân nói công thức của Hoa Dung bị bán ra ngoài chủ yếu là do Vương Mai cùng Tống Hương làm; Vương Mai tìm mối, Tống Hương phụ trách nghiên cứu chế tạo công thức. Tống Hương bẩm sinh sở hữu khứu giác lẫn thị giác nhạy bén, Hoa Dung có vài công thức chưa đến tay bọn họ nhưng đã bị Tống Hương đoán trúng.

Có điều tất cả những thứ này đều là suy đoán của Vân Vân dựa trên tính cách hai người, nhưng Liễu Ngọc Như ước chừng nó đúng đến tám, chín phần. Nàng mời Vương Mai tới, vừa uống trà vừa nói, “Ta vốn định thương lượng với Mai di chuyện này nhưng do bận quá nên giờ mới nói được, có vẻ là hơi muộn rồi.”

Vương Mai ngồi một bên, trông hơi thấp thỏm, “Đông gia định nói gì với ta?”

“Người và Hương tử đến đây khi ta còn hai bàn tay trắng, vậy cũng coi như chung tay với ta sáng lập Hoa Dung. Hoa Dung có ngày hôm nay không thể không nhắc đến công lao của người lẫn Hương tử, nhưng ta chưa cho hai người đãi ngộ tương xứng, đây là ta sai.”

Nghe Liễu Ngọc Như nói vậy, Vương Mai vội bảo, “Đông gia cứ đùa. Lão đông gia dẫn theo chúng ta từ Dương Châu tới đây, bố trí ổn thỏa cuộc sống cho chúng ta, chúng ta cảm kích còn không kịp. Vì vậy đông gia cho bao nhiêu chúng ta nhận bấy nhiêu là phải đạo.”

“Sao nói thế được, ta là người thưởng phạt phân minh, lúc trước sơ sẩy nên mong hai người thứ lỗi.” Liễu Ngọc Như cười nói, “Quy mô của Hoa Dung ngày càng lớn, đợt này ta đi Thương Châu đã thỏa thuận xong với thương gia các nơi, trong tương lai hàng hóa sẽ được cung cấp trực tiếp từ Hoa Dung. Ngoài ra ta còn tạo mối quan hệ thân cận với quan phủ ba châu Thương Châu, Thanh Châu, và Dương Châu; nếu có hàng giả xuất hiện ở những địa phương này thì cứ bắt giam hết. Mai sau chúng ta không cần lo lắng vấn đề lợi nhuận nữa, cứ tập trung nghiên cứu chế tạo son phấn. Ta nghĩ không thể để cửa hàng mất trật tự thế này mãi nên cần thiết lập luật lệ giống quân đội vậy. Ta định lựa chọn một người quản lý những ai tham gia nghiên cứu chế tạo, người này về sau là nhân viên nòng cốt của chúng ta, quyền lợi dĩ nhiên sẽ cao hơn.”

Vương Mai nghe Liễu Ngọc Như nói thì sắc mặt thay đổi. Khi nghe đến từ cuối cùng, ánh mắt bà ta hơi sáng lên như đã hiểu ý Liễu Ngọc Như nhưng vẫn cẩn thận hỏi, “Ý ngài là?”

“Thế nên,” Liễu Ngọc Như mỉm cười, “người thấy Hương tử thế nào?”

Sắc mặt Vương Mai biến hóa cực lớn, Liễu Ngọc Như nhấp ngụm trà rồi nhẹ nhàng nói tiếp, “Ta nghe bảo Hương tử vô cùng nhạy cảm với màu sắc và mùi hương, bất kể công thức thế nào thì tử ấy chỉ ngửi qua là đoán được. Ta định cho tử ấy chức vụ cao hơn một bậc, mỗi tháng thêm mười lượng

bạc cùng một phần tiền lãi từ cửa tiệm. Tỷ ấy là đồ đệ của người, người hẳn rất mừng cho tỷ ấy nhỉ?”

Vương Mai im lặng, sắc mặt khá khó coi. Liễu Ngọc Như giả bộ chẳng để ý nét mặt bà ta, nàng nhìn bên ngoài mà cười nói, “Mai sau thiên hạ yên ổn, nhờ ta lập công lao cho Phạm đại nhân nên Hoa Dung sẽ thành cửa hàng thuộc hoàng thất, chúng ta rốt cuộc không phải sầu lo nữa. Đến ngày ấy biết đâu Hương tỷ không chỉ là sư phó chuyên sơn phấn mà còn được ban phẩm cấp. Mai di là sư phụ của tỷ ấy, lúc đó người có thể nói với mọi người rằng đây là đồ đệ của mình.”

Liễu Ngọc Như nhìn về phía Vương Mai như đang muốn hỏi ý kiến, “Mai di thấy ý định này của ta có thỏa đáng không?”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 74: Nương Tử, Ta Thật Sự Không Cố Ý

Vương Mai nghe Liễu Ngọc Như nói liền siết chặt khăn tay, bà ta ráng trưng ra vẻ mặt tươi cười, “Nếu A Hương sống tốt thì ta dĩ nhiên vui mừng. Có điều A Hương...hình như hơi thiếu kinh nghiệm?”

“Không đâu,” Liễu Ngọc Như cười cười, “ta đã hỏi ý những người khác, bọn họ đều nói Hương tử là bậc thầy. Hiện giờ cửa hàng toàn người mới nên ít ai biết người là sư phụ của tử ấy, không lo người ta xì xào.”

Khuôn mặt tươi cười của Vương Mai cứng đờ nhưng bà ta không biết nói gì. Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng nói, “Nhưng trong lòng ta trước sau vẫn xem người là sư phụ của Hương tử nên mới cố tình hỏi ý người. Người xem ta tính toán vậy có thỏa đáng chưa?”

“Việc này dĩ nhiên...dĩ nhiên thỏa đáng.”

Vương Mai chẳng thể phản bác, bà ta biết năng lực của Tống Hương xuất sắc hơn mình. Song cứ tưởng tượng bị Tống Hương đè đầu thì bà ta cuối cùng vẫn thấy khó chịu. Liễu Ngọc Như giả bộ không phát hiện bà ta bất mãn, hai người nói thêm vài câu rồi Vương Mai đi ra ngoài. Vừa bước chân ra khỏi phòng Liễu Ngọc Như, Vương Mai bắt đầu cân nhắc.

Nếu Liễu Ngọc Như trực tiếp chuyển hàng đến nơi khác bán, còn tính nhờ quan phủ bắt kẻ bán hàng giả, vậy thì bán hàng giả không chỉ là vấn đề lợi nhuận thấp nữa mà sẽ thành mạo hiểm. Hình phạt cho tội chế tạo hàng giả sợ là phế bỏ đôi tay hay bị khoét mũi, và chẳng thể tiếp tục hành nghề; nguy hiểm lớn mà tiền lời nhỏ. Nếu Tống Hương được thăng chức, ngoài

tiền lương mỗi tháng còn hưởng thêm lợi nhuận của Hoa Dung; đến lúc đó e rằng nàng ấy sẽ chả tình nguyện làm hàng giả.

Với quy mô của Hoa Dung, về sau lại mở rộng, thì một phần lợi nhuận nhiều hơn hẳn bọn họ đi bán hàng giả. Huống chi còn không có hiểm nguy hay gánh nặng, chỉ cần chăm chỉ làm việc là được.

Vương Mai nhận thấy lần này Liễu Ngọc Như vì muốn chiêu mộ người tài mà quả thật bỏ hết cả tiền vốn. Nhưng tại sao lại là Tống Hương chứ? Đây là đồ đệ do một tay bà ta dạy dỗ, đồ đệ sao có thể vượt mặt sư phụ mà đoạt bát cơm của bà ta?

Vương Mai càng nghĩ càng bất bình, bà ta ở bên ngoài đi tới đi lui. Lát sau, bà ta nghiêng răng hạ quyết tâm rồi quay về phòng và cung kính gọi, “Đông gia.”

Liễu Ngọc Như ra vẻ kinh ngạc, ngần người hỏi, “Mai di có chuyện gì à?”

“Đông gia,” Vương Mai bình tĩnh nói, “có vài việc ta suy đi nghĩ lại vẫn thấy nhất định phải nói với ngài. Đông gia muốn cất nhắc A Hương thì không ổn.”

“Tại sao?” Liễu Ngọc Như chớp chớp mắt, vẻ mặt đầy bối rối, “Nhân phẩm Hương tỷ đoan chính, tay nghề xuất chúng, mọi người đều nhất trí đề cử. Mai di thấy không ổn điểm nào?”

“Đông gia,” Vương Mai thở dài, “thật lòng thì ta đã do dự từ lâu. Ta tự tay dạy dỗ A Hương nhưng có nhiều điều không chỉ bảo và che chở cho nó, đây là sai lầm của ta. Vốn dĩ ta định dành thêm chút thời gian khuyên nhủ, biết đâu nó sẽ hiểu quay đầu là bờ, nhưng đông gia muốn nâng đỡ nó thì ta không thể giữ im lặng.”

“Tỷ ấy có vấn đề gì?”

“Đông gia chắc biết trong đồng hàng giả tràn lan ngoài kia, có vài sản phẩm chẳng khác gì hàng của Hoa Dung?”

Vương Mai quan sát biểu cảm của Liễu Ngọc Như, thấy nàng nhú mày thì bà ta sần nảo nói, “Nghe bảo ngài đang phiền lòng vì việc này.”

“Đông gia biết lý do sản phẩm của Hoa Dung có thể bị bắt chước tới mức này không?”

Liễu Ngọc Như ngây người. Trong chớp mắt, nàng ngẩng phắt đầu lên rồi kinh ngạc hỏi, “Người muốn nói là do Hương tỷ?”

“Phải.” Mặt Vương Mai sa sầm, bà ta thở dài, “Lúc trước có người tới tìm A Hương vì muốn công thức điều chế son phấn của Hoa Dung. Ngài cũng biết quy trình của chúng ta là phân chia mỗi người phụ trách một bộ phận, song A Hương thì khác. Nó chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra nguyên liệu và cách thức điều chế. Vì vậy suốt một thời gian, nó vẫn luôn cung cấp hàng hóa cho bên ngoài. Không chỉ ăn trộm công thức, nó còn bán thứ phẩm dư thừa trong tiệm cho người khác.”

Nét mặt Liễu Ngọc Như nặng nề, Vương Mai thoáng nhìn nàng, trong lòng mừng thầm. Bà ta tiếp tục châm ngòi thổi gió, “Ta đã khuyên nó nhưng gần đây A Hương thích một nam nhân, người nọ bệnh nặng thiếu tiền, nó cũng vì tiền mà bị ép buộc. Ngài đừng trách nó, ta nói chỉ để ngài thận trọng suy xét thôi. Nó là đồ đệ song ngài là đông gia, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, ta cũng rất khổ tâm.”

“Mai di, ta hiểu mà.” Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi, nàng ngược mắt nhìn bà ta, “Tuy nhiên, lời người nói cần có chứng cứ rõ ràng. Đây là chuyện lớn, ta không thể tùy tiện tin tưởng.”

Mặt Vương Mai cứng đờ, lát sau bà ta cắn răng phun ra, “Ta biết đông gia cẩn thận, ta có chứng cứ.”

“Ồ?”

“Hôm qua ta bắt gặp A Hương viết tin cho người bên ngoài, hẹn địa điểm giao hàng là sân của tửu lâu Đông Lai. Nó định giao công thức son phấn mới nhất của Hoa Dung cho đối phương, đông gia nếu tới sẽ bắt được cả người lẫn tang vật.”

“Người nói thật à?” Liễu Ngọc Như cau mày.

Vương Mai gật đầu, “Hoàn toàn chính xác, nhưng đông gia, A Hương... đến lúc đó sợ sẽ vu cáo lung tung. Ta mạo hiểm tiết lộ cho ngài, ngài phải tin ta.”

“Người yên tâm.” Liễu Ngọc Như đáp ứng, “Người có thể nói những chuyện này cho ta thì ta đương nhiên tin người. Ta biết nhân phẩm của người, yên tâm đi.”

Hai người nói chuyện xong, Vương Mai liền lui ra ngoài, trong lòng hớn hởi. Bà ta dùng khăn quạt phe phẩy vì ban nãy bà ta toát hết cả mồ hôi lạnh, rốt cuộc giờ mới yên tâm.

Thật ra bà ta chả sợ, tuy bà ta là người đứng giữa giạt dây nhưng hành động vô cùng thận trọng không để sót chứng cứ. Đầu óc Tống Hương ngu ngơ, lúc bị tố cáo thì cùng lắm chỉ biết nói với Liễu Ngọc Như là bà ta cũng tham dự. Nhưng bà ta đã đánh đòn phủ đầu, tiểu cô nương như Liễu Ngọc Như thông minh có thừa mà lại chưa đủ sâu sắc nên sẽ chẳng tin nàng ấy.

Vương Mai tính toán đầu ra đó thì vô cùng cao hứng mà rời đi.

Chờ bà ta khuất dạng, Ẩn Hồng lẫn Vân Vân đi ra từ gian trong. Vân Vân thở dài, “Tâm địa Vương Mai thật quá ác độc.”

“Vậy chẳng tốt sao,” Ẩn Hồng hào hứng nói, “bọn họ vừa ăn cướp vừa la làng, phu nhân có thể diệt tận gốc kẻ đứng sau, đến lúc đó xem họ còn gây

sóng gió nổi không.”

Liễu Ngọc Như nghe hai người nói chuyện một hồi rồi hỏi, “Tổng Hương thật sự có nam nhân ở U Châu, người đó lại bệnh nặng?”

Vân Vân nghe vậy bèn đáp, “Ta đi điều tra thì sự thật đúng là vậy. Tỷ ấy chắc vì chuyện này mới nghe theo Vương Mai.”

Vân Vân ngần ngừ giây lát nhưng rốt cuộc vẫn nói, “Hương tỷ là người tốt.”

Liễu Ngọc Như cụp mắt xuống, nàng uống ngụm trà rồi ngược mắt nhìn, “Thẩm Minh trở lại chưa? Hãy tìm hẩn và nhẩn hẩn cho người trà trộn vào tửu lầu Đông Lai để cùng ta đi bắt người.”

Ẩn Hồng tuân lệnh, vội vã chạy đi tìm Thẩm Minh.

Thẩm Minh đang theo chân Cố Cửu Tư mua sắm trên phố. Hai đại nam nhân ôm một đồng đồ nào là khăn voan, đèn lồng, còn giấu trong bao bố nên nhìn bọn họ rất thậm thụt lén lút.

Thẩm Minh đi cạnh Cố Cửu Tư, hẩn mất kiên nhẫn nói, “Người lớn vậy rồi chứ có phải con nít đâu mà bày vẽ nghi thức? Rượu giao bôi chưa uống thì thôi, cần gì phải dẫn vật linh tinh, còn xin nghỉ để chạy về nhà treo đèn lồng. Người sợ mọi người không biết mình mặt dày à?”

“Người bớt lắm lời được không?” Cố Cửu Tư nhíu mày, “Ta nhờ người tới hỗ trợ chứ có phải để người quở trách ta đâu.”

Thẩm Minh bĩu môi, hẩn nghĩ nghĩ rồi tiến lại gần và hứng chí nói, “Các người chưa viên phòng thật hả? Ta còn cơ hội đúng không?”

“Thẩm Minh,” Cố Cửu Tư lạnh lùng liếc hẩn, “đầu óc phát sốt thì phải nói sớm để ta đưa tới chợ hóng mát.”

Thẩm Minh thấy Cố Cửu Tư bức bối bèn mau chóng rút đầu lại không nói nữa. Hai người mua đồ vật cần thiết, Cố Cửu Tư thấy lưu dân ngồi xồm đầu đường xin ăn thì nhin không được mà cau mày, “Ta nghe bảo Phạm đại nhân đã đột phá Linh Giang Quan, hiện đang bao vây cổng Đông Đô và đối đầu với Lương Vương.”

“A, nghe nói thế.” Thẩm Minh phấn khích hỏi, “Đến ngày Phạm đại nhân phá thành, có phải người và ta sẽ thăng quan tiến chức không?”

“Người chẳng phải muốn làm đại vương xứ núi sao?” Cố Cửu Tư trào phúng mở miệng, “Còn muốn thăng quan tiến chức à?”

Thẩm Minh khề tăng hăng, “Vì bá tánh thì cái gì ta cũng làm được. Ta có thể chịu đựng nổi ấm ức này.”

Khóe miệng Cố Cửu Tư cong lên, nhưng hăn bỗng thấy lo âu, “Lương Vương hình như còn mười lăm vạn quân đội? Nếu có mười lăm vạn người thì sao Phạm đại nhân có thể nhanh chóng công phá Linh Giang Quan như vậy?”

“Ai biết đâu?” Thẩm Minh nhún vai rồi khuyên nhủ, “Người đừng nhọc lòng, mau chóng chuẩn bị đêm nay động phòng...”

Thẩm Minh lộ vẻ mặt đầy ý tứ sâu xa, Cố Cửu Tư ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng. Hăn đang định cất lời thì phía sau truyền đến tiếng Ân Hồng gọi từ xa, “Thẩm Minh!”

Hai nam nhân vừa nghe thấy âm thanh này thì Cố Cửu Tư gấp rút nói, “Đưa hết đồ cho ta!”

Thẩm Minh hấp tấp ném đồ vào người Cố Cửu Tư, Cố Cửu Tư ôm một chồng đồ vật rồi nhanh chân trốn sang bên cạnh.

Ấn Hồng chạy tới trước mặt Thẩm Minh, ngờ ngợ hỏi, “Mới nãy ta còn thấy cô gia mà, ngài ấy đâu?”

“Làm gì có,” Thẩm Minh nhìn đông nhìn tây, “vừa rồi chỉ có người hỏi đường, Cữu ca vẫn đang ở phủ nha.”

“Ta nhìn thấy thật mà.” Ấn Hồng thấy lạ hết sức.

Thẩm Minh sáng giọng ngay, “Có việc gì thì nói lẹ, đừng ở đây hỏi lung tung, người là mật thám chắc?”

“Thái độ gì đấy!” Ấn Hồng hơi bất mãn nhưng cũng không dò xét nữa mà vội vàng nói, “À, phu nhân căn dặn tối nay người dẫn theo người đến tửu lầu Đông Lai giúp ngài ấy bắt người.”

Thẩm Minh nhướn mày, Ấn Hồng kể ngọn nguồn sự việc. Hẩn hiểu chuyện gật gù, “Được, việc nhỏ, để ta đi gọi người.”

Ấn Hồng thấy hẩn cam đoan bèn yên tâm rời đi. Chờ nàng ấy đi khuất, Cố Cữu Tư vừa ôm đồ vừa thò đầu ra, “Nàng ấy tìm người làm gì?”

Thẩm Minh thuật lại lời Ấn Hồng, Cố Cữu Tư lập tức nói, “Ta đi cùng người.”

Thế là hai người kêu Hồ Tử cùng một đám huynh đệ và gia đình Cố gia tới tửu lầu Đông Lai. Mọi người đều cải trang trà trộn vào tửu lầu rồi làm bộ vô tư uống rượu.

Cố Cữu Tư và Thẩm Minh ngồi trên lầu, nói chuyện cầm chừng. Chờ đến trời tối, tiếng cười tưa chuông bạc từ một nhóm nữ tử truyền tới, hai người quay đầu lại thì thấy Liễu Ngọc Như xuất hiện.

Tiểu nhị ở Hoa Dung đa số là nữ nhân, còn thích chưng diện nữa; người của một cửa hàng đi ăn cơm mà dùng tới bốn, năm chiếc xe ngựa. Các cô

nường già trẻ lớn bé vừa trò chuyện vừa xuống xe, mùi hương son phấn lan tỏa khiến mọi người đều ngoảnh đầu nhìn.

Dẫn đầu là Liễu Ngọc Như, nàng khoác áo lông chồn còn bên trong mặc áo màu lam. Khuyên tai bằng ngọc trắng hình giọt nước nhẹ nhàng đung đưa dưới ánh đèn, làm nét đẹp dịu dàng của nàng toát lên vài phần hoạt bát.

Ở phương Bắc thì nàng không được tính là cao ráo, trong tay lại cầm lò sưởi nên thoạt trông chẳng có chút khí thế. Song kỳ quái là giữa không gian ẩm ỉ, mọi sự chú ý vẫn dồn về phía nàng. Từ người nàng lặng lẽ tỏa ra khắp nơi thứ thần thái trầm tĩnh, nó kết hợp với ngũ quan xinh đẹp vô song của nàng tạo nên vẻ đẹp siêu phàm khó diễn tả thành lời.

Nhiều nữ tử cùng đi như vậy đã thu hút ánh mắt người khác, huống hồ trong đám người còn có mỹ nhân Giang Nam như Liễu Ngọc Như nên xung quanh tức khắc im ắng. Mọi người dõi theo Liễu Ngọc Như đi vào tửu lầu, dặn dò người bên cạnh vài câu rồi dẫn bọn họ theo tiểu nhị vào phòng đặt trước.

Lúc nàng vén váy đi từng bước một trên bậc thang, chẳng ai dám phát ra tiếng động. Giữa bầu không khí này, ngay cả Cố Cửu Tư cũng đột nhiên cảm nhận được vẻ đẹp động lòng người mà không biết nảy nở từ khi nào của nàng.

Liễu Ngọc Như hình như phát hiện ánh mắt của Cố Cửu Tư, nàng bỗng dừng bước rồi ngẩng đầu nhìn về phía hắn. Bốn mắt nhìn nhau, Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư vẫn đang cầm chén mà ngơ ngác ngấm nàng thì chợt mỉm cười.

Nụ cười ấy dưới ánh đèn ấm áp tựa như hoa sen nở rộ, khiến sóng to gió lớn trào dâng trong lòng người. Thấy Cố Cửu Tư mãi chưa hoàn hồn, Liễu Ngọc Như nghĩ hắn thật buồn cười; ai ngờ thành hôn hơn nửa năm mà còn thấy được trên khuôn mặt rất đỗi thân quen kia biểu cảm ngu dại như vậy.

Nàng mím môi quay đầu đi nhưng lại thầm lặng nghiêng mặt liếc hắt một cái, từ khóe mắt đến chân mày của cái liếc mắt kia đều đậm nét phong tình. Sau đấy nàng dẫn theo người rẽ trên hành lang rồi đi vào phòng.

Khi người của Hoa Dung vào phòng hết, đại sảnh mới khôi phục bầu không khí ồn ào. Mọi người đều bàn tán nữ lão bản Hoa Dung không chỉ sở hữu bản lĩnh kiếm tiền mà còn xinh đẹp đến vậy.

Cố Cửu Tư vẫn ngơ ngẩn cầm chén mãi chẳng chịu nói chuyện, dường như hắt vẫn đang đắm chìm trong cảm xúc chấn động mà cái liếc mắt vừa thẹn thùng vừa trêu ghẹo kia mang lại.

Thẩm Minh nhìn không được giờ năm ngón tay quơ quơ trước mặt hắt, “Cửu ca?”

Mắt Cố Cửu Tư nhìn thẳng, rượu trong chén khiến hắt ngẹt thở. Cuối cùng hắt mới hoàn hồn mà tuyên bố, “Ta chết rồi.”

“Hả?” Thẩm Minh không hiểu đang êm đẹp sao tự nhiên nói vậy.

Cố Cửu Tư thở dài. Nụ cười trên mặt hắt hơi bất đắc dĩ song vẫn khiến Thẩm Minh nhìn ra được vài phần cao hứng không nói nên lời, “Ta chết trong tay nữ nhân này.”

“Là sao?”

Cố Cửu Tư không trả lời, hắt chỉ mím cười uống rượu. Trong lòng hắt biết rõ thời điểm Liễu Ngọc Như ngẩng đầu nhìn hắt, khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, hắt chợt hiểu cái gì mới là nước của biển xanh và mây chốn Vu Sơn[1].

Hắt nghĩ đời này sẽ không tìm thấy nữ nhân nào có thể làm hắt động tâm như vậy.

Càng đáng sợ hơn là hần phát hiện nét đẹp của Liễu Ngọc Như giống hệt một cái cây đang nhanh chóng lớn lên. Cái cây ở trước mặt hần dùng tốc độ khó tưởng tượng nổi mà sinh sôi phát triển trên cuộc đời này.

Hần không biết nàng có thể đẹp tới mức độ nào, hần chỉ biết mỗi lần nghiêm túc đánh giá nàng thì sẽ kinh ngạc phát hiện hần lại thích nàng nhiều hơn một chút.

Cố Cửu Tư uống cạn rượu rồi lấy vài đồng tiền từ trong túi ra đưa cho Hồ Tử đang ngồi cạnh. Hần cười nói, “Giúp ta tìm người mua vài đóa hoa mai tặng cho phu nhân đi.”

Khi hoa của Cố Cửu Tư được đưa đến bàn của Liễu Ngọc Như, nàng trước hết ngẩn người rồi sau đó mới nhận lấy giữa tiếng trầm trồ từ người xung quanh.

Mọi người đều trêu ghẹo nàng, chỉ Tống Hương và Vương Mai rõ ràng trông hơi bất an. Vương Mai này giờ vẫn quan sát Tống Hương lẫn Liễu Ngọc Như, còn Tống Hương lại đứng ngồi không yên như đang lo lắng điều gì.

Liễu Ngọc Như cùng mọi người nhóm lửa nấu lẩu, hơi nước nóng hầm hập hòa quyện với tiếng nói chuyện ầm ĩ. Liễu Ngọc Như nâng chén rượu, chủ động tới trước mặt Vương Mai để kính rượu. Sau đó nàng cầm chén đến trước Tống Hương và nghiêm túc nói, “Hương tỷ, ta kính tỷ một chén.”

Tống Hương nghe vậy bèn vội vàng đứng dậy, hoảng loạn nói, “Đông gia...”

“Nửa năm nay ở U Châu, do chiến tranh loạn lạc mà ta không chăm sóc mọi người chu đáo, đây là thiếu sót của ta. Tỷ là công thần[2] của Hoa Dung, cùng Hoa Dung phát triển, ta coi chúng ta là tỷ muội. Nếu có chuyện thì tỷ nhất định phải nói với ta.”

Liễu Ngọc Như thở dài, “Chén rượu này ta đã uống cạn, Hương tử thì sao?”

Tống Hương im lặng, tim nàng ấy đập mạnh. Khi nhìn đôi mắt trấn tĩnh của Liễu Ngọc Như, nàng cảm tưởng Liễu Ngọc Như đã biết mọi chuyện.

Nhưng nếu biết thì sao có thể chấp nhận nàng ấy đứng đây?

Nàng ấy vừa hoảng sợ vừa đau khổ, áy náy làm nàng ấy cúi gằm đầu. Tống Hương vội vàng uống một hơi cạn chén rượu rồi bảo, “Đông gia, thật xin lỗi.”

Liễu Ngọc Như giơ tay vỗ vỗ vai Tống Hương, không hề nói gì thêm.

Vương Mai lẳng lặng quan sát, bà ta càng lúc càng lo lắng. Nếu Liễu Ngọc Như nhất quyết thiên vị Tống Hương mà muốn nâng đỡ nàng ấy thì sau này bà ta phải làm sao?

Song Vương Mai mau chóng trấn định. Hôm nay chỉ cần bà ta làm to chuyện để mọi người cùng chứng kiến thì dù Liễu Ngọc Như chẳng tính đụng tới Tống Hương cũng phải xuống tay.

Vương Mai hạ quyết tâm nên chẳng nói năng gì. Mọi người uống rượu ăn lẩu, dưới ánh sáng dịu nhẹ, ai cũng thấy thư thái. Tống Hương nghe bên ngoài có tiếng chim đỗ quyên liên lấy cố đi ra khỏi phòng.

Vương Mai thấy Tống Hương rời đi bèn cấp bách tới bên cạnh Liễu Ngọc Như mà nhỏ giọng báo, “Đông gia, Hương tử nhi đi ra ngoài.”

Liễu Ngọc Như ngược mắt nhìn rồi gật đầu, “Ta đã biết.”

Nàng vẫy tay gọi Ân Hồng lại đỡ nàng dậy và cười nói, “Mọi người cứ chơi thoải mái, ta ra ngoài đi vệ sinh.”

Liễu Ngọc Như nói xong liền dẫn Ân Hồng ra ngoài. Vương Mai bồn chồn ngồi một lát bèn đứng dậy kêu một cô nương thường ngày thân cận với bà ta để cùng “đi vệ sinh”.

Ba nhóm người lần lượt đi về phía sân trong, còn Cố Cửu Tư và Thẩm Minh mai phục trên xà nhà của hành lang. Hai người đang cắn hạt dưa, Thẩm Minh nghe thanh âm chim đỗ quyên bèn nhin không được mà bật cười, “Bắt chước đỗ quyên vào mùa đông[3], bị ngốc à?”

Nghe lời này, Cố Cửu Tư vừa cắn hạt dưa vừa “tăm tặc”, “Vụng về thế thật quá khinh thường đông gia của bọn họ. Đợi mà xem, Ngọc Như nhà ta nhất định tát vỡ mặt bọn họ.”

Thẩm Minh đảo mắt, không thềm nói nhiều. Hai đại nam nhân cắn hạt dưa dõi theo một nam nhân lén lút đi tới bên cạnh hành lang. Chẳng mấy chốc, Tống Hường xuất hiện. Nam nhân kia thấy Tống Hường liền sốt ruột hỏi, “Công thức đâu?”

Tống Hường do dự giây lát rồi đáp, “Ta đã nghĩ kỹ, ta không thể giao công thức này. Ta cũng chẳng cần tiền của các người, số tiền đặt cọc này...”

Tống Hường móc tiền từ trong tay áo ra, sắc mặt nam nhân kia tức khắc biến đổi. Gã xem xét số bạc trong tay Tống Hường, giận dữ nói, “Người nói giao công thức nên mọi người đã chuẩn bị đủ công nhân lẫn vật liệu, ngay cả đường vận chuyển cũng sắp xếp kỹ lưỡng. Giờ người lại bảo không làm? Người cho rằng mấy lượng bạc đền bù nổi tổn thất nhiều như vậy chắc?!”

Tống Hường nghe đến đây thì mặt mũi trắng bệch. Đối phương thấy sắc mặt nàng ấy bèn bình tĩnh lại, hạ thấp giọng xuống, “Tống sư phó, ta không phải muốn gây khó dễ cho người. Mọi người đều là chân chạy việc cho người khác; người muốn sống, ta cũng muốn sống. Nhà người có con quý

bị bệnh lao cần chăm sóc, mọi người phân công hợp tác, người đâu bị tổn thất gì. Ít nhất người nên giữ lời hứa giao ra công thức, nếu không đồng ý thì phải nói sớm. Hiện tại chúng ta chuẩn bị xong xuôi thì người lại giờ què, thế này chả phải vô lý à?”

“Ta...” Tống Hương lúng túng, nghẹn họng mãi mới thốt nên, “Ta xin lỗi...”

“Người có mang theo công thức đúng không?”

Đối phương rốt cuộc mất hết nhẫn nại, gã liếc mắt thấy có tờ giấy trong cổ tay áo của Tống Hương liền giơ tay đoạt lấy và tức giận nói, “Lão tử không nói nhảm với người nữa, hôm nay người nhất định phải giao nó ra!”

“Người buông ra...” Tống Hương và đối phương lôi lôi kéo kéo.

Cổ Cửu Tư cắn hạt dưa, hắn đang cân nhắc thời điểm ra tay thì đúng lúc ấy, đột nhiên truyền đến một tiếng gầm vô cùng khí thế, “Các người đang làm gì đó!”

Thanh âm kia trước giờ dịu dàng trầm tĩnh, nay mang theo sự phẫn nộ làm Cổ Cửu Tư sợ tới mức run tay và đồng hạt dưa trong tay hắn rào rào rơi xuống.

Mọi người nghe tiếng quát của Liễu Ngọc Như liền chạy ra xem thì thấy nàng cau mày, người thấm sương lạnh, nhìn qua là đáng vẻ cực kỳ tức giận và đầy khí thế. Ngay sau đó, trong lúc nàng vẫn giữ biểu cảm hiên ngang, cơn mưa hạt dưa rơi xuống đầu nàng.

Liễu Ngọc Như: ...

Cổ Cửu Tư nâng tay thống khổ che mặt.

Thẩm Minh ngồi đối diện âm thầm vỗ tay khen hắn.

Chả ai dám hó hé tiếng nào, Liễu Ngọc Như ngẩng đầu lên, dùng vẻ mặt bình tĩnh nhìn Cố Cửu Tư đang ngồi trên xà nhà.

Cố Cửu Tư lộ ra khuôn mặt nịnh nọt.

Liễu Ngọc Như: ...

Chuyện này chẳng đáng so đo.

Liễu Ngọc Như kìm nén cảm xúc trong lòng, nàng ném về phía đối diện cái liếc mắt sắc như dao. Nàng vừa cười vừa tới gần, đưa tay hướng đến hai người đang tranh chấp, “Hai vị giành giết cái gì thế, không ngại lấy ra cho ta xem chứ?”

Thân mình Tống Hường khẽ run, nam nhân kia thì im bật như đã sớm biết Liễu Ngọc Như là ai.

Trong lúc hai bên giằng co, Vương Mai đến sau bèn nhanh chân xông lên. Lợi dụng Tống Hường không kịp phòng ngừa, bà ta giật công thức khỏi tay nàng ấy rồi nhìn thoáng qua và kích động hét lớn, “Giỏi cho Hường tử nhi, đông gia tốt với con như vậy mà con dám ăn cây táo rào cây sung?!”

Mặt Tống Hường trắng bệch, nam nhân kia thấy tình hình nguy cấp liền quay đầu chạy. Song gã vừa rời hành lang thì bỗng hét to một tiếng như bị ai đánh đòn. Tru tréo một hồi, gã bị Thẩm Minh áp giải quay lại.

Vương Mai siết chặt tờ giấy công thức, đau đớn nhìn Tống Hường, “Hường tử nhi ới Hường tử nhi à, đông gia tốt với con như vậy, dù vì nam nhân nhà con thì cũng không thể ăn cây táo rào cây sung. Ta biết con bất mãn do đông gia ngày thường trọng dụng một tiểu nha đầu nhưng con đâu thể hồ đồ như thế. Con xem mình đã gây ra chuyện gì kìa!”

“Không phải...” Tống Hương run rẩy lắp bắp, nàng ấy hình như muốn giải thích nhưng lại chẳng nói nên lời. Nàng ấy chỉ biết nhìn Vương Mai mà sốt ruột nói, “Mai di, chuyện không phải như vậy, người biết mà.”

“Ta biết cái gì?” Vương Mai lớn tiếng chặn họng, “Đến lúc này mà con vẫn chưa tỉnh ngộ, muốn kéo người khác xuống nước cùng à?!”

“Con...”

“Mai di,” Liễu Ngọc Như nhàn nhạt lên tiếng, mọi người quay đầu nhìn thì thấy nàng đang cầm “công thức” do Mai di đoạt được. Liễu Ngọc Như lật mặt tờ giấy lại, nàng nhìn Mai di, “Mấy bài đồng dao Hương tỷ viết tặng người này có vấn đề gì?”

Lời này vừa lọt vào tai, mọi người đều sửng sốt. Ngay cả Tống Hương cũng đứng đực ra.

Liễu Ngọc Như cúi đầu đọc tờ giấy trong tay, ánh mắt mang theo tán thưởng mà ôn hòa nhận xét, “Không ngờ Hương tỷ chẳng những sở hữu trí nhớ cao siêu của một sư phó làm son phấn mà chữ viết cũng rất đẹp.”

Lời tác giả

Liễu Ngọc Như: Mọi người tránh ra, ta muốn tính sổ.

Cố Cửu Tư: Ta có thể giải thích vụ hạt dưa...

Liễu Ngọc Như: Không cần, ta đã lấy được hươu thư. Tạm biệt, Cửu Tư của ta.

Cố Cửu Tư: ...

Chú thích

[1] Âm chỉ bài thơ Ly tứ kỳ IV của Nguyên Chấn – nhà thơ, nhà văn, và nhà chính trị nổi tiếng Trung Quốc thời Trung Đường. Ông viết bài thơ này để than khóc cho người vợ đầu của mình. Bài thơ có câu: Tảng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân. Dịch nghĩa là: Ai từng ngắm biển xanh, khó còn gì đáng gọi là nước; trừ phi đã đến Vu Sơn, nếu không coi như chưa nhìn thấy mây. Hàm ý của Cố Cửu Tư là đứng trước mặt Liễu Ngọc Như thì anh mới biết nét đẹp đích thực là thế nào.

[2] Người có công lớn.

[3] Loài chim này hay kêu vào cuối mùa xuân và đầu mùa hạ.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 75: Liễu Ngọc Như Gài Bẫy Bà Ta

Diễn biến này làm Vương Mai trở tay chẳng kịp, Tống Hương cũng ngây người. Cô nương đi cùng Vương Mai tới đây thấy tình hình không ổn bèn vội vàng cáo lui với Liễu Ngọc Như. Hành lang dài nhanh chóng chỉ còn lại Vương Mai, Tống Hương, và người do Liễu Ngọc Như dẫn theo.

Liễu Ngọc Như nhìn sắc trời, bình thản nói, “Đứng đây để người ngoài nhìn thì không hay, mọi người vào phòng nói chuyện đi.”

Dứt lời, nàng dẫn đầu nhóm người quay lại lầu trên.

Bọn họ đã chuẩn bị sẵn phòng ốc, Liễu Ngọc Như ngồi ở ghế chủ tọa, những người khác tự tìm vị trí thích hợp để ngồi. Chỉ có Thẩm Minh áp giải nam nhân kia đứng cùng một chỗ với Tống Hương và Vương Mai.

Liễu Ngọc Như uống ngụm trà, Vương Mai giờ mới phát giác tình huống khác thường nên bà ta chẳng dám nhiều lời. Bà ta lặng lẽ đánh giá bốn phía thì thấy người xung quanh như đang chờ đợi cái gì. Tống Hương cũng nhận ra chuyện này kỳ lạ nhưng nàng ấy đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, thành thử nàng ấy lại bình thản mà im lặng cúi đầu nhìn sàn nhà.

Chẳng mấy chốc, Hồ Tử và Hoàng Long lôi một người tiến vào. Vừa thấy mặt người này, Vương Mai biến sắc ngay. Thấy đối phương còn giẫy giụa, Hoàng Long đá vào chân gã rồi giận dữ ra lệnh, “Quỳ xuống!”

Cú đá này khiến gã ngừng lại, Hồ Tử trôi chảy bấm báo, “Phu nhân, Cứu gia, gã này mới thật sự là người truyền tin. Gã ở cửa chờ nam nhân kia rồi

để đồng bọn vào nói chuyện. Bọn chúng có ba người, chạy mất một gã, chúng ta đã cho người đuổi theo.”

“Làm tốt lắm.” Liễu Ngọc Như gật gù, cười nói, “Phiền các người rồi.”

Hổ Tử nào dám để Liễu Ngọc Như cảm tạ bèn gấp rút xua tay, ý bảo chỉ là chuyện nhỏ.

Nam nhân bị bọn họ bắt được xem xét thấy tình hình bất lợi liền ngậm chặt miệng. Gã chỉ thoáng liếc nhìn Vương Mai rồi cúi gằm đầu.

“Nói ta nghe xem,” Liễu Ngọc Như bình thản nhìn về phía Vương Mai, “chuyện này rốt cuộc là thế nào.”

Liễu Ngọc Như đặt tờ giấy lên bàn rồi ngược nhìn Vương Mai, “Đây rõ ràng chỉ là vài câu thơ ca, sao Vương di có thể khẳng định nó là công thức điều chế?”

Tống Hương nghe vậy thì ánh mắt di chuyển đến trên người Vương Mai, Liễu Ngọc Như tiếp tục, “Hương tử là đồ đệ của người, làm sư phụ thì càng nên tin tưởng tử ấy. Tổ giác tử ấy là người, bây giờ nhầm lẫn cũng là người, người nói xem...”

“Đông gia, ngài tuyệt đối đừng để bị lừa gạt!” Vương Mai nghe đến đây liền tức khắc phản ứng. Trong lòng bà ta nghĩ chuyện này nhất định do Tống Hương giở trò bèn vội vàng thể hiện lòng trung thành, “Chính tai ta nghe được bọn họ muốn trao đổi ở tửu lầu Đông Lai nên ta mới khẳng định đó là công thức. Đông gia cứ tra xét kỹ sẽ thấy có vấn đề, chứ không tại sao vào lúc này nó lại muốn giao đồ cho một nam nhân tại đây. Dù chỉ là mấy câu thơ ca thì cũng rất khả nghi!”

“Mai di!” Tống Hương nghe hết nổi nữa, mặt nàng ấy đỏ lên, thanh âm khi phát ra run rẩy vì quá tức giận, “Người đang nói gì thế? Rõ ràng là người bảo ta đi làm chuyện này.”

“Người nói bậy!” Vương Mai gầm lên, “Không tin người hỏi những kẻ bị bắt xem hôm nay bọn chúng tới tìm ai!”

Lời này khiến Thẩm Minh cúi đầu, hấn đẩy nam nhân bị bắt đầu tiên rồi ngồi xổm xuống chất vấn, “Hỏi người đấy, người tới tìm ai?”

Người nọ run rẩy nâng tay chỉ về phía Tống Hương.

Tống Hương ngăn người, Liễu Ngọc Như thở dài, “Hương tử, ta vốn định cho tử một cơ hội, để tử được thăng chức và kiếm nhiều tiền hơn, không ngờ tử lại... Vị trí này đành để lại cho Vương di thôi.”

Lời này vừa lọt vào tai, Vương Mai lập tức mừng thầm. Tống Hương suy ngẫm cẩn thận đầu đuôi câu chuyện và chợt hiểu Vương Mai ghen ghét nên bán đứng nàng ấy!

Nàng ấy nhất thời căm hận, nhưng bức bối đến đâu vẫn chả thể nói lấy một câu. Liễu Ngọc Như thấy Tống Hương cứ nhìn chòng chọc Vương Mai bèn chậm rãi nói, “Hương tử, nếu tử thật sự làm chuyện này thì Hoa Dung không thể chứa chấp tử.”

Sắc mặt Tống Hương trắng bệch, lát sau nàng ấy hít sâu một hơi rồi ngược nhìn Liễu Ngọc Như, “Đông gia, ta hiểu mình làm chuyện này thật khó tha thứ. Song nếu ngài không thể chứa chấp ta thì càng...”

Thấy nàng ấy nghẹn ngào như đang đắn đo, Liễu Ngọc Như móm lời, “Càng gì?”

Tống Hương cuối cùng trấn định lại rồi nói, “Càng không thể chứa chấp Vương di.”

“Hương tử nhi, ta biết con hận ta bán đứng con,” Vương di thở dài, “nhưng con khơi khơi bôi nhọ ta vậy thì đông gia sẽ chẳng tin.”

“Tỷ có chứng cứ không?” Liễu Ngọc Như dò hỏi.

Tống Hương không đáp ngay, Vương Mai chột cảm thấy thấp thỏm, sau đấy bà ta nghe Tống Hương nói, “Ta không có chứng cứ cụ thể, nhưng ta biết con đường tiêu thụ hàng của bọn họ, biết cách Vương di vận hành đường dây. Nếu ngài dựa theo manh mối ta cung cấp để bắt người thì có thể điều tra được vài chuyện.”

“Không có chứng cứ mà muốn bắt người?” Vương Mai lên giọng, “Ta chưa gặp ai chả hiểu đạo lý như vậy.”

“Những gì ta nói đều là thật!” Tống Hương sốt ruột hét lớn, “Mai di ở bên ngoài quen biết những người bán hàng giả nên nói với ta rằng bọn họ sẽ chỉ bán ở những nơi Hoa Dung không bán hàng để tránh gây ảnh hưởng tới lợi nhuận của cửa tiệm.”

Khi Tống Hương nói, ánh mắt nàng ấy đượm vẻ áy náy. Nàng ấy quỳ xuống, cung kính dập đầu trước Liễu Ngọc Như và thành khẩn bảo, “Đông gia, ta biết hiện giờ mình nói gì ngài cũng chẳng tin nhưng ta thật lòng không có ý hãm hại cửa tiệm. Nam nhân của ta bệnh nặng thiếu tiền nên ta hết cách rồi, đây là ta xin lỗi ngài. Nhưng ta không phải kẻ chả có nguyên tắc! Ta phụ tấm lòng ngài cũng như ơn bồi dưỡng,” mắt Tống Hương đỏ hoe, “nhưng trước lúc rời đi ta hy vọng có thể tận lực giúp ngài. Ngài đừng giữ lại Mai di, bản tính bà ấy tham lam lại chẳng hề có tài năng...”

“Người nói gì đó!” Vương Mai đứng phắt dậy, phẫn nộ quát, “Ta là sư phụ của người!”

“Bà chưa từng dạy ta bất kỳ thứ gì.” Tống Hương cúi gằm đầu, nàng ấy tựa như chả còn đoái hoài gì nên lời nói vừa nhanh vừa bình tĩnh, “Hồi xưa bà ngày ngày đề phòng ta, là ta tự mình mày mò học hỏi. Sau đó ta đạt được thành tích thì bà liền tự nhận mình là sư phụ của ta. Bà đưa ta vào Cổ gia là có ơn với ta nên ta vẫn luôn nhường nhịn bà. Nhưng hôm nay ta phải

đi thì không thể để bà ở dưới trướng đông gia mà làm điều xằng bậy. Đông gia, trong tiệm không chỉ có ta bị Mai di thu mua, ta có thể liệt kê một phần danh sách, ta...”

“Con đi nói bậy!”

Vương Mai thấy Tống Hương càng lúc càng nói nhiều hơn, bà ta chưa từng nghĩ sẽ có ngày Tống Hương lấn lời đến thế. Bà ta nhào tới muốn Tống Hương câm miệng, nàng ấy và bà ta vật lộn đánh nhau trên mặt đất. Liễu Ngọc Như nghe Vương Mai phẫn nộ nói, “Ta để người nói, để người muốn làm gì thì làm, thế mà người định hất cẳng ta? Không tự biết thân biết phận!”

“Bà...ăn trộm đồ...”

Tống Hương trở mặt với Vương Mai, nàng ấy gian nan tố cáo từng tội lỗi của bà ta, “Bà bắt nạt người khác...”

“Bà làm hàng giả...”

“Bà trộm nguyên liệu đem ra ngoài bán...”

“Bà mua nguyên liệu giá rẻ...từ chỗ thân thích...”

...

Tống Hương quyết liệt tố giác mọi chuyện. Mặt mũi Vương Mai vặn vẹo, bà ta không ngừng mắng chửi, hai người lao vào đánh nhau. Liễu Ngọc Như dõi theo đến hồi thấy cả hai gần như nói xong hết mới sai người tách bọn họ ra. Liễu Ngọc Như nhìn hai người đầu bù tóc rối thì hờ hững bảo, “Được rồi, đừng đánh nữa, các người ai cũng nói mình có lý. Thế này đi,” ánh mắt Liễu Ngọc Như quét một vòng xung quanh, “ta sẽ lần lượt tra hỏi. Cừu Tư,” Liễu Ngọc Như nhìn về Cố Cừu Tư, hắt nhanh chóng ngồi xuống chờ Liễu Ngọc Như ra lệnh.

Liễu Ngọc Như giơ tay chỉ hai người bị bắt giữ, thờ ơ giao phó, “Chàng thẩm vấn bọn họ.”

Cố Cửu Tư nhanh nhẩu đồng ý rồi cùng Thẩm Minh dẫn người sang phòng cách vách.

Sau đấy Liễu Ngọc Như giữ lại Tống Hương và để Vương Mai ra ngoài. Tống Hương ngồi trước mặt nàng, trông bình tĩnh dị thường. Liễu Ngọc Như gõ gõ bàn, rất lâu sau, nàng đột nhiên cất tiếng, “Thật ra ta đã biết mọi chuyện.”

Tống Hương kinh ngạc, nàng ấy ngược mắt nhìn thì thấy Liễu Ngọc Như lãnh đạm nói, “Có điều ta thật không hiểu. Ta biết rõ tính tình của Hương tử và vẫn luôn đánh giá cao tử. Nếu nam nhân của tử bệnh thì nên sớm tâm sự để chúng ta cùng nghĩ cách. Tử làm trong Cố gia suốt bao nhiêu năm, còn là đại công thần của Hoa Dung, tử không thể khách khí như vậy.”

“Đông gia...” Tống Hương nghe những lời này mà hối hận không thôi.

Liễu Ngọc Như mỉm cười dịu dàng, “Cũng do ta không chu đáo chiếu cố nên mới mù mờ về tình cảnh từng người, thân làm đông gia mà chẳng chuẩn bị tốt đường đi nước bước cho mọi người là sai lầm của ta. Về sau ta sẽ cố gắng sửa đổi, hy vọng tử,” lời Liễu Ngọc Như nói đầy ý tứ sâu xa, “cũng giống ta.”

Nói vậy tức nghĩa muốn nàng ấy cũng biết sai thì sửa. Tống Hương nghe hiểu ý Liễu Ngọc Như liền vội vàng quỳ xuống biểu lộ mong muốn thành tâm cống hiến sức lực. Liễu Ngọc Như đỡ nàng ấy dậy, cười nói, “Nếu thật lòng muốn tốt cho ta thì hãy nói hết những gì tử biết.”

Bạn đang

Không chỉ để ngăn chặn hàng giả mà còn vì chặt đứt hoàn toàn đường lui của Tống Hương. Người tốt đến đâu cũng chả thể áp dụng cách chọn đá thử

vàng[1].

Ai cũng sở hữu tính cách riêng biệt, dưới những hoàn cảnh khác nhau thì chúng sẽ chiêm ngòi cho những tình huống khác nhau.

Nàng cho Tống Hương tiền lương cao thì dĩ nhiên cũng muốn được quyền giám sát tương xứng, để nàng ấy không thể tùy tiện bị cám dỗ.

Nhưng Tống Hương chẳng suy nghĩ nhiều, nàng ấy vội vàng đứng dậy và kể hết ngọn nguồn mọi chuyện mình biết.

Lúc Tống Hương nói xong, Cố Cửu Tư cũng hoàn tất thẩm vấn. Hắn ghi chép lại tất cả khẩu cung, Liễu Ngọc Như một lần nữa gọi mọi người trở về đại sảnh.

Vương Mai này giờ đứng ở cửa, bà ta hơi bất an. Bà ta đứng bên ngoài phỏng đoán ở trong đang diễn ra cái gì, một suy nghĩ thật đáng sợ bất chợt xuất hiện trong đầu bà ta.

Giả sử Liễu Ngọc Như gài bẫy bọn họ thì sao?

Giả sử Liễu Ngọc Như muốn chiêm ngòi ly gián để thông qua sự bất hòa giữa hai người mà moi ra tin tức thì sao?

Tưởng tượng đến đây, Vương Mai chảy mồ hôi lạnh ròng ròng; bà ta nỗ lực trấn an bản thân chuyện này là bất khả thi. Song khi bà ta tiến vào đại sảnh và thấy Tống Hương yên ổn ngồi bên cạnh Liễu Ngọc Như thì tim bà ta chìm xuống đáy.

Quả nhiên là cái bẫy của Liễu Ngọc Như.

Trong lúc bà ta suy nghĩ, Liễu Ngọc Như thấy bà ta đứng đực ở cửa liền nâng chén trà lên và nhẹ nhàng nói, “Mai di, đến đây ngồi nào.”

Vương Mai thấp thỏm ngồi xuống vị trí mà Liễu Ngọc Như chỉ định. Liễu Ngọc Như uống trà rồi vút trước mặt Vương Mai một xấp khẩu cung, nàng bình thản bảo, “Mai di giải thích chút đi.”

Vương Mai không trả lời. Bà ta nhìn mấy dòng chữ thú tội mà hoàn toàn chả dám tưởng tượng những người đó đã trải qua cái gì. Bà ta trầm mặc, mọi người hiện diện ở đây đều trầm mặc. Sau một hồi, bà ta đột ngột cười châm chọc, “Thật ra ngài biết hết rồi thì còn hỏi ta làm gì?”

“Hỏi người một câu,” Liễu Ngọc Như uống ngụm trà, nàng đang định nói câu tiếp theo thì Cố Cửu Tư xen vào, “chỉ là phép lịch sự.”

Mọi người ngoảnh lại nhìn, Cố Cửu Tư lập tức cúi đầu, “Mọi người cứ trò chuyện, ta nhờ mồm.”

“Cố đại nhân nói không sai,” ánh mắt Liễu Ngọc Như một lần nữa dừng trên người Vương Mai, nàng thản nhiên nói, “đấy chỉ là phép lịch sự thôi.”

Chú thích

[1] Chọn đá thử vàng ý chỉ thử thách để biết ai tốt và trung thành. Điều này có nghĩa là còn cho đối phương cơ hội để chứng tỏ, nhưng ở đây Liễu Ngọc Như muốn triệt để loại bỏ mọi con đường Tống Hương có thể đi, để nàng ấy chỉ biết lựa chọn mình.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 76: Lão Tặc Lương Vương Đến Rồi Đây À

Vương Mai không nói gì, sau một hồi bà ta thở dài, “Nếu đông gia muốn phạt ta thì cứ nói sớm là được, ta đâu phải kẻ thích chối tội. Lừa gạt vòng vo thế này thật là người khác khó hiểu.”

“Ta và Tống Hương đã hợp sức làm chuyện này.” Vương Mai ngược nhìn Liễu Ngọc Như, ánh mắt có đôi phần áy náy, “Chúng ta vượt ngàn dặm xa xôi theo chân Cố gia tới U Châu nhưng chẳng hề được chút lợi lộc nào. Nhà Hương tử nhi khó khăn, già trẻ lớn bé nhà ta cũng trông cậy vào ta. Đông gia, chuyện này sẽ không có lần sau, ngài hãy nể tình ta ở Cố gia mấy chục năm mà cho ta chút thể diện đi.”

“Ta biết rõ chân tướng mọi chuyện.” Liễu Ngọc Như bình tĩnh nói, “Ta vốn cho rằng người chẳng qua chỉ bán hàng giả nhưng sau lại phát hiện người không chỉ tuồn ra ngoài công thức của cửa hàng mà còn lấy trộm tiền bạc, dựa vào thanh danh tiệm chúng ta để lừa bịp ngoài kia.”

“Đông gia,” Vương Mai nghe vậy bèn gấp rút quỳ xuống, “Hương tử nhi muốn trả thù ta nên nói bậy! Có chứng cứ không?” Bà ta hấp tấp chất vấn, “Không có chứng cứ thì sao là thật được?”

“Sao người nghĩ là Hương tử tố cáo?” Liễu Ngọc Như mở miệng châm biếm. Nàng vẫy vẫy tay, Cố Cửu Tư vội vàng giao nộp khẩu cung ban này hẳn thẩm tra được. Thấy Cố Cửu Tư biết điều như thế, Liễu Ngọc Như nhin không được mà ngẩng đầu nhìn hẳn. Môi nàng mấp máy muốn cười nhưng nàng nhin xuống, nàng ném xấp khẩu cung về phía bà ta rồi lãnh đạm nói, “Tự xem đi.”

Vương Mai không cần đọc.

Kẻ bị bắt là tình nhân của bà ta, Vương Mai nắm rõ hẳn biết được bao nhiêu. Vương Mai im lặng, Liễu Ngọc Như thở dài, “Mai di, ta thật không hiểu, người ở Cổ gia nhiều năm như thế mà sao có thể làm vậy?”

“Tại sao ta làm vậy?” Vương Mai bật cười, bà ta đột ngột cất cao giọng, phần nộ quát, “Người hãy tự hỏi mình xem tại sao ta làm vậy?!”

Liễu Ngọc Như ngẩn người, mọi người ở đây đều sửng sốt. Vương Mai nhìn Liễu Ngọc Như, lời nói dồn dập, “Người cũng biết ta làm ở Cổ gia lâu năm, hơn mười tuổi ta đã đi theo đại phu nhân. Đại phu nhân muốn ta tới U Châu, ta không nói hai lời liền nghe theo. Các người giải tán chúng ta, nói muốn phân phát toàn bộ hạ nhân thì chúng ta đi. Các người cầu chúng ta trở về, ta và Hương tử nhi cũng quay lại, nhưng kết quả thì sao?!”

Vương Mai giơ ngón tay chỉ vào Vân Vân, “Người lại để một con nhãi quản lý chúng ta?!”

“Người có ý gì?” Vân Vân bị chỉ trỏ thì nổi giận.

Vương Mai nhìn về phía Vân Vân, giễu cợt nói, “Ngày thường mọi người chả ai dám nói, vậy hôm nay để ta nói. Dù sao ta cũng nhìn ra được người muốn giết gà dọa khỉ, muốn giao ta cho quan phủ đúng không? Giao thì giao, cùng lắm bị chặt tay từ nay khỏi hành nghề. Nhưng Liễu Ngọc Như à, ta nói cho người hay, coi như hôm nay người giết chết ta thì người cho rằng Hoa Dung sẽ tiếp tục phát đạt? Tính tình của tiểu cô nương này ấy à? Bắt nạt kẻ yếu, lừa trên gạt dưới, cái gì cũng chả hiểu mà thích mù quáng chỉ huy. Lần trước người nhận hai đơn hàng song thực chất chỉ đơn hàng đầu tiên mà chúng ta đã làm không nổi. Thế mà ả còn bảo người chúng ta có thể nhận đơn hàng thứ hai, vì vậy các người lại đặt làm ba trăm hộp son phấn. Rốt cuộc khi đến kỳ hạn, ả đổ mọi chuyện lên đầu chúng ta

rồi tìm người tới phạt cho người xem và trách chúng ta lười biếng. Trên thực tế, gần một tháng qua chúng ta chỉ ngủ hai canh giờ mỗi ngày!”

“Nói hươu nói vượn!” Vân Vân phẫn nộ đập bàn. Mặt nàng ấy đỏ lên, hơi thở đứt quãng, nàng ấy nỗ lực khống chế cảm xúc, “Tiểu thư, không phải đâu, ta không làm những việc đó!”

Lời tố cáo của Vương Mai khiến Liễu Ngọc Như bối rối. Nàng im lặng nghe Vương Mai buộc tội Vân Vân, còn Vân Vân đứng cạnh nàng với hai hàng nước mắt lã chã rơi. Liễu Ngọc Như nghe Vương Mai tố khổ một hồi rồi đưa mắt nhìn Tống Hương, nàng hỏi, “Hương tỷ, Mai di nói thật à?”

“Hương tỷ!” Vân Vân nghe nàng nói bèn nhanh chân quỳ trước mặt Tống Hương và cầm tay nàng ấy, “Tỷ thay ta nói một câu, hãy nói sự thật đi mà! Ta không làm mấy việc đó, ta chỉ muốn tốt cho mọi người.”

Tống Hương bị Vân Vân lôi kéo mãi mới thở dài, “Mọi người đều có nỗi khổ riêng.”

Tống Hương khó xử đáp, “Vân Vân không hiểu trình tự công việc, chỉ nghĩ sao làm vậy, chưa thấy được những khó khăn phát sinh. Nàng ấy một lòng hướng về ngài, thường ngày cũng chẳng ngủ nghỉ được bao nhiêu mà luôn bận rộn ở cửa hàng. Vì vậy dù phương pháp không đúng nhưng lâu dài sẽ có kinh nghiệm để đền bù. Song chúng ta chẳng còn trẻ như nàng ấy, cứ làm liên tục không nghỉ ngơi thì dĩ nhiên sẽ bức xúc.”

Vân Vân nghe đến đây thì ngớ ngàng, Tống Hương thoáng ngẩng đầu nhìn Vương Mai rồi lại cúi đầu, “Tuy không đến mức như Mai di nói nhưng chuyện này là thật. Vân Vân chỉ không có ý xấu thôi...”

“Ta hiểu rồi.” Liễu Ngọc Như thở dài mệt mỏi.

Nàng vốn tưởng giải quyết Tống Hương và Vương Mai thì sẽ giải quyết được vấn đề của Hoa Dung. Nhưng hôm nay nàng mới phát hiện đây là một

cuộn chỉ, giặt một cái sẽ làm vô số sự việc bại lộ.

Mà những việc này thực chất vạch trần sự bất lực lẫn dốt nát của nàng.

Nàng bỗng thấy may mắn tất cả chuyện này sớm phát sinh.

Con đường nàng đi quá thuận lợi, nếu những vết thương được chôn giấu này mãi về sau mới bị phát hiện thì chúng sẽ thành vết thương trí mạng.

Liễu Ngọc Như đứng dậy khoát tay, “Cứ dẫn Mai đi đi trước đã.”

Lời này làm Vương Mai dờ dẩn. Nam nhân này giờ chỉ im lặng quỳ bên cạnh đột nhiên vùng thoát khỏi dây thừng. Gã xô đẩy Thẩm Minh rồi phóng ra bên ngoài và hét lớn, “Chạy mau!”

Vương Mai bừng tỉnh, bà ta không thể bị giải đến quan phủ. Lấy trộm tiền tài vật chất của chủ nhân, mang công thức bí truyền ra ngoài, việc nào cũng đủ để quan phủ chặt tay bà ta.

Vương Mai chạy theo nam nhân kia, Vân Vân nhanh chân nhào lên tóm lấy bà ta. Vương Mai ra sức giãy giụa, dùng một chân đá văng Vân Vân, khung cảnh trở nên hỗn loạn trong nháy mắt. Nam nhân kia đẩy cổng chính rồi lao ra, Cố Cửu Tư vội vàng đứng dậy đuổi theo. Vương di đánh lộn với toàn bộ nữ nhân trong phòng, bà ta vừa khỏe vừa hung hăng, làm cả căn phòng gà bay chó sủa.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc, Cố Cửu Tư và Thẩm Minh đã bắt được người trở về. Ân Hồng, Vân Vân, Tống Hương cùng mọi người đang chờ Vương di xuống, Thẩm Minh đi vào thấy vậy kêu “chật” rồi tiến đến đẩy ra những người đang chờ Vương di. Trước lúc Vương di kịp phản kháng thì hắn đã bắt gọn tay bà ta và dùng dây thừng trói lại. Sau đấy hắn đưa mắt nhìn Ân Hồng đang đứng cạnh mình, “Thấy chưa, làm thế này trói mới nhanh.”

Ấn Hồng trông hơi tức giận, phòng mang trợn má chả thềm đáp lại. Chuyện này âm ỉ đến mức Liễu Ngọc Như đau đầu, nàng đỡ trán nói, “Được rồi, được rồi, dẫn về Hoa Dung đi.”

Liễu Ngọc Như đứng dậy dặn dò Ấn Hồng vài câu rồi đi ra ngoài.

Cố Cửu Tư dặn dò Thẩm Minh xong vội vàng đi theo Liễu Ngọc Như.

Hai người sánh bước trên hành lang dài, thời tiết hôm nay khá tốt; trăng sáng trên trời cao nhưng vẫn hơi lạnh. Cố Cửu Tư thấy nàng im lặng cúi đầu bèn vươn tay rồi dùng ngón út móc lấy đầu ngón tay của nàng. Liễu Ngọc Như ngược nhìn hắn, ánh mắt nàng đầy vẻ khó hiểu, Cố Cửu Tư cười nói, “Có chuyện không vui thì hãy tâm sự với ta.”

Liễu Ngọc Như miễn cưỡng cười, nàng thở dài và chậm rãi bảo, “Ta cũng không khổ sở.”

Nàng quay đầu nhìn hành lang dài trước mặt, “Ta chỉ cảm thấy la hét ồn ào đòi bắt hung thủ nhưng đến lúc bắt được lại phát hiện bản thân chính là hung thủ.”

Cố Cửu Tư ngẩn người, Liễu Ngọc Như ngoảnh đầu nhìn hắn, “Ta làm quá dở, đúng không?”

Cố Cửu Tư không trả lời. Tay Liễu Ngọc Như ôm lò sưởi, đôi mắt nàng nhuốm đầy sự mờ mịt, “Thật ra ta có thể hiểu được Mai di. Vừa nãy ta suy nghĩ nếu mình ở vị trí của bà ta, cũng làm mười mấy năm tại Cố gia, để rồi bị một tiểu nha đầu thiếu hiểu biết đè đầu cưỡi cổ; chẳng ai có thể chấp nhận chuyện này cả. Nhưng sao lúc ấy ta lại không nghĩ tới?”

Liễu Ngọc Như cười cay đắng, “Hiện tại ta có thể suy nghĩ cẩn thận nhưng vì sao lúc ấy lại chả nghĩ ra? Tại sao ta không nghĩ tới chuyện hỏi thăm cuộc sống của mọi người, không nghĩ tới họ sẽ ấm ức. Từ ngày ta áp

đặt thân phận ‘tiểu nhị’ lên người bọn họ chứ chẳng phải những con người chân chính thì ta đã được định sẽ thất bại, nhưng ta...”

“Vậy thì sao chứ?” Cố Cửu Tư giơ tay ôm lấy vai nàng, vui vẻ nói, “Ngọc Như, đừng nghĩ nhiều như thế, làm người không thể quá tự phụ.”

“Tự phụ?”

“Cảm thấy bản thân có thể làm tốt mọi việc thì chẳng phải là tự phụ à? Có thể làm hoàn hảo mọi thứ là thánh nhân nhưng chúng ta là người phàm; người phàm sẽ mắc sai lầm, song mắc sai lầm thì sao nào? Có cái gì không thể tha thứ? Sai cũng đã sai rồi, chấp nhận bài học này và tiếp tục hướng về phía trước là được.”

Cố Cửu Tư dừng bước, hắn nâng tay bóp mặt Liễu Ngọc Như. Mặt Liễu Ngọc Như bị hắn bóp thành thừ miệng nàng chu ra, nàng còn mở to đôi mắt đầy ngơ ngác nữa. Cố Cửu Tư nhìn mà chẳng nín cười được, “Mọi người đều lần đầu tiên đặt chân đến thế giới này, chẳng ai có kinh nghiệm cả. Đi đứng lão đảo cũng không sai, ai có quyền chê cười người khác chứ. Hơn nữa, ta vẫn ở đây.”

Liễu Ngọc Như nghe hắn nói vậy bèn chậm chạp mỉm cười. Nàng giơ tay lên để đẩy tay Cố Cửu Tư ra, mím môi bảo, “Nói thì cứ nói, bóp mặt ta làm gì?”

Nàng vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến một giọng nam khẩn cấp, “Cố đại nhân có ở đây không?!”

Liễu Ngọc Như lẩn Cố Cửu Tư ngấn người, bọn họ đồng thời quay đầu lại thì thấy Diệp Thế An cùng một người hầu bước ra từ khúc quanh.

Trên thân Diệp Thế An dính máu, sắc mặt tái nhợt. Cố Cửu Tư đứng đực ra một lát rồi vội nói, “Sao Diệp huynh lại ở đây? Người nghỉ ngơi thêm mấy ngày...”

“Không kịp nữa rồi.” Diệp Thế An dùng một tay ấn miệng vết thương, hăn gấp gáp bảo, “Trên đường đến đây ta bắt gặp quân đội của Lương Vương, ta đoán bọn chúng đang chạy tới Vọng Đô. Ta đi suốt đêm để tới thông báo cho người.”

“Quân đội Lương Vương không ở tiền tuyến mà đến Vọng Đô làm gì?”

Liễu Ngọc Như nôn nóng hỏi nhưng nàng vừa lên tiếng thì mọi người ở đây đều hiểu.

Vọng Đô là châu phủ của U Châu. Hiện giờ Phạm Hiên lãnh đạo đại quân ở tiền tuyến giằng co với phe Lương Vương. Lúc trước hăn thắc mắc tại sao quân đội Lương Vương nhanh chóng bị đánh bại ở Linh Giang Quan, hăn nghĩ chắc có bấy nhưng ai ngờ bấy nằm ở đây!

Lương Vương dẫn đầu lực lượng hùng hậu trực tiếp đánh chiếm U Châu. Đến lúc đó dù Phạm Hiên tiến vào Đông Đô thì Lương Vương cũng có thể chiếm cứ U Châu để tiếp tục cầm cự trước Phạm Hiên.

“Cứ cho là Lương Vương muốn chiếm U Châu để giằng co với Phạm đại nhân, nhưng như vậy thì có lợi gì chứ? Tại sao không kiên quyết bảo vệ Đông Đô để giằng co với Phạm đại nhân?”

Liễu Ngọc Như nghĩ mãi vẫn chẳng hiểu, Cố Cửu Tư vẫy vẫy tay rồi cấp bách nói, “Chuyện này để sau hẵng nói.”

Hăn đi ra ngoài, vừa sai người mang ngựa tới vừa dò hỏi Diệp Thế An, “Người gặp bọn chúng ở đâu? Có bao nhiêu người?”

“Lúc chúng ta vào U Châu, bọn chúng đã dẫn binh đến rồi; ta nghe bảo Lương Vương mang theo mười vạn đại quân. Ta tránh đi đường cái mà dùng đường vòng quanh thành, ta đoán bọn chúng...”

Hắn chưa nói hết, Cổ Cửu Tư đã giơ tay ngăn lại. Động tác này của hắn khiến mọi người yên lặng mà cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển. Cổ Cửu Tư hạ thấp giọng, “Sợ là đã tới nơi.”

“Giờ phải làm sao?” Diệp Thế An sốt ruột hỏi.

Lương Vương dốc toàn bộ lực lượng, ông ta đã giẫm đạp trên các thành trì phía trước để tới đây. Nếu thành Vọng Đô bị đánh bại, Phạm Hiên nhất định phải cho binh lính đến tiếp viện nếu không muốn từ bỏ U Châu.

Tất cả mọi người nhìn Diệp Thế An, Mộc Nam đứng cạnh nhin chẳng được mà mở miệng, “Công tử, hay bỏ thành đi?”

“Không được.”

Ba người ở đây đồng thời thốt nên. Lúc này mà bỏ thành chính là từ bỏ bá tánh trong thành. Hơn nữa trong mắt Phạm Hiên, đây tuyệt đối là tội lớn không thể tha thứ; bỏ thành trong thời gian chiến tranh là tội chém đầu.

Cổ Cửu Tư trầm lặng giây lát, trong lòng đã đưa ra quyết định. Hắn nhanh tay lấy lệnh bài trên hông đưa cho Diệp Thế An, “Ta đi giữ chân bọn chúng, người mau tìm Thẩm Minh để bắt đầu bố trí canh phòng. Ngọc Như tìm bồ câu đưa tin rồi thả hết chúng ra, nhớ thả từ cổng tây và đừng để ai thấy.”

Dặn dò xong, Cổ Cửu Tư dẫn theo Mộc Nam bước nhanh ra ngoài. Hắn xoay người lên ngựa rồi nói với Mộc Nam, “Tập hợp một ngàn binh mã đi theo ta!”

Liễu Ngọc Như nghe hắn muốn tập hợp một ngàn binh mã thì nàng muốn hỏi hắn định dùng cách gì để giữ chân. Nhưng nàng chẳng dám hỏi nhiều tại thời điểm thế này. Nàng thu xếp người dẫn Diệp Thế An đi tìm Thẩm Minh xong liền vội vã tới chỗ nuôi bồ câu đưa tin. Nàng đi cùng toàn

bộ nữ quyền, bọn họ hợp sức viết tin Vọng Đô bị bao vây rồi cột giấy vào các con bồ câu và thả chúng ra ngoài.

Liễu Ngọc Như sắp xếp xong xuôi chuyện bồ câu đưa tin liền cấp tốc chạy về phía cổng thành. Trước khi đi Cố Cửu Tư nói hăn muốn ngăn cản Lương Vương nhưng hăn làm được gì với một ngàn binh mã đây. Nàng cảm thấy cực kỳ bất an, nàng phải tận mắt xác nhận hăn không sao hết.

Bây giờ phần lớn người trong thành đã biết tin chiến sự, mọi nhà đều dắt díu nhau hướng về bên ngoài thành. Lúc này chỉ cổng tây còn mở nên bá tánh lũ lượt tiến đến đó. Cố Cửu Tư nghênh chiến ở cổng đông, Liễu Ngọc Như chạy như điên ngược dòng người. Khi nàng tới được cổng thành thì thấy cổng đã đóng, mọi người có mặt đang vác binh khí phòng thủ tới.

Liễu Ngọc Như thấy Thẩm Minh và Hoàng Long đang điểm danh binh lính dưới cổng thành, nàng cuống quýt túm lấy Thẩm Minh, “Đại nhân đâu?”

“Phu nhân?” Hoàng Long nhìn qua rồi vội khuyên, “Sao phu nhân ở đây? Chỗ này nguy hiểm lắm.”

“Đại nhân đang ở đâu?” Liễu Ngọc Như thở hổn hển, cơn giận dữ dần phát tác, “Vừa nãy hăn[1] bảo muốn đi giữ chân Lương Vương, ta đến xem hăn làm cách nào ngăn được bọn chúng.”

Liễu Ngọc Như bình tĩnh lại, nàng giơ tay lau mồ hôi và hỏi lần nữa, “Đại nhân đâu?”

Sắc mặt Thẩm Minh lẫn Hoàng Long đều khó coi, hai người lặng thinh liếc nhìn nhau. Trực giác mách bảo Liễu Ngọc Như rằng tình hình có vấn đề, đúng lúc ấy, Diệp Thế An vội vã từ trên cổng thành chạy xuống. Hăn giữ chặt Thẩm Minh mà nói, “Thẩm công tử hãy đi lên kia với ta, bọn họ không nghe ta!”

Nói xong câu đó hần mới thấy Liễu Ngọc Như. Hần còn đang ngỡ người đã nghe Thẩm Minh nói, “Người cầm lệnh bài của Cửu gia mà bọn họ còn chẳng nghe thì sao có thể nghe ta?”

Thẩm Minh giơ tay chỉ Hoàng Long, “Thà người dẫn theo vị đại ca này còn hơn, ta chỉ là thị vệ.”

Hoàng Long vừa nghe vậy bèn hấp tấp xua tay, “Ta chỉ đứng đầu nha dịch, bảo ta quản lý nha dịch còn được chứ sao ta quản nổi những người khác trong thành.”

Lời này của Hoàng Long khiến ba người trầm mặc, Diệp Thế An cau mày như đang nghĩ biện pháp. Liễu Ngọc Như nhìn thoáng qua ba người rồi hỏi ngay, “Hiện giờ đại nhân không ở trong thành?”

Diệp Thế An quả quyết gật đầu, “Hần đang bày trận bên ngoài để nghênh chiến, giao phó cho ta lãnh đạo những người khác chuẩn bị chiến đấu.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như ngừng thở, nàng vội vàng chất vấn, “Hần có bao nhiêu người ở bên ngoài?!”

“Một...một ngàn...”

Thẩm Minh còn thẹn khi phải mở miệng trả lời, thấy mặt Liễu Ngọc Như trắng bệch thì hần vội bảo, “Chúng ta đã khuyên can nhưng hần nói mình có tính toán riêng, khi nào tình hình xấu đi sẽ để chúng ta mở cổng thành.”

“Ngọc Như, nếu hần dám dẫn người ra ngoài tức nghĩa hần đã có kế hoạch.” Diệp Thế An lập tức nói, “Việc cấp bách hiện tại là phải tận dụng thời gian hần kéo dài được để chuẩn bị chiến đấu. Bây giờ phải kiểm kê quân đội lẫn lương thực trong thành, cả điều động nhân lực nữa, bá tánh cũng cần được trấn an, phải thu xếp ổn thỏa mọi việc. Ta mới đến nên

chẳng ai phục, hiện giờ trong thành có lão nhân nào mà mọi người đều tin tưởng không để ta đi gặp?”

“Những lão nhân đức cao vọng trọng đều ở trên cổng thành,” Hoàng Long hất cằm, khinh thường nói, “là mấy kẻ vừa rồi nói chuyện với người đấy.”

Diệp Thế An nghe vậy thì hai hàng lông mày càng nhíu chặt, trông hẳn thật bất lực. Liễu Ngọc Như siết chặt tay, nàng lo lắng cho an nguy của Cố Cửu Tư nhưng nàng biết Diệp Thế An nói đúng. Nàng hít sâu một hơi rồi bảo, “Đi nào, ta đi cùng huynh lên cổng thành.”

Diệp Thế An hơi kinh ngạc, “Muội ư?”

“Dẫn ta đi lên, để ta thử một lần.”

Vẻ mặt Liễu Ngọc Như kiên định, Thẩm Minh nhanh nhẩu xen vào, “Để nàng ấy thử đi, nàng ấy đánh đá vậy khéo lại thành công.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như liếc xéo Thẩm Minh một cách dữ tợn, hẳn mau chóng che miệng làm bộ sẽ chẳng nhiều lời nữa. Diệp Thế An ngẫm nghĩ rồi gật đầu, “Được, muội đi cùng ta.”

Diệp Thế An xoay người, Hoàng Long và Thẩm Minh cũng đi, bốn người cùng nhau lên trên cổng thành.

Toàn bộ quan viên quan trọng hiện có mặt ở Vọng Đô đều tụ tập tại hội trường trên cổng thành. Diệp Thế An dẫn đầu, Hoàng Long và Thẩm Minh che chở Liễu Ngọc Như, nhóm người nhanh chân tiến về phía hội trường.

Lúc ở trên cổng thành, nàng nhịn không được mà thoáng dừng bước. Nàng thấy khói bụi mịt mờ đằng xa như có đại quân đang phi nước đại, chỉ cần đứng yên là có thể cảm nhận mặt đất chấn động rõ ràng. Phía dưới

cổng thành chính là một ngàn kỵ binh do Cố Cửu Tư dẫn đầu. Các binh lính hình như chưa từng thực chiến nên hơi sợ hãi, những con ngựa vì mặt đất rung chuyển mà nôn nóng bất an. Cố Cửu Tư mặc áo giáp màu bạc, tay cầm trường thương, chỉ cho nàng thấy một bóng hình mơ hồ.

Nàng mím môi, siết chặt tay, nàng chợt nảy sinh xúc động muốn nhào tới đập đầu hẳn.

Sao hẳn có thể hành sự chẳng đáng tin cậy đến mức độ này? Dám mang một ngàn người đi nghênh chiến, hẳn tính dùng cách gì giữ chân bọn chúng? Cho đối phương dùng ngựa giẫm đạp giải sầu để bọn chúng mê muội đến mất cả ý chí vào thành chắc?!

Hoang đường, quả thật hoang đường tột độ!

Nội tâm nàng giằng xé nhưng vẫn cứ theo thói quen mà tin tưởng hẳn. Nàng không thể giúp Cố Cửu Tư nhưng nàng sẽ hỗ trợ những gì hẳn đã giao phó. Nếu Cố Cửu Tư muốn Diệp Thế An quản lý vậy nàng sẽ trợ giúp Diệp Thế An quản lý.

Nàng đến cửa hội trường liền hít sâu một hơi và thì thào với Diệp Thế An, “Chờ một chút rồi huynh hãy vào. Huynh cứ coi như ta không tồn tại, nói những gì cần nói thôi.”

Liễu Ngọc Như quay đầu lại dặn dò Hoàng Long, “Tìm binh lính bao vây hội trường.”

Nói xong, nàng hơi giơ cằm lên rồi bảo Diệp Thế An, “Vào thôi.”

Diệp Thế An nhìn thoáng qua Liễu Ngọc Như. Hẳn không ngờ dưới hoàn cảnh thế này mà Liễu Ngọc Như vẫn trấn định như trước, thậm chí còn mang theo vài phần thông dong của người quyền quý; so với một nam nhân như hẳn thì nàng bình tĩnh hơn nhiều.

Trong lòng Diệp Thế An cảm thấy được cố vũ như vừa tìm ra chỗ dựa, hãnh dẫn Liễu Ngọc Như đi vào. Người trong hội trường đang bàn luận, bọn họ thấy Diệp Thế An tiến vào thì ai cũng nhú mào.

Diệp Thế An tiến lên một bước, hãnh cung kính nói với một vị nam tử trung niên, “Dương Chủ bộ, tại hạ tới đây không phải để cướp đoạt quyền lợi hay mưu tính chức vị. Tình thế khẩn cấp, nhất thiết phải có người đứng ra dẫn dắt mọi người. Bây giờ ta muốn biết số lượng binh khí trong thành mới có thể phân phát chính xác cho từng binh lính, mỗi cổng thành cần bao nhiêu...”

“Diệp công tử,” Dương Chủ bộ cười rộ, “không phải tại hạ không nghe lệnh Cố đại nhân. Diệp công tử và chúng ta chưa từng hợp tác, Diệp công tử còn chẳng rành rẽ nhiều thứ ở đây. Hiện tại là thời điểm nước sôi lửa bỏng, nếu để Diệp công tử nhúng tay thì sợ sẽ làm chậm trễ chiến sự.”

“Vậy hiện giờ các người mất đoàn kết nội bộ thì không làm chậm trễ chiến sự?” Thẩm Minh đứng một bên mở miệng châm biếm.

Mặt Dương Chủ bộ lạnh tanh, ông ta liếc nhìn Thẩm Minh và lãnh đạm nói, “Thẩm công tử không cần ra mặt châm chọc tại hạ vì Diệp công tử, tại hạ chỉ nói sự thật thôi. Diệp công tử trẻ tuổi, chúng ta cân nhắc dựa trên tổng thể chứ chẳng phải cố tình gây khó dễ.”

“Đó là vì Dương Chủ bộ không biết lai lịch Diệp công tử thôi.”

Liễu Ngọc Như đột ngột lên tiếng, mọi người đều dồn ánh mắt về phía nàng. Dương Chủ bộ ngẩn người rồi vội vàng đứng lên, “Phu nhân.”

Nhờ chuyện quốc trái mà ngày thường Liễu Ngọc Như hay tiếp xúc với vị chủ bộ này nên cũng biết tính tình ông ta, nàng vừa nhấp ngụm trà vừa cười, “Các vị, lang quân nhà ta không phải vô duyên vô cớ giao mọi việc cho Diệp công tử xử lý. Các vị ở U Châu nên chắc không biết thanh danh tại Dương Châu của Diệp công tử. Diệp công tử ba tuổi biết đọc, năm tuổi

biết viết, bảy tuổi đã thảo luận việc nước và chiến sự với người nhà. Phụ thân huynh ấy cùng Phạm đại nhân là bạn tâm giao, thúc phụ còn từng làm tướng quân ở biên cảnh Tây Nam. Mọi người cũng biết trận chiến nổi tiếng nhất ở Tây Nam mười năm trước chứ, trận mà ba ngàn quân đối đầu tám vạn người ấy?”

“Có nghe qua,” Dương Chủ bộ cau mày, “nhưng liên quan gì đến chuyện hôm nay?”

“Trận chiến ấy chính là tác phẩm của Diệp công tử.” Liễu Ngọc Như giơ tay, trên mặt đầy vẻ sùng kính. Diệp Thế An ngó người, môi hằn mấp máy muốn cãi lại nhưng chả dám mở miệng vào lúc này.

Liễu Ngọc Như đứng dậy nói với mọi người, “Diệp công tử thuở nhỏ bái danh sĩ làm thầy, chăm học binh pháp, mười ba tuổi đã cùng thúc phụ chinh chiến Tây Nam. Giới quý tộc Dương Châu ai cũng biết tiếng vị tiểu tướng quân này, nhưng nhà huynh ấy luôn trọng văn khinh võ nên mới muốn huynh ấy làm quan thông qua con đường khoa cử. Song huynh ấy sở hữu thiên phú phi thường trong lĩnh vực quân sự, chính miệng Chương đại sư Chương Hoài Lễ từng nhận xét huynh ấy là Bạch Khởi[2] chuyển thế, kỳ lân chi tài[3].”

“Chương...Chương Hoài Lễ đại sư nói vậy thật à?”

Có người kinh ngạc hét lên, Liễu Ngọc Như trịnh trọng gật đầu. Diệp Thế An tiếp tục ngậm chặt miệng nhưng tâm hắc đã hóa tro tàn. Hắc chưa gặp ai nói dối trôi chảy mà mặt không đỏ tim chẳng đập như thế, thậm chí còn đầy sức thuyết phục. Mười ba tuổi mà hắc đã có thể dùng ba ngàn đối địch với tám vạn thì giờ phút này hắc còn đứng đây hoảng hốt làm gì?

Nhưng hắc không thể nói thật, chỉ đành lắng nghe Liễu Ngọc Như tiếp tục thổi phồng hắc thành một người tài năng xuất chúng, thành cao nhân vì huynh đệ như Cố Cửu Tư mới quyết định rời núi.

Liễu Ngọc Như thấy tăng bốc đủ rồi bèn chốt lại, “Thành thật mà nói thì hiện giờ chúng ta đang phải đối diện với sinh tử, mọi người nên phối hợp bất kể Cổ đại nhân giao trọng trách cho ai chẳng nữa. Hôm nay mọi người không phối hợp, nếu bảo vệ được thành thì chẳng sao, nhưng nếu nảy sinh rắc rối thì ai sẽ gánh trách nhiệm này?”

Liễu Ngọc Như lạnh lẽo liếc nhìn mọi người, kéo dài giọng, “Hiện tại khác với ngày thường, phạm tội trong thời gian chiến tranh là muốn bị chém đầu.”

Lời này rất cuộc làm mọi người nín bật. Liễu Ngọc Như nâng chén trà nhấp một ngụm, nàng đứng dậy rút ra kiếm từ trong tay Thẩm Minh.

Kiểm hơi nặng với nàng, nàng rút kiếm khỏi vỏ rồi từ tốn ngồi xuống cạnh chiếc bàn. Nàng chậm rãi nói, “Đã nói đến mức này mà mọi người còn không hiểu thì đừng trách ta quá thẳng thắn.”

Giọng Liễu Ngọc Như hơi run nhưng thanh âm lại lạnh lùng, “Đang trong thời chiến, mỗi giây các người trì hoãn đều phải đánh đổi bằng mạng người! Ai không quý trọng mạng người khác thì đừng trách người khác lấy mạng hẳn. Ta hỏi lại lần cuối,” Liễu Ngọc Như đột ngột dùng kiếm chém vào bàn, phần nộ nói, “Cổ đại nhân ra lệnh ủy nhiệm Diệp công tử giám thị mọi việc trong thành, rốt cuộc là kẻ nào cãi lại quân lệnh?!”

Lần này tất cả mọi người im lặng.

Liễu Ngọc Như đã giải quyết hết nỗi lo trong lòng bọn họ.

Lo lắng Diệp Thế An chả có kinh nghiệm lẫn năng lực, màn tán dương của Liễu Ngọc Như làm đầu óc bọn họ u mê. Từng cái tên danh sĩ rồi chiến dịch được liệt kê khiến họ thật khó nghĩ cho mạch lạc.

Sợ hãi Diệp Thế An đoạt công lao, nhưng công lao tồn tại song song với nguy cơ; bọn họ muốn cướp công lao thì liệu có thể gánh vác hậu quả khi

thua cuộc?

Không gánh vác nổi.

Chuyện này chả có lợi lộc mà nguy hiểm lại chồng chất.

Hơn nữa mọi người đã nhìn ra hôm nay nếu bọn họ dám nói dù chỉ một tiếng “không”, Liễu Ngọc Như thật sự sẽ giết người tại chỗ.

Trải qua khoảng thời gian trầm tư ngẫm nghĩ, Dương Chủ bộ cuối cùng cười bảo, “Phu nhân nhắc nhở chí lý.”

Ông ta vẫy vẫy tay với Diệp Thế An, “Diệp công tử, đến đây ngồi nào.”

Nghe được lời này, Liễu Ngọc Như lần Diệp Thế An nhẹ nhàng thở hắt ra.

Ngay lúc ấy, bên ngoài truyền đến tiếng trống trận dồn dập. Liễu Ngọc Như nhanh chân chạy theo nhóm người Diệp Thế An trên cổng thành. Hiện giờ đã có thể thấy bóng dáng đội quân của Lương Vương, bọn chúng múa may đao và trường mâu, vừa hô hào vừa tiến về phía Cổ Cửu Tư.

Liễu Ngọc Như nắm chặt tay áo, trong lòng âm thầm cầu nguyện.

Dưới cổng thành, Mộc Nam mặc áo giáp cưỡi ngựa, tay cầm trường mâu. Hắn nhìn thấy người đang áp sát mà khó khăn nuốt nước bọt, “Công tử, ngài...ngài có nắm chắc phần thắng không?”

Cổ Cửu Tư nhíu mày nhìn phía trước, bình tĩnh trả lời, “Không.”

Tim Mộc Nam đập nhanh gấp bội.

Đây là lần đầu tiên hắn ra chiến trường mà đã gặp phải cảnh tượng như vậy, nhưng hắn lựa chọn tin tưởng Cổ Cửu Tư bèn hỏi tiếp, “VẬY...VẬY ngài có kế sách đẩy lùi quân địch chứ?”

Cố Cửu Tư gật gù, “Ta đang suy xét.”

“Ngài...ngài suy xét được gì rồi?” Mộc Nam miễn cưỡng mỉm cười.

Cố Cửu Tư nhìn chăm chăm biến người lộ ra từ giữa đồng cát bụi, hần đần đo đáp, “Ta chỉ đang nghĩ có nên chủ động chửi bới bọn chúng không.”

Khuôn mặt tươi cười của Mộc Nam cứng ngắc.

Chửi bới bọn chúng?

Đối phương hùng hổ áp sát một ngàn người vừa yếu đuối đáng thương vừa bất lực như bọn họ mà hần còn tính chửi bới bọn chúng? Bộ sợ chết không đủ nhanh, không đủ tàn nhẫn, không đủ chấn động lòng người chắc?

“Thế...quyết định của ngài là?” Mộc Nam vẫn ấp ủ một tia hy vọng.

Nhưng ngay sau đó, Cố Cửu Tư chợt cười to thành tiếng, rồi hần há mồm kêu ầm lên, “Lão tặc Lương Vương đến rồi đấy à!!”

Chú thích

[1] Liễu Ngọc Như đang tức nên gọi Cố Cửu Tư là hần.

[2] Là tướng lĩnh quân sự của Trung Quốc cổ đại, làm việc cho nước Tần thời Chiến Quốc. Bạch Khởi được xem là một trong bốn nhà cầm quân tài ba nhất thời Chiến Quốc.

[3] Ý chỉ tài năng kiệt xuất có thể ảnh hưởng đến thiên hạ.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 77: Ta Có Liều Mạng Cũng Không Cho Bọn Chúng Tiến Vào Thành Vọng Đô

Tiếng hét này làm ai cũng ngớ người.

Đầu óc Mộc Nam chỉ còn lại tiếng rên “thôi xong rồi”, còn Liễu Ngọc Như đứng trên cổng thành vừa túm chặt tay áo vừa run rẩy nói, “Hắn...hắn làm gì vậy!”

Dưới cổng thành, quân đội của Lương Vương chần chừ trước câu chửi này. Quân đội dừng lại theo tiếng trống lệnh, đứng đối diện Cổ Cửu Tư. lát sau, binh lính rối rít nhường đường cho một người cưỡi ngựa tiến lên. Ông ta nhìn qua khoảng ngoài bốn mươi, thân mặc áo giáp, khí thế siêu phàm. Ông ta đứng giữa biển người mà nhìn Cổ Cửu Tư từ xa và cất cao giọng hỏi, “Thằng nhãi cản đường phía trước là ai?”

“Vọng Đô Huyện lệnh, Cổ Cửu Tư!”

Cổ Cửu Tư cũng cưỡi ngựa bước ra khỏi hàng, lớn tiếng đáp trả.

Lương Vương đánh giá Cổ Cửu Tư từ trên xuống dưới trong chốc lát rồi gật đầu, “Bản vương đã nhớ.”

Lương Vương đưa mắt nhìn lướt qua đoàn người phía sau Cổ Cửu Tư và cười nhạt, “Người mang theo nhiều đó người đối đầu với ta? Mở to mắt ra mà nhìn, phía sau ta là mười vạn đại quân có thể san bằng Vọng Đô như giẫm trên đất bằng. Ta đề nghị người đừng kháng cự, mau chóng đầu hàng thì ta còn cho các người một con đường sống.”

“Loạn thần tặc tử,” Cổ Cửu Tư “xì” một tiếng, khinh miệt nói, “mà cũng dám nói cho ta một con đường sống? Các người tự ngẫm nghĩa bộ dạng chả bằng heo chó của mình đi, bị Phạm đại nhân đánh tơi bời tan tác nên chả dám trực diện đối đầu rồi nghĩ ra biện pháp xấu xa này để tìm đường sống cho mình. Thế mà còn nói tha cho chúng ta? Người tỉnh táo lại chút, có phải quãng đường năm trăm dặm nhiều cát quá làm mù mắt hay sông đào bảo vệ Đông Đô khiến nào ngập nước không? Một đám cẩu tặc mưu phản còn dám nói cho mệnh quan triều đình một con đường sống?!”

“Người!” Lương Vương giận dữ tiến lên trước một bước.

Một nam tử mặc áo xanh đứng cạnh nhanh chân chạy lại ngăn cản ông ta, hần nhỏ giọng khuyên, “Vương gia đừng tức giận, thằng nhãi này muốn khích tướng ngài.”

Lương Vương nghe vậy bèn thoáng dừng lại, Cổ Cửu Tư thấy phản ứng của ông ta thì như sợ ông ta chưa đủ phần nộ liền nhanh nhẩu nói, “Sao im re thế? Chẳng nói gì đồng nghĩa với chột dạ và ngậm chấp nhận đúng không? Chạy trốn từ Đông Đô tới đây chắc khó khăn lắm nhỉ? Các người đói bụng chưa? Thành Vọng Đô chúng ta luôn khoan dung, đối đãi lưu dân tử tế. Các người sớm buông vũ khí để cải tà quy chính thì vẫn là người, đừng đi theo súc sinh để làm súc sinh nữa!”

Câu chửi này khiến biến người phía sau Lương Vương bắt đầu xôn xao. Ban nãy mắng Lương Vương, giờ lại mắng tất cả bọn họ!

Có binh lính tính khí nóng nảy nhin không được bèn găm lên chửi lại Cổ Cửu Tư, “Tiểu bạch kiếm[1] nhà người nói hươu nói vượn cái gì đó?!”

“Tiểu bạch kiếm nói hươu nói vượn, mặt giống con heo như người thì không nói bậy?”

Tại Cổ Cửu Tư cực nhạy, vừa bị chửi cái liền độp chát lại ngay. Ai mắng chửi hần cũng đáp trả, nhất thời thành ra một người đấu võ mồm với rất

nhiều người, quân đội hai phe ầm ỹ cả lên.

Đối phương mắng khó nghe, lời Cố Cửu Tư nói chẳng hề thô tục nhưng so ra càng khó nghe hơn. Trong lúc bọn họ chửi qua chửi lại, Diệp Thế An không lãng phí thời gian; hăn nhanh chóng cùng Dương Chủ bộ kiểm kê lại binh lính, vũ khí, và lương thảo.

Hiện giờ trong thành có tổng cộng một vạn binh lính. Lúc trước vừa chế tạo xong số lượng lớn binh khí, vốn dĩ muốn vận chuyển đến chiến trường nhưng chưa kịp làm nên tất cả còn ở trong thành. Bởi vậy tuy rằng thiếu thốn binh lính song lại dư thừa vũ khí.

Diệp Thế An sai người chia nhau đi phân phát binh khí, sau đó kêu gọi từng nhà mang hết dầu ra và chuẩn bị củi lửa. Tiếp theo hăn bố trí lực lượng canh phòng trong thành; hai ngàn năm trăm người cho mỗi cổng bắc và nam, cổng tây thì một ngàn người, còn cổng đông là bốn ngàn.

Trong lúc Diệp Thế An bận rộn, Cố Cửu Tư vẫn đang cãi nhau ồn ào với quân đội của Lương Vương. Người phe Lương Vương lục tục theo sau ông ta, nam nhân áo xanh đứng cạnh Lương Vương quan sát Cố Cửu Tư rồi nói, “Vương gia, người này sáng sớm đã ra đây bày binh bố trận chứng tỏ hăn biết tin chúng ta tới từ lâu. Thế mà chỉ dẫn theo nhiều đó người, còn chủ động khiêu khích, sợ là đang muốn gài bẫy.”

Lương Vương nghe vậy bèn trầm mặc giây lát, trong lòng ông ta bất an. Ông ta ngẩng đầu nhìn Cố Cửu Tư đang tranh chấp với quân mình và thấp giọng đáp, “Nhưng hiện giờ chúng ta đã đến Vọng Đô, bất luận thế nào cũng phải công phá thành!”

Nam tử áo xanh chần chừ. Lát sau, hăn khẽ nói, “Vậy ngài thử một lần đi.”

Lương Vương thấy nam tử áo xanh đồng ý thì ánh mắt tối sầm. Ông ta quay đầu, vung tay về phía người cầm cờ.

Cố Cửu Tư dõi theo động tác của Lương Vương liền biết ông ta muốn tấn công. Hắn kìm nén cảm xúc, nhanh chóng ngoảnh đầu lại căn dặn Mộc Nam, “Lát nữa ta ra lệnh rút lui thì phải lập tức nghe theo!”

Mộc Nam đực mặt ra. Ngay sau đấy, người cầm cờ trong quân đội của Lương Vương đột nhiên vẫy cờ rồi biến người gào thét và xông tới. Cố Cửu Tư cắn chặt răng, cưỡi ngựa phóng về phía trước! Liễu Ngọc Như đứng trên cổng thành nhìn mà lá gan muốn nứt ra. Nhiều người như vậy thì chỉ cần mỗi người cắn một miếng cũng đủ ăn sống Cố Cửu Tư!

Nàng trơ mắt nhìn Cố Cửu Tư xông lên trước, tim đập nhanh như bay. Nàng không dám thốt ra tiếng nào, nàng sợ bản thân thất thố nên chỉ có thể liên tục tự nhủ với chính mình.

Tin hăn.

Tin hăn!

Giống như lần cá cược ở Dương Châu, giống như bao lần trong quá khứ, nàng phải tin hăn!

Nàng dõi theo Cố Cửu Tư cầm trường thương phi nước đại đến chỗ thiên quân vạn mã, hăn rống lên, “Giết!”

Một ngàn người cưỡi ngựa theo sau hăn cũng nhắm mắt nhào tới trước. Tốc độ Cố Cửu Tư nhanh nhất, hăn vung lên trường thương. Hai phe vừa mới giao chiến sơ sơ, Cố Cửu Tư bất chợt gào thét, “Đánh không lại, chạy mau!!”

Hắn mới gào xong thì mọi người đã thấy Cố Cửu Tư quay đầu ngựa, chạy như điên về phía cổng thành, còn vừa chạy vừa kêu, “Mau mở cổng thành!!!!!!”

Thật ra mọi người đều đang chờ mệnh lệnh “chạy mau” này của Cố Cửu Tư. Người chưa xông lên thì điều khiển ngựa chạy về phía thành trì, người đã xông lên đều cưỡi ngựa tốt nhưng chả hiểu chiến mà quay đầu bỏ chạy.

Quân đội Lương Vương vượt trăm dặm tới đây nên vốn mệt mỏi, vì vậy đuổi không kịp một ngàn người của Cố Cửu Tư. Bọn họ chỉ thấy nhóm người này trở mặt nhanh như gió; giây trước còn hào hùng hô “giết”, giây sau đã liều mạng dùng tư thế kêu cha gọi mẹ để rống “chạy mau, cứu mạng!” rồi trốn về thành.

Hành động này không chỉ khiến Lương Vương khiếp đảm mà cũng làm người trên cổng thành hoảng sợ. Liễu Ngọc Như là người hoàn hồn đầu tiên, nàng lập tức ra lệnh, “Mở cổng thành! Mau mở cổng thành!”

Vọng Đô là một tòa thành lớn. Bên ngoài cổng thành có bức tường dày hình vòng cung bao quanh và hai cửa để ra vào. Bảo vệ cổng thành chính là sông đào, muốn vào từ hai cổng nam bắc phải dùng cầu mới vượt qua được.

Cố Cửu Tư chạy một mạch tới cổng thành, Liễu Ngọc Như chưa từng chứng kiến hãn bỏ chạy với tốc độ như vậy nên không khỏi có chút nửa cười nửa mỉa. Cố Cửu Tư vừa đến sông đào bảo vệ thành thì cổng thành hạ xuống, hãn lập tức cưỡi ngựa phóng vào. Vừa vào thành trì, hãn tức khắc xoay người xuống ngựa rồi điên cuồng vọt lên trên cổng thành!

Trong lúc hãn đi lên phía trên cổng thành thì nơi đây vừa bố trí xong lực lượng phòng thủ. Các binh sĩ giờ mới đuổi kịp Cố Cửu Tư, người trên cổng thành kéo cung, sẵn sàng đợi lệnh. Diệp Thế An quan sát tình hình, hãn khẩn trương đến siết chặt năm đấm. Cố Cửu Tư vừa xuất hiện đã lớn tiếng hô, “Đừng nhúc nhích! Đừng bắn tên!”

Lời hãn nói làm mọi người lúng túng, Dương Chủ bộ nhin không được bèn nhắc nhở, “Đại nhân, giờ mà còn chưa bắn tên thì bọn chúng sẽ áp sát cổng thành mất.”

“Đừng bắn.” Cổ Cửu Tư nhìn chăm chăm chiến trường, bình tĩnh nói, “Chờ một chút.”

Quân Lương Vương cách thành trì rất gần, càng lúc càng có nhiều binh lính gấp gáp trở về. Cổ Cửu Tư không ra lệnh thì chả ai dám động đây, song mọi người nhìn biến binh lính đang bao vây thì bàn tay chẳng thể ngừng run rẩy. Diệp Thế An ước lượng khoảng cách của Lương Vương, hẳn không thể không nhắc, “Cửu Tư, chỉ còn hai dặm.”

“Chờ đến khi bọn chúng còn cách một dặm.” Tim Cổ Cửu Tư đập liên hồi nhưng hắn vẫn nói, “Nếu còn tiến lên hăng bắn tên!”

Dương Chủ bộ không thể nhẫn nhịn nữa, ông ta vội khuyên can, “Để bọn chúng chỉ còn cách một dặm mới bắn tên thì quá trễ rồi!”

Song chính vào giây phút ấy, đột nhiên có tiếng kèn vang lên trong quân doanh của Lương Vương!

Tất cả mọi người ngỡ ngàng nhưng binh lính của Lương Vương thật sự dừng lại. Lương Vương lui binh, binh sĩ cuối cùng vào thành trì, Cổ Cửu Tư vừa giơ tay vừa theo dõi sát sao chiến trường mà ra lệnh, “Đóng cổng thành.”

Cổng thành chậm rãi đóng lại, Lương Vương lẫn nam tử áo xanh đều nhìn chòng chọc Cổ Cửu Tư ở trên cổng thành. Cổ Cửu Tư lộ ra vẻ mặt châm biếm, hắn hét lớn, “Lão tặc, không dám vào à? Có bản lĩnh thì tấn công thành đi, trong thành của ta chẳng có người, chỉ sót lại người già tàn tật. Người mau tới đây, người không tới thì phải làm tôn tử của ta. Ta đếm đến ba, nếu người còn không vào thì tránh xa thành trì của ta ra! Lão tử chả đủ kiên nhẫn chơi với tôn tử đâu! Ba, hai, một! Úi cha,” Cổ Cửu Tư hào hứng gọi, “tôn tử!”

Cổ Cửu Tư ở trên cổng thành quơ chân múa tay, mắng toàn những câu vô lại. Song Lương Vương không hề bị lay động và bắt đầu cho người thổi

lui. Ở chu vi cách thành Vọng Đô năm dặm, ông ta đóng quân dựng trại để chuẩn bị nghỉ ngơi hồi sức.

Cố Cửu Tư thấy bọn họ rút lui bèn tiếp tục đứng trên cổng thành mắng mỏ, “Sao đi mất rồi? Nghe lời quá vậy?”

Chờ Lương Vương hoàn toàn rút lui và chứng kiến ông ta bước vào lều trại, Cố Cửu Tư liền mệt lả mà lùi về sau mấy bước rồi ngồi bệt xuống.

Liễu Ngọc Như nhanh tay đỡ lấy hãn nhưng theo đà bị hãn kéo xuống. Áo giáp hãn nặng mấy chục cân, Liễu Ngọc Như sao chống đỡ nổi? Hãn thấy Liễu Ngọc Như bị hãn kéo cho ngồi bệt xuống đất trước bàn dân thiên hạ thì dựa vào tường rồi nhếch mép cười.

Liễu Ngọc Như nhìn hãn cười vô tự lực với mình, sợ hãi và phẫn nộ đồng thời trào dâng trong lòng, nàng nhịn không được mà giơ tay tát một cái “chát”.

Cái tát này làm Cố Cửu Tư sững sờ, hãn đang tính cãi lại rồi mắng nàng nhỏ mọn thì đã thấy nước mắt của Liễu Ngọc Như lăn chã rơi. Nàng nhào vào lòng hãn, vừa khóc vừa trách, “Đồ hồ con, sao chàng liều lĩnh thế!”

Đợi Cố Cửu Tư phản ứng lại thì mọi người đã vây quanh hai người, ánh mắt bọn họ dờ khóc dờ cười. Hãn chẳng biết sự đoan trang ngày thường của Liễu Ngọc Như đi đâu mất vào giờ phút này, hãn chỉ cảm thấy phu thê hai người ngồi dưới đất ôm nhau khóc trước bao người thì dù da mặt hãn luôn dày cũng không chịu được ánh mắt giễu cợt từ đồng liêu.

Hãn khê ho một tiếng, vỗ vỗ lưng Liễu Ngọc Như rồi nhỏ giọng nói, “Ngọc Như, ta không sao, nàng đứng lên đi.”

Nghe hãn mở miệng, Liễu Ngọc Như mới phát hiện giọng hãn khàn khàn. Chửi bới trong thời gian dài như vậy, còn gân cổ lên mà chửi, dây thanh quản ắt phải đau.

Liều Ngọc Như vội vàng nhấc đầu khỏi ngực hăn, lúc này nàng mới ý thức được xung quanh có rất nhiều người. Nàng giả bộ chả có chuyện gì rồi rời khỏi vòng tay Cố Cửu Tư mà đứng lên và giơ tay lau nước mắt.

Cố Cửu Tư được Diệp Thế An đỡ dậy, Liều Ngọc Như rót chén nước cho hăn. Cố Cửu Tư uống nước thông cổ họng xong mới lên tiếng, “Mọi người đi theo ta.”

Mọi người nối gót Cố Cửu Tư vào hội trường, hăn ngồi xuống và nói với Diệp Thế An đang ở bên cạnh, “Người thông báo tình hình cho ta trước.”

Diệp Thế An gật đầu, hăn liệt kê các số liệu cùng tình trạng canh phòng, Cố Cửu Tư vừa nghe vừa gật gù. Dương Chủ bộ thấy sắc mặt Cố Cửu Tư điềm tĩnh thì sốt ruột hỏi, “Đại nhân, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

“Cứ câu giờ đã,” Cố Cửu Tư khàn khàn đáp, “ta đã nghĩ mọi cách cầu viện, Phạm đại nhân sẽ phái binh tới giúp sức. Còn trước đây hãy tận lực câu giờ với bọn chúng.”

“Nhưng bọn chúng thật sự quá đông.”

Một người thận trọng mở miệng, Cố Cửu Tư liếc mắt nhìn người nói. Trầm mặc giây lát, hăn cất tiếng hỏi, “Người có biện pháp khác à?”

“Chúng ta bỏ thành đi.” Người nọ trả lời, “Hoặc đầu hàng.”

“Lâm Phong, đây là lần đầu tiên người thốt ra mấy lời này, chúng ta ngày thường cũng là huynh đệ nên ta nể tình tha cho người.” Về mặt Cố Cửu Tư bình tĩnh, thanh âm còn khản đặc, nhưng trong đó lại xuất hiện sự nghiêm túc mà mọi khi hoàn toàn vắng mặt, “Nghe cho kỹ đây, bắt đầu từ giờ phút này, nếu kẻ nào lại đề nghị đầu hàng hay bỏ thành thì lôi ra ngoài chém!”

Hăn vừa dứt lời, mọi người đều biến sắc. Cố Cửu Tư cầm chén trà nhấp một ngụm rồi nói tiếp, “Các người không cần oán ta, ta cũng muốn tốt cho

mọi người thôi. Các người hãy suy nghĩ cẩn thận, tại sao bọn chúng chả màng xa xôi mà cấp tốc lại đây? Vì bị Phạm đại nhân đánh cho tan nát mới đến! Hôm nay nếu đầu hàng, mai sau Phạm đại nhân chiếm lại U Châu, nguyên đám chúng ta sẽ bị tịch thu tài sản lẫn cả nhà mất mạng!”

Cổ Cửu Tư ngẩng đầu nhìn lướt qua mọi người, “Chúng ta không được quyền lựa chọn. Nếu đầu hàng thì đợi Phạm đại nhân quay về, chả ai chạy thoát nổi. Mà bỏ thành cũng là tội chết. Việc duy nhất chúng ta có thể làm chính là kiên định ở tại chỗ, chờ Phạm đại nhân cứu viện.”

“Nhưng bọn chúng đông như vậy...” Dương Chủ bộ sầu lo, “Chỉ sợ chúng ta phản kháng kịch liệt nhưng vẫn không giữ được thành, đến lúc đó bọn chúng tàn sát dân trong thành thì phải làm sao?”

“Không đâu.” Cổ Cửu Tư trầm tĩnh phân tích, “Bọn chúng tuy đông nhưng Lương Vương vốn là bại quân mang tâm lý được ăn cả ngã về không nên tinh thần chiến sỹ bất ổn. Thứ hai, bọn chúng vượt qua ngàn dặm xa xôi cũng đã kiệt sức. Thứ ba, thời điểm tấn công tốt nhất của bọn chúng chính là ban này. Hiện giờ bọn chúng ngần ngại không tiến lên thì chúng ta đã bố trí kỹ lưỡng, bọn chúng muốn công thành sẽ khó khăn. Hơn nữa,” Cổ Cửu Tư gõ gõ bàn, “chúng ta không thể cho bọn chúng trì hoãn thời gian công thành.”

“Ý đại nhân là?” Hoàng Long hoang mang.

Cổ Cửu Tư cân nhắc nói, “Các người có biết tên mặc áo xanh trên chiến trường là ai không?”

“Mưu sĩ của Lương Vương,” Diệp Thế An trả lời, “tên là Tần Tứ. Nghe đồn người này giáo hoạt đa đoan, đa mưu túc trí.”

“Thông minh quá bị thông minh hại.” Cổ Cửu Tư cười cười, “Lương Vương bây giờ chắc sẽ nghỉ ngơi lấy sức. Bọn chúng chắc để kỵ binh tới trước, bộ binh đến sau. Ta đoán Lương Vương muốn toàn bộ binh lính có

mặt rồi cùng nhau công thành. Thế này đi,” Cố Cửu Tư lại gõ bàn, “các người gọi toàn bộ cô nương trong thanh lâu ra, ban đêm đứng trên cổng thành nhảy múa ca hát, xướng mấy bài vùng Kinh Châu[2] ấy. Sau đó cứ cách hai canh giờ thì gõ trống trận một lần.”

Mọi người đều hiểu tính toán của Cố Cửu Tư, hắn không muốn cho đối phương ngủ nghỉ. Đã hành quân cấp tốc suốt đoạn đường dài, giờ còn ồn ào như vậy thì ai mà ngủ được?

Cố Cửu Tư giao phó thêm vài chuyện, cuối cùng hắn nhìn người xung quanh, “Mọi người đừng quá lo âu. Ta đâu phải không sợ chết, ta ở đây cùng tiến cùng lui với mọi người nên sẽ chẳng lấy mạng mình ra đùa giỡn. Các người yên tâm, Lương Vương chỉ là con hổ giấy; thành Vọng Đô sẽ không bị công phá và Phạm đại nhân sẽ cứu chúng ta.”

Những lời này được hắn nói rất nhẹ nhàng nhưng mọi người nghe xong lại thấy vững tâm hơn.

Một lần nữa, trong ánh mắt mọi người cháy lên tia hy vọng. Sau đó bọn họ lần lượt đi xuống làm phận sự của mình.

Lúc tất cả mọi người đi hết, Diệp Thế An thoáng do dự nhưng cuối cùng hắn chẳng nói gì mà xoay người rời đi.

Cố Cửu Tư dõi theo bóng lưng của Diệp Thế An, hắn khẽ cười thành tiếng. Liễu Ngọc Như nghi hoặc nhìn hắn, nàng không khỏi nói, “Chàng cười gì thế?”

Cố Cửu Tư lắc đầu, hắn đứng dậy, “Nàng chờ ta thay quần áo rồi chúng ta cùng về.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, Cố Cửu Tư đi đến phía sau bình phong trong hội trường để cởi bỏ áo giáp. Lát sau, hắn mặc lại bộ quan phục màu lam

thường ngày, khoác thêm áo lông chồn và bước ra khỏi tấm bình phong. Hắn thông báo với Liễu Ngọc Như, “Xong rồi.”

Cố Cửu Tư đi về phía trước, hắn cầm tay Liễu Ngọc Như rồi cúi đầu ngắm nhìn nàng. Liễu Ngọc Như bối rối ngẩng đầu thì thấy nụ cười dịu dàng của Cố Cửu Tư và nghe hắn nhỏ giọng hỏi, “Hôm nay dọa nàng sợ hãi?”

Liễu Ngọc Như im lặng, Cố Cửu Tư liền hiểu ý nàng, “Để nàng nhọc lòng,” hắn duỗi tay ôm nàng, cười bảo, “là ta không đúng. Về sau ta sẽ không liều lĩnh như vậy.”

“Thật xin lỗi.” Liễu Ngọc Như khàn khàn cất tiếng, “Vì ta không kiềm chế được mà đánh chàng.”

Cố Cửu Tư cười cười, “Ta hiểu mà, vì nàng quá sợ hãi thôi. Làm nàng sợ đến thế là lỗi của ta, ta nên sớm báo cho nàng biết mới đúng.”

Cố Cửu Tư nắm tay nàng, khẽ cười, “Về nhà nào.”

Hai chữ “về nhà” sưởi ấm lòng Liễu Ngọc Như, nàng cảm giác mùa đông cũng trở nên ấm áp hơn.

Bọn họ tay trong tay đi giữa đêm đông giá rét, cùng nhau sánh bước về nhà.

Trên đường đông người qua lại, ai cũng cầm binh khí làm cả thành tràn ngập không khí xơ xác tiêu điều. Song khi nắm tay người này, Liễu Ngọc Như cảm thấy nội tâm hoàn toàn thanh thản.

Nàng kinh ngạc phát hiện, chỉ cần nắm tay người này đã đủ để nàng nghĩ trên đời chẳng có chướng ngại nào mà không thể vượt qua.

Hắn như núi cao để nàng dựa vào, lại giống đại thụ che nắng cho nàng. Dầu nàng chẳng phải hoa thơm hay ngọc quý thì hắn vẫn nâng niu trong lòng bàn tay như vàng bạc châu báu.

Nắm tay hắn khiến nàng nhớ rõ hôm nay trên chiến trường, khoảnh khắc nàng ý thức được mình có thể đánh mất hắn thì nội tâm nàng đã hoảng sợ tới mức nào.

Hai người đi trên đường, sau khi vào nhà, Cố Cửu Tư tắm nước nóng rồi thay quần áo. Lúc hắn đi ra thì thấy Liễu Ngọc Như đang trải chăn nệm. Đôi mắt hắn lặng lẽ ngắm nhìn bóng lưng nàng, tai hắn lắng nghe cây nến cháy lách tách, da thịt hắn cảm nhận độ ẩm phù hợp từ than đốt, mũi hắn ngửi được hương quýt hài hòa.

Tất cả những thứ này đều đạt chuẩn của một cuộc sống hài hòa, nhưng Cố Cửu Tư biết rõ phải mất bao nhiêu tâm tư mới có sự “hài hòa” này. Độ ẩm thế nào thì thích hợp, dùng mùi hương gì mới thỏa đáng; đây đều là những thứ phải phí công suy nghĩ. Trước giờ sống cùng Liễu Ngọc Như, bất chấp tình cảnh thế nào, Liễu Ngọc Như vẫn có năng lực thần kỳ khiến cuộc sống dưới mọi hoàn cảnh đều trôi qua tốt đẹp.

Người khác là tồn tại, nàng là sinh sống.

Liễu Ngọc Như hoàn tất trải chăn nệm mới phát hiện Cố Cửu Tư đã tắm xong, nàng quay đầu lại liền đón nhận ánh mắt của hắn. Nàng ngẩn người, ngượng ngùng mím môi, “Chàng nhìn ta làm gì?”

“Không có gì,” Cố Cửu Tư ấm áp cười, “ta chợt nhớ mẫu thân từng nói với ta một câu. Hồi nhỏ nương ta bảo cưới được một nữ nhân tốt sẽ khiến ta thấy cuộc đời mình dù nhấp nhô thế nào vẫn có thể trôi qua tốt đẹp. Lúc trước ta chẳng tin nhưng giờ ta tin rồi.”

Cố Cửu Tư vẫy vẫy tay với nàng, “Lại đây.”

Liễu Ngọc Như đỏ mặt lại gần hẳn, Cố Cửu Tư dùng một tay ôm nàng vào lòng. Hắn để nàng ngồi trên đùi, tay ôm eo nàng, vừa dựa vào nàng vừa nhẹ nhàng nói, “Ngọc Như, có nàng ở bên thì ta cảm thấy chuyện gì cũng vượt qua được.”

“Đừng nói vậy,” Liễu Ngọc Như cười, “ta đâu phải bùa hộ mạng.”

“Ngọc Như,” Cố Cửu Tư chôn mặt ở đầu vai nàng, hẳn thì thào, “thật ra ta sợ lắm.”

Liễu Ngọc Như ngẩn ra, Cố Cửu Tư chậm rãi nói, “Ta đã nói dối bọn họ. Phạm đại nhân sẽ chẳng mau chóng đến cứu viện, ông ấy ít nhất phải đánh bại Đông Đô mới quay về cứu chúng ta.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy thì sửng sốt; nàng không dám động đây, cũng chẳng dám tỏ ra kinh hoàng. Nàng mất thời gian rất lâu mới từ từ trấn định mà nhỏ giọng hỏi, “Vậy hôm nay người chỉ muốn trấn an bọn họ?”

“Còn cách nào khác đâu?” Giọng Cố Cửu Tư đều đều, “Không thể đầu hàng, cũng chẳng thể bỏ thành. Hiện tại chúng ta chỉ biết cắn răng cầu một con đường sống. Lương Vương nhất quyết đánh chiếm U Châu sợ là vì muốn cầu cứu Bắc Lương.”

“Bắc Lương?” Liễu Ngọc Như không hiểu nổi.

Cố Cửu Tư bình tĩnh đáp, “Bắc Lương vẫn luôn bị trường thành cản trở, nếu Lương Vương dùng U Châu trao đổi để cầu Bắc Lương xuất binh thảo phạt Trung Nguyên thì e rằng Bắc Lương sẽ mừng húm. Lương Vương hiện giờ quyết tâm chiếm lấy U Châu, ông ta định lợi dụng U Châu để Đông Sơn tái khởi[3]. Ngoại trừ cách giải thích này thì ta chẳng nghĩ được cái gì khác.”

Liễu Ngọc Như không đáp lời, Cố Cửu Tư tiếp tục nói, “Không thể vứt bỏ Vọng Đô, và U Châu cũng không được phép bị phá hủy.”

“Ta biết.”

“Ngoài cổ thủ ra thì chúng ta hết cách rồi.”

“Ta hiểu.”

“Nhưng ta không biết liệu mình có đủ sức giữ thành.” Cố Cửu Tư nhin không được siết chặt tay, hăn khàn khàn hỏi, “Nếu ta thất bại, nàng sẽ thế nào? Cả cha mẹ nữa?”

“Chàng đừng sợ,” Liễu Ngọc Như nhỏ nhẹ cất lời, “nếu không giữ được thành, chúng ta vẫn có thể cầm đao.”

Lời này khiến Cố Cửu Tư mờ mịt ngẩng đầu. Liễu Ngọc Như quay đầu rồi đuổi tay ôm lấy cổ hăn, cười nói, “Đến lúc ấy, chúng ta giết một người là hòa vốn, giết hai người sẽ kiếm được lãi. Người một nhà cùng nhau sánh bước trên đường xuống suối vàng thì có gì đáng sợ đâu, đúng không?”

Cố Cửu Tư im lặng nhìn Liễu Ngọc Như. Cô nương như đang làm nũng nhưng lời nàng nói hoàn toàn chẳng nũng nịu.

Hăn vốn biết trong xương tủy nàng có tâm huyết sục sôi nhưng không ngờ lá gan cô nương này luôn lớn hơn so với tưởng tượng của hăn rất nhiều.

Hăn hít sâu một hơi, giơ tay đặt lên khuôn mặt nàng.

“Yên tâm đi,” hăn dịu dàng nói, “ngày đó sẽ không tới.”

“Ngọc Như nhà ta chưa trở thành nhà giàu số một,” Cố Cửu Tư khẽ bật cười, “thì sao ta có thể chấp nhận để nàng ‘giết một người là hòa vốn, giết hai người sẽ kiếm được lãi’? Nàng yên tâm,” hăn dựa vào nàng, thanh âm vừa kiên định vừa trầm tĩnh như đang tuyên thệ, “ta có liều mạng cũng không cho bọn chúng tiến vào thành Vọng Đô.”

Chú thích

[1] Cụm từ chỉ trai bao hay những chàng trai mặt mũi thanh tú, trắng trẻo (thường mang nghĩa châm chọc).

[2] Kinh Châu là quê hương của Lương Vương. Cố Cửu Tư yêu cầu hát nhạc vùng này vì muốn lung lạc tinh thần binh lính trực thuộc Lương Vương (điều này thể hiện rõ hơn ở chương sau).

[3] Khôi phục lại lực lượng sau khi thất bại. Cũng dùng để ví việc làm quan trở lại sau một thời gian ẩn cư.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 78: Ta Từ Bỏ Thành Vọng Đô

Hai người bận rộn cả ngày nên giờ đều mệt mỏi. Cổ Cửu Tư nằm nghỉ trước, Liễu Ngọc Như sau khi rửa mặt chải đầu cũng leo lên giường. Nàng dựa vào ngực Cổ Cửu Tư, chợt nhớ tới một chuyện, “Sao hôm nay chàng lại để Diệp đại ca làm giám sát? Huynh ấy mới tới Vọng Đô, chàng không sợ mọi người chẳng phục à?”

“Ta hiểu rõ quan viên Vọng Đô.” Cổ Cửu Tư nhắm hai mắt, thản nhiên đáp, “Phạm Hiên mang theo hết người tài giỏi, chỉ để lại quan viên bình thường. Bọn họ chả chịu nổi áp lực dưới tình hình này, cho họ quản lý thì lỡ ta gặp khó khăn chút thôi, tất cả sẽ đầu hàng. Khi bọn họ đầu hàng và Lương Vương vào thành, nàng cùng cha mẹ lẫn người nhà các tướng lĩnh sợ sẽ không thể trốn thoát.”

Cổ Cửu Tư bình tĩnh nói, “Ta thấu hiểu Diệp Thế An, cả bản lĩnh lẫn tính cách của hắn. Giao việc cho hắn thì dù ta bại trận, hắn cũng sẽ bảo vệ thành bằng mọi giá. Hơn nữa nói đến chuyện bảo vệ thành, Diệp Thế An từng học hỏi kinh nghiệm từ thúc phụ hắn. Hắn còn là người thông minh, để hắn lãnh đạo tốt hơn nhiều so với đám vô dụng chỉ biết ở trung gian làm đầy túi tiền riêng. Việc mọi người phục hay không thì chẳng phải có nàng sao?”

Nghe Cổ Cửu Tư nhắc đến mình, Liễu Ngọc Như bất đắc dĩ chất vấn, “Chàng tính kế cả ta à?”

“Đây đâu phải tính kế,” Cổ Cửu Tư thở dài, “đây là hiểu lòng người.”

Liễu Ngọc Như không khỏi cười, nàng dựa vào hắn mà nói tiếp, “Hôm nay chàng lao ra khỏi thành là đã sớm dự đoán bọn chúng sẽ lui binh?”

“Ta chỉ thử nghiệm thôi.”

Cố Cửu Tư nhắm mắt lại, bình thản trả lời, “Bọn chúng đến đúng lúc trong thành chưa chuẩn bị gì hết, nếu bọn chúng trực tiếp tấn công thì thành trì dĩ nhiên sẽ bị đánh bại. Ta tính toán Lương Vương đã vào thế được ăn cả ngã về không nên quân đội ông ta hẳn sẽ bất an, hành sự cũng thận trọng hơn. Ta cố tình dẫn binh ra ngoài bày trận trước thành, để bọn chúng nghĩ ta đã sớm nhận được tin tức. Tiếp theo ta mắng chửi bọn chúng rồi giả bộ thất thủ chạy trốn. Lúc Lương Vương truy kích, dù bọn chúng tới gần ta vẫn không cho bắn tên chính vì muốn diễn vở kịch dẫn dụ kẻ địch vào thành. Vở kịch này làm Lương Vương sợ hãi, nghĩ rằng Phạm đại nhân được thông báo từ lâu nên cố ý chờ ở đây để mai phục bọn chúng. Ngoài ra cũng khiến bọn chúng suy đoán mình nhìn ra sơ hở của kế hoạch này chẳng qua vì ta trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm nên diễn kịch quá lố.”

Liễu Ngọc Như nghe xong rốt cuộc đã hiểu tại sao Lương Vương lại lui binh khi chỉ còn cách thành một dặm.

Cố Cửu Tư diễn kịch, nhưng Lương Vương đâu phải không biết thăm dò? Nếu lúc ấy người trong thành biểu lộ ý đồ cản trở, khả năng cao Lương Vương sẽ quyết tâm tấn công. Song Cố Cửu Tư kiên trì tới mức bọn chúng chỉ còn cách một dặm mà vẫn không bắn tên, đây là lý do thật sự khiến Lương Vương bất an lui binh.

“Đây là ván cá cược cuối cùng của Lương Vương; ông ta không những phải chiếm được Vọng Đô, mà còn chẳng thể bị tổn thất quá nghiêm trọng.” Giọng Cố Cửu Tư hơi ngái ngủ, “Nếu không đến lúc Phạm Hiên quay về đánh, ông ta chả đủ sức chống cự trước Phạm Hiên và cũng mất luôn cơ hội liên lạc với Bắc Lương; mọi chuyện sẽ thành công dã tràng. Nhưng ông ta tuyệt đối không thể từ bỏ Vọng Đô, nên hiện tại ông ta đang chờ thời cơ tốt nhất để tấn công; khi thời cơ tới, bọn chúng sẽ ra tay.”

Cố Cửu Tư mở mắt ra, hắn đưa tay vỗ vỗ lưng Liễu Ngọc Như rồi gượng cười, “Nhưng nàng đừng sợ...”

“Ta không sợ.” Liễu Ngọc Như quyết đoán tuyên bố. Nàng ôm lấy Cố Cửu Tư, vừa lắng nghe tiếng tim hắn đập vừa điềm điềm nói, “Chàng ở bên ta thì mưa to gió lớn cỡ nào ta cũng chẳng sợ.”

Cố Cửu Tư ngẩn người. Mối hân mấp máy nhưng rốt cuộc chẳng nói gì hết. Hắn thở dài, duỗi tay ôm lấy Liễu Ngọc Như.

“Ta thiếu nàng một hôn lễ.”

Hắn dịu dàng mở lời, Liễu Ngọc Như bối rối nghe hắn nói, “Chờ giải quyết xong chuyện này, chúng ta sẽ thành thân một lần nữa.”

Mặt Liễu Ngọc Như ửng đỏ, nàng thì thầm đồng ý và không nói gì thêm.

Người sống phải có hy vọng.

Trong lúc hai người say giấc, trên cổng thành náo nhiệt vô cùng. Tất cả cô nương thành Vọng Đô tụ tập trên cổng thành hát làn điệu dân ca Kinh Châu và vui vẻ nói cười. Các nàng ca hát nhảy múa, lại còn kêu gọi binh lính ngoài thành khiến một bộ phận binh lính mất ngủ. Hơn nửa đêm, bọn họ thấy các cô nương mặc lụa mỏng đứng trên cổng thành thì càng ngủ không nổi.

Bọn họ chinh chiến bên ngoài đã hơn nửa năm, nhất là mấy tháng gần đây vội vàng hành quân nên phần lớn chẳng gần nữ sắc. Giờ phút này thấy nữ nhân trên cổng thành thì vài kẻ to gan nhin không được mà đi tới gần để nhìn rõ hơn.

Mọi người nghe khúc hát quê nhà, vừa nhìn nữ nhân phương xa vừa ngồi trên mặt đất lạnh băng. Trong lúc nhất thời, vài người không khỏi hoang mang.

Bọn họ đi trên con đường này là vì cái gì?

Lưu Hành Tri đánh chiếm quê hương bọn họ, Đông Đô bị Phạm Hiên bao vây, ngàn dặm xa xôi tới thành Vọng Đô nhưng dù lấy được Vọng Đô thì con đường phía trước lại đi về phương nào?

Lời Cổ Cửu Tư mắng nhiếc ban sáng hiện lên trong lòng binh lính. Đây chẳng phải lần đầu tiên họ nghe những lời như thế, song lại là lần đầu bị mắng thẳng thừng tới vậy; loạn thần tặc tử, bất trung bất nghĩa, thiên hạ cùng thảo phạt. Ngoài ra còn gây tai họa cho bá tánh, làm rối loạn kỷ cương của Đại Vinh, cả nước hợp sức trừng phạt.

Rõ ràng là ham muốn cá nhân của Lương Vương nhưng tại sao lại kéo mọi người cùng xuống bùn?

Các cô nương ca hát nhảy múa suốt đêm, chờ đến hừng đông, quan lớn trong quân đội mới phát hiện rất nhiều binh lính trộm chạy tới xem. Bọn họ bắt tất cả trở về rồi chém tại chỗ vài người thì những người khác mới quay về lều trại.

Những người bị chém trở thành cây gai trong lòng mọi người; đi theo Lương Vương làm nghịch tặc, song chỉ ngắm nhìn các cô nương đã bị chém đầu.

Mọi người căm giận, cả đêm cũng không được nghỉ ngơi đành hoảng vì chốc chốc lại có quân lính tụt lại đằng sau của Lương Vương xuất hiện. Lương Vương phát hiện tinh thần chiến sĩ khác thường thì trong lòng bất an.

Sau khi Cổ Cửu Tư nghỉ ngơi hồi sức, buổi sáng hăn dậy sớm và cho người nấu canh lê để thông cổ họng. Hăn mặc áo dài đỏ, bên ngoài khoác áo lông chồn trắng ấm áp, tóc buộc quan vàng, tay cầm lò sưởi. Cổ Cửu Tư chỉ thị Mộc Nam, “Người tìm trong thành những người giỏi chửi bới, nam nữ già trẻ gì cũng được, miễn là biết chửi.”

“Chàng lại muốn làm gì đấy?”

Liễu Ngọc Như vừa cười vừa từ trong phòng bước ra, đập vào mắt nàng là cách ăn mặc của Cố Cửu Tư.

Hắn vốn xinh đẹp nhưng hiện giờ mặc áo đỏ phối với áo lông chồn trắng mềm mại làm nét đẹp kia thêm mấy phần rực rỡ khoa trương. Song trong mắt Liễu Ngọc Như, nàng cảm giác hắn còn tăng thêm độ đáng yêu.

Nhưng người khác chẳng nghĩ vậy. Bọn họ chỉ thấy vẻ khôi ngô của hắn được tô điểm thêm, hắn vẫn là vị quan phụ mẫu Cố Cửu Tư tuần tú như trước giờ.

Cố Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như liền cười nói, “Ta dẫn người đến cổng thành để cãi nhau với bọn chúng.”

Liễu Ngọc Như cảm thấy trận chiến này qua miệng Cố Cửu Tư y hệt một trò đùa, mấy vạn đại quân lại dùng để đấu võ mồm. Nàng thở dài, tiến lên sửa sang lại quần áo cho hắn và nhỏ nhẹ dặn dò, “Mảng vài câu là được rồi, đừng mắng tới tắt tiếng.”

Lời này chọc cười Cố Cửu Tư, hắn xua tay, “Yên tâm, lần này ta có người trợ giúp mà.”

Cố Cửu Tư trò chuyện với Liễu Ngọc Như xong liền rời nhà. Liễu Ngọc Như đi tìm Diệp Thế An để cùng hắn kiểm kê binh khí tồn kho và trấn an bá tánh trong thành.

Đại quân bao vây bên ngoài, bá tánh trong thành cực kỳ căng thẳng. Diệp Thế An ra lệnh cho tất cả trà lâu đãi khách miễn phí, chính phủ sẽ chi trả. Hắn cũng phó thác những thuyết thư tiên sinh giảng giải tình hình để bá tánh khỏi lo lắng.

Cố Cửu Tư đi lên trên cổng thành, lúc hần đến đã thấy Thẩm Minh dẫn theo một nhóm người; đây đều là những kẻ lão luyện trong việc chửi lộn. Bọn họ thấy Cố Cửu Tư liền nơm nớp lo sợ, hần ôm lò sưởi mà ôn hòa nói, “Các người không cần sợ, sẽ có người bảo vệ các người trong lúc đứng trên cổng thành mắng chửi bọn chúng. Mắng xong thì có thể lĩnh thưởng, các người ăn cơm dựa vào tài năng đấy.”

Lời hần nói trấn an mọi người, bọn họ trộm ngó vị đại nhân tốt tính này. Cố Cửu Tư thương lượng nội dung mắng chửi với mọi người, việc này được thực hiện cốt để phân tán tinh thần đối phương.

Hần muốn bọn họ biết tường tận tình cảnh hiện tại của bọn họ, Lương Vương mưu tính cái gì, bọn họ đi theo Lương Vương sẽ gặp phải kết cục ra sao.

Mọi người nắm rõ nội dung Cố Cửu Tư đề xuất liền biết phải chửi thế nào. Cố Cửu Tư dẫn đầu đứng trên cổng thành và tiên phong chửi mắng, “Lão tặc Lương Vương hôm nay không công thành à? Có phải vì chột dạ không, sợ làm những việc này sẽ bị thiên lôi đánh xuống? Người tưởng mọi người chẳng hay biết lý do người mang theo binh lính tới Vọng Đô ư? Người đơn giản chỉ muốn đánh bại Vọng Đô để lấy U Châu làm lễ vật rồi câu kết với Bắc Lương mà thảo phạt Trung Nguyên! Người cho rằng mọi người không biết tính toán của người chắc? Bắc Lương và Đại Vinh ta đối đầu nhau mấy trăm năm qua nhưng Bắc Lương đều bị chặn bên ngoài trường thành. Lấy U Châu đổi lấy ngôi vị hoàng đế cho người chính là đánh đổi ngàn năm an nguy của bá tánh Đại Vinh lấy ngôi vị hoàng đế của Lương Vương người! Cái việc điên khùng nhục nhã khiến đất nước mất chủ quyền và phản bội quốc gia lẫn dân chúng mà Lương Vương người cũng làm nổi!”

Cố Cửu Tư há mồm nói huých toẹt mọi toan tính của Lương Vương. Ông ta ở trong lều nghe thấy bèn cầm kiếm muốn phóng ra. Tần Tứ ngăn

cản Lương Vương, sốt ruột khuyên, “Vương gia, lần trước ngài đã nhận được, giờ mà ra tay là bốc đồng.”

“Người nghe thẳng nhãi ấy nói gì kìa!” Lương Vương giận dữ bảo, “Hắn nói vậy thì những người khác sẽ nhìn ta bằng ánh mắt thế nào?! Cứ để hắn tiếp tục mắng thì trận chiến này còn đánh nổi không!”

“Tạm thời vương gia đừng nóng nảy.” Tần Tứ cười cười, “Vương gia không cần tức giận, nếu đấu võ mồm thì ta đi là được.”

Lời này của Tần Tứ thoáng trấn định Lương Vương, ông ta gật đầu, “Người đi đi.”

Tần Tứ chấp tay tuân lệnh rồi lui xuống. Hắn rời khỏi quân doanh để đi đến dưới cổng thành, phúi phúi ống tay áo và quát lớn, “Thằng nhãi chẳng biết trời cao đất dày nói hươu nói vượn gì đấy! Lương Vương là huyết mạch chính thống của tiền Lý thị, bây giờ khôi phục giang sơn xã tắc chính là thuận theo ý trời. Người biến ngài thành loạn thần tặc tử mới thật sự là đổi trắng thay đen! Vương gia muốn lấy Vọng Đô là vì giang sơn bá tánh, há lại để người bôi nhọ?”

“Ta bôi nhọ?” Cổ Cửu Tư cười sắc súa, “Chúng ta nói chuyện một chút nào. Hiện giờ quê hương Kinh Châu của Lương Vương bị Lưu Hành Tri đánh chiếm, Phạm đại nhân lại bao vây Đông Đô. Ông ta không xuống phía nam chiếm Dương Châu hay về phía tây lấy lại Kinh Châu mà cố tình lên phía bắc nhằm vào U Châu, nếu không phải vì muốn dùng trường thành U Châu để trao đổi với Bắc Lương thì vì cái gì? Hay các người thật sự nghĩ rằng đám ô hợp các người đủ sức ngăn trở đại thế của thiên hạ và tự thành lập một quốc gia?! Biểu tượng U Châu thì mỗi mùa thu đông các người sẽ bị Bắc Lương xâm phạm từ phía bắc, còn phía nam lại hứng chịu thảo phạt từ chư hầu trong nước. Người nói ta nghe, nếu không phải vì mục đích như ta nói thì các người phí sức tới U Châu làm gì?!”

“Vương gia muốn làm gì cũng đến lượt người quản?” Tần Tứ cười lạnh lùng, “Một gã ăn chơi trác táng ngu xuẩn của Dương Châu đến tú tài còn chả đậu nổi, dùng tiền bạc trong nhà mua cái chức huyện lệnh mà dám đứng đây thảo luận việc nước? Người cho rằng tới U Châu sẽ không ai biết đồng chuyện xằng bậy người làm ở Dương Châu? Mười tám tuổi chỉ biết chọi gà bài bạc, đến Vọng Đô là thành phượng hoàng chắc? Lời của kẻ như thế mà các người cũng tin?”

Mộc Nam nghe đến đây liền nổi giận, hắn muốn tiến lên để quát lại song bị Cố Cửu Tư tóm lấy tay. Cố Cửu Tư cười nói, “Cây trúc thành tinh[1] này ăn nói thật kỳ quái, ta và người quen biết à? Người biết những chuyện ta làm trước đây? Cố Cửu Tư ta thông minh từ nhỏ, không tham gia khoa cử là do ta lười thôi. Chức huyện lệnh của ta là nhờ lập công khi còn làm nha dịch, trong thành có ai không biết chuyện này? Hiện giờ ta có thể đứng đây vì Cố Cửu Tư ta đã diệt Hắc Phong Trại và giải quyết vấn đề lương thực của lưu dân Vọng Đô nên mới đạt được danh vọng. Chẳng lẽ chỉ mấy câu của người là đủ để biến ta thành kẻ bất tài?”

“Bất tài hay không thì kiểm tra chẳng phải sẽ biết sao?” Mặt mũi Tần Tứ vô cảm.

Thật ra hắn chả muốn tán dóc mấy vấn đề này với Cố Cửu Tư, song những lời Cố Cửu Tư nói đã dao động tinh thần binh lính. Trên tất cả, Cố Cửu Tư nói là sự thật. Nếu hắn ngốc nghếch còn đỡ nhưng hắn lại là kẻ thông minh, chưa kể hắn có lý; ngay cả Tần Tứ miệng lưỡi dẻo quẹo cũng chả thay đổi được sự thật. Thay vì tranh luận nguyên nhân Lương Vương khởi binh thì thà nói mấy chuyện nhằm chán như con đường làm quan của Cố Cửu Tư còn hơn.

Cố Cửu Tư cũng biết ý đồ của Tần Tứ, nhưng hắn vốn muốn câu giờ nên câu được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Vì thế hai người kiểm tra học thức lẫn nhau. Trí nhớ Cố Cửu Tư cực dai, tốc độ đọc cũng nhanh; nửa năm qua cứ có thời gian là hẩn dùng để đọc sách. Hẩn và Tần Tứ giằng co nguyên buổi trưa, hai bên đều gây khó khăn cho nhau. Đến tận ban đêm, cổ họng hai người đau nhức mới dừng lại.

Sau khi Tần Tứ trở lại quân doanh, Lương Vương nặng nề ra lệnh, “Không thể chờ đợi nữa, đợi tiếp sợ tiểu tử này còn chiêu trò khác. Tối nay ngủ một giấc no say, ngày mai chúng ta sẽ công thành!”

Tần Tứ gật đầu, cãi nhau nguyên ngày cũng khiến hẩn cảm nhận sâu sắc Cố Cửu Tư chả phải nhân vật bình thường. Hơn nữa, xét về phương diện thời gian thì quả thật không thể trì hoãn thêm.

Cố Cửu Tư từ trên cổng thành xuống liền cấp bách đi tìm Diệp Thế An.

Diệp Thế An nghe Cố Cửu Tư tìm mình cũng vội vã chạy lên cổng thành, hẩn nghe Cố Cửu Tư khàn khàn nói, “Chuẩn bị đi, đêm nay ta muốn mang mọi người ra ngoài thành tập kích.”

“Tập kích ngoài thành?!”

Diệp Thế An sững sờ, hẩn suýt nữa buột miệng hô “người điên rồi” nhưng nghĩ đến hôm qua Lương Vương lui binh nên hẩn miễn cưỡng kiềm chế để khuyên can, “Cửu Tư, chúng ta cứ tiếp tục bảo vệ thành, đừng mạo hiểm.”

“Ngày mai bọn chúng sẽ tấn công thành.” Giọng Cố Cửu Tư khàn đặc, “Đêm nay bọn chúng sẽ không phòng bị, chúng ta phải tận dụng cơ hội để đánh lén. Hiện tinh thần chiến sĩ phe bọn chúng sa sút, nếu bị đánh lén có thể chúng sẽ lui binh.”

Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn Diệp Thế An, “Bằng không chờ quân đội Lương Vương công thành, chúng ta mới là người ngã quy.”

Diệp Thế An ngẩn ngơ. Lát sau, hẳn hiểu rõ ý của Cố Cửu Tư. Bọn họ vốn dĩ cầu đường sống giữa hiểm nguy, nếu không đi ngược quy tắc bình thường thì làm sao có cơ hội chiến thắng?

Diệp Thế An trầm mặc giây lát rồi nói, “Ta đi chuẩn bị.”

Dứt lời, Diệp Thế An xoay người rời đi.

Cố Cửu Tư về nhà ăn cơm và cáo biệt với Liễu Ngọc Như.

Lúc hẳn đi, ánh mắt vẫn luôn dõi theo Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như đích thân mặc áo giáp cho hẳn, trông nàng cứ như hoàn toàn chả hay biết gì, chỉ biết tuyệt đối tin tưởng hẳn. Nàng dịu dàng nói, “Trước giờ lang quân cầm bút đã rất khôi ngô, hôm nay khoác lên quân phục cũng chẳng kém phần anh tuấn.”

Cố Cửu Tư nghiêm túc ngắm nhìn nàng. Sắc mặt Liễu Ngọc Như bình tĩnh, nàng cúi đầu buộc bùa hộ mạng lên hông hẳn và nhỏ giọng dặn dò, “Nhớ đừng bốc đồng.”

“Ta biết,” Cố Cửu Tư cười rộ, “lòng ta hiểu rõ. Nàng hãy ngủ một giấc cho ngon, khi tỉnh dậy mọi chuyện đã kết thúc rồi. À, ban đêm nghe tiếng trống trận cũng đừng sợ, ta đánh trống để hù dọa Lương Vương đấy.”

“Ừm.” Liễu Ngọc Như gật đầu.

Nàng tiễn Cố Cửu Tư ra cổng, tới cổng thì lại nhìn hẳn lên ngựa. Nàng vẫn luôn mỉm cười, vẻ mặt lại điềm tĩnh. Cố Cửu Tư cho rằng nàng không phát hiện nên ngay cả lúc cưỡi ngựa rời đi thì hẳn vẫn chưa quay đầu lại.

Nếu hẳn quay đầu lại sẽ thấy Liễu Ngọc Như mất đi vẻ tươi cười và đột ngột khuyu xuống. Ân Hồng đứng cạnh vội vã đỡ nàng, nhỏ giọng gọi, “Phu nhân!”

“Ta không sao,” Liễu Ngọc Như vậy vậy tay. Được một lát thì nàng lên tiếng, “Quét dọn Phật đường đi, tối nay ta sẽ đến Phật đường.”

Khi con người đối mặt với sự bất lực, phần lớn cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào thần Phật.

Nàng quá hiểu Cố Cửu Tư, nhìn dáng vẻ hần nàng biết ngay hần đang mưu đồ chuyện quan trọng. Nhưng hần không nói thì nàng tất nhiên sẽ chẳng hỏi. Nàng cũng tự đoán được; hần mà giấu giếm nàng thì chỉ có chuyện hần định ra chiến trường thôi.

Nàng sợ hần lo lắng nên chẳng hỏi nhiều, chỉ cho người quét Phật đường và tự mình quỳ trước Phật đường.

Nàng chưa từng tin thần Phật nhưng vào khoảnh khắc này, nàng hóa thân thành thiện nam tín nữ[2] để cầu nguyện Bồ Tát phù hộ lẫn thương hại và cho người kia bình an trở về.

Cố Cửu Tư quay lại cổng thành, hần căn dặn kế hoạch tối nay rồi đi ngủ.

Lương Vương đã chuẩn bị xong xuôi cho cuộc tiến công ngày mai nên cũng để mọi người ngủ nghỉ. Nhưng lúc đêm xuống, mọi người ngủ chưa được bao lâu liền nghe thấy tiếng trống trận như sét đánh vang lên.

“Địch tập kích! Địch tập kích!”

Quân đội Lương Vương đột nhiên náo loạn, mọi người bừng tỉnh từ trong cơn mơ. Bọn họ mặc áo giáp cầm vũ khí, lao ra khỏi quân doanh xếp hàng ngay ngắn, song lại phát hiện trước mặt đồng không mông quạnh chẳng có lấy một bóng người.

Mọi người bức tức quay về ngủ tiếp.

Một canh giờ sau, bọn họ còn đang gà gât thì lại nghe thấy tiếng trống trận từ bên ngoài truyền đến!

Lần này còn thêm tiếng vó ngựa, quân đội Lương Vương lại gấp rút tập hợp. Nhưng khi mọi người xông ra, vẫn chẳng thấy bóng người hết như lần trước. Lần này bọn họ hoàn toàn phát hỏa, dứt khoát không ngủ nữa mà đứng ở cổng thành chửi mắng ồn ào. Nhưng mất một thời gian dài chửi bậy mà vẫn không ai quan tâm nên bọn họ cũng buồn ngủ. Lúc quay về lều, vô số binh lính chế giễu, “Mấy thằng lính U Châu chết bầm, chỉ biết chơi chiêu trò.”

“Lần sau có đánh trống nữa thì tuyệt đối đừng để ý tới bọn chúng!”

Một đám người cầm gậy thảo luận xong liền nằm xuống ngủ.

Lúc sắc trời tối đen nhất, trong kho củi tại Hoa Dung, Vương Mai cầm từng chút một chiếc dây thừng trói tay nam nhân.

Dù miệng đã chảy máu nhưng bà ta vẫn không dừng lại. Nam nhân này tên Tiền Tam, là tình nhân mười mấy năm của bà ta. Trên lưng gã còn còng án mạng, Cổ Cửu Tư tuy bắt trói nhưng chưa có thời gian thẩm tra, chờ mọi chuyện sáng tỏ thì bà ta lẫn Tiền Tam đều không thể chạy thoát.

Bà ta rưng một cái răng mới cắn đứt dây thừng. Tiền Tam vừa được tự do liền tìm cái chén ở gần đấy, đập nát nó và dốc sức dùng mảnh vỡ cắt dây thừng trên tay bà ta. Sau đấy gã mở cửa rồi dắt bà ta theo.

Hiện tại mọi người đã ngủ nên Hoa Dung vô cùng an tĩnh. Vương di và Tiền Tam lén lút rời khỏi Hoa Dung xong thì chạy như điên về phía cổng thành.

Mới nãy bọn họ nghe thấy tiếng trống trận; có trống trận tức sắp đánh giặc, mà đánh giặc thì cổng thành sẽ mở!

Đây là cơ hội duy nhất của bọn họ; chiến trường dù hiểm nguy cũng vẫn là cơ hội duy nhất để bọn họ thoát khỏi Vọng Đô.

Hai người chạy đến gần cổng thành, binh lính đang đi tới đi lui ở đó nên bọn họ chẳng dám lộ diện mà chỉ trốn trong hẻm nhỏ để vụng trộm quan sát.

Trời hơi lạnh, Vương Mai và Tiền Tam dựa sát vào nhau, Vương Mai khàn khàn hỏi, “Người gửi tiền ở tiền trang hả?”

“Đúng vậy.” Tiền Tam thấp giọng đáp, “Sau khi rời Vọng Đô, chúng ta đến Thương Châu ngay rồi lấy tiền ra. Ta sẽ nghĩ cách thay đổi giấy tờ tùy thân, từ nay về sau mai danh ẩn tích.”

Vương Mai hơi mệt nên bà ta không nói gì. Nhưng lời của Tiền Tam trở thành niềm hy vọng duy nhất cho bà ta, vì thế bà ta ngồi trên bậc thang cùng gãi để chờ cổng thành mở ra.

Thật ra bọn họ không chắc liệu cổng thành có mở nhưng nếu cổng vẫn đóng chặt thì bọn họ cũng chẳng biết phải đi đâu. Đợi hồi lâu đến lúc sao Mai mọc, trống trận một lần nữa vang lên!

Sau tiếng trống trận, cổng thành chậm rãi mở ra. Binh lính cầm đao cười ngửa vọt thẳng ra bên ngoài.

Bọn họ hành động kín kẽ, bí mật, không tạo nên bất kỳ âm thanh nào.

Quân đội Lương Vương lại bị đánh thức, mọi người đều bất mãn. Nhiều người dây dưa chả chịu dậy, cảm thấy lần này chắc chắn vẫn là một trò đùa.

“Bọn chúng không muốn phe ta ngủ,” có người hậm hực mở miệng, “chúng ta mà dậy là mắc bẫy đấy!”

Nhiều người cũng nghĩ vậy nên lần tập kết này rất khó khăn. Song ngay thời điểm Lương Vương còn đang tập kết quân đội, mặt đất đột nhiên chấn

động.

Bây giờ mọi người mới phát hiện có vấn đề, nhưng đợi đến hồi bọn họ kịp phản ứng thì đã thấy đông đảo kỵ binh vừa múa trường đao vừa phi ngựa về phía bọn họ mà chém giết!

Đêm tối nên khung cảnh khắp nơi mờ mịt. Không biết đối phương có bao nhiêu người, cũng chẳng biết tình trạng đối phương ra sao, bọn họ chỉ biết chạy trốn tứ phía giữa đêm đen.

Gần mười vạn đại quân nhưng nhất thời chẳng phân biệt nam bắc mà chạy tán loạn. Bọn họ thậm chí còn không tổ chức chống cự, vừa giao chiến đã thối lui.

Cổ Cửu Tư thừa thắng truy kích, nhân cơ hội những người này đang hoảng loạn liền chém giết liên tiếp.

Máu tươi nhuộm đỏ đôi mắt hăn, xung quanh lấp lóa đầy ánh sáng phản chiếu từ đao kiếm nhưng hăn chẳng hề sợ hãi.

Hăn múa trường thương, cưỡi ngựa rong ruổi trên chiến trường.

Lương Vương chưa hề chớp mắt từ lúc trống trận vang lên, ông ta vẫn đang lường lự suy nghĩ.

Nhất định phải chiếm được thành Vọng Đô sao?

Đây là châu phủ của U Châu nên đương nhiên chiếm được là tốt nhất. Song thứ quan trọng nhất ở U Châu là gì? Chính là trường thành. Chỉ cần khống chế trường thành thì Vọng Đô còn mang ý nghĩa lớn vậy ư?

Lương Vương điên cuồng tìm cách để không tấn công Vọng Đô, hoàn toàn quên mất lý do ban đầu ông ta tới đây.

Ông ta cảm thấy không thể nắm chắc được Vọng Đô, tiến về phía trước thì sợ có mai phục nên hiện giờ chỉ đành lui về phía sau.

Tần Tứ nhìn ra sự do dự của Lương Vương, hần thận trọng hỏi, “Vương gia sợ trong thành có mai phục?”

“Tần tiên sinh,” Lương Vương thở dài, “ta không thể thua.” Nguồn:

Lời này khiến Tần Tứ trầm mặc trong chốc lát, hần bình tĩnh gật đầu, “Ta hiểu, nhưng vương gia, đã đến bước cuối cùng mà không chiếm lấy Vọng Đô thì ngài cam tâm sao?”

Lương Vương im lặng mím môi, sao có thể cam tâm chứ? Ông ta hít sâu một hơi, rồi cuộc trả lời, “Cứ làm theo ý tiên sinh.”

Ông ta vừa dứt lời, bên ngoài loạn cả lên. Ngay sau đó, có tiếng hét to và một người cầm thương cưỡi ngựa trực tiếp xông vào lều rồi nhắm thẳng đến Lương Vương!

Xung quanh hoảng loạn, Tần Tứ che trước Lương Vương, hần quát, “Người đâu! Bảo vệ điện hạ!”

Bốn phía nhốn nháo, rất nhiều người ngăn cản Cổ Cửu Tư, Lương Vương lẫn Tần Tứ được hộ vệ che chắn đi ra ngoài lều. Bên ngoài đã sớm thành địa ngục chốn nhân gian, những nơi đèn dầu chiếu tới đều soi sáng cảnh chém giết. Lương Vương đứng ở trận doanh, nhất thời chẳng ước lượng được đối phương có bao nhiêu người. Ông ta chỉ cảm thấy bị người của Cổ Cửu Tư vây quanh thì tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc! Tất cả binh lính chạy tứ tán, chẳng ai nghe lệnh ông ta. Ông ta bất chợt hoảng sợ, xoay người lên ngựa và quát to, “Đi! Đi mau!”

Lương Vương cưỡi ngựa phi nước đại, Tần Tứ theo sát phía sau. Hần biết một khi Lương Vương đã trực tiếp đối mặt với lẫn ranh sống chết thì hần rất khó thuyết phục người này.

Hắn chỉ đành đi theo mà nghe Lương Vương phân tích, “Trong thành nhất định có rất nhiều kẻ mai phục, Phạm Hiên đã biết ta đến thì sao có thể chẳng phòng bị? Chúng ta từ bỏ Vọng Đô, tới địa điểm tiếp theo!”

Tần Tứ chẳng nói gì, hắn cảm thấy chuyện này không thỏa đáng.

Phía sau có tiếng hô hào chém giết rung chuyển đất trời, Cố Cửu Tư truy sát bọn họ cứ như nhất định phải dùng mạng bọn họ để kết thúc trận chiến này.

Vì thế một phe chạy trốn còn một phe truy đuổi. Vương Mai và Tiền Tam thừa dịp hỗn loạn bèn lạng lẽ đánh bất tỉnh một binh sĩ rồi cầm giấy tờ tùy thân của đối phương và vội vàng trốn ra ngoài cổng thành.

Ra ngoài thành bọn họ mới phát hiện nơi nơi là cảnh tượng chém giết và máu tươi đầy đất. Hai người thất kinh cầm tay nhau đi từng bước giữa chiến trường, sợ hãi sẽ có chuyện xảy đến với mình.

Một đêm trôi qua, hừng đông đến, Cố Cửu Tư ra lệnh lui binh. Lương Vương chạy thật xa, thấy Cố Cửu Tư không đuổi theo mới thả lỏng người. Ông ta ngoảnh đầu phát hiện ước chừng vẫn còn non nửa người đi theo mình.

Lương Vương thấy xung quanh vắng bóng người mới hơi yên tâm mà quyết định dừng chân lập doanh trại. Cố Cửu Tư dẫn người quay về thành Vọng Đô, vừa bước vào thành đã thấy mọi người đều nhìn hắn.

Bọn họ dường như muốn tán dương hắn nhưng lại chẳng biết nên dùng từ ngữ thế nào cho hay, rốt cuộc họ chỉ dùng ánh mắt tràn ngập hy vọng nhìn hắn. Cố Cửu Tư cười cười với mọi người, “Yên tâm, bọn chúng đi rồi.”

Hắn buông trường thương, bình thản nói, “Nên làm gì thì làm mau lên, đừng trì hoãn.”

Mọi người gật đầu tuân lệnh nhưng chả thể kìm nén sự kích động trong lòng. Ai cũng biết sau khi trận chiến này kết thúc thì thành Vọng Đô sẽ nghênh đón thanh danh lấy một địch mười!

Diệp Thế An chỉ đạo mọi người khiêng thương binh xuống, Cổ Cửu Tư nhìn lướt qua thương binh rồi thở dài, “May bọn chúng chạy trốn, nếu quay về thì chúng ta không biết phải làm gì.”

Diệp Thế An gật đầu đồng ý, “Thật may.”

Lúc này, Vương Mai cùng Tiền Tam dìu nhau đi. Tiền Tam chợt dừng bước, thận trọng hỏi, “Đó là doanh trại của Lương Vương?”

Vương Mai sừng sốt. lát sau, bà ta nhìn thoáng qua lá cờ lớn có chữ “Lương” đang tung bay rồi gật đầu. Tiền Tam cắn chặt răng nói, “Lương Vương ở đây thật đúng lúc. A Mai, người chờ ta, ta đi một lát sẽ quay lại ngay.”

“Người...người muốn làm gì!” Vương Mai thảng thốt kêu.

Tiền Tam vỗ vỗ tay bà ta, ôn hòa bảo, “Người yên tâm, ta đi kiếm ăn chứ không đi gây chuyện.”

Vương Mai không tin nổi, nhưng Tiền Tam đã hạ quyết tâm nên chả đoái hoài đến suy nghĩ của bà ta. Gã chạy một mạch tới chỗ Lương Vương, nôn nóng nói với binh lính canh phòng, “Mau giúp ta bẩm báo Lương Vương rằng ta có tin tức quan trọng muốn cho ngài ấy biết! Cầu mong ngài ấy triệu kiến kẻ tiểu nhân này!”

Lương Vương vốn không định gặp loại người này nhưng nghe nói Tiền Tam từ trong thành chạy ra nên mới sai người dẫn gã tới.

Tiền Tam kiểm chế nổi hưng phấn, hành lễ với Lương Vương xong, gã ngẩng đầu nhìn ông ta, “Điện hạ, tiểu nhân đến đây vì muốn giúp đỡ vương

gia.”

“Giúp bằng cách nào?”

“Vương gia chắc không biết trong thành có bao nhiêu người?”

Nghe đến đây, Lương Vương ngẩng phắt đầu. Tiền Tam cười khẩy, “Trùng hợp là tại hạ lại biết. Không nhiều không ít, vừa đúng một vạn.”

Chú thích

[1] Mình không hiểu ý Cổ Cửu Tư ở đây lắm. Nhưng mình nghĩ cây trúc vốn tượng trưng cho người quân tử, Cổ Cửu Tư nói “cây trúc thành tinh” chắc ám chỉ Tần Tứ là ngụy quân tử.

[2] Là người theo Phật và tin tưởng vào cái đẹp của tâm hồn, của sự hiền lương, sống theo chuẩn mực nhà Phật.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 79: Trời Đất Chứng Giám, Giang Sơn Làm Mai; Liễu Ngọc Như, Nàng Là Thê Tử Của Ta

Lời này làm mọi người sững sờ, Lương Vương bật thốt theo bản năng, “Không thể nào!”

Nếu thật sự chỉ có một vạn người, sao Cố Cửu Tư lại kêu ngạo như thế, thậm chí còn chỉ huy người đuổi giết ông ta?

Ông ta sở hữu mười vạn binh lính, ai cho Cố Cửu Tư lá gan này?!

“Tên tặc tử này dám lừa bịp bản vương,” Lương Vương giận dữ rút kiếm muốn chém Tiền Tam.

Tần Tứ ngăn cản ông ta, bình tĩnh khuyên, “Lương Vương, cứ nghe hăn nói đã.”

Được Tần Tứ khuyên can, Lương Vương thoáng nhìn hăn rồi cắn răng bảo mọi người lui xuống, chỉ giữ lại Tiền Tam và Tần Tứ trong lều trại.

Hành động của Lương Vương hù dọa Tiền Tam, gã run rẩy im thin thít. Tần Tứ bước lên trước, hòa nhã nói, “Vị tráng sĩ này không cần sợ hãi, vương gia chúng ta là người khoan dung. Chỉ cần người nói thật thì vương gia chẳng những không giết người mà còn ban thưởng số tiền lớn, vàng bạc mỹ nữ chả đếm xuể. Nếu có thể công phá thành Vọng Đô, công đầu thuộc về người nên vương gia sẽ không bạc đãi, quyền cao chức trọng ở ngay trước mặt người thôi.”

Tiền Tam nghe đến đây bèn dần bình tĩnh lại.

Hồi này gã đi ngang qua doang trại, vừa nghĩ đến Lương Vương vừa nhớ tới Cổ Cửu Tư; đây chính là mục đích của gã.

Để lộ tin tức cho Lương Vương thì không chỉ hại chết Cổ Cửu Tư mà còn kiếm được số tiền lớn, mắc mớ gì không làm?

Tiền Tam thoáng trấn định, gã lập tức thề thốt, “Vương gia, những gì thảo dân nói đều là thật. Nếu có nửa câu dối trá sẽ bị thiên lôi đánh xuống, không chết tử tế được!”

Mặt mũi Lương Vương cứng đờ, ông ta gật đầu. Bất luận thế nào ông ta cũng chẳng thể tin trong thành chỉ có một vạn người. Nếu đúng như vậy, khác gì ông ta bị một thẳng ranh miệng còn hôi sữa bốn cột?!

Một thiếu niên chưa đến tuổi nhược quán xoay ông ta mòng mòng; tin này mà truyền ra ngoài thì người trong thiên hạ chẳng phải sẽ cười chế nhạo?!

Song Lương Vương giữ kín mấy lời này trong lòng, không hề nói nhiều. Tần Tứ đỡ Tiền Tam đứng dậy, tra hỏi kỹ lai lịch của gã. Tiền Tam thành thật kể lại đầu đuôi mâu thuẫn giữa mình và Cổ Cửu Tư, Lương Vương lần Tần Tứ mới tạm yên tâm. Nhưng Tần Tứ vẫn nghi ngờ hỏi, “Kể cả người có mâu thuẫn với Cổ Cửu Tư thì Vọng Đô vẫn là quê hương của người, người hành động thế này không sợ liên lụy bằng hữu thân thích ư?”

“Đại nhân,” Tiền Tam cười, “thảo dân đâu phải người U Châu, thảo dân là người Dương Châu.”

“Thì ra là thế.” Tần Tứ gật gù, “Các người theo chân Cổ gia từ Dương Châu đến đây cũng coi như là bầy tôi trung thành, Cổ Cửu Tư đối đãi với người theo kiểu đó đúng là sai trái.”

“Phải.” Tiền Tam nghiêng răng nghiêng lợi, “Nữ nhân của ta cũng tận tâm tận lực với Cổ gia. Ta theo bọn họ tới U Châu, làm bao chuyện vì bọn họ,

không có công lao cũng có khổ lao. Ai ngờ bọn họ lại đối xử với chúng ta như vậy. Vương gia,” Tiền Tam quay đầu nhìn Lương Vương, “tiểu nhân vốn ngưỡng mộ vương gia nên đã nghĩ đến chuyện nương nhờ từ lâu. Lần này có thể tiếp kiến vương gia là phúc ba đời của tiểu nhân. Tiểu nhân nguyện vì vương gia làm trâu làm ngựa, cần xin vương gia chấp thuận!”

Tiền Tam quỳ xuống và đập đầu thật mạnh trước Lương Vương. Được tâng bốc nên Lương Vương thấy cực kỳ sảng khoái, ông ta cười cười, “Được rồi, ta đã biết lòng trung thành của ngươi. Ngươi hãy nói tình hình cụ thể trong thành cho chúng ta nghe xem.”

Tiền Tam vội vàng mở miệng, kể hết những gì mình biết về tình hình Vọng Đô. Lương Vương lẫn Tần Tứ càng nghe càng nhíu mày, Lương Vương còn nổi cơn thịnh nộ.

Cố Cửu Tư căn bản chẳng hề biết trước tin tức rồi dọn Hồng Môn Yến chờ ông ta. Lần trước và cả lần trước đó nữa, chỉ cần ông ta liêu lĩnh hơn là đã có thể dứt gọn thành Vọng Đô vào túi nhưng ông ta lại để lỡ mất!

Ông ta nhất thời oán trách Tần Tứ, song cũng biết không thể phàn nàn thuộc hạ vào thời điểm này nên lửa giận trong lòng ông ta chẳng có chỗ phát tiết. Sau khi Tiền Tam tiết lộ hết những tin tức giá trị và chỉ còn biết nói mấy chuyện vô dụng, ông ta mất kiên nhẫn phất tay, “Kéo xuống!”

Tần Tứ cảm nhận được Lương Vương không vui, thậm chí một phần nguyên nhân của cơn giận này còn do hắn gây nên. Hắn biết Lương Vương cần nơi trút giận nên giữ im lặng.

Người của Lương Vương nhào tới túm lấy Tiền Tam, biến cố đột ngột ập tới làm Tiền Tam sững sờ. Gã luống cuống nói, “Làm gì vậy? Các người làm gì vậy!”

“Làm gì à?” Lương Vương bức bối đáp, “Kẻ phản bội vứt bỏ nghĩa khí lẫn chủ nhân như ngươi còn mong đợi người khác tôn kính? Kéo gã ra

ngoài chém cho ta!”

Lời này khiến Tiền Tam tức khắc biến sắc, gã vừa cuống quýt vừa sợ hãi kêu, “Vương gia! Đừng làm vậy! Tiểu nhân còn hữu dụng, ngài vẫn cần tiểu nhân...”

Lương Vương cười lạnh lẽo, binh lính kéo Tiền Tam ra xa. Bên ngoài vang lên tiếng gào thảm thiết rồi tắt ngúm.

Lát sau, từ ngoài truyền vào tiếng khóc lóc la mắng của nữ nhân. Lương Vương cúi kính ngẩng đầu hỏi, “Kẻ nào khóc ngoài kia?”

“Vương gia đừng bức dọc, để ta đi xem.”

Tần Tứ đứng dậy đi ra ngoài liền thấy Vương Mai quỳ trên mặt đất, vừa ôm thi thể của Tiền Tam vừa gào khóc.

“Đây là ai?”

Tần Tứ liếc nhìn binh lính đứng cạnh, binh lính nhỏ giọng đáp, “Bảo là tức phụ của người này, này giờ ở bên ngoài chửi bậy.”

Tần Tứ nhíu mày, hắn đánh giá Vương Mai từ đầu xuống chân rồi giơ tay sai bảo, “Chém luôn đi, đừng để ả quấy rầy vương gia.”

Nói xong, Tần Tứ xoay người đi về phía lều trại. Lúc hắn trở về, bên ngoài đã an tĩnh. Lương Vương thấy hắn bèn khó chịu chất vấn, “Chuyện gì xảy ra?”

“Là nương tử của Tiền Tam,” Tần Tứ cung kính bẩm báo, “đã xử lý sạch sẽ.”

Lương Vương hờ hững gật đầu. Một lúc lâu sau, ông ta rút cuộc thốt ra, “Ta nghĩ chúng ta có thể quay lại.”

Tần Tứ vốn chờ những lời này, hần bình tĩnh nói, “Những lời của gã kia không giống nói dối, thuộc hạ cũng cảm thấy chúng ta có thể quay lại.”

Trước kia không biết tình hình thực tế trong thành nên sợ bóng sợ gió rồi thấp thỏm bất an. Hiện giờ đã biết trong thành chỉ có một vạn người, tinh thần Lương Vương phấn chấn. Ông ta lập tức lao ra ngoài chấn chỉnh đội ngũ để quay lại chém giết!

Nửa số người còn dư lại đều trung thành và tận tâm, không còn Cố Cửu Tư quấy nhiễu nên mọi người chẳng cần ngờ vực ai toan tính đầu hàng. Kẻ muốn chạy cũng đã chạy, người ở lại đáng tin cậy, vì thế quân đội hăng hái hơn hẳn.

Năm vạn người mạnh mẽ tấn công tòa thành chỉ có một vạn người, Lương Vương còn là lão tướng nên bọn họ coi như chiếm ưu thế vượt trội.

Lương Vương thâm biết hiện tại Cố Cửu Tư tất nhiên cho rằng ông ta đã rời đi. Ông ta bất ngờ quay lại sẽ khiến hần trở tay không kịp, đây là yếu tố then chốt quyết định chiến thắng.

Vì thế Lương Vương quát roi thúc ngựa, lãnh đạo người quay lại chém giết.

Bên trong thành, quân đội đang gỡ xuống áo giáp để nghỉ ngơi hay giúp đỡ khiêng thương binh và thi thể. Trong lúc trò chuyện, rất nhiều nam nhân đặc ý thối phòng quân đội Lương Vương chật vật đến mức chả chịu nổi dù chỉ một đòn.

Cố Cửu Tư về nhà tắm rửa sạch sẽ bằng nước ấm, thay quần áo, và ăn sáng cùng Liễu Ngọc Như.

Hần bình an trở về khiến Liễu Ngọc Như vô cùng mừng rỡ, sáng sớm mà nàng chuẩn bị rất nhiều đồ ăn. Cố Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như vui vẻ thì không khỏi nói, “Nàng vui mừng như vậy chắc là đã lo lắng cả đêm?”

“Làm gì có.” Liễu Ngọc Như vội đáp, “Ta ngủ suốt đêm, khi tỉnh lại đã nghe tin chàng thắng trận.”

Cố Cửu Tư hơi hé miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Vừa trở về hắn đã nghe kể Liễu Ngọc Như quỳ ở Phật đường nguyên đêm.

Hắn đáng lẽ nên biết bản thân nào đủ khả năng lừa dối nàng; từ trước đến nay đều là nàng lừa hắn chứ làm gì có chuyện ngược lại.

Hắn vừa cười vừa nhìn quàng thâm trên mặt Liễu Ngọc Như, hắn gấp đồ ăn vào chén nàng rồi nói, “Chao ôi, lần đầu thắng trận làm ta tự nhiên thấy bồi rồi.”

“Sao lại bồi rồi?” Liễu Ngọc Như thấy hắn hơi kỳ quái.

Cố Cửu Tư ra vẻ ưu sầu, “Không biết về sau nàng nên gọi ta là đại nhân hay tướng quân, hay là tướng quân đại nhân đây.”

Môi Liễu Ngọc Như mấp máy, nàng biết hắn đang đùa giỡn, “VẬY chàng đã nghĩ ra muốn được gọi thế nào chưa?”

“Ta nghĩ,” Cố Cửu Tư nghiêm túc trả lời, “cứ gọi phu quân là được. Tiết kiệm sức lực và thời gian,” hắn liếc mắt đưa tình, “lại dễ nghe.”

Liễu Ngọc Như bật cười, nàng đang định đáp trả thì hai người bất chợt cảm nhận rõ ràng mặt đất rung chuyển.

Lát sau, Mộc Nam xông vào chính đường cấp báo, “Công tử, Lương Vương trở lại!”

Cố Cửu Tư đứng phắt dậy, hắn thậm chí không mặc áo khoác đã lao ra ngoài.

Liễu Ngọc Như thấy Cổ Cửu Tư cuống cuống bèn nhanh chóng gọi người cầm áo giáp, áo lông chồn, và lò sưởi rồi cười ngựa đuổi theo.

Cổ Cửu Tư vội vàng tới chân cổng thành, hắn đã nhìn thấy từ xa Diệp Thế An chỉ huy người đi lên tường thành. Cổ Cửu Tư ghìm ngựa dừng lại, nôn nóng hỏi, “Sao rồi?”

“Người lên xem đi!” Diệp Thế An cấp bách nói, sau đấy hắn lớn tiếng thúc giục người ở phía sau, “Đưa đầu lên trên! Mau lên!”

Cổ Cửu Tư cấp tốc xoay bước trên bậc thang mà xông lên cổng thành, cách đó không xa là quân đội Lương Vương đang tiến lại gần. Bọn chúng chẳng hề có chút do dự mà hùng hổ xông đến đây. Cổ Cửu Tư đặt chân lên cổng thành đúng lúc quân đội Lương Vương vào tầm bắn, Cổ Cửu Tư hét lớn, “Bắn tên!”

Cơn mưa tên dày đặc trút xuống. Cổ Cửu Tư thấy những binh lính nhào tới trước phần lớn bị trúng tên thành con nhím, song vẫn có những kẻ cầu may tiếp tục tiến lên. Từng lớp người vọt tới trước, binh lính ở phía sau của Lương Vương liên tục hô hào, “Xông lên! Kẻ nào thối lui sẽ bị chém! Ai trèo được lên thành thưởng trăm lượng! Giết được một người thưởng một lượng!”

Quân đoàn như bầy kiến lúc nhúc, bất chấp sống chết mà nhào tới. Người trên cổng thành cũng liều mạng bắn tên chẳng ngừng nghỉ.

Cổ Cửu Tư phân chia ba người một hàng rồi xếp thành đội trên tường thành. Hàng thứ nhất bắn xong liền đến lượt hàng thứ hai, còn hàng thứ nhất lui về vị trí sau chót để nạp thêm cung tên. Hàng thứ hai bắn xong cũng nhường chỗ cho hàng thứ ba rồi lùi về sau đổi mũi tên.

Người dưới cổng thành cứ như chả đếm xỉa đến tính mạng; thân thể bọn họ ngã xuống chiến trường, máu tươi nhuộm đỏ đất đai ngoài thành Vọng Đô.

Mỗi bước chân tiến về phía trước của bọn họ đều dùng xác chết làm đá lót đường, nhưng bọn họ không hề dừng lại.

Hết người này đến người khác rớt xuống sông đào bảo vệ bên ngoài thành, tiếng kêu chém giết vẫn luôn quanh quẩn bên tai.

Cố Cửu Tư nhìn chiến trường, nhìn tình thế, lòng hãn khê run rẩy.

Đây là một trận chiến khác hẳn ban nãy. Lúc trước hãn chơi trò khôn vặt, Lương Vương cũng chẳng định trực tiếp giao chiến. Vì thế một phe thừa thắng xông lên, một phe hốt hoảng chạy trốn; một phe không tính đuổi cùng giết tận, một phe còn biết bảo vệ tính mạng.

Nhưng giờ phút này thì khác, tất cả mọi người điên cuồng đoạt từng tấc đất. Cảm giác hoảng hốt khi mạng người bị xem như cỏ rác thành hình trong lòng Cố Cửu Tư.

Hãn rất muốn kêu bọn họ đứng lại, kêu bọn họ dừng tay.

Tại sao?

Tại sao muốn tấn công Vọng Đô? Tại sao muốn khai chiến? Tại sao coi thường tính mạng bản thân? Tại sao phải vì giang sơn và quyền thế của kẻ khác mà bán mạng đến mức này?

Trèo lên thành được trăm lượng, chém đầu người được một lượng.

Một mạng người chỉ đáng giá một lượng thôi sao?

Nỗi hoảng sợ mang màu đỏ của máu khiến hãn lạc lối nhưng hãn không thể nghĩ nhiều. Hãn chỉ biết mình nhất thiết phải bảo vệ tòa thành này; phía sau bức tường thành là bá tánh, là phụ mẫu của hãn, là...Liễu Ngọc Như.

Trong khoảnh khắc khuôn mặt Liễu Ngọc Như hiện lên trong đầu hãn, sông đào bảo vệ thành đã đầy thi thể trôi lênh phênh. Có những nơi xác

chết chồng chất lấp kín sông, binh lính Lương Vương giẫm lên chúng để tiếp cận bên dưới cổng thành rồi bắc thang mây[1].

Đỉnh thang mây đều có binh lính, chỉ cần thang tiếp xúc với tường thành, những binh lính này sẽ cuồng loạn chém giết. Trong nháy mắt ấy, người ở phía dưới thang mây liền lập tức xông lên.

Cổ Cửu Tư vẫn để binh lính duy trì tiếp tế. Có thang mây đáp xuống thì hãn sẽ cùng vài binh lính tiến đến chém đối phương, sau đó tưới dầu xuống dưới.

Mũi tên được châm lửa phối hợp với dầu hỏa đốt cháy phía dưới cổng thành, tiếng kêu thảm thiết vang lên hết đợt này đến đợt khác. Cổ Cửu Tư đứng trên cổng thành rưới dầu và bắn tên; mặt hãn dính máu từ những kẻ mới bò lên cổng thành, cả người hãn run rẩy.

Bọn họ hung hăng công thành từ chiều đến tối. Tường thành là thứ phòng thủ kiên cố nhất, ngoại trừ dùng thang mây thì bọn họ còn dựng cầu nổi và dùng cột trụ đâm liên tiếp vào cổng thành.

Chiến xa đang đâm cổng thành là đối tượng cần ngăn cản hàng đầu. Từ lúc nó tiến vào tầm bắn, Cổ Cửu Tư liên tục cho người bắn chết kẻ điều khiển chiến xa. Cổ xe này chật vật di chuyển trên chiến trường, mỗi bước xô dịch đều dùng mạng người đánh đổi. Nhưng khi đêm xuống, vì tầm nhìn không tốt mà chiến xa vẫn tiếp cận được cổng thành.

Khi âm thanh báo động cổng thành bị đâm lần đầu tiên vang lên, Cổ Cửu Tư biết tình hình đã xấu đi. Hãn cấp bách điều động binh lực xuống dưới cổng thành đợi lệnh.

Dưới cổng thành có hai cửa nhỏ, mỗi cửa chỉ đủ cho một người lọt qua. Sau khi vượt qua cửa nhỏ, đi khoảng hơn năm trượng mới là cổng chính. Cổ Cửu Tư sai người hé mở cổng chính, phân bố binh lính tinh nhuệ ở đó

chờ lớp cửa phía ngoài bị đâm thủng rồi đánh giáp lá cà. Bọn họ sẽ chiến đấu ở cửa nhỏ, tạo thành bức tường người ngăn trở đối phương tiến công.

Lúc tiếng cổng thành bị đâm vang lên, Liễu Ngọc Như đang kiểm kê số lượng binh khí. Nàng ngoảnh đầu lại, hoảng sợ hỏi, “Tiếng gì vậy?!”

“Sợ là cổng thành bị tấn công.” Ân Hồng cũng sợ hãi.

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn căn chặt răng, nàng giao danh sách cho Vân Vân rồi nói, “Ta đi xem.”

Liễu Ngọc Như mau chóng xông ra ngoài.

Nàng đi một mạch về phía cổng thành, binh lính dưới cổng thành rối loạn. Lên trên cổng thành, nàng chứng kiến Cổ Cửu Tư cầm đao giết địch. Máu thịt bay tứ tung, cả người nàng run rẩy song nàng nỗ lực trấn định. Nàng thoáng quan sát liền phát hiện số lượng thương binh không ngừng gia tăng, nhưng rất nhiều người bị thương chẳng kịp rời khỏi cổng thành.

Hậu cần quá ít.

Liễu Ngọc Như hiểu ngay lập tức. Nàng suy xét tình hình rồi nhanh chân chạy xuống cổng thành. Trên đường về, nàng vừa chạy vừa gõ cửa từng nhà và lớn tiếng gọi, “Các vị hương thân phụ lão, Vọng Đô gặp nạn, mọi người mau ra giúp đỡ!”

Nàng đập cửa, ban đầu chẳng có mấy người hưởng ứng nhưng từ giây phút nhà đầu tiên mở cửa thì càng lúc càng có nhiều người bước ra.

Liễu Ngọc Như thở hồng hộc nhìn mặt mũi những người đi ra đầy vẻ sầu lo lẫn hoang mang. Nàng thoáng nhìn xung quanh, thành khẩn nói, “Các vị, quân địch hung hãn đang ở bên ngoài, chỉ dựa vào Cổ đại nhân và binh lính thì không thể ngăn cản bọn chúng. Ta khẩn cầu các vị, nam tử hãy lên cổng thành chờ tướng sĩ phân công, nữ tử theo ta di chuyển thương binh.”

Lời này khiến mọi người chần chừ, Liễu Ngọc Như hiểu rõ bọn họ đang nghĩ gì.

Ra chiến trường là đánh cược tính mạng, nàng nghiêng rằng, nhịn không được mà nói, “Các người cho rằng ru rú trong nhà thì sẽ bình an à?! Hạng người như Lương Vương mà phá được thành, các người có tin toàn bộ dân Vọng Đô sẽ chết sạch chả còn một mống không!”

“Chuyện này...đâu chắc chắn.” Có người lí nhí, “Nếu Cố đại nhân đầu hàng...”

“Có đầu hàng thì Lương Vương cũng sẽ chẳng tha chúng ta! Tại sao ông ta muốn đánh Vọng Đô? Không cần tiền tài, không cần nữ nhân, ông ta đến cứu tế bá tánh như một bậc quân vương bác ái chắc?!”

Liễu Ngọc Như hét lên, “Các người chưa từng chứng kiến những thành trấn bị Bắc Lương đoạt lấy hay không biết lúc Lương Vương tấn công Đông Đô đã san bằng bao nhiêu cái thành? Ông ta tốn sức lực như vậy để đánh chiếm Vọng Đô mà các người còn tưởng mình có thể bình an vô sự ư, đây là nằm mơ giữa ban ngày!”

Liễu Ngọc Như nói làm mọi người do dự, nàng gật đầu, “Được, ta hiểu rồi. Người không vì mình, trời tru đất diệt.”

Nàng rút ngân phiếu từ trong ngực ra, thét lớn, “Chúng ta tiêu tiền mua các người. Hôm nay hãy lên cổng thành nhìn xem những tướng sĩ đó vào sinh ra tử che chở cho các người, nhìn xem trượng phu của ta dùng tính mạng bảo vệ mọi người! Ai cầm đao chém chết một người được một lượng bạc, các người phụ ta khiêng một thương binh được mười văn. Đi hay không!”

“Ta đi!”

Một nam nhân cao lớn trong đám người đột nhiên lên tiếng, hấn đứng ra đồng dạng nói, “Liễu lão bản, người không cần nói chuyện tiền nong. Nếu ta sống sót thì đây là việc phải làm, không cần đưa tiền. Nếu ta chết, người hãy đưa tiền cho nương tử và lão nương của ta.”

“Nếu người chết, ta sẽ thu xếp chu toàn cho bọn họ, đảm bảo cả đời không phải lo chuyện cơm áo gạo tiền.”

Liễu Ngọc Như quyết đoán tuyên bố, một lão thái bà lao ra khóc lóc, “Đừng con ơi, chiến trường hiểm ác...”

“Nương,” nam nhân kia vỗ vỗ tay lão thái bà, bình tĩnh nói, “con đi bảo vệ người lẫn thê nhi, người đừng lo lắng.”

“Ta cũng đi.”

Nam nhân vừa dứt lời, nữ tử đứng bên cạnh hấn cũng tiến lên. Nàng ấy giao con lại cho lão thái bà rồi ngược nhìn nam nhân ở cạnh mình, “Nếu chàng gặp chuyện, ta sẽ khiêng chàng trở về.”

Nam nhân cười thành tiếng, có người tiên phong nên xung quanh ngày càng nhiều người hưởng ứng.

Liễu Ngọc Như vừa nhìn bọn họ vừa liên tục gật đầu. Nàng không nói nên lời cảm xúc hiện tại, chỉ thấy có nỗi buồn trào dâng và kết tủa thành sự chua xót ghen ở cổ họng. Nàng lùi một bước, khom lưng trước mọi người và chân thành nói, “Ngọc Như cảm tạ các vị.”

“Liễu lão bản cứ đùa,” có người bảo, “đây cũng vốn là thành Vọng Đô của chúng ta. Chúng ta đều khắc ghi trong đầu những gì ngài và Cố đại nhân làm cho chúng ta.”

Liễu Ngọc Như nghe mà không thể nhin cười, nàng chợt cảm thấy hết thảy đều đáng giá.

Nàng hít sâu một hơi rồi dẫn dò vị nam nhân xung phong đầu tiên, “Phiền các người đi kêu gọi từng nhà và quản lý những người tình nguyện. Nam nữ chia thành hai đội, nữ tử nếu biết võ hãy đi theo nam nhân. Các người di chuyển về phía cổng thành đi, ta sẽ kiểm kê binh khí rồi phân phát cho mọi người.”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như chạy về kho binh khí. Nàng giao phó Ân Hồng vận chuyển toàn bộ binh khí đến cổng thành. Sau đấy nàng mang theo được liệu và cùng đại phu dựng lều gần cổng thành.

Dưới sự chỉ huy của Liễu Ngọc Như, mọi người trật tự nhận lấy những đồ vật cần thiết. Nữ nhân mặc váy bố màu trắng, mang bên người được liệu và sẵn sàng nâng cáng cứu thương. Nam nhân cùng các nữ nhân có hình thể tương đối cường tráng khoác lên những bộ áo giáp đơn giản, tay cầm binh khí.

Mọi việc được hoàn tất trong chưa đầy nửa canh giờ. Lúc này, cửa nhỏ ở ngoài cùng rốt cuộc bị công phá, Cổ Cửu Tư gấp rút điều động một ngàn người xuống. Những kẻ tấn công phía trên tường thành vẫn không ngừng nghỉ, Cổ Cửu Tư đã chém cùn hết ba thanh đao. Mệnh lệnh điều động vừa mới phát ra, Diệp Thế An lập tức vọt lên trên sọt ruột thông báo, “Cửu Tư, không đủ người.”

“Không đủ người là sao?”

Cổ Cửu Tư đá văng một tên lính, Diệp Thế An cấp bách đáp, “Hiện tại bốn phía đều bị bao vây. Ba phía kia có ba ngàn người bảo vệ, còn bảy ngàn người đều tập trung ở phía đông thành. Chúng ta tiếp nhận bốn ngàn thương binh, cửa nhỏ một ngàn, trên cổng thành hai ngàn, không có người để di chuyển thương binh!”

“Cửu Tư!”

Diệp Thế An vừa dứt lời, Cố Cửu Tư liền nghe tiếng Liễu Ngọc Như gọi. Cả hăn lẫn Diệp Thế An đồng thời quay đầu lại, bọn họ nhìn thấy Liễu Ngọc Như dẫn theo người khiêng cáng đi lên. Liễu Ngọc Như đứng đầu hàng, các nữ nhân mang cáng lên trên cổng thành rồi rất kỷ luật nâng thương binh và di chuyển bọn họ dưới sự chỉ huy của Ân Hồng.

Cố Cửu Tư cùng Diệp Thế An ngỡ ngàng, Liễu Ngọc Như đặt tay trước người và mỉm cười, “Ta sợ không đủ người nên dẫn bá tánh trong thành đến hỗ trợ.”

“Đừng sợ,” thanh âm Liễu Ngọc Như êm dịu, khiến người nghe nhớ tới cảnh liễu nhẹ nhàng lay động vào ngày xuân ở Dương Châu, “hai mươi vạn bá tánh trong thành đều ở đây.”

Nghe được lời này, không chỉ Cố Cửu Tư và Diệp Thế An mà đôi mắt các tướng sĩ đang đứng cạnh bắn tên cũng ngẩn lệ.

“Ừ.”

Cố Cửu Tư khàn khàn cất tiếng. Hăn ngẩng nhìn Liễu Ngọc Như, cô nương dưới ánh trăng đẹp đến mức phảng phất như một ảo ảnh.

Hăn đột nhiên cảm thấy cuộc đời mình quá may mắn.

Có thể gặp được người này.

Hăn nhin không được mà cười sáng khoái.

“Ta không sợ.”

Phía sau hăn có hai mươi vạn bá tánh của Vọng Đô, có Liễu Ngọc Như.

Dù phải đối mặt với thiên quân vạn mã hăn cũng chẳng sợ.

Có bá tánh gia nhập, trong nháy mắt Lương Vương giảm hẳn lợi thế về số lượng.

Tuy bá tánh chưa trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng bọn họ hợp sức với binh lính và cộng thêm thế mạnh về công thành lẫn tường thành nên tuyệt đối không cho phép quân đội Lương Vương tiến lên dù chỉ một bước.

Sắc trời chậm rãi sáng lên. Cố Cửu Tư và Thẩm Minh phân công một người bảo vệ tường thành, một người bảo vệ cổng thành. Liễu Ngọc Như cùng Diệp Thế An phụ trách hậu phương; hai người chỉ huy rất gọn gàng để bảo đảm quá trình tiếp viện binh khí và cứu trợ thương binh đạt hiệu quả cao nhất, cũng như giảm thiểu tỉ lệ thương vong. ◆

Theo ánh hừng đông lan tỏa, nỗi lo âu căng thẳng ban đầu dần biến thành ý chí chiến đấu sục sôi.

Thành Vọng Đô sẽ không thua.

Trong khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người đều vững tin chỉ cần Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như ở đây, Vọng Đô chắc chắn sẽ không bị công phá và càng chẳng có chuyện bại trận.

Tiếng đao chém, tiếng kêu la, tiếng trống trận.

Mọi âm thanh chồng chéo lên nhau vào buổi sáng sớm này.

Khi mặt trời mọc lên từ phía đông, cơn chấn động từ xa truyền đến.

Tần Tứ là người đầu tiên phát hiện, hắt vội vàng thông báo cho Lương Vương, “Vương gia, có đại quân tới!”

“Sao có thể?” Lương Vương không tin nổi.

Nhưng đúng lúc ấy, trên đỉnh núi đằng xa, lá cờ lớn có chữ “Chu” bay phấp phới dưới ánh mặt trời.

Cố Cửu Tư đứng trên cổng thành, hẩn nhìn thấy chữ “Chu” kia mà khoe miệng bất giác cong lên.

Chu Diệp dẫn đầu, bên cạnh hẩn là một người có vóc dáng nhỏ xinh, hình như là nữ tướng.

Bọn họ vừa cười ngựa băng băng chạy đến vừa hô “giết”. Cùng lúc đó, Thẩm Minh quát một tiếng rồi đột ngột cười ngựa xông ra ngoài!

Quân đội của Chu Diệp đánh từ phía sau, Thẩm Minh dẫn người từ trong thành lao ra; hai người tạo thành thế gọng kìm bao vây quân Lương Vương. Cố Cửu Tư đứng tại cổng thành dõi theo Chu Diệp và Thẩm Minh hợp lực vây quét quân Lương Vương. Tay hẩn cầm đao, quần áo không những rách tung tóe mà còn hoàn toàn bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ; hẩn lặng lẽ thu hết cảnh tượng này vào đôi mắt.

Bỗng nhiên, hẩn nghe thấy phía sau truyền đến tiếng động. Liễu Ngọc Như mặc váy dài màu đỏ viền trắng có thêu hoa mai trắng, tóc nàng cài cây trâm đuôi phượng mà hẩn tặng, tay nàng bưng khay rượu.

Gió thổi tới những vụn băng, tóc nàng khẽ bay trong gió. Cố Cửu Tư chăm chú ngắm nhìn nàng, hẩn nhin không được mà bật cười, “Nàng ăn mặc đẹp thế này làm gì?”

“Ta nghĩ nếu bảo vệ được thành thì hẩn phải ăn mừng, nên dĩ nhiên muốn mặc đẹp. Còn nếu thất bại và hai ta cùng xuống suối vàng, ta cũng muốn chường diện một chút.”

Liễu Ngọc Như nhấp môi cười và bưng rượu tới trước mặt hẩn. Nàng đặt khay lên tường thành, rót hai chén rượu rồi đưa một chén cho Cố Cửu Tư.

Nàng nghiêng đầu cười, “Lang quân thắng trận chiến đầu tiên, đương nhiên phải nâng chén chúc mừng.”

Cố Cửu Tư nhận chén rượu từ trong tay nàng, hẩn cúi đầu mà cười cười nhìn chén rượu. Hẩn nghịch chén rượu rồi ngược nhìn Liễu Ngọc Như đang giơ chén lên; trong mắt hẩn có nắng sớm, có non sông, có nàng.

Đẹp đến chấn động lòng người, khiến người ta trầm luân quên lối về.

Liễu Ngọc Như hơi sững sờ, nàng thấy Cố Cửu Tư vươn tay cầm chén rồi móc vào tay nàng tạo thành tư thế giao bôi.

“Ta vốn định tổ chức lại hôn lễ để bù đắp nàng chén rượu giao bôi còn thiếu. Nhưng hôm nay ta phát hiện, không có thời điểm nào thích hợp hơn giây phút này.”

“Ba thước có linh[2], trời đất chứng giám,” Cố Cửu Tư thành khẩn nhìn nàng, “Liễu Ngọc Như, nàng là thê tử của ta.”

“Nhật nguyệt[3] soi sáng, giang sơn làm mai,” ánh mắt Liễu Ngọc Như nhìn Cố Cửu Tư hàm chứa ý cười nhưng cũng đọng đầy sự nghiêm túc, “Cố Cửu Tư, chàng là trượng phu của ta.”

Cố Cửu Tư ngắm nhìn nàng, nhẹ nhàng cười, “Nếu ta nói đời ta chỉ có mình nàng thì nàng sẽ tin chứ?”

“Chàng không cần nói,” Liễu Ngọc Như dịu dàng trả lời, “ta dùng cả đời nhìn là biết ngay.”

Lời này khiến Cố Cửu Tư cười sang sảng, hẩn và Liễu Ngọc Như cùng cúi đầu đặt môi lên chén rượu.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng dừng trên người bọn họ. Hai người đồng thời uống chén rượu giao bôi, sau đó ngắm nhìn ánh mặt trời xuyên thủng

những tầng mây để chiếu rọi nhân gian.

Lời tác giả

Từ lúc Liễu Ngọc Như bắt đầu tìm người, hãy bật nhạc nền bài Brave Soul[4].

Khi viết tới đây tôi cảm giác như đang viết đại kết cục, nhưng ngẫm lại thì Cửu Tư nhà tôi còn chưa làm quan lớn mà.

Cảm tình cặp đôi này tốt quá, chính tác giả còn chẳng hủy hoại nổi.

Chú thích

[1] Thang dài dùng để công thành hay chữa cháy.

[2] Từ câu tục ngữ cổ: Trên đầu ba thước có thần linh. Ý nói thần linh luôn có mặt khắp mọi nơi, không nơi nào là không tồn tại.

[3] Nhật nguyệt là mặt trời và mặt trăng nhưng cũng chỉ thời gian. Câu này còn có thể hiểu là ngày tháng cũng là minh chứng cho hai người.

[4] Mình nghĩ tác giả muốn nói tới bài Brave Soul của nhóm S.E.N.S. Đây là nhóm nhạc Nhật Bản chuyên sáng tác nhạc không lời, được thành lập vào năm 1988. Brave Soul nằm trong album Hotel Asia của nhóm, phát hành năm 2005. Cùng nghe thử nhé:

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 80: Giống Như Ta Nhớ Nàng Vậy

Chén rượu như mang theo độ ấm của nắng sớm, chậm chậm chảy vào trái tim hai người.

Bộ quần áo nhuộm máu hằn mặc trên người tựa hỉ phục, càng tô điểm cho nét đẹp của hần. Hai người buông chén rượu và chậm rãi mỉm cười.

Dưới cổng thành vang lên tiếng hoan hô, Thẩm Minh đã bắt sống Lương Vương.

Quân kỳ của Lương Vương ngã xuống, cuộc chiến này đã phân rõ thắng bại. Diệp Thế An xông lên cổng thành, phấn khích thông báo, “Cố huynh, thắng rồi, Thẩm Minh đang áp giải Lương Vương vào thành.”

Cố Cửu Tư nghe vậy mới buông Liễu Ngọc Như ra, hần cười ấm áp với nàng, “Chờ ta trở về.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, Cố Cửu Tư nhanh nhẹn xoay người đi theo Diệp Thế An xuống lầu.

Chu Diệp và Thẩm Minh mang theo quân đội vào thành, bá tánh khiêng thương binh đến khu cứu thương. Cố Cửu Tư vội vàng bước về phía Chu Diệp, hần vọt tới trước mặt Chu Diệp rồi vừa ôm chặt Chu Diệp vừa vui mừng nói, “Huynh đệ tốt.”

Chu Diệp ngẩn ngơ, nữ tử đứng cạnh cười sáng khoái, giọng nàng ấy trong trẻo, “Người thật sự phải cảm ơn chàng. Chàng nghe nói Vọng Đô

gặp nguy liền quỳ ở chỗ công công suốt đêm và la lối khóc lóc xin được hai vạn người mới quay lại.”

Hầu kết của Cố Cửu Tư giật giật song hăn chẳng nói nên lời, cuối cùng chỉ cúi đầu lí nhí, “Ta hiểu.”

Hăn sao có thể không hiểu?

Khoảnh khắc Chu Diệp xuất hiện, hăn đã hiểu hết mọi chuyện. Dựa theo tính toán của Phạm Hiên lẫn Chu Cao Lãng thì sao có thể vào lúc này mà điều binh từ Đông Đô đến đây; nhất định Chu Diệp đã vứt bỏ cái gì đấy để cầu xin.

Chu Diệp nghe nữ tử trêu chọc liền không hài lòng mà thoáng liếc nhìn đối phương, hăn thở dài, “Cửu Tư đừng bận tâm việc này. Vọng Đô là quê nhà của ta, quê nhà gặp nạn thì sao ta đứng ngoài cuộc được? Hơn nữa Đông Đô hiện giờ chỉ là cái vỏ rỗng, tăng giảm hai vạn người cũng chả tạo nên khác biệt. Phụ thân cân nhắc kỹ lưỡng mới bằng lòng giao binh cho ta.”

“Ta hiểu.” Cố Cửu Tư hít sâu một hơi, hăn biết Chu Diệp cố ý nói vậy vì sợ hăn áy náy. Hăn buông tay và chân thành nhìn Chu Diệp, “Ta sẽ nhớ kỹ tình nghĩa của Chu huynh. Sau này Chu huynh chính là huynh đệ ruột thịt của ta, có nhảy vào nước sôi lửa bỏng ta cũng không chối từ.”

Hăn quay đầu nhìn Diệp Thế An mang theo một thân dính đầy máu. Rốt cuộc Diệp Thế An vẫn xông pha trên chiến trường, vị quân tử trước giờ chỉ cầm bút cũng bị ép buộc phải ra trận giết người. Diệp Thế An thấy ánh mắt Cố Cửu Tư thì không khỏi cười, hăn nâng tay rồi vỗ tay lại trong tay áo. Cố Cửu Tư cũng làm tương tự, hai người đối mặt nhau và khom lưng vỗ tay hành lễ thay lời cảm tạ. Sau đó hai người đứng thẳng dậy, Cố Cửu Tư nhìn Diệp Thế An, “Ta và Diệp huynh cùng lớn lên, hiện giờ còn vào sinh ra tử với nhau, hai ta coi như đã thành huynh đệ.”

Lời này khiến Diệp Thế An ôn hòa mỉm cười, “Chúng ta vốn là huynh đệ tốt.”

“Hừ, các người kết nghĩa huynh đệ thăm thiết quá nhỉ.”

Thẩm Minh đứng cạnh này giờ, hắc bất mãn lên tiếng, “Dám gạt ta sang một bên. Cổ Cửu Tư, bao lâu nay ta vào sinh ra tử vì người mà người đối xử với ta thế hả?”

“Người cũng là huynh đệ.” Cổ Cửu Tư nghe hắc nói bèn cười ha ha. Hắc giơ tay xoa đầu Thẩm Minh, hào hứng hỏi, “Người là đệ đệ ruột của ta, đồng ý không?”

“Ta là đại gia của người!”

Thẩm Minh trợn trừng mắt nhưng rõ ràng trông rất sung sướng.

“Giờ chưa phải lúc hàn huyên,” Chu Diệp cười, “còn nhiều chuyện cần xử lý. Chúng ta đi thu xếp trước đã rồi ban đêm hăng uống rượu.”

Cổ Cửu Tư đồng ý, lúc này hắc chợt nhớ tới một chuyện bèn nhìn về phía nữ tử đứng cạnh Chu Diệp.

Nàng ấy mặc chiến bào, tay cầm trường kiếm, Cổ Cửu Tư cười thành tiếng, “Không ngờ tấu tử là nữ kiệt, Cửu Tư thật kính nể.”

Tần Uyển Chi mím môi cười như đang ngượng ngùng, “Ta chỉ đi theo lang quân thôi, không thể gọi là nữ kiệt, Cổ đại nhân quá khen.”

“Không không không,” Thẩm Minh vội vàng thật lòng tán thưởng, “người là nữ nhân chiến đấu giỏi nhất ta từng gặp. Giỏi hơn Diệp Thế An nhiều.”

“Thẩm Minh,” Diệp Thế An đứng một bên lạnh nhạt nói, “ta phát hiện người đặc biệt dẻo mồm khi đứng trước nữ nhân, thế sao đến hôm nay còn

chưa định ra hôn sự?”

“Vì hãn nghèo rớt mồng tơi,” Hồ Tử nãy giờ đứng im bất chợt lên tiếng.

Lời này khiến Thẩm Minh sốt sắng muốn túm cổ Hồ Tử. Hồ Tử lăn lộn chốn chợ búa nhiều năm, đã đánh bao trận với những ăn mày khác, thân hình hãn linh hoạt luồn lách giữa đám người để né tránh. Mọi người cười rũ rượi, Cố Cửu Tư xua tay kêu bọn họ ngừng lại. Hãn thương lượng vấn đề xử lý sau cuộc chiến với Chu Diệp, rồi phân công nhiệm vụ cho từng người mới để họ giải tán.

Mỗi người một việc, Cố Cửu Tư đích thân thăm vấn Lương Vương lẫn Tần Tứ. Khi biết tại Tiền Tam và Vương Mai mà bọn họ mới quay lại, Thẩm Minh tức giận tới mức muốn giết người. Nhưng Vương Mai với Tiền Tam đã chết nên Thẩm Minh bó tay, cuối cùng hãn tàn nhẫn đánh đập Lương Vương cùng Tần Tứ ở trong ngục mới hả giận.

Rửa sạch chiến trường, cứu chữa thương binh, quản lý tù binh, kiểm kê số lượng người tử vong để chuẩn bị bồi thường...

Sau khi thu xếp xong mọi chuyện, lúc đêm xuống, Cố Cửu Tư bao trọn toàn bộ tửu lầu thành Vọng Đô để khao thưởng tướng sĩ.

Hãn không ra vẻ kiêu ngạo ta đây mà bưng rượu đến quân đội và uống cùng các tướng sĩ. Cố Cửu Tư là người quyết định giao chiến và đã kiên định cùng bọn họ phòng thủ ở trên cổng thành đến giây cuối cùng, vì vậy danh tiếng của hãn trong quân doanh rất lớn. Mọi người thay phiên nhau kính rượu Cố Cửu Tư, hãn uống đến say chệnh choáng. Tận dụng lúc vẫn còn chút tỉnh táo, hãn để Thẩm Minh lẫn Hồ Tử uống rượu thay hãn rồi lên lầu tìm Chu Diệp.

Chu Diệp ngồi đơn độc trong phòng, Cố Cửu Tư đứng ở cửa chờ tỉnh rượu mới bước vào.

Thấy Cố Cửu Tư vào cửa, Chu Diệp vừa cười vừa rót trà cho hắn, “Ta không rót rượu cho người, uống chén trà rồi huynh đệ chúng ta tâm sự.”

Cố Cửu Tư ưng thuận, hắn ngồi đối diện Chu Diệp. Đầu tiên hai người tán gẫu sinh hoạt hàng ngày của mình; Chu Diệp đi theo quân đội xuống phía nam thảo phạt Đông Đô nên kể những chuyện lật lật trên chiến trường.

“Phạm thúc thúc mưu tính như thần, đối đãi mọi người lại nhân hậu, sau khi ông ấy vào Đông Đô thì xưng đế là chuyện sớm muộn thôi.”

“Nếu xưng đế, Phạm tiểu công tử sẽ thành thái tử?”

Cố Cửu Tư vừa ăn đậu phộng vừa thuận miệng hỏi. Gặp Chu Diệp trầm mặc, động tác ăn của Cố Cửu Tư thoáng dừng lại. Hắn hơi sững sốt rồi bật cười, “Thật luôn à?”

“Phạm thúc thúc không được quyền lựa chọn.” Chu Diệp thở dài, “Ông ấy chỉ có một nhi tử, ông ấy cũng định bồi dưỡng người khác nhưng nhi tử thì kiếm đâu ra?”

Cố Cửu Tư không nhận xét gì cả. Tình cảm Phạm Hiên dành cho thê tử rất sâu đậm; sau ngày thê tử mất sớm, ông không tục huyền[1] mà tự mình nuôi dạy Phạm Ngọc. Song do quá bận rộn nên bỏ bê chuyện dạy dỗ, Phạm Ngọc lớn lên thành kẻ kiêu căng.

Cố Cửu Tư vượt chén trà, hắn nhớ tới lần gặp mặt ngắn ngủi với Phạm Ngọc tại Dương Châu. Tuy chỉ quen biết trong thời gian ngắn, nhưng Phạm Ngọc tuyệt đối chả để lại ấn tượng tốt cho hắn. Người như vậy mà về sau đăng cơ...

Cố Cửu Tư thở dài, “Những chuyện tương lai này không đến lượt chúng ta quan tâm. Hãy nói về bản thân thôi,” Cố Cửu Tư trầm mặc giây lát, rồi

cuộc vẫn hỏi thành lời, “lần này huynh mượn tạm hai vạn người, hẳn phải trả giá đắt?”

Chu Diệp không vội trả lời, hẳn cúi gằm đầu. Sau một hồi, hẳn cười khổ sở, “Đúng là không thể giấu được người.”

Hắn thở dài, “Dường phụ nói,” âm điệu hẳn thay đổi, hẳn ngập ngừng hồi lâu như đang khống chế cảm xúc rồi mới thốt ra, “hy vọng mai sau ta sẽ trấn thủ Vọng Đô.”

Cố Cửu Tư sững sờ.

Hiện giờ Phạm Hiên đánh Đông Đô, việc tiếp theo là xưng đế. Sau ngày xưng đế, tất cả những người trợ giúp ông được thăng quan tiến chức là chuyện hiển nhiên. Đông Đô sẽ thành trung tâm quyền lực của Đại Vinh, để Chu Diệp ở lại Vọng Đô là rõ ràng đang bày tỏ ý định không cho hẳn trèo lên cao.

“Huynh đồng ý?”

“Sao có thể không đồng ý?” Chu Diệp cười cay đắng, “Trước giờ ta luôn cảm thấy phụ thân coi ta là nhi tử thân sinh, chỉ mẫu thân có thành kiến với ta. Nhưng hôm nay ta mới hiểu, suy cho cùng ta vẫn chẳng phải là ruột thịt.”

Chu Diệp thở dài, “Thật ra ta cũng hiểu, ta lớn tuổi hơn đệ đệ nhiều; mọi thứ Chu gia sở hữu thuộc về đệ đệ, nếu ta quá hùng mạnh thì bọn họ không ai có thể yên tâm. Ta hiểu tâm tư phụ thân, nhưng...”

Chu Diệp hít sâu một hơi, hẳn quay đầu lại rồi nâng chén, trông đượm vẻ thống khổ. Cố Cửu Tư thở dài một tiếng, chạm chén với Chu Diệp và khuyên nhủ, “Đời người chả mấy khi được như ý, đừng để trong lòng. Tuy đường tình thân của huynh không thuận lợi nhưng huynh vẫn còn huynh đệ

chúng ta. Hơn nữa,” Cố Cửu Tư nói đầy ẩn ý, “huynh và tẩu tử có vẻ rất thân mật?”

Nghe đến đây, trong mắt Chu Diệp rốt cuộc xuất hiện ý cười. Khuôn mặt tươi cười của hắn mang theo chút xấu hổ; nam nhân hơn hai mươi tuổi đánh mất sự chững chạc lâu nay, nhìn cứ như một tiểu tử ngớ ngẩn. Hắn ngượng ngùng đáp, “Nàng vô cùng tốt.”

“Mọi người phải tìm hiểu nhau,” Cố Cửu Tư cười rộ, “hiểu rồi sẽ biết các nàng tốt cực kỳ.”

“Đúng vậy,” Chu Diệp cười bất đắc dĩ, “ta tưởng nàng là người hiền dịu, ai dè tính tình nóng như lửa. Võ công lại xuất chúng nữa, hèn chi đủ sức một thân một mình đến U Châu tìm nhà ta để thực hiện hôn ước. Nhưng dù nàng bộc trực và làm việc như sấm rền gió cuốn thì vẫn luôn suy nghĩ vì ta. Giống như người nói vậy,” Chu Diệp suy tư, ánh mắt đầy ý cười, “càng hiểu càng thấy người này thật tốt.”

“Vậy được rồi.” Cố Cửu Tư uống ngụm trà, hắn ngoảnh đầu nhìn hành lang bên ngoài và nhẹ nhàng bảo, “Tẩu ấy tốt, huynh có nhà của mình.”

Câu nói này khiến Chu Diệp nhớ tới nữ nhân trong nhà hắn, mọi nỗi buồn đột nhiên tan biến.

Hắn có nhà.

Hắn đã hiểu.

Hai đại nam nhân trò chuyện về những gì mình đã trải qua. Khi đêm khuya, mọi người giải tán; Cố Cửu Tư và Chu Diệp mỗi người đi một ngã. Cố Cửu Tư rời khỏi tửu lầu, mới bước ra đã thấy xe ngựa Cố phủ ngừng trước cửa. Hắn ngăn người rồi vội vàng tiến lên. Xa phu gà gật dựa vào xe, khi tiếng bước chân dừng ngay trước xe ngựa thì xa phu mới phát hiện Cố

Cửu Tư. Xa phu chưa kịp chào hỏi đã thấy Cố Cửu Tư nhanh tay vén màn lên.

Cô nương ngồi trong xe, một tay đốt ngọn đèn còn một tay gõ bàn tính lạch cạch. Ngọn đèn dầu soi sáng gương mặt nàng, đôi khuyên tai trên châu khê khàng lay động. Cố Cửu Tư vén rèm, gió lạnh làm nàng giật mình. Nàng ngẩng phắt đầu, vẻ mặt hơi hoảng loạn, nhưng khi thấy là Cố Cửu Tư thì ánh mắt nàng nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Lên đây đi.”

Nàng gọi và đưa tay về phía Cố Cửu Tư, hần cầm tay nàng rồi nhảy lên xe ngựa.

“Chàng uống nhiều rượu không?” Liễu Ngọc Như cầm hộp đồ ăn ở cạnh bên, lấy ra canh giải rượu từ tầng dưới chót và dịu dàng nói, “Ta nấu canh giải rượu cho chàng, mau uống đi.”

Cố Cửu Tư im lặng. Hần ngồi đối diện nàng, chân bắt chéo, chống cằm quan sát mọi động tác của nàng. Hần vui vẻ cười, “Nàng chờ ta này giờ à?”

Bạn đang

“Ừm.” Liễu Ngọc Như múc canh giải rượu vào chén, nàng vừa ngấm nghĩa hộp cơm vừa tùy ý nói, “Ta lo chàng uống rượu nhiều quá nên mới đến đón.”

“Kẻ lừa đảo.”

Cố Cửu Tư lẩm bẩm, Liễu Ngọc Như nghe không rõ bèn ngoảnh đầu lại nhìn. Ngay lập tức, nàng nghe Cố Cửu Tư hùng hồn khẳng định, “Lo lắng gì chứ, nàng rõ ràng nhớ ta.”

“Chàng...”

Liễu Ngọc Như định phản bác thì Cố Cửu Tư đã nâng tay đề lên môi nàng. Cố Cửu Tư cười với nàng, hấn ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn nàng, “Giống như ta nhớ nàng vậy.”

Một ngày không gặp như cách ba thu[2].

Chú thích

[1] Lấy vợ khác sau khi vợ trước chết.

[2] Ý chỉ trong một thời gian ngắn mà cảm giác như đã trải qua ba độ xuân thu. Thường dùng để ẩn dụ nỗi niềm nhớ nhung hoặc so sánh với việc vì cấp bách mà cảm nhận được sự chậm chạp, dài dằng dặc của thời gian. Câu này trích từ Kinh Thi, phần Vương Phong, bài Thái Cát.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 81: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

Liễu Ngọc Như ngẩn ngơ nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Cố Cửu Tư. Lát sau nàng mới hiểu ý hắc nên ngượng ngùng cúi xuống rồi mím môi quay đầu đi múc canh giải rượu và nói, “Đừng ngồi chồm hổm vậy, đứng lên uống canh giải rượu nào.”

“Ta không đứng lên đâu.”

Cố Cửu Tư ngồi xồm trên sàn xe, hắc vươn tay ôm eo Liễu Ngọc Như mà làm nũng, “Nàng không nhớ ta thì ta không đứng lên.”

Liễu Ngọc Như dở khóc dở cười, nàng duỗi tay nâng Cố Cửu Tư dậy. Thấy hắc ngồi bất động, Liễu Ngọc Như đành chịu thua mà nhẹ nhàng chọc đầu hắc và cười nói, “Nhớ, nhớ lắm, chịu đứng lên chưa?”

Cố Cửu Tư có được lời khẳng định này mới giơ một bàn tay lên, ý bảo Liễu Ngọc Như kéo hắc dậy. Khi nàng nghe theo rồi đưa tay kéo hắc, Cố Cửu Tư tiện thể nghiêng người và dựa sát vào nàng. Liễu Ngọc Như thấy hắc oặt ẹo dựa vào mình bèn đẩy hắc, “Đừng quậy nữa, ngồi đằng hoàng đi.”

“Ta rất nhớ nàng,” hắc mở miệng thì thầm.

Liễu Ngọc Như đưa canh giải rượu, hắc cầm lấy uống hết sạch. Sau đó hắc nhắm mắt lại rồi dựa vào Liễu Ngọc Như và dịu dàng nói, “Hôm nay không ở cạnh nàng khiến ta cứ nhớ nhung. Trông ta bận rộn vậy thôi chứ trong lòng luôn lo nghĩ về nàng.”

“Chàng lo nghĩ cái gì? Đây có phải lần đầu chúng ta không ở cạnh nhau đâu.”

Liễu Ngọc Như để hân gối đầu lên đùi mình, tay nàng xoa bóp huyết thái dương cho hân.

“Sáng nay uống rượu giao bôi với nàng,” Cố Cửu Tư lẩm bẩm, “ta mới cảm thấy mình đã thật sự thành thân.”

“Nói hươu nói vượn,” Liễu Ngọc Như khẽ cười, “chúng ta đã thành thân từ lâu.”

Cố Cửu Tư nhắm nghiền mắt, hân gối đầu lên một tay, tay còn lại nắm lấy tay nàng. Sau đấy hân chậm rãi mở mắt và mỉm cười nhìn nàng.

“Nội tâm ta không nghĩ vậy.” Hân nhỏ nhẹ bảo, “Chúng ta chưa làm một việc rất quan trọng thì sao có thể coi là đã thành thân?”

Liễu Ngọc Như nghe tới đây liền lập tức hiểu Cố Cửu Tư đang ám chỉ việc gì. Mặt nàng ửng đỏ, chẳng dám nói thêm dù chỉ một câu. Cố Cửu Tư đùa nghịch những ngón tay nhỏ dài lặn trắng nõn của nàng, hân dùng vẻ mặt thản nhiên để nói, “Kỳ thực mấy ngày qua ta rất sợ hãi, ta cứ nghĩ nếu hai ta đều chôn xác nơi đây thì thật đáng tiếc. Trước kia ta coi nhẹ chuyện sống chết nhưng hôm nay lại phát hiện mình muốn sống thọ một chút.”

“Ta chưa thực hiện được lời hứa với Văn Xương, cũng chưa hoàn thành tâm nguyện của bản thân. Quan trọng nhất là,” Cố Cửu Tư cười cười, ánh mắt hân nhìn nàng đượm vẻ tiếc nuối, “những gì ta có với nàng vẫn chưa đủ.”

“Ta còn rất nhiều nơi chưa đi và những chuyện chưa làm, ta muốn nàng đồng hành bên ta. Ta cũng muốn sinh mấy đứa con, hai ta sẽ cùng nhau nuôi nấng rồi nhìn bọn nhỏ lớn lên. Ta sẽ làm một phụ thân thật tốt. Ta nghĩ

kỹ rồi, khi về ta sẽ luyện viết chữ cho đẹp để sau này chúng không chê chữ ta xấu như gà bới.”

“Chúng ta sẽ quay về Dương Châu.” Cố Cửu Tư quay đầu nhìn ra ngoài tấm màn xe vừa bị gió bất chợt thổi tung, hắn vừa ngắm trăng sao vừa từ tốn nói, “Đến ngày ấy, ta sẽ tặng chúng một thế gian thái bình thịnh vượng.”

“Được.” Liễu Ngọc Như nhỏ nhẹ đáp, nàng nắm tay hắn. “Ngày ấy sẽ đến.”

“Ngọc Như,” giọng Cố Cửu Tư hơi mệt mỏi, “ta muốn về nhà.”

“Chúng ta sắp về nhà rồi,” Liễu Ngọc Như trấn an hắn.

Cố Cửu Tư lắc đầu, chậm rãi nói, “Đường còn dài lắm.”

“Sao chàng nói vậy?” Liễu Ngọc Như không hiểu. “Phạm đại nhân chiếm được Đông Đô thì thiên hạ sẽ quy thuận. Đến lúc đó, chàng có tòng long chi công[1] thì chẳng phải xin Phạm đại nhân để chàng về Dương Châu là được mà?”

“Sợ là,” Cố Cửu Tư khẽ cười, “không thể dễ dàng về Dương Châu như vậy.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như trầm mặc. Nàng chưa giao đấu nhiều với Lạc Tử Thương, song chỉ cần một lần tiếp xúc này đã đủ làm nàng hiểu Lạc Tử Thương không phải kẻ dễ đối phó. Nàng không rõ Lạc Tử Thương có thể làm gì nhưng Cố Cửu Tư luôn nhạy bén với chính trị hơn nàng; nếu hắn nói không thể trở về thì sợ là có trở ngại.

Cố Cửu Tư thấy nàng trầm mặc bèn vỗ vỗ tay nàng rồi an ủi, “Nàng đừng lo, tới lúc đấy ta sẽ có biện pháp.”

Liều Ngọc Như cười, nàng rút tay ra khỏi tay hắn và tiếp tục xoa đầu cho Cố Cửu Tư. Nàng lắc đầu, “Ta chẳng lo đâu, không phải còn có chàng sao? Chàng hãy ngủ một giấc đã,” Liều Ngọc Như khuyên nhủ, “tạm thời đừng nghĩ ngợi mấy chuyện này, chàng lo nghĩ cũng đủ nhiều rồi.”

Cố Cửu Tư gật đầu và không lên tiếng nữa. Hắn thật sự kiệt sức; mấy ngày nay bảo vệ thành khiến hắn chả được ngủ ngon nên đã sớm mệt mỏi quá sức chịu đựng.

Xe ngựa đi lắc lư, Cố Cửu Tư dựa vào Liều Ngọc Như mà mơ màng ngủ. Đến khi hắn tỉnh dậy thì đã về tới Cố phủ. Liều Ngọc Như đỡ Cố Cửu Tư vào phòng, sai người đưa nước đến. Cố Cửu Tư tự mình ngâm nước tắm rửa, lúc tắm xong hắn được Liều Ngọc Như giúp lau khô tóc. Làm xong hết hắn liền đi ngủ trước. Liều Ngọc Như thấy hắn tắt đèn đi ngủ mới đi rửa mặt mũi. Sau khi rửa mặt, nàng quay lại xốc chăn lên rồi nằm xuống giường nhưng đột nhiên cảm thấy dưới lưng cộm cộm.

Hình như trên giường có lót cái gì đó, nàng đưa tay sờ theo bản năng thì phát hiện là một miếng vải trắng.

Nàng bất giác căng thẳng, Cố Cửu Tư thấy người nàng cứng đờ liền vươn tay cầm lấy tay nàng.

Bàn tay hắn rất nóng, nàng cảm nhận được cả vân tay của hắn trên mu bàn tay mình. Hắn không nhúc nhích, chỉ im lặng nắm tay và đối mặt với nàng.

Sau một hồi căng thẳng, Liều Ngọc Như từ từ thả lỏng người.

Thực chất đây là chuyện sớm muộn, nàng chẳng việc gì phải căng thẳng. Nhưng tim nàng vẫn đập nhanh như bay, cả tai lẫn mặt đều đỏ ửng.

Hai người cảm thấy tiếng tim đập của bản thân lớn dị thường, cứ như trong phòng chỉ có âm thanh loạn nhịp từ trái tim mình. Cố Cửu Tư hơi xấu

hồ, hẩn thì thầm, “Nàng đừng như vậy, ta sợ lắm.”

Câu nói này khiến Liễu Ngọc Như không nhịn được mà phì cười, nàng nhất thời quên cả hồi hộp để nhỏ giọng hỏi, “Chàng sợ gì chứ?”

Trong bóng đêm, Cố Cửu Tư chăm chú nhìn nàng, bất đắc dĩ đáp, “Sợ nàng không vui.”

“Thành thật mà nói,” Cố Cửu Tư thở dài, “ta biết rõ tính nàng. Trong lòng nàng nhận định mình là nương tử của ta nên nếu ta muốn làm chuyện này thì nàng sẽ không cự tuyệt. Nhưng không cự tuyệt không có nghĩa là nàng thích. Thứ ta thật lòng mong muốn là nàng vui vẻ với chuyện này và nguyện ý trao cho ta.”

Liễu Ngọc Như chăm chú lắng nghe, Cố Cửu Tư đặt tay nàng lên ngực mình. Hẩn bình tĩnh nhìn nàng, “Nàng hãy nói ta biết, nàng nguyện ý chứ?”

Liễu Ngọc Như đỏ mặt, nàng cảm nhận được dưới bàn tay mình là trái tim đang đập loạn nhịp. Nàng cup mắt và trân trọng gật đầu nhưng sợ hẩn không thấy bèn thì thầm lặp lại, “Ta nguyện ý.”

Cố Cửu Tư khẽ cười, tiếng cười trong bóng tối của hẩn tựa hương hoa giữa gió đêm mơn trớn nội tâm nàng. Hẩn vươn tay ôm nàng vào lòng.

Hẩn không nói gì mà cúi đầu hôn lên tóc nàng, nàng run rẩy nhắm mắt lại. Nhìn nàng như bông hoa lê ngậm nước nở rộ vào buổi sáng, vào khoảnh khắc nắng sớm nhẹ nhàng lướt qua khiến đóa hoa khẽ run.

Động tác của Cố Cửu Tư thật dịu dàng, dường như hẩn cũng sợ hãi song vẫn ra vẻ trấn định và giả bộ thản nhiên.

Hẩn nỗ lực giúp nàng thích ứng rồi mới nói, “Đây cũng là lần đầu tiên của ta, nếu nàng không thoải mái thì hãy nói cho ta biết.”

Liễu Ngọc Như đỏ mặt gật đầu. Hắn đưa tay vén những lọn tóc ướt đầm mồ hôi khỏi mặt nàng, ấm áp dặn, “Đừng cố chịu đựng.”

Liễu Ngọc Như túm lấy ống tay áo của hắn, giọng nàng run run, “Ừ.”

Nàng không phải đang cố chịu đựng.

Thật ra từ lúc quen biết Cố Cửu Tư, nàng hiếm khi phải chịu đựng chuyện gì. Chẳng qua hiện giờ nàng không thấy đau đớn hay khó chịu như dự đoán thôi.

Sau ngày gặp được Cố Cửu Tư, mọi chuyện dường như trở nên dễ dàng một cách khó hiểu. Mỗi lần nàng cho rằng bản thân phải gánh vác vô vàn nỗi khổ thì lại phát hiện sự thống khổ ấy nhỏ bé hơn dự đoán của nàng rất nhiều.

Nàng cảm thấy mọi chuyện không đáng sợ như tưởng tượng thời niên thiếu của mình, thậm chí còn mang theo vài phần tốt đẹp.

Bông tuyết tuôn rơi ngoài cửa sổ, âm thanh cây nến nổ mạnh bất chợt vang lên. Nàng nhắm nghiền mắt, vòng tay ôm Cố Cửu Tư.

Nàng bỗng cảm thấy ghen ngào, nhưng một khắc trước khi nàng kịp lên tiếng, Cố Cửu Tư ôm lấy nàng và dịu dàng thổ lộ, “Ta yêu nàng.”

Nội tâm nàng bình tĩnh lại.

Bọn họ nằm yên trên giường, Cố Cửu Tư gối đầu lên tay mà mỉm cười nhìn nàng. Hai người cứ lẳng lặng nhìn chăm chú đối phương rồi đột nhiên đồng thời bật cười.

“Tuyết rơi,” Liễu Ngọc Như trầm trầm nói.

Cố Cửu Tư đáp một tiếng rồi quay đầu nhìn bên ngoài, nhẹ nhàng bảo, “Sắp sang năm mới.”

“Chúng ta sẽ ăn tết ở Vọng Đô à?”

“Có lẽ vậy,” Cố Cửu Tư bình thản trả lời.

Liễu Ngọc Như thấy lạ bèn hỏi, “Phạm đại nhân đã chiếm cứ Đông Đô được một thời gian mà vẫn chưa triệu tập chàng sao?”

“Vọng Đô cần có người giải quyết hậu quả,” Cố Cửu Tư cười cười, “ông ấy sẽ không triệu tập ta trước khi sang năm mới.”

Liễu Ngọc Như “ồ” một tiếng, Cố Cửu Tư tiếp tục nói, “Hơn nữa nếu Chu đại ca ở U Châu thì ta không chắc mình có thể đến Đông Đô hay không.”

“Sao lại như vậy?” Liễu Ngọc Như không hiểu. “Chu đại ca thì liên quan gì đến chàng?”

“Chu đại ca nói mình ở lại U Châu vì Chu đại nhân không muốn huynh ấy trèo lên cao tại Đông Đô. Nếu Chu đại nhân thật sự nghĩ thế nên mới đề phòng Chu đại ca, nàng nghĩ ông ấy sẽ cho ta trèo lên cao ư?”

Ánh mắt Cố Cửu Tư hơi đượm vẻ sầu lo, “Trong lòng mọi người, ta và Chu đại ca như thể chân tay. Nếu Chu đại nhân thật sự đề phòng Chu đại ca, trừ phi ta quy phục ông ấy, còn không thì tuyệt đối sẽ chẳng cho ta làm được gì ở Đông Đô. Đến Đông Đô mà đảm nhận mấy vị trí tép riu thì thà ta ở Vọng Đô làm huyện lệnh chí ít còn có thực quyền.”

Liễu Ngọc Như vừa nghe vừa tính toán, nàng nghĩ mãi liền không khỏi hỏi, “Vậy chẳng phải chàng không thể tới Đông Đô sao?”

“Cũng chưa chắc,” Cố Cửu Tư nhú mày đáp.

Liễu Ngọc Như khẽ lên tiếng, “Hả?”

Suy tư một hồi, Cố Cửu Tư rốt cuộc nói, “Mấy lời ta sắp nói chỉ là phỏng đoán, nàng đừng nghĩ là thật, cũng tuyệt đối không được nói cho người khác biết. Ngay cả những người thân cận như nương của nàng hay Chu đại ca cũng không được.”

“Ta hiểu,” Liễu Ngọc Như gật đầu.

Cố Cửu Tư thở dài, rầu rĩ bảo, “Nếu lý do Chu đại nhân muốn Chu đại ca ở lại U Châu không phải vì đề phòng huynh ấy thì chỉ còn khả năng là vì đề phòng Phạm đại nhân.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như sửng sốt. Cố Cửu Tư nói tiếp, “Khi Phạm đại nhân xưng đế ở Đông Đô, dựa theo quy củ thì người thân của quan lớn giống Chu đại nhân bắt buộc phải sống ở Đông Đô để phòng ngừa vạn nhất. Chu đại ca không phải nhi tử ruột thịt của Chu đại nhân, lại có chức quan nên vẫn được phép ở nơi khác. Đến ngày Phạm đại nhân lên Chu đại nhân đều đi Đông Đô, Chu đại ca ở lại U Châu, trải qua một thời gian thì nàng nghĩ U Châu sẽ do ai định đoạt?”

Liễu Ngọc Như nghe liền hiểu ý Cố Cửu Tư, nàng tiếp lời, “Vậy ý chàng là Chu đại nhân cảm thấy trong tương lai Phạm đại nhân có thể ra tay với Chu gia nên nhất thiết bắt Chu đại ca ở lại U Châu, nếu xảy ra chuyện thì vẫn còn người để chờ Đông Sơn tái khởi?”

Cố Cửu Tư gật đầu, “Nếu đây là ý của Chu đại nhân thì nhất định sẽ cho ta đến Đông Đô. Không những thế, ông ấy sẽ còn dìu dắt ta trèo lên cao.”

“Nhưng nếu Chu đại nhân quả thật ngầm ngầm suy tính như vậy,” Liễu Ngọc Như mím môi, “thiên hạ này sợ khó có thể yên ổn.”

“Yên ổn hay không thì phải xem Phạm đại nhân nghĩ gì.”

Cố Cửu Tư cúi đầu nắm tay Liễu Ngọc Như, hắn vừa vuốt ve ngón tay nàng vừa chậm rãi nói, “Có lẽ Chu đại nhân cũng chả có ý làm phản, ông

ấy chỉ lo trước tính sau vậy thôi. Nếu Phạm đại nhân không làm gì hết, Đại Vinh sẽ được yên ổn. Song nếu Phạm đại nhân nghĩ quẩn...”

Cố Cửu Tư cười khổ sở, “Chúng ta cũng không quản được ông ấy.”

“Không sao hết.” Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư buồn rầu bèn vội vàng nắm tay hắn mà cười nói, “Sống chết là chuyện thường tình, nhưng có thể nào thì ta vẫn sẽ kiếm tiền nuôi chàng.”

Lời Liễu Ngọc Như nói chọc cười Cố Cửu Tư. Hắn ngăm nhìn khuôn mặt vẫn có chút ngây ngô của cô nương này mà không thể ngừng cười.

Vào một đêm tuyết rơi như thế, hai người trò chuyện cho tới tận lúc chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Cố Cửu Tư không đánh thức Liễu Ngọc Như mà để nàng ngủ tiếp còn mình đi trước xử lý công việc.

Lúc tới cổng, hắn thấy tuyết rơi đầy đất còn hạ nhân đang muốn quét dọn thì vội vàng ngăn lại. Ngăm nghĩ một hồi, hắn gọi Mộc Nam tới rồi để Mộc Nam cầm dụng cụ trong khi mình hì hục với đồng tuyết.

Hắn làm hoàn tất mới rời nhà. Khi Liễu Ngọc Như tỉnh dậy thì thấy người nằm cạnh đã đi mất, tuy nàng còn hơi khó chịu nhưng vẫn ngượng nếu ngủ nướng. Nàng lên tiếng gọi người, Ấn Hồng bưng đồ rửa mặt vào, còn mang theo cả một chén tổ yến. Ấn Hồng mừng rỡ nói với Liễu Ngọc Như, “Lúc đi cô gia có dặn phải chuẩn bị đồ uống cho ngài.”

Liễu Ngọc Như mím môi cười, không biết vì sao chỉ cần nghe thấy tên Cố Cửu Tư là đủ khiến nàng vui vẻ.

Nàng uống tổ yến trước rồi rửa mặt. Vừa mở cửa ra đã thấy nắng sớm chiếu thẳng vào, nàng nâng tay che mắt. Sau khi thích ứng với ánh sáng, nàng thả tay xuống, chính lúc ấy liền thấy hai người tuyết ở trong sân. Hai

người tuyết một cao một lùn, có mắt mũi lại mặc đầy đủ quần áo. Tay hai người tuyết dính lấy nhau, thoát trông hơi buồn cười.

Liễu Ngọc Như chả nhin nổi mà cười thành tiếng, Ân Hồng đứng cạnh kể lại, “Sáng nay cô gia mất nhiều thời gian để đắp lăm, Thẩm Minh thúc giục mấy lần mới chịu đi.”

“Ngang bướng.”

Liễu Ngọc Như vừa cười vừa khẽ mắng song nàng vẫn cho người mang tới son môi của nàng. Nàng đi đến trước mặt người tuyết, dùng ngón tay chấm son rồi vẽ môi lên người tuyết lùn có cài hoa.

Đến lúc vẽ xong, nàng quay đầu nhìn quanh thì phát hiện mọi người đều đang cười nhìn nàng. Nàng thấy ngượng ngùng bèn đứng dậy rồi vội vã đến phòng ăn.

Trong phòng ăn, Giang Nhu, Cố Lăng Hoa, và Tô Uyển đang tán gẫu. Hôm nay trông bọn họ cao hứng lạ thường, Liễu Ngọc Như cảm thấy hình như họ đã biết gì nên nhất thời hơi thấp thỏm. Nàng vào phòng ăn rồi hành lễ với mọi người, Giang Nhu nhanh chóng đứng dậy kéo nàng đi đến bàn ăn và nói, “Chúng ta đang chờ con ăn cùng đấy.”

Liễu Ngọc Như hơi xấu hổ, nàng vội nói, “Nếu biết mọi người đang đợi thì con đã dậy sớm hơn.”

“Không sao,” Cố Lăng Hoa xua tay, “con cứ ăn ngon ngủ kỹ, các chuyện khác cứ để Cửu Tư lo.”

Liễu Ngọc Như và Giang Nhu liếc nhau, Giang Nhu đẩy Cố Lăng Hoa và nhỏ giọng nói, “Ông nói thế mà không xấu hổ à? Sao chẳng thấy ông lo cho ta gì cả.”

Thấy Cố Lão Hoa xấu hổ, Tô Uyển hòa nhã bảo, “Cố lão gia đã tốt lắm rồi.”

Mọi người ngồi xuống và kêu nha hoàn bưng thức ăn lên. Trong lúc ăn, Giang Như luôn dặn dò Liễu Ngọc Như phải ăn uống thế nào. Liễu Ngọc Như hiểu ngay rằng mọi người đã biết chuyện viên phòng của bọn họ.

Chuyện này cứ như chả có chút riêng tư nào.

Ban đầu Liễu Ngọc Như đỏ mặt không dám nói gì, nhưng mọi người chỉ biểu lộ mập mờ nên về sau nàng cũng thản nhiên tiếp chuyện. Cơm nước xong xuôi, nàng thưởng lượng chuyện ăn tết với Giang Như vì chỉ còn ba ngày nữa là tết. Vốn dĩ cần chuẩn bị sớm nhưng thời gian qua bao nhiêu chuyện xảy ra; nào là nàng chạy trốn khỏi Dương Châu, rồi Vọng Đô bị bao vây, hoàn toàn chả có thời gian để thở nữa.

Hiện giờ mọi chuyện tạm ổn, Liễu Ngọc Như mau chóng bàn với Giang Như cần chuẩn bị những gì. Giang Như đưa nàng danh sách đồ cần mua, Liễu Ngọc Như nhớ kỹ rồi mới đến cửa hàng.

Trải qua chuyện Vương Mai, mọi người trong tiệm đều nơm nớp lo sợ. Liễu Ngọc Như vừa đến cửa hàng liền gọi tất cả mọi người tới. Nàng ngồi xuống ghế, ai cũng trầm mặc không nói tiếng nào. Liễu Ngọc Như uống ngụm trà, một lúc lâu sau, nàng chợt bật cười, “Mọi người làm gì thế?”

Nàng đưa mắt nhìn những gương mặt mờ mịt kia, ôn hòa hỏi, “Tính hù dọa ta à?”

Chẳng ai dám đáp trả, Liễu Ngọc Như để mọi người ngồi xuống rồi từ tốn mở lời, “Chuyện quá khứ thì cứ để nó trôi qua. Ngay lúc này, ta trước hết cần xin lỗi mọi người. Chuyện quá khứ là lỗi của ta, toàn tâm toàn ý lo việc bên ngoài mà lơ là cửa tiệm, thành thử không quan tâm mọi người. Về sau ta sẽ sửa sai, giao lưu với mọi người nhiều hơn. Bất luận có vấn đề gì thì mọi người đều có thể nói cho ta.”

“Trước kia có nhiều quyết định ta chưa suy xét thấu đáo, nếu mọi người muốn góp ý thì cứ trực tiếp nói với ta. Sau này ta sẽ đặt hộp thư ở cửa, chỉ mình ta giữ chìa khóa. Mọi người nếu có ý kiến nhưng khó mở lời thì hãy viết thư rồi bỏ vào hộp, không cần phải ký tên. Ta sẽ không truy xét là ai viết nên mọi người cứ bày tỏ những gì mình muốn.”

“Việc phân công trong tương lai sẽ chặt chẽ hơn. Ta sẽ lựa chọn vài người làm quản lý, sắp xếp quy trình cụ thể. Vân Vân phụ trách quản lý chung, các bộ phận khác sẽ có quản lý riêng. Về sau nghiên cứu sản phẩm mới lần điều chế sản phẩm cũ đều do Tổng sư phó Tổng Hương phụ trách phân công. Còn người quản lý việc bán hàng thì mọi người có thể đề cử, nếu muốn thì hãy viết tên rồi bỏ vào hộp thư.”

Mọi người nghe Liễu Ngọc Như nói thì dù không lên tiếng nhưng cũng dần dần bớt căng thẳng. Liễu Ngọc Như tỉ mỉ nói về tương lai của Hoa Dung với bọn họ, sau một hồi, nàng rót cuộc bảo, “Trong tương lai, Hoa Dung sẽ bán hàng khắp Đại Vinh, thậm chí ở Bắc Lương lẫn phương Tây nữa. Khắp nơi đều đang chờ chúng ta đặt chân đến. Các vị,” nàng cười rộ, “phải nhiệt tình lên, hiện tại chỉ mới bắt đầu thôi.”

Lời này khiến Tổng Hương bật cười, nàng ấy khom người trước Liễu Ngọc Như, hòa nhã nói, “Xin nghe đông gia.”

Có Tổng Hương tiên phong, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, bầu không khí sinh động hẳn lên. Liễu Ngọc Như thu xếp công việc xong mới giải tán mọi người, chỉ giữ lại mình Vân Vân. Nàng ấy thấp thỏm đứng trước mặt nàng, dường như đã đoán được nàng sẽ nói gì nên căn răng không thốt ra tiếng nào.

Liễu Ngọc Như cười cười, “Vân Vân, người nghĩ ta sẽ nói gì với người?”

Liễu Ngọc Như vừa cất tiếng, nước mắt Vân Vân liền chảy xuống. Nàng ấy cuống quýt giơ tay lau nước mắt, lo lắng nói, “Phu nhân, ta không...”

Chưa dứt lời, Vân Vân đã thấy có chiếc khăn được đưa đến trước mặt mình. Liễu Ngọc Như lẳng lặng nhìn nàng, nhỏ nhẹ nói, “Người đừng sợ, ta không định đuổi người.”

Lời này làm Vân Vân ngơ ngác ngẩng đầu. Nàng ấy nhìn Liễu Ngọc Như tươi cười thì mắt càng đỏ hơn bèn cuống quýt cúi xuống rồi dùng khăn của Liễu Ngọc Như để lau nước mắt. Vân Vân khàn khàn bảo, “Phu nhân không cần lo lắng chiếu cố ta. Thật ra ta đã suy nghĩ cẩn thận lời Vương Mai nói hôm ấy; bà ta nói đúng, ta làm không tốt. Ta gây phiền toái cho phu nhân nên vốn chẳng có tư cách quản lý...”

Vân Vân vừa nói vừa nhịn không được mà thút thít.

Liễu Ngọc Như lặng lẽ nhìn nàng ấy. Lát sau, nàng thở dài rồi duỗi tay ôm nàng ấy và dịu dàng nói, “Đừng khóc. Chuyện này không thể trách mình người, phải trách cả ta nữa. Ta vội vàng giao việc cho người nhưng lại không suy nghĩ cho người. Vân Vân, ta coi người là người nhà, vì tín nhiệm nên mới để người giúp ta. Làm người ai cũng sẽ phạm sai lầm, ta và người đều như thế, chúng ta cần tha thứ cho bản thân. Sai cũng đã sai rồi, có vấp ngã mới biết cách đứng lên.”

Vân Vân nghe vậy càng khóc dữ dội hơn.

“Tiểu thư...” nàng ấy vô thức dùng xưng hô trước kia, như thể thời gian đã quay ngược lại, và nhỏ giọng khóc lóc, “ta xin lỗi ngài.”

“Sao nói thế được?” Liễu Ngọc Như bật cười, nàng nghiêm túc bảo, “Người đã rất nỗ lực, ta vô cùng vừa lòng. Về sau cả ta lẫn người đều sẽ suy xét cẩn thận mọi việc. Người đừng chỉ nghĩ cho ta, rồi nghĩ làm thế nào mới tốt với ta. Người tiếp nhận Hoa Dung, sau này chính người sẽ quản lý Hoa Dung. Người phải suy nghĩ đa diện, đứng từ góc độ người khác mà

nghe; dù có chuyện gì thì trước hết cũng hãy tự hỏi nếu là người thì người sẽ làm thế nào.”

“Chúng ta làm buôn bán đã là ăn cơm trên công sức người khác. Trước tiên phải học làm người đã, những chuyện khác đều không quan trọng.”

Vân Vân lắng nghe rồi lau nước mắt và gật đầu. Liễu Ngọc Như cười nhìn nàng ấy, ấm áp nói, “Đừng khóc, hai ngày nữa chúng ta cùng nhau ăn tết nhé?”

Vân Vân ngẩn người, nàng ấy ngẩng đầu hỏi, “Ta có thể cùng ăn tết với ngài?”

“Ta đã đưa người tới Vọng Đô thì tất nhiên coi người là người nhà, mai sau chúng ta sẽ cùng nhau ăn tết.” Liễu Ngọc Như thở dài. “Sắp tới ta sẽ xem có thể giúp người tìm người nhà không, cả người nhà của ta nữa.”

Liễu Ngọc Như cười cay đắng, “Chắc hẳn phải có dấu vết lưu lại.”

Nói chuyện với Vân Vân xong, Liễu Ngọc Như ghé qua chỗ Tống Hường xem sản phẩm mới. Phạm vi bán hàng của Hoa Dung ngày càng rộng, Liễu Ngọc Như nhìn qua sản phẩm mới rồi đi ngay. Ân Hồng tiến lên thông báo, “Hồi nãy Vân Vân gọi mọi người lại, không biết nói gì mà một đám người ôm nhau khóc trong phòng. Lúc đi ra thấy ai cũng cười nói, trông có vẻ khá thân thiết.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn cười cười, “Nàng ấy đã tiếp thu tốt lời ta nói.”

Chỉ cần người trong cửa tiệm không gây chuyện thì Hoa Dung sẽ bình an vô sự.

Liễu Ngọc Như yên tâm rồi.

Nàng bận rộn suốt hai ngày kế tiếp, đến hôm giao thừa mới nghỉ ngơi. Cổ phủ tất bật chuẩn bị đón năm mới, Liễu Ngọc Như tự mình xuống bếp nấu ăn. Còn Cổ Cửu Tư dẫn theo người đi dán câu đối xuân và đèn lồng dọc theo hành lang.

Cổ phủ vô cùng náo nhiệt, khi cơm chín, Liễu Ngọc Như ở nhà bếp bảo người bưng đồ ăn ra ngoài. Nàng dò hỏi Ấn Hồng, “Ta hình như chưa thấy Thẩm Minh, hắn đang ở đâu?”

“Nghe nói cãi nhau với cô gia.” Ấn Hồng giao đồ ăn vào tay người khác, thì thào đáp, “Ta nghe kể hai ngày trước, hắn hỏi thẳng cô gia khi nào hòa ly với ngài, hắn cảm thấy mình còn cơ hội.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như mím môi, “Có phải Cửu Tư lại bắt hắn làm chuyện hắn ghét không?”

“Nghe bảo là bắt hắn đi tiếp rượu ở quân doanh suốt hai ngày.” Ấn Hồng chép miệng. “Tính hắn kiêu ngạo mà lại bắt hắn đi tiếp rượu thì sao vui nổi?” Bạn đang ❖

“Đây là muốn tốt cho hắn.” Liễu Ngọc Như dờ khóc dờ cười. “Hắn có quân công, không ở quân doanh thì tính làm gì? Hắn cũng thật là.”

Liễu Ngọc Như lắc đầu chịu thua.

Hai người đang nói chuyện chợt nghe bên ngoài có tiếng vang lớn. Thẩm Minh dùng một chân đá văng cổng chính Cổ gia, hắn cầm đao đứng ở cổng và giận dữ gào thét, “Cổ Cửu Tư, người ăn tết mà chẳng mời lão tử tới dùng cơm thì sao có thể gọi là huynh đệ?!”

Cổ Cửu Tư đang dán câu đối xuân, hắn đưa lưng về phía Thẩm Minh mà vẩy vẩy tay rồi nói chả hề khách khí, “Ta không có loại huynh đệ ngày ngày mơ ước nương tử của ta. Để phí sửa cổng lại rồi đi thông thả nhé, ta không tiễn.”

Mặt Thăm Minh đỏ lên, hăn đợi cả ngày mà chả thấy Cố Cửu Tư kêu hăn tới ăn cơm. Hăn không có thân thích ở thành Vọng Đô, ăn tết một mình thì quá cô đơn.

Hăn muốn ở lại dùng cơm nhưng thái độ của Cố Cửu Tư lại khiến hăn hơi xấu hổ. May thay đúng lúc ấy, Diệp Thế An xuất hiện; thời gian qua hăn đều sống nhờ ở nhà Cố Cửu Tư. Hăn cầm đèn lồng, thấy Thăm Minh đứng ở ngưỡng cửa và cánh cổng lớn trên mặt đất liền ngăn người. Diệp Thế An kịp thời hoàn hồn, hăn thoáng nhìn Cố Cửu Tư trưng vẻ mặt vô cảm mà đưa lưng về phía Thăm Minh, sau đó hăn lại nhìn Thăm Minh. Hăn khẽ tăng hắng một tiếng và nói, “Thăm huynh đến rồi à, mau vào nhà đi.”

Có lời mời này, Thăm Minh nhanh chân bước vào phủ. Cùng lúc đó, Liễu Ngọc Như bưng đọt thức ăn cuối cùng từ nhà bếp ra. Cố Cửu Tư vừa thấy Liễu Ngọc Như bưng đồ ăn đã nghe Thăm Minh hào hứng gọi, “Oa, Liễu lão bản...”

Hăn chưa dứt lời, cây gậy dùng để nhúng hồ dán trong tay Cố Cửu Tư lập tức bị ném về phía hăn. Cố Cửu Tư rống to, “Phải gọi là tẩu tử!”

Thăm Minh bị cây gậy đập cho choáng váng nên vô thức lắp bắp kêu, “Tẩu...tẩu tử.”

Nghe hăn kêu xong, Cố Cửu Tư rốt cuộc thỏa mãn. Hăn dán câu đối xuân cuối cùng rồi nhảy từ trên ghế xuống, nhận lấy khăn do Mộc Nam đưa và hứng chí nói, “Được rồi, bản quan đại nhân rộng lượng nên phê chuẩn cho tiểu tử người ăn tết ở nhà ta.”

Cố Cửu Tư quay đầu nhìn Liễu Ngọc Như, khuôn mặt tức khắc tràn đầy tươi cười. Hăn chạy lại gần nàng, vui vẻ bảo, “Nương tử cứ để ta bưng, coi chừng bỏng tay đấy...”

Thăm Minh và Diệp Thế An đứng ở sân, khuôn mặt của người trước chẳng có chút cảm xúc. Một lúc lâu sau, hăn chậm rãi cất tiếng, “Ta muốn

cưới cô vợ nhỏ.”

Diệp Thế An dõi theo phương hướng Liễu Ngọc Như cùng Cố Cửu Tư rời đi mà thở dài, “Tại hạ cũng vậy.”

“Ở đâu có thể cưới được cô vợ nhỏ xinh đẹp, tốt tính, còn biết kiếm tiền như Liễu lão bản?”

Diệp Thế An lặng thinh mãi mới chậm chạp đáp, “Ta không thể trả lời vấn đề này.”

Nói xong, Diệp Thế An thở dài rồi xoay người đi treo đèn lồng.

Chú thích

[1] Có công trợ giúp vua.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 82: Trừ Phi Nàng Bỏ Ta, Còn Không Thì Cả Đời Này Chúng Ta Sẽ Mãi Mãi Ở Bên Nhau

Diệp Thế An treo xong đèn lồng liền đi cùng Thẩm Minh tới phòng ăn. Trong phòng ăn mọi người rộn ràng ngồi quanh cái bàn lớn. Mọi người vừa ngồi xuống, bên ngoài truyền đến âm thanh kinh ngạc, “Cánh cổng đâu mất rồi?”

Vừa nghe giọng nói này, Cố Cửu Tư vội vàng đứng dậy và vui mừng ra ngoài đón tiếp, “Chu đại ca.”

Chu Diệp dẫn Tần Uyển Chi vào, hắc cười ngượng ngùng, “Nhà ta chả có mấy người, chỉ có ta và Uyển Chi nên quyết định tới chỗ người ăn ké bữa cơm. Ta không quấy rầy người chứ?”

“Sao mà quấy rầy được?”

Cố Cửu Tư cười đơn đả mời Chu Diệp vào, Liễu Ngọc Như bố trí bàn ghế lại lần nữa cho hắc ngồi.

Đợi mọi người ngồi xuống hết, Liễu Ngọc Như liếc một lượt rồi quay sang nói với Diệp Thế An, “Đáng tiếc Vận nhi không ở đây.”

“Muội ấy sắp tới rồi.” Diệp Thế An cười. “Chắc sẽ đến nơi vào buổi tối.”

Bên ngoài xảy ra chiến loạn, lúc ấy Diệp Thế An thu xếp cho Diệp Vận ở lại giữa đường còn hắc một mình tới đây. Hiện tại nguy cơ ở Vọng Đô được giải trừ nên Diệp Vận mới khởi hành. Tính toán khoảng cách thì nàng ấy sẽ đến đây vào buổi tối.

Mọi người dùng cơm xong, Thẩm Minh lần nhóm người Chu Diệp đi ra sân uống rượu. Lúc cả đám uống say khướt thì Liễu Ngọc Như nghe tin Diệp Vận đã vào thành, nàng mau chóng cầm đèn lồng rồi chạy chậm ra ngoài. Nàng vừa chạy đến cổng hẻm đã thấy xe ngựa của Diệp Vận, nàng ấy cho người dừng xe và cuốn màn lên để nhìn nàng.

Liễu Ngọc Như mặc áo lông chồn, hơi thở gấp gáp. Diệp Vận ngồi trong xe ngựa lặng lẽ nhìn nàng. Sau một hồi, hai người chậm rãi bật cười. Thanh âm Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng và ôn hòa khi nàng cất tiếng, “Ta nghe nói người đã tới nên lại đây đón.”

Diệp Vận mím môi cười, nàng ấy dứt khoát cuốn hẳn màn xe lên rồi nhảy từ trên xe ngựa xuống. Sau đó nàng ấy kéo tay Liễu Ngọc Như, cao hứng nói, “Người đã sốt sắng tới đón thì ta sẽ cho người thể diện, để ta đi cùng người nào.”

Liễu Ngọc Như nghe Diệp Vận nói mà thấy mũi cay cay, nàng cảm giác người đứng cạnh mình vẫn mang tính tình của một đại tiểu thư hệt như hồi còn nhỏ.

Hai người tay nắm tay, chân đạp lên nền tuyết trắng tạo thành tiếng kiu kịt. Liễu Ngọc Như im lặng, Diệp Vận cũng im lặng, bao nhiêu lời muốn nói dường như đều được âm thầm bày tỏ qua những dấu chân lặng lẽ này.

Chờ đi tới cổng, pháo hoa đột nhiên nổ tung. Hai nữ hài tử đồng thời quay đầu lại, bọn họ thấy hình ảnh pháo hoa phóng lên trời cao động ở trong mắt đối phương.

“Lại một năm nữa trôi qua,” Diệp Vận lẩm bẩm thành tiếng.

Liễu Ngọc Như cười, “Đúng vậy, năm trước vẫn còn ở thành Dương Châu ngắm pháo hoa.”

“Một năm qua thật gian nan.” Diệp Vận quay đầu nhìn Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như mỉm cười, “Về sau sẽ không như vậy.”

Chắc chắn sẽ không như vậy.

Liễu Ngọc Như quay đầu nhìn qua cổng chính bị đập đổ để thấy Thẩm Minh và Cố Cửu Tư đang đùa giỡn trong sân. Cố Cửu Tư hình như đang cầm đồ vật của Thẩm Minh nên Thẩm Minh sốt ruột truy đánh hăn với vẻ ngoài cực kỳ tức giận. Tất cả mọi người đều cười bọn hăn, Liễu Ngọc Như cũng nhin không được mà cười theo.

Tình thân, tình bạn, tình yêu.

Đây là một năm viên mãn nhất của nàng.

Nàng cúi đầu cười và nói với Diệp Vận, “Chúng ta vào thôi.”

Hai người sánh bước vào phòng để gia nhập cùng mọi người. Tất cả cùng chơi đánh bài, chơi đến hơn phân nửa buổi tối mới trở về phòng riêng của mình.

Cố Cửu Tư say tới mức đi đứng lảo đảo, Diệp Thế An lẩn Thẩm Minh phải đỡ hăn vào phòng. Liễu Ngọc Như để mọi người lui xuống, nàng vắt khăn rồi nhẹ nhàng lau thân mình cho hăn. Cố Cửu Tư trong cơn nửa tỉnh nửa say mở mắt ra, hăn cúi đầu thấy cô nương đang lau tay cho mình liền không khỏi cười thư thái.

“Ta muốn mỗi năm đều trôi qua như thế này.”

Liễu Ngọc Như nghe hăn nói vậy bèn ngẩng đầu mỉm cười. Cố Cửu Tư nhắm mắt lại, mơ màng bảo, “Ta muốn mỗi năm đều ăn tết cùng nàng, cùng người nhà, cùng huynh đệ như Chu đại ca, Thẩm Minh, và Diệp Thế An.”

“Ngủ đi.”

Liễu Ngọc Như biết hắc mê sáng, nàng lau tay cho hắc xong thì vừa cười vừa khuyên hắc nghỉ ngơi. Nàng định bỏ khăn lại vào chậu nước song vừa đứng lên đã bị Cố Cửu Tư kéo tay, hắc cười tủm tỉm nhìn nàng và liếc mắt đưa tình.

“Ta đẹp không?”

Liễu Ngọc Như bật cười, nàng mím môi đáp, “Đẹp.”

“Ta đẹp hơn hay Diệp Thế An đẹp hơn?”

“Chàng đẹp hơn.”

“Nàng hãy khen ta một lần nữa đi.” Cố Cửu Tư hơi giọng cầm lên.

Liễu Ngọc Như ngồi xuống, tròng mền hỏi, “Chàng muốn ta khen thế nào?”

“Nàng còn nhớ vào lần gặp mặt thứ hai của chúng ta ở cửa hàng son phấn, nàng đã khen ta thế nào không?”

Liễu Ngọc Như ngẩn người rồi nghiêm túc suy nghĩ, Cố Cửu Tư thấy nàng chẳng nhớ rõ liền vội nhắc, “Diệp Thế An không bằng Cố Cửu Tư ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, tài tình nhạy bén, nhân phẩm đoan chính.”

“Chàng nhớ rõ thế cơ à?” Liễu Ngọc Như ngó ra.

Cố Cửu Tư nghiêm túc gật đầu, đưa người lại gần nàng, “Mau khen ta nào.”

“Thật ấu trĩ.” Liễu Ngọc Như chọc chọc đầu hắc rồi mím môi đứng dậy. Nàng thả khăn lại vào chậu nước, đưa lưng về phía hắc mà nói, “Mau ngủ đi.”

Liễu Ngọc Như đi rửa mặt, lúc trở về thấy trong phòng tắt đèn nên nàng nghĩ Cố Cửu Tư đã ngủ. Ai dè vừa lên giường đã bị kéo vào bên trong, sau đấy có người đè lên người nàng.

“Mau khen ta nào.”

Say xin khiến Cố Cửu Tư có vẻ cực kỳ cố chấp, Liễu Ngọc Như nhìn đáng vẻ hằn mà cười tủm tỉm, “Nếu ta không khen thì sao?”

“Nàng mà không khen thì ta sẽ nghĩ cách.”

Thấy mặt Cố Cửu Tư rất nghiêm túc, Liễu Ngọc Như hơi tò mò, “Nghĩ cách gì?”

Cố Cửu Tư đè trên người nàng, chống cằm nói, “Vậy nàng thử cảm thụ nhé?”

“Hả?”

Vừa dứt lời, Liễu Ngọc Như phát hiện quần áo bị lột sạch. Nàng vội vàng ngăn cản song chẳng kịp nữa rồi.

Khác với sự cẩn thận của lần đầu tiên, hiện tại Cố Cửu Tư rõ ràng thuần thực và càn rỡ hơn nhiều.

Liễu Ngọc Như khàn cả giọng, lúc sau xin tha và khen hằn cũng vô dụng.

Nàng rút cuộc thấu hiểu bây giờ người này thật sự có cách ép nàng đi vào khuôn khổ.

Khi làm xong, Liễu Ngọc Như thở hỗn hển, hoàn toàn không thể cử động. Cố Cửu Tư thì mạnh như rồng như hổ, hằn ôm nàng đi tắm rồi lại ôm nàng ngủ.

Lúc nhắm mắt lại, bọn họ biết khi mở mắt ra là đã sang năm mới.

Vì vậy giấc ngủ này kéo dài hơn thường lệ. Không biết vì đang mùa đông hay do ban đêm ngủ muộn mà giờ giấc hai người rời giường ngày càng trễ. Khi Liễu Ngọc Như tỉnh lại còn Cố Cửu Tư vẫn đang ngủ say sưa, trời đã sáng rõ. Liễu Ngọc Như nhớ hôm nay phải lên núi dâng hương cùng Giang Nhu, nàng hấp tấp lay Cố Cửu Tư nhưng hăn chỉ rên rĩ chẳng dậy nổi. Liễu Ngọc Như nôn nóng giục, “Mau dậy đi, không bà bà mắng cho bây giờ!”

“Ta ngủ thêm một khắc nữa...” Cố Cửu Tư trùm chăn kín đầu, nũng nịu nói, “Ta buồn ngủ quá...”

Liễu Ngọc Như chịu thua hăn nên đành dậy trước. Lúc quay lại thấy Cố Cửu Tư còn ngủ trên giường, nàng khẽ cắn môi rồi đi nhúng khăn vào nước lạnh và vắt lên mặt hăn. Nước lạnh làm Cố Cửu Tư giật bắn mình, hăn ngồi bật dậy trên giường, hoảng sợ hô, “Cái gì vậy!”

Khăn trượt xuống mặt hăn, Liễu Ngọc Như mang vè mặt nghiêm túc ngồi trước hăn.

Cố Cửu Tư lập tức hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì à?”

Liễu Ngọc Như gật đầu.

“Tiền tuyến gặp nguy?”

Liễu Ngọc Như lắc đầu.

“Bắc Lương tấn công?”

Liễu Ngọc Như tiếp tục lắc đầu.

“Vậy có chuyện gì?”

Cố Cửu Tư đực mặt ra, hăn không biết chuyện gì có thể khiến Liễu Ngọc Như trông nghiêm túc như vậy. Liễu Ngọc Như nắm tay áo của hăn, vội nói, “Hôm nay đi dâng hương, cả nhà đang chờ đấy, chàng mau dậy nào.”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư thở phào. Hăn vừa nằm bẹp xuống giường vừa bảo, “Ta không đi, ta buồn ngủ, ta mệt mỏi, ta kiệt sức...”

Liễu Ngọc Như lập tức đứng lên, “Để ta đi lấy nước đá.”

Cố Cửu Tư tức khắc bắn khỏi giường, hăn hăng hái tuyên bố, “Ta thấy mình vẫn cố được!”

Liễu Ngọc Như kéo một Cố Cửu Tư đang buồn ngủ lại phải miễn cưỡng dậy ra cổng, lúc này toàn bộ Cố phủ đã đứng chờ ở đó. Liễu Ngọc Như dẫn Cố Cửu Tư đến trước mặt Giang nhu và Cố Lăng Hoa, nàng ngượng nghịu chào, “Công công bà bà...”

“Không sao,” Giang Nhu xua tay cười, “người trẻ tuổi mà.”

Mặt Liễu Ngọc Như càng đỏ rực rỡ.

Giang Nhu liếc Cố Cửu Tư đang ngáp ngáp dài ở cạnh nàng, bà cười bảo, “Đây là lần đầu tiên Cửu Tư đi dâng hương cùng chúng ta vào ngày mừng một suốt bao nhiêu năm qua đấy.”

Liễu Ngọc Như: ...

Rốt cuộc lúc trước người này lười đến cỡ nào vậy.

Cố Cửu Tư vừa ngáp vừa đi theo Liễu Ngọc Như. Cố phủ đến chùa miếu ở ngoại ô dâng hương, cầu nguyện một năm thuận lợi bình an.

Ngoại trừ mừng một đi dâng hương thì Cố Cửu Tư chả hề bước chân ra khỏi cổng trong suốt tết âm lịch.

Mới chính thức cưới cô vợ nhỏ nên ngày nào Cố Cửu Tư cũng lẻo đẻo theo sau Liễu Ngọc Như. Hắn làm những gì nàng làm, nếu làm không được thì đứng cạnh nhìn.

Liễu Ngọc Như dạy hắn nấu cơm, cùng luyện viết chữ với hắn, thậm chí còn dạy hắn thêu hoa. Hắn sử dụng đao kiếm điều luyện nhưng lại để kim thêu hoa đâm bị thương mười đầu ngón tay.

Hắn dụ dỗ Liễu Ngọc Như ngậm ngón tay cho hắn, nàng thật sự không hiểu ngón tay bị thương thì nàng ngậm có ích gì. Song đến lúc hiểu ra đã trễ quá rồi.

Vô tư đón năm mới xong thì tin tức từ Đông Đô truyền đến. Phạm Hiên hoàn toàn thắng lợi, bình định toàn bộ phương Bắc. Hiện tại các nước chư hầu có thế lực nhất ở Đại Vinh là Phạm Hiên nắm giữ phương Bắc, Lạc Tử Thương khống chế Dương Châu, và Lưu Hành Tri sở hữu hai châu Kinh – Ích.

Dương Châu giàu có, hai châu Kinh – Ích đất rộng lại phì nhiêu; đặc biệt là Ích Châu, xưa nay đây vốn là địa phương cung cấp lương thực. Thế nên dù Lưu Hành Tri chỉ nắm trong tay hai châu nhưng đã đủ để chống lại Phạm Hiên.

Khi Cố Cửu Tư nhận được lệnh điều động, Phạm Hiên đã đăng cơ tại Đông Đô. Hắn nhìn công văn mà trong lòng hơi bất an. Liễu Ngọc Như thu xếp hành lý, nàng thấy hắn đứng cạnh cửa sổ thì không khỏi nhắc, “Muốn suy nghĩ cũng đừng đứng bên cửa sổ. Gió thổi lạnh lắm, chàng coi chừng bị đau đầu đấy.”

Cố Cửu Tư thờ dài. Hắn đóng cửa sổ rồi tới bên Liễu Ngọc Như và cùng nàng thu dọn đồ đạc.

Liễu Ngọc Như liếc hắn một cái, “Chàng đang lo nghĩ gì thế?”

Cố Cửu Tư gượng cười, “Nàng có biết ta được triệu hồi đến Đông Đô để giữ chức gì không?”

“Sao ta biết được?”

“Hộ Bộ Thị lang[1].” Cố Cửu Tư vừa gấp quần áo vừa thở dài. “Tứ phẩm đầy, là chức quan lớn.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người nhưng nàng nhanh chóng hiểu ra.

Có thể vào thẳng Hộ Bộ làm thị lang thì tất nhiên Chu Cao Lãng không đứng ở giữa ngăn cản. Chu Cao Lãng sắp xếp cho Chu Diệp ở lại U Châu nhưng lại để Cố Cửu Tư đến Đông Đô làm Hộ Bộ Thị lang, như vậy người ông đề phòng dĩ nhiên không thể là Chu Diệp...

Liễu Ngọc Như hiểu Cố Cửu Tư đang lo lắng điều gì, nàng ngẩng đầu nhìn hắn; người đang gấp quần áo trước mặt nàng chìm trong suy tư. Sau một hồi, Liễu Ngọc Như bình thản lên tiếng, “Nếu chàng không thích thì cứ từ quan, ta đủ sức nuôi chàng.”

“Nàng nói nhảm gì đấy.” Lời này khiến Cố Cửu Tư ngẩng đầu trừng mắt nhìn Liễu Ngọc Như, hắn còn giơ tay nhéo mặt nàng. “Không phải nàng muốn dựa vào ta lấy cáo mệnh à?”

“Ta biết ngay mà,” Liễu Ngọc Như nhoẻn miệng cười, “chàng muốn kiếm cáo mệnh cho ta để chúng ta thuận buồm xuôi gió hòa ly.”

Nghe đến đây, động tác của Cố Cửu Tư thoáng dừng lại. Lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn nàng và dịu dàng nói, “Nếu hai ta không hòa ly, trừ phi nàng bỏ ta, còn không thì cả đời này chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

Chú thích

[1] Hộ Bộ phụ trách các việc liên quan đến tài chính quốc gia. Thị lang chỉ đứng sau thượng thư, người đứng đầu một bộ.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 83: Lần Đầu Đến Đông Đô

Sau khi Cố Cửu Tư tiếp nhận lệnh điều động, Dương Chủ bộ được thăng chức làm huyện lệnh. Cố Cửu Tư bàn giao công việc cho Dương Chủ bộ, còn Liễu Ngọc Như cũng phó thác Hoa Dung vào tay Vân Vân. Thu xếp xong xuôi, người một nhà xách hành lý khởi hành đến Đông Đô.

Chu Diệp và Diệp Thế An cũng đi cùng bọn họ tới Đông Đô. Tuy công văn bổ nhiệm Chu Diệp chưa được gửi đến và mọi người cũng ngầm biết hẳn sắp đi đâu nhưng hẳn vẫn phải đi cùng họ. Chỉ ít hẳn phải đến Đông Đô chúc mừng Phạm Hiên mới có thể được bổ nhiệm đi nơi khác.

Đoàn người đi thong dong, mất gần một tháng mới đến Đông Đô.

Khi còn ở Dương Châu, nếu hỏi người Dương Châu xem trọng người phương nào thì câu trả lời chỉ có thể là Đông Đô.

Đây là nơi phú quý trong truyền thuyết, là trung tâm quyền lực dưới bầu trời này. Trong lãnh địa của Đông Đô, nếu một khối gạch rớt từ trên trời xuống thìбет nhất nó cũng đập chết quan ngũ phẩm.

Nữ tử quý tộc ở Đông Đô đều coi trọng lễ nghi và quy củ, mọi thứ có tôn ti rõ ràng cũng như trật tự rành mạch.

Bọn họ nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn nhất của Đại Vinh, không hề pha lẫn chút khẩu âm nào. Những người này cũng dùng quy cách lễ nghi tối cao của Đại Vinh, thật sự chẳng thể chê trách điểm nào.

Một ngày trước khi đến Đông Đô, đoàn người dừng chân nghỉ ngơi. Ai cũng vô thức chải chuốt vẻ ngoài, thay đổi trang phục đẹp nhất. Liễu Ngọc Như đã sớm chuẩn bị hai bộ xiêm y đẹp lúc còn ở U Châu, chỉ chờ tới ngày đến Đông Đô để mặc. Sáng hôm sau, khi nàng giúp Cố Cửu Tư mặc quần áo, hăn thở dài nói, “Chúng ta thận trọng thế này thật giống nhà quê vào thành.”

Liễu Ngọc Như mím môi cười, nàng ngẩng đầu nhìn hăn, “Chúng ta lần đầu tới đô thành mà không phải nhà quê thì là gì?”

“Sao có thể nói vậy,” Cố Cửu Tư kiêu ngạo vô cùng, “phương Bắc mọi rợ có thể sánh ngang dân Dương Châu phong lưu như chúng ta à?”

Nhưng thực tế chứng minh là có thể sánh ngang.

Khi đội ngũ của Cố Cửu Tư tiến vào Đông Đô, mọi người đều nhận thức được điều đó.

Thành trì Đông Đô cao hơn thành trì bình thường, sông đào bảo vệ thành cũng rộng gấp bội. Đường phố chẳng hề có bóng dáng lưu dân, mọi thứ đều sạch sẽ ngăn nắp. Dù vừa mới trải qua chiến loạn nhưng nữ tử vẫn diện trang phục đẹp nhất đương thời, còn nam tử ai cũng mặc áo dài và tay cầm quạt xếp. Bọn họ cười cười nói nói lúc đi ngang qua đoàn người, dường như chả chịu chút ảnh hưởng nào từ chiến loạn.

Đường phố rộn ràng nhốn nháo, Liễu Ngọc Như tò mò vén màn lên thì thấy trên đường có đủ loại người. Thậm chí người Hồ với đôi mắt ám xanh cũng liên tiếp đi ngang qua, song có vẻ người ở đây đã quá quen với cảnh tượng như vậy.

Liễu Ngọc Như cảm thấy mọi thứ ở Đông Đô đều vô cùng mới lạ. Cố Cửu Tư tay chống cằm, người dựa vào xe, hăn vừa ăn mâm trái cây vừa bất mãn chất vấn, “Đẹp dữ vậy sao?”

“Chàng xem kìa,” Liễu Ngọc Như phấn khích nói, “người kia đang phun lửa!”

“Trước kia ở Dương Châu cũng có.”

Cố Cửu Tư phúi tay đứng dậy, hấn gác cằm lên vai Liễu Ngọc Như mà nhìn cảnh sắc bên ngoài và chậm rãi nhận xét, “Ồ, náo nhiệt hơn so với lần trước ta tới.”

“Chàng từng đến đây?” Liễu Ngọc Như hơi kinh ngạc.

Cố Cửu Tư nhú mày như đang khó chịu, hấn khẽ hừ một tiếng, “Lúc đó cừu cừu đưa ta tới.”

Liễu Ngọc Như thấy mặt hấn chả có chút vui mừng, nàng cẩn thận hỏi, “Chàng bị bắt nạt?”

“Người Đông Đô ấy à,” Cố Cửu Tư rót trà cho mình, cảm khái đáp, “da thịt thì lỏng lẻo nhưng bản tính từ trong xương tủy. Sau này ở Đông Đô cứ đóng kín cửa, đừng quan tâm chuyện bên ngoài, nàng cũng không cần giao lưu nhiều với bọn họ.”

Trực giác mách bảo Liễu Ngọc Như rằng lúc Cố Cửu Tư đến Đông Đô đã trải qua quãng thời gian không vui, song nàng chẳng hỏi gì mà chỉ nói, “Chúng ta mới đến nên không quen thuộc Đông Đô, ta cho người đi trước để thuê nhà chứ chưa mua. Giá cả ở Đông Đô đắt đỏ, tiền thuê một tòa nhà là mười lượng bạc một tháng. Ta phải sớm tìm việc làm chứ không thì chẳng nuôi nổi người nhà.”

Lời này vào tai làm Cố Cửu Tư hơi xấu hổ, hấn khẽ tăng hấn rồi bảo Liễu Ngọc Như, “Ta sẽ hỏi đồng liêu chuyện nhà cửa, xem bọn họ hay giải quyết thế nào.”

Liễu Ngọc Như cười dịu dàng, “Không sao, ta đã thu xếp chu đáo, chúng ta chỉ cần vào ở là được.”

Trong lúc hai người trò chuyện thì đã tới nơi Liễu Ngọc Như thuê nhà.

Vị trí tòa nhà khá ổn, gần cung điện, mai sau Cố Cửu Tư có thể ngủ nướng thêm chút đỉnh vào buổi sáng. Liễu Ngọc Như vì Cố Cửu Tư mới bỏ ra nhiều tiền.

Mười lượng bạc một tháng là xấp xỉ lương tháng của Cố Cửu Tư, Liễu Ngọc Như nghĩ một tòa nhà như vậy thì cũng chẳng thể quá tệ. Kết quả khi đoàn người dừng ở cổng tòa nhà, ai ai cũng hoa mắt choáng váng.

Tòa nhà không nhỏ nhưng cánh cổng cứ như chắp vá từ hai tấm ván gỗ. Tường thì đen thui, phía trên cỏ dại mọc đầy, trông giống bỏ hoang lâu năm.

Mọi người sững sờ đứng trước cổng tòa nhà tồi tàn. Cố Cửu Tư là người phản ứng đầu tiên, hắn nhìn thoáng qua Liễu Ngọc Như, sợ nàng mất hứng nên vội nói, “Tòa nhà này không tồi.”

Diệp Thế An đứng cạnh cũng phục hồi tinh thần, hắn ho nhẹ một tiếng rồi mau chóng tán thưởng, “Đường vào nhà yên tĩnh cũng là nét đặc sắc riêng.”

Diệp Vận vội vàng gật đầu, vốn từ nàng ấy nghèo nàn nên chỉ biết nói, “Rất tốt, ta cảm thấy không tồi.”

Mặt mũi Liễu Ngọc Như tối sầm, nàng im lặng không nói chuyện. lát sau, nàng cúi đầu đọc lướt qua địa chỉ rồi cắn răng đi gõ cửa.

Người mở cổng chính là gia đình do Liễu Ngọc Như phái tới thuê nhà. Thấy gương mặt sa sầm của Liễu Ngọc Như, gia đình kia lập tức nói, “Phu nhân! Ta có thể giải thích!”

“Mười lượng bạc,” Liễu Ngọc Như nghiêng răng nghiêng lợi, “mà người tìm nhà như thế này hả?!”

“Phu nhân,” mặt gia đình đưa đám, “nhà cửa ở Đông Đô quá đắt đỏ, thật sự không thể tìm thấy chỗ tốt hơn!”

“Người...”

Thấy Liễu Ngọc Như sắp phát hỏa, Cố Cửu Tư gấp rút tiến lên dùng một tay ôm nàng vào lòng. Hắn dè dỏ dễ dàng, “Chỗ này được mà, ta cảm thấy không tồi.” Cố Cửu Tư nháy mắt với gia đình, đồng thời nói, “Tìm hiểu tình hình cụ thể đã rồi hẵng trách mắng, nhé?”

Liễu Ngọc Như biết hắn nói có lý nhưng mất mặt trước nhiều người như vậy làm nàng khó không chế cảm xúc.

Nàng cứng ngắt gật đầu, mọi người rút cuộc bước vào nhà.

Sân rất rộng nhưng toàn bộ tòa nhà tối thui như mực, cỏ dại mọc thành từng cụm trong sân, thoạt trông rất hoang vắng và chẳng hề có chút dấu vết của người sống.

Gia đình dẫn đoàn người Liễu Ngọc Như vào nhà ăn, trong đó đã chuẩn bị đồ ăn đầy đủ. Nhà cửa đã được gia đình quét dọn trước nên ít nhiều gì tòa nhà u ám này trông cũng sạch sẽ.

Liễu Ngọc Như kìm nén sự bức tức mà ăn cơm. Sau đấy nàng gọi gia đình kia ra chỗ khác, dùng vẻ mặt vô cảm nói, “Ta cho người một cơ hội giải thích.”

“Phu nhân!” Gia đình quỳ sụp xuống. “Tiền thuê nhà quá đắt, chúng ta thuê không nổi. Ngài muốn chỗ ở gần cung điện thì đều không dưới hai mươi lượng một tháng. Ngài cũng muốn rộng rãi vì trong nhà có nhiều

người. Ngoài ra còn có đường xá thuận tiện, phòng ốc phải trang hoàng tươm tất, cái nào cũng mắc hết.”

Liễu Ngọc Như nghe gia đình nói liền nhú mày, “Nhà cửa Đông Đô đắt đỏ vậy sao?”

“Không phải nhà cửa đắt đỏ,” gia đình thở dài, “mà mọi thứ đều đắt đỏ.”

Liễu Ngọc Như nghe gia đình giải thích xong thì mím môi, cũng chẳng truy cứu tiếp nữa.

Cố Cửu Tư thấy nàng bức dọc nên chả dám phiền nhiễu nàng, đành đi thu xếp chỗ ở cho Diệp Thế An. Khi hẳn hoàn thành mọi việc thì trời đã tối, Cố Cửu Tư quay về phòng liền thấy Liễu Ngọc Như gảy bàn tính lạch cạch rõ to. Hắn dè dặt lại gần khuyên nhủ, “Ngọc Như, đừng nghĩ nữa, cứ ngủ nghỉ trước đã nhé?”

Liễu Ngọc Như thở dài, nàng ngược nhìn hắn, “Lang quân, ta cảm thấy mình phải nỗ lực hơn.”

“Nàng đã cố gắng lắm rồi!” Cố Cửu Tư vội vã khuyên can, “Nàng đừng tạo áp lực lớn cho bản thân.”

“Không, ta không có tạo áp lực lớn cho mình.” Liễu Ngọc Như lắc đầu, ánh mắt lóe sáng. “Ta cảm thấy người Đông Đô lắm tiền quá. Lang quân, mai chàng phải vào cung đúng không?”

Liễu Ngọc Như bất chợt hỏi vậy làm Cố Cửu Tư ngớ người, hắn thần thờ gật đầu. Liễu Ngọc Như hào hứng nói, “Thế thì tốt, mai ta đi dạo phố.”

Cố Cửu Tư nhìn bộ dạng hưng phấn của Liễu Ngọc Như mà không biết nàng tức đến phát điên hay thật sự cao hứng.

Quãng đường đi mệt nhọc nên đêm nay bọn họ ngủ say sưa. Hôm sau, Cố Cửu Tư mặc quan phục rồi dẫn Thẩm Minh và Diệp Thế An vào cung.

Cố Cửu Tư đã sớm viết sớ con báo cáo lại trận chiến Vọng Đô, Thẩm Minh và Diệp Thế An đều có công nên đi cùng hãn lãnh thưởng.

Thẩm Minh hiếm hoi được một lần mặc áo choàng có tay áo rộng, tóc buộc quan ngọc. Hãn cung kính đứng ở cửa đại điện chờ được triệu kiến cùng Diệp Thế An và Cố Cửu Tư.

Nguồn:

Cả ba người lần đầu tiên đến đại điện. Sàn cấm thạch bóng loáng như gương soi, dãy cột trụ cao ngất ngưỡng, các thái giám đứng thẳng lưng vô cùng quy củ; tất cả làm bầu không khí trở nên trang trọng và nặng nề.

Thật ra nội tâm Cố Cửu Tư cũng hoảng loạn nhưng suy cho cùng hãn xuất thân phú quý, hồi còn bé cũng từng vào chốn cung đình, nên sắc mặt tương đối bình tĩnh. Diệp Thế An từ nhỏ đã tiếp xúc với quan lại, tuy lần đầu tới đại điện song mấy ngày qua hãn đã chuẩn bị chu đáo nên chẳng thất thố quá mức. Chỉ có Thẩm Minh trước kia vốn là tên du thủ du thực quyết chí làm thổ phi, lần đầu hãn gặp tình huống thế này vì vậy chả kiên nhẫn được đến một khắc. Hãn nhin không được mà nhích lại gần Cố Cửu Tư rồi thì thào hỏi, “Sao bệ hạ chưa gọi chúng ta vào?”

“Cứ chờ là được,” Cố Cửu Tư hạ thấp giọng, ngoại trừ miệng thì các bộ phận khác đều bất động. Tay hãn cầm hốt[1], mắt lẳng lặng nhìn phía trước, thanh âm cực nhỏ, “Nói nhiều coi chừng rơi đầu.”

Đông Đô là nơi có thể rơi đầu bất kỳ lúc nào.

Thẩm Minh đã được răn dạy chuyện này trước khi tới đây.

Thẩm Minh mau chóng ngậm chặt miệng, xung quanh tức thì yên tĩnh. Một lúc sau, bên trong truyền ra tiếng xướng, ba người Cố Cửu Tư rốt cuộc được gọi vào.

Giờ phút này trong điện đứng đầy quý tộc cả cũ lẫn mới và quan viên triều đình, bọn họ đều nhìn chòng chọc ba người mới tiến vào. Bởi vì mọi người biết trong ba người có một người là ngôi sao chính trị mới được tân đế tán thưởng không ngớt, là sủng thần của thiên tử, là Hộ Bộ Thị lang trẻ nhất quốc gia này, và là người có khả năng cầm quyền Hộ Bộ nhất trong tương lai.

Cố Cửu Tư cảm giác được ánh mắt của mọi người, hắn đập lên thảm đỏ như đang đập lên đám mây quyền lực. Hắn dõi theo Phạm Hiên ngồi trên ngai vàng mỉm cười nhìn hắn. Trong nháy mắt, hắn đột nhiên hiểu tại sao con người luôn muốn bò lên cao.

Không chỉ vì tiền tài, danh tiếng, quyền lợi, mà còn vì sự tán thành và mong đợi từ người khác.

Cố Cửu Tư vén lên vạt áo rồi cung kính quỳ xuống và dập đầu trước mặt Phạm Hiên. Hắn cất cao giọng, “Thần, Cố Cửu Tư, bái kiến bệ hạ. Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Diệp Thế An lẫn Thẩm Minh đều quỳ xuống giống hắn và cùng nhau hành lễ. Phạm Hiên cười cười, giơ tay nói, “Cố Thị lang, đứng lên đi.”

Chú thích

[1] Thẻ bằng ngà, bằng ngọc hoặc bằng tre của quan lại thời xưa khi vào chầu, muốn tâu gì với vua thì viết lên tấm hốt đó.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 84: Kẻ Ta Đề Phòng Là Phạm Ngọc

Nghe những lời này của Phạm Hiên, tâm trạng căng thẳng của Cố Cửu Tư chợt bình tĩnh lại.

Hắn không thể khẳng định những chuyện khác nhưng hắn tương đối nắm chắc rằng ít nhất vào giờ phút này, hắn vẫn là hạt giống tốt trong lòng Phạm Hiên.

Cố Cửu Tư kính cẩn khom người dập đầu, nội tâm tính toán mối quan hệ hiện tại giữa Phạm Hiên và Chu Cao Lăng.

Phạm Hiên không phải đồ ngốc; ông có thể từ một văn thần đi đến vị trí hôm nay thì chứng minh ít nhiều gì ông cũng hiểu lòng người. Khôn khéo như vậy thì sao không nhìn thấu ý đồ để Chu Diệp ở lại U Châu của Chu Cao Lăng? Nhưng nếu biết vậy tại sao lại đồng ý cho Chu Diệp ở lại U Châu và thuận theo ý Chu Cao Lăng mà để hắn tiến vào Hộ Bộ?

Cố Cửu Tư chưa tìm ra lý do, hắn dùng vẻ mặt cung kính mà nói, “Tạ bệ hạ.”

Sau đó hắn đứng dậy cùng Diệp Thế An lẫn Thẩm Minh.

Thái giám đứng cạnh cười nhắc nhở Phạm Hiên, “Bệ hạ chưa tuyên bố thánh chỉ với Cố đại nhân kia, ngài mau làm đi.”

“Đúng rồi.” Phạm Hiên cười rộ, ông giơ tay vỗ trán rồi lắc đầu. “Thật hồ đồ, ta luôn ghi nhớ chuyện này nhưng nhất thời quên mất. Trương Phụng Tường, tuyên chỉ.”

Thái giám tên Trương Phượng Tường cười vui vẻ, ông động viên, “Cũng vì bệ hạ quá nhớ Cố đại nhân.”

Cố Cửu Tư ngược nhìn Trương Phượng Tường một cái. Người này thoát trông xấp xỉ tuổi Phạm Hiên, khoảng gần năm mươi, có thái độ nhỏ nhẹ đặc trưng của thái giám. Bởi vì lâu ngày cúi đầu khom người khiến đầu vai cúi về trước nên tạo thành dáng vẻ hèn mọn. Khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ mang ý cười nhẹ nhàng làm người nhìn thấy vui vẻ, khó có ác cảm. Ông tiếp nhận thánh chỉ từ tay tiểu thái giám đứng cạnh rồi đứng sau Phạm Hiên và lớn tiếng đọc nội dung. Thánh chỉ ca ngợi lẫn sắc phong Cố Cửu Tư làm Hộ Bộ Thị lang, Diệp Thế An là chính thất phẩm hữu tư gián[1], còn Thẩm Minh đảm nhiệm lục phẩm chỉ huy sứ của Điện tiền Tư kỵ quân[2].

Sau khi sắc phong, ba người lãnh chỉ tạ ơn. Phạm Hiên lại khen ngợi bọn họ rồi mới bắt đầu thảo luận chuyện kế tiếp.

Triều đình mới thành lập nên còn trăm công ngàn việc; đối nội muốn giải quyết tàn dư chiến tranh, đối ngoại thì chuẩn bị đối phó với chư hầu chưa quy thuận. Chức quan của ba người không lớn cũng chẳng nhỏ, nếu ở nơi khác thì có thể khoe khoang mình là quan to. Song trên triều đình, bọn họ chỉ là tép riu mới gia nhập biển sâu nên im lặng mà nghe mọi người tranh luận đông dài không ngừng nghỉ.

Hiện giờ vấn đề nội bộ quan trọng nhất là tìm thời gian nghỉ ngơi hồi phục. Một năm chinh chiến khiến nhiều ruộng đất hoang phế, chuyện cấp bách hàng đầu là khôi phục sản lượng trong thời gian ngắn nhất. Thứ hai là giải quyết Dương Châu và Lưu Hành Tri như thế nào; mọi người vẫn chưa thống nhất hòa giải hay thảo phạt. Vấn đề Lưu Hành Tri thì không cần suy nghĩ nhiều; dựa theo hành động hiện giờ của ông ta, đánh một trận là chuyện sớm muộn. Song Dương Châu lại khác.

Sau khi Vương Thiện Tuyền chết, đối ngoại vẫn tuyên bố chủ nhân hiện tại của Dương Châu là Vương gia, do nhi tử Vương Niệm Thuần của

Vương Thiện Tuyền kế thừa vị trí tiết độ sứ. Nhưng thực tế mọi người đều biết kẻ nói một không hai ở Dương Châu bây giờ chính là vị khách quý của Vương gia – Lạc Tử Thương.

Năm nay Vương Niệm Thuần chỉ mới năm tuổi, vẫn là một đứa trẻ. Mẫu thân hẳn là vị thiếp thất có thể lực nhà mẹ đẻ thấp kém nhất của Vương Thiện Tuyền; cô ta xuất thân ca cơ, chuyên lấy sắc hầu người. Sau khi Vương Thiện Tuyền chết, các đứa con khác của ông ta đều chết bất đắc kỳ tử trong một đêm, chỉ chừa lại Vương Niệm Thuần. Có thể nói vị trí của Vương Niệm Thuần là do Lạc Tử Thương trao cho, hẳn chẳng qua là con rối của y.

Dương Châu giàu có và đông đúc, tuy binh lực không mạnh nhưng thời gian qua dựa vào tiền bạc mà cũng gầy dựng được quân đội. Nếu bảo bọn họ vô tâm tranh đoạt thì mới gần đây họ còn nuốt chửng Thương Châu ở phương Bắc và xâm lược Giao Châu ở phương Nam. Nhưng nếu nói bọn họ dã tâm bừng bừng như Lưu Hành Tri thì thời điểm Phạm Hiên đăng cơ, Lạc Tử Thương sai người dâng lễ vật, trông như có ý quy thuận.

Vì thế thảo phạt Dương Châu hay không thành trọng điểm tranh luận của triều đình.

Cố Cửu Tư nghe mọi người ồn ào trong điện thì thả hồn bay ra bên ngoài.

Nói thật, dậy sớm quá làm hắn hơi buồn ngủ.

Sau khi lãnh chỉ, hắn phát hiện chuyện triều đình chả liên quan gì mấy đến mình nên hồn vía khó tránh khỏi lạc vào cõi thần tiên như hồi đi học nghe phụ tử giảng bài.

Hồn vía chu du một chuyến ở cõi thần tiên xong, phải đợi đến lúc Diệp Thế An đứng cạnh ho nhẹ một tiếng thì Cố Cửu Tư mới hồi phục tinh thần. Giờ hắn mới nhận ra mọi người xung quanh đã giải tán, còn Phạm Hiên

đang dùng ánh mắt đầy ý tứ sâu xa nhìn hắn. Ánh mắt này khiến hắn toát hết cả mồ hôi lạnh. Trương Phụng Tường nhanh nhẹn đi xuống, cười nói với hắn, “Cố đại nhân.”

“Trương công công.”

Cố Cửu Tư mau chóng hành lễ với Trương Phụng Tường, ông là người thân cận bên cạnh Phạm Hiên nên tuyệt đối không thể đắc tội. Trương Phụng Tường cười cười, “Lần đầu gặp mặt, đại nhân không cần khách khí như vậy. Trước kia hay nghe bộ hạ khen ngợi đại nhân, giờ tận mắt thấy mới biết bộ hạ nói quả thật chẳng sai, đúng là thanh niên tuần kiệt.”

“Trương công công quá khen,” Cố Cửu Tư vội cắt ngang, “đều do bộ hạ ưu ái thôi.”

Trương Phụng Tường thân thiện hàn huyên đôi ba câu với Cố Cửu Tư rồi quay đầu nhìn Diệp Thế An. Khi đối mặt hắn, ông rõ ràng cung kính hơn rất nhiều và ý cười trên mặt càng đậm nét. Ông vui vẻ hỏi, “Diệp đại nhân, bộ hạ muốn mời ngài cùng dùng cơm trưa, ngài có thời gian không?”

Diệp Thế An ngẩn người, hắn vô thức liếc nhìn Cố Cửu Tư một cái. Trương Phụng Tường chẳng nói gì thêm nên Diệp Thế An hiểu ngay là chỉ mình hắn được mời. Thiên tử đã ra lệnh, Diệp Thế An nhanh chóng đồng ý. Trương Phụng Tường cáo biệt với Cố Cửu Tư và Thẩm Minh rồi dẫn Diệp Thế An ra ngoài.

Chờ bọn họ đi khuất, Thẩm Minh cũng theo Cố Cửu Tư rời đi. Ra khỏi đại điện, Thẩm Minh nhỏ giọng hỏi, “Ca nghĩ Phạm...không, tại sao bộ hạ lại triệu kiến Thế An ca?”

Nghe Thẩm Minh đối xứng hô, Cố Cửu Tư bất giác liếc hắn một cái. Tay vẫn cầm hốt, hắn thấy buồn cười nên nói, “Sao tự nhiên gọi ta là ca?”

“Ta nghĩ kỹ rồi,” Thẩm Minh nghiêm túc đáp, “tới Đông Đô mà còn gọi người là cữu gia thì nghe không đứng đắn. Ta nhận ra sau này các người đều là cái đuôi thô to nên ta phải ôm chặt chút. Vì vậy tốt nhất ta sớm gọi người là ca để về sau người còn giúp ta dưỡng lão tống chung[3].”

“Người có nhu cầu dưỡng lão tống chung?” Cố Cửu Tư nhướn mày.

Thẩm Minh nhanh nhẩu bảo, “Chuyện này không quan trọng, người trả lời câu hỏi của ta đã.”

“Ta đâu phải thần tiên,” Cố Cửu Tư vừa đi chậm rì về phía cổng cung điện vừa thờ ơ nói, “chờ hẵn ra thì người hỏi hẵn.”

“Còn không phải do ta sốt ruột sao?” Thẩm Minh thở dài. “Ta phải nắm chắc xem đây là chuyện tốt hay chuyện xấu.”

“Chuyện tốt,” Cố Cửu Tư khẳng định.

Thẩm Minh nghi ngờ, “Sao người biết?”

“Quan hệ trước kia giữa cha hẵn và bệ hạ rất tốt, e là hiện tại bệ hạ áy náy chuyện của cha hẵn. Hơn nữa thúc phụ hẵn đã vào Đông Đô từ lâu, bây giờ khéo đã cắm rễ ở đây. Hôm qua chúng ta chưa có thời gian tìm người, hôm nay chắc bệ hạ định tự mình giúp hẵn tìm người thân. Người tưởng một người chỉ cần thẳng trắn là có thể làm quan chính thống sao?”

Giọng Cố Cửu Tư rất nhạt nhẽo, rõ ràng đang suy nghĩ cái gì. Thẩm Minh ngần ngại, lát sau hẵn đột nhiên vô thức chất vấn, “Có phải chức quan của hẵn lớn hơn ta không?”

Thẩm Minh để ý đến điểm này làm Cố Cửu Tư bật cười, hẵn chẳng nhận được mà trêu chọc, “Thẩm Minh, chẳng phải hồi xưa người muốn giết hết cầu quan trong thiên hạ sao? Giờ lại quan tâm chức quan lớn hay nhỏ à?”

“Ta suy nghĩ thấu đáo rồi,” Thẩm Minh thở dài, “khi xưa nhỏ tuổi không hiểu chuyện, người đừng chê cười ta nữa. Vào rừng làm cướp thì trước sau gì vẫn là cướp, chỉ có thể gặp được loại người như Ưng gia. Ta tự cho mình vì dân trừ hại song thực chất bản thân chính là cái hại lớn, chả thà làm vị quan tốt còn có ích hơn.”

Những lời này khiến Cố Cửu Tư giơ tay vỗ vỗ vai Thẩm Minh, hân hạnh trọng bảo, “Trưởng thành rồi.”

Thẩm Minh hất tay hân ra, mất hứng nói, “Cút!”

Cố Cửu Tư vừa cười vừa thu hồi tay. Thẩm Minh đảo mắt, hân bước lại gần rồi hỏi, “Rốt cuộc chức quan của ta có lớn không?”

“Điện tiền Tư kỵ quân đứng đầu trong bốn quân, đây là chỗ tốt.” Cố Cửu Tư nghiêm túc trả lời.

Thẩm Minh chưa kịp sung sướng đã nghe Cố Cửu Tư nói tiếp, “Bên trong kỵ quân có tổng cộng hai mươi bốn chỉ huy sứ, mỗi chỉ huy sứ lãnh đạo hai ngàn người. Chức vụ này không tồi.”

Khuôn mặt tươi cười của Thẩm Minh cứng đờ.

Hai ngàn người.

Còn chả bằng hồi hân ở U Châu.

Thẩm Minh hơi bực mình, hai người vừa trò chuyện vừa đi đến cổng cung điện. Mới bước chân ra khỏi cổng đã thấy Chu Diệp đứng đó. Cố Cửu Tư ngấn người nhưng lập tức kinh ngạc lại hào hứng hô, “Chu đại ca?”

“Cửu Tư.” Chu Diệp mỉm cười, hân nhìn thoáng qua Thẩm Minh đứng phía sau rồi hành lễ. “Thẩm Minh cũng ở đây nhỉ.”

“Chu đại ca,” Thẩm Minh phấn khởi khoe, “ta làm quan, cái chức tên là...”

“Điện tiền Tư kỵ quân Chỉ huy sứ,” Cố Cửu Tư đứng cạnh nhắc.

Thẩm Minh gật đầu lia lịa, “Đúng đúng đúng, là nó đó.”

“Ta biết.” Chu Diệp cười. “Đêm qua ta có nghe Phạm thúc thúc đề cập.”

Chu Diệp nhìn về phía Cố Cửu Tư, “Hôm nay nếu có thời gian thì người ghé nhà ta ăn bữa cơm đạm bạc nhé?”

“Ta cũng đi,” Thẩm Minh hào hứng lên tiếng.

Chu Diệp cười cười, “Hôm nay ta mời Cửu Tư có việc, ngày khác sẽ mời người.”

Thẩm Minh nghe xong lời này đành bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, “Thôi thôi, các người đều được mời ăn cơm, ta đi uống rượu một mình vậy.”

Dứt lời, Thẩm Minh thuận miệng chào, “Ta đi đây.” Rồi xoay người rời đi.

Chu Diệp hơi áy náy, “Ta không ngờ A Minh cũng ở đây...”

“Không sao đâu.” Cố Cửu Tư biết tính Chu Diệp thích săn sóc mọi người nên đang sợ Thẩm Minh nghĩ nhiều. Hắn quàng tay lên vai Chu Diệp rồi lôi kéo Chu Diệp đi về phía xe ngựa. “Hắn phóng khoáng lắm, để ta dẫn Mộc Nam trả tiền rượu cho hắn là được.”

Cố Cửu Tư quay đầu giao phó cho Mộc Nam đang đi đằng sau, “Đi theo Thẩm Minh và trả tiền rượu cho hắn.”

Sau khi tiễn Thẩm Minh, Cố Cửu Tư cùng lên xe với Chu Diệp. Lúc đã ngồi trên xe, Cố Cửu Tư hỏi thẳng, “Chu đại nhân tìm ta?”

Chu Diệp ngờ ngàng, sau đó không khỏi cười ha hả, “Người quá thông minh rồi.”

“Ta trùng hợp cũng có việc muốn nói với Chu đại nhân.”

Cố Cửu Tư cười cười rồi quay đầu sang chỗ khác. Hắn nhìn người đi lại trên đường phố, khuôn mặt đượm vẻ sầu lo. Chu Diệp không thể không hỏi, “Người gặp phải chuyện gì à?”

“Thật ra,” Cố Cửu Tư quay đầu lại nhìn Chu Diệp, hắn thở dài, “ta vẫn đang cân nhắc có nên nói chuyện này không.”

“Người thử nói ta nghe xem.”

“Huynh chắc biết Cửu Cửu ta, Giang Hà, vốn là Lại Bộ Thượng thư.”

Nghe đến đây, sắc mặt Chu Diệp nghiêm túc hẳn lên.

Vì liên quan đến Lương Vương nên Giang Hà bị buộc tội và bỏ tù; Cố Cửu Tư không rõ tình hình của ông sau khi vào tù. Nhưng ông có quan hệ mật thiết với Lương Vương, hiện giờ Cố Cửu Tư mà ra mặt giúp đỡ thì sợ ít nhiều gì cũng khiến Phạm Hiên bất mãn.

“Hồi trước ta hồ đồ làm chuyện xằng bậy vì ý có chỗ dựa là Cửu Cửu. Lúc ông ấy thẳng thắn thì ta dựa dẫm để tác oai tác quái, giờ ông ấy gặp nạn thì ta không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Cố Cửu Tư quan sát sắc mặt Chu Diệp, hắn chậm rãi nói, “Ta tuyệt đối không bất trung với tân triều. Ta muốn tìm Cửu Cửu chẳng qua vì tình cảm gia đình, không liên quan gì đến lập trường...”

“Ta hiểu.” Chu Diệp gật đầu. “Người không cần giải thích dài dòng với ta, chúng ta là huynh đệ nên ta không hề nghi ngờ người. Ta chỉ lo hiện giờ

người mà bất cần hỏi chuyện này thì sẽ chậm trễ con đường làm quan của người.”

“Dù ta không hỏi thì chẳng lẽ người khác không nghĩ tới?” Cố Cửu Tư cười cay đắng. “Chi bằng cứ thẳng thắn thì còn mang cái danh quân tử.”

Chu Diệp im lặng, sau một hồi hần mới cất tiếng, “Trước mắt người không cần đề cập chuyện này với người khác. Ta sẽ thay người hỏi thăm kỹ càng thái độ hiện giờ của mọi người đối với Giang Thượng thư, sau đấy người hãy dựa vào đó mà hành sự.”

Cố Cửu Tư chờ những lời này này giờ, hần gật đầu và chấp tay nói, “Cảm tạ.”

“Sao khách khí thế?” Chu Diệp cười cười. “Đây là chuyện nên làm.”

Hai người tán gẫu cho tới lúc xe ngựa dừng trước Chu phủ. Phủ đệ của Chu Cao Lãng là do Phạm Hiên ban cho. Đây vốn là nhà của một quan lớn, lúc thành Đông Đô bị công phá thì người này dẫn theo gia đình chạy trốn. Vì không bắt được người nên tòa nhà bị phong tỏa và giao nộp cho triều đình.

Sân vườn được xây dựng vô cùng công phu, có đầy đủ đình và lầu các; Cố Cửu Tư đi mất gần một khắc mới đến thư phòng. Cố Cửu Tư đứng trước mặt Chu Cao Lãng còn ông đang xem bản đồ – là bản đồ của Đại Vinh trong quá khứ. Chu Diệp dẫn người tới xong liền lặng lẽ rời đi, Cố Cửu Tư cung kính chào Chu Cao Lãng, “Chu đại nhân.”

Chu Cao Lãng đáp lại một tiếng rồi quay đầu thoáng đánh giá Cố Cửu Tư từ trên xuống dưới. Ông bật cười, “Thăng quan nên thần thái khác hẳn.”

Nói rồi ông đi tới bên cái bàn và cầm một quân cờ gõ gõ lên bàn cờ, “Ngồi xuống đi, chúng ta vừa đánh cờ vừa tâm sự.”

Cổ Cửu Tư kính cẩn tiến lại gần, hẩn ngồi đối diện Chu Cao Lăng. Ông đi trước, lúc quân cờ rơi xuống, người hầu cuối cùng bên ngoài cũng rời đi. Từ sân vườn đến thư phòng chẳng có một bóng người, bên ngoài mây đen giăng kín. Chu Cao Lăng nhàn nhạt nhận xét, “Xem chừng trời sắp đổ mưa to.”

“Có lẽ vậy.”

Tiếng đánh cờ nối tiếp nhau vang lên trong phòng, Chu Cao Lăng vừa nhìn bàn cờ vừa điềm nhiên nói, “Lúc ta và Phạm đại nhân bao vây Đông Đô, chúng ta dự định hạ gục Đông Đô rồi mới phái người cứu viện Vọng Đô. Diệp nhi quý trước chúng ta suốt đêm, nó bảo tuy quen biết người chưa được bao lâu nhưng hai đứa còn hơn cả huynh đệ.”

Cổ Cửu Tư không dám hé răng, hẩn dùng vẻ mặt vô cảm nhìn bàn cờ.

Song thật ra nội tâm hẩn hơi lo lắng, hẩn chẳng rõ tại sao Chu Cao Lăng lại nhắc đến chuyện này.

“Ta đồng ý cho người đi tiếp viện với điều kiện sau này nó phải ở lại Vọng Đô. Trước đó lão Phạm tính để nó ở kinh thành làm quan lớn. Sau ngày Lương Vương vào Đông Đô, nó vẫn luôn bận tối tăm mặt mũi; nếu dựa vào công lao thì nó quả thật nên có chỗ dừng chân ở Đông Đô. Nhưng ta không cho phép, người biết lý do là gì không?”

Bàn tay lấy cờ của Cổ Cửu Tư thoáng dừng lại, hẩn im lặng cụp mắt.

“Tại sao không trả lời?”

Ánh mắt Chu Cao Lăng dừng trên đầu ngón tay cầm cờ của hẩn.

“Hạ quan không dám.”

Cố Cửu Tư thả quân cờ xuống, Chu Cao Lãng bật cười, “Coi bộ người hiểu rõ lý do ta để nó ở lại Vọng Đô là vì muốn bảo vệ căn cơ cho Chu gia. Ta nói với lão Phạm rằng mình lo lắng sau này Diệp nhi sẽ đè ép Bình nhi nên mới cố tình thu xếp như vậy. Lão Phạm tin và cung cấp hai vạn quân để thay ta giải quyết chuyện nhà.”

“Ngài nói với đại ca chưa?” Cố Cửu Tư bình thản mở miệng.

Chu Cao Lãng lắc đầu, “Chưa. Nó thiếu kiên nhẫn, nếu nói cho nó biết thì sợ sẽ khiến lão Phạm nhìn ra sơ hở.”

“Vậy khi ngài tiết lộ chuyện này cho hạ quan, ngài muốn ta làm gì?”

Chu Cao Lãng trầm mặc, lát sau ông mới lạnh nhạt đáp, “Người cũng biết chơi cờ thì đôi khi phải nhanh tay, nếu chậm chạp thì sẽ vô dụng. Diệp nhi có bất mãn với ta, lão Phạm mới cảm thấy bình thường. Nhưng nếu về sau thật sự nảy sinh rắc rối, Diệp nhi sẽ tin lời giải thích của ta sao?”

Chu Cao Lãng thở dài như ông đã hết cách rồi, “Hôm nay ta nói với người những lời này vì muốn trông cậy mai sau nếu tình huống xấu nhất xảy ra, những lời này sẽ xuất phát từ miệng người. Không những vậy, người còn phải làm nó tin tưởng.”

Cố Cửu Tư nghe đến đây liền hiểu Chu Cao Lãng muốn thường ngày hẳn phải ám chỉ bóng gió, song không được để Chu Diệp phát hiện sự thật. Để đến thời điểm cần nói, Chu Diệp sẽ cảm thấy chuyện quả thật là như thế.

Cố Cửu Tư cười gượng gạo, “Ngài làm hạ quan khó xử quá.”

“Người là đứa trẻ thông minh.” Chu Cao Lãng ngược nhìn hẳn. “Ta cảm thấy đây là chuyện nhỏ với người, không đúng à?”

Cố Cửu Tư chần chừ nhưng chỉ đành miễn cưỡng nói, “Hạ quan sẽ tận lực.”

Bạn đang

Chu Cao Lăng gật gù, thấy hần không nói gì bèn bảo, “Còn gì muốn hỏi không?”

“Hạ quan không hiểu,” Cố Cửu Tư nói thẳng, “tại sao đại nhân tin tưởng hạ quan như vậy?”

Sao có thể nói khơi khơi chuyện nghi kỵ thiên tử với đứa trẻ miệng còn hôi sữa trong chính trị như hần?

Chu Cao Lăng nhướn mày, ông trả lời như lẽ dĩ nhiên, “Không tin mà ta cho người ngồi vào vị trí kia?”

Cố Cửu Tư nhất thời á khẩu, Chu Cao Lăng đặt cờ xuống rồi điềm đạm nói, “Ta biết người sẽ không phản bội Diệp nhi và Diệp nhi sẽ không phản bội Chu gia. Vậy đồng nghĩa với việc người sẽ luôn chung lập trường với Chu gia.”

“Đại nhân nói sai rồi.” Về mặt Cố Cửu Tư thân nhiên, hần đưa mắt nhìn Chu Cao Lăng, trong ánh mắt chỉ có sự nghiêm túc. “Cửu Tư không đứng về phía Chu gia, Cửu Tư đứng về phía bá tánh và công lý.”

Chu Cao Lăng không nói gì, ông lẳng lặng nhìn Cố Cửu Tư.

Đôi mắt người thanh niên này trong sáng, mang theo sự cố chấp mà đám trung niên bọn họ khó có được.

Chu Cao Lăng cười cười.

“Đây chính là lập trường của Chu gia.”

Trong lòng Cố Cửu Tư nhẹ nhàng thở hắt ra.

Vừa nãy hắn nói thế là để châm biếm; hắn đúng là huynh đệ của Chu Diệp nhưng hắn chẳng tình nguyện bị Chu Cao Lăng trói buộc.

Có những lời này của Chu Cao Lăng, Cố Cửu Tư rốt cuộc yên lòng. Hắn hỏi câu cuối cùng, “Hạ quan vẫn còn một câu hỏi.”

“Nói đi.”

“Ta cần xác định có phải ngài đang đề phòng bộ hạ không?”

Cố Cửu Tư bình tĩnh quan sát Chu Cao Lăng, chả hề bỏ sót bất kỳ biểu cảm nào trên mặt ông.

Hắn kinh ngạc phát hiện trong nháy mắt hắn thốt ra câu đó, biểu cảm gần giống với khổ sở thoáng hiện trên khuôn mặt Chu Cao Lăng.

Nhưng cảm xúc này chỉ chợt lướt qua, sau đó Chu Cao Lăng lập tức khôi phục bộ dạng thường ngày mà gượng cười, “Giữa ta và lão Phạm là tình huynh đệ sống chết có nhau ròng rã mấy thập niên, ta sẽ không đề phòng lão Phạm. Mạng ta năm đó là do lão bảo vệ, nếu lão muốn chém đầu ta thì cứ chém, ta chẳng có gì muốn nói.”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư liền thấy kỳ quặc. Ngay sau đấy, hắn nghe Chu Cao Lăng thở dài, “Kẻ ta đề phòng là Phạm Ngọc.”

Cố Cửu Tư sững sờ, lát sau, đầu óc hắn kêu ong ong.

Hắn biết mình không nên kích động, nhưng trong chớp mắt, hắn vô thức thốt ra, “Sức khỏe hiện tại của bộ hạ có vấn đề?”

Lời tác giả

Bắt đầu xây dựng nền móng cho phần tranh đấu quyền lực và mưu kế.

[Rạp hát nhỏ]

Phạm Hiên: Cố ái khanh, người có ý kiến gì về vấn đề này?

Cố Cửu Tư phiêu du-ing chốn thần tiên.

Phạm Hiên: Cố ái khanh?

Thẩm Minh đạp chân Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư: Bệ hạ, ta thấy rất chí lý.

Phạm Hiên: Người thấy cái gì chí lý?

Diệp Thế An lắc đầu.

Cố Cửu Tư: Ta thấy chuyện vừa rồi cần thận trọng thảo luận là rất chí lý.

Phạm Hiên: Vừa nãy ta đang nói tới chuyện gì?

Diệp Thế An tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Sau khi rời khỏi đại điện.

Cố Cửu Tư: Sao người không truyền giấy cho ta lúc bệ hạ gọi trả bài?

Diệp Thế An: Người có thể đừng vác thói quen khi đi học đến nơi làm công ăn lương không?

Chú thích

[1] Tên một chức quan văn, mình chưa tra được cụ thể là làm công việc gì.

[2] Quân đội bảo vệ trước cung cung điện.

[3] Là phụng dưỡng người già (dưỡng lão) và chăm sóc một người trước lúc họ lâm chung (tống chung).

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 85: Hễ Ta Bắt Gặp Người Đưa Đồ Linh Tinh Cho Phu Nhân Ta Thì Sẽ Đánh Người Một Trận

Bên ngoài dần có tiếng sấm rền.

Chu Cao Lăng im lặng không đáp, Cố Cửu Tư vừa hỏi thành lời cũng lập tức kinh ngạc bởi lá gan của mình. Bất kể sức khỏe Phạm Hiên tốt hay xấu thì tại thời điểm tân triều vừa thành lập, câu trả lời nhất thiết phải là tốt.

Hắn gấp rút đứng dậy rồi quỳ xuống và nói, “Hạ quan ăn nói bậy bạ, mong đại nhân thứ tội.”

“Người làm gì vậy?” Chu Cao Lăng thoáng cười buồn bã, ông quay đầu nhìn bầu trời bên ngoài, vẻ mặt bình thản. “Đứng lên đi. Sắp mưa rồi, người mau về nhà.”

Cố Cửu Tư vội vàng đáp lại. Sau khi dập đầu hành lễ, hắn rời khỏi phòng Chu Cao Lăng.

Ngoại trừ vấn đề sức khỏe Phạm Hiên thì những lời hôm nay Chu Cao Lăng nói đều nằm trong dự đoán của hắn. Hắn định đứng ở hành lang lấy lại bình tĩnh song vừa bước chân ra khỏi phòng đã thấy Chu Diệp khoanh tay đứng đợi. Thấy hắn đi ra, Chu Diệp quay đầu lại cười nói, “Tẩu tử người muốn mời người ăn cơm nên ta đứng đây chờ.”

Lời này khiến Cố Cửu Tư ngược nhìn sắc trời rồi lắc đầu bảo, “Không được, hôm nay ta đã nhả Ngọc Như sẽ về sớm. Ta xin được cáo từ.”

Chu Diệp thấy hăn trả lời như thế cũng không gây khó dễ, chỉ nói, “Mới đến Đông Đô nên người chưa có nhiều đồng liêu, nhân cơ hội này hãy thường xuyên dùng cơm với Ngọc Như. Ta sợ về sau người sẽ chẳng có nhiều thời gian.”

Cố Cửu Tư nghe vậy bèn cười và lắc đầu, “Trước kia ta ra ngoài chè chén đã đủ rồi, mai sau trừ phi bắt buộc thì sẽ về nhà ăn cơm.”

Hăn dường như chợt nhớ tới Liễu Ngọc Như nên ngượng ngùng nói, “Nhà phải có dáng vẻ của nhà, ta muốn mỗi ngày đều ăn cơm tối với nàng.”

Chu Diệp gật gù, hăn vừa tiễn Cố Cửu Tư ra ngoài vừa cười, “Ta thật ra phải học hỏi người nhiều hơn.”

Cố Cửu Tư không nói gì, hăn liếc nhìn Chu Diệp.

Từ nhỏ Chu Diệp đã bôn ba bên ngoài. Chu Cao Lăng đi lên từ hai bàn tay trắng, vừa không thạo chuyện tiền bạc vừa chẳng có của cải, ông hoàn toàn dựa vào tiền lương triều đình phân phát. Vì vậy Chu Diệp từ lúc hơn mười tuổi đã ra ngoài buôn bán, khi lớn lên cũng chuyên đảm nhiệm vấn đề vải vóc lẫn tiền nong ở U Châu. Ví dụ như lần đầu Chu Diệp đến Dương Châu là để mua sắm quân nhu.

Còn nhỏ tuổi đã phải gánh vác nhiều thứ nên Chu Diệp vô cùng giỏi trong lĩnh vực đối nhân xử thế; bất kể đối phương nghèo khó hay giàu sang thì hăn cũng cư xử hợp tình hợp lý.

Muốn giữ Cố Cửu Tư ở lại dùng cơm thì kiên nhẫn chờ bên ngoài, nhưng nếu Cố Cửu Tư phải về thì hăn cũng chả hề giận dữ. Tiễn Cố Cửu Tư tới cổng, Chu Diệp dặn dò, “Sợ là sắp mưa to, nhớ đi đứng cẩn thận.”

Cố Cửu Tư cười, “Huynh yên tâm.”

Hắn nghĩ ngợi rồi nói, “Chu đại ca, hôm nay thật xin lỗi vì làm huynh phí công chờ ta.”

“Không sao,” Chu Diệp cười bảo, “Uyển Chi chưa sai người nấu cơm nên chẳng lãng phí gì hết.”

Cố Cửu Tư biết hắn nói giỡn nên cười hành lễ với Chu Diệp xong liền thả mình xuống và chỉ thị cho Mộc Nam đánh xe rời đi. Ngựa đi chưa được vài bước, Cố Cửu Tư đột nhiên vén màn rồi hỏi, “Hiện giờ phu nhân đang ở đâu?”

“Biết ngay ngài sẽ hỏi mà.” Mộc Nam cười khì khì. “Mới nãy ta sai người đi hỏi thăm, thiếu phu nhân chắc đang uống trà ở phố Cửu Phương.”

Mộc Nam tốn cả đêm qua để học thuộc bản đồ Đông Đô, Cố Cửu Tư cũng ghi nhớ những đường phố quan trọng. Hắn biết Cửu Phương, đây là con phố phồn hoa nhất Đông Đô.

“Chúng ta đi đón nàng.”

Cố Cửu Tư hào hứng lên tiếng, Mộc Nam thở dài vâng dạ.

Cố Cửu Tư hứng thú bưng bưng đi tới chỗ Liễu Ngọc Như, còn nàng dẫn theo Ấn Hồng uống trà trong quán. Thuyết thư tiên sinh ngồi ở đại sảnh kể chuyện kỳ thú ở Dương Châu nhưng phần lớn vẫn nói về Đông Đô.

Cả ngày nay Liễu Ngọc Như chạy ngược xuôi thăm dò giá cả nhà ở cũng như tiền thuê nhà tại Đông Đô, nàng cũng ghé xem mấy nơi.

Giá nhà ở Đông Đô gấp đôi Dương Châu, tiền thuê nhà còn xa xỉ hơn. Chủ yếu vì rất đông người tới Đông Đô, phần lớn họ là phú hào từ khắp mọi miền nên tốn chút tiền ở đây trong thời gian ngắn cũng chẳng sao.

Sau khi đi dạo một vòng, Liễu Ngọc Như phát hiện nơi bọn họ đang ở tạm ngoài trừ vẻ ngoài hơi khó coi thì các mặt khác không đến nỗi nào. Đặc biệt nếu chỉ xét vị trí thì rất gần cung điện, đi bộ chỉ tốn cỡ một khắc, về sau Cổ Cửu Tư có thể ngủ nướng thêm chốc lát.

Hắn vốn là kẻ lười biếng, mỗi ngày rời giường đều như bị đòi mạng; nhất là vào mùa đông thì còn khó gọi hắn dậy hơn. Trước đây ở Vọng Đô, huyện nha của hắn có quyền lớn nhất nên hắn tuyên bố gần cuối ngày mới bắt đầu làm việc. Hiện giờ đến Đông Đô thì giờ Mẹo mỗi ngày phải lên triều; ngày đầu do mới vào Đông Đô nên hắn còn hưng phấn chứ lâu dài sẽ thành tra tấn hắn mất.

Liễu Ngọc Như suy xét nguyên ngày liền tính toán mua hẳn tòa nhà này. Tuy rằng số tiền bỏ ra không nhỏ nhưng tiền lời nửa năm qua của Hoa Dung, cộng thêm thù lao chuyển đi thu thập lương thực, cũng đủ mua một tòa nhà ở Đông Đô và còn dư lại một nửa số tiền.

Quyết định xong xuôi, Liễu Ngọc Như hơi mệt nên ngẫu nhiên chọn quán trà để vào nghỉ ngơi rồi mới về nhà.

Người xung quanh đều đang tán gẫu, toàn là bàn tán về tân triều. Hiện giờ tân triều sửa quốc hiệu thành Hoa, niên hiệu là Vĩnh Phúc. Mọi người lén thảo luận về Phạm Hiên lần triều thần, nhìn chung cũng không ai có bất mãn gì nhiều.

Chuyện thứ nhất Phạm Hiên làm sau ngày xưng đế là tuyên bố giảm thuế má, khiến bá tánh cực kỳ mừng rỡ. Song Liễu Ngọc Như lại ngẫm nghĩ nếu Phạm Hiên giảm thuế thì tiền của triều đình từ đâu ra? Dĩ nhiên sẽ lấy từ nơi khác.

Liễu Ngọc Như ngồi một lúc thì thấy trời âm u, nàng quay đầu nhìn thoáng qua bên ngoài rồi nói với Ân Hồng, “Hình như trời sắp mưa?”

Ấn Hồng vừa rót trà cho nàng vừa ngẩng đầu quan sát bên ngoài, nàng ấy đề nghị, “Có vẻ vậy, hay chúng ta trở về?”

Liễu Ngọc Như gật đầu, nàng chỉ thị Ấn Hồng đi gọi xe ngựa. Xe ngựa của bọn họ dừng cách đây hơn ba con phố, Ấn Hồng cũng phải tốn chút thời gian để đi.

Liễu Ngọc Như từ tốn uống trà, nàng đứng dậy đi gặp người tính tiền rồi bước xuống dưới lầu.

Bên ngoài sấm động ầm ầm, giọt mưa lớn cỡ hạt đậu bắt đầu rơi xuống. Lúc Liễu Ngọc Như đi tới cửa thì trời đã đổ mưa to, nước mưa xuôi theo mái hiên làm cả trời đất trở nên nhạt nhòa. Liễu Ngọc Như đứng tại cửa, nàng thầm nghĩ lúc này chắc Ấn Hồng cũng chưa đến được chỗ xe ngựa, chỉ sợ đang đi gặp mưa to nên đang tránh mưa dưới mái hiên nào đó.

Liễu Ngọc Như cũng chẳng nóng vội, nàng đứng ở cửa ngắm nhìn màn mưa.

Nàng lặng lẽ đứng đấy, còn ở bên trong tửu lầu đối diện có một nam tử trẻ tuổi mặc quần áo đẹp đẽ quý giá đang ngồi dựa vào ghế. Y lẳng lặng nhìn người qua đường vội vã chạy tránh mưa trên phố.

Y vô cùng tuấn tú, mắt phượng môi mỏng, đường nét gương mặt sắc sảo nên lộ ra vài phần khắc nghiệt. Nhưng dù vậy vẫn chẳng ảnh hưởng đến ngũ quan đẹp bẩm sinh này, người nhìn chỉ thấy y mang theo vẻ đẹp đượm chút tà khí.

Y ngồi bên cửa sổ tửu lầu, vừa xoay tròn chiếc nhẫn ban chỉ[1] xanh biếc trên ngón tay vừa chậm rãi nói, “Không ngờ Đông Đô cũng có mưa to thế này.”

Người hầu phía sau y không nói gì, căn phòng hết sức yên lặng. Lạc Tử Thương cầm chén rượu nhấp một ngụm, ánh mắt y xuyên qua màn mưa và

dừng lại trên người nữ tử đứng ở cửa quán trà đối diện.

Nàng mặc áo khoác bằng lụa mỏng, áo trong màu trắng, búi mái tóc của phụ nhân. Dáng vẻ nàng khi đứng ở cửa quán trà tựa liễu rủ thướt tha tại Dương Châu, mềm mại mà mỹ lệ.

Lạc Tử Thương lẳng lẳng ngắm nhìn giây lát, y chợt cất tiếng, “Có phải Cố Cửu Tư đã tới Đông Đông không?”

Người hầu đứng sau y rớt cuống mở miệng, đáp vô cùng ngắn gọn, “Hẳn là đã tới.”

Lạc Tử Thương ngẩng đầu lẩm bẫm, “Tin truyền đến từ cuối năm, cũng hơn ba tháng rồi nên chắc đã tới đây.”

Y cười cười rồi bỗng nhiên nói, “Vũ Nam, mang dù lại đây cho ta.”

Người hầu tên Vũ Nam không đáp lại mà lập tức đi ra ngoài. Lạc Tử Thương đứng dậy phúi phúi ống tay áo, y kiểm tra thấy ngọc bội đeo ngay ngắn và quần áo phẳng phiu mới xuống dưới lầu.

Vũ Nam đã tính tiền, đang cầm dù đứng tại cửa. Lạc Tử Thương lấy dù từ trong tay Vũ Nam và dặn, “Người chờ ở đây.”

Dứt lời, Lạc Tử Thương bung dù rồi bước vào trong màn mưa.

Lúc này Cố Cửu Tư đang ở trong xe ngựa mà gà gât dựa vào thành xe.

Sáng nay dậy sớm quá, lúc đó vội vã nên hẳn chưa thấy gì, giờ được nhàn nhã thì cơn buồn ngủ lập tức mãnh liệt hơn. Hẳn vừa tựa người vào vách xe vừa ngủ gật, thậm chí chẳng nghe thấy tiếng mưa rơi che trời lấp đất ngoài kia.

Đi không biết bao lâu thì xe ngựa ngừng đột ngột, hẳn loáng thoáng nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện. Hẳn vừa mơ màng mở mắt đã thấy màn xe

được cuốn lên rồi Ấn Hồng xuất hiện.

Người nàng ấy hơi ướt nhưng không đến nỗi nào, Cố Cửu Tư tỉnh ngủ hẳn và vội hỏi, “Sao chỉ có mình người, thiếu phu nhân đâu?”

“Phu nhân bảo nô tỳ đi gọi xe ngựa còn ngài ấy chờ tại quán trà. Nhưng đột nhiên trời đổ mưa to, nô tỳ bị kẹt ven đường thì tình cờ gặp được cô gia.” Ấn Hồng nhanh chóng giải thích.

Cố Cửu Tư cuốn màn để nhìn bên ngoài, mưa to như trút nước. Hắn đưa lưng về phía Ấn Hồng mà hỏi, “Nàng một mình đợi người?”

“Vâng.” Ấn Hồng cũng hơi sốt ruột. “Hôm nay chỉ có ta đi cùng thiếu phu nhân.”

Cố Cửu Tư nhú mày. Hắn nghĩ mưa to thế này mà còn bắt Mộc Nam điều khiển xe ngựa ở bên ngoài thì hơi quá đáng, nhưng để Liễu Ngọc Như một thân một mình lại khiến hắn bất an. Hắn nói, “Người nói cho Mộc Nam biết địa chỉ quán trà chưa?”

“Rồi ạ,” Ấn Hồng trả lời, “ở gần đây thôi, đi một chút là đến.”

Lúc Cố Cửu Tư gặp được Ấn Hồng, quãng thời gian chờ đã làm Liễu Ngọc Như hơi buồn chán.

Nàng cảm thấy tính tiền xong còn quay lại thì hơi phiền bèn dựa vào cửa để chờ. Thuyết thư tiên sinh ở phía sau không nói về tình hình chính trị đương thời nữa mà kể chuyện Bạch Nương Tử. Mưa to nơi cầu Đoạn Kiều, Hứa Tiên bung dù mà đến. Cây dù có tám mươi bốn nan làm từ trúc và giấy dầu, cán màu tía, mặt trên vẽ hoa ngọc lan nở rộ. Nước mưa xuôi theo dù chảy xuống, đọng trên cây cỏ như những hạt ngọc.

Liễu Ngọc Như rảnh rồi liền duỗi tay hứng mưa, nàng bất chợt thấy một bóng người xuất hiện giữa con đường vắng vẻ.

Ban đầu không thấy rõ mặt nên nàng chẳng để ý, nhưng khi đối phương đi đến giữa đường thì diện mạo của y dần lộ rõ.

Liễu Ngọc Như thu hồi tay, bất giác cả người cứng đờ nhưng khuôn mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên.

Đối phương thấy động tác của nàng liền nhẹ nhàng cười. Y thong dong lại gần, vừa cầm dù đứng trước Liễu Ngọc Như vừa cười nói, “Liễu lão bản.”

Liễu Ngọc Như bật cười cứ như chưa hề có gì xảy ra giữa hai người rồi cung kính chào lại, “Lạc công tử.”

Hai người giữ im lặng, kỳ thật trong lòng đôi bên đều biết rõ mọi chuyện nhưng lại vờ vĩnh như chả biết gì. Lạc Tử Thương không nhắc tới Cố Cửu Tư mà chỉ hỏi, “Liễu lão bản cũng đến Đông Đô?”

“Ta tới Đông Đô là chuyện bình thường,” Liễu Ngọc Như bình thản đáp, “nhưng không ngờ Lạc công tử bận trăm công ngàn việc ở Dương Châu mà cũng tới Đông Đô?”

“Đông Đô là chốn phồn hoa, người trong thiên hạ đều đổ về đây, Lạc mỗ dĩ nhiên không phải ngoại lệ.”

Lạc Tử Thương thoáng liếc nhìn xung quanh rồi nói tiếp, “Liễu lão bản tính đi đâu, hay để Lạc mỗ tiễn một đoạn?”

“Không cần đâu.” Liễu Ngọc Như quay đầu nhìn về phía màn mưa. “Người nhà sắp tới nên ta đứng đây chờ. Nếu Lạc công tử bận việc thì thiếp thân sẽ không quấy rầy.”

“Ta hiện tại không bận gì cả.”

Lạc Tử Thương đi đến bên cạnh Liễu Ngọc Như, y gấp dù lại rồi nhã nhặn nói, “Mới tới Đông Đô đã gặp cố nhân, trong lòng tại hạ rất đổi vui mừng. Vì vậy muốn cùng Liễu lão bản chờ người nhà, tiện thể trò chuyện đôi ba câu.”

“Hình như giữa ta và Lạc công tử không có chuyện để nói.”

Liễu Ngọc Như thu hồi vẻ mặt tươi cười rồi lẳng lặng nhìn màn mưa, “Lạc công tử vào quán uống hai chén trà, ngắm trận mưa to này ở Đông Đô, vẫn thú vị hơn là trò chuyện với một phụ nhân như ta.”

“Sao lại không có gì để nói?”

Lạc Tử Thương khẽ cười, thanh âm y rất trầm khiến nó mang theo sự tối tăm khó diễn tả, “Sẽ khá thú vị nếu chúng ta tâm sự phương thức Liễu lão bản đã dùng tại Dương Châu để luồn lách lệnh cấm tăng giá lương thực của ta.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như không lên tiếng mà quay đầu về phía Lạc Tử Thương rồi chăm chú nhìn hắn. Lạc Tử Thương cười vui vẻ, chẳng hề có chút tức giận, y tiếp tục nói, “Tại hạ thật lòng muốn học hỏi, tuyệt đối không có ý trách cứ.”

“Nếu Lạc công tử hỏi câu này thì dĩ nhiên đã biết tường tận.” Liễu Ngọc Như vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh. “Sau khi ta rời đi, bắt người còn sót lại và tra khảo một chút thì chẳng phải sẽ hiểu ư? Còn hỏi ta làm gì.”

“Rốt cuộc không phải chính mình làm thì sợ có nhiều chi tiết người đẩy cũng chẳng rõ.”

Lạc Tử Thương cúi đầu nhìn cây dù trong tay. Hoa lan trên dù còn dính nước, y lấy khăn lụa từ trong tay áo ra rồi nhẹ nhàng lau trên hoa lan, miệng chuyển chủ đề, “Có điều Liễu lão bản không muốn nói thì thôi vậy.

Hay chúng ta nói chuyện khác nhé, nghe bảo Liễu lão bản đang tìm người Liễu gia?”

“Không có.” Nghe Lạc Tử Thương đề cập người nhà, giọng Liễu Ngọc Như tức khắc trở nên lạnh lùng.

Lạc Tử Thương khẽ cười, “Không cần căng thẳng, ta chỉ thuận miệng hỏi thôi. Nếu Liễu lão bản nhờ thì biết đâu ta có thể giúp một tay?”

“Không cần.” Liễu Ngọc Như lạnh nhạt nói, “Ta không hòa thuận với người nhà nên chẳng có mong muốn tìm họ, làm phiền Lạc công tử nhọc lòng rồi.”

“Thế thôi vậy.” Giọng Lạc Tử Thương đầy vẻ tiếc nuối.

Vừa dứt lời, xe ngựa của Cố Cửu Tư lộc cộc tiến đến. Liễu Ngọc Như đã thấy xe ngựa từ xa, nhìn hoa văn trên xe là nàng nhận ra ngay cỗ xe thuộc về Cố gia, thế nên khuôn mặt lập tức sáng ngời. Lạc Tử Thương âm thầm quan sát nàng, chậm rãi nói, “Suy cho cùng duyên phận giữa ta và Liễu lão bản cũng không nông cạn, nhưng mấy lần gặp gỡ vẫn chưa biết tên Liễu lão bản. Xin hỏi quý danh của Liễu lão bản là gì?”

“Chúng ta không thân quen, Lạc công tử chẳng cần biết khuê danh[2] của ta cũng được.”

Trong lúc hai người nói chuyện, xe ngựa đã dừng ở cửa. Cố Cửu Tư cầm dù rồi vén màn lên và nhảy xuống từ trên xe ngựa. Hắn nhanh chân tới trước mặt Liễu Ngọc Như, vừa che dù cho Liễu Ngọc Như vừa hớn hờ bảo, “Ngọc Như, hôm nay mưa lớn ghê. May ta đến đón nàng chứ không nàng biết xoay xử thế nào. Đi thôi, ta đưa nàng về nhà.”

Liễu Ngọc Như im lặng cười tủm tỉm nghe hắn tự tranh công. Cố Cửu Tư thấy ánh mắt nàng nhìn thấu mình liền xấu hổ ho nhẹ một tiếng. Một tay hắn cầm dù cho Liễu Ngọc Như, tay kia quàng lên vai nàng để tay áo hắn

chắn mưa cho nàng; hắn che chở nàng như vậy suốt đoạn đường đến xe ngựa.

Cố Cửu Tư không để ý Lạc Tử Thương, Liễu Ngọc Như cũng cố tình chẳng lên tiếng cáo biệt y. Lạc Tử Thương hí mắt dõi theo bóng dáng bọn họ, chờ hai người đến chỗ xe ngựa thì y bỗng cất tiếng, “Liễu Ngọc Như!”

Mọi người dừng bước, lúc này Cố Cửu Tư mới chú ý tới sự tồn tại của Lạc Tử Thương. Hắn quay đầu lại, nghi hoặc nhìn về phía y.

Đôi mắt Lạc Tử Thương chỉ hướng về Liễu Ngọc Như, nàng nhú mày nhìn y. Lạc Tử Thương mỉm cười, y bung dù đến trước mặt hai người rồi gập dù lại. Cả người y ướt đầm trong cơn mưa nhưng y hoàn toàn chẳng bận tâm, chỉ trao dù cho Liễu Ngọc Như và cười nói, “Đời này khó quên ơn đưa dù.”

Liễu Ngọc Như không nói gì, Lạc Tử Thương thấy nàng bất động liền ung dung đặt dù trên xe ngựa. Sau đó y khom mình hành lễ tựa như đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt rồi cung kính tự giới thiệu, “Liễu tiểu thư, tại hạ là Lạc Tử Thương.”

Mặt Cố Cửu Tư biến sắc, Lạc Tử Thương xoay người đi về phía tửu lầu.

“Công tử...” Mộc Nam lo lắng cất tiếng.

Cố Cửu Tư không đáp trả, hắn xoay người lại bình thản nói với Liễu Ngọc Như, “Nàng đừng đứng trong mưa, vào xe ngựa đi.”

Liễu Ngọc Như biết Cố Cửu Tư đang không vui nên chẳng dám nhiều lời, chỉ biết gật đầu đồng ý rồi lên xe ngựa theo lời hắn.

Cố Cửu Tư che dù cho nàng đi vào xe ngựa, sau đấy hắn cũng bước lên theo.

Lúc đứng trên xe, hắn cảm thấy chân giẫm phải cái gì liền cúi đầu nhìn. Đập vào mắt hắn là chiếc dù vẽ hoa lan sinh động như thật, nếu bung dù trong mưa sẽ càng tô điểm cho hoa.

Cố Cửu Tư trầm mặc trong giây lát, hắn bỗng khom lưng nhặt lên cây dù. Trong lúc mọi người chưa kịp phản ứng, hắn đột ngột ném dù về phía Lạc Tử Thương!

Hắn ra tay quá nhanh khiến chả ai đề phòng kịp, chiếc dù nện cái “cộp” vào đầu Lạc Tử Thương. Lạc Tử Thương bị đập đầu khiến chân bước lảo đảo, y dùng khuôn mặt lạnh tanh quay đầu lại nhìn. Cố Cửu Tư đứng trên xe ngựa, tay cầm dù, miệng cười cười, “Lạc công tử, lần sau gặp mặt cảm phiền nhớ gọi nàng là Cố phu nhân.”

Lạc Tử Thương không trả lời, vẻ mặt y lạnh lùng. Mặt mũi Cố Cửu Tư tối sầm, hắn quát khê, “Hễ ta bắt gặp người đưa đồ linh tinh cho phu nhân ta thì sẽ đánh người một trận!”

Dứt lời, Cố Cửu Tư gấp dù lại rồi cúi đầu và vén rèm đi vào xe ngựa.

Ấn Hồng lẫn Liễu Ngọc Như đều ngồi trong xe, bọn họ nghe thấy hết chuyện này giờ nên đang mím môi nhin cười.

Cố Cửu Tư ngồi xuống, vừa thở phì phò vừa nghiêng đầu chẳng chịu nói gì.

Lúc xe ngựa bắt đầu di chuyển, Cố Cửu Tư dường như cảm thấy đập một cú chưa đủ bèn nghĩ ngợi rồi cầm dù của mình lên, xốc mạnh, và định ném nó đi.

Liễu Ngọc Như vội vàng cầm tay Cố Cửu Tư mà khuyên nhủ, “Thôi thôi, đập một lần còn được chứ đến lần thứ hai lại thành vô lý. Chàng mới thăng quan tiến chức, đừng để hôm nay làm quan, mai lại thu được số con tố cáo chàng đánh người trên phố.”

Liễu Ngọc Như lấy cây dù trong tay Cố Cửu Tư đưa cho Ấn Hồng rồi nói tiếp, “Huống chi đánh y cũng được nhưng dù nhà mình là loại tốt, giá đắt lắm đấy.”

“Nàng nhìn cái bộ dạng tiểu bạch kiểm của y kìa!” Cố Cửu Tư càng nghĩ càng giận. “Ta ở ngay đây mà y còn dám làm mấy chuyện đó, bộ tưởng ta là quả hồng mềm chắc? Chẳng lẽ nàng không biết tên y là Lạc Tử Thương? Còn cần y giới thiệu bản thân à? Ta thấy y rắc tâm muốn gây sự, bụng đầy ác ý, quấy rối nàng ngay trước mặt ta!”

Cố Cửu Tư chọc cười Liễu Ngọc Như, nàng lấy khăn từ bên cạnh rồi vừa lau khô tay cho hẵn vừa khuyên giải, “Ta chỉ mới gặp y hai lần, hôm nay là lần thứ ba, ta còn đã gả cho chàng thì sao y có thể coi trọng ta chứ?”

Liễu Ngọc Như cúi đầu, ôn hòa nói, “Y nhắm vào chàng đấy, chàng nghĩ y không biết chàng ư? Kể cả hai người không quen thì y chắc chắn biết chàng là tướng công của ta, chàng vừa xuất hiện là y biết ngay. Y cố tình chọc tức chàng thôi.”

“Ai quan tâm ý đồ của y chứ.” Cố Cửu Tư lập tức nói, “Lần sau y còn làm phiền nàng thì ta chả thèm chúc quan này nữa, ta sẽ đánh nát mặt y rồi gói ghém gửi y về Dương Châu! Để xem y còn dám ở đây bốn cột không!”

Ấn Hồng nhin không được mà khẽ bật cười thành tiếng, Liễu Ngọc Như oán trách liếc nàng ấy một cái. Ấn Hồng nhanh tay cúi đầu rót trà, Cố Cửu Tư trừng mắt với nàng ấy, “Cười cái gì mà cười? Buồn cười lắm à?! Người bỏ lại thiếu phu nhân của mình ở đó, làm nàng gặp phải yêu râu xanh, người không biết xấu hổ mà còn dám cười?”

“Cô gia, ta xin lỗi, ta sai rồi.” Ấn Hồng nhanh nhẹn nhận sai.

Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư muốn trút giận lên Ấn Hồng bèn vội chen ngang, “Hôm nay lên triều thế nào? Bệ hạ đối xử với chàng ra sao?”

Nhắc đến chuyện này rồi cuộc khiến Cố Cửu Tư hạ hỏa. Hắn uống ngụm trà, giọng nói mang theo chút kiêu ngạo, “Bệ hạ khá tốt với ta. Đại thái giám Trương Phượng Tường thân cận với ngài còn tự mình chúc mừng nên ta coi như cũng là sủng thần của thiên tử.”

Liễu Ngọc Như thấy dáng vẻ Cố Cửu Tư như vậy liền giơ tay chọc chọc đầu hắn, “Đừng quá kiêu ngạo, đây chỉ là thành tích nhỏ, con đường mai sau còn dài lắm.”

“Sao lại là thành tích nhỏ?” Cố Cửu Tư bất mãn. “Nàng từng thấy thị lang nào trẻ tuổi như ta chưa? Thành tích này của ta,” Cố Cửu Tư dang rộng cánh tay, khoa tay múa chân mà nói, “là siêu siêu siêu siêu bự.”

Liễu Ngọc Như thật chịu thua hắn, nàng liếc nhìn Ân Hồng đang cúi gằm đầu để ráng nhịn cười; nàng không thể giáo huấn Cố Cửu Tư trước mặt người ngoài. Tiếng mưa rơi bên ngoài nhỏ dần, Ân Hồng nhanh nhẩu bảo, “Cô gia, phu nhân, ta ra ngoài trước, hai người cứ trò chuyện đi.”

Nói rồi Ân Hồng liền rời khỏi thùng xe. Khi bên trong chỉ còn lại Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư, Liễu Ngọc Như mới nói, “Đừng quá đắc ý, thiên hạ còn nhiều người lợi hại lắm.”

“Ta biết, ta biết,” Cố Cửu Tư thở dài, “ta khoe khoang một chút còn không phải vì hy vọng nàng khen ta sao?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy liền dừng lại suy nghĩ một chút. Nàng cảm thấy Cố Cửu Tư nói cũng đúng, xưa nay hắn luôn cư xử có chừng mực ở bên ngoài. Vì thế nàng cười nói, “Đây là ta không đúng. Ta sợ chàng kiêu ngạo tự mãn quá mức, nhưng nếu trong lòng chàng đã hiểu rõ vậy để ta khen chàng nhé. Người có bản lĩnh như chàng đúng là rồng phượng giữa loài người.”

“Thật à?” Cố Cửu Tư nhướn mày làm như không tin lời nàng.

Liễu Ngọc Như vừa uống ngụm trà vừa cười, “Ta phê bình thì chàng mất vui, ta khen ngợi thì chàng chẳng tin. Giờ chàng muốn ta phải làm sao?”

“Ta chỉ muốn biết hiện giờ mọi thứ tốt đẹp như vậy,” Cố Cửu Tư ghé đầu trước mặt Liễu Ngọc Như, “nàng còn thấy tiếc nuối khi gả cho ta không?”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như ngược nhìn hắn. Khuôn mặt trẻ tuổi áp sát nàng, nhìn qua thì thấy đầy nét vui đùa nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập sự nghiêm túc.

Liễu Ngọc Như chăm chú nhìn hắn, lát sau nàng từ tốn cười, “Dù hiện giờ chàng không có tiền đồ như vậy thì ta cũng chẳng thấy tiếc nuối.”

“Nói về cuộc hôn nhân này,” Liễu Ngọc Như cầm chén trà, nghiêm túc nghĩ, “dường như chẳng bao lâu sau ngày gả cho chàng, ta đã cảm thấy không có gì đáng tiếc.”

“Hóa ra nàng đã thích ta từ lâu à!” Cố Cửu Tư bỗng giác ngộ chân lý.

Liễu Ngọc Như dở khóc dở cười, “Chàng lại tự dát vàng lên mặt rồi.”

Cố Cửu Tư thấy nàng cười liền nhanh như chớp thò đầu lại gần và hôn nàng cái chụt. Liễu Ngọc Như đã quen chiêu trò đánh lén của hắn, chỉ đành chịu thua liếc hắn một cái. Cố Cửu Tư lùi lại rồi ngồi xuống, “Nghe nàng nói vậy ta yên tâm hơn nhiều.”

“Sao chàng lại không yên tâm?”

Liễu Ngọc Như thấy nỗi bất an của hắn hơi kỳ lạ. Với nàng mà nói, đã thành thân thì còn lo lắng gì nữa?

Chưa kể người khác sẽ không coi trọng nàng, mà dù có chẳng nữa thì sao nàng đáp lại được?

Cố Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như ngây thơ quá đôi lần thở dài, “Thật ra ta chẳng định nói với nàng chuyện này, đáng lẽ ta nên thường xuyên nói nàng không tốt thì bảo đảm nàng sẽ chả rời bỏ ta. Nhưng ngẫm đi ngẫm lại, ta phải nói thật với nàng thôi.”

Cố Cửu Tư ăn nói đứng đắn như vậy làm Liễu Ngọc Như hơi căng thẳng. Cố Cửu Tư cầm tay nàng, vừa ngẫm nhìn nàng vừa nghiêm túc nói, “Sẽ có rất nhiều người thích nàng.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người nhìn Cố Cửu Tư, ánh mắt hần chẳng hề có chút thôi phồng. Hần lặng lẽ nhìn nàng, “Nàng là một cô nương tốt, dung mạo xinh đẹp, tính cách cũng đẹp, biết kiếm tiền, có chính kiến riêng, ai gặp đều nhin không được mà đưa mắt nhìn. Bất kể trước kia có người thích nàng hoặc từng thổ lộ với nàng hay không thì ta biết về sau nhất định sẽ có rất nhiều người thích nàng.”

Liễu Ngọc Như lắng nghe Cố Cửu Tư nói, trong lòng vừa khổ sở lại vừa vui sướng.

Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên có người thành khẩn khen ngợi nàng như vậy; thẳng thắn bảo nàng tốt, thẳng thắn nói thích nàng, những lời của hần khiến mũi nàng không khỏi cay cay.

“Ta đâu có tốt đẹp như lời chàng nói?” Liễu Ngọc Như cúi đầu bật cười. “Người yêu ở trong mắt chàng cũng hóa thành Tây Thi mất rồi.”

Cố Cửu Tư cười cười. Hần cầm tay nàng rồi cúi đầu hôn lên mu bàn tay và dịu dàng nói, “Bây giờ nàng chưa hiểu, về sau nàng sẽ hiểu.”

“Nói cứ như chàng lớn tuổi hơn ta nhiều ấy.” Liễu Ngọc Như tức giận liếc hần một cái sắc lém.

Cố Cửu Tư ngồi cạnh nàng, hần ôm nàng vào lòng và trêu đùa, “Hơn hai tuổi vẫn là hơn, nào, gọi Cửu Tư ca ca đi.”

Mặt Liễu Ngọc Như đỏ ửng, nàng chẳng chịu đáp lại hắn. Cỗ Cửu Tư nâng cằm nàng lên, Liễu Ngọc Như liền duỗi tay đẩy hắn. Cỗ Cửu Tư quyết đoán giữ chặt tay nàng, hắn ôm eo nàng và đề nàng lên thành xe rồi cúi đầu thả một nụ hôn.

Hắn nhẹ nhàng liếm môi nàng, khàn khàn bảo, “Ngoan nào, gọi ca ca nhé?”

Lời tác giả

[Rạp hát nhỏ]

Lạc Tử Thương: Ai cũng là người có uy tín và danh dự, làm ơn đừng động tay chân khi chỉ mới nói một câu không hợp ý nhau được không? Lần đầu gặp mặt đã đánh ta thì có phải hơi quá đáng?

Cỗ Cửu Tư: Mọi người đều là người tốt, chỉ mình người xấu xa.

Chú thích

[1] Nhẫn đeo ở ngón cái.

[2] Tên họ thời con gái, khi Liễu Ngọc Như chưa lấy chồng.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 86: Một Bát Mì, Một Ngọn Đèn, Đây Chính Là Cuộc Sống

Ban đầu Liễu Ngọc Như còn giãy giụa đôi chút nhưng sau lại phát hiện sức mạnh hai người chênh lệch quá lớn, nàng cũng sợ ồ ào sẽ khiến người ngoài để ý nên chả dám động đậy.

Tim nàng đập nhanh như bay, tai nàng chỉ nghe được tiếng lộc cộc của xe ngựa. Lúc đầu chỉ là những nụ hôn trên đầu nhưng sau một hồi động chạm thì bầu không khí nóng đến thiêu đốt.

Cố Cửu Tư không nỡ buông nàng ra, Liễu Ngọc Như chẳng dám hó hé tiếng nào, chỉ biết cứng người mà chờ đợi động tác tiếp theo của hắn.

Cố Cửu Tư cũng cảm thấy chuyện tiến triển hơi xa thành thử đâu dám quá đáng, nhưng tay hắn không buông được nên dứt khoát ôm nàng rồi để nàng ngồi trên đùi mình.

Liễu Ngọc Như hoảng hốt, nàng lo Ấn Hồng hay Mộc Nam xốc màn hình đi vào nên cứ nhìn chăm chăm màn xe. Cố Cửu Tư lại chẳng quan tâm, hắn nhắm nghiền mắt và dùng đầu lưỡi cảm nhận sự ấm áp ngọt ngào từ nàng.

Vào những lúc thế này, hai người rõ ràng thấu hiểu sự khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân. Ở khoảnh khắc hiện tại, Liễu Ngọc Như vừa mềm mại vừa mãnh mai tựa đóa hoa xinh đẹp run rẩy nở rộ giữa mưa gió, cố gắng tiếp nhận mọi thứ từ đối phương.

Dáng vẻ này càng khiến Cố Cửu Tư yêu thích tới mức không muốn buông tay. Cố Cửu Tư cảm giác môi lưỡi hơi đau nên nghĩ cũng đến lúc ngừng lại rồi, nhưng lúc hắn thối lui, Liễu Ngọc Như nhịn không được mà

khẽ rên một tiếng. Đầu óc hẩn nóng lên, bàn tay vốn định dừng lại bắt đầu cởi bỏ quần áo nàng theo bản năng. Liễu Ngọc Như phát giác ý đồ của Cố Cửu Tư thì tức khắc hoàn hồn, nàng bắt lấy tay Cố Cửu Tư và căng thẳng nhìn hẩn.

Sự kiên định này đánh thức vài phần lý trí trong Cố Cửu Tư, hẩn đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như. Đôi mắt nàng vẫn đang ngậm nước, sắc mặt hàm chứa ý xuân hoà lẫn với chút lo sợ. Cố Cửu Tư biết mình hù dọa nàng mất rồi, người hẩn liền cứng đờ. Mất một lúc lâu hẩn mới có thể dùng lý trí khống chế bản thân mà chỉ ôm lấy nàng rồi im lặng vùi đầu vào vai nàng.

Mãi hẩn mới có vẻ bình tĩnh lại, hẩn khàn khàn cất tiếng, “Ta không nên đùa nghịch kiểu này với nàng.”

Liễu Ngọc Như cúi đầu, lí nhí đáp, “Ừm.”

Nàng giơ tay vuốt lưng Cố Cửu Tư, thấy hẩn vẫn cúi đầu bất động liền không khỏi đau lòng, “Chàng khó chịu à?”

Cố Cửu Tư thì thảo ậm ừ. Sau một hồi, hẩn ngẩng đầu lên rồi hít sâu một hơi và cười khổ sở, “Giai nhân trong ngực thì thần tiên cũng chẳng thể cầm lòng, Liễu Hạ Huệ[1] hẩn phải chặt vật lắm mới làm nổi.”

Liễu Ngọc Như đỏ mặt, nàng nhỏ giọng mắng, “Chỉ biết nói hươu nói vượn.”

Cố Cửu Tư khẽ thở dài, không nói gì thêm. Liễu Ngọc Như thấy hẩn tỉnh thần sa sút liền trầm mặc giây lát rồi thì thầm vài câu bên tai hẩn.

Đôi mắt Cố Cửu Tư tức khắc sáng lên, hẩn ôm chặt cái eo nhỏ của Liễu Ngọc Như và hạ thấp giọng nói, “Ngọc Như, nàng thật tốt.”

Dứt lời, Cố Cửu Tư ló đầu ra dặn dò Mộc Nam, “Người chạy về nhà trước để nấu nước nóng đi, thiếu phu nhân cần tắm rửa và thay quần áo.”

Mộc Nam tuân lệnh, hắn cũng không nghĩ lung tung, chỉ cho rằng Liễu Ngọc Như đã dính mưa ướt. Hắn ngừng xe ngựa, giao phó cho Ấn Hồng rồi chạy về nhà trước.

Sau khi Mộc Nam rời đi, Liễu Ngọc Như thì thào, “Chàng định làm gì vậy?”

Cố Cửu Tư chỉ cười mà không trả lời, trông hắn hưng phấn lạ thường.

Xe ngựa đi rất ổn định nên tất nhiên tốc độ chậm hơn hắn. Vừa tới cổng Cổ phủ, Cố Cửu Tư lập tức xốc mình đi ra ngoài. Hiện giờ mưa đã tạnh được một lúc, hắn nhảy từ trên xe ngựa xuống rồi vươn tay đỡ Liễu Ngọc Như.

Đôi mắt sáng lấp lánh của hắn không thể che giấu sự cao hứng. Liễu Ngọc Như xuống xe xong, Cố Cửu Tư lập tức kéo nàng đi về phía phòng ngủ. Hắn vừa đi vừa bảo Ấn Hồng, “Người nói lại với cha mẹ ta rằng đừng chờ chúng ta ăn cơm chung. Chúng ta có chuyện cần thảo luận, không cho ai quấy rầy hết...”

Liễu Ngọc Như nghe hắn mở lời nhưng không nói trọn vẹn thì cúi đầu chẳng dám nói gì. Thấy Ấn Hồng ngó ra chưa chịu đi, Liễu Ngọc Như vẫy vẫy tay và thì thầm với nàng ấy, “Đi đi.”

Ấn Hồng giờ mới phản ứng lại, nàng ấy nhanh chân rời đi.

Cố Cửu Tư kéo Liễu Ngọc Như vào phòng ngủ, hắn đè nàng lên tường, miệng hôn nàng tay khóa cửa. Sau đấy hắn dắt nàng vào phòng tắm.

Liễu Ngọc Như khuyên can, “Chàng đừng nóng vội, đi chậm thôi, không cần gấp...”

Lúc Ấn Hồng trở về bẩm báo, nàng ấy ngừng bước trước cửa. Nàng ấy ngần người rồi bỗng hoàn hồn, nhanh chóng lui ra ngoài đứng canh ở cửa

sân không cho ai đi vào.

Giang Nhu và Cố Lăng Hoa đang dùng bữa ở phòng ăn, Cố Lăng Hoa cau mày nghi ngờ, “Chuyện gì quan trọng tới mức không thể ăn cơm rồi mới thảo luận?”

Giang Nhu cũng thấy kỳ lạ bèn dò hỏi hạ nhân, “Lúc công tử về nhà, trông tâm trạng nó thế nào?”

Hạ nhân bật cười, thành thật trả lời, “Cực kỳ hứng chí.”

Tính tình Cố Cửu Tư con nít, không hề che giấu buồn vui. Giang Nhu nghe vậy liền biết chả phải chuyện quan trọng, bà cười nói, “Vậy không cần chúng ta xen vào, coi bộ là chuyện tốt.”

“Biết đâu Cửu Tư được làm quan lớn?” Tô Uyển nhẹ nhàng lên tiếng.

Cố Lăng Hoa khẽ hừ một tiếng, Giang Như cười, “Chắc là vậy.”

Cố Cửu Tư hành hạ nàng tới tận đêm khuya, Liễu Ngọc Như hoàn toàn kiệt sức. Sau đấy nàng bị cái bụng đói ùng ục đánh thức.

Nàng nhớ đến thân thể mình liền cảm thấy mệt mỏi. Cố Cửu Tư lơ đãng tỉnh giấc, thấy Liễu Ngọc Như thức bèn mơ màng hỏi, “Sao nàng không ngủ?”

Liễu Ngọc Như dựa vào người Cố Cửu Tư rồi ngước mắt nhìn hắn, nàng thở thê, “Ta đói bụng.”

Đây là việc xưa nay nàng chưa từng làm bao giờ. Thế mà vào giờ phút này lại giống một tiểu cô nương ngô nghê than đói bụng với người khác rồi dùng ánh mắt trông mong nhìn Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư ngần ngừ, hắn nhìn ánh mắt hơi ảm ức của Liễu Ngọc Như mà bật thốt, “Ta cũng đói.”

Liễu Ngọc Như: ...

Lời này làm Liễu Ngọc Như tỉnh táo lại. Sao nàng có thể giống một đứa trẻ mà đột nhiên trông cậy Cố Cửu Tư sẽ nấu cho nàng ăn?

Mặt nàng ửng đỏ, nàng khẽ bảo, “Để ta đi nấu bát mì.” Nói rồi nàng định đứng dậy.

Nghe câu này của Liễu Ngọc Như, Cố Cửu Tư mới chậm chạp hiểu ra; những gì Liễu Ngọc Như nói ban nãy kỳ thật là đang ngóng trông hăn hành động đáp lại. Cố Cửu Tư vội vàng đè nàng nằm xuống, hăn nói lời đền bù, “Ta hiểu mà, nàng cứ nằm nghỉ đi, để ta nấu cho.”

Liễu Ngọc Như vốn mệt nên khi hăn cản lại, nàng cũng không có sức ngồi dậy. Nàng nằm trên giường thì thảo, “Máy giờ rồi?”

Cố Cửu Tư thoáng ngược đầu nhìn bên ngoài, hăn nghĩ nghĩ rồi nói, “Ngoài kia im ắng vậy chắc cũng không còn sớm, mọi người hăn đi ngủ hết rồi.”

“Mọi người đã ngủ mà chúng ta còn gọi dậy thì có phải hơi quá đáng không?”

“Đừng lo,” Cố Cửu Tư xua xua tay, “để ta đến nhà bếp xem còn gì ăn không rồi mang về là được.”

Liễu Ngọc Như gà gật, nàng dựa vào trên giường mà nói, “Ta chớp mắt một lát.”

Cố Cửu Tư đáp lại một tiếng rồi mặc thêm áo khoác và đi ra ngoài.

Bây giờ là đêm khuya nên hành lang dài vắng tanh. Cố Cửu Tư vào nhà bếp tìm tới tìm lui nhưng phát hiện chẳng còn thức ăn sót lại. Hăn cân nhắc trong chốc lát, Liễu Ngọc Như đói vậy thì ít nhất phải làm gì đó cho nàng

ăn. Có sai người nấu cũng không biết khi nào xong nên hăn vừa suy nghĩ vừa nhìn sợi mì trong ngăn tủ và quyết định sẽ nấu bát mì.

Muốn nấu mì phải nhóm lửa trước. Củi nằm ngay cạnh bệ bếp, củi khô cũng ở gần đấy, mỗi lửa trong ngăn tủ; Cố Cửu Tư tính toán xong liền bắt tay vào làm ngay.

Đầu tiên là chuẩn bị nguyên liệu; sợi mì, nước, trứng gà.

Sau đó là nhóm lửa. Hăn đã học kỹ năng này hồi hai người chạy trốn đến U Châu; hăn thành thạo chất củi, dùng mỗi lửa đốt củi khô, chẳng mấy chốc lửa bốc lên. Hăn ngồi xổm xuống để quạt bếp lò, khi khói dày đặc thì nhanh tay bắc nồi nước lên bếp. Có nước rồi, Cố Cửu Tư liền bỏ mì vào. Sợi mì chẳng có gì thay đổi giữa nồi nước lạnh băng, Cố Cửu Tư vừa nhìn vừa nhíu mày. Hăn cảm thấy trông hơi khác hình ảnh sợi mì ở trong nước mà hăn nhớ.

Nhưng hăn nghĩ biết đâu vì chưa nấu chín, thế nên hăn xoay người đi lấy trứng gà. Cầm trứng gà trên tay, hăn rầu thối ruột. Bỏ trứng vào lúc nào? Nên bỏ vào theo kiểu gì?

Hăn do dự một lát rồi quyết định không nghĩ nhiều nữa, cứ đập thẳng trứng gà vào là được.

Cố Cửu Tư giơ tay đập trứng gà lên bệ bếp, quả trứng vỡ tung; lòng trứng dính đầy bếp, còn bắn cả lên tay hăn.

Cố Cửu Tư hoảng sợ, hăn biết mình dùng sức quá lớn. Thế là hăn lấy quả trứng khác rồi nhẹ nhàng gõ. Trứng không vỡ, hăn tăng thêm sức; trứng vẫn không vỡ, hăn lại dùng sức để đập.

Nát bậy.

Lòng trắng trứng chảy ra, Cố Cửu Tư cuống quá bèn vội vã bỏ vào nồi. Lòng trắng trộn chung với vỏ trứng ngưng đọng thành hỗn hợp màu trắng trong nồi, nhưng lòng đỏ vẫn chưa ra khỏi vỏ. Cố Cửu Tư nhanh tay bóp nát trứng gà thành nhiều mảnh vụn, hắn thấy sợi mì dính vào nhau bèn mau chóng cầm đũa trộn đều hai thứ lại.

Sau một hồi náo loạn, Cố Cửu Tư mới thấy mì hắn nấu hơi giống mì hắn từng ăn. Hắn sợ chưa chín nên cứ chờ hoài, chốc chốc lại nếm thử; cứ như vậy rốt cuộc mì cũng chín. Nấu nướng xong xuôi, hắn do dự giây lát rồi bỏ thêm chút muối và canh mới bưng trở về phòng.

Liễu Ngọc Như trong lúc chờ đã ngủ mất vì đói bụng, nghe tiếng cửa mở nàng bèn mở to mắt. Cố Cửu Tư mở cửa đi vào, tay bưng một bát mì cùng hai đôi đũa và một cái chén nhỏ. Hắn dùng chân đóng cửa lại rồi nhìn về phía Liễu Ngọc Như.

“Ô,” hắn ngạc nhiên, “nàng dậy rồi à?”

Liễu Ngọc Như lơ đãng đáp lại rồi ngồi dậy. Cố Cửu Tư đứng cạnh bàn, chia mì từ bát vào chén nhỏ, hắn vừa làm vừa nói, “Nhà bếp không có ai nên ta nấu bát mì.”

“Chàng biết nấu mì?” Liễu Ngọc Như hơi kinh ngạc.

Cố Cửu Tư thoáng chột dạ, hắn lí nhí đáp, “Biết chút chút.”

Liễu Ngọc Như dõi theo Cố Cửu Tư chia mì rồi rời giường và đi đến cạnh bàn.

Bát mì này trông cực kỳ đáng sợ; lòng trắng cùng vỏ trứng trộn lẫn với sợi mì, có thể nói đây là bát mì dị dạng nhất nàng từng thấy.

Nhưng nàng vẫn giữ im lặng. Cố Cửu Tư trước giờ chưa từng dụng tay vào việc nhà, có thể nấu một bát mì cho nàng vào giữa đêm đã là hết sức nỗ

lực.

Cố Cửu Tư chia thức ăn xong, hắc đỡ Liễu Ngọc Như ngồi xuống và thấp thỏm bảo, “Lần đầu ta nấu mì, về sau sẽ nấu ngon hơn.”

Liễu Ngọc Như mỉm cười, “Không sao, nếu ăn không ngon thì sau này ta nấu cho chàng.”

Lời này làm Cố Cửu Tư sung sướng lắm nhưng hắc vẫn nói, “Ta có thể học, ta học gì cũng lẹ hết.”

Hai người vừa trò chuyện vừa chia đĩa cho nhau. Phu thê ngồi chung một bàn, cùng nhau ăn món mì do Cố Cửu Tư nấu.

Bát mì này không quá dở, chỉ là món mì bình thường có vị mặn nhẹ của muối. Nhưng bất kể thế nào, chí ít nó đã được nấu chín và Liễu Ngọc Như thấy vậy là đủ rồi.

“Có ngon không?” Cố Cửu Tư thấp thỏm hỏi.

Liễu Ngọc Như đang ăn giữa chừng, nàng ngược mắt nhìn hắc và vui vẻ nói, “Ngon, cho ta ăn mỗi ngày đều được.”

Câu trả lời của nàng cổ vũ tinh thần Cố Cửu Tư, hắc nhất thời cảm thấy bản thân chắc có thiên phú bếp núc liền tuyên bố, “Thế này đã là gì, mai sau ta học nấu mấy món chính để nàng mở rộng tầm mắt.”

Liễu Ngọc Như cười không ngớt. Hai người vừa ăn vừa tán gẫu; một bát mì, một ngọn đèn đã đủ khiến lòng người vô cùng hạnh phúc.

Vì đã ngủ một giấc nên tinh thần cả hai rất sáng khoái, Liễu Ngọc Như thẳng thắn chia sẻ dự định của mình, “Ta tính mua đứt tòa nhà này, trang hoàng lại rồi ở lâu dài. Ta cũng cho người bắt đầu dọn Hoa Dung về đây.”

“Ta có giúp được gì không?”

“Chuyện này ta lo được.” Liễu Ngọc Như lắc đầu nhưng nàng chợt nghĩ tới một chuyện bèn mím môi cười. “Về sau đừng bỏ thêm vỏ trứng.”

“Được,” mặt Cố Cửu Tư ửng đỏ, hắn vẫy vẫy tay, “chuyện nhỏ, ta đã nhớ.”

“À, còn nữa,” Liễu Ngọc Như nghĩ ngợi rồi nói tiếp, “lần này đảm bảo Lạc Tử Thương đến Đông Đô vì muốn thương lượng gì đó với triều đình, chàng đừng kích động.”

“Ừ, được.” Cố Cửu Tư gật đầu trả lời. “Nàng yên tâm, lòng ta hiểu rõ vấn đề này.”

Hai người hàn huyên trong chốc lát rồi lại nằm xuống ngủ. Một canh giờ sau, Cố Cửu Tư phải dậy để vào cung.

Hắn mới ngủ say mà bị người đánh thức nên hơi bất mãn, thế là làu bàu một tiếng rồi lật người ôm Liễu Ngọc Như mà ngủ tiếp.

Mộc Nam không dám to tiếng, chỉ đứng bên ngoài khe khẽ gọi hắn; thấy hắn không đáp lại, Mộc Nam liền luống cuống. Chưa được bao lâu, Cố Cửu Tư nghe tiếng đập cửa dứt khoát rành mạch vang lên, theo sau là giọng nói ôn hòa của Diệp Thế An, “Cửu Tư, rời giường để lên triều nào.”

Âm thanh này làm Liễu Ngọc Như bừng tỉnh.

Nàng đột ngột mở mắt, tiếp sau nàng nghe tiếng Thẩm Minh kêu la, “Cố Cửu Tư, không dậy là rơi đầu đấy!”

“Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như bắt đầu lay Cố Cửu Tư, “mau rời giường!”

Cố Cửu Tư cuộn tròn lại, hắn che lỗ tai và vùi người vào trong chăn.

Liễu Ngọc Như nghĩ nghĩ rồi dứt khoát đứng dậy, nhanh chóng thay quần áo để mở cửa.

Diệp Thế An cùng Thăm Minh đứng ở cửa, thấy Liễu Ngọc Như liền ngăn người. Liễu Ngọc Như hấp tấp nói, “Hai người mau vào kéo chàng đi, còn để chàng lè mề thì sợ muộn mất.”

Diệp Thế An lưỡng lự, còn Thăm Minh quyết đoán đi vào rồi giật chắn ra và kéo Cố Cửu Tư dậy.

Diệp Thế An thấy vậy cũng dứt khoát vào phòng. Hai người nâng Cố Cửu Tư dậy, Mộc Nam rửa mặt cho hắn, sau đó giúp hắn mặc quan phục. Cố Cửu Tư nhắm tịt hai mắt như đang giã giụa, Diệp Thế An và Thăm Minh một trái một phải đỡ hắn. Diệp Thế An chào Liễu Ngọc Như, “Ngọc Như, chúng ta vào triều đây.”

“Đi đi, đừng để chàng làm hai người muộn giờ,” Liễu Ngọc Như nhanh nhẹn nhắc.

Cố Cửu Tư rớt cuộc mở mắt ra, hắn mở miệng nói, “Ngọc Như, ta sẽ về sớm...”

“Đi thôi!”

Thăm Minh lôi kéo Cố Cửu Tư, ba người xô đẩy nhau đi ra ngoài.

Cố Cửu Tư bất mãn lẩm bẩm, “Không phải còn một khắc lặn sao? Các người gấp gáp làm gì?”

“Đừng kéo nữa! Ta tự đi!”

“Ta đang đi nhanh mà! Nhanh lắm luôn!”

Ba người cãi cộ ầm ĩ tới tận cổng, Liễu Ngọc Như nhìn mà buồn cười.

Ấn Hồng bưng nước tới, “Phu nhân muốn rửa mặt hay ngủ thêm tí nữa?”

Liễu Ngọc Như cười, “Rửa mặt, hôm nay chúng ta đi xem nhà để chọn vị trí cho Hoa Dung. Còn phải xem xem có thể buôn bán gì khác không.”

Ấn Hồng vâng lời, sau khi bưng nước vào, nàng ấy kinh ngạc hỏi, “Phu nhân, đêm qua hai người nấu mì à?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy liền nhớ tới hình ảnh hai người cùng nhau ăn mì giữa đêm, khóe môi nàng bất giác cong lên, “Ừ.”

“À,” Liễu Ngọc Như nhớ tới đây liền dặn, “về sau ban đêm nhớ để sẵn nguyên liệu nấu ăn trong bếp, có gì còn tiện nấu mì.”

Trong lúc Liễu Ngọc Như và Ấn Hồng trò chuyện, nhóm của Cố Cửu Tư đã lên xe ngựa.

Nơi đây cực gần cổng cung điện, đi chưa bao lâu đã tới hoàng thành. Ba người xuống xe ngựa rồi đi bộ đến đại điện.

Gió lạnh làm Cố Cửu Tư tỉnh táo hơn nhiều nhưng hãn vẫn ngáp liên tục. Hãn vừa ngáp vừa dò hỏi Diệp Thế An, “Hôm qua bộ hạ giữ người lại làm gì?”

“Đưa ta đi gặp thúc phụ.” Diệp Thế An cười nhưng trong mắt mang theo vài phần chua xót. “Ba người cùng ăn bữa cơm. À, Cửu Tư này,” Diệp Thế An dường như mới nhớ ra gì liền ngượng ngùng nói, “sắp tới chắc ta và Vận nhi sẽ dọn về Diệp phủ.”

“Ta hiểu mà.” Cố Cửu Tư gật gù. “Nếu thúc phụ người vẫn mạnh khỏe thì tất nhiên người phải quay về.”

“Lúc này mới báo cho người...”

“Không sao,” Cố Cửu Tư xua xua tay, “đâu có ảnh hưởng gì tới ta. Ừm, ta có chuyện phải nói cho người biết.” Cố Cửu Tư chần chừ làm Diệp Thế

An nghi hoặc nhìn hăn. Cố Cửu Tư cân nhắc giây lát mới nói, “Lạc Tử Thương đã tới đây.”

Diệp Thế An dừng phắt lại, quay đầu nhìn Cố Cửu Tư, ánh mắt hiện vẻ khiếp sợ.

Cố Cửu Tư mím môi, trông cũng có chút rầu rĩ, “Hôm qua ta mới gặp được y.”

“Y còn dám tới?!” Diệp Thế An lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, hăn hăm hăm đi nhanh về phía cửa đại điện, giọng nói lạnh tanh, “Ta phải gặp bệ hạ ngay. Bệ hạ đang lo nghĩ cách đối phó Dương Châu, y đến Đông Đô thật đúng lúc, chúng ta sẽ kết liễu y ngay bây giờ!”

“Người đừng kích động.” Cố Cửu Tư giữ chặt tay Diệp Thế An, hăn đau hết cả đầu. “Ta lo lắng nhất là người mất bình tĩnh nên mới báo trước với người. Lạc Tử Thương chắc chắn không đi tìm cái chết, y đã tới đây thì dĩ nhiên sẽ mang theo lý do khiến bệ hạ chẳng thể giết y.”

Diệp Thế An ngớ người, Cố Cửu Tư phân tích cho hăn nghe, “Hiện giờ bệ hạ chưa có cách giải quyết Dương Châu, Lạc Tử Thương tất nhiên tới để trao ra giải pháp. Hôm nay lên triều có khả năng chúng ta sẽ thấy y. Ta nói trước với người một tiếng là để người chuẩn bị tinh thần, đến lúc đó đừng kích động.”

Diệp Thế An im lặng. Cố Cửu Tư biết trong lòng hăn không phục; chẳng ai thấy kẻ thù giết phụ thân mình mà có thể bình thản ung dung. Diệp Thế An dù là ông cụ non thì vẫn là một thanh niên mười tám tuổi.

Cố Cửu Tư thở dài, hăn vỗ vỗ vai Diệp Thế An rồi nói, “Nếu bệ hạ muốn bảo vệ y thì người đừng đối đầu với bệ hạ mà khiến ngài mất mặt. Đường còn dài, về sau sẽ có cơ hội báo thù. Trước mắt người hãy tự bảo vệ bản

thân, chớ chọc giận bề hạ. Tuyệt đối không được kích động, nếu kích động thì kẻ thua cuộc là người.”

Diệp Thế An vẫn giữ im lặng. Cố Cửu Tư đang định nói thêm thì thấy Trương Phượng Tường đi ra kêu gọi toàn bộ quan viên xếp hàng rồi ông tuyên bố triều thần có thể vào điện.

Chức quan của Cố Cửu Tư và Diệp Thế An khác nhau nên đứng ở hai hàng riêng biệt. Cố Cửu Tư không tiện nhắc nhở thêm nhưng trong lòng khá bất an.

Theo thường lệ, khi lên triều thì quan viên địa phương ở Đông Đô sẽ báo cáo trước, sau đó sẽ thảo luận những vấn đề cần quan tâm. Song việc hàng đầu hôm nay là nghe Phạm Hiên nói, “Hôm qua hàn huyên về Dương Châu với các ái khanh, hôm nay liền có tin tức. Đêm qua, Dương Châu Tiết độ sứ Vương Niệm Thuần đại nhân phái người đưa tin đến đây để thương nghị với trẫm. Bọn họ tình nguyện quy thuận với điều kiện là trong vòng ba năm không động tới chức vị của quan viên ở Dương Châu, để mọi người có thời gian thích ứng. Trẫm thấy điều kiện này không tồi, các vị ái khanh thấy thế nào?”

Không ai lên tiếng, lát sau, Chu Cao Lãng bước ra khỏi hàng và cất cao giọng, “Bề hạ, thần cũng nghĩ như vậy. Dương Châu vốn chẳng phải nơi cần thảo phạt, chỉ cần Dương Châu tình nguyện ủng hộ nước Hoa thì tạm thời để mặc bọn họ cũng sẽ không gây tổn thất cho chúng ta.”

“Trẫm cũng định hành sự như thế.” Phạm Hiên cao hứng gật đầu rồi nói tiếp, “Hôm qua trong quá trình thương thuyết, người đưa tin Lạc Tử Thương có công chẳng nhỏ. Trẫm thấy không thể mai một nhân tài này nên muốn giữ Lạc công tử ở lại Đông Đô nhậm chức thái tử thái phó[2], các vị nghĩ sao?”

Thái tử thái phó.

Vị trí này nói quan trọng thì không hẳn, nhưng nếu nói chẳng quan trọng thì sai hoàn toàn.

Đây là lão sư cho thiên tử của cả một quốc gia; tương lai quốc gia ra sao liên quan rất lớn đến trình độ mà thái tử thái phó sở hữu.

Cố Cửu Tư nhú mày, hẳn suy nghĩ một chút là hiểu ngay. Tuyệt đối không có chuyện Phạm Hiên chủ động giao ra vị trí này; có lẽ khi thỏa thuận với Phạm Hiên, Lạc Tử Thương đã dùng nó làm một trong những điều kiện để Dương Châu quy thuận.

Nếu đã vậy thì tranh cãi nữa cũng vô nghĩa, vì thế Cố Cửu Tư quyết đoán giữ im lặng, giả bộ như chưa nghe thấy gì.

“Tốt rồi,” Phạm Hiên gật gù, ông nhìn mọi người trầm mặc mà hứng khởi nói, “nếu không ai có ý kiến vậy...”

“Bệ hạ, thần cảm thấy không ổn!”

Phạm Hiên còn chưa dứt lời đã bị người khác cắt ngang, tất cả mọi người quay đầu nhìn chủ nhân của giọng nói kia. Diệp Thế An trong quan bào màu xanh thẫm đứng phía trên đại điện, tay cầm hốt, miệng nghiêm túc nói, “Bệ hạ, thần cho rằng tuyệt đối không thể dùng người như Lạc Tử Thương!”

Lời tác giả

Nguồn:

[Rạp hát nhỏ]

Cố Cửu Tư: Sau này mỗi đêm đều nấu bát mì cho vợ yêu.

Một tháng sau.

Cổ Cửu Tư: Vợ yêu béo.

Chú thích

[1] Liễu Hạ Huệ là người nước Lỗ thời Xuân Thu, nổi tiếng là chính nhân quân tử. Một hôm ông dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh nên người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo ra khoác lên người cô rồi ôm vào lòng để cô hết lạnh, nhưng trong lòng ông chẳng hề có một chút tà tâm.

[2] Thái phó là chức quan có trách nhiệm dạy dỗ vua, đứng hàng thứ nhì trong Tam thái (thái sư, thái phó, thái bảo). Thái phó cho thái tử thì cấp bậc thấp hơn.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 87: Điện Hạ, Không Phải Ta Đánh Ngài

Lời này vừa vào tai, Cố Cửu Tư tức khắc cảm thấy đau đầu.

Không chỉ mình hần mà mọi người có mặt trên triều đều thấy đau đầu.

Phạm Hiên đề xuất, Chu Cao Lăng phụ họa, người nắm quyền giữ im lặng, quan thất phẩm như người đứng ra gây rối làm gì?

Ai chả biết Lạc Tử Thương không phù hợp làm thái phó? Nhưng nếu Phạm Hiên đã mở miệng thì tất nhiên ông đã làm giao dịch với y và giao dịch này không phải thứ quang minh chính đại. Diệp Thế An ra mặt phản đối như thế khiến tất cả mọi người đều lúng túng.

Phạm Hiên ngồi trên cao, ông trầm mặc mất một lúc lâu; tiếp tục hỏi thì không được, mà giữ im lặng cũng chẳng ổn. Diệp Thế An vẫn quật cường đứng đấy, bộ dạng như muốn nói dù máu bắn tung tóe đại điện thì hần cũng phải lên tiếng can ngăn. Cố Cửu Tư lẫn Thẩm Minh nhìn mà ruột gan xoắn xít cả lên.

Sau một hồi, Cố Cửu Tư khẽ tăng hắng rồi bước ra khỏi hàng và nói, “Bệ hạ, thần với Diệp đại nhân đều xuất thân Dương Châu nên tự nhủ cũng tương đối hiểu biết Lạc công tử. Tài năng và học vấn của Lạc công tử xuất chúng nhưng để trở thành thái tử thái phó thì e chưa ổn, mong bệ hạ cân nhắc nhiều hơn. Có điều cả thần lẫn Diệp đại nhân vẫn còn trẻ, không suy nghĩ sâu xa bằng bệ hạ, đây chỉ là kiến nghị mong bệ hạ suy xét thôi.”

Mấy lời này nghe qua thì giống đứng chung thuyền với Diệp Thế An nhưng thực chất lại cho Phạm Hiên đường lui và trao quyền quyết định vào

tay ông. Sắc mặt Phạm Hiên bớt sa sầm hơn, ông đang định lên tiếng thì thấy Diệp Thế An lại muốn mở miệng. Nhưng ngay lúc ấy, Cố Cửu Tư vô cùng quyết đoán nhấc chân lên rồi giẫm xuống chân Diệp Thế An. Diệp Thế An đau tới mức suýt chút nữa kêu thành tiếng song vẫn ngậm chặt miệng theo bản năng. Trong giây phút hấn bị đánh lạc hướng, Phạm Hiên liền bảo, “Cố ái khanh nói đúng, để trầm suy xét lại việc này.”

Nói xong, Phạm Hiên không để mọi người tiếp tục bàn bạc mà phất tay tuyên bố hạ triều.

Diệp Thế An bị Cố Cửu Tư giẫm què chân nên cần Cố Cửu Tư và Thẩm Minh diu hấn khắp khiêng đi ra ngoài. Khi lên xe ngựa, Cố Cửu Tư đỡ Diệp Thế An ngồi xuống rồi khuyên nhủ, “Hiện giờ bệ hạ dồn hết sự chú ý vào Lưu Hành Tri, đảm bảo ngài cho rằng chỉ cần ổn định Dương Châu là được. Đứng sau Lạc Tử Thương chính là Dương Châu nên ngài không thể dụng tới y. Ta biết người có thù với Lạc Tử Thương nhưng hôm nay quả thật không phải cơ hội tốt để ra mặt...”

“Vậy khi nào mới là cơ hội tốt?” Diệp Thế An bất chợt hỏi.

Cố Cửu Tư trầm mặc giây lát, hấn chậm rãi nói, “Thế An, người phải nhẫn nại.”

“Ta đã rất nhẫn nại!”

Diệp Thế An đột ngột lên giọng, hấn gầm thét, “Khi cha ta chết, ta không nói gì.” Mắt Diệp Thế An đỏ ngầu, hấn nhìn chăm chăm Cố Cửu Tư. “Ngày Vận nhi bị kiêu nhỏ nâng vào Vương gia từ cửa sau, ta cũng chẳng kích động. Nhưng đây không phải Dương Châu, ta không phải chịu đựng sự quản thúc của y, ta đang ở Đông Đô! Thúc phụ ta là ngự sử đại phu[1], ta là quan viên của Trung Thư Môn Hạ[2], người còn bảo ta phải nhẫn nại? Rốt cuộc đây là nhẫn nại hay nhu nhược?! Nếu hôm nay ta không cản trở y thì sau này liệu có làm được?!”

“Chẳng lẽ người không biết y muốn làm gì? Chẳng lẽ ta cũng không biết? Thái tử thái phó? Y muốn dùng Phạm Ngọc để đánh cược, lòng dạ Tư Mã Chiêu cả người qua đường còn biết! Y mà thật sự trở thành thái tử thái phó rồi trợ giúp Phạm Ngọc đăng cơ thì người và ta còn đủ sức lật đổ y ư?! Đừng hòng!”

Người trong xe ngựa đều im lặng, sau một hồi, Thẩm Minh châm chước cất tiếng, “Thật ra...ta cảm thấy Thế An ca nói rất có lý.”

“Thế các người định làm gì?” Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn bọn họ, bình tĩnh nói, “Bệ hạ đã ra quyết định, người làm thế là khiến ngài mất mặt trước bao người. Hôm nay người không bị tước bỏ chức quan đã may mắn rồi, người còn ảo tưởng muốn đàm luận với ngài?”

“Vậy ta phải trở mặt nhìn y một bước lên mây?!” Diệp Thế An nhìn chòng chọc Cố Cửu Tư. “Cố Cửu Tư, ta cho rằng người là một nam nhi đầy nhiệt huyết, không ngờ người nhu nhược như vậy.”

Lời này làm Cố Cửu Tư cứng họng, hăn vội giải thích, “Ta không phải...”

“Đúng, người không phải kẻ nhu nhược.” Diệp Thế An buột miệng thốt ra, “Chẳng qua người chết không phải cha người.”

Hăn vừa dứt lời, bên trong xe ngựa lập tức yên tĩnh.

Trực giác Thẩm Minh mách bảo bầu không khí đang bất thường, nhưng Diệp Thế An hình như chẳng nghĩ vậy. Hăn trầm mặc rồi sau một hồi, chỉ đơn giản nói, “Xin lỗi.”

Xe ngựa dừng lại, Diệp Thế An cuốn màn lên và đi xuống trước.

Trong xe ngựa, Thẩm Minh và Cố Cửu Tư ngồi nhìn nhau. Mất một lúc lâu, Thẩm Minh mới chậm rãi mở lời, “Ta cảm thấy...Diệp đại ca không có

ác ý. Hẳn chỉ quá phần nộ...”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền cười, “Người không cần giải thích.” Hẳn bình thần bảo, “Ta hiểu.”

Hẳn dựa người vào vách xe, ngẫm nghĩ rồi thở dài, “Chân hẵn bị thương, người dìu hẵn về phòng đi, để ta suy nghĩ thêm.”

Thẩm Minh đáp ứng liền nhảy xuống xe ngựa, Cố Cửu Tư vẫn dựa vào vách xe mà suy nghĩ. Lát sau, hẵn rút cuộc chỉ thị cho Mộc Nam đang ở bên ngoài điều khiển xe, “Đi Chu phủ.”

Ở ngoài xe, Mộc Nam đáp một tiếng “vâng” rồi xe ngựa lại bắt đầu di chuyển. Chẳng mấy chốc, Cố Cửu Tư đã nghe thấy Mộc Nam thông báo, “Công tử, đã tới Chu phủ.”

Cố Cửu Tư sai Mộc Nam đi đưa báii thiệp, Chu phủ mau chóng hồi đáp. Cố Cửu Tư đi cùng quản gia đến thư phòng của Chu Cao Lăng.

Chu Cao Lăng đang uống trà, thấy Cố Cửu Tư tới liền cười cười, “Ta biết ngay hôm nay người sẽ ghé qua.”

Cố Cửu Tư ngăn người, hẵn vội vàng hành lễ, “Thuộc hạ đường đột.”

“Không sao,” Chu Cao Lăng xua tay, “ngồi đi, người đến vì chuyện của Lạc Tử Thương?”

Cố Cửu Tư ngồi xuống theo lời Chu Cao Lăng rồi mím môi gật đầu, “Đại nhân chắc có nghe nói về Lạc Tử Thương.”

Chu Cao Lăng gật gù, “Ta và bộ hạ đều biết rõ nhân cách của y.”

“Vậy khi cho Lạc Tử Thương vị trí thái phó,” Cố Cửu Tư thận trọng hỏi, “bộ hạ đang suy tính gì?”

“Đây là yêu cầu của Lạc Tử Thương.” Chu Cao Lăng rót trà cho Cố Cửu Tư. “Y làm thái phó, không động tới Dương Châu trong ba năm, tất cả đều là yêu cầu của y.”

“Giao thái tử cho người như vậy, bệ hạ không lo lắng sao?” Cố Cửu Tư nhíu mày. “Đó là gốc rễ của một quốc gia.”

“Bệ hạ...” Chu Cao Lăng do dự trong chốc lát nhưng rốt cuộc vẫn nói, “bệ hạ tin thái tử.”

Cố Cửu Tư không nói gì. Ai cũng cảm thấy nhi tử của mình là báu vật; năm xưa mà có người nói với Cố Lăng Hoa hẳn là phế vật thì khéo ông sẽ biến kẻ đó thành phế vật.

Chu Cao Lăng cup mắt xuống, lãnh đạm nói, “Hơn nữa, chủ yếu hiện giờ chúng ta không có thời gian suy xét tương lai. Mười ngày trước, Lưu Hành Tri đã tự xưng vương, lập nên nhà ‘Hán’ và thông báo cho toàn thiên hạ.”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư ngẩng phắt đầu lên. Hắn bỗng hiểu được tại sao Phạm Hiên phải ổn định Dương Châu bằng mọi giá.

Chu Cao Lăng bình tĩnh nói tiếp, “Lưu Hành Tri tự xưng là dòng dõi chính thống của nhà Hán, lấy danh nghĩa thảo phạt kẻ cướp mà kêu gọi nhập ngũ ở khắp nơi. Lãnh địa của Lưu Hành Tri chưa trải qua chiến loạn, Ích Châu đất đai màu mỡ, Kinh Châu binh lực dồi dào. So với Lưu Hành Tri, bây giờ chúng ta phía bắc phải lo Bắc Lương, phía nam có Lưu Hành Tri, Thương Châu vừa mới trải qua hạn hán nghiêm trọng, chiến tranh gần đây đều diễn ra trong lãnh thổ của Đại Hạ. Hiện tại có thể nói là loạn trong giặc ngoài, chúng ta không đủ sức đồng thời đối phó với cả Dương Châu lẫn Lưu Hành Tri.”

“Thế nên bệ hạ tính toán dùng ba năm để ổn định Dương Châu, sau khi dẹp yên Lưu Hành Tri mới quay lại giải quyết Lạc Tử Thương?” Cố Cửu Tư trầm tư nói.

Chu Cao Lãng gật đầu, “Lạc Tử Thương chắc cũng nghĩ sẽ dùng ba năm này để khống chế thái tử, tạo đường đi rộng thênh thang cho bản thân.”

“Bệ hạ muốn lấy thái tử để đánh cược với Lạc Tử Thương?” Cố Cửu Tư chật vật cười.

Chu Cao Lãng cũng bất đắc dĩ xác nhận, “Đúng vậy.”

“Hạ quan đã hiểu.” Cố Cửu Tư thở dài. “Hạ quan hiểu tâm tư bệ hạ, nhưng hạ quan nhất định phải hỏi một vấn đề đại nghịch bất đạo[3].”

“Người cứ nói.” Chu Cao Lãng dường như biết Cố Cửu Tư muốn hỏi gì.

Cố Cửu Tư nhìn chăm chăm Chu Cao Lãng, “Sức khỏe của bệ hạ có thể chống đỡ tới ngày xử lý xong Lưu Hành Tri không?”

Chu Cao Lãng không vội đáp lại, mất một lúc lâu ông mới chậm rãi nói, “Còn có thái tử.”

Câu trả lời này khiến Cố Cửu Tư trầm mặc. Sau một hồi, hần hỏi, “Có thể nhờ Chu đại nhân giúp một tay không?”

“Người nói đi.”

“Thái tử của cả quốc gia mà chỉ có một lão sư sợ là không thích đáng. Ai cũng sở hữu chuyên môn riêng, mong Chu đại nhân hãy thuyết phục bệ hạ chọn thêm vài vị thái phó nữa.”

Chu Cao Lãng hơi sửng sốt, Cố Cửu Tư nghiêm túc đề nghị, “Hạ quan cả gan nhờ Chu đại nhân tiến cử Diệp đại nhân.”

Chu Cao Lãng nghe đến đây liền hiểu ý đồ của Cố Cửu Tư. Nếu đã không thể ngăn cản Lạc Tử Thương trở thành thái phó, vậy hãy để nhiều người cùng đảm nhiệm chức vụ này. Những đại thần khác có thể sẽ không đề phòng Lạc Tử Thương quá mức nhưng người phe Cố Cửu Tư sẽ trông

chứng y nghiêm ngặt, tuyệt đối không để Phạm Ngọc nảy sinh thiện cảm với Lạc Tử Thương.

Vốn dĩ lựa chọn phù hợp nhất là Cố Cửu Tư nhưng học vấn của hắn thật sự chẳng dám khoe ai. Tuy nhân phẩm Lạc Tử Thương tồi tệ song y vẫn là quan môn đệ tử của Chương Hoài Lễ, hơn nữa tài văn chương nổi bật, tiếng tăm lẫy lừng. Người duy nhất có thể sánh ngang Lạc Tử Thương cũng chỉ có Diệp Thế An – người vừa là đệ tử của danh sư vừa là tân khoa trạng nguyên từ tiền triều.

Chu Cao Lăng ngẫm nghĩ rồi bật cười, “Người nói có lý, ta sẽ bảo với bề hạ.”

Lúc Cố Cửu Tư rời khỏi nhà Chu Cao Lăng đã là giữa trưa. Khi hắn quay về nhà, Liễu Ngọc Như đang dẫn người đi xem phòng ốc.

Liễu Ngọc Như tính trang trí lại phòng ốc nhưng thẩm mỹ của nàng bình thường bèn để Diệp Vận đi cùng nàng. Diệp Vận từ nhỏ được dạy dỗ kỹ lưỡng nên kén chọn với tất cả mọi thứ, nàng ấy vừa đi bên cạnh Liễu Ngọc Như vừa chỉ trỏ và đề ra phương án tân trang phòng ốc.

Liễu Ngọc Như bàn bạc với Diệp Vận, nàng ấy vẽ bản thiết kế xong, hai người liền chạy ra ngoài tìm người có chuyên môn rồi dẫn về nhà để xem nên sửa chữa thế nào.

Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư trở về bèn bảo Diệp Vận cứ tiếp tục dẫn người đi xem nhà, còn nàng đi cùng Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư vào phòng ngủ, Liễu Ngọc Như tiến lên cầm lấy quần áo từ trong tay hắn, nàng dịu dàng nói, “Ta thấy Diệp đại ca và Thẩm Minh về rất sớm, chàng đi đâu vậy?”

Cố Cửu Tư hơi mệt mỏi, “Ta đi tìm Chu đại nhân.”

“Có chuyện gì xảy ra à?” Liễu Ngọc Như nghi ngờ hỏi.

Cố Cửu Tư gật đầu rồi kể lại mọi chuyện, nói đến phần sau câu chuyện, hăn chột thờ dài, “Ta chột hiểu lý do vì sao trước kia luôn có người khuyên cha ta sinh thêm con. Hiện tại ta thật sự rất muốn khuyên bệ hạ hãy sinh đứa con khác, nếu vậy thì ta không cần lo âu thế này.”

Liễu Ngọc Như bị hăn chọc cười, “Chàng đừng nói vậy, mọi người đều có thể được dạy dỗ. Biết đâu khi làm thái phó chàng sẽ cảm thấy thái tử cũng có tài thì sao?”

Cố Cửu Tư nghe câu này liền cười nhạt một tiếng rồi không nói gì nữa. Hăn chẳng tiếp xúc nhiều với Phạm Ngọc nhưng trong lòng hăn ghi nhớ bộ dạng lòng lang dạ sói của vị thiếu gia kia khi ở Dương Châu.

Liễu Ngọc Như thấy hăn không thích Phạm Ngọc thì cũng chẳng nói tiếp chủ đề này, nàng chỉ bảo, “Rắc rối nội bộ mà Chu đại nhân nhắc tới có phải là vấn đề lương thực?”

Nói đến đề tài này, Cố Cửu Tư nghiêm túc hăn lên, hăn gật đầu, “Lúc trước nàng đi Thương Châu, Thanh Châu, và Dương Châu thu mua lương thực đã giải quyết rắc rối cho U Châu. Song bây giờ tất cả những nơi đó đều nằm trong lãnh địa của Đại Hạ nên thành thử rắc rối lại phát sinh.”

Liễu Ngọc Như im lặng, Cố Cửu Tư thờ dài, “Tương lai dĩ nhiên phải đánh một trận với Lưu Hành Tri, sợ rằng lương thực sẽ trở thành vấn đề lâu dài.”

Liễu Ngọc Như suy nghĩ rồi chần chừ hỏi, “Hay ta lại đến Kinh Châu và Ích Châu thu mua lương thực?”

Lời này khiến Cố Cửu Tư chẳng nhịn cười được, “Hiện giờ Liễu lão bản vang danh thiên hạ nên sợ là khó đấy.”

Liễu Ngọc Như biết Cố Cửu Tư nói không sai. Hiện giờ quốc gia tạm yên ổn, mọi người dần dà suy ngẫm lại việc nàng mua lương thực giá thấp trước kia.

Tuy chưa rõ danh tính cụ thể nhưng tất cả đều biết sự kiện giá cả lương thực ba châu Thanh – Thương – Dương rung chuyển bắt nguồn từ một nữ thương nhân trẻ tuổi họ Liễu.

Nàng đã nổi tiếng mà còn muốn bốn cũ soạn lại và đi thu mua lương thực tại Kinh Châu với Ích Châu thì sợ giá cả lương thực vừa xê dịch là quan phủ đã hành động ngay.

Liễu Ngọc Như trầm mặc, chậm rãi nói, “Ta không thể lúc nào cũng đầu cơ như thế, phải suy nghĩ biện pháp lâu dài mới được. Mọi người lên tiền tuyến thì phía sau phải có người cung cấp lương thực.”

“Nàng cứ từ từ suy nghĩ.” Cố Cửu Tư cười. “Không nghĩ ra cũng chẳng sao, trời sập thì người nào vóc dáng cao to sẽ chống đỡ.”

Liễu Ngọc Như mỉm cười, lát sau, nàng chợt nhớ tới, “Thu hoạch ở Vọng Đô thế nào rồi?”

Năm ngoái Cố Cửu Tư đến Vọng Đô đã thu xếp cho lưu dân đi trồng trọt và gieo hạt giống phù hợp cho mùa đông. Hơn một tháng nữa đến thời điểm thu hoạch, hiện giờ chắc cũng đủ để đánh giá sản lượng. Nhắc tới chuyện này, Cố Cửu Tư khá hào hứng, “Dương Chủ bộ gửi tin báo sản lượng nhiều hơn hẳn trong quá khứ. Lúc trước ta giảm thuế ruộng ở Vọng Đô, nhưng kho lúa năm nay có khi còn đầy hơn đó giờ.”

Liễu Ngọc Như im lặng suy tư giây lát, nàng cười ôn hòa, “Vậy có khi ta phải đến Vọng Đô mua lương thực.”

Hai người hàn huyên thêm một lát rồi cùng nhau ăn cơm.

Cơm nước xong xuôi, Liễu Ngọc Như trở về thư phòng viết thư gửi Vân Vân.

Hiện giờ nàng đang trong quá trình di dời trụ sở chính của Hoa Dung đến Đông Đô. Đồng thời nàng liên hệ với các châu và phái người đi ra ngoài hợp tác, giao Hoa Dung cho đại lý địa phương.

Sau khi Vân Vân và nhân viên Hoa Dung giải bày nỗi lòng với nhau, mọi người vô cùng đoàn kết giúp hiệu suất tăng cao hơn nhiều, vì vậy không có vấn đề gì cần lo lắng.

Liễu Ngọc Như lo liệu vấn đề Hoa Dung xong, nàng suy nghĩ rồi chỉ thị Vân Vân đi hỏi thăm giá lương thực lẫn giá đất đai tại Vọng Đô. Ngoài ra nàng còn dặn Vân Vân chuẩn bị vài bộ sản phẩm đặc biệt của Hoa Dung.

Hoàn tất mọi việc, nàng đi tìm Diệp Vận để lo chuyện sửa sang phòng ốc.

Cố Cửu Tư thấy nàng bận rộn tới tận khuya thì không khỏi ngao ngán, hẳn cảm thấy phu nhân này khéo còn bận hơn cả mình.

Hôm sau, Thẩm Minh vẫn phải lôi kéo Cố Cửu Tư vào triều. Khi hẳn lên xe ngựa đã thấy Diệp Thế An ngồi yên bên trong.

Trông hẳn bình tĩnh hơn hôm qua rất nhiều, bầu không khí giữa ba người mất tự nhiên. Khi xe ngựa khởi hành, Diệp Thế An chủ động mở lời, hẳn lúng túng nói, “Hôm qua...ta quá kích động, mong người thứ lỗi.”

“Người không cần xin lỗi,” Cố Cửu Tư cười cười, “thật ra người nói chẳng sai, chúng ta không thể không làm gì hết.”

Nghe được lời này, mắt Diệp Thế An sáng rực, hẳn vội bảo, “Người nói đúng. Ta đã nghĩ thông suốt rồi, mình phải đi đường vòng. Lạc Tử Thương

ý vào giao dịch để làm thái phó, chúng ta đã không ngăn được thì cũng chẳng cần làm. Cứ để y làm thái phó, sau này âm thầm ngáng chân y là xong.”

“Chính xác.” Cố Cửu Tư gật gù. “Hôm qua ta đã gặp Chu đại nhân.”

“Người gặp Chu đại nhân làm gì?” Diệp Thế An ngần ngừ.

Cố Cửu Tư giơ tay vỗ vai Diệp Thế An, trịnh trọng tuyên bố, “Về sau giao trách nhiệm ngáng chân Lạc Tử Thương cho người.”

“Là sao?” Diệp Thế An nhú mày.

Cố Cửu Tư kể lại cuộc thảo luận hôm qua, Diệp Thế An sửng sốt. Lát sau hần mới hoàn hồn, nhất thời kích động nói, “Chuyện này...không ổn.”

Cố Cửu Tư xua xua tay, “Yên tâm, bề hạ sẽ nể mặt cha và thúc phụ người mà đồng ý.”

“Ta chỉ có một câu hỏi,” Thẩm Minh cẩn thận mở miệng.

Cố Cửu Tư lần Diệp Thế An quay đầu nhìn hần, Thẩm Minh chậm rãi nói, “Chức quan của hần có lớn hơn ta không?”

Diệp Thế An và Cố Cửu Tư: ...

Ba người tới cung điện, đến khi vào châu thì quả nhiên giống hệt dự đoán của Cố Cửu Tư; tuyên bố Lạc Tử Thương làm thái phó của thái tử, còn Diệp Thế An là thiếu phó[4].

Lần này Diệp Thế An không bốc đồng, cùng lãnh thánh chỉ với Lạc Tử Thương. Nhưng điều bất ngờ chính là ngoại trừ Diệp Thế An, Phạm Hiên còn sắp xếp để Cố Cửu Tư cũng làm lão sư của thái tử. Hần, Diệp Thế An, Lạc Tử Thương, và ba vị danh sư khác sẽ cùng nhau dạy dỗ thái tử.

Tin tức này làm Cố Cửu Tư trố mắt nhìn. Khi ra khỏi đại điện, hăn nhin không được mà hỏi Diệp Thế An, “Người nghĩ ta có thể dạy thái tử cái gì?”

Thẩm Minh nhanh nhẩu giơ tay, “Ta biết.”

Cố Cửu Tư bối rối nhìn Thẩm Minh, “Cái gì?”

Vẻ mặt Thẩm Minh vô cùng nghiêm túc, “Bài bạc.”

Cố Cửu Tư ghen họng.

Lâu lắm rồi hăn không đánh bài.

“Người đừng nói bậy.” Cố Cửu Tư ho nhẹ một tiếng, vội nói, “Ta bỏ bài bạc lâu rồi. Mà sao có thể dạy thái tử trò này chứ?”

“Vậy người còn gì để dạy đâu.” Thẩm Minh thở dài. “Đáng thương quá, Cố đại nhân của chúng ta không có sở trường. Còn chả bằng để Ngọc Như tấu tử đến đây, chí ít tấu ấy có thể dạy gảy bàn tính.”

“Người nói quả thật không sai.” Cố Cửu Tư nhàn nhạt đáp, “Ngọc Như của chúng ta làm gì cũng giỏi.”

“Người hết thuốc chữa rồi.” Mặt Thẩm Minh đầy vẻ thương hại.

Cố Cửu Tư cười nhạo, “Sợ rằng kẻ chả cưới nổi cô vợ nhỏ mới hết thuốc chữa.”

“Người nói ai?” Thẩm Minh nghe vậy liền nổi giận đùng đùng. Hăn xắn tay áo rồi nói, “Người thử nói lại xem?”

“Chao ôi, muốn đánh ta à?” Cố Cửu Tư nhướn mày. “Lại đây.”

Thẩm Minh không chịu nổi hăn khích bác liền giơ tay tung quyền.

Tay Cố Cửu Tư cầm hốt, hăn không đánh trả mà chỉ vừa tránh đòn vừa thối lui. Hăn còn tiện thể châm dầu vào lửa, “Thật là, ngay cả khi ca ca chẳng có sở trường này nhường người thì người cũng không chạm tới được vạt áo của ta.”

Thẩm Minh càng tức điên, tốc độ tung quyền càng nhanh. Cố Cửu Tư rẽ vào khúc cua thì bỗng đụng trúng một người, đối phương sợ hãi kêu lên. Cố Cửu Tư thấy năm đấm của Thẩm Minh hướng về mình liền tránh theo phản xạ. Thẩm Minh không kịp rút tay lại, năm đấm này nện thẳng vào mặt người kia!

Sau đấy có tiếng kêu đầy sợ hãi vang lên, nối tiếp là một chuỗi những tiếng hô.

“Công chúa!”

“Điện hạ!”

“Người đâu, mau tới đây!”

Xung quanh nháo nhào cả lên, Cố Cửu Tư và Thẩm Minh sợ tới mức nhanh chóng quỳ rạp xuống. Đứng trước mặt bọn họ là một nữ tử mặc váy xòe màu vàng nhạt, một bên mắt bầm tím. Đôi mắt nàng ta ngậm nước, nàng ta siết chặt tay mà nhìn Cố Cửu Tư và Thẩm Minh đang quỳ trên mặt đất. Nàng ta vừa khóc vừa hỏi, “Các người...trong các người, ai là Cố Cửu Tư?”

Lời này khiến Cố Cửu Tư giật mình thon thót, hăn vô thức nói, “Điện hạ, không phải ta đánh ngài!”

Lời tác giả

Giải thích suy nghĩ của Phạm Hiên:

Phạm Hiên biết rõ Lạc Tử Thương đã làm gì ở Dương Châu, cũng biết y là loại người nào. Nhưng hiện tại là thế vạc ba chân, kế hoạch của Phạm Hiên là ổn định Dương Châu trước rồi đi thảo phạt Lưu Hành Tri ở phía nam, sau đấy quay lại xử lý Dương Châu. Chỉ cần ông thảo phạt thành công Lưu Hành Tri rồi bình định Dương Châu thì Lạc Tử Thương thích nhảy nhót thế nào cũng được.

Về vấn đề dạy hư Phạm Ngọc, ông đánh giá chính con trai mình là “không nên thân” và vốn chả trông cậy Phạm Ngọc trị quốc. Dự định của ông là để lại cho Phạm Ngọc một nhóm đại thần trợ giúp, những đại thần này sẽ hạn chế sức ảnh hưởng từ Lạc Tử Thương và chuyện xảy ra với Vương gia cũng không lặp lại ở chỗ Phạm Hiên. Ngoài ra, Phạm Ngọc không chỉ có mình Lạc Tử Thương là thầy giáo; Diệp Thế An và vài người từ Hàn Lâm Viện[5] cũng dạy học cho Phạm Ngọc. Trong lòng Phạm Hiên thì Lạc Tử Thương làm thầy giáo cũng chẳng gây ra được sóng gió gì.

Nói tóm lại, đối với Phạm Hiên, Lạc Tử Thương như đứa con nít và là kẻ ở đẳng cấp thấp nên ông không muốn tốn sức suy nghĩ về y. Ông quan tâm Lưu Hành Tri và Dương Châu nói chung hơn, con nít con nôi nghĩ gì thì ông đều cảm thấy là chuyện nhỏ.

Chú thích

[1] Chức vụ này đứng đầu các quan ngự sử.

[2] Tên của một cơ quan công sở thời Trung Quốc cổ đại, phụ trách nhiều chuyện quan trọng và là nơi quan văn tập trung.

[3] Vốn chỉ những lời nói cùng hành vi phạm thượng tác loạn, phá hoại trật tự phong kiến. Hiện dùng để hình dung tội to ác lớn.

Bạn đang

[4] Đứng sau thái phó và nằm trong Tam thiếu (thiếu sư, thiếu phó, thiếu bảo).

[5] Tên một cơ quan quy tụ các văn thần, trông coi việc biên soạn giấy tờ, trước tác sách vở các loại.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 88: Phu Nhân, Công Chúa Mời Ngài Tham Dự

Vừa nghe câu này, Thẩm Minh tức khắc luống cuống.

Hắn điên cuồng suy nghĩ. Phạm Hiên lấy đâu ra nữ nhi? Công chúa này từ đâu tới?

Thị nữ đứng bên cạnh vội vã giúp vị công chúa này che lại con mắt bị đánh bầm tím, nàng ấy giận dữ nói, “Các người đi mà không nhìn đường à? Đụng phải công chúa còn không mau tạ tội!”

“Xin lỗi,” Thẩm Minh ngay thẳng lần quyết đoán nhận lỗi, “điện hạ, vừa rồi hạ quan không để ý. Thật xin lỗi, ngài đánh lại ta một cú đi!”

“Người...”

Thị nữ còn muốn nói thêm nhưng công chúa giơ tay dè lại tay nàng ấy, ánh mắt dừng trên người Cố Cửu Tư. Chần chừ giây lát, nàng ta chậm rãi hỏi, “Người...người chính là Cố Cửu Tư?”

Cố Cửu Tư nhú mào, hắn vẫn quỳ trên mặt đất mà cung kính đáp, “Hạ quan đúng là Cố Cửu Tư.”

Công chúa không nói chuyện, chỉ lặng lẽ quan sát Cố Cửu Tư. Thẩm Minh là người xuề xòa nhưng vẫn thấy bầu không khí có gì lạ lạ. Diệp Thế An đuổi theo hai người lại đây, thấy cảnh tượng này thì không khỏi ngẩn người. Thị nữ hét lớn, “To gan, thấy công chúa sao không hành lễ!”

Diệp Thế An nghe vậy bèn nhanh chóng quỳ xuống. Ánh mắt công chúa này giờ cứ đánh giá Cố Cửu Tư từ trên xuống dưới làm hấn nhẹn không được bèn cất tiếng, “Công chúa điện hạ có việc muốn hỏi hạ quan?”

Nghe giọng nói của Cố Cửu Tư, mặt công chúa đỏ ửng. Nàng ta dường như đã gom đủ dũng khí nên mở miệng nói, “Tên...tên ta là Vân Thường.”

Cố Cửu Tư hơi ngỡ ngàng, hấn liếc nhìn Diệp Thế An, trong ánh mắt chỉ có câu hỏi “nàng ta làm gì vậy”. Diệp Thế An còn mù tịt hơn hấn, cũng đáp lại bằng ánh mắt “nàng ta làm gì vậy”.

Hai bên ngu ngơ mất một lúc thì công chúa khề tăng hắng rồi bảo, “Cố đại nhân, bản cung muốn nói chuyện riêng với người.”

“Điện hạ...” thị nữ lo lắng lên tiếng.

Lý Vân Thường giơ tay cắt ngang lời thị nữ, nàng ta nhỏ giọng nói, “Ta không đi xa, chỉ đứng ở đây.”

Dứt lời, nàng ta liếc nhìn Cố Cửu Tư rồi đi sang chỗ khác.

Cố Cửu Tư lưỡng lự trong phút chốc nhưng rốt cuộc vẫn đứng lên và đi theo Lý Vân Thường.

Hai người cách người xung quanh không xa nhưng hạ thấp giọng nên người khác cũng chẳng nghe thấy gì. Cố Cửu Tư hơi mất tự nhiên, Lý Vân Thường đứng trước mặt hấn và cẩn thận quan sát hấn rồi chậm rãi hỏi, “Cố đại nhân đã tới Đông Đô thì có biết Giang Thượng thư hiện tại thế nào không?”

Nghe đến đây, nội tâm Cố Cửu Tư lập tức run rẩy. Hấn nhìn Lý Vân Thường, cười nói, “Tại sao công chúa lại hỏi chuyện này?”

“Người không cần lo lắng,” Lý Vân Thường từ tốn giải thích, “ta hỏi chuyện không phải vì có ác ý. Trước kia...trước kia Giang Thượng thư có quan hệ rất tốt với mẫu hậu của ta.”

Cố Cửu Tư ngẩn người. Hắn không biết rõ mạng lưới quan hệ ở Đông Đô của Giang Hà bèn do dự giây lát rồi thận trọng hỏi, “Mẫu hậu của điện hạ là thái hậu ở Tây Cung?”

Phạm Hiên kể vị là nhờ thái hậu tiền triều ủng hộ. Lương Vương đã giết sạch toàn bộ người thừa kế Lý thị, song công chúa thì chỉ là chuyện nhỏ. Phạm Hiên sau khi vào Đông Đô, được thái hậu ủng hộ nên mới đăng cơ xưng đế. Thái hậu hiện giờ chỉ có một nữ nhi mà bà ta vô cùng yêu thương, vì thế tuy đã thay đổi triều đại nhưng Phạm Hiên vẫn giữ lại địa vị lẫn danh hiệu cho hoàng thất tiền triều.

Từ giây phút Lý Vân Thường nói ra tên của mình, Cố Cửu Tư đã biết nàng ta là ai. Song hắn vẫn dò hỏi thêm, cứ như hoàn toàn chẳng hay biết gì về chuyện ở Đông Đô. Lý Vân Thường cũng không nghi ngờ hắn, nàng ta gật đầu, “Đúng vậy, trước đây Giang Thượng thư thường xuyên trao đổi với ca ca lẫn mẫu hậu của ta, chúng ta cũng hay gặp mặt.”

Cố Cửu Tư chỉ gật gù chứ không nhiều lời. Công chúa do dự một lát rồi nói tiếp, “Ta biết ông ấy đang bị giam trong ngục, chẳng hay Cố đại nhân có ý cứu giúp không?”

Lời này thành công làm Cố Cửu Tư nhìn thẳng vào Lý Vân Thường. Lý Vân Thường có vẻ không quen bị nam nhân nhìn như vậy nên mặt hơi đỏ lên, nàng ta quay đầu sang chỗ khác rồi làm ra vẻ trấn định, “Ta biết hiện giờ Cố đại nhân không tin ta, nhưng ta thật lòng muốn giúp Giang Thượng thư.”

“Tại sao công chúa...” Cố Cửu Tư chần chừ, chằm chằm nói, “Bây giờ mà dính líu đến cứu cứu ta thì không phải chuyện tốt lành gì.”

“Nếu người dính líu đến ông ấy thì dĩ nhiên không phải chuyện tốt lành.” Lý Vân Thường cười cười. “Nhưng mẫu hậu ta ra mặt thì sẽ khác. Có điều mẫu hậu mà trực tiếp ra mặt thì cũng không ổn nên làm phiền Cố đại nhân nghĩ biện pháp để bệ hạ có thể phúc thẩm bản án của Giang Thượng thư. Ta và mẫu hậu sẽ chứng minh năm xưa Giang Thượng thư thật sự không câu kết với Lương Vương để mưu phản.”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền nhíu mày, “Nếu thái hậu đủ khả năng chứng minh thì tại sao lúc trước không làm?”

Lý Vân Thường thở dài, “Cố đại nhân, có tội hay không đâu phải dựa vào bằng chứng, mà là xem tâm tư của bệ hạ.”

Cố Cửu Tư hiểu rõ ý của Lý Vân Thường. Lúc trước có khả năng là Giang Hà không hề tham gia kế hoạch của Lương Vương, nhưng tiên hoàng nhất quyết muốn tiêu diệt Lương Vương nên tất nhiên sẽ không tha cho bất kỳ ai liên quan đến Lương Vương. Nữ nhi của Giang Hà là trắc phi của Lương Vương, dù không có bằng chứng cụ thể nhưng chỉ cần mối quan hệ này đã đủ khiến hoàng đế cảnh giác.

Cố Cửu Tư suy nghĩ một lát liền hiểu được. Bây giờ Lý Vân Thường tới tìm hẳn chắc chắn là do thái hậu sai bảo, mà được thái hậu để ý thì người ngoài nhìn vào sẽ cho rằng đây là vinh dự của hẳn.

Cố Cửu Tư âm thầm phân tích nguyên nhân và kết quả xong liền yên lòng rồi cung kính dò hỏi, “Vậy ý của thái hậu là hy vọng hạ quan làm gì?”

“Muốn bệ hạ phúc thẩm bản án của Giang Thượng thư, nhưng việc này không thể bắt nguồn từ miệng chúng ta mà phải do chính bệ hạ chủ động nhắc tới. Sau khi bệ hạ đề xuất và hỏi ý kiến mẫu hậu thì người sẽ có cách trả lời.”

Cố Cửu Tư nắm rõ ý của Lý Vân Thường, hẳn gật đầu, “Hạ quan đã hiểu.”

Nói rồi Cố Cửu Tư khom người, “Hạ quan xin được cảm tạ công chúa trước.”

“Không cần,” Lý Vân Thường vội bảo, “đây cũng là việc nên làm.”

Lời này khiến Cố Cửu Tư khẽ cười, hần nhĩ nhận đáp, “Công chúa vốn đâu cần bận tâm việc này. Ngài không cần nhiều lời, hạ quan hiểu rõ ân tình của công chúa.”

Đã nói đến mức đó thì Lý Vân Thường cũng chẳng nói gì thêm. Nàng ta nhìn người đang chờ mình ở đằng xa rồi nhỏ giọng chào, “Cố đại nhân đã hiểu thì ta không còn gì để nói, Cố đại nhân đi thông thả.”

Cố Cửu Tư gật đầu và cung kính hành lễ với Lý Vân Thường rồi xoay người bỏ đi.

Lần này Cố Cửu Tư không náo loạn cùng Thẩm Minh nữa, ba người quy củ rời khỏi cung điện. Lý Vân Thường đỏ mặt quay đầu lại nhìn thoáng qua bóng lưng ba người. Thị nữ đứng cạnh thấy khuôn mặt Lý Vân Thường vẫn đỏ liền cười nói, “Công chúa đừng nhìn nữa, cả ba đều rất tuần tú.”

Lý Vân Thường nghe vậy bèn dùng quạt gõ gõ đầu thị nữ, nhẹ nhàng nói, “Cái miệng chỉ biết nói lời hoang đường, phải chú ý ăn nói cẩn thận.”

Thị nữ cười hì hì đáp lại, Lý Vân Thường cũng không tức giận. Nàng ta cầm quạt tròn trong tay, đôi mắt ngắm nhìn những đám mây bay phía chân trời, khóe môi khẽ cong lên.

Ba người Cố Cửu Tư vừa ra khỏi cung, Diệp Thế An hỏi ngay, “Mới nãy công chúa nói gì với người?”

“Người đoán xem.” Cố Cửu Tư nhướn mày nhưng không trả lời.

Diệp Thế An thoáng nhú mày, hăn nghiêm túc nói, “Cửu Tư, người không thể làm chuyện có lỗi với Ngọc Như.”

“Người đừng nói bừa!” Lời hăn nói làm Cố Cửu Tư quay phắt đầu lại, hăn dùng sắc mặt vô cùng đường hoàng giải thích, “Ta với công chúa bàn chính sự, người đừng nói hươu nói vượn, nhất là không được nói hươu nói vượn trước mặt Ngọc Như!”

“Vậy rốt cuộc hồi nãy hai người đã nói gì?” Thẩm Minh nghi hoặc.

Cố Cửu Tư không giấu giếm nữa, mau chóng thuật lại đầu đuôi câu chuyện. Diệp Thế An hiểu được bèn gật gù, “Thái hậu cũng có lòng.”

“Sớm không có lòng, muộn không có lòng,” Cố Cửu Tư phui phui tay áo, “ta vừa đến Đông Đô thì nhớ tới cửu cửu, có lòng ghê. Nhưng dù sao trên đời này chẳng ai phải tốt với ai, người ta tình nguyện giúp mình thì đấy là tình cảm. Ta sẽ nhớ rõ tình cảm này.”

Nghe Cố Cửu Tư nói thế, Diệp Thế An yên tâm gật đầu và hỏi, “Vậy người đã nghĩ ra biện pháp gì hay chưa?”

Cố Cửu Tư im lặng, hăn suy tư nói, “Không phải vội, để ta tự mình xem xét tình hình đã.”

Ba người cùng nhau trở về Cố phủ. Diệp Vận đang trông coi thợ sửa tường, Liễu Ngọc Như thì ở trong phòng đọc sổ sách từ Vọng Đô gửi đến.

Liễu Ngọc Như gảy bàn tính lạch cạch, Cố Cửu Tư vào phòng nghe thấy âm thanh này liền hào hứng nói, “Liễu lão bản nhà ta đang tính gì đấy?”

“Năm nay sản lượng lúa mì vụ đông của Vọng Đô rất tốt, e rằng giá lương thực của Vọng Đô sẽ giảm. Ta dự định thu mua lương thực rồi đưa tới Thương Châu và Đông Đô.”

Liễu Ngọc Như cúi đầu nói tiếp, “Còn về Hoa Dung thì ta đã hỏi thăm, hàng bán khá ổn trong giới quý tộc ở Đông Đô. Ta tính dời cửa hàng chính của Hoa Dung tới Đông Đô, hôm nay ta đã đi xem cửa hiệu mặt tiền và giao tiền đặt cọc.”

Cố Cửu Tư vừa nghe nàng nói vừa ngồi xuống bên cạnh nàng. Liễu Ngọc Như vẫn đắm chìm trong thế giới của chính mình, “Ta đang cân nhắc mua nhà ở Đông Đô, sau đấy để Diệp Vận sửa soạn lại rồi cho thuê. Đông Đô mới trải qua chiến loạn, ta đi hỏi thăm giá cả trước kia thì mới biết hiện tại giá nhà vẫn tương đối rẻ, đợi đến lúc Đông Đô khôi phục như xưa sợ sẽ càng khó mua.”

“Ừm,” Cố Cửu Tư dựa vào nàng, lười biếng nói, “nghe nàng hết.”

Liễu Ngọc Như đưa mắt nhìn hắn, nàng bất đắc dĩ bảo, “Sao có thể nghe ta hết được, chàng là chủ nhân của gia đình đấy.”

“Không phải,” Cố Cửu Tư quả quyết khẳng định, “ta là kẻ ăn bám.”

Cuộc đời Liễu Ngọc Như cũng hiếm thấy kẻ nào ăn bám mà nói năng hùng hồn vậy.

Liễu Ngọc Như giơ tay chọc chọc trán hắn rồi im lặng cúi đầu và tiếp tục tính toán. Cố Cửu Tư dựa vào nàng, nhẹ nhàng kể lại chuyện ban sáng. Liễu Ngọc Như nghe hắn nói muốn cứu Giang Thượng thư thì hơi lo lắng, “Chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến chàng chứ?”

“Nếu ta xuất đầu lộ diện thỉnh cầu bệ hạ phúc thẩm bản án này thì sợ bệ hạ sẽ nghi ngờ ta là người giật dây. Chúng ta cần nghĩ biện pháp để bệ hạ chủ động hỏi tới.”

Cố Cửu Tư nhú mày, hắn nói mấy lời này xong liền không nhiều lời nữa.

Liễu Ngọc Như cũng nghiêm túc suy nghĩ, đôi phụ thê lâm vào thế bí. Đúng lúc ấy, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Ấn Hồng đứng ở cửa, cung kính thông báo, “Phu nhân, có người gửi bái thiệp.”

“Mang lại đây.”

Liễu Ngọc Như quay đầu lại, đuổi tay về phía Ấn Hồng.

Ấn Hồng cầm bái thiệp đến, Liễu Ngọc Như vừa mở thiệp vừa hỏi, “Ai đưa tới?”

“Là một thái giám, bảo rằng công chúa tổ chức yến tiệc nên hy vọng phu nhân tham dự.”

“Công chúa nào?”

Liễu Ngọc Như mở thiệp ra, nhưng trong lòng đã đoán chắc.

Quả nhiên, Ấn Hồng trả lời, “Nói là Vân Thường Công chúa.”

Liễu Ngọc Như quay đầu nhìn Cỗ Cửu Tư, hẳn đang nhìn chòng chọc tấm thiệp. Lát sau, hẳn cảm nhận được ánh mắt của Liễu Ngọc Như bèn quay đầu lại hỏi, “Nàng nhìn ta làm gì?”

Mất vài giây, hẳn bỗng hiểu được ý của Liễu Ngọc Như liền mở to mắt, “Không liên quan đến ta, ta và nàng ta chả có chút xíu quan hệ nào hết!”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 89: Muốn Tra Xét Vụ Án Này Thì Cứu Cứu Ta Là Điểm Mấu Chốt

Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư giống hệt con mèo nhảy dựng lên do bị giẫm đuôi thì không khỏi cười, “Ta chưa nói gì mà sao chàng kích động thế?”

Bị nói vậy làm Cố Cửu Tư tức khắc nhụt chí, hăn ngượng ngùng ngồi xuống rồi lí nhí, “Ánh mắt nàng làm ta run rẩy, ta sợ hãi chứ còn gì nữa?”

Liễu Ngọc Như giơ tay chọc hăn, “Có tật giật mình.”

“Không có mà.”

Cố Cửu Tư hơi ảm ức.

Liễu Ngọc Như cũng chẳng nói nhiều với hăn, nàng bảo Ấn Hồng, “Người trả lời người đưa tin là ta sẽ đi.”

Ấn Hồng vâng lời, Liễu Ngọc Như quay đầu nhìn chăm chăm Cố Cửu Tư; hăn đang trợn tròn mắt dõi theo nàng. Hai người ngồi đối diện nhau một hồi, Liễu Ngọc Như phì cười thành tiếng. Nàng để lại câu “có tật giật mình” rồi đứng lên đi làm việc riêng.

Cố Cửu Tư lo lắng cho Giang Hà nhưng hăn không dám liều lĩnh, hăn nhờ Diệp Thế An ngấm ngầm đến nhà lao hỏi thăm.

Vì không ai chú ý nên dù bị giam giữ thì Giang Hà sống cũng bình thường; không chịu hình phạt gì nên cuộc sống vẫn tạm ổn. Cố Cửu Tư sai

người đưa bạc cho ngực tốt để thêm chắn trong phòng giam rồi cải thiện thức ăn; có làm vậy thì Cố Cửu Tư mới yên lòng.

Nhất thiết phải đề cập chuyện Giang Hà, nhưng hắn không thể mở miệng mà hoàng đế cần chủ động hỏi. Ban ngày khi kiểm tra hết các khoản nợ và mang sổ sách đến chỗ Hộ Bộ Thượng thư Lục Vĩnh, hắn vẫn mãi nghĩ về vấn đề này.

Tân triều mới thành lập nên phải kiểm kê mọi thứ một lần nữa, trong đó nhiệm vụ của Hộ Bộ là nặng nhất. Những việc cấp bách bao gồm kiểm kê bạc tồn kho và trấn an bá tánh sau cuộc chiến. Huyện nha ở khắp nơi đều có kế hoạch riêng để trấn an bá tánh, còn kiểm kê bạc tồn kho chính là công việc quan trọng nhất của Hộ Bộ.

Cố Cửu Tư và mọi người cùng rà soát sổ sách từ thời tiền triều, đến hôm nay mới hoàn tất. Hắn ôm sổ sách, vừa đứng trước Lục Vĩnh vừa nghiêm túc báo cáo kết quả.

Lục Vĩnh trông xấp xỉ bảy mươi tuổi, đầu tóc hoa râm nhưng tinh thần dồi dào. Ông ta là thuộc hạ rất có năng lực dưới trướng Phạm Hiên. Trước kia ở U Châu, ông ta quản lý tài chính lẫn thuế má đã vài thập niên nên rất được Phạm Hiên tín nhiệm. Hiện giờ Phạm Hiên bồi dưỡng Cố Cửu Tư là muốn hắn thay thế Lục Vĩnh.

Người này không chỉ là thủ trưởng của Cố Cửu Tư mà tạm thời còn có thể coi là sư phụ của hắn; rốt cuộc thì Phạm Hiên đã nhiều lần nói ông ta hãy “quan tâm” Cố Cửu Tư.

“Quan tâm” chính là dạy những thứ cần phải dạy.

Nhưng Lục Vĩnh trước mặt Phạm Hiên thì luôn miệng hứa hẹn, vừa quay đầu cái là coi như quên sạch và gần như chẳng giao lưu gì với Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư báo cáo sổ sách xong, Lục Vĩnh lật từng tờ một, cuối cùng chậm rãi nói, “Đã kiểm kê rõ ràng là tốt rồi. Vất vả cho người, lui xuống trước đi.”

Cố Cửu Tư ngăn người. Bước tiếp theo sau khi kiểm tra sổ sách là mang chúng đến nhà kho để kiểm tra, hẳn đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng không ngờ Lục Vĩnh lại muốn hẳn trở về?

Cố Cửu Tư hơi ngỡ ngàng, hẳn ngẩng đầu nhìn Lục Vĩnh và nghi hoặc hỏi, “Đại nhân không đi kiểm kê nhà kho?”

Lục Vĩnh cầm sổ sách, ông ta nhú mày rồi liếc nhìn Cố Cửu Tư và khó chịu nói, “Ta đã không bắt người kiểm tra thì người hỏi nhiều vậy làm gì?”

“Cố đại nhân quả nhiên suy nghĩ nhiều.” Thương Bộ Ti lang[1] Lưu Xuân đứng cạnh cười khanh khách, song trong mắt chẳng hề có ý cười. “Lục đại nhân còn chưa nhớ tới mà Cố đại nhân đã cân nhắc hết rồi. Cố đại nhân muốn kiểm tra Thương Bộ thì nên nói trước một tiếng mới phải.”

Cố Cửu Tư nghe Lưu Xuân nói thì biết ngay ông ta muốn gây sự với mình.

Lục Vĩnh không nghĩ đến mà hẳn lại nghĩ đến, đây rõ ràng đang muốn nói hẳn sai.

Hắn trầm mặc giây lát rồi từ tốn cười, “Giúp đỡ đại nhân vốn là trách nhiệm của cấp dưới, nếu bị đánh mới động tay động chân không phải còn khiến Lục đại nhân mệt hơn sao? Người chứ có phải con la đâu mà ăn mắng mới nhúc nhích, như vậy cũng hèn mọn quá mức rồi?”

“Người nói ai là con la?!”

Lưu Xuân không ngờ Cố Cửu Tư chả giữ chút thể diện nào cho mình, mở mồm ra là trả đũa ngay, khiến ông ta tức muốn hộc máu. Cố Cửu Tư

dùng vẻ mặt ngây thơ đáp, “Ta nói con la chứ đâu nói ngài, sao Lưu đại nhân kích động thế?”

“Ngươi...”

“Cố đại nhân ăn nói khéo léo như vậy mà phải ở Hộ Bộ thì thật đáng tiếc.”

Lục Vĩnh rớt cuộc lên tiếng. Ông ta buông sổ sách, điềm tỉnh ngược nhìn Cố Cửu Tư và chậm rãi nói, “Bệ hạ thường khen Cố đại nhân thông minh, là người sở hữu tài năng đáng để bồi dưỡng, mai sau sẽ thành trụ cột của Hộ Bộ. Nhưng ta thấy Cố đại nhân không phù hợp với Hộ Bộ, làm ở Ngự Sử Đài[2] lại cực kỳ hợp. Hay để ta khuyên can bệ hạ cho Cố đại nhân đến Ngự Sử Đài?”

Cố Cửu Tư nghe Lục Vĩnh nói liền giữ im lặng.

Hắn lẳng lặng nhìn ông ta, đón nhận ánh mắt bình tĩnh của Lục Vĩnh. Sau một hồi, Cố Cửu Tư khẽ cười, “Làm phiền đại nhân lo lắng. Hôm nay đại nhân thật sự không đi kiểm kê nhà kho?”

“Ta sẽ đi,” Lục Vĩnh lãnh đạm nói, “nhưng chuyện này không liên quan đến Cố đại nhân. Đây vốn là việc của Thương Bộ, lão hủ đi cùng Lưu đại nhân là được.”

“Hạ quan đã hiểu.” Cố Cửu Tư cung kính chào, “Vậy hạ quan xin cáo từ.”

Cố Cửu Tư chấp tay hành lễ rồi rời đi. Chờ hắn đi khuất, Lưu Xuân khinh miệt “xì” một tiếng và nói với Lục Vĩnh, “Cái quái gì thế, coi vẻ mặt đắc ý của hắn kìa, chẳng qua là ý được bệ hạ sủng ái. Ngài nhìn xem, hắn còn để ngài vào mắt à?”

Lục Vĩnh không trả lời, ông ta đứng dậy và lạnh nhạt ra lệnh, “Đi kiểm kê kho bạc đi.”

Dứt lời, vẻ mặt Lục Vĩnh mang theo vài phần cảnh cáo, “Đã thu xếp hết chưa?”

“Đã chuẩn bị kỹ càng,” Lưu Xuân thì thào, “chỉ còn chờ ngài đi tra xét bạc.”

Lục Vĩnh gật đầu rồi dẫn theo Lưu Xuân rời đi.

Cố Cửu Tư trở về bàn làm việc của mình. Hắn cúi đầu xem công văn cần xử lý mà bên dưới nộp lên nhưng đọc được một lát, nổi căm giận trong lòng hắn bộc phát. Thế là hắn lấy giấy vẽ hai tên lưu manh rồi viết tên Lục Vĩnh lẫn Lưu Xuân, làm xong hắn mới nguôi giận.

Vì tốn nhiều thời gian vẽ lưu manh nên làm chậm trễ công việc của hắn, khi trời tối hắn mới rời khỏi Hộ Bộ. Lúc ra cửa, hắn phát hiện đồng僚 đều về hết cả nên không khỏi thắc mắc với thái giám giữ cửa, “Không phải hôm nay Lục đại nhân kiểm kê kho bạc à, sao về sớm thế?”

“Về từ lâu rồi.” Thái giám giữ cửa xua tay. “Ngài về trễ nhất đấy.”

Cố Cửu Tư gật gù, hắn vẫn thấy có gì đấy kỳ quái.

Hắn về nhà đúng lúc Liễu Ngọc Như cũng mới trở về. Vân Vân sắp đưa người của Hoa Dung đến Đông Đô, Liễu Ngọc Như và Diệp Vận bắt đầu trang hoàng cửa tiệm; bận rộn mà vui vẻ vô cùng.

Ban đêm lúc Cố Cửu Tư rửa chân, hắn nói với Liễu Ngọc Như, “Lão già thối này ngày nào cũng nói mình tuổi cao sức yếu nên dậy trễ, nhưng đến lúc về thì nhanh chân hơn ai hết. Làm thì ít mà nói thì nhiều, lớn tuổi vậy sao không cố gắng dưỡng sinh kéo dài tuổi thọ, còn can thiệp chuyện của người trẻ tuổi làm gì?”

Liễu Ngọc Như vừa nghe hấn phàn nàn vừa đưa khăn cho hấn. Cố Cửu Tư lau chân, cảm khái nhận xét, “Nhưng lão già cũng lợi hại thật, trong một buổi trưa mà kiếm kê xong kho bạc bốn mươi triệu lượng. Chả biết dùng biện pháp gì.”

“Chàng nói cái gì?” Liễu Ngọc Như xưa nay nhạy cảm chuyện tiền bạc, nàng vừa nghe thấy con số này liền không khỏi kinh ngạc. “Một buổi trưa mà kiếm kê xong bốn mươi triệu lượng?”

“Ừ, đúng vậy,” Cố Cửu Tư gật đầu, “nàng sao thế?”

“Không thể nào,” Liễu Ngọc Như cau mày, “ngay cả khi tất cả người của Hộ Bộ cùng làm thì cũng chả đủ khả năng kiếm kê bốn mươi triệu lượng trong một buổi trưa. Ông ta chưa kiếm kê bạc mà đã lừa gạt người khác.”

Lời này khiến nội tâm Cố Cửu Tư thăng thốt, hấn dừng động tác lau chân lại và ngẩng đầu hỏi, “Nàng chắc chứ?”

“Tuyệt đối bất khả thi.” Liễu Ngọc Như trợn trừng mắt. “Chàng không biết lúc chuyển tiền lên thuyền ở Dương Châu, ta mất bao lâu mới kiếm kê xong đâu.”

Cố Cửu Tư không nói chuyện, hấn nhíu mày suy nghĩ. Liễu Ngọc Như vừa cúi đầu gấp đồ, vừa lảm nhảm chút chuyện vặt vãnh với hấn.

Cố Cửu Tư canh cánh chuyện này trong lòng, sáng sớm hôm sau hấn vừa đến Hộ Bộ liền đi tìm Lục Vĩnh.

Lục Vĩnh thấy hấn thì sắc mặt trông rất khó coi, ông ta tiến vào rồi nói, “Cố Thị lang có chuyện gì cần làm à?”

“Đại nhân,” Cố Cửu Tư cười, “hôm qua kiếm kê ổn thỏa hết chứ?”

“Ừm.” Lục Vĩnh đáp, “Ổn thỏa, Cố Thị lang có việc gì muốn hỏi?”

“Kho bạc có đến bốn mươi triệu lượng.” Cố Cửu Tư nhắc nhở, “Chỉ một ngày hôm qua thì hạ quan sợ ngài chưa kiểm kê xong nên muốn hỏi hôm nay có gì để ta cống hiến sức lực không?”

“Không có.” Lục Vĩnh quả quyết nói, “Quay về làm việc đi.”

Cố Cửu Tư cười cười bỏ đi. Đến lúc ra khỏi cửa, sắc mặt hắc lạnh tanh.

Vào buổi chiều, Phạm Hiên triệu kiến riêng Lục Vĩnh để dò hỏi công việc kiểm toán lần này của Hộ Bộ. Chờ Lục Vĩnh trở về, Cố Cửu Tư nghĩ tới nghĩ lui rồi khi về nhà vào buổi chiều, hắc nói với Diệp Thế Anh, “Thế An, người thường xuyên gặp bệ hạ đúng không?”

Diệp Thế An thuộc Trung Thư Môn Hạ, nhưng văn chương xuất chúng nên hay giúp đỡ Phạm Hiên soạn thảo công văn.

Diệp Thế An nghe Cố Cửu Tư hỏi liền nhú mày, “Người định làm gì?”

“Người tìm cơ hội giúp ta hỏi cái này,” Cố Cửu Tư nhìn xung quanh, “quốc khố của chúng ta còn bao nhiêu bạc.”

“Người chẳng phải là người biết rõ nhất sao?” Diệp Thế An bật cười.

Cố Cửu Tư không giải thích, chỉ bảo, “Hỏi giúp ta nhé, cảm tạ.”

Tuy Diệp Thế An không đáp ứng nhưng vẫn ghi nhớ trong lòng, hắc biết Cố Cửu Tư chả vô duyên vô cớ mà hỏi vấn đề này. Hôm sau hắc hỏi Phạm Hiên thì được ông hờ hững đáp, “Quốc khố của chúng ta còn thừa ba mươi triệu lượng bạc trắng, phải tiết kiệm nhiều.”

Diệp Thế An báo lại con số cho Cố Cửu Tư, hắc nhú mày nhưng không nói gì cả. Đợi tới khi được về nhà, hắc không rời đi mà nấn ná mãi ở Hộ Bộ. Thấy mọi người về hết, hắc lợi dụng bóng đêm để nhanh chân chạy tới cửa quốc khố. Bạn đang ❖

Cố Cửu Tư cho rằng với võ công của hắn thì len vào quốc khố chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Hắn nghĩ như vậy và cũng làm như vậy, thậm chí còn dẫn theo cả Thẩm Minh lẫn Diệp Thế An. Ba người cẩn thận tránh né người canh cửa rồi vọt tới bên cạnh quốc khố.

Hắn để Thẩm Minh đánh lạc hướng người canh cửa rồi chạy như điên đến mục tiêu. Lúc sắp tới cửa quốc khố, hai nam nhân lực lưỡng đột ngột xông ra tóm lấy hai tay hắn và nâng cả người hắn lên.

“Cố đại nhân,” một trong hai người nói, “ngài đang làm gì vậy?”

Cố Cửu Tư bị hai người kẹp giữa không trung, hắn rặn ra một nụ cười rồi miễn cưỡng đáp, “Ta đi dạo, đi dạo thôi.”

Cố Cửu Tư đẩy hai người ra rồi cười giả lả, “Hai vị trông coi cho nghiêm nhé, tại hạ đi trước.”

Cố Cửu Tư vừa nói vừa lui, thấy hai người kia không phản ứng liền mau chóng trở về.

Khi về nhà, hắn vẫn ghi nhớ chuyện này. Hắn phàn nàn với Liễu Ngọc Như, đồng thời lầm bầm, “Bọn họ chắc chắn đang che giấu điều gì, nhưng Lục Vĩnh là sủng thần của hoàng đế, ta phải tìm chứng cứ.”

Liễu Ngọc Như nhìn bộ dạng quyết chí của hắn thì không khỏi cười, “Chàng muốn trả thù vì ông ta đã mĩa mai chàng?”

“Ta là người nhỏ mọn vậy à?” Cố Cửu Tư thẳng thắn nói, hắn tháo ngọc bội đeo bên hông rồi cân nhắc bảo, “Ta chỉ cảm thấy muốn tra xét vụ án này thì cừu cừu ta hiển nhiên là điểm mấu chốt.”

“Vì sao?”

“Cửu cửu vốn chuyển từ Hộ Bộ sang Lại Bộ. Nguyên Hộ Bộ Thượng thư đã nhảy từ trên cổng thành xuống, ta nghĩ cửu cửu nắm rõ nhà kho nhất.”

Cố Cửu Tư suy ngẫm, hăn đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Ngày mai nàng tham dự tiệc của công chúa, đúng không?”

“Đúng vậy,” Liễu Ngọc Như thuận miệng đáp.

Cố Cửu Tư bất chợt vỗ tay, hứng chí nói, “Ta biết rồi, ngày mai nàng nhớ hàn huyên với Lục phu nhân...”

Chú thích

[1] Thương Bộ là nơi phụ trách các nhà kho. Ti lang là một chức quan trông coi, quản lý.

[2] Là cơ quan có đặc quyền được hặc tấu tất cả mọi việc có ý nghĩa can gián những việc được xem là không đúng hoặc chưa tốt của vua và quan lại.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 90: Chỉ Là Khoảng Thời Gian Ngắn Ngủ Nhưng Một Khắc Không Có Nàng Tựa Như Thiên Trường Địa Cửu

Thế là bữa yến tiệc này còn đính kèm thêm một nhiệm vụ.

Liễu Ngọc Như cho người chuẩn bị chu đáo lễ vật, ngày hôm sau nàng mang theo người đi dự tiệc.

Nàng chọn xe ngựa ngẫu nhiên chứ không suy xét nhiều. Bữa tiệc được tổ chức tại ngoại ô, nơi có lâm viên mà năm xưa hoàng đế từng ban cho Vân Thường Công chúa. Khi ra khỏi thành, Liễu Ngọc Như để ý cổng thành có nhiều xe ngựa đẹp để quý giá lục tục đi về phía ngoại thành. Ngày thường ở Đông Đô hiếm khi có xe ngựa như vậy đi ra ngoài. Xe ngựa nạm vàng khảm ngọc hoặc được chạm trổ rất đặc biệt, nhìn trông to lớn và vững chắc. Đầu xe treo tấm bảng của dòng họ mà chủ chân xe ngựa thuộc về. Mỗi tấm bảng đều sở hữu thiết kế độc đáo, mọi góc cạnh được chế tác chẵn chu, dường như chúng cũng trở thành một trong những thứ để ngắm ngẫm so kè.

Tới cổng của địa điểm tổ chức tiệc, xe ngựa đang xếp hàng ở đó cũng xa xỉ như vậy. Xe ngựa của Liễu Ngọc Như trông rất bình thường và nhìn chả có gì đặc biệt, chỉ lớn hơn xe ngựa nhà bình dân một chút. Khi bị kẹp giữa những chiếc xe ngựa kia, nó thành ra trông hơi bần hàn.

Người khác đã sớm để ý chiếc xe ngựa này. Rất nhiều phu nhân tiểu thư trong lúc được đỡ xuống xe cũng không tự chủ được mà liếc nhìn và tò mò thì thầm, “Đây là nhà ai?”

Sau đó thấy tấm bảng ở đầu xe khắc chữ “Cố” thì lập tức vỡ lẽ, bọn họ mím môi cười và chẳng nhiều lời nữa.

Lúc xe ngựa vừa đứng vào hàng, Liễu Ngọc Như lập tức nhận ra vấn đề. Nàng nhú mày nhưng không nói gì mà chỉ hờ hững phe phẩy quạt rồi xốc màn xe nhìn bên ngoài.

Ấn Hồng mãi mới phát hiện tình hình không đúng lắm. Lúc xe ngựa đến gần cổng, nàng ấy nhỏ giọng bảo, “Phu nhân, có phải hôm nay chúng ta hơi giản dị quá?”

Liễu Ngọc Như vừa phe phẩy quạt vừa bình tĩnh đáp, “Đừng hoảng hốt, cứ giả bộ không sao hết.”

Ấn Hồng vâng lời, thấy Liễu Ngọc Như trấn định nên trong lòng yên tâm hơn.

Kỳ thật Liễu Ngọc Như cũng hơi bất an nhưng dầu có sóng to gió lớn thì cũng đã tới nơi rồi. Trong trường hợp thế này, chỉ cần nói ít làm ít và im lặng ngồi cho đủ thời gian là có thể quay về.

Song đồng thời, nàng cũng quan sát trang phục lẫn cách trang điểm của nữ tử Đông Đô.

Những nữ tử quý tộc có nhiều tiền bạc và thời gian, là đối tượng khách hàng phù hợp nhất Đông Đô. Nhưng họ hiếm khi ra khỏi nhà nên ít có cơ hội tiếp xúc, Liễu Ngọc Như sao có thể buông tha dịp tốt như vậy?

Nghĩ đến bạc của những người này, nỗi bất an kia bỗng nhiên biến mất, thay thế nó là sự nóng lòng muốn thử nghiệm khó diễn tả thành lời.

Xe ngựa tới cổng lớn, Liễu Ngọc Như xốc màn từ trong xe đi xuống. Nhiều người vén rèm nhô đầu ra vì muốn nhìn xem chủ nhân xe ngựa là ai.

Liễu Ngọc Như mặc áo mùa xuân màu lam nhạt, dáng vẻ thong dong, chẳng có điểm gì để bắt bẻ. Nhưng các nữ tử liếc mắt một cái liền biết ngay từ trên xuống dưới của nàng chẳng hề có món đồ nào đáng giá. Vì vậy dù dung mạo đẹp đẽ, bộ dạng đoan chính thì trong mắt mọi người nàng chỉ là cô nương được gia đình bình dân hao tổn sức lực nuôi dưỡng.

Thêm tấm bảng tên trên xe ngựa thì bọn họ càng khẳng định “thứ tới từ U Châu quả nhiên là chẳng ra gì”.

Liễu Ngọc Như bước xuống xe rồi được thị nữ dẫn đường đi vào sân và thu xếp chỗ ngồi. Vị trí ngồi trong yến tiệc dựa theo thân phận của nữ tử. Chức Hộ Bộ Thị lang của Cố Cửu Tư không thấp nên Liễu Ngọc Như cũng ngồi phía trên. Liễu Ngọc Như để Ấn Hồng đưa thị nữ hai lượng bạc, lúc này thị nữ mới tươi cười hành lễ với nàng, “Phu nhân nếu có việc thì hãy gọi nô tỳ. Nô tỳ tên Tư Vũ, được phân công hầu hạ trong yến tiệc.”

Liễu Ngọc Như cười cười, “Hôm nay phải làm phiền người rồi.”

Tâm tình Tư Vũ đang rất tốt, cung kính trò chuyện với Liễu Ngọc Như vài câu rồi mới lui xuống.

Chờ Tư Vũ đi khuất, Ấn Hồng vừa rót rượu cho Liễu Ngọc Như vừa lầm bầm, “Nô tài ở Đông Đô thấy tiền là mắt sáng cả lên.”

Liễu Ngọc Như dùng quạt tròn gõ đầu Ấn Hồng, “Đừng vội nói bậy.”

Ấn Hồng bĩu môi, Liễu Ngọc Như nhìn lướt xung quanh liền thấy Chu phu nhân. Chu Cao Lăng đảm nhiệm chức xu mật sứ[1] trên triều, quản lý quân quyền cả nước; vì vậy tất nhiên vị trí của Chu phu nhân ở ngay đầu. Bên cạnh Chu phu nhân là gia quyến của quan lớn U Châu, Liễu Ngọc Như nhanh nhẹn đứng lên đi chào hỏi bà.

Chu phu nhân thấy Liễu Ngọc Như liền cười nói, “Ngọc Như cũng tới à? Vậy là yến tiệc hôm nay của công chúa đông đủ mọi người rồi.”

Liễu Ngọc Như cười đáp lại, Chu phu nhân gọi nàng sang ngồi cùng.

Khi còn ở U Châu nàng vốn có quan hệ tốt với những phu nhân này, họ vừa thấy nàng liền tán gẫu về cao thơm mà Hoa Dung mới tung ra. Liễu Ngọc Như giới thiệu sản phẩm mới của Hoa Dung xong thì bảo, “Hoa Dung sắp khai trương cửa hàng tại Đông Đô, lần này ta còn mời sư phó chế tác vài món trang sức. Hôm nay ta có mang theo, đợi lát nữa lúc về sẽ sai người mang tặng các vị phu nhân.”

Mấy vị phu nhân nghe vậy thì đa số đều hớn hở ra mặt, bọn họ nói, “Ngọc Như buôn bán đâu dễ dàng, sao có thể tặng không như vậy.”

“Được làm quà tặng cho các phu nhân và được các vị sử dụng là phúc khí, ta hận không thể biến thành hộp cao thơm ấy chứ.”

Lời này khiến mọi người cười giòn giã, ai mà chẳng vui vẻ khi được tán dương. Liễu Ngọc Như ngồi một lát thì thấy người dự tiệc tới đông hơn, nàng bèn đứng dậy và xin phép cáo lui với Chu phu nhân.

Ấn Hồng thấy lạ nên hỏi, “Ngài không ngồi thêm à?”

Liễu Ngọc Như cười, “Chúng ta dù sao cũng đang sống ở Đông Đô.”

“Thì sao ạ?”

Ấn Hồng không hiểu lắm.

Liễu Ngọc Như phe phẩy quạt, “Một người nếu giới hạn phạm vi quan hệ thì người ở ngoài phạm vi tất nhiên sẽ chủ động tránh xa vì họ cảm thấy mình bị bài xích. Ở mãi bên Chu phu nhân cũng tốt nhưng vậy sẽ không hòa hợp được với Đông Đô.”

Ấn Hồng đã giác ngộ chân lý.

Trong lúc hai người nói chuyện, người đến ngồi càng nhiều hơn.

Chưa được bao lâu, một nữ tử có dáng người đầy đặn đến ngồi kế bên Liễu Ngọc Như. Bà ta vừa ngồi xuống vừa than phiền với thị nữ đứng cạnh, “Sắp xếp chỗ ngồi kiểu gì thế này, ta muốn ngồi cùng Trương phu nhân.”

Liễu Ngọc Như quay đầu lại thấy vẻ mặt bà ta thiếu kiên nhẫn liền mỉm cười bắt chuyện, “Phu nhân có người quen ở đây?”

“Người là?” Đối phương nghi hoặc hỏi.

Liễu Ngọc Như nhếch môi đáp, “Ta họ Liễu, nhà chồng là Hộ Bộ Thị lang Cố Cửu Tư.”

Nghe nàng trả lời, đối phương sững sốt giây lát rồi nở một nụ cười có phần châm chọc, bà ta nói, “Hóa ra là phu nhân của Cố đại nhân, tâm phúc của hoàng thượng, ta ngưỡng mộ đã lâu. Chắc ngài không biết nhà chồng của thiếp thân, ông ấy họ Lưu...”

“Là Thương Bộ Ti lang Lưu đại nhân Lưu Xuân?” Liễu Ngọc Như cười tủm tỉm.

Lưu phu nhân cười châm biếm, “Ngài thế mà cũng biết ông ấy.”

“Lưu đại nhân là vị quan cần cù, giỏi giang, được đồng僚 khen ngợi nên ta có nghe nói.”

Lời tâng bốc này khiến sắc mặt Lưu phu nhân dễ chịu hơn nhiều, bà ta không nhắc tới chuyện đổi chỗ nữa mà bắt đầu nói chuyện phiếm với Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như rắp tâm muốn moi tin từ Lưu phu nhân bèn gợi chuyện bằng trang phục của bà ta, “Vải vóc ngài mặc chắc là loại tơ lụa tốt nhất nhĩ.”

“Tơ tằm tuyết[2],” Lưu phu nhân cắn hạt dưa, đôi mắt lóe lên vẻ khoe khoang, “người[3] từng nghe qua chứ?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy thì ánh mắt tràn ngập sự khiếp sợ, nàng cao giọng nói, “Là tơ tằm tuyết mà một con giá đến trăm lượng?!”

Lưu phu nhân đặc ý nhìn Liễu Ngọc Như cư xử hết đồ nhà quê, bà ta khoe với nàng, “Đúng vậy, nguyên bộ trang phục của ta đều dệt từ tơ tằm tuyết. Da ta mỏng nên sợ mấy loại vải thô ráp, cứ đụng vào là da đau.”

“Ngài thật là trời sinh mệnh quý nhân.” Liễu Ngọc Như nhanh nhẩu nói, “Quả thật mặc tơ lụa hảo hạng vậy mới xứng.”

“Người nói đúng,” Lưu phu nhân thích chí nâng tay lên, “thấy cái vòng tay này không?”

Liễu Ngọc Như giả đò không biết, “Đây là?”

Một vị phu nhân ở bên cạnh này giờ nghe hai người nói chuyện nhin không được mà dùng quạt tròn che mặt rồi khẽ cười thành tiếng.

Liễu Ngọc Như lẫn Lưu phu nhân đều ngoảnh lại nhìn. Mặt Liễu Ngọc Như đầy vẻ khó hiểu nhưng Lưu phu nhân hơi bức bối, bà ta giận dữ hỏi, “Người cười cái gì?”

Vị phu nhân kia xua tay, vội giải thích, “Ta chợt tới một chuyện thú vị, tỷ đừng hiểu lầm.”

“Người rõ ràng chê cười ta!” Lưu phu nhân cáu gắt.

Vị phu nhân kia thấy vậy bèn chối, “Hiểu lầm, là hiểu lầm thật mà.”

Một vị phu nhân khác có khuôn mặt gầy gò đang xem trò vui liền chen ngang câu chuyện mà cười nói, “Lưu phu nhân, bà ấy không chê cười ngài mà chê cười người khác, ngài đừng hiểu lầm.”

Lưu phu nhân nghe đến đây liền hiểu. Liễu Ngọc Như lặng lẽ cười, giả vờ không hiểu ý tứ của những người này, nàng tiếp tục câu chuyện ban nãy với Lưu phu nhân, “Đây là noãn ngọc[4]?”

“Ồ,” vị phu nhân mặt gầy hơi kinh ngạc, “người cũng biết noãn ngọc à?”

Liễu Ngọc Như ngờ ngợ liếc nhìn bà, “Vị phu nhân này là?”

“Vị này là Diệp phu nhân,” Lưu phu nhân giới thiệu, “thê tử của Ngự sử trung thừa[5] Diệp đại nhân.”

Liễu Ngọc Như nghe họ “Diệp” liền vô thức nhìn lâu hơn một chút, nàng gật đầu hành lễ nhưng cũng không nói gì thêm.

Dần dần mấy phu nhân khác cũng tham gia cuộc nói chuyện, ai cũng khoe của với Liễu Ngọc Như cứ như nàng thật sự là đứa nhà quê U Châu. Nhất là Lưu phu nhân thường xuyên nói lời kẹp dao giấu kiếm, mà Diệp phu nhân thì thoảng cũng phụ họa vài câu.

“Người từ U Châu tới chắc phải biết Hoa Dung nhỉ?” Lưu phu nhân kiêu ngạo hỏi.

Liễu Ngọc Như ngẩn người, sau đấy bật cười hòa nhã, “Có biết.”

“Vậy người có dùng đồ của Hoa Dung không?”

“Có dùng một ít.”

“Năm nay Hoa Dung mới ra cao thơm mẫu đơn vô cùng quý giá, người thử dùng xem.”

Lưu phu nhân vừa dứt lời, các phu nhân xung quanh cười khanh khách.

“Ngài khiến Cố phu nhân khó xử rồi,” Diệp phu nhân cười chê, “đây chính là sản phẩm đắt giá nhất của Hoa Dung. Cố đại nhân mới gánh vác

chức Hộ Bộ Thị lang, nghe nói lúc trước còn phải chạy trốn khỏi Dương Châu, chỉ sợ không có bạc để Cổ phu nhân hưởng thụ loại phú quý này.”

Lời này làm mọi người cười rất to, đúng lúc ấy, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào. Lý Vân Thường tới, tất cả mọi người đứng lên cung kính hành lễ với nàng ta. Lý Vân Thường vừa đi vừa nói với mọi người, “Đều là tỷ muội cả, xin hãy đứng lên.” Rồi nàng ta nhanh chân đến chỗ nhóm người Chu phu nhân và hành lễ với họ.

Sự xuất hiện của công chúa báo hiệu yến tiệc chính thức bắt đầu.

Yến tiệc của giới quý tộc Đông Đô lộng lẫy hơn Dương Châu nhưng không thú vị bằng. Người quen túm tụm nói chuyện với nhau, Liễu Ngọc Như chỉ ngồi bên cạnh nghe. Tiệc rượu trôi qua hơn phân nửa, Lưu phu nhân đã ngà ngà say, bà ta đang trò chuyện với phu nhân của Lục Vĩnh thì đột nhiên bật cười, “Quần áo hạ nhân nhà ngài trông còn tươi tắn hơn trang phục của Cổ phu nhân.”

Bà ta mới uống rượu nên khá to tiếng, lời này vừa nói ra thì yến tiệc tức khắc yên tĩnh. Liễu Ngọc Như liếc mắt nhìn, Lưu phu nhân thoáng xấu hổ. Lục phu nhân khẽ cười và vỗ vỗ vai bà ta, “Người say rồi.”

Lục phu nhân nhìn về phía Liễu Ngọc Như, “Bà ấy say nên nói chuyện không thỏa đáng, Cổ phu nhân đừng để bụng.”

Người xung quanh lục tục cười khúc khích, chẳng thấy chuyện này có gì to tát. Chu phu nhân nhíu mày, bà đang định lên tiếng liền thấy Liễu Ngọc Như dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn Lục phu nhân, “Không sao, Ngọc Như chỉ nghĩ người hầu trong nhà Lục phu nhân sống tốt như vậy thì Lục phu nhân nhất định là người vô cùng dễ gần lương thiện.”

Được thối phòng nên Lục phu nhân yên lòng và giọng điệu thân thiện hơn nhiều, trong lòng ngầm khinh thường sự yếu đuối của Liễu Ngọc Như.

Bà ta đáp, “Làm gì được như người nói, chẳng qua cho bọn họ ăn mặc tử tế chút thì bọn họ sẽ tận tâm tận lực làm việc.”

“Lục đại nhân cũng thật hào phóng.” Liễu Ngọc Như cảm khái. “Bộ trang phục này của ta giá hai lượng bạc, nếu hạ nhân Lục gia đều mặc quần áo như thế vậy lương tháng của Lục đại nhân hẳn rất cao?”

Nghe đến đây, Lục phu nhân tức khắc biến sắc. Liễu Ngọc Như cúi đầu uống trà, chậm rãi nói, “Thật ra thì cũng không có gì lạ, chúng ta đều biết Lục đại nhân sở hữu chút tài sản ở U Châu. Nhưng nhà của Lưu đại nhân đâu được tính là gia tộc hào môn, ngài ấy toàn dựa vào bản thân mới đi đến ngày hôm nay. Thế nên lương tháng của Thương Bộ Ti lang nhất định rất cao, trang phục này từ trên xuống dưới,” Liễu Ngọc Như cười tủm tỉm nhìn Lưu phu nhân như đang kiểm kê kho hàng và ung dung liệt kê, “trâm vàng, noãn ngọc, tơ tằm tuyết, cao thơm mới nhất của Hoa Dung... Toàn bộ những món này sợ là không dưới trăm lượng bạc?”

Mọi người không ai cất tiếng, ánh mắt đều dừng trên người Lưu phu nhân.

Rất nhiều người ngồi đây xuất thân từ gia tộc lớn quyền quý, bọn họ có tiền thì chẳng ai thấy lạ. Song Lưu Xuân đúng thật là từ tầng dưới chót bò lên, trước giờ mọi người không nhắc tới vì muốn giữ thể diện cho nhau; suy cho cùng, đây là nơi nữ nhân tụ tập chứ đâu phải triều đình – chỗ chém giết của chính khách. Liễu Ngọc Như lại chả hề nề mặt, đôi mắt đầy ý cười kia tựa hồ mang theo đao, nàng vừa nhìn Lưu phu nhân vừa dịu dàng nói, “Tuy phu quân ta là Hộ Bộ Thị lang nhưng không hào phóng bằng Lưu đại nhân, nếu Lưu đại nhân biết cách phát tài thì mong Lưu phu nhân chỉ giáo. Chứ không quần áo của ta còn rẻ tiền hơn của người hầu trong phủ Lục phu nhân, như vậy chả phải khiến ta mất mặt à?”

Lưu phu nhân không dám mở miệng trả lời.

Bà ta tỉnh rượu, đầu óc sáng suốt hơn. Nhìn ánh mắt mọi người – đặc biệt là Chu phu nhân – bà ta lập tức biết mình gặp họa lớn.

Lục phu nhân mau chóng liếc mắt ra hiệu, bà ta đổ mồ hôi lạnh mất một lúc mới nghĩ ra cách đối đáp bèn gượng cười, “Cố phu nhân cứ giỡn, đồ của ta đâu quý giá như vậy?”

“Không quý giá?” Liễu Ngọc Như bật cười. “Một hộp cao thơm mẫu đơn của Hoa Dung là hai mươi lượng bạc, toàn bộ trang phục của ngài,” Liễu Ngọc Như khoát tay từ đầu đến chân Lưu phu nhân, “không đến mức toàn là đồ giả đấy chứ?”

Lưu phu nhân gần như chẳng cười nổi nữa nhưng vẫn chặt vật đáp, “Bị ngài phát hiện mất rồi.”

Bà ta đỏ mặt bảo, “Nói tiếp thì sợ mọi người chê cười nhưng hiện giờ Cố phu nhân hiểu lầm nên ta phải giải thích thôi. Nãy giờ ta khoác lác về trang phục của mình, không ngờ Cố phu nhân nghiêm túc như vậy... Để mọi người chê cười rồi.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như tỉnh ngộ, nàng vội nói, “Thật lòng xin lỗi tử tử, do ta không biết.”

Nói rồi Liễu Ngọc Như thở dài, “Ngài thật là, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân. Nữ quyến của các đại nhân như chúng ta nếu có tiền thì là phúc phận; không phải ai cũng giống Chu phu nhân xuất thân cao quý lại tốt số, mấy thứ quần áo trang sức thành dẹt hoa trên gấm. Người thường như chúng ta hà tất phải cố gắng tranh đua cái thể diện này làm gì?”

webtruyendonline

“Cố phu nhân nói đúng.” Lưu phu nhân căn rằng đồng ý. “Là ta sai, khiến mọi người hiểu lầm.”

“Ta cũng sai rồi,” Liễu Ngọc Như vội nhận lỗi, “đáng lẽ phải hỏi tỷ tỷ trước đây.”

Tiếng “tỷ tỷ” này làm Lưu phu nhân ghê tởm song bà ta vẫn cố gắng tươi cười hồi đáp.

“Được rồi,” Lý Vân Thường ngồi trên cao rớt cuộc lên tiếng, “chỉ là đùa giỡn mà thôi, cần gì phải nghiêm túc như thế? Cố phu nhân không nên truy cứu quá mức.”

Lời này của Lý Vân Thường khiến Liễu Ngọc Như không khỏi ngoảnh đầu nhìn. Dung mạo nữ tử ngồi trên cao mỹ lệ vô cùng, tựa như được điêu khắc chạm trổ từ ngọc quý và băng đá, vì vậy không có hơi thở côi tục giống kẻ lẩn lê bò lết trên phố phường như nàng.

Lúc nàng quay đầu nhìn, Lý Vân Thường cũng trùng hợp đưa mắt nhìn nàng. Hai người lẳng lặng nhìn đối phương trong chốc lát, Lý Vân Thường gật đầu trước rồi quay đầu sang chỗ khác.

Liễu Ngọc Như chợt có một cảm giác khó nói thành lời. Trong nháy mắt kia, nàng thấy mình hết như bụi bặm trước mắt nàng ta.

Loại cảm giác này khiến tâm trạng nàng thoáng suy sụp, nhưng nàng giữ im lặng.

Nàng chỉ ngồi xuống và không lên tiếng nữa.

Khi yến tiệc kết thúc, Liễu Ngọc Như chào hỏi vài người xong mới ra về.

Đầu xuân nên tiết trời còn hơi rét lạnh, Liễu Ngọc Như lên xe ngựa trở về. Nàng ngồi trong xe, cảm thấy thật mệt mỏi. Xe ngựa đi được nửa đường thì đột ngột dừng lại. Nàng hơi ngạc nhiên, đang muốn mở miệng hỏi thì thấy một công tử mặc áo trắng cuốn màn đi lên.

Khí lạnh khiến nàng tỉnh táo hơn, nàng kinh ngạc hô, “Lang quân.”

Cố Cửu Tư ngồi xuống cạnh nàng, chỉ thị với xa phu ở bên ngoài, “Về nhà đi.”

Xe ngựa một lần nữa lăn bánh, Cố Cửu Tư quay đầu nói với Liễu Ngọc Như, “Hôm nay ta chẳng có nhiều việc bèn về sớm. Nàng không ở nhà nên ta nhớ lắm, trái lo phải nghĩ một hồi liền quyết định đi đón nàng. Nếu trực tiếp đến phủ công chúa thì ta sợ mọi người chê cười nàng nên chờ ở trên đường. Ta cứ chờ mãi, hết xe này đến xe khác, rốt cuộc cũng thấy nàng đến.”

Nghe những lời này, Liễu Ngọc Như không biết vì sao mà bao cảm xúc – tủi thân, phần nộ, buồn bã – đều đột nhiên tan biến. Nàng mím môi cười với người trước mặt mình, “Chàng chờ lâu chưa?”

“Nói lâu cũng đúng, mà không lâu cũng đúng.”

“Tại sao lại vậy?” Liễu Ngọc Như chớp chớp mắt.

Cố Cửu Tư cười giòn giã. Hắn chống một tay trên cửa sổ xe ngựa, bàn tay nắm lại và đầu nhẹ nhàng dựa vào đấy; tay còn lại phe phẩy chiếc quạt giấy. Trông hắn như vị công tử phóng đảng nhà ai, nụ cười của hắn tràn ngập ý xuân khi trả lời, “Chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng một khắc không có nàng tựa như thiên trường địa cửu[6].”

Lời tác giả

[Xin hỏi các người có nhiều thứ gì nhất?]

Liễu Ngọc Như: Ta có nhiều tiền.

Lạc Tử Thương: Ta có nhiều tâm nhân[7].

Cố Cửu Tư: Ta có nhiều lời tán gái.

Chú thích

[1] Chức quan đứng đầu Xu Mật Viện, nơi tập trung quan võ và trông coi nhiều việc trọng đại bí mật của quốc gia. Xu mật xử thường có quyền lực tương đương tể tướng.

[2] Một loại tơ tằm cho ra chất vải nhẹ, mát, thấm mồ hôi tốt, tạo cảm giác thoải mái cho người mặc.

[3] Lúc trước khi Lưu phu nhân đang nói mĩa Cố Cửu Tư được hoàng thượng để ý thì cũng gọi mĩa Liễu Ngọc Như là “ngài”. Về sau coi Liễu Ngọc Như là đồ nhà quê nên dùng “ngươi”. Tùy trường hợp mà mình sẽ thay đổi cách xưng hô.

[4] Mình nghĩ là loại ngọc có nhiệt độ, đeo vào ấm người vì noãn ngọc dịch ra là ngọc ấm.

[5] Một chức quan lớn trong Ngự Sử Đài. Tùy thời đại mà ngự sử đại phu hoặc ngự sử trung thừa sẽ là chức quan đứng đầu Ngự Sử Đài.

[6] Lâu dài như trời đất.

[7] Ý chỉ thấy được thứ người thường có thể thấy và đồng thời chiếu soi những thứ vô hình, vô tướng mà người thường không thể thấy.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 91: Ngọc Như, Ta Sẽ Không Để Kẻ Khác Ưc Hiếp Nàng

Dáng vẻ hắc khi nói những lời này chẳng có chút đứng đắn, Liễu Ngọc Như nhin không được mà nhẹ nhàng đẩy hắc, “Chàng chỉ biết nói ngọt để nịnh ta thôi.”

Cố Cửu Tư cầm tay nàng đặt lên ngực mình, “Nàng sờ thử xem là nịnh nọt hay thật lòng?”

“Ta sờ không ra đáp án,” Liễu Ngọc Như cười trả lời.

Cố Cửu Tư nghiêng người, vừa nhìn nàng vừa thì thầm, “Tại quần áo che mắt, hay nàng thử đưa tay vào trong sờ xem?”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Lát sau, nàng mới phản ứng lại rồi quở trách, “Cố Cửu Tư, chàng thật sự càn rỡ quá mức.”

“Nàng nói mấy lời này miết,” Cố Cửu Tư bĩu môi, “ta có bao giờ phủ nhận đâu.”

Liễu Ngọc Như đẩy hắc ra, Cố Cửu Tư đưa tay nàng vào trong quần áo mình, hắc trêu ghẹo nàng một cách vô lại, “Nào, nàng sờ đi.”

“Cố Cửu Tư!” Liễu Ngọc Như dở khóc dở cười.

Cố Cửu Tư đùa giỡn với nàng xong liền ôm lấy nàng. Nàng nằm trong vòng tay hắc, hai người đều im lặng. Một lúc lâu sau, Cố Cửu Tư chậm rãi hỏi, “Tại sao nàng không vui?”

“Hừm?” Vẻ mặt Liễu Ngọc Như hơi mù mờ. “Sao ta lại không vui chứ?”

“Hồi này lúc lên xe ngựa, ta cảm thấy nàng không vui.” Cố Cửu Tư nghiêm túc đáp.

Liễu Ngọc Như không khỏi kinh ngạc vì sự nhạy bén của người này. Nàng ngẩng nhìn hắn trong giây lát, từ tốn cười và nhẹ nhàng nói, “Không phải đâu, ta chỉ đang suy nghĩ chút chuyện.”

Cố Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như không nói thì cũng chẳng hỏi tiếp. Đến hồi về nhà, Cố Cửu Tư nhân lúc Liễu Ngọc Như rửa mặt liền chặn đường Ấn Hồng và đứng ở cửa hỏi nàng ấy, “Bữa tiệc hôm nay thế nào?”

Ấn Hồng vốn buồn bực nên nghe Cố Cửu Tư hỏi liền vội vàng kể đầu đuôi mọi chuyện. Cố Cửu Tư nghe mà nhíu mày, cuối cùng hắn thấy Ấn Hồng thở dài, “Phu nhân tốt tính quá rồi.”

Cố Cửu Tư âm ừ dằn dò, “Nhớ theo sát nàng.”

Hắn không nhiều lời nữa mà xoay người bỏ đi.

Hắn đứng một mình trong sân mãi mà không quay về phòng, Thẩm Minh đi dạo đêm thấy Cố Cửu Tư đứng trong sân bèn hỏi, “Ồ, ca ca ruột thịt của ta, đêm hôm khuya khoắt người đứng đây làm gì?”

Cố Cửu Tư liếc nhìn hắn. Thẩm Minh bị nhìn chòng chọc thì hơi hoảng sợ, hắn nuốt khan, “Người...người muốn làm gì?”

Cố Cửu Tư cân nhắc giây lát, hắn lôi kéo Thẩm Minh, “Người đi theo ta một chuyến.”

Lúc Liễu Ngọc Như bước ra khỏi phòng tắm mà không thấy Cố Cửu Tư, nàng thoáng nghi hoặc nhưng nghe bảo hắn đi ra ngoài với Thẩm Minh thì nàng đoán chắc hắn có việc cần làm nên chẳng hỏi nhiều nữa. Nàng cho người kiếm tên Lưu phu nhân tại Hoa Dung để kiểm tra những món đồ bà ta đã mua và xác nhận số tiền bỏ ra.

Số tiền Lưu phu nhân mua son phấn lẫn cao thơm ở Hoa Dung bằng nhiều năm tiền lương của Lưu Xuân. Nàng suy nghĩ một chút rồi đi ngủ trước.

Đến nửa đêm Cố Cửu Tư mới trở về, trông hăn cực kỳ cao hứng nên Liễu Ngọc Như hỏi, “Chàng đi đâu mà vui vẻ thế?”

Cố Cửu Tư cười tủm tỉm không trả lời, hăn lên giường nằm rồi hứng chí nói, “Ngủ thôi.”

Liễu Ngọc Như thấy hỏi mà không được đáp thì cũng nói sang chuyện khác, “Ta đã sai người tra xét sổ sách và tìm thấy số tiền mà lão bà của Lưu Xuân tiêu xài ở Hoa Dung. Nếu chàng cần ta sẽ lập tức đưa cho chàng.”

“Không sao.” Cố Cửu Tư đáp lại chặn cho Liễu Ngọc Như. “Nàng đừng bận tâm chuyện này, coi chừng ảnh hưởng việc kinh doanh của Hoa Dung. Nàng cứ lo buôn bán, không cần để ý tới ta.”

Liễu Ngọc Như nghe Cố Cửu Tư nói vậy bèn hoài nghi hỏi, “Vậy chàng định xử lý người này thế nào?”

Cố Cửu Tư cười cười, “Hôm nay không phải nàng cãi nhau với người ta sao?”

Liễu Ngọc Như nghe đến đây liền hiểu Cố Cửu Tư đã biết chuyện bữa tiệc, nàng vội nói, “Ta không coi đó là cãi nhau.”

“Không sao hết, nàng đã nói thì người có tâm dĩ nhiên sẽ để bụng. Chúng ta không cần phí sức cho chuyện này.”

Liễu Ngọc Như đáp một tiếng rồi hai người cùng nhau ngủ.

Hôm sau thức dậy, Liễu Ngọc Như rửa mặt xong liền đi đến cửa hàng ở trên phố. Cửa hàng đã bắt đầu bày biện sản phẩm, ngày mốt sẽ mở cửa kinh

doanh.

Diệp Vận và Liễu Ngọc Như cùng nhau xem xét hàng hóa. Hiện giờ Diệp Vận khá hơn nhiều, tuy ngày thường ít nói nhưng tinh thần dồi dào. Sau khi được nàng ấy dốc sức cải tạo, Cổ phủ từ một tòa nhà rách nát trở nên rộng rãi thoáng mát hơn hẳn. Thậm chí có người thích thiết kế của Diệp Vận nên còn đến tận cửa hỏi xem có muốn bán nhà không.

Diệp Vận cũng thiết kế cho Hoa Dung, cửa hàng tại Đông Đô trông cao cấp hơn nhiều so với ở Vọng Đô. Trong lúc hàng hóa được khuân vào tiệm, Liễu Ngọc Như giảng giải về son phấn cho Diệp Vận. Đột nhiên, Ân Hồng chạy vào phòng và thì thào với Liễu Ngọc Như, “Phu nhân, có tin vui.”

Liễu Ngọc Như tò mò quay đầu nhìn nàng ấy, Ân Hồng liếc xung quanh thấy không có ai mới cười tủm tỉm, “Phu nhân, sáng nay có chuyện cực kỳ thú vị xảy ra.”

“Hà?”

“Đêm qua Lưu đại nhân tới thanh lâu, bị người ta kéo từ trong thanh lâu ra rồi lột sạch và treo ông ta trước cổng lớn. Nghe đâu Lưu phu nhân vác roi mây hung hăng quát ông ta cả quãng đường về.”

“Chuyện như thế mà cũng xảy ra?” Diệp Vận hơi ngạc nhiên.

Liễu Ngọc Như chợt nhớ đến tối qua Cổ Cửu Tư cùng Thẩm Minh đi ra ngoài, nàng chần chừ giây lát mới chậm chạp hỏi, “Có biết ai làm không?”

“Hiện tại chưa tìm ra thủ phạm.” Ân Hồng cười. “Nghe nói hôm nay Lưu Xuân tỉnh lại nhưng chẳng nhớ gì chuyện đêm qua, mới mở mắt đã ngênh đón roi mây, sợ là ông ta bị quát đến hôn mê rồi.”

“Nhưng,” Diệp Vận thấy hơi khó hiểu, “Lưu phu nhân nở lòng thẳng tay đánh Lưu đại nhân vậy sao?”

“Hôm qua trong lúc say rượu Lưu đại nhân có viết một câu thơ bị truyền tới tai Lưu phu nhân.” Ẩn Hồng lại gần, hạ thấp giọng nói. “Nghe bảo ông ta viết cái gì mà ‘trữ đề xuyên noãn ngọc, thủy dừng tráo tâm ti’[1], Lưu phu nhân tức giận nên mới hành động như thế.”

“Đúng là rất quá đáng.” Liễu Ngọc Như gật gù rồi hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó.” Ẩn Hồng lắc đầu. “Ông ta gây chuyện như vậy thì Ngự Sử Đài muốn mắt nhắm mắt mở bỏ qua cũng chẳng được.”

Không sai, quan viên Đại Hạ bị cấm ra vào mấy nơi mua bán sắc đẹp. Ông ta bị lột quần áo còn bị treo lên khiến bá tánh đã sớm bàn tán xôn xao, muốn Ngự Sử Đài giả chết thì cũng thật khó xử cho họ.

Liễu Ngọc Như thấy không có hậu quả nghiêm trọng thì chẳng hỏi han nữa. Giữa trưa nàng về nhà trước, thấy Cố Cửu Tư hứng chí vô cùng mà vào nhà, nàng lẳng lặng đứng trên hành lang chờ hăn.

Cố Cửu Tư vừa thấy sắc mặt Liễu Ngọc Như liền biết có điềm chẳng lành, hăn lùi một bước theo bản năng. Liễu Ngọc Như lạnh nhạt nói, “Đứng lại.”

Cố Cửu Tư chả dám nhúc nhích. Liễu Ngọc Như cầm quạt tròn, nàng dùng khuôn mặt vô cảm đi lướt qua hăn và hững hờ bảo, “Lang quân vào thư phòng tâm sự với ta đi.”

Cố Cửu Tư nghe là biết ngay cuộc nói chuyện này lành ít dữ nhiều.

Khi bọn họ vào thư phòng, Liễu Ngọc Như để mọi người lui xuống hết rồi đóng cửa lại. Cố Cửu Tư đứng, Liễu Ngọc Như ngồi uống trà nhưng không nói gì cả. Cố Cửu Tư đứng ở đại sảnh, sự đặc ý ban sáng tiêu tan hết, hăn nhanh nhẩu phân bua, “Nàng yên tâm, tuyệt đối sẽ không dò ra được là ta làm.”

“Chàng biết ta muốn nói gì?” Liễu Ngọc Như cười như không cười ngược nhìn hắn.

Cố Cửu Tư cứng họng, hắn thận trọng mở miệng, “Không phải nàng muốn nói về vụ...Lưu Xuân sao?”

“Chàng cũng biết cơ đấy.”

Liễu Ngọc Như thở dài, chậm rãi nói, “Cửu Tư, chàng đâu còn nhỏ nữa. Trước kia thiếu hiểu biết thì làm mấy chuyện như nói năng không hợp ý liền kéo người đi ẩu đả còn chấp nhận được. Song bây giờ phải cẩn thận hơn, nếu bị người ta lật tẩy thì chàng hết đường chối cãi.”

Cố Cửu Tư cúi đầu, làm bộ dạng giống kẻ đang nghe răn dạy. Liễu Ngọc Như cũng chịu thua hắn, chỉ đành nói, “Ta muốn tốt cho chàng thôi.”

“Ta hiểu mà.” Cố Cửu Tư vội nói, “Hôm qua ta với Thẩm Minh hành sự kín kẽ lắm, chủ yếu là Thẩm Minh làm. Hơn nữa giờ Lưu Xuân đã đi Hình Bộ[2] nên càng chẳng uy hiếp ta được.”

“Lưu Xuân đi Hình Bộ?” Liễu Ngọc Như hơi kinh ngạc.

Cố Cửu Tư gật đầu, “Đúng vậy, sáng nay người của Ngự Sử Đài trình lên sổ con vạch tội ông ta. Hiện giờ hắn ông ta đang ở Hình Bộ và bị tra xét về chuyện phu nhân của mình.”

“Người của Ngự Sử Đài làm việc nhanh nhẹn vậy à?” Chuyện này vượt ngoài dự đoán của Liễu Ngọc Như.

w●ebtruy●enonlin●e●com

Cố Cửu Tư gật đầu, “Hiện tại Ngự Sử Đài là do thuộc hạ của thúc phụ Diệp Thế An quản lý, nghe nói phương pháp làm việc rất nhanh chóng hiệu quả. Chỉ cần tra ra Lưu Xuân tham ô thì vì ông ta làm Thương Bộ Ti lang

nên tất nhiên phải kiểm kê nhà kho. Đến lúc đó phải tìm người đối chiếu tài vụ tiền triều với hiện tại, cữu cữu ta sẽ được nhắc tới.”

“Chàng chọn đường đi vòng vèo thật,” Liễu Ngọc Như cảm khái.

Cố Cửu Tư cười cười, “Nếu không vòng vèo mà trực tiếp đề xuất thì sợ bộ hạ nghĩ nhiều, suy cho cùng Lương Vương vẫn là tâm bệnh của ngài.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, Cố Cửu Tư quan sát nàng rồi cẩn thận hỏi, “Vậy nàng cho ta qua cửa ải này chứ?”

“Lần sau đừng bốc đồng như vậy,” Liễu Ngọc Như thở dài, “cũng đừng ra tay. Sớm muộn gì Lưu Xuân cũng bị bắt giữ, chàng đi gây sự làm gì?”

Cố Cửu Tư im lặng cười tủm tỉm, hần đứng yên mà chăm chú nhìn Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như thu dọn đồ đạc trên bàn, phát giác ánh mắt từ hần liền thoáng sững sốt. Sau đấy nàng ngượng ngùng lí nhí, “Được rồi, chàng cần làm gì thì mau đi đi.”

Cố Cửu Tư đáp một tiếng rồi xoay người đi. Lúc tới cửa, hần dừng bước, đưa lưng về phía Liễu Ngọc Như mà nhỏ giọng nói, “Ngọc Như, ta sẽ không để kẻ khác ức hiếp nàng.”

Tay Liễu Ngọc Như thoáng dừng lại, nàng thì thầm, “Ta biết.”

Cố Cửu Tư ra ngoài liền đến Diệp phủ tìm Diệp Thế An.

Diệp Thế An dọn về Diệp phủ đã được vài ngày, muốn gặp hần phải gửi bá thiếp. Cố Cửu Tư vừa uống trà cùng hần vừa nói về nghi vấn mình dành cho Lưu Xuân lẫn Lục Vĩnh, “Bốn mươi triệu lượng bạc trắng mà bọn họ kiểm xong trong một buổi chiều, sao khả thi chứ? Tất nhiên có gì mờ ám ở đây.”

Diệp Thế An nghe lời này liền uống ngụm trà rồi chậm rãi hỏi, “Số sách tiền triều là do người kiểm?”

“Đúng vậy.” Cố Cửu Tư nhìn Diệp Thế An cau mày liền cảm thấy kỳ lạ. “Là ta kiểm.”

“Bốn mươi triệu?”

“Bốn mươi triệu.”

Diệp Thế An hít sâu một hơi, “Người biết con số Lục Vĩnh báo cho bộ hạ mà?”

Cố Cửu Tư ngấn người, lát sau hần hiếu được nên khiếp sợ thốt nên, “Ông ta dám nói không số lượng bạc tồn kho của quốc khố?!”

Diệp Thế An lắc đầu, “Chẳng biết ông ta nói thế nào mà bộ hạ lại tin, ngài cứ đình ninh tiền triều còn dư lại ba mươi triệu bạc trắng. Ba mươi triệu chẳng ít nhưng điều ta lo lắng là trong vụ kiểm toán này, trừ người ra còn ai biết con số bốn mươi triệu không?”

Cố Cửu Tư ngẫm nghĩ, chuyện này do một tay hần lo liệu nên mới biết con số bốn mươi triệu.

Hần nghĩ tới nghĩ lui thì bỗng hiếu tại sao Lục Vĩnh tự tin nói dối như vậy. Ngoại trừ hần thì những người biết con số bốn mươi triệu có lẽ đều đứng về phe Lục Vĩnh. Bọn họ trong lúc kiểm kê thì lấy đi mười triệu, sau đó sửa đổi sổ sách.

“Bất kể thế nào,” Cố Cửu Tư hít sâu một hơi rồi bảo, “mong người nói với Diệp Ngự sử một tiếng, phải tra rõ chuyện này.”

“Ta hiếu.” Diệp Thế An bình thản gật đầu. “Yên tâm đi.”

Khi Diệp Thế An và Cố Cửu Tư đang thảo luận vụ án Lưu Xuân, một chiếc xe ngựa dừng trước cửa sau Lục phủ. Từ trong xe ngựa, tấm bài thiếp màu vàng được đưa ra kèm theo giọng nói mang ý cười của nam tử, “Hãy báo với Lục đại nhân rằng người cứu mạng ông ta đã tới.”

Chú thích

[1] Móng heo đeo noãn ngọc, thùng nước mặt tơ tằm.

[2] Tương đương Bộ Tư pháp ngày nay. Chức năng cụ thể của Hình Bộ bao gồm: thẩm định các chủng loại pháp luật, xem xét tội danh lẫn hình phạt trong những vụ án, lập hội đồng Cửu Khanh thẩm lý giam hậu (đã bị kết tội chém đầu nhưng còn được nhốt lại để chờ đợi) và trực tiếp thẩm lý các vụ án lớn trong phạm vi kinh đô.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 92: Công Tử Bị Người Của Hình Bộ Áp Giải!

Lục Vĩnh thu được thiệp, thấy phía trên đề chữ “Lạc” liền nhíu mày.

Đây là nhân vật khó giải quyết, toàn bộ triều đình đều không đoán được ý Phạm Hiên, hơn nữa vừa mở miệng đã bảo sẽ cứu mạng ông ta...

Lục Vĩnh nhớ đến Lưu Xuân, ông ta do dự giây lát rồi sai người dẫn Lạc Tử Thương vào.

Lạc Tử Thương mặc trang phục đen thêu hoa văn vàng, tóc buộc quan vàng, tay phe phẩy chiếc quạt nhỏ bằng vàng; thoạt trông có vẻ y cổ tình ăn diện lộng lẫy đến vậy. Song dù chẳng quen biết Lạc Tử Thương thì Lục Vĩnh cũng biết đây là phong cách ăn mặc xưa nay của y.

Ông ta đứng dậy lịch sự chào, “Lạc Thái phó.”

“Lạc Thượng thư,” Lạc Tử Thương cười đáp lễ.

Lục Vĩnh mời Lạc Tử Thương ngồi xuống, y quan sát thư phòng của Lục Vĩnh rồi cười nhận xét, “Lạc Thượng thư quả nhiên đức độ, thư phòng bày biện đơn giản, khác hẳn những quan viên ta quen biết.”

“Các quan viên Lạc Thái phó quen biết là người thế nào?” Lục Vĩnh rót trà cho Lạc Tử Thương.

Lạc Tử Thương cười cười, “Người tại hạ quen biết nếu có bạc thì chỉ ít sẽ treo hai bức tranh chữ tiếng tăm ở nhà.”

Y nói rồi dùng quạt chỉ một phần tường trống, “Tại hạ cảm thấy treo bức tranh cổ lớn vẽ cảnh thiên nhiên ở kia sẽ rất hợp, Lục Thượng thư nghĩ thế nào?”

Lục Vĩnh nghe y nói cũng chẳng thay đổi sắc mặt, ông ta nâng chén nhấp ngụm trà. Sau một hồi, ông ta chậm rãi nói, “Sao lão hủ nghe không hiểu lời Lạc Thái phó nhỉ?”

“Lục Thượng thư,” Lạc Tử Thương gõ quạt vào lòng bàn tay, ánh mắt cười như không cười, “Lưu Xuân đã tới Hình Bộ, ngài hà tất ở đây đùa cợt với ta?”

Lục Vĩnh im lặng, Lạc Tử Thương dựa vào ghế và ung dung nói, “Thiên hạ làm gì có bức tường nào mà gió không lọt vào được, Hộ Bộ và Thương Bộ trộm kho bạc đã thành lệ từ lâu. Lão cá chạch Lưu Xuân nhậm chức này từ tiền triều nên chuyện gì cũng biết. Biết càng nhiều thì sẽ phun ra càng nhiều thôi.”

Lạc Tử Thương nhìn bàn tay siết chặt chén trà của Lục Vĩnh, y vươn tay rút cái chén ra, ôn hòa bảo, “Lục đại nhân đừng căng thẳng. Hôm nay ta tới đâu phải để hù dọa ngài, ta đến cứu ngài đấy.”

“Lạc Thái phó nói đùa,” sắc mặt Lục Vĩnh trấn định, “Lưu đại nhân vào Hình Bộ thì liên quan gì tới lão hủ?”

“Lục đại nhân,” Lạc Tử Thương nheo mắt, “ngài đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ngài cần ta nói trắng ra chuyện ngài cấu kết với Lưu Xuân nuốt trộm kho bạc à? Nếu ngài cảm thấy ta nói chưa rõ, vậy để ta nhắc sơ nhóm người Triệu Cấu thông đồng với ngài thế nào nhé?”

Triệu Cấu chỉ là một kẻ trông coi nhà kho, cái tên này vừa xuất hiện thì sắc mặt Lục Vĩnh tức khắc biến đổi.

Lạc Tử Thương thấy Lục Vĩnh có phản ứng liền bật cười, “Lục đại nhân, chúng ta đã có thể nói chuyện thẳng thắn chưa?”

“Người muốn gì?” Lục Vĩnh rớt cuộc lên tiếng.

Lạc Tử Thương vui vẻ nói, “Thái độ Lục đại nhân thế này là tốt rồi. Hôm nay ta tới vì muốn liên kết với Lục đại nhân.”

“Liên kết làm gì?”

“Hiện giờ Hình Bộ bắt giữ Lưu Xuân, chuyện kho bạc nhất định sẽ bị tra xét, ngài có nghĩ sắp tới mình sẽ làm gì không?”

“Sao người biết kho bạc nhất định sẽ bị điều tra?” Lục Vĩnh nhíu mày.

Lạc Tử Thương chống cằm, tay vờ hạt hướng dương, “Ngài nói xem, nếu không động tay động chân vào kho bạc thì phu nhân của một ti lang ở Thương Bộ có thể đeo noãn ngọc, mặc tơ tằm à?”

Lục Vĩnh không đáp lại, Lạc Tử Thương ném hạt hướng dương vào miệng rồi nói tiếp, “Dù sao cũng phải có người gánh lấy tội danh này.”

“Không phiền người nhọc lòng,” Lục Vĩnh bình tĩnh nói, “Lạc Thái phó lo chuyện của mình là được.”

“Lục đại nhân đừng khách khí thế.” Lạc Tử Thương cười. “Ta biết ngài tính toán nếu tình hình nguy cấp sẽ nói người ở nhà kho biển thủ, mấy kẻ phía dưới chết thì sự việc được giải quyết. Nhưng vấn đề là ngài tin mấy lời đó còn Diệp Ngự sử có tin không?”

“Liên quan gì đến Diệp Ngự sử?” Lục Vĩnh cau mày.

Lạc Tử Thương vừa dựa vào ghế vừa nhìn Lục Vĩnh, y nói mà như đang chế giễu, “Chất nhi của Diệp Ngự sử là Diệp Thế An, Diệp Thế An lại là bạn chí cốt vào sinh ra tử với Cố Cửu Tư. Cố Cửu Tư là người cuối cùng

kiểm tra sổ sách, Lưu Xuân bị vạch tội vì có xung đột diễn ra tại yến tiệc giữa phu nhân của Cố Cửu Tư và phu nhân của Lưu đại nhân.”

Lạc Tử Thương cười tủm tỉm, “Lục đại nhân nghĩ rất cuộc vì sao Diệp Ngự sử lại vạch tội Lưu Xuân?”

Lời này vừa vào tai, Lục Vĩnh lập tức biến sắc.

Nếu Lưu Xuân đơn thuần bị bắt giam thì chỉ là chuyện nhỏ, song nếu Cố Cửu Tư đứng sau gài bẫy thì đương nhiên hẳn sẽ không chấp nhận cái cớ là người ở dưới tắc trách.

Lục Vĩnh lâm vào tình huống nguy nan, ông ta suy tư hồi lâu rồi nói, “Nếu Lạc Thái phó đã biết nỗi khó xử của Lục mỗ thì tất nhiên hôm nay có chuẩn bị mới đến. Không biết Lạc Thái phó có cao kiến gì không?”

“Cũng chẳng phải cao kiến gì.” Lạc Tử Thương cười nói, “Chỉ là một kiến nghị mà thôi, nhưng Lục mỗ trẻ tuổi nên không biết ý tưởng này liệu có dùng được.”

“Lạc Thái phó cứ nói, đừng ngại.” Lục Vĩnh nghiêm túc thỉnh giáo.

Lạc Tử Thương uống ngụm trà, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng lá trúc xào xạc bên ngoài. Uống xong, Lạc Tử Thương đặt chén trà xuống rồi mới mở miệng, “Tìm người gánh tội là được.”

Lục Vĩnh không nói gì, Lạc Tử Thương liếc nhìn ông ta và dùng giọng điệu thương lượng, “Cố Cửu Tư thì sao?”

Lục Vĩnh nhú mày, “Cố Cửu Tư chưa từng tham dự những việc này, sợ là không phù hợp. Đến lúc đám người Lưu Xuân bị tách ra thẩm vấn riêng sẽ dễ dàng để lộ sơ hở.”

“Vậy thì đừng để bọn họ bị thâm vấn,” Lạc Tử Thương quyết đoán nói.

Lục Vĩnh ngăn người, ông ta bật thốt, “Sự việc đã thành vụ án thì chắc chắn sẽ bị thâm vấn.”

Lạc Tử Thương nghe vậy bèn đưa mắt nhìn Lục Vĩnh, y trông có vẻ bất đắc dĩ, “Lục đại nhân, có thể thâm vấn người sống nhưng chẳng lẽ lại thâm vấn người chết?”

Sắc mặt Lục Vĩnh biến đổi kịch liệt, Lạc Tử Thương biết ông ta hiểu ý mình. Y nhìn sắc trời bên ngoài và hững hờ nhận xét, “Trời sắp mưa.”

Nói rồi Lạc Tử Thương đứng dậy, bình tĩnh bảo, “Lục đại nhân, tại hạ về trước, nếu có việc thì đại nhân cứ phái người đưa tin cho tại hạ. Những việc mà đại nhân không tiện ra tay,” Lạc Tử Thương quay đầu nhìn Lục Vĩnh, nhả nhặn cười, “tại hạ sẽ cố gắng sức lực.”

“Người muốn gì?” Lục Vĩnh nhìn chăm chăm Lạc Tử Thương, khuôn mặt mang theo vài phần phần nộ.

Lạc Tử Thương gấp mở cây quạt nhỏ, “Lục đại nhân, trẻ tuổi như tại hạ thì khó mà kiếm ăn ở Đông Đô. Ta nói vậy chắc Lục đại nhân cũng hiểu.”

Lục Vĩnh trầm mặc trong phút chốc, ông ta đã hiểu ý Lạc Tử Thương.

Nói vậy người trẻ tuổi này biết rõ cho y ở Đông Đô làm thái phó chỉ là kế sách tạm thời của Phạm Hiên, nhưng đến Đông Đô chẳng phải cũng là kế sách tạm thời của y còn gì?

Y muốn mọc rễ nảy mầm ở miếng đất Đông Đô này; Lục Vĩnh – kẻ coi như là mưu sĩ của Phạm Hiên từ thuở ông chỉ là viên quan nhỏ bé – chính là bước đầu tiên.

Sau một hồi, Lục Vĩnh chậm rãi nói, “Ta hiểu ý người, nhưng có một chuyện ta không hiểu.”

“Chuyện gì?”

“Người có thù hận gì với Cố Cửu Tư?”

Lời này khiến Lạc Tử Thương kinh ngạc quay đầu lại, “Thù hận?”

Y bật cười, “Lạc đại nhân, hiện giờ ngài muốn giết Lưu Xuân là vì thù hận à?”

Lạc Tử Thương quay đầu đi, y mở cây quạt che khuất nửa khuôn mặt, “Chẳng qua ta phải đá văng cục đá chắn đường mình thôi. Nói đến thù hận,” Lạc Tử Thương ngẫm nghĩ, “hẳn là bọn họ oán hận ta mới đúng. Nếu bọn họ oán hận ta thì không có khả năng thành bằng hữu của ta, vậy chỉ có thể làm kẻ địch.”

Lục Vĩnh không nói gì, lát sau ông ta bảo, “Ta đã hiểu.”

“Có cần tại hạ hỗ trợ không?” Lạc Tử Thương nhướn mày.

Mặt Lục Vĩnh bình tĩnh khi nói, “Ta muốn gặp Lưu Xuân.”

Lạc Tử Thương “ồ” một tiếng rồi chậm rãi hỏi, “Đêm nay?”

“Càng sớm càng tốt.”

“Được.” Lạc Tử Thương gật đầu rồi làm động tác mời. “Mời ngài đi cùng ta.”

Lục Vĩnh ngậy người trong giây lát, mặt mũi ông ta sa sầm khi đi theo Lạc Tử Thương ra ngoài. Lúc lên xe ngựa thấy hai chén trà, Lục Vĩnh rất cuộc cất tiếng, “Người biết đêm nay ta sẽ đi theo người?”

Lạc Tử Thương khẽ cười, “Lục đại nhân không cần bận tâm mấy chuyện này.” Y đẩy chén trà đến trước mặt Lục Vĩnh, “Uống trà đi.”

Oo———oOo———oO

Cổ Cửu Tư mới sáng sớm đã dậy.

Đêm qua hăn không ngủ, đầu óc cứ nghĩ mãi về chuyện Lưu Xuân.

Hăn muốn đích thân đến Hình Bộ nên hôm sau hăn hỏi xin Liễu Ngọc Như một bao bạc.

Liễu Ngọc Như chuẩn bị tiền cho hăn, vừa nhìn hăn ăn vừa không khỏi cười, “Cửu Tư của chúng ta trưởng thành, cũng biết dùng tiền rồi.”

Miệng Cổ Cửu Tư nhồi nhét sủi cỏ, hăn trừng mắt nhìn nàng.

Ăn xong sủi cỏ, hăn nhận tiền từ tay Liễu Ngọc Như và kiêu ngạo nói, “Hôm nay gia ra ngoài làm đại sự, không chuẩn bị chút bạc vụn thì sao có thành tựu?”

Liễu Ngọc Như mím môi cười, nàng dõi theo hăn buộc túi tiền trên eo rồi vô cùng cao hứng rời đi.

Chờ Cổ Cửu Tư ra khỏi cửa, Ẩn Hồng vừa thu dọn chén bát với Liễu Ngọc Như vừa nói, “Cô gia lớn vậy rồi mà chẳng khác gì đứa nhóc.”

“Thế mới tốt.” Liễu Ngọc Như cười. “Ta ước gì cả đời này chàng đều giữ tính tình trẻ con như vậy.”

Nguồn:

Hai người đang trò chuyện, Mộc Nam bỗng hấp tấp vọt vào phòng.

“Thiếu phu nhân,” Mộc Nam vừa vào đã cuống cuồng nói, “thiếu phu nhân, nguy rồi.”

Liễu Ngọc Như quay đầu lại, nàng cau mày, “Có chuyện gì?”

“Thiếu phu nhân,” giọng Mộc Nam gấp gáp, “người...người của Hình Bộ đến tận cổng áp giải công tử!”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 93: Kẻ Bề Trên Chẳng Có Ranh Giới Cuối Cùng Như Nàng Tưởng Đầu

Lời này tức khắc làm sắc mặt Liễu Ngọc Như tối sầm, nàng vội vàng đi ra ngoài và hỏi, “Người của Hình Bộ nói gì?”

“Bọn họ bảo công tử có liên quan đến vụ án Lưu Xuân,” Mộc Nam vừa đi theo Liễu Ngọc Như vừa trả lời, “nhưng không nói gì thêm mà đã dẫn người đi.”

Khi Liễu Ngọc Như đến cổng chính thì Cỗ Cửu Tư đã bị bắt đi, chỉ còn lại xe ngựa cùng Thẩm Minh với bộ dạng nôn nóng. Thẩm Minh thấy Liễu Ngọc Như liền nói, “Tẩu tử, bây giờ...”

“Đừng nhiều lời,” Liễu Ngọc Như tức tốc nhảy lên xe ngựa, “chúng ta đến cổng cung điện tìm Diệp đại ca.”

Liễu Ngọc Như để xa phu thúc ngựa tới cổng cung điện rồi dừng xe ở gần đấy. Lúc chiếc xe ngựa có chữ “Diệp” từ xa đi đến, nàng nhanh chóng bảo Mộc Nam chặn xe lại và dặn, “Mời Diệp công tử đến đây.”

Mộc Nam cấp bách chạy đi cản xe ngựa Diệp gia, Diệp Thế An nhô đầu ra nói vài câu rồi tạm biệt Diệp Ngự sử. Hắn xuống xe ngựa và đi đến chỗ Liễu Ngọc Như.

Hắn biết có chuyện chẳng lành nên vừa xốc màn xe lên đã hỏi thẳng, “Có chuyện gì vậy?”

“Người Hình Bộ tới áp giải Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như tóm tắt ngắn gọn, “bảo là có liên quan đến vụ án Lưu Xuân.”

Diệp Thế An nghe vậy thì thoáng sửng sốt, giọng hần trầm hần đi, “Ta hiểu rồi. Hôm nay trên triều chắc sẽ nhắc tới việc này, khi hạ triều ta sẽ đến Hình Bộ tìm hiểu. Muội đừng nóng vội, trước mắt cứ ở nhà chờ, bao giờ mọi chuyện rõ ràng hẵng hành động.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, “Đa tạ.”

Xác nhận Diệp Thế An vẫn ổn và báo tin cho hần xong, Liễu Ngọc Như bảo Thẩm Minh hãy lên triều cùng Diệp Thế An như ngày thường. Sau đấy nàng trở về nhà.

Về đến nhà, Liễu Ngọc Như lập tức sai người tìm kẻ dày dạn kinh nghiệm mang tiền đến Hình Bộ hối lộ và hỏi thăm tình hình.

Người Hình Bộ nhận tiền của Liễu Ngọc Như nhưng bọn họ bảo mình cũng không biết rõ tình hình, chỉ nói sẽ chiếu cố nếu người được chuyển giao đến tay bọn họ.

Liễu Ngọc Như ở nhà đứng ngồi chẳng yên, nàng phó thác hết công việc cho Diệp Vận còn mình thì chờ tin tức. Sau bữa trưa, Thẩm Minh và Diệp Thế An rốt cuộc trở về. Liễu Ngọc Như nghe bọn họ đã về liền đứng dậy đi đón ngay. Nàng mới thấy bóng người đã nôn nóng hỏi, “Sao rồi?”

“Muội đừng nóng vội.”

Diệp Thế An vào phòng rồi rót trà cho mình lẫn Thẩm Minh trước. Thẩm Minh sốt ruột hơn hần nhiều nên vội mở miệng, “Để ta nói, Lưu Xuân đã chết.”

Liễu Ngọc Như sửng sờ, nàng hoảng sợ bật dậy, “Lưu Xuân đã chết?! Tại sao lại chết?”

Diệp Thế An liếc Thẩm Minh một cái, hắn có chút không tán đồng, “Người nói một câu không đầu đuôi như vậy thì sao muội ấy hiểu? Để ta nói cho.”

Diệp Thế An đặt chén trà xuống, khuôn mặt nghiêm túc, “Về vụ án Lưu Xuân, sau khi Hình Bộ bắt ông ta thì cũng tra xét đám người làm chung với ông ta. Trong nhà ông ta quả thật cất giấu số lượng bạc lớn, chi phí ăn uống cũng xa xỉ. Bình thường ông ta đều giấu giếm bằng cách mượn danh nghĩa việc kinh doanh của huynh đệ mình ở quê quán. Song đây chỉ là suy đoán, ông ta không nhận tội và huynh đệ ông ta cũng ở nơi xa xôi nên vẫn chưa có kết luận.”

“Nhưng sớm muộn gì cũng điều tra được những việc ông ta làm,” Liễu Ngọc Như nặng nề lên tiếng.

Diệp Thế An gật đầu, “Đúng vậy. Thật ra lúc ông ta mới bị Hình Bộ bắt đã có người tới cứu giúp, nhưng do ta dấn trước nên thúc phụ trực tiếp tới Hình Bộ chào hỏi; vụ án mà có Ngự Sử Đài theo dõi thì Hình Bộ cũng phải kiêng dè. Tuy nhiên có nhiều kẻ đứng sau Lưu Xuân, vì thế kết cục của ván cờ này chưa phân định.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, nàng im lặng lắng nghe. Diệp Thế An uống ngụm trà rồi nói tiếp, “Nhưng đêm qua, không biết tại sao ông ta đột ngột tử vong bên trong nhà tù Hình Bộ.”

Liễu Ngọc Như ngược mắt nhìn Diệp Thế An, “Chuyện này liên quan gì đến Cửu Tư?”

“Ông ta bị đầu độc.” Diệp Thế An hạ giọng, “Sáng sớm nay, ngục tốt đầu độc ông ta bị bắt. Đối phương không chịu nổi bức cung và đã thú nhận chủ mưu.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như lập tức hiểu. Bàn tay nàng siết chặt bên trong tay áo, nàng tức giận tới mức run rẩy, “Bẩn...”

Giọng nàng run run, nàng nhịn không được mà giơ tay hất đổ bộ trà cụ và phẫn nộ nói, “Bẩn thỉu!”

“Muội đừng kích động.” Diệp Thế An vội vàng đứng lên an ủi Liễu Ngọc Như. “Bọn họ rõ ràng muốn vu oan Cửu Tư, chỉ cần là vu oan thì chúng ta ắt tìm được biện pháp.”

Liễu Ngọc Như không đáp lại, nàng siết chặt tay, hơi thở dồn dập.

Lát sau, nàng kiên quyết nói, “Ta muốn gặp chàng, ta phải bảo đảm chàng bình an.”

“Đúng đó,” Thẩm Minh vội xen vào, “chúng ta có thể đi tìm chứng cứ nhưng Hình Bộ là nơi giống hệt nha môn, lúc nào cũng đánh mấy chục gậy trước đã. Nếu hãn bị đánh đến tàn phế thì biết làm sao?”

Diệp Thế An im lặng, Liễu Ngọc Như trầm mặc một lúc rồi bảo, “Hai người không cần lo chuyện này, ta sẽ nghĩ cách.”

Liễu Ngọc Như quét mắt nhìn họ, nghiêm túc nói, “Ta sẽ dùng tiền mua đường ra.”

Lời này khiến Diệp Thế An khẽ cắn môi, “Ta sẽ cầu xin thúc phụ.”

“Ta đi tìm Chu đại ca!” Thẩm Minh lập tức đề xuất.

w●ebtruy●enonlin●e●com

Liễu Ngọc Như gật đầu, “Người tìm Chu đại ca và nhờ huynh ấy thăm dò suy nghĩ của Chu đại nhân. Trước mắt chúng ta đừng hành động mù quáng, ta đi gặp Cửu Tư xem chàng nói thế nào.”

Ba người bàn bạc xong liền phân công nhau hành động.

Liễu Ngọc Như đứng ở cổng giao phó cho Mộc Nam, “Lấy một ngàn lượng đi tìm người dắt mối, ta phải gặp được Cửu Tư bằng mọi giá.”

Mộc Nam tuân lệnh đi ra ngoài tìm kiếm. Đến buổi chiều, Mộc Nam quay về nói với Liễu Ngọc Như, “Phu nhân, ta tìm được một người là ngục tốt phụ trách canh gác đêm nay. Hắn đã cầm năm trăm lượng và chia cho những ngục tốt khác, tối nay bọn họ sẽ thu xếp để ngài vào gặp công tử. Nhưng thời gian gặp không thể quá dài, chỉ có một khắc thôi, ngài thấy ổn chứ?”

“Được.” Liễu Ngọc Như dứt khoát đáp, sau đấy nàng hỏi, “Chàng có khỏe không?”

“Ta đã hỏi ngục tốt, bọn họ bảo công tử bị đưa tới đó vào giữa trưa, trông vẫn còn khá ổn. Bên trên ra lệnh bọn họ tiếp tục thẩm vấn nhưng chúng ta kịp thời đưa tiền nên họ chỉ giả bộ cho có, cũng không gây khó dễ.”

Liễu Ngọc Như nghe được lời này mới yên lòng.

Nàng chuẩn bị chặn bông cùng những đồ dùng cần thiết trong tù. Đến giờ hẹn vào buổi tối, Liễu Ngọc Như đánh xe tới nhà tù. Nhờ ngục tốt thu xếp, nàng rốt cuộc gặp được Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư đang ngủ ngon lành trong phòng giam. Hắn không đáp chần, nằm đưa lưng về phía cửa phòng giam và đối mặt với tường, nhìn hắn có vẻ thật sự say giấc.

Liễu Ngọc Như tiến lại gần, nôn nóng gọi, “Cửu Tư!”

Cố Cửu Tư ngớ người. Lát sau, hắn xoay phắt người lại, kinh ngạc nói, “Ngọc Như? Sao nàng lại ở đây?”

“Ta tìm người hối lộ ngục tốt.” Liễu Ngọc Như sốt ruột hỏi, “Chàng có khỏe không? Có bị tra tấn không?”

Cố Cửu Tư lắc đầu, hần đi đến trước mặt Liễu Ngọc Như; cửa phòng giam chia cách hai người. Liễu Ngọc Như bắt lấy tay hần rồi cúi đầu kiểm tra, giọng nàng khàn khàn, “Sáng nay sau khi chàng bị bắt, ta đi tìm Diệp đại ca. Huynh ấy hỏi thăm mới biết Lưu Xuân bị người ta đầu độc, hung thủ bảo là do chàng sai khiến. Do sợ kẻ đứng sau sẽ không để yên làm liên lụy mọi người nên trước mắt ta dặn họ dừng hành động mù quáng. Sau đấy ta tự bỏ tiền mua chuộc ngục tốt để đến gặp chàng.”

Cố Cửu Tư không nói gì, hần quan sát Liễu Ngọc Như đang cúi đầu. Đôi mắt nàng đỏ hoe trông như chực khóc nhưng vẫn muốn xem hần có bị thương không.

Liễu Ngọc Như thấy hần lặng thinh bèn ngược nhìn hần, “Sao chàng im lặng thế?”

“Ta đang nghĩ,” Cố Cửu Tư bật cười, ánh mắt hần chỉ chứa đựng hình bóng của Liễu Ngọc Như, hần dịu dàng nói, “hôm nay nàng dùng dáng vẻ này để giao việc cho mọi người sao?”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Cố Cửu Tư nhìn bộ dạng mang theo vài phần ngốc nghếch của nàng mà không khỏi cười ầm ập, “Thế thì làm người ta đau lòng chết mất.”

“Bây giờ mà còn nói vậy!” Liễu Ngọc Như nghe Cố Cửu Tư nói liền nổi giận. Uất ức làm nàng không thể duy trì sự bình tĩnh, nước mắt lã chã rơi xuống. Nàng lau nước mắt, tức giận bảo, “Chàng biết ta tốn bao nhiêu bạc để gặp được chàng không mà còn có tâm tư đùa giỡn với ta! Cố Cửu Tư, chàng không có đầu óc hay không có trái tim? Chàng không thấy ta đang lo lắng sao?”

Nghe Liễu Ngọc Như nói, Cố Cửu Tư khẽ khàng thở dài. Cách chắn song bằng gỗ, hần vươn tay ôm nàng vào lòng.

Chấn song cứng rắn ngăn cách hai người, nhưng Liễu Ngọc Như tựa hồ cảm thấy mình vừa kiếm được nơi nương tựa.

Người này thật kỳ lạ. Hắn không làm gì, cũng chẳng nói gì, chỉ một cái ôm đã đủ khiến người ta thấy nó quan trọng hơn hết thảy.

Liễu Ngọc Như dựa vào hắn, khịt khịt thì thào, “Ta biết chàng thông minh hơn ta, chàng hãy chỉ cho ta lối ra và những việc nên làm.”

“Ta hiểu mà,” Cố Cửu Tư vỗ về lưng nàng, “nàng đừng lo, lòng ta hiểu rõ. Kẻ giết dây chắc chắn là Lục Vĩnh. Số bạc bị nuốt trộm nhất định rất nhiều nên Lục Vĩnh mới hoảng hốt như thế và cấp bách đẩy ta ra thế tội. Chúng ta đã biết kẻ đứng sau là ông ta thì sẽ dễ hành động thôi.”

“Ừm.” Liễu Ngọc Như dựa vào hắn nên bình tĩnh hơn nhiều, nàng nhỏ nhẹ hỏi, “Tiếp theo ta cần làm gì?”

“Trước hết đừng cho Thế An xen vào chuyện này. Lục Vĩnh muốn thẩm vấn ta thì bước đầu tiên là mua chuộc người của Hình Bộ rồi dùng người của ông ta để thẩm vấn. Ông ta nhất định sẽ lấy có ta và Diệp Thế An là bằng hữu để cấm cản Thế An lẫn Diệp Ngự sử can thiệp vụ án. Thế An càng can thiệp, bộ hạ càng không cho phép hắn đụng vào, vì vậy không thể để Thế An nhúng tay. Nếu Lục Vĩnh vẫn kiên quyết dùng cái có kia, nàng dặn Thế An nói với bộ hạ rằng vì có tình bằng hữu nên muốn xác nhận ta được an toàn và cho hắn hợp tình hợp lý giám sát Hình Bộ điều tra vụ án này.”

“Được.” Liễu Ngọc Như quyết đoán đáp ứng.

Cố Cửu Tư ngẫm nghĩ rồi nói tiếp, “Hiện tại vụ án này có hai giải pháp, mọi người có thể tìm chứng cứ Lục Vĩnh sai người giết Lưu Xuân hoặc chứng cứ ông ta tham ô kho bạc. Nhưng bất kể tìm chứng cứ gì thì phải hiểu rõ tâm tư bộ hạ đã.”

“Tâm tư bệ hạ?” Liễu Ngọc Như không hiểu lắm.

Cố Cửu Tư thở dài, “Mọi người phải xác định xem bệ hạ có muốn bảo vệ Lục Vĩnh không.”

“Nếu bệ hạ toàn tâm toàn ý bảo vệ ông ta nhưng mọi người còn lồi vu án ra ngoài ánh sáng thì sợ rằng bệ hạ vì muốn giữ lại ông ta mà sẽ đẩy ta lên đoạn đầu đài đền tội. Thế nên trước khi ra tay, mọi người phải xác nhận thái độ của bệ hạ đối với Lục Vĩnh là muốn bảo vệ ông ta hay không.”

“Kẻ như Lục Vĩnh,” Liễu Ngọc Như nghe hăn nói vậy liền nổi giận, “mà bệ hạ còn muốn bảo vệ à?!”

“Ngọc Như,” Cố Cửu Tư cười khổ sở, “kẻ bề trên chẳng có ranh giới cuối cùng như nàng tưởng đâu. Bọn họ coi trọng kết quả hơn công lý.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 94: Cứ Nghĩ Về Nàng Là Ta Không Thể Đứng Đắn

Liễu Ngọc Như im lặng.

Lục Vĩnh đi theo Phạm Hiên từ lúc ông chỉ là huyện lệnh. Làm tùy tùng mấy chục năm như vậy thì chưa bàn đến năng lực xuất chúng của Lục Vĩnh, chỉ riêng phần tình nghĩa kia có lẽ cũng đủ khiến Phạm Hiên mắt nhắm mắt mở với ông ta nếu tình hình chưa đến nỗi nào.

Liễu Ngọc Như hiểu ý Cố Cửu Tư, nàng trầm mặc giây lát rồi cất tiếng hỏi, “Nếu bệ hạ có tâm tư bảo vệ ông ta thì ta phải làm gì?”

“Nếu bệ hạ muốn bảo vệ ông ta thì chúng ta không thể theo đuổi con đường tra xét vụ án,” Cố Cửu Tư quả quyết trả lời. “Việc nàng phải làm là tìm người gánh tội cho vụ án, biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không có. Kế tiếp nàng hãy tìm lợi thế để đàm phán với Lục Vĩnh, nghĩ cách khiến ông ta từ bỏ ý tưởng gây họa cho ta.”

Cố Cửu Tư trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói tiếp, “Hoặc khiến kẻ giết dây Lục Vĩnh từ bỏ ý tưởng này.”

“Kẻ giết dây Lục Vĩnh?” Liễu Ngọc Như nhú mày. “Còn có người đứng sau Lục Vĩnh?”

Cố Cửu Tư gật đầu, hần suy tư nói, “Lưu Xuân mới bị bắt đã có người giết ông ta rồi giá họa cho ta. Thủ đoạn giết người thẳng tay như vậy không giống Lục Vĩnh; dựa theo tính cách của Lục Vĩnh, trước hết sẽ tìm mọi cách cứu Lưu Xuân. Thật ra bây giờ mọi việc đều chưa được điều tra rõ, nhưng ông ta quyết đoán giết người lại làm ta cảm thấy đây là vụ án lớn.”

“Lục Vĩnh chả ngu xuẩn đến thế, nếu nói ông ta luống cuống rồi bị người khác lợi dụng thì ta còn tin.”

Cố Cửu Tư vừa nói vừa suy nghĩ, lát sau hần tiếp lời, “Nhưng đây chẳng qua là suy đoán của ta, muốn biết rõ thì nàng phải tự mình nghe ngóng.”

“Ta hiểu.” Liễu Ngọc Như gật đầu.

Cố Cửu Tư kéo tay nàng rồi tóm tắt lại mối bất hòa giữa hần với Lục Vĩnh lẫn Lưu Xuân. Khi hần nói xong, ngực tốt tiến đến vui vẻ nhắc nhở, “Cố phu nhân, hết giờ rồi, không thể ở lại lâu.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, nàng bảo ngực tốt, “Đại ca yên tâm, ta tạm biệt xong sẽ đi ngay.”

“Ngài mau lên đây.”

Ngực tốt cũng hiểu chuyện, hần xoay người bỏ đi chỗ khác chơi. Đợi hần đi khuất, Liễu Ngọc Như quay đầu nhìn Cố Cửu Tư, nàng mím môi nói, “Ta đi đây.”

Cố Cửu Tư cúi đầu để che giấu nỗi luyến tiếc trong đôi mắt, hần thì thầm, “Ừm.”

Liễu Ngọc Như quan sát dáng vẻ của hần, nàng thoáng căn môi, cố gắng ép buộc mình đừng nhìn nữa. Nàng đứng dậy, xoay người rời đi. Nhưng nàng đi chưa được vài bước, Cố Cửu Tư đột nhiên gọi nàng, “Ngọc Như.”

Liễu Ngọc Như vội quay đầu lại nhìn hần. Cố Cửu Tư nghiêng người về trước, hai tay đặt trên chân song gối, hần nghiêm túc nói, “Ta có lời muốn nói với nàng.”

Thấy sắc mặt Cố Cửu Tư như vậy, Liễu Ngọc Như mau chóng xoay người ngồi xổm xuống, nàng thật thà bảo, “Chàng nói đi, ta nghe đây.”

Cố Cửu Tư lặng lẽ ngắm nhìn bộ dạng nghiêm túc của nàng, hãnh nâng niu tay Liễu Ngọc Như rồi trân trọng cúi đầu hôn lên đấy.

Liễu Ngọc Như còn đang ngẩn ngơ đã nghe Cố Cửu Tư cất tiếng, “Muốn hôn nàng nhưng giờ không làm gì nhiều được nên ta đặt cốc trước, sau này sẽ trả đầy đủ.”

“Quậy phá.”

Liễu Ngọc Như chậm chạp hoàn hồn, khuôn mặt đỏ bừng. Nàng vừa nhìn người nắm tay mình vừa nhỏ giọng nói, “Chàng toàn dồn tâm tư vào mấy chuyện này, miệng lưỡi chả đáng tin cậy.”

Cố Cửu Tư khom người trước mặt nàng, hãnh ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Như mà cười cợt, “Nhớ nhung nàng sao lại thành chuyện chả đáng tin cậy rồi?”

“Ai thèm nghe chàng nói bậy.”

Liễu Ngọc Như giơ tay chọc chọc đầu hãnh khiến Cố Cửu Tư cười khanh khách. Nàng thu hồi tay rồi yên lặng ngắm nhìn Cố Cửu Tư. Sau một hồi, nàng thì thầm, “Ta đi thật đây.”

Lần này Cố Cửu Tư không cản nàng, hãnh dịu dàng nói, “Đi đi.”

Liễu Ngọc Như rời khỏi nhà tù và lên xe ngựa.

Nàng không thể khẳng định Cố Cửu Tư nói đúng được mấy phần, nhưng nàng có xu hướng tin tưởng suy đoán của hãnh là thật. So với việc Lục Vĩnh chủ động gây án thì ông ta bị người khác lợi dụng lẫn sai khiến có khả năng cao hơn.

Nếu vậy kẻ giết dây Lục Vĩnh là ai? Vì Lục Vĩnh hiện giờ là Hộ Bộ Thượng thư của triều đình, kẻ này hãnh sở hữu chức quan cao hơn và đủ sức

sai khiến ông ta. Chắc không phải Chu Cao Lăng đấy chứ?

Liễu Ngọc Như trần trọc suy nghĩ, danh sách người tình nghi dần dần rút lại thành một cái tên. Danh sách do nàng nghĩ ra này giờ có thái hậu, công chúa, thậm chí là Chu Cao Lăng; song cuối cùng lại dừng ở một người thoát trông chẳng liên quan gì đến chuyện này: Lạc Tử Thương.

Tuy chả có chứng cứ cụ thể nhưng nếu Cố Cửu Tư ngã ngựa, e rằng y sẽ là một trong những người nhảy nhót hoan hô.

Trước kia một tay người này thao túng Dương Châu, mọi việc xảy ra ở Dương Châu sợ là đều dính dáng đến Lạc Tử Thương. Cả đời này y tuyệt đối không thể chung đường với phe Diệp Thế An.

Tuy không biết tại sao y chọn ra tay với Cố Cửu Tư đầu tiên, nhưng dựa trên tiêu chí có thể thuyết phục Lục Vĩnh lại ngóng trông Cố Cửu Tư gặp nàng thì Lạc Tử Thương hẳn phải đứng đầu danh sách tình nghi.

Liễu Ngọc Như đã có mục tiêu liên phái người theo dõi sát sao, nàng đồng thời chạy tới nhà Chu Diệp.

Chu Diệp đang chuẩn bị quay về Vọng Đô. Hắn được đặc cách ở Đông Đô mấy tháng, nhưng lệnh điều động của hắn là tại U Châu nên bất kể thế nào cũng không thể ở đây lâu.

Liễu Ngọc Như đến nhà, Chu Diệp chẳng vòng vo mà hỏi thẳng, “Cửu Tư có nói gì không?”

“Có,” Liễu Ngọc Như thẳng thắn đáp, “Chu đại ca, phiền huynh dò hỏi tâm tư của bộ hạ.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 95: Gọi Ta Là Cố Đại Nhân!

Liễu Ngọc Như thuật lại toàn bộ những gì Cố Cửu Tư nói với Chu Diệp, hẳn nghe xong liền hiểu ngay. Hẳn gật đầu đồng ý, “Các người yên tâm, ta sẽ tìm bệ hạ nói chuyện.”

Liễu Ngọc Như đáp một tiếng rồi thở dài, “Làm phiền mọi người rồi.”

Chu Diệp chẳng đông dài nữa, hẳn lập tức đi gặp Chu Cao Lăng. Liễu Ngọc Như biết bọn họ sẽ tìm thời gian thích hợp để vào cung nên không quá lo lắng, vì vậy nàng quay về Cố phủ.

Lúc trở lại phủ, cả nhà gồm Giang Nhu, Cố Lăng Hoa, lẫn Tô Uyển đều đang chờ trong phòng. Vừa thấy nàng vào phòng, Cố Lăng Hoa vội đẩy xe lăn tới nôn nóng hỏi, “Cửu Tư sao rồi?”

“Nó ở trong ngục vẫn ổn chứ?” Giang Nhu tiếp lời.

Liễu Ngọc Như gật đầu, nàng kể lại tình hình đúng sự thật, “Con đã dứt lốt người ở Hình Bộ nên tạm thời sẽ không sao. Cửu Tư dặn con tìm người thăm dò thánh ý nên con đã nhờ vả Chu gia. Hiện giờ chúng ta cần bình tĩnh chờ đợi, con sẽ nghe ngóng tin tức và báo ngay cho công công bà bà khi có tin gì mới.”

Giang Nhu nghe Liễu Ngọc Như nói mà lo lắng, bà trái lo phải nghĩ rồi bảo, “Ngày mai ta và Lăng Hoa đi biểu lễ vật, chúng ta sẽ nhờ người quen cũ giúp đỡ.”

Động tác của Liễu Ngọc Như thoáng dừng lại, lát sau nàng cứng ngắt gật đầu, “Hiện giờ chúng ta chỉ hy vọng bọn họ ở Hình Bộ có thể chiếu cố Cửu Tư để chàng đừng chịu khổ. Tạm thời không cần tìm bệ hạ, đợi khi hiểu ý ngài rồi nói chuyện cũng chưa muộn.”

Người một nhà thảo luận xong, Liễu Ngọc Như thấy sắc mặt mọi người đều nặng nề liền bật cười, nàng bảo hạ nhân bưng đồ ăn lên rồi nói, “Mọi người đừng lo quá. Hiện tại Cửu Tư là sủng thần của bệ hạ, là tướng tài đặc lực của Chu đại nhân, Chu đại nhân sẽ không để chàng gặp bất trắc. Mọi người yên tâm đi.”

Dù nói vậy và mọi người cũng gật đầu nhưng lúc dùng bữa chẳng ai nuốt trôi cơm, bữa ăn này ngọt ngào đến cùng cực. Liễu Ngọc Như vừa ăn vừa tính toán, cơm nước xong xuôi thì nàng đứng ở cửa trong chốc lát rồi kêu mọi người lại phân công, “Phái hai nhóm đi ra ngoài. Một nhóm về Dương Châu tiếp tục điều tra Lạc Tử Thương từ những tin tức Diệp đại ca đã tra được, thuận tiện thì âm thầm hộ tống lão ăn mày kia đến Đông Đô. Nhóm còn lại đi Thái Châu điều tra hoạt động của Lạc Tử Thương ở đây, nhất là về cái chết của Chương đại sư.”

Sau khi giao việc, Liễu Ngọc Như im lặng đứng hồi lâu ở cửa, nàng vẫn mãi nhìn về hướng nhà tù của Hình Bộ. Chỉ đến khi Ấn Hồng gọi thì nàng mới phản ứng lại. Ấn Hồng nhìn bộ dạng nàng bèn thấp thỏm đề nghị, “Phu nhân cũng mệt rồi, ngài về phòng nghỉ ngơi đi.”

Liễu Ngọc Như lắc đầu xua tay, “Ta đến cửa tiệm xem một chút.”

Trong quãng thời gian Liễu Ngọc Như bận rộn, Hoa Dung đã khai trương cửa hàng tại Đông Đô. Lúc Liễu Ngọc Như tới tiệm, nhân viên đang đóng cửa. Thấy Liễu Ngọc Như, mọi người hào hứng nói, “Đông gia tới.”

Liễu Ngọc Như mỉm cười, nàng bước vào tiệm và đánh giá tình hình của cửa hàng.

Bây giờ chủ yếu là Diệp Vận trông coi cửa hàng ở Đông Đô, còn Vân Vân bận đi đàm phán với những chi nhánh tại các châu khác. Liễu Ngọc Như vừa đến liền hỏi Diệp Vận tình trạng kinh doanh gần đây, Diệp Vận kiên nhẫn đáp từng câu một. Liễu Ngọc Như dùng khuôn mặt vô cảm để nghe báo cáo, cuối cùng nàng gật đầu với Diệp Vận, “Dạo này vất vả cho người, để ta xem lại sổ sách.”

Diệp Vận đáp ứng, kêu người cầm sổ sách đến. Liễu Ngọc Như mang theo sổ sách vào ngồi trong phòng nhỏ.

Phòng nhỏ có bộ bàn ghế nàng quen dùng, Diệp Vận đặt sổ sách bên cạnh nàng rồi vừa thắp đèn cho nàng vừa nói, “Ta dẫn người đi sửa sang lại phòng ốc đây.”

Liễu Ngọc Như “ừm” một tiếng chứ không nhiều lời. Diệp Vận rời khỏi phòng, Liễu Ngọc Như nghe tiếng đóng cửa liền cảm thấy bình tĩnh lại. Nơi đây tựa như cảng tránh gió của một mình nàng, nàng cởi giày rồi ngồi cuộn tròn trên ghế và ôm bàn tính vào lòng.

Thật ra nàng đã xem sổ sách biết bao lần, cùng lắm là chưa kiểm kê lại việc buôn bán hôm nay vì lo chuyện Cố Cửu Tư vào tù. Sau khi hoàn tất kiểm kê và ôm bàn tính trong căn phòng nhỏ thì vào giờ phút ấy, nàng rốt cuộc tìm được một chút cảm giác an toàn.

Nàng nghe bên ngoài mưa rơi tí tách, gần đến mùa hè thì hay có những cơn mưa bất chợt. Liễu Ngọc Như vừa ôm bàn tính vừa gà gật nhắm mắt lại.

Diệp Vận ở ngoài kiểm tra hàng hóa rồi sai người sắp đặt đâu ra đấy mới quay lại. Nàng ấy phát hiện Ân Hồng còn đứng ở cửa bèn đi tới gần và nhìn ngọn đèn trong phòng rồi nhỏ giọng hỏi, “Ngọc Như vẫn chưa ra?”

Ân Hồng lắc đầu, Diệp Vận liền nhíu mày, “Nàng ấy ngày nào cũng xem sổ sách, đáng lẽ không tốn nhiều thời gian như vậy.”

Diệp Vận ngẫm nghĩ rồi nói, “Nàng ấy ăn gì chưa?”

“Chưa hề động đũa.” Ân Hồng thở dài. “Diệp tiểu thư, ngài mau khuyên nhủ ngài ấy. Cô gia đã gặp chuyện thì ngài ấy càng phải lo cho bản thân.”

Diệp Vận trầm mặc giây lát mới đáp, “Người đi chuẩn bị cơm rượu nếp để ta mang vào.”

Ân Hồng vâng lời, Diệp Vận đứng ở cửa một lúc thì thấy Ân Hồng bưng cơm rượu nếp đến. Diệp Vận nhận lấy thức ăn rồi gõ nhẹ lên cửa, thấy bên trong không đáp lại nàng ấy liền đẩy cửa đi vào.

Liễu Ngọc Như ôm bàn tính, cuộn tròn người mà ngủ trên ghế. Nàng gối đầu trên một góc ghế, thân hình nhỏ gầy làm người ta thương xót.

Diệp Vận đứng yên một lúc lâu rồi nhẹ nhàng đặt cơm rượu nếp xuống. Nàng ấy đắp chăn cho Liễu Ngọc Như, sau đó rút quyển sách từ trên cái kệ cạnh đấy xuống và ngồi một bên lẳng lặng vừa đọc vừa chờ. Sau một hồi, Liễu Ngọc Như mơ màng tỉnh lại. Thấy Diệp Vận đang ngồi đọc sách, nàng vội vàng bật dậy và hoảng hốt hỏi, “Mấy giờ rồi?”

“Giờ Tý,” Diệp Vận cười. Nàng ấy đặt sách xuống, đẩy bát cơm rượu nếp về phía Liễu Ngọc Như và ôn hòa bảo, “Nghe Ân Hồng nói là người chưa ăn gì cả, nên ăn một chút đi.”

Liễu Ngọc Như lặng lẽ nhìn bát cơm rượu nếp trước mặt. Lát sau, nàng thở dài rồi đặt bàn tính lên bàn và cầm lấy muống, “Trước kia mỗi lần ta buồn bực người đều cho ta một bát cơm rượu nếp. Bây giờ trưởng thành thì ngay cả cơm rượu nếp cũng chẳng thể giúp ta giải sầu.”

Diệp Vận mỉm cười lắng nghe. Liễu Ngọc Như ngủ nghỉ một giấc nên rốt cuộc cũng nuốt trôi cơm. Diệp Vận lẳng lặng quan sát nàng, từ tốn nói, “Ta có nghe ca ca kể chuyện Cố đại nhân. Người đừng quá lo lắng, có Chu đại nhân lẫn thúc phụ ta bảo vệ cho tính mạng Cố đại nhân, cùng lắm thì bị

tước chức quan thôi. Nhưng hiện giờ trong nhà có nữ Thần Tài là người thì mất chức cũng chẳng sao, theo chân người kinh doanh không phải tốt hơn à? Hẳn vốn cũng xuất thân là thương nhân, lại thêm ca ca chiêu cố các người, nên đâu cần cố chấp làm quan. Người thấy đúng không?”

Liễu Ngọc Như nghe Diệp Vận khuyên bảo mà chẳng hề thấy nhẹ nhõm, nhưng khuôn mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh không để lộ cảm xúc. Nàng cúi đầu ăn từng miếng một, sau một hồi nàng buông bát và thở dài, “Kỳ thật ta biết chuyện này sẽ không nảy sinh rắc rối gì lớn nhưng ta khó chịu chính bản thân mình.”

“Lúc trước ta nghĩ mình đã kiếm đủ tiền để tiêu xài, cũng tự đánh giá cao năng lực bản thân.” Liễu Ngọc Như cười cay đắng, vẻ mặt hơi chua xót. “Trong quãng thời gian ở Vọng Đô, ta còn cảm thấy mình có thể đời non lấp biển. Song hiện tại ta đột nhiên nảy sinh một cảm giác khó diễn tả thành lời.”

“Ta cảm thấy mình vô năng tột độ.” Nàng nhìn ánh nến đang nhảy nhót. “Làm gì có chuyện đủ tiền để tiêu xài? Người xem hiện giờ Cửu Tư bị giam giữ, bà bà bảo ta dùng tiền đi lo lót thì ta bỗng phát hiện trong tay mình chẳng có nhiều tiền.”

“Thời gian qua, mua nhà, chuyển cửa hàng, chuẩn bị ngược xuôi, mua chuộc người Hình Bộ...tất cả đều cần tiền.”

Liễu Ngọc Như nâng tay che trán, thống khổ nói, “Nhưng ta có thể làm gì bây giờ, dù cố gắng tiết kiệm thì sẽ luôn có lúc phải dùng tiền.”

Diệp Vận chăm chú nghe, sau một hồi, nàng ấy chậm rãi hỏi, “Sắp tới người định làm gì?”

“Ta vẫn chưa chuyển tiền cho chi nhánh Hoa Dung ở Thanh Châu nên định dùng số tiền này.” Liễu Ngọc Như đề tay lên trán, nàng vẫn cúi đầu mà thì thào, “Để xem có đủ hay không rồi tính sau.”

Diệp Vận không vội đáp, mãi về sau nàng ấy mới chần chừ nói, “Gần đây có người tới hỏi ta về chuyện bán nhà của Cố gia.”

Liễu Ngọc Như ngẩng đầu nhìn Diệp Vận, “Tòa nhà chúng ta đang ở?”

Diệp Vận gật đầu rồi nói tiếp, “Lúc ta sửa sang phòng ốc, người nọ đến tận nơi tìm ta, bảo rằng mình vốn không thích tòa nhà kia nhưng lại thích cách chúng ta cải tạo nên muốn bỏ tiền ra mua lại.”

Liễu Ngọc Như trầm mặc suy tư. Diệp Vận nhìn dáng vẻ nàng thì châm chọc hỏi, “Nếu người có ý định đó thì để ta thử liên lạc người kia nhé?”

“Vẫn chưa đến mức ấy.” Liễu Ngọc Như lắc đầu. “Hơn nữa nếu ta bán nhà thì sợ người trong nhà càng lo lắng. Tạm thời gác lại việc mở rộng Hoa Dung, trước cứ phát triển tốt cửa hàng ở Đông Đô. Đất đai lương thực mà ta từng mua cũng đã đến thời điểm chín muồi, ta sẽ tìm người thương thảo xem có thể cầm cố lấy tiền không.”

“Người đừng lo,” Diệp Vận mím môi, “để ta nhờ vả thúc phụ, ít nhiều gì cũng giúp được một chút.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như ngược mắt nhìn Diệp Vận, nàng ấy bối rối đáp lại ánh mắt của Liễu Ngọc Như. Lát sau, không biết vì sao mà Liễu Ngọc Như chợt bật cười.

“Vận tử nhi lại biết săn sóc người khác như vậy,” Liễu Ngọc Như cười thành tiếng, “ta cứ tưởng người sẽ giữ tính tình đại tiểu thư cả đời.”

Diệp Vận nghe thế liền bất đắc dĩ thở dài, “Một người trước sau gì cũng thay đổi, ta luôn nghĩ người sẽ sống cẩn thận như vậy cả đời.”

“Ai cũng phải trưởng thành.”

Tay Liễu Ngọc Như cầm sổ sách, miệng bình thản nói, “Thuở nhỏ thường tưởng tượng dáng vẻ của bản thân khi lớn lên, bây giờ lại phát giác mình sẽ không bao giờ biết được. Nhưng may là dù thế nào chẳng nữa,” Liễu Ngọc Như đưa mắt nhìn Diệp Vận, nàng ngượng ngùng mím môi cười, “hai ta vẫn là tỷ muội.”

Diệp Vận lặng lẽ cười, đôi mắt hơi ngấn nước.

Hai người hàn huyên chút chuyện hồi bé rồi đứng dậy đi ra ngoài và khóa cửa. Lúc ra đến cửa, Liễu Ngọc Như rõ ràng trông nhẹ nhõm hơn rất nhiều nên Diệp Vận liền hỏi, “Kế tiếp người định làm gì?”

Liễu Ngọc Như im lặng một hồi mới trả lời, “Ta muốn gặp Lạc Tử Thương.”

“Gặp y?” Diệp Vận ngỡ ngàng, âm điệu vô thức trở nên cấp bách. “Người gặp y làm gì?! Chẳng lẽ người cho rằng y sẽ giúp Cổ đại nhân?”

“Việc này khả năng cao có dính líu đến y,” Liễu Ngọc Như bình tĩnh đáp, “đúng sai thì chờ thăm dò sẽ biết.”

Diệp Vận thấy khuôn mặt Liễu Ngọc Như giống đã hạ quyết tâm nên biết mình không thể khuyên can, chỉ đành nói, “Nếu người đã có kế hoạch thì ta chẳng nhiều lời nữa, người nắm chắc là được.”

“Người yên tâm,” Liễu Ngọc Như biết Diệp Vận lo lắng cho mình bèn quay đầu lại nghiêm túc nói với nàng ấy, “ta có kế hoạch.”

Đưa Diệp Vận tới Diệp gia rồi dõi theo nàng ấy bước qua cổng chính xong Liễu Ngọc Như mới thu người lại và buông màn xe. Ân Hồng quan sát thấy bốn bề vắng lặng bèn vội hỏi, “Phu nhân, ngài có kế hoạch gì?”

“Tạm thời cứ chờ đã,” Liễu Ngọc Như điềm tĩnh đáp, “chờ người trở về từ Dương Châu và Thái Châu.”

Liễu Ngọc Như ngủ một đêm, sáng hôm sau tỉnh lại thì nội tâm nàng bình tĩnh hơn hẳn. Đầu tiên nàng kiểm kê trong nhà còn bao nhiêu tiền có thể sử dụng, sau đấy bàn bạc với Cố Lăng Hoa và Giang Như. Sau khi hai người viết ra một danh sách, nàng đi cùng Cố Lăng Hoa lẫn Giang Như tới từng nhà.

Bây giờ vụ án còn nhiều nghi vấn nên không ít người vừa nghe Cố gia đến đã vội vàng thông báo chủ nhân vắng mặt. Cố Lăng Hoa cũng chẳng chèo kéo, chỉ lén lút biểu tặng lễ vật.

Đút lót như vậy nên Cố Cửu Tư ở Hình Bộ khá thoải mái, mỗi ngày chỉ bị thăm vấn theo thông lệ chứ không phải chịu khổ.

Vụ án kéo đến ngày thứ năm thì Chu Cao Lăng thấy đã tới lúc nên dẫn Chu Diệp, Diệp Thế An, và thúc phụ của Diệp Thế An – Diệp Thanh Văn – vào cung xem ý của hoàng đế thế nào.

Lúc đoàn người vào cung, Lạc Tử Thương đang dạy học cho Phạm Ngọc trong nhà thủy tạ tại Đông Cung. Phạm Ngọc gục trên bàn ngủ gật, Lạc Tử Thương cứ như chả thấy gì mà vẫn đều đều giảng bài.

Ngày mùa hè nắng chói chang nhưng nhà thủy tạ vẫn mát mẻ, gió nhẹ nhàng thổi qua khiến một lọn tóc của Lạc Tử Thương vương vào trang sách. Thị vệ chạy đến từ bên cạnh, hấp tấp kêu, “Thái phó.”

Lạc Tử Thương nâng tay lên cắt ngang lời thị vệ. Y đứng dậy đi đến bên cạnh nhà thủy tạ rồi hỏi, “Chu Cao Lăng vào cung?”

Thị vệ không ngờ Lạc Tử Thương đoán được ngay chuyện này, hẳn sửng sốt giây lát rồi lập tức gật đầu, “Đi cùng Diệp Ngự sử, người canh giữ Vọng Đô, và tiểu Diệp đại nhân.”

Lạc Tử Thương gật đầu tỏ vẻ mình đã biết. Y trở về nhà thủy tạ, ngồi xõm cạnh Phạm Ngọc và nhỏ giọng gọi, “Điện hạ.”

Phạm Ngọc bị quấy rầy nên bức bối vẫy vẫy tay, Lạc Tử Thương cúi đầu nói vào tai hắn, “Điện hạ, Chu đại nhân đến cung điện cáo trạng.”

Lời này vừa lọt vào tai, Phạm Ngọc giật bắn mình và nhắc người khỏi bàn.

Phạm Ngọc tức khắc hết mặt nhọc, hắn hỏi ngay, “Chu Cao Lăng vào cung?!”

“Phải,” Lạc Tử Thương cười nói, “sợ là đến xin tha cho Cố đại nhân.”

“Cô biết ngay mà!”

Phạm Ngọc lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói, “Nhóm người này kết bè kết cánh ngầm ngầm chiếm lấy kho bạc mà còn muốn xin tha? Cô biết thừa Cố Cửu Tư làm gì có bản lĩnh lớn như vậy, nhất định là Chu Cao Lăng đứng phía sau che chở. Cô sẽ đi gặp phụ hoàng ngay để người không bị bọn chúng lừa dối! Tên Cố Cửu Tư kia vừa nhìn đã biết chẳng phải người tốt, loại người này mà cũng muốn làm quan? Bản cung sẽ bảo phụ hoàng chém đầu hắn!”

Phạm Ngọc vừa nói vừa sai người chải chuốt lại vẻ ngoài của hắn và lập tức rời khỏi nhà thủy tạ, Lạc Tử Thương nhanh chân đuổi theo. Phạm Ngọc đi được vài bước rồi như chợt nhớ tới cái gì bèn quay đầu lại, “Thái phó không cần đi cùng, nếu người đến thì sợ phụ hoàng sẽ tưởng người châm dầu vào lửa.”

Nghe hắn nói vậy thì Lạc Tử Thương thở dài, lời y thốt nên mang theo đôi phần chua xót, “Ta mà có tâm tư khác thì sao phải tới Đông Đô? Không biết khi nào bệ hạ mới tin tưởng tấm lòng của vi thần.”

“Người đừng lo,” Phạm Ngọc đặt tay lên vai Lạc Tử Thương, khí phách tuyên bố, “bản cung biết người một lòng suy nghĩ vì Đại Hạ là được.”

“Đa tạ điện hạ nâng đỡ.” Lạc Tử Thương lui một bước, giơ tay hành lễ rồi cảm khái nói, “May mà còn điện hạ chống lưng cho ta, chứ nếu không vì thần cũng chẳng biết phải làm gì.”

Mấy lời này làm Phạm Ngọc hứng chí vô cùng, hấn vỗ vỗ vai Lạc Tử Thương, “Yên tâm, hể bản cung còn ở đây thì sẽ không để đám tặc thần kia ức hiếp ngươi. Cô vào cung đây, nhất quyết không cho bọn chúng được toại nguyện.”

Vì sốt ruột nên vừa dứt lời, Phạm Ngọc vội vã rời đi.

Hai nhóm người một trước một sau tiến vào đại điện, nhưng Phạm Ngọc rõ ràng nôn nóng hơn nhiều. Chu Cao Lăng thấy Phạm Ngọc, đang tính hành lễ thì hấn đã bước ba bậc một trên cầu thang rồi vào đại điện và lớn tiếng hô, “Phụ hoàng, nhi thần có chuyện quan trọng muốn nói! Phụ hoàng!”

Chu Cao Lăng và Diệp Thanh Văn liếc nhau, bọn họ dừng bước theo bản năng. lát sau, từ trong đại điện truyền đến giọng nói đượm ý cười của Phạm Hiên, “Sao Ngọc nhi nóng nảy thế?”

“Phụ hoàng,” dường như đã thấy người cần gặp nên giọng Phạm Ngọc tức khắc vững vàng hơn, nhưng hấn vẫn hấp tấp nói, “con nghe bảo hiện nay người Cố gia đi đút lót khắp nơi trong triều vì muốn người ta nói tốt cho hấn. Người tuyệt đối đừng nghe lời từ một phía của đám gian thần đó. Nếu bây giờ người thậm chí không thể xử lý một tên Cố Cửu Tư thì về sau người ở trên triều đình còn có tiếng nói à?!”

Lời này khiến sắc mặt bốn người đứng ngoài đều khó coi. Thái giám đứng ở cửa vội cúi đầu, giả bộ như chả nhìn thấy gì.

Phạm Hiên hình như hơi xấu hổ nên ông từ tốn nói, “Ngọc nhi, vụ án Cố Cửu Tư chưa có kết luận, con nghe mấy chuyện này từ đâu...”

“Phụ hoàng, không phải người định tha cho Cố Cửu Tư đấy chứ?!”

Phạm Ngọc nghe ông nói vậy liền rít lên, “Chuyện này còn cần thẩm tra à? Cố Cửu Tư là kẻ ăn chơi trác táng bất tài, lúc trước ở Dương Châu con tận mắt nhìn thấy bộ dạng bài bạc của hắn. Hắn vốn dĩ chả tốt lành gì, nói hắn ăn trộm quốc khố thì con tuyệt đối tin tưởng. Con biết người thấy hắn đạt được vài ba thành tích tại U Châu nên muốn trọng dụng nhưng người phải biết nặng nhẹ chứ. Quốc khố là gì, là kho hàng và túi tiền của nhà chúng ta; còn thần tử như hắn chính là nô tài của nhà chúng ta. Nô tài lấy tiền từ túi của chủ tử, nếu không đánh chết hắn thì mấy nô tài khác sẽ nghĩ thế nào?!”

“Phạm Ngọc!”

Phạm Hiên nghe Phạm Ngọc ăn nói xằng bậy liền nhin không được mà phần nộ quát, “Con nói hươu nói vượn gì đấy!”

“Sao lại là nói hươu nói vượn?” Phạm Ngọc mạnh miệng hét lớn, “Đây là sự thật, nếu người thấy khó nói thì để con nói thay. Con muốn cho mọi người biết quân và thần là thế nào, cả việc đặt thần tử lên hàng đầu nữa. Hôm nay con nói với người, cả bốn kẻ ngoài kia cũng phải nghe cho rõ!”

Lời này khiến Phạm Hiên bật dậy, ông vội vàng đi ra ngoài. Vừa tới cửa ông đã thấy nhóm người Chu Cao Lăng.

Phạm Hiên ngây người, lát sau mặt ông đỏ bừng. Diệp Thanh Văn tiên phong cung kính hành lễ, “Bái kiến bệ hạ.”

Có Diệp Thanh Văn dẫn đầu, Chu Diệp lẫn Diệp Thế An cũng hành lễ theo. Chu Cao Lăng ho nhẹ một tiếng rồi bảo, “Bệ hạ, vào trong nói chuyện đi.”

Phạm Hiên cũng cảm thấy lúng túng, ông vội vàng để bọn họ đi vào rồi sai thái giám đóng cửa lại.

Trong điện lác đác vài người, Phạm Hiên ngồi lại vị trí của mình, nghẹn lời mãi mới cất giọng, “Các người tới mà không báo một tiếng, để các người chế giễu rồi.”

Chu Cao Lãng lặng thinh, mọi người cũng không dám nói chuyện. Chỉ có Phạm Ngọc “hừ” một tiếng, hắt ngồi trên ghế chả thềm ngó ngang đến bọn họ. Chu Cao Lãng rót trà cho Phạm Hiên, ông dùng giọng điệu thân mật để trò chuyện, “Vốn định bàn việc với ngài nhưng giờ ta không dám nói. Chi bằng hai lão già chúng ta vừa uống trà vừa ôn chuyện giết thời gian.”

Phạm Hiên biết Chu Cao Lãng có việc cần bàn liền cúi đầu bảo mọi người lui xuống. Phạm Ngọc thấy Chu Cao Lãng muốn nói chuyện riêng với Phạm Hiên liền phản đối, “Con không đi.”

“Cút ngay!”

Phạm Hiên rớt cuộc nổi giận, ông sai người kéo Phạm Ngọc ra ngoài. Diệp Thanh Văn cùng Chu Diệp và Diệp Thế An đứng dậy cáo từ rồi rời khỏi điện.

Trong điện chỉ còn lại hai người, Chu Cao Lãng kéo ghế cho mình rồi ngồi ở góc bàn. Ông rót trà cho Phạm Hiên và thở dài, “Từ ngày người trở thành hoàng đế, hai huynh đệ ta lâu lắm không cùng nhau uống trà.”

Phạm Hiên nhìn chén trà, gượng gạo nói, “Để người chê cười rồi. Ngọc nhi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, người đừng để bụng.”

Chu Cao Lãng chẳng vội đáp lời, ông uống ngụm trà rồi chậm rãi cất tiếng, “Ta biết những lời mình sắp nói không xuôi tai nhưng ta vẫn phải nói. Ngọc nhi đâu còn nhỏ nữa, nó đã mười sáu tuổi.”

Phạm Hiên trầm mặc, Chu Cao Lãng quay đầu nhìn cửa đại điện và cười cười, “Khi hai ta mười sáu tuổi thì chúng ta đang làm gì? Ta bắt đầu nuôi

gia đình bằng cách liếm máu trên lưỡi đao, người vẽ vang trúng cử tiến sĩ. Nếu trước kia người bảo ta mười sáu tuổi là còn nhỏ thì tạm chấp nhận được, nhưng hôm nay người nói một thái tử đã mười sáu tuổi mà vẫn trẻ người non dạ,” Chu Cao Lãng quay lại nhìn Phạm Hiên, giọng nói có chút thất vọng, “thì làm sao ta có thể tâm phục khẩu phục?”

Phạm Hiên im lặng. Sau một hồi, ông nâng chén trà lên như đang uống rượu rồi buồn bực nhấp một ngụm và đáp, “Ta hiểu ý người nhưng ta chỉ có một nhi tử. Tử Thanh,” Phạm Hiên gọi tên tự của Chu Cao Lãng, ông thành khẩn nhìn Chu Cao Lãng, “nếu mai sau có bất trắc, ta hy vọng người nể mặt mà giữ lại hậu duệ của ta.”

Chu Cao Lãng không nói gì, ông chỉ lẳng lặng nhìn Phạm Hiên. Rất lâu sau, ông bật cười đắng chát. Ông khẽ cụng chén với Phạm Hiên, bất đắc dĩ nói, “Thật ra trong lòng Ngọc nhi hiểu rất rõ.”

Quân và thần trước sau vẫn là quân và thần.

Quân muốn thần chết thì thần không thể không chết.

Hai người lặng im nhưng đã nói đến nước này thì trong lòng ai cũng hiểu.

Khuôn mặt Phạm Hiên lộ vẻ khổ sở, còn Chu Cao Lãng nhìn phía trước, Phạm Hiên ghen ngào, “Tử Thanh, kỳ thật ta biết nếu người chú ý thứ gọi là quân thần thì hai ta đã không ngồi đây. Người nể mặt ta, chính ta làm huynh đệ nhưng lại có lỗi với người. Ta sẽ không khiến người khó xử, ta...”

“Đừng nói mấy chuyện này.” Chu Cao Lãng xua xua tay. “Quên đi, đây đều là chuyện tương lai. Người cố gắng sống thọ một chút, người sống một ngày là ta có thêm một ngày yên ổn. Mà chưa biết chừng ta còn đi sớm hơn người thì sao?”

Chu Cao Lãng cười rộ, “Không nói mấy việc này nữa, chúng ta nói chuyện Cố Cửu Tư đi.”

Ông liếc nhìn Phạm Hiên, “Người định thế nào?”

Phạm Hiên nghe vậy thì thoáng khựng lại rồi nói, “Việc công hãy xử theo phép công.”

Ông chậm rãi tiếp lời, “Tân triều mới thành lập, không thể vì Cố Cửu Tư có chút thông minh liền hủy bỏ quy củ. Nếu hãn thật sự không ăn hối lộ trái pháp luật mà có người khác vu oan giá họa thì trăm tất nhiên sẽ bồi thường hãn. Song nếu hãn thật sự đã làm thế, vậy hãy để luật pháp quyết định.”

Chu Cao Lãng không nói gì, ông trầm ngâm giây lát rồi hỏi, “Nếu kẻ phạm tội không phải Cố Cửu Tư mà là ta thì sao?”

Phạm Hiên ngẩn người, ông đưa mắt nhìn Chu Cao Lãng và miễn cưỡng cười, “Người có ý gì?”

“Ý ta là,” Chu Cao Lãng nói vô cùng trôi chảy, “Cố Cửu Tư mới được thăng chức làm Hộ Bộ Thị lang, trước kia chưa từng đặt chân đến Đông Đô. Nếu hãn thật sự có thể sai khiến một Thương Bộ Ti lang làm việc cho mình, sau đấy còn khiến những kẻ liên quan chết oan uổng, vậy năng lực của hãn phải lớn đến cỡ nào?”

Phạm Hiên trầm mặc, Chu Cao Lãng hít sâu một hơi, “Để ta nói thẳng, vụ án này đã kéo dài nhiều ngày như vậy nhưng người không nhắc tới cũng chẳng đòi hỏi thẩm vấn. Hiện giờ mọi người từ trên xuống dưới đều trông chờ thái độ của người, người giữ im lặng vì đang sợ gì à?”

“Có phải người sợ nếu điều tra sẽ lôi ra Lục Vĩnh...”

“Tử Thanh!”

Phạm Hiên cất cao giọng, Chu Cao Lãng ngưng bật, đại diện hoàn toàn yên tĩnh. Sau một hồi, Phạm Hiên thở dài rồi giơ tay đỡ trán, “Chuyện này giao cho Hình Bộ điều tra, người không cần lo. Chu Diệp thân thiết với Cố Cửu Tư, cả người lẫn người Diệp gia đừng nhúng tay vào.”

Chu Cao Lãng ngồi bất động, Phạm Hiên ngẩng đầu nhìn ông và nghiêm túc nói, “Tuy chúng ta là huynh đệ nhưng người phải nhớ kỹ, ta là quân còn người là thần.”

Chu Cao Lãng nghe đến đây liền nâng chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Sau đấy ông đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi và đi đến trước mặt Phạm Hiên. Ông cung kính dập đầu, cao giọng hô, “Thần tuân chỉ!”

Phạm Hiên siết chặt tay, Chu Cao Lãng đứng lên rồi xoay người đi ra ngoài.

Sau khi rời khỏi đại điện, Chu Cao Lãng nhanh chân đi một mạch tới quảng trường. Diệp Thanh Văn cùng Chu Diệp và Diệp Thế An đứng trước cầu thang chờ ông. Diệp Thanh Văn quay đầu hỏi, “Bệ hạ nói thế nào?”

“Chúng ta không thể đung vào việc này.” Chu Cao Lãng bình tĩnh đáp, “Bệ hạ muốn bảo vệ Lục Vĩnh.”

“Vậy Cửu Tư phải làm sao bây giờ?!” Diệp Thế An đột ngột dừng bước, khiếp sợ thốt lên.

Chu Diệp cau mày, hạ giọng nhắc, “Ra khỏi cung điện hăng bàn bạc kỹ hơn.”

Diệp Thế An hít thở sâu mấy lần rồi gật đầu, đoàn người liền rời khỏi cung điện. Tới cổng cung điện, Chu Cao Lãng và Diệp Thanh Văn tách ra lên xe ngựa của mỗi người, Chu Diệp với Diệp Thế An cũng nổi gót trường bồi.

Hai chiếc xe ngựa đi hai hướng khác nhau. Diệp Thanh Văn và Diệp Thế An ngồi im lặng trong xe ngựa, Diệp Thế An này giờ vẫn siết chặt tay lẫn cúi gằm đầu. Diệp Thanh Văn nhắm mắt nghỉ ngơi, lát sau, ông chậm rãi cất lời, “Cả Chu đại nhân cũng nói đừng đụng vào việc này thì Diệp gia quả thật không nên nhúng tay.”

“Con hiểu,” giọng Diệp Thế An khàn khàn.

“Con đã giúp hẳn rất nhiều, bây giờ cũng coi như tận lực rồi nên không cần áy náy.”

“Con hiểu.”

Mãi một lúc lâu sau, Diệp Thanh Văn mới mở mắt nhìn chằm chằm đối diện mình.

Diệp Thế An mặc quan bào màu lam, khí chất thanh nhã xuất trần. Hắn ngụp lặn chốn quan trường hơn nửa năm nhưng vẫn là vị thiếu niên không hề mang chút hơi thở thế tục năm xưa.

Diệp Thanh Văn lặng lẽ quan sát hắn, sau một hồi, ông bình thản nói, “Nếu đã hiểu thì sao không thể từ bỏ?”

“Thúc phụ,” Diệp Thế An hít sâu một hơi, hắn mở mắt ra nhìn Diệp Thanh Văn, “con không thể từ bỏ đạo nghĩa, không thể từ bỏ tình nghĩa, không thể từ bỏ ơn nghĩa.”

Khuôn mặt Diệp Thanh Văn trầm tĩnh, đôi mắt ông như cái đầm cạn nước. Thần thái của Diệp Thế An trong sáng, xưa nay hắn ôn hòa như nước nhưng hiện giờ lại bùng cháy tựa ngọn lửa.

“Hôm nay con biết rõ Cố Cửu Tư chẳng phạm tội nhưng lại giả đồ mắt diếc tai ngơ vì muốn bảo vệ bản thân. Đây là đạo nghĩa con không thể từ bỏ.”

“Con quen biết Cố Cửu Tư mười năm, chung trường bảy năm, cùng nhau trải qua sinh tử và kiếp nạn ở Dương Châu, chứng kiến sự khốc liệt tại Vọng Đô, lại chia sẻ với nhau chén rượu mạnh. Thế An tự nhận là người nhạt nhẽo nhưng hẳn lấy sự chân thành đối đãi mà con lại chẳng dùng tấm lòng đáp lại. Đây là tình nghĩa con không thể từ bỏ.”

“Cố phu nhân cứu con lần Vận nhi khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng ở Dương Châu. Vọng Đô bị bao vây, Cố Cửu Tư liều chết bảo vệ thành và cứu bá tánh, con cũng là một trong những người hẳn cứu. Đây là ơn nghĩa con không thể từ bỏ.”

“Xét đạo lý, cảm tình, và ơn nghĩa thì con đều không nên từ bỏ. Thúc phụ còn muốn hỏi con sao không thể từ bỏ ư?”

Diệp Thanh Văn không đáp trả, ông lặng lẽ nhìn Diệp Thế An. Lát sau, ông khẽ cười, “Người trẻ tuổi.”

Dứt lời, ông thở dài và kêu ngừng xe ngựa. Ông cuộn màn lên, điềm đàm nói, “Những người trẻ tuổi các con thích đi tìm đường chết, không có tiền đồ là đáng lắm.”

Lời này làm Diệp Thế An hơi sững sốt, Diệp Thanh Văn hất cằm nhìn hẳn, “Nếu đã không thể từ bỏ thì còn theo ta về Diệp phủ làm gì? Con không lo cho tiền đồ của mình nhưng ta lo cho tiền đồ của ta.”

“Ý thúc phụ là...” Diệp Thế An không dám tin.

Diệp Thanh Văn phất tay, “Cút đi.”

Diệp Thế An nghe vậy liền cười rồi nhanh chân xuống xe ngựa. Vừa nhảy xuống xe, hẳn lập tức chạy như điên tới Cố gia.

Xe ngựa Chu gia đi được một lúc thì Chu Cao Lăng chậm rãi nói, “Hình như đây không phải đường về Chu phủ.”

“Là đường vòng ạ,” Chu Diệp cười cười.

Chu Cao Lãng không nói gì, sau đấy ông giơ tay vỗ vỗ vai Chu Diệp.

Ông vẫn giữ im lặng, tới hồi xe ngựa cách Cổ gia không xa, Chu Cao Lãng cho xe dừng lại, “Con muốn thì tự mình đi đi.”

Chu Diệp cung kính hành lễ rồi đứng dậy xuống xe ngựa. Đi được vài bước, Chu Cao Lãng đột ngột vén rèm lên và gọi hắn, “Diệp nhi.”

Chu Diệp quay đầu lại nhìn Chu Cao Lãng, ông quan sát người thanh niên mới hai mươi tuổi đầu này với ánh mắt chăm chú. Rất lâu sau, ông chợt nói, “Con là nhi tử của ta.”

Chu Diệp ngẩn ngơ, Chu Cao Lãng bỗng cười giòn giã, “Rất giống ta.”

Chu Diệp nghe được lời này liền cảm thấy có vô số lời muốn nói trào dâng nơi cổ họng khiến hầu kết hắn gật gật. Ngay lúc ấy, Chu Cao Lãng nói tiếp, “Nếu hiểu rõ thì hãy sớm về U Châu, đừng trì hoãn nữa.”

Câu này đã thốt ra thì mọi lời khác đều vô nghĩa. Chu Diệp gượng cười và kính cẩn hành lễ, “Hài nhi hiểu.”

“Mấy thằng nhóc các con,” Chu Cao Lãng thở dài, “thì hiểu cái gì.”

Chu Cao Lãng thả màn xe, cất giọng nói, “Đi đi.”

Chu Diệp dõi theo xe ngựa của Chu Cao Lãng dần khuất dạng, hắn thoáng cười buồn bã rồi xoay người đi về phía Cổ gia.

Hắn đến cổng Cổ phủ đúng lúc Diệp Thế An cũng phì phò chạy tới. Hai người dừng bước trong phút chốc rồi cùng bật cười.

“Hai ta đều đến.” Diệp Thế An giơ tay lau mồ hôi.

Chu Diệp gật đầu tiếp lời, “Cũng không bất ngờ.”

Hai người cùng bước vào Cỗ phủ, Liễu Ngọc Như với Cố Lăng Hoa và Giang Nhu mới trở về.

Mấy ngày nay bọn họ bận ghé thăm phủ đệ của các đại nhân để biếu tặng lễ vật, có người nhận có người không nhận. Song vì họ chẳng yêu cầu gì nhiều – chỉ mong những người đó xem xét tình hình mà nói tốt vài câu vào thời điểm quan trọng – cũng như lễ vật rất quý báu, nên người ta ít nhiều gì vẫn nhận lấy.

Thấy hai người tiến vào, Liễu Ngọc Như thấy hơi lạ bèn vội hỏi, “Sao hai người lại đến đây?”

“Chúng ta tới hỗ trợ.” Chu Diệp lập tức báo tin, “Chúng ta đã hỏi thăm rõ ràng, bệ hạ nhất quyết bảo vệ Lục Vĩnh. Phụ thân ta lần Diệp đại nhân đều quyết định không xen vào chuyện này nên chúng ta mới tới đây.”

Liễu Ngọc Như và người xung quanh nghe vậy thì sắc mặt tức khắc sa sầm. Thâm Minh nói ngay, “Bệ hạ có ý gì? Làm hoàng đế mà bao che tham quan và hãm hại người trung thực?!”

“Đừng nói mấy lời đó,” Diệp Thế An trừng mắt nhìn hăn rồi quay đầu về phía Liễu Ngọc Như, “hiện giờ chúng ta tốt nhất nên đi nhà tù Hình Bộ một chuyến. Thứ nhất là để đảm bảo Cửu Tư bình an vô sự, thứ hai là giờ chúng ta phải tự lo nên cần thảo luận với Cửu Tư trước vì đầu óc hăn nhanh nhạy hơn chúng ta.”

“Thứ ba,” Thâm Minh tiếp lời, “nếu tình hình xấu đi thì chúng ta cướp ngục!”

“Nói hươu nói vượn!” Diệp Thế An quả trách ngay.

Song Liễu Ngọc Như lại nói, “Nếu quả thật đến bước đường cùng thì không gì là không thể.”

Nàng nói thế làm Diệp Thế An lẫn Chu Diệp kinh hãi, bọn họ dám mắng Thẩm Minh nhưng không nỡ nặng lời với Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như ngẫm nghĩ rồi bảo, “Tối nay chúng ta đến nhà tù gặp Cửu Tư.”

Dứt lời, nàng gọi Mộc Nam tới, “Người đi tìm ngục tốt ở Hình Bộ, nhắn bọn họ thu xếp thời gian, chúng ta sẽ qua đó ngay.”

Mộc Nam tuân lệnh. Liễu Ngọc Như mời mọi người ăn cơm rồi cho người chuẩn bị đầy đủ hộp thức ăn, quần áo, túi thơm, sách vở lẫn giấy bút.

Diệp Thế An đứng cạnh nhìn Liễu Ngọc Như gói ghém đồ đạc thì không khỏi hỏi, “Muội mang theo nhiều thứ vậy làm gì?”

“Chàng ở trong tù thật quá đáng thương, ta cần săn sóc chàng nhiều hơn.”

Diệp Thế An nghe vậy bèn liếc hộp thức ăn đầy ụ kia, hắn nói trái lương tâm, “Phải ở trong tù đúng là rất đáng thương.”

Chuẩn bị xong xuôi và chờ đến giờ Tý vắng người, Liễu Ngọc Như dẫn mọi người đi.

“Ta mua chuộc được người,” Liễu Ngọc Như nhỏ giọng căn dặn, “nhưng không thể ở quá lâu. Chúng ta vào nói ngắn gọn thôi, tuyệt đối đừng làm loạn.”

Diệp Thế An, Chu Diệp, và Thẩm Minh gật đầu cùng lúc. Chu Diệp thoáng quan sát xung quanh, hắn thở dài, “Có tiền thì sai khiến ma quỷ còn được. Để Ngọc Như kiếm thêm chút tiền rồi mua nhà tù này cũng là ý hay.”

Đây vốn là lời nói đùa, ai dè Liễu Ngọc Như nghe xong lại nghiêm túc đồng tình, “Huynh nói không sai, sau này ta phải kiếm nhiều tiền hơn mới được. Ta đã suy nghĩ cẩn thận, gặp khó khăn như hiện tại chẳng qua vì ta nghèo.”

Ba người ở phía sau nàng: ...

Bọn họ đi sâu vào nhà tù thì thấy phòng giam Cổ Cửu Tư.

Trong phòng giam bày biện bàn đọc sách, giường nệm bông, cái bô còn bỏ tro thơm nên nơi đây gần như chẳng có mùi hôi thối. Quần áo Cổ Cửu Tư sạch sẽ, mái tóc chải chuốt gọn gàng, hiện giờ hẳn đang say sưa đọc sách du ký. Thấy mọi người đi tới, Cổ Cửu Tư vừa cười vừa đặt sách xuống và nói với bọn họ, “Đáng lẽ ta ngủ từ lâu rồi nhưng thức chờ mọi người đây.”

“Hóa ra chúng ta lại làm người phải ngủ muộn.” Thẩm Minh nhìn phòng giam Cổ Cửu Tư mà tâm trạng cực kỳ phức tạp. “Ta thấy người ở trong tù cũng chả đến nỗi nào.”

“Chính xác,” Diệp Thế An gật gù, “còn khá hơn ta nhiều.”

“Liều lão bản,” ngục tốt đứng cạnh lên tiếng, hẳn cười với Liễu Ngọc Như, “vẫn quy tắc cũ, ta ở bên ngoài canh giữ cho ngài.”

Liễu Ngọc Như mỉm cười, nàng đưa bạc cho ngục tốt rồi cong môi nói, “Đa tạ.”

Ngục tốt cầm tiền và sung sướng đi ra ngoài. Liễu Ngọc Như lấy hộp thức ăn ra, vội vàng nói, “Khoan bàn chuyện đã, chàng ăn gì chưa? Ta mang cho chàng thịt vịt ở phố Đông, chàng ăn đi. Diệp đại ca, huynh giải thích tình hình cụ thể trong lúc chàng ăn nhé, không chàng đói mất.”

Mặt mũi nhóm người đen sì khi nhìn đôi tiểu phu thê này, nhưng không ai muốn phí thời gian nên Diệp Thế An liền mở miệng, “Hôm nay thúc phụ của ta và Chu đại nhân...”

Hắn chưa nói xong, bên ngoài truyền đến tiếng ngực tốt cổ tình lớn giọng hỏi, “Công chúa điện hạ? Sao ngài lại mất công tới đây? Cổ đại nhân? Cổ đại nhân là trọng phạm, không thể tùy tiện thăm hỏi!”

Mọi người liếc nhìn nhau, Thẩm Minh lập tức bảo Liễu Ngọc Như, “Người trốn qua bên kia!”

Dứt lời, Thẩm Minh nhảy lên cao còn những người khác tự tìm chỗ núp. Liễu Ngọc Như nhanh chân cầm hộp thức ăn trốn trong một gian phòng khác, ngay sau đó nàng nghe tiếng bước chân lại gần. Thanh âm hòa nhã của Lý Vân Thường vang lên, “Ta vốn là bạn cũ của Cổ đại nhân nên hôm nay mới ghé thăm. Người đừng lăm mồm đấy, hiểu chưa?”

“Hiểu, hiểu ạ,” ngực tốt vội khẳng định, “cho tiểu nhân mười lá gan thì tiểu nhân cũng chẳng dám lăm mồm.”

Trong lúc nói chuyện, Lý Vân Thường đã đi tới phòng giam Cổ Cửu Tư. Cổ Cửu Tư mới giấu chân vệt xuống dưới bàn rồi nhảy lên giường nằm. Hắn đưa lưng về phía người tới, dùng tay áo lau miệng và giả bộ ngủ.

Lý Vân Thường đến trước phòng giam, nàng ta thấy Cổ Cửu Tư thì thoáng dừng bước. Bất chợt, nàng ta nhào tới túm lấy chân song phòng giam và dùng cái giọng bi thương khiến tất cả mọi người rung mình mà kêu gào, “Cổ lang! Người vẫn bình an, ôi Cổ lang!”

Lời này vừa vào tai, Liễu Ngọc Như liền ôm chặt hộp thức ăn. Ba nam nhân núp ở ba nơi khác nhau vô thức nhìn về phía Liễu Ngọc Như rồi lại thương hại nhìn Cổ Cửu Tư.

Cố Cửu Tư mới lau miệng xong, sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngui, hắn bắt đầu sợ hãi. Dưới sự chi phối của nỗi sợ, hắn không thể duy trì hình tượng nữa mà bật dậy rồi quay đầu lại gầm lên với Lý Vân Thường, “Đang yên đang lành mà một cô nương như người nói bậy gì đó?! Gọi ta là Cố đại nhân!”

Lý Vân Thường: ...

Ba nam nhân đang núp trong bóng tối: ...

Tại căn phòng khác, Liễu Ngọc Như không tự chủ được mà nở nụ cười...

...đầy kiêu ngạo.

Lời tác giả

[Rạp hát nhỏ]

Mặc Thư Bạch: Thứ gì đã tiếp dưỡng khí để con quát công chúa?

Cố Cửu Tư: Ý chí sinh tồn.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 96: Không Phải Trong Lòng Ta Chẳng Có Chàng, Ta Chỉ Đơn Thuần Tin Chàng Thôi

Phản ứng của Cố Cửu Tư làm Lý Vân Thường ngớ người. Nàng ta hình như cũng hơi xấu hổ nên khẽ tăng hắng rồi quay đầu nói với ngực tốt, “Người lui xuống trước đi.”

Ngực tốt giả vờ mắt điếc tai ngơ, hẩn ngấm ngấm đánh giá tình hình nhà tù xong liền xoay người bỏ đi.

Đợi ngực tốt khuất dạng, Lý Vân Thường quay lại nhìn Cố Cửu Tư, “Ban này ta giải thích với ngực tốt lý do tới gặp Cố đại nhân là vì hai ta vốn quen biết, thế nên ta mới diễn kịch cho hẩn xem. Không ngờ lại khiến Cố đại nhân phật ý, mong người thứ lỗi.”

Cố Cửu Tư thấy Lý Vân Thường trở lại bình thường thì thoáng nơi lỏng cảnh giác, song hẩn chưa quên nhóm người Liễu Ngọc Như còn ở đây nên hỏi thẳng, “Công chúa tới đây có việc gì?”

“Nghe bảo Cố đại nhân bị bắt giam, ta bất an nên mới ghé thăm.” Lý Vân Thường vừa quan sát xung quanh vừa cười cười. “Hiện giờ thấy Cố đại nhân vẫn ổn thì ta yên tâm rồi.”

Cố Cửu Tư nhú mày, hẩn thoáng chần chừ nhưng cảm thấy lúc này không nên nhiều lời với Lý Vân Thường bèn bảo, “Công chúa muốn gì thì hãy nói thẳng.”

Lý Vân Thường dường như không ngờ Cố Cửu Tư chả hề vòng vo như thế, nàng ta sững sốt trong phút chốc rồi bật cười. Nàng ta phất tay với thị

nữ đứng phía sau, khi thị nữ rời đi thì nàng ta quay lại nhìn Cố Cửu Tư. Do dự giây lát, nàng ta chậm rãi cất tiếng, “Lần này nghe nói Cố đại nhân gặp nạn, ta lập tức đi tìm mẫu hậu, nhưng nếu để mẫu hậu thám thính tin tức từ bệ hạ thì e là không ổn. Ta sợ Cố đại nhân không thể thoát thân, ta suy nghĩ mãi mới ra một biện pháp, dù cũng không chắc nó hữu dụng. Tuy nhiên ta chẳng biết Cố đại nhân liệu có đồng ý nên đành đích thân tới hỏi.”

“Công chúa cứ nói.” Cố Cửu Tư giơ tay ra hiệu cho Lý Vân Thường tiếp tục, khuôn mặt đầy vẻ cân nhắc.

Mặt Lý Vân Thường ửng đỏ, nàng ta ngập ngừng một lúc rồi từ tốn tiếp tục, “Cố đại nhân chắc biết đương kim bệ hạ có thể thuận lợi đăng cơ là nhờ mẫu hậu ta làm hậu thuẫn. Hiện giờ tuy triều đại thay đổi, kim thượng vẫn bảo lưu vị trí của mẫu hậu và ta, coi như là nể mặt chúng ta. Sau khi đăng cơ, bệ hạ cho ta lẫn mẫu hậu lệnh bài miễn tử. Thân thuộc gia quyến của hoàng tộc chúng ta đều được miễn tử hình và có thể giữ địa vị tôn quý.”

Mấy lời này khiến Cố Cửu Tư nhất thời không hiểu nổi, “Rốt cuộc công chúa muốn nói gì?”

“Ý ta là,” Lý Vân Thường chẳng dài dòng nữa mà đỏ mặt nói, “nếu người trở thành phò mã, dù vụ án Lưu Xuân thật sự rơi xuống đầu người thì cũng không cần lo lắng quá mức. Bất kể thế nào, người vẫn là phò mã.”

Nàng ta vừa dứt lời, bốn người trong nhà tù đều kinh ngạc.

Cố Cửu Tư ngơ ngác nhìn Lý Vân Thường. Lát sau, hắn hoàn hồn rồi vội vàng bảo, “Điện hạ, ngài đừng nói lung tung.”

“Ta không phải đang đùa đùa người.” Lý Vân Thường mau chóng tiến lên một bước. Dù hai người cách nhau dây chần song, Cố Cửu Tư vẫn sợ hãi; hắn cảm thấy nữ nhân đứng trước mặt y hết con thú dữ. Hắn tưởng

tượng đến Liễu Ngọc Như đang lắng nghe thì đầu óc chỉ còn đọng lại “thôi xong rồi”.

Não hấn tích cực hoạt động để tìm từ ngữ cự tuyệt Lý Vân Thường, nhưng nàng ta lại mở miệng trước, “Cố đại nhân, thật ra trước lúc người tới Đông Đô thì ta đã biết về người. Khi xưa Giang đại nhân từng nhắc đến người với mẫu hậu. Thậm chí nếu chuyện Lương Vương không xảy ra thì khéo hiện giờ người và ta đã thành phu thê.”

“Không không không,” Cố Cửu Tư cuống cuồng xua tay, “không thể nào, có Lương Vương hay không thì đều không thể. Ta chả trèo cao nổi, điện hạ đừng nói bừa.”

“Chẳng lẽ lúc ở Dương Châu người chả hề hay biết ý của Giang đại nhân?”

“Có biết,” Cố Cửu Tư thẳng thắn đáp, “nhưng mấy người đã hỏi ý ta chưa?”

Lý Vân Thường ngẩn người. Cố Cửu Tư không làm bộ làm tịch nữa, hấn gác chân lên nệm và thừa nhận với Lý Vân Thường, “Điện hạ, ta không biết cừu cừu ta lừa dối ngài thế nào nhưng ngài lá ngọc cành vàng, ta thật sự chẳng xứng với ngài. Hiện tại ta đã có thê tử, ngài và ta không thể thành đôi đâu, ngài đừng nghĩ nhiều nữa. Ngài tình nguyện giúp Cố mỗ thì Cố mỗ rất cảm kích, nếu là hợp tác chính trị thì về sau Cố mỗ sẽ có qua có lại. Nhưng nếu trong lòng ngài nảy sinh ý tưởng khác, ta khuyên ngài ngừng lại đi.” Cố Cửu Tư giơ tay lên, thành khẩn nói, “Đời này ta sẽ không cưới nữ nhân thứ hai.”

“Cho dù là công chúa?” Lý Vân thường nhú mày.

“Cho dù là công chúa.” Vẻ mặt Cố Cửu Tư vô cùng nghiêm túc.

Hai người lâm vào bế tắc, sau đấy Lý Vân Thường nhẹ nhàng cười, “VẬY ta đây đúng là hoa rơi hữu ý rồi. Nhưng không biết trong tương lai liệu Cố đại nhân có hối hận chẳng?”

“Hối hận gì chứ?” Cố Cửu Tư lười biếng ngả người xuống giường, hất giơ tay chống đầu, ánh mắt mang theo ý cười.

Lý Vân Thường ngẩn ngơ, cứ đứng đực ra mà nhìn chăm chăm khuôn mặt Cố Cửu Tư. Hắn phát hiện nàng ta thần thờ liên cau mày, “Điện hạ?”

Tiếng gọi này làm Lý Vân Thường bừng tỉnh, nàng ta vội vàng phục hồi tinh thần và giả bộ như chưa có gì phát sinh rồi nói tiếp, “Cố đại nhân ngẫm lại đi, người khác với Diệp đại nhân. Hắn ở Đông Đô có thúc phụ làm chỗ dựa, nhưng người làm gì cũng phải dựa vào chính mình. Đông Đô là vùng nước sâu, dù bệ hạ đã chiếm lấy nơi đây thì vẫn chú trọng việc trấn an mọi người. Cố đại nhân không có gia tộc chống lưng, người dựa vào gì để phát triển ở Đông Đô?”

Lý Vân Thường bật cười, “Dựa vào vị thê tử mở cửa hàng son phấn của người à?”

Cố Cửu Tư không trả lời, hắn chỉ lẳng lặng nhìn Lý Vân Thường. Nàng ta quan sát sắc mặt Cố Cửu Tư rồi cúi đầu nhìn bộ móng tay nhuộm màu hoa của mình, giọng điệu nàng ta thản nhiên, “Phàm những kẻ không có tư cách thì càng tùy tiện kết hôn, còn người muốn bò lên trên đều chú trọng nhà mẹ đẻ của thê tử mình. Liễu Ngọc Như, tên nàng ta là Liễu Ngọc Như nhỉ?”

Lý Vân Thường nghĩ nghĩ rồi nói tiếp, “Nàng ta không tồi nhưng vẫn thuộc hàng ngũ thương nhân, chẳng có gì vẻ vang để khoe ra. Cố đại nhân sở hữu tiền đồ vô lượng, người thật sự không định suy tính một chút sao?”

“Không.” Cố Cửu Tư dứt khoát trả lời.

Lý Vân Thường ngõ ngàng, nàng ta đang tính nói thêm đã thấy Cố Cửu Tư nhìn mình đầy thương hại, “Vị công chúa do phượng hoàng ngậm ngọc sinh ra và mang theo huyết mạch của trời cao mà hiện giờ suy bại tới nỗi phải đi thảo luận lợi ích trong hôn nhân với một thần tử xuất thân thương nhân. Thật đáng thương.”

“Người!”

Lý Vân Thường bật dậy, chỉ vào Cố Cửu Tư và gầm lên. Cố Cửu Tư giờ tay cắt ngang lời Lý Vân Thường, hăn kiên quyết nói, “Công chúa cũng là cô nương, cô nương đều muốn giữ thể diện. Ta không nhiều lời nữa, ngài đi đi. Ngài mà không sớm rời đi thì ta sợ lời mình nói sẽ chọc giận ngài.”

“Cố Cửu Tư, người làm càn.”

“Ta không làm càn thì sao ngồi đây được?” Cố Cửu Tư phì cười, hăn trào phúng nói, “E rằng công chúa trước khi nói mấy lời đó chưa tìm hiểu xem con người Cố Cửu Tư là như thế nào? Ngay cả gia đình thương nhân còn chẳng trơ trên tự mình bàn về hôn sự như một giao dịch, công chúa quả thật làm ta mở rộng tầm mắt.”

“Nữ nhân như người[1] mà cũng xứng nói về Ngọc Như với ta?”

“Người có từng tự kiểm được đồng nào chưa?” Cố Cửu Tư ngồi dậy. “Người có từng làm gì cho người quanh mình chưa? Người có từng trả giá vì những người yêu thương người chưa? Người ăn lương thực do bá tánh giao nộp nhưng có từng lo lắng cho họ dù chỉ một chút? Điện hạ, công chúa không chỉ là cái danh hiệu, nó là trách nhiệm phải gánh vác như bệ hạ vậy. Ngọc Như nhà ta gánh vác trách nhiệm bản thân; nàng từng trả giá vì người thân yêu và cũng từng trợ giúp rất nhiều người. Nàng không phải công chúa thì sao chứ?”

“Hai chúng ta đến Đông Đô, nếu ổn thì ở lại, không thì đi. Dù ta có bị đẩy tới đoạn đầu đài thì đây vẫn là hành trình của Cố Cửu Tư ta trên cuộc

đời này. Hãy để người nào tình nguyện ngồi vị trí phò mã của người đi. Ta hiểu người mưu tính cái gì. Người nói mẫu hậu mình có quan hệ tốt với bệ hạ nhưng là công chúa tiền triều, dù mấy cự thần không trở mặt với các người thì bệ hạ đủ sức chịu đựng các người trong bao lâu? Các người dám tìm đến một gia đình với những mối liên hệ chẳng chặt ở Đông Đô sao?”

“Người đã tới tuổi lập gia đình,” Cố Cửu Tư cười cười, “nên phải mau chóng xuất giá. Vì cứ dây dưa mãi rồi đến lúc đánh nhau với Bắc Lương lại đẩy người đi hòa thân thì sao? Trong thành Đông Đô, người không thể gả cho quý tộc lâu đời, cũng chẳng muốn gả cho kẻ nghèo khó và vô năng. Nhìn tới nhìn lui chỉ còn lại ta; bối cảnh gia đình bình thường, đầu óc thông minh, diện mạo lại không tệ. Là thanh niên tuần kiệt đấy nhỉ?”

“Người thật không biết xấu hổ.” Lý Vân Thường tức tới mức muốn cười.

Cố Cửu Tư nhún vai, “Chúc mừng người đã hiểu ta hơn một tí.”

“Người nói không sai, ta chính là một kẻ chả biết xấu hổ đấy. Nên người đừng ảo tưởng nữa, mau tắm rửa ngủ nghỉ đi.”

“Cố Cửu Tư,” Lý Vân Thường hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “người sẽ hối hận.”

Cố Cửu Tư tươi cười, “Công chúa đi thông thả.”

Lý Vân Thường đứng dậy, nhanh chân xoay người đi ra ngoài.

Chờ nàng ta đi xa, Thẩm Minh thò đầu ra hỏi Cố Cửu Tư, “Xong chưa? Chúng ta nói tiếp chính sự chứ?”

“Ngọc Như,” Cố Cửu Tư chả thèm để ý Thẩm Minh, hăn gấp gáp nói, “nàng nghe ta giải thích, ta thật sự chỉ mới quen biết nàng ta...”

Liễu Ngọc Như ôm hộp thức ăn bước ra. Nàng lặng lẽ đặt hộp thức ăn trước mặt Cố Cửu Tư, hạ giọng bảo, “Mấy chuyện đó không quan trọng, bàn chính sự trước đã.”

Nàng nói vậy làm Cố Cửu Tư cứng họng, hăn nhất thời nảy sinh sự khó chịu khó diễn tả thành lời. Song hăn biết Liễu Ngọc Như nói đúng nên giữ im lặng và nghe nàng nói tiếp, “Ta đã phái hai nhóm người riêng biệt đi Dương Châu và Thái Châu, chắc ngày mai sẽ quay về. Theo suy đoán của ta thì chuyện này chắc chắn dính líu đến Lạc Tử Thương, y nhất định phải biết gì đó. Ta định tìm ra nhược điểm của y rồi tìm y để trao đổi.”

“Ý tưởng của muội không tồi.” Diệp Thế An gật đầu nhưng lại nhíu mày. “Có điều lúc trước ta điều tra mãi cũng chỉ tìm ra lão ăn mày kia. Nếu giờ muội điều tra tiếp mà không có kết quả thì sao?”

“Vậy cứ lừa gạt y.” Cố Cửu Tư quả quyết mở miệng. “Khi cần nàng hãy lừa gạt y rằng mình đã tìm thấy nhược điểm của y. Có kết quả thì tốt, thất bại cũng chẳng sao.”

“Nói nghe dễ ghê,” Thẩm Minh cười nhạo, “có bản lĩnh người đi lừa gạt cho ta xem.”

“Nếu ta có thể ra ngoài,” Cố Cửu Tư lạnh lùng liếc Thẩm Minh, “ta sẽ làm cho người xem.”

“Vậy chờ người trở về thì ta sẽ đi tìm Lạc Tử Thương. Còn sau đó?” Liễu Ngọc Như ngược nhìn Cố Cửu Tư. “Chàng có kế hoạch gì không?”

Cố Cửu Tư không vội đáp mà vừa gõ đầu gối vừa suy nghĩ. Lát sau, hăn chậm rãi nói, “Bệ hạ muốn bảo vệ Lục Vĩnh một phần vì Lục Vĩnh giao thiệp rộng khắp, tân triều mới thành lập nên không thể động tới ông ta ngay được. Nếu ra tay với Lục Vĩnh thì ai sẽ ngồi vào vị trí của ông ta? Mặt khác, bệ hạ cũng kiêng nể tình nghĩa huynh đệ.”

Cố Cửu Tư thoáng cười cay đắng, “Dù sao hai người cũng là lão huynh đệ vào sinh ra tử suốt bao năm, mọi người thấy đúng không?”

Mọi người gật gù, Diệp Thế An nói, “Vậy phải làm sao bây giờ, để người đi đền tội?”

“Nếu không thể làm ta đền tội,” Cố Cửu Tư lắc đầu, “thì dĩ nhiên phải đẩy người khác ra.”

“Chúng ta đâu thể kiếm người thế người đền tội.” Diệp Thế An nhíu mày.

Cố Cửu Tư gật đầu, “Tất nhiên không làm vậy được. Nhưng ta nghĩ vụ án Lưu Xuân khả năng cao có dính líu đến kho bạc. Ông ta là Thương Bộ Ti lang, mà điểm mấu chốt chính là kiểm kê kho bạc. Ông ta làm tiền như thế thì hẳn có liên quan đến việc này.”

“Ừm.” Liễu Ngọc Như gật đầu. “Ta sẽ phái người thăm dò tình hình kho bạc.”

“Điều tra đi,” Cố Cửu Tư nghiền ngẫm, “phải biết bản chất vụ án mới đi bước tiếp theo được. Nhưng hãy nhớ rằng nếu không tìm thấy gì cũng đừng hoảng hốt,” hắn cười cười, “bàn bạc kỹ hơn là được.”

Mọi người thương lượng thêm trong chốc lát, Liễu Ngọc Như thấy hết giờ liền dẫn Chu Diệp, Diệp Thế An và Thẩm Minh ra ngoài.

Cố Cửu Tư dõi theo bóng lưng bọn họ, hắn thấy Liễu Ngọc Như không quay đầu lại thì trong lòng có chút chua xót. Hắn biết Liễu Ngọc Như hẳn đã quên mất vụ công chúa. Đây vốn là chuyện tốt, Liễu Ngọc Như là người biết nhìn nghiệp lớn, chưa từng gây phiền hà cho hắn.

Nhưng không gây phiền hà có khác gì hoàn toàn từ bỏ, Cố Cửu Tư thấy thật khổ sở.

Hắn nhìn Liễu Ngọc Như đang rời đi, rốt cuộc nhìn không được mà cất tiếng gọi, “Ngọc Như.”

webtruyenonline

Liễu Ngọc Như dừng bước, Cố Cửu Tư thì thào, “Nàng chẳng hề nhắc đến việc ban này.”

Liễu Ngọc Như im lặng, nàng đưa lưng về phía Cố Cửu Tư. Chu Diệp, Diệp Thế An, và Thẩm Minh thoáng nhìn bọn họ, ba người ngượng ngùng đi ra ngoài trước.

Khi tất cả mọi người đã rời khỏi đây, Cố Cửu Tư mới lên tiếng, “Nàng thế này khiến ta cảm thấy hết như trong lòng nàng không có ta.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn mím môi, nàng lưỡng lự giây lát rồi từ tốn nói, “Không phải trong lòng ta chẳng có chàng.”

“Nữ nhân khác tới trêu chọc ta mà nàng chẳng hỏi câu nào.”

Khóe môi Liễu Ngọc Như cong lên, nàng quay đầu lại cười tủm tỉm với người trong phòng giam, “Ta chỉ đơn thuần tin chàng thôi.”

Thấy Cố Cửu Tư ngẩn ngơ, Liễu Ngọc Như dịu dàng nói, “Chàng muốn người thay ta thì ta vẫn là một cô nương nhã nhặn, cần gì phải hạ thấp giá trị bản thân?”

“Từ xưa đến giờ ta luôn nghĩ...” Liễu Ngọc Như nghiêng đầu như đang nghiêm túc tự ngẫm. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng đúng vào độ tuổi rực rỡ nhất, hành động kia làm nó lộ ra vài phần đáng yêu. Cố Cửu Tư căng thẳng nhìn nàng rồi hắn thấy nàng quay đầu lại và nhẹ nhàng cười, “Những nữ nhân đấu đá nhau vì muốn đoạt nam nhân thật sự khó coi. Ta muốn mình tao nhã cả đời, chàng đừng mơ ta sẽ vì chàng mà đánh mất dáng vẻ này.”

Lời tác giả

Cổ Cửu Tư: Kẻ nào đến thả thính đều bị ta mắng chạy cong đuôi, bà xã đại nhân không cần hao tổn tâm trí.

Chú thích

[1] Khúc này đang chửi nên anh không thèm gọi “ngài” nhé. Xưng hô sẽ thay đổi tùy hoàn cảnh.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 97: Ngài Biết Mẫu Thân Mình Là Ai Không?

Cố Cửu Tư sững sờ, Liễu Ngọc Như không nói gì nữa mà chỉ cười rồi xoay người đi ra ngoài gặp Chu Diệp, Diệp Thế An, và Thẩm Minh.

Bốn người thương lượng việc cần làm sắp tới, đồng thời trở về Cố phủ. Cố phủ vẫn giữ lại phòng của Diệp Thế An, Thẩm Minh đi nghỉ trước còn Diệp Thế An đưa Liễu Ngọc Như về phòng. Hai người vừa đi vừa tán gẫu, lúc gần tới cửa, Diệp Thế An bật cười, “Giờ ta mới phát hiện Ngọc Như khác hẳn hồi xưa.”

“Khác thế nào?” Liễu Ngọc Như hiếu kỳ hỏi.

Diệp Thế An nghiêm túc ngẫm nghĩ rồi đáp, “Dùng cảm hơn nhiều.”

“Ta vốn to gan đó giờ.” Liễu Ngọc Như tươi cười. “Trước kia huynh không nhận ra thôi.”

Diệp Thế An lắc đầu, “Nói về hành động thì muội to gan, nhưng lại nhát gan khi dính đến chuyện thổ lộ tình cảm.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người, Diệp Thế An ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng và cảm khái nói, “Bàn về chuyện thế gian, muội càng lớn càng thấu hiểu nhưng ta càng lớn lại càng mù mờ.”

Liễu Ngọc Như im lặng suy nghĩ về lời của Diệp Thế An, hân gượng cười rồi quay đầu nói với nàng, “Muội về phòng nghỉ ngơi đi, ta đi trước.”

Diệp Thế An xoay người rời đi, Liễu Ngọc Như đứng ở cửa trong phút chốc, nàng khẽ cười và bước vào phòng.

Sau khi vào phòng, nàng rửa mặt rồi nằm lên giường.

Trước giờ hai người luôn ngủ cùng một giường, hiện tại trống trải thế này khiến nàng thấy lạ lẫm. Trong đầu nàng hiện ra những lời Lý Vân Thường nói với Cố Cửu Tư đêm nay.

“Cố đại nhân không có gia tộc chống lưng, người dựa vào gì để phát triển ở Đông Đô?”

“Nàng ta không tồi nhưng vẫn thuộc hàng ngũ thương nhân, chẳng có gì vẻ vang để khoe ra. Cố đại nhân sở hữu tiền đồ vô lượng...”

Liễu Ngọc Như mở to mắt, nàng lẳng lặng nhìn nóc giường.

Nàng tin Cố Cửu Tư, hãn tình nghĩa như vậy thì chẳng ai có thể nghi ngờ. Cảm giác an toàn của một nữ nhân phân nửa dựa vào bản thân, nửa còn lại dựa vào đối phương. Cố Cửu Tư đã cung cấp đủ cho nàng cảm giác an toàn, chính vì vậy mà nàng muốn tặng hãn những điều tốt đẹp nhất trên đời.

Khi tính toán chi phí tiêu xài trong nhà, nàng đột nhiên khổ sở vì sự vô năng của chính mình. Những lời Lý Vân Thường nói đâm vào lòng nàng, làm nàng cảm thấy mình vừa nhỏ bé lại bất lực giữa Đông Đô này.

Nếu nàng có nhiều tiền hơn thì tốt rồi.

Nàng nghĩ ngợi nếu mình có đủ tiền để mua quyền thế, để bảo vệ Cố Cửu Tư, để hãn ở hiểm cảnh như vậy cũng chẳng cần rầu rĩ lo lắng thì tốt rồi.

Liễu Ngọc Như chìm vào giấc ngủ giữa bộn bề suy nghĩ.

Hôm nay nàng thu xếp cho người đi tiếp xúc với Hộ Bộ, buổi chiều Diệp Thế An và Thẩm Minh mang tin tức trở về.

“Hôm nay ta nghe thúc phụ nói Hình Bộ đã đệ trình bản cáo trạng của vụ án Lưu Xuân. Sắc mặt bộ hạ rất khó coi.” Diệp Thế An phân tích, “Ta đoán vụ án Lưu Xuân sợ rằng còn khó giải quyết hơn so với tưởng tượng của bộ hạ.”

“Cửu Tư kiếm kê được bốn mươi triệu bạc trắng, báo cáo lại chỉ có ba mươi triệu.” Liễu Ngọc Như cân nhắc tình thế. “E rằng thiếu hụt đến gần mười triệu bạc trắng, nếu Hình Bộ điều tra con số này thì huynh nghĩ bộ hạ còn muốn bảo vệ Lục Vĩnh không?”

“Nếu không bảo vệ được thì Hộ Bộ nguy mất, hơn nữa bộ hạ còn đang cân nhắc. Hiện giờ ngài đang cơ chưa đầy một năm, tuy được thái hậu giúp đỡ đang cơ nhưng vậy tức nghĩa thế lực cũ ở Đông Đô vẫn tồn tại. Lục Vĩnh là trợ thủ đắc lực của ngài, động tới Lục Vĩnh là động tới trợ thủ đắc lực của bộ hạ. Một mặt sợ người phe bộ hạ thất vọng buồn lòng, mặt khác e là người bên đảng phái cũ không muốn từ bỏ Hộ Bộ.”

“Nhưng số tiền lớn đến thế thì phải có nơi chứa nó.” Liễu Ngọc Như nhíu mày. “Triều đình thiếu thốn tiền bạc như vậy mà bộ hạ muốn buông tha Lục Vĩnh?”

“Giữa củng cố ngôi vị hoàng đế và tiền bạc, muội nghĩ bộ hạ sẽ lựa chọn thế nào?”

Diệp Thế An đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như, thấy nàng mím môi thì hẳn thở dài, “Người hiện đang gặp nguy là Cửu Tư. Nếu thật sự đúng như chúng ta suy đoán, phe thái hậu nhất quyết sẽ không bỏ qua vụ án này. Mười triệu lượng bạc mất tích, bộ hạ xử lý thế nào thì cũng phải để người ta thấy có máu đổ, thái hậu sẽ không cho phép vụ án này nhẹ nhàng chấm dứt.”

“Thế nên,” Liễu Ngọc Như chột hiểu, “công chúa phải gả cho Cửu Tư vì thái hậu hy vọng Cửu Tư đứng về phe bọn họ. Sau đấy bọn họ lật đổ Lục Vĩnh rồi đẩy Cửu Tư lên làm Hộ Bộ Thượng thư?”

Cố Cửu Tư hiện giờ là Hộ Bộ Thị lang, chỉ cách Hộ Bộ Thượng thư một bước. Vào thời điểm này, nếu Lục Vĩnh không ngã xuống thì tất nhiên người ngã xuống sẽ là Cố Cửu Tư.

Khả năng cao Lý Vân Thường cũng có vài phần cảm tình với Cố Cửu Tư, nhưng quan trọng hơn cả là bọn họ muốn bồi dưỡng hắc. Cố Cửu Tư không có gia tộc chống lưng thì mai sau dễ khống chế hơn, và Phạm Hiên sẽ chẳng bất mãn gì nhiều nếu kết thân với hắc. Đồng thời, mới mười chín tuổi đã đảm nhiệm Hộ Bộ Thị lang tức nghĩa hắc có tiền đồ vô lượng, bồi dưỡng một chút sẽ thành trợ thủ đắc lực. Bây giờ hắc trùng hợp gặp nạn, nếu nhân cơ hội này kết thành thông gia thì hắc sẽ là cây đao sắc bén nhất trong tay thái hậu.

Song hắc đã cự tuyệt cơ hội này, phe thái hậu dĩ nhiên sẽ chả nề nang. Bất kể là Hộ Bộ Thượng thư hay Hộ Bộ Thị lang thì bọn họ cũng sẽ cần chết một người, chứng kiến Phạm Hiên đổ máu mới là mục đích của bọn họ.

Liễu Ngọc Như cảm thấy tức ngực, hơi thở đứt quãng, nàng lẩm bẩm, “Là ta hại chàng.”

“Người nói bậy gì đó?” Thẩm Minh vội lên tiếng, “Là mấy tên khốn kiếp kia hại hắc!”

Liễu Ngọc Như không nói gì nhưng Diệp Thế An hiểu lòng nàng. Hắc thở dài rồi khuyên nhủ, “Ngọc Như, trên đời này tuyệt đối không có nam nhân muốn dựa vào thê tử lẫn quan hệ thông gia để bò lên cao, trừ phi hắc không phải nam nhân. Ta cảm thấy Cửu Tư là một nam nhân tốt.”

“Ta biết.” Liễu Ngọc Như thở dài. “Ta chỉ lo cho chàng thôi.”

“Thôi quên đi,” Liễu Ngọc Như bật cười, “ta phải bình tâm lại để theo dõi tình hình Hộ Bộ. Trong thời gian tới, ta đoán sẽ có nhiều số con được trình lên về việc này. Làm phiền hai người giúp ta quan sát diễn biến của triều đình.”

Diệp Thế An gật đầu, Thẩm Minh cũng đáp ứng.

Sáng sớm hôm sau quả nhiên không ngoài dự đoán của Liễu Ngọc Như, trên triều chông chất hàng đồng tấu chương yêu cầu nghiêm khắc điều tra Cố Cửu Tư lần mở cửa kho bạc để kiểm kê quốc khố.

Quốc gia chưa hoàn thành những công việc cần thiết mà một Hộ Bộ Thị lang dám sai khiến cấp dưới ăn trộm kho bạc, còn giết người diệt khẩu. Chuyện này đúng là chưa từng có tiền lệ, là tội ác tà trời.

Đến buổi chiều thì tin tức đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Liễu Ngọc Như đi trên đường có thể nghe thấy bá tánh bàn tán việc này và thậm chí về cái tên Cố Cửu Tư, “Lúc trước còn nghe bảo hãn là vị quan tốt ở U Châu, thật là biết người biết mặt không biết lòng.”

Những lời này khiến Liễu Ngọc Như siết chặt màn xe. Lát sau, nàng hít sâu một hơi rồi bước lên xe ngựa và hạ giọng nói, “Về phủ đi.”

Trên triều ồn ào hai ngày liên tiếp vì chuyện Cố Cửu Tư, đúng lúc này nhóm người đi Dương Châu và Thái Châu rốt cuộc trở về. Liễu Ngọc Như nghe bọn họ đã quay lại liền nhanh chóng đích thân đi đón. Khi tới cổng, Mộc Nam bất an hỏi, “Phu nhân, có nên đổi xe ngựa để người khác không nhận ra?”

Liễu Ngọc Như thoáng dừng lại giây lát, nàng trả lời, “Không cần, cứ thế mà đi.”

“Phu nhân...” Mộc Nam vẫn muốn khuyên can.

Liễu Ngọc Như giơ tay cắt ngang lời Mộc Nam, quyết đoán nói, “Để Lạc Tử Thương nghe phong thanh ta muốn gặp y cũng là chuyện tốt.”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như ra khỏi thành. Chưa đầy hai canh giờ đã tới cổng thành, Liễu Ngọc Như ngồi chờ trong xe ngựa. Người đi Dương Châu và Thái Châu một trước một sau trở về, người đi Dương Châu tiến lên báo cáo trước. Người được phái đến Dương Châu tên Tần Lục, hẫ lên xe ngựa liền uống nước ừng ực rồi mới nói với Liễu Ngọc Như, “Phu nhân, có manh mối.”

“Điều tra được y ra đời thế nào chứ?”

“Tra được,” Tần Lục thở hồn hển, “ta tìm thấy gia phả năm đó của Lạc gia. Trước lúc Lạc gia bị diệt môn, ông ấy trùng hợp về nhà thăm viếng. Sau ngày Lạc gia gặp nạn, ông ấy mai danh ẩn tích để trốn tránh. Lần này ta đến Dương Châu tốn rất nhiều công sức mới tìm được người.”

“Người của Lạc gia?” Liễu Ngọc Như nghi ngờ hỏi, “Ông ấy biết thân thế Lạc Tử Thương? Y chẳng phải là ăn mày sao?”

“Y đúng là ăn mày,” Tần Lục gật đầu, “nhưng là ăn mày do Lạc gia vứt bỏ.”

Liễu Ngọc Như hơi sững sốt, nhất thời không thốt nên lời. Mãi nàng mới cất tiếng, “Người nói tiếp đi.”

“Người này năm xưa làm hộ vệ tại Lạc gia. Ông ấy nói lúc đó Lạc gia có một vị tiểu thư trời sinh tính phản nghịch, thường xuyên dạo chơi trong thành Dương Châu. Thế rồi bà ấy ở bên ngoài quen biết một vị công tử, Lạc tiểu thư vừa gặp đã cảm mến vị công tử kia nên toàn tâm toàn ý muốn gả cho hắn. Hai người châu thai ám kết[1] mới có Lạc Tử Thương.”

Liễu Ngọc Như nhú mày, Tần Lục nói tiếp, “Về sau Lạc tiểu thư nói rõ thân phận mình thì mới biết vị công tử này đã có thê tử, hơn nữa nhà mẹ đẻ

của thê tử lại làm quan lớn tại kinh thành nên không thể hữu thê. Lạc tiểu thư không đồng ý hạ mình làm thiếp bèn cắt đứt liên hệ với vị công tử này. Người nhà bà ấy vốn muốn Lạc tiểu thư bỏ đứa bé nhưng đến phút cuối cùng thì bà ấy không đành lòng, vì vậy bà ấy trộm ngân lượng rồi bỏ trốn ra bên ngoài. Đến lúc Lạc gia tìm thấy vị tiểu thư này thì cái thai đã quá lớn nên chỉ có thể để bà ấy sinh đứa bé ra, song Lạc lão gia không muốn đứa bé ảnh hưởng tới cuộc sống sau này của Lạc tiểu thư. Bà ấy vào lúc đó đã rất khó gả đi, huống hồ còn mang theo con riêng?”

“Thế nên?” Liễu Ngọc Như run sợ.

Tần Lục thở dài, “Sau khi đứa bé chào đời, Lạc lão gia sai thị vệ vứt bỏ và nói dối Lạc tiểu thư rằng đứa bé đã chết. Lạc lão gia phó thác hộ vệ này việc chiếu cố đứa bé, tìm dưỡng phụ cho nó, đưa tiền cho dưỡng phụ rồi mới cắt đứt liên lạc.”

“Nhưng vị dưỡng phụ kia vẫn chết dưới tay Lạc gia.” Liễu Ngọc Như cup mắt xuống, xâu chuỗi lại mọi việc.

Tần Lục gật gù, “Đúng vậy, dưỡng phụ của y chết nên y tìm đến Lạc gia đòi một lời giải thích. Sau đó bị Lạc lão gia nhìn thấy nên ông ta nhốt y vào kho củi. Lúc ấy Lạc gia đang tiếp đãi khách quý nên không làm ầm lên.”

“Khách quý?” Liễu Ngọc Như nghi hoặc hỏi lại.

Tần Lục gật đầu, “Đúng vậy, không biết vị khách quý kia là ai. Nghe thị vệ nói vị khách này tìm đến Lạc gia vì muốn một thứ.”

“Thứ gì?”

“Ngọc tỷ.”

Câu trả lời của Tần Lục làm Liễu Ngọc Như sửng sốt.

“Lạc gia có ngọc tỷ truyền quốc[2]?!”

“Nghe kể chính miệng người nọ nói vậy với Lạc lão gia.” Tần Lục gật đầu rồi tiếp tục, “Bọn họ tranh cãi to tiếng trong phòng nên thị vệ mới nghe thấy, nhưng Lạc lão gia khẳng định bảo mình không giữ ngọc tỷ. Thế rồi thị vệ này về thăm nhà, ngày hôm sau liền nghe tin toàn bộ Lạc gia bị giết chết.”

Liễu Ngọc Như ngồi trong xe ngựa, nàng không nói gì hồi lâu.

“Còn gì nữa?”

“Ông ấy bảo mình cứu được một gia phó của Lạc gia đã chạy thoát, nhưng đối phương dưỡng thương ở chỗ ông ấy chưa đầy ba ngày thì chết. Gia phó này kể Lạc gia bị tàn sát vì một câu nói của đứa bé kia. Đứa bé kia nói với vị khách quý của Lạc gia rằng giết chết toàn bộ Lạc gia thì nó sẽ giao nộp ngọc tỷ.”

Liễu Ngọc Như nghe đến đây liền không khỏi rung mình. Lạc Tử Thương nói được những lời này cũng không lạ nhưng khi ấy y mới bao nhiêu tuổi chứ?

Giết chết toàn bộ Lạc gia.

Trước lúc tàn sát Lạc gia, y có biết mẫu thân mình cũng nằm trong số những người này?

Liễu Ngọc Như mãi không hồi phục tinh thần, sau một hồi nàng mới tìm lại được giọng nói, “Sau đó thì sao?”

“Sau hôm Lạc gia bị tàn sát, Chương Hoài Lễ đến Lạc gia và tìm thấy Lạc Tử Thương. Lạc Tử Thương tự nhận mình là trẻ mồ côi của Lạc gia nên được Chương đại sư dẫn đi.”

“Không có sau đó nữa.”

Hai người đồng thời thốt lên, chưa dứt lời đã nghe thấy một thanh âm to rõ, “Để ta nói chuyện sau này cho.”

Liễu Ngọc Như nghe thấy giọng nói này liền biết Tần Phong đã trở về từ Thái Châu. Nàng vội xốc màn xe lên và thúc giục, “Lên đi.”

Tần Phong nhảy lên xe ngựa, xe ngựa lập tức khởi hành quay lại thành. Liễu Ngọc Như ngồi tại chỗ mà sốt ruột hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Chương Hoài Lễ đại sư nhận nuôi Lạc Tử Thương, coi y như nhi tử ruột thịt.” Tần Phong chậm rãi thông báo kết quả cuộc điều tra ở Thái Châu. “Nghe nói Lạc Tử Thương thông minh bẩm sinh, là đặc ý môn sinh[3] của Chương Hoài Lễ. Tình cảm giữa y và Chương Hoài Lễ sâu đậm như phụ tử, khi Chương Hoài Lễ bệnh nặng thì y luôn túc trực bên cạnh chăm sóc.”

“Tình cảm giữa hai người rất thân thiết, cho đến hồi Lạc Tử Thương quyết định đi Dương Châu. Chương Hoài Lễ phản đối, hai người cãi nhau to một trận. Lúc cãi nhau có sự hiện diện của một người hầu dưới trướng Chương đại sư, sau khi Chương đại sư chết thì cùng ngày đó người hầu này cũng mất tích.”

“Có tìm thấy hãn không?” Liễu Ngọc Như vội hỏi.

Tần Phong thở dài, “Đã tìm thấy.”

“VẬY...”

“Hãn chết rồi.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như cứng đờ, Tần Phong tiếc rẻ nói, “Nghe đâu hãn bị người ta truy sát, vết thương quá nặng nên không vượt qua được.”

Liễu Ngọc Như trầm mặc, sau một hồi nàng rớt cuộc hỏi, “Hắn không chết trước mặt Lạc Tử Thương?”

“Không.”

“Nói cách khác, Lạc Tử Thương tạm thời chưa xác định hắn đã chết?”

“Đúng vậy.”

“Tên hắn là gì?”

“Tề Minh.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, nàng hỏi thăm chi tiết về Tề Minh rồi nói, “Ta đã biết.”

Nàng bắt đầu tính toán, lúc về tới Cổ phủ, nàng đi tới đi lui trong phủ. Một lúc sau, nàng ra chỉ thị, “Sai người chuẩn bị một chút, ta muốn đến Lạc phủ.”

Chuyện này đã được chuẩn bị từ lâu nên Liễu Ngọc Như nhanh chóng rời Cổ phủ, trước đó nàng đã cho người gửi bái thiếp.

Khi Lạc Tử Thương nhận được bái thiếp, y đang chơi cờ một người trong sân.

Y ngắm nhìn bái thiếp do Liễu Ngọc Như viết, những con chữ Tiểu Khải tựa hoa mai trông đoan chính giống hệt người viết chúng.

Lạc Tử Thương nhìn bái thiếp một hồi rồi khẽ cười, “Chữ viết cũng cực kỳ đẹp.”

Y giao bái thiếp cho quản gia và dặn phải cất kỹ, sau đó nói với hạ nhân, “Dẫn người vào đi.”

Hạ nhân chẳng dám nhiều lời liền dẫn Liễu Ngọc Như đến sân trong.

Sân của Lạc Tử Thương được thiết kế theo phong cách điển hình của lâm viên chốn Giang Nam, y ra tay hào phóng nên nên tòa nhà này lớn hơn Cố phủ rất nhiều. Y ngồi trong nhà thủy tạ, tự tay dọn dẹp bàn cờ. Liễu Ngọc Như đi đến đối diện Lạc Tử Thương, cung kính hành lễ, “Lạc đại nhân.”

“Liễu lão bản,” Lạc Tử Thương quay đầu lại cười, giơ tay nói, “mời ngồi.”

Liễu Ngọc Như ngồi đối diện Lạc Tử Thương, y đích thân pha trà cho nàng và thấp giọng bảo, “Liễu lão bản sẽ không vô duyên vô cớ tới đây, hôm nay sao lại muốn ghé thăm ta?”

“Ta đã đến thì Lạc đại nhân hẳn biết hết rồi.”

Lạc Tử Thương nghe Liễu Ngọc Như nói cũng không vội đáp trả, y nhấp ngụm trà rồi nói, “Phong cách làm việc của Liễu lão bản luôn khiến tại hạ phải cân nhắc. Ngài phái hai nhóm người ra ngoài, một đi Thái Châu, một đi Dương Châu. Hai nhóm người mới về buổi sáng thì buổi chiều Liễu lão bản liền ghé thăm, không biết ngài tính toán làm gì?”

“Lạc đại nhân,” Liễu Ngọc Như quay đầu nhìn khu vườn bên ngoài, nàng bình thản hỏi, “tại sao ngài muốn tới Đông Đô?”

“Làm mưa làm gió tại Dương Châu chẳng tốt hơn ư, tại sao còn muốn tới Đông Đô?”

“Ngài chơi cờ không?” Lạc Tử Thương tuy hỏi nhưng tay đã lấy cờ ra, cứ như y chắc chắn Liễu Ngọc Như sẽ đồng ý. Liễu Ngọc Như do dự một lát rồi vươn tay lấy quân cờ và đặt trên mặt bàn.

Quyết định quân đen trắng xong, Lạc Tử Thương đi trước, y nhàn nhạt nói, “Nếu không tới Đông Đô thì ta nên làm gì?”

“Ta ở Dương Châu đã chạm tới vị trí cao nhất có thể, hiển nhiên tiếp theo phải lên nơi cao hơn. Các ngài đều tới đây thì sao ta không thể chứ?”

“Cho nên,” Liễu Ngọc Như đặt quân cờ trắng lên bàn cờ, “Lạc đại nhân ở Dương Châu đã bức bách chúng ta, bây giờ lại tới Đông Đô gây sự.”

“Liễu lão bản cứ đùa,” Lạc Tử Thương cười cười, “tại hạ đâu gây sự với các ngài. Tại hạ không phải người thích kiếm chuyện, nhưng có những việc mà lập trường mọi người khác nhau nên ta cũng lực bất tòng tâm thôi.”

“Lạc đại nhân nghĩ mẫu thân mình là người thế nào?”

Nguồn:

Câu hỏi của Liễu Ngọc Như khiến Lạc Tử Thương trầm mặc. Lát sau, hần cười rộ, “Mẫu thân Ôn thị của ta là người tốt vô cùng.”

Ôn thị là thiếu phu nhân Lạc gia, cũng là mẫu thân của Lạc Tử Thương thật. Liễu Ngọc Như ngược mắt nhìn Lạc Tử Thương, thản nhiên nói, “Lạc đại nhân hiểu ý của ta mà, nơi này là phủ đệ của ngài nên không cần đề phòng như vậy.”

Lạc Tử Thương dõi theo Liễu Ngọc Như đánh cờ hồi lâu rồi chậm rãi cười, “Nếu Liễu tiểu thư nguyện ý kêu tại hạ một tiếng Lạc công tử thì chúng ta vẫn có thể tiếp tục đề tài này.”

Liễu Ngọc Như cau mày, Lạc Tử Thương điềm đạm nói, “Thời niên thiếu ta hay nghĩ chơi cờ tán gẫu với bạn đồng trang lứa thật tốt biết bao. Ngài một mực gọi ta là Lạc đại nhân nhưng lại muốn bàn chuyện nhà ta, điều này làm ta thấy hơi khó mở miệng.”

“Nếu ta gọi ngài là Lạc công tử thì ngài có thể mở miệng?”

“Đúng vậy.”

Lạc Tử Thương nghe nàng nói liền ngẩng đầu cười với Liễu Ngọc Như, sau đấy y lại cúi xuống để đặt cờ, “Ta là người không có gốc gác nên chính ta cũng chẳng biết mình từ đâu tới và sẽ đi về đâu. Ngài hỏi mẫu thân ta là người thế nào thì ta chỉ biết phỏng đoán bà hẳn là người tốt vô cùng.”

Thanh âm Lạc Tử Thương thật ôn hòa, y từ tốn kể ra hết những ảo tưởng của mình về mẫu thân.

Xung quanh vắng bóng người, buổi chiều mùa hè râm ran tiếng ve kêu. Gió thổi qua làn nước mang theo hơi lạnh khiến một người khi thì tỉnh táo, lúc lại hoảng hốt trước ánh nắng chói chang của ngày hè.

Liễu Ngọc Như lắng nghe hẳn nói, hai người không phát sinh tranh cãi và vẫn duy trì phép lịch sự nhã nhặn. Đợi tới khi hẳn dứt lời, Liễu Ngọc Như đột ngột hỏi, “Lạc đại nhân muốn biết mẫu thân mình là ai không?”

Động tác chơi cờ của Lạc Tử Thương thoáng dừng lại, hẳn ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Như.

Sau một hồi, hẳn chậm rãi cười, “Liễu tiểu thư muốn gì cứ nói thẳng.”

“Ta nghĩ vụ án của Cửu Tử ít nhiều gì cũng liên quan đến Lạc đại nhân,” Liễu Ngọc Như điềm tĩnh nói, “mong đại nhân chỉ cho ta lỗi ra.”

“Liễu tiểu thư,” Lạc Tử Thương mỉm cười, “dùng chuyện xưa để nói chuyện ngày nay thì hơi ngây thơ quá rồi.”

“Nếu chuyện xưa là về giết lão sư lẫn mẫu thân thì sao?” Liễu Ngọc Như mở miệng, đồng tử của Lạc Tử Thương đột ngột co thắt. Y ngược mắt nhìn chăm chăm Liễu Ngọc Như đang ngồi đối diện.

Sắc mặt Liễu Ngọc Như lạnh nhạt, “Lạc đại nhân còn nhớ Tề Minh không?”

Lạc Tử Thương im lặng, y nắm chặt quân cờ mà nhìn Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như làm như không thấy, nàng vừa tiếp tục đánh cờ vừa bình thản nói, “Hiện giờ ngài nhậm chức thái tử thái phó, ta nghe bảo quan hệ giữa ngài và thái tử khá tốt. Ngài muốn vạch đường đi trên triều đình song Cửu Tử lẫn Diệp đại ca đều có thù nhà với ngài, ta có thể hiểu tại sao ngài cầm đao chĩa về phía bọn họ. Nhưng ta đang nghĩ một kẻ thí mạng lão sư lẫn mẫu thân, lại còn dùng tên tuổi công tử Lạc gia để lừa bịp, thì sẽ có bao nhiêu người tin tưởng và phục tùng?”

“Dương Châu hiện đang do Vương công tử quản lý, còn ngài lại đến Đông Đô nhậm chức. Tuy Dương Châu toàn người của ngài nhưng chẳng qua vì bọn họ tin tưởng ngài ở Đông Đô sẽ có địa vị, bọn họ đi theo ngài vì muốn có đường ra. Kiêu hùng thời loạn là kiêu hùng, nhưng nếu phải gánh cái danh khiến thiên hạ phỉ nhổ thì sẽ thành cẩu hùng. Ngài cảm thấy nếu mắc phải tội danh này thì thuộc hạ của ngài sẽ thật sự chẳng dao động? Hai vị mưu sĩ ở Dương Châu đều là đệ tử của Chương Hoài Lễ, cũng coi như là sư diệt của ngài. Đây là chưa nói tới bên Vương công tử, những người tiến cử ngài và coi trọng xuất thân quý tộc từ Lạc gia của ngài.”

Lạc Tử Thương nghe Liễu Ngọc Như nói mà thoáng biến sắc. Thế rồi y bật cười, ánh mắt mang theo vài phần lạnh lẽo, “Liễu tiểu thư quả thật đã suy nghĩ chu toàn cho ta. Nếu thông tin đó ảnh hưởng lớn tới hạ như vậy thì sao chưa công khai để ta thân bại danh liệt?”

“Lạc đại nhân,” giọng nói của Liễu Ngọc Như bình tĩnh, khiến người nghe vô thức cảm thấy yên ổn, “bất kể ngài tin hay không,” Liễu Ngọc Như đưa mắt nhìn y, sắc mặt trịnh trọng, “ta và Cửu Tử không muốn đối địch với Lạc đại nhân. Hôm nay ta tới không phải để khiến Lạc đại nhân gặp rắc rối mà ta chỉ muốn cứu phu quân nhà ta. Dù ta công bố thông tin đó thì cũng đâu cứu được chàng, đúng không?”

“Hiện tại tệ hạ rõ ràng muốn phu quân ta gánh vác trách nhiệm mười triệu lượng bạc. Nếu nói rộng ra thì với tính tình Lục Vĩnh làm sao sáng tác được tác phẩm này lẫn vụ án Lưu Xuân?”

Lạc Tử Thương vừa vân vê quân cờ trong tay vừa nghe Liễu Ngọc Như nói. Nàng nhìn y rồi hít sâu một hơi, “Lạc công tử,” nàng buông quân cờ, ngồi thẳng lưng và nghiêm túc bảo, “Ngọc nát đá tan hoặc hai bên cùng vui, ngài hãy tự lựa chọn. Hôm nay nếu ngài chỉ cho ta đường ra, phu quân ta bình an vô sự, ta bảo đảm tin tức này sẽ không truyền ra ngoài dù chỉ một lời. Ta cũng sẽ tặng cho ngài toàn bộ mạng lưới thông tin của ta. Nếu Cửu Tử không trở về,” Liễu Ngọc Như nhìn chăm chăm Lạc Tử Thương, “trừ phi ta chết không thì ta cam đoan đời này kiếp này, ngài sẽ vĩnh viễn chẳng có một ngày bình yên.”

Nghe đến đây, Lạc Tử Thương khẽ cười thành tiếng. Y đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như, khóe môi đượm ý cười, “Câu này ta nghe nhiều rồi nhưng Liễu tiểu thư là người đầu tiên khiến ta cân nhắc.”

“Được,” hắn thở dài, “thật ra ta chẳng quan tâm chuyện sống chết của Cổ đại nhân. Giữa Cổ đại nhân và Lục đại nhân thì phải có một kẻ ra đi, vậy là đủ với ta. Nếu Liễu tiểu thư không muốn Cổ đại nhân gặp chuyện vậy hãy đi làm phiền Lục đại nhân, tại hạ chẳng để ý đâu.”

Lạc Tử Thương giơ tay, một thị vệ mang giấy bút tới cho y. Lạc Tử Thương nhanh chóng viết ra một cái tên, “Hãy tìm người này, Lưu Xuân đã chết nhưng người này còn sống. Trước kia Lưu Xuân sợ có ngày mình sẽ gặp nạn nên giao hết mọi thứ vào tay người này.”

Liễu Ngọc Như cầm tờ giấy, nàng đọc cái tên lần địa chỉ viết trên đó. Chờ mực khô, nàng rút cuộc lên tiếng, “Đa tạ.”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như đứng dậy hành lễ, “Ta đã nói xong nên không quấy rầy ngài nữa.”

“Ván cờ chưa kết thúc mà,” Lạc Tử Thương cười cười, “Liễu tiểu thư không chơi tiếp à?”

“Lạc đại nhân tự mình chơi đi.” Liễu Ngọc Như nhìn bầu trời. “Trời tối rồi, thiếp thân cần quay về.”

Lạc Tử Thương chỉ lẳng lẳng nhấp ngụm trà, lúc đi ra cổng, y đột ngột hỏi, “Mẫu thân của ta là ai?”

Liễu Ngọc Như dừng bước, nàng đưa lưng về phía Lạc Tử Thư mà chậm rãi đáp, “Là đại tiểu thư Lạc gia năm đó, Lạc Y Thủy.”

Lạc Tử Thương lộ vẻ kinh ngạc, sau đấy Liễu Ngọc Như nghe thấy tiếng cười truyền đến từ phía sau.

“Lạc Y Thủy...” Thanh âm y khàn khàn, “Lạc Y Thủy...”

“Lạc công tử,” Liễu Ngọc Như bình tĩnh nói, “Thế sự vô thường, còn có quãng đời dài phía trước để ngài sám hối.”

“Sám hối?” Lạc Tử Thương cất tiếng châm biếm, “Thay vì đứng đây nói những lời lẽ chính nghĩa như vậy với ta thì sao Cố phu nhân không đi hỏi thăm cuối cùng ngọc tỷ rơi vào tay ai. Hãy nhìn xem, rốt cuộc là ai nên sám hối.”

Nội tâm Liễu Ngọc Như run rẩy, nàng cất kỹ tờ giấy và lạnh nhạt chào, “Trời tối rồi, cáo từ.”

Nói xong, Liễu Ngọc Như nhanh chân bước ra ngoài. Diệp Thế An và Thẩm Minh vốn đang đợi tại Cố gia, thấy Liễu Ngọc Như trở về liền vội hỏi, “Sao rồi?”

Liễu Ngọc Như ngược nhìn họ, chậm chạp cất lời, “Hai người có biết hiện giờ ngọc tỷ nằm trong tay ai không?”

Câu hỏi này khiến cả hai lúng túng, Thẩm Minh trả lời theo phản xạ, “Chả phải ở trong tay bệ hạ à? Là cái con dấu hiện giờ dùng để ấn lên thánh chỉ đúng không?”

Liễu Ngọc Như nhìn về phía Diệp Thế An, “Bệ hạ từ đâu mà có được nó?”

Diệp Thế An nhíu mày, hần suy nghĩ trong chốc lát rồi đáp, “Hình như là từ chỗ Lương Vương.”

Chú thích

[1] Cụm từ này vốn để chỉ nhân duyên giữa nam nữ hoặc hai nhà kết hôn với nhau. Nhưng bây giờ chủ yếu dùng với ý nam nữ (phần lớn là chưa lập gia đình) tặng tịu và yêu đương vụng trộm mà mang thai.

[2] Là con dấu của hoàng đế. Thường đăng cơ mà không có nó sẽ bị chế nhạo và coi khinh.

[3] Thành ngữ chỉ vị đệ tử mà người thầy vừa lòng nhất. Bắt nguồn từ Nhi Nữ Anh Hùng Truyện, bộ tiểu thuyết thời nhà Thanh gồm bốn mươi hồi, là sự kết hợp giữa truyện võ hiệp và ngôn tình.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 98: Ta Muốn Gặp Lục Vĩnh

Liễu Ngọc Như thoáng khựng lại, nàng ngẩng đầu nhìn Diệp Thế An như có chuyện muốn nói. Diệp Thế An nhảy bén phát hiện bèn hỏi, “Sao thế?”

“Không có gì,” Liễu Ngọc Như lấy lại tinh thần và bình tĩnh nói, “Lạc Tử Thương đúng là đã cung cấp tin tức, y bảo ta đi tìm một người.”

Nàng đưa tờ giấy cho Diệp Thế An, mặt giấy ghi cái tên “Tôn Hác” cùng địa chỉ. Diệp Thế An chẳng hề nhiều lời, hắn và Thẩm Minh lập tức gọi gia nô, sau đấy cùng Liễu Ngọc Như đến địa chỉ trên tờ giấy. Trên đường đi, Liễu Ngọc Như tóm tắt lại tình hình với Diệp Thế An lẫn Thẩm Minh. Lúc bọn họ tới địa chỉ kia thì thấy một căn nhà lụp xụp, Liễu Ngọc Như tiến lên gõ cổng. Lát sau, một nam nhân hùng hổ bước từ trong sân ra, ông ta vừa đi vừa mắng, “Ai đấy? Giờ này mà còn bắt làm việc, có cho người ta sống...”

Ông ta chưa dứt lời nhưng vừa mở cổng chính đã thấy Liễu Ngọc Như thì muốn đóng cửa theo bản năng. Liễu Ngọc Như gấp rút chạy lại chặn cổng, nàng vội la lên, “Tôn tiên sinh, ngài đừng sợ...”

Thẩm Minh thấy Tôn Hác lộ đầu ra liền nhanh nhẹn sải bước lại gần và dùng một chân đạp vào cổng chính, khiến cả cổng lẫn người đều bị đá bay. Tôn Hác ngã xuống mặt đất, đang định xoay người chạy thì bị Thẩm Minh giữ chặt vai rồi nhấc chân đạp làm ông ta ngã quỵ. Thẩm Minh đè lên vai ông ta, giận dữ nói, “Chạy cái gì mà chạy! Đang hỏi chuyện người đấy!”

“Thẩm Minh!” Liễu Ngọc Như ngăn cản hắn, nàng vội vàng lại gần và nói với Tôn Hác, “Tôn tiên sinh, chúng ta tới đây vì có chuyện muốn hỏi ngài. Ngài đừng sợ, chúng ta sẽ không làm gì ngài cả.”

Tôn Hác chẳng dám nhìn Liễu Ngọc Như, ông ta thấp thỏm bảo, “Ta chỉ là một thợ rèn, không quen biết quý nhân như mấy người, mấy người tìm ta làm gì?”

Liễu Ngọc Như chưa vội đáp, nàng ngồi xõm trước mặt Tôn Hác rồi nghiêm túc hỏi, “Ngài có quen Lưu Xuân không?”

“Không quen,” Tôn Hác quyết đoán trả lời.

Liễu Ngọc Như thở dài, “Tôn tiên sinh, ngài đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Diệp Thế An đã sai người loạt soát phòng Tôn Hác. Liễu Ngọc Như nhìn lướt qua bên ngoài và bảo Thẩm Minh, “Sửa cổng rồi dẫn người vào trong đi.”

Dứt lời, nàng đứng dậy bước vào trong phòng.

Thẩm Minh chỉ thị người sửa lại cổng còn hăn đích thân áp giải Tôn Hác vào phòng. Liễu Ngọc Như để Tôn Hác ngồi xuống, bình thản nói, “Tôn tiên sinh, ta tới đây vì ngài chắc chắn có quen Lưu Xuân và cũng liên quan đến ông ta nữa. Ta biết trước khi chết Lưu Xuân đã giao vài thứ cho ngài. Ngài cầm mấy thứ này không an toàn đâu, vì tính mạng người nhà thì tốt nhất ngài nên giao nộp chúng.”

Tôn Hác im thin thít, thân mình ông ta run nhè nhẹ.

Liễu Ngọc Như nhấp ngụm trà, giọng điệu lạnh nhạt, “Tôn Hác, ta đã tìm tới tận nhà thì dù ngài ngậm chặt miệng, chúng ta cũng có rất nhiều biện pháp khiến ngài gặp phiền toái. Tiếp tục kéo dài thì chỉ có hại cho ngài thôi.”

Người của Liễu Ngọc Như đang kiểm tra khắp nơi trong phòng, Tôn Hác hít sâu một hơi rồi đưa mắt nhìn Thẩm Minh, “Đại nhân có thuốc lá

không?”

Thẩm Minh liếc nhìn Liễu Ngọc Như, thấy nàng gật đầu bèn sai cấp dưới đang đứng cạnh hắt, “Tìm lão tam rồi mang bao thuốc tới đây.”

Cấp dưới xoay người đi ra ngoài, chẳng mấy chốc đã mang trở về một cái túi nhỏ. Tôn Hác run rẩy lấy thuốc lá từ trong túi ra rồi cầm tẩu thuốc ở trên bàn và bỏ thuốc lá vào tẩu. Người ở gần đấy châm lửa cho ông ta, Tôn Hác hút một hơi thật sâu rồi nhả khói. Lát sau, trông Tôn Hác đột nhiên già sọm hẳn đi, ông ta chậm rãi lên tiếng, “Kỳ thật lúc lão Lưu mới chết, ta đã biết sớm muộn sẽ có ngày hôm nay. Ta chỉ không ngờ hắt chết sớm như vậy.”

Liễu Ngọc Như im lặng, Tôn Hác lại hút vài hơi. Dường như ông ta đã bình tĩnh lại nên một hồi nói, “Giường của ta rộng ruột, đồ hắt trao cho ta ở bên trong giường, các người lấy đi.”

Thẩm Minh nghe vậy bèn nhanh chóng dẫn người đi tìm, trong phòng còn lại hai thị vệ có trách nhiệm bảo vệ Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như rót trà cho Tôn Hác, ôn hòa khẳng định, “Chúng ta không phải kẻ ác, ngài đã giao đồ thì chúng ta sẽ bảo đảm cho sự an toàn của ngài.”

Tôn Hác uể oải gật đầu, Liễu Ngọc Như hiếu kỳ hỏi, “Ngài và Lưu đại nhân là bằng hữu?”

“Đồng hương,” Tôn Hác vừa hút thuốc vừa chậm chạp trả lời, “hồi còn nhỏ hay chơi với nhau. Năm ta tám tuổi, lũ lụt ập đến. Vì thiên tai nên ta bị nương bán đi nhưng hắt tốt số, được quý nhân nhận nuôi. Đến ngày gặp lại thì hắt đã làm quan.”

“Hắt không xấu, có rất nhiều đồng hương của chúng ta nghe lời hắt. Ta nhát gan mới không muốn cùng hắt làm mấy việc có thể rơi đầu, ta chỉ muốn chăm sóc cho nương nên chừa qua lại với hắt. Nhưng hắt vẫn luôn giúp đỡ ta, tiền chữa bệnh cho nương ta cũng do hắt chi trả.”

“Hiện giờ bá mẫu vẫn khỏe chứ?”

“Ta đưa bà về nông thôn rồi.” Tôn Hác thở dài. “Lưu Xuân vừa gặp chuyện là ta biết nguy tới nơi. Nhưng ta đã sống ở đây nhiều năm như vậy thì có đi nơi khác sợ cũng sẽ chết đói. Nương ta bệnh nặng nên cần thuốc thang, ta đành ở lại trong thành sống ngày nào hay ngày đó. Ngày nào ta cũng nghĩ các người sắp đến rồi, song vẫn luôn hy vọng các người chưa phát hiện gì hết và sẽ chẳng xuất hiện.”

Tôn Hác cười khổ sở, “May là các người chẳng phải hạng người đại gian đại ác, ta cũng không quá sợ hãi.”

“Ngài yên tâm,” Liễu Ngọc Như xác nhận một lần nữa, “ngài lẫn bá mẫu đều an toàn, chúng ta sẽ chiếu cố hai người.”

Tôn Hác gật gù, Liễu Ngọc Như nghĩ ngợi rồi hỏi, “Ngài có biết những việc Lưu Xuân làm không?”

“Biết một ít.” Tôn Hác phui phui tàn thuốc. “Hắn quản lý Thương Bộ từ thời tiền triều. Máy chuyện hắn làm cũng cần đồng hương hỗ trợ nên ta có nghe nói qua.”

“Ông ta đã làm thế nào?”

Liễu Ngọc Như giả vờ mình biết Lưu Xuân đã làm gì rồi cố gắng dò hỏi. Tôn Hác chẳng định giấu giếm, ông ta vừa hút thuốc vừa đáp, “Từ kho bạc đi ra phải công khai cởi đồ cho người ta kiểm tra. Để phòng ngừa ăn trộm thì trước khi vào kiểm một lần, khi đi ra lại kiểm lần nữa. Bọn họ đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp, ví dụ như giấu trong ấm trà. Rót nước một lần vào ấm trà trước mặt người kiểm tra là coi như qua cửa.”

Liễu Ngọc Như nhú mày, “Chỉ cần rót nước một lần là qua cửa?”

“Đó là chuyện sau này.” Tôn Hác đáp, “Về sau mọi người có nhiều bạc nên mua chuộc cả người kiểm tra, ai cũng thâm biết mấy màn kiểm tra chỉ để diễn trò thôi.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người. Nàng chợt phát hiện không chỉ Lục Vĩnh và Lưu Xuân dính líu đến vấn đề của kho bạc mà sợ rằng toàn Hộ Bộ đều có liên quan.

Liễu Ngọc Như trầm mặc, Tôn Hác nói tiếp, “Ban đầu mọi người vẫn lo lắng nên giấu trong lòng của mình rồi bí mật mang ra ngoài. Tuy mỗi lần chỉ lấy được một số lượng nhỏ nhưng trải qua năm rộng tháng dài tích góp thì chẳng ít chút nào. Dần dần mọi người đều cảm thấy sẽ không xảy ra sự cố. Nào ngờ,” Tôn Hác thở dài, “cuối cùng vẫn bại lộ.”

Tôn Hác đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như, “Phu nhân, những người kia có thể sống sót chứ?”

Liễu Ngọc Như biết Tôn Hác đang hỏi về những người theo chân Lưu Xuân tham gia vào việc này. Liễu Ngọc Như trầm tư một hồi mới trả lời, “Không chắc chắn, nhưng nếu giảm thiểu được thiệt hại thì vẫn có hy vọng.”

Tôn Hác không nói gì nữa, ông ta lại hút thuốc, khuôn mặt tràn đầy vẻ sầu lo.

Gần như tất cả đồng hương của bọn họ đều dính líu tới Lưu Xuân, chỉ mình ông ta luôn đứng ngoài cuộc nên hiếm ai biết mối quan hệ giữa hai người. Chính vì lý do này mà Lưu Xuân mới gửi gắm sổ sách ở chỗ ông ta.

Song rốt cuộc ông ta vẫn giao nộp sổ sách cho người khác.

Tôn Hác chẳng biết mình có làm đúng không nhưng nghĩ nhiều cũng vô ích, người tồn tại trên đời phải sống vì bản thân.

Trong lúc hai người nói chuyện, Thẩm Minh mang một cái hộp tới. Liễu Ngọc Như cầm chiếc hộp, phát hiện ngoại trừ sổ sách còn có rất nhiều thư từ.

Liễu Ngọc Như ngẫu nhiên đọc vài lá thì xác nhận đây là thư từ qua lại giữa Lưu Xuân và Lục Vĩnh, ngoài ra còn khẩu cung của Lục Vĩnh do Lưu Xuân ghi lại lần chứng thực. Liễu Ngọc Như kiểm tra hết đồ trong hộp rồi đây nấp lại, nàng đứng lên nói, “Đưa Tôn tiên sinh về Cố phủ, phải bảo vệ ngài ấy thật kỹ. Đồng thời phái người đi nông thôn đón mẫu thân của Tôn tiên sinh lên đây.”

Thẩm Minh đáp ứng xong liền hành động ngay.

Liễu Ngọc Như cầm hộp, nàng nói với Diệp Thế An, “Diệp đại ca, ta phải đi gặp Cửu Tư.”

Diệp Thế An nói ngay, “Ta đi cùng muội.”

Hai người không để phí thời gian, Liễu Ngọc Như ôm chứng cứ lên xe ngựa rồi đi một mạch tới nhà tù Hình Bộ. Liễu Ngọc Như đã báo trước cho ngục tốt nên lúc tới nàng được ngục tốt dẫn vào ngay.

Hiện giờ nàng đã vô cùng thân quen với người của Hình Bộ, rất nhiều người tiêu tiền tới thăm tù nhưng ra tay hào phóng như Liễu Ngọc Như lại chẳng có mấy.

Sự hào phóng của Liễu Ngọc Như không chỉ ở việc cho nhiều tiền mà nàng còn quan tâm người khác, họ thiếu cái gì thì nàng đưa cái đấy; thật sự khiến người ta hài lòng. Người Hình Bộ gặp Liễu Ngọc Như đều mặt mày hớn hở, thậm chí nhiều người còn kết bạn với nàng và coi nàng như người một nhà.

Nhờ quan hệ “người một nhà”, Liễu Ngọc Như càng thuận lợi thăm viếng Cố Cửu Tư; trời chưa tối mà nàng đã đến nhà tù. Nàng cùng Diệp

Thế An đi tới trước mặt Cố Cửu Tư, tay nàng ôm lấy chiếc hộp. Bạn đang

Liễu Ngọc Như thuật lại toàn bộ mọi việc cho Cố Cửu Tư, hắn vừa nghe đã hiểu. Lúc nàng nói xong, hắn ngồi xếp bằng dưới đất, tay nhẹ nhàng gõ lên mặt đất. Sau một hồi, hắn cất tiếng, “Thế nên chuyện ăn trộm kho bạc đã bắt đầu từ thời tiền triều?”

“Đúng vậy.”

“Lưu Xuân ngồi ở vị trí Thương Bộ Ti lang bao lâu rồi?”

Cố Cửu Tư nhìn về phía Diệp Thế An, Diệp Thế An đực mặt ra trong giây lát rồi vội đáp, “Gần mười năm.”

Cố Cửu Tư nhắm mắt lại, mất một lúc lâu hắn mới nói tiếp, “Lúc ta kiểm kê số dư của tiền triều là dựa theo sổ sách. Nếu bọn họ bắt đầu bòn rút kho bạc từ thời tiền triều thì hiện tại tuyệt đối không thể có con số ba mươi triệu lượng.”

“Việc này đã vượt qua giới hạn chịu đựng của bộ hạ,” Cố Cửu Tư lầm bầm.

Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư trầm ngâm thì không thể không hỏi, “Vậy bây giờ phải làm sao?”

“Thật sự chả có giải pháp hoàn hảo,” Diệp Thế An thở dài, “chỉ có thể chọn một trong hai giữa Cửu Tư và Lục Đại nhân. Hiện nay số con trong triều yêu cầu xử lý nghiêm khắc Cửu Tư như tuyết rơi chồng chất trên bàn của bộ hạ. Nếu không cho bọn họ kết luận thì bọn họ sẽ chẳng bỏ qua.”

“Thế này đi,” Diệp Thế An quyết đoán đề nghị, “giao nộp chứng cứ và bắt Lục Vĩnh nhận tội.”

Cố Cửu Tư không đáp lại, hần xoay tròn cây bút trên tay như đang suy ngẫm.

Liễu Ngọc Như cũng không nói câu nào, nàng vừa cau mày vừa rót trà cho Cố Cửu Tư.

Im lặng hồi lâu, Cố Cửu Tư bất chợt lên tiếng, “Ta muốn gặp Lục Vĩnh.”

Diệp Thế An ngớ người, “Người còn muốn gặp ông ta làm gì?”

Cố Cửu Tư nhìn Liễu Ngọc Như, nàng buông chén trà, nét mặt chẳng có chút lưỡng lự.

“Ta sẽ thu xếp ngay,” nàng quả quyết mở miệng.

Cố Cửu Tư gật đầu, Diệp Thế An hơi lúng túng, “Cửu Tư, người đang nghĩ gì?”

“Lạc Tử Thương sẽ không dễ dàng buông tay như vậy.”

Cố Cửu Tư bình tĩnh đáp, “E rằng Lạc Tử Thương cố tình đưa cho Ngọc Như người tên Tôn Hác này.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 99: Hãn Không Hồ Thẹn Với Hoàng Thượng, Với Bằng Hữu, Với Bách Tính, Với Gia Đình, Và Càng Không Hồ Thẹn Với Liễu Ng

“Chuyện này...ý chàng là?” Liễu Ngọc Như hơi sững sờ.

Cố Cửu Tư đáp, “Nàng thử nghĩ đi, Tôn Hác bảo ông ta không tham gia vụ kho bạc và cũng chẳng qua lại với Lưu Xuân, vì vậy Lưu Xuân mới yên tâm giấu đồ ở chỗ ông ta. Qua đây có thể thấy ông ta là người cực kỳ cẩn thận, hay nói thẳng ra là nhất gan. Bây giờ Lưu Xuân đã chết, tại sao ông ta chưa chạy trốn mà còn nán lại Đông Đô chờ mọi người tới tìm?”

Diệp Thế An gật gù, “Cửu Tư nói đúng.”

“Cả Lạc Tử Thương cũng có vấn đề. Ngọc Như chẳng qua nói chút chuyện quá khứ với y, ngay cả lúc Ngọc Như lôi Tề Minh ra để nhắc nhở vụ Chương Hoài Lễ thì y cũng không hỏi han gì. Y thậm chí chả hề suy xét, hay để Ngọc Như quay về rồi đi điều tra, mà lập tức tiết lộ sự tồn tại của Tôn Hác. Y là kẻ dễ bị thuyết phục vậy ư?”

“Vậy y đang mưu toan điều gì?” Liễu Ngọc Như nhú mày.

Cố Cửu Tư suy tư nói, “Ta đã nghĩ mãi về vấn đề này. Khi mọi người kể thái tử nhất quyết muốn trừng trị ta thì ta bỗng hiểu ra. Mọi người nói xem, Lục Vĩnh là người của ai?”

“Bệ hạ,” Diệp Thế An tự tin trả lời, “ông ta luôn khuyên bệ hạ lập hoàng hậu, sinh thêm nhiều con nối dõi.”

“Tuy Lục Vĩnh ăn trộm tiền nhưng ông ta đích thực là người của bộ hạ, còn bộ hạ dù để Lạc Tử Thương ở lại Đông Đô song chẳng qua vì muốn tiêu diệt Lưu Hành Tri rồi mới xử lý y. Chẳng lẽ Lạc Tử Thương không định kiếm lời cho bản thân? Ý đồ của Lạc Tử Thương e rằng là lừa dối thái tử, lấy danh nghĩa của thái tử để mưu đồ cài cắm người phe y. Người nghĩ xem, chuyện lần này chắc chắn do thái hậu lẫn thái tử nhúng tay, bọn họ nhất định phải loại bỏ ta hoặc Lục Vĩnh. Nếu thành công, trong Hộ Bộ sẽ có chức vị bỏ trống, tạo cơ hội để bọn họ sắp xếp người vào làm. Ngọc Như, nàng hãy tưởng tượng khi tìm được Tôn Hác mà chúng ta không bàn bạc cẩn thận thì nàng sẽ làm gì?”

Liễu Ngọc Như do dự giây lát rồi thành thật nói, “Tất nhiên phải đi đòi lại công lý cho chàng.”

“Đúng vậy, nàng sẽ đi đòi công lý. Nàng lôi vụ án kho bạc ra ngoài ánh sáng và giao nộp chứng cứ tố giác Lục Vĩnh. Sau đó bộ hạ điều tra, phát hiện kho bạc thiếu hơn mười triệu lượng, Lưu Xuân làm Thương Bộ Ti lang thì chết một cách mờ ám. Vụ án này chắc chắn sẽ khiến bộ hạ tức giận, nhưng nếu giết Lục Vĩnh thì thuộc hạ của ông ta sẽ nghĩ gì? Đại khái bộ hạ tính toán làm ta đền tội rồi trấn an thái hậu lẫn thái tử và giáng chức Lục Vĩnh. Ta chết, Lục Vĩnh không phải thương thư, Hộ Bộ sẽ dư hai vị trí để phân chia cho bọn họ. Sau khi Lục Vĩnh bị đẩy tới địa phương khác, bộ hạ sẽ buộc ông ta bồi thường mười triệu ngân lượng này. Ông ta còn tồn tại, người của ông ta sẽ tiếp tục dốc sức trên triều đình. Trong mắt bộ hạ, đây là kết quả tốt nhất dành cho vụ án này. Nếu đúng như ta nói,” Cố Cửu Tư nhìn Liễu Ngọc Như, ánh mắt hiện lên ý cười cay đắng, “người cầm chứng cứ là nàng sẽ bị thủ tiêu.”

“Bộ hạ sẽ không làm thế.” Diệp Thế An nghe đến đây thì chịu không nổi nữa bèn phản bác, “Cửu Tư, người đang biến bộ hạ thành tên tiểu nhân đê tiện.”

“Thế An,” Cố Cửu Tư điềm tĩnh đáp, “ta chả phải kẻ ác nhưng ta không nghĩ thế gian này chỉ toàn người tốt.”

“Con đường này vốn không sạch sẽ.”

Lời hăn nói khiến Diệp Thế An sửng sốt, còn Liễu Ngọc Như ngơ ngác nhìn thanh niên đang ngồi quỳ trong phòng giam kia. Sắc mặt trầm tĩnh của hăn bất giác làm nàng nhớ đến người đã ra lệnh đào hố giết cả ngàn người tại Hắc Phong Trại. Không biết vì sao mà tay nàng lại run run, song nàng cố gắng trấn định và siết chặt nắm đấm để che giấu sự thất thố của bản thân. Nàng dốc sức khống chế cảm xúc để hỏi Cố Cửu Tư, “Đây là kết quả xấu nhất. Nếu đúng như vậy thì Cửu Tư, chàng nghĩ chúng ta phải làm gì?”

“Nếu mục tiêu của Lạc Tử Thương là bệ hạ thì ta với Lục Vĩnh thật ra không phải kẻ địch. Hai người thấy đấy, chuyện kho bạc đã bắt đầu từ rất lâu, ta lẫn Lục Vĩnh đều mới nhậm chức thì không thể sai khiến ông ta ăn trộm nhiều năm như vậy. Tốt nhất là biến vụ án này thành vụ án Lưu Xuân ăn trộm kho bạc. Trộm cắp kho bạc vốn là tội chết, tìm người có chức quan lớn nhất giữa một đồng tội phạm để gán tội giết Lưu Xuân cho hăn là xong. Đương nhiên nếu điều tra được hung thủ giết Lưu Xuân thì càng tốt.”

Cố Cửu Tư đang nói chợt dừng lại như vừa nhớ ra cái gì. Lát sau, hăn thay đổi ý định, “Không được, ta không thể gặp Lục Vĩnh trước. Mọi người hãy nghĩ biện pháp để ta gặp bệ hạ.”

“Ta sẽ đi tìm bệ hạ.” Diệp Thế An quả quyết nói, “Ta với Chu đại ca cùng cầu xin bệ hạ thăm vấn người.”

Cố Cửu Tư lắc đầu, hăn ngẫm nghĩ rồi quay lại nhìn Liễu Ngọc Như, “Ngọc Như, nàng vào cung đi.”

“Ta?” Liễu Ngọc Như ngẩn người.

Cố Cửu Tư nói tiếp, “Nàng cầm chứng cứ vào cung, giải thích toàn bộ mọi chuyện với bệ hạ. Sau đó nàng hãy bảo ta có biện pháp giải quyết cục diện khó khăn này, rồi để bệ hạ thẩm vấn ta.”

“Sao muội ấy có thể vào cung được? Phạm thúc thúc hiện đã là thiên tử, Ngọc Như chưa được triệu kiến thì sợ chẳng thể vào cung. Thúc phụ lẫn Chu đại nhân đều không muốn nhúng tay vào việc này, ta với Chu đại ca mà không được triệu kiến thì cũng khó gặp bệ hạ. Chẳng lẽ lại nói chuyện này với bệ hạ khi lên triều?” Diệp Thế An vừa nhíu mày vừa phân tích.

Cố Cửu Tư đang định lên tiếng thì Liễu Ngọc Như đã giành trước, “Ta có cách.”

Liễu Ngọc Như lập tức nói, “Ta đi Thuận Thiên Phủ[1] đánh trống kêu oan, đòi gặp bệ hạ.”

“Cách hay.” Cố Cửu Tư nhanh chóng dặn dò, “Ngọc Như đi kêu oan, người cùng Chu đại ca tình cờ ghé qua. Hai người hãy nhắn với phủ doãn[2] vài câu, để Thuận Thiên Phủ trình báo việc này.”

Ba người thương lượng xong, Liễu Ngọc Như và Diệp Thế An mới rời đi.

Khi ra đến bên ngoài thì trời đã tối. Rời khỏi nhà lao, Liễu Ngọc Như cảm nhận gió lạnh thổi qua nên nhin không được mà run rẩy.

Diệp Thế An quay lại nhìn nàng, hỏi thăm, “Muội lạnh à?”

“Cũng không hẳn.” Liễu Ngọc Như mỉm cười, nàng vén tóc ra sau tai, giọng nói có chút mờ mịt. “Chẳng biết tại sao mà cơ thể không lạnh nhưng trong lòng lại lạnh đến thấu tim gan.”

“Không chỉ mình muội thấy thế đâu,” Diệp Thế An cười cười, “ta cũng vậy.”

Diệp Thế An quay đầu ngăm nhìn những vì sao phía chân trời, hần chậm rãi mở lời, “Ngọc Như, muội có cảm thấy Cửu Tư khang khác không.”

Liễu Ngọc Như im lặng, nàng vừa cụp mắt vừa nghe Diệp Thế An nói, “Ta nhớ rõ hồi hần còn ở Dương Châu, lần nào gặp cũng thấy tinh thần hần cực kỳ phấn chấn. Lúc ấy ăn mỳ tại Dương Châu đặc biệt thích hần, ta nghe bảo vì đầu óc hần ngốc nghếch nên dễ bị lừa.”

Lời này làm Liễu Ngọc Như bật cười, “Đầu óc chàng mà ngốc nghếch á? Chẳng qua chàng tốt tính, cam tâm tình nguyện bị lừa thôi.”

“Bây giờ không muốn bị người khác lừa,” Diệp Thế An thở dài, “thì phải lừa người ta.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy thì không khỏi ngẩng đầu, mất một lúc nàng mới hỏi, “Diệp đại ca, mọi người rồi sẽ thay đổi ư?”

Diệp Thế An không vội đáp lời. Mãi đến khi xe ngựa lộc cộc tới, Diệp Thế An đỡ Liễu Ngọc Như lên xe và chờ nàng ngồi yên ổn thì hần mới đứng bên ngoài, cách vách xe mà từ tốn trả lời nàng, “Ngọc Như, làm gì có người nào sẽ không bao giờ thay đổi?”

Liễu Ngọc Như siết chặt váy, trong lòng bất chợt dấy lên nỗi sợ hãi. Thị vệ ở ngoài cất tiếng hỏi, “Phu nhân, chúng ta về phủ chứ?”

Liễu Ngọc Như hoàn hồn, nàng khẽ bảo, “Về phủ đi.”

Liễu Ngọc Như trở về Cố phủ, chưa tới cổng đã nghe thấy giọng Thẩm Minh, “Cuối cùng cũng trở lại.”

Liễu Ngọc Như cuốn màn lên, Thẩm Minh ngồi trên xe ngựa và trên xe có cả Diệp Vận. Liễu Ngọc Như thấy hơi kỳ quái, “Hai người đang làm gì vậy?”

“Tại nàng ấy,” Thẩm Minh giơ roi ngựa chỉ Diệp Vận đang ở cạnh, “cứ la hét ầm ĩ muốn đi đón người.Ồn ào tới mức làm đầu ta nứt ra nên ta mới đi cùng.”

Lời hăn nói khiến Liễu Ngọc Như mỉm cười. Khuôn mặt Diệp Vận cứng ngắc, nàng ấy lạnh lùng bảo, “Chính người muốn đi theo ta.”

“Còn không phải do người gọi ta?” Thẩm Minh lập tức phản bác. “Người đừng có qua cầu rút ván.”

Diệp Vận châm chọc cười, “Ta gọi thị vệ, ai muốn người tung tăng chạy tới làm gì?”

“Người...”

“Được rồi,” Liễu Ngọc Như cười cắt ngang lời bọn họ, “về nhà thôi, ta còn việc cần bàn với Thẩm Minh.”

Liễu Ngọc Như dứt lời liền thả màn xuống. Diệp Vận liếc Thẩm Minh một cái, nàng ấy biểu lộ vẻ ghét bỏ rồi quay đầu sang chỗ khác.

Lúc về đến phủ, Liễu Ngọc Như lập tức kể lại tình hình cho Thẩm Minh rồi giao phó, “Ta đã xem qua sổ sách lẫn danh sách mà Tôn Hác giao nộp, tối nay người dùng mấy thứ này đi tìm người để lấy khẩu cung cho ta.”

Thẩm Minh gật đầu, hăn không hề phí phạm thời gian mà mau chóng rời phủ.

Liễu Ngọc Như ngủ một đêm, hôm sau tỉnh lại, nàng vừa ăn sáng xong đã thấy Thẩm Minh đặt một chồng giấy trước mặt mình.

Thẩm Minh gác một chân lên ghế, đặc ý nói, “Sao, lão tử lợi hại không? Mất cả đêm đấy,” hăn gõ gõ chồng giấy, “đây là năng lực thông thiên của ta!”

Liễu Ngọc Như ôn hòa cười, “Thẩm tiểu tướng quân tất nhiên lợi hại.”

Nàng đọc từng tờ khẩu cung, tất cả đều là người của nhà kho thừa nhận phương thức bọn họ ăn trộm kho bạc.

Liễu Ngọc Như xem xong, xác nhận khẩu cung không có lỗ hổng mới sai người sao chép lại và cất bản sao vào hộp. Sau đó nàng mặc trang phục đẹp bằng lụa màu lam có thêu hạc cùng mây, tóc cài trâm vàng, rồi cầm theo bản sao đi ra ngoài.

Nàng lên xe ngựa, bánh xe chuyển động tiến về Thuận Thiên Phủ. Trong tay ôm bản sao của chứng cứ, nàng suy tư xem lát nữa sẽ nói năng thế nào.

Cùng lúc ấy, Thẩm Minh đi tìm Diệp Thế An và Chu Diệp, ba người bọn họ đồng hành tới Thuận Thiên Phủ.

Liễu Ngọc Như đến Thuận Thiên Phủ trước họ, bên ngoài đầy người qua lại. Cái trống to đặt tại cổng Thuận Thiên Phủ đã mọc đầy dây leo.

Liễu Ngọc Như tiến lại gần, nàng mạnh mẽ rút dùi trống ra từ đám dây leo. Có người thấy nàng làm vậy liền dừng bước.

“Ai đây?”

“Ăn mặc đẹp đẽ quý giá như vậy hẳn là nhà giàu sang.”

“Nhà giàu sang tới Thuận Thiên Phủ làm gì?”

“Thấy cỗ xe ngựa kia không?” Có người chỉ xe ngựa đậu ở một bên. “Là Cỗ gia.”

“Cỗ gia? Cỗ gia nào?”

“Người không biết? Chính là vị Hộ Bộ Thị lang trẻ măng tới từ U Châu, không phải người ta bảo hẳn dính líu đến vụ án Lưu đại nhân nên mới bị

bắt giam sao?”

“Lưu đại nhân? Ý người là Lưu đại nhân Lưu Xuân?”

“Đúng thế.”

...

Người xung quanh bàn tán sôi nổi, Liễu Ngọc Như cầm dùi đánh từng tiếng một trên mặt trống.

Bao nhiêu năm mới có người đến đánh trống nên âm thanh phát ra nghe đục đục. Dáng người Liễu Ngọc Như gầy yếu, dường như hành động đánh trống đã bòn rút hết sức lực của nàng. Tay nàng chậm chạp đánh vào mặt trống, miệng hô to rành rọt từng từ một, “Thiếp thân là Cố Liễu thị, xin được cầu kiến thiên tử để giải oan cho phu quân!”

Lời này vừa thốt ra, mọi người càng bu lại xem đông hơn. Lúc này Diệp Thế An và Chu Diệp đã tới nơi, Chu Diệp còn dẫn theo Tần Uyển Chi. Nàng ấy đứng cạnh Chu Diệp, vừa nhìn Liễu Ngọc Như vừa hỏi, “Mọi người không thể trực tiếp yêu cầu phủ doãn của Thuận Thiên Phủ giúp sao? Nhất thiết phải để muội ấy mạo hiểm thế này à?”

“Đây là thủ tục cần thiết.” Chu Diệp nhỏ giọng giải thích, “Ngọc Như đến Thuận Thiên Phủ kêu oan và cáo trạng lên hoàng thượng, chức trách của phủ doãn là phải trình báo nhưng có chúng ta thuận nước đẩy thuyền thì Thuận Thiên Phủ mới không khó xử. Thiếu thủ tục này thì Thuận Thiên Phủ đâu có nghĩa vụ giúp muội ấy.”

Tần Uyển Chi đã nghe hiểu nên gật đầu. Chu Diệp nhìn đường phố xung quanh rồi nói với nàng ấy, “Nàng trông chừng giúp ta, ta đi tìm người.”

Dứt lời, hẩn tách khỏi mọi người và lén lút vòng ra cửa sau tìm một thị vệ. Hẩn nhờ thị vệ vào bẩm báo, “Ngài hãy nói với đại nhân rằng người

đang đánh trống là bằng hữu của ta, mong ông ấy chiếu cố nhiều hơn.”

Thị vệ nhìn lệnh bài khắc chữ “Chu” thì không dám chậm trễ, hăn nhanh chân chạy vào Thuận Thiên Phủ thông báo cho phủ doãn.

Chu Diệp làm xong chuyện này liền quay lại cổng chính. Cánh cổng lớn của Thuận Thiên Phủ đột nhiên mở ra, thị vệ mở cổng bảo Liễu Ngọc Như, “Đại nhân gọi người vào.”

Liễu Ngọc Như buông dùi trống, hành lễ với thị vệ rồi tiến về phía cổng chính. Đúng lúc ấy, bên ngoài truyền đến một giọng nữ trong trẻo, “Không ngờ cũng có ngày được nghe tiếng trống tại Thuận Thiên Phủ.” Nữ tử vén màn và bước xuống từ cỗ xe ngựa lộng lẫy, hòa nhã nói, “Để bản cung đến xem.”

Giọng nói này làm Liễu Ngọc Như lẫn nhóm người Diệp Thế An sửng sốt, nhưng Liễu Ngọc Như mau chóng phản ứng mà hành lễ trước tiên, “Công chúa điện hạ.”

Lý Vân Thường đi tới cổng, nàng ta nhìn Liễu Ngọc Như rồi vội vàng đỡ nàng dậy và dịu dàng nói, “Hóa ra là Cố phu nhân, sao Cố phu nhân lại ở đây?”

Thế rồi Lý Vân Thường trưng ra vẻ mặt thấu hiểu, “Ta biết rồi, có phải vì Cố đại nhân không? Người đừng lo, bản cung nhất định sẽ giúp người chuyện này. Hôm nay bản cung đã tới thì chuyện này phải có kết quả rõ ràng.”

Liễu Ngọc Như nghe lời này mà nội tâm căng lên như dây đàn. Lý Vân Thường vội kéo Liễu Ngọc Như và nói với mọi người, “Đây là phu nhân của Cố đại nhân, ta quen biết Cố phu nhân nên các người nhớ tiếp đãi nàng ấy chu đáo.”

Lý Vân Thường chỉ nói mấy câu đã khiến người bên ngoài nhỏ giọng xì xào, “Thân quen với công chúa như vậy thì đến Thuận Thiên Phủ cầu kiến bệ hạ làm gì? Tìm công chúa không phải tốt hơn à?”

“Làm bộ làm tịch để kiếm tiếng thơm thôi.”

...

Tuy Liễu Ngọc Như không nghe thấy người bên ngoài nói gì nhưng vẫn đoán được phần nào. Lý Vân Thường kéo nàng vào công đường, phủ doãn thấy nàng ta thì ngẩn người. Ông vội tiến lên hành lễ, “Điện hạ.”

Lý Vân Thường buông Liễu Ngọc Như ra, cười nói, “Vương đại nhân, lâu rồi không gặp. Hôm nay thấy vị phu nhân này đánh trống trước cổng, bản cung tò mò nên mới đến xem.”

Lý Vân Thường được sư gia[3] dẫn tới ngôi ở ghế trên, nàng ta giơ tay bảo, “Vương đại nhân không cần để ý bản cung, cứ làm việc của mình đi.”

Phủ doãn do dự trong chốc lát mới nói, “Vâng! Hạ quan bắt đầu thăm vấn đây.”

Nói rồi thân mình núng nính của phủ doãn rung rung đi về phía cái bàn. Ông chỉnh lại mũ, ho nhẹ một tiếng và nhìn Liễu Ngọc Như đang quỳ trên mặt đất, “Người đang quỳ trên công đường là ai?”

Liễu Ngọc Như cúi đầu, bình tĩnh đáp, “Thiếp thân là Cố Liễu thị, thê tử của Hộ Bộ Thị lang Cố Cửu Tư.”

“Người tới đây có chuyện gì?”

“Ta muốn giải oan cho phu quân.” Liễu Ngọc Như dập đầu. “Phu quân ta bị kẻ gian hãm hại mới phải vào nhà lao. Thiếp thân tình cờ tìm được

chứng cứ song vì diễn biến vụ án phức tạp nên không tiện giao cho đại nhân, mong đại nhân bẩm báo thiên tử để dân nữ trình chứng cứ lên.”

“Chuyện này...”

“Chứng cứ gì mà không thể giao nộp cho Thuận Thiên Phủ?” Lý Vân Thường đột ngột mở miệng. Phủ doãn đực mặt ra, Lý Vân Thường vừa ngồi vừa phe phẩy quạt. “Chẳng lẽ Cố phu nhân sợ Thuận Thiên Phủ phá hủy chứng cứ?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn ngược mắt nhìn, tay Lý Vân Thường phe phẩy quạt còn khóe miệng hàm chứa ý cười. Liễu Ngọc Như trầm mặc giây lát rồi quay đầu nhìn phủ doãn, “Đại nhân, cấp quan của phu quân ta là gì?”

“Chính tứ phẩm...” Phủ doãn của Thuận Thiên Phủ không hiểu ý Liễu Ngọc Như lắm.

Liễu Ngọc Như hỏi tiếp, “Còn người đã chết, Lưu đại nhân, thì là cấp quan gì?”

“Tòng ngũ phẩm.” Phủ doãn nhú mày. “Người muốn nói gì?”

“Đại nhân, ngài thật sự muốn thẩm tra vụ án này ư?” Liễu Ngọc Như nhìn chăm chăm phủ doãn. “Nếu đại nhân nhất quyết muốn thẩm tra vụ án này, thiếp thân sẽ trình chứng cứ lên ngay.”

“Vậy trình lên đi,” Lý Vân Thường cứng rắn tiếp lời.

Phủ doãn lại hốt hoảng ngăn cản, “Chờ một chút!”

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên đầu phủ doãn, ông nghĩ tới nghĩ lui rồi nói với Lý Vân Thường, “Điện hạ, với cấp độ của vụ án này thì vi thần không thể thẩm tra.”

“Vậy mời Cố phu nhân đến nơi đủ thẩm quyền tiếp nhận vụ án này đi.” Lý Vân Thường dựa người vào ghế, vẫn phe phẩy quạt mà nói, “Làm gì cũng phải theo quy củ mới đúng.”

“Thế xin hỏi,” Liễu Ngọc Như cất cao giọng, “chức trách của Thuận Thiên Phủ ở Đại Hạ ta là gì?!”

Không đợi người khác trả lời, Liễu Ngọc Như mạnh mẽ nói, “Là quản lý những việc bất bình ở Đông Đô. Việc của phu quân ta phát sinh tại Đông Đô, hiện giờ chàng còn bị nhốt trong nhà lao Đông Đô. Ta gặp bất công nên đến công đường đánh trống. Nếu Vương đại nhân có thể thẩm tra thì sẽ chủ trì thẩm tra ngay tại đây, nếu không thể thì dựa theo quy củ Thuận Thiên Phủ cần trình báo bộ hạ để ngài quyết định. Ta cầu kiến thiên tử, Vương đại nhân thay mặt ta truyền đạt thì có gì không hợp quy củ?!”

Liễu Ngọc Như liếc nhìn Lý Vân Thường, “Nói đến đây, ngài là công chúa, có chức vị gì mà đủ quyền vượt mặt phủ doãn của Thuận Thiên Phủ để khoa tay múa chân và can thiệp vào mọi việc?! Ngài ngồi đây vào thời điểm này thì hợp quy củ à?!”

“Ngươi!” Lý Vân Thường bật dậy, nhưng nghĩ đến bá tánh bên ngoài đang chen chúc theo dõi lẫn nha dịch đứng cạnh thì hít sâu một hơi rồi chậm rãi ngồi xuống. Nàng ta quay đầu lại nói với phủ doãn, “Vương đại nhân, bản cung đã can thiệp quá nhiều.”

“Không sao, không sao.” Phủ doãn gấp gáp xua tay rồi nhìn về phía Liễu Ngọc Như. Nàng đang lặng lẽ nhìn ông, ánh mắt kiên định và trong sáng. Lát sau, ông ngầm tính toán rồi quyết định, “Bản quan sẽ viết sổ con gửi đến cung điện, nhưng triệu kiến hay không thì tùy thuộc vào bộ hạ.”

“Khoan đã!” Lý Vân Thường lại mở miệng cắt ngang.

Liễu Ngọc Như nhú mày, “Điện hạ có ý gì?”

“Bản cung chột nhớ,” Lý Vân Thường xoay xoay cây quạt, “đánh trống kêu oan ở Thuận Thiên Phủ thì phải nhận hình phạt; nam bị đánh ba mươi gậy, nữ bị tạt hình[4]. Nếu chấp nhận bị phạt thì bất kể vụ án ra sao, Thuận Thiên Phủ cũng phải thụ lý. Cổ phu nhân,” Lý Vân Thường cười nhạo, “người tình nguyện chịu phạt chứ?”

Liễu Ngọc Như ngẩn người, còn Diệp Thế An cùng Chu Diệp vừa chen lẫn đi vào Thuận Thiên Phủ và đang đứng gần đấy tức khắc biến sắc. Tần Uyển Chi nhíu mày thì thào, “Đưa Ngọc Như về thôi, sẽ có cách khác.”

“Không phải người nói mình oan ức sao?” Lý Vân Thường nhìn Liễu Ngọc Như. “Vụ án của Cổ đại nhân là tội lớn, có thể bị xét nhà diệt tộc. So với nỗi oan lớn như vậy thì chút tạt hình còn con con có là gì?”

Liễu Ngọc Như lẳng lặng nhìn Lý Vân Thường, Tần Uyển Chi đứng giữa đám đông nhin không được mà lớn tiếng hô, “Cổ phu nhân, đi thôi. Tạt hình không phải chuyện đùa, tìm biện pháp khác là được!”

Liễu Ngọc Như cup mắt xuống, Lý Vân Thường vẫn cười, chiếc quạt tròn xoay chuyển trong tay nàng ta. Lý Vân Thường vừa ngắm nghía hoa văn trên quạt vừa mĩa mai, “Cổ phu nhân nên biết Thuận Thiên Phủ không phải là nơi muốn tới thì tới. Nếu thật sự gánh chịu nỗi oan lớn thì sẽ chẳng sợ cực hình. Hôm nay Cổ phu nhân tới đây chắc đã chuẩn bị tinh thần nhận hình phạt?”

Lý Vân Thường liếc nhìn nàng, “Sợ là chưa sẵn sàng rồi? Cổ phu nhân, có thể nói Cổ đại nhân là thiên tài hiếm thấy. Còn trẻ tuổi đã lên tới vị trí Hộ Bộ Thị lang, xét về khả năng suy đoán lòng người lẫn quan sát thời thế đều xuất sắc. Người như vậy mà người thật sự tin tưởng lòng dạ hãn thuận khiết chả nhiễm một hạt bụi? Người có gan đảm bảo Cổ Cửu Tư bị oan uổng ngay tại Thuận Thiên Phủ này không? Người dám tin hãn thật sự chẳng có chút vết nhơ hay liên quan gì đến vụ án kia không?”

Những lời này khiến Liễu Ngọc Như ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của Lý Vân Thường.

Sắc mặt Liễu Ngọc Như quá bình tĩnh, bình tĩnh tới mức làm người ta sợ hãi. Lý Vân Thường không khỏi ngờ ngàng.

Liễu Ngọc Như không biết tại sao khi nghe Lý Vân Thường nói thì nàng bỗng nhớ tới đêm hôm qua. Nàng nhớ khoảnh khắc chần chừ của bản thân, nhớ hơn một ngàn mạng người ở Hắc Phong Trại, nhớ bộ dạng điềm tỉnh của Cố Cửu Tư lúc nói chuyện.

Nàng nhìn chòng chọc Lý Vân Thường. Cũng chẳng hiểu sao khi nàng không thể mở miệng, nàng đột nhiên nhớ đến hình ảnh Cố Cửu Tư đứng trên đường phố Dương Châu với cơ thể chòng chất vết thương và ngoái đầu nhìn nàng mà tươi cười đầy khí phách.

“Ta tin.”

Nội tâm nàng bất chợt sản sinh dũng khí vô tận, nàng bình tĩnh lại kiên định cất lời.

Lý Vân Thường sửng sờ. Liễu Ngọc Như quỳ trên mặt đất, nàng dập đầu thật thấp rồi nhẹ nhàng nói, “Thiếp thân tình nguyện chịu tạt hình, cầu xin đại nhân bẩm báo thiên tử!”

“Ngọc Như!”

Diệp Thế An nghe đến đây thì chịu hết nổi mà quát khế, nha dịch tiến lên ngăn cản hẳn.

Chu Diệp nhíu mày dõi theo Liễu Ngọc Như đang quỳ trên công đường.

Liễu Ngọc Như tưởng chừng không nghe thấy tiếng Diệp Thế An, nàng vẫn quỳ trên mặt đất và khuôn mặt giữ nguyên vẻ thong dong. Phủ doãn

của Thuận Thiên Phủ sửng sốt, ông lưỡng lự một lát rồi vẫy tay với sư gia. Sau đó ông lấy giấy bút và bắt đầu viết tấu chương cho người trình lên cung điện.

Sau khi ông hoàn tất, thị vệ mang dụng cụ kẹp ngón tay lại. Bọn họ nhìn Liễu Ngọc Như mà trong lòng có chút không nỡ, chỉ đành nói, “Đặc tội, phu nhân.”

Liễu Ngọc Như ngẩng đầu nhìn bọn họ, ôn hòa cười, “Làm phiền mọi người rồi.”

Các thị vệ không dám nhìn nàng nữa. Họ cảm thấy nữ tử này dịu dàng tựa hoa sen, dù sắp phải chịu cực hình cũng vẫn giữ dáng vẻ ung dung tột độ.

Dụng cụ được tròng lên tay Liễu Ngọc Như, phủ doãn vẫn thấy không nỡ bèn khuyên nhủ, “Cố phu nhân, bệ hạ chưa chắc sẽ đáp ứng. Hay ngài nghĩ lại đi, ta kêu người mang sổ con về nhé?”

“Tấu tử!” Thẩm Minh ở bên ngoài cuống cuồng kêu, “Đừng làm chuyện ngớ ngẩn!”

Liễu Ngọc Như không đáp lại, nàng chỉ lắc đầu. Sau đó nàng cất cao giọng, “Ta tin phu quân mình làm người công bằng chính trực.”

Khi nàng nói, dụng cụ hành hình đột ngột siết chặt. Liễu Ngọc Như cắn chặt răng, đau đớn làm sắc mặt nàng trắng bệch trong nháy mắt. Thân mình nàng run run song nàng vẫn tiếp tục cất tiếng, âm thanh run rẩy nhưng âm sắc lại rõ ràng, “Ta tin phu quân mình ở trên không làm hoàng ân oai nghiêm thất vọng, ở dưới không làm lê dân bá tánh thất vọng.”

“Phu quân ta,” Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi, cơn đau khiến những giọt mồ hôi lớn chảy xuống và cơ bắp toàn thân căng cứng, nàng đồng dục khẳng định, “là một vị quan tốt!”

Hắn là vị quan tốt.

Là phu quân tốt.

Là bằng hữu tốt.

Là người tốt.

Dẫu cho lòng hắn có tính toán nhưng hắn không hổ thẹn với hoàng thượng, với bằng hữu, với bách tính, với gia đình, và càng không hổ thẹn với Liễu Ngọc Như nàng.

Nàng tin hắn.

Liễu Ngọc Như thở hỗn hển, đúng lúc ấy, dụng cụ hành hình buông lỏng tay nàng.

Vào giây phút đôi tay được tự do, dù đau đớn tan biến nhưng cú sốc khiến nàng đánh mất toàn bộ sức lực mà ngã quy xuống đất.

Tần Uyển Chi nhin hết nổi, nàng ấy đẩy người xung quanh ra và vọt vào công đường rồi đỡ Liễu Ngọc Như dậy, nôn nóng hỏi, “Ngọc Như, muội không sao chứ?”

Phủ doãn của Thuận Thiên Phủ cũng đứng lên, gấp gáp ra lệnh, “Gọi đại phu tới đây.”

Liễu Ngọc Như không thốt ra tiếng, nàng dựa vào lòng Tần Uyển Chi mà khẽ thở dốc. Ngón tay nàng đã hoàn toàn thâm tím và không thể ngừng run rẩy. Diệp Thế An lẫn Thẩm Minh cũng chạy vào công đường, còn Lý Vân Thường im lặng nhìn Liễu Ngọc Như. Sau một hồi, nàng ta đứng dậy và lãnh đạm nói, “Đưa đến hậu viện để chữa trị đã.”

Dứt lời, Lý Vân Thường mang theo người của mình rời khỏi đây. Liễu Ngọc Như nằm trong lòng Tần Uyển Chi, sau đó được người khác nâng

vào hậu viện.

Lúc đại phu tới, ông chỉ có thể nhìn chứ không thể đụng vào tay nàng. Song cần phải nổi xương lại nên đành cắn răng cố định từng ngón tay một.

Cơn đau này còn khó chịu hơn tạt hình, Liễu Ngọc Như rút cuộc nhìn không được mà hét lên.

Diệp Vận và Ân Hồng cũng vội vàng đến đây, nghe thấy tiếng khóc của Liễu Ngọc Như thì Diệp Vận xông lên phía trước. Nàng ấy dùng một tay ôm Liễu Ngọc Như vào lòng, khàn khàn nói, “Lý Vân Thường là đồ súc sinh, sớm muộn gì ta cũng...”

“Vận nhi,” Liễu Ngọc Như yếu ớt thều thào, giọng khàn đặc, “ta khát.”

Mắt Diệp Vận đỏ hoe, nàng ấy biết Liễu Ngọc Như đã kiệt sức nên lời này không phải vì muốn uống nước mà muốn ngăn nàng ấy nói năng bậy bạ.

Ân Hồng nhanh tay rót nước, Diệp Vận giúp Liễu Ngọc Như uống xong cũng không mở miệng nói bậy nữa.

Sau khi ngón tay Liễu Ngọc Như được quấn băng cố định kỹ càng, bên ngoài cuối cùng cũng truyền đến tin tức. Một vị công công đứng ở cửa, cung kính nói, “Cố phu nhân, bệ hạ mời ngài vào cung một chuyến.”

“Đế ngày khác...”

Diệp Thế An chưa dứt lời, Liễu Ngọc Như đã lên tiếng, “Đỡ ta dậy.”

Nhưng ngay lúc nói những lời này, nàng đã tự mình đứng dậy.

Tần Uyển Chi và Diệp Vận vội tiến lên đỡ nàng, Liễu Ngọc Như được dìu đến trước mặt thái giám. Nàng mỉm cười, dùng khuôn mặt tái nhợt để nhỏ nhẹ nói, “Công công, đi thôi.”

Đầu ngón tay vẫn rất đau, nhưng nàng đã dần quen với cơn đau này.

Liễu Ngọc Như cố gắng chịu đựng, nàng được người dìu ra ngoài Thuận Thiên Phủ và đỡ lên kiệu. Hiện tại nàng không thể chịu nổi xóc nảy nên chẳng ngồi xe ngựa được, vì vậy Diệp Vận đã sớm gọi kiệu cho nàng. Liễu Ngọc Như được người nâng thẳng vào cung điện.

Thái giám quan sát thấy tình trạng của nàng không ổn bèn để người đi về thông báo trước, được cho phép mới nâng nàng tới tận ngoài cửa ngự thư phòng.

Lúc Liễu Ngọc Như đến, Phạm Hiên đang luyện viết chữ; thấy nàng, ông ngó người ra. Liễu Ngọc Như tuân thủ đúng quy tắc trong cung mà kính cẩn hành lễ với Phạm Hiên.

Phạm Hiên thấy nàng run rẩy quỳ xuống mới hoàn hồn, ông vội vã tự mình đỡ nàng và lo lắng hỏi, “Sao lại thế này?”

“Muốn cáo trạng ở Thuận Thiên Phủ phải chịu tạt hình.” Liễu Ngọc Như quỳ trên mặt đất, nàng cung kính dập đầu xong mới đứng dậy rồi khăn khăn nói, “Dân nữ vì chịu cực hình mà thất lễ, mong bệ hạ tha lỗi.”

Phạm Hiên dõi theo Liễu Ngọc Như, nhất thời không nói nên lời. Ông sai người đỡ Liễu Ngọc Như ngồi xuống rồi thở dài, “Hồi còn ở Vọng Đô luôn cảm thấy các người muốn gặp ta là chuyện dễ dàng. Bây giờ ở Đông Đô mới phát hiện các người muốn gặp ta lại khó khăn đến thế.”

“Bệ hạ là thiên tử.” Liễu Ngọc Như điềm đạm nhắc. “Thiên tử tất nhiên phải khác.”

Lời này khiến Phạm Hiên thần thờ. Ông cup mắt xuống rồi gượng gạo bật cười, sau đấy ông hỏi, “Người đến vì muốn xin tha cho Cửu Tư?”

“Bệ hạ,” Liễu Ngọc Như nhàn nhạt đáp, “nếu chỉ để xin tha thì sẽ không phí sức cầu kiến như vậy.”

Phạm Hiên đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như, nàng tiếp lời, “Dân nữ đã điều tra được kẻ chủ mưu đằng sau vụ án Lưu Xuân, cả chứng cứ cũng có.”

Phạm Hiên siết chặt tay cầm bút, ông hơi căng thẳng nhìn nàng. Liễu Ngọc Như giả vờ chẳng biết gì, “Nhưng dân nữ biết bệ hạ không đồng ý lời kẻ chủ mưu ra ngoài ánh sáng, hay nói đúng hơn là không thể vì cái giá phải trả quá đắt. Lần này đến gặp bệ hạ thứ nhất là để báo lại tình hình cụ thể, thứ hai là cầu xin bệ hạ thăm vấn phu quân ta. Phu quân ta nói chàng có biện pháp giải quyết cục diện khó khăn hiện tại của bệ hạ.”

Chú thích

[1] Cơ quan hành chính địa phương tối cao ở kinh đô, do các quan viên cấp cao quản lý.

[2] Người đứng đầu Thuận Thiên Phủ.

[3] Một dạng trợ lý cá nhân.

[4] Phương thức tra tấn dùng công cụ để siết chặt các ngón tay.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 100: Thể Xác Nàng Đau, Còn Nỗi Đau Của Hắc Nằm Trong Tâm Khảm

Phạm Hiên trầm mặc một lát rồi quay đầu nói với thái giám đứng bên ngoài, “Dẫn Cố Cửu Tư từ Hình Bộ tới đây, trẫm có chuyện muốn hỏi hắc.”

Liễu Ngọc Như nghe được lời này của Phạm Hiên mới thả lỏng người, ông thở dài nhìn nàng, “Người đừng ngồi đó nữa, về nhà nghỉ ngơi trước đi. Ta sẽ để ngự y tới khám cho người.”

Liễu Ngọc Như dập đầu cảm tạ, Phạm Hiên sai người tiễn nàng đi. Lúc ra tới cửa, Liễu Ngọc Như chợt nhớ đến một chuyện bèn dặn ông, “Bệ hạ, ngài đừng cho Cửu Tư biết việc ta chịu cực hình.”

Phạm Hiên ngẩn ngơ giây lát rồi bật cười chịu thua, “Tiểu cô nương nhà người...”

Ông vẫy vẫy tay, “Đi đi, ta sẽ không nói với hắc.”

Được câu khẳng định này của Phạm Hiên, Liễu Ngọc Như mới rời đi. Trong lúc chờ ở ngự thư phòng, đại thái giám bước tới cạnh Phạm Hiên, vừa mài mực cho ông vừa nói, “Bệ hạ, ngài nghĩ chuyện này phải giải quyết thế nào mới ổn thỏa? Nếu thật sự là Lục đại nhân làm, Cố đại nhân lại có chứng cứ, đến lúc đó Cố đại nhân và thái hậu liên kết với nhau buộc ngài trị tội Lục đại nhân thì chẳng phải càng gay go sao?”

“Cứ để xem đã,” Phạm Hiên lạnh nhạt nói, “ta muốn biết tên Cố Cửu Tư này có thể nghĩ ra giải pháp gì.”

Đợi được một hồi, Cố Cửu Tư rốt cuộc cũng tới. Cố Cửu Tư vừa bước vào liền cung kính hành lễ, Phạm Hiên vẫn chưa mở lời. Ông cầm chén trà nhấp một ngụm, lãnh đạm bảo, “Trẫm[1] sẽ không vòng vo với người. Phụ nhân người nói người có cách giúp trẫm, vậy người thử nói về biện pháp của mình đi.”

“Bệ hạ,” Cố Cửu Tư ngồi dậy, bình thản đáp, “hiện nay ngài lo âu về sự phân tranh sau này của các đảng phái. Rõ ràng thái hậu muốn lấy việc này làm cớ để cài người vào Hộ Bộ, thế nên ngài không muốn và cũng chẳng thể đụng đến Lục đại nhân. Thứ nhất, Lục đại nhân là phụ tá đắc lực của ngài; xét về tình thì ngài vẫn muốn cho ông ta một con đường sống. Thứ hai, Lục đại nhân là hầu cận ở bên ngài từ thuở ban đầu, ngài đăng cơ chưa đầy nửa năm và ngôi vị thiên tử cũng không danh chính ngôn thuận...”

“To gan!” Thái giám gầm lên.

Phạm Hiên bình tĩnh giơ tay ngăn lại, “Để hần nói.”

Cố Cửu Tư chờ căn phòng yên tĩnh lại rồi tiếp tục, “Tân triều còn đầy những thế lực rắc rối phức tạp, Lưu Hành Tri đang rục rịch ngóc đầu ở phương Nam. Bây giờ ngài cần thân tín giúp sức, động tới Lục đại nhân sẽ khiến thân tín bất mãn. Hơn nữa nếu không còn Lục Vĩnh thì ai sẽ quản lý Hộ Bộ, ai sẽ làm việc cho ngài? Thứ ba, bản thân Lục Vĩnh sở hữu số lượng lớn hầu cận, nếu thật sự bức tử ông ta thì khó tránh khỏi bị thuộc hạ của Lục Vĩnh ghi hận rồi đầu quân cho người khác.”

“Vì ba điều này mà bệ hạ quyết định không động tới Lục Vĩnh. Nhưng thái hậu sẽ chẳng để yên cho bệ hạ, bà ta chắc chắn sẽ tìm cách buộc bệ hạ lùi bước. Đây chính là trở ngại hiện tại của bệ hạ.”

“Người nói không sai.” Phạm Hiên gật đầu. “Hiện giờ không thể động tới Lục Vĩnh.”

“Vậy thì đừng làm.”

Cố Cửu Tư phân tích, “Bệ hạ không muốn làm chạnh lòng thân tín là đúng, nhưng ngài không nghĩ đến việc các thân tín này đoán được suy nghĩ của ngài nên mới hành sự chả hề kiêng nể gì. Ngài có biết hiện giờ quốc khố thiếu hụt bao nhiêu không? Vì thần kiểm kê được gần bốn mươi triệu lượng, Lục Vĩnh lại báo cáo chỉ có ba mươi triệu lượng, chưa kể còn vô số vụ ăn cắp vặt thì sợ rằng con số thiếu hụt không chỉ dừng ở mười triệu lượng. Hộ Bộ Thượng thư ăn trộm mười triệu lượng rồi giết Thương Bộ Tì lang và giả họa cho Hộ Bộ Thị lang nhưng lại không bị trừng phạt. Với tiền đề như vậy thì mai sau bệ hạ làm sao có thể sửa sang luật pháp và quản lý triều thần? Cứ thế này thì không cần Lưu Hành Tri tấn công, Đại Hạ chúng ta đã tự tìm đường diệt vong.”

“Thế nên người tới thuyết phục trăm trứng trị Lục Vĩnh và khiến hãn nhận tội.”

“Phải trừng trị nhưng không thể nhận tội.” Cố Cửu Tư bình tĩnh nói, “Nếu bệ hạ thấy ổn thỏa thì có thể làm như sau. Vụ án này thoạt trông là về kho bạc nhưng thực chất là cuộc chiến giữa các đảng phái. Một khi thái hậu còn bám riết, vụ án này sẽ không có được kết quả đàng hoàng.”

Phạm Hiên gật đầu, “Nói tiếp đi.”

“Trên thực tế, thái hậu đã thành họa lớn trong lòng bệ hạ, ngài sắp xuất chinh thảo phạt Lưu Hành Tri thì cần xử lý bà ta. Hãy dùng vụ án này mà cho thái hậu một lời cảnh cáo. Bước đầu tiên bệ hạ phải làm là điều động thái tử rời khỏi Đông Đô. Thái tử ra khỏi Đông Đô thì dựa vào quy tắc cần mang theo năm ngàn người, sau đấy ngài mượn cớ vì muốn bảo vệ Đông Đô mà điều động năm ngàn binh lính thân cận lại đây. Có điều tuy nói năm ngàn nhưng sẽ điều động một vạn. Những việc trên là để phòng hờ kết quả xấu nhất cũng như để thái tử được an toàn và sẽ có đường tính tiếp cho sau này.”

Phạm Hiên đáp một tiếng, Cố Cửu Tư nói tiếp, “Sau đó ngài lệnh cho Diệp Ngự sử vạch tội Hình Bộ Thôi Thế Ngôn. Bắt giữ Thôi Thế Ngôn rồi dùng lý do hiệu suất phá án quá thấp để chuyển giao vụ án này cho Ngự Sử Đài quản lý.”

“Tại sao phải bắt giữ Thôi Thế Ngôn?” Phạm Hiên chưa hiểu lắm.

Cố Cửu Tư cười cười, “Bệ hạ, Thôi Thế Ngôn là con út của chính thất Thôi gia, được cưng chiều từ nhỏ. Tại Đông Đô, Thôi gia nắm trong tay những mối liên kết sâu xa, người trong Hình Bộ hơn phân nửa có quan hệ thông gia với hắn. Bản thân hắn lại ăn chơi đàng điếm nên rất dễ tìm ra việc xấu hắn làm. Ngự Sử Đài vạch tội hắn thứ nhất là để gây rối với bọn họ, thứ hai là thông qua việc bắt giữ hắn thì bọn họ có thể đoán được ý tứ của bệ hạ và thông báo cho họ hàng thân thuộc. Mục đích cuối cùng chính là bắt chẹt Hình Bộ. Thân thích nào của hắn dám đến cầu xin, bệ hạ cứ lấy lý do vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp để tóm gọn. Hình Bộ bị động chạm thì tất nhiên vụ án sẽ được giao cho Ngự Sử Đài.”

“Nhưng về phía thái hậu...” Phạm Hiên do dự lên tiếng, “Sợ là không ổn.”

“Vân Thường Công chúa đã đến tuổi gả chồng.”

Lời này của Cố Cửu Tư khiến Phạm Hiên ngây người, hắn thản nhiên tiếp tục, “Bệ hạ, thái hậu không có nhi tử, chỉ có một nữ nhi là Vân Thường Công chúa. Vì thần nghe nói công chúa thông minh từ nhỏ, thái hậu vô cùng yêu thương nàng ta. Ngài nghĩ thái hậu có thể vì hạnh phúc cả đời của nữ nhi mà nhượng bộ không?”

“Chẳng phải lúc trước đã phái sứ giả tới Bắc Lương sao? Nếu thái hậu dám đến tìm ngài thì hãy nói rằng khi sứ giả đi Bắc Lương có mang theo bức họa vẽ công chúa, hoàng đế Bắc Lương nảy sinh ý định hòa thân. Ngài cứ nói mình đang cân nhắc không biết nên để công chúa đi hòa thân vì

quốc gia, hay vì hạnh phúc của công chúa mà để nàng ta gả cho người ở Đông Đô. Thái hậu sẽ tỉnh táo ngay thôi.”

Phạm Hiên gật gù, sắc mặt tốt cuộc thư thái hơn đôi chút, ông hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Khi vụ án tới tay Ngự Sử Đài, chúng ta đã có chứng cứ Lưu Xuân ăn trộm kho bạc vậy hãy nhận định vụ án này là để xử lý hành vi trộm cắp của Lưu Xuân rồi bắt đầu điều tra việc kho bạc bị thiếu hụt. Sau đấy chúng ta để Lục đại nhân giao mười triệu lượng kia cho kẻ bị điều tra và thanh tra Hộ Bộ từ trên xuống dưới để cảnh cáo là đủ rồi. Chờ vụ việc chìm xuống, ngài khuyên nhủ Lục đại nhân từ quan, làm vậy sẽ khiến thân tín của ngài hiểu rằng không thể hành động xằng bậy. Lục đại nhân được bảo toàn tính mạng, ngài lại khen thưởng ông ta và cho thuộc hạ của ông ta đường ra. Như thế thì thân tín của ngài sẽ không đến mức thất vọng buồn lòng, thuộc hạ của ông ta cũng chẳng vì sợ hãi mà phản bội.”

“Biện pháp người nói rất hay,” Phạm Hiên thở dài, “nhưng nếu Lục Vĩnh từ chức, ai sẽ ngồi vị trí Hộ Bộ Thượng thư? Trẫm tuyệt đối không cho phép người phe thái hậu ngồi lên đó, song người mà trẫm có thể sử dụng lại không nhiều.”

Cố Cửu Tư im lặng, sau một hồi, hắn đột ngột lùi bước rồi quỳ xuống dập đầu, “Bệ hạ thứ tội.”

Động tác của hắn khiến Phạm Hiên sửng sốt, ông ngạc nhiên hỏi, “Người làm gì vậy?”

“Bệ hạ,” Cố Cửu Tư vẫn cúi đầu, “thần có một người muốn đề cử. Nhưng người này quan hệ mật thiết với thần, lại đang mang tội danh, thần mà tiến cử thì sợ bệ hạ cho rằng thần công tư không phân minh. Tuy nhiên, xét về kinh nghiệm, năng lực, lẫn lập trường thì hiện giờ người này là sự lựa chọn phù hợp nhất.”

“Ai?” Phạm Hiên mở miệng theo bản năng nhưng ông đã biết câu trả lời.

Cố Cửu Tư ngẩng đầu, bình tĩnh đáp, “Lại Bộ Thượng thư tiền nhiệm và cữu cữu của vi thần – Giang Hà.”

Phạm Hiên trầm mặc, Cố Cửu Tư lập tức nói, “Bệ hạ, thần biết trước kia Giang đại nhân là nhạc phụ của Lương Vương, nhưng ngày nay bệ hạ đã trở thành chủ nhân của trung nguyên thì Giang đại nhân tất nhiên sẽ quy thuận. Thần am hiểu Giang đại nhân, thần lấy cái đầu của mình đảm bảo Giang đại nhân tuyệt đối không hai lòng. Nếu có thì thần sẽ đích thân tháo gỡ rắc rối cho bệ hạ, nhất quyết không để bệ hạ phiền lòng!”

“Không đến mức như thế.” Phạm Hiên xua xua tay. “Trẫm chỉ mới nhớ ra hãn là cữu cữu của của người, trẫm quên mất chuyện này. Trẫm giờ bận rộn nên không nhớ rõ hãn vẫn còn bị giam trong nhà lao. Cũng phải trách người không nói sớm, nếu nói sớm thì trẫm đã thu xếp chuyện Giang đại nhân.”

“Việc Giang đại nhân cứ để Hình Bộ phụ trách, thần là người Hộ Bộ nên sẽ không can thiệp. Nếu Giang đại nhân vô tội thì Hình Bộ dĩ nhiên sẽ thả người. Chẳng kẻ nào dám làm việc bất công dưới sự cao quý của bệ hạ. Hiện tại vì Giang đại nhân là lựa chọn phù hợp cho Hộ Bộ nên vi thần mới có thể tiến cử.”

“Ông ấy từng là Hộ Bộ Thị lang, làm việc trong Hộ Bộ của tiền triều gần mười năm mới được thăng chức thành Lại Bộ Thượng thư nên rất quen thuộc Hộ Bộ. Trước đây ông ấy cũng thân quen với thái hậu, còn là cự thần, thái hậu sẽ không làm ông ấy khó xử quá mức. Ông ấy gia nhập Hộ Bộ là để cân bằng thế lực. Trên thực tế, ông ấy lại là cữu cữu của vi thần, vi thần trung thành và tận tâm với bệ hạ nên sẽ thuyết phục ông ấy làm điều tương tự. Giang đại nhân ở tiền triều vốn là thần tử xuất chúng, nếu bệ hạ có được ông ấy thì khác gì hổ mọc thêm cánh, có sao lại không tận dụng?”

Phạm Hiên chỉ im lặng nghe hần nói, sau một hồi ông mới cất tiếng, “Người để trẫm suy nghĩ đã, người về trước đi.”

Cố Cửu Tư thấy thái độ Phạm Hiên mềm mỏng thì trong lòng tự tin hẳn lên, hần cung kính cáo từ ông.

Thái giám dẫn Cố Cửu Tư đi ra ngoài, lúc đến đại điện thì Cố Cửu Tư chợt nói, “Xin hỏi công công, hôm nay sao không thấy nương tử nhà ta?”

“Thiếu phu nhân mệt mỏi,” thái giám cười đáp, “bệ hạ để thiếu phu nhân về trước.”

Cố Cửu Tư kinh ngạc, hần lo cho nàng bèn vội hỏi, “Nương tử nhà ta bị bệnh à?”

Nụ cười của thái giám cứng đờ, ông mau chóng lấp liếm, “Không phải, nhìn thiếu phu nhân gầy yếu nên bệ hạ không đành lòng, vì vậy để ngài ấy về trước.”

Thái giám vừa dẫn đường vừa giải thích thêm, “Hơn nữa bệ hạ chỉ muốn triệu kiến ngài, nếu thiếu phu nhân cũng ở lại thì sẽ mất tự nhiên. Thế nên bệ hạ ý chỉ như vậy, mong ngài đừng oán trách.”

Cố Cửu Tư cúi đầu tập trung suy nghĩ, lát sau hần mở miệng nói, “Trương công công, ta nhớ Vương Thái y của Thái Y Viện chữa trị thương tích xuất chúng. Hiện giờ tại hạ cảm thấy không khỏe, muốn vào cung gặp Vương Thái y.”

“Tiếc quá,” thái giám cười cười, “hôm nay Vương Thái y phải ra ngoài cung làm việc.”

Cố Cửu Tư chỉ gật đầu chứ không nói gì thêm, nhưng sắc mặt lại nặng nề. Trương Phượng Tường thoáng liếc nhìn Cố Cửu Tư, ông quan sát thái độ của Phạm Hiên nên biết tuy người này vẫn đang ở trong ngục nhưng về

sau e là tiền đồ vô lượng. Ông nhanh nhẩu bảo, “Cố đại nhân có gì phiền lòng à, nếu lão nô giúp được thì ngài cứ nói.”

“Cũng không có gì to tát,” Cố Cửu Tư mỉm cười, “ta chỉ nhớ tới Diệp Thế An đại nhân và Thẩm Minh đại nhân. Lâu nay chúng ta thân thiết như huynh đệ, ta đã lâu chưa bước ra khỏi phòng giam nên muốn gặp hai vị huynh đệ của mình và nói mấy câu với họ.”

“Chuyện này dễ mà.” Trương Phượng Tường vội nói, “Hồi này ta thấy Diệp đại nhân lẫn Thẩm đại nhân ở cung cung điện, lát nữa sẽ để bọn họ đi cùng ngài về Hình Bộ.”

“Đa tạ Trương công công.” Cố Cửu Tư nhanh nhẹn hành lễ.

Trương Phượng Tường gấp gáp ngăn hãm lại, “Cố đại nhân là người làm chuyện lớn trong tương lai, lão nô ngóng trông mai sau có thể được Cố đại nhân nâng đỡ và nhớ kỹ chút lòng tốt này của lão nô.”

“Trương công công yên tâm,” Cố Cửu Tư cười, “tại hạ hiểu.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, tới cung cung điện thì quả nhiên Diệp Thế An và Thẩm Minh đang đứng ngoài đó. Hai người vừa thấy Cố Cửu Tư thì lộ vẻ sốt ruột ngay. Trương Phượng Tường cáo biệt Cố Cửu Tư, ông cung kính nói, “Lão nô không rời khỏi cung điện nên sẽ để vài tiểu nô tài đi theo Cố đại nhân.”

Dứt lời, ông hung hăng răn dạy mấy tiểu thái giám và dặn họ nhớ chăm sóc Cố Cửu Tư chu đáo. Sau đấy ông hành lễ với Cố Cửu Tư rồi mới rời đi.

Cố Cửu Tư, Diệp Thế An, và Thẩm Minh cùng nhau lên xe ngựa. Diệp Thế An nôn nóng hỏi, “Sao rồi?”

Cố Cửu Tư thuật lại cuộc đối thoại với Phạm Hiên, Thẩm Minh gật gù nhưng lại hỏi, “Ta tương đối hiểu ý người nhưng ta chả rõ vì sao người tự

dừng muốn thái tử rời khỏi kinh thành? Làm thế này có phải hơi quá rồi không?”

“Hắn không muốn thái tử rời đi,” Diệp Thế An lại hiểu ý Cố Cửu Tư, “hắn muốn điều động Lạc Tử Thương.”

Cố Cửu Tư dựa vào vách xe, hắn nhắm nghiền mắt mà nghe Diệp Thế An giải thích cho Thẩm Minh, “Lạc Tử Thương là thái phó của thái tử. Thái tử rời Đông Đô trong thời gian dài, cộng thêm hắn không có chức quan khác nên chắc chắn phải đi theo.”

Thẩm Minh đang gật đầu thì Cố Cửu Tư đột ngột hỏi, “Ngọc Như đã gặp phải chuyện gì?”

“A?”

Lời này khiến Thẩm Minh và Diệp Thế An liếc nhìn nhau, Diệp Thế An nói, “Ngọc Như tình cờ bị phong hàn nên hôm nay không khỏe lắm.”

“Thế sao không để nàng đi Thuận Thiên Phủ vào ngày khác?”

Cố Cửu Tư mở mắt ra, hắn bình tĩnh nhìn về phía Thẩm Minh, “Có phải nàng đã gặp chuyện gì ở Thuận Thiên Phủ không?”

“Sao có thể chứ?” Thẩm Minh hấp tấp đáp, “Tẩu ấy đánh đá như vậy...”

“Thẩm Minh,” Cố Cửu Tư cắt ngang lời hắn, “người nói dối tệ lắm.”

Thẩm Minh cứng họng, Cố Cửu Tư tiếp tục nói, “Nàng dặn các người gạt ta nhưng ta đã đoán được thì các người chẳng cần giấu giếm nữa, có giấu ta cũng không tin. Với tính tình của Ngọc Như, trừ phi có chuyện lớn, còn không nhất định sẽ ở cửa ngự thư phòng chờ ta ra để nói vài câu. Hôm nay nàng vắng mặt, Vương Ngự y là người ngày thường chuyên khám bệnh

tại nhà cho quan lớn và quý nhân cũng ra khỏi cung điện. Các người đã lắp liếm còn dám nói nàng không sao à?”

Cố Cửu Tư chột lên giọng, “Các người đang đồ dành ai vậy?!”

“Muội ấy bị tạt hình ở Thuận Thiên Phủ.”

Câu trả lời của Diệp Thế An khiến Cố Cửu Tư sững sờ. Hắn khiếp sợ nhìn Diệp Thế An, mất một lúc hắn mới hoàn hồn, “Tại sao?! Không phải cả người lẫn Chu đại ca đều đi cùng à? Thuận Thiên Phủ đã nhiều năm không áp dụng cực hình này, còn có người và Chu đại ca ở đó, tại sao...”

“Công chúa tới,” Diệp Thế An giải thích ngắn gọn.

Cố Cửu Tư lập tức phản ứng lại, “Lý Vân Thường?!”

Trong chớp mắt, hắn kết nối lại chuỗi sự việc và không khỏi nói, “Vậy sao nàng không quay về? Còn nhiều biện pháp mà, việc gì phải chịu tạt hình?!”

“Lý Vân Thường lấy danh dự của người để khiêu khích muội ấy, nàng ta bảo nếu thật sự bị oan uổng thì sao không dám chịu cực hình. Muội ấy muốn bảo vệ danh dự của người nên chấp nhận.”

Diệp Thế An thở dài thành tiếng, hắn bất lực nói, “Với tính cách của muội ấy thì một khi đã quyết, chúng ta sao có thể khuyên can?”

Cố Cửu Tư không thốt ra được tiếng nào, hắn ngồi trong xe ngựa và cảm thấy đau thắt lòng.

Chỉ cần tưởng tượng hình ảnh dụng cụ tra tấn tròng lên ngón tay Liễu Ngọc Như, lại nghĩ đến nàng xưa nay là một cô nương dịu dàng mỏng manh, trái tim hắn đau đến không nói thành lời.

“Ta hại nàng.” Hắc lăm bẫm, “Là ta sai, đáng lẽ ta phải đoán trước tới Thuận Thiên Phủ sẽ có chuyện thế này.”

“Người đừng nói vậy,” Thẩm Minh thấy Cố Cửu Tư khác thường bèn gấp rút khuyên nhủ, “đâu ai ngờ tới chuyện Lý Vân Thường sẽ đột nhiên xuất hiện. Không biết luật tạt hình chui từ cái lỗ nào ra, ta chưa từng nghe nói đến. Sao người có thể dự đoán trước chứ?”

“Do ta sai, tại ta vô năng.” Cố Cửu Tư cầm ngón tay vào đầu tóc.

Diệp Thế An thở dài, “Không thể trách mình người, chúng ta cũng có trách nhiệm. Người đừng khổ sở, về ngủ một giấc đi...”

“Ta muốn gặp nàng.”

Cố Cửu Tư bất chợt thốt lên làm Diệp Thế An lẫn Thẩm Minh đều ngó ra. Thẩm Minh hỏi theo bản năng, “Làm sao gặp được?”

Nhưng Diệp Thế An hiểu ngay ý hắc bèn vội ngăn, “Không được! Bây giờ không thể gây thêm rắc rối...”

“Diệp huynh,” Cố Cửu Tư ngược mắt nhìn Diệp Thế An, “thân hình của người trông khá giống ta...”

“Không.” Diệp Thế An cự tuyệt ngay. “Chuyện này không hợp quy củ.”

“Từ khi nào mà chúng ta để ý lắm quy củ thế?” Cố Cửu Tư tức khắc phản bác, hắc sốt ruột nói, “Ta muốn gặp nàng, người giúp ta đi!”

“Thời điểm quan trọng càng phải hành động cẩn thận.” Diệp Thế An giữ rịt lấy quần áo của mình. “Phải cố gắng tuân theo quy củ hết mức có thể. Ta không đồng ý việc này.”

“Diệp Thế An, người có còn là huynh đệ của ta không?” Ánh mắt Cố Cửu Tư nhìn Diệp Thế An tràn đầy van xin. “Về sau ta gọi người là ca,

được chưa?”

“Không được, không được.” Diệp Thế An xua tay. “Không cần làm vậy.”

Lúc này Thẩm Minh mới hiểu ra, “Ồ, người muốn Diệp đại ca thế chỗ người trong nhà lao.”

“Trước khi lên triều vào ngày mai, ta nhất định sẽ đổi lại.” Cố Cửu Tư tiếp tục thương lượng, hắn còn giơ tay thề thốt. “Phòng giam của ta vô cùng thoải mái, đặc biệt yên tĩnh, nhiều sách vô cùng, người còn có không gian riêng nữa.”

“Không được, không được.” Diệp Thế An lắc đầu. “Chuyện này không hợp quy củ.”

Cố Cửu Tư liếc Thẩm Minh một cái, mới đầu Thẩm Minh còn đực mặt ra nhưng hắn nhanh chóng hiểu ánh mắt của Cố Cửu Tư bèn gật đầu. Diệp Thế An thấy bọn họ im lặng thì cho rằng Cố Cửu Tư đã từ bỏ ý định nên thả lỏng đôi tay đang giữ chặt quần áo và tiếp tục thảo luận, “Bệ hạ...”

Diệp Thế An chưa dứt lời, Cố Cửu Tư và Thẩm Minh đã xông tới đè lại tay chân hắn rồi bắt đầu rút cạp quần của hắn.

Diệp Thế An kinh hãi, hắn cuống quýt phản đối, “Các người đừng làm vậy! Buông ta ra!”

“Diệp huynh, ta sẽ không quên ơn nghĩa hôm nay. Mai sau nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ giúp người.”

Cố Cửu Tư vừa lột quần áo hắn vừa nói.

“Diệp đại ca, đã làm người tốt thì phải làm đến cùng. Người đừng cố hù như vậy, nếu không phải vóc dáng ta khác xa hắn thì ta đã đi thay rồi.”

Thẩm Minh vừa tụt quần hắn vừa khuyên bảo.

Diệp Thế An điên cuồng giãy giụa, song một thư sinh gian khổ học tập suốt mười năm như hã làm sao địch nổi hai tiểu bá vương? Nhưng Diệp Thế An vẫn còn khí phách quyết không đầu hàng nên hai bên cứ giằng co mãi. Cố Cửu Tư thở dài, hã rốt cuộc buông lỏng tay và bất lực nói, “Ta thật lòng lo cho nàng.”

Diệp Thế An ngẩn ngơ. Cố Cửu Tư treo nụ cười buồn bã trên môi, hã vẫn giữ dáng vẻ thiếu đấng đản nhưng Diệp Thế An nhìn ra vài phần chua xót trong nụ cười kia. Diệp Thế An thấy hơi khó chịu, hã nghe Cố Cửu Tư nói, “Người để ta đi gặp nàng được không?”

Diệp Thế An không biết vì sao nghe Cố Cửu Tư cầu xin như vậy làm lòng hã mềm nhũn, hã bất giác mở miệng, “Được.”

Hai người đổi quần áo trong xe ngựa. Lúc rời nhà lao, do không muốn nhiều người biết nên Cố Cửu Tư mặc một cái áo choàng rộng màu đen. Diệp Thế An khoác lên mình tấm áo choàng kia rồi đội mũ thì không ai nhìn ra mặt mũi hã. Khi tới Hình Bộ, hã xuống xe ngựa và theo người ta vào nhà tù.

Bạn đang

Vì Liễu Ngọc Như chiếu cố ngục tốt chu đáo nên bọn họ rất thân thiện với Cố Cửu Tư. Thấy hôm nay “Cố Cửu Tư” im thin thít cũng chả hỏi nhiều, chỉ đưa hã đến phòng giam và còn mở cửa cho hã.

Khi đã ở trong phòng giam, Diệp Thế An ngồi trên giường mà chờ đản nhìn chán song gỗ trước mặt.

Cố Cửu Tư bảo trước khi lên triều vào ngày mai sẽ tới đối lại, hiện giờ mới buổi trưa...

Tâm trạng Diệp Thế An sa sút hã đi.

Tiền đưa Diệp Thế An vào nhà tù Hình Bộ làm Thẩm Minh có chút sung sướng khi người gặp họa, Cố Cửu Tư lại chả hề vui mừng chút nào.

Thẩm Minh rót trà cho Cố Cửu Tư, hào hứng nói, “Sắp được gặp tẩu tử mà không vui à, đăm chiêu ừ đột như vậy coi chừng tẩu tử lại lo cho người.”

“Người nói đúng.” Cố Cửu Tư miễn cưỡng cười. “Ta không nên khiến nàng lo lắng.”

Cố Cửu Tư chôn mặt vào lòng bàn tay rồi xoa xoa mặt.

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên hỏi, “Nàng có khóc không?”

Thẩm Minh ngây ngô hỏi lại, “Cái gì?”

“Nàng chắc chắn rất đau.” Giọng Cố Cửu Tư khàn khàn.

Thẩm Minh không nói gì cả, mãi hắn mới lên tiếng, “Ta cảm thấy tẩu tử mãi nguyện.”

“Ta hiểu.” Cố Cửu Tư thì thào, “Bây giờ ta mới phát hiện hóa ra khi thích một người, thể xác nàng đau sẽ làm người đau trong tâm khảm.”

“Chính mình bị tra tấn cũng không đau bằng.”

Chú thích

[1] Tùy đối tượng và tâm trạng của Phạm Hiên mà mình sẽ luân phiên dùng “ta” hoặc “trẫm”.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 101: Đồ Lừa Đảo, Hảo Đúng Là Một Tên Bịp Bợm

Thẩm Minh nổi da gà.

Hắn thấy Cố Cửu Tư đúng là già mồm.

Hắn chợt Cố Cửu Tư, nhỏ giọng bảo, “Ca tỉnh táo lại đi, tẩu tử bị đánh thì chắc chắn đau hơn người bị đánh. Người da dày thịt béo thế kia, còn thân mình tẩu tử mềm mại nên nếu bị đánh phải đau hơn người chứ.”

Cố Cửu Tư: ...

Hắn cảm thấy Thẩm Minh còn thiếu tinh tế gấp bội hẳn năm xưa. Lúc xuống xe, Cố Cửu Tư vỗ vai Thẩm Minh, “Người còn trẻ.”

Ai mà không có một thời tuổi trẻ bông bột? Ngày trước hắn còn nhét ngân phiếu vào lòng lão bà khi nàng đang khóc lóc nữa kìa!

Thẩm Minh gõ vang cổng chính, hai người đi một mạch vào phủ. Cố Cửu Tư vừa đến cửa nội viện đã bị Mộc Nam ngăn cản, hắn chưa kịp lên tiếng thì Cố Cửu Tư ngẩng đầu nói, “Là ta.”

“Công tử?!” Mộc Nam trở mắt nhìn.

Cố Cửu Tư lại cúi đầu, “Ta đi thăm phu nhân.”

Mộc Nam hoàn hồn, hắn vội dẫn đường cho Cố Cửu Tư. Cố Cửu Tư vừa đi vào nội viện vừa hỏi, “Phu nhân sao rồi?”

“Phu nhân đang ngủ.” Mộc Nam lí nhí nói, hẩn thấp thỏm liếc nhìn Thẩm Minh. Thấy Thẩm Minh gật đầu thì Mộc Nam hiểu Cố Cửu Tư đã biết mọi chuyện nên hẩn thở phào rồi đáp, “Đại phu mới khám bệnh cho phu nhân, bảo rằng chỉ cần chú tâm dưỡng thương sẽ không sao cả.”

Cố Cửu Tư chỉ ậm ừ chứ không nhiều lời. Khi tới cửa phòng, hẩn để mọi người lui xuống hết và cẩn thận mở cửa.

Liễu Ngọc Như nằm trên giường. Nàng mệt mỏi nhưng lại đau tới mức mất ngủ, đại phu cho nàng uống thuốc an thần nên nàng cứ nửa tỉnh nửa mê. Vừa đau đớn vừa buồn ngủ, có điều cơn đau đã đỡ hơn nhiều.

Nàng nhớ Cố Cửu Tư song chẳng muốn dùng dáng vẻ này đi gặp hẩn. Nàng hiểu tính Cố Cửu Tư, nếu biết nàng gặp chuyện thì không ai đoán được hẩn sẽ làm ầm lên thế nào. Trong lúc mơ màng ngủ, nàng nghĩ lát nữa sẽ nhờ người hỏi xem Diệp Thế An với Thẩm Minh về chưa, và bọn họ có mang theo tin tức gì không. Đang suy nghĩ mông lung thì nàng nghe có người vào phòng rồi ngồi xuống cạnh giường.

Nàng đoán là Diệp Vận bèn yếu ớt lên tiếng, “Ca người đã quay về chưa?”

Cố Cửu Tư ngẩn người, hẩn đoán Liễu Ngọc Như nhận nhầm hẩn thành người khác. Hẩn cảm thấy hơi mất hứng, vì lúc này mà Liễu Ngọc Như còn hỏi về Diệp Thế An chứ không phải về hẩn. Do bức bối nên hẩn cứ lặng thinh quan sát Liễu Ngọc Như.

Trông nàng thật sự suy yếu; sắc mặt tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi. Nàng còn cau mày thành thử mất hẩn vẻ thông dong thường ngày.

Cố Cửu Tư lặng lẽ nhìn nàng, hẩn nghe nàng hỏi tiếp, “Huynh ấy có nhắc đến Cửu Tư với người không?”

Lời này khiến tâm trạng Cố Cửu Tư dễ chịu hơn, tựa một chiếc lá nhẹ nhàng trôi theo dòng nước. Hắn cởi bỏ áo choàng rồi dựa vào Liễu Ngọc Như và thì thầm, “Ta đã về.”

Liễu Ngọc Như ngừng thở. Cố Cửu Tư gãi đầu lên tay, hắn nghiêng thân mình mà ngắm nhìn nàng. Sau một lúc lâu, khi Liễu Ngọc Như sắp tự làm mình ngạt thở tới nơi thì nàng mở bừng mắt rồi quay đầu lại.

Cố Cửu Tư mỉm cười, ánh mắt không rời khỏi nàng. Liễu Ngọc Như nhìn chăm chăm hắn một hồi mới khàn khàn cất lời, “Sao chàng lại...”

“Ta về thăm nàng.”

“Bệ hạ đồng ý?” Liễu Ngọc Như nghi hoặc hỏi.

Nụ cười của Cố Cửu Tư cứng ngắc nhưng hắn vẫn gật đầu, “Ừ, bệ hạ cho phép. Ngài nói nàng bị thương nên để ta trở về bầu bạn với nàng.”

“Rõ ràng ta đã dặn ngài đừng nói cho chàng.” Liễu Ngọc Như nhú mày như đang bất mãn.

Đế Phạm Hiên gánh tội thay cũng khiến Cố Cửu Tư xấu hổ nên hắn hấp tấp nói, “Do ta đoán được thôi.”

“Chàng quá thông minh.” Liễu Ngọc Như gượng cười.

Cố Cửu Tư vươn tay để đầu Liễu Ngọc Như dựa vào cánh tay mình.

Liễu Ngọc Như thật sự đã kiệt sức, Cố Cửu Tư nghĩ.

Hắn mặc áo ngoài của Diệp Thế An, nếu là trước kia thì Liễu Ngọc Như đã sớm phát hiện. Nhưng hiện tại Liễu Ngọc Như không hay biết gì mà cuộn tròn trong lòng Cố Cửu Tư, giống hệt con mèo con đang bất lực dựa vào hắn.

“Mọi chuyện xong xuôi hết rồi chứ?” Liễu Ngọc Như không quên hỏi hân.

Cố Cửu Tư hạ giọng đáp, “Ừm, ổn thỏa cả.”

“Chàng đã nói gì?”

“Điều động Lạc Tử Thương, triệp tập binh lính tinh nhuệ tới Đông Đô, dùng hôn sự của Lý Vân Thường ép thái hậu từ bỏ vụ án này và giao nó cho Ngự Sử Đài xử lý. Sau đó kết luận đây là vụ án ăn trộm kho bạc và đám người Lưu Xuân sợ hãi tự sát. Lục Vĩnh từ quan, ta đề cử Cửu Cửu làm thượng thư còn ta được phục hồi chức vị.”

Cố Cửu Tư trợn tru kể lại, cũng chẳng để ý Liễu Ngọc Như có nghe kịp không. Hân nhìn Liễu Ngọc Như nằm trong lòng mình rồi xoa đầu nàng, dịu dàng nói, “Tóm lại, nàng hãy yên tâm, có ta ở đây.”

Câu nói “có ta ở đây” của hân nhẹ tựa lông hồng nhưng lại mang theo sức nặng ngàn vàng, bất kỳ ai nghe cũng thấy an tâm.

Liễu Ngọc Như vừa dựa vào hân vừa lắng nghe tiếng tim hân đập, nàng chậm rãi nói, “Thời gian qua ta đã suy nghĩ rất nhiều, ta cảm thấy mình rất cuộc vãn quá vô dụng.”

Lời này của nàng làm Cố Cửu Tư ngẩn người, thế rồi hân bật cười, “Ta ngồi nhà lao, nàng bên ba chịu khổ thay ta,” Cố Cửu Tư thoáng ngừng lại, chờ giọng nói vững vàng hơn hân mới từ tốn tiếp tục, “ta còn chưa kiểm điểm bản thân mà sao nàng đã giành trước vậy?”

“Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như khép hờ mắt, “công chúa nói đúng, ta quả thật không thể giúp đỡ chàng.”

“Nàng để bụng mấy lời đó à?” Cố Cửu Tư dờ khóc dờ cười. “Nàng...”

“Nhưng ta vẫn muốn độc chiếm chàng.”

Liễu Ngọc Như mơ màng thổ lộ, Cổ Cửu Tư nghe mà tim đập loạn nhịp. Niềm vui sướng từ trái tim lan tỏa khắp cơ thể, hắn không biết vì sao lại chẳng thốt ra được tiếng nào.

Hắn hơi hé miệng như muốn nói gì đó nhưng cái lưỡi chuyên khoa môi múa mép đột nhiên mất đi năng lực của nó. Cổ Cửu Tư vừa ôm Liễu Ngọc Như vừa nghe nàng nói, “Ban đầu ta nghĩ chỉ cần tốt cho chàng thì để chàng nạp thiệp cũng được, ta có thể chịu đựng việc chia sẻ chàng. Mọi người đều trải qua chuyện như vậy, ta cũng phải chấp nhận thôi. Chỉ cần trong lòng chàng có ta là ta đã thấy đủ.”

“Nhưng hôm nay ta mới biết con người đều sở hữu lòng tham không đáy. Công chúa nói đúng, nàng ta có thể cho chàng nhiều thứ hơn hắn ta. Dung mạo nàng ta cũng xinh đẹp, tính tình dễ chịu, ta nghĩ nếu nàng ta vào cửa thì dần dần chàng sẽ thích thôi.”

Cổ Cửu Tư chăm chú nghe, hắn nhẹ nhàng vỗ lưng nàng và dịu dàng khẳng định, “Không đâu, ta chỉ thích mình nàng.”

Liễu Ngọc Như dường như không nghe thấy, nàng mơ màng nói tiếp, “Ta biết chàng vẫn luôn thích ta. Ta cũng thích chàng, không muốn chia sẻ chàng với ai cả. Sự ích kỷ của ta chặn lối chàng đi, ta phải bồi thường cho chàng mới đúng. Nhưng ta chẳng những không thể bồi thường mà còn không cứu nổi chàng. Nghĩ đến đây ta cảm thấy thật khổ sở.”

Cổ Cửu Tư rớt cuộc nhìn không được mà cười thành tiếng, “Ngày thường trông nàng chừng chặc như vậy mà sao giờ ấu trĩ thế?”

Liễu Ngọc Như im lặng dựa vào hắn. Sau một hồi, nàng nghe hắn cười và cảm nhận được lồng ngực hắn rung động. Nàng nhỏ giọng bảo, “Ta vốn ấu trĩ mà.”

Giọng nàng trở nên lí nhí, “Ta còn nhỏ.”

Cố Cửu Tư chả thể ngừng cười, hân ôm chặt nàng vào lòng, “Nàng đúng là bảo bối của ta.”

Hắn thả lỏng tay rồi cúi đầu, thận trọng nâng tay Liễu Ngọc Như lên và xót xa nói, “Để ta xem.”

Liễu Ngọc Như có chút ngượng ngùng, nàng muốn rút tay lại. Cố Cửu Tư vội vàng bắt lấy cổ tay nàng, “Đừng trốn, để ta xem.”

Liễu Ngọc Như đỏ mặt lần im thin thít, Cố Cửu Tư xem từng đầu ngón tay một. Sau đấy hắn chẳng nói gì, chỉ đơn thuần ôm Liễu Ngọc Như; cái ôm này rất chặt như đang dồn hết sức lực vào đấy.

“Ngọc Như,” hắn khàn khàn cất lời, “ta sẽ không phụ lòng nàng.”

“Ta chả thèm để ý chuyện đó,” Liễu Ngọc Như nhẹ giọng bảo, “cái ta để ý là chàng đừng phụ lòng chính mình.”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như do dự trong chốc lát mới nói, “Cửu Tư, nếu về sau có chuyện gì khiến chàng nghĩ không ra thì hãy nhớ đến ngày xưa, nhớ đến Dương Văn Xương, nhớ đến lý do chàng làm quan.” Nguồn:

“Ta hiểu.” Cố Cửu Tư ôm Liễu Ngọc Như, khẽ khàng đáp, “Ta sẽ nhớ kỹ những lời nàng nói.”

Liễu Ngọc Như không lên tiếng nữa, hai người lặng lẽ dựa vào nhau. Bọn họ lắng nghe tiếng hít thở lẫn tiếng tim đập từ đối phương, và cảm thụ độ ấm, làn da, lẫn mạch đập của nhau.

Cố Cửu Tư ở cạnh Liễu Ngọc Như cả đêm.

Lúc này Diệp Thế An đang trần trọc mất ngủ trong phòng giam.

Hắn cảm thấy mình bị Cố Cửu Tư lừa.

Cố Cửu Tư nói phòng giam cực kỳ thoải mái nhưng làm gì có chuyện đó. Tuy trải đệm trên phiến đá song hơi ẩm từ dưới bốc lên khiến chăn đệm có vẻ ẩm ướt và lạnh lẽo. Hắn hết cách bèn lót cả chăn dưới thân, hy vọng chồng chăn và đệm lại như vậy sẽ ấm áp hơn. Ai dè hắn phát hiện làm thế cũng vô dụng, thế là đành dùng chính nhiệt độ cơ thể để sưởi ấm giường.

Cố Cửu Tư nói phòng giam có sách để đọc giết thời gian. Nhưng sách đâu chẳng thấy, chỉ toàn là bản đồ cùng vài quyển tiểu thuyết dân gian.

Đương nhiên hắn đủ sức chịu đựng những chuyện này, nhưng đến nửa đêm thì hắn mắc tiểu.

Hắn kiểm khắp phòng, còn gọi người nữa, cuối cùng phát hiện có cái thùng gỗ ở đây.

Khi đối mặt với cái thùng gỗ, Diệp Thế An hoàn toàn suy sụp.

Đồ lừa đảo.

Hắn đúng là một tên bịp bợm!!

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 102: Muôn Sự Đều Do Người Làm Nên

Thần tiên cũng có ngũ cốc luân hồi[1], nhưng Diệp Thế An cả đời làm quân tử thì tất nhiên không thể đánh mất phong độ.

Hắn nhìn cái thùng gỗ, cắn chặt răng rồi nằm trở lại giường. Giữa từng cơn gió lạnh, hắn vừa ôm lấy chính mình vừa kiên cường nhắm tịt hai mắt.

Hắn nhịn tới lúc sao mai mọc lên thì rốt cuộc nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến; Cố Cửu Tư cuối cùng đã quay về. Thẩm Minh đưa Cố Cửu Tư tới, còn mang theo quan bào của Diệp Thế An. Cố Cửu Tư vừa lại gần, Diệp Thế An đã nhảy dựng lên và cầm lấy quan bào. Hắn nhanh chân bước ra ngoài túm lấy ngục tốt rồi thì thào hỏi gì đó, sau đấy biến mất ở khúc quanh trên hành lang.

“Hắn đi đâu vậy?” Thẩm Minh khó hiểu hỏi.

Cố Cửu Tư cũng mù tịt, “Giận đến nỗi không muốn nói câu nào với ta à?”

Nhưng thời gian gấp rút nên Cố Cửu Tư chả kịp tìm hiểu ý tứ của Diệp Thế An, hắn tự vào phòng giam rồi đóng cửa lại và dặn Thẩm Minh, “Mau lên triều đi, có tin gì nhớ báo cho ta!”

Dặn xong, hắn tự giác khóa cửa lại rồi bảo ngục tốt, “Ngài cứ nghỉ ngơi, ta đã khóa đàng hoàng.”

Cùng lúc ấy, Diệp Thế An đi tiểu xong nên bước ra từ khúc quanh. Hắn lạnh lùng liếc Cố Cửu Tư một cái mới rời khỏi nhà lao, Thẩm Minh vội vã

đuổi theo. Cỗ Cửu Tư ngăn ngõ gãi gãi mũi, hần không ngờ Diệp Thế An lại cúi tới mức đó.

Diệp Thế An cùng Thẩm Minh lên triều, hôm nay Phạm Hiên tuyên bố thái tử thay mặt thiên tử đi tuần tra phương Nam để xem xét tình hình đế Hoàng Hà và ban ơn khắp thiên hạ. Vì thái tử là độc đinh[2] của Phạm Hiên nên điều động năm ngàn tinh binh từ Đông Đô theo hộ tống.

Mệnh lệnh này khiến tất cả mọi người sửng sờ. Lúc hạ triều, rất nhiều đại thần vây quanh Chu Cao Lãng để dò hỏi, “Chu đại nhân, bệ hạ có ý gì?”

Chu Cao Lãng xua tay, “Ta không phải bệ hạ thì sao biết được?”

Lục Vĩnh đứng ở một bên, vẫn luôn giữ vẻ mặt bình tĩnh. Song điểm khác thường là vào những lúc thế này, Lục Vĩnh hay tiên phong đi dò hỏi tình hình. Hiện giờ trông ông ta lại chẳng có vẻ quan tâm việc này dù chỉ một chút.

Chu Cao Lãng âm thầm liếc nhìn Lục Vĩnh, đợi tới cổng cung điện thì ông gọi Lục Vĩnh lại, “Lục đại nhân.”

Lục Vĩnh dừng bước chân, Chu Cao Lãng tiến đến sánh bước bên ông ta mà cười nói, “Ta cảm thấy gần đây Lục đại nhân hình như hơi khác trước kia?”

“Khác ở điểm nào?” Sắc mặt Lục Vĩnh vẫn rất điềm tĩnh.

Chu Cao Lãng cười cười, “Trước giờ Lục đại nhân không phải người thích im lặng như vậy.”

Nét mặt Lục Vĩnh cứng đờ, ông ta thở dài, “Không dám gạt Chu đại nhân, dạo này bận rộn với công việc của Hộ Bộ làm ta quá mệt nhọc. Nếu đắc tội Chu đại nhân thì mong Chu đại nhân thứ lỗi.”

“Ta có gì để người khác đắc tội chứ?” Chu Cao Lăng mỉm cười, ông ngược đầu nhìn bầu trời bên ngoài cung điện. “Lão Lục, chúng ta đã mất vài chục năm để cùng nhau bò từ U Châu lên đây, người nên tin tưởng lão Phạm hơn.”

Lục Vĩnh giấu bàn tay siết chặt trong ống tay áo, ông ta nhắc nhở bản thân không cần căng thẳng. Nhưng Chu Cao Lăng hoàn toàn chẳng nhìn ông ta mà chỉ nói, “Chuyện không nên giấu thì đừng giấu, có giấu cũng chẳng được. Bệ hạ chung quy vẫn tốt với người, tình cảm mấy chục năm mà, ai nỡ nhẫn tâm chứ.”

Nghe đến đây, trái tim Lục Vĩnh đập điên cuồng. Chu Cao Lăng giơ tay vỗ vỗ vai ông ta rồi bước ra ngoài cung điện.

Chu Cao Lăng đã đi khuất nhưng Lục Vĩnh vẫn đứng tại cổng cung điện trong chốc lát. Ông ta nhắm nghiền mắt, khẽ khàng than một tiếng.

Điều lệnh để thái tử Nam tuần vừa phát ra, Phạm Ngọc tức khắc luống cuống. Hắn vội đi tìm Lạc Tử Thương và sốt ruột hỏi, “Thái phó, phụ hoàng có ý gì khi muốn cô xuống phía nam?”

Lạc Tử Thương cúi đầu nhìn bàn cờ, y không cất tiếng đáp lại. Phạm Ngọc bất mãn lên giọng, “Thái phó!”

“Bệ hạ muốn thái tử xuống phía nam thì ngài cứ đi.”

“Nhưng...”

“Bệ hạ chưa đứng vững gót chân tại triều đình,” Lạc Tử Thương nhàn nhạt nói, “nên phải đạt được vài thành tích chân chính. Năm nay Khâm Thiên Giám[3] dự đoán Hoàng Hà sẽ có lũ lụt. Nơi này hàng năm đều vỡ đê, nếu năm nay sau khi thái tử tuần tra xong mà Hoàng Hà bình an thì địa vị của điện hạ trong lòng dân chúng sẽ tăng cao và đây cũng là thành tích chân chính cho triều đình.”

“Mấy việc này không quan trọng,” Phạm Ngọc nhú mào, “phụ hoàng chỉ có mình cô là nhi tử, dù đạt được thành tích xác thực hay không thì chẳng lẽ còn tính cho người khác làm hoàng đế?!”

Lời này khiến tay cầm quân cờ của Lạc Tử Thương thoáng dừng lại. Lát sau, y ngẩng đầu và cung kính cười nói với Phạm Ngọc, “Điện hạ hiểu lầm ý của bệ hạ rồi. Bệ hạ không chỉ muốn điện hạ làm hoàng đế mà còn muốn ngài trở thành vị hoàng đế tốt được sử sách lưu danh và vạn dân ca tụng. Tuy điện hạ đã rất ưu tú nhưng vẫn phải làm mọi người biết ưu điểm của ngài mới thỏa đáng.”

Phạm Ngọc nghe vậy thì khoái chí lắm, hân gặt gù, “Người nói rất đúng, cô phải cho mọi người biết mới được. Bản cung thực hiện Nam tuần, vậy người cũng đi theo chứ?”

“Vi thần tất nhiên phải đi theo.”

Lạc Tử Thương quay đầu đi, ánh mắt dừng lại trên bàn cờ.

Công đoạn chuẩn bị cho hành trình của Phạm Ngọc mất ba ngày, sau đấy đội ngũ Nam tuần cuồn cuộn xuất phát.

Vào quãng thời gian này, thuộc hạ của Liễu Ngọc Như đã vận chuyển tới Đông Đô số lương thực được trồng trên mảnh đất nàng mua ở Vọng Đô.

Sau khi trải qua chiến loạn, giá lương thực khắp nơi đều tăng cao. Lúc trước Liễu Ngọc Như thu hoạch tại Vọng Đô xong, lương thực rất sung túc. Tiếp theo có lưu dân khai khẩn nên năm nay được mùa, giá lương thực đạt gấp mười lần lợi nhuận so với Đông Đô. Liễu Ngọc Như đích thân tới cổng thành tiếp nhận lương thực, tình cờ đi ngang đoàn người trùng điệp của thái tử. Nàng ngồi trong xe ngựa mà vén màn lên, dõi theo đội ngũ Nam tuần của thái tử ra khỏi thành. Trong đội ngũ này, phía sau xe ngựa dành cho thái tử là cỗ xe ngựa nhỏ có bề ngoài mộc mạc giản dị. Nàng đang nghĩ ngợi ngời trong xe là ai thì màn xe đột ngột được vén lên.

Một khuôn mặt nhợt nhạt có phần ốm yếu xuất hiện trước mặt Liễu Ngọc Như. Người nọ vừa thấy nàng thì ánh mắt xuất hiện ý cười thấp thoáng khó diễn tả thành lời. Ý cười này trông vô cùng phức tạp, nó làm Liễu Ngọc Như phải cau mày.

Trong chớp mắt khi hai chiếc xe ngựa lướt ngang qua nhau, Lạc Tử Thương buông rèm, tựa như y vén rèm lên chỉ để liếc nhìn cô nương kia một cái.

Ấn Hồng vội vàng lại gần nói với Liễu Ngọc Như, “Phu nhân cách xa y một chút, người này quá đáng sợ.”

Liễu Ngọc Như lặng lẽ cúi đầu nhìn sổ sách, nàng bảo, “Lật sang trang khác cho ta.”

Hiện giờ ngón tay nàng không thể cử động, chỉ đành nhờ Ấn Hồng lật trang để nàng đọc sổ sách. Liễu Ngọc Như xem xét số lượng lương thực được thống kê trong sổ, chẳng mấy chốc, bên ngoài thông báo đội ngũ vận chuyển lương thực đã tới.

Liễu Ngọc Như xuống xe ngựa, nàng tự mình đi gặp đội vận chuyển và cho mỗi người một túi tiền nhỏ lấy hên. Trải qua quãng đường gió bụi mệt nhọc, Liễu Ngọc Như chờ ở cổng rồi tiếp đón thế này khiến mọi người đều phấn chấn lẫn cảm thấy đi chuyển này cũng bổ công.

Liễu Ngọc Như dẫn người tới kho hàng ở ngoại ô Đông Đô, đây là miếng đất được nàng thuê để chuyên dùng cho việc cất giữ hàng hóa lương thực. Nàng giám sát từng túi lương thực được khuân vào kho và cùng mọi người kiểm kê số lượng. Khi tất cả lương thực đã nhập kho, nàng không khỏi nhú mày.

Thủ lĩnh đội vận chuyển lương thực là lão Hắc, hẳn thấy Liễu Ngọc Như nhú mày thì hơi lo lắng. Liễu Ngọc Như dẫn hắn đến đại sảnh và để hắn ngồi xuống rồi mở lời, “Hắc ca, ta có một thắc mắc.”

Bạn đang ❖

“Ngài cứ nói.” Lão Hắc vội vàng mở miệng, “Đông gia, nếu ngài có gì chưa hiểu thì hãy hỏi ta, ta nhất định sẽ trả lời rõ ràng để không tồn tại khúc mắc giữa chúng ta.”

Liễu Ngọc Như mỉm cười, “Hắc ca, ta chỉ thấy hơi lạ,” nàng sai Ân Hồng mở sổ sách ra, “ta yêu cầu ba vạn thạch lương thực từ Vọng Đô nhưng hiện giờ chỉ có một vạn rưỡi. Một nửa số lương thực còn lại đâu?”

Lão Hắc nghe vậy thì chưa uống ngụm trà nào đã hấp tấp giải thích, “Đông gia, mọi người cần ăn cơm trên đường vận chuyển lương thực, ngoài ra cũng có một số lượng bị rơi rớt nên tất nhiên phải chịu tổn thất.”

“Hắc ca,” Liễu Ngọc Như cau mày, “ta từng vận chuyển lương thực. Lúc trước ta vận chuyển một trăm vạn thạch lương thực từ Thanh Châu, Thương Châu, Dương Châu về Vọng Đô; khi đến nơi vẫn còn xấp xỉ chín mươi vạn thạch. Ta không hiểu sao mọi người vận chuyển lại hao tổn đến phân nửa số lượng.”

“Đúng, đúng,” Ân Hồng ở cạnh bất mãn nói, “người đừng cho rằng chúng ta chưa từng vận chuyển lương thực mà muốn lừa bịp.”

Lời này tức khắc làm mặt mũi lão Hắc sa sầm, hắn đập mạnh chén trà xuống bàn. Hắn đứng dậy rồi quỳ xuống trước Liễu Ngọc Như, “Đông gia, ta biết ngài nghi ngờ ta. Nhưng dù hôm nay phải đâm đầu vào cột chết trước mặt ngài thì ta vẫn sẽ nói rằng chúng ta quả thật không lấy trộm số lương thực bị hao hụt.”

“Vận lương thực...” Ân Hồng sốt ruột chen ngang.

“Đường đi khác nhau!” Lão Hắc giận dữ trừng mắt với Ân Hồng. “Tiểu nha đầu như ngươi thì biết cái gì!”

“Hắc ca,” Liễu Ngọc Như thở dài, nàng mau chóng đứng lên nâng lão Hắc dậy, “người đừng cẩu thả với một tiểu cô nương. Ta không nghi ngờ người, ta chỉ muốn biết nguyên nhân thôi. Nếu có khó khăn thì chúng ta cần nghĩ cách, ta làm buôn bán nên phải biết rõ tiền của mình tiêu tốn vào chỗ nào.”

Mấy lời này rất cuộc khiến lão Hắc bình tĩnh lại. Hắc thở dài rồi nói với Liễu Ngọc Như, “Đông gia, lúc trở về U Châu từ Thanh Châu, Thương Châu, Dương Châu, ngài đều dùng đường thủy. Khi đã tới U Châu thì Vọng Đô cách đó chưa đầy ba mươi dặm. Ngài có nhận thấy một trăm vạn lương thực của mình chủ yếu bị hao hụt ở đường bộ không?”

Liễu Ngọc Như gật đầu, “Chính xác.”

“Đông Đô ở nội địa, không phải vùng duyên hải,” lão Hắc thở dài, “muốn vận chuyển lương thực lại đây chỉ có thể dùng đường bộ. Song đường bộ khác đường thủy, cái khác đầu tiên chính là nhân số cần thiết. Nếu đi đường thủy thì một con thuyền chỉ cần mấy chục người, nhiều đó đã đủ để vận chuyển rất nhiều lương thực và sẽ không bị rơi rớt gì. Chỉ cần thuyền không chìm cũng như không gặp hải tặc, ngoại trừ lương thực cho mấy chục người ăn thì căn bản chẳng hao tổn gì mấy. Đường bộ lại khác, trên đường chắc chắn sẽ bị rơi rớt lương thực nên đây là một trong những nguyên nhân dẫn đến thiếu hụt. Tiếp theo là nhân lực vận chuyển lương thực có hạn. Cùng số lượng lương thực nhưng đường thủy chỉ cần mấy chục người mà đường bộ có khi cần mấy trăm hoặc thậm chí hơn một ngàn, vì vậy sức ăn sẽ khác biệt. Cuối cùng là đường bộ có nhiều sơn phi. Trên đường chúng ta đi, cứ cách một đoạn lại phải giao nộp ‘phí qua đường’. Cứ như vậy thì khi tới Đông Đô làm sao còn thừa lại nhiều được chứ?”

Lão Hắc chưa xót nói, “Đông gia, ta biết mình vô dụng nhưng ta đã cố gắng hết sức.”

“Hắc ca,” Liễu Ngọc Như thở dài, “ta không hiểu chuyện khiến người bị oan ức. Người vất vả như vậy mà ta chỉ nghĩ đến lương thực.”

Được lời này của nàng, lão Hắc mới thả lỏng tinh thần.

Hắn gấp rút xua tay, “Đông gia đừng nói vậy, ta tổn thọ mất.”

Liễu Ngọc Như cười cười, nàng bảo Ấn Hồng lấy hai lượng bạc giao cho lão Hắc rồi kính cẩn nói, “Hắc ca, ta không biết các người vất vả, giờ mới thấu hiểu nên đã khiến mọi người buồn bực. Ta vừa khai trương cửa hàng mới nên phải tiết kiệm, hy vọng chút bạc này không làm người cảm thấy ta keo kiệt.”

Ban đầu Lão Hắc từ chối, nhưng Liễu Ngọc Như lịch sự thuyết phục một hồi thì cũng nhận lấy.

Sau khi tiễn lão Hắc, Liễu Ngọc Như và Ấn Hồng cũng rời nhà kho.

Ấn Hồng thở dài thườn thượt trên xe ngựa, “Lương thực chỉ còn lại một nửa thì chúng ta cũng tổn thất một nửa, không biết phải buôn bán thế nào đây. Cô gia đang ở trong tù, kinh doanh lại chẳng thuận lợi, phu nhân xem chúng ta có nên đi cúng vái ở chùa miếu không?”

Liễu Ngọc Như lặng lẽ phe phẩy quạt tròn, nàng quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ và hờ hững đáp, “Chuyện gì cũng có giải pháp.”

Muôn sự đều do người làm nên, chuyện gì cũng có giải pháp.

Chú thích

[1] Ý chỉ việc đi WC, bắt nguồn từ tiểu thuyết Tây Du Ký.

[2] Người con trai duy nhất trong một gia đình.

[3] Nơi quan sát và chiêm nghiệm âm dương bói toán, các hiện tượng thiên văn, thời tiết, làm lịch, coi ngày, và báo giờ để định mùa vụ cho dân.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 103: Cố Thiếu Phu Nhân, Phiên Ngải Theo Chúng Ta Vào Cung Một Chuyến!

Vừa định xong chuyến công du Nam tuần của thái tử, Phạm Hiên đã âm thầm hạ lệnh điều động năm ngàn tinh binh từ quân đội của riêng ông tới Đông Đô.

Vì là quân lính thân cận nên người ngoài không ai hay biết, Phạm Hiên vừa thầm lặng điều động binh lính vừa bày mưu để Ngự Sử Đài giám sát vụ án Cố Cữu Tư.

Cùng ngày Ngự Sử Đài nhận được mệnh lệnh, Diệp Thế An lập tức viết đơn liệt kê những sai lầm của Hình Bộ trong vụ án này và yêu cầu Hình Bộ bàn giao vụ án cho Ngự Sử Đài. Song người Hình Bộ chẳng chịu lép vế, hôm sau bọn họ tức khắc tố cáo Diệp Thế An câu kết với Cố Cữu Tư làm việc trái pháp luật.

Hình Bộ có thể giẫm đạp Cố Cữu Tư vì hăn tứ cố vô thân nhưng đụng tới Diệp Thế An thì ngay hôm sau, Ngự Sử Đài vạch trần đủ loại lỗi lầm lớn nhỏ của tất cả quan viên Hình Bộ.

Mấy ngày qua, hai bên khẩu chiến đến mức nước miếng bay tứ tung trên triều đình. Trong những ngày này, năm ngàn tinh binh của Phạm Hiên rốt cuộc đã đặt chân đến Đông Đô.

Vào cái đêm những binh lính kia tới, Phạm Hiên triệu kiến Lục Vĩnh vào cung.

Trong thời gian này, Lục Vĩnh luôn sống trong tâm trạng thấp thỏm. Ông ta vận dụng người phe mình đi củng cố quan hệ với Hình Bộ, để Hình Bộ không bàn giao Cố Cửu Tư cho Ngự Sử Đài. Nội tâm ông ta biết rõ một khi Hình Bộ chuyển Cố Cửu Tư đến Ngự Sử Đài thì thực hư cái chết của Lưu Xuân sẽ bại lộ. Ông ta không rõ Phạm Hiên biết đến đâu, cũng chẳng đoán được mức độ khoan nhượng của Phạm Hiên đối với vấn đề này. Vì thế ông ta ngày ngày lo lắng hãi hùng; vừa sợ Phạm Hiên tìm ông ta, nhưng cũng sợ Phạm Hiên chẳng tìm đến. Hiên tại tốt cuộc được triệu kiến làm Lục Vĩnh bình tĩnh lại.

Ông ta bảo thái giám truyền chỉ chờ một lát rồi mặc quan phục và đi đến cung điện gặp Phạm Hiên.

Thái giám không dẫn ông ta tới ngự thư phòng mà đến tẩm cung của Phạm Hiên. Khi Lục Vĩnh bước vào, Phạm Hiên đang rửa chân. Ông mặc bộ quần áo mỏng màu trắng, xung quanh vắng bóng người hầu, cũng chỉ dùng cái bồn rửa bình thường. Nhìn ông ngồi một mình thế kia bất chợt khiến Lục Vĩnh ảo tưởng nơi đây là U Châu thời Phạm Hiên chưa lên làm quan lớn. Thuở ấy, Phạm Hiên hay gặp ông ta vào ban đêm thế này; bọn họ thảo luận chuyện quan trường, thậm chí còn chơi cờ tán gẫu.

Lục Vĩnh cảm thấy sự chua xót trỗi dậy trong lòng mình. Ông ta không đoán được ý định của Phạm Hiên, chỉ biết cung kính quỳ xuống hành lễ.

Phạm Hiên không để ông ta đứng lên ngay mà thẫn thờ nhìn cửa đại điện, ông vừa ngâm chân trong nước ấm vừa nói, “Hồi ta còn trẻ, có kẻ bảo ta trên đời này chẳng tồn tại người không bao giờ thay đổi cũng như tình cảm huynh đệ. Tình nghĩa huynh đệ là thứ tình nghĩa chẳng đáng tin cậy nhất thế gian. Nhưng ta không tin. Ta luôn cảm thấy giữa người và người, người dành tình cảm cho đối phương bao nhiêu thì họ sẽ đáp lại bấy nhiêu.”

Nói rồi ông quay đầu nhìn Lục Vĩnh và chuyển đề tài, “Lão Lục, chúng ta đã quen biết nhau hai mươi năm phải không?”

“Hai mươi bốn năm,” Lục Vĩnh quỳ trên mặt đất, nước nở đáp, “là cử nhân cùng một bảng.”

Phạm Hiên gật đầu, sắc mặt ông đờm vẻ dờ dẩn.

Ông im lặng còn Lục Vĩnh vẫn quỳ, thật lâu sau Phạm Hiên đột ngột lên tiếng, “Tiền có giá trị đến vậy sao?”

Những lời này khiến nội tâm Lục Vĩnh đột nhiên trấn định.

Mọi thấp thỏm bất an đều tan biến, ông ta bỗng cảm thấy tất cả đã đi đến hồi kết, dù đầu rơi máu chảy cũng chẳng có gì ghê gớm. Phạm Hiên tiếp tục giữ im lặng, phải chăng vì đang đợi câu trả lời của ông ta. Sau một hồi, Lục Vĩnh hít thở sâu rồi ngẩng đầu nhìn Phạm Hiên, “Tại sao ngài trở thành hoàng đế?”

Phạm Hiên ngẩn người, Lục Vĩnh nghiêm túc nói với ông, “Nếu không vì tiền bạc hay quyền lực, tại sao ngài trở thành hoàng đế?”

Phạm Hiên trầm mặc rất lâu, sau đấy ông chợt bật cười cay đắng.

“Nếu ta bảo ta mình chưa từng muốn làm hoàng đế thì người có tin không?”

“Vậy tại sao ngài lại tranh giành với Lương Vương?” Lục Vĩnh bình tĩnh chất vấn.

Phạm Hiên cúi đầu, ông vừa lấy khăn lau vừa chậm rãi đáp, “Hắn không phải một hoàng đế tốt.”

“Ngài thì tốt à?” Lục Vĩnh hỏi tiếp.

Động tác của Phạm Hiên khựng lại, ông nhú mày rồi ngược nhìn Lục Vĩnh, “Người có ý gì? Chẳng lẽ trăm làm chưa đủ tốt?”

Lục Vĩnh cười thành tiếng nhưng không trả lời, chỉ cung kính dập đầu, “Thần biết sai.”

Phạm Hiên cảm thấy hơi khó chịu, ông kiềm chế cảm xúc rồi đưa khăn cho Trương Phượng Tường đang đứng cạnh. Ông chậm rãi bảo, “Thật ra ta biết hết chuyện người làm, người bù lại mười triệu lượng là được. Nếu không thể bù thì cho ta một danh sách để ta đi đòi.”

“Ta không muốn mạng của người,” Phạm Hiên thở dài, “người cần gì phải ra tay giết người?”

Lục Vĩnh nghe vậy liền hiểu đêm nay Phạm Hiên gọi ông ta tới để trao tặng một lối thoát. Sau một hồi suy ngẫm mức độ chân thật trong lời Phạm Hiên, ông ta đáp trả, “Thần đã hiểu.”

“Chung quy người vẫn là huynh đệ của ta.” Phạm Hiên khuyên, “Đừng đi sai đường khiến chúng ta ngày càng xa cách.”

“Là thần hồ đồ.”

“Lão Lục,” Phạm Hiên do dự giây lát mới nói, “Cổ Cửu Tư sở hữu tài năng đáng giá bồi dưỡng. Người cũng lớn tuổi rồi, nên chú trọng dưỡng lão. Hãy giao việc Hộ Bộ cho hãn và dẫn dắt hãn nhiều hơn.”

Lục Vĩnh ngậm chặt miệng, ông ta quỳ trên mặt đất với sống lưng cứng còng. Việc này nằm trong dự đoán nên chẳng đến nỗi khó tiếp thu, nhưng khi thật sự đối mặt thì vẫn thấy gian nan.

Phạm Hiên nhìn đầu tóc trắng đen xen kẽ của Lục Vĩnh mà trong lòng có chút không nỡ, ông thở dài, “Lão Lục, chỉ cần trăm còn sống thì sẽ đảm bảo người lúc tuổi già chẳng có lo âu.”

Lời này buộc Lục Vĩnh đối mặt với thực tế, nắm tay ông ta dần siết chặt. “Ý bệ hạ là muốn vi thần từ quan?”

“Lão Lục,” Phạm Hiên cúi đầu uống ngụm trà để thấm giọng rồi nói, “người nên biết tội của mình.”

Rất lâu sau, Lục Vĩnh mới hít sâu một hơi và đập đầu, “Tạ chủ long ân.”

“Thu xếp thời gian dẫn Cố Cửu Tư đi ăn bữa cơm với bằng hữu của người đi.” Phạm Hiên giao phó, “Hãy xem hãn là đồ đệ của mình mà bồi dưỡng.”

“Bệ hạ,” Lục Vĩnh vừa tiêu hóa ý đồ của Phạm Hiên vừa nhú mày, “ngài muốn cho Cố Cửu Tư làm Hộ Bộ Thượng thư?”

Phạm Hiên gật đầu, ông vừa vươn tay thì Lục Vĩnh vội vàng nắm lấy. Phạm Hiên được ông ta đỡ dậy, sau đó ông nói, “Tuy hãn còn trẻ nhưng hãn có tài.”

Lục Vĩnh dìu Phạm Hiên đi ra ngoài sân, Phạm Hiên từ tốn nói chuyện như thể đây chỉ là một cuộc đối thoại bình thường, “Ta không tin con người Giang Hà. Thiếu thốn kinh nghiệm làm Cố Cửu Tư khó có chỗ đặt chân nhưng không thể tùy tiện cho người khác đảm nhận một chức vụ như Hộ Bộ Thượng thư. Hơn nữa,” Phạm Hiên quay đầu cười với Lục Vĩnh, “không phải còn người sao?”

Lời này khiến Lục Vĩnh ngẩn người, “Bệ hạ...”

“Lão Lục,” Phạm Hiên ngừng bước trong sân và thở dài, “đừng phụ bạc nỗi khổ tâm của ta. Hai ta là quân thần, là bằng hữu, nhưng cũng là huynh đệ. Có thể cùng một người vượt qua mấy chục năm mưa gió thật chẳng dễ dàng.” ❖

Lục Vĩnh nghe mà trong lòng xót xa.

Ông ta lùi một bước và muốn quỳ xuống theo bản năng nhưng Phạm Hiên vươn tay ngăn lại rồi lắc đầu, “Đừng làm vậy.”

“Ta chẳng còn mấy năm nữa,” Phạm Hiên cười buồn bã, “hãy để ta bớt làm bề hạ và được làm Phạm Hiên nhiều hơn.”

Mắt Lục Vĩnh đỏ hoe, ông ta không cố quỳ xuống nữa. Hai người cùng dạo bước trong sân, Phạm Hiên dường như hơi mệt nên luôn nhờ Lục Vĩnh đỡ. Ông dành hết sức lực để trò chuyện, “Ta hiểu những gì người muốn nói. Người hỏi ta vì sao lại làm hoàng đế, khi còn trẻ ta sẽ trả lời là vì bá tánh nhưng hiện giờ nói vậy người sẽ không tin. Ta cứ nghĩ mãi, ta chẳng tham tiền tài song đối với những người như chúng ta thì quyền lực là thứ không thể từ bỏ. Lão Lục người còn đỡ, người sợ nghèo chứ chả để bụng có quyền hay không, chỉ cần đầy túi là đủ rồi. Nhưng ta và lão Chu lại khác. Lòng dạ chúng ta ham muốn quá nhiều, vĩnh viễn không thể thỏa mãn. Khi làm tiết độ sứ thì muốn làm hoàng đế, thành hoàng đế lại mơ thống nhất thiên hạ. Cái gì mà vì bá tánh chứ, chiến tranh diễn ra thì thắng hay bại cũng khiến bá tánh khổ, đúng không?”

Phạm Hiên khẽ cười rồi nói tiếp, “Ta biết vì sao người cảm thấy ta không phải một hoàng đế tốt, ngoài Ngọc nhi ra còn lý do nào khác đâu? Dù ta tốt đến mấy thì giao thiên hạ vào tay Ngọc nhi sẽ khiến các người không phục. Nhưng ta biết làm gì bây giờ? Ta chỉ có một đứa con là nó.”

“Vậy thì...” Lục Vĩnh vội vàng mở miệng.

Phạm Hiên cắt ngang, “Ta không có sức lực làm đầy hậu cung. Sinh thêm con chỉ tổ huynh đệ bất hòa chứ chẳng thay đổi được gì.”

“Lão Lục...” Phạm Hiên sánh bước cùng ông ta trên cầu thang. Bước chân Phạm Hiên hơi lão đảo, Lục Vĩnh biết nguyên nhân vì ông đã bị thương trong trận chiến ở Đông Đô. Ông ta muốn khuyên can nhưng do Phạm Hiên cố chấp nên đành giữ im lặng. Hai người chậm chạp bước trên những bậc thang, Phạm Hiên thấy mệt bèn ngồi nghỉ tại hành lang dài và ngắm nhìn khung cảnh sân vườn từ trên cao. Ông không quay đầu lại mà

nói, “Bản chất Ngọc nhi không xấu, người nhìn nó lớn lên nên về sau nếu nó làm gì chưa tốt thì người hãy khoan dung.”

Lục Vĩnh mím môi, cuối cùng ông ta đáp, “Bệ hạ, vi thần biết.”

Phạm Hiên trầm mặc ngồi trên hành lang rất lâu. Khi một ngọn gió nhẹ nhàng thổi qua, ông mới đứng dậy và cúi đầu nói, “Đi thôi.”

Sau đêm Phạm Hiên triệu kiến Lục Vĩnh vào cung, Lục Vĩnh từ quan.

Tin tức này làm chấn động toàn bộ triều đình. Trên triều, Phạm Hiên và Lục Vĩnh dùng dằng mãi; kẻ muốn đi, người muốn giữ. Hai người diễn kịch mấy hiệp xong, Phạm Hiên rút cuộc tự mình rời khỏi ngai vàng và tiếp nhận đơn xin từ chức của Lục Vĩnh với vẻ mặt luyến tiếc.

Đây là tin quan trọng thứ nhất của ngày hôm ấy. Ngay sau đó, Phạm Hiên tuyên bố Hình Bộ làm việc kém cỏi nên Ngự Sử Đài sẽ xử lý vụ án Lưu Xuân, đồng thời cũng chuyển giao Cố Cửu Tư qua bên đấy.

Hình Bộ tất nhiên phản bác. Đợi đến lúc hạ triều, Hình Bộ – bao gồm rất nhiều cựu thần và hơn phân nửa người của triều đình – quỳ gối trước cửa ngự thư phòng.

Khi Liễu Ngọc Như biết tin này, nang đang ghé thăm cửa hàng mới cùng Diệp Vận.

Cửa hàng này được thuê chung với Hoa Dung, chuyên buôn bán lương thực từ Vọng Đô.

Thời buổi rối ren, Liễu Ngọc Như hiểu rõ tầm quan trọng của lương thực nên dù lợi nhuận không nhiều thì vẫn kiên trì kinh doanh.

Đây là cửa hàng do mọi người ở Hoa Dung cùng lựa chọn. Diệp Vận bảo mình sẽ phụ trách trang trí, Liễu Ngọc Như cũng phó thác toàn bộ cho nang

ấy. Hôm nay khai trương, Liễu Ngọc Như đến xem mới phát hiện Diệp Vân bày trí cửa tiệm theo phong cách phương Bắc rất đẹp. Xanh và đỏ là hai màu chủ đạo, dưới mái hiên treo râu ốt làm trang trí; tất cả đều toát lên hương vị nơi đất Bắc.

Liễu Ngọc Như đi dạo vài vòng từ trong ra ngoài, nàng cảm thấy chẳng tồi chút nào. Vân Vân đã quen chuyện buôn bán thì không khỏi lo lắng, “Đông gia, cửa hàng lương thực mà trang trí đẹp thế này sợ người ta nghĩ đây là gạo quý nên không dám ghé mua.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy liền ngăn người. Nàng vừa ngắm nhìn những râu ốt lay động vừa chậm rãi lên tiếng, “Nhìn cửa hàng sẽ nghĩ đây là gạo quý nhưng liệu có cảm thấy đây là gạo phương Bắc không nhỉ?”

Vân Vân không hiểu lắm bèn hỏi, “Ý đông gia là?”

“Gạo phương Bắc phải khác,” Liễu Ngọc Như mỉm cười, “gạo đặc biệt thì đắt một chút mới hợp lý, đúng không?”

“Đông gia muốn tăng giá?”

“Bán son phấn có lợi và hại thì bán gạo dĩ nhiên cũng tương tự.” Liễu Ngọc Như suy tư nói, “Gạo chúng ta có phí vận chuyển đắt đỏ, số lượng lại không nhiều. Nếu dùng phương thức bình thường để bán thì sợ lợi nhuận chẳng được bao nhiêu.”

Vân Vân nghe cũng dần dần hiểu được, nàng ấy dò hỏi, “Ý đông gia là muốn tăng giá gạo và biến nó thành hàng thượng phẩm?”

Liễu Ngọc Như nghe Vân Vân nói thì bật cười, “Đúng vậy. Gạo phương Bắc rất thơm, nếu mọi người có thể mua tùy thích thì chẳng phải sẽ giảm mất giá trị của nó sao? Cách tốt nhất là tách biệt nó khỏi các loại gạo khác và để nó trở thành loại gạo tốt nhất Đông Đô.”

Vân Vân đã hiểu bèn gật đầu, Diệp Vận đứng cạnh lắng nghe cũng hiểu ý nàng. Liễu Ngọc Như đang định nói thêm thì tin tức trong cung truyền ra, bảo rằng người Hình Bộ chặn trước cổng Ngự Sử Đài vì không muốn bàn giao vụ án Cố Cửu Tư.

Sau khi nghe tin này, Liễu Ngọc Như nghiêm túc suy nghĩ rồi nói, “Chờ bệ hạ bàn bạc với thái hậu xong thì bọn họ sẽ tự khắc giải tán.”

Đúng như suy đoán của Liễu Ngọc Như, trưa hôm đó, Phạm Hiên tới Vị Ương Cung. Khi trời tối, người Hình Bộ rời đi nhưng vẫn chưa chuyển giao Cố Cửu Tư.

Đến giữa trưa ngày hôm sau, một thái giám ở trong cung đột nhiên xuất hiện.

Thái giám này có vóc dáng gầy gò nhỏ bé, hăn nôn nóng thông báo, “Cố thiếu phu nhân, phiền ngài theo chúng ta vào cung một chuyến!”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 104: Liễu Ngọc Như, Nàng Đừng Thích Ta Nhiều Như Thế Có Được Không?

Lúc thái giám tới, cả nhà Cố gia đang dùng cơm. Giang Nhu nghe thái giám nói thì bật dậy, gấp gáp hỏi, “Con ta gặp chuyện gì à?”

Thái giám khoát tay, “Ngài yên tâm, Cố đại nhân bình an vô sự. Nhưng có chút việc cần Cố thiếu phu nhân vào cung giải quyết.”

Nghe vậy Giang Nhu mới yên lòng, Liễu Ngọc Như cũng bình tĩnh lại. Nàng lau khước miệng rồi đứng lên nói với thái giám, “Công công chờ một lát để thiếp thân thay quần áo.”

Liễu Ngọc Như chỉ thị người đi tiếp đãi thái giám rồi trở về phòng thay đồ.

Nàng đổi sang bộ quần áo trang trọng hơn, sau đấy theo vị thái giám này vào cung. Thấy thái giám cấp bách như toàn bộ người trong cung đang chờ bọn họ, Liễu Ngọc Như không thể không hỏi, “Công công, nếu lang quân nhà ta vẫn bình an thì rốt cuộc có chuyện gì mà sốt ruột triệu kiến thiếp thân thế này?”

“Ngài đừng hỏi nhiều làm gì,” khuôn mặt thái giám lộ ra vài phần thương xót, “ngài cứ tới sẽ biết.”

Lời này khiến tâm trạng Liễu Ngọc Như chùng xuống.

Hiện giờ có thể chắc chắn Cố Cửu Tư vẫn ổn, nhưng nếu vậy sao còn muốn nàng vào cung?

Nàng đoán không ra, chỉ biết cố gắng trấn định mà đi vào cung điện.

Thái giám dẫn nàng đến hậu cung, Liễu Ngọc Như càng đi càng thấy mơ hồ; nàng không hiểu tại sao nơi gặp hoàng đế lại biến thành hậu cung. Nàng nhú mày hỏi, “Công công, chúng ta đi nhầm đường à?”

“Không nhầm đâu,” thái giám lập tức trả lời, “thái hậu lẫn bộ hạ đều triệu kiến ngài nên sẽ gặp ngài tại Vị Ương Cung.”

Thái hậu lẫn bộ hạ đều triệu kiến.

Một cái tên xuất hiện trong đầu Liễu Ngọc Như, nàng cau mày nhưng vẫn giữ im lặng.

Mất một lúc lâu nàng rốt cuộc cũng tới cửa Vị Ương Cung, nàng theo lễ nghi mà dừng bước ở gian ngoài. Nàng quỳ trước tấm rèm, cánh tay vòng ra phía trước cùng với hai bàn tay đặt trên mặt đất tạo thành một nửa vòng tròn, và cung kính nói, “Dân nữ bái kiến bộ hạ, bái kiến thái hậu nương nương. Bộ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế; thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Bên trong tấm màn yên lặng, lát sau, một giọng nói già nua phát ra, “Vị này là Cố thiếu phu nhân?”

“Đúng vậy.” Giọng Phạm Hiên vang lên, thanh âm ông mang theo ý cười. “Cố thiếu phu nhân là một nữ tử hiểu chuyện, ở chung với công chúa sẽ rất hòa thuận.”

Lời này vừa vào tai, Liễu Ngọc Như tức khắc ngờ ngàng, một dự cảm xấu tràn lan trong lòng nàng.

Đúng lúc ấy, Phạm Hiên nói tiếp, “Vân Thường Công chúa nói chuyện với Cố thiếu phu nhân đi.”

Ông vừa dứt lời, Liễu Ngọc Như nghe thấy tiếng bức rèm ngọc được vén lên. Sau đó có một nữ tử bước tới trước mặt nàng, Liễu Ngọc Như vẫn cúi đầu mà quỳ. Tiếp theo, giọng của Lý Vân Thường cất lên, “Ngọc Như tử tử, sau này có lẽ ta sẽ vào Cổ gia để cùng tử tử phụng dưỡng Cổ đại nhân. Mong tử tử hãy chiếu cố ta nhiều hơn.”

Đầu óc Liễu Ngọc Như choáng váng, nàng quỳ im lìm và vẫn không ngẩng đầu. Trông nàng hết như đã hóa đá, cả người đờ đẫn.

Giọng thái hậu lại truyền đến, “Bệ hạ nói phải ban cho con ta mỗi hôn sự, mà năm xưa nó có hôn ước với Cổ đại nhân nên trong lòng nó có憾. Bản cung nghĩ chi bằng giúp nó thực hiện nguyện vọng, tác thành cho hai đứa. Công chúa lá ngọc cành vàng nên tất nhiên không thể làm thiếp. Bản cung vốn định cho người làm thiếp nhưng bệ hạ nói người và Cổ Cửu Tư là phu thê kết tóc, người còn có công với triều đình. Con ta cũng cầu xin thay người nên bản cung đồng ý để người và con ta cùng làm bình thê. Tuổi con ta nhỏ hơn người mấy tháng cũng như tuy trên danh nghĩa đều là thê tử nhưng người phải tự hiểu lấy tôn ti.”

Liễu Ngọc Như không nói gì, thái hậu đợi một lát rồi chất vấn, “Sao chưa tạ ơn, có gì bất mãn à?”

Liễu Ngọc Như nghe câu hỏi này thì nội tâm mới dần dà bình tĩnh lại. Nàng không nói nên lời tâm trạng hiện giờ, nàng cũng chẳng dám suy nghĩ sâu xa mà chỉ đóng chặt toàn bộ cảm xúc như thuở niên thiếu. Nàng thầm nhủ không thể khổ sở, không thể bi thương, không thể tuyệt vọng; phải bình tĩnh để hỏi rõ mọi chuyện.

Nàng hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu nhìn về phía Phạm Hiên, “Bệ hạ, xin hỏi lang quân nhà ta hiện đang ở đâu?”

Nàng vừa thốt nên câu này thì mọi người có vẻ đều lúng túng, Phạm Hiên khẽ tăng hắng rồi đáp, “Cổ ái khanh đang nghỉ tạm tại phòng chờ.

Đây là chuyện nội viện, chỉ cần người đáp ứng rồi báo lại với hân và vợ chồng Cố lão gia là được.”

Liễu Ngọc Như không vội trả lời, nàng lẳng lẳng nhìn Phạm Hiên một hồi mới nghiêm túc nói, “Bệ hạ, hôn nhân là chuyện lớn, phải để đương sự làm chủ. Người cưới công chúa điện hạ là lang quân nhà ta, sao ta có thể quyết định thay chàng chứ? Xin bệ hạ cho phép thiếp thân hỏi ý phu quân trước khi quyết định.”

“To gan!” Thái hậu bỗng nhiên tức giận vỗ lên mặt bàn. “Thiên tử tứ hôn, công chúa gả thấp, còn đến lượt hân lựa chọn à? Liễu Ngọc Như, đừng tưởng được nể mặt thì có thể quá đáng. Cần gì hỏi hân đồng ý hay không, bản cung bắt hân hứa người rồi cưới lại là xong!”

“Thái hậu,” Phạm Hiên nhú mày, bất mãn cắt ngang, “Ngọc Như là một nữ nhân luôn tuân thủ các chuẩn mực. Nàng ấy muốn hỏi ý phu quân là chuyện bình thường, ngài không nên kích động mà cần thông cảm mới đúng.”

“Bản cung thông cảm thì nàng ta lại được đà lấn tới. Một phụ nhân thô bỉ từ Dương Châu cũng đòi xứng đôi với nhà như Cố gia? Không biết đầu óc Cố Lăng Hoa có bị úng nước không mà vác về con nô tỳ chẳng biết quy củ như thế!”

“Nường nường!” Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như bất chợt cất cao giọng. Nàng chậm rãi đứng dậy, đôi mắt trong trẻo nhìn chăm chăm nữ nhân phía sau bức rèm. “Thiếp thân xuất thân từ gia đình trong sạch, ở quê quán cũng có chút thanh danh. Tuy không phải người giàu sang quyền quý nhưng tuyệt đối chẳng phải ‘nô tỳ’ như lời thái hậu nói. Từ ngày gả cho lang quân, dù hoàn cảnh khó khăn thì thiếp thân cũng không ruồng bỏ chàng mà hai bên nương tựa nhau đến ngày hôm nay. Thiếp thân chưa từng phạm vào thất xuất[1], lúc Cố gia gặp nạn còn hết lòng trợ giúp. Ta không hề ghét bỏ khi Cố gia nghèo hèn, hiện tại nếu vì phú quý mà Cố gia trục xuất ta thì

chính là bất trung với tình phu thê, là bất nghĩa với đạo lý. Thái hậu muốn công chúa gả thấp cho một lang quân bất trung bất nghĩa ư?”

Câu hỏi này khiến mọi người sững sờ, Liễu Ngọc Như lớn tiếng chất vấn, “Nếu thái hậu gả nữ nhi cho người như vậy tức nghĩa ngài muốn tuyên bố với toàn thiên hạ rằng mình có thể chấp nhận một kẻ bất trung bất nghĩa à?”

“Tất nhiên không phải.” Bất kể là tiền triều hay Đại Hạ, phẩm chất chính là bước sát hạch cuối cùng dành cho quan viên. Ngay cả thái hậu cũng chẳng dám phản bác lời Liễu Ngọc Như, bà ta dùng khuôn mặt cứng đờ để lúng túng nói, “Thế nên bản cung mới cho người làm bình thê. Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, người đừng ghen tị mà ngăn cản.”

“Thiếp thân không ngăn cản,” sắc mặt Liễu Ngọc Như điềm tĩnh, “nhưng việc này phải do chính phu quân ta làm chủ, thiếp thân không dám tự quyết định.”

“Thiếu phu nhân nói phải,” Lý Vân Thường lên tiếng, nàng ta quay đầu nói với thái hậu, “cứ để thiếu phu nhân hỏi ý Cố đại nhân đi. Nếu Cố đại nhân không muốn thì cũng đừng làm người khác khó xử.”

“Hắn dám à?” Thái hậu cười khẩy, bà ta nhìn Phạm Hiên. “Bệ hạ ban chỉ, chẳng lẽ hắn muốn kháng chỉ?”

Phạm Hiên cứng ngắc ho nhẹ một tiếng, ông bảo Liễu Ngọc Như, “Người đi khuyên nhủ hắn, làm Hộ Bộ Thượng thư thì cần hiểu chuyện.”

Liễu Ngọc Như thoáng biến sắc khi nghe bốn chữ “Hộ Bộ Thượng thư”, nàng lặng lẽ đứng dậy rồi theo chân thái giám tới phòng chờ.

Cố Cửu Tư đang đọc sách trong phòng chờ. Hắn ngồi xếp bằng trên giường, lưng dựa vào cửa sổ. Trước mặt hắn đặt một mâm đậu phộng, dáng vẻ ăn đậu phộng của hắn trông cực kỳ nhàn nhã.

Liễu Ngọc Như bước vào phòng, hần quay lại nhìn thì không khỏi ngỡ ngàng. Lát sau, hần vội vàng nhảy xuống giường rồi kinh ngạc hỏi, “Sao nàng lại tới đây?”

Liễu Ngọc Như không trả lời mà chỉ lẳng lặng nhìn hần. Trực giác mách bảo Cố Cửu Tư có điềm chẳng lành nên hần gấp gáp đi tới trước mặt Liễu Ngọc Như và giữ chặt tay nàng, “Sao vậy? Có chuyện gì à? Nàng bị bắt nạt hả?”

Liễu Ngọc Như chăm chú quan sát hần.

Hần thật sự không biết việc gì đang diễn ra, thậm chí còn hỏi nàng vào cung đón hần à.

Nàng nhìn bộ dạng phẫn chấn của hần và chợt hiểu ý đồ của Lý Vân Thường.

Phạm Hiên phải gả Lý Vân Thường đi, lấy việc hòa thân để ép buộc thái hậu đồng ý chuyển giao vụ án Cố Cửu Tư. Thái hậu dĩ nhiên chấp nhận nên bọn họ đặt thành hiệp nghị; để Cố Cửu Tư nhậm chức Hộ Bộ Thượng thư và dùng hôn nhân giữa Lý Vân Thường với Cố Cửu Tư làm điều kiện bàn giao vụ án. Đây là chuyện nhỏ nên Phạm Hiên đáp ứng ngay. Song Lý Vân Thường hần đoán được Cố Cửu Tư sẽ từ chối, một khi hần cự tuyệt thì sẽ thành cự hôn. Hần mới được Phạm Hiên tín nhiệm đã khiến ông mất mặt, như vậy Phạm Hiên sẽ cho rằng Cố Cửu Tư không dễ bị khống chế. Con đường làm quan của Cố Cửu Tư trong lòng bậc quân vương có lẽ cũng chấm dứt tại đây.

Liễu Ngọc Như suy nghĩ cẩn thận lời Lý Vân Thường nói, nàng nhìn Cố Cửu Tư đứng trước mình mà cảm giác nội tâm tắc nghẹn. Nàng hơi hé miệng nhưng chẳng nói nên lời.

Cố Cửu Tư biết nàng có chuyện khó nói, hần trầm mặc giây lát rồi nâng tay ôm Liễu Ngọc Như vào lòng.

“Ta biết nàng chắc chắn đang uất ức,” Cố Cửu Tư thì thầm, “nhưng dù bị ai ức hiếp thì nàng chẳng cần lo nghĩ gì hết. Nàng hãy tin rằng ta có thể giải quyết mọi việc, nàng đừng lo và cũng đừng sợ nhé?”

Giọng nói dịu dàng như vậy làm Liễu Ngọc Như nhin không được mà giữ chặt tay áo của Cố Cửu Tư.

“Chàng đừng tốt như vậy...”

Thanh âm Liễu Ngọc Như khàn khàn.

Ta sẽ không thể buông tay, nàng thầm nghĩ.

Nếu chưa từng gặp một nam nhân và phu quân tốt đến thế thì chẳng có gì để nói. Nhưng đã gặp, đã trao tặng toàn bộ trái tim mình mà phải buông tay thì tâm như bị đao cắt; một nỗi khổ không thể nói thành lời.

Cố Cửu Tư nghe nàng nói càng ôm chặt hơn, “Ta còn muốn tốt với nàng hơn nữa kìa. Có tốt với nàng như vậy thì nàng mới luyện tiếc không bỏ ta mà đi.”

Hắn vừa thốt ra lời này, nước mắt của Liễu Ngọc Như trào dâng. Cố Cửu Tư hoảng sợ nói, “Sao lại thế này? Nàng đừng khóc.”

Liễu Ngọc Như cúi đầu, nàng vừa chùi tay áo vừa khụt khịt, “Cố Cửu Tư, sao chàng xấu xa quá vậy?”

Cố Cửu Tư không hiểu vì sao Liễu Ngọc Như nói thế, hắn chỉ biết vừa lau nước mắt cho nàng vừa dỗ dành, “Nào, ai chọc giận nàng đấy?”

Liễu Ngọc Như cúi đầu rơi nước mắt, thanh âm nàng khàn đặc lại mơ hồ, “Bệ hạ định để chàng làm Hộ Bộ Thượng thư nên kêu ta tới báo cho chàng một tiếng.”

Tin này khiến Cố Cửu Tư thoáng kinh ngạc, hắn không ngờ mình có thể được thăng chức thành Hộ Bộ Thượng thư. Nhưng hắn mau chóng tiếp nhận thông tin rồi cuống quýt hỏi, “Đây là chuyện vui, sao nàng lại khóc?”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như hạ thấp giọng, khàn khàn nói, “nếu có người thích ta và muốn thành thân với ta, còn bắt chàng hòa ly thì chàng sẽ làm gì?”

“Ta chém hắn!” Cố Cửu Tư nghe vậy tức khắc nóng máu, hắn sốt ruột hỏi, “Ai bắt nạt nàng?!”

“Nếu là người chàng không thể chém thì sao?”

Cố Cửu Tư nghe đến đây liền sửng sốt, hắn cảm giác mình đã hiểu ra được cái gì đó. Hắn nắm tay Liễu Ngọc Như, suy nghĩ thật lâu rồi chậm rãi trả lời, “Ta không biết nàng hỏi chuyện này là có ý gì. Nhưng Ngọc Như à, nếu nàng thích người nọ thì ta đành chấp nhận. Còn nếu nàng không thích, trừ phi ta chết,” hắn chăm chú nhìn nàng, nghiêm túc tuyên bố, “còn không thì ta tuyệt đối sẽ chẳng cho bất kỳ ai ép buộc nàng như vậy.”

Liễu Ngọc Như vừa nhìn hắn vừa nghe hắn nói, đôi mắt ngập nước bất giác cong lên. Khuôn mặt thành khẩn của hắn chẳng hề có chút giả dối.

“Nói vậy,” thanh âm nàng mang theo vài phần trịnh trọng, “chàng thích ta à?”

“Thích.” Hắn đáp không một chút do dự.

“Chỉ thích mình ta?”

“Chỉ thích mình nàng.”

“Đời này kiếp này,” nàng nắm tay hắn, thì thầm hỏi, “nếu chỉ ở cạnh ta thì chàng có tiếc nuối không?”

“Không tiếc nuôi,” Cố Cửu Tư bật cười, “ta sẽ rất vui, rất hạnh phúc.”

Nước mắt của Liễu Ngọc Như nhỏ xuống bàn tay hắn, sức nóng của nó làm hắn ngẩn ngơ. Liễu Ngọc Như ngẩng đầu cười với hắn, nàng giụi mắt và nói, “Ta biết rồi. Ta đi đây, lát nữa sẽ tới đón chàng.”

Liễu Ngọc Như buông tay hắn rồi xoay người đi ra ngoài. Cố Cửu Tư đứng trong phòng, hắn nhú mày nghiêm túc nhớ lại về những gì Liễu Ngọc Như đã nói.

“Bệ hạ định để chàng làm Hộ Bộ Thượng thư...”

“Nếu có người thích ta và muốn thành thân với ta, còn bắt chàng hòa ly thì chàng sẽ làm gì?”

...

Cố Cửu Tư ngẫm nghĩ một lát, hắn bất chợt nhớ đến cái gì bèn hỏi thái giám đứng cạnh, “Trong lúc thái hậu và bệ hạ bàn chuyện, Vân Thường Công chúa có đến không?”

“Có.” Thái giám cung kính đáp, “Công chúa đã có mặt được hai canh giờ.”

“Hồngбет!”

Câu trả lời này làm Cố Cửu Tư đập đầu mình một phát, hắn bảo thái giám, “Người mau đi bẩm báo bệ hạ rằng ta muốn gặp ngài!”

“Bệ hạ dặn,” thái giám nghiêm túc nói, “nếu chưa được triệu kiến thì Cố đại nhân cứ nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Nghỉ cái con khỉ!” Cố Cửu Tư tức khắc bùng nổ. “Bọn họ nhốt nường tử của ta ở ngay cạnh để bắt nạt mà còn muốn ta nghỉ ngơi?! Người đi bẩm báo với bệ hạ ngay.”

“Bệ hạ nói ngài chỉ cần chờ triệu kiến, không cần bẩm báo.”

“Người nhất quyết không đi chứ gì?” Cố Cửu Tư siết chặt nắm đấm.

Thái giám nghiêm mặt, “Bệ hạ nói...”

“Khốn nạn!”

Cố Cửu Tư đấm một cú vào mặt thái giám, giận dữ nói, “Người tránh ra cho lão tử!”

Dứt lời, Cố Cửu Tư phóng thẳng về phía chính điện của Vị Ương Cung. Thái giám bùm mặt hét lớn, “Người đâu, ngăn hãm lại!”

Lúc Cố Cửu Tư đánh lộn ầm ỹ trong sân, Liễu Ngọc Như vừa lau nước mắt vừa hít sâu một hơi và quay về chính điện.

Thái hậu đang trò chuyện với Phạm Hiên, thấy Liễu Ngọc Như tiến vào, Phạm Hiên uống ngụm trà rồi hỏi, “Hãm bảo sao?”

“Còn bảo gì nữa?” Thái hậu cười nói, “Cố đại nhân là người hiểu chuyện nên tất nhiên đã đồng ý.”

Liễu Ngọc Như im lặng, nàng cung kính dập đầu, “Bệ hạ thứ tội.”

Lời này khiến tất cả mọi người trầm mặc. Phạm Hiên quay đầu nhìn Liễu Ngọc Như, sắc mặt ông trầm tĩnh. “Hãm cự tuyệt?”

“Lang quân nguyện ý.”

Phạm Hiên thở phào nhẹ nhõm, ông cười, “Vây...”

“Nhưng thiếp thân không muốn!”

Liễu Ngọc Như cất cao giọng, một câu nói làm tất cả sững sờ. Phạm Hiên mất một lúc mới hoàn hồn, ông không thể tin nổi mà hỏi lại, “Cố Liễu

thị, người nói gì?”

“Thiếp thân nói,” Liễu Ngọc Như đành thép đáp trả, “thiếp thân không muốn Cố Cửu Tư cưới công chúa hoặc bất kỳ nữ nhân nào khác, dù cưới vợ hay nạp thiếp cũng vậy!”

“Hoang đường!” Phạm Hiên hoàn toàn phát hỏa, ông giận dữ bật dậy. “Sao lại có nữ tử ghen tị như người chứ?! Cưới công chúa là tốt cho hãn, thế mà người còn ngu muội đến vậy!”

“Thiếp thân biết chuyện đó tốt cho chàng.” Vẻ mặt Liễu Ngọc Như vẫn bình tĩnh. “Công chúa là cành vàng lá ngọc được thái hậu quan tâm, có thể trở thành phò mã là phúc khí của Cửu Tư và sau này Cửu Tư cũng sẽ vô cùng thuận lợi trên chốn quan trường. Nhưng thiếp thân không muốn. Đây là trượng phu của thiếp thân, là người thiếp thân yêu. Trong lòng thiếp thân có chàng nên hy vọng trong lòng lẫn bên cạnh chàng vĩnh viễn chỉ có một mình thiếp thân.”

“Người làm càn!” Phạm Hiên thật sự phẫn nộ.

Ông có thể chịu đựng sự ngu ngốc của Cố Cửu Tư, đấy là hãn có tình có nghĩa. Song ông chẳng thể chịu đựng sự ngu ngốc của Liễu Ngọc Như, đấy là một phụ nhân dốt nát.

“Liễu Ngọc Như, Liễu Ngọc Như,” Phạm Hiên đứng dậy, giận dữ đi tới đi lui trong phòng, “ta vốn tưởng người là kẻ thông minh, mai sau sẽ phụ giúp không ít cho Cố Cửu Tư. Ai ngờ người lại ngu xuẩn đến mức này? Quả thật là ngu xuẩn tột độ! Người là chính thất của Cố Cửu Tư, vốn phải suy nghĩ cho hãn, thay hãn khai chi tán diệp. Người ghen tị như thế không khiến Cố gia thất vọng sao?”

“Bệ hạ, trong lòng ta có chàng. Nếu bên cạnh chàng có người khác, thiếp thân sợ mình cả ngày không yên ổn.”

“VẬY cũng phải chấp nhận!” Phạm Hiên rống lên. “CÓ nữ nhân nào mà không sống như thế?”

Liễu Ngọc Như cười cay đắng thành tiếng; mấy lời này cực kỳ giống những gì mẫu thân nàng từng nói năm xưa.

“Bệ hạ,” Liễu Ngọc Như khom lưng dập đầu, “tình cảm của Ngọc Như không thể chấp nhận thỏa hiệp. Nếu bệ hạ khẳng khẳng muốn công chúa gả thấp, xin hãy ban chết cho Ngọc Như.”

Lời này làm tất cả mọi người kinh ngạc, Phạm Hiên khi lên tiếng còn lắp bắp, “Người...người muốn trẫm ban chết làm gì?”

“Bệ hạ,” giọng Liễu Ngọc Như rất điềm tĩnh, “Ngọc Như tự nhận không phải một thê tử tốt, ta chẳng thể chấp nhận có người thứ hai ở bên Cửu Tư. Nhưng ta cũng không muốn bệ hạ và Cửu Tư khó xử. Nếu bệ hạ nhất định muốn tứ hôn vậy hãy ban chết cho thiếp thân trước, thiếp thân chỉ có thể dùng bài vị nghênh đón người khác vào cửa.”

“Ngu xuẩn hết mức!”

“Bệ hạ!”

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gọi dồn dập từ thái giám, hắc cấp bách chạy đến cửa để thông báo, “Bệ hạ, Cố đại nhân, Cố đại nhân làm loạn!”

“Làm loạn?” Mặt Phạm Hiên đầy vẻ khiếp sợ. “Làm loạn là sao?”

Ông chưa dứt lời, ngoài kia vang lên âm thanh cãi cọ ồn ào, xen lẫn trong đó là tiếng Cổ Cửu Tư hô to, “Bệ hạ! Bệ hạ, ta không cưới! Ta không cưới ai hết!”

“Bệ hạ,” Cố Cửu Tư đẩy thị vệ đang túm lấy hăn mà hét lớn, “ta không làm quan nữa, ta từ quan! Ngài biếm ta đi, ta muốn mang nường tử của ta về!”

“Ngọc Như! Ngọc Như!”

Cố Cửu Tư gào lên, “Nàng ra đây! Ta đưa nàng về!”

“Vô liêm sỉ!” Thái hậu giận dữ đập bàn. “Dám gây rối âm ỉ trong cung điện, có còn biết quy củ không?! Gọi Ngự Lâm Quân[2] tới đánh hăn cho ta!”

Thị vệ tuân lệnh, nhanh chân xông ra ngoài.

Cố Cửu Tư ở ngoài bị thị vệ bao vây, bọn họ muốn lôi hăn đi. Hăn đánh nhau với thị vệ, tuy hăn có công phu quyền cước lợi hại nhưng thị vệ không ngừng kéo tới nên hai bên giằng co trước cửa Vị Ương Cung.

Thái hậu giận đến mức mặt mũi trắng bệch, còn Liễu Ngọc Như cúi đầu, khóe môi nhin không được mà cong lên.

Phạm Hiên vừa nghe Cố Cửu Tư gào thét bên ngoài, vừa nhìn dáng vẻ kiên định của Liễu Ngọc Như đang quỳ trước mặt mình. Sau một hồi, ông rớt cuống lên tiếng, “Cố Liễu thị, người thật sự thà chết cũng không muốn cùng công chúa hầu hạ Cố ái khanh?”

“Vâng.” Nét mặt Liễu Ngọc Như cương quyết.

Phạm Hiên thoáng trầm mặc, tiếng ầu ả bên ngoài vẫn chưa chấm dứt. Cuối cùng ông bảo, “Phượng Tường, mang một chén rượu độc tới đây.”

Khuôn mặt Liễu Ngọc Như hơi lộ vẻ dao động nhưng nàng vẫn giữ im lặng. Trương Phượng Tường cúi đầu tuân mệnh rồi đi ra ngoài ngay. Lát sau, ông bưng một chén rượu độc trở về.

Cố Cửu Tư thấy Trương Phượng Tường bưng chén rượu thì tức khắc trở nên điên cuồng. Hắn nhào tới chính điện của Vị Ương Cung và phẫn nộ hét, “Các người muốn làm gì!”

Không ai trả lời hắn, Cố Cửu Tư lập tức hoảng hốt.

Hắn biết rõ hàm ý của một chén rượu trong cung, hắn cũng đoán được chuyện đã xảy ra tại chính điện. Vì biết nên trái tim hắn mới đau đớn.

Hắn bị một người đâm ngã xuống đất, đang muốn trở mình đứng dậy thì có rất nhiều người tiến lên đè hắn lại. Hắn vừa liều mạng giãy giụa vừa giận dữ nói, “Liễu Ngọc Như, nàng đừng làm việc ngốc nghếch!”

“Nàng ra đây cho ta!”

“Bệ hạ,” Cố Cửu Tư gào lên, “thái hậu muốn ly gián quân thần! Ngài đừng hồ đồ! Ngài mau thả Ngọc Như!”

Trong lúc Cố Cửu Tư điên loạn gào thét ở bên ngoài, Liễu Ngọc Như dõi theo Trương Phượng Tường bưng rượu độc tới. Phạm Hiên quan sát Liễu Ngọc Như, ông chân thành nói, “Ngọc Như, rượu đây, nếu người thật lòng thà chết cũng không muốn thì trăm sẽ chẳng làm khó người. Người đi rồi, trăm cũng không ép hắn. Hắn sẽ túc trực bên linh cữu người ba năm, sau thời gian này, cưới hay không đều do hắn quyết.”

“Ba năm sau, có lẽ hắn sẽ quên người. Vị trí thiếu phu nhân Cố gia cũng sẽ có người khác ngồi lên. Hắn sắp thành Hộ Bộ Thượng thư rồi, Ngọc Như,” giọng Phạm Hiên khàn khàn, “không đáng đâu.”

Liễu Ngọc Như mỉm cười, nàng quay đầu nhìn bên ngoài mà nói, “Bệ hạ, uống rượu độc này thì từ lúc phát tác đến khi chết mất bao lâu?”

“Một nén nhang.”

“Có đau lắm không?”

“Không đau.”

“Sau khi chết trông có xấu không?”

“Không xấu.”

“Vậy thiếp thân yên tâm rồi.”

Liễu Ngọc Như nói rồi vươn tay cầm chén rượu.

Tay nàng run nhè nhẹ; thật ra nàng rất sợ, vô cùng sợ. Nhưng nghĩ đến Cổ Cửu Tư, nghĩ đến đôi mắt trong sáng của hắn, nghĩ đến hắn nói trừ phi hắn chết thì nàng mới có thể tái giá, bên trong nàng bỗng sản sinh dũng khí vô tận.

Người sống trên đời luôn có thứ muốn bảo vệ, vì vậy họ không tiếc phải trả giá đắt. Nàng sẽ đánh cược vào khoảnh khắc này.

Nàng nhìn Phạm Hiên, xác nhận một lần cuối, “Bệ hạ, nếu thiếp thân uống chén rượu độc này thì ngài vĩnh viễn không can thiệp vào hôn sự của Cửu Tư nữa, đúng không?”

Phạm Hiên nghe vậy không khỏi bật cười, “Người đúng là người làm ăn. Trẫm chỉ bảo không khó xử hắn vào lúc này mà người đã mặc cả thành suốt đời.”

Ông nhìn biểu cảm bướng bỉnh của Liễu Ngọc Như, cuối cùng phải thở dài, “Thôi, sau này còn khiến hắn khó xử làm gì. Người muốn cả đời cũng được.”

Nghe được lời khẳng định này, Liễu Ngọc Như nhắm nghiền mắt rồi cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch. Sau đó nàng ném chén rượu xuống đất.

“Bệ hạ hãy nhớ kỹ ngài đã đồng ý.” Liễu Ngọc Như thở hỗn hển, cả người run rẩy, nàng gấp gáp bảo, “Ta muốn nói chuyện với chàng.”

Dứt lời, nàng chẳng hề nói thêm câu nào mà đột ngột chạy ra ngoài. Nàng mở cửa đại điện, Cố Cửu Tư đang bị cả đồng người đè xuống đất.

Mặt hắc bầm dập, quần áo rách tung tóe. Rất nhiều người đè lên thân hắc, trông hắc hết như con rồng cô độc – phần nộ lại bất lực.

Giây phút cánh cửa nặng nề được mở ra, mọi người đều ngẩn ngơ. Liễu Ngọc Như đứng ở cửa, mỉm cười nhìn hắc.

Cố Cửu Tư thấy nàng thì lập tức hoàn hồn, mọi người chưa kịp phản ứng hắc đã đột ngột vùng dậy và nhào về phía nàng.

Hắc mang thân mình đầy vết thương mà đứng thở dốc trước mặt nàng.

Hoàng hôn ở phía sau hắc nhuộm đỏ trời đất, Liễu Ngọc Như vươn tay ôm chặt lấy hắc.

Chẳng biết có phải vì tác dụng của thuốc độc không mà nàng thấy chân mềm nhũn. Nàng dựa vào ngực Cố Cửu Tư, vừa lắng nghe nhịp tim của hắc vừa thì thào, “Cửu Tư, con người ta quả thật dữ dội.”

Cố Cửu Tư ghen ngào chả nói nên lời, Liễu Ngọc Như nhắm nghiền mắt trong lòng hắc, “Ai muốn gả cho chàng thì phải bước qua xác ta.”

Lời này khiến thân mình Cố Cửu Tư khẽ run rẩy.

“Cô nương ngốc...” Nước mắt hắc rơi xuống, hắc đột nhiên ôm chặt nàng. “Cô nương ngốc.”

Liễu Ngọc Như nghe hắc nói mà cười giòn giã trong vòng tay hắc.

Nàng nhớ hồi mình còn nhỏ từng thích một bông hoa ở trên cây, đây cũng là thứ rất nhiều đứa trẻ khác muốn có được. Thế là một tiểu cô nương như nàng dù phải đánh nhau đến vỡ đầu chảy máu vẫn ngoan cố cướp cho bằng được đóa hoa kia.

Nhiều năm trôi qua, tính tình nàng vẫn chưa hề thay đổi. Thứ nàng muốn thì dù phải liều mạng, nàng cũng sẽ giành lấy.

“Cửu Tư,” nàng cảm thấy hơi mệt, cơn buồn ngủ ập đến khiến nàng lấm bầm, “công ta về nhà.”

“Ừ,” hắc khàn khàn đáp lại.

Cố Cửu Tư xoay người cõng nàng trên lưng, đưa mắt nhìn bức tường cung điện trải dài; sắc màu phía chân trời đẹp không sao tả xiết. Hắc mặc trang phục màu trắng, tóc tai tán loạn, vết thương chồng chất trên người, chân đi khập khiễng.

Liễu Ngọc Như nhắm mắt lại trên lưng hắc, dường như đã chìm vào giấc ngủ. Cố Cửu Tư cõng nàng, cắn răng chịu đựng sự đau nhức của thể xác mà bước từng bước ra ngoài.

Mọi người chăm chú dõi theo bọn họ, chẳng ai dám ngăn cản. Đầu óc Liễu Ngọc Như vác vác, nàng cảm thấy thật buồn ngủ. Nàng sợ giấc ngủ này, nàng biết một khi mình ngủ thì có lẽ sẽ không gặp lại Cố Cửu Tư nữa.

Nàng dựa sát vào lưng Cố Cửu Tư, nàng vừa ôm hắc vừa lơ lơ hỏi, “Cửu Tư, có phải ta rất thích chàng không?”

“Đúng vậy,” mắt Cố Cửu Tư cay cay, “thích tới nỗi từ bỏ cả mạng sống.”

“Liễu Ngọc Như,” Cố Cửu Tư sục sục, “nàng đừng thích ta nhiều như thế có được không?”

Liều Ngọc Như nghe thế liền bật cười.

“Hết cách rồi,” nàng lẩm bẩm, “kiếp sau đi.”

“Kiếp sau, ta sẽ bớt thích chàng vậy.”

Lời tác giả

Yên tâm, không chết đâu.

Chú thích

[1] Thất xuất là khái niệm được sử dụng trong thời kỳ phong kiến, theo đó người vợ phạm vào một trong bảy điều sau thì người chồng có quyền bỏ vợ: 1) Không sinh được con; 2) Ghen tuông; 3) Ác tật; 4) Dâm dăng; 5) Bất kính với cha mẹ, ông bà; 6) Bất hòa trong gia đình; 7) Trộm cắp.

[2] Quân lính riêng của nhà vua.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 105: Bọn Họ Ưc Hiếp Nàng, Ta Sẽ Bắt Họ Phải Trả Giá

Cố Cửu Tư công Liễu Ngọc Như ra khỏi cung điện, chỉ là một đoạn đường ngắn nhưng hần cảm thấy dài vô tận.

Ban đầu hần vẫn đi bình thường, sau đó bắt đầu cất bước chạy, cuối cùng là chẳng màng dáng vẻ mà lao như điên ra ngoài. Khi đã rời khỏi cung điện, hần thấy xe ngựa Cố phủ đang chờ bên ngoài liền nhảy lên và hấp tấp chỉ thị xa phu, “Đi mau!”

Liễu Ngọc Như đã say ngủ, Cố Cửu Tư ngồi trong xe ngựa với khuôn mặt lạnh băng. Hần run run cầm lấy tay Liễu Ngọc Như, mím môi không nói một lời. Hần cảm thụ nhiệt độ cơ thể nàng thông qua bàn tay nhỏ bé kia, rồi nhẹ nhàng nâng tay nàng đặt dưới môi mình và khắc một nụ hôn lên trên.

Sóng gió dâng trào nơi đôi mắt hần, nhưng thân mình hần lại toát lên vẻ kiêu kiêu khó giải thích.

Bên trong cung điện, thái hậu nhìn Phạm Hiên với vẻ không thể tin nổi, “Bệ hạ cứ để hần đi vậy sao?”

Phạm Hiên lẳng lặng uống trà, thái hậu cất cao giọng, “Bệ hạ tha cho một tên loạn thần tặc tử?! Hần không màng lệnh vua mà gào thét trong cung điện, thậm chí còn đánh nhau với cấm quân. Ngài biết hần đã làm gì không? Phạm thượng! Mưu phản! Bệ hạ lại mặc kệ mà chả hề truy xét?!”

“Thái hậu,” Phạm Hiên dài giọng đáp, ông thối chén trà, “Cố ái khanh trẻ tuổi, tính tình lại lỗ mãng, nhưng chưa gây ra chuyện lớn. Ta sẽ phạt

hắn, ngài đừng bận tâm.”

Thái hậu nghe Phạm Hiên nói liền từ từ bình tĩnh lại. Lý Vân Thường phát hiện thái độ Phạm Hiên biến đổi bèn vội nhắc, “Bệ hạ cũng mệt rồi, mẫu hậu để bệ hạ về nghỉ ngơi đi.”

Thái hậu không nói gì, nhờ Lý Vân Thường khuyên can mà bà ta tỉnh táo lại. Bà ta chậm rãi ngồi xuống, lãnh đạm nói, “Hắn náo loạn cung đình còn ngênh ngang rời đi. Hiện giờ hắn vẫn là nghi phạm, nếu để các quan viên khác thấy thì sợ rằng không ổn?”

“Thái hậu nói phải,” Phạm Hiên gật đầu, “để ta sai người bắt hắn về.”

Thái hậu ghen lời, bộ bà ta muốn bắt Cố Cửu Tư về chắc?! Bà ta muốn trừng trị kẻ dám báng bổ mình!

Hắn dùng phương thức như vậy để cự hôn Lý Vân Thường thì muốn Lý Vân Thường giấu mặt vào đâu?

Lý Vân Thường là nữ nhi mà bà ta yêu thương nhất, hiện giờ hôn sự của nàng ta gặp khó khăn nên trong lòng thái hậu bức tức không thôi.

Song thái hậu quan sát sắc mặt Phạm Hiên thì cũng chẳng dám quá đáng. Bà ta hiểu rõ Phạm Hiên cần mình ổn định thế lực của quý tộc cũ trên triều đình. Khi ông đánh vào Đông Đô, nhờ các quý tộc cũ nội ứng ngoại hợp mới có thể dễ dàng thành công. Giờ đây trấn an các quận huyện của Đại Hạ cũng nhằm đảm bảo phe quý tộc cũ không phải lo chuyện cơm áo gạo tiền. Phạm Hiên nhờ bà ta hậu thuẫn mới ngồi lên ngai hoàng đế, mới có thể thuận lợi biến tiền triều thành tân triều. Vì vậy Phạm Hiên không dè và tôn kính bà ta.

Nhưng bà ta rốt cuộc chỉ là thái hậu tiền triều, không làm quá mọi việc được.

Phạm Hiên đã nói đến nước này thì thái hậu chả thể ép buộc nữa nên đành nhượng bộ, “Phải trừng phạt nghiêm khắc, hăn còn quá non nớt.”

Phạm Hiên gật gù, ông ngẫm nghĩ rồi nói, “Ngài cũng đã thấy Cố thiếu phu nhân thà chết chứ không muốn tác thành hôn sự này. Tình cảm phu thê giữa hai người bọn họ sâu sắc như vậy, công chúa có gả cũng không hạnh phúc. Trẫm đã nghĩ kỹ, tốt nhất là đổi người khác đi.”

Lòng vòng mãi lại quay về đề tài hôn sự của Lý Vân Thường.

Lý Vân Thường âm thầm siết chặt tay, còn mặt mũi thái hậu sa sầm. Sau một hồi, bà ta chậm rãi cất tiếng, “Bây giờ Vân Thường là đứa con duy nhất của bản cung...”

“Cũng là công chúa duy nhất của Đại Hạ.”

Phạm Hiên thản nhiên nói, “Sứ giả Bắc Lương sắp tới Đông Đô. Trẫm muốn suy nghĩ vì Vân Thường Công chúa nhưng nếu sứ giả Bắc Lương tới mà công chúa chưa xuất giá, bọn họ lại mở miệng yêu cầu hòa thân thì trẫm cũng hết cách.”

“Suy cho cùng,” Phạm Hiên liếc nhìn Lý Vân Thường, “Đại Hạ cần hòa bình, công chúa thấy đúng không?”

Lý Vân Thường lẩn thái hậu đều ngậm chặt miệng, Phạm Hiên cúi đầu uống trà rồi lạnh nhạt bảo, “Cố đại nhân không được khiến trẫm phải nghĩ mãi. Đại nhi tử của Tả tướng[1] Trương Ngọc là Trương Tước Chi không có chính thất, năm nay mới hai mươi tư đã nhậm chức Công Bộ[2] Thị lang. Nói hăn là thanh niên tuần kiệt cũng không ngoa, nếu chọn hăn thì sao?”

“Sao có thể chứ?” Thái hậu lộ vẻ khiếp sợ.

Ai cũng biết Trương Tước Chi từng có thể tử, phụ thân của nàng ấy làm trong Khâm Thiên Giám. Bốn năm trước, việc bói toán trước khi thái tử tiền triều được sắc lập do ông chủ trì; kết quả lại ra quẻ không may mắn. Thái tử ghi hận trong lòng, sau này mượn cơ lữ lự để gây khó dễ. Gã vu cáo nhạc phụ của Trương Tước Chi giấu tin lữ lự mới dẫn tới tai họa và khiến ông bị phán chém đầu. Thể tử Trương Tước Chi muốn giải oan cho phụ thân mà ngăn cản kiêu của thái tử nhưng lại bị bắn chết bên đường vì thái tử coi nàng ấy là thích khách.

Trương Tước Chi vốn là quan viên Đông Đô nhưng vì lý do này mà sau khi phu nhân hãm chết, hãm tử cầu xin được biếm quan rồi đến U Châu làm việc dưới trướng phụ thân mình.

Hiện giờ triều đại thay đổi, vị quan nhỏ bé xưa kia trở thành công tử nhà thừa tướng. Song nỗi hận Trương Tước Chi dành cho hoàng thất lại khó rửa sạch.

Mà thái tử năm đó đúng là ca ca ruột của Lý Vân Thường.

Mặt Lý Vân Thường trắng bệch, nàng ta ngược nhìn Phạm Hiên với đôi môi run rẩy.

Nàng ta muốn nói chuyện nhưng rốt cuộc không thốt ra câu nào.

Nàng ta biết Phạm Hiên cố tình.

Thái hậu và Lý Vân Thường là chiếc chong chóng đo chiều gió của những quý tộc cũ, là cờ hiệu của bọn họ. Cờ hiệu chưa ngã thì những người này vĩnh viễn dính lấy nhau, mà thứ Phạm Hiên muốn chính là cờ hiệu ngã xuống.

Năm ngàn binh lính thân cận vào thành, cộng thêm cả quân đội vốn đang canh giữ ở đây, bây giờ Đông Đô gần như toàn là người của Phạm Hiên.

“Bệ hạ,” Lý Vân Thường nhìn chòng chọc Phạm Hiên, “ngài thật sự muốn làm thế?”

Phạm Hiên nghe nàng ta hỏi bèn khẽ cười.

“Điện hạ,” Phạm Hiên buông chén trà rồi đứng dậy, “trẫm là thiên tử.”

Giọng ông lạnh lẽo khi tiếp tục, “Vua không nói đùa.”

Lý Vân Thường lẫn thái hậu im lặng, Phạm Hiên quyết đoán xoay người và lạnh lùng nói, “Chuyển giao vụ án Lưu Xuân cho Ngự Sử Đài điều tra. Tứ hôn Vân Thường Công chúa với Trương đại công tử, thành hôn trong vòng mười ngày. Kéo dài hơn mười ngày thì sớ công chúa chỉ có thể đi Bắc Lương.”

Dứt lời, Phạm Hiên bước ra khỏi cửa chính. Trương Phượng Tường theo sau Phạm Hiên, ông nhỏ giọng hỏi, “Chẳng phải bệ hạ từng nói ít nhiều gì cũng cần nể mặt thái hậu sao? Ngài gả công chúa cho Trương đại công tử, e rằng...”

“Trẫm nể mặt bọn họ,” Phạm Hiên nhàn nhạt đáp, “bọn họ có nể mặt trẫm không?”

Trương Phượng Tường cười cười, ông đã hiểu ý Phạm Hiên nên không nhiều lời nữa.

Cố Cửu Tư ôm Liễu Ngọc Như chạy một mạch vào Cố phủ. Vừa vào trong phủ, hần lại chạy về phía phòng ngủ rồi cấp bách gọi đại phu.

Diệp Thế An, Chu Diệp, Thẩm Minh đuổi theo hần và vội vàng hỏi thăm, “Sao rồi?”

Cố Cửu Tư không trả lời. Đại phu đến bắt mạch cho Liễu Ngọc Như, ông khám cẩn thận rồi mới kết luận, “Phu nhân chỉ uống chút thuốc an thần

thôi, không sao đâu, ngủ một giấc sẽ khỏe lại.”

Được lời xác nhận này, Cố Cửu Tư mới thở phào nhẹ nhõm, nỗi bất an cùng cực trong lòng rốt cuộc tan biến.

Tuy hẳn sớm đoán được Phạm Hiên sẽ không thật sự đưa rượu độc cho Liễu Ngọc Như, nhưng kết cục xấu dù chỉ chiếm tỉ lệ nhỏ cũng khiến hẳn hoảng sợ. Giây phút được nghe lời xác nhận nàng bình an, hẳn mới yên lòng.

Ba huynh đệ đứng cạnh thấy Cố Cửu Tư bình tĩnh lại thì Chu Diệp dẫn đầu lên tiếng, “Thay đồ đi.”

Cố Cửu Tư lau mặt, hẳn gật đầu rồi đứng dậy đi vào gian trong.

Buổi sáng lúc gặp Phạm Hiên, hẳn đã tắm một lần nên giờ chỉ thay quần áo, buộc lại quan rồi đi ra ngoài ngay. Mọi người đứng ở cửa chờ hẳn, Cố Cửu Tư hỏi tình trạng Liễu Ngọc Như thì biết nàng tạm thời chưa tỉnh được nên dẫn nhóm người Chu Diệp ra gian ngoài nói chuyện.

“Nghe bảo ngày mai sẽ giao vụ án của người đến chỗ thúc phụ, chỉ cần như vậy thì mọi việc dễ xử lý rồi.”

Diệp Thế An nghe Cố Cửu Tư kể lại chuyện xảy ra tại cung điện, hẳn nói, “Hôm nay người rời cung điện mà bệ hạ chẳng nói gì, mọi người chắc đã hiểu ý bệ hạ.”

“Giải quyết xong chuyện này,” Chu Diệp tươi cười, “ta cũng nên rời Đông Đô để đi nhậm chức.”

Lời này khiến mọi người ngỡ ngàng, Cố Cửu Tư hỏi theo bản năng, “Chu đại ca phải đi à?”

“Ta vốn phải đi từ lâu,” Chu Diệp tiếc nuối đáp, “nhưng ta không nỡ rời xa Uyển Chi nên muốn ở bên nàng nhiều hơn. Sau đấy lại xảy ra chuyện của người mới trì hoãn tới tận bây giờ.”

“Tàu tử không đi cùng huynh?”

Thẩm Minh thấy kỳ lạ bèn hỏi ngay, Chu Diệp lắc đầu. Thẩm Minh nhìn về phía Cổ Cửu Tư thì được hắc giải thích, “Tân triều đã xóa bỏ vị trí tiết độ sứ, nhưng Chu đại ca đóng giữ tại U Châu thì cũng tương đương làm tiết độ sứ. U Châu ở biên cảnh, lại có quân đội hùng hậu trú đóng, Chu đại ca vừa là quan văn vừa là võ tướng. Người nhà của võ tướng ở biên giới, còn nắm giữ binh lực hùng mạnh thế này, không thể rời khỏi Đông Đô.”

“Thế này là bắt tàu tử làm con tin à?” Thẩm Minh buột miệng hỏi.

Sắc mặt Chu Diệp thoáng biến đổi, Diệp Thế An trừng mắt nhìn Thẩm Minh. Thẩm Minh vội vàng nói, “Chu đại ca, ta không hiểu chuyện, huynh đừng để bụng.”

“Người nói không sai,” Chu Diệp cười cười, “nàng quả thật làm con tin để phòng hờ chúng ta gây chuyện.”

“Chu đại ca yên tâm, chúng ta đều ở Đông Đô nên sẽ chiếu cố tàu tử chu đáo.” Cổ Cửu Tư nhanh nhẹn an ủi.

Chu Diệp lắc đầu, hắc cười, “Chiếu cố bản thân các người cho tốt là được. Nhất là người đấy, Cửu Tư. Người bày mưu để bệ hạ gả Vân Thường Công chúa cho người khác, sợ rằng thái hậu sẽ hận người vô cùng.”

Cổ Cửu Tư miễn cưỡng cười, “Đành chịu thôi.” Hắc rót trà cho mình, giọng điệu bình thản, “Bệ hạ sớm muộn gì cũng đối đầu với thái hậu. Vân Thường Công chúa là quân bài trong tay thái hậu, nàng ta gả cho ai thì người đó là tương lai của quý tộc cũ.”

“Ta nghe nói nàng ta muốn gả cho người,” Thẩm Minh nhanh nhẩu xen ngang.

Cố Cửu Tư nghe mà sợ tới mức rùng mình, hăn gấp gáp đe dọa, “Người đừng nói bừa, mấy lời này tới tai Ngọc Như là ta đánh gãy chân người.”

“Vậy người nói coi,” Thẩm Minh tò mò hỏi, “có chuyện này thật à?”

Cố Cửu Tư không ngờ Thẩm Minh nhiều chuyện vậy, hăn bất đắc dĩ gật đầu.

“Nàng ta coi trọng người ở điểm nào?” Thẩm Minh vuốt cằm. “Chẳng lẽ coi trọng cái mặt bóng bẩy của người?”

“Coi trọng cửu cửu hăn.”

Diệp Thế An thấy Thẩm Minh chưa hiểu bèn giải thích, “Trước kia cửu cửu hăn thân với thái hậu, ta nghe nói ông ấy muốn hăn tới Đông Đô cưới công chúa nên hai người vốn có hôn ước. Hiện giờ Vân Thường Công chúa ở trong tình thế rắc rối, bệ hạ đâu cho nàng ta gả quý tộc cũ, trừ phi nàng ta chờ được đến ngày quý tộc cũ quật khởi không thì bắt buộc phải chọn người của bệ hạ. Trong số những người thuộc phe bệ hạ, Cố Cửu Tư có Giang Hà làm trung gian khiến thái hậu lẫn công chúa tín nhiệm hăn hơn. Chưa kể hăn có năng lực, dung mạo tuấn tú, người sáng suốt đều nhìn ra bệ hạ kỳ vọng vào hăn; tóm lại là một thanh niên xuất chúng sở hữu tiền đồ vô lượng. Vân Thường Công chúa coi trọng hăn là chuyện bình thường.”

“Ta đã hiểu tại sao Lý Vân Thường muốn gả cho Cửu ca nhưng hiện giờ sắp gả rồi,” Thẩm Minh hất cằm về phía Liễu Ngọc Như, “còn bày trò rệu độ này làm gì?”

“Nàng ta đoán được ta sẽ cự hôn.” Cố Cửu Tư lạnh nhạt đáp. “Ta cự hôn, bệ hạ tất nhiên sẽ bất mãn. Nàng ta sắp chết vẫn muốn kéo theo người chết

cùng. Rượu độc là ý tưởng của bộ hạ. Ngọc Như đã uống rượu độc thì chẳng còn ai dám ép buộc ta, cố gắng ăn xôi chỉ tổ ảnh hưởng thanh danh.”

“May là rượu giả,” Diệp Thế An thở dài, “các người to gan quá.”

“Nàng to gan,” Cố Cửu Tư cười cay đắng, “ta thì không.”

Trong lúc trò chuyện, bên ngoài truyền đến giọng thái giám, “Bộ hạ nói Cố đại nhân đã gặp thiếu phu nhân rồi thì hãy quay về, chờ đến ngày Ngự Sử Đài rửa sạch oan ức cho ngài lại chăm sóc Cố thiếu phu nhân vẫn chưa muộn.”

Cố Cửu Tư nghe vậy cũng bất đắc dĩ nhìn thoáng qua người xung quanh mình.

Hắn cho người đón tiếp thái giám rồi đứng dậy bước vào phòng. Liễu Ngọc Như vẫn đang ngủ, hắn ngồi bên cạnh mà lặng lẽ ngắm nhìn nàng.

“Ta đi đây.”

Cố Cửu Tư dịu dàng lên tiếng như sợ đánh thức Liễu Ngọc Như, “Nàng đừng quá nhớ mong, hai ngày nữa ta sẽ trở về. Nàng hãy ăn no ngủ kỹ, không cần lo chuyện thái hậu lẫn công chúa.”

Hắn đặt tay lên mặt Liễu Ngọc Như, “Bọn họ ức hiếp nàng, ta sẽ bắt họ phải trả giá.”

Chú thích

[1] Hay còn gọi là tả thừa tướng, là một phần của chức thừa tướng/tể tướng – người đứng đầu các quan lại. Đôi khi chức này được chia thành tả thừa tướng (đứng đầu quan văn) và hữu thừa tướng (đứng đầu quan võ).

[2] Tương đương với Bộ Xây dựng và Bộ Giao thông Vận tải ngày nay. Công Bộ có chức năng trông coi việc xây dựng thành lũy/cầu cống đường

sá/cung điện và lăng tằm cho các vua chúa, đắp đê, việc thố mốc, tu sửa các công trính khi cần thiếť.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 106: Hãn Có Liễu Ngọc Như

Khi Liễu Ngọc Như tỉnh dậy thì đã sang ngày mới.

Suốt thời gian qua nàng chưa bao giờ ngủ đủ giấc; từ ngày Cố Cửu Tư bị bắt giam, nàng luôn trằn trọc khó ngủ. Ngủ một giấc say sưa làm nàng thấy tinh thần sáng khoái hẳn lên.

Nàng lười biếng nằm thêm trong chốc lát rồi bỗng bật dậy và lớn tiếng gọi, “Cửu Tư!”

Nàng cuống cuống xỏ giày, Ấn Hồng ở bên ngoài nghe tiếng nàng bèn nhanh chân chạy vào. “Phu nhân đi đâu mà vội thế?”

“Lang quân đâu?” Liễu Ngọc Như nôn nóng hỏi, “Chàng ổn chứ?”

“Cô gia vẫn ổn.” Ấn Hồng đặt chậu nước sang một bên rồi ấn Liễu Ngọc Như ngồi xuống và trấn an, “Cô gia đưa ngài về xong, bệ hạ bảo ngài ấy phải quay lại. Cô gia nói ngài đừng lo, chưa đến ba ngày là ngài ấy sẽ trở về.”

“Đã nhờ đại phu khám thương tích trên người chàng chưa?” Liễu Ngọc Như dần dần bình tĩnh lại.

Ấn Hồng bưng chậu nước đến, vừa hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu vừa trả lời, “Lúc ngài ấy rời đi thì đại phu có xem qua, không bị thương nặng đâu. Diệp công tử đích thân đưa cô gia tới Hình Bộ, còn mang theo rất nhiều thuốc nên sẽ ổn thôi.”

Liễu Ngọc Như im lặng nghe, nàng cầm ly nước súc miệng, cuối cùng cũng trấn định lại.

Bây giờ nàng mới thấy đói, bụng cứ sôi òng ọc. Ẩn Hồng đứng cạnh nghe thấy liền mím môi nhin cười, “Phủ nhân ngủ nguyên ngày thì dĩ nhiên sẽ đói bụng. Nô tỳ đã cho người nấu cháo mang lại đây.”

Liễu Ngọc Như hơi ngượng, nàng ậm ừ rồi đứng dậy rửa mặt. Sau khi chải tóc gọn gàng, nàng ngồi xuống ăn lót dạ.

Nàng vừa ăn vừa hỏi han chi tiết những chuyện xảy ra trong một ngày qua. Lúc Ẩn Hồng bẩm báo xong, bên ngoài truyền đến giọng người thông tri, “Phu nhân, Vân chương quỳ và Diệp cô nương tới.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn để các nàng tiến vào, Diệp Vận và Vân Vân ôm sổ sách bước vô phòng. Liễu Ngọc Như vội đứng lên, “Sao tới sớm thế, đã ăn gì chưa?”

Vân Vân hành lễ với Liễu Ngọc Như, còn Diệp Vận mỉm cười thay lời chào hỏi. Liễu Ngọc Như mời các nàng ngồi xuống, hai người đặt sổ sách lên bàn. Diệp Vận cười nói, “Hồi nãy chúng ta tới thì người còn ngủ nên đành ăn sáng trước. Cứ tưởng người còn cần ngủ thêm nhưng giờ đã dậy rồi, đúng là vừa khéo.”

Diệp Vận liếc nàng một cái, cười như không cười, “Ta đã nghe kể về hành động vĩ đại của người hôm qua. Thuở nhỏ người hay khuyên ta nào là phải khoan dung, học hỏi các chủ mẫu trong nhà nạp thiếp cho lang quân... Sao giờ không thấy người khoan dung chút nào hết vậy?”

Liễu Ngọc Như nghe Diệp Vận châm chọc thì ngượng chín mặt, nàng trừng mắt với nàng ấy rồi bảo, “Đừng nói mấy chuyện này, hai người tới bàn chính sự đúng không?”

“À đúng,” Diệp Vận gật gù, “Vân Vân nói trước đi.”

“Nô không có gì nhiều để báo cáo.” Vân Vân cười rồi đẩy sổ sách tới trước mặt Liễu Ngọc Như. “Đây là doanh thu mấy ngày nay của Hoa Dung, còn có kế hoạch tung ra sản phẩm mới, ngài xem thử đi.”

Liễu Ngọc Như đáp một tiếng rồi bắt đầu kiểm tra sổ sách. Hiện giờ Hoa Dung đã vận hành ổn định, Vân Vân quản lý cũng ngày càng lão luyện. Ngoại trừ kiểm toán theo kỳ và lo liệu các sự kiện trọng đại bên ngoài thì Liễu Ngọc Như chẳng mấy khi nhúng tay vào việc kinh doanh của Hoa Dung.

Suy cho cùng, Hoa Dung chỉ là cửa hàng son phấn. Tuy hiện tại đã liên hệ để mở rộng chi nhánh khắp nơi nhưng bản chất của nó vẫn là cửa hàng son phấn, không thể tiến xa hơn được.

Trước kia Liễu Ngọc Như luôn hài lòng với những gì mình đạt được, song trải qua chuyện Lý Vân Thường khiến nàng mở rộng tầm mắt. Nàng nhận thức rõ mình là người thế nào và thế giới này vận hành ra sao.

Những lời Lý Vân Thường nói giống cây đao đâm vào trái tim nàng.

So với nữ tử quyền quý sinh trưởng tại Đông Đô như Lý Vân Thường thì xuất thân của nàng quả thật hèn mọn và chẳng giúp ích được cho Cố Cửu Tư. Nếu hiện tại giống xưa kia, lúc nàng còn tính toán dựa dẫm vào trượng phu, thì không có gì đáng nói. Biết đâu nàng còn cao hứng khi Lý Vân Thường gả vào Cố gia, vì như thế Cố Cửu Tư sẽ có cánh tay đắc lực. Nàng là chính thê của Cố Cửu Tư thì dĩ nhiên phải suy nghĩ vì hắn.

Song thời thế thay đổi, lòng nàng nảy sinh sự tham lam lẫn luyện tiếc; nàng muốn người nọ chỉ thuộc về mình nàng. Nàng tước đoạt quyền tam thê tứ thiếp của người nam nhân này thì không thể lại có suy nghĩ phụ thuộc vào hắn.

Yêu một người thật kỳ lạ. Không chỉ khiến người ta quên đi số đo được mất, còn khiến họ dũng cảm hơn và muốn liều lĩnh đấu tranh cho tình cảm

này.

Nàng muốn có tiền.

Nàng muốn có rất nhiều tiền. Nhiều đến mức phú khả địch quốc, nhiều tới nỗi chả cần mở miệng cũng không ai dám đụng vào Cố Cửu Tư và Phạm Hiên muốn tứ hôn cho hần cũng phải suy nghĩ xem Liễu Ngọc Như vui lòng hay không.

Bản thân phải tự giành lấy địa vị và thể diện, không thể trông chờ người khác cung cấp.

Nói cho cùng, dùng mạng sống đánh cược để tranh đoạt trượng phu của chính mình chẳng qua vì người khác coi trọng trượng phu nàng chứ không coi trọng nàng. Liễu Ngọc Như đã thấu triệt vấn đề này.

Nàng đọc qua sổ sách lẫn bản kế hoạch mới của Hoa Dung, chỉ gật đầu tán đồng và đề xuất thêm vài ý kiến rồi để Vân Vân đi thực hiện.

Phương thức kiếm tiền nhanh nhất chưa bao giờ là tự mở cửa hàng, hạn mức tiền kiếm được luôn dựa trên sức lực của người. Cách nhanh nhất vĩnh viễn là tiền đẻ ra tiền. Nàng bỏ tiền, người khác bỏ sức, sau đó phân chia lời lãi. Nàng không cần tự mình làm hết mọi chuyện, chỉ cần phán đoán nên đầu tư tiền vào đâu.

Trước khi mở Hoa Dung, nàng không có tiền nên chẳng áp dụng biện pháp này được. Hiện giờ nàng có tiền từ Hoa Dung lẫn chuyển đi buôn lương thực, nàng đã đủ năng lực bắt đầu đi trên con đường tiền đẻ ra tiền.

Bàn chuyện Hoa Dung với Vân Vân xong, Liễu Ngọc Như quay đầu nhìn về phía Diệp Vận.

Từ nhỏ Diệp Vận đã được nuôi dưỡng trong thân phận một đại tiểu thư, nàng ấy ở bên phụ huynh cũng mưa dầm thấm đất. Tuy không có nhiều

kinh nghiệm buôn bán nhưng tầm nhìn xa hơn Vân Vân rất nhiều. Hiện tại nàng ấy rảnh rỗi nên thường trợ giúp Liễu Ngọc Như; lương thực được vận chuyển đến Đông Đô đúng dịp Liễu Ngọc Như bận việc Cố Cửu Tư, vì vậy một tay nàng ấy xử lý chuyện này.

“Lương thực đã được thu xếp ổn thỏa. Gạo ở Đông Đô thường có giá mười văn một đấu[1], ta tính toán phí tổn thì gạo đợt này của chúng ta tiêu tốn tám văn, nếu lấy giá mười văn sẽ chỉ thu lời hai văn.”

Liễu Ngọc Như gật gù, Diệp Vận thận trọng hỏi, “Chúng ta quyết định giá là mười văn?”

Liễu Ngọc Như trầm mặc suy nghĩ, lát sau nàng lắc đầu, “Không, định giá cao hơn chút.”

“Chúng ta mới buôn bán lương thực, sinh sau đẻ muộn mà giá đã cao thì sợ rằng...”

“Chưa cần bán vội.” Liễu Ngọc Như quyết đoán nói. “Đông Đô có nhiều quan lớn lẫn quý nhân, gạo của chúng ta chất lượng cao nên đợt này đừng nhằm vào bá tánh, hãy đánh bóng tên tuổi ở Đông Đô trước đã. Hiện giờ phần lớn gạo Đông Đô có giá mười văn một đấu, vậy chúng ta bán mười lăm hay thậm chí hai mươi văn. Hơn nữa phải giới hạn số lượng bán ra mỗi ngày, bán đủ số lượng thì ngừng.”

Diệp Vận sửng sốt, Liễu Ngọc Như vừa nghĩ vừa nói tiếp, “Trước tiên người tập hợp một nhóm người lại thảo luận xem ưu điểm của gạo chúng ta là gì rồi đặt tên cho nó. Tên này phải thật hay, khiến người ta nghe xong liền cảm thấy gạo này rất thơm ngon. Đừng chọn tên dung tục quá, phải tao nhã một chút. Người triệu tập tất cả mọi người để sàng lọc gạo, chọn ra những hạt tròn trĩnh nhất và không cho lẫn vào dù chỉ một hạt cát. Từng chi tiết nhỏ như người làm lẫn trang trí bao bì đều phải chĩn chu. Gạo không đạt chuẩn thì người vận chuyển đến những nơi khác và dựng lều phân phát

cháo cứu tể để kiểm miến thơm. Tạo dựng hình ảnh cho gạo xong, người thuê dệt thêm câu chuyện về lai lịch của nó rồi tuyên truyền khắp nơi. Tốt nhất đưa gạo vào cung, cố gắng kiếm lời nhận xét từ thánh thượng hay được các đại nhân làm thơ đề tặng. Nó mà trở thành gạo cống phẩm thì không thể tốt hơn.”

“Thế thì sợ rằng giá sẽ rất đắt.” Diệp Vận lo lắng hỏi, “Người thật sự muốn làm vậy à?”

Liễu Ngọc Như ngẫm lại, sau đó nàng đáp, “Vận nhi, người hãy suy nghĩ cẩn thận. Người ở trên đời chia làm kẻ có tiền và không có tiền. Có tiền thì muốn mọi thứ mình dùng phải tốt nhất, không có tiền chỉ cần đồ rẻ là được; người khác nhau sẽ muốn những thứ khác nhau. Nếu người cứ khẳng khẳng giá phải rẻ thì có kiếm được tiền không?”

Diệp Vận im lặng suy xét, Liễu Ngọc Như tiếp tục, “Ta sẽ không nhúng tay quá nhiều vào chuyện này mà giao toàn quyền cho người, coi như để người luyện tay nghề. Về sau người sẽ thành cửa hàng trưởng của tiệm lương thực, mỗi tháng ta trả người ba mươi lượng thù lao cùng bốn phần hoa hồng. Khi làm cửa hàng trưởng, nếu muốn thì người có thể tuyển chọn người kế tục. Người muốn làm gì cứ đến tìm ta, ta bỏ tiền còn người bỏ sức, người thấy sao?”

Diệp Vận nghe mà ngẩn ngơ, Liễu Ngọc Như cầm tay nàng ấy rồi nghiêm túc nói, “Ta biết người không muốn gả chồng, nếu đã vậy thì sao không tự lập nên một mảnh trời đất cho riêng mình?”

Lời này khiến Diệp Vận bật cười.

“Người đúng là nói lên tiếng lòng của ta.” Nàng ấy thở dài. “Thật ra ta chẳng biết tương lai sẽ sống thế nào. Hiện giờ ngày ngày đi theo người kiếm tiền làm ta rất vui sướng, được sống như vậy cả đời cũng tốt. Nếu

người đã tin thì hãy giao cửa hàng lương thực cho ta, ta nhất định sẽ đạt được kết quả xuất sắc cho người xem. Người đồng ý không?”

“Sao ta có thể không tin người chứ?” Liễu Ngọc Như cong môi cười. “Diệp đại tiểu thư của chúng ta từ nhỏ làm gì cũng miễn chê.”

Diệp Vận nghe ra được Liễu Ngọc Như đang giễu mình bèn lấy quạt chọt nàng.

Hai người bàn bạc thêm một lát rồi Diệp Vận rời đi. Mới bước chân ra khỏi cửa, nàng ấy đã thấy Thẩm Minh nhảy nhót tiến lại gần. Thẩm Minh gặp Diệp Vận thì tức khắc mừng rỡ, “Ồ, Diệp đại tiểu thư cũng tới.”

Diệp Vận xưa nay không thích Thẩm Minh, nàng ấy cười nhạt, “Lớn tướng rồi mà y hết một con khỉ. Quan bào chưa ủi phẳng phiu cũng dám mặc lên triều, không sợ người ta chê cười à.”

Thẩm Minh nghe vậy liền giận sôi máu, hăn bực bội đáp trả, “Người lo người khác chê cười ta vậy người ủi quần áo cho ta đi.”

Diệp Vận “a” một tiếng rồi ôm sổ sách bỏ đi mà chả thèm ngó ngang tới Thẩm Minh. Cái loại trào phúng thâm lặng này đâm nội tâm Thẩm Minh thành máu me đầm đìa, hăn giận dữ gào về phía Diệp Vận, “Diệp Vận, người đừng bày đặt kiêu ngạo với ta! Người còn nhớ ai cứu người thoát khỏi Dương Châu không?! Người là đồ tiểu nhân vong ơn phụ nghĩa! Nữ tử khó nuôi, tiểu nhân khó nuôi, người là kẻ khó nuôi nhất trong những đám khó nuôi!”

“Thẩm Minh,” Liễu Ngọc Như ở trong nghe thấy tiếng ồn liền rời khỏi phòng, nàng vui vẻ hỏi thăm, “sao ồn ỉ thế?”

Thẩm Minh nghe thấy giọng Liễu Ngọc Như mới giác ngộ mình hành xử ấu trĩ, hăn khẽ tăng hăng rồi ngượng nghịu chào, “Tấu tử.”

Liễu Ngọc Như nín cười, cùng lúc ấy nàng thấy Diệp Thế An và Chu Diệp cũng vừa tán gẫu vừa đi vào tiểu viện nên vội bảo, “Mọi người đều hạ triều, chúng ta đến đại sảnh nhé?”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như đi cùng bọn họ tới đại sảnh. Sau khi hạ nhân rót trà cho mọi người, Liễu Ngọc Như chậm rãi mở lời, “Cửu Tư vẫn ổn chứ?”

“Muội yên tâm,” Diệp Thế An đáp, “hôm nay vụ án đã được chuyển qua Ngự Sử Đài. Bọn họ tra xét sơ qua một lượt sẽ thả người ngay thôi.”

“Vụ án Lưu Xuân thì sao?” Liễu Ngọc Như tò mò hỏi.

Diệp Thế An nhấp ngụm trà, “Cái này phải xem bộ hạ muốn điều tra hay không và điều tra như thế nào.”

Trong lúc bọn họ thảo luận, Cố Cửu Tư đi phía sau thái giám đến ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng, Phạm Hiên đang đánh cờ với Chu Cao Lăng. Những người đứng quanh bao gồm Tả tướng Trương Ngọc, Lại Bộ Thượng thư Tào Văn Xương, và Ngự sử đại phu Diệp Thanh Văn. Có thể nói, toàn bộ các gương mặt trọng yếu thân cận với Phạm Hiên đang tề tựu nơi đây.

Chưa tới mười người có mặt tại ngự thư phòng nhưng đây đã là trung tâm quyền lực của toàn Đại Hạ. Cố Cửu Tư thoáng ngẩn người rồi nhanh chóng quỳ xuống và cung kính hành lễ, “Bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Phạm Hiên không chú ý đến Cố Cửu Tư, ông vẫn tiếp tục chơi cờ với Chu Cao Lăng. Âm thanh đánh cờ vang vọng trong phòng, Cố Cửu Tư quỳ trên mặt đất không thốt ra tiếng nào.

Lát sau, Chu Cao Lăng ngẩng đầu cười, “Hắn thật biết giữ bình tĩnh.”

Phạm Hiên cũng ngược mắt nhìn, ông cười với Cố Cửu Tư, “Đứng lên đi.”

Cố Cửu Tư kính cẩn dập đầu rồi đứng dậy, Phạm Hiên điềm nhiên nói, “Hôm nay gọi mọi người tới thứ nhất là để thông báo riêng với mọi người là sau khi lão Lục đi, Cửu Tư sẽ thay thế lão. Các người hãy nhớ rõ, để sau này ai tiến cử người còn biết đường trả lời.”

“Vi thần hiểu.”

Trương Ngọc cung kính đáp, những người khác âm thầm đánh giá Cố Cửu Tư.

Thanh niên này hồi còn ở U Châu đã đạt chiến tích nổi bật, khiến người ta phải ngóai đầu nhìn. Nhưng chẳng ai ngờ hắn sẽ thăng tiến nhanh chóng như vậy; chưa đầy một năm mà từ bát phẩm huyện lệnh lên thẳng chính tam phẩm Hộ Bộ Thượng thư. Tốc độ thăng chức này quả thật là vô tiền khoáng hậu.

Trong lòng Cố Cửu Tư cũng tràn đầy nghi hoặc, song hắn chẳng dám hỏi nhiều mà chỉ biết tạ ơn một lần nữa.

Phạm Hiên khoát tay rồi bảo, “Các người đều là người trầm tin tưởng nhất nên không cần bày vẽ nghi thức làm gì. Triệu tập các người là muốn hỏi xem các người nghĩ nên giải quyết vụ án Lưu Xuân thế nào?”

Nên giải quyết vụ án Lưu Xuân thế nào ư?

Người trong phòng ai nghe cũng hiểu Phạm Hiên không phải đang hỏi cách xử lý, mà hỏi ai muốn đứng ra phụ trách.

Mọi người liếc nhìn nhau, Phạm Hiên khẽ cười, “Lũ cáo già các người.”

Ông đưa mắt nhìn Cố Cửu Tư, “Cáo già không chịu nói chuyện vậy cáo con nhà người nghĩ có nên tra xét vụ án này không?”

“Bệ hạ nghe ý kiến của các vị đại nhân đã,” Cố Cửu Tư vội chối, “vi thần thiếu thốn kinh nghiệm, sợ nói năng bậy bạ sẽ làm các vị đại nhân chê cười.”

“Có sao đâu?” Chu Cao Lăng cười rộ. “Ngày thường ta nói còn bị bọn họ chê cười kia.”

Lời này khiến mọi người cười giòn giã. Diệp Thanh Văn nhìn Cố Cửu Tư, ông ôn hòa nói như đang dặn dò tiểu bối, “Cửu Tư, chúng ta đều từng bị chê cười. Người đừng lo, cứ can đảm nói là được.”

Cố Cửu Tư nghe ông nói liền cảm kích nhìn Diệp Thanh Văn; hẳn biết ông đang muốn chứng tỏ cho mọi người thấy sự thân thiết giữa hai người.

Cố Cửu Tư cung kính trả lời, “Vậy vi thần xin đóng góp ý kiến. Vi thần cảm thấy nên tra xét vụ án này.”

Phạm Hiên gạt gù gờ tay ra hiệu, “Cứ nói thoải mái, đừng kiêng kỵ.”

“Bệ hạ, vi thần nghĩ có người đứng sau giật dây Lục đại nhân. Lục đại nhân từng làm chung với vi thần một thời gian, vi thần cho rằng với tính cách của ông ta thì không thể ra tay giết Lưu Xuân. Thứ nhất, Lục đại nhân không phải kẻ tàn bạo nên trước sau gì vẫn lưỡng lự trước việc lấy mạng người khác. Nếu chưa tới bước đường cùng thì ông ta sẽ chẳng liều lĩnh giết chóc. Thứ hai, xưa nay ông ta luôn có tình nghĩa huynh đệ với bệ hạ, đáng lẽ không nên nghi ngờ bệ hạ như thế. Thứ ba, người canh giữ Lưu Xuân đại nhân phần lớn là cựu thần và không thân quen gì mấy với Lục đại nhân. Lục đại nhân lấy đâu ra năng lực để tới gặp, thậm chí giết hại Lưu đại nhân?”

Mọi người trầm mặc nhưng ai cũng biết Cố Cửu Tư phân tích không sai.

Lục Vĩnh chả sở hữu lá gan lẫn năng lực giết hại Lưu Xuân, nếu không có người đứng sau chầm ngòi thổi gió thì chuyện này sẽ không phát triển tới mức như thế.

Mọi người đều âm thầm nghĩ thái hậu là kẻ giật dây nhưng Cố Cửu Tư lại nói tiếp, “Mục đích của kẻ chủ mưu rất rõ ràng. Hẳn muốn vụ án này tiến triển tới bước đường không thể cứu vãn nên phải có người đổ máu vì nó. Ban đầu chắc bọn họ dự tính giết ta lẫn Lục đại nhân. Cả hai đều chết thì tốt, nhưng nếu chỉ được một trong hai thì có lẽ kế hoạch của bọn họ là chờ ta bị chém đầu rồi lôi chứng cứ ra để lật lại bản án thay ta và làm Lục đại nhân cũng bị trừng trị. Nếu thành công, hai vị trí quan trọng của Hộ Bộ sẽ bỏ trống. Vị trí bỏ trống thì bọn họ có thể thu xếp người tiếp nhận chúng. Hiện giờ trong triều, những ai đủ sức làm ra việc này? Vì thần đoán người thứ nhất là thái hậu, cũng là thủ lĩnh của cựu thần trong triều. Người thứ hai...”

“Còn có người thứ hai?”

Tào Văn Xương kinh ngạc lên tiếng, mọi người cũng lộ vẻ mặt nghi ngờ. Cố Cửu Tư tiếp tục, “Người thứ hai chính là thái tử thái phó, Lạc Tử Thương.”

Nghe đến cái tên này, mọi người sửng sờ trong chốc lát rồi mau chóng hoàn hồn.

Từ ngày vào triều tới nay, Lạc Tử Thương gần như không có bất kỳ động tĩnh gì. Y luôn ngoan ngoãn dạy học cho Phạm Ngọc nên mọi người suýt nữa quên mất sự tồn tại của y. Giờ nhắc đến mới khiến mọi người nhớ ra đây là vị thái phó quản lý toàn bộ Dương Châu.

Dựa vào sự giàu có, diện tích, lẫn nhân số của Dương Châu thì người nào đứng đầu nơi này tương đương với nắm giữ một tiểu quốc. Làm gì có chuyện vua của tiểu quốc dễ dàng xưng thần như vậy?

“Kế hoạch của bệ hạ là muốn Nam phạt Lưu Hành Tri trước. Vì Nam phạt, bệ hạ đồng ý không thay máu hết tiền triều cũng như để Lạc Tử Thương tới Đông Đô nhậm chức thái tử thái phó. Nhưng kết quả hôm nay đã chứng minh bệ hạ nhẫn nhịn bọn họ không khiến họ cam lòng ngoan ngoãn, vì mơ ước vị trí Hộ Bộ mà dám lấy ba mạng người để đổi chác. Bệ hạ ngẫm lại xem, Nam phạt tuyệt đối không phải chuyện ngày một ngày hai. Chẳng lẽ bệ hạ thật lòng yên tâm thực hiện Nam phạt với một nội bộ thế này?”

Nam phạt là quốc sách đã được Phạm Hiên quyết định từ lâu, Cố Cửu Tư nói vậy đồng nghĩa với chất vấn quốc sách. Trương Ngọc tăng hắng rồi từ tốn nói, “Nhưng nếu cứ để Lưu Hành Tri khuếch trương thì trong lòng bệ hạ cũng bất an.”

“Lưu Hành Tri khuếch trương, Đại Hạ ta cũng khuếch trương. Đại Hạ ta danh chính ngôn thuận, có ngọc tỷ truyền quốc, Lưu Hành Tri là loạn thần tặc tử. Ông ta khuếch trương thì có gì đáng sợ? Từ xưa Bắc phạt mới khó chứ phương Nam chưa từng chinh phạt thành công phương Bắc, ngay cả Gia Cát tính toán như thần cũng phải dừng bước tại Ngũ Trượng Nguyên[2]. Vậy Đại Hạ ta sợ gì chứ? Nói trắng ra thì giờ kiên quyết Nam phạt và để nội bộ mâu thuẫn sâu sắc mới khiến ta bị hao tổn sức mạnh.”

“Lời này không sai.”

Chăm chú lắng nghe một hồi, Phạm Hiên rốt cuộc mở miệng. Ông thở dài rồi nhìn thoáng qua mọi người. “Mấy ngày qua trăm thường suy nghĩ về vấn đề này, nhất là việc thái hậu được đăng chân lên đăng đầu càng khiến trăm băn khoăn. Trăm thấy nên suy xét lại chuyện Nam phạt, các người nghĩ sao?”

Nghe giọng điệu của Phạm Hiên thì rõ ràng đã tự quyết định, mọi người đều thông minh nên suy nghĩ một chút liền hiểu được bèn vội đáp, “Bệ hạ thánh minh.”

Đã xác định nội bộ vững vàng trước rồi mới Nam phạt thì cách sử dụng cây đao mang tên vụ án Lưu Xuân này đã quá hiển nhiên.

Phạm Hiên nghĩ ngợi rồi nói tiếp, “Bây giờ muốn nội bộ yên ổn thì các người có chủ ý gì về cách thực hiện không?”

Mọi người im lặng, ai cũng có ý kiến riêng nhưng bọn họ biết vào lúc này thì không nên tùy tiện mở miệng. Phạm Hiên cười cười, ông nhìn về phía Cố Cửu Tư, “Mọi người đã không nói thì đến lượt người đấy.”

webtruyendonline

“Trong triều còn rất nhiều cựu thần, bệ hạ muốn ổn định nội bộ thì không nên làm quá nhưng phải đủ quyết đoán để khiến người khác sợ hãi. Vì thần cảm thấy đầu tiên cần nhổ bỏ thái hậu, biến quý tộc cũ thành rắn mất đầu. Hai át chủ bài trong tay thái hậu là hôn sự của Vân Thường Công chúa và sự ủng hộ của thế gia. Chúng ta phải giải quyết tận gốc, loại bỏ hai át chủ bài này. Sau khi gả Vân Thường Công chúa, lấy cớ vụ án Lưu Xuân để đả kích những thế gia ủng hộ thái hậu. Chuyện này phải mau chóng tiến hành, không thể chờ bọn họ biết được rồi truyền tin tức ra bên ngoài dẫn tới nội loạn.”

Phạm Hiên gật đầu, ông giơ tay bảo, “Nói tiếp đi.”

“Sau đó, bệ hạ sẽ cung cấp chút lợi lộc cho những quý tộc này. Bệ hạ hãy lựa chọn thứ xuất[3] bần hàn trong nhà bọn họ, rồi thỏa thuận việc phế bỏ người thừa kế của bọn họ và để những thứ xuất kia nắm quyền nhằm mục đích trấn an. Làm vậy thì dù tin tức có truyền ra ngoài cũng sẽ không gây rối loạn.”

Rốt cuộc nếu được sống yên ổn thì chả ai muốn mưu phản.

Thế gia khác những người ngày ngày đánh giặc ngoài kia; mạng sống của bọn họ quý giá nên không có dũng khí mạo hiểm như vậy.

Cố Cửu Tư thấy Phạm Hiên không phản bác liền tiếp tục, “Cuối cùng, bệ hạ nhất thiết phải khôi phục khoa cử trong năm nay để chiêu nạp hiền tài. Sau đó từng bước thay đổi người của tiền triều mới thoát khỏi sự khống chế của bọn họ.”

Cố Cửu Tư vừa dứt lời, Phạm Hiên bật cười, “Người quả thật thông minh.”

Ông nhìn những người khác, “Các vị ái khanh nghĩ sao?”

Phạm Hiên đã tán dương thì mọi người tất nhiên cũng liên tục khen ngợi. Sau đấy mọi người bắt đầu thảo luận chi tiết cách thức thực hiện những việc này và ai sẽ phụ trách.

Thương lượng tới tận buổi tối, mọi người mới rời đi. Cố Cửu Tư đi cùng Diệp Thanh Văn ra cửa đại điện, chờ đến lúc xung quanh chẳng còn ai thì Diệp Thanh Văn cất lời, “Xưa kia luôn nghe nói Cố đại công tử là kẻ ăn chơi trác táng, nhưng giờ lại phát hiện người chỉ giấu nghề thôi.”

“Làm bá phụ chê cười.” Cố Cửu Tư vội vàng khiêm tốn đáp, “Hồi xưa không hiểu chuyện, giờ mới thông suốt. Lúc trước ta thật sự kém cỏi, bây giờ ngài mà kiểm tra học vấn thì ta cũng chẳng trả lời trôi chảy được.”

Diệp Thanh Văn cười cười, ông vừa ngẩng nhìn những ngôi sao phía chân trời vừa chậm rãi nói, “Người trẻ tuổi có rất nhiều chuyện phải từ từ học hỏi. Cửu Tư, bá phụ khuyên người một câu.”

“Mong bá phụ dạy bảo.” Cố Cửu Tư dùng vẻ mặt nghiêm túc để cung kính thỉnh giáo.

Diệp Thanh Văn chấp tay lại trong tay áo, ông điềm đạm nói, “Trên đời có rất nhiều người thông minh. Người trẻ tuổi luôn muốn thể hiện sự thông minh, nhưng đến khi lớn tuổi mới giác ngộ rằng thông minh chân chính là giữ im lặng.”

Cố Cửu Tư nghe Diệp Thanh Văn nói liền trầm mặc, Diệp Thanh Văn mỉm cười, “Người đừng để ý, ta chỉ...”

“Cửu Tư hiểu ý bá phụ.” Cố Cửu Tư đồng tình nhưng lại bảo, “Song có những thứ cần người nói ra.”

“Nhưng một khi người nói ra những lời đó thì tất nhiên phải làm rất nhiều chuyện, và chúng đều là chuyện đắc tội người khác. Ta sợ sau này đảng thái hậu sẽ trông chừng người.”

Diệp Thanh Văn thấy hần thẳng thắn cũng không vòng vo nữa, “Người và ta đều là người Dương Châu, người còn là bằng hữu của Thế An. Cửu Tư, nghe bá phụ khuyên một câu, về sau ít nói những chuyện thế này lại.”

“Bá phụ,” Cố Cửu Tư nghe đến đây liền cười chua chát, “ngài nghĩ lý do hôm nay bộ hạ triệu kiến ta là gì?”

Diệp Thanh Văn ngẩn người, sau đó ông nghe Cố Cửu Tư tự trả lời, “Bộ hạ gọi ta tới vì muốn ta làm một thanh đao. Nếu thanh đao là ta đây không đủ sắc bén thì ta không thể làm đao của bộ hạ. Diệp bá phụ không thể so ta với Thế An, hần có ngài lót đường cho nhưng ta chẳng có gì hết.”

“Có đứng vững được trên triều đình hay không vốn chẳng dựa vào việc né tránh đắc tội người khác mà phải xem người đứng sau người là ai. Ngài xem bá quan văn võ toàn triều có kiêng nể gì khi vạch tội ta đâu, nhưng ai muốn vạch tội Thế An thì phải dè chừng đôi chút đúng không? Nếu vụ án Lưu Xuân không ập xuống đầu ta mà là Thế An thì e rằng ngay từ giai đoạn bắt giữ hần đã vấp phải khó khăn. Kẻ nào ở Hình Bộ dám trực tiếp đến cổng Diệp phủ bắt người bỏ tù? Chẳng lẽ không sợ Ngự Sử Đài chèn ép?”

Mấy lời này khiến Diệp Thanh Văn trầm mặc, Cố Cửu Tư cười cay đắng, “Bá phụ, ai làm quan cũng có con đường của riêng mình. Thế An huynh có thể giữ im lặng nhưng ta không có đặc quyền này. Nếu ta ít nói lại thì sợ vào giờ phút này còn chẳng có cơ hội mở miệng. Bộ muốn ta làm một

thanh đao thì ta chỉ có thể chấp nhận. Làm tròn bốn phận một thanh đao mới không khiến chuyện kia lặp lại.”

“Ta đã hiểu.” Diệp Thanh Văn thở dài, ông ngẩng đầu nhìn bầu trời. “Quay về đi, ngày mai ta cho người sửa lại hồ sơ nên ngày kia người sẽ được thả ra.”

Cố Cửu Tư cung kính hành lễ rồi rời đi.

Hắn vẫn phải về nhà lao nghỉ ngơi; Ngự Sử Đài mới tiếp nhận vụ án, dù chỉ là giả bộ thì cũng cần làm dáng hoàng.

Hắn ngồi trên xe ngựa, nghe tiếng bánh xe kéo kẹt mà chẳng hiểu sao trong lòng bất chợt nảy sinh vài phần hiu quạnh.

Nếu có thể giữ im lặng thì ai muốn lên tiếng chứ?

Nếu có thể lặng lẽ tiến bước thì ai tình nguyện làm một thanh đao?

Song hắn hết cách rồi.

Hắn khác Diệp Thế An, hiện giờ hắn chỉ có bản thân để dựa vào.

Trong lúc hắn thần thờ suy nghĩ, xe ngựa đã tới nhà lao. Hắn vừa vào đã thấy Liễu Ngọc Như ngồi trong phòng giam của hắn, nàng đang say sưa đọc quyển sách bản đồ mà hắn thường lấy ra xem.

Nàng vốn thân quen ngục tốt, cộng thêm ngục tốt thấy thái độ trong cung đối với Cố Cửu Tư chuyển biến tốt đẹp nên càng để Liễu Ngọc Như tự do đi lại. Nàng nghe tiếng bước chân bèn đặt sách xuống, khi ngẩng đầu lên thì phát hiện Cố Cửu Tư đứng ở cửa ngấn ngơ nhìn nàng.

Nàng cười ấm áp và dịu dàng nói, “Về rồi à? Ta mang canh hầm đến cho chàng, mau uống lúc còn nóng đi.”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền nhin không được mà chậm rãi nở nụ cười.

Hắn gấp gáp tiến lên rồi ôm nàng vào lòng.

“Rốt cuộc ta vẫn may mắn hơn bọn họ,” hắn thì thầm.

Liễu Ngọc Như mù mờ hỏi lại, “Gì cơ?”

Cố Cửu Tư không trả lời nàng nhưng hắn tự hiểu rõ.

Tuy hắn kém hơn những người được gia đình lót đường cho như Diệp Thế An, nhưng hắn có Liễu Ngọc Như.

Chú thích

[1] Đơn vị cổ dùng trong đo thể tích để tính lượng thóc gạo cần mua bán, mỗi đấu bằng 1 lít.

[2] Ngũ Trượng Nguyên là nơi Khổng Minh đóng đồn lần cuối cùng khi đem quân đi đánh Ngụy, ông đã qua đời ở đây.

[3] Con vợ lẽ.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 107: Cô Vợ Nhỏ Của Ta Biết Cách Kiếm Tiền Lắm, Ngài Giao Tiền Cho Nàng Đi

Liễu Ngọc Như tới là để mang thức ăn ngon cho Cố Cửu Tư. Nhờ tai họa bị bỏ tù này, Cố Cửu Tư mỗi ngày đều ăn không ngồi rồi trong phòng giam, cộng thêm được Liễu Ngọc Như bồi bổ nên béo lên.

May hăn vốn mảnh khảnh nên có mập hơn cũng không khó coi, ngược lại trông vừa đẹp.

Cố Cửu Tư ở trong cung tới tận chiều tối nên khi về rất đói bụng, Liễu Ngọc Như ở bên cạnh vừa nhìn hăn ăn vừa nghe hăn kể lại buổi nói chuyện.

Hăn chẳng quy củ như Diệp gia, ngồi xếp bằng trên giường mà sì sụp húp mì; đúng là một hình ảnh thiếu đứng đắn.

Liễu Ngọc Như cười tủm tỉm nhìn hăn. Nàng thấy hăn giống con cún trắng nàng nuôi hồi còn nhỏ; nó luôn mừng rỡ khi được ăn, nếu ăn tới mức sung sướng sẽ ngãng đầu sủa “gâu gâu” với nàng.

Nam nhân này anh tuấn lại lắm mưu mô nhưng sống chung lâu ngày sẽ phát hiện hăn rất trẻ con. Khi hăn bộc lộ bản tính con nít thì mất sạch vẻ oai phong tuấn tú, nhưng vẫn khiến nàng thấy hăn đáng yêu vô cùng.

Cố Cửu Tư nói chuyện triều đình với nàng, còn nàng nói chuyện kinh doanh với hăn.

“Sức người có hạn, ta không muốn ôm hết mọi chuyện nữa. Ta bày ra phương án, còn lại để mọi người làm là được.”

“Không sợ hỏng việc à?” Cố Cửu Tư không khỏi trêu chọc.

Liễu Ngọc Như lắc đầu, “Một người dù làm toàn vẹn mười phần thì cũng chỉ đạt được mười phần, nhưng mười người làm tám phần thì thu được đến tám mươi phần. Không thể suốt ngày tự mình làm mọi chuyện thập toàn thập mỹ.”

“Nữ nhân như nàng,” Cố Cửu Tư ngẫm nghĩ rồi nhin chả được mà hỏi, “sao tham vọng dữ thế?”

Nghe vậy Liễu Ngọc Như liền mím môi, “Ai biểu chàng tham ăn quá.”

“Nàng đâu cần nói thế,” Cố Cửu Tư không phục, hăn mau chóng nuốt thức ăn xuống rồi nói ngay, “nàng có tin ta sẽ...”

“Tin chàng cái gì cơ?” Liễu Ngọc Như dựa vào bàn, nàng cười với Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư nhìn bộ dạng Liễu Ngọc Như, hăn ngần ngại một lát rồi khẽ tăng hăng và quay đầu sang chỗ khác mà lí nhí, “Mai ta sẽ ăn ít đi một nửa.”

Câu trả lời của hăn làm Liễu Ngọc Như ngó người, sau đó nàng bật cười thành tiếng. Nàng lấy khăn che miệng vì sợ mình cười đến mất dáng vẻ đoan trang, Cố Cửu Tư thấy nàng vui thì cũng vui lây.

Hai người hàn huyên thêm chốc lát thì Liễu Ngọc Như cần quay về. Nàng cầm bản đồ của Cố Cửu Tư và nhẹ nhàng bảo, “Cho ta mượn quyển bản đồ này của chàng.”

Cố Cửu Tư đồng ý, Liễu Ngọc Như cầm theo sách rồi đứng dậy ra về.

Trên đường về, Liễu Ngọc Như không hề rời mắt khỏi cuốn sách. Đây là bản đồ trước kia của Đại Vinh, được vẽ cực kỳ tỉ mỉ; tác giả cứ như chép lại từng dòng sông và con đường. Liễu Ngọc Như vừa xem tranh vừa suy tư.

Hiện giờ tất cả gạo của bọn họ ở Đông Đô đều được vận chuyển từ Vọng Đô. Lúc trước ở Vọng Đô, nàng mua đất, ổn định lưu dân, dùng biện pháp cho lưu dân nhận thầu đất đai để quản lý bọn họ; kết quả là lương thực rất được mùa. Thu hoạch lương thực xong thì tất nhiên phải bán nó đi khắp chốn, nàng quen thuộc Đông Đô nên biết nơi đây giàu có. Bán lương thực tại Vọng Đô thì phí tổn của nàng cùng lắm là hai văn một đấu, ở Đông Đô lại dôi lên thành mười văn. Nhưng nàng vẫn nghĩ sẽ kiếm được lợi nhuận kha khá, hơn nữa trước kia thu mua lương thực từ Thanh Châu, Thương Châu, Dương không gặp hao tổn nghiêm trọng; vì vậy nàng phán đoán sai lầm mà vận chuyển lương thực từ Vọng Đô tới bán tại Đông Đô.

Song hiện tại tổn thất gần một nửa, nếu cứ vận chuyển đến Đông Đô để bán thì phí tổn quá cao. Nhưng cửa hàng lương thực ở Đông Đô đã khai trương, nàng không thể cho công sức đổ sông đổ bể. Nếu làm theo kế hoạch của nàng và Diệp Vận – biến gạo Vọng Đô thành gạo quý tộc – ít nhiều gì cũng duy trì được cửa hàng này. Tuy nhiên, nàng sẽ không bao giờ thỏa mãn với mức lợi nhuận thu được.

Nếu có thể giảm phí tổn thì tốt rồi.

Liễu Ngọc Như tiếp tục suy nghĩ, chốc chốc lại nhìn bản đồ. Sông ngòi dày đặc trên bản đồ, nơi có nơi không. Tay Liễu Ngọc Như lướt qua những địa phương có sông ngòi rồi lần mò lên phía trên, nàng chợt phát hiện...

Chúng đều có đầu nguồn.

Ý thức được điểm này, Liễu Ngọc Như chợt nghĩ liệu nàng có thể quy hoạch tuyến đường vận chuyển chỉ dùng đường thủy không?

Đường thủy phân chia lớn nhỏ, có những nơi thuyền lớn không thể đi vào; đây là khuyết điểm của đường thủy. Nếu thành lập kho hàng và cửa tiệm lương thực bên đường, sau đó áp dụng sông lớn dùng thuyền lớn còn sông nhỏ dùng thuyền nhỏ để bán lương thực thì phí tổn sẽ như thế nào?

Nghĩ đến đây, Liễu Ngọc Như bỗng có chút kích động. Nàng bất ngờ nhận ra một sự thật là nếu nàng quy hoạch được tuyến đường vận chuyển và thành lập kho hàng, thì không chỉ lương thực mà nàng có thể vận chuyển rất nhiều hàng hóa. Sử dụng đường vận chuyển phù hợp tùy theo từng loại hàng sẽ giảm phí tổn tới mức tối đa, còn bảo đảm an toàn lẫn gia tăng hiệu suất. Thậm chí nàng có thể công khai tuyến đường vận chuyển này và cung cấp cho những thương gia nhỏ lẻ sử dụng. Các thương gia này chỉ cần nộp một phần phí vận chuyển thì bọn họ sẽ phụ trách chuyên chở hàng hóa đến tận nơi.

Tuy ý tưởng này còn thô sơ nhưng Liễu Ngọc Như hiểu rõ quy mô cực lớn của nó. Nếu nàng có thể nghĩ cách giảm thiểu phí vận chuyển thông qua xây dựng kho hàng, thành lập thương đội, và gia tăng hiệu suất vận chuyển thì bất kể kinh doanh cái gì trong tương lai, nàng cũng sẽ làm tốt hơn người khác.

Liễu Ngọc Như đã phác họa ý tưởng cơ bản, khi về nhà nàng lập tức gọi lão Hắc đến để thảo luận và hỏi ý kiến hãn về tính khả thi của ý tưởng này. Lão Hắc nghe xong thì trầm mặc giây lát rồi mới nói, “Đông gia, ý tưởng của ngài rất hay nhưng cũng rất khó.”

“Khó ở điểm nào?” Liễu Ngọc Như trầm ngâm.

Lão Hắc đáp, “Chủ yếu là đường thủy cũng có quy tắc của đường thủy. Lúc trước ngài dùng thuyền quan phủ, hơn nữa người đông thế mạnh nên không ai dám cản. Nhưng nếu ngài giống các thương đội bình thường thì vẫn phải nộp phí qua đường cho đường thủy. Ngài muốn thành lập thương đội chuyên dùng thuyền vận chuyển, trước hết phải có quan hệ tốt với quan

phủ, tiếp theo cũng phải xây dựng quan hệ tốt với hải tặc trên đường đi. Hai việc này đều rất khó thực hiện. Những khó khăn khác phần lớn liên quan đến tiền nong.”

Liễu Ngọc Như nghe lão Hắc phân tích bèn gật đầu, “Ta hiểu.”

“Nhưng đông gia à,” lão Hắc nghĩ ngợi rồi ho nhẹ một tiếng và chần chừ nói, “những việc này khó với người khác chứ chưa chắc khó với ngài.”

Thấy Liễu Ngọc Như không hiểu, lão Hắc cười cười, “Ngài rốt cuộc vẫn là quan phu nhân.”

Lời này làm Liễu Ngọc Như ngẩn người, lát sau nàng mới phản ứng kịp.

Nói đến mấy chuyện này thì thứ phiền toái nhất là “quan hệ”; khó khăn hàng đầu chính là làm thế nào để có quan hệ tốt với cả triều đình lẫn hải tặc. Nhưng nàng là quan thái thái, sau khi ra tù Cổ Cửu Tư sẽ thành Hộ Bộ Thượng thư; chưa kể gia đình Diệp Thế An còn ở trong Ngự Sử Đài. Chỉ cần nàng muốn thì có thể dùng tên tuổi Cổ Cửu Tư và Diệp Thế An để hù dọa từng quan viên một, làm gì có ai dám không nể mặt nàng?

Chỉ cần giải quyết quan phủ thì hải tặc là chuyện nhỏ; hải tặc đa phần có quan hệ với quan phủ, một khi quan phủ lên tiếng sẽ ổn thỏa hết. Nếu bọn chúng không vâng lời, cứ để quan phủ mang binh mã đi thanh trừng là được.

Liễu Ngọc Như hiểu nhưng vẫn nhíu mày. Lão Hắc chẳng dám nói thêm, sau đấy hẳn nghe Liễu Ngọc Như dặn, “Đừng nói chuyện này ra bên ngoài, chờ thời điểm thích hợp hãy nói.”

Lão Hắc tuân lệnh, Liễu Ngọc Như để hẳn lui xuống.

Những gì lão Hắc nói thức tỉnh Liễu Ngọc Như. Nàng kinh doanh nên có quan hệ chặt chẽ với quan phủ, mai này nếu tra xét thì người khác sẽ nhằm

vào Cố Cửu Tư. Nàng cần phải suy nghĩ vì hân.

Nàng nghĩ ngợi một hồi rồi gọi Mộc Nam đến và giao phó hân đi tìm những người thông thuộc bản đồ Đại Vinh. Sau đó cho bọn họ ba ngày để vạch ra tuyến đường vận chuyển từ U Châu tới Đông Đô, lựa chọn vị trí có thể xây dựng kho hàng với phí tổn thấp nhất và hiệu suất cao nhất.

Liễu Ngọc Như vừa suy tư vừa quay về phòng xem sổ sách.

Hôm sau, Ngự Sử Đài dâng tấu xác nhận Cố Cửu Tư vô tội và bị người khác hãm hại. Bọn họ đã giam giữ toàn bộ thủ vệ ngày hôm ấy, tra xét được những người này trước giờ chẳng liên quan gì đến Cố Cửu Tư, có người sai khiến bọn họ vu oan hân. Phạm Hiên ở trên triều tuyên bố phục chức cho Cố Cửu Tư, đồng thời bổ nhiệm hân làm Hộ Bộ Thượng thư và phối hợp với Ngự Sử Đài điều tra vụ án Lưu Xuân.

Dựa theo sổ con từ Ngự Sử Đài thì khả năng cao án này dính líu đến rất nhiều người, vì vậy Phạm Hiên sẽ trực tiếp quản lý và mọi tấu chương liên quan đều phải trình lên ông.

Kết quả này khiến cả triều đình khiếp sợ. Khi hạ triều, sắc mặt ai cũng khó coi, trừ Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư rời đi cùng Diệp Thế An, Thẩm Minh, Chu Diệp. Bốn người vất vả ngược xuôi suốt thời gian qua, rốt cuộc đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Chu Diệp thở dài với Cố Cửu Tư, “Giờ người bình an thì ta cũng yên tâm. Ngày mai ta sẽ khởi hành về U Châu, các người nhớ đi tiễn.”

Cố Cửu Tư cười cười, “Nhờ phúc của ta mà huynh mới được ở bên tấu tử lâu hơn.”

Chu Diệp im lặng cười buồn bã.

Tình cảm giữa hần và Tần Uyển Chi rất tốt đẹp, nhưng giờ mỗi người một nơi, chỉ khi ăn tết hần mới được tới Đông Đô để gặp lại nàng ấy. Nghĩ đến đây, chẳng ai vui vẻ cho nổi.

Cố Cửu Tư thấy Chu Diệp khổ sở liền nghiêm túc lại và chân thành nói, “Đại ca yên tâm, ta nhất định sẽ chiêu cố tẩu tử chu đáo.”

“Đúng vậy,” Diệp Thế An cũng góp lời, “Chu huynh đừng lo. Chúng ta đều ở đây nên sẽ giúp huynh chiêu cố người nhà.”

“Vậy thì ta yên tâm rồi.” Chu Diệp gật đầu, cũng không nhiều lời nữa.

Bốn người sánh bước bên nhau, Thẩm Minh la hét ầm ĩ phải làm tiệc đón gió tẩy trần cho Cố Cửu Tư. Bọn họ vừa ra khỏi cổng cung điện đã thấy một nô bộc mặc áo lam đứng đó, hần thấy Cố Cửu Tư liền vội vã tiến lên chào hỏi, “Ngài là Cố đại nhân Cố Cửu Tư?”

Cố Cửu Tư nhướn mày, “Người là?”

“Nô tài là nô bộc trong nhà Lục đại nhân Lục Vĩnh, đại nhân nhà ta ra lệnh mời Cố đại nhân ghé qua.”

Cố Cửu Tư thoáng khựng lại, mọi người đều trầm mặc. Lát sau, Cố Cửu Tư quay đầu nói với ba người kia, “Các vị, ta có việc cần đi trước.”

“Đi đi.” Chu Diệp gật đầu. “Chính sự quan trọng.”

Cố Cửu Tư tạm biệt ba người rồi bước lên xe ngựa của Lục gia, chiếc xe lộc cộc chở hần đến phủ.

Nhà cửa Lục gia được bày biện cực kỳ đơn giản, so với quan viên cùng cấp bậc thì quá đổi bần hàn.

Cố Cửu Tư đi vào rồi cung kính hành lễ, “Cố Cửu Tư bái kiến đại nhân.”

Lục Vĩnh đang luyện viết chữ, nghe Cố Cửu Tư chào hỏi thì mĩa mai đáp lại mà chả hề ngẩng đầu lên, “Hiện giờ lão hủ đã thành dân thường, sao có thể được gọi là đại nhân? Cố Thượng thư coi trọng ta quá rồi.”

Cố Cửu Tư không thấy lạ khi ông ta nói vậy. Lục Vĩnh từ quan nhất định là mưu kế của Phạm Hiên, ông ta chẳng vào triều nhưng vẫn biết hẩn nhậm chức thượng thư là chuyện bình thường.

Hẩn giữ nguyên vẻ trầm mặc, Lục Vĩnh ngược mắt nhìn rồi lạnh nhạt nhận xét, “Quả là một kẻ diêm tĩn.”

Ông ta hơi hất cằm và bảo Cố Cửu Tư, “Pha trà.”

Lục Vĩnh nói năng chẳng hề khách khí, Cố Cửu Tư đứng đấy suy nghĩ một lát rồi đến bên bộ trà cụ trước mặt.

Thật ra hẩn chưa từng pha trà.

Hẩn vốn đâu phải người phong nhã, trước giờ hẩn luôn ngoác miệng uống rượu; pha trà thì phải gọi Diệp Thế An tới làm. Nhưng chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, hẩn chặt vật rót trà và đặt trước mặt Lục Vĩnh. Ông ta nhìn chén trà rồi lại liếc Cố Cửu Tư, cuối cùng khinh thường nói, “Mặt mũi đẹp đẽ nhưng pha trà trông thật xấu xí.”

Cố Cửu Tư nghe mà muốn đổ chén trà lên đầu Lục Vĩnh.

Song hẩn nhịn và cố gắng duy trì nụ cười, “Không biết Lục lão tìm ta có chuyện gì?”

“Người còn không biết lý do à?” Lục Vĩnh bực bội thấy rõ. “Hiện giờ ta ngồi đây chả phải do người xúi giục hoàng thượng sao? Người muốn vị trí Hộ Bộ Thượng thư, muốn người trong tay ta, muốn ta lót đường cho người. Người tưởng cứ muốn là được chắc?”

Lục Vĩnh càng nói càng kích động, nước miếng bay tứ tung.

Cố Cửu Tư vẫn ở yên tại chỗ, nụ cười không hề dao động.

Lục Vĩnh vừa đập bàn vừa nói, “Ta nói người hay, trong đám hậu sinh ở Hộ Bộ ta ghét nhất tiểu tử nhà người. Có chút khôn vặt rồi vùng vẫy trong bùn lầy mà tưởng mình lợi hại lắm. Nếu không nhờ Chu Cao Lăng che chở thì người chết một vạn lần vẫn chưa đủ!”

“Lục lão, trà sắp nguội kìa,” Cố Cửu Tư không tức giận, hắn chỉ nhắc nhở, “mau uống đi.”

Lục Vĩnh bị cắt ngang như vậy thì dần dần bình tĩnh lại.

Sau đây ông ta nhắc chén lên rồi nhàn nhạt nói, “Ta hiểu bộ hạ muốn ta rút lui vì hắn không thể nhẫn nhịn ta nữa, nếu ta không rút lui thì sau này hắn chẳng quản được ai. Tuy từ quan nhưng ta còn một nhóm thuộc hạ, bọn họ cần người che chở và nơi để đi. Bộ hạ đứng ra đảm bảo, muốn ta giao người cho người. Ta có thể làm vậy nhưng ta có mấy điều kiện.”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư không nhịn cười được.

“Lục lão,” hắn ngồi xuống, “đến lúc này mà ngài còn đặt điều kiện với ta?”

Sắc mặt Lục Vĩnh cứng đờ.

Cố Cửu Tư tựa lưng vào ghế, chân bắt chéo một cách cà lơ phất phơ, tay hắn chốc chốc lại gõ lên tay ghế. Trông hắn chẳng hề giống quan viên mà giống một tên công tử nhà giàu đang nói chuyện phiếm tại quán trà. “Người của ngài cần có nơi để đi. Bọn họ theo phe ngài, ngài rút đài và không có sự che chở của ta thì họ cũng sẽ mau chóng gục ngã. Mất đi bọn họ, ngài thật sự sẽ chẳng còn chút vị thế trên triều. Nhưng ta lại khác. Ngài cho ta những người này, con đường của ta thuận lợi hơn một chút. Ngài không cho

thì giờ bệ hạ muốn ta làm một thanh đao, Chu Cao Lãng vì Chu Diệp mà che chở ta, Ngự Sử Đài cũng vì Diệp Thế An nên kết thân với ta. Ta còn trẻ, ta có rất nhiều thời gian để chậm rãi bồi dưỡng người cho riêng mình. Ngài nói xem, ngài có tư cách gì đặt điều kiện với ta?”

Lục Vĩnh im lặng, Cố Cửu Tư uống ngụm trà rồi từ tốn nói, “Ngài không nên đặt ra điều kiện, chúng phải đến từ ta. Hồi này rót chén trà cho ngài vì ta vẫn vô cùng kính trọng ngài. Nghe nói ngài xuất thân chốn chợ búa, gia cảnh không có gì đặc biệt, dựa vào chính mình để bò tới ngày hôm nay. Nói thật, ngài không sở hữu tài năng lẫn học vấn nổi trội, cũng chẳng có công danh và bối cảnh, chức quan năm đó của ngài là được người khác trao cho. Thế nhưng bệ hạ luôn nghĩ ngài có năng lực. Ta có hay không người của ngài thì cũng vậy, song ta cần một vị lão sư.”

Lục Vĩnh đưa mắt nhìn hẩn, Cố Cửu Tư bình thản tự nhận, “Ta có tài năng, cũng có tiền, bối cảnh lại tốt hơn ngài. Nhưng Lục đại nhân, ta quả thật kém hơn ngài ở một điểm.”

“Ta không hiểu xã giao, càng không hiểu làm quan là thế nào.”

Lục Vĩnh nghe hẩn nói, khóe môi từ từ cong lên.

Ông ta đã hiểu. ❖

Cố Cửu Tư muốn ông ta chỉ dạy cách làm người khác thoải mái. Phạm Hiên thấy ông ta là người tốt suốt bao năm qua, thậm chí người khác biết ông ta tham lam cũng không gây khó dễ chủ yếu vì ông ta rất khéo léo trong quan hệ giữa người và người.

“Vậy điều kiện của người là gì?” Lục Vĩnh mở miệng chất vấn.

Cố Cửu Tư suy nghĩ rồi hỏi, “Không phải ngài thích tiền sao?”

Hắn điềm đạm đề xuất, “Ta nghĩ ngài cũng có tiền. Cô vợ nhỏ của ta biết cách kiếm tiền lắm, ngài có muốn suy xét giao tiền cho nàng để hỗ trợ nàng kinh doanh không?”

Lục Vĩnh: ...

Muốn người của ông ta, mời ông ta làm lão sư, điều kiện là đầu tư tiền bạc cho cô vợ nhỏ của hắn buôn bán?!

Ông ta chưa từng nghe đến loại điều kiện như vậy!

Song Lục Vĩnh ngẫm nghĩ, cuối cùng ông ta trả lời, “Bảo phu nhân người mang sổ sách kinh doanh đến cho ta xem, ta sẽ cân nhắc.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 108: Hay Người Cũng Đến Làm Ở Ngự Sử Đài Đi?

Lúc Cổ Cửu Tư rời khỏi nhà Lục Vĩnh, trời đã tối khuya. Lục Vĩnh giới thiệu gần như toàn bộ thân tín của ông ta cho Cổ Cửu Tư, hai bên chào hỏi xong thì hẳn cũng tương đối hiểu biết bọn họ. Mọi người cùng nhau dùng cơm rồi hẳn mới về nhà.

Liễu Ngọc Như đã được nhắc rằng Cổ Cửu Tư đến Lục phủ, nhưng nàng không ngờ hẳn sẽ nán lại lâu vậy. Nàng đã chuẩn bị tiệc đón gió tẩy trần cho hẳn, cứ nghĩ chờ một lát hẳn sẽ về ngay, rốt cuộc lại chờ tới tận buổi tối.

Liễu Ngọc Như thu xếp để người nhà ăn trước, còn mình ở trong phòng nghiên cứu chuyện tiền nong và tuyến đường thủy. Nếu nàng buôn bán lương thực và thành lập một thương đội lớn như thế thì tất nhiên phải suy xét vấn đề nguồn hàng. Tức nghĩa nàng cần mua nhiều đất đai hơn cũng như tăng cường chiêu mộ người, mà làm những chuyện này đều dựa đến tiền.

Liễu Ngọc Như tính tiền tới tận khuya thì bên ngoài truyền đến tiếng náo loạn; có người đưa Cổ Cửu Tư về. Nàng vội đứng dậy ra ngoài liền thấy một Cổ Cửu Tư đang say khướt được người ta dìu đi.

Nàng chưa từng gặp những người đưa hẳn về, nhưng nhìn qua thì không phải nô bộc nên chắc là quan viên. Cổ Cửu Tư say mềm mà còn lè nhè chào bọn họ, “Vương đại nhân, Lý đại nhân, đi thông thả.”

Liễu Ngọc Như cũng vội vàng cảm tạ đối phương, bọn họ cười chào tạm biệt nàng rồi lên xe ngựa rời đi.

Liễu Ngọc Như đỡ Cổ Cửu Tư vào trong nhà, nàng không vui chút nào. Nàng không thích Cổ Cửu Tư vắng mặt trong bữa tối, càng chẳng thích hẳn say bí tỉ lúc về thế này.

Nhưng nàng vẫn kiềm chế cảm xúc để đỡ Cổ Cửu Tư về phòng. Tay hẳn đặt trên vai nàng nhưng dường như sợ đè nặng nàng nên hẳn vẫn cố gắng tự đi. Hẳn mơ màng hỏi, “Nàng ăn cơm chưa?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy mới thấy dễ chịu hơn đôi chút; người này vẫn nhớ đến nàng.

Nàng đáp qua loa, “Đã ăn cháo lút dạ rồi, chàng ăn gì chưa?”

“Ừm, có ăn.” Cổ Cửu Tư được nàng dìu tới giường, hẳn hình như hơi mệt nên nằm trên giường mà thì thào, “Còn uống rất nhiều rượu nữa.”

Liễu Ngọc Như gọi người bưng nước đến rửa mặt cho hẳn, có vẻ hẳn đang khó chịu nên nói chuyện hơi đứt quãng. Liễu Ngọc Như sai người nấu canh giải rượu, Cổ Cửu Tư vừa nằm vừa thấp giọng hỏi, “Ngọc Như, có phải tính ta dễ ghét lắm không?”

“Làm gì có chuyện đó?” Liễu Ngọc Như cúi đầu. “Mọi người đều thích chàng.”

“Không đâu.” Lưỡi Cổ Cửu Tư xoắn lại. “Chỉ có người thân quen mới thích ta, còn lại biết bao người đều chán ghét ta.”

“Nhất là hiện tại, khi ta phải đắc tội rất nhiều người.”

Cổ Cửu Tư chậm chạp nói, “Ta không biết cách tán dương người khác... Cũng chả biết phải ở chung với họ thế nào... Tính tình còn khó ưa...”

“Ai nói với chàng mấy lời này?” Liễu Ngọc Như hơi bực bội nhú mày.

Cố Cửu Tư mở mắt nhìn nóc giường, hần chằm chằm bảo, “Lục Vĩnh nói ta phải chữa đường lui cho mình. Ta thấy ông ta nói không sai.”

“Ta không thể vĩnh viễn ngưng cuồng.”

Lời này khiến tay Liễu Ngọc Như thoáng dừng lại. Cố Cửu Tư bắt đầu nôn khan, Liễu Ngọc Như vội kêu người mang ống nhổ tới. Cố Cửu Tư nôn khan vài lần rồi đột ngột nhoài nửa người ra khỏi giường, hần ôm ống nhổ mà nôn mửa.

Liễu Ngọc Như chưa từng chứng kiến dáng vẻ này của hần. Trông hần rất khó chịu, nước mắt chảy ra từ khóe mắt làm người nhìn phải đau lòng.

Tâm trạng Liễu Ngọc Như không hiểu vì sao vô cùng nặng nề. Nàng nhẹ nhàng vỗ lưng Cố Cửu Tư, chờ hần nôn xong thì dùng khăn ướt lau mặt sạch sẽ cho hần.

Cố Cửu Tư bắt lấy tay nàng, giọng hần thấp thoáng tiếng thở dài, “Ngọc Như, ta khó chịu.”

Liễu Ngọc Như kiên định cầm tay hần, dịu dàng nói, “Canh giải rượu sẽ được bưng lên ngay thôi.”

Cố Cửu Tư nằm im lìm trên giường, mất một lúc lâu hần mới lên tiếng, “Ngọc Như, ta sắp làm Hộ Bộ Thượng thư.”

“Ta biết,” Liễu Ngọc Như khẽ cười, “hôm nay vốn định mở tiệc đón gió tẩy trần cho chàng đấy.”

“Rốt cuộc đã kết thúc rồi.”

Hần mở mắt ra, trong đó ngập tràn sự mờ mịt. “Thời gian qua, ta thật lòng sợ hãi. Ta từng thấy mình có năng lực xuất chúng, hiện giờ lại phát hiện bản thân chẳng tài cán gì. Dù không giết người nhưng chỉ cần người khác

muốn liền có ngay chứng cứ chứng minh người phạm tội. Làm gì có công lý khi đứng trước quyền thế?”

“Ta làm nàng bị ức hiếp.”

Hắn đặt tay nàng lên ngực rồi nhắm nghiền mắt và dùng thanh âm khàn đặc lặp lại một lần nữa, “Ta làm nàng bị ức hiếp.”

“Cửu Tư...”

Chuyện đã trôi qua một thời gian mà đây là lần đầu tiên hắn biểu lộ sự yếu đuối trước nàng.

Nàng luôn cho rằng dù chuyện gì xảy ra thì hắn vẫn trấn định bày mưu lập kế. Song vào giờ phút này, nàng mới phát hiện sự kiện Cố Cửu Tư bị bắt giam không chỉ ảnh hưởng sâu sắc đến nàng – khiến nàng cảm thấy mình vô năng – mà nó còn tác động chẳng nhỏ tới Cố Cửu Tư.

Trong lòng hai người đều hoảng sợ tội độ nhưng vẫn giả vờ làm điểm tựa cho đối phương.

Liễu Ngọc Như hiểu cảm giác này, nàng lặng lẽ ngắm nhìn người đang cau mày mà dùng tay nàng che trước ngực. Sau một hồi, nàng cất tiếng hỏi, “Nên hôm nay chàng mới đi uống rượu với người ta?”

“Ta sẽ bò lên trên,” Cố Cửu Tư có vẻ mệt mỏi, âm sắc cũng biến dị, “bò tới vị trí mà chả ai có thể ức hiếp nàng.”

“Ngọc Như,” hắn chân thành nói, “ta sắp hai mươi tuổi. Ta đã trưởng thành, không nên ương ngạnh nữa.”

Liễu Ngọc Như im lặng.

Nàng giúp Cố Cửu Tư uống canh giải rượu và thay quần áo. Ban đêm, nàng vừa nằm cạnh hắn vừa lắng nghe tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài. Rất

lâu sau, nàng nghiêng người rồi duỗi tay ôm lấy hắn.

“Ta thích chàng ương ngạnh.”

Nàng thì thầm.

Nhưng Cố Cửu Tư đã say giấc nên không nghe thấy.

Cố Cửu Tư ngủ dậy thì đầu bớt đau hơn nhiều. Khi hắn tỉnh lại, Liễu Ngọc Như đã dậy từ sớm, nàng dẫn theo nô tỳ đến rồi tự mình mặc quần áo cho hắn. Cố Cửu Tư thấp thỏm nhìn Liễu Ngọc Như giúp hắn buộc đai lưng, hắn thành khẩn giải thích, “Hôm qua ta mới làm quen với một nhóm đại nhân. Lần đầu gặp mặt phải kính rượu, người hơi nhiều mà ta ngại từ chối, nàng đừng giận.”

Liễu Ngọc Như nghe hắn nhận sai thì không thể không cười, nàng hờn dỗi liếc hắn một cái, “Gì mà chàng sợ thế? Ta biết rõ chàng làm vì chính sự. Nhưng về sau ấy,” Liễu Ngọc Như sửa sang lại trang phục cho hắn, ôn hòa nói, “đừng ngoan ngoãn uống nhiều như vậy, hại sức khỏe lắm. Ngài là Cố Thượng thư,” nàng ngẩng đầu lên, cười tủm tỉm, “là người có địa vị, phải làm cao một chút.”

Nàng nói khiến hắn bật cười, hắn ôm nàng vào lòng rồi nỉ non, “Nàng chỉ gọi ta là Cố Thượng thư thôi mà không biết sao ta cảm thấy miệng lưỡi nàng ngọt ngào thế?”

Liễu Ngọc Như thấy hắn sáng sớm đã chơi lưu manh bèn trừng trộ liếc hắn một cái sắc lẹm, nàng đẩy hắn, “Mau lên triều đi.”

Cố Cửu Tư cúi đầu hôn nàng cái chụt mới chịu rời đi. Lúc tới cổng hắn chợt nhớ ra nên hỏi nàng, “À Ngọc Như, nàng có thiếu tiền không?”

Liễu Ngọc Như ngớ người nhưng sau đấy quả quyết gật đầu, “Có.”

Cố Cửu Tư cười cười, “VẬY nàng đưa ta sổ sách của Hoa Dung, ta sẽ giới thiệu Thần Tài cho nàng.”

Cố Cửu Tư nói xong liền đi ngay, để lại một Liễu Ngọc Như đang sửng sốt. Lát sau, nàng bỗng nói với Ấn Hồng, “Ta cảm thấy hôm nay cô gia anh tuần lạ thường.”

Ấn Hồng chịu thua nàng, “Phu nhân, ai cho ngài tiền thì ngài đều thấy người ta anh tuần đúng không?”

“Cũng không hẳn,” Liễu Ngọc Như nghiêm túc đáp, “như Diệp đại ca thì có cho ta tiền hay không, ta vẫn nghĩ huynh ấy cực kỳ anh tuấn.”

Diệp Thế An ở trên xe ngựa nhin không được mà hắt xì.

Cố Cửu Tư bảo sẽ giới thiệu Thần Tài cho nàng nên Liễu Ngọc Như nhanh nhẹn chuẩn bị kỹ lưỡng sổ sách, đồng thời đi kiểm tra tình hình cửa hàng lương thực.

Hiện giờ một tay Diệp Vận quản lý cửa tiệm, sau khi được Liễu Ngọc Như chỉ điểm thì nàng ấy nhờ Vân Vân hướng dẫn rồi từ một mà suy ra ba. Đầu tiên nàng ấy đặt tên gạo là “Thần Tiên Hương”, tiếp theo liên hệ người trong cung để đưa gạo vào Ngự Thiện Phòng[1] với mục đích muốn Phạm Hiên nếm thử. Phạm Hiên chỉ nếm một chút đã nhận ra là gạo Vọng Đô, ông nổi hứng sáng tác ngay tại chỗ một bài thơ khen ngợi loại gạo này. Vì vậy mấy ngày qua, toàn bộ Đông Đô đều trên làm dưới theo, quan gia sôi nổi mua Thần Tiên Hương về nếm thử. Vì muốn mở rộng nguồn tiêu thụ, Diệp Vận còn mời khách ăn thử ngay tại tiệm. Nồi cơm to được đặt trước cửa để khách thưởng thức; nàng ấy chuẩn bị nào là cơm hoa tiêu, cơm dầu vừng, cơm hoa hòe, cơm hoa quế...

Miễn phí ăn thử, lại giới hạn lượng mua, cộng thêm quan gia nhiệt tình tranh giành, bây giờ gạo “Thần Tiên Hương” đã trở thành chủ đề nóng hổi khắp phố phường Đông Đô.

Độ thơm ngon của gạo vốn chỉ được sáu điểm thì nhờ mọi người tranh nhau mua hàng ngày mà đạt điểm tuyệt đối. Thậm chí mới bán mấy ngày, Diệp Vận đã yêu cầu nhập thêm hàng.

Hoa Dung hoạt động ổn định và Thần Tiên Hương bán chạy nên tiền bạc của Liễu Ngọc Như cũng dư dả. Nàng tra xong sổ sách từ sáng sớm, vì vậy nàng vô cùng cao hứng rời khỏi tửu lầu. Đi chưa được vài bước, nàng nghe thấy một giọng nói quen tai gọi mình, “Không ngờ có thể gặp Cố phu nhân ở đây.”

Liễu Ngọc Như thoáng dừng bước, nàng xoay người lại và thấy Lý Vân Thường đứng gần đó.

Trông Lý Vân Thường hơi tiều tụy, Liễu Ngọc Như hành lễ với nàng ta, “Bái kiến điện hạ.”

“Người đi dạo phố à?” Lý Vân Thường tiến lại gần Liễu Ngọc Như. “Hai ta cùng đi nhé?”

Liễu Ngọc Như đáp ứng rồi thoải mái sánh bước bên Lý Vân Thường. Lý Vân Thường cùng nàng đến một quán trà và đặt phòng riêng cho hai người. Sau khi ngồi xuống, nàng ta đột ngột hỏi, “Có phải bây giờ người đang chê cười ta không?”

“Công chúa cảnh vàng lá ngọc,” Liễu Ngọc Như hạ giọng nói, “sao đến lượt dân nữ chê cười ngài?”

“Đây chắc là lần cuối chúng ta gặp nhau.” Lý Vân Thường ngồi ghế trên, sắc mặt điềm tĩnh. Nàng ta toát ra vẻ tĩnh mịch từ người sắp chết, nhưng vậy cũng chẳng suy giảm được nét đẹp của nàng ta. Đôi mắt tựa ngọc lưu ly nhìn về phía Liễu Ngọc Như, “Người không có gì muốn hỏi ta ư?”

“Giữa ta và công chúa có gì cần hỏi han sao?” Liễu Ngọc Như bình thản uống trà.

Lý Vân Thường lặng lẽ quan sát nàng, sau một hồi, nàng ta khẽ cười, “Lúc phụ hoàng còn trên đời, người từng bảo ta là nữ nhi mà người yêu thương nhất nên người hy vọng hôn sự của ta không trở thành quân bài chính trị. Hễ người còn tồn tại thì sẽ chăm sóc ta, nếu người chết vẫn còn thái tử ca ca nên ta có thể sống tự do phóng khoáng cả đời.”

Lý Vân thường quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, khuôn mặt đầy sự chua xót, “Ai ngờ bọn họ ra đi sớm như vậy. Trước khi qua đời, phụ hoàng còn đang suy nghĩ chọn chồng cho ta. Thật ra lúc đấy ta đã có người trong lòng.”

Lý Vân Thường liếc nhìn Liễu Ngọc Như, “Người không hỏi là ai à?”

“Có liên quan gì đến ta đâu?” Khuôn mặt Liễu Ngọc Như hờ hững.

Lý Vân Thường ngăn người giây lát rồi cười cười, “Cũng có chút liên quan đến ngươi, kỳ thật vị phò mã được ta chọn từ lâu chính là Cố Cửu Tư. Ta định chờ hễ tới Đông Đô để gặp mặt thử xem, chỉ cần hễ tốt đẹp như Giang Thượng thư nói thì ta sẽ cầu xin phụ hoàng hạ lệnh tứ hôn ngay.”

Nói rồi Lý Vân Thường trầm mặc như đang hồi tưởng cái gì, mất một lúc lâu nàng ta mới chậm rãi tiếp tục, “Hễ còn ưu tú hơn cả tướng tượng của ta; hễ rất có năng lực, rất có nguyên tắc, dung mạo cũng đẹp đẽ. Lần đầu tiên thấy hễ, ta đã cảm thấy tiếc nuối vì đây vốn là người của ta. Ta thật lòng ghen ghét ngươi. Mỗi lần nghe hễ bảo vệ ngươi, chứng kiến hễ bầu bạn bên ngươi, ta đều nhin không được mà nghĩ những thứ này vốn thuộc về ta.”

“Ta đáng lẽ nên có một hôn sự không liên quan đến chính trị,” đôi mắt Lý Vân Thường mang theo nỗi khát khao, “ta đáng lẽ nên gả cho người ta thích và có cuộc sống tốt đẹp.”

Liễu Ngọc Như nghe đến đây liền cười nhả nhặn, “Điện hạ, thật ra ngài không thích chàng. Ngài chỉ cảm thấy Cố Cửu Tư là chuẩn mực cho cuộc

sống tốt đẹp. Nếu thật sự thành hôn với chàng, e rằng ngài sẽ hối hận.”

Hoài niệm ẩn hiện trong ánh mắt Liễu Ngọc Như, “Khi xưa chàng khác hiện tại, ngài sẽ chẳng thích chàng của trước kia.”

Lý Vân Thường chăm chú nghe, lát sau, nàng ta bật cười, “Có lẽ vậy.” ❖

“Điện hạ còn chuyện gì khác không?” Liễu Ngọc Như nhìn sắc trời. “Ta có việc bận nên không thể tiếp tục hàn huyên với ngài.”

Lý Vân thường gật đầu, Liễu Ngọc Như cáo biệt nàng ta. Đi được vài bước, nàng nhớ đến một chuyện bèn dừng ở cửa và quay đầu lại chúc, “Nghe bảo ngài sắp gả cho Trương đại công tử, mong rằng cuộc sống mai sau của điện hạ được trôi chảy.”

Lời này khiến Lý Vân Thường mỉm cười, “Ừ.”

Nàng ta quay đầu nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, thờ ơ nói, “Phượng hoàng là loài chim chỉ đậu gốc ngô đồng và uống nước trong, ta sẽ sống tốt.”

Liễu Ngọc Như gật gù, Lý Vân Thường nhìn nàng mà không thể nhịn cười, “Ta cứ tưởng người sẽ nguyên rủa ta.”

“Hửm?” Liễu Ngọc Như mù mờ hỏi.

Thế rồi nàng chợt hiểu ra, nàng mỉm cười, “Không dám dối gạt ngài,” giọng nàng ôn hòa, “từ trước đến nay ta luôn khoan dung với kẻ yếu.”

Lý Vân Thường sững sờ, nhưng Liễu Ngọc Như không nói chuyện tiếp mà cất bước đi ra ngoài. Lý Vân Thường nhìn căn phòng trống trải, lát sau, nàng ta không khỏi cười thành tiếng. Và tiếng cười dần biến thành những giọt nước mắt.

Đến tận khoảnh khắc này, nàng ta mới cảm nhận triệt để sự lợi hại của Liễu Ngọc Như.

Một câu nói không mận không nhát lần chu toàn lễ nghĩa lại đâm thẳng vào trái tim người ta, khiến toàn thân run rẩy vì đau đớn.

Lý Vân Thường đột ngột cầm lấy cái chén cạnh bên rồi nện xuống sàn nhà, sau đó nàng ta thống khổ nhắm nghiền hai mắt.

Liễu Ngọc Như quay lại Cố phủ thì thấy người do Cố Cửu Tư dẫn về; là quản gia của Lục Vĩnh. Nàng đưa ông đến thư phòng, hai người trò chuyện riêng trong chốc lát rồi nàng giao sổ sách của Hoa Dung cho ông.

“Lục đại nhân muốn kiếm tiền thì ta có rất nhiều cửa hàng cần đầu tư. Ta còn đang lên kế hoạch cho một dự án, nếu Lục đại nhân thấy hứng thú thì sau khi chuẩn bị hoàn tất, ta sẽ đích thân ghé qua.”

Lục quản gia gạt đầu rồi mang sổ sách rời đi. Ấn tượng của Lục quản gia về Liễu Ngọc Như rất tốt; lúc tới cổng, ông đã vô cùng thân thiết với nàng. Quả thật là trừ trường hợp đặc biệt, người bình thường khi nói chuyện với Liễu Ngọc Như đều có ấn tượng không tồi. Đây chắc là bản năng lẫn thiên phú của người làm ăn.

Liễu Ngọc Như tiễn Lục quản gia lên xe ngựa, nàng bảo, “Lang quân nhà ta chưa hiểu sự đời, chàng còn trẻ nên mai sau cần Lục đại nhân chỉ dạy và chiếu cố nhiều hơn.”

Lục quản gia nghe vậy bèn cười cười, “Ta không đồng ý lắm với lời ngài nói. Đại nhân nhà ta nhận xét Cố đại nhân ngoài việc trẻ tuổi nên nóng tính thì là kẻ tàn nhẫn miễn bàn cãi.”

Liễu Ngọc Như không đồng tình với đánh giá “kẻ tàn nhẫn” này. Nàng luôn cảm thấy trước mặt nàng, Cố Cửu Tư lúc nào cũng có chút trẻ con, chả hề dính dáng gì đến từ “tàn nhẫn”.

Song mấy ngày sau, một sự kiện xảy ra làm chấn động toàn bộ triều đình.

Cố Cửu Tư mất năm ngày kiểm kê kho bạc, cuối cùng phát hiện thiếu khoảng mười triệu lượng. Vụ án trộm kho bạc này lại liên quan trực tiếp tới Lưu Xuân, Cố Cửu Tư điều tra được gần hai trăm người tham gia trộm kho bạc. Sau đấy hắn tố cáo hết đồng người này, chả chừa một ai.

Trong một ngày mà có cá nhân vạch tội hai trăm quan viên, đây chắc là người đầu tiên làm việc này trong vòng trăm năm trở lại đây. Cùng ngày đó, một vị quan viên già liều chết tranh luận với Cố Cửu Tư trên triều song kết quả nhận được là tức đến hộc máu.

Lúc hạ triều, Diệp Thanh Văn đi bên cạnh Cố Cửu Tư. Ông khẽ tăng hắng, “Cửu Tư này, hay người cũng đến làm ở Ngự Sử Đài đi?”

Cố Cửu Tư cười cười, hắn khéo léo từ chối lời đề nghị của Diệp Thanh Văn rồi tung tăng về nhà.

Nhìn bóng dáng dần đi xa của Cố Cửu Tư, bá quan văn võ run bần bật.

May mà kẻ tàn nhẫn này không làm trong Ngự Sử Đài.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 109: Ta Hy Vọng Trong Tương Lai, Hai Ta Vĩnh Viễn Ghi Nhớ Tại Sao Mình Đi Trên Con Đường Đây

Hôm sau Liễu Ngọc Như mới biết đến hành động anh hùng vạch tội cùng lúc hai trăm người của Cổ Cửu Tư. Mọi con phố đều bàn tán về hắn; bất kể là ở quán trà, tiệm cơm, Hoa Dung, Thần Tiên Hương...

Đi tới đâu nàng cũng nghe thấy tên Cổ Cửu Tư.

Có người nói dễ nghe, “Cổ đại nhân ngay thẳng chính trực, đầy khí phách và quyết tâm.”

Còn khó nghe sẽ là, “Tên Cổ Cửu Tư gốc thật, làm quan mà chẳng chừa đường lui cho mình.”

Liễu Ngọc Như nghe riết cũng phát hoảng. Chưa tính đến nhận xét của người khác, bản thân nàng hơi sợ hãi vì chuyện này. Nàng là người thích giấu đao, thấy Cổ Cửu Tư lộ rõ sự sắc bén như vậy khiến nàng không khỏi lo lắng.

Nhưng nàng tin vào tính toán của Cổ Cửu Tư nên nàng cố gắng không hỏi han mà chỉ lặng lẽ cúi đầu đọc sổ sách.

Nàng tìm rất nhiều người trợ giúp quy hoạch con đường vận chuyển bằng sông ngòi, rốt cuộc cũng cho ra thành quả. Sau đó nàng phái người ra ngoài, dựa theo con đường bọn họ vạch ra mà thuận lợi nhập lương thực từ U Châu về.

Đường thủy từ U Châu đến Đông Đô cả đi lẫn về mất khoảng nửa tháng, vì thế nàng kiên nhẫn đợi nửa tháng.

Trong khoảng thời gian này, Cố Cửu Tư bận tới mức chân không chạm đất; hần tiễn đưa Chu Diệp rồi tố cáo hai trăm người. Sau ngày hần vạch tội đám người đó, nghe đâu có một trăm quan viên vạch tội hần. Nguyên nhân thì đủ loại hết: nào là hần không đủ cung kính với quan trên, mặc quần áo xộc xệch lên triều, nhục mạ người khác trên phố, hôm qua còn mắng chửi một cách thô bỉ trong triều đình, ở nhà thì bất hiếu cãi nhau với phụ thân.

Những việc này tuy chẳng to tát nhưng nhiều người vạch tội như vậy thì hần cần đưa ra một lời giải thích.

Vì thế hần giải quyết vấn đề quan trọng nhất trước – bất hiếu, chuyện này cần giải quyết ngay.

Hần dẫn theo Cố Lăng Hoa lên triều để ông đích thân làm sáng tỏ đây chỉ là hiểu lầm. Nghe người ta đồn thổi rằng vì muốn chứng minh Cố Cửu Tư hiểu thuận mà Cố Lăng Hoa hung hăng quát cho nhi tử một trận ngay trên triều. Sau vụ này, không ai dám nói Cố Cửu Tư bất hiếu – rốt cuộc nếu hần không hiểu thuận thì sao có thể cho cha mình đánh như vậy.

Đương nhiên hậu quả của màn kịch này là sau khi Cố Cửu Tư và Cố Lăng Hoa trở về, phụ tử mắng nhau qua tấm bình phong hơn nửa buổi tối.

Liễu Ngọc Như lẫn Giang Nhu đều khuyên nhủ hai người song hoàn toàn thất bại.

Liễu Ngọc Như vừa lôi Cố Cửu Tư đi vừa khuyên can hần, “Cửu Tư, chúng ta về thôi. Công công đánh chàng là không đúng nhưng chẳng phải vì muốn tốt cho chàng sao?”

“Tốt cái con khỉ!” Cố Cửu Tư gầm lên, hần chỉ vào vết tích trên mặt mình. “Nàng nhìn xem, Ngọc Như, nàng cứ nhìn mặt ta đi. Đây mà là cha

ruột à? Lão lâu rồi không có cơ hội đánh ta nên dùng việc công trả thù riêng!”

“Thằng nhóc thôi!” Cổ Lăng Hoa gào ở phía bên kia. “Lão tử đánh người mà còn cần dùng việc công trả thù riêng à!”

“Cổ Lăng Hoa, ông tự hỏi lương tâm đi,” Cổ Cửu Tư đứng tại cửa nói, “lương tâm ông bị chó gặm chắc? Chẳng lẽ ta không biết xấu hổ khi ông đánh ta trước mặt nhiều người như vậy?”

“Á à, người ghê gớm quá, cánh cứng cáp rồi nên muốn bay xa. Ta không thể đánh Cổ Thượng thư chứ gì?”

Lời này của Cổ Lăng Hoa khiến ngọn lửa tức giận trong Cổ Cửu Tư bùng cháy. Hắn thấy những lời đó còn khó nghe hơn mắng thẳng vào mặt hắn nên tiếp tục cãi lại. Liễu Ngọc Như hết kiên nhẫn bèn dứt khoát lôi hắn đi, “Được rồi, được rồi, về thôi. Không về là ta bực đấy.”

“Nàng cũng bắt nạt ta!”

Cổ Cửu Tư hất tay Liễu Ngọc Như, hắn giận dỗi ngồi phịch xuống. Hắn vừa ngồi xếp bằng ngay cửa vừa chỉ vào mọi người xung quanh, “Các người đều giúp đỡ lão, ai cũng bắt nạt ta. Hôm nay ta bị đánh mà các người chẳng đòi lại công lý cho ta! Dám mĩa mai ta à? Ta làm quan có ích gì chứ? Làm thượng thư có ích gì chứ? Chẳng phải ở nhà vẫn bị mắng chửi và ức hiếp sao? Ta không làm nữa. Liễu Ngọc Như, ta nói nàng hay, nếu nàng còn giúp lão thì ta thật sự không làm quan nữa và sẽ từ quan ngay ngày mai. Cái nhà này có coi ta là đại công tử không?”

“Lão tử vẫn là lão gia đấy!”

“Ta là loại thượng thư gì chứ? Cả sủng thần của thiên tử nữa? Ta còn là gia chủ không?”

Liễu Ngọc Như: ...

Liễu Ngọc Như khuyên không được bèn thở dài với Cố Cửu Tư, “Tùy chàng vậy, lang quân cứ mắng tiếp đi, ta còn bận việc buôn bán. Chàng mắng xong thì tự về phòng nhé.”

Nói rồi Liễu Ngọc Như dặn Mộc Nam đang đứng cạnh, “Mộc Nam, mang chén canh tuyết lê tới, khi nào công tử mệt nhớ đưa chàng uống giải khát. Ngày mai chàng lên triều còn phải tiếp tục chửi bới người khác.”

Cố Cửu Tư đực mặt nghe nàng nói, hăn không khỏi nhắc, “Nàng không khuyên ta nữa à?”

Liễu Ngọc Như lắc đầu, “Ngài tui thân, ta an ủi không nổi. Ta có việc bận nên đi trước đây.”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như đứng dậy bỏ đi, để mặc Cố Cửu Tư ngồi ở cửa. Hăn nhất thời có chút xấu hổ, hăn nhìn bóng lưng nàng mà không thể không thốt lên, “Hay nàng khuyên ta một lần nữa?”

Liễu Ngọc Như chả thèm đáp lại hăn, nàng xua xua tay rồi đi mất dạng.

Nơi này lập tức chỉ còn lại mình Cố Cửu Tư ngồi ở cửa, còn Cố Lăng Hoa đang rửa chân trong phòng. Hôm nay ông được hời nên tâm trạng khá vui sướng.

Một người thì không diễn kịch được nên chẳng mấy chốc, Cố Cửu Tư khẽ tăng hăng rồi ra vẻ trấn định mà đứng lên. Hăn vỗ vỗ hông, “Ta đã nói hết những gì cần nói, trời cũng tối rồi, mai ta lại đến.”

Nói xong, Cố Cửu Tư xoay người rời đi.

Lúc hăn lò dò trở về phòng, Liễu Ngọc Như quả nhiên vẫn đang bận. Nhiều ngày qua hai người đều tất bật nên chẳng mấy khi chạm mặt. Cố

Cửu Tư nhớ tới thái độ ban nãy của Liễu Ngọc Như thì mất hứng ngay. Hắn cảm thấy mình chả có chút địa vị ở nhà, Liễu Ngọc Như không thèm bênh hắn luôn.

Hắn lăn qua lăn lại trên giường, đợi mãi thì Liễu Ngọc Như rốt cuộc cũng đi ngủ. Nàng vừa nằm lên giường, Cố Cửu Tư lập tức nhào tới đè nàng xuống. Liễu Ngọc Như ngẩn người, nàng kinh ngạc hỏi, “Lang quân chưa ngủ?”

Cố Cửu Tư rất bất mãn, “Nàng cũng biết muộn là gì à, sao không đi ngủ sớm?”

“Ta bận.” Liễu Ngọc Như cười cười, giơ tay vỗ lưng Cố Cửu Tư. “Bình thường chàng cũng bận mà. Hôm nay chàng bị đánh nên bệ hạ mới cho nghỉ sớm, chứ không sao chàng có thời gian chờ ta thế này?”

Lời nàng nói càng khiến Cố Cửu Tư bức tức, “Nàng biết ta bị đánh mà không thấy đau lòng à?”

“Ta bận mà.” Liễu Ngọc Như thở dài.

Cố Cửu Tư chôn mặt ở đầu vai nàng, lẩm bẩm, “Bận mấy cũng có thể bớt chút thời gian, trong lòng nàng không có ta nên mới bận.”

Liễu Ngọc Như: ...

Nàng thấy mình đắc tội Cố Cửu Tư thật rồi.

Nàng trái lo phải nghĩ rồi ho nhẹ một tiếng, “Lòng ta có chàng, chàng đừng vu oan cho ta.”

“Nàng thật ghê gớm, ta mới nói một câu mà nàng đã bảo mình bị vu oan. Điều này chứng tỏ nàng luôn tìm cách gán tội cho ta.”

Liễu Ngọc Như: ...

Cố Cửu Tư làm Liễu Ngọc Như chịu thua, nàng thở dài, “Vậy để ta bồi thường cho chàng nhé?”

“Đây là chuyện dĩ nhiên.” Vẻ mặt Cố Cửu Tư hết sức nghiêm túc.

Liễu Ngọc Như nhìn hắn, “Chàng muốn bồi thường thế nào?”

Lời này khiến Cố Cửu Tư mừng rỡ, mặt hắn lộ ra ngay vẻ hưng phấn, hắn nhanh chóng thì thầm vào tai Liễu Ngọc Như. Nàng càng nghe càng đỏ mặt, cuối cùng lắp bắp, “Trẻ thế này...còn đi tắm thì không tốt lắm?”

Cố Cửu Tư lại mất hứng, hắn rời khỏi người Liễu Ngọc Như và thở dài thườn thượt, “Cũng đúng, mai phải dậy sớm nữa. Ngọc Như,” hắn trùm chăn, đôi mắt ai oán nhìn nàng, “cứ tiếp tục thế này, ta cảm thấy bệ hạ muốn ta tuyệt tự.”

Hắn chọc cười Liễu Ngọc Như, “Chàng đừng nói bậy.”

“Thật mà,” Cố Cửu Tư nghiêm túc bảo, “nàng cứ chờ đấy. Chờ ta hoàn thành vụ án Lưu Xuân, ta nhất định xin bệ hạ nghỉ phép để đại chiến ba trăm hiệp cùng nàng.”

“Chàng câm miệng ngay.” Liễu Ngọc Như thấy hắn nói bậy bạ liền quay lưng lại, nhắm tịt hai mắt. “Ngủ đi.”

Cố Cửu Tư ôm nàng từ phía sau, cũng không lẩm lời nữa. Hắn sợ mình nói thêm vài câu thì đêm nay mất ngủ.

Liễu Ngọc Như thấy hắn ngoan ngoãn lại, nàng ngẫm nghĩ rồi hỏi, “Bao giờ vụ án này kết thúc?”

“Hộ Bộ ít nhất sẽ sàng lọc phân nửa nhân số.” Cố Cửu Tư vừa nhắm mắt vừa nói. “Bệ hạ muốn quét sạch người phe thái hậu nên dùng vụ án này để

thanh trường. Kỳ thi mùa thu sắp diễn ra, sau kỳ thi này mọi chuyện sẽ dần ổn định.”

Liễu Ngọc Như đáp một tiếng, lát sau, nàng từ tốn dặn dò, “Cửu Tư, phải cẩn thận đấy.”

Cố Cửu Tư im lặng, hai mắt hẩn từ từ mở to giữa đêm tối, tay hẩn ôm chặt Liễu Ngọc Như, “Ừm, nàng đừng sợ.”

“Ta không sợ,” Liễu Ngọc Như dịu dàng nói, “ta chỉ lo cho chàng. Cửu Tư, ta thật ra luôn mong chức quan của chàng đừng quá lớn. Làm một vị quan bình thường, không cần ra mặt, không cần chọn phe phái, cứ bình yên sống là tốt nhất.”

Cố Cửu Tư nghe vậy bèn bật cười, hẩn ôn hòa đáp, “Ta cũng muốn thế.”

Rất muốn nhưng không thể làm.

Nơi nào cũng có mưa gió, hẩn chỉ biết trở thành cây đại thụ che chở những người hẩn muốn che chở.

Liễu Ngọc Như hiểu ý Cố Cửu Tư, vì thế nàng không nói gì nữa.

Về sau nàng bắt đầu trích lợi nhuận ra rồi âm thầm nhận nuôi trẻ con. Nàng phân chia đám nhóc dựa theo năng khiếu; có tài đọc sách sẽ được học hành miễn phí, sức khỏe tốt thì mời võ sư dạy dỗ. Tất cả là để bồi dưỡng nhân tài cho thương đội.

Trong thời gian này, có vô số người tới phủ tìm Liễu Ngọc Như; đưa tiền và tặng quà đủ hết nhưng nàng đều từ chối. Ban đầu nàng còn hỏi người ta tặng gì, sau lại chả hỏi han nữa. Cố Cửu Tư biết chuyện thì hơi tò mò, “Sao không hỏi bọn họ tặng gì?”

Liễu Ngọc Như trợn mắt, nàng bực bội đáp, “Ta sợ mình không thể cầm lòng nếu biết đã mất đi cái gì.”

Cố Cửu Tư cười ra nước mắt vì câu trả lời này, hắn nghiêng đầu suy tư, “Ta sẽ tặng nàng một thứ, coi như đền bù tổn thất.”

Liễu Ngọc Như nghe Cố Cửu Tư muốn tặng quà thì tức khắc phẫn chấn, nàng nghĩ món đồ này hắn phải vô cùng đáng giá mới đủ sức đền bù tổn thất cho nàng.

Nhưng về sau Cố Cửu Tư cứ như đã quên mất lời hứa hẹn đó nên mỗi ngày lại tiếp tục bận rộn.

Chưa đầy mấy ngày, Liễu Ngọc Như nghe tin thái tử khai hoàn về triều. Việc này đồng nghĩa vụ án thái hậu sắp đến hồi kết thúc.

Phạm Hiên sẽ giải quyết vụ án trước lúc thái tử trở về, vì năm ngàn binh lính đi theo thái tử hầu hết là người của thái hậu. Bọn họ cần dọn dẹp sạch sẽ trước khi những người này quay về.

Liễu Ngọc Như đoán sắp tới nhất định sẽ có cả đồng người đến tìm nàng, thế nên nàng kiên quyết ở lì trong nhà cho đến ngày vụ án kết thúc.

Ở nhà vài ngày thì tin tức đại hôn của Lý Vân Thường truyền đến. Lý Vân Thường gả cho nhi tử của Tả tướng Trương Ngọc nên quan viên toàn triều đều được mời; Cố Cửu Tư tất nhiên cũng nằm trong danh sách.

Vì vậy, Liễu Ngọc Như rút cuộc vẫn đi ra ngoài. Nàng mặc áo ngoài màu tím có tay áo rộng, bên trong là áo mỏng màu trắng, cuối cùng vấn tóc bằng trâm ngọc. Trông nàng dịu dàng tao nhã, khác hẳn vẻ nghèo túng lúc mới đến Đông Đô.

Suy cho cùng, nàng đã lẫn lộn ở Đông Đô được một thời gian, đã nhìn thấu bản chất nơi đây. Khi cùng Cố Cửu Tư ra ngoài thì nàng dĩ nhiên

không muốn hấn mặt mặt.

Trong lúc hai người ngồi trên xe ngựa, Liễu Ngọc Như cảm khái, “Lý Vân Thường cũng tốt số thật. Ta nghe nói Trương Tước Chi là một vị công tử vô cùng tốt, nàng ta gả cho Trương Tước Chi đúng là mối nhân duyên may mắn mà nhiều cô nương chẳng có được.”

Cố Cửu Tư nghe nàng nói chỉ lẳng lặng cười.

Liễu Ngọc Như thấy lạ bèn hỏi, “Chàng cười gì vậy?”

“Con người Trương Tước Chi không tồi,” Cố Cửu Tư cười cười, “nhưng là nhân duyên tốt đẹp thì chưa chắc.”

Liễu Ngọc Như ngần ngừ, “Chàng có ý gì?”

“Nàng có biết tại sao bấy lâu nay Trương Tước Chi chẳng chịu kết hôn không?”

“Tại sao?”

“Tình cảm giữa Trương Tước Chi và phu nhân hấn cực kỳ sâu đậm, nhưng phu nhân hấn lại chết vào tay tiên thái tử, cũng chính là ca ca của Lý Vân Thường. Nay bệ hạ tứ hôn có khác gì ép Trương Tước Chi cưới nàng ta, nàng cảm thấy cửa nhân duyên này sẽ thế nào?”

Lời này làm Liễu Ngọc Như sửng sốt, nàng thần thờ giây lát rồi đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Diệp Thế An từng bảo chính Cố Cửu Tư đề xuất hôn sự của Lý Vân Thường.

Sau đấy, nàng im lặng suốt quãng đường. Khi tới Trương phủ, Liễu Ngọc Như thấy một thanh mặc trang phục đỏ đứng tại cổng. Hấn có khuôn mặt

tuần tú nhưng thái độ lạnh lùng, mặc hỉ phục mà lại cài đóa ngọc lan trắng muốt trước ngực.

Hoa trắng trên hỉ phục – Liễu Ngọc Như chưa từng chứng kiến cách ăn mặc đen đui như vậy.

Liễu Ngọc Như xuống xe ngựa cùng lúc với Cố Cửu Tư, hai người hành lễ trước Trương Tước Chi và được hăn dùng bộ mặt vô cảm đáp lại.

Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như ngồi vào ghế, đợi một lúc thì có người đến mời đi xem lễ.

Hôn lễ này của Lý Vân Thường so với thân phận nàng ta thì quả thật nghèo nàn, nàng ta giống một nữ tử bình thường theo chân Trương Tước Chi đứng trong đại sảnh. Ở vị trí trên cao là Trương Ngọc cùng phu nhân của ông, bên cạnh hai người đặt một bài vị.

Mọi người còn đang xôn xao vì tấm bài vị, Trương Tước Chi đã dẫn Lý Vân Thường đến vái lạy phụ mẫu. Trước lúc phu thê giao bái, hăn đột ngột dừng lại và nói với Lý Vân Thường, “Điện hạ hãy dập đầu một lần trước góc phải đại sảnh.”

Lý Vân Thường thoáng khựng lại, sau đó nàng ta nhã nhặn cất tiếng, “Xin hỏi vì sao?”

“Tại hạ từng thề với thê tử rằng cả đời này chỉ có mình nàng.” Gương mặt Trương Tước Chi vô cảm, giọng điệu lạnh nhạt. Lý Vân Thường siết chặt tay áo đỏ rực mà nghe Trương Tước Chi nói, “Ta không muốn hôn sự này, nếu công chúa nhất định phải gả thì mời công chúa bái kiến đại phu nhân.”

Bái kiến đại phu nhân.

Theo quy củ, thiếp thất vào cửa phải bái kiến đại phu nhân và được bà cho phép.

Mọi người hít sâu một hơi, Trương Ngọc ngồi ở ghế trên khẽ ho một tiếng nhưng không phản đối. Dường như tất cả đều ngầm đồng ý cách làm của Trương Tước Chi.

Liễu Ngọc Như dõi theo Lý Vân Thường thẳng lưng mà hỏi với giọng lạnh băng, “Nếu bản cung không vái lạy thì sao?”

Trương Tước Chi lạnh lùng đáp, “Hành lễ đi.”

Hắn vừa dứt lời, người bên cạnh bỗng xông lên đè Lý Vân Thường xuống.

Bọn họ mạnh tay nên Lý Vân Thường buộc phải quỳ xuống. Cả người Lý Vân Thường run rẩy, Trương Tước Chi bình tĩnh nói tiếp, “Điện hạ, năm đó nương tử ta từng quỳ gối trước phủ công chúa một ngày một đêm để cầu xin công chúa làm chủ cho nàng. Công chúa còn nhớ không?”

Lý Vân Thường cắn chặt răng, lát sau, nàng ta khẽ bật cười, “Ta đã hiểu.”

Nàng ta chậm rãi đứng dậy rồi bất chợt hất tung khăn voan và gầm lên với Trương Tước Chi, “Trương Tước Chi, đồ hèn nhát! Người muốn dùng biện pháp này báo thù cho phu nhân của người đúng không?!”

“Được rồi,” Trương Ngọc điềm tĩnh lên tiếng, “điện hạ đừng giận, con ta chỉ quá tưởng niệm phu nhân nó thôi. Hôn sự này do bề hạ tứ hôn nên hãy tiếp tục đi.”

“Bản cung không gả!”

Lý Vân Thường quăng khăn voan, phẫn nộ nói, “Bản cung dù sa sút thì vẫn là công chúa, đâu đến lượt người như hăn cưới?! Trương Tước Chi, nếu người có bản lĩnh thì sao không tự tay đâm ca ca? Người cho rằng cưới ta về làm nhục là có thể báo thù? Ta nói người hay, năm đó người không bảo vệ được phu nhân mình là do người chả có bản lĩnh!”

“Người hãy nhớ kỹ,” Lý Vân Thường nghiêng răng nghiêng lợi, “bản cung không gả cho loại người như người và người cũng chẳng xứng đáng lấy bất kỳ ai.”

Dứt lời, Lý Vân Thường xông ra ngoài. Xung quanh ồn ào tán loạn, hỉ nường muốn đuổi theo Lý Vân Thường thì bị Trương Tước Chi lạnh lùng cản lại, “Không được đuổi theo.”

“Tốt nhất vẫn đưa về đi.” Trương phu nhân cất lời, “Dẫn về phòng nghỉ ngơi, lẽ làm đến đây thôi.”

Đại hôn biến thành cảnh tượng này, sắc mặt ai cũng khó coi. Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư ăn tiệc xong liền mau chóng quay về. Vừa về đến phòng chưa bao lâu, thị vệ tới truyền tin cho Cố Cửu Tư, “Chủ tử, Trương phủ có chuyện.”

Cố Cửu Tư đang rửa mặt, hăn vừa cúi đầu hất nước lên mặt vừa bảo, “Nói đi.”

“Công chúa điện hạ tự sát trong phòng.”

Lời này khiến động tác Cố Cửu Tư dừng lại. Bạn đang

Liễu Ngọc Như ngẩng đầu, khuôn mặt đầy vẻ khiếp sợ. Trong chốc lát, giọng nói thản nhiên của Cố Cửu Tư vang lên, “À, ta biết rồi.”

Liễu Ngọc Như ngơ ngác nhìn sổ sách, nàng bỗng nhớ tới những lời Lý Vân Thường từng nói.

Phượng hoàng là loài chim chỉ đậu gốc ngô đồng và uống nước trong.

Liễu Ngọc Như không nói nên lời cảm xúc hiện tại, nàng chợt thấy khó thở. Cố Cửu Tư rửa mặt xong liền đưa mắt nhìn nàng, “Nãy giờ không thấy nàng đụng đến bàn tính, nàng đang nghĩ gì thế?”

“Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như nhìn thẳng vào hắn, chậm rãi hỏi, “có phải chàng đã tính toán hết thảy không?”

“Tính toán hết thảy gì cơ?” Cố Cửu Tư bình tĩnh nhìn nàng.

Liễu Ngọc Như biết hắn hiểu ý mình, nàng siết chặt ống tay áo, từ tốn nói, “Chuyện của Lý Vân Thường, kể từ lúc nàng ta gả cho Trương Tước Chi đến bây giờ.”

Cố Cửu Tư thoáng trầm mặc rồi đáp, “Có phải ta tính toán hay không thì có gì khác?”

Liễu Ngọc Như cũng trầm mặc, sau đấy nàng bảo, “Có thể cho ta biết lý do không? Tại sao chàng lại đề xuất với bề hạ việc gả nàng ta cho Trương Tước Chi?”

“Nàng đang nghi ngờ ta vì nàng nên mới tính kế nàng ta đến chết hả?”

Ánh mắt của Cố Cửu Tư nhìn thấu Liễu Ngọc Như. Hắn vừa nhìn chăm chăm nàng vừa khoanh tay đứng tựa vào cửa, khóe môi cong lên, “Nếu là thật thì sao chứ? Nàng ta không đáng chết ư? Nàng ta tính kế chúng ta, bắt nàng chịu tạt hình, ép nàng uống rượu độc. Nếu chén rượu độc kia là thật, hiện giờ thi thể của nàng đã lạnh cứng chứ nàng đâu ngồi đây nói chuyện với ta?!”

“Tại sao Trương Tước Chi muốn làm nhục nàng ta? Vì ca ca nàng ta giết chết nhạc phụ của Trương Tước Chi! Vì phu nhân của Trương Tước Chi đi đòi công lý, quý hai ngày trước phủ công chúa lại nhận được một câu ‘trời

sinh mệnh tiện’! Ta tính kể nàng ta? Đây là báo ứng! Nàng thương xót nàng ta à? Nàng ta chết thì có thể tha thứ tất cả những gì nàng ta đã làm đúng không?!”

Cổ Cửu Tư nhìn đôi mắt bình tĩnh của Liễu Ngọc Như, hân nhện không được mà cảm thấy bức tức.

Đôi mắt kia quá thanh tịnh, quá thông suốt. Tưởng chừng chúng có thể nhìn thấu lòng người, khiến người ta sợ hãi lùi bước.

Liễu Ngọc Như chờ hân gào xong, nàng nhấp ngụm trà rồi cúi đầu đọc sổ sách. Nàng điềm tĩnh lên tiếng, “Cửu Tư, không phải ta thương xót hay bất bình thay nàng ta.”

“Ta chỉ lo cho chàng.”

Giọng nàng nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, “Chuyện sống chết của nàng ta không liên quan đến ta. Nhưng ta hy vọng chàng đáp ứng ta một việc,” nàng ngược nhìn hân, ánh mắt kiên định, “hãy nhớ rõ tại sao chàng làm quan. Vì muốn bảo vệ ta chứ không phải vì trả thù. Vì câu nói ‘muôn nơi nhà cao cửa rộng’ của Văn Xương chứ không phải vì khống chế sinh tử của người khác hay quyền lực muốn làm gì thì làm.”

“Tiền bạc và quyền lực đều mê hoặc lòng người. Ta hy vọng trong tương lai, hai ta vĩnh viễn ghi nhớ tại sao mình đi trên con đường này.”

Cổ Cửu Tư nghe nàng nói mà nhất thời không thốt nên lời, hân chỉ lẳng lặng nhìn Liễu Ngọc Như. Sau một hồi, hân khàn khàn hỏi, “Vậy tại sao nàng muốn kiếm tiền?”

Liễu Ngọc Như hơi ngạc nhiên, ngay sau đó nàng cười rộ, “Nếu ta nói là vì chàng thì chàng có tin không?”

“Nàng thích ta lâu thế cơ à?”

Lời này khiến Cố Cửu Tư không nhịn cười được, còn Liễu Ngọc Như lại hơi ngượng ngùng.

“Cũng không phải thích.” Nàng nhút nhát đáp như sợ Cố Cửu Tư giận. “Lúc ấy chàng bảo muốn hưu ta, ta sợ chàng làm thật nên nghĩ tốt nhất phải có nhiều tiền...”

Cố Cửu Tư câm nín.

“Ngân phiếu ta cho nàng...”

“Ta đều tích trữ.”

Cố Cửu Tư: ...

“Ngọc Như,” Cố Cửu Tư thở dài, hẫng đến bên Liễu Ngọc Như rồi khom lưng ôm nàng vào lòng, “đừng nghi ngờ ta, ta không phải người như vậy.”

“Ta biết.” Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng dựa vào hẫng. “Nhưng con đường chàng đi, một khi không cẩn thận sẽ dễ dàng vấp ngã. Ta phải nhắc nhở chàng.”

“Cửu Tư,” nàng lặng lẽ nói, “đừng biến bản thân thành chính khách.”

“Ừ.”

Cố Cửu Tư ôm nàng, cảm giác cả lòng thanh thản.

Hẫng biết vì sao mình buồn bực; đơn giản vì những lời nàng nói đâm vào nỗi đau của hẫng.

Hẫng chậm chạp cất tiếng, “Nhất định phải gả Lý Vân Thường nhưng bộ hạ không cho phép nàng ta lấy người có khả năng thao túng triều đình. Vì vậy gả nàng ta cho Trương Tước Chi không phải do ta muốn báo thù riêng mà làm nhục nàng ta. Có điều ta cũng chẳng ngờ nàng ta sẽ chết.”

“Nhưng nàng nói không sai.”

Cố Cửu Tư nhắm nghiền mắt, “Lúc đề nghị gả nàng ta cho Trương Tước Chi, ta biết nàng ta sẽ sống chật vật. Mà đấy chính là điều ta mong muốn.”

“Ta là người trần mắt thịt, cũng có thất tình lục dục[1]. Nàng ta tôn trọng nàng nên ta không thể làm nàng ta hạnh phúc. Nhưng Ngọc Như, ta hy vọng khi mình làm sai thì nàng hãy kéo ta lại. Vì cả đời này bất kể ta biến thành bộ dạng gì, ta vẫn là Cố Cửu Tư, là kẻ mãi mãi yêu nàng.”

Chú thích

[1] Là một khái niệm Phật giáo. Thất tình là bảy sắc thái khác nhau của cảm xúc con người như vui, buồn. Lục dục là sáu nguyên nhân khiến con người đem lòng yêu thương và nổi lên ham muốn.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 110: Cữu Cữu Xấu Tính Nhưng Giàu Lắm

Sau hôm Lý Vân Thường chết, Cữu Cữu Tư vừa hạ triều đã đi dặn Liễu Ngọc Như, “Mấy ngày sắp tới nàng hãy đến chùa Hộ Quốc tại ngoại ô Đông Đô nghỉ ngơi một chút, đừng ở lại trong thành.”

Liễu Ngọc Như thoáng dừng lại khi nghe những lời này, nàng ngẩng đầu muốn hỏi lý do nhưng thấy sắc mặt Cữu Cữu Tư khá xấu liền biết không nên hỏi. Vì vậy nàng nói, “Để ta đưa mọi người đi cùng. Nhiều năm rồi chẳng ở qua đêm trong chùa miếu, sợ rằng cả Phật Tổ cũng thấy chúng ta không thành tâm.”

Cữu Cữu Tư đáp một tiếng rồi chả nói gì nữa.

Ban đêm khi hai người đang nằm trên giường, Cữu Cữu Tư thấy Liễu Ngọc Như mãi chưa ngủ bèn xoay người kéo tay nàng, “Lúc nàng từ chùa Hộ Quốc về thì ta cũng chuẩn bị làm lễ đội mũ. Bệ hạ cho phép ta nghỉ ba ngày, ta sẽ dẫn nàng đi chơi nhé?”

Liễu Ngọc Như mím môi nghe hần nói, nàng nắm lấy tay hần và dịu dàng bảo, “Lang quân cũng chỉ mới hai mươi tuổi.”

“Đúng đó,” Cữu Cữu Tư hơi đắc ý, “ta lợi hại không? Nàng tìm đâu ra một thượng thư hai mươi tuổi chứ? Đến lúc ta lại lập công thì cáo mệnh phu nhân của nàng chẳng còn xa nữa đâu.”

Liễu Ngọc Như nhìn dáng vẻ này thì biết hần đang trấn an nàng. Thế nên nàng không nhiều lời, chỉ gối đầu lên ngực hần và lặng lẽ nghe tiếng tim hần đập.

Hôm sau Liễu Ngọc Như âm thầm dẫn cả nhà đi lễ Phật tại chùa Hộ Quốc. Bọn họ đến chùa chưa được bao lâu, trong cung truyền ra tin tức thái hậu tức giận tới nôn ra máu. Thái y đề nghị bà ta tĩnh dưỡng nên Phạm Hiên thu xếp cho thái hậu nghỉ ngơi tại Tĩnh Tâm Uyển.

Vị trí của Tĩnh Tâm Uyển gần lãnh cung, người thông minh đều biết trên danh nghĩa là tĩnh dưỡng nhưng thực tế là tước quyền.

Lúc nghe tin, Liễu Ngọc Như đang thắp hương ở chùa Hộ Quốc. Sắc mặt nàng thoáng biến đổi nhưng nàng không nói gì.

Đêm xuống, nàng không ngủ mà dẫn theo Mộc Nam lẫn Ân Hồng lên đỉnh núi và nhìn xuống toàn thành Đông Đô.

Đến nửa đêm, từ Đông Đô phát ra âm thanh ầm ĩ. Ở xa không nghe được rõ ràng nhưng có thể phân biệt tiếng gào thét chém giết. Tiếng gào thét này kéo dài đến lúc sao Mai mọc lên mới kết thúc, và sau đó mọi thứ đều tĩnh lặng.

Liễu Ngọc Như ngồi bất động trên vách núi, ánh mắt không rời khỏi Đông Đô.

Khi trời sáng hoàn toàn, Hồ Tử xuất hiện tại chùa Hộ Quốc.

Hắn theo chân Cố Cửu Tư từ Vọng Đô đến Đông Đô. Hồi còn ở Vọng Đô, hắn là thủ lĩnh ăn mày; tới Đông Đô hắn vẫn tiếp tục làm ăn mày nhưng trên thực tế là mật thám do Cố Cửu Tư cài vào tòa thành này.

Hắn chạy như điên tới đỉnh núi chùa Hộ Quốc, thấy Liễu Ngọc Như thì hỗn hển chào, “Thiếu phu nhân.”

Liễu Ngọc Như quay đầu lại, đôi mắt sáng tỏ nhìn hắn, “Nói đi.”

“Cửu gia phái tiểu nhân tới đón thiếu phu nhân về nhà.”

Hồ Tử vừa nói vừa cười, còn để lộ răng nanh.

Ánh mắt Liễu Ngọc Như thấp thoáng vẻ vui mừng nhưng mặt nàng vẫn cố kiềm chế cảm xúc. Nàng quay lại chỉ thị Ân Hồng, “Đi xuống dọn dẹp để trở về.”

Liễu Ngọc Như xuống núi, rời khỏi chùa Hộ Quốc. Lúc vào thành, Đông Đô đã được quét tước sạch sẽ và khôi phục sự náo nhiệt thường ngày.

Liễu Ngọc Như đi được nửa đường thì bị chặn lại – là đại thái giám thân cận của Phạm Hiên, Trương Phượng Tường. Ông cười tủm tỉm, “Cố thiếu phu nhân, bệ hạ mời ngài vào cung một chuyến.”

Phạm Hiên đã triệu tập, Liễu Ngọc Như tất nhiên chẳng dám từ chối. Nàng theo Trương Phượng Tường vào cung, lúc này mọi người trong cung còn đang dọn sạch vết máu trên mặt đất. Xe ngựa của Liễu Ngọc Như lăn bánh qua vũng máu loãng để tới thẳng ngự thư phòng.

Có thể ngồi xe ngựa như vậy rõ ràng là ân sủng của Phạm Hiên. Không ai nói Liễu Ngọc Như cũng biết, lần này Cố Cửu Tư đã lập công lớn.

Liễu Ngọc Như đang lấy lại bình tĩnh trong xe ngựa, bỗng dưng màn xe bị cuốn lên mà không có tiếng động báo trước. Sau đó nàng thấy thanh niên mặc quan phục đỏ rực đứng tại cửa xe ngựa, hắn vừa cười vừa vươn tay về phía nàng và hào hứng nói, “Xuống nào.”

Liễu Ngọc Như ngờ ngàng, cảm thấy Cố Cửu Tư hành xử thế này trong cung điện thì hơi lỗ mãng. Nàng khẽ tăng hắng, dùng ánh mắt khuyên răn Cố Cửu Tư đừng làm càn quá mức. Sau đấy nàng đặt tay lên mu bàn tay hắn rồi dùng sức của Cố Cửu Tư mà đứng dậy và xuống xe ngựa.

Sau khi xuống xe, Cố Cửu Tư lập tức nắm tay nàng rồi dắt Liễu Ngọc Như vào ngự thư phòng. Hắn quỳ xuống dập đầu, “Nội tử đã tới.”

Phạm Hiên nhìn dáng vẻ hơn hở của Cố Cửu Tư liền phì cười, ông quay đầu ra phía sau để nói với Chu Cao Lãng cùng những người đang hiện diện, “Các người xem bộ dạng trẻ con của hã có giống thượng thư không? Nếu không phải ta tận mắt chứng kiến, ta thật chẳng dám tin đây là Cố đại nhân, kẻ đã bày mưu lập kế ở trong cung vào tối qua.”

Mọi người cũng cười theo Phạm Hiên, Liễu Ngọc Như không rõ tình hình hiện tại nên bắt chước Cố Cửu Tư quỳ trước mặt ông. Phạm Hiên để bọn họ đứng dậy rồi bảo Liễu Ngọc Như, “Cố thiếu phu nhân, đêm qua lang quân nhà người lập công lớn nên trẫm muốn khen thưởng hã. Trẫm vốn định tặng hã mười mỹ nữ, trăm lượng hoàng kim nhưng ai dè hã vừa nghe đã hoảng sợ quỳ xuống. Hã dập đầu cầu xin trẫm cho hã một con đường sống, nhà hã có hồ dữ nên không dám trêu hoa ghẹo bướm.”

Liễu Ngọc Như nghe thôi cũng tưởng tượng ra được bộ dạng Cố Cửu Tư lúc đó. Nàng không biết nên vui mừng hay tức giận, chỉ đành nhã nhặn đáp, “Bệ hạ nói đùa.”

“Trẫm không đùa giỡn.” Phạm Hiên xua xua tay. “Hã không dám nhận mỹ nữ nhưng vẫn lấy hoàng kim. Sau đấy hã xin trẫm một phần thưởng, nói rằng phải cho người làm cáo mệnh phu nhân nên trẫm mới gọi người tới. Ngọc Như, Cố ái khanh hiện giờ chỉ có tam phẩm, ta cho người nhị phẩm cáo mệnh là cấp bậc cao hơn hã, người thấy thế nào?”

“Bệ hạ,” Cố Cửu Tư thở dài, “ngài đúng là chèn ép thần.”

Lời này chọc cười Phạm Hiên, ông tuyên bố ngay, “Quyết định vậy đi. Ngọc Như, tiểu tử này quá xác xược, trên triều không ai trị nổi hã. Khi về nhà người nhớ cho hã biết tay.”

Phạm Hiên vừa dứt lời liền viết thánh chỉ ngay tại chỗ. Thế là Liễu Ngọc Như ngơ ngác như một đứa trẻ mà vác nhị phẩm cáo mệnh về nhà.

Trên đường về, Liễu Ngọc Như vẫn còn mơ màng. Cố Cửu Tư ngồi đối diện phe phẩy quạt, “Chưa hoàn hồn nữa à? Không phải nàng thích làm cáo mệnh sao? Ta kiếm cho nàng rồi đấy, thích chưa?”

Hắn làm Liễu Ngọc Như bừng tỉnh, nàng ho nhẹ một tiếng rồi hỏi, “Đêm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Trước đó nàng biết Cố Cửu Tư khó nói nên không hỏi, giờ sự tình ổn thỏa thì muốn tìm hiểu một chút.

Cố Cửu Tư nghe nàng hỏi chính sự mà cũng không nghiêm chỉnh hơn là bao. Hắn chống một tay trên bàn nhỏ, đầu gác lên tay, tay còn lại vẫn phe phẩy quạt, “Lý Vân Thường đã chết, ta lại động tới rất nhiều người. Chúng ta lấy cớ vụ án Lưu Xuân để quét sạch phân nửa nhân số phe thái hậu, sau đó bệ hạ còn tước quyền thái hậu thì sao bà ta nhẫn nhịn nổi? Sáng hôm qua vừa tuyên bố cho bà ta dọn vào Tĩnh Tâm Uyển, buổi tối đảng phái của bà ta đã ra tay. Nhưng chúng ta vốn chờ bọn họ làm loạn. Bọn họ nghĩ ta để thái tử dẫn theo năm ngàn tinh binh ra ngoài thành làm gì, du ngoạn sơn thủy chắc?”

Cố Cửu Tư cười nhạt, “Thái hậu quen được bệ hạ nhường nhịn. Trước kia bệ hạ đăng cơ dưới sự trợ giúp của thái hậu nên bà luôn cho rằng bệ hạ sẽ không giết mình, vì muốn giết thì đã làm từ lâu. Nhưng bà ta quên mất tuy bệ hạ xuất thân văn thần, ngài dù sao chẳng nữa vẫn từng là U Châu Tiết độ sứ, tính khát máu ăn vào tận xương tủy. Không giết bọn họ hoàn toàn vì kế hoạch Nam phạt. Hiện giờ bọn họ dám nhảy nhót lung tung trong triều làm ảnh hưởng đến Nam phạt, bệ hạ muốn ổn định nội bộ nên đương nhiên sẽ diệt trừ sạch sẽ. Đêm qua chúng ta bố trí lực lượng phòng thủ trong thành để chờ bọn họ tấn công.”

“Diệt trừ sạch sẽ rồi?” Liễu Ngọc Như rót trà cho Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư gật đầu, lạnh nhạt đáp, “Rất sạch sẽ.”

Hắn nói quá thản nhiên làm Liễu Ngọc Như không khỏi liếc nhìn.

Dường như bây giờ những việc này đã thành thói quen với Cố Cửu Tư, thấy quá nhiều nên chẳng có gì đặc biệt. Liễu Ngọc Như đứng dậy rồi đến ngồi bên hắn, nàng vén tay áo hắn lên kiểm tra, “Chàng không bị thương chứ?”

“Không.” Cố Cửu Tư nhanh nhẩu tranh công. “Đêm qua ta còn dẫn đầu một tiểu đội đánh úp chủ tướng của bọn họ, chính ta tự tay chém đầu tên chủ tướng. Ngọc Như, phu quân nhà nàng vừa biết dùng văn trị quốc lại biết lấy võ bình định, đúng là văn võ song toàn. Mắt nàng quá nhạy bén, lựa chọn ta giữa trăm ngàn gã ăn chơi trác táng chắc chắn là cuộc mua bán hời nhất đời nàng.”

Liễu Ngọc Như thấy hắn nói hăng say như vậy liền biết hắn đang cao hứng cực kỳ, nàng cũng không cắt ngang mà chỉ vừa mím môi nhin cười vừa ngắm nhìn hắn. Cố Cửu Tư tự tăng bốc một hồi thì chợt nhớ đến một việc bèn quay đầu nói với Liễu Ngọc Như, “À, còn chuyện này nữa.”

“Hừm?”

“Ngày kia,” Cố Cửu Tư do dự bảo, “cửu cửu ta chắc sẽ được phóng thích khỏi nhà lao. Trước khi ông ấy tìm được phủ đệ sẽ tạm thời ở nhà chúng ta, nàng nhớ đi thu xếp nhé.” w●ebtruy●enonlin●e●com

Liễu Ngọc Như ôn hòa đáp ứng, “Yên tâm, ta sẽ chuẩn bị thỏa đáng.”

“Cửu cửu ta,” Cố Cửu Tư nói chậm rì rì, “có lẽ hơi khó tính.”

“Hả?” Liễu Ngọc Như kinh ngạc nhìn hắn. “Khó tính?”

“Ừ,” Cố Cửu Tư lo lắng nghĩ ngợi rồi đề nghị với Liễu Ngọc Như, “hay nàng lấy giấy bút ra ghi lại?”

Liều Ngọc Như vẫn còn ngỡ ngàng, Cố Cửu Tư lấy giấy bút cho Liều Ngọc Như và nói, “Nàng sẵn sàng chưa, ta bắt đầu đây.”

Liều Ngọc Như cầm bút rồi gật đầu, lát sau nàng nghe Cố Cửu Tư dặn dò, “Đầu tiên hãy chuẩn bị bốn thị nữ chuyên hầu hạ ông ấy trong sinh hoạt hàng ngày. Bốn thị nữ này nhất định phải đẹp nhưng không được đẹp bình thường mà phải có nét phong tình. Từng người cần có sở trường riêng; một người khiêu vũ, một người chơi nhạc, một người xoa bóp, một người biết làm việc. Mỗi buổi sáng, ông ấy sẽ thức dậy trước lúc lên triều đúng nửa canh giờ. Trang phục của ông ấy phải được ủ bằng Long Tiên Hương do Xuất Vân Các điều chế, còn quan thì đặt làm riêng tại Trân Bảo Trai ở phố Nam. Nước súc miệng bắt buộc là sương sớm, trước kia ông ấy yêu cầu sương đọng trên cánh hoa nhưng sân nhà ta ít hoa quá nên tạm thời bỏ qua. Tuy nhiên, chúng ta cần nhanh chóng trồng thêm, ít nhất để biểu lộ sự thành tâm. Khẩu vị ông ấy tương đối phức tạp, mỗi ngày đều yêu cầu món ăn khác nhau nên hãy mời đầu bếp biết nấu đủ loại món ăn. Hơn nữa ông ấy còn...”

Lúc mới bắt đầu, Liều Ngọc Như vẫn ghi chép hẩn nói gì nhưng dần dần không theo kịp. Cố Cửu Tư liếng thoảng hồi lâu thì hơi khát nước, hẩn nuốt nước bọt, tốc độ nói chậm lại, “Nàng nhớ chưa? Tiếp theo...”

“Cửu Tư,” Liều Ngọc Như cắt ngang, nàng nghiêm túc nói, “chàng có biết nếu dựa theo chi tiêu của cửu cửu thì một tháng cần bao nhiêu tiền không?”

Cố Cửu Tư ngớ ra trong phút chốc rồi hẩn hoàn hồn và ho nhẹ một tiếng, “Về việc này thì, ông ấy xấu tính nhưng...”

“Sao chàng sợ ông ấy vậy?” Liều Ngọc Như nhú mày, nàng thật không hiểu. “Ông ấy tới làm khách thì nên nghe theo sự sắp xếp của chúng ta. Nếu ông ấy xấu tính tới mức chẳng nể mặt ai thì chẳng lẽ nhà chúng ta còn phải nể mặt ông ấy?”

Nghe Liễu Ngọc Như nói mà Cố Cửu Tư dùng ánh mắt nhìn kẻ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ để nhìn nàng. Liễu Ngọc Như quan sát ánh mắt hắn, nàng cảm thấy thật đau lòng. Hồi nhỏ Cố Cửu Tư phải bị cửi cửi hằn ngược đãi cỡ nào mới sợ ông ấy như vậy.

Liễu Ngọc Như cầm tay Cố Cửu Tư, ấm áp an ủi, “Cửu Tư, chàng đừng sợ. Chàng đã trưởng thành, còn cưới ta nữa, ta sẽ không để ông ấy bắt nạt chàng. Ông ấy dám gây rối ở nhà chúng ta thì ta sẽ xử ông ấy ngay.”

“Nhưng...” Cố Cửu Tư lưỡng lự. “Nhưng...”

“Nhưng gì?” Liễu Ngọc Như cau mày. “Chàng cứ can đảm nói, ta sẽ nghĩ cách.”

“Nhưng ông ấy giàu lắm.”

“Lúc ở trong tù, cửi cửi nói với ta,” mắt Cố Cửu Tư lóe sáng, “ông ấy lén sở hữu một kho vàng nhỏ. Trong thời gian ở nhà chúng ta, ông ấy có thể cung cấp sinh hoạt phí cho cả nhà.”

Lời này vừa vào tai, Liễu Ngọc Như lập tức ngồi thẳng lưng, nàng trịnh trọng nói, “Ngày kia cửi cửi mới tới à? Hay hôm nay chúng đi nghênh đón ông ấy luôn? Đúng rồi, Cửu Tư, hồi trước cửi cửi thích đánh chàng hả? Ông ấy thích dùng loại gậy nào để ta còn chuẩn bị.”

Cố Cửu Tư: ...

Lời tác giả

Liễu Ngọc Như: Tiền tài làm ta đánh mất nhân tính.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 111: Thần Cũng Tán Thành

Giang đại nhân không chuyển đến Cổ gia ngay nhưng ông bắt Cổ Cửu Tư phải chuẩn bị trước.

Giang Nhu quá rành tác phong đệ đệ mình; bà dẫn Liễu Ngọc Như đi mua xe ngựa, chọn mỹ nữ, và mang về rất nhiều trang phục vàng rực rỡ để treo sẵn trong tủ. Thậm chí bà còn huấn luyện cấp tốc một nhóm người chuyên phục vụ Giang Hà.

Liễu Ngọc Như thấy Giang Nhu nước tới chân mới nhảy bèn nhịn không được mà hỏi, “Bà bà, nếu Cửu Cửu phiền như vậy thì sao không huấn luyện người hầu sớm hơn?”

Giang Nhu thở dài, “Ngọc Như, nhà chúng ta đâu giàu có như xưa, lỡ đệ ấy không được phóng thích thì chẳng phải phí tiền sao?”

Liễu Ngọc Như nghe thế cũng cảm thấy Giang Nhu nói chí lý. Nếu không có người chi trả phí mua xe ngựa, mỹ nữ, quần áo và huấn luyện hạ nhân, nhà bọn họ sẽ phải tốn một khoản tiền khổng lồ.

Sau hôm dọn dẹp nhà cửa tươm tất, Cổ Lăng Hoa dẫn cả nhà đến cổng Hình Bộ chờ Giang Hà. Trên đường đi, Cổ Cửu Tư đã kể vắn tắt về tiểu sử của vị cửu cửu này.

Giang gia từng là nhà giàu số một Đông Đô. Đến đời Giang Nhu, Giang gia tổng cộng có hai trai một gái; Giang Hà là con út. Theo tính toán ban đầu của Giang lão gia, đại công tử Giang gia Giang Sơn sẽ làm chính trị còn tiểu nhi tử Giang Hà làm kinh thương. Nào ngờ Giang Sơn mới làm

quan năm năm đã bị cuốn vào cuộc chiến đoạt đích và bị lưu đầy tới Nam Cương, sau đó chết bệnh trên đường đi. Đấu tranh chính trị khiến Giang lão gia thương tâm nên ông nhất quyết phản đối Giang Hà làm quan. Thế nhưng năm Giang Hà mười lăm tuổi lại lén tham gia khoa cử, thậm chí ông còn đỗ tam nguyên[1] và trở thành môn sinh của nhà vua năm ấy. Từ đó trở đi, ông một bước lên mây ở chốn quan trường. Mới ba mươi tuổi đã cầm rể tại triều đình; từ Công Bộ, Hộ Bộ, đến Lại Bộ. Cuối cùng trở thành Lại Bộ Thượng thư đứng đầu sáu bộ; quản lý việc thăng chức, biếm chức, và khảo hạch quan viên của toàn bộ triều đình Đại Vinh. Nếu sự cố Lương Vương không xảy ra, chưa biết chừng hiện tại Giang Hà đã lên tới chức thừa tướng.

Đương nhiên đây là cách nhìn của chính phủ, còn cách nhìn của Cố Cửu Tư là, “Cửu cửu ta xấu tính cực kỳ, nhưng thích cười tủm tỉm. Nàng nhớ đừng chọc giận ông ấy.”

“Tính ông ấy phách lối, nếu nói năng làm nàng bị tổn thương thì hãy tha thứ cho ông ấy, để ta chửi thay nàng là được. Nàng cứ chuẩn bị sẵn đại phu bôi thuốc cho ta, ông ấy thích đánh vào mặt ta lắm.”

“Nàng không cần lo gì khác, mọi chuyện đã có ta, nàng chỉ cần chuẩn bị sẵn đại phu thôi.”

Cố Cửu Tư cường điệu những lời dặn dò này tới tận lúc cả nhà có mặt tại cổng Hình Bộ và nghiêm chỉnh đứng chờ. Chẳng mấy chốc, bên trong truyền ra tiếng bước chân rồi một bóng người xuất hiện ở cổng.

Đập vào mắt Liễu Ngọc Như là một người được nhuộm màu vàng kim từ đầu đến chân. Ông mặc áo ngoài màu vàng óng ánh, bên trong là áo đơn màu trắng, hông đeo ngọc bích trắng[2], tóc buộc quan vàng nạm ngọc.

Nhìn ông khoảng ngoài ba mươi, dung mạo vô cùng tuấn tú. Khuôn mặt này có đôi nét giống Cố Cửu Tư nhưng chắc vì vào độ tuổi chín muồi nên

trông càng đẹp rực rỡ. Tay ông cầm cây quạt nhỏ, lúc ra khỏi cổng thì ánh nắng chiếu vào mặt làm ông xòe quạt ra rồi giơ lên che trước trán. Ông nhìn về phía chân trời, dùng giọng điệu khoa trương mà cảm khái, “A, lâu rồi chưa thấy ánh mặt trời chói chang thế này.”

Ông quay đầu lại nhìn lướt qua người Cố gia và mỉm cười, “Đã lâu không gặp, tỷ tỷ, tỷ phu, Tiểu Cửu Tư.”

“Vạn Thù ra rồi đấy à.” Cố Lăng Hoa rặn ra một nụ cười và gọi tên tự của Giang Hà. “Chúng ta đã chuẩn bị phòng ốc chu đáo, mau về thôi, thức ăn ngon đang chờ đấy.”

“Làm tỷ phu nhọc lòng rồi.” Giang Hà vừa nho nhã gấp quạt vừa áy náy gật đầu như đang tỏ vẻ cảm tạ. Sau đấy ông liếc một cái và đi thẳng đến cỗ xe ngựa vàng chói mà Giang Nhu mua lấy lòng đệ đệ.

Xe ngựa được phủ bột vàng nên trông xa hoa tột độ. Nếu kẻ cướp nào đánh bạo thì quả thật có thể cạo ra chút bột vàng đi đổi lấy tiền. Song Giang Hà chẳng quan tâm mấy chuyện lẻ tẻ ấy, ông thích cảm giác có tiền.

Sau khi ông lên xe ngựa, Liễu Ngọc Như tới gần Cố Cửu Tư để thì thầm, “Cửu cửu chàng trông thân thiện đấy chứ.”

Cố Cửu Tư gượng cười, “Nàng vui là được.”

Giang Hà lên xe ngựa, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư đang định lên một chiếc xe ngựa khác thì Giang Hà vén màn rồi nhiệt tình gọi Cố Cửu Tư, “Sao Tiểu Cửu Tư xa cách cửu cửu vậy? Lên ôn chuyện với ta nào, à,” ánh mắt Giang Hà dừng ở Liễu Ngọc Như, “đây là cô vợ nhỏ của tiểu chất nhi? Hai đứa cùng lên đi.”

Lời này tức khắc khiến Cố Cửu Tư nhăn nhó như nuốt khổ qua nhưng hắn không cãi cọ mà cúi đầu chịu thua rồi dẫn Liễu Ngọc Như lên xe ngựa.

Bên trong xe ngựa vô cùng rộng rãi, ngoài Giang Hà còn có bốn mỹ nữ do Giang Nhu tuyển chọn. Lúc Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư bước lên, Giang Hà đang dựa đầu vào một mỹ nữ để nàng ấy xoa đầu cho ông, chân thì gác lên người khác để hưởng thụ màn xoa bóp tận tình. Một bên của ông là vị mỹ nữ vừa quỳ trên sàn xe vừa đút nho cho ông, bên còn lại là mỹ nữ ôm tỷ bà đang hỏi Giang Hà, “Đại nhân muốn nghe khúc nhạc nào?”

Vào khoảnh khắc này, Liễu Ngọc Như thấy mình đúng là đồ nhà quê; Giang Hà thật sự khiến nàng mở rộng tầm mắt.

Cố Cửu Tư hình như đã nhìn quen hình ảnh này, hẳn để Liễu Ngọc Như ngồi cách xa Giang Hà rồi ra vẻ bình tĩnh mà cảnh cáo, “Ta nói rồi đấy, ông muốn đánh đập, mắng chửi, gây sự với người khác thì cứ tìm ta. Đừng động tới cô vợ nhỏ của ta.”

Lời dạy đầu nghiêm trọng thế này làm Liễu Ngọc Như hơi sợ hãi. Giang Hà liếc nhìn nàng, ông tỉ mỉ đánh giá nàng trong chốc lát và bất chợt cười giễu cợt. Ông rời khỏi người nữ nhân đang phục vụ mình để dựa vào vách xe, “Người có bao giờ thấy ta gây sự với nữ nhân chưa? Tiểu Cửu Tư, cữu cữu không phải loại nam nhân thấp kém.”

Nói rồi Giang Hà nhìn Liễu Ngọc Như từ trên xuống dưới, ông mở quạt ra che khuất môi và khẽ cười, “Ánh mắt của người không tồi, hèn gì người chả cần công chúa ta cho mà lại muốn một bé gốc Dương Châu.”

Liễu Ngọc Như nghe ông nói vậy thì sửng sốt, lần đầu tiên có người dùng từ này hình dung nàng. Nhưng nàng không cảm thấy buồn bực, ngược lại thấy nó hơi dễ thương.

Song Cố Cửu Tư rõ ràng chả thấy đây là lời hay ý đẹp, mặt hằn cứng ngắc khi nói, “Cữu cữu hãy biết tự kiềm chế.”

Giang Hà nhún vai, ông khoanh tay lại, “Ta còn chưa đủ kiềm chế à? Các người cho ta chiếc xe ngựa thô sơ, đám thị nữ xấu xí, cả bộ quần áo quê

mùa này nhưng ta có nói gì đâu. Thế mà người vẫn nghĩ ta thiếu kiềm chế?”

“Cửu Tư,” Giang Hà tha thiết nói, “xưa kia ta dẫn người tới Đông Đô vì muốn người sớm mở mang tầm mắt, ít nhất cũng phải học được cách tiêu tiền. Mọi người đều nói cháu trai giống cậu nhưng người nhìn mình kìa, ngoại trừ cái mặt hơi giống ta thì hoàn toàn chẳng kế thừa chút khí phách phong lưu nào. Cửu Cửu không có nhi tử, người mà không kế thừa phong độ của ta thì về sau người đời làm sao biết đến phong cách Giang gia.”

“Đủ rồi Cửu Cửu,” mặt Cố Cửu Tư đen sì, “ông có thể tìm mợ mà sinh một đứa.”

“Mợ à,” Giang Hà dùng tay vỗ trán như đang nói chuyện gì đau buồn lắm. Ông ngẫm nghĩ rồi đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như, hỏi rất tình cảm, “Ngọc Như muội muội, nhà muội còn tỷ muội nào chưa gả mà dịu dàng xinh đẹp giống muội không?”

“Lão háo sắc Giang Hà!”

Cố Cửu Tư tung năm đấm, Giang Hà dùng quạt chặn tay hấn lại. Ông cười tủm tỉm với hấn, “Tiểu Cửu Tư trưởng thành rồi.”

Lời này vừa vào tai, Cố Cửu Tư chẳng hiểu sao lại rùng mình. Nhưng trong nháy mắt hấn dừng lại, Liễu Ngọc Như thấy Giang Hà đập hấn một phát. Cố Cửu Tư bị đá ra khỏi xe ngựa rồi ngã lăn quay xuống đất.

Liễu Ngọc Như lập tức hốt hoảng thét, “Dừng xe!”

Chưa nói xong, cây quạt của Giang Hà đã đề lên vai Liễu Ngọc Như, sức ông lớn nên buộc nàng phải ngồi xuống. Giang Hà dùng giọng điệu không cho phép chất vấn để nói với xa phu ở bên ngoài, “Đi tiếp.”

Xa phu không dám dừng lại, Cỗ Cửu Tư lật đặt bò dậy rồi đuổi theo xe ngựa. Hăn cảm phần nói, “Giang Hà! Giang Hà, ông giỏi thì đứng lại cho ta!”

Giang Hà lấy quạt vén lên màn xe, ông cười híp mắt với Cỗ Cửu Tư, “Tiểu Cửu Tư, gần đây trông người bệ rạc quá. Tốt nhất nên rèn luyện một chút, cứ chạy theo xe mà về nhé.”

Dứt lời, ông buông màn xe rồi quay đầu lại và cười tủm tỉm nhìn Liễu Ngọc Như.

Cỗ Cửu Tư vừa vắng mặt, Liễu Ngọc Như tức khắc cảm nhận bầu không khí áp bức lạnh lẽo xuất hiện trong xe. Giang Hà nhìn nàng, Liễu Ngọc Như cố gắng giữ bình tĩnh đáp lại ánh mắt ông. Rất lâu sau, Giang Hà khẽ bật cười, “Ta thật không ngờ gia đình bình dân như Liễu gia có thể dạy dỗ ra được một cô nương như người.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy liền nhẹ nhàng thở hắt ra; nàng biết mình đã qua cửa ải mang tên Giang Hà.

Nàng giữ im lặng, Giang Hà lại gồi đầu lên đùi mỹ nữ, ông dùng tay vân vê quả nho và chậm rãi nói, “Ta đã điều tra nên biết những chuyện người làm, Cỗ gia có thể đi tới ngày hôm nay hăn phải cảm tạ người. Mọi người đều đánh giá chất nhi của ta là kẻ ăn chơi trác táng nhưng nó rất thông minh. Ta đích thân dạy dỗ nó, ban đầu ta muốn chí ít phải cho nó cưới nhân vật tầm cỡ như công chúa nhưng không ngờ lại để người nhặt được món hời.”

Liễu Ngọc Như không rõ lý do Giang Hà muốn nhắc mấy chuyện này với nàng nên chỉ lẳng lặng nghe ông nói tiếp, “Ta không thích nữ nhân, trừ phi là người giống tỷ tỷ ta. Dù người đã gả cho nó nhưng đừng nghĩ sẽ dựa dẫm một nam nhân cả đời, phải cố gắng kiếm tiền. Về sau người kinh doanh, Cửu Tư làm quan, thì nền tảng của Cỗ gia mới vững chắc.”

Giang Hà liếc nàng một cái, “Ta nói người có hiểu không?”

“Hiểu ạ,” Liễu Ngọc Như ngoan ngoãn đáp, thậm chí còn cười. Giang Hà nhíu mày, ông cảm thấy nàng chỉ nói cho có nhưng ngay sau đấy Liễu Ngọc Như bảo, “Chất tức cũng có một vấn đề cần hỏi. Nghe Cửu Tư nói trong thời gian ở Cổ gia, ngài sẽ gánh vác hết thầy chi tiêu của Cổ phủ. Cửu Tư nói giỡn hay thật ạ?”

Giang Hà ngó người giây lát rồi ông chậm rãi cười ha hả.

“Tiểu cô nương nhà người,” ông gõ quạt lên khóe môi đang không nhin được mà cong lên, “quả thật thú vị.”

Liễu Ngọc Như im lặng cười cười, sau một hồi, Giang Hà có vẻ mệt nên nhắm hai mắt lại, “Nếu người đã hiểu thì ta không nhiều lời nữa. Ta có tiền nên sau này các người gặp khó khăn ở Đông Đô có thể nói với ta.”

“Cửu cửu nói vậy làm Ngọc Như thấy khó hiểu.”

Liễu Ngọc Như phe phẩy quạt tròn, nàng nhìn chòng chọc gương mặt tuần tú kia, “Ngọc Như thấy sắc mặt cửu cửu hồng hào, lúc ở trong ngục hẳn không phải chịu khổ nhiều. Không biết cửu cửu ở trong ngục lâu như vậy là vì tự nguyện hay bị ép buộc?”

Giang Hà nghe đến đây bèn quay đầu nhìn nàng, ánh mắt thấp thoáng ý cười, “Người muốn nói gì?”

Liễu Ngọc Như nhìn bên ngoài xe ngựa, Cổ Cửu Tư đang gian nan đuổi theo chiếc xe. Tất cả mọi người đều chỉ trở hăn, Liễu Ngọc Như ráng nhin cười. Nàng nhã nhặn nói, “Cửu cửu, Cửu Tư luôn tin ngài bị oan. Chàng dùng tính mạng đảm bảo nên bệ hạ mới phóng thích ngài và để ngài nhậm chức Hộ Bộ Thị lang. Ngọc Như hy vọng ngài coi Cửu Tư là người nhà và chân thành đối đãi chàng.”

“Người cảm thấy ta không chân thành?” Giang Hà cười mỉm chỉ với Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như chẳng vội trả lời, sau đấy nàng đưa mắt nhìn Giang Hà, “Giang đại nhân, ngài thật sự không cầu kết với Lương Vương?”

Giang Hà im lặng.

Lát sau, ông cười cười rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tiểu nha đầu nhà người.”

Vẻ mặt ông có chút buồn bã, “Người cũng đã chết rồi, nói những lời này còn nghĩa lý gì đâu?”

Ông chả hề kiêng dè, Liễu Ngọc Như nghe liền hiểu ngay. Nàng chần chờ nhưng rốt cuộc không thốt ra câu hỏi mà nàng muốn có được đáp án.

Xe ngựa đi một mạch tới trước cổng chính Cố gia, Giang Hà ung dung xuống xe.

Hiện tại Cố phủ nằm trong con hẻm nhỏ, kém xa phủ đệ năm xưa của Giang Hà. Ông vừa xuống xe ngựa đã thốt lên, “Đã tới Đông Đô sao không mua tòa nhà hoành tráng một chút? Ở chỗ này mà không thấy ngọt ngào hả?”

Trong lúc ông nói, một chiếc xe ngựa dừng lại gần đấy. Mọi người nhìn qua thì phát hiện xe ngựa Cố gia chặn đường đối phương.

Cố gia thả người ở cổng chính, còn xe vào phủ từ cửa hông ở phía sau. Vì phải lùi lại nên đụng trúng chiếc xe ngựa kia.

Giang Hà nhướn mày nhìn Cố Cửu Tư đang hộc tốc chạy lại đây. Cố Cửu Tư đến cổng thấy tình huống xe ngựa hai nhà chen lấn thì lau mồ hôi

trên trán rồi nhanh chóng nói, “Ngại quá, cảm phiền vị huynh đài này lùi một bước...”

“Cố đại nhân.”

Hắn chưa nói xong, trong xe ngựa phát ra giọng nam đầy ý cười. Cố Cửu Tư vừa nghe thấy giọng nói này thì sắc mặt tức khắc lạnh băng. Một cây quạt nhỏ vén lên màn xe, để lộ người trên xe là Lạc Tử Thương với bộ trang phục màu lam và tóc buộc quan ngọc. Y ngồi trong xe nhìn Cố Cửu Tư, cười như không cười, “Đã lâu không gặp.”

Y ngẩng đầu, nhìn một lượt xung quanh, cuối cùng ánh mắt y dừng lại trên khuôn mặt Giang Hà.

Giang Hà đối mặt với Lạc Tử Thương, ông hơi sửng sốt. Trên mặt Lạc Tử Thương cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Hai người rõ ràng quen biết nhưng sau vài giây ngẩn ngui lại nhanh chóng chuyển dời ánh mắt, không ai có ý định chào hỏi người còn lại.

Cố Cửu Tư quan sát hành động này của bọn họ rồi mở lời, “Tại hạ chưa nghe tin thái tử trở lại Đông Đô, sao Lạc Thái phó đã quay về trước vậy?”

“Thái tử diện hạ đóng quân ngoài thành, cũng gần đây thôi. Ngày mai sau khi thu xếp xong sẽ vào thành.” Lạc Tử Thương mỉm cười. “Tại hạ không khỏe nên mới về trước nghỉ ngơi.”

“Ra vậy.” Cố Cửu Tư gật gù, sau đó hắn hỏi, “Thế rốt cuộc Lạc đại nhân có tránh đường không?”

Lạc Tử Thương: ...

Lạc Tử Thương hình như không ngờ Cố Cửu Tư sẽ hỏi vậy, y thoáng ngó người rồi ho nhẹ một tiếng, “Đương nhiên rồi.”

Dứt lời, Lạc Tử Thương ngẫm nghĩ giây lát và đưa mắt nhìn về phía Liễu Ngọc Như.

Y chỉ nhìn thoáng qua nhưng Cố Cửu Tư lập tức biến thành con chó dữ bị kẻ khác thềm thường khúc xương ngon, hăn giận dữ chất vấn, “Người nhìn gì đấy!”

Lạc Tử Thương cười cười, y vừa buông màn xe vừa ra lệnh cho hạ nhân, “Lùi lại đi.”

Hạ nhân mau chóng điều khiển ngựa rời khỏi con hẻm, nhường đường cho Cố gia. Cố Cửu Tư tới bên Liễu Ngọc Như rồi nhỏ giọng làu bàu, “Y đúng là đồ vô liêm sỉ.”

Liễu Ngọc Như cũng chịu thua hăn, “Người ta đã nói câu nào đâu.”

“Y nhìn nàng.”

“Y cũng nhìn cứu cứu.” Liễu Ngọc Như hạ giọng nhắc, “Lần sau đừng la toáng lên vậy, chàng sợ người khác không biết y nhìn ta à?”

Cố Cửu Tư bữu môi nhưng không tranh cãi tiếp.

Giang Hà cũng chẳng nói gì thêm mà vào phủ ăn cơm rồi về phòng riêng nghỉ ngơi. Không phải đụng mặt Giang Hà nữa làm Cố Cửu Tư thư thái vô cùng, Hăn tắm rửa xong liền ngồi cạnh Liễu Ngọc Như để làm việc. Nàng tính toán sổ sách, hăn xử lý công vụ; hai người vừa làm việc vừa thỉnh thoảng nói đôi ba câu tán gẫu.

“Hôm nay Lạc Tử Thương trở về mà chàng không tò mò hỏi? Sao không nói chuyện với y lâu hơn?”

“Có gì để nói chứ?” Cố Cửu Tư lật công văn. “Những gì y nói ra miệng thì ta đều biết, cái gì ta không biết thì y sẽ câm như hến. Đã vậy ta lãng phí

thời gian cho y làm gì?”

Liễu Ngọc Như thấy hắc nói cũng đúng, nàng suy tư, “Sao y lại về trước nhỉ?”

“Về để xem có cứu vãn được gì không.”

Cố Cửu Tư hứng chí ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Như, “Ta đã nói chuyện với Lục đại nhân, chính y giết dây Lục Vĩnh trong vụ Lưu Xuân. Tức nghĩa y chắc chắn về phe thái hậu, giờ thái hậu ngã ngựa thì sao y diễn trò được nữa? Cứ chờ xem,” Cố Cửu Tư lạnh nhạt nói, “thái tử về một cái là ta đi vạch tội y ngay, đảm bảo y sẽ không có ngày lành.”

“Chàng đừng ép y quá mức,” Liễu Ngọc Như thở dài, “hiện giờ ngay cả bệ hạ còn phải nhượng bộ y. Trong tay y là Dương Châu, lỡ đâu y bị ép tới đường cùng lại đầu quân cho Lưu Hành Tri thì khổ. Đến lúc đó chàng bị trách tội, ta sẽ xem chàng xoay xử thế nào.”

“Y có bản lĩnh thì cứ đi mà đầu quân,” Cố Cửu Tư nâng bút, “cùng lắm ta từ quan. Ta có cô vợ nhỏ nuôi, y có chắc?”

Dáng vẻ hùng hồn của Cố Cửu Tư khiến Liễu Ngọc Như phì cười.

Nàng nhặt cái đệm cạnh mình rồi ném về phía hắc, Cố Cửu Tư chụp lấy và lắc đầu, “Nhìn con cọp cái này xem, quả nhiên có tiền là khí thế khác hắc, dám đánh cả lang quân của mình.”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như dờ khóc dờ cười, “bao giờ chàng mới đứng đắn hơn hả?”

“Nàng muốn nhìn ta đứng đắn?”

Cố Cửu Tư gác đầu lên tay như đang nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Trong hai năm quen biết Liễu Ngọc Như, hắc cao hơn nhiều; thân hình cao ráo, khuôn mặt tuấn tú.

Diện mạo hắc kế thừa nét đẹp của Giang gia, đồng thời kết hợp với vẻ khôi ngô từ Cố Lăng Hoa tạo nên khuôn mặt đẹp trai khó miêu tả thành lời.

Hiện tại hắc mặc áo tơ lụa mỏng màu trắng, mái tóc đen buông xõa, làn da trắng nõn ở dưới ánh đèn tỏa sáng như ngọc. Từ động tác dùng tay chống đầu, đến khoe môi đậm ý cười, và dáng vẻ giống đang suy nghĩ chuyện quan trọng đều mang theo nét đẹp thoát tục.

Liễu Ngọc Như vốn chỉ liếc một cái nhưng thấy bộ dạng này của hắc liền nhất thời ngẩn ngơ.

Cố Cửu Tư quay đầu lại thấy khuôn mặt sưng sờ của nàng thì ý cười nơi khoe môi càng sâu đậm.

Hắc khoác thêm áo ngoài rồi đứng dậy và đi chân trần đến bên nàng. Sau đó hắc quỳ một bên chân, bàn tay đặt lên đầu gối.

Liễu Ngọc Như nhìn chăm chăm hắc. Khoảng cách giữa hai người rất gần, hắc lặng lẽ ngắm nhìn nàng, trong đôi mắt đen có ánh sáng nhảy nhót.

Hắc vươn bàn tay như được tạc từ khối ngọc trắng và dịu dàng giữ lấy cằm nàng, buộc nàng nhìn thẳng vào đôi mắt hắc.

Liễu Ngọc Như e thẹn mở miệng, “Lang...”

Chữ “lang” kia bị nuốt vào trong họng.

Bên ngoài trắng sáng mọc trên trời cao, hoa thu hải đường chậm rãi nở rộ dưới ánh trăng.

Cố Cửu Tư nhẹ nhàng buông nàng ra, nhìn đôi mắt mê man còn ngậm nước của Liễu Ngọc Như làm hắc kết hắc giật giật. Hắc vuốt nhẹ đôi môi

nàng, giọng nói vốn trong trẻo nhuộm chút khàn khàn, hần thì thầm, “Bây giờ lang quân của nàng đã đứng đắn chưa?”

Liễu Ngọc Như đỏ mặt. Dù đã thành hôn được một thời gian dài, nàng rốt cuộc vẫn không thẳng thắn lẫn càn rỡ bằng Cố Cửu Tư trong những việc thế này.

Nàng siết chặt tay áo và nỗ lực khống chế giọng nói nhưng nghe nàng như đang nỉ non, “Đứng đắn điểm nào? Lo xem công văn của chàng đi.”

Cố Cửu Tư mỉm cười, ánh mắt hần như một bàn tay chậm rãi vuốt ve nàng từ trên xuống dưới. Liễu Ngọc Như ngừng thở trước ánh mắt kia. Cố Cửu Tư dùng quạt thay tay để gạt cổ áo của Liễu Ngọc Như xuống, hần nói với nàng, “Nàng muốn ta đứng đắn để làm nàng vui lòng. Nhưng nếu nàng thích ta thì sẽ thấy ta đứng đắn, nàng không thích thì ta thành hư hỏng. Ta lại nghe nói phần lớn nữ nhân yêu thích sự hư hỏng. Vậy nàng trả lời ta xem, làm nam nhân thì đứng đắn hay hư hỏng mới tốt?”

Liễu Ngọc Như im thin thít, tay nàng siết chặt bàn tính.

Cố Cửu Tư ngắm nghía bộ quần áo xộc xệch của nàng, hần nghiêng đầu cười. Rốt cuộc hần vẫn không đành lòng nhìn nàng quần bách nên hần bế nàng lên giường.

Cơm no rượu say, hôm sau lúc lên triều, trông Cố Cửu Tư sáng khoái vô cùng.

Diệp Thế An không khỏi nhận xét, “Sao nhìn người vui vậy?”

Cố Cửu Tư chưa đáp, Thẩm Minh đã nhanh nhẩu, “Vì hần ăn no rồi.”

Diệp Thế An ngó người không hiểu gì, Cố Cửu Tư khề tăng hăng rồi hỏi, “Thế An, người chuẩn bị số con chưa?”

“Số con?” Thăm Minh mù mờ hỏi lại.

Cố Cửu Tư giơ tay vén tóc, giọng hần nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, “Hôm qua ta thấy Lạc Tử Thương về Đông Đô trước, hôm nay thái tử sẽ vào thành.”

Lời này làm sắc mặt Diệp Thế An lạnh lẽo trong nháy mắt.

Hắn bắt tay vào việc ngay, “Để ta đi viết.”

Thăm Minh:???

“Này,” Thăm Minh vừa dõi theo Diệp Thế An tìm giấy bút vừa bất an hỏi, “nộp sổ con cho bộ hạ mà qua loa vậy có ổn không?”

“Không ổn điểm nào?” Cố Cửu Tư chấp tay lại trong tay áo, hờ hững đáp, “Dù sao bộ hạ cũng muốn có người vạch tội y. Nếu không phải dạo này ta vạch tội lắm người quá thì hôm nay sao đến lượt Thế An viết sổ con?”

Thăm Minh ngẩn ngơ, hắn không hiểu vì sao lại nghe ra được vài phần tiếc nuối trong giọng điệu của Cố Cửu Tư.

Thăm Minh nghĩ một hồi mới nói, “Cửu ca, có phải hôm qua Lạc Tử Thương lại đi lấy lòng Ngọc Như tử không?”

Từ ngày Liễu Ngọc Như cho Thăm Minh tiền tiêu vặt, nàng trở thành Ngọc Như tử chứ không còn là thiếu phu nhân.

Cố Cửu Tư bị Thăm Minh nhìn thấu tâm tư, hần lạnh lùng liếc Thăm Minh một cái sắc lẹm, “Không, sao ngươi nghĩ vậy?”

“Lạ thật,” Thăm Minh lập tức phân tích, “nhìn thái độ hẹp hòi của ngươi thì chắc hẳn y đã đắc tội ngươi. Chuyện tàn nhẫn nhất Lạc Tử Thương có thể làm để đắc tội ngươi chính là y coi trọng Ngọc Như tử. Hôm qua y mà

không quấy rối Ngọc Như tỷ thì hôm nay người sẽ hăng hái vạch tội y vậy sao?”

“Ta thích cái từ này của người.” Giọng Cố Cửu Tư lãnh đạm.

Thẩm Minh vô thức lặp lại, “Từ gì?”

“Quấy rối.”

Cố Cửu Tư gằn từng tiếng.

Thẩm Minh lắc đầu, hăn biết ngay mà, Lạc Tử Thương nhất định đã quấy rối Liễu Ngọc Như.

Hiệu suất làm việc của Diệp Thế An rất cao, đặc biệt trong vấn đề báo thù nhà. Hăn đi mượn giấy bút, nhân lúc chưa lên triều mà múa bút thành văn.

Số con hăn viết mắng Lạc Tử Thương đủ thứ, mắng đến trôi chảy sinh động và không có chỗ cho người khác chắt vắn. Từ đây thấy được Diệp Thế An đã sớm chuẩn bị những lời chửi mắng Lạc Tử Thương. Sau khi mắng xong, hăn kết luận bằng một trọng điểm: Kẻ này không xứng đáng làm thái phó, cần mau chóng đổi người khác.

Cố Cửu Tư đọc số con của Diệp Thế An mà gật gù, “Không tồi, rất cảm động.”

“Đúng vậy.” Diệp Thế Anh lạnh lùng nói, “Bây giờ bệ hạ bắt đầu nghi ngờ y, cũng xác định sẽ ổn định nội bộ trước chuyển Nam phạt thì không lý gì để y tiếp tục làm thái phó. Y phải cách xa thái tử, về sau ta cố gắng dạy dỗ thái tử thì mới đảm bảo thái tử không bị y mê hoặc.”

Cố Cửu Tư gật đầu, hăn không phản bác gì cả.

Tuy nhiên, hần cảm thấy với trình độ thuyết giáo của Diệp Thế An thì khó mà đối kháng với loại chuyên nịnh hót như Lạc Tử Thương.

Nhưng Cố Cửu Tư nghĩ việc này không quan trọng, sự kiện trọng điểm hôm nay chỉ có một – vạch tội y.

Vì thế chưa lên triều được bao lâu, khi Phạm Hiên hỏi ai có việc muốn bẩm báo thì Diệp Thế An nhanh chân bước ra khỏi hàng và lớn tiếng nói, “Bệ hạ, thần muốn tâu rằng Lạc Tử Thương chẳng có đạo đức của một lão sư nên không thể làm thái tử thái phó!”

Hần vừa dứt lời, Cố Cửu Tư lập tức bước ra khỏi hàng để ủng hộ, “Thần tán thành.”

Thẩm Minh ngẩn người, hần nhìn hai huynh đệ ra mặt thì cảm thấy mình không thể chịu thua. Vì thế hần tức khắc bắt chước, rời khỏi hàng và nghiêm trang đồng tình, “Thần cũng vậy.”

Lời tác giả

[Chuyện thường ngày trên triều]

Diệp Thế An: Bệ hạ, thần có chuyện muốn tâu!

Các quan lại: Nhất định là vạch tội Lạc Tử Thương, chúng ta không phải sợ.

Cố Cửu Tư: Bệ hạ, thần có chuyện muốn tâu!

Các quan lại: Mọi người mau chuẩn bị tinh thần, Cố Cửu Tư muốn vạch tội người ta! Cố đại nhân, xin hỏi lần này ngài định vạch tội bao nhiêu người?

Thẩm Minh: Bệ hạ, thần có chuyện muốn tâu!

Các quan lại: Đây là ai???

Chú thích

[1] Thời xưa chỉ việc thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức giải nguyên, hội nguyên, trạng nguyên. Tức nghĩa đứng đầu cả ba kỳ thi.

[2] Tức khoáng chất Nephrite, ở Việt Nam thường được gọi là ngọc bích. Ngọc bích là một dòng của đá cẩm thạch, chủ yếu có màu xanh lục hoặc trắng.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 112: Ta Cũng Muốn Cưới Cô Vợ Nhỏ

Hiếu theo một cách nào đó, Diệp Thế An đại diện cho thái độ của Diệp gia còn Cố Cửu Tư đại diện cho thái độ của Chu Cao Lăng. Vì vậy sau khi Thẩm Minh ra mặt, rất nhiều đại thần cũng lục tục đứng dậy.

Lạc Tử Thương vẫn thong dong đứng đằng trước, Phạm Hiên nhìn về phía y rồi nặng nề hỏi, “Lạc Thái phó, người có gì muốn nói không?”

Lạc Tử Thương mỉm cười, “Bệ hạ là quân, thần là thần, bệ hạ đã quyết thì vì thần sao dám nhiều lời? Vì thần xin nghe theo bệ hạ chỉ dạy.”

Y nói năng đầy chính nghĩa, nếu Phạm Hiên còn muốn thể diện thì sẽ cho Lạc Tử Thương đường lui. Nhưng Phạm Hiên gật đầu rồi thẳng thừng bảo, “Lạc Thái phó tài năng xuất chúng, chỉ làm lão sư của thái tử thì khác gì nhân tài không được trọng dụng. Ngọc quý cần nâng niu, tốt nhất nên để Lạc đại nhân có thể cống hiến nhiều hơn cho triều đình.”

Phạm Hiên ngẫm nghĩ rồi tiếp tục, “Biên soạn sử sách là quốc gia đại sự. Lạc đại nhân là học trò của Chương đại sư và cũng là thái tử thái phó, giao Lạc đại nhân phụ trách việc quan trọng này được không?”

Về cơ bản, Đại Hạ vẫn duy trì phép tắc của Đại Vinh. Dựa theo truyền thống Đại Vinh, thành tích đầu tiên của một vị quốc quân chính là biên soạn sử sách. Thế nên dù đất nước nghèo khổ lẫn loạn lạc tới đâu, hoàng đế vẫn kiên quyết sai người biên soạn sử sách. Mà người phụ trách việc này trong tương lai cũng thường được trọng dụng, vì họ là cầu nối của các giai đoạn chính trị. So với những công việc thượng vàng hạ cám khác, biên

soạn sử sách không dễ phạm sai lầm nhưng lại dễ thăng quan. Để thái tử thái phó biên soạn sử sách là cho thái tử thể diện cũng như ân sủng.

Nhưng Cố Cửu Tư hiểu rõ ý đồ của Phạm Hiên; ông chắc tính xử lý Lưu Hành Tri trước rồi mới giải quyết Dương Châu. Mất Dương Châu, Lạc Tử Thương mất chỗ dựa trên triều đình. Biên soạn sử sách lại không có thực quyền, đến lúc đó sẽ tiện cho việc xử lý Lạc Tử Thương.

Trên triều ngoại trừ hãn và mấy lão cáo già thì phần lớn mọi người không hiểu lắm quyết định của Phạm Hiên. Diệp Thế An cau mày, hãn muốn tiếp tục can gián song trước lúc kịp mở miệng, Lạc Tử Thương đã cung kính quỳ xuống, “Thần cảm tạ sự ưu ái của bệ hạ, nhưng vì thần dù được Chương đại sư dạy dỗ lại không có thành tích đặc biệt trong lĩnh vực sử học. Bệ hạ muốn vì thần cống hiến vì triều đình, vì bá tánh, vì thần vô cùng cảm kích. Bấy lâu nay thần cũng học hỏi được nhiều nên cầu xin bệ hạ cho thần gia nhập Công Bộ và giám thị việc tu sửa Hoàng Hà. Thần muốn dùng học vấn của mình để báo đáp triều đình, mong bệ hạ chấp thuận.”

“Hoàng Hà?” Phạm Hiên nhíu mày.

Lạc Tử Thương vẫn quỳ trên mặt đất, y lấy quyển sổ con từ trong áo ra, “Bệ hạ, hôm nay thái tử mới về Đông Đô nên chưa kịp bẩm báo rằng lần này thái tử tuần tra Hoàng Hà phát hiện hậu quả tiền triều để lại. Hoàng Hà cần được tu sửa thêm, năm nay diện hạ đã ra lệnh gia tăng bao cát nhưng nếu không quan tâm hơn nữa thì sợ sau này sẽ nảy sinh đại loạn.”

Nghe đến đây, quần thần đều tỏ vẻ lo lắng. Hiện nay chỗ nào cũng yêu cầu tiền nong, triều đình vốn đang lấy trứng chọi đá, nếu Hoàng Hà xảy ra chuyện thì e rằng chưa Nam phạt Lưu Hành Tri mà nội bộ Đại Hạ đã rối tung rồi mù.

Phạm Hiên trầm mặc giây lát rồi cuối cùng bảo, “Sau khi thái tử vào thành, người và nó đến ngự thư phòng bàn luận chuyện này kỹ càng hơn với trẫm.”

Lạc Tử Thương dập đầu tuân lệnh, trên triều chả ai dám nhắc tới vị trí thái phó của y nữa.

Mọi người đều ngầm hiểu cái lý do thiếu đạo đức của một lão sư chẳng qua là nhai lại chuyện xưa, muốn nhân dịp thái hậu thất thế mà khiến Lạc Tử Thương gặp phiền toái. Rốt cuộc tuy Lạc Tử Thương có tiếng xấu tại Dương Châu nhưng từ ngày nhậm chức thái phó thì luôn theo khuôn phép; hôm nay vạch tội y là vì chuyện trong quá khứ thôi. Không truy cứu lúc y mới được giao chức thái phó mà giờ mới làm thì rõ ràng là cố tình gây sự. Lộ liễu tranh đoạt quyền lợi trước mặt vấn đề như Hoàng Hà gặp lũ lụt là hành động cả thẳng đần cũng chẳng làm.

Cố Cửu Tư sánh bước bên Giang Hà lúc hạ triều, trên mặt Giang Hà đầy ý cười còn Cố Cửu Tư lại hơi bức bối. Tay Giang Hà cầm hốt, miệng cười tủm tỉm, “Trước khi vạch tội Lạc Tử Thương chắc không nghĩ y còn chiêu này nhỉ?”

Cố Cửu Tư liếc Giang Hà một cái, hẩn nghi ngờ hỏi, “Ông biết trước à?”

“Ta không biết vụ Hoàng Hà,” Giang Hà lười biếng đáp, “nhưng nếu ta là Lạc Tử Thương, trước khi về Đông Đô sẽ suy tính đôi chút. Thái hậu rút đài, Lục Vĩnh từ quan, người làm Hộ Bộ Thượng thư, hoàng đế quyết định tạm dừng Nam phạt, vậy kẻ tiếp theo bị giải quyết chắc chắn là y. Để ta khảo hạch người nhé,” Giang Hà nhướn mày, “người nghĩ lát nữa Lạc Tử Thương vào cung, y sẽ làm gì?”

Cố Cửu Tư im lặng, hẩn nghiêm túc suy nghĩ câu trả lời. Giang Hà biếng nhác vươn vai, “Nói theo cách khác đi, nếu người là Lạc Tử Thương thì người sẽ làm gì?”

Cố Cửu Tư suy nghĩ theo gợi ý của Giang Hà.

Nếu hẳn là Lạc Tử Thương, bây giờ trong lòng hoàng đế nhất định muốn thay đổi thái phó, vì ông sợ y tiếp tục ảnh hưởng đến thái tử. Song Lạc Tử Thương đã dạy dỗ thái tử được một thời gian, xây dựng ảnh hưởng từ sớm nên có giữ vị trí thái phó hay không cũng chẳng sao. Việc cấp bách là khiến hoàng đế tín nhiệm y.

Suy cho cùng, Lạc Tử Thương không phải Lưu Hành Tri, nếu y bày tỏ lòng trung thành và được Phạm Hiên tin tưởng thì chưa biết chừng ông sẽ coi y là một thần tử cần trọng dụng.

“Y muốn lấy lòng tin của Phạm Hiên.”

“Chính xác.” Giang Hà mở miệng cười. “Vậy giờ ngươi định làm gì?”

Cố Cửu Tư thoáng dừng bước, hẳn chợt cười rộ, “Cửu cửu về trước đi, ta phải tìm một người.”

Dứt lời, Cố Cửu Tư lập tức xoay người đi tìm Diệp Thế An.

Lần này để Lạc Tử Thương thoát một kiếp khiến trái tim chính trực của Diệp Thế An thật sự tức giận. Hắn mang khuôn mặt lạnh tanh lên xe ngựa, đang chuẩn bị về phủ thì nghe Cố Cửu Tư gọi, “Thế An, chờ ta!”

Cố Cửu Tư nhanh chân vọt lên xe ngựa, khi đã ở bên trong, hắn nói ngay, “Thế An, giúp ta với.”

“Hả?”

“Ta sẽ đưa ngươi vào cung để khóc một trận.”

“Hở?” Diệp Thế An ngớ người.

Cố Cửu Tư đánh giá hắn, “Ngươi khóc nổi không?”

“Rốt cuộc người muốn làm gì?”

“Không có gì, ta đoán chiều nay Lạc Tử Thương nhất định sẽ khua môi múa mép trước mặt bệ hạ. Chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường, nhắc nhở bệ hạ rằng sói con thì vẫn là sói.”

Diệp Thế An thông minh nên Cố Cửu Tư nói sơ qua đã hiểu.

Cấp bậc của hần khó mà gặp được hoàng đế nhưng Cố Cửu Tư thì khác. Cố Cửu Tư nay đã là Hộ Bộ Thượng thư, hần dẫn theo Diệp Thế An và cung kính nhờ người đi thông báo. Sau đó hai người được Phạm Hiên triệu kiến đến ngự thư phòng.

Lúc đến, Phạm Hiên đang phê duyệt sổ con. Ông nghe Cố Cửu Tư và Diệp Thế An dập đầu bái lạy xong liền cho bọn họ đứng lên rồi bảo, “Có chuyện gì thì nói đi.”

“Bệ hạ,” Diệp Thế An quỳ sụp xuống, dập đầu nói, “tuyệt đối không thể để Lạc Tử Thương tiếp tục làm thái phó.”

Phạm Hiên thoáng dừng bút, ông thở dài, “Thế An, trăm hiểu ý người nhưng giờ không phải lúc thích hợp bàn chuyện này, người hãy chờ thêm một thời gian.”

“Bệ hạ, thái hậu mới thất thế, trong triều rung chuyển, giờ không bàn thì về sau càng khó bàn.” Diệp Thế An vừa quỳ vừa gấp gáp phân tích. “Thái tử là hy vọng cho tương lai của Đại Hạ mà để một kẻ như y dạy dỗ dù chỉ một ngày cũng nguy hiểm. Bệ hạ, không thể giữ người này.”

“Thế An,” Phạm Hiên rất đau đầu, “trăm hiểu tâm tình người nhưng trăm có chính kiến riêng. Lũ lụt sông Hoàng Hà mới là việc quan trọng nhất...”

“Bệ hạ!” Diệp Thế An cất cao giọng, “Lũ lụt sông Hoàng Hà quan trọng, chẳng lẽ tương lai Đại Hạ và đức hạnh của thái tử không quan trọng?!”

“Bệ hạ,” Diệp Thế An ngẩng đầu, thành khẩn nhìn Phạm Hiên, “trước kia thần lo lắng bệ hạ nghĩ thần lẫn lộn công tư trong vấn đề Lạc Tử Thương nên chẳng dám nhận xét nhiều về y. Nhưng hôm nay đã nói đến nước này thì thần sẽ nói tới cùng, bệ hạ còn nhớ phụ thân của thần chết thế nào không?”

Phạm Hiên sửng sờ. Thân mình Diệp Thế An khẽ run, hăn siết chặt nắm đấm và dùng đôi mắt đỏ hoe để quật cường nhìn thẳng vào Phạm Hiên, “Bệ hạ có biết lúc Lạc Tử Thương cầm quyền đã có bao nhiêu bá tánh vô tội chết oan, bao nhiêu người cửa nát nhà tan. Trong lòng Lạc Tử Thương vốn không chứa đựng bá tánh mà chỉ có quyền thế, y sẵn sàng làm tất cả vì quyền lực. Người như y sao có thể quan tâm lũ lụt sông Hoàng Hà? Đây chỉ là cái cớ cho đấu tranh quyền lợi. Nếu bây giờ bệ hạ không phế y thì mai sau lấy lý do gì để phế y?!”

Phạm Hiên im lặng, Diệp Thế An đứng dậy với bộ ngực phập phồng kịch liệt như đang dốc hết sức khống chế cảm xúc bản thân. Xưa nay hăn là vị quân tử nho nhã, hiếm khi mất bình tĩnh nên chỉ cần một lần thế này cũng đủ khiến người nhìn đau lòng.

“Bệ hạ,” giọng Diệp Thế An khàn khàn, “khi xưa thần cũng có phụ mẫu khỏe mạnh, gia đình hòa thuận. Thần thành danh từ thuở niên thiếu, cuộc sống thuận buồm xuôi gió. Trước lúc tham gia khoa cử tiền triều năm đó, phụ thân còn uống rượu với bệ hạ và nói muốn thấy bản lĩnh của thần, xem thần có thể thi đậu tam nguyên để không phụ danh tiếng Diệp gia.”

Diệp Thế An vừa nói vừa rơi nước mắt. Phạm Hiên lặng lẽ dõi theo hăn nhắm mắt lại rồi nói tiếp bằng thanh âm khàn đặc, “Nhưng phụ thân của thần sẽ mãi mãi không thấy ngày đó. Diệp gia chỉ đơn thuần từ chối cúi đầu trước Vương Thiện Tuyền, phụ thân chỉ đơn thuần muốn giữ lại một phần khí khái nên không muốn khom lưng với Lạc Tử Thương. Bệ hạ, kẻ chẳng có ranh giới cuối cùng và bất chấp thủ đoạn như vậy mà ở bên thái tử

lâu ngày thì ngài không sợ thái tử điện hạ sẽ biến thành công tử Vương gia thứ hai sao!”

“Diệp đại nhân!”

Trương Phượng Tường đứng cạnh nghe đến đây bèn hấp tấp nói, “Sao có thể gộp chung thái tử điện hạ với những kẻ thấp kém trong Vương gia? Ngài...”

Phạm Hiên không để Trương Phượng Tường nói tiếp, ông giơ tay lên cắt ngang lời vị thái giám.

Ông chăm chú nhìn Diệp Thế An, ánh mắt mang theo hồi tưởng.

Sau một hồi, Phạm Hiên cất tiếng, “Trẫm đã hiểu những gì người nói. Người về đi.”

Diệp Thế An dập đầu thật mạnh rồi hắt lắt Cổ Cửu Tư cáo lui.

Cổ Cửu Tư và Diệp Thế An rời khỏi ngự thư phòng, hai người sánh bước đi xuống cầu thang. Cổ Cửu Tư trầm mặc rất lâu mới mở lời, “Hồi xưa ở Dương Châu, ta chưa từng nghĩ sẽ có ngày nhìn thấy người khóc.”

Diệp Thế An nghe vậy bèn cười cười, “Đều là chuyện quá khứ, ta chỉ diễn kịch thôi.”

Cổ Cửu Tư im lặng, hắt không vạch trần lời nói dối của Diệp Thế An.

Hắn biết Diệp Thế An không phải người biết diễn kịch.

Nhưng một người dù sao cũng phải giữ lại chút tôn nghiêm, Cổ Cửu Tư suy nghĩ giây lát rồi quàng vai Diệp Thế An và hào hứng nói, “Từ nhỏ ta đã biết người thông minh nhất trong những người ta quen. Người yên tâm, huynh đệ chúng ta hợp tác là thiên hạ vô địch. Việc gì phải quan tâm đối phương là Vương Thiện Tuyền, Lạc Tử Thương hay Lưu Hành Tri, cứ đánh

một trận là xong! Mai ta với Thẩm Minh sẽ chặn đường Lạc Tử Thương và dần y như tử, chờ đến lúc thích hợp lại lôi đầu y tới đây. Nào, người thích hấp hay chiêm?”

Diệp Thế An biết Cố Cửu Tư nói đùa; Lạc Tử Thương dù sao chẳng nữa vẫn là mệnh quan triều đình, làm gì có chuyện muốn đánh là đánh?

Hắn hiểu Cố Cửu Tư đang an ủi mình vì thế thẳng thắn đáp, “Cảm ơn.”

“Cảm ơn gì chứ?” Cố Cửu Tư nhẹ nhàng đập hắn một cái. “Chuyện của người chính là chuyện của ta.”

Hai người vừa cười vừa ra khỏi cung điện, Cố Cửu Tư tiễn Diệp Thế An tới tận xe ngựa. Lúc hắn xoay người rời đi, Diệp Thế An cuốn màn xe lên và gọi hắn, “Cửu Tư.”

Cố Cửu Tư quay đầu lại, Diệp Thế An chân thành nhìn hắn từ trong xe ngựa, “Ta rất vui khi có huynh đệ như ngươi.”

Cố Cửu Tư ngẩn ngơ, lát sau, hắn bất đắc dĩ giang rộng đôi tay, “Hết cách rồi, ai bảo ta ưu tú quá làm gì?”

Diệp Thế An cười thành tiếng, hắn xua xua tay rồi buông màn xe.

Cố Cửu Tư đứng tại cổng cung điện dõi theo xe ngựa Diệp gia lộc cộc rời đi. Phía trên cổng cung điện là bờ cầu trắng giang cánh bay ngang qua, tạo thành một đường cong duyên dáng dưới ánh mặt trời. Hắn cười cười rồi lên xe ngựa Cố gia và trở về nhà.

Bọn họ rời đi chưa bao lâu, Lạc Tử Thương theo chân thái tử vào cung. Trước khi đến ngự thư phòng, Lạc Tử Thương dặn dò Phạm Ngọc, “Điện hạ không cần giải thích, cũng chẳng cần cầu xin bệ hạ. Chu đại nhân có mối quan hệ vào sinh ra tử với bệ hạ, điện hạ càng nói nhiều thì bệ hạ càng cảm thấy điện hạ không hiểu chuyện.”

Khuôn mặt Phạm Ngọc lạnh lùng, hần kìm nén cơn phẫn nộ, “Lão già Chu Cao Lăng không muốn cô có người của riêng mình. Cô biết rõ lão muốn xúi giục phụ hoàng sinh nhi tử rồi phế bỏ cô. Với sức khỏe phụ hoàng thì sao chờ được đến ngày đứa trẻ kia lớn lên? Tới lúc đó chẳng phải bọn chúng có thể chèn ép thiên tử và lấy danh nghĩa thiên tử để cầm quyền, còn ai dám quản bọn chúng nữa?! Người qua đường cũng nhìn thấu đám người lòng muông dạ thú này, phụ hoàng niệm tình xưa nghĩa cũ nhưng bọn chúng có đáp lại không?!”

“Điện hạ bớt giận,” Lạc Tử Thương thở dài, “bệ hạ là người xử trí theo cảm tính. Bây giờ ngài đừng tranh cãi với bệ hạ, ngài càng nói thì thành kiến của bệ hạ đối với ngài càng lớn. Tạm thời cứ nghe theo bệ hạ, ngài là nhi tử của bệ hạ nên thiên hạ sớm muộn gì cũng thuộc về ngài, mọi chuyện đợi tới lúc đó hẵng nói.”

Phạm Ngọc nghe Lạc Tử Thương khuyên nhủ rồi cuộc cũng bình tĩnh lại, y tiếp tục dặn, “Lát nữa điện hạ nói dựa theo những gì ta đã chuẩn bị là được, chỉ đề cập tình hình lũ lụt sông Hoàng Hà, đừng nhiều lời về vấn đề khác.”

“Thái phó,” Phạm Ngọc thở dài, “nếu bệ hạ thật sự điều người đi Công Bộ, cô chỉ còn chính mình trong chốn cung đình này.”

“Điện hạ,” Lạc Tử Thương ôn hòa nói, “thần chỉ giúp điện hạ làm việc, vì thần vĩnh viễn là bề tôi của điện hạ. Vì thần đến làm ở Công Bộ để tu sửa hoàn chỉnh Hoàng Hà, sau này điện hạ đăng cơ sẽ bớt được một nỗi lo.”

“Thái phó,” Phạm Ngọc nghe Lạc Tử Thương nói bèn khổ sở than thở, “đại thần trong triều mà không toan tính tranh đoạt quyền lợi như người thì tốt biết bao.”

“Điện hạ chính là minh quân,” Lạc Tử Thương cúi đầu đáp, “đến lúc điện hạ nắm giữ thiên hạ, mọi người sẽ biết thôi.”

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã tới cửa ngự thư phòng. Phạm Ngọc vào trước, Lạc Tử Thương thoáng liếc nhìn thái giám canh cửa. Lúc y đi ngang qua, tiểu thái giám thì thào, “Hai người Cố – Diệp mới vừa bái kiến.”

Sắc mặt Lạc Tử Thương không thay đổi, cứ như y chưa nghe thấy gì. Y nổi gót Phạm Ngọc vào ngự thư phòng rồi cung kính quỳ xuống hành lễ. Phạm Hiên nghe tiếng người hành lễ bèn ngược nhìn hai người. Ông để Phạm Ngọc đứng lên nhưng chả hề quan tâm Lạc Tử Thương.

Lạc Tử Thương vẫn quỳ trong lúc Phạm Hiên hỏi Phạm Ngọc về chuyến công du còn hần kính cần trả lời.

Lần này hần đối đáp thật sự điềm tĩnh, giải thích tường tận, làm Phạm Hiên nhanh chóng hiểu rõ tình hình. Phạm Hiên nhin không được mà ngầm đánh giá nhi tử, ông cảm khái, “Ra ngoài một chuyến lại trưởng thành hơn hần.”

“Thấy dân sinh khó khăn,” Phạm Ngọc chín chắn nói, “mới biết mình non nớt dốt nát. Lúc trước nhi thần đã khiến phụ hoàng phải lo lắng.”

Lần đầu nghe được Phạm Ngọc nói những lời thế này, Phạm Hiên vui mừng khôn xiết.

Cả đời ông nắm giữ mọi việc trong tay, riêng chuyện nhi tử Phạm Ngọc thì không biết theo ai. Hiện giờ cuối cùng Phạm Ngọc cũng có vài phần đáng vẻ mà ông mong chờ, Phạm Hiên không khỏi cao hứng, “Biết bá tánh gian nan là con đã hiểu chuyện rồi đấy.”

Phạm Ngọc cười cười, hần quay đầu nhìn Lạc Tử Thương, “Đều nhờ thái phó chỉ dạy.”

Lời này làm Phạm Hiên kinh ngạc, Lạc Tử Thương vẫn yên lặng quỳ trên mặt đất. Phạm Hiên trầm mặc, ông suy nghĩ giây lát và bảo Phạm

Ngọc, “Ta đã hiểu được tình hình, ta sẽ giao phó người đi làm. Lần này con làm tốt lắm, con về trước đi.”

Phạm Ngọc thoáng do dự, nhưng hăn nghĩ kỹ rồi cung kính chào, “Nhi thần cáo lui.”

Sau khi Phạm Ngọc rời đi, trong phòng chỉ còn lại Phạm Hiên và Lạc Tử Thương. Phạm Hiên vừa quan sát Lạc Tử Thương vừa uống trà, “Thời gian qua, Lạc đại nhân dạy dỗ thái tử rất chu đáo. Trẫm chưa từng thấy nó ăn nói chững chạc như vậy, thật sự khiến trẫm ngạc nhiên. Thủ đoạn của Lạc đại nhân quả nhiên lợi hại.”

Người sáng suốt nghe là hiểu ngay Phạm Hiên đang mĩa mai. Lạc Tử Thương không ngẩng đầu lên, sau một hồi, y chậm rãi cất tiếng, “Bệ hạ, thật ra ngài cũng có thể làm được.”

“Ồ?” Phạm Hiên bật cười. “Nhưng trẫm chẳng khôn khéo bằng Lạc đại nhân.”

“Bệ hạ,” Lạc Tử Thương bình thản nói, “Muốn một người nghe khuyên nhủ thì không cần thủ đoạn mà cần có tâm.”

“Ý người là trẫm không đủ có tâm với thái tử?” Phạm Hiên nhíu mày.

Lạc Tử Thương từ tốn đáp, “Bệ hạ làm thiên tử dĩ nhiên có tâm. Nhưng bệ hạ hãy để tay lên ngực tự hỏi, với vai trò phụ thân, ngài có tâm sao?”

Lời này làm Phạm Hiên sững sờ nhưng ông không dám trả lời.

Ông biết Lạc Tử Thương nói chẳng sai. Trong quá trình trưởng thành của Phạm Ngọc, ông là phụ thân song quả thật không làm hết trách nhiệm.

Mẫu thân Phạm Ngọc mất sớm, hồi đó ông bận quá nên giao Phạm Ngọc cho nữ mẫu trông coi. Đến lúc Phạm Ngọc lớn lên thì tính cách đã như

vậy.

“Bệ hạ không hiểu thái tử, khi gặp chuyện thì hoặc cứng chiều nhượng bộ, hoặc quở trách nhục mạ. Từ tận đáy lòng, bệ hạ chưa từng thừa nhận điện hạ nên sao điện hạ có thể nghe theo ngài? Bệ hạ cho rằng thủ đoạn thần lợi hại nhưng chẳng qua thần chỉ dùng chân thành đổi lấy chân thành thôi.”

Phạm Hiên im lặng, những lời này chạm đến trái tim ông, khiến ông nhất thời muốn nhờ Lạc Tử Thương chỉ dẫn. Nhưng tấm lưng run rẩy khi đang quý của Diệp Thế An bất chợt hiện lên trong đầu ông.

Ông tức khắc lạnh lùng trở lại và hờ hững nói, “Lạc đại nhân ở Dương Châu cũng coi như là chư hầu một phương. Tới Đại Hạ đảm đương thái phó mà tận tâm tận lực như thế khiến trẫm cảm kích vô cùng, đến nỗi không biết khen thưởng ra sao mới phải.”

Lạc Tử Thương nghe vậy bèn mỉm cười, “Bệ hạ không cần khen thưởng. Nếu bệ hạ thật sự thương cảm vì thần thì mong bệ hạ cho thần tới Công Bộ quản lý việc tu sửa Hoàng Hà, để thần được dốc sức vì bá tánh.”

Phạm Hiên không đáp vội, thấy Lạc Tử Thương kiên quyết thế này cũng khiến ông chả muốn vòng vo với y nữa. Ông nâng chén trà, lạnh nhạt nói, “Lạc Tử Thương, trẫm vừa hiểu lại vừa không hiểu suy nghĩ của ngươi.”

“Thần biết,” Lạc Tử Thương bình tĩnh bảo, “bệ hạ không hiểu tại sao thần từ bỏ cơ hội xưng vương tại Dương Châu mà lại tới Đại Hạ làm bề tôi. Thậm chí trong lòng bệ hạ vẫn luôn đề phòng thần và coi thần là người ngoài.”

“Đã biết vậy sao ngươi còn muốn ở lại Đại Hạ?”

“Bệ hạ,” Lạc Tử Thương ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi, “nếu thần nói mình có lý do để nhất định phải ở lại Đại Hạ thì ngài có tin không?”

“Lạc Tử Thương,” Phạm Hiên nhìn hẩn, chân thành đáp, “nếu người nói thì trăm có thể tin người một lần.”

Lời này khiến Lạc Tử Thương chậm chạp cười thành tiếng.

“Bệ hạ, Lạc mỗ có thể tiết lộ cho ngài một việc.” Lạc Tử Thương cười cay đắng. “Thật ra Lạc mỗ không phải Lạc Tử Thương, cũng là đại thiếu gia Lạc gia năm đó. Lạc mỗ chỉ là đứa con rơi của Lạc gia.”

“Chuyện này liên quan gì đến việc người ở lại Đại Hạ?”

Lạc Tử Thương im lặng, đôi mắt thoáng hiện lên vẻ thần thờ như đang nhớ tới cái gì. Lát sau, y cười buồn bã, “Bệ hạ, với năng lực của Dương Châu thì không thể tự lập, tất nhiên đến cuối vẫn phụ thuộc vào người khác. Vi thần hoặc phụ thuộc vào Lưu Hành Tri, hoặc phụ thuộc vào bệ hạ. Vi thần từ nhỏ không có người thân nên không muốn gặp người thân trên chiến trường.”

“Người thân?” Phạm Hiên nghi hoặc. “Người thân của người sống tại Đại Hạ?”

“Vâng,” Lạc Tử Thương cười khổ sở, “phụ thân của vi thần sống tại Đại Hạ. Dù cả đời này có lẽ ông ấy cũng chẳng thừa nhận thân mà thân cũng không muốn thừa nhận ông ấy, nhưng thân vẫn hy vọng người thân duy nhất của mình có thể sống tốt.”

Phạm Hiên trầm mặc, sau một hồi, ông rớt cuộc hỏi, “Phụ thân người là ai?”

Lạc Tử Thương lại cười chua xót, trán y chạm đất và y khàn khàn thốt ra một cái tên.

Phạm Hiên sững sờ, sau đấy ông lộ vẻ thấu hiểu. Mất một lúc ông mới lên tiếng, “VẬY...tại sao lúc trước người còn làm những chuyện đó?”

“Bệ hạ,” Lạc Tử Thương gượng cười, “với thủ đoạn của vi thần, nếu thật sự muốn một người chết thì sao để hẩn thoát được?”

“Bệ hạ,” Lạc Tử Thương cúi đầu một lần nữa, y dập đầu sát đất và vẫn duy trì tư thế cung kính, “người sống một đời khó tránh khỏi thân bất do kỷ. Vi thần biết bệ hạ luôn để ý những việc vi thần làm ở Dương Châu xưa kia, nhưng lúc đó vi thần còn lựa chọn nào khác đâu? Chỉ cần Vương Thiện Tuyền tồn tại, vi thần không làm kẻ ác thì sẽ có người khác làm. Nhưng vi thần làm kẻ ác mới bảo vệ được nhiều người hơn, cho mọi người một con đường sống.”

“Vi thần biết trong triều có rất nhiều người hiểu lầm vi thần, nhưng vi thần vẫn hy vọng bệ hạ hiểu. Rõ ràng vi thần có thể trở thành chư hầu song lại đến Đại Hạ làm thái phó, vi thần cũng có thể ép bệ hạ giữ nguyên chức thái phó nhưng đã không làm. Tất cả chỉ vì vi thần muốn một vị trí tại Đại Hạ.”

“Nơi đây có người nhà của vi thần, có nữ tử vi thần cảm mến. Mọi ràng buộc lẫn lưu luyến trên đời này của vi thần đều ở Đại Hạ, vi thần không thể ra tay với Đại Hạ. Suy cho cùng, vi thần cũng chỉ là người trần mắt thịt.”

Người trần mắt thịt có thất tình lục dục; có yêu thương, hận thù, giận dữ, ngu muội.

Những gì Lưu Hành Tri có thể cho y thì Đại Hạ cũng có thể, mà Đại Hạ còn có người nhà của y.

Phạm Hiên nhìn thanh niên quỳ trên mặt đất, nhất thời không biết lựa chọn thế nào. Sau một hồi, ông rút cuộc thở dài, “Trẫm sẽ suy xét lời người nói. Người đến Công Bộ trước đã, trẫm sẽ từ từ chứng thực những gì người nói hôm nay.”

“Tạ bệ hạ,” Lạc Tử Thương thành khẩn đáp.

Phạm Hiên gật đầu và để y lui ra. Lạc Tử Thương hành lễ rồi đứng dậy, trước khi y rời đi, Phạm Hiên đột ngột hỏi, “Người...có muốn trầm nói một tiếng với phụ thân người không?”

Lạc Tử Thương đưa lưng về phía Phạm Hiên, lát sau, y trả lời, “Không cần đâu.”

Thanh âm y khàn khàn, “Thần biết ông ấy tồn tại là đủ rồi. Thần chẳng trông chờ ông ấy hiểu những việc mình làm, thần tự hiểu rõ là được. Hiện giờ nói ra không có lợi cho ai cả.”

Phạm Hiên im lặng, ông biết Lạc Tử Thương nói không sai. Suy ngẫm xong, ông thở dài, “Trầm đã hiểu.”

Lạc Tử Thương cáo lui, đợi đến lúc rời khỏi cung điện, y thở phào nhẹ nhõm.

Thị vệ nhìn Lạc Tử Thương dựa vào xe ngựa, lo lắng hỏi, “Chủ tử, tình thế hiện tại bất lợi với ngài, chúng ta có nên chuẩn bị sớm không?”

“Bất lợi?” Lạc Tử Thương mở bừng mắt như nghe được chuyện kỳ thú. “Sao ta lại chẳng biết nhỉ?”

Thị vệ ngỡ ngàng, Lạc Tử Thương chỉ cười, y dựa vào vách xe và không nói gì thêm.

Khi Cố Cửu Tư trở lại phòng, Liễu Ngọc Như đang tính toán sổ sách. Hần nghe Liễu Ngọc Như gõ bàn tính lạch cạch nên vừa bước qua cửa đã nói, “Ta nghe tiếng gõ bàn tính mà như nghe được bạc va vào nhau kêu leng keng.”

Liễu Ngọc Như nghe Cố Cửu Tư nói bèn mím môi ngược nhìn hần, nàng trách cứ, “Chàng nghĩ chúng ta không cần kiếm tiền à?”

“Cần chú,” Cỗ Cửu Tư vội vàng đáp, “ngày nào ta cũng vất vả kiếm tiền.”

“Thế chàng nói xem chàng kiếm được bao nhiêu?” Liễu Ngọc Như nín cười.

Cỗ Cửu Tư đưa áo khoác cho Mộc Nam, hăn lớn tiếng khẳng định, “Ít nhất cũng mấy trăm lượng.”

“Nhiều bạc vậy mà sao ta chẳng thấy bóng dáng chúng đâu?” Liễu Ngọc Như vừa dỗi theo hăn bước lại gần vừa trêu đùa, “Đừng lừa gạt nữ nhân chứ.”

“Nàng không biết đó đều là bạc nàng cung cấp à?”

Cỗ Cửu Tư ngồi xuống cạnh nàng, hăn ôm tay nàng làm nũng, đầu gối lên vai nàng, giọng thì nheo nhéo, “Đây đều là bạc ta kiếm được nhờ bán thân hầu hạ Liễu lão bản, chẳng lẽ ngài không nhớ ư?”

Liễu Ngọc Như nghe thế liền dở khóc dở cười, nàng chột chột Cỗ Cửu Tư, “Đức với chả hạnh.”

“Nàng chột ta,” Cỗ Cửu Tư xòe bàn tay, “đưa tiền đây.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người, Cỗ Cửu Tư nói tiếp, “Không trả tiền cũng được, nàng xinh đẹp nhường này thì hãy lấy thân bù vào.”

“Cỗ Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như thấy hăn hứng chí đùa giỡn, nàng không thể không hỏi, “hôm nay chàng rảnh lắm hả?”

“Mọi việc đều phải nhường chỗ cho phu nhân.” Mặt Cỗ Cửu Tư hết sức nghiêm túc. “Chỉ cần phu nhân sung hạnh Cỗ mỗ thì dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng hay trèo đèo lội suối, Cỗ mỗ cũng muốn ân ái cùng phu nhân.”

Hắn vừa dứt lời, Liễu Ngọc Như lấy sổ sách vỗ mặt Cố Cửu Tư. Nàng cầm một chồng giấy rồi đứng dậy nói, “Chàng chỉ biết dẻo miệng, ta không nói với chàng nữa, ta đi tìm Thần Tài đây.”

“Hử?” Cố Cửu Tư đực mặt ra. “Thần Tài nào?”

“Cửu cửu đã nói sẽ phụ trách phí tổn của phủ chúng ta, sắp cuối tháng rồi, ta cần biết cửu cửu có chịu chi hay không. Nếu không chịu thì tốt nhất nên thu xếp để cửu cửu sớm dọn ra ngoài.”

Cố Cửu Tư nghe vậy bèn gấp gấp đứng dậy đi theo Liễu Ngọc Như, “Làm thế có phải hơi quá quắt không?”

“Hơi quá quắt là thế nào?” Liễu Ngọc Như nghiêm túc đáp, “Phải là rất quá quắt.”

Cố Cửu Tư ngớ người, Liễu Ngọc Như vừa cười vừa đi đến phòng của Giang Hà. Cố Cửu Tư tự vấn bản thân, hắn cảm thấy Liễu Ngọc Như nói chí lý; thời gian qua hắn giả nhân giả nghĩa đủ rồi.

Hắn theo chân Liễu Ngọc Như đến phòng Giang Hà, ông nghe người hầu bẩm báo liền để hai người vào. Sau khi vào phòng, Cố Cửu Tư đánh giá một lượt đồ trang trí trong này; toàn là tranh vẽ nổi tiếng, cổ vật, đồ điêu khắc bằng vàng hoặc ngọc. Bốn mỹ nữ dốc lòng hầu hạ Giang Hà, cả công văn cũng có người cầm cho đọc; muốn thoải mái bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Thấy bọn họ tiến vào, Giang Hà ngồi dậy rồi cười nói, “Chất tức có việc cần bàn hả?”

“Vâng ạ,” Liễu Ngọc Như lễ phép đáp, “hiện giờ là cuối tháng nên Ngọc Như đến báo cho cửu cửu biết chi tiêu tháng này của Cố phủ.”

Giang Hà nghe là biết ngay Liễu Ngọc Như tới đòi tiền.

Ông gật gù, “Người cứ tìm Giang Thiều mà đòi.”

Giang Thiều là người hầu do Giang Hà mang lại đây, nghe đâu đã theo ông từ lâu. Liễu Ngọc Như vâng dạ rồi hỏi Giang Hà, “Cửu cửu không định xem qua sổ sách sao?”

“Không phải là chi tiêu của một phủ à?” Giang Hà khoát tay, bình chân như vại. “Có thể tốn bao nhiêu chứ?”

“VẬY ta đi tìm Giang tiên sinh để nhận tiền đây.” Liễu Ngọc Như cũng không nhiều lời nữa, nàng đứng dậy chào, “Cửu cửu cứ nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Khoan đã,” Giang Hà không biết vì sao lại đột nhiên cảm thấy bất an, “tháng này tốn bao nhiêu?”

“Hai ngàn năm trăm lượng.”

“Cái gì?”

Giang Hà vô cùng kinh ngạc, “Sao nhiều như vậy?”

Ông thấy mình trước kia đã xa hoa tột cùng nhưng mỗi tháng cũng lắm chỉ tốn một ngàn lượng. Lương một hạ nhân bình thường là hai lượng, nha hoàn thượng đẳng là tám lượng, hai ngàn năm trăm lượng đủ mướn một ngàn hai trăm năm mươi hạ nhân bình thường. Nhà nào rảnh tới mức thuê hơn ngàn hạ nhân ở nơi đất đai đắt đỏ như Đông Đô chứ? Lấy tiền đó mua đất chả tốt hơn à?

Liễu Ngọc Như hình như sớm đoán được phản ứng của Giang Hà, nàng cầm danh sách chi tiêu và nói với ông, “Cửu cửu, đây là danh sách chi tiêu, ngài xem thử đi.”

Giang Hà cầm lấy danh sách, ông đọc từ trên xuống dưới. Mọi thứ đều bình thường trừ mục cuối cùng là “phí điều trị cho Cố Cửu Tư”, bên cạnh nó ghi hai ngàn lượng.

“Đây là gì?” Giang Hà lập tức chỉ vào cái phí điều trị này.

Liễu Ngọc Như cười cười, “A, ta chuẩn bị mục này cho riêng ngài đấy.”

“Cái gì?” Giang Hà không hiểu.

Liễu Ngọc Như kéo Cố Cửu Tư lại rồi trả lời, “Cửu cửu, Ngọc Như biết ngài chịu nhiều áp lực nên cần phát tiết hàng ngày. Cửu Tư da dày thịt béo, ngài cứ đánh thoải mái. Mỗi tháng ngài có thể tự do quản giáo chàng. Ngài hãy yên tâm đánh đập chửi mắng chàng, không cần nường tay vì ngài đã trả tiền cho việc này. Cửu Tư giờ là Hộ Bộ Thượng thư, ta tính thấy giá trị con người chàng cũng phải hai trăm lượng, cộng thêm các phí khác...” ❖

“Ta hiểu rồi.” Giang Hà nhìn chòng chọc Liễu Ngọc Như, ông cười châm biếm. “Người muốn báo thù cho phu quân chứ gì?”

“Sao cửu cửu nữ nói vậy?”

Liễu Ngọc Như ngược nhìn ông, khuôn mặt vẫn giữ vẻ ôn hòa thường ngày, nàng mỉm cười, “Đều là người làm ăn, có mua có bán chẳng phải rất bình thường ư? Cửu Tư dù sao chẳng nữa vẫn là người của ta, cửu cửu muốn đánh chàng thì tất nhiên phải tốn ít tiền. Nếu ngài cảm thấy quá đắt, chúng ta có thể thương lượng thêm.”

Thấy Giang Hà im lặng, Liễu Ngọc Như suy tư, “Cửu cửu muốn quyết nợ? Không có tiền cũng chẳng sao, để ta xem giúp cửu cửu phủ đệ trước kia của ngài...”

“Được rồi,” Giang Hà vẫy tay, “ta đã hiểu ý người. Về sau ta không đánh nó là được. Tiểu nường tử nhà người nói chuyện cứ quanh co, phiền muốn

chết.”

Liễu Ngọc Như lặng lẽ cười, Giang Hà trừng mắt nhìn Cố Cửu Tư, “Đi lẹ đi, không nường tử nhà người lại đuổi ta.”

Cố Cửu Tư nghe ông nói mà không nhin cười được, hăn ngó Giang Hà, “Cửu cửu, lần sau nhớ đá thêm mấy cú và hành hạ ta nhiều hơn.”

“Cút!”

Thấy Giang Hà túm cái gối, Cố Cửu Tư lập tức cảnh cáo, “Đập một phát giá một trăm lượng.”

Động tác của Giang Hà khựng lại, lát sau, ông giận dữ nói, “Cút cút cút!”

Người hầu tức khắc xông lên đẩy cặp phu thê này ra ngoài.

Liễu Ngọc Như lần Cố Cửu Tư bị nhốt bên ngoài, nàng nhìn Cố Cửu Tư rồi tăng hăng, “Có phải ta quá quắt lắm không?”

“Này mà quá quắt gì?” Cố Cửu Tư nói ngay, “Ông ấy quá quắt suốt bao nhiêu năm!”

Giang Hà nằm bên trong nghe đôi tiểu phu thê trò chuyện mà rống lên, “Cút ra xa rồi hăng nói!”

Cố Cửu Tư trề môi, hăn nghênh ngang dắt Liễu Ngọc Như đi.

Khi ra đến sân, Cố Cửu Tư không nhin được mà cười sang sảng, hăn ôm Liễu Ngọc Như, “Nàng đúng là lợi hại, chứ không ông ấy bắt nạt ta miết thôi.”

“Ta có lợi hại gì đâu,” Liễu Ngọc Như cười, “vì chàng yêu thương ta nên cửu cửu mới nể mặt.”

Cố Cửu Tư vừa nghe Liễu Ngọc Như nói vừa ôm nàng, hân hửng chí bảo, “Dù sao ta vẫn sung sướng vì có cô vợ nhỏ thương ta.”

Liễu Ngọc Như mím môi cười, nàng nắm tay Cố Cửu Tư rồi nhẹ nhàng khuyen, “Nhỏ giọng thôi, người khác nghe thấy lại bảo chàng trẻ con.”

Hai người cười nói sánh bước bên nhau.

Giang Hà nằm trên giường, mỹ nữ ngồi cạnh quạt cho ông. Ông gồi đầu lên tay, dùng giọng điệu như không thiết sống nữa để than thở, “Liên kết với nhau ước hiệp một lão già, thật quá đáng.”

Mỹ nữ khẽ cười, còn Giang Hà nhìn trần nhà. Thật lâu sau, ông cất tiếng đầy âm mộ, “Ta cũng muốn cưới cô vợ nhỏ...”

Sau khi gặp Giang Thiều, Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như cùng trở về phòng.

Liễu Ngọc Như chia sẻ về ý tưởng xây dựng tuyến đường chuyên vận chuyển hàng hóa, Cố Cửu Tư lắng nghe rồi nhìn bản đồ của nàng mà hỏi, “Nàng đã gần như hoàn thiện kế hoạch, có cần ta hỗ trợ không?”

Có, có một vấn đề rất lớn.

Nàng cần tiền, cũng cần người mở ra quan hệ với các địa phương.

Tuyến đường này có mười một trạm dừng, nàng phải thành lập kho hàng ở mỗi trạm. Sau khi có kho hàng thì kết thân với quan phủ là điều vô cùng trọng yếu.

Nhưng nàng không nhắc tới chuyện này, chỉ cười bảo, “Không có, hiện giờ ta mới bắt đầu chuẩn bị, chàng đừng lo.”

Cố Cửu Tư gấn người, chuyện lớn như vậy sao có thể không cần hân hỗ trợ? Bây giờ hân là Hộ Bộ Thượng thư, bao nhiêu người muốn hân giúp

nhưng Liễu Ngọc Như lại chẳng nói dù chỉ một câu nhờ vả.

Hắn lập tức suy nghĩ cẩn thận về nỗi băn khoăn của Liễu Ngọc Như, hắn không nói gì thêm mà hỏi tiếp, “Bên Lục tiên sinh sao rồi?”

“Lục tiên sinh có tiền,” Liễu Ngọc Như mỉm cười, “ta đề xuất vài hàng mục cần đầu tư của mình, ông ta còn đang lựa chọn.”

Cố Cửu Tư gật đầu, hai người tán gẫu xong liền lên giường nằm. Trước khi ngủ, Cố Cửu Tư nói, “Sắp đến sinh nhật nàng rồi, nàng muốn tổ chức thế nào?”

“Không phải vội,” Liễu Ngọc Như cười đáp, “lo lễ đội mũ của chàng đã.”

Cố Cửu Tư đáp một tiếng và không nói gì nữa.

Ngủ say sưa một giấc, sáng hôm sau, Cố Cửu Tư lên triều. Lúc ở trên triều, hắn phát hiện vị trí Lạc Tử Thương đứng thay đổi, màu bộ quan phục của y cũng khác. Thái tử thái phó là tòng nhị phẩm, có quan phục màu tím, nhưng hiện tại y đang mặc đồ màu đỏ.

Cố Cửu Tư liếc mắt đánh giá Lạc Tử Thương, trong lòng thầm cân nhắc. Chắc là màn khóc lóc hôm qua của Diệp Thế An có hiệu quả.

Khi hạ triều, Cố Cửu Tư tới Công Bộ tìm hiểu thì quả nhiên được trả lời rằng Lạc Tử Thương đến đây nhậm chức Công Bộ Thị lang.

Lệnh điều động này im hơi lặng tiếng truyền xuống dưới, tức nghĩa Phạm Hiên không muốn làm lớn chuyện. Phạm Hiên đã có ý như thế thì chả ai dám lộ liễu xì xào bàn tán. Nhưng chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều biết Lạc Tử Thương đi nhậm chức tại Công Bộ.

Đêm mà Phạm Ngọc biết tin này, hăn lập tức đến thăm cung của Phạm Hiên. Khi đi hăn hùng hổ nhưng thấy Phạm Hiên thì nén giận để chất vấn, “Tại sao phụ hoàng lại điều Lạc Thái phó đến Công Bộ?”

“Đây không phải quyết định của trẫm,” Phạm Hiên bình tĩnh đáp, “chính Lạc đại nhân tự cầu xin.”

“Phụ hoàng không cần dùng lý do này để gạt con.” Phạm Ngọc nôn nóng bảo, “Ai cũng biết người nghi ngờ mới muốn điều động hăn đến nơi khác. Trong lòng người chẳng lẽ không rõ tại sao hăn lại xin chuyển tới Công Bộ? Vì hăn muốn người yên tâm, hăn đã lùi bước như vậy mà phụ hoàng vẫn chưa hài lòng à?!”

Phạm Hiên cúi đầu nhìn gợn sóng trong bồn rửa chân, mặt nước phản chiếu khuôn mặt mệt mỏi của ông. Ông nghe Phạm Ngọc nói, “Thái phó dặn con đừng cãi vã tranh chấp với người, nhi thần không thể thay đổi quyết định của người nhưng vẫn muốn nói một câu.”

“Phụ hoàng, Lạc Thái phó là người tốt, hăn không đáng bị hiểu lầm như vậy.”

Phạm Ngọc nói xong liền phất tay áo bỏ đi.

Chờ hăn đi khuất dạng, Phạm Hiên thở dài.

Chính ông còn không phân biệt nổi người tốt kẻ xấu thì sao có thể đặt hy vọng vào một đứa nhóc chưa đầy hai mươi tuổi?

Sau ngày Lạc Tử Thương đến Công Bộ, mọi người đều trông chờ y thành trò cười.

Công Bộ vốn đã có hai thị lang, y nhậm chức thì cũng không thay đổi vị trí của người khác. Vì thế chức thị lang có ba người đảm nhiệm, y chuyên phụ trách việc tu sửa Hoàng Hà năm nay.

Đột nhiên thêm người như vậy thì dĩ nhiên người trong Công Bộ không phục. Mặt khác, do y chưa có thành tựu gì nên khó mà làm nên chuyện. Vì vậy mọi người đều chờ xem Lạc Tử Thương định làm gì tiếp theo.

Song chưa đầy mấy ngày, Lạc Tử Thương đã nghĩ ra một phần kế hoạch tu sửa Hoàng Hà.

Phần kế hoạch này được y viết ra dựa trên ghi chép lúc tuần tra Hoàng Hà cùng thái tử; trình bày rõ ràng từ vấn đề đến cách giải quyết, thậm chí có cả dự toán kinh phí.

Công Bộ đưa cho người có chuyên môn xem thì ai cũng hết sức hài lòng với phương án của Lạc Tử Thương. Chỉ có một vấn đề duy nhất là phương án này rất tốn nhân lực.

Trong lúc Lạc Tử Thương lên kế hoạch, không biết tại sao ở Đông Đô bắt đầu đồn đãi Hoàng Hà năm nay chắc chắn sẽ có lũ lụt.

Thành thử việc tu sửa Hoàng Hà thành đề tài nóng hổi khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Vì thế khi phương án này được đề xuất, Công Bộ biết nó vô cùng tốn tiền nhưng vẫn bất chấp mà trình lên trên.

Suy cho cùng, không nghĩ ra được phương án là vấn đề của Công Bộ, nhưng có phương án mà không có tiền thì thành vấn đề của Hộ Bộ.

Sau khi trình bày phương án, Công Bộ Thượng thư Liêu Yến Lễ còn tán dương không ngớt với Phạm Hiên, “Bệ hạ, nếu tu sửa Hoàng Hà dựa theo giải pháp này thì trong vòng trăm năm chẳng phải lo thiên tai. Thật sự là thượng sách hiếm gặp.”

Phạm Hiên gật gù, ông ngẩng đầu nhìn Cố Cửu Tư đang đứng cạnh mình mà dò hỏi, “Cửu Tư nghĩ sao?”

“Xuất sắc.”

Cố Cửu Tư nhìn chăm chăm Liêu Yển Lễ, ngoài cười nhưng trong không cười, “Sao chúng ta không bắt đầu từ nhà của Liêu đại nhân nhỉ?”

“Cái gì?”

Phạm Hiên lẩn Liêu Yển Lễ đều ngẩn người.

Cố Cửu Tư cầm sổ con, vừa chỉ vào dự toán trên đó vừa nói với Liêu Yển Lễ, “Liêu đại nhân chả nghĩ đến quốc khố chúng ta còn bao nhiêu bạc à? Hiện nay không có tiền, chi bằng lấy từ nhà của Liêu đại nhân nhé?”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 113: Phu Thê Các Người Nói Chuyện Có Lý Một Chút Được Không?

Lời này khiến sắc mặt Liêu Yển Lễ trông thật khó coi, ông ta nghiêm mặt bảo, “Cố Thượng thư, tuy phương án này hơi tốn tiền nhưng đây là kế hoạch trăm năm, dĩ nhiên phải tốn chút đỉnh. Công Bộ đã đề xuất phương án thì tiền nong là vấn đề mà Cố Thượng thư cần giải quyết. Cố Thượng thư nói tới nói lui vậy chẳng qua vì hiện giờ Hộ Bộ chẳng có năng lực xử lý chuyện này. Nếu về sau hễ các bộ đưa ra phương án mà Hộ Bộ chỉ cần một câu không có tiền là xong thì Đại Hạ còn làm gì được nữa? Không cần làm gì hết, tiết kiệm tiền là được. Trong mắt Cố Thượng thư chỉ có tiền, mạng người sao quan trọng bằng đúng không?”

Gán cái tội danh này cho Cố Cửu Tư làm Liêu Yển Lễ hả giận. Khi cãi nhau, đầu tiên phải đứng trên quan điểm đạo đức; tiếp theo bất kể Cố Cửu Tư nói thế nào, chỉ cần ông ta hỏi hãn có nghĩ tới bá tánh Hoàng Hà không là hãn sẽ thua ngay.

Liêu Yển Lễ chờ Cố Cửu Tư đáp lời, hãn nghe ông ta hỏi nhưng không lên tiếng.

Hãn hiểu rõ nếu phụ trách việc này, mai sau hãn phải gánh vác mọi chuyện liên quan đến Hoàng Hà. Nhưng nếu hãn không nhận thì với số tiền lớn như vậy, mắc lỗi là việc khó tránh khỏi.

Lạc Tử Thương tặng hãn một bài toán khó nhưng hãn không thể không giải.

Hãn phải làm gì bây giờ?

Cố Cửu Tư suy nghĩ nên làm thế nào thuyết phục hoàng đế bác bỏ phương án này, nhưng hăn cảm thấy không thể tùy tiện mở miệng. Suy tư hồi lâu, chẳng hiểu vì sao hăn đột nhiên nhớ tới Liễu Ngọc Như.

Nếu là Liễu Ngọc Như, nàng sẽ làm gì?

Nàng xưa nay không chỉ biết mỗi tiết kiệm, nàng luôn cho rằng tăng thu nhập quan trọng hơn giảm chi tiêu. Kinh doanh cần tiền liên tục, nhưng nàng lúc nào cũng kiếm được. Nếu không thể bác bỏ chuyện này, hăn sẽ đi nơi nào đòi tiền?

Trong đầu Cố Cửu Tư xuất hiện rất nhiều người, thế rồi hăn bất chợt nghĩ ra.

Hiện nay ai là người có nhiều tiền nhất?

Khi xưa Vương Thiện Tuyên thiếu tiền liền đi gây rối với Cố gia. Ngày nay Đại Hạ thiếu tiền, kẻ lắm tiền nhất chính là người đứng đầu Dương Châu – Lạc Tử Thương!

Nếu bây giờ giống trước kia phải nể mặt Dương Châu thì hăn đương nhiên chả dám tùy ý đi gây sự với Lạc Tử Thương. Song tình hình hiện tại đã khác, Lạc Tử Thương muốn hoàng đế tín nhiệm. Y đưa ra phương án thì cứ tìm y mà đòi tiền; Lạc Tử Thương từ chối, hoàng đế sẽ không tin tưởng y. Cuối cùng dù Cố Cửu Tư không thể giao tiền ra, Lạc Tử Thương vẫn phải chịu một nửa trách nhiệm.

Nếu Lạc Tử Thương đồng ý nộp tiền thì càng tốt.

Nghĩ đến đây, Cố Cửu Tư nhin không được mà chậm rãi cười khanh khách.

Hăn đưa mắt nhìn Liêu Yến Lễ, đôi mắt tựa đá quý nhuộm vài phần lạnh lẽo. Hăn điềm tỉnh hỏi, “Liêu Thượng thư, nếu đúng theo lời ngài thì Công

Bộ thật sự không còn biện pháp nào khác để tu sửa Hoàng Hà?”

“Không có!” Liêu Yển Lễ mạnh miệng đáp, ông ta giận dữ nói, “Lũ lụt sông Hoàng Hà liên quan đến ngàn vạn bá tánh, mạng người quan trọng, không thể vì tiết kiệm mà gây ra sai lầm!”

“Liêu Thượng thư nói đúng ghê.” Cố Cửu Tư gật gù tán thành rồi lại hỏi, “Xin hỏi Liêu Thượng thư, ai đề xuất phương án này?”

“Tất nhiên do mọi người ở Công Bộ cùng thảo luận mà ra.”

“Vậy ai chủ quản?”

“Người hỏi chuyện này làm gì?” Liêu Yển Lễ cảnh giác. “Muốn gây sự với người ta hả?”

“Liêu Thượng thư hiểu lầm rồi.” Cố Cửu Tư cười cười. “Cố mõ không chê trách gì phương án này nhưng có vài chi tiết về phí tổn cần được trả lời, Cố mõ nên hỏi ai đây?”

Thái độ Cố Cửu Tư bình thản cứ như thật sự tiếp nhận phương án này, làm Liêu Yển Lễ nhất thời chột dạ.

Kỳ thật mọi người đều hiểu tuy phương án này rất hay nhưng lại tiêu tốn quá nhiều tiền, là gánh nặng cực lớn với một Đại Hạ vừa được thành lập. Nếu tu sửa thành công thì đúng là kế hoạch trăm năm, nhưng ai dám khẳng định Đại Hạ sẽ tồn tại trăm năm?

Liêu Yển Lễ vốn mưu tính buộc Cố Cửu Tư phản bác phương án này, như vậy dù dân chúng oán trách hay Hoàng Hà xảy ra chuyện thì đều là lỗi của Cố Cửu Tư. Nhưng ai ngờ hăn lại thản nhiên đồng ý làm Liêu Yển Lễ không khỏi lo lắng; ai sẽ bỏ ra số tiền lớn đến thế?

“Liêu đại nhân?” Cố Cửu Tư thấy Liêu Yến Lễ lặng thinh bèn lặp lại, “Phương án này do vị đại nhân nào đề xuất?”

Thấy Cố Cửu Tư đồng ý ngay tắp lự, Phạm Hiên không thể khuyên răn trước mặt Liêu Yến Lễ nên đành ho nhẹ một tiếng, “Tạm thời bàn đến đây thôi.”

Phạm Hiên cho Liêu Yến Lễ lui xuống trước, ông ngồi tại chỗ dẫn đo một hồi mới từ tốn nói, “Cửu Tư, người trẻ tuổi đừng bông bột quá.”

Cố Cửu Tư cười, “Bệ hạ, ta hiểu ý ngài nhưng Hoàng Hà đúng là cần được giải quyết. Công Bộ đã đưa ra biện pháp, chỉ thiếu tiền nên chúng ta phải cung cấp số tiền này.”

“Lần trước người kiểm kê quốc khố còn năm mươi triệu lượng đúng không?” Phạm Hiên dò hỏi.

Cố Cửu Tư xác nhận, “Đúng vậy.”

Ban đầu quốc khố còn chưa đầy ba mươi triệu lượng nhưng Lục Vĩnh đồng ý nhè tiền ra, sau đấy những người liên quan đến vụ án kho bạc cũng phải nộp tiền trả lại. Cộng thêm dựa vào vụ án Lưu Xuân mà tịch thu gia sản của các đại thần thì quốc khố mới có gần năm mươi triệu lượng bạc. Con số này không nhỏ nhưng việc gì cũng cần tiền vì vậy phải giật gấu vá vai.

Phạm Hiên chần chừ bảo, “Dựa theo kế hoạch này của Công Bộ, nếu tu sửa toàn bộ Hoàng Hà phải tốn gần mười triệu lượng bạc. Mười triệu lượng có phải hơi nhiều quá không?”

“Bệ hạ, vi thần sẽ nghĩ cách.” Cố Cửu Tư hạ giọng, “Chỉ cần bệ hạ cho phép vi thần làm một việc.”

“Hừm?”

“Vi thần muốn đòi tiền Dương Châu.”

Hắn vừa thốt ra, Phạm Hiên liền sửng sốt. Cố Cửu Tư bình tĩnh phân tích, “Bệ hạ, hiện nay trong dân gian lan truyền rộng khắp rằng Hoàng Hà chắc chắn sẽ có lũ lụt. Giờ Công Bộ đã cho biện pháp mà ta không dựa vào đây để thực hiện thì một khi Hoàng Hà thật sự xảy ra chuyện, dân chúng bốn phía nhất định sẽ kêu than. Đến lúc đó, bá tánh sẽ đổ hết tội lỗi lên đầu bệ hạ.”

Thiên tai chính là khó khăn lớn đối với một vị quân chủ; nếu xử lý kém thì những chuyện diễn ra kế tiếp không chỉ là vấn đề lũ lụt.

Cố Cửu Tư thấy vẻ mặt Phạm Hiên nặng nề thì biết ông nghe lọt tai lời hắn nói, vì vậy hắn tiếp tục, “Bệ hạ, mấy năm gần đây giang sơn rung chuyển nhưng chỉ mình Dương Châu bình yên, chỉ có chút nội loạn. Hiện giờ tu sửa Hoàng Hà, Dương Châu cung cấp tiền là vô cùng hợp lý. Thứ nhất, Dương Châu cũng coi như nằm trong Đại Hạ nên kho bạc nơi này thuộc về Đại Hạ; bọn họ nộp tiền là lẽ thường tình. Thứ hai, ngoại trừ bá tánh, người được lợi nhất từ việc tu sửa Hoàng Hà chính là thương nhân Dương Châu. Hoàng Hà được sửa chữa cẩn thận thì về sau thương nhân Dương Châu có thể tận dụng nó làm đường vận chuyển để trao đổi buôn bán với Ti Châu. Chuyện này hoàn toàn có lợi cho Dương Châu.”

Phạm Hiên im lặng, Cố Cửu Tư không nói thêm nữa. Sau một hồi, Phạm Hiên lên tiếng, “Trẫm sẽ cân nhắc chuyện này.”

Cố Cửu Tư đáp một tiếng rồi Phạm Hiên cho hắn lui xuống.

Buổi tối lúc về nhà, tâm trạng Cố Cửu Tư cực kỳ tốt. Liễu Ngọc Như thấy vậy thì không khỏi cười, “Trông chàng hào hứng quá vậy, có chuyện vui à?”

“Ta đang lo lấy tiền đâu ra tu sửa Hoàng Hà,” Cố Cửu Tư ngồi phía sau Liễu Ngọc Như rồi xoa bóp vai cho nàng, hứng chí khoe, “Lạc Tử Thương

lại đưa tiền tới tận cửa.”

“Hả?”

Liễu Ngọc Như nghi hoặc nhướn mày, nàng đang định hỏi thì Cố Cửu Tư kể lại chuyện sáng nay.

“Ta đang sầu vì nếu bọn họ muốn dùng phương án này tu sửa Hoàng Hà thì rất tốn tiền nhưng lại nhất định phải cung cấp. Cho xong rồi làm sao ta tiết kiệm để lo những việc khác nữa? Kết quả Lạc Tử Thương lại dâng ngay cho ta mười triệu lượng. Trừ phi ta đi ăn cướp, chứ không ta tuyệt đối chẳng nhả số tiền này ra!”

“Nhưng,” Liễu Ngọc Như suy tư, “nếu y chinh lại giải pháp tu sửa rồi nộp một phương án tốn tiền vừa phải thì e rằng chàng vẫn cần giao tiền.”

“Không đâu,” Cố Cửu Tư cười khẩy, “yên tâm đi.” Hắn gồi đầu lên đùi Liễu Ngọc Như và nhắm mắt lại. “Liêu Yến Lễ thôi phòng phương án này tới tận mây xanh để ép ta giao tiền. Nếu Lạc Tử Thương bị bắt nộp tiền nên đưa ra phương án tiết kiệm hơn thì nàng đoán bệ hạ sẽ nghĩ gì?”

“Y mà không đưa tiền, từ nay về sau hết diễn kịch nổi trước mặt bệ hạ và bệ hạ đương nhiên sẽ xử lý y. Nếu y đề xuất phương án tiết kiệm thì thà chả làm còn hơn, tốn công vô ích, bệ hạ nhất định sẽ nhận ra y muốn mượn danh Hoàng Hà khiến ta khó xử. Nàng nghĩ sao y muốn ôm đồm phi vụ rắc rối như Hoàng Hà chứ, vì muốn bản thân có tiếng thơm đấy. Giả sử cuối cùng vì tiền mà hỏng chuyện thì biết đâu y học máu tới chết nhỉ?”

“Cho nên,” Cố Cửu Tư hí hửng kết luận, “y nhất định phải gánh mười triệu lượng.”

Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư cao hứng tới mức này, nàng mím môi cười và giơ tay chọt nhẹ trán hắn, “Đừng đắc ý quá, y thông minh lắm, sợ còn có chiêu khác.”

“Ta chả sợ,” Cố Cửu Tư vẫy vẫy tay, “y đâu không lại ta.”

“Ngọc Như,” Cố Cửu Tư chợt nhớ, “bảy ngày nữa là đến lễ đội mũ của ta, nàng chuẩn bị lễ vật chưa?”

Liễu Ngọc Như ngẩn người giây lát, nàng đỏ mặt và lí nhí đáp, “Rồi.”

Cố Cửu Tư biết nàng thật sự chuẩn bị lễ vật thì sung sướng lắm. Hắn không hỏi nàng chuẩn bị cái gì, chỉ nắm lấy tay nàng, “Nàng chuẩn bị lễ vật cho ta, Thất Tịch năm nay ta cũng chuẩn bị lễ vật cho nàng.”

“Hừm?” Liễu Ngọc Như liếc nhìn hắn. “Thất Tịch cũng có lễ vật à?”

“Đương nhiên.”

Cố Cửu Tư chống cằm, vừa quỳ trên mặt đất vừa nhìn nàng, “Tết nhất lễ lạc đều phải có lễ vật, ngày như Thất Tịch càng phải có. Ngọc Như,” ánh mắt Cố Cửu Tư nhìn nàng mang theo chút áy náy, tay hắn mơn trớn khuôn mặt nàng, đôi môi đượm vẻ chua xót, “từ ngày nàng gả cho ta thì không lúc nào được bình yên, ta làm nàng chịu khổ.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn bật cười, “Ta không thấy khổ.”

Nàng dùng cả hai tay nắm lấy tay hắn, dịu dàng nói, “Kỳ lạ thật, chỉ cần ở bên chàng thì dù có chuyện gì ta cũng không thấy khổ.”

Sau hôm thảo luận với Liễu Ngọc Như, hoàng đế phê duyệt phương án của Công Bộ, đồng thời để Cố Cửu Tư và Lạc Tử Thương liên kết toàn quyền quản lý việc này. Cố Cửu Tư sẽ phụ trách mọi phí tổn.

Chuyện này được tuyên bố trên triều, khi ra khỏi đại điện, Diệp Thế An và Thẩm Minh xông tới chỗ Cố Cửu Tư. Diệp Thế An chẳng màng Giang Hà còn đứng đấy đã gấp gấp hỏi, “Cửu Tư, ngươi biết việc này không?”

Cố Cửu Tư chớp chớp mắt, hắn gật đầu, “Biết chứ.”

“Vậy sao người không từ chối?” Diệp Thế An lập tức bối rối. “Hộ Bộ lấy đâu ra tiền cho phương án của Lạc Tử Thương? Nếu Hộ Bộ không thể giao tiền thì bất luận chuyện gì xảy ra người cũng phải chịu trách nhiệm.”

“Đúng đó, đúng đó,” Thẩm Minh sốt ruột nói, “y rõ ràng đang tìm cách hãm hại người.”

“Không sao,” Cố Cửu Tư cười cười, hắn quay đầu nhìn Giang Hà đang đứng ở một bên, “còn cừu cừu mà nhĩ?”

“Hử?” Giang Hà liếc hắn một cái. “Cố Thượng thư, việc này do ngài phụ trách, tại hạ chỉ là thị lang thì sao gánh nổi trọng trách ấy.”

“Cừu cừu khiêm tốn quá.” Cố Cửu Tư nhanh nhẹn nhin hót. “Người tung hoành quan trường hơn hai mươi năm, việc này sao làm khó được người.”

“Được chứ.” Giang Hà gật gù. “Khó quá nên ta về nhà ngủ đây. Tiểu Cửu Tư,” Giang Hà dùng hốt vỗ vai Cố Cửu Tư, “biểu hiện cho tốt vào, bệ hạ đang nhìn đấy.”

Dứt lời, Giang Hà vừa ngáp vừa bỏ đi.

Chờ Giang Hà khuất dạng, Diệp Thế An lẫn Thẩm Minh đều nhìn Cố Cửu Tư. Tay hắn cầm hốt, miệng thở dài, “Cừu cừu không giúp thì ta hết cách rồi. Đi nào, huynh đệ ta đi Lạc phủ một chuyến.”

“Hả?”

“Chi vậy?”

Thẩm Minh và Diệp Thế An đặt câu hỏi cùng lúc, Cố Cửu Tư dang tay, “Đòi tiền.”

Câu trả lời của hắn làm Diệp Thế An cùng Thẩm Minh ngó ra, Cố Cửu Tư bèn cất bước đi trước. Sau đấy, Diệp Thế An đột nhiên bừng tỉnh,

“Người đi đòi tiền Lạc Tử Thương? Bệ hạ chấp thuận hả?”

“Bệ hạ không chấp thuận mà ta dám đi đòi tiền à?” Cố Cửu Tư nhàn nhạt nói, “Đi thôi.”

Nói xong ba người đi thẳng một mạch đến Lạc phủ. Lúc nhận được báo thiệp, Lạc Tử Thương không khỏi ngỡ ngàng, “Hắn tới làm gì?”

“Chắc muốn đàm phán việc tu sửa Hoàng Hà với ngài.” Thị vệ cười nói, “Ngài cho hắn bài toán khó như vậy, khéo giờ hắn đang sút đầu mẻ trán.”

Lạc Tử Thương nghe những lời này mà cười không nổi.

Nếu Cố Cửu Tư và Liêu Yến Lễ cãi lộn long trời lở đất thì hắn đúng thật đang sút đầu mẻ trán. Song Cố Cửu Tư lại hào phóng đồng ý, khiến y cảm thấy hơi bất an. Bây giờ Cố Cửu Tư xuất hiện ở cổng nhà y càng làm Lạc Tử Thương khó mà yên tâm.

Nhưng y vẫn sai người dẫn Cố Cửu Tư vào sân, y giơ tay mời hắn ngồi bên kia bàn cờ. Cố Cửu Tư dắt theo Diệp Thế An và Thẩm Minh ngồi đối diện Lạc Tử Thương, trông hắn vô cùng khí thế.

Lạc Tử Thương cho người dâng trà, y mỉm cười, “Không biết hôm nay Cố đại nhân tới phủ ta có chuyện gì?”

Cố Cửu Tư chẳng nói chẳng rằng, hắn xòe bàn tay trắng nõn ra.

Lạc Tử Thương không hiểu, y ngờ ngợ hỏi, “Hả?”

Mặt Cố Cửu Tư thể hiện rõ sự thiếu kiên nhẫn, hắn nói thẳng, “Đưa tiền đây.”

“Ý Cố đại nhân là?”

“Chúng ta thắng lẫn với nhau nhé,” Cố Cửu Tư huynh toét đáp, “ta cực kỳ tán thành phương án tu sửa Hoàng Hà của người. Nhưng quốc khố không có tiền, người lấy mười triệu lượng từ Dương Châu lại đây.”

Lạc Tử Thương ngăn người, lát sau y khẽ cười, “Cố đại nhân cứ đùa, Lạc mỗ chỉ là Công Bộ Thị lang thì sao đủ quyền yêu cầu Dương Châu đưa tiền?”

“Lạc đại nhân cần gì phải làm thế?” Cố Cửu Tư thở dài. “Bây giờ mà con sói nhà người còn giả bộ làm chú cún hiền lành thì có nghĩa lý gì? Người cho người tung tin khắp nơi về Hoàng Hà, lại kịp thời dâng lên kế hoạch tu sửa trăm năm, tất cả đều vì muốn lấy tiền từ chỗ ta. Tiền bạc là điều khó thực hiện nhất của kế hoạch này. Nếu ta giao tiền còn người tu sửa thì công lao đều thuộc về người, sau này bệ hạ muốn xử lý người cũng phải xem dân chúng có đồng ý không; nếu ta không thể giao tiền tức nghĩa Hộ Bộ làm việc kém cỏi. Chiêu này của người rõ ràng muốn ta gặp phiền phức. Người đừng giả bộ ngây thơ, tu sửa Hoàng Hà vừa có lợi với thanh danh của người lẫn thuận tiện cho Dương Châu thông thương. Người bỏ số tiền này ra rất có lợi cho bản thân.”

“Hình như Cố đại nhân hiểu lầm tại hạ rồi.” Lạc Tử Thương cười cười. “Lạc mỗ đưa ra phương án này vì cảm thấy nó phù hợp. Ngoài ra đây cũng là phương án do toàn Công Bộ thảo luận lựa chọn, chứ không phải Lạc mỗ cố tình làm ra để nhắm vào ngài.”

Lạc Tử Thương rót trà cho Cố Cửu Tư, y cung kính nói, “Mà Dương Châu thuộc quyền cai quản của Vương công tử, tại hạ chẳng qua là mưu sĩ khi xưa của hãn. Nay tại hạ đã tới Đông Đô, là thần tử của bệ hạ, sao đòi được mười triệu lượng từ Dương Châu chứ? Lạc mỗ có thể thử nhưng thành công hay thất bại lại không phải do Lạc mỗ quyết định.”

“Lạc đại nhân đang thoái thác?”

“Cố đại nhân đừng làm người khác khó xử.”

Lạc Tử Thương và Cố Cửu Tư nhìn nhau trong phút chốc, Cố Cửu Tư nhẹ nhàng cười, “Lạc đại nhân, ta khuyên người đưa tiền ngay đi, tránh ầm ĩ làm người mất mặt.”

“Không phải Lạc mỗ không muốn đưa tiền,” Lạc Tử Thương nhú mày, “mà là không thể.”

“Được lắm.” Cố Cửu Tư gật gù, hần đứng dậy. “Ta đã hiểu. Lạc đại nhân, về sau ngày nào ta cũng sẽ tới cửa đòi tiền. Ta nhất định phải lấy được mười triệu lượng này, người cứ chờ xem.”

“Cố đại nhân,” Lạc Tử Thương thở dài, “hà tất phải làm thế? Nếu Hộ Bộ thật sự không có tiền, đâu nhất thiết phải chọn phương án này? Công Bộ còn những phương án khác, chẳng lẽ Liêu đại nhân chưa đề cập?”

“Tiền mà quan trọng hơn mạng người à? Hoàng Hà phải được tu sửa hoàn chỉnh nhất có thể. Chúng ta không thể chọn phương án hạng hai chỉ vì tiếc tiền, không thể làm Hoàng Hà vỡ đê, không thể cho những mẫu ruộng tốt bị ngập nước, càng không thể khiến bá tánh mất mạng rồi trôi giạt khắp nơi và cửa nát nhà tan!”

Những lời lẽ quang minh chính đại này làm Lạc Tử Thương khó giữ vững cái mặt tươi cười, y miễn cưỡng khen, “Cố đại nhân nói chí lý.”

“Thế bao giờ Dương Châu đưa tiền?”

“Ta đã nói...”

“Hoàng Hà là việc cấp bách, chỉ cần tiền đến thì chúng ta có thể lập tức khởi công.”

“Cố đại nhân...”

“Mười triệu lượng,” Cố Cửu Tư tới gần Lạc Tử Thương và túm lấy tay y, hần dùng giọng điệu như sắp khóc để nói, “Lạc đại nhân, chỉ cần mười triệu lượng đã đủ cứu vớt muôn dân trăm họ. Dương Châu lắm tiền như thế, sao lòng dạ Lạc đại nhân sắt đá vậy!”

“Cố đại nhân!”

Lạc Tử Thương rốt cuộc hết nhịn nổi, y giận dữ bảo, “Tại hạ có thể tận lực góp ý cho Vương công tử về số tiền này, nhưng Dương Châu không phải của Lạc mỗ. Cố đại nhân đừng bức bách tại hạ một cách vô lý thế này!”

Nói rồi Lạc Tử Thương định hất tay Cố Cửu Tư nhưng Cố Cửu Tư khỏe vô cùng, hần vừa siết chặt tay Lạc Tử Thương vừa nói, “Lạc đại nhân đừng viện cớ nữa, khi tới Đông Đô người đã nói gì với bệ hạ? Nếu không phải người cai quản Dương Châu thì người cho rằng một mưu sĩ chẳng có kinh nghiệm lại được làm thái tử thái phó và Công Bộ Thị lang à? Ai cũng biết quan hệ giữa người và Vương gia, nghe đâu người còn có mối quan hệ mờ ám với Vương công tử...”

“Cố Cửu Tư!”

Lạc Tử Thương nghe đến đây thì giận dữ tột độ; y chưa từng chứng kiến đấu pháp nào mà lưu manh, lì lợm la liếm, không biết xấu hổ thế này. Y dốc hết sức đẩy Cố Cửu Tư ra rồi phẫn nộ quát, “Người[1] tới phủ ta để gây sự à? Hộ Bộ của người muốn đòi tiền thì đi Dương Châu mà tìm Vương công tử. Ta nói người hay, ta sẽ không nộp dù chỉ một đồng, người rút ra ngoài cho ta!”

Dứt lời, Lạc Tử Thương xoay người bỏ đi, đồng thời ra lệnh cho thị vệ, “Tiễn khách.”

Cố Cửu Tư sao dễ dàng buông tha Lạc Tử Thương như vậy, hần nhanh chân đuổi theo, vội vàng hô, “Lạc đại nhân đừng đi, chúng ta vẫn có thể

bàn lại mười triệu lượng này...”

“Cố đại nhân,” thị vệ thân cận của Lạc Tử Thương đứng chắn trước mặt Cố Cửu Tư và giơ tay cản đường, “ngài cần phải đi.”

“Lạc Tử Thương!”

Cố Cửu Tư vòng qua thị vệ, hăn muốn tóm lấy Lạc Tử Thương song thị vệ đột ngột tung quyền.

Thẩm Minh thấy thị vệ ra tay thì sao đứng yên được nữa? Hăn mau chóng xông lên, ba người cùng ẩu đả với thị vệ Lạc phủ.

Cố Cửu Tư chọc giận Lạc Tử Thương, y dặn quản gia, “Ném chúng ra ngoài.” Sau đấy đi một mạch về phòng.

Cố Cửu Tư, Thẩm Minh, Diệp Thế An bị rượt đuổi tán loạn trong sân. Nơi đây có thể nói là ngoa hồ tàng long, cất giấu rất nhiều cao thủ giang hồ. Sau một hồi luân phiên đánh, ba người đều kiệt sức nên từ bỏ chống cự. Thị vệ áp giải bọn họ tới tận cổng, sau đấy mở cổng rồi ném thẳng ra ngoài. “Rầm” một tiếng, cánh cổng lớn nhanh chóng khép lại.

Ba người úp mặt vào cổng chính Lạc gia, không ai muốn ngẩng mặt lên vì sợ bị người khác nhận ra.

Nhưng đã có một đám đông bu quanh, mọi người chỉ trỏ ba kẻ mặc quan bào này. Lâu thật lâu sau, Cố Cửu Tư rốt cuộc vút luôn sỉ diện. Hăn ngẩng đầu, lồm cồm bò dậy, ngồi xếp bằng tại cổng chính Lạc gia và to mồm tuyên bố, “Lạc Tử Thương, ta nói người biết, hôm nay người mà không giao tiền tu sửa Hoàng Hà thì ta sẽ ngồi lì ở đây!”

“Lạc Tử Thương, ta và người đều là người Dương Châu nên ta rành người quá mà. Tên tiểu nhân nhà người, ban đầu làm mưu sĩ của Vương Thiện Tuyền thì chuyên bợ đít, dụ dỗ toàn bộ Vương gia nghe lời người

răm rắp. Người ở Dương Châu hãm hại bá tánh, cướp đoạt tiền tài, ăn hối lộ trái pháp luật. Đã kiếm đầy túi riêng, giàu nứt đổ đổ vách, nhưng thấy chiến tranh lại muốn tới Đông Đô tìm chỗ dựa. Trên danh nghĩa là người Vương gia quản lý Dương Châu nhưng rõ ràng là người cầm quyền. Từ trên xuống dưới chốn quan trường Dương Châu có ai không phải là thuộc hạ của người?! Nếu không nhờ thứ quyền lực này thì kẻ chẳng có công danh lẫn công lao như người sao vừa đến Đông Đô đã thành thái tử thái phó. Người không dựa vào Dương Châu thì dựa vào gì, cái khuôn mặt tiểu bạch kiếm của người chắc?!”

Cố Cửu Tư ngồi ngay cổng chửi mắng những chuyện Lạc Tử Thương làm ở Dương Châu, trông hăn giống hệt một nữ nhân đánh đá chọi búa. Người xung quanh nghe hăn hò hét đều bu lại xem, Cố Cửu Tư nói sinh động như thật làm bọn họ nghe say sưa.

Cố Cửu Tư ở bên ngoài nói bậy bạ, thị vệ Lạc phủ ở bên trong nghe vài câu liền tức tốc đi thông báo cho Lạc Tử Thương, “Chủ tử, Cố Cửu Tư ngồi ngoài kia xuyên tạc ngài, phải làm gì bây giờ?”

Lạc Tử Thương đỡ trán, thống khổ hỏi, “Hắn xuyên tạc thế nào?”

“Hắn...toàn nói những thứ không đàng hoàng,” thị vệ lúng túng đáp. “Hắn không nói thẳng chuyện của ngài ở Dương Châu, nhưng giờ bá tánh đều đoán tiểu công tử là...”

“Tiểu công tử là gì?” Lạc Tử Thương ngẩng đầu, lạnh lùng chất vấn.

Thị vệ nhắm tịt mắt, thành thật trả lời, “Là con rơi của ngài!”

“Khốn nạn!”

Lạc Tử Thương bật dậy, giận dữ tới mức lấy chân đá cái bàn trước mặt. Y phẫn nộ nói, “Hạ lưu! Vô liêm sỉ! Hèn mạt!”

Lạc Tử Thương biết không thể cho Cố Cửu Tư tiếp tục nói hươu nói vượn nên lập tức dẫn người xông ra ngoài.

Y vừa mở cổng đã thấy Cố Cửu Tư ngồi đó; mặt hắc bầm dập, quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bù. Nhưng hắc vẫn thản nhiên tiêu sái ngồi xếp bằng, thành thử trông lại có vài phần hào sảng của dân lấy trời đất làm nhà.

Trước mặt hắc đặt chén nước, chắc hẳn có người mang tới cho, còn bá tánh xung quanh thì quây thành một vòng tròn. Thẩm Minh lặn Diệp Thế An xấu hổ đứng dưới cây liễu gần đấy, hiển nhiên vào giờ phút này bọn họ không muốn liên quan đến Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư vẫn đang say sưa lâm nhảm, Lạc Tử Thương sai người mở đường đi giữa rừng bá tánh. Y vừa kìm nén cảm xúc vừa bước lại gần Cố Cửu Tư và rặn ra một nụ cười, “Cố đại nhân, ngài có mâu thuẫn với tại hạ thì cũng đâu cần tự hạ thấp mình để phỉ báng tại hạ. Ngài mau trở về đi, có gì mai chúng ta bàn tiếp trên triều nhé?”

Cố Cửu Tư nghe vậy bèn liếc Lạc Tử Thương một cái, “Con đường này của nhà ngươi à?”

Mặt Lạc Tử Thương cứng đờ, thị vệ của y nói ngay, “Dù chẳng phải của nhà chúng ta thì người phỉ báng công tử là người sai.”

“Ta phỉ báng y? Ta có nói với mọi người rằng những việc này chưa chắc là thật không?”

“Có.”

Toàn bộ bá tánh có mặt đồng thanh trả lời. Mắt Cố Cửu Tư sáng rực, hắc hỏi tiếp, “Ta có bảo mọi người không cần tin cũng được không?”

“Có.”

Bá tánh lặp lại.

Cố Cửu Tư lại hỏi, “Kể chuyện xưa mà cũng bị coi là phi báng à?”

“Làm gì có.”

Mọi người nhao nhao trả lời, sau đấy một đứa bé nhỏ giọng thắc mắc, “Cố đại nhân có định kể tiếp không?”

Lời này khiến Cố Cửu Tư vui vẻ ra mặt, hân hoan tăng hăng rồi quay lại bảo Lạc Tử Thương, “Lạc đại nhân thấy chưa, ta không phi báng mà chỉ kể chuyện xưa. Người yên tâm, chả ai tin là thật đâu. Ta vừa phát hiện sở trường lẫn sở thích mới của mình. Ta cảm thấy dân chúng quanh đây vô cùng thuần phác, chúng ta còn có chung đề tài để bàn luận nữa. Bây giờ ta chủ yếu muốn người giao tiền tu sửa Hoàng Hà, người kéo dài một ngày thì ta tới thêm một ngày giao lưu cùng bá tánh, mọi người thấy sao?”

Cố Cửu Tư nhìn về phía người dân, hân hoan rộng đôi tay, “Vỗ tay nào.”

Mọi người ai cũng hóng chuyện thị phi nên nhanh nhẹn vỗ tay. Giữa những tràng pháo tay, Cố Cửu Tư quay đầu nhìn Lạc Tử Thương, “Lạc đại nhân, ta khuyên người đừng kéo dài nữa mà mau chóng giao tiền đi. Nếu việc tu sửa Hoàng Hà bị chậm trễ sẽ thành vấn đề mạng người đấy. Sớm muộn gì người cũng phải đưa tiền thì sao không đưa sớm cho khỏe, cần gì khiến chúng ta khó xử?”

“Đúng đó,” một người chột lên tiếng, “Lạc đại nhân, chúng ta biết hết rồi. Hiện tại Dương Châu có tiền mà quốc khố lại không có, Hoàng Hà cần được sửa chữa, ngài mở lòng từ bi để Dương Châu mang tiền đến đi.”

“Ta không có tiền!” Lạc Tử Thương kiềm chế cơn giận để nói, “Các vị đừng nghe hân nói bậy, ta chỉ là Công Bộ Thị lang thì sao có thể sai khiến Dương Châu giao tiền?”

“VẬY ngài tìm Cơ phu nhân ấy,” một người khác lập tức góp ý, “hoặc tìm Vương công tử, ngài và Vương công tử là...”

“Làm càn!” Thị vệ gầm lên.

Lạc Tử Thương biết mình đã vướng phải trường hợp tình ngay lý gian.

Trên đời này, lời đồn vĩnh viễn lan xa hơn chân tướng. Nhất là mấy tin trắng hoa thế này thì người ta càng không muốn tìm hiểu chân tướng. Hơn nữa trên thực tế, y phụ tá Cơ phu nhân đúng là vì có quan hệ cá nhân, mặc dù mối quan hệ này không như người ta nghĩ. Nhưng sao bá tánh có thể tin lời y chứ?

Bọn họ đã bị Cố Cửu Tư kích động, giờ chỉ chờ xem kịch hay.

Lạc Tử Thương đau đầu, y day trán và bảo, “Cố đại nhân, mai chúng ta sẽ thương lượng vấn đề này. Ngài cũng là đại thần tam phẩm, ngồi ở cổng vậy khó coi lắm.”

Y vừa dứt lời, trong đám người vang lên giọng nói kinh ngạc, “Lang quân?”

Cố Cửu Tư mới nghe thanh âm này đã sợ tới mức nhảy dựng lên. Liễu Ngọc Như bước ra từ trong đám đông, nàng hết nhìn Lạc Tử Thương lại nhìn Cố Cửu Tư mà mù mờ hỏi, “Chuyện gì thế này?”

“Nương tử tới đây à.” Cố Cửu Tư không ngờ bộ dạng hùng hổ của mình lại bị Liễu Ngọc Như bắt gặp, hăn lúng túng nói, “Sao hôm nay nàng không ghé cửa tiệm?”

“Ta tình cờ đi ngang qua đây.” Liễu Ngọc Như trả lời, khi ánh mắt dừng trên khuôn mặt Cố Cửu Tư, nàng hoảng sợ bật thốt, “Lang quân, chàng bị thương ư?”

“Không...ta không...”

Cố Cửu Tư lắp bắp, nhưng hăn chưa nói xong thì một người lớn tiếng tố cáo, “Phu nhân, hồi nãy Cố đại nhân bị thị vệ Lạc gia đánh.”

Liễu Ngọc Như kinh ngạc nhìn Lạc Tử Thương, Cố Cửu Tư nhanh mồm cắt ngang, “Không nghiêm trọng...”

“Ngài ấy bị quăng ra ngoài!” Một người khác bổ sung ngay.

Liễu Ngọc Như tức khắc quay lại nhìn mặt Cố Cửu Tư, hăn phân bua, “Thật sự là không có...”

“Dập mặt xuống đất cái ‘rầm’, nghe đau ời là đau!”

“Người cầm miệng được không?!”

Cố Cửu Tư rớt cuộc nhìn hết nổi mà hét về phía dân chúng. Người dân lảng lảng nhìn Cố Cửu Tư, hăn xấu hổ quay đầu lại giải thích, “Không đau lắm đâu...”

Nhưng đôi mắt Liễu Ngọc Như đã đỏ hoe, nàng cầm tay Cố Cửu Tư và giận dữ nói, “Phu quân, bọn họ khinh người quá đáng!”

“Ừm...” Cố Cửu Tư cúi gằm đầu, chả dám hó hé thêm.

Liễu Ngọc Như nhìn chòng chọc Lạc Tử Thương, “Lạc Tử Thương, lang quân nhà ta tốt xấu gì vẫn là chính tam phẩm thượng thư đại nhân, thế mà người[2] dám để thị vệ đánh mệnh quan triều đình. Người có biết vương pháp và tôn ti không?!”

“Liễu Ngọc Như, người muốn giảng đạo lý hả?” Lạc Tử Thương thấy nàng hỏi vậy thì đúng là bị đôi phu thê này làm tức điên. Y giơ tay chỉ vào Cố Cửu Tư, phần nộ nói, “Hăn tới tận nhà ta đòi tiền, ta không cho thì ăn

vạ chả chịu đi, không chỉ muốn đánh ta mà còn đả thương rất nhiều thị vệ trong phủ.”

“Người nói bậy!” Liễu Ngọc Như túm lấy Cổ Cửu Tư. “Lang quân nhà ta xưa nay nhã nhặn lịch sự, tuy chàng cao nhưng thân hình lại gầy yếu. Nhà các người đông thị vệ như vậy, sao chàng đủ sức đánh chứ? Lạc đại nhân, muốn vu hãm thì cũng vừa vừa phải thôi.”

“Ta vu hãm?” Lạc Tử Thương kéo một thị vệ đến và chỉ vào vết bầm trên mặt hăn. “Vậy người nói xem vết thương này ai gây ra? Người nghĩ ai cũng mù hết à?”

“Đó rõ ràng là Thảm Tướng quân Thảm Minh đánh!”

Liễu Ngọc Như hùng hồn trả lời. Dưới cây liễu, Thảm Minh phun ra hết đồng tào phớ hăn mới mua.

Liễu Ngọc Như giơ tay chỉ Thảm Minh, “Xét cả về thể chất lẫn bản tính hung ác, nhìn kiểu nào cũng thấy do Thảm Tướng quân làm. Phu quân ta là văn thần, sao có thể làm vậy chứ?”

Lạc Tử Thương: ...

Thảm Minh và Diệp Thế An: ...

Cổ Cửu Tư núp sau Liễu Ngọc Như mà điên cuồng gật đầu.

Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi rồi nói tiếp, “Khi này đi ngang qua ta đã nghe hết rồi, ngài không muốn bỏ tiền tu sửa Hoàng Hà. Ai cũng coi trọng tiền bạc, ta là thương nhân nên hiểu đạo lý này. Nhưng lấy đó làm lý do đánh người thì chẳng phải quá đáng sao?”

“Không phải ta không muốn bỏ tiền, mà là ta không có tiền!” Lạc Tử Thương sắp suy sụp tới nơi. “Phu thê các người nói chuyện có lý một chút

được không?”

“Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như quay lại nắm tay Cố Cửu Tư, “tâm của Lạc đại nhân trước sau vẫn đặt ở Dương Châu, bá tánh sống hay chết không liên quan gì đến y. Chàng đừng cầu xin y nữa, chúng ta sẽ nghĩ cách khác. Chúng ta bán cửa hàng lẫn nhà cửa, triệu tập bá tánh để quyên tiền chắc cũng đủ tu sửa Hoàng Hà. Thiên hạ này không còn chuyện nào quan trọng hơn bá tánh; ta tình nguyện sống cảnh màn trời chiếu đất với chàng, hai ta cùng chịu khổ. Chàng là vị quan tốt, chúng ta không thể học kẻ nào đó.”

“Nương tử nói đúng,” Cố Cửu Tư thở dài, “tại ta suy nghĩ thiên cận. Ta cứ tưởng Lạc đại nhân cũng là vị quan tốt luôn sẵn sóc bá tánh, ai dè... Thôi thôi.”

Cố Cửu Tư phất tay, “Ta xin được cáo từ.”

“Cáo từ.”

Hai vợ chồng nói xong, Liễu Ngọc Như dìu Cố Cửu Tư đi.

Cố Cửu Tư đi khắp khiêng, Liễu Ngọc Như lo lắng hỏi, “Lang quân, chân chàng vẫn ổn chứ?”

“Không sao,” Cố Cửu Tư than thở, “nương tử đừng lo, chắc là chưa gãy đâu.”

...

Hai người đỡ nhau lên xe ngựa. Khi đã ở trong xe, bọn họ liếc nhau rồi nhìn không được mà cười thành tiếng.

Diệp Thế An lẫn Thẩm Minh cũng lên xe, thấy hai người đang ôm bụng cười thì Diệp Thế An thở dài, “Mất mặt quá.”

“Ai quan tâm chứ?”

Cố Cửu Tư ngồi một bên, hần căn quả táo rồi nói, “Dù sao chẳng nữa ta đã nói những gì cần thiết. Y loan tin khắp nơi về Hoàng Hà, ở bên ngoài nói vớ vẩn cứ làm như ai cản trở tu sửa Hoàng Hà là tội đồ không bằng. Hôm nay ta gây ông đập lưng ông, để y tự cảm nhận bị vu oan nó có mùi vị gì.”

“Thích tỏ ra đạo mạo à,” Cố Cửu Tư chế nhạo, “ngày ngày giả nhân giả nghĩa làm mọi người không đụng tới được. Vậy để ta cho y diễn tới cùng luôn.”

“Ba người thật là,” Liễu Ngọc Như thở dài, nàng cầm bình thuốc rồi ngồi xuống cạnh Cố Cửu Tư và bôi cho hần, “đi cãi nhau thôi mà sao để người ta đánh thế này? Nghe mọi người bị đánh làm ta sợ muốn chết.”

Lúc Liễu Ngọc Như nghe ba người bị ném ra khỏi Lạc phủ, nàng tức tốc chạy đến. Ai dè vừa đến đã bắt gặp Cố Cửu Tư đang ngồi chửi đồng, thấy hần tinh lực tràn đầy nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thối miệng vết thương làm Cố Cửu Tư ăn đau, hần nhe răng trợn mắt nói, “May hôm nay Thế An và Thẩm Minh đi cùng ta, chứ không dám ta bị đám thị vệ đánh chết tại Lạc phủ.”

Cố Cửu Tư chợt nhớ ra một chuyện bèn vội vàng dặn Diệp Thế An với Thẩm Minh, “Ngày mai Lạc Tử Thương chắc chắn sẽ vạch tội chúng ta nên nhất định phải giữ lại vết thương trên mặt. Mai nếu bệ hạ hỏi chuyện này, các người đừng nói gì cả, cứ quỳ xuống xin lỗi. Để ta nói là được.”

“Thế sao người còn bôi thuốc?” Thẩm Minh tức giận. “Có ai bôi thuốc cho chúng ta đâu!”

“Lo mà cưới vợ đi,” Cố Cửu Tư hơi đắc ý.

Lời này khiến hai huynh đệ hần trầm mặc.

Liễu Ngọc Như nghe Cổ Cửu Tư dẫn dò hai người thì chần chờ hỏi, “VẬY chàng còn cần bồi thuốc không?”

“Bồi chứ,” Cổ Cửu Tư nói ngay, “ta còn muốn nàng thối cho ta nữa.”

“Đủ rồi!” Diệp Thế An và Thẩm Minh mở miệng cùng lúc. Bọn họ kéo Cổ Cửu Tư về phía mình, hẫng giầy giữa thì họ đè hẫng xuống. Cổ Cửu Tư to mồm gào khóc, Liễu Ngọc Như chỉ cười. Nàng quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ; mặt trời ngả về tây đúng là khung cảnh đẹp.

Tối về ba người cũng không xử lý vết thương, hôm sau tỉnh lại thì miệng vết thương còn đậm màu hơn; cả ba vác bộ mặt này lên triều. Lên triều chưa bao lâu và sau khi nói vài chuyện đại sự, Phạm Hiên chất vấn, “Cổ Cửu Tư, Diệp Thế An, Thẩm Minh, ta nhận được sổ con tố cáo các người xông vào phủ đệ của Lạc đại nhân, thậm chí còn đả thương nhiều thị vệ trong phủ. Các người có muốn giải thích gì không?”

“Bệ hạ,” ba người ăn ý bước ra khỏi hàng, nhanh nhẹn quỳ xuống và hô to, “vi thần biết sai.”

Xin lỗi nhanh chóng và thành khẩn như vậy quả thật làm người ta không nói nên lời.

Cổ Cửu Tư ngẩng bộ mặt mang thương tích lên, hẫng trịnh trọng nói, “Bệ hạ, vi thần biết sai. Hôm qua vi thần nhất thời nóng lòng vì chuyện tiền bạc tu sửa Hoàng Hà nên mới tranh cãi với Lạc đại nhân. Đây là chuyện cấp bách của đất nước, mong Lạc đại nhân thứ lỗi.”

“Nói thế nào đi nữa thì các người đánh nhau ở dinh thự của người khác là sai rồi.” Phạm Hiên ho nhẹ một tiếng và bảo, “Trăm phạt các người ba tháng lương.”

Ba người cảm tạ xong, chuyện này coi như kết thúc.

Lúc rời khỏi đại điện, Thẩm Minh lẩm bẩm, “Đáng lẽ chúng ta nên giải thích một chút.”

“Mọi việc đã ổn thỏa,” Cố Cửu Tư nói.

Diệp Thế An mù mờ nhìn hắn, “Cái gì ổn thỏa?”

“Lạc Tử Thương đồng ý đưa tiền.” Cố Cửu Tư đuổi lưng. “Ta yên tâm rồi.”

“Sao ngươi biết?” Thẩm Minh đực mặt ra.

Diệp Thế An suy nghĩ rồi trả lời, “Ba người chúng ta có thương tích trên mặt, rõ ràng chúng ta nhận hậu quả nghiêm trọng hơn. Nhưng bộ hạ chẳng hề do dự đã phạt chúng ta, tức nghĩa ngài muốn biểu hiện cho Lạc Tử Thương xem. Thái độ của bộ hạ đối với Lạc Tử Thương tự dưng chuyển biến tốt đẹp tất nhiên vì y đồng ý đưa tiền.”

“Thông minh đấy.” Cố Cửu Tư chấp tay lại trong tay áo, hắn đi về phía trước. “E rằng bây giờ trong lòng Lạc Tử Thương đang nôn ra cả đồng máu.”

“Dương Châu càng suy yếu thì con đường mai sau của y càng khó đi.” Diệp Thế An nhíu mày. “Nhưng ta không hiểu, ngươi nói xem rốt cuộc vì sao y nhất quyết phải tới Đông Đô?”

“Đúng vậy,” Thẩm Minh phụ họa, “nhìn sao cũng thấy cứ ở Dương Châu tọa sơn quan hổ đấu[3] phải tốt hơn không?”

Vấn đề này khiến Cố Cửu Tư trầm mặc. Sau một hồi, hắn chậm rãi cười, “Ai biết đâu đấy? Y có lý do của riêng mình, chúng ta không cần nghĩ nhiều. Hãy chờ,” Cố Cửu Tư cong môi lên, nhìn xe ngựa ở đằng xa của Lạc Tử Thương, “ngày mọi chuyện sáng tỏ.”

Diệp Thế An và Thẩm Minh nhìn theo ánh mắt của Cố Cửu Tư đúng lúc Lạc Tử Thương cuốn lên màn xe. Y phát hiện bọn họ nhìn mình bèn gật đầu chào từ xa.

Ba người hành lễ đáp lại.

Mấy ngày sau, Phạm Hiên gọi Cố Cửu Tư vào cung.

“Lạc Tử Thương đã liên lạc với Cơ phu nhân,” Phạm Hiên gõ mặt bàn, “Dương Châu đồng ý giao mười triệu lượng nhưng có một điều kiện.”

“Vâng?”

“Bọn họ chẳng cho không mười triệu lượng.” Phạm Hiên suy tư nói, “Cơ phu nhân muốn Đại Hạ phổ biến hình thức nợ U Châu khắp cả nước, biến nó thành quốc trái. Dương Châu tình nguyện bỏ ra mười triệu lượng mua quốc trái của Đại Hạ.”

Lời tác giả

Lạc Tử Thương: Độc giả các người nói chuyện có lý một chút được không? Cố Cửu Tư dắt đồng bọn tới đánh ta mà các người còn nghĩ ta ức hiếp hản?! Các người đều bị Liễu Ngọc Như ám và bị sắc đẹp của Cố Cửu Tư che mờ con mắt!!!

Cố Cửu Tư: Cảm ơn, công nhận ta soái hơn người thật.

Chú thích

[1] Lạc Tử Thương bình thường luôn ăn nói lịch sự nên sẽ gọi Cố Cửu Tư là “ngài”, lúc này đang điên lên nên mình dùng “người”. Tùy tình huống mà mình sẽ thay đổi cho phù hợp (áp dụng cả khi y nói chuyện với người khác).

[2] Tương tự Lạc Tử Thương, Liễu Ngọc Như bình thường cũng ăn nói lịch sự nhưng tùy trường hợp mình sẽ dùng luân phiên giữa “ngài” và “người”.

[3] Giống câu: Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 114: Nam Nhân Ưu Tú Không Bao Giờ Sợ Cạnh Tranh

Điều kiện này khiến Cố Cửu Tư im lặng.

Trong thời gian thiên hạ đại loạn, Vương Thiện Tuyên tự phong mình là Hoài Vương tại Dương Châu. Sau khi ông ta chết, nội bộ Dương Châu lục đục. Cuối cùng bọn họ chọn đứa con nhỏ nhất trong mười lăm nhi tử của Vương Thiện Tuyên là Vương Niệm Thuần làm Hoài Vương; mười bốn người kia đều bị Lạc Tử Thương giết. Mẫu thân của Vương Niệm Thuần chính là Cơ phu nhân.

Cơ phu nhân xuất thân vũ cơ, nghe nói từng là quý tộc tiền triều nhưng gia đình sa sút nên bị sung làm kỹ nữ. Về sau do xinh đẹp lại múa giỏi nên được Vương Thiện Tuyên nạp vào phủ, sinh hạ Vương Niệm Thuần thì thành thiếp thất.

Sở dĩ Lạc Tử Thương chọn Vương Niệm Thuần và Cơ phu nhân giữa một đám phu nhân chủ yếu vì dễ khống chế. Năm nay Vương Niệm Thuần chưa đầy năm tuổi, thân phận Cơ phu nhân lại thấp kém, nếu không nghe theo Lạc Tử Thương thì chẳng có năng lực cầm quyền Dương Châu. Hiện tại Lạc Tử Thương hợp tác với Cơ phu nhân; Cơ phu nhân thay y bảo vệ Dương Châu, còn y đến Đông Đô làm quan.

Bất kể lý do Lạc Tử Thương khăng khăng ở lại Đông Đô thì với quan hệ giữa y và Cơ phu nhân, yêu cầu biến mười triệu lượng thành quốc trái rõ ràng chả phải ý tưởng của cô ta mà là của Lạc Tử Thương.

Nhưng Cố Cửu Tư không thể góp ý quá nhiều, làm vậy khó tránh khỏi xung đột giữa các đảng phái.

Xét theo điều kiện này thì Lạc Tử Thương từ đầu đến cuối vẫn muốn bảo vệ một phần sức mạnh của Dương Châu. Nếu Đại Hạ phát hành quốc trái trên phạm vi toàn đất nước, tất nhiên hệ thống vay nợ sẽ được đảm bảo. Lạc Tử Thương mua quốc trái rồi sau này đổi chác cũng có thể kiếm một khoản tiền. Trên thực tế, Đại Hạ sẽ không tự hại mình bằng cách quịt nợ; một khi làm thế, sau này rất khó bán quốc trái lần nữa. Đây là vốn lưu động không lỗ.

Hắn chợt thấy bội phục Lạc Tử Thương; ngay cả khi đường cùng, y vẫn tìm ra lối thoát tốt nhất cho bản thân.

“Người nghĩ thế nào?” Phạm Hiên liếc nhìn hắn.

Cố Cửu Tư đáp lại ánh mắt ông, “Thần không có ý kiến, xin nghe bệ hạ chỉ thị.”

Phạm Hiên trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng, “Lạc Tử Thương nói nếu bắt Dương Châu cho không số tiền này thì y không thể áp chế những người khác, nhất thiết phải cho bọn họ một sự đảm bảo. Trẫm hiểu nỗi khó xử của y, nếu trẫm ở vị trí của y thì quả thật cũng chẳng làm được. Y tình nguyện lấy ra mười triệu lượng đã đủ chứng minh tấm lòng thành. Người nghĩ trẫm nên giải quyết việc này thế nào?”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền biết Phạm Hiên đang do dự. Hắn ngẫm nghĩ rồi trả lời, “Vi thần cho rằng không thể phát hành quốc trái. Quốc trái thật ra được xây dựng trên sự tín nhiệm của bá tánh, với tiền đề là một nền chính trị ổn định để đảm bảo thu nhập từ thuế. Nợ U Châu có thể vận hành vì nội tử biết tính toán chính xác thu nhập từ thuế của U Châu cũng như khả năng hoàn trả trong tương lai. Nhưng bệ hạ có cam đoan nếu dùng số tiền này cho Hoàng Hà sẽ thu được lợi nhuận không? Nếu không thể thì sao dám phát hành quốc trái?”

“Dương Châu mua quốc trái rồi bán lại, người thu mua chính là dân chúng. Ngộ nhờ không đủ sức hoàn trả thì danh dự triều đình sẽ ra sao?”

Phạm Hiên thở dài, ông gật đầu, “Trẫm hiểu. Nhưng nếu không cho Dương Châu chút lợi lộc, e rằng Lạc Tử Thương sẽ chẳng thể lấy ra số tiền này.”

Cố Cửu Tư không nói gì, Phạm Hiên nhìn hắn, “Thôi, người về suy nghĩ đi, trẫm sẽ hỏi thêm những người khác.”

Cố Cửu Tư hành lễ rồi trở về Cố phủ. Lúc hắn về tới phòng, Liễu Ngọc Như đang xem sổ sách cùng người khác.

Hiện giờ Thần Tiên Hương bán khá chạy ở Đông Đô, đợt gạo thứ hai cũng đã được vận chuyển từ Vọng Đô tới đây. Thấy Cố Cửu Tư trở về với khuôn mặt rầu rĩ, Diệp Vận liếc Liễu Ngọc Như một cái. Liễu Ngọc Như tăng hăng rồi bảo Diệp Vận, “Để ta đi xem Cửu Tư.”

Diệp Vận lặng lẽ cười cười, nàng ấy xoay người rời đi. Nàng ấy vừa ôm sổ sách vừa nghĩ đến chuyện kiểm kê thóc gạo. Vì mãi nghĩ lại cúi đầu đi với tốc độ nhanh nên đột ngột đụng trúng một người. Nàng ấy suýt ngã xuống nhưng đối phương kịp thời giữ lại và cười nói, “Cô nương đi đường cẩn thận.”

Thanh âm này cực kỳ dễ nghe, tựa dòng suối trong chảy róc rách. Diệp Vận ngẩn ngơ ngược nhìn, đập vào mắt nàng ấy là khuôn mặt độ ngoài ba mươi rất tuấn tú nhưng đôi mắt kia lại mang theo vài phần thông thái của người từng trải. Diệp Vận nhất thời cứ đứng ngây ra mà nhìn, lát sau nàng ấy bỗng hoàn hồn rồi lùi một bước, “Bái kiến Giang đại nhân.”

Nàng nghe nói cữu cữu của Cố Cửu Tư là Giang Hà đã chuyển đến Cố phủ, nhìn khuôn mặt khá giống Cố Cửu Tư này thì không khó đoán thân phận ông.

Giang Hà nghe Diệp Vận nói bèn nhướn mày, “Ồ, người biết ta?”

“Dân nữ là Diệp Vận, phụ trách chủ quản Thần Tiên Hương, thiếu phu nhân từng nhắc tới ngài.”

Diệp Vận trả lời đầy cung kính, Giang Hà nghe mà không thể không nhìn nàng ấy thêm vài lần. Ông cười tủm tỉm, “Đại tiểu thư Diệp gia có tính cách thế này thật ngoài dự đoán của ta. Xem ra các cô nương xung quanh Ngọc Như ai cũng rất lợi hại.”

Diệp Vận im lặng cúi đầu, nàng ấy chưa từng gặp nam nhân nào đẹp đến vậy. Người này sở hữu dung mạo tương tự Cố Cửu Tư, song lại có khí chất mà Cố Cửu Tư thiếu. Với nữ nhân mà nói, khí chất này là điểm trí mạng.

Giang Hà thấy nàng ấy ngượng ngùng liền cười hòa nhã, “Diệp tiểu thư có việc thì cứ đi trước, Giang mạo không tiễn.”

Diệp Vận điềm tĩnh chào một tiếng rồi lui xuống. Sau khi nàng ấy rời đi, Thẩm Minh chạy từ trong sân ra, mừng rỡ hỏi, “Ta nghe nói Diệp Vận tới, nàng ấy đâu?”

“Diệp tiểu thư đi rồi,” hạ nhân cười đáp, “lần sau Thẩm đại nhân phải tới sớm hơn mới được.”

Thẩm Minh nghe vậy thì hơi hụt hẫng, “Nàng ấy cũng không biết chờ ta.”

Người xung quanh mím môi cười, Giang Hà nghe hần nói liền lên tiếng, “Muốn theo đuổi cô nương thì phải chủ động.”

“Ai theo đuổi cô nương chứ?!”

Thẩm Minh lập tức nổi giận, hần lí nhí, “Ta, ta chỉ có việc cần tìm nàng ấy.”

Dứt lời, Thẩm Minh cũng không định tán gẫu với Giang Hà mà xoay người bỏ chạy.

Sau khi tiễn Diệp Vận, Liễu Ngọc Như quay về phòng. Cố Cửu Tư ngồi cúi đầu trong phòng như đang suy nghĩ cái gì; từ lúc về nhà đến giờ hăn vẫn chẳng nói câu nào. Liễu Ngọc Như lại gần hăn, nhẹ nhàng hỏi thăm, “Sao rồi?”

“Lạc Tử Thương đồng ý đưa tiền.” Cố Cửu Tư thở dài. “Nhưng y bảo chỉ mình y đồng ý thì không được. Rất nhiều người phản đối việc Dương Châu giao số tiền lớn như vậy nên cần phải cho Dương Châu chút lợi lộc.”

Liễu Ngọc Như suy tư nhận xét, “Y nói cũng có lý.”

“Ta biết,” Cố Cửu Tư ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Như, “nên ta mới sầu. Không thể phát hành quốc trái theo mong muốn của y, vì ta không định hoàn trả số tiền này. Ta bắt Dương Châu giao số tiền lớn với mục đích làm suy yếu nó. Chứ không Dương Châu ngày ngày theo dõi chúng ta và Lưu Hành Tri long tranh hổ đấu rồi nhờ Lạc Tử Thương có suy tính khác thì đúng là nuôi hổ gây họa.”

“Hăn bệ hạ đã nghĩ đến phương diện đó.” Liễu Ngọc Như trầm ngâm. “Thật ra muốn Dương Châu giao số tiền này cũng đơn giản thôi.”

“Hả?” Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như mỉm cười, “Cửu Tư, chức quan ở Dương Châu thường do gia tộc mua được, vì vậy chẳng thể tách rời mối quan hệ giữa quan phủ và thương nhân đúng không?”

Cố Cửu Tư ngẩn người, bọn họ đều đến từ Dương Châu nên Cố Cửu Tư biết rõ chốn quan trường ở đây là sự kết hợp giữa chính trị và thương nghiệp. Liễu Ngọc Như kiên nhẫn giải thích, “Về bản chất, quan trường Dương Châu đại diện cho lợi ích của thương nhân Dương Châu. Một khi

thương nhân Dương Châu đồng ý thì sẽ chẳng còn ai phản đối. Nếu bọn họ muốn lợi lộc, chúng ta sẽ cho.”

“Nên cho lợi lộc gì mới thỏa đáng?” Cố Cửu Tư vừa nhìn Liễu Ngọc Như vừa vội vàng hỏi.

Liễu Ngọc Như chần chờ, nàng suy nghĩ giây lát rồi nói, “Cửu Tư, hay để ta đi nói chuyện với Lạc Tử Thương?”

“Nàng đi gặp y?” Cố Cửu Tư ngạc nhiên.

Liễu Ngọc Như gật đầu, “Đúng vậy, ta sẽ đích thân đàm phán với y.”

Cố Cửu Tư im lặng, Liễu Ngọc Như liếc nhìn hắn; nàng biết hắn đang nghĩ gì. Sau một hồi trầm mặc, nàng rút cuộc bảo, “Để ta nhờ Vận nhi...”

“Nàng đi đi.”

Cố Cửu Tư hít sâu một hơi rồi đột ngột mở miệng.

Liễu Ngọc Như ngỡ ngàng, sau đấy kinh ngạc lắp bắp, “Chàng...chẳng phải chàng không thích...”

“Ta không thích thật,” Cố Cửu Tư cười chua chát, “nhưng ta vốn là bình giấm mà. Nàng là người làm ăn, nếu vì ghét đối phương mà không cho nàng đi gặp thì trông ta hẹp hòi quá.”

Cố Cửu Tư hào phóng tuyên bố, “Nên nàng hãy đi gặp y, chỉ cần trái tim nàng thuộc về ta thì nàng gặp ai cũng được.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn dùng quạt tròn che nửa khuôn mặt mà cười khúc khích.

“Nàng cười gì đấy?” Cố Cửu Tư bất mãn nhú mày. “Những lúc thế này nàng phải cảm động mới đúng chứ?”

“Lang quân thật trẻ con.” Liễu Ngọc Như nhếch môi cười. “Ta nói chuyện với Lạc Tử Thương có vài lần mà chàng nhớ đến tận giờ. Chàng nói mình là bình giấm quả chẳng sai.”

Ngay chính Cổ Cửu Tư còn thấy mình nhạy cảm, hẳn biết bản thân đuổi lý bèn hấp tấp đổi đề tài, “Bao giờ nàng đi gặp hẳn?”

Liễu Ngọc Như suy nghĩ, nàng quay đầu nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài rồi trả lời, “Hay đi ngay bây giờ?”

“A?”

“Không được à?” Liễu Ngọc Như quay lại nhìn hẳn.

Cổ Cửu Tư ho nhẹ một tiếng, hẳn gật đầu, “Được, được chứ.”

Liễu Ngọc Như đã quyết định liền sai người chuẩn bị. Nàng mang theo bản đồ tuyến đường vận chuyển của mình lẫn những bản kế hoạch khác rồi thay đổi xiêm y và đi tới Lạc phủ.

Liễu Ngọc Như vừa rời phòng, Cổ Cửu Tư lập tức thay quần áo và lén lút bám theo nàng. Lúc đến Lạc phủ, Liễu Ngọc Như gửi bái thiếp còn Cổ Cửu Tư vòng ra sau hậu viện tìm cách trèo tường vào. Nhưng nghĩ mãi hẳn mới phát hiện muốn lặng lẽ đột nhập vô cùng khó, hơn nữa hẳn có vào cũng chẳng làm được gì.

Hẳn nhất thời ỉu xiu, nhưng ngẫm nghĩ một lát thì hẳn nảy ra sáng kiến tuyệt diệu. Hẳn nhanh chân chạy đến một tiệm quần áo và nói với lão bản, “Lão bản, kiếm cho ta một bộ trang phục! Phải thật đẹp đấy, nhớ chọn phong cách mà nữ nhân nhìn cái thích ngay!”

Lúc Liễu Ngọc Như gửi bái thiếp, Lạc Tử Thương đang câu cá. Quản gia mang bái thiếp tới, Lạc Tử Thương thấy hoa văn đặc trưng của Cổ gia trên thiếp liền neho mắt và lập tức nói, “Không gặp.”

“Là Cố thiếu phu nhân,” quản gia cung kính báo.

Lạc Tử Thương ngạc nhiên, y vô thức hỏi, “Cố Cửu Tư đâu?”

“Cố đại nhân không đi cùng.”

Lạc Tử Thương nhíu mày, y không hiểu Liễu Ngọc Như một mình đến đây là có ý gì. Nhưng cuối cùng y vẫn gật đầu rồi phái người mời Liễu Ngọc Như vào phủ.

Dù sao Liễu Ngọc Như cũng là nữ tử, Lạc Tử Thương gặp nàng thì không thể thoải mái như với Cố Cửu Tư; y thay đồ rồi mới đến đại sảnh.

Khi y tới nơi, Liễu Ngọc Như đang ngắm bức tranh thủy mặc trong đại sảnh.

Nàng mặc áo mỏng màu trắng, váy dài màu xanh nước biển và khoác tấm voan mỏng cùng màu. Bộ trang phục này làm lộ ra chiếc cổ thon dài hoàn mỹ; thoạt nhìn, trông nàng tựa con hạc cô độc xinh đẹp bay lạc vào nhà y.

Lạc Tử Thương không chào hỏi Liễu Ngọc Như mà chỉ đứng tại cửa lặng lẽ ngắm nhìn nàng.

Lát sau, Liễu Ngọc Như quay đầu thấy Lạc Tử Thương đứng ở cửa thì thoáng ngạc nhiên. Sau đấy nàng ung dung mỉm cười và nhã nhặn chào, “Lạc đại nhân.”

“Liễu phu nhân.”

Lạc Tử Thương gật đầu, y lại gọi nàng bằng một xưng hô khác.

Nàng kinh doanh đã được một thời gian, người trong giới dần dà kính trọng gọi nàng là “Liễu phu nhân”.

Nữ tử không phụ thuộc vào nhà chồng mới có tư cách dùng họ của chính mình.

Liễu Ngọc Như cũng không quan tâm chuyện xưng hô thế nào, nàng mỉm cười hồi đáp. Lạc Tử Thương bước vào đại sảnh rồi mời Liễu Ngọc Như ngồi xuống. Sau khi hai người an vị, Lạc Tử Thương mới hỏi, “Liễu phu nhân có hứng thú với bức họa kia?”

“Lạc đại nhân tự tay vẽ bức tranh ấy à?” Liễu Ngọc Như nhìn Lạc Tử Thương. “Thiếp thân nhận ra cảnh trong tranh, là ở ngoại ô Dương Châu.”

Lạc Tử Thương lặng lẽ uống trà, y gật đầu, “Đúng vậy, Liễu phu nhân từng ghé qua?”

“Thời niên thiếu, mỗi tháng mẫu thân sẽ dẫn theo ta đến chùa Ấn Sơn cầu phúc nên ta khá quen thuộc nơi này.”

Động tác uống trà của Lạc Tử Thương thoáng dừng lại, hắn đổi đề tài, “Liễu phu nhân sẽ không vô duyên vô cớ ghé thăm, nhưng mục đích chắc không phải để ôn chuyện với Lạc mỗ?”

“Tất nhiên không phải,” Liễu Ngọc Như lấy ra vài bản vẽ, “Ngọc Như đến vì muốn bàn chuyện làm ăn với Lạc đại nhân.”

Nói rồi nàng trải bản vẽ lên bàn, còn Lạc Tử Thương bước đến bên cạnh chiếc bàn, vừa nhìn bản vẽ vừa nghi hoặc hỏi, “Đây là?”

“Đây là tuyến đường vận chuyển trong tương lai của Ngọc Như.”

Nàng chỉ vào bản vẽ, dùng thanh âm hòa nhã giới thiệu, “Thương đội này xuất phát từ U Châu, chủ yếu sử dụng đường thủy để vận chuyển. Phía nam hướng về Dương Châu, tây là Ti Châu, đông là các nước khác, ngoài ra trong hành trình sẽ xen kẽ với đường bộ. Tuyến đường này bảo đảm phí

tồn thấp nhất nhưng hiệu suất cao nhất vì có thể mang hàng hóa đi bán khắp nơi.”

Lạc Tử Thương không nhận xét gì, y lẳng lặng nhìn chăm chăm bản đồ. Y không hiểu làm thế nào Liễu Ngọc Như nghĩ ra được phương pháp này; thông qua thành lập kho hàng, quy hoạch tuyến đường vận chuyển, và hợp lý kết hợp giữa đường bộ với đường thủy để giảm thiểu phí tổn. Y nghĩ mãi mà không biết vì sao một nữ nhân lại đam mê những thứ đó.

Liễu Ngọc Như thấy y im lặng bèn tiếp tục, “Từ Dương Châu mà muốn dùng con đường này tới Ti Châu thì Hoàng Hà là con sông mấu chốt.”

Nghe đến đây, Lạc Tử Thương liếc nhìn nàng, khước miệng y cong lên, “Liễu phu nhân cứ đùa, Hoàng Hà không thích hợp để tàu thuyền chạy.”

Liễu Ngọc Như lắc đầu, “Hoàng Hà thích hợp hay không thì phải dựa vào Lạc đại nhân.”

Lạc Tử Thương không đáp trả, Liễu Ngọc Như lấy ra tấm bản đồ thứ hai; đây chính là phương án tu sửa Hoàng Hà mà Lạc Tử Thương đề xuất. Những người quản lý Hoàng Hà đặt nặng việc sửa chữa đê đập nhưng mặt khác cũng suy xét chuyện phân luồng dòng sông.

Trong phương án của Lạc Tử Thương, con sông được nối liền với vùng đất thấp phía bắc dưới chân núi Thái Sơn. Do địa thế bằng phẳng nên dòng nước không chảy xiết lắm.

“Dựa theo phương án trăm năm của Lạc đại nhân, trong tương lai Hoàng Hà rất thích hợp để tàu thuyền chạy.” Liễu Ngọc Như chỉ vào những điểm quan trọng trên bản quy hoạch của Lạc Tử Thương. “Chỉ cần xây dựng đê ở hướng nam thì có thể phân luồng để dòng nước chảy về sông Hoài và dùng tuyến đường sông Hoài tới Dương Châu. Sau đấy, thương đội có thể sử dụng tuyến đường vận chuyển của ta để đi thẳng từ Dương Châu đến Ti Châu.

Lạc Tử Thương nghe Liễu Ngọc Như phân tích, mắt y không rời khỏi bản đồ. Sau khi xem xét kỹ càng, y phát hiện Liễu Ngọc Như nói đúng.

Nếu dựa theo biện pháp này quản lý Hoàng Hà, mai sau ngành vận chuyển đường thủy của Dương Châu sẽ càng phát đạt.

Liễu Ngọc Như thấy y trầm tư bèn bắt đầu giải thích tỉ mỉ; địa điểm xuất phát, dùng loại thuyền nào, mất mấy ngày để tới nơi...

Trong lúc thảo luận, Liễu Ngọc Như đứng gần y. Vì bản vẽ rất lớn nên nếu đứng quá xa thì y không thấy rõ, nhưng nàng cũng chẳng đứng sát rạt mà khéo léo giữ khoảng cách. Dù giữa hai người có khoảng cách này, y vẫn ngửi thấy mùi hương ngọc lan chỉ thuộc về mình nàng. Hương thơm thoang thoảng, lượn lờ nơi chóp mũi làm tâm hồn y nhộn nhạo.

Liễu Ngọc Như mất nhiều thời gian mới trình bày xong hết, nàng đưa mắt nhìn y, “Lạc đại nhân thấy ý tưởng của thiếp thân thế nào?”

Câu hỏi của nàng khiến Lạc Tử Thương hoàn hồn, y âm thầm lùi một bước rồi cười cười, “Liễu phu nhân có ý tưởng rất hay, nhưng tại hạ vẫn không hiểu tại sao phu nhân lại đi bàn chuyện này với ta?”

“Lạc đại nhân,” Liễu Ngọc Như cúi đầu gấp lại bản đồ, thản nhiên đáp, “thiếp thân ghé qua vì hy vọng có thể hợp tác với ngài. Lạc đại nhân hãy thử về Dương Châu thương lượng với mọi người chuyện tu sửa Hoàng Hà. Hồi này ta đã tính toán cho ngài xem, nếu tuyến đường này được xây dựng thì mọi phí tổn sẽ giảm ít nhất một nửa. Dương Châu có địa vị vững vàng nhờ vận tải thủy phát triển, nên tu sửa Hoàng Hà chắc chắn có lợi với Dương Châu. Nếu Lạc đại nhân tu sửa Hoàng Hà,” Liễu Ngọc Như mỉm cười, “thiếp thân sẽ coi như ngài đầu tư vào thương đội của thiếp thân. Sau này hễ Dương Châu dùng thương đội của thiếp thân vận chuyển hàng hóa sẽ được giảm mười phần trăm chi phí.”

Lạc Tử Thương vừa nghe vừa gật gù, “Tại hạ hiểu rồi,” y bật cười, “Liều phu nhân đang thay phu quân làm thuyết khách.”

“Vì phu quân nhưng cũng vì bản thân.” Liều Ngọc Như nhấp ngụm trà, nàng nhàn nhạt hỏi, “Lạc đại nhân có muốn suy xét mua cổ phần của thương đội không?”

Lời này khiến Lạc Tử Thương sững sốt, Liều Ngọc Như tiếp tục phân tích lợi nhuận của thương đội cho y.

Nếu có thể thành lập thương đội này thì lợi nhuận kiếm được thật khủng khiếp, ngay cả người hiểu biết sâu rộng như Lạc Tử Thương cũng không khỏi kích động.

Khi nói chuyện, giọng Liều Ngọc Như rất kiên định, khiến người nghe vô thức tin tưởng và cảm thấy không phải nàng đang cố gắng thuyết phục mà chỉ đơn thuần phát biểu một sự thật chẳng thể bàn cãi.

“Nếu Lạc đại nhân không yên tâm thì có thể đầu tư tiền trước. Sau khi thương đội hoạt động mà ngài không muốn tiếp tục, mỗi năm ta sẽ lấy giá gốc hoàn trả một phần tiền cho ngài. Coi như là ngài cho ta mượn tiền, ngài nghĩ sao?”

Lạc Tử Thương nghe đến đây, trong đầu âm thầm tính toán.

Người làm quan ai cũng muốn sở hữu tài sản riêng, y biết rõ nếu kế hoạch của Liều Ngọc Như thành công thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền.

Liều Ngọc Như quan sát biểu cảm của Lạc Tử Thương liền biết y bắt đầu bị thuyết phục. Nàng nói ngay, “Lạc đại nhân thật ra không cần suy nghĩ nhiều đâu, chuyện này chỉ mang đến lợi lộc chứ không có thiệt hại gì cho ngài. Hiện tại ngài chỉ cần làm hai việc, đó là đưa tiền và tu sửa Hoàng Hà. Về vấn đề tiền nong, nếu kinh doanh thuận lợi, ngài sẽ được chia hoa hồng; nếu lỗ lã thì ta sẽ hoàn tiền vốn cho ngài. Có thể nói ngài không gặp nguy

cơ gì trong vụ đầu tư này. Còn Hoàng Hà được tu sửa thì đây là lợi ích trăm năm cho đất nước lẫn dân chúng; mai sau sử sách tất nhiên sẽ ghi tên ngài. Hơn nữa nếu công cuộc sửa chữa hoàn tất tốt đẹp, danh vọng của ngài ở trong lòng bá tánh sẽ tăng cao. Đến lúc ấy, bất kỳ kẻ nào muốn động đến ngài cũng phải cân nhắc bá tánh nghĩ gì.”

“Chuyện tốt như vậy,” Lạc Tử Thương ngẫm nghĩ, “mà Liễu phu nhân muốn đưa cho Lạc mỗ à?”

“Câu trả lời rất đơn giản.” Liễu Ngọc Như nhấp ngụm trà, thẳng thừng đáp, “Vì ngài có tiền.”

Lạc Tử Thương ngây người, lát sau, y nhin không được mà cười thành tiếng. Y bất đắc dĩ nói, “Liễu phu nhân, con người ngài thật là...”

Sắc mặt Liễu Ngọc Như không thay đổi, Lạc Tử Thương vừa uống trà vừa lắc đầu, “Thôi thôi, thật lòng mà nói thì tài thương thuyết của Liễu phu nhân quá xuất chúng, ta không thể nghĩ ra lý do từ chối. Nhưng hãy để ta hỏi hai câu.”

“Ngài cứ hỏi.”

“Nếu ta cự tuyệt, ngài sẽ làm gì để đối phó ta?”

Liễu Ngọc Như nghe y hỏi bèn ngược nhìn, Lạc Tử Thương nhìn nàng đầy hứng thú, cứ như chắc chắn nàng sẽ trả lời. Quả thật sau khi thoáng im lặng, Liễu Ngọc Như cất tiếng, “Nếu Lạc đại nhân cự tuyệt, ta sẽ kiến nghị bộ hạ đánh thuế toàn bộ hàng hóa Dương Châu.”

Lạc Tử Thương hít sâu một hơi, “Quả nhiên chỉ có nữ tử và tiểu nhân khó nuôi. Tiếp theo,” Lạc Tử Thương nói tiếp, “là câu hỏi cuối cùng. Trước đây ta làm nhiều chuyện như vậy, ngài hợp tác với ta thì có nghĩ đến cảm nhận của Diệp Thế An lẫn Cố Cửu Tư không?”

Liễu Ngọc Như lẳng lặng nghe, sau một hồi, nàng chậm rãi bảo, “Ta là người làm ăn, chuyện của mọi người không liên quan đến ta.”

Lời này khiến Lạc Tử Thương cười ha ha, y vui vẻ vỗ chân, “Liễu phu nhân, ngài thật sự chẳng biết nói dối.”

Liễu Ngọc Như vẫn giữ nguyên vẻ mặt điềm tĩnh. Lạc Tử Thương ngừng cười, y dựa vào ghế mà chăm chú nhìn Liễu Ngọc Như và ôn hòa nói, “Liễu phu nhân đã không nói thật vậy để ta nói thay ngài. Kế hoạch của ngài là hợp tác ngắn hạn, lừa tiền của y trước rồi tính sổ với y sau.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy cũng chẳng tỏ ra xấu hổ buồn bực vì bị vạch trần. Lạc Tử Thương dõi theo Liễu Ngọc Như, chờ xem nàng phản ứng thế nào. Sau một lúc lâu, Liễu Ngọc Như buông chén trà, lãnh đạm đáp, “Nói huých toẹt ra như vậy làm thiếp thân cũng hơi ngượng.”

“Thế rồi cuộc,” ánh mắt Liễu Ngọc Như dừng trên người Lạc Tử Thương, “quyết định của Lạc đại nhân là?”

“À, con người Lạc mỗi trời sinh ngộ nghịch, nếu là người khác tới nói chuyện thì Lạc mỗi phải suy nghĩ đã. Nhưng,” Lạc Tử Thương nhìn Liễu Ngọc Như, thanh âm mềm mại, “nếu là Liễu lão bản, tại hạ cam tâm tình nguyện bị lừa.”

“Ồ?” Liễu Ngọc Như bật cười. “Lạc đại nhân nói thật chứ?”

“Thật.”

Nghe y khẳng định, Liễu Ngọc Như nở nụ cười dịu dàng, “Hay ngài cần nhắc bổ thêm tiền đi, ta còn mấy cái công trình...”

Lạc Tử Thương ngó người, ngay sau đó y nghe Liễu Ngọc Như bắt đầu giới thiệu hạng mục khác đang thiếu tiền của nàng.

Lạc Tử Thương mất một thời gian dài mới hoàn hồn, y giờ tay vỗ trán, thống khổ than thở, “A, khó lừa Liễu lão bản quá.”

“Nếu đã không lừa được Lạc đại nhân vậy thiếp thân xin cáo từ.” ❖

Liễu Ngọc Như đứng dậy, Lạc Tử Thương không giữ nàng lại mà phải người tiễn nàng về.

Chờ nàng khuất dạng, Lạc Tử Thương ở trong đại sảnh ngắm bức tranh thủy mặc kia. Sau một hồi, y cúi đầu cười.

Liễu Ngọc Như ra khỏi Lạc phủ, nàng vừa lên xe ngựa đã thấy Cố Cửu Tư ngồi trong đó.

Hắn mặc áo ngoài màu đỏ, áo trong màu trắng, tóc buộc quan vàng nạm ngọc, tay cầm cây quạt vàng nhỏ, áo choàng đỏ của hắn còn thêu hoa cúc bằng chỉ kim tuyến màu vàng. Nhìn hắn đúng là đẹp đến lóa mắt.

Dung mạo Cố Cửu Tư cực kỳ thích hợp với lối ăn diện thể này. Song hắn vốn sở hữu sắc đẹp rực rỡ, nếu còn mặc trang phục như vậy thì quá chói lòa, làm người ta không thể rời mắt khỏi hắn.

Liễu Ngọc Như ngần ngừ nhìn, Cố Cửu Tư quay đầu lại cười với nàng, hắn ấm áp nói, “Ta nhớ nàng nên tới chờ nàng ra.”

Tai nghe những lời này, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của hắn, làm tim Liễu Ngọc Như bất giác đập loạn nhịp.

Nàng cười rồi cúi đầu nói, “Chúng ta về nhà thôi.”

Cố Cửu Tư đáp một tiếng và bảo Liễu Ngọc Như ngồi cạnh mình.

Liễu Ngọc Như ngồi xuống cạnh hắn, tay vẫn ôm bản vẽ. Lát sau, nàng không nhin được nữa mà bật cười.

Cố Cửu Tư ngỡ ngàng hỏi, “Nàng cười gì đấy?”

“Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như ngược nhìn một Cố Cửu Tư chải chuốt từ đầu đến chân, nàng cố gắng nín cười, “cách chàng ghen thật khác người.”

Cố Cửu Tư nghe thế liền biết ngay nàng nhìn thấu tâm tư hắn. Song hắn chẳng thẹn thùng tí nào khi đồng dục tuyên bố, “Nam nhân ưu tú không bao giờ sợ cạnh tranh.”

Nói rồi hắn cười ngọt ngào với Liễu Ngọc Như, “Nhất là người khôi ngô như lang quân nhà nàng.”

Lời tác giả

[Khi nam chính ghen]

Tổng tài: Cô gái, em là của tôi.

Cố Cửu Tư: Nữ nhân, trai đẹp ta đây thuộc về nàng.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 115: Trăm Ban Cho Người Cái Tên Thành Giác

Động tác nghiêng đầu của Cổ Cửu Tư mang theo vẻ phong lưu khó nói thành lời.

Giang Hà có thể làm công tử phong lưu tại Đông Đô hơn hai mươi năm là nhờ đôi mắt đẹp của ông, mắt Cổ Cửu Tư rất giống ông nhưng vẫn còn nét trong sáng của thiếu niên. Sự kết hợp giữa quý công tử đầy bản lĩnh trêu chọc lòng người với chàng thiếu niên thuần khiết mới đủ sức làm nữ nhân chết chìm trong bể tình.

Liễu Ngọc Như vô thức đỏ mặt, nàng quay đầu sang chỗ khác rồi vừa phe phẩy quạt vừa đổi đề tài, “Ta đã thuyết phục được y.”

“Ồ?” Cổ Cửu Tư hơi tò mò. “Nàng thuyết phục thế nào?”

Liễu Ngọc Như tóm tắt cuộc nói chuyện, Cổ Cửu Tư nghe mà thấy bất an, “Lạc Tử Thương dễ bị thuyết phục vậy à?”

“Dĩ nhiên.”

Liễu Ngọc Như cười cười, “Nếu y tình nguyện đầu tư vào thương đội của ta thì y sẽ thành lão bản, y tất nhiên phải cố gắng hết sức vì vấn đề liên quan đến túi tiền bản thân. Đối với y mà nói, danh tiếng tu sửa Hoàng Hà đã thuộc về y, hiện giờ chỉ cần cho y thêm lợi lộc. Hơn nữa tu sửa Hoàng Hà có lợi với thương nhân Dương Châu, thế là vấn đề thương nhân phản đối cũng được giải quyết. Nếu y vẫn cố chấp thì chắc phải tăng thuế hàng hóa từ Dương Châu thật.”

Cố Cửu Tư gật gù, “Phu nhân lợi hại nhất, phu nhân ra tay thì chuyện gì cũng xong.”

“Ta cũng vì chuyện làm ăn của mình thôi.” Liễu Ngọc Như ngẫm nghĩ rồi dặn, “Chàng hãy coi như không biết việc này. Nói thật, ta không muốn chàng dính dáng quá nhiều đến công việc kinh doanh của ta.”

“Tại sao?” Cố Cửu Tư ngờ ngợ hỏi. “Nàng sợ ta ảnh hưởng đến nàng à?”

“Ta sợ mình ảnh hưởng tới chàng.” Liễu Ngọc Như thở dài. “Cửu Tư, ta không muốn có một ngày mình sẽ thành gánh nặng của chàng.”

“Sao có thể chứ?” Cố Cửu Tư bật cười. “Yên tâm, trong nhà chúng ta, muốn nói làm gánh nặng thì chỉ có ta thành gánh nặng của nàng. Nhìn đâu xa, hôm nay nàng vì ta mà cho tiền người khác.”

“Ai bảo ta cho?” Liễu Ngọc Như trừng mắt nhìn hắn. “Ta bàn chuyện làm ăn rõ ràng. Nếu y không tu sửa Hoàng Hà thì ta phải đi vòng vèo mới đến được Đông Đô, còn tu sửa xong thì có thể nối thẳng tới tận Dương Châu.”

“Vâng vâng vâng,” Cố Cửu Tư gật đầu tán thành, “nàng thông minh nhất.”

Hai người vừa cười nói vừa về nhà. Một ngày sau, Lạc Tử Thương chuyển giao sổ con từ Dương Châu gửi tới. Trong đó xác nhận Dương Châu chấp thuận gánh vác toàn bộ chi phí tu sửa Hoàng Hà.

Cam kết này khiến mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó triều đình bắt đầu chuẩn bị đội ngũ đi sửa chữa Hoàng Hà.

Sau khi tranh chấp về Hoàng Hà kết thúc, Liễu Ngọc Như lập tức đi khắp nơi thuyết phục thương gia đầu tư để nàng thành lập thương đội.

Thành lập thương đội mang quy mô lớn, tuyệt đối không thể chỉ dựa vào tiền của Lạc Tử Thương và nàng. Lạc Tử Thương chiếm ba mươi phần trăm cổ phần của thương đội. Để đảm bảo quyền lên tiếng, Liễu Ngọc Như tự mua hai mươi phần trăm; ngoài ra nàng là người giám sát toàn bộ quá trình nên dựa vào sức lao động mà lấy thêm được hai mươi phần trăm. Tổng cộng nàng sở hữu bốn mươi phần trăm, còn lại ba mươi phần trăm thì cần người khác góp vào.

Liễu Ngọc Như biết Lục Vĩnh lẫn Giang Hà đều có tiền nên ngày ngày đến Lục phủ tìm người, tới chiều tối nàng về thì lại bám lấy Giang Hà.

Giang Hà chịu hết nổi, ông đành phải cảm rằm với Cố Cửu Tư, “Người quản cô vợ nhỏ của mình đi, nó muốn tiền đến phát điên kìa. Nó đòi ta bỏ ra một triệu rưỡi lượng, một triệu rưỡi đấy, nó nghĩ nhà ta là quốc khố chắc?! Điên thật rồi.”

Cố Cửu Tư thấy Giang Hà nổi khùng liền chấp tay lại trong tay áo, dựa người vào cây cột trên hành lang mà cười nói, “Cửu cửu, không phải chỉ là một triệu rưỡi thôi sao, Ngọc Như đáng yêu vậy thì cho nàng đi.”

Giang Hà nghe Cố Cửu Tư nói thế bèn khiếp sợ nhìn hẩn. Lát sau, ông hít sâu một hơi, “Ta sai rồi, đầu óc người có bệnh, ta không nên nói chuyện với người.”

Dứt lời, Giang Hà ném một thỏi bạc cho Cố Cửu Tư, ông phất tay, “Mau tìm đại phu khám bệnh, nhớ uống thuốc đúng liều, đừng để bệnh tình trầm trọng hơn.”

“Cảm ơn cửu cửu khen thưởng.” Cố Cửu Tư hí hửng nói, hẩn nhanh nhẩu thêm vào, “Ta đi ngay đây.”

Giang Hà biết nhờ Cố Cửu Tư cũng vô dụng nên đành thay đổi biện pháp. Ông trốn tránh Liễu Ngọc Như hết tránh tà, và cuộc chạy trốn này kéo dài đến ngày Cố Cửu Tư đội mũ.

Ngày Cổ Cửu Tư đội mũ, Cổ gia mở tiệc chiêu đãi rất nhiều người, thậm chí cả Phạm Hiên cũng đến dự.

Sự hiện diện của Phạm Hiên đủ để mọi người hiểu Cổ Cửu Tư được ân sủng, Cổ Cửu Tư vội vàng mời Phạm Hiên ngồi ở ghế trên.

“Hôm nay ta dùng thân phận trưởng bối tới dự lễ, nếu không chê thì ta sẽ làm chủ lễ.”

Sau khi Phạm Hiên ngồi xuống, ông đã đề nghị với Cổ Lăng Hoa như vậy. Cổ Lăng Hoa sững sốt, ông lập tức quỳ xuống cùng Cổ Cửu Tư và cao hứng đáp, “Cảm tạ bệ hạ.”

Phạm Hiên làm chủ lễ tức nghĩa ông sẽ là người ban tên tự. Được hoàng đế đích thân ban tên là vinh dự to lớn hơn cả làm môn sinh của thiên tử.

Cổ Cửu Tư ngẫm hiểu Phạm Hiên đang lót đường cho hắn. Hắn thoáng nhìn Phạm Hiên rồi kính cẩn hành lễ và nghiêm trang nói, “Cảm tạ bệ hạ.”

Mọi thứ được chuẩn bị hoàn tất xong, lễ đội mũ chính thức bắt đầu. Hôm nay Cổ Cửu Tư không bồn chột, hắn luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc. Theo lễ nghi, hắn được Giang Hà hỗ trợ đội ba chiếc mũ; lần lượt từ truy bố, đến bì biện, và cuối cùng là tước biện[1].

Mỗi lần hắn đội mũ sẽ phải nhìn về mọi người để họ chứng kiến, sau đó nhận lời chúc từ Phạm Hiên.

Liễu Ngọc Như ngồi trên ghế dõi theo Cổ Cửu Tư mặc lễ phục, đầu đội mũ hoa, vẻ mặt trịnh trọng. Nàng nhìn hắn hành lễ với mọi người mà trong lòng bất giác nảy sinh cảm xúc khó nói thành lời.

Tương tự như người trồng một bông hoa; tự tay người gieo hạt, chứng kiến nó nảy mầm rồi nở rộ. Người cùng nó trải qua hành trình trưởng thành

nên trong khoảnh khắc hoa nở, người sẽ cảm thấy xúc động hơn người khác.

Đội mũ hoàn tất, Cố Cửu Tư quỳ trên mặt đất chờ Phạm Hiên ban tên. Phạm Hiên ôn hòa nhìn Cố Cửu Tư, “Năm nay ái khanh chỉ mới hai mươi mà đã thành trụ cột lẫn cánh tay đắc lực của triều đình. Trẫm thường bảo thái tử mai sau thiên hạ sẽ thuộc về những người trẻ tuổi các người, bây giờ trẫm cũng muốn lặp lại lời này với Cố ái khanh. Mai sau thiên hạ sẽ thuộc về những người trẻ tuổi các người. Cố ái khanh sở hữu tài năng xuất chúng, sau này sẽ là món vũ khí lợi hại của đất nước. Trẫm hy vọng nhân phẩm Cố ái khanh tỏa sáng rực rỡ tựa ngọc quý, vì vậy trẫm ban cho người cái tên ‘Thành Giác’.”

Nghe cái tên này, ánh mắt Cố Cửu Tư hơi dao động nhưng hăn vẫn dập đầu tạ ơn.

Lễ đội mũ hoàn tất, mọi người ở lại dự tiệc. Phạm Hiên được thu xếp ngồi một mình trong sảnh, có Cố Cửu Tư ở bên hầu hạ.

Phạm Hiên ngăm nhìn thanh niên đội mũ trước mặt mình, thật lâu sau, ông cười nói, “Người có biết tại sao trẫm ban cho người cái tên Thành Giác không?”

“Giác chính là hai miếng ngọc ghép lại,” Cố Cửu Tư thẳng thừng trả lời, “là vua của những viên ngọc. Thứ nhất, bệ hạ hy vọng thần trở thành một vị quân tử. Thứ hai, ngài đang nhắc nhở thần phải dốc sức phò tá thái tử.”[2]

Hai khối ngọc mới tạo thành giác, nếu chỉ có một khối thì chẳng qua là loại quân tử bình thường.

Thần tử mà không có chủ tử cũng chỉ là kẻ tìm đường trong bóng đêm.

Phạm Hiên nhẹ nhàng cười, “Trẫm luôn biết người thông minh. Cửu Tư,” ông đưa mắt nhìn Cố Cửu Tư và thở dài, “người còn trẻ, còn nhiều

thời gian, sau này thái tử sẽ dựa vào người.”

Lời này làm Cố Cửu Tư sụp mắt xuống, song hắn vẫn khom lưng nói, “Thần sẽ cố gắng hết sức.”

Phạm Hiên dường như chỉ chờ có vậy, ông vừa gật đầu vừa mệt mỏi bảo, “Được rồi, người đi nói chuyện với bằng hữu đi. Trẫm đã già, không thích hợp ở chung với bọn trẻ các người.”

Phạm Hiên dặn dò Cố Cửu Tư xong, hắn dẫn ông tới tận cổng rồi tiễn ông rời Cố phủ.

Lúc quay về, Cố Cửu Tư vừa vào sân đã thấy trên bàn đá xếp đầy bình rượu. Thẩm Minh, Giang Hà, Diệp Thế An ngồi quanh bàn chờ hắn tới.

Giang Hà chống cằm, ông nhìn Cố Cửu Tư lại gần mà cười nói, “Tiểu Cửu Tư tới đây nào. Hôm nay người đội mũ, cữu cữu sẽ dạy người nam nhân thì phải uống rượu thế nào.”

Cố Cửu Tư lộ vẻ sợ hãi, hắn lùi một bước, “Có cần phải vậy không?”

“Cữu ca đừng sợ,” Thẩm Minh tức khắc giữ chặt Cố Cửu Tư, “ta sẽ trông coi người. Nếu người say, ta khiêng người về.”

“Ngọc Như sẽ không vui.” Cố Cửu Tư tiếp tục từ chối. “Nhờ uống say thì sao?”

“Không sao,” Diệp Thế An cười, “ta đã nói với Ngọc Như, muội ấy sẽ không trách người.”

Bị ba người thi nhau dụ dỗ, Cố Cửu Tư thở dài. Hắn ngồi bên bàn đá và miễn cưỡng nói, “Hết cách rồi, ta phải liều một phen thôi.”

Cố Cửu Tư giơ bình rượu lên, hắn dùng vẻ mặt chịu chết để nhìn Giang Hà, “Cữu cữu, bắt đầu nào.”

Giang Hà khí thế bừng bừng mà uống rượu với Cố Cửu Tư.

Sau khi uống mấy hiệp, trăng sáng đã mọc trên trời cao, ba người gục xuống bàn còn Cố Cửu Tư vẫn tỉnh táo. Một tay hấn chống cằm, tay kia khảy miệng chén, hấn lạnh nhạt hỏi, “Uống nữa không?” BẠN ĐANG ?

Giang Hà xua tay, đau khổ nói, “Không.”

Cố Cửu Tư cười nhạo một tiếng, hấn đứng lên bảo, “Không uống nữa thì ta về đây, các người chẳng có cô vợ nhỏ nhưng ta thì có.”

Ba người: ...

Dứt lời, Cố Cửu Tư xoay người bỏ đi. Thấy hấn phờ phợt như vậy, Giang Hà gian nan dờ dằng mà thắc mắc, “Sao nó uống giỏi thế?”

“Giang...Giang thúc thúc,” Diệp Thế An nắc cục, “hấn ở Dương Châu... Dương Châu...”

Hấn không cần nói hết thì Giang Hà cũng hiểu.

Xưa kia tại Dương Châu, tiểu tử này hàng ngày sống không mục đích, chỉ biết chơi gà bài bạc; người thường không thể thi đấu tửu lượng với hấn. Giang Hà thấy mặt Diệp Thế An đỏ bừng liền biết hấn đã say bí tỉ, ông đang định kêu người đưa hấn về thì một giọng nữ diễm tình cất lên, “Ca ca.”

Ba nam nhân quay đầu lại, Diệp Vận đang đứng trên hàng lang. Nàng ấy nhìn Diệp Thế An rồi cùng hạ nhân tới đỡ hấn dậy và thở dài, “Sao ca ca lại uống nhiều thế này?”

“Diệp...Diệp Vận!”

Thẩm Minh nghe tiếng Diệp Vận thì tỉnh rượu ngay. Hấn nhìn Diệp Vận bằng đôi mắt sáng lấp lánh, phấn chấn nói, “Người tới đây à?”

“Thẩm công tử.” Diệp Vận gật đầu chào, nàng ấy chỉ thị người khác, “Thẩm công tử say rượu, dìu hẳn về phòng đi.”

Có người tới dìu Thẩm Minh nhưng hẳn không chịu đi mà túm lấy tay áo Diệp Vận rồi lăm bắm, “Diệp Vận, dạo này lúc nào cũng thấy người kiểm tra sổ sách, người còn chả để chữa bánh đậu đỏ cho ta.”

Diệp Vận dở khóc dở cười, còn Giang Hà ngồi chống cằm ở một bên. Ông vừa rót rượu vừa vui vẻ nhìn Thẩm Minh oán trách Diệp Vận chẳng cho hẳn miếng bánh đậu đỏ nào.

Diệp Vận dỗ mãi hạ nhân mới dẫn Thẩm Minh đi được. Sau đấy Diệp Vận quay lại nhìn Giang Hà, nàng ấy chần chờ giây lát mới hỏi, “Giang đại nhân có cần người dìu về phòng không?”

Giang Hà nghe nàng ấy hỏi bèn nhướn mày cười, “Sao hả, nếu ta nói cần thì người sẽ dìu ta chắc?”

Lời tác giả

Thẩm Minh: Ta không cho phép.

Chú thích

[1] Trong lễ đội mũ, chàng trai sẽ lần lượt đội ba chiếc mũ với mức độ tôn quý tăng dần. Đầu tiên là mũ “truy bố” (vải đen), mang hàm nghĩa không được quên cái gốc làm người đi lên từ gian khó. Tiếp đến là mũ “bì biện” làm từ da hươu trắng, biểu thị nghĩa vụ binh dịch và bảo vệ xã tắc. Cuối cùng là mũ “tước biện” làm từ vải lanh có màu đỏ xen lẫn sợi đen. Nó còn được gọi là “văn quan” (mũ văn), tượng trưng cho việc đã đủ tư cách tham gia tế lễ trong các buổi lễ quan trọng.

[2] Chữ “giác” trong tên tự của Cố Cửu Tư được viết thế này: 珏, gồm hai chữ “ngọc” ghép lại. Chữ “ngọc” trong tên Phạm Ngọc là 玉. Phạm

Hiên muốn Cố Cửu Tư kết hợp với Phạm Ngọc – tức nghĩa hai người là hai chữ “ngọc” trong chữ “giác” – để dẫn dắt đất nước. Nói trắng ra, ông đang lót đường cho thằng con thì đúng hơn. Các huynh đệ lớn tuổi của ông (Lục Vĩnh, Chu Cao Lăng) đều phản đối Phạm Ngọc lên ngôi nên ông chọn Cố Cửu Tư là một người trẻ tuổi hiểu chuyện, có tài, có đức để trợ giúp Phạm Ngọc lâu dài. Ông chả trông mong Phạm Ngọc thành minh quân, vì vậy muốn chọn người giúp thằng nhóc cai trị đất nước. Đồng thời ông cũng muốn nhắc Cố Cửu Tư phải nhớ thân phận bề tôi, giúp Phạm Ngọc trị quốc chứ không lật đổ luôn thằng nhóc. Nhưng đọc từ đầu truyện đến giờ (và tất nhiên cả về sau), các bạn chắc cũng đoán được chữ “ngọc” thứ hai trong tên tự của Cố Cửu Tư dành cho ai và ai mới là người hoàn thiện Cố Cửu Tư để anh không những là quân tử mà còn là vị quân tử tỏa sáng rực rỡ, là vua của những viên ngọc. Gợi ý: chữ “ngọc” trong Liễu Ngọc Như là 玉 đấy, hi hi.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 116: Cố Cửu Tư Sẻ Tham Gia Tu Sửa Hoàng Hà

Lời này làm Diệp Vận sửng sờ. Giang Hà thấy Diệp Vận đứng ngây ra đó mới nhớ đây là văn bối của mình, ông vừa cười vừa khoát tay, “Ta chỉ trêu ngươi thôi. Phù Dung,” ông vẫy gọi những thị nữ này giờ vẫn đứng chờ lệnh, hai người nhanh chân đến đỡ ông dậy. Giang Hà liếc Diệp Vận một cái rồi bảo thị nữ đang đứng cạnh mình, “Đi lấy áo khoác cho Diệp tiểu thư. Ban đêm gió lạnh, đừng để nàng ấy tự dui ca ca không lại bị bệnh.”

Nói xong ông cũng chẳng nhìn Diệp Vận mà vịn tay vào người thị nữ rồi được họ dìu về phòng.

Diệp Vận đứng trong sân mãi mới hồi phục tinh thần. Nàng ấy sai người đỡ Diệp Thế An dậy, lúc đi đến cổng Cổ phủ, thị nữ của Giang Hà đã cầm áo khoác đứng chờ ở đấy. Thấy Diệp Vận, nàng ấy trao áo và cười nói, “Ta mượn áo choàng từ chỗ thiếu phu nhân, ngài ấy chưa mặc qua đâu nên Diệp tiểu thư đừng chê.”

Diệp Vận gật đầu rồi liếc nhìn thị nữ kia. Giang Hà có bốn thị nữ thường trực, đây là một trong số đó và cũng là người đẹp nhất; tên nàng ấy hình như là Bạch Chỉ. Diệp Vận vừa nhìn nàng ấy vừa lễ phép đáp, “Cảm ơn.”

Thị nữ kia ngỡ ngàng, nàng ấy hoàn toàn không ngờ một tiểu thư thế gia sẽ nói lời cảm ơn với mình. Diệp Vận khoác thêm áo choàng, sau đấy lập tức lên xe ngựa.

Diệp Thế An đang say vật vờ trong xe, khi Diệp Vận lên xe thì hẩn đưa mắt nhìn nàng ấy và thì thào, “Vận nhi, ca ca sẽ tìm người tốt cho muội.”

Diệp Vận ngẩn người, Diệp Thế An tiếp tục mơ màng lẩm bẩm, “Về sau ca ca sẽ không để kẻ nào ức hiếp muội nữa.”

Diệp Vận cup mắt xuống, hồi lâu sau, nàng cất tiếng, “Muội sống rất tốt, ca đừng lo lắng.”

Lúc Diệp Vận đưa Diệp Thế An về, Cố Cửu Tư mới bước ra khỏi phòng tắm. Tóc hăn còn ướt nên Liễu Ngọc Như mang khăn đến giúp hăn lau khô.

Nàng vừa lau vừa trò chuyện, “Hồi này Cửu Cửu tới mượn xiêm y của ta cho Vận nhi. Cửu Cửu thật sự chu đáo; không chỉ lo Vận nhi mặc ấm mà còn nghĩ đến thân phận nàng ấy, Diệp Vận đâu thể mặc quần áo của thị nữ ông ấy.”

“Tất nhiên rồi,” Cố Cửu Tư xì một tiếng, “nàng có biết đời này ông ấy đã đổ dành bao nhiêu cô nương không? Ta kể nàng nghe, nương ta nói hồi ông ấy còn nhỏ cũng chỉ muốn nữ nhân xinh đẹp ôm. Lúc mười bốn, mười lăm tuổi thì nữ nhân thích ông ấy xếp hàng dài từ Đông Đô đến Dương Châu. Hồi mười sáu tuổi, ông ấy có đến Dương Châu sống một thời gian; lúc đó ông ấy chả cần xưng danh, chỉ dùng cái mặt mình cũng đủ tán tỉnh các cô nương. Kinh nghiệm đầy mình vậy sao có thể không săn sóc nữ nhân chu đáo chứ?”

Liễu Ngọc Như nghe mà nhú mào, “Rốt cuộc Cửu Cửu bao nhiêu tuổi?”

Cố Cửu Tư khẽ cười, “Nàng thử đoán xem?”

“Chắc ba mươi ba là cùng?” Liễu Ngọc Như nghiêm túc suy nghĩ.

Cố Cửu Tư lắc đầu rồi trả lời, “Ba mươi sáu.”

Liễu Ngọc Như kinh ngạc, nàng thật sự nhìn không ra Giang Hà đã lớn tuổi thế. Cố Cửu Tư thở dài khuyên nhủ, “Ta biết nàng muốn tác hợp ông ấy và Diệp Vận nhưng ta nghĩ nàng hãy quên chuyện này đi.”

“Tại sao?” Liễu Ngọc Như hơi hiếu kỳ.

Nàng không hẳn muốn tác hợp hai người nhưng việc Giang Hà chuẩn bị áo cho Diệp Vận lại khiến nàng đột nhiên nhớ tới vấn đề này. Diệp Vận còn trẻ, suy cho cùng cũng nên có người để nàng ấy dựa vào. Nếu chính nàng ấy lựa chọn sống một mình cả đời thì không sao, song Liễu Ngọc Như biết rõ đây chẳng phải cuộc sống mà xưa nay Diệp Vận mong muốn.

Giang Hà là lựa chọn tốt; ông ấy từng trải, lại có năng lực. Quan trọng hơn hết là với tính cách đó, ông ấy tất nhiên chả bận tâm quá khứ của Diệp Vận, có khi còn tán thưởng.

Cố Cửu Tư nghe Liễu Ngọc Như hỏi thì nghĩ trong giây lát rồi nói, “Nàng biết vì sao đến giờ ông ấy vẫn chưa cưới không?”

Liễu Ngọc Như không biết, Cố Cửu Tư nói tiếp, “Thật ra ta cũng chẳng biết cụ thể nhưng ta biết một việc. Khi còn nhỏ ta từng thấy một tấm bài vị trong phủ đệ của ông ấy, bài vị không đề tên song ông ấy vẫn luôn đặt ở đó. Không ai biết tấm bài vị này dành cho ai, nhưng ta đoán là của người ông ấy thích.”

“Người ông ấy thích?”

“Đúng vậy.” Cố Cửu Tư gật gù. “Nương ta bảo ông ấy từng nghĩ đến chuyện cưới vợ. Năm mười sáu tuổi, ông ấy nói với cả nhà mình định cưới một cô nương nhưng sau đấy không nhắc lại nữa. Người nhà hỏi thì ông ấy bảo chết rồi. Mấy năm sau, ông ấy bỗng đặt tấm bài vị kia trong phủ. Ông ấy không cưới vợ, trừ một nữ nhi do ca cơ sinh thì không có con chính thức. Người nhà khuyên bảo mãi chả được, nghe đâu ngoại tổ phụ còn đánh cữu cữu tới mức nằm trên giường suốt một tháng nhưng vẫn không khiến ông ấy thay đổi quyết định. Vì vậy nàng tuyệt đối đừng nghĩ tới chuyện tác hợp bọn họ. Nếu Diệp Vận có cảm tình với cữu cữu, hãy khuyên Diệp Vận

đừng nhào vào ông ấy. Nàng không biết mấy năm qua ta chứng kiến bao nhiêu cô nương làm việc tương tự đâu.”

Những lời này khiến tâm trạng Liễu Ngọc Như nặng nề, Cố Cửu Tư thấy nàng rầu rĩ thì vội chuyển đề tài, “Đừng nghĩ mấy chuyện đó nữa, hôm nay ta cấp quan, nàng tính tặng gì cho ta? Ta nói trước, lễ vật mà không có tâm thì ta chẳng chịu đâu.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn mím môi cười, nàng đứng lên nói, “Ta chuẩn bị từ lâu rồi.”

Nàng đi tới ngăn tủ bên cạnh và lấy ra một chiếc hộp gỗ.

Cố Cửu Tư hưng phấn muốn biết hộp gỗ trong tay Liễu Ngọc Như là gì, nàng đặt nó trước mặt hắn rồi nở nụ cười, “Chàng đoán thử xem?”

Cố Cửu Tư suy nghĩ câu trả lời, nội tâm có chút kích động.

Hắn khẽ tăng hăng, ngượng ngùng đáp, “Túi thơm à?”

Loại thêu uyên ương nghịch nước ấy.

Liễu Ngọc Như lắc đầu, “Chàng đoán lại đi, nó tuyệt hơn túi thơm nhiều.”

Tuyệt hơn túi thơm nhiều?

Vẻ mặt Cố Cửu Tư lập tức trở nên nghiêm túc, hắn đoán lần nữa, “Hay là đồng tâm kết[1]?”

Do chính tay nàng thắt.

Liễu Ngọc Như lại lắc đầu, “Hơn thế nữa kìa.”

“Vậy...chẳng lẽ là miếng lót giày?”

Một miếng lót nàng tự thêu chẳng hạn.

Cố Cửu Tư nhú mày, thật lòng thì hẳn không ham món quà này lắm. Liễu Ngọc Như từng tặng hẳn, khi đó hẳn cũng chả mừng rỡ gì cho cam.

“Nghĩ lại đi.”

Hẳn quả thật mù tịt; rốt cuộc một nữ tử tặng lang quân của mình hộp gỗ thì có thể cho ra bao nhiêu đáp án chứ.

Liễu Ngọc Như thấy hẳn không đoán được cũng chẳng làm khó nữa, nàng nhanh chóng mở hộp gỗ ra. Thứ bên trong chiếc hộp khiến Cố Cửu Tư sửng sốt; một lệnh bài nằm trên một chồng giấy.

“Đây là...”

Cố Cửu Tư ngơ ngác nhìn các món đồ này, hẳn không thốt nên lời. Liễu Ngọc Như vén tóc ra sau tai, nàng cầm lấy lệnh bài và nhẹ nhàng giải thích, “Đây là Huyền Ngọc Lệnh, bất kỳ cửa hàng nào thuộc sở hữu của ta thấy lệnh bài này thì cũng giống như thấy ta vậy. Ta lén mở học viện, còn bồi dưỡng cả hộ vệ; mấy năm nữa những đứa trẻ này trưởng thành, chúng sẽ nghe theo chàng nếu trong tay chàng có lệnh bài này.”

Cố Cửu Tư cứ ngẩn ngơ nghe nàng nói, sau đó hẳn thấy Liễu Ngọc Như lấy ra vài tờ văn tự, “Đây là văn tự cửa hàng của ta; Hoa Dung, Thần Tiên Hương, kể cả thương đội sắp thành lập. Ta sẽ chia cho chàng hoa hồng từ tất cả sản nghiệp mình sở hữu. Chàng đã hai mươi tuổi, cũng nên có chút của cải riêng.”

Liễu Ngọc Như ngược nhìn Cố Cửu Tư; hẳn vẫn đang ngây dại nhìn những món đồ trước mặt mình, khuôn mặt không biểu lộ buồn vui. Liễu Ngọc Như bất chợt cảm thấy thấp thỏm, nàng do dự giây lát rồi từ tốn nói, “Ta không biết chàng có thích không, nhưng ta trước giờ là người thực tế. Ta muốn tặng lễ vật cho chàng mà chẳng biết nên tặng gì. Ban đầu ta tính

chuẩn bị bạc, song lại thấy bạc xài là hết, không thể bằng mấy thứ này. Thường trong gia đình giàu có, đây đều là những thứ người nhà phải chuẩn bị cho chàng vì làm quan tất nhiên cần sở hữu chút tài sản. Tuy nhiên tình hình nhà ta trước kia làm công công bà bà lực bất tòng tâm, nên ta vẫn luôn âm thầm suy tính cho chàng.”

“Kỳ thật nàng không cần...” Giọng Cố Cửu Tư khàn khàn, hắn cúi đầu nhìn đồng văn tự rồi gượng cười. “Ngọc Như, nàng làm vậy thật khiến ta thấy mình quá vô dụng.”

Lời này làm Liễu Ngọc Như ngẩn người, nàng im lặng không nói tiếng nào, trong lòng nảy sinh nỗi chua xót khó diễn tả.

“Mọi người bảo ta,” nàng thì thào, “một cô nương mưu tính nhiều như vậy cho lang quân thì lang quân chưa chắc đã thích, có khi còn thấy nàng áp đảo mình. Nhưng ta vẫn muốn làm nhiều hơn vì lang quân. Ta biết những chuyện này không cần thiết, chàng mang Hồ Tử từ U Châu đến Đông Đô vì muốn hắn làm mật thám trong thành, chàng cũng có hộ vệ của riêng mình, nhưng...”

Liễu Ngọc Như không nói tiếp, nàng thở dài rồi đưa mắt nhìn Cố Cửu Tư, “Chàng đừng bận tâm. Không phải ta nghĩ chàng vô dụng, ta chỉ muốn mình xứng đôi với chàng và có thể giúp chàng nhiều hơn.”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư chậm rãi cười thành tiếng, hắn duỗi tay và dịu dàng ôm nàng vào lòng. Liễu Ngọc Như gối đầu lên ngực hắn, lắng nghe tiếng tim hắn đập.

Bờ vai hắn rộng hơn trước kia, khiến hắn có dáng vẻ của thanh niên chứ không còn là thiếu niên nữa. Liễu Ngọc Như vừa dựa vào hắn vừa nghe hắn nói, “Ngọc Như, làm gì có chuyện nàng không xứng với ta, đừng nghĩ vậy.”

“Hiện giờ chàng đã công thành danh toại.” Liễu Ngọc Như thở dài. “Cửu Tư, đôi lúc nhìn cửu cửu, ta sẽ tưởng tượng bộ dạng chàng trong tương lai. Cứ mỗi lần như thế, ta đều cảm thấy bất an.”

“Lão thất phu[2] hại ta rồi.” Cố Cửu Tư dùng tay che đầu, bất đắc dĩ nói, “Ngọc Như, thật ra không biết bao lần ta nghĩ mình nên báo đáp thế nào với một cô nương tốt như nàng.”

“Nàng không có sở thích đặc biệt, tiền thì nàng tự kiếm được mà còn chẳng cho ta hỗ trợ. Nàng luôn giúp ta hết chuyện này đến chuyện khác nhưng ta lại không thể giúp nàng. Nàng thay ta tính toán chu đáo mọi thứ rồi đưa đến trước mặt ta. Mỗi lần nàng làm thế, ta đều cảm thấy sao nàng có thể tốt đến nhường này? Cứ lúc nào ta cho rằng mình đã nhìn thấy phiên bản tốt nhất của nàng thì nàng vẫn đủ khả năng để ta thấy một phiên bản tốt hơn nữa. Thật lòng mà nói, người thấy bất an phải là ta mới đúng.”

“Ta không thể tặng thứ nàng thích, luôn luôn bắt nàng trả giá, ta biết phải làm gì bây giờ?”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như ngẩng đầu nhìn hắn.

Đôi môi Cố Cửu Tư đượm ý cười nhưng trong đấy lại tràn đầy sự bất lực, như thể hắn chịu thua nàng thật rồi.

Hắn quá tuần tú.

Liễu Ngọc Như ngắm nhìn dáng vẻ hắn mà thầm nghĩ.

Dù hai người đã thành thân, hắn đã là người của nàng, song mỗi lần nàng nhìn hắn thì lại có thứ cảm xúc mới lạ và không nói nên lời sinh sôi nảy nở.

Hắn ngồi xếp bằng một bên chân, chân kia gập lại, mái tóc dài buông xõa, mặc áo mỏng bên trong và khoác áo dài màu ánh trắng bên ngoài. Khi cúi đầu, đôi mắt tựa đá quý của hắn chỉ phản chiếu bóng hình nàng. Hai

người ở rất gần nhau, cơn gió đượm hương hoa thổi qua khiến mái tóc hăn thay bàn tay lặng lẽ vuốt ve khuôn mặt nàng.

Liễu Ngọc Như bất giác đỏ mặt, nàng vùi đầu vào ngực hăn. Sau đấy nàng vươn tay ôm lấy hăn và thì thầm, “Thứ ta thích thì chàng đã cho rồi, chàng đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Hừm?” Cố Cửu Tư hỏi lại bằng giọng mũi.

Liễu Ngọc Như lắng nghe tiếng tim đập vững vàng của hăn, giọng nàng nhỏ như tiếng muỗi kêu, “Ta thích chàng.”

Lời thổ lộ này làm Cố Cửu Tư ngẩn ngơ, lát sau, hăn nhin không được mà cười sang sảng. Liễu Ngọc Như thấy lồng ngực hăn rung lên, tiếng cười giữa đêm của người thanh niên này khiến nàng chẳng dám ngẩng đầu.

“Liễu Ngọc Như, Liễu Ngọc Như,” Cố Cửu Tư thốt lên, “đời này của ta thua dưới tay nàng thật rồi.”

Có lẽ hăn sẽ không bao giờ tìm thấy một cô nương vừa chân thành lại vừa quyến rũ như vậy.

Sau lễ thành nhân, Cố Cửu Tư được nghỉ hưu một[3] ba ngày. Lúc hăn quay lại làm việc, danh sách quan viên phụ trách tu sửa Hoàng Hà đã hoàn tất.

Tu sửa Hoàng Hà là công trình hao tổn của cải nhiều nhất từ ngày thành lập Đại Hạ đến nay nên Phạm Hiên rất coi trọng nó. Cố Cửu Tư nghĩ người chủ quản tu sửa Hoàng Hà chắc chắn là Lạc Tử Thương. Suy cho cùng, cả phương án lẫn tiền bạc đều do y đưa ra; người khác có đi theo cũng chỉ để làm mặt thám.

Nhưng khi tuyên bố thánh chỉ, Cố Cửu Tư lại nghe thấy tên mình.

“Lệnh cho Hộ Bộ Thượng thư Cố Cửu Tư hướng dẫn Công Bộ Thị lang Lạc Tử Thương phụ trách tu sửa Hoàng Hà...”

Cố Cửu Tư nhíu mày, hần ngẩng đầu liếc nhìn Phạm Hiên ở trên ngai vàng.

Nhìn Phạm Hiên có vẻ mệt mỏi, rõ ràng ông nhất quyết giữ nguyên ý chỉ này nên mới không báo trước cho Cố Cửu Tư.

Khi hạ triều, Cố Cửu Tư đi tìm Phạm Hiên. Vừa bước chân vào ngự thư phòng, hần đã nghe ông mở lời, “Trẫm hiểu suy nghĩ của người.”

Cố Cửu Tư nuốt xuống những lời muốn nói, Phạm Hiên vừa phê sớ con vừa điềm đạm nói, “Hiên tại Hộ Bộ rất bận, người mới lên làm thượng thư nên cần ổn định Hộ Bộ chứ không nên ra ngoài làm việc. Trẫm hiểu ý người.”

“Vậy bộ hạ đang suy tính gì mà muốn vi thần đi tu sửa Hoàng Hà?” Cố Cửu Tư cau mày.

Tại thời điểm quan trọng thế này lại rời khỏi Đông Đô, ngôi chùa vững cái ghế Hộ Bộ Thượng thư đã đi làm chuyện khác; Phạm Hiên rốt cuộc muốn gì?

“Tu sửa Hoàng Hà là chuyện đại sự.” Phạm Hiên nhàn nhạt trả lời, “Cửu Tư, người còn quá trẻ nên chưa đứng vững gót chân, vì vậy phải đạt chút thành tựu để có vị trí trong lòng bá tánh. Có vị trí thì sau này trên triều, mọi người mới dè chừng. Lạc Tử Thương liều mạng tu sửa Hoàng Hà là nhằm mục đích đó.”

Cố Cửu Tư lắng lắng nghe, Phạm Hiên đặt sớ con xuống rồi xoa trán, “Trẫm muốn nâng đỡ người nên giao cho người việc này. Điều quan trọng nhất là với đại sự như Hoàng Hà, trẫm nghĩ mãi vẫn không yên tâm cho

Lạc Tử Thương một mình quản lý. Nếu y có tâm tư khác rồi động tay động chân khiến công trình gặp sự cố thì sao?”

Lời này khiến Cố Cửu Tư tức khắc nghiêm túc hẳn lên, Phạm Hiên nói tiếp, “Người yên tâm, tại Đông Đô, Giang Thị lang đủ sức trông coi Hộ Bộ.”

Sau khi xâu chuỗi toàn bộ lời nói của Phạm Hiên, Cố Cửu Tư đã hiểu rõ mọi chuyện.

Từ đầu đến cuối, Phạm Hiên vẫn không tin tưởng Lạc Tử Thương. Hơn nữa hẳn còn là người mà ông muốn bồi dưỡng, ông cần cho hẳn cơ hội lập công; thế nên ông giao nhiệm vụ chủ quản Hoàng Hà cho Cố Cửu Tư. Hiện giờ Lạc Tử Thương đã giao bản vẽ lần tiên, nếu rút tên y khỏi công trình này cũng chẳng sao; Lạc Tử Thương không thể phản đối quyết định đổi người quản lý. Ngoài ra còn chuyện sắp xếp cho Giang Hà làm Hộ Bộ Thị lang. Giang Hà vốn sở hữu căn cơ vững chắc tại Đông Đô, ông còn là cữu cữu của Cố Cửu Tư, nếu hẳn đi tu sửa Hoàng Hà thì Giang Hà chắc chắn sẽ giúp Cố Cửu Tư dọn dẹp Hộ Bộ.

Có thể nói mọi chương ngại cản trở Cố Cửu Tư tu sửa Hoàng Hà đã bị quét sạch.

Cố Cửu Tư không biết Phạm Hiên bắt đầu kế hoạch này từ khi nào. Có lẽ ngay lúc bổ nhiệm Giang Hà làm Hộ Bộ Thị lang thì ông đã chuẩn bị cơ hội để hẳn cắm rễ trong lòng bá tánh, chính Lạc Tử Thương dâng cơ hội này tới tận cửa.

Cố Cửu Tư nhìn Phạm Hiên ngồi trước mặt mình, đột nhiên cảm thấy kính nể ông hơn. Hẳn cung kính hành lễ với Phạm Hiên rồi nói, “Thần nhất định sẽ không phụ lòng bệ hạ.”

“Về vấn đề Hoàng Hà, thứ khó nhất không phải tiền bạc cũng chẳng phải phương án tu sửa,” Phạm Hiên lạnh nhạt bảo, “mà chính là mối quan hệ

giữa các quan viên trong toàn bộ quá trình tu sửa. Trẫm ban cho người Thiên Tử Kiểm, người không chỉ tu sửa Hoàng Hà mà còn phải điều tra rõ sổ sách của ba châu dọc theo Hoàng Hà. Chuyển đi này sợ rằng sẽ có nhiều bất trắc, người hãy cẩn thận. Người cũng cần ghi nhớ lời dạy của Lục Vĩnh trong các mối quan hệ xã giao.”

“Vi thần hiểu,” Cố Cửu Tư trịnh trọng đáp.

Phạm Hiên gật đầu, ông nói ngắn gọn, “Hiếu thì tốt. Còn gì muốn hỏi không?”

Thấy Cố Cửu Tư lặng thinh, Phạm Hiên ngẩng đầu nhìn hắn. Cố Cửu Tư do dự giây lát song vẫn quỳ xuống và kính cẩn dập đầu, “Mong bệ hạ bảo trọng.” Nguồn:

Phạm Hiên ngẩn người, sau đấy ông bật cười, “Đứa nhỏ này.”

Giọng ông trở nên ôn hòa, giống một trưởng bối đang dặn dò Cố Cửu Tư, “Đi đi, đừng trì hoãn nữa.”

Chú thích

[1] Là một dạng thủ công mỹ nghệ truyền thống của Trung Quốc. Vì đặc điểm các nút thắt liên kết với nhau nên đồng tâm kết thường tượng trưng cho tình yêu cùng ý nghĩa “mãi mãi một lòng một dạ”.

[2] Từ dùng để chửi đần ông (thường là người dốt nát, tầm thường), mang theo hàm ý coi khinh.

[3] Tương đương với nghỉ phép. Ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một lần để tắm gội, cho nên ngày nghỉ gọi là “ngày hưu mộc”.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 117: Cữu Cữu Đã Bói Cho Người Một Quẻ, Hôm Nay Người Không Nên Ra Ngoài

Cố Cữu Tư về đến nhà trong lúc Liễu Ngọc Như bận bịu kiểm kê đồ đạc, hắn không khỏi tò mò, “Nàng đang làm gì đấy?”

“Lục lão đồng ý cho ta tiền,” Liễu Ngọc Như mỉm cười, “cả cữu cữu và vài phú thương trong thành nữa. Hiện giờ ta có đủ tiền nên phải làm chút chuyện. Chàng tới đúng lúc lắm, ta tính nói với chàng ta sắp đi xa một chuyến.”

“Nàng lại muốn đi à?”

Cố Cữu Tư nhú mày nhưng hắn lập tức hiểu Liễu Ngọc Như muốn làm gì, hắn hỏi, “Nàng đi mua thuyền đúng không?”

“Ta không rành mua bán thuyền,” Liễu Ngọc Như lại gần hắn, nàng cầm lấy quan bào hắn vừa cởi ra rồi đi phía sau hắn và tỉ mỉ giải thích, “ta nhờ công công bà bà làm chuyện này. Hồi xưa công công từng mua thuyền nên có kinh nghiệm hơn ta.”

“Vậy nàng đi xa làm gì?” Cố Cữu Tư không hiểu lắm.

Liễu Ngọc Như rót trà cho hắn, nàng cười, “Xây dựng kho hàng.”

Cố Cữu Tư ngó người, giờ hắn mới nhớ phân đoạn quan trọng nhất trong kế hoạch của Liễu Ngọc Như chính là xây dựng kho hàng ở địa điểm phù hợp để thuận tiện cho việc phân phát và vận chuyển hàng hóa.

Cố Cửu Tư nhanh chóng điểm lại trong đầu mười một vị trí kho hàng của nàng, hần tức khắc hào hứng nói, “Hay quá, chúng ta chung đường rồi.”

Liễu Ngọc Như bối rối không hiểu, Cố Cửu Tư xoay người ôm nàng, “Bệ hạ phái ta đi tu sửa Hoàng Hà. Vị trí kho hàng ở Hoàng Hà của nàng cũng là nơi ta cần đến, nàng muốn đi cùng ta không?”

“Chàng tu sửa Hoàng Hà?” Liễu Ngọc Như kinh ngạc thốt lên, “Đây không phải việc của Lạc Tử Thương sao?”

“Là ý đồ của bệ hạ.” Cố Cửu Tư cười yếu ớt, hần thuật lại kế hoạch của Phạm Hiên cho Liễu Ngọc Như. Nàng nghe xong thì không khỏi nhú mày, hần nhìn nàng, “Mặt ủ mày chau như vậy là nàng đang lo lắng gì à?”

“Lạc Tử Thương dốc sức cho chuyện này như thế,” Liễu Ngọc Như vừa cau mày vừa siết khăn tay, “vậy mà giờ bệ hạ lại ngáng đường y, ta sợ với tính y thì sẽ không cam lòng.”

“Y và chúng ta vốn là kẻ tử thù,” Cố Cửu Tư chả thêm bận tâm, “chẳng lẽ ta còn sợ y trả thù? Người ta lo lắng không phải Lạc Tử Thương.”

Cố Cửu Tư trầm ngâm trong lúc đi cùng Liễu Ngọc Như đến phòng ăn.

“Chàng đang lo cái gì?” Liễu Ngọc Như hơi tò mò.

Cố Cửu Tư thờ dãi, “Ta lo hiện giờ bệ hạ hành sự quá liều lĩnh.”

“Ta thăng chức thần tước, bệ hạ cũng nôn nóng bồi dưỡng thuộc hạ cho ta. Trước hết ngài đẩy ta đến vị trí thượng thư, sau đấy còn ép Lục lão buông tay để làm hậu thuẫn của ta. Bây giờ lại giao Hoàng Hà vào tay ta, nếu ta đoán không lầm thì rất có thể ta sẽ làm quan chủ khảo cho kỳ thi mùa thu.”

Nếu Cố Cửu Tư làm quan chủ khảo cho kỳ thi mùa thu đầu tiên mà Đại Hạ tổ chức, hần sẽ thu được nhóm môn sinh đầu tiên của riêng mình.

“Nếu đúng thế thì bộ hạ quá nóng vội.” Liễu Ngọc Như sau khi nghe Cố Cửu Tư giải thích cũng lo lắng theo. “Bộ hạ đang tính toán gì vậy?”

“Ta lo lắng bộ hạ không còn nhiều thời gian.” Cố Cửu Tư thở dài. “Thực ra lúc mới tới Đông Đô ta đã biết sức khỏe bộ hạ suy yếu. Giờ ngài cấp tốc nâng đỡ ta như thế, e rằng sức khỏe của ngài còn kém hơn chúng ta tưởng tượng. Thái tử không phải người đáng tin cậy, bộ hạ có lẽ muốn thành lập một tổ chức cho hẳn. Sau khi thái tử đăng cơ, thành viên của tổ chức này sẽ tiếp tục phát triển Đại Hạ.”

Cố Cửu Tư dừng chân trong khu vườn.

Bướm bướm đậu trên những bông hoa mùa hè vừa nở rộ, Cố Cửu Tư ngắm nhìn các đóa hoa và chậm rãi nói, “Lục Vĩnh tham lam, lại luôn giữ tư tưởng phế thái tử nên bộ hạ kéo ông ta xuống; ngài nâng đỡ ta vì muốn ta tiếp nhận vị trí của Lục Vĩnh. Hiện tại bộ hạ đã xử lý phe thái hậu, dọn sạch cả triều đình lẫn dân chúng. Binh lực giao cho Chu đại nhân để đối ngoại, Tả tướng Trương Ngọc thì quản lý đối nội, tiền bạc có ta lo, còn dân sinh thuộc trách nhiệm của Tào Văn Xương và Liêu Yến Lễ. Với tổ chức thế này, chỉ cần thái tử đừng làm điều xằng bậy, Đại Hạ sẽ phát triển ổn định. Cộng thêm Nam phạt trong tương lai, chúng ta sẽ có hy vọng thống nhất đất nước.”

“Bộ hạ tốt với chàng như vậy cũng coi như là ban ơn.”

Cố Cửu Tư im lặng. Sau một hồi, hẳn khẽ thở dài rồi ôm Liễu Ngọc Như vào lòng và bảo, “Thôi, không nói mấy chuyện này nữa, chúng ta ăn cơm cái đã. Bộ hạ lệnh cho ta ngày kia khởi hành nên vẫn có thể hưởng thụ đêm Thất Tịch.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như mím môi cười, “Lúc này rồi mà chàng còn lo Thất Tịch.”

Nàng giơ tay nhẹ nhàng chọt trán Cố Cửu Tư, “Không đứng đắn.”

“Ta cũng phải có cuộc sống riêng sau khi hạ triều chứ.” Cố Cửu Tư đắc ý hùng biện. “Quốc gia là quốc gia, gia đình là gia đình, không thể có bá tánh liền quên cô vợ nhỏ.”

Hắn nói năng hùng hồn đầy đạo lý làm Liễu Ngọc Như nhin không được mà bật cười.

Hai người nắm tay nhau vào phòng ăn. Thấm Minh đang chờ sẵn trong đây, hắn thấy Cố Cửu Tư thì hào hứng nói, “Cửu ca lại đây nào, sắp lên đường rồi nên hai ngày tới phải ăn uống no say.”

“Nói bậy bạ,” Tô Uyển nghe vậy liền mở miệng nhắc, “lên đường gì chứ.”

“Xin lỗi,” Thấm Minh nghe trách mắng cũng nhanh nhẹn tát một cái vào mồm, hắn bảo Tô Uyển, “mồm ta ăn nói tầm bậy thật. Phải gọi là khởi hành, chúng ta sắp khởi hành đi tu sửa Hoàng Hà.”

“Tu sửa Hoàng Hà?” Giang Nhu kinh ngạc bật thốt, bà nhìn Cố Cửu Tư. “Thật à?”

Cố Cửu Tư vừa cười vừa ngồi xuống cạnh Giang Nhu, hắn gật đầu, “Thật, ngày kia con và Ngọc Như sẽ đi cùng nhau.”

“Tu sửa Hoàng Hà là chuyện lớn,” Cố Lăng Hoa tăng hắng, ông dặn dò, “đừng nhanh nhẩu, phải thận trọng.”

Mọi người đang nói chuyện, Giang Hà lững thững bước vào; tay ông cầm chiếc khăn tay mà vừa nhìn là biết được một cô nương đưa cho. Giang Hà nhìn lướt qua mọi người, ông ngồi xuống rồi cười nói, “Hửm, đang bàn chuyện Tiểu Cửu Tư tu sửa Hoàng Hà à?”

“Đệ cũng biết?” Giang Nhu nhìn về phía Giang Hà.

Giang Hà nhét khăn tay vào ngực áo, ông nhún vai, “Bệ hạ tuyên bố thánh chỉ ngay trên triều, không muốn biết cũng khó.”

“Đây là chuyện tốt phải không?” Giang Nhu thấp thỏm dò hỏi Giang Hà.

Giang Hà nghĩ ngợi rồi cúi đầu gấp đồ ăn, ông thờ ơ đáp, “Thành công thì là chuyện tốt, thất bại tất nhiên là chuyện xấu.”

“Vậy là chuyện tốt rồi.”

Liễu Ngọc Như cười thành tiếng, “Lang quân tài giỏi như thế, sao có chuyện thất bại được?”

Nàng vừa nói ra mấy lời này, cả phòng lặng thinh. Tô Uyển xấu hổ cười, “Dùng bữa, dùng bữa đi.”

Trong lúc Cố gia vui vẻ hòa thuận dùng cơm, Lạc Tử Thương đứng ngắm tranh thủy mặc trong thư phòng của Lạc phủ.

Phía sau y, mưu sĩ âm ỉ tranh luận.

“Bỏ nhiều bạc như vậy tu sửa Hoàng Hà không phải để kiếm thanh danh cho chủ tử à? Tiền là chủ tử cung cấp, bản vẽ cũng do chủ tử thiết kế, tại sao tự dưng Cố Cửu Tư lại nhảy ra chiếm phần?! Phạm Hiên khinh người quá đáng!”

Một mưu sĩ bất bình nói, người bên cạnh gật đầu tán thành.

“Sự việc chưa đến nỗi nào,” một mưu sĩ khác từ tốn cân nhắc, “tuy Cố Cửu Tư chủ quản nhưng chẳng phải chủ tử mới là người quyết định phương án tu sửa cụ thể sao? Chỉ cần chủ tử đích thân tu sửa Hoàng Hà là đủ rồi.”

“Dùng mười triệu lượng để làm mỗi chuyện đó,” mưu sĩ đầu tiên chất vấn, “có phải là trả giá quá đắt không?”

“Về sau giao thông ở Dương Châu sẽ thuận lợi, phí tổn vận chuyển hàng hóa giảm xuống, mậu dịch phát triển thì thu nhập từ thuế cũng tăng lên. Trương tiên sinh, phải biết nhìn xa trông rộng.”

“Nhưng...”

“Được rồi,” Lạc Tử Thương rút cuộc hết kiên nhẫn, y quay đầu lại lạnh nhạt bảo, “đừng làm ồn nữa.”

Mọi người dừng cãi cọ rồi xoay người cung kính đứng trước mặt Lạc Tử Thương.

Lạc Tử Thương bước tới bàn giấy, y vừa nghịch quả cầu ngọc vừa dừng dừng nói, “Các người ai cũng có lý, ta được quyền tu sửa Hoàng Hà là đã không bị thiệt. Bọn họ chèn ép ta, thái tử tất nhiên sẽ để ý. Ta là người của thái tử, chèn ép ta tương đương với việc tát vào mặt thái tử. Mỗi lần Phạm Hiên hành động thế này, Phạm Ngọc sẽ càng hướng về phía ta. Thiên hạ chung quy thuộc về Phạm Ngọc,” giọng Lạc Tử Thương cực kỳ bình tĩnh, “chúng ta sẽ kiếm lại được mười triệu lượng. Hơn nữa tu sửa Hoàng Hà cũng để tích đức, mọi người đừng bức tức như vậy.”

Y đã quyết định thì mọi người không dám hó hé nữa. Ngón tay Lạc Tử Thương linh hoạt di chuyển quả cầu ngọc, y nói tiếp, “Nhưng Trương tiên sinh nói không sai. Về vấn đề mười triệu lượng, ta không chỉ muốn tránh bị lỗ mà còn phải kiếm chút lời. Cổ Cửu Tư quá chướng mắt.”

“Ý chủ tử là?” Trương tiên sinh căng thẳng dò hỏi ý của Lạc Tử Thương.

Lạc Tử Thương đưa mắt nhìn mọi người trong phòng, y mỉm cười rồi giơ tay chống đầu và lạnh nhạt chỉ thị, “Chờ một lát đã.”

Mọi người im thin thít. Việc chờ đợi này kéo dài, mọi người đều đứng nhưng chẳng ai dám lên tiếng quấy rầy Lạc Tử Thương – kẻ đang chống đầu như thể muốn chộp mắt.

Chờ tới lúc mặt trời ngả về tây, rốt cuộc có người từ bên ngoài vội vã tiến vào. Khi đã ở trong sảnh, hần cung kính hành lễ với Lạc Tử Thương rồi bẩm báo, “Chủ tử, đã hỏi thăm kỹ lưỡng.”

Lạc Tử Thương nhắm nghiền mắt mà ra lệnh, “Nói đi.”

“Ngày mai Cố Cửu Tư sẽ làm chủ tế của Duyệt Thần Tế, lúc đó đông người qua lại nên là cơ hội tốt.”

Duyệt Thần Tế đêm Thất Tịch là một trong những lễ hội long trọng nhất hàng năm tại Đông Đô. Lễ Bộ sẽ lo việc cử hành và chọn một người đến sông đào bảo vệ quanh thành để dâng hiến điệu múa tế thần.

Những trường hợp thế này hay chọn thanh niên khôi ngô lại xuất chúng, năm nay chọn Cố Cửu Tư cũng không lạ.

Lạc Tử Thương nghe xong liền chậm rãi mở mắt, “Liên hệ với thái hậu chưa?”

“Rồi ạ,” hạ nhân chẳng dám ngần đầu, hần trả lời, “đã báo tin cho bọn họ.”

“Ừm.” Lạc Tử Thương gật đầu. “Thế thì tốt.”

“Chủ tử,” thị vệ này giờ đứng cạnh y thì thào lên tiếng, “chúng ta có cần chuẩn bị người không?”

Lạc Tử Thương trầm ngâm hỏi, “Đã mang người từ Bắc Lương tới rồi đúng không?”

“Vâng,” thị vệ đáp trả, “vẫn luôn giấu trong bóng tối.”

“Vậy là được rồi.”

Lạc Tử Thương cười thành tiếng, ánh mắt y lóe lên tia sáng lạnh lẽo, “Thái hậu không ra tay cũng chẳng sao, chúng ta đích thân tiễn hắc lên đường là được.”

Được y xác nhận, thị vệ lập tức quỳ xuống tuân lệnh, “Vâng.”

Lạc Tử Thương bố trí sẵn sàng mọi thứ, còn Cố Cửu Tư thì vào ngày Thất Tịch đã rời nhà từ lúc sáng sớm.

Trông hắc vô cùng cao hứng, trước khi đi còn dặn Liễu Ngọc Như, “Hôm nay nàng đừng ra ngoài, cứ ở nhà chờ ta báo tin. Ta gọi nàng hăng ra.”

Liễu Ngọc Như biết hắc có chuyện phải làm, nàng cười đáp, “Được.”

Cố Cửu Tư hưng chí rời khỏi nhà. Hắc vừa tới cổng đã thấy Giang Hà khoanh tay đứng dựa vào cổng, ông nhẹ nhàng gõ quạt lên vai.

“Tiểu Cửu Tư,” khước môi Giang Hà cong lên, “cửu cửu đã bói cho người một quẻ, hôm nay người không nên ra ngoài.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 118: Mau Lên, Lôi Hết Đồng Xác Chết Vào

Cố Cửu Tư nghe vậy liền ngẩn người, hắn vô thức thốt ra, “Ông học coi bói lúc nào vậy?”

“À,” Giang Hà nhún vai, “hôm qua.”

“Thế thì đẹp,” Cố Cửu Tư tỏ vẻ ghét bỏ, “giữa đường xuất gia[1] sao chính xác được. Ta đi đây.”

“Tiểu Cửu Tư,” Giang Hà đứng phía sau Cố Cửu Tư mà cười nói, “không nghe lời Cửu Cửu coi chừng bị người ta đánh đấy.”

Cố Cửu Tư thoáng dừng bước, hắn xua xua tay, “Người già thì lo nghỉ ngơi, đừng quản chuyện của người trẻ tuổi.”

Hắn nói làm Giang Hà ngớ người, lát sau ông cười nhạt, “Oắt con.”

Một thị vệ lại gần Giang Hà nhỏ giọng bẩm báo, “Chủ tử, đây là danh sách quan viên đảm nhiệm việc bảo vệ kinh thành lần này.”

Giang Hà nhận lấy danh sách quan viên từ tay thị vệ, sau khi đọc xong, ông tò mò hỏi, “Hừm, tại sao quân trưởng[2] của Nam Thành Quân[3] Trần Mậu Xuân lại phụ trách khu vực Duyệt Thần Tế?”

Thái tử đích thân đề bạt Trần Mậu Xuân nên có thể coi hắn là dòng chính của thái tử. Vị trí của Trần Mậu Xuân vốn do Thẩm Minh phụ trách, vừa nhìn đã biết chuyện thay đổi Thẩm Minh là tác phẩm đến từ tay người quen.

“Nghe nói mới điều động đêm qua.” Thị vệ cung kính đáp, “Sau khi đại công tử tới phủ của Chu đại nhân thì người phụ trách được đổi thành Trần Mậu Xuân.”

Giang Hà lẳng lặng nhìn danh sách trong phút chốc, ông cười cười, “Tiểu tử này.”

Ông gấp lại danh sách rồi đút vào ngực áo và bảo thị vệ, “Nó có kế hoạch của riêng mình, nhớ phái người trông chừng cẩn thận. À, lát nữa người đi nhắn với người phụ trách Duyệt Thần Tế là Dương đại nhân rằng tiết mục đêm nay sẽ có chút thay đổi.”

“Thay đổi gì ạ?” Thị vệ không hiểu lắm.

Giang Hà chấp tay lại trong tay áo, ông vừa bước trên hàng lang vừa lạnh nhạt nói, “Hãy để thể thân ra biểu diễn trước khi chủ tế hiến tặng điệu múa. Nhưng đừng nói chuyện này cho bất kỳ ai, chờ đến đúng lúc hăng đổi thể thân và nhất định phải dùng tử thể.”

Múa tế thần trong Duyệt Thần Tế thường chuẩn bị hai người vì sợ sự cổ phát sinh. Thể thân hay được chia làm hai loại. Tử thể đều là tử tù phạm trọng tội, chuyên dùng đối phó trường hợp nguy hiểm; nếu sống sót sẽ được coi là lập công và miễn giảm tội trạng. Còn hoạt thể sẽ lên sân khấu nếu chủ tế xảy ra chuyện. Nhưng nhiều năm qua lễ hội vẫn diễn ra bình an nên thể thân dù có cũng hiếm khi lên sân khấu.

Thị vệ ngạc nhiên, sau đấy bật cười, “Chủ tử vẫn lo cho đại công tử.”

“Vọng Lai, nó còn nhỏ.” Giang Hà gọi tên thị vệ, ông cười, “Nó suy tính được thể này cũng khá nhưng Lạc Tử Thương...”

Giang Hà dừng lại, ông giơ tay ngắt chiếc lá trong sân, đôi mắt cười mang theo sự lạnh lẽo, “Con rắn độc bò ra từ đồng hài cốt rất khó bắt.”

Vọng Lai đứng cạnh Giang Hà không dám mở miệng. Sau một hồi, hình như hần nhớ tới cái gì bèn lên tiếng, “Chủ tử, chúng ta có cần...”

“Không,” Giang Hà dường như biết điều Vọng Lai muốn nói, ông ngắt lời, “không cần làm gì hết.”

Vọng Lai lặng thinh, hần thở dài rồi nói, “Chủ tử, Vọng Lai lui xuống trước.”

Giang Hà đáp một tiếng, ông đứng ở cửa và không nói gì nữa.

Cố Cửu Tư ra ngoài một mình, hần thoăn thoắt vượt qua các con phố và ngõ hẻm. Sau một hồi dùng tốc độ cực nhanh đi vòng vèo, hần dừng trước một nhà dân. Hần vừa vào nhà đã thấy đám người tụ tập bên trong.

Hổ Tử đứng đầu nhóm người này; hiện giờ vóc người hần cao lớn hơn nhiều, do tập võ hàng ngày nên cơ thể trông cũng rất cường tráng. Thấy Cố Cửu Tư, hần nhanh chân chạy đến và hô, “Cửu gia.”

Cố Cửu Tư nhìn lướt xung quanh, mọi người đi đằng sau Hổ Tử kính cẩn chào, “Cửu gia.”

Cố Cửu Tư gật đầu, “Chuẩn bị xong hết chưa?”

“Đã chuẩn bị hoàn tất.” Hổ Tử nhanh chóng trả lời, “Hôm nay chúng ta sắp đặt năm trăm người trong thành, chỉ cần có kẻ ra tay thì sẽ tóm chúng ngay.”

“Ừm,” Cố Cửu Tư dặn, “nhớ trông coi phu nhân.”

“Vâng ạ.” Hổ Tử gật đầu. “Ngài yên tâm, mọi thứ sẽ tiến hành theo kế hoạch. Chỉ cần ngài phát ám hiệu, chúng ta sẽ lập tức bắt tên.”

Cố Cửu Tư vỗ vai Hổ Tử rồi bàn bạc thêm về buổi lễ hôm nay với hần. Đến giữa trưa Cố Cửu Tư mới rời đi, vừa ra khỏi cửa đã thấy Thẩm Minh

đứng dựa vào cửa và nhướn mày nhìn hăn, “Trên đường đi ta giết hai kẻ bám đuôi, lá gan người cũng lớn thật.”

“Không phải có người sao?” Cố Cửu Tư cười toe toét. “Chứ không ta đối người canh gác buổi lễ làm gì?”

Thẩm Minh xì một tiếng, hăn quay đầu nói, “Ta muốn đòi tiền công với Liễu lão bản.”

“Không có tiền đồ.” Cố Cửu Tư liếc hăn một cái đầy khinh thường rồi bảo, “Đêm nay trông chừng Ngọc Như giúp ta, đừng để nàng sợ hãi.”

“Đưa thêm tiền đây.”

“Người đúng là chỉ biết có tiền.” Cố Cửu Tư trừng mắt nhìn hăn, sau đó nói thêm, “Tối nay Diệp Vận hẹn nàng cùng đi dạo phố đấy.”

“Thích thì cứ hẹn, liên quan gì đến ta?” Thẩm Minh tỏ vẻ chả thèm để ý.

Cố Cửu Tư thở dài, “Thẩm Minh, người cũng già đầu rồi, đừng ấu trĩ nữa.”

“Người nói gì ta không hiểu.”

Cố Cửu Tư cười ha hả nhưng không nói gì thêm.

Cố Cửu Tư đi Lễ Bộ, Thẩm Minh cũng bám sát gót rồi âm thầm quay về. Khi tới Lễ Bộ, Cố Cửu Tư phái người đến Diệp gia báo tin cho Diệp Thế An, nhắn hăn đêm nay nhớ để Diệp Vận hẹn Liễu Ngọc Như đi chơi. Diệp Thế An nhận được tin của Cố Cửu Tư, hăn chần chừ rồi nhờ thị vệ truyền lời, “Hãy dặn hăn phải cẩn thận.”

Thất Tịch tại Đông Đô vô cùng náo nhiệt, ban ngày đã bắt đầu treo hoa đăng. Binh Bộ[4] bố trí người canh gác, Lễ Bộ chuẩn bị du thuyền cho tối nay ở sông đào bảo vệ quanh thành.

Mọi người đều tắt bật, nhưng các quan viên Đông Đô nhảy bèn lại cảm giác được cơn sóng ngầm cuộn cuộn dưới vẻ ngoài bận rộn kia.

Song dân thường chẳng hay biết về những việc này. Liễu Ngọc Như ở nhà tỉ mẩn trang điểm, khi đêm xuống, có người đến thông báo, “Thiếu phu nhân, Diệp tiểu thư ghé thăm và hỏi ngài muốn cùng đi dạo phố không?”

Liễu Ngọc Như lưỡng lự, nàng hỏi, “Đại công tử có dặn gì về giờ giấc?”

“Diệp tiểu thư bảo,” Ân Hồng cung kính đáp, “đại công tử gọi ngài ấy tới.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như yên lòng, nàng gật gù cười, “Vây đi thôi.”

Lúc Liễu Ngọc Như rời phủ, xe ngựa Diệp gia đã chờ sẵn ở cổng. Liễu Ngọc Như lên xe liền thấy Diệp Vận ngồi bên trong, tay cầm một quyển sách. Diệp Vận đưa mắt nhìn nàng rồi cười nói, “E rằng tối nay lang quân nhà ngươi sẽ rất bận nên nhờ ta dẫn người đi dạo chợ đêm trước.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn nhếch môi, “Ta đã thành thân, đâu cần ra ngoài ngó nghiêng làm gì. Nhưng người nhớ để ý xem trên phố có ai vừa mắt người không, nếu có thì báo một tiếng để ta giúp người hỏi thăm.”

“Liễu Ngọc Như,” Diệp Vận chịu thua nàng, nàng ấy đau đầu bảo, “ta thấy người ngày càng giống mẫu thân ta.”

“Đây chắc là nguyên nhân vì sao nữ nhân đã thành thân chẳng được người ta thích.” Liễu Ngọc Như thở dài. “Thôi, hôm nay không cần nghĩ nhiều, cứ thoải mái dạo chơi là được.”

Xe ngựa lăn bánh tới nơi huyên náo, khi đến phố chính thì xe không thể vào nên Liễu Ngọc Như và Diệp Vận xuống xe rồi được hạ nhân bảo vệ trong lúc dạo bước trên đường cái.

Lúc này phố xá chưa đông người lắm nên thích hợp cho việc đi dạo, hai cô nương khoác tay nhau, vừa sánh bước vừa mua đồ linh tinh. Liễu Ngọc Như mỉm cười, “Ta chợt nhận ra từ lúc quen biết người thì năm nào cũng ở bên người vào ngày Thất Tịch. Hồi trước chúng ta không thể ra ngoài, toàn ngồi thêu thùa ở trong nhà người. Năm nay là lần đầu tiên chúng ta ra ngoài dạo chơi.”

Diệp Vận đang lựa tràm cài bán ven đường lúc nàng nói những lời này, nàng ấy bảo, “Đây coi như là lợi ích của việc lớn lên.”

Liễu Ngọc Như dõi theo nàng ấy chọn tràm, nàng duỗi tay chỉ một cây tràm ngọc trắng, “Cái này trông khá đẹp.”

Trong lúc hai người lựa tràm, Liễu Ngọc Như vẫn quan sát bốn phía. Diệp Vận thấy nàng cảnh giác liền không khỏi thắc mắc, “Từ lúc ra phố đến giờ người vẫn ngó chừng xung quanh, người đang nhìn gì vậy?”

Liễu Ngọc Như nghe nàng ấy hỏi thì kéo Diệp Vận lại gần rồi thì thào, “Người có biết bề hạ giao việc chủ quản Hoàng Hà cho Cửu Tư không?”

“Huynh trưởng có nhắc tới.”

“Sáng sớm nay Cửu Tư dặn ta khi nào chàng nhắn tin hẵng ra ngoài. Trước giờ chàng chưa từng làm vậy nên ta nghĩ hôm nay sẽ có chuyện phát sinh.”

Giọng Liễu Ngọc Như nhỏ nhưng Diệp Vận vẫn nghe được, nàng ấy không lên tiếng mà để Liễu Ngọc Như tiếp tục, “Hơn nữa, ngày mai phải đi Hoàng Hà rồi mà chàng còn tiếp nhận vị trí chủ tế Duyệt Thần Tế chứ chẳng chịu nghỉ ngơi. Chàng sẽ không làm chuyện vô ích nên hiển nhiên chàng đang suy tính gì đó.”

“Ngọc Như,” Diệp Vận nghe đến đây thì chả nhịn cười được, “người ấy à, thông minh quá mức. Cố Cửu Tư không hó hé gì mà người đã nhìn thấu

hết rồi.”

“Hửm?” Liễu Ngọc Như ngờ ngợ hỏi, “Người biết gì à?”

“Người có biết ban đầu Thẩm Minh là một trong những người phụ trách bảo vệ kinh thành hôm nay không?” Diệp Vận thấy Liễu Ngọc Như tò mò cũng không giấu giếm. “Ta nghe nói hôm qua sau khi Cố Cửu Tư đến Chu phủ, Thẩm Minh bị Trần Mậu Xuân thay thế. Hẳn là cận thần của thái tử.”

Liễu Ngọc Như ngạc nhiên, trong đầu nàng cấp tốc suy xét, ngoài miệng thì dò hỏi, “Chu đại nhân quản lý lễ hội này?”

“Chu đại nhân phụ trách sắp xếp người canh gác, nhưng công việc cụ thể vẫn do mấy người trẻ tuổi đảm nhiệm. Nếu xảy ra sự cố, tất nhiên bọn họ phải chịu trách nhiệm.”

Diệp Vận giải thích, “Ta nghe lén huynh trưởng bàn với thúc phụ rằng Cố Cửu Tư cố tình đổi sang Trần Mậu Xuân vì muốn đề phòng Lạc Tử Thương.”

“Đề phòng Lạc Tử Thương?” Liễu Ngọc Như ngẩn người rồi chợt hiểu ra. “Ý Cửu Tư là, nếu Trần Mậu Xuân quản việc này thì khi Lạc Tử Thương ra tay, chức quan của Trần Mậu Xuân sẽ khó giữ được?”

Trần Mậu Xuân là quân cờ có tầm ảnh hưởng lớn mà thái tử cài vào Đông Đô. Nếu hắn bị phế bỏ vì kế hoạch của Lạc Tử Thương, liên minh giữa y với thái tử coi như xong.

“Chính xác.” Xung quanh dần dần có đông người tụ tập, Diệp Vận vừa ngắm hoa đăng ven đường vừa nói, “Ta hỏi huynh trưởng thì được trả lời như vậy. Ca ca bảo Cố Cửu Tư đã thu xếp chu toàn, chúng ta cứ yên tâm ngắm hoa đăng. Bọn họ còn cấm ta nói với người nữa kìa.”

“Sao lại thế?” Liễu Ngọc Như cười. “Bọn họ làm gì mà không chịu cho ta biết?”

“Cố Cửu Tư nói với huynh trưởng rằng hắn không muốn người biết mấy chuyện này, mà người cũng không cần biết. Hắn hy vọng hôm nay ta cùng người dạo chơi rồi ngắm hoa đăng trong lúc chờ niềm vui bất ngờ hắn dành cho người.”

Liễu Ngọc Như ngần ngừ, Diệp Vận quay đầu lại cười, ánh mắt nàng ấy mang theo vài phần chọc ghẹo, “Hắn nói Ngọc Như nhà hắn ngày thường đã rất nhọc lòng, hắn chẳng nỡ để mấy chuyện vợ vãn này làm người ưu phiền.”

“Chàng thật là...”

Liễu Ngọc Như nhất thời không biết nên khen ngợi hay chê trách hắn, Diệp Vận hiểu ý nàng bèn vội nói, “Nhưng ta biết người quen nhọc lòng rồi. Hắn có ý tốt, chẳng qua người thông minh quá nên ta giấu không nổi mới tiết lộ cho người.”

“Người hiểu ta vẫn là Vận nhi.” Liễu Ngọc Như mỉm cười. “Chàng muốn dành những thứ tốt nhất cho ta, chỉ cần biết vậy thôi ta đã rất hạnh phúc.”

“Nên người đừng phụ tấm lòng thành của hắn.” Diệp Vận nhanh nhẩu khoe, “Ta nghe nói Cố Cửu Tư và Công Bộ trông coi việc quản lý toàn thành trong lễ Thất Tịch năm nay, tốn rất nhiều công sức đấy.”

Diệp Vận mua hai cái mặt nạ, nàng ấy đưa tay che khuất nửa khuôn mặt của Liễu Ngọc Như; mặt nạ cáo cho Liễu Ngọc Như, còn nàng ấy chọn mặt nạ thỏ. Diệp Vận cười với Liễu Ngọc Như, “Coi kìa, con cáo con này giống người ghê.”

Ánh mắt Liễu Ngọc Như lộ vẻ trách cứ, nàng lầm bầm, “Người mới là cáo, đồ thiếu đứng đắn.”

Diệp Vận bật cười rồi lôi kéo Liễu Ngọc Như tiếp tục dạo phố.

Trong lúc bọn họ du ngoạn phố phường, Lạc Tử Thương dẫn theo người đi trên đường cái. Y mặc áo dài màu đỏ thêu chỉ vàng, tóc buộc quan ngọc, khuôn mặt được che kín bằng mặt nạ trắng tinh và chỉ để lộ đôi mắt đẹp.

Một người vội vàng đi về phía y rồi thấp giọng bẩm báo, “Chủ tử, đã sắp xếp người xong xuôi nhưng Trần Mậu Xuân lại thay thế vị trí của Thẩm Minh.”

Bước chân Lạc Tử Thương thoáng dừng lại, thị vệ theo sau hẩn lập tức hỏi, “Chủ tử, đây sợ là cái bẫy, có cần rút lui không ạ?”

Lạc Tử Thương trầm mặc giây lát, y nhẹ nhàng cười, “Coi bộ Cố Cửu Tư đánh cược ta sẽ không ra tay.”

“Đáng tiếc thật,” Lạc Tử Thương đưa mắt nhìn chiếc thuyền hoa thắp đèn đuốc sáng trưng trên sông đào bảo vệ thành ở đằng xa và lãnh đạm nói, “với ta thì mạng sống của hẩn có giá trị cao hơn nhiều so với hẩn tưởng tượng.”

“Vậy ý chủ tử là?” thị vệ do dự hỏi.

Lạc Tử Thương mở cây quạt vàng trong tay ra và chỉ thị, “Phái người báo tin cho thái tử rằng Cố Cửu Tư để Trần Mậu Xuân thay thế Thẩm Minh làm nhiệm vụ canh gác nên sợ hẩn đang tìm cơ hội hạ cho Trần Mậu Xuân. Hiện tại đối người đã muợn, dặn ngài ấy sớm chuẩn bị đi.”

“Vâng,” thị vệ tuân lệnh rồi hỏi tiếp, “vậy kế hoạch ám sát thì sao ạ?”

“Diệp Vận đang ở đâu?”

Thị vệ không ngờ Lạc Tử Thương lại hỏi vấn đề này nên ngần ra một lúc mới đáp, “Thuộc hạ sẽ lập tức điều tra.”

“Tìm được vị trí của Diệp Vận thì bắt cóc nàng ta, Diệp Thế An ắt loạn lên ngay. Diệp Thế An nhất định sẽ nhờ Thâm Minh trợ giúp, khi bọn họ đều đổ xô đi tìm Diệp Vận, Cố Cửu Tư hẳn chắc mẫm ta vì Trần Mậu Xuân mà không dám đụng tới hắn. Đến lúc đó chỉ cần hắn thò đầu ra ở vị trí chủ tế, hãy cho người dùng nỏ bắn chết hắn trước mặt mọi người.”

Thị vệ vâng lời rồi lập tức giao việc, chẳng mấy chốc, bọn họ đã tra ra vị trí của Diệp Vận với Liễu Ngọc Như.

“Diệp Vận đang đi cùng Cố thiếu phu nhân,” thị vệ thông báo.

Tay cầm quạt của Lạc Tử Thương khựng lại, lát sau y nhàn nhạt nói, “Chỉ bắt Diệp Vận, còn Liễu Ngọc Như...”

Y lường lự trong phút chốc rồi bật cười, “Rốt cuộc vẫn là cộng sự, ta đang trông cậy nàng kiếm tiền nên đừng động tới nàng.”

Dứt lời, Lạc Tử Thương điều động phần lớn thuộc hạ đi mai phục gần chỗ Diệp Vận và Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như và Diệp Vận đang ở trên đường chơi đồ đèn[5] rồi cò kè mặc cả hoa đăng con thỏ với lão bán.

Thâm Minh dẫn theo Diệp Thế An cùng rất nhiều ám vệ ẩn núp xung quanh hai người, hắn chăm chú quan sát bốn phía.

“Tình hình hôm nay căng như vậy mà còn để các nàng ra ngoài dạo chơi thì có nguy hiểm quá không?”

Thâm Minh vừa cắn hạt dưa vừa nhìn Diệp Thế An đứng đối diện.

“Có ngày nào hai muội ấy ra đường mà không nguy hiểm?” Diệp Thế An trả lời.

Hắn nhìn thoáng qua đường phố xung quanh rồi bình tĩnh phân tích, “Mục tiêu của Lạc Tử Thương là Cửu Tư, y sẽ không đủ người cho bên này. Suy cho cùng, y việc gì phải hao tổn sức lực giết hai tiểu cô nương chỉ để hả giận. Chuyện mà y cần làm hiện giờ là diệt trừ Cửu Tư, tiếp quản việc tu sửa Hoàng Hà và không để mười triệu lượng đồ sông đổ bể. Song hôm nay y sẽ không ra tay, chỉ cần y ra tay thì Trần Mậu Xuân xong đời rồi. Hơn nữa phe ta đông như vậy, e rằng còn an toàn hơn ngày thường.”

“Nếu y không thêm quan tâm Trần Mậu Xuân thì sao?” Thẩm Minh hơi tò mò.

Diệp Thế An liếc hắn, “Không thêm quan tâm Trần Mậu Xuân thì chả sao nhưng y có thể không thêm quan tâm thái tử à? Y muốn phụ tá thái tử nên chẳng thể phớt bỏ Trần Mậu Xuân.”

Thẩm Minh mở to mắt, hắn vẫn không hiểu lắm, “Thế ngộ nhờ y không định phụ tá thái tử?”

Lời này khiến Diệp Thế An ngỡ ngàng, “Không phụ tá thái tử thì y tới Đông Đô làm gì?”

Hắn vừa dứt lời, một nhóm người đột ngột xông ra. Bọn chúng chả hề giấu giếm ý đồ mà vung đao lao thẳng về phía Diệp Vận. Thẩm Minh lẫn Diệp Thế An phản ứng cực nhanh, hai người rút đao ra rồi đẩy Liễu Ngọc Như và Diệp Vận về phía sau.

Xung quanh hỗn loạn, người không biết từ đâu xuất hiện nhưng lấp kín mọi chỗ trống rồi cả biển người xông tới Diệp Vận! Diệp Thế An chắn trước Diệp Vận, hắn thì thầm, “Vận nhi đừng sợ.”

Ngay khi vừa thốt ra câu này, một người lập tức dùng đao tách Diệp Vận ra khỏi Diệp Thế An và Diệp Vận bị người ta lôi đi. Thấm Minh đang bảo vệ Liễu Ngọc Như nhưng thấy biến người nhào vào Diệp Vận thì đầu óc nóng lên. Hắn không đoái hoài đến Liễu Ngọc Như mà đạp chân phi tới chỗ Diệp Vận rồi vung đao chém đầu kẻ tấn công.

Máu bắn tung tóe lên mặt hai người, Diệp Vận cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi lẫn ghê tởm. Thấm Minh đẩy nàng ấy đến bên Diệp Thế An và gào lên, “Mang nàng đi mau!”

Khoảnh khắc Thấm Minh tách ra khỏi Liễu Ngọc Như, nàng thấy ánh sáng phản chiếu từ đao kiếm bổ xuống rồi một thị vệ ngã gục trước mặt nàng. Nàng hoảng sợ tới mức cơ thể không cử động nổi. Chính giây phút đó, một bàn tay bất chợt kéo nàng về phía sau rồi dùng cây quạt vàng đang gấp lại chặn đao. Người này đá văng kẻ tấn công, sau đấy dẫn nàng rời khỏi cuộc chiến.

Giữa ánh sáng lóe lên từ đao kiếm va chạm, Liễu Ngọc Như bắt gặp đôi mắt đẹp kia bèn mừng rỡ gọi, “Cửu Tư!”

Động tác người nọ cứng đờ, y không đáp lại mà chỉ đá văng bất kỳ ai cản đường và kéo Liễu Ngọc Như điên cuồng chạy ra ngoài.

Mặt khác, cuộc chiến vẫn tiếp diễn giữa hai phe. Thấm Minh cùng người của hắn chiến đấu loạn xạ với đám người kia đến mức khó phân biệt địch ta. Đối phương chẳng màng tính mạng, bọn chúng muốn đuổi theo Diệp Vận và Diệp Thế An tới cùng. Diệp Thế An dẫn Diệp Vận đến một con hẻm nhỏ, vừa bước chân vào hẻm đã thấy Giang Hà đứng cầm hoa đăng và cười tủm tỉm nhìn hai người.

Diệp Thế An kinh ngạc, hắn lập tức lớn tiếng hô, “Giang thúc thúc!”

“Ồ,” Giang Hà hứng chí nói, “mọi khi người đâu ngọt ngào thế.”

Diệp Thế An vừa cầm tay Diệp Vận vừa chạy như điên về phía Giang Hà, truy binh đuổi theo hai người. Đằng sau Giang Hà là một đám người, ông “chặc chặc” hai tiếng, “Người trẻ tuổi thật nóng tính, đêm Thất Tinh đẹp thế này mà bị bọn nó phá hỏng.”

Ông hất cầm với nhóm người phía sau mình, “Mau lên, lòi hết đồng xác chết vào, để chúng bên ngoài làm người ta sợ đấy.”

Chú thích

[1] Ý chỉ lúc đầu không định làm việc này, nhưng sau lại thay đổi. Hiều nôм na là dân nghiệp dư.

[2] Người đứng đầu một đội quân.

[3] Quân đội phụ trách phía nam kinh thành.

[4] Tương đương Bộ Quốc phòng ngày nay. Binh Bộ thường quản lý các công việc như tuyển dụng quan võ và ghi chép binh lính, khí giới, quân lệnh.

[5] Một trò chơi truyền thống của Trung Quốc; các câu đố dán trên lồng đèn, trên tường, hoặc treo trên dây.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 119: Ngài Có Thể Báo Thù Bất Kỳ Lúc Nào, Ta Sẽ Chờ

Ông vừa dứt lời, đám người đuổi theo Diệp Thế An và Diệp Vận lập tức bắn tên. Mũi tên vun vút bay tới, Diệp Vận nhào về phía Giang Hà. Ánh mắt Giang Hà lạnh lùng, ông duỗi tay bắt lấy Diệp Vận rồi đẩy người ra đằng sau và che chắn phía trước nàng ấy. Còn Vọng Lai vừa đứng chắn trước Giang Hà, vừa dùng đao chém mũi tên bay tới.

Diệp Vận trốn sau Giang Hà, nàng ấy thấy người trước mặt mình có thân hình cao gầy rắn chắc tựa núi Thái Sơn, làm người ta vô cớ cảm thấy an tâm.

Giây phút đối phương bắn tên, người phe Giang Hà vọt lên và chẳng mấy chốc đã chém sạch đám người trong con hẻm.

Máu loãng chảy đầy đất, Thẩm Minh cuối cùng cũng đuổi kịp, hấn sốt ruột hỏi, “Diệp Vận không sao chứ?”

Giang Hà nhìn vẻ mặt nôn nóng của Thẩm Minh rồi quay đầu quan sát tiểu cô nương phía sau mình. Diệp Vận đang căng thẳng túm chặt tay áo Giang Hà, ông “a” một tiếng rồi nói, “Nhìn thì có vẻ không sao.”

Giang Hà đi tới đầu con hẻm, “Ngoài kia xử lý xong hết chưa?”

Thẩm Minh lau máu trên mặt, ánh mắt không rời khỏi Diệp Vận, “Đã xử lý xong.”

“Vậy cho phép tại hạ hỏi một câu,” Giang Hà lộ vẻ mặt buồn rầu, “chất tức của tại hạ đâu?”

Lời này khiến tất cả mọi người sững sờ, Thẩm Minh chửi bậy một tiếng rồi dẫn người xông ra ngoài.

Diệp Thế An lồm cồm bò dậy; ban nãy vì tránh mũi tên nên hắn quyết định bò luôn trên mặt đất, giờ mới đứng dậy. Hắn phúi bùn đất dính trên ống tay áo rồi hành lễ với Giang Hà, “Giang thế bá.”

“Ai da,” Giang Hà thở dài, “mới nãy còn kêu Giang thúc thúc mà giờ đã thành Giang thế bá. Thế An cứ giữ cái tính đó thì sau này ta không cứu các người nữa.”

“Thế bá lại đùa,” Diệp Thế An cung kính nói, “Cửu Tư bảo ngài sẽ không mặc kệ chúng ta.”

“Than ôi...” Giang Hà nghe đến đây liền làm bộ đau đầu, “nó tính kể cả ta kìa.”

Diệp Thế An không đáp trả. Lát sau, Giang Hà quay lại nhìn hắn, “Người đứng đây ngó lão già này làm gì? Sao không đi tìm Ngọc Như?”

“Ngọc Như vẫn bình an.” Sắc mặt Diệp Thế An rất bình tĩnh.

Giang Hà nhướn mày, “Ồ, sao người biết?”

“Giang thế bá còn ở đây nhàn nhã tán gẫu với văn bối,” Diệp Thế An điềm đạm trả lời, “thì muội ấy dĩ nhiên vẫn bình an.”

“Đám cáo con các người,” Giang Hà dờ khóc dờ cười, “đứa nào cũng lợi dụng ta.”

Diệp Thế An chỉ lặng lẽ mỉm cười. Diệp Vận rút cuộc hồi phục tinh thần, nàng ấy cố gắng trấn định để đến hành lễ trước mặt Giang Hà, “Cảm tạ Giang thế bá.”

“Được rồi, được rồi,” Giang Hà xua tay, “người cũng bị khiếp đảm, mau về đi.”

Dứt lời, Giang Hà dẫn người rời đi. Mới đi hai bước, ông cảm thấy có người nhìn mình bèn quay đầu lại và thấy Diệp Vận đang cụp mắt xuống. Giang Hà ngăn người, ông nghĩ ngợi rồi vừa mỉm cười vừa cúi đầu nhìn thoáng qua hoa đăng trong tay mình. Ông tới trước mặt Diệp Vận, sau đó đưa hoa đăng cho nàng ấy, “Con nít đứa nào cũng thích hoa đăng con thỏ, người cầm về đi.”

Diệp Vận ngăn ngơ giây lát rồi vươn tay nhận lấy hoa đăng.

Nàng ấy đứng tại chỗ thật lâu mới nghe Diệp Thế An lên tiếng, “Muội không đi à?”

Diệp Vận hoàn hồn, Diệp Thế An dùng khuôn mặt ấm áp để cười nói, “Vận nhi nhà chúng ta quả nhiên vẫn là tiểu cô nương.”

Nội tâm Diệp Vận khẽ run rẩy, nàng ấy khàn khàn đáp, “Đi thôi.”

Diệp Thế An dẫn đầu nhóm người cấp tốc hộ tống Diệp Vận về, còn Giang Hà mang người đi diệt sạch tàn dư phe Lạc Tử Thương. Vào lúc này, Lạc Tử Thương cầm tay Liễu Ngọc Như mà băng băng lao về phía trước.

Cổ tay của cô nương vừa mềm mại lại mịn màng, y lôi kéo nàng xuyên qua dòng người, xuyên qua các con hẻm. Nàng chẳng nghi ngờ, tin tưởng chạy như điên theo y.

Trong nháy mắt, Lạc Tử Thương không hiểu sao lại có ảo giác mình quay về thời niên thiếu, khi y lưu lạc nơi đầu đường xó chợ. Song hiện tại khác trước kia. Y đang dẫn theo một cô nương, nàng rất mảnh mai nhưng vẫn cẩn thận đuổi kịp bước chân y để bản thân không thành gánh nặng cho người khác. Trong thân hình nhỏ bé của nàng ẩn chứa sức mạnh làm người khác kinh ngạc cảm thán; y cũng không thể không tán thưởng.

Hai người chạy một mạch tới sông đào bảo vệ quanh thành mới cắt đuôi được những kẻ đuổi theo. Khi dừng lại, Lạc Tử Thương lẫn nàng đều thở hổn hển. Xung quanh là tiếng nói chuyện ồn ào, là dòng nước lặng lẽ chảy xuôi, là thuyền nhỏ chở người thong dong trôi ngang qua.

Hai người vừa cười vừa nhìn nhau, nhưng khoảnh khắc nhìn kỹ đôi mắt kia, Liễu Ngọc Như cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Người trước mặt nàng đeo mặt nạ, mặc trang phục đỏ rực mà Cố Cửu Tư luôn thích diện. Y sở hữu cặp mắt cực kỳ giống Cố Cửu Tư nhưng giây phút y ngược nhìn nàng, Liễu Ngọc Như cẩn thận quan sát thì phát hiện có điểm khác biệt.

Đôi mắt Cố Cửu Tư luôn trong veo và đầy thấu hiểu song đôi mắt này toát lên vẻ thâm trầm khó nói thành lời, như thể có vô vàn quá khứ bị mai táng tại ánh mắt kia rồi chúng hóa thành cái giếng sâu thăm thẳm. Y nhìn nàng, ý cười trong ánh mắt hòa tan sự âm u. Liễu Ngọc Như đáp lại ánh mắt y, nàng dò hỏi, “Cửu Tư?”

Y nghiêng đầu cười, Liễu Ngọc Như nhất thời không đoán ra y là ai. Người này cũng nhận thấy nỗi hoài nghi của nàng, y nắm lấy tay nàng rồi đặt trên mặt nạ của mình.

Nàng nhấc mặt nạ lên, đúng lúc ấy, pháo hoa được bắn và đột ngột nổ tung trời. Ánh sáng chiếu xuống làm nàng thấy rõ diện mạo người đứng trước mặt.

Gương mặt tái nhợt, đôi môi mỏng lạnh lùng, ngũ quan có nét nữ tính; ngoại trừ cặp mắt thì diện mạo y khác hẳn Cố Cửu Tư.

Sự khác nhau giữa hai người quá lớn, nếu không nhìn mỗi đôi mắt thì chẳng thể phát hiện điểm tương tự của bọn họ.

Liễu Ngọc Như ngơ ngác nhìn người trước mặt mình, khóe môi Lạc Tử Thương đượm ý cười. Trên trời cao, pháo hoa nổ tung hết đợt này đến đợt khác. Lạc Tử Thương lấy lại mặt nạ từ trong tay Liễu Ngọc Như, y cười nói, “Liễu lão bản đoán sai rồi.”

Trong lúc nói, y đeo mặt nạ lên một lần nữa. Y vẫn đang cười nhưng lúc này nụ cười kia lại chả còn chút độ ấm nào. Bây giờ y luôn nhìn chăm chăm Liễu Ngọc Như, quan sát từng biểu cảm trên gương mặt nàng, y chậm rãi tiếp tục, “Ta không phải Cố Cửu Tư, ta là Lạc Tử Thương.”

“Lạc công tử.” Liễu Ngọc Như bừng tỉnh, nàng cố gắng trấn định. Nàng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, sau một hồi, nàng rốt cuộc mở lời, “Sao Lạc công tử lại dẫn ta tới đây?”

“Ngài nhìn về hướng đông đi.”

Lạc Tử Thương quay đầu về nơi pháo hoa đang nổ rộ. Liễu Ngọc Như bắt chước y ngẩng đầu nhìn những chùm pháo hoa từ đằng xa, nàng nghe y nói, “Nghe bảo đây là vị trí ngắm cảnh tốt nhất.”

Đầu óc Liễu Ngọc Như choáng váng.

Nàng biết Lạc Tử Thương xuất hiện ở đây vào giờ phút này thì nhất định chẳng có chuyện gì tốt lành. Những người ban nãy tập kích bọn họ chắc chắn do Lạc Tử Thương phái đến, nàng chỉ không biết lý do y làm thế. Chả phải y muốn giết Cố Cửu Tư ư? Tại sao không sai người mai phục Cố Cửu Tư mà lại muốn bắt nàng với Diệp Vận? Chẳng lẽ y định dùng hai người để uy hiếp Cố Cửu Tư?

Nàng lén nhìn Lạc Tử Thương đang đứng cạnh mình, trong lòng cảm thấy khả năng này có độ chính xác rất cao. Song y đích thân bắt nàng thì khác gì tự mình hại mình và muốn đấu một mất một còn với Cố Cửu Tư. Y mưu đồ lâu ngày tại Đông Đô như vậy mà đi đến bước đường này chỉ vì chức vụ tu sửa Hoàng Hà?

Liễu Ngọc Như không hiểu, nhưng nàng biết nếu Lạc Tử Thương quả thật tính toán như nàng nghĩ thì có lẽ nàng chẳng thể sống sót.

Trong lúc nàng gấp rút tìm cách dò hỏi tin tức từ Lạc Tử Thương càng nhiều càng tốt, y bất chợt lên tiếng, “Liễu phu nhân không cần lo nghĩ, hôm nay tại hạ thật sự chỉ tiện tay cứu ngài thôi.”

“Ngài mà tốt bụng vậy à?” Liễu Ngọc Như nhìn không được bèn hỏi.

Lạc Tử Thương cười cười, “Liễu phu nhân, ta đưa cho ngài nhiều vàng bạc đến thế mà chưa được hồi vốn thì sao có thể làm ngài chết?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy mới yên lòng.

Pháo hoa đã bắn xong, các thuyền nhỏ được thu hồi để nhường chỗ cho chiếc thuyền hoa lớn ở giữa sông. Trên thuyền hoa bày biện giá đỡ, xung quanh giá đỡ là những tay trống.

Trăng sáng lộ diện trên trời cao, tiếng trống từ từ vang lên giữa khung cảnh tĩnh lặng. Lạc Tử Thương chăm chú nhìn khung cảnh đang trước, y thông thả nói, “Liễu phu nhân, Lạc mỗ không làm chuyện vô ích. Ta có giết ngài cũng chẳng được lợi gì.”

Tiếng trống thông dong, ánh trăng chảy xuôi trên mặt sông, tất cả tạo nên bầu không khí tiêu điều trang trọng.

Ánh mắt Liễu Ngọc Như dõi theo chiếc thuyền hoa, nàng xác nhận Lạc Tử Thương sẽ không giết mình bèn đánh bạo mở miệng, “Ngài có thể bắt cóc ta để uy hiếp Cửu Tư.”

Lời này có vẻ khiến Lạc Tử Thương thấy buồn cười, y quay lại nhìn nàng và trầm ngâm hỏi, “Vậy ngài nghĩ Cổ đại nhân có thể làm đến mức nào vì ngài?”

“Ta không đánh cược lòng người.” Về mặt Liễu Ngọc Như bình tĩnh, gió sông mang theo hơi lạnh thổi qua khiến tóc tai quật vào mặt nàng. Liễu Ngọc Như nhìn chiếc thuyền hoa ngoài xa, điềm đàm nói, “Nên ta sẽ không để chàng lựa chọn. Làm vậy thì trong lòng ta, chàng vĩnh viễn chọn ta và ta vĩnh viễn quan trọng nhất.”

Lạc Tử Thương ngăn người nhìn mặt nghiêng của cô nương dưới ánh trăng.

Nàng sở hữu khuôn mặt tuyệt đẹp, năm nay lại vừa tròn mười tám tuổi, là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời một nữ nhân. Ở nàng toát lên vẻ đẹp vừa thanh nhã lại vừa cứng cỏi, cứ thế mà nở rộ trong ánh mắt y.

Y cảm thấy trái tim mình tựa cây cổ cầm[1] và có người đang gảy vang những sợi dây đàn.

Sự kích thích nhẹ nhàng này không có nghĩa lý với y; nó chẳng cản trở hay thay đổi được gì. Nó chỉ đơn thuần hóa thành những nốt nhạc lượn lờ quanh trái tim y.

Y lặng lẽ quay đầu nhìn phương xa, lúc này tiếng sáo đã cất lên. Giọng Lạc Tử Thương thấp thoáng tiếng thở dài khi nói, “Ta chẳng biết ngài có quan trọng nhất trong lòng hắn không, nhưng ta biết trong lòng ngài, hắn dĩ nhiên rất quan trọng và thậm chí còn là quan trọng nhất.”

Liễu Ngọc Như sững sờ, lát sau nàng bật cười, khuôn mặt mang theo chút ấm áp hiềm hoi trong đêm nay. Nàng nhìn Lạc Tử Thương và chân thành đáp, “Dĩ nhiên rồi.”

“Tại sao?” Lạc Tử Thương không hiểu.

Liễu Ngọc Như mỉm cười, “Chàng là lang quân nhà ta.”

“Nữ tử nào cũng thế?” Lạc Tử Thương tiếp tục hỏi.

Liễu Ngọc Như chưa hiểu lắm, “Ý ngài là?”

“Trong lòng các nữ tử, lang quân của họ quan trọng thế ư?”

“Tất nhiên không phải.”

Liễu Ngọc Như ngẩng nhìn chiếc thuyền hoa, trời hơi lạnh nên nàng vòng tay tự ôm lấy mình. Mọi người xôn xao ầm ĩ khi một nam tử mặc trang phục trắng bước lên boong thuyền.

Hắn mặc lễ phục trang trọng, đầu đội vương miện lông vũ, tay cầm pháp khí có gắn chuông, đi từng bước uy nghiêm mà xuất hiện trước mọi người.

Ánh mắt Liễu Ngọc Như vô thức trở nên dịu dàng, nàng chăm chú nhìn bóng hình mặc đồ trắng ở đằng xa và nhẹ nhàng nói, “Quan trọng hơn cả, chàng không chỉ là lang quân nhà ta mà còn là Cố Cửu Tư.”

Trên thuyền hoa, pháp khí trong tay chủ tế kêu leng keng. Đúng lúc ấy, mười mấy mũi tên chẻ không khí bay vút tới. Lang quân áo trắng trên sân khấu thậm chí chưa kịp chuyển sang động tác kế tiếp thì cơ thể đã bị bắn thủng lỗ chỗ.

Tất cả khán giả đều lặng im.

Ngay sau đó, tiếng thét chói tai, tiếng kêu ầm ĩ, tiếng khóc thất thanh chồng chất lên nhau.

Liễu Ngọc Như kinh hoàng nhìn thuyền hoa, Lạc Tử Thương đứng cạnh lặng lẽ dõi theo nàng.

Ánh mắt Liễu Ngọc Như đeo bám chiếc thuyền kia, nàng hơi hé miệng nhưng không thể phát ra tiếng nào.

Nàng muốn gọi tên người ấy.

Nàng biết hôm nay hẳn làm chủ tể.

Nàng run rẩy quay đầu nhìn Lạc Tử Thương.

Y lẳng lặng đáp lại ánh mắt nàng, vẻ mặt thậm chí còn vương chút thương hại.

“Ta bắt ngài vì muốn đánh lạc hướng hộ vệ của hẳn. Ngài có thể báo thù bất kỳ lúc nào, ta sẽ chờ.”

Thanh âm y vừa lạnh nhạt lại vừa ôn hòa, “Nếu nhanh chân thì biết đâu ngài còn kịp nói vài lời cuối cùng với hẳn. Đầu mũi tên có bôi thuốc độc, hẳn không thể sống sót.”

Y mới dứt lời, Liễu Ngọc Như đã đẩy y ra mà điên cuồng chạy về phía thuyền hoa.

Hiện tại mọi người đều đổ xô từ thuyền hoa lại đây, nàng đơn độc chạy ngược hướng giữa biển người.

Lạc Tử Thương dõi theo bóng lưng cô nương dần khuất dạng.

Y phát hiện người này thật sự thích đi ngược dòng để tiến về phía trước.

Chú thích

[1] Là một nhạc cụ Trung Quốc thuộc bộ dây dạng gảy và có bảy dây. Đàn này được chơi từ thời cổ đại, theo truyền thống thì các học giả lẫn sĩ phu rất yêu thích nó và xem đây là loại nhạc cụ thanh nhã, tinh tế. Mình tìm hiểu thì có vẻ tên riêng của đàn là cổ cầm luôn, chứ không dịch ra thành đàn cổ nên mới để vậy.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 120: Phu Nhân, Lúc Quỳ Trông Ta Vẫn Đẹp Trai Chứ?

Liễu Ngọc Như điên cuồng chạy về phía thuyền hoa, khi nàng đến nơi thì thuyền cập bờ. Xung quanh đông nghịt quân lính, có vẻ cuộc điều tra đã bắt đầu. Liễu Ngọc Như lau nước mắt, nàng tiến về phía trước rồi hít sâu một hơi và cố tỏ ra bình tĩnh, “Đại nhân, ta...ta...”

Nàng nghẹn ngào không nói nên lời. Bản thân tự nhủ phải giữ bình tĩnh nhưng rốt cuộc nàng chẳng thể thốt ra tiếng nào, chỉ có hai hàng nước mắt chảy xuống làm nàng trông yếu đuối tới đáng thương.

Lính gác nhìn bộ dạng Liễu Ngọc Như liền mềm lòng, hăn vội hỏi thăm, “Phu nhân có sao không?”

Liễu Ngọc Như lấy từ trong ngực áo ra lệnh bài mà Cố Cửu Tư đưa nàng rồi siết chặt tay, dùng cơn đau ép mình phải trấn định. Lát sau, nàng hít thở sâu và nức nở yêu cầu, “Ta muốn...ta muốn gặp Cố đại nhân.”

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Lính gác nhận lấy lệnh bài rồi nhanh chóng gọi người hộ tống nàng vào.

Trên thuyền hoa đâu đâu cũng thấy binh lính, dường như nơi đây đã trải qua một màn chém giết đẫm máu. Liễu Ngọc Như được đưa tới khoang thuyền, sau đó nàng thấy một người bị vải trắng che kín nằm lê loi trên mặt đất.

Xung quanh không có ai, Liễu Ngọc Như nhìn thi thể kia mà không khỏi lùi bước, khiến nàng suýt nữa vấp ngã. Nô tỳ đi theo phía sau mau chóng

đờ nàng và nhắc nhở, “Phu nhân cần thận.”

Thân mình Liễu Ngọc Như run run, nàng dùng khăn tay che miệng để tránh hành xử quá thất thố.

Nô tỳ đờ nàng không hiểu sao nàng phản ứng dữ dội như vậy, nàng ấy vội nói, “Phu nhân nếu thấy khó chịu thì để nô tỳ dìu ngài tới cửa.”

“Không...không cần.” Liễu Ngọc Như thở đứt quãng, nàng bước về phía nam tử nằm trên mặt đất. Nàng chậm chạp ngồi xổm xuống, giọng khàn đặc, “Lúc ra đi...chàng có đau đớn không?”

“Không đau đớn,” nô tỳ kia lập tức trả lời, “lúc khiêng xuống dưới thì cái xác đã lạnh.”

Lời này làm Liễu Ngọc Như cảm tưởng có tảng đá lớn đè trên ngực nàng.

Nàng muốn xốc tấm vải kia lên nhưng lại không dám, chỉ ngồi bên thi thể mà khàn khàn nói, “Người ra ngoài đi, ta muốn ngồi đây một mình trong chốc lát.”

“Cố phu nhân...” Nô tỳ lưỡng lự.

Liễu Ngọc Như chảy nước mắt, nàng đột ngột gào lên, “Ta bảo người ra ngoài!”

Nô tỳ kia ngỡ ngàng rồi hấp tấp hành lễ và lui xuống.

Nàng ấy vừa khuất dạng, Liễu Ngọc Như lập tức ngã quỵ. Nàng quỳ gối bên thi thể, cúi đầu lau nước mắt.

“Chàng hay thật...”

Nàng khóc thành tiếng, “Ra đi thế này rồi tổng cho ta bao nhiêu việc. Ta luôn dặn chàng phải cẩn thận, nhưng chàng không chịu nghe, chỉ biết tự hào mình thông minh và lợi hại nhất thiên hạ...”

Liễu Ngọc Như không thể ngừng những lời quở trách, nước mắt vẫn tí tách rơi xuống như thể đây là niềm an ủi duy nhất dành cho nàng.

Lúc này Cố Cửu Tư trở về từ buồng nhỏ phía dưới khoang thuyền, hắn vừa hoàn tất cuộc thẩm vấn hung thủ bị bắt. Hắn nghe thông báo Liễu Ngọc Như tới thì định chạy lên khoang thuyền nhưng vì trên người dính máu nên đành thay đồ rồi rửa tay sạch sẽ mới quay lại. Ai ngờ vừa tới cửa, hắn đã nghe thấy Liễu Ngọc Như khóc ở bên trong.

Bước chân hắn dừng lại, tai nghe Liễu Ngọc Như khóc lóc trách mắng, “Chàng muốn chết sao không chết sớm hơn, giờ chàng chết thì ta phải làm gì đây?”

Cố Cửu Tư lúng túng, hắn khom lưng chọc một cái lỗ trên cửa sổ giấy để nhìn vào bên trong. Liễu Ngọc Như đang khóc thảm thiết, khóc âm ức, chỉ có khóc và khóc. Nàng hung hăng giơ tay đánh thi thể kia hai cái, giận dữ quát, “Cố Cửu Tư, chàng đứng lên cho ta!”

Hai cú đánh này cực kỳ thô bạo, Cố Cửu Tư nhìn thôi cũng thấy đau, hắn không khỏi rụt người lại. Hắn đại khái đã hiểu chuyện gì đang diễn ra và thậm chí mình nên vào để nói với nàng hắn còn sống. Song không hiểu vì sao, hắn đột nhiên cảm thấy tò mò nếu hắn chết thì Liễu Ngọc Như sẽ làm gì.

Cuối cùng tính hiếu kỳ chiến thắng lý trí, hắn quyết định tiếp tục đứng ngoài nhìn.

Liễu Ngọc Như ngồi trong phòng, nàng ra tay đánh xong liền bất động. Nàng lẳng lặng nhìn thi thể kia, rất lâu sau nàng mới cất giọng khàn khàn, “Thôi, chàng đã chết thì ta còn la mắng làm gì?”

Tay nàng run rẩy hướng về miếng vải trắng trên mặt thi thể, giọng nàng nghẹn ngào, “Chàng yên tâm, ta sẽ bắt Lạc Tử Thương chôn cùng chàng. Chàng...”

Chưa nói xong, nàng đã cầm miếng vải trắng mà ngơ ngác nhìn người xa lạ nằm trên mặt đất, sự sững sờ bao trùm cơ thể nàng.

Đúng lúc ấy, bên ngoài vang lên cái giọng bốn cột của Giang Hà, “Ồ, Tiểu Cửu Tử chu mông nhìn gì đấy?”

Cố Cửu Tử đang tập trung dõi theo Liễu Ngọc Như nên khi bất thành linh bị quạt của Giang Hà quất vào mông thì nhảy dựng lên. Hắn hít hà, “Sao ông đánh ta!”

Vừa dứt lời, cả người hắn cứng đờ; giờ hắn mới nhận ra Liễu Ngọc Như chắc chắn đã nghe thấy.

Hắn quay đầu lại liền thấy cửa mở ra cái “rầm”, tay Liễu Ngọc Như siết chặt khung cửa, mắt lạnh lùng nhìn Cố Cửu Tử đang bện che mông.

Nàng khóc làm lớp trang điểm lem nhem nhưng khuôn mặt nàng vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt nhìn chòng chọc Cố Cửu Tử hàm chứa băng giá.

Cố Cửu Tử không dám nhúc nhích, hắn vẫn duy trì tư thế che mông để nhìn một Liễu Ngọc Như đang nổi cơn thịnh nộ. Cái đầu thông minh của hắn cuống cuống suy nghĩ, mãi hắn mới chật vật trưng ra khuôn mặt tươi cười mà trông khó coi hơn cả khi khóc lóc, “Ngọc Như, hóa ra nàng ở đây...”

“Nghe được bao lâu rồi?”

Liễu Ngọc Như thẳng thừng hỏi.

Cố Cửu Tư sao dám nói thật, hăn giả vờ ngây thơ, “Nghe được bao lâu gì chứ? Ta mới đến...”

“Nó nghe gần một khắc đấy,” Giang Hà ở bên cạnh nhanh nhẩu bổ sung, “đó là thời gian ta đứng sau nó mà.”

“Giang Hà!”

Cố Cửu Tư phần nộ trừng mắt nhìn Giang Hà, cái kẻ thích hóng thị phi này. Giang Hà dựa vào cây cột, vừa dùng quạt gõ vai vừa hí hửng nói, “Gì đây, không cho người ta nói thật à?”

“Ông...”

“Cố Cửu Tư.”

Liễu Ngọc Như lạnh lùng lên tiếng, Cố Cửu Tư tức khắc quay đầu lại. Hăn nở nụ cười rồi đi đến trước mặt Liễu Ngọc Như và nịnh nọt, “Ngọc Như sao thế? Nàng muốn gì hả? Hay có chuyện cần làm?”

Liễu Ngọc Như vươn tay, mắt nhìn chăm chăm Cố Cửu Tư. Thấy hăn không hiểu, nàng bèn nói, “Đưa tay đây.”

Cố Cửu Tư nghe theo, Liễu Ngọc Như kéo tay hăn lại rồi vén tay áo lên. Sau khi thấy một làn da trắng nõn không chút thương tích, nàng kiểm tra cánh tay kia, cuối cùng còn muốn xem cả ngực hăn. Cố Cửu Tư hoảng tới mức dùng một tay giữ quần áo, tay kia nắm bàn tay đang làm loạn của nàng, hăn lí nhí, “Ở đây đông người, về nhà ta cởi cho nàng xem.”

“Chàng...” đôi mắt Liễu Ngọc Như ngẩn lẹ, “chàng không sao chứ?”

Cố Cửu Tư ngẩn người, hăn chợt hiểu Liễu Ngọc Như đang sợ hãi. Nội tâm hăn vừa ấm áp vừa sung sướng, có cả đôi phần đau lòng, hăn vội vàng trả lời, “Ta không sao, ta còn chưa trang điểm cho đẹp nữa. Dương đại nhân

đột nhiên bảo ta đừng vội lên sân khấu, ông ấy nói sợ ta không đủ thể lực nên sai thể thân biểu diễn trước. Trong lúc ta trang điểm, thể thân mới bước lên đã bị bắn chết.”

Ánh mắt của Cố Cửu Tư trở nên lạnh lẽo nhưng hăn tức khắc nhớ tới Liễu Ngọc Như còn đang ở bên cạnh, hăn sợ mình khiến nàng kinh hãi bèn gấp gáp ôm nàng vào lòng. Tay hăn vuốt ve dọc theo lưng và tóc nàng, hăn ngọt ngào dỗ dành, “Nàng sợ à? Đừng sợ, ta vẫn bình an.”

“Xử lý xong hết chưa?”

Liễu Ngọc Như túm chặt ngực áo hăn, Cố Cửu Tư thầm nghĩ nàng tất nhiên sợ hãi tội độ nên mau chóng đáp, “Đã bắt giữ và thẩm vấn xong xuôi, ta còn phái người dọn dẹp hang ổ của bọn chúng. Ngọc Như, nàng mệt rồi đúng không, chúng ta về nhà thôi.”

Liễu Ngọc Như khịt khịt gật đầu, Cố Cửu Tư ngẩng đầu nhìn Giang Hà. Ông đang ngăm trắng sáng phía chân trời, sau một hồi đối diện với ánh mắt từ Cố Cửu Tư thì ông chợt hiểu ý hăn bèn cự tuyệt ngay, “Liên quan gì đến ta? Ta có hẹn với giai nhân, gặp lại sau.”

“Cửu cửu!” Cố Cửu Tư gọi Giang Hà, hăn ai oán nói, “Nương ta kể...”

“Câm miệng.” Giang Hà lập tức cắt ngang lời hăn rồi bảo, “Người về đi, để ta xử lý.”

Cố Cửu Tư gật đầu, hăn nhanh nhẹn đáp, “Tạ ơn cửu cửu, ta biết ngài tốt với ta nhất.”

“Cút!”

Được tiếng “cút” này, Cố Cửu Tư phấn chấn che chở cho Liễu Ngọc Như xuống thuyền rồi lên xe ngựa đang chờ trên bờ sông.

Liễu Ngọc Như có vẻ đã rất hài hùng, trên đường về nàng luôn dựa sát vào người hấn. Điều này khiến lòng ham hư vinh của nam nhân trong Cổ Cửu Tư bộc phát; hấn chưa từng thấy Liễu Ngọc Như giống chú chim nhỏ nép vào người khác như vậy. Hấn liên tục dỗ dành và khuyên nhủ để Liễu Ngọc Như yên tâm.

“Thật đấy, ta thề với nàng mọi chuyện đều trong dự đoán của ta.”

“Chàng nói dối,” Liễu Ngọc Như khóc sụt sùi, “nếu đều trong dự đoán của chàng thì sao thể thân kia lại chết? Chàng đâu phải kẻ cố tình đẩy người ta vào chỗ chết? Hôm nay nếu hấn không thể chỗ thì người chết là chàng đấy!”

“Không...không phải,” Cổ Cửu Tư hấp tấp phân bua, “với tài nghệ của ta thì sao có thể bị bắn trúng? Chuyện thể thân là ngoài ý muốn thôi, lúc ấy ta nghe nói bên nàng xảy ra chuyện bèn điều động người tới đó. Lạc Tử Thương phân chia nhân lực làm ta nghĩ y không có dư người đối phó mình nên sẽ chẳng ra tay vào màn mở đầu như thế.”

“Nhưng không phải rốt cuộc y vẫn ra tay sao?”

“Có mười người cũng dám mai phục ta, ai ngờ y to gan vậy.”

“Chàng nói rằng,” Liễu Ngọc Như ngồi thẳng lưng, nàng lau nước mắt, “chuyện thể thân là ngoài ý muốn, còn chuyện ta với Diệp Vận thì sao? Đừng nói cũng nằm trong dự đoán của chàng nhé.”

“Cái này...” Cổ Cửu Tư gian nan mở miệng, “cũng, cũng là ngoài ý muốn...”

“Không phải tất cả đều nằm trong dự đoán của chàng à?” Liễu Ngọc Như chất vấn, nước mắt lưng tròng. “Sao kế hoạch của chàng có nhiều thứ ngoài ý muốn thế?”

“Nên ta mới để Thẩm Minh và Diệp Thế An đi theo hai người, hơn nữa cừu cừu chắc chắn cũng sẽ trông chừng, có ông ấy thì hai người tuyệt đối bình an vô sự. Ngọc Như, ta tính toán cả rồi.”

Cố Cửu Tư son sắt thề thốt.

Đúng lúc ấy, xe ngựa về đến Cố phủ. Liễu Ngọc Như không tranh cãi với hãnh nữa mà sục sục rồi cùng xuống xe với Cố Cửu Tư. Hãnh dịu dàng đi, hai người sánh bước về phòng.

Liễu Ngọc Như khóc tới kiệt sức, vừa về phòng liền ngồi xuống giường rồi im lặng tựa người vào đầu giường. Cố Cửu Tư bận bịu sai người đi múc nước, Liễu Ngọc Như thấy Ân Hồng tiến vào bèn vẫy tay rồi nhỏ giọng bảo, “Mang ván giặt đồ tới đây.”

Ân Hồng ngó người chẳng hiểu gì nhưng vẫn tuân theo.

Khi Ân Hồng mang ván giặt đồ đến, Liễu Ngọc Như đã rửa mặt thay đồ xong. Nàng mặc áo mỏng, lưng dựa vào đầu giường, bộ dạng như không thiết sống nữa. Cố Cửu Tư ở bên cạnh thấp thỏm vắt khăn, thỉnh thoảng lại trộm nhìn Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như chỉ một vị trí trước giường, Ân Hồng đặt ván giặt đồ xuống rồi được Liễu Ngọc Như phát tay cho lui.

Sau khi cửa phòng đóng lại, bên trong chỉ còn Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư. Cố Cửu Tư mù mờ nhìn ván giặt đồ trước mặt mình, “Ngọc Như, nàng mang cái này lại đây làm gì?”

Liễu Ngọc Như vẫn dựa vào đầu giường, giọng nàng thê lương, “Khi ta nghĩ lang quân đã ra đi, linh hồn ta cũng đi theo chàng. Lang quân có hiểu nỗi khổ của Ngọc Như không?”

“Ta...hiếu.” Cố Cửu Tư cảm thấy có điều gì, nói năng cũng lắp bắp.

Liễu Ngọc Như ngồi thẳng dậy, nàng sụt sịt mũi rồi nhìn Cố Cửu Tư, “Ngọc Như đã suy nghĩ cẩn thận. Hồi mới thành hôn, Ngọc Như thấy lang quân khoa trương, tuy thông minh nhưng làm việc thiếu thận trọng. Vì vậy trách nhiệm của Ngọc Như là thường xuyên nhắc nhở lang quân. Sau này lang quân khiến Ngọc Như yên tâm hơn nhiều nên Ngọc Như không can thiệp nữa. Có điều việc hôm nay chứng tỏ cách hành sự của lang quân vẫn quá liều lĩnh. Đêm nay lang quân hãy ăn năn hối lỗi, mai ngủ trên đường đi vẫn được.”

Cố Cửu Tư tức khắc hiểu ý nàng; hẩn nhìn ván giặt đồ mà thấy đầu gối đau ơì là đau.

Liễu Ngọc Như dịu dàng nhìn hẩn, “Lang quân muốn lên giường ngủ?”

“Không,” Cố Cửu Tư trả lời đầy đau thương, “phu nhân nói đúng, ta quá liều lĩnh khiến phu nhân sợ hãi. Ta sẽ quỳ gối ăn năn, dùng nỗi đau để răn đe bản thân và cảm tạ phu nhân đã nhắc nhở.”

Dứt lời, Cố Cửu Tư nhanh chóng quỳ trên ván giặt đồ, hẩn dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Liễu Ngọc Như, “Phu nhân, lúc quỳ trông ta vẫn đẹp trai chứ? Nàng có cần ta nhích lên hai bước để chắn sáng cho nàng không?”

Lời tác giả

Cố Cửu Tư: Bà xã phạt ta ngày càng lão luyện. Nguồn:

[Rạp hát nhỏ]

Một ngày nọ, quần thần quỳ gối trước ngự thư phòng cầu xin Phạm Hiên sửa ý chỉ. Thời gian chậm chạp trôi, cuối cùng chẳng ai chịu nổi, chỉ mình Cố Cửu Tư vẫn hiên ngang quỳ.

Khi Phạm Hiên bước ra, ông thấy dáng người Cố Cửu Tư thẳng tắp như thanh kiếm, trông hẩn vô cùng đẹp trai.

Phạm Hiên: Sao ái khanh quỳ mà vẫn đẹp như thế?

Cố Cửu Tư: Quỳ trông đẹp mắt có thể giảm thời gian bị phạt.

Nếu tướng quỳ xấu khiến phu nhân tụt hứng thì ta biết làm gì bây giờ?

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 121: Ngọc Như, Ta Cái Gì Cũng Giỏi Hơn Lạc Tử Thương

Liễu Ngọc Như suýt nữa bị hấn làm cho phì cười nhưng nàng biết mình không thể cười bèn quay đầu sang chỗ khác và tỏ vẻ lãnh đạm, “Chàng đừng ba hoa, hãy ngẫm lại xem mình sai ở đâu.”

“Ta không nên thấy nàng khóc mà còn đứng ngoài ngó.” Cố Cửu Tư thấp thỏm nhìn Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như lạnh nhạt quay đầu lại, “Đây là việc nhỏ, còn gì nữa?”

“Ta làm nàng sợ hãi,” Cố Cửu Tư tiếp tục ăn năn.

“Ta hỏi chàng,” Liễu Ngọc Như nhìn hấn chăm chăm, “có phải chính tay chàng sắp đặt chuyện này không?”

“Phải,” Cố Cửu Tư thản nhiên thừa nhận, chả hề lấp liếm.

“Chàng đoán Lạc Tử Thương sẽ ra tay vào thời điểm này?” Liễu Ngọc Như nhú mày.

Cố Cửu Tư gật đầu, “Những sự kiện gần đây làm y bị tổn thất nghiêm trọng nên y sẽ không dễ dàng bỏ qua, nếu ta chết thì việc tu sửa Hoàng Hà chắc chắn nằm gọn trong tay y. Hơn nữa Hồ Tử báo tin cho ta rằng đạo này trong thành liên tiếp xảy ra biến động. Ta vừa nghe liền đoán được y muốn ra tay, dĩ nhiên y sẽ chẳng từ bỏ cơ hội này.”

“Chàng cũng coi đây là cơ hội hả?” Liễu Ngọc Như tức giận đến bật cười. “Có kẻ muốn giết chàng mà chàng còn đánh cược mạng mình?”

“Ngọc Như...” Cố Cửu Tư gom hết dũng khí để nói, “ta, ta tự biết chường mực.”

Hắn giải thích, “Đêm qua ta nhờ Chu đại nhân tạm thời cho Trần Mậu Xuân phụ trách tuần tra, vì ta nghĩ nếu y biết người của thái tử đảm nhiệm thì sẽ không tự tiện ra tay. Y mà thật sự ra tay, Trần Mậu Xuân coi như xong. Ta đã phái gián điệp trong phủ thái tử thông báo cho thái tử biết việc này do Lạc Tử Thương làm. Lạc Tử Thương biết rõ người phụ trách là Trần Mậu Xuân mà còn ra tay giết ta, quan hệ giữa y và thái tử sẽ bị hủy hoại.”

“Thế nên y chỉ có hai lựa chọn. Lựa chọn thứ nhất là y không ám sát ta vì kiêng dè Trần Mậu Xuân. Nhưng dù vậy ta vẫn sẽ sắp đặt người ra tay. Chỉ cần sáng tạo một cái cớ, ta có thể sai người truy lùng vị trí của sát thủ do y phái tới. Tối nay phải dọn dẹp sạch sẽ thì chuyển đi Hoàng Hà của chúng ta mới bình yên.”

Liễu Ngọc Như lắng lắng nghe mưu kế của Cố Cửu Tư, hắn hiếm khi giải thích tỉ mỉ những chuyện này nên nàng không xen ngang mà để hắn tiếp tục, “Lựa chọn thứ hai chính là ám sát ta. Đáng lẽ chuyện này không nên xảy ra, y vượt ngàn dặm xa xôi tới Đông Đô vì muốn được thái tử tín nhiệm và trong tương lai sẽ khống chế thái tử như đã làm với Vương gia. Hiện giờ vì ám sát ta mà đắc tội thái tử rõ ràng là hành động thiếu khôn ngoan, nhưng y vẫn quyết định làm thế. Ta đã tính đến khả năng này, khắp thành đều có người của ta nên dù bọn chúng làm loạn cũng không sao.”

Liễu Ngọc Như im lặng nghe, Cố Cửu Tư hấp tấp nói, “Ta biết tối nay làm nàng sợ, nhưng ta...”

“Ta bị Lạc Tử Thương mang đi.”

Liễu Ngọc Như bình tĩnh lên tiếng, Cố Cửu Tư ngăn người. Nàng liếc mắt nhìn thì thấy hắn hoàn toàn sững sờ.

Người của Thăm Minh chưa kịp báo cho Cố Cửu Tư chuyện Liễu Ngọc Như mất tích thì hắn đã vướng phải vụ ám sát. Sau đấy Liễu Ngọc Như đến thuyền hoa trước Giang Hà, ông cũng không kịp kể lại cho Cố Cửu Tư nên tất nhiên hắn chẳng hay biết gì.

Cố Cửu Tư ngơ ngác nhìn Liễu Ngọc Như, lát sau hắn lập tức phản ứng, “Thăm Minh gặp chuyện gì à?”

Hắn phó thác Thăm Minh trông coi Liễu Ngọc Như, với tính Thăm Minh thì trừ phi chết, còn không tuyệt đối chẳng để Lạc Tử Thương bắt cóc Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như mệt mỏi, nàng không muốn Cố Cửu Tư trách cứ Thăm Minh. Nàng hiểu ý nghĩa sự lựa chọn của Thăm Minh, đấy là bản năng con người nên không đáng trách. Vì vậy nàng chuyển đề tài, “Cửu Tư, chàng quá liều lĩnh. Chàng cho rằng mình nắm trong tay mọi chuyện nhưng không phải lúc nào chúng cũng diễn ra theo kế hoạch của chàng.”

Cố Cửu Tư lặng thinh. Hắn trầm mặc quỳ một hồi mới chậm rãi mở miệng, “Lần này ta suy nghĩ không thấu đáo...”

“Vấn đề chả phải chàng suy nghĩ không thấu đáo!” Liễu Ngọc Như thấy hắn chưa hiểu thì chẳng thể kiềm chế cảm xúc, nàng cất cao giọng, “Vấn đề là chàng không nên đánh cược!”

Cố Cửu Tư cup mắt xuống, ngực Liễu Ngọc Như phập phồng kịch liệt. Nàng lại gần rồi ngồi xổm trước Cố Cửu Tư và nhìn hắn, “Cửu Tư, chàng có thể đánh cược bất kỳ thứ gì nhưng riêng mạng sống thì không được, chàng hiểu chưa? Chúng ta có thể kiếm lại tiền hay chức quan, song nếu mất mạng thì chúng ta sẽ mất hết.”

“Ta không hiểu.” Cố Cửu Tư ngược nhìn Liễu Ngọc Như, hắn cố gắng bình tĩnh. “Trước kia chúng ta vẫn luôn dùng cách này để tiến về phía trước. Nếu không thể đánh cược mạng sống thì tại sao nàng quay về Dương

Châu? Tại sao tiếp tục làm thê tử của ta? Tại sao muốn đi Dương Châu thu mua lương thực? Tại sao khi Vọng Đô bị bao vây lại cùng ta bảo vệ nó? Tại sao uống chén rượu độc kia? Ngọc Như, nàng và ta vẫn luôn đánh cược tính mạng mình.”

“Đó là trước kia.”

Liễu Ngọc Như nghiêm túc nhìn Cố Cửu Tư, “Cửu Tư, trước kia chúng ta buộc phải đánh cược. Hiện giờ có lựa chọn khác thì sao lại làm thế? Hôm nay cái gì đã kích thích chàng đánh cược? Vì Lạc Tử Thương và thái tử? Vì muốn hạ bệ Trần Mậu Xuân? Rõ ràng chàng có những lựa chọn khác an toàn hơn nhưng chàng lại chọn con đường liều mạng cho cuộc đua chính trị của mình.”

“Hôm nay nếu không để Lạc Tử Thương ra tay thì y sẽ làm vậy trên đường đến Hoàng Hà, tới lúc đó càng phiền toái hơn.” Cố Cửu Tư nhàn nhạt đáp.

Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi, “Đây là suy nghĩ của chàng sau khi mọi việc đã xong xuôi. Nếu khả năng thắng không gần như tuyệt đối thì sao chàng dám để ta và Diệp Vận dạo phố?”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư rút cuộc im lặng.

Thật ra Liễu Ngọc Như nói đúng, hắn đã tính sai. Có điều dù tính sai, hắn biết Giang Hà sẽ làm hậu thuẫn và bổ khuyết thiếu sót cho hắn.

Song dầu nói thế nào chẳng nữa, hắn đã suýt đánh mất Liễu Ngọc Như. Nàng bị Lạc Tử Thương mang đi là sự thật.

Hắn vừa sợ hãi lại vừa áy náy, chỉ cúi gằm đầu mà chẳng nói gì. Liễu Ngọc Như giữ chặt tay hắn, nàng thở dài, “Cửu Tư, chàng quá thích đánh cược và cũng quá tự phụ.”

Năm xưa hắn dám đánh cược bốn tỷ ngựa nhảy với Dương Long Tử, tính cách này đã chôn sâu tận xương tủy hắn. Liễu Ngọc Như nhìn hắn quỳ, nàng nghĩ ngợi rồi đứng lên bảo, “Đứng dậy và lên giường ngủ đi.”

“Không,” Cố Cửu Tư kiên quyết đáp trả.

Liễu Ngọc Như không khỏi cười, “Chàng muốn đánh cược với ta?”

“Không,” Cố Cửu Tư cúi đầu, “ta phạm sai lầm nên phải khắc ghi.”

Hắn hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Như, “Ta đặt nàng vào vòng nguy hiểm là ta sai. Ta còn sai vì suy nghĩ không thấu đáo cũng như hành sự liều lĩnh. Nhưng ta không cảm thấy mình sai khi làm ra quyết định ngày hôm nay.”

Liễu Ngọc Như lặng lẽ nghe hắn nói, “Ngọc Như, vẫn chưa đến thời điểm cho phép chúng ta sống trong yên bình.”

Liễu Ngọc Như nhìn Cố Cửu Tư, hắn nói tiếp, “Thứ nhất, thái độ của thái tử với Chu đại nhân chưa rõ ràng. Chúng ta và Chu đại nhân lại như thể chân tay nên rất khó xác định tương lai. Thứ hai, sợ rằng Lạc Tử Thương ở lại Đông Đô vì có mục đích khác. Bây giờ chúng ta với Lạc Tử Thương đã như nước với lửa, sau này y sẽ không tha cho chúng ta. Nếu hiện tại ta không bò lên trên, mai sau Lạc Tử Thương cầm quyền thì Cố gia sẽ ra sao?”

Liễu Ngọc Như nghe Cố Cửu Tư giải thích, nàng cảm thấy thật mệt mỏi.

“Cửu Tư,” nàng thở dài, “chàng muốn tiếp tục đấu đá vậy ư?”

“Ngọc Như,” hắn điềm tĩnh nhìn nàng, “ta không chỉ có nàng và gia đình, ta còn có huynh đệ.”

“Ta là huynh đệ của Chu đại ca, chỉ cần huynh ấy không phụ ta thì ta sẽ chung chiến tuyến với Chu gia. Nhưng thái tử chưa chắc chấp nhận Chu đại nhân, nên ta không thể đứng về phe thái tử.”

“Ta cũng là huynh đệ của Thế An, giữa hãn và Lạc Tử Thương tồn tại mối thù diệt môn, ta đã đáp ứng thay hãn báo mối thù sâu nặng này. Nếu thái tử hiền đức, Lạc Tử Thương lương thiện, có lẽ ta sẽ phân vân. Nhưng với tính tình thái tử hiện tại, sau này Đại Hạ ắt có phân tranh. Dựa theo thủ đoạn của Lạc Tử Thương, Đại Hạ mà thuộc về y thì chắc chắn biến thành Dương Châu thứ hai. Xét về công, ta chỉ có thể đấu tiếp; xét về tư, ta càng phải đấu tiếp.”

Liễu Ngọc Như ngồi ở mép giường nghe hãn nói, đôi mắt sáng ngời của hãn nhìn thẳng vào nàng và chẳng hề có chút thoái nhượng.

Ánh mắt nàng không thể rời khỏi một Cổ Cửu Tư như vậy. Nàng nhìn người trước mặt mà cảm nhận được trái tim mình đập rộn ràng, cảm nhận được sâu trong nội tâm là lòng ngưỡng mộ cùng tình yêu dành cho một người.

Một người yêu một người vì đối phương đáng để yêu, chứ không phải vì người đó yêu người.

Liễu Ngọc Như cảm thấy mình là một con buôn nhẩn tâm. Trái tim nàng nhỏ bé, nàng chỉ hy vọng bản thân và người nhà sống tốt. Thế giới của nàng không có thiên hạ lẫn bá tánh. Nàng chỉ cầu mình không làm người xấu, chứ chẳng muốn gánh vác nhiều.

Cổ Cửu Tư thì khác.

Trong đôi mắt Cổ Cửu Tư là đạo lý quân tử, là tình nghĩa bằng hữu, là chiến tranh triền miên, là giang sơn ngàn dặm, và trên tất cả – là muôn dân trăm họ.

Cố Cửu Tư không tự nhận thức được song qua đôi mắt kia, Liễu Ngọc Như có thể thấy rõ ở nơi sâu thẳm chốn nội tâm hắc là sự ngây thơ và nỗi khát khao cháy bỏng.

Nàng thấy mình như bị hắc đốt cháy, làm ngọn lửa nhiệt huyết nhỏ nhoi trong nàng bùng lên. Điều này khiến nàng bất lực nhưng đồng thời lại ngấm thích thú, nàng đành thở dài, “Nếu chàng không nghĩ mình sai thì còn quỳ làm gì?”

“Không, ta sai rồi,” Cố Cửu Tư quả quyết trả lời.

Liễu Ngọc Như chăm chú nhìn hắc, “Tại sao sai?”

“Làm nàng gặp nạn, khiến nàng bị liên lụy, để nàng phải lo lắng, tất cả đều là sai lầm của ta.”

Những lời này khiến Liễu Ngọc Như ngỡ ngàng.

Trong lòng người này có giang sơn, nhưng cũng có nàng.

Liễu Ngọc Như khôi phục tinh thần, mũi sụt sịt, miệng hé mở muốn lên tiếng nhưng lại nghẹn ngào không nói thành lời. Nàng giơ tay chỉ vào Cố Cửu Tư, môi mấp máy liên tục song rốt cuộc không phát ra được tiếng nào. Cố Cửu Tư thấu hiểu tâm tình nàng, hắc cầm tay nàng đặt lên mặt mình rồi dịu dàng nhìn nàng, “Lần sau ta sẽ không làm thế nữa.”

“Ta vốn không muốn nàng biết đến phong ba bão táp ngoài kia, chỉ muốn nàng vui vẻ ngắm hoa đăng và làm những gì nàng thích. Nhưng hôm nay ta phát hiện bản thân không lợi hại cũng chẳng tính toán như thần. Sau này ta nhất quyết sẽ không để nàng gặp nguy hiểm dù chỉ một chút.”

“Ta không sợ.”

Liễu Ngọc Như rớt cuộc tìm lại được giọng nói, nàng vừa cảm nhận nhiệt độ cơ thể từ Cổ Cửu Tư vừa nhìn hắn mà bật cười, “Thật ra ngoại trừ chuyện chàng gặp nạn thì ta không sợ gì hết.”

“Chàng nói đúng,” nàng cup mắt xuống, “ta hiểu những gì chàng nói. Phải báo thù cho Diệp đại ca, thái tử thất đức nên cần mưu tính. Chỉ là... ta...”

Liễu Ngọc Như ngược nhìn hắn, nước mắt lăn chã rơi xuống từ đôi mắt đẹp, “Ta không hiểu tại sao chàng phải bán mạng để làm những việc này?”

“Chàng có nghĩ nếu ta là nam nhân thì tốt biết bao không?”

Nàng thành khẩn nói, “Nếu ta là nam nhân, ta làm quan thay chàng, lập kế hoạch cho chàng, giúp Diệp đại ca báo thù, hỗ trợ chàng biến ước mơ nhân gian thái bình thành sự thật. Như vậy chàng có thể sống tốt, an tâm làm thiếu gia ăn chơi trác táng. Ta có thể cho chàng thật nhiều tiền, mỗi ngày chàng đi đánh bài, chơi gà, dạo chơi ban đêm ở sông đào bảo vệ thành, sau đấy cười ngửa ca hát trở về nhà...”

“Tốt gì chứ,” Cổ Cửu Tư cắt ngang lời nàng, hắn vội vã bảo, “nàng mà là nam nhân thì sao ta cưới nàng được.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người, Cổ Cửu Tư nghiêm túc nhìn nàng, “Cứ để ta chịu khổ, ta tình nguyện gánh vác gian nan trắc trở đời đời kiếp kiếp để đổi lấy cô vợ nhỏ là nàng.”

“Chàng...” w**ebtruy**enonline

Những lời hắn nói khiến trái tim Liễu Ngọc Như vui sướng, nước mắt trên mặt nàng chưa khô nhưng khóe môi nhin không được mà cong lên.

Cổ Cửu Tư thấy nàng vui vẻ, hắn vừa quỳ trên ván giặt đồ vừa ôm eo Liễu Ngọc Như rồi gối đầu lên đùi nàng và làm nũng, “Ngọc Như, kỳ thật

làm những việc này không khiến ta khổ sở hay mệt nhọc. Ta có thể đấu đá cả đời, chỉ cần nàng ở bên ta.”

“Được vậy thì ta chẳng sợ bất kỳ điều gì.”

Liễu Ngọc Như nhìn người đang gối đầu lên đùi mình, tay nàng nhẹ nhàng chải tóc hắt, ánh mắt ấm áp bình yên.

Nàng không phải người thích thổ lộ cõi lòng như Cố Cửu Tư, nàng chỉ lặng lẽ dùng ngón tay chải tóc cho hắt từng li từng tí.

Cố Cửu Tư ngửi mùi hương trên người nàng, sau một hồi, hắt thì thầm, “Lạc Tử Thương dùng cách gì để bắt cóc nàng?”

“Lúc ấy hỗn loạn, Thẩm Minh lo không xuể. Lạc Tử Thương tóm được ta, y lại đeo mặt nạ làm ta tưởng là chàng nên mới chạy đi cùng y.”

Cố Cửu Tư lắng lắng nghe, hắt hỏi, “Tưởng là ta?”

“Ừm,” Liễu Ngọc Như ngẫm nghĩ, “ta phát hiện đôi mắt y thật sự rất giống chàng. Hôm nay phong cách ăn mặc của y cũng tương tự chàng, lúc đó lộn xộn nên ta không nhìn kỹ thành thử nhận nhầm người.”

Cố Cửu Tư im lặng dựa vào nàng, rất lâu sau hắt mới cất tiếng, “Tại sao y bắt cóc nàng?”

“Chắc sợ ta bị thương,” Liễu Ngọc Như suy tư đáp, “y đưa ta nhiều bạc như vậy nên đang trông chờ ta kiếm tiền cho y mà.”

“Y dẫn nàng đến thuyền hoa?” Cố Cửu Tư tiếp tục truy hỏi.

Liễu Ngọc Như lắc đầu, “Y dẫn ta tới bến đò, ta thấy thể thân của chàng bị bắn trúng mới tự chạy đến thuyền hoa.”

“Vậy phải cảm ơn y rồi.”

Cố Cửu Tư khẽ khàng đáp lại, giọng hần nghe không ra cảm xúc nhưng Liễu Ngọc Như thấy hình như hần đang buồn bực.

Nàng nghĩ ngợi rồi hạ giọng khuyên, “Y coi trọng tiền thôi, chàng đừng nghĩ nhiều.”

Cố Cửu Tư rầu rĩ ậm ừ.

Hần không nói bến đò là vị trí xem pháo hoa tốt nhất. Theo kế hoạch thì hần sẽ nhờ Diệp Vận dẫn Liễu Ngọc Như tới đó, như vậy Liễu Ngọc Như có thể ngắm pháo hoa và nhìn hần dâng lên nàng điệu múa tế thần.

Song rốt cuộc người ngắm pháo hoa cùng nàng không phải hần, mà là Lạc Tử Thương.

Nam nhân rất hiểu nhau, cứ tưởng tượng đến cảnh Lạc Tử Thương và Liễu Ngọc Như đứng tại bến đò ngắm pháo hoa là trong lòng hần nôn ra một đồng máu.

Nhưng hần chẳng thể nhiều lời, hần sợ lắm mồm sẽ khiến Liễu Ngọc Như phát hiện những chuyện mà nàng vốn không hay biết gì.

Hần tiếp tục gối đầu lên đùi Liễu Ngọc Như và nghiêm túc quỳ.

Liễu Ngọc Như thấy hần quỳ mãi bèn nói, “Đừng quỳ nữa, đi ngủ thôi.”

“Ừm.”

Cố Cửu Tư không giở trò, hần ngoan ngoãn đứng lên. Sau khi rửa mặt, hần lên giường rồi ôm lấy Liễu Ngọc Như từ đằng sau.

Liễu Ngọc Như nửa tỉnh nửa mê, bắt gặp hần đang làm loạn liền dè tay hần lại, “Ngày mai phải đi rồi, chàng đừng quậy nữa được không?”

“Ngủ bù trong xe ngựa là được,” Cố Cửu Tư thì thào.

Hắn kiên nhẫn đánh thức ham muốn trong nàng, khi cơ thể bắt đầu phản ứng lại, Liễu Ngọc Như đành chiều theo ý hắn.

Đêm nay Cổ Cửu Tư hơi khác ngày thường, hắn nhỏ giọng dò hỏi, “Ngọc Như, nàng có thích không?”

Liễu Ngọc Như đỏ mặt, nàng cắn răng không chịu trả lời. Cổ Cửu Tư thấy nàng có vẻ hưởng thụ bèn ôm nàng mà nỉ non, “Ngọc Như, ta cái gì cũng giỏi hơn Lạc Tử Thương.”

Đang chìm đắm trong cơn mê nên dù nghe thấy những lời này, đầu óc Liễu Ngọc Như chẳng thể suy nghĩ cho ra hồn. Đến lúc làm xong và nàng mở mắt nhắm nghiền đi, nàng mới chậm chạp hiểu ý hắn.

Người này đúng là đồ trẻ con.

Lời tác giả

Liễu Ngọc Như: Lạc Tử Thương vì tiền mới cứu ta, chàng đừng để ý.

Cổ Cửu Tư: Ừ, ta đâu để ý.

Trong đêm tối

Cổ Cửu Tư: Ngọc Như, ta cái gì cũng giỏi hơn Lạc Tử Thương.

Liễu Ngọc Như: Sao bảo không để ý?!

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 122: Mau Khiêng Hảo Đi!

Trời chưa sáng, Cố Cửu Tư đang ngủ thì bất chợt bên ngoài truyền đến tiếng cãi cọ ồn ào. Hảo tức khắc mở bừng mắt rồi giơ tay che tai Liễu Ngọc Như, nàng mắt nhắm mắt mở hỏi, “Sao vậy?”

“Nàng ngủ tiếp đi,” Cố Cửu Tư dịu dàng thì thầm, “Thẩm Minh đã trở lại nên ta phải xử lý chút chuyện.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy liền yên tâm, nàng mơ màng đáp lại hảo. Cố Cửu Tư đứng dậy, khoác thêm áo ngoài rồi rời khỏi phòng. Thẩm Minh cùng nhóm người của Hồ Tử đứng đầy sân, góc sân có người cầm đuốc để chiếu sáng. Thấy Cố Cửu Tư xuất hiện, Thẩm Minh hấp tấp lớn tiếng gọi, “Cửu ca...”

Cố Cửu Tư đặt ngón trỏ lên môi, Thẩm Minh im miệng ngay. Quay đầu nhìn trong phòng, Cố Cửu Tư nhỏ giọng nhắc, “Tẩu tử người đang ngủ.”

Hảo nhẹ nhàng bước ra ngoài sân, phất tay với mọi người và thì thào, “Nói nhỏ thôi, đừng đánh thức nàng.”

Cố Cửu Tư đi đứng rón rén như vậy làm người khác cũng bất giác căng thẳng. Bọn họ nhanh chóng theo sau hảo, chân gần như chẳng phát ra tiếng động. Khi đã ở trong đại sảnh cách xa hậu viện, Cố Cửu Tư ngồi xuống thì Thẩm Minh mới tiến lên báo cáo, “Cửu ca, đã xử lý sạch sẽ.”

“Không kẻ nào còn sống à?” Cố Cửu Tư nhíu mày.

Hồ Tử lập tức giải thích, “Gia, bọn chúng còn chẳng chịu sống ấy. Chúng ta cố tình giữ lại vài tên nhưng đều tự sát cả.”

Động tác uống trà của Cố Cửu Tư thoáng dừng lại, lát sau, hần hỏi tiếp, “Đêm nay quét sạch tổng cộng bao nhiêu người?”

“Gần năm trăm sát thủ.” Thẩm Minh bình tĩnh bẩm báo, “Bọn chúng vừa ra tay, ta tức khắc xin chỉ thị từ Chu đại nhân và được ngài ấy phân công người đến trợ giúp.”

Cố Cửu Tư gật đầu, “Người mật báo cho thái tử đâu?”

“Vào phủ thái tử chưa thấy trở ra.”

Cố Cửu Tư lặng lẽ cầm chén trà, hần lạnh nhạt nhận xét, “Lạc Tử Thương cũng có bản lĩnh đấy.”

Lần này Lạc Tử Thương làm việc mà chẳng đoái hoài đến Trần Mậu Xuân. Cố Cửu Tư phái người báo tin cho thái tử, đáng lẽ thái tử phải trở mặt với Lạc Tử Thương mới đúng. Nhưng thái tử lại giam người trong phủ, khéo có khi còn giết rồi, xem ra thái tử muốn bảo vệ Lạc Tử Thương.

Bây giờ trời chưa sáng, Cố Cửu Tư nhìn sắc trời và hỏi, “Đã chuẩn bị số con vạch tội Trần Mậu Xuân chưa?”

“Thế An ca đã chuẩn bị,” Thẩm Minh đáp ngay, “ngày mai Ngự Sử Đài sẽ ra mặt vạch tội Trần Mậu Xuân. Thế An ca nói hãy yên tâm, hần sẽ lo liệu thỏa đáng những chuyện còn lại.”

Cố Cửu Tư gật đầu. Nếu thái tử muốn bảo vệ Lạc Tử Thương và bọn họ cũng không tìm thấy chứng cứ xác minh Lạc Tử Thương ra tay, vậy trước hết không đụng đến y. Ít nhất đã rửa sạch người của Lạc Tử Thương tại Đông Đô, trong thời gian ngắn sắp tới, y sẽ khó mà gây chuyện lớn được.

Hiện tại, coi như Cố Cửu Tư chiếm thế thượng phong.

Loại bỏ Trần Mậu Xuân tương đương với việc thái tử mất đi một trong những quân cờ hiểm hoi sở hữu binh quyền. Diệt trừ nanh vuốt của Lạc Tử Thương đồng nghĩa với việc trong chuyến đi Hoàng Hà, y sẽ không dễ dàng phát động kế hoạch ám sát lần hai.

Dẫu cho thái tử bảo vệ Lạc Tử Thương thì hạt giống hoài nghi cũng đã được gieo xuống.

Cố Cửu Tư nhắm nghiền hai mắt, trong đầu tổng kết chuỗi sự kiện hôm nay xong mới lên tiếng, “Được rồi,” Cố Cửu Tư mở mắt ra, hắn vừa nhìn người xung quanh vừa cười sáng khoái, “các vị vất vả.”

“Không vất vả,” Hồ Tử cười khanh khách, “đi theo Cửu gia kiếm sống là có tiền đồ.”

Cố Cửu Tư mỉm cười, hắn vẫy tay với Mộc Nam đang đứng cạnh. Mộc Nam sai người mang tới hàng đồng bao lì xì, Cố Cửu Tư đích thân phát bao lì xì cho những người có mặt và vui vẻ bảo, “Nhận bao lì xì rồi trở về tắm rửa ngủ nghỉ đi.”

Mọi người không ngờ còn được phát bao lì xì nên sau khi nhận xong, ai cũng phấn khởi và liên tục cảm tạ Cố Cửu Tư. Hắn phất tay để mọi người lui xuống rồi quay sang dặn dò Hồ Tử, “Ta đi Đông tuần nên sẽ giao cho người trông coi Cố phủ. Người hãy theo dõi sát sao, có chuyện gì cứ tìm Cửu Cửu của ta là Hộ Bộ Thị lang Giang đại nhân Giang Hà, mọi chuyện đều phải nghe theo ông ấy.”

“Vâng,” Hồ Tử tuân lệnh.

Cố Cửu Tư gật đầu rồi cho Hồ Tử về nghỉ ngơi. Sau khi Hồ Tử rời đi, Cố Cửu Tư bảo hạ nhân ra ngoài hết để trong phòng chỉ còn lại Thẩm Minh và hắn. Thẩm Minh chậm chạp thoát khỏi cơn kích thích do đánh nhau mang

lại, hắn thấy Cố Cửu Tư ngồi trên ghế cúi đầu uống trà như đang chờ hắn lên tiếng.

Thẩm Minh tức khắc giật mình, hắn chợt hiểu chuyện gì đang diễn ra. Hắn mím môi, gỡ kiếm xuống rồi quỳ trước mặt Cố Cửu Tư.

“Hôm nay ta thất trách,” hắn buồn rầu nói, “không trông coi thiếu phu nhân, xin ngài hãy phạt ta.”

Hắn dùng “thiếu phu nhân” và “ngài” để biểu đạt thân phận của hắn lần Cố Cửu Tư vào giờ phút này. Tuy ngày thường xưng huynh gọi đệ nhưng quan hệ giữa bọn họ rốt cuộc vẫn là thượng cấp và thuộc hạ.

Cố Cửu Tư vừa nghe vừa nhấp ngụm trà, hắn nhìn bên ngoài sân và chậm rãi hỏi, “Người vứt bỏ nàng thế nào?”

Thẩm Minh im thin thít, hắn cúi gằm đầu.

“Nói.”

“Diệp đại nhân không đủ sức bảo vệ Diệp tiểu thư,” Thẩm Minh hít sâu một hơi, rốt cuộc mở miệng đáp, “tình thế cấp bách nên ta...”

Lời này khiến Cố Cửu Tư quay lại nhìn hắn. Thẩm Minh không dám đáp trả ánh mắt của Cố Cửu Tư, hắn tự biết mình đã sai. Cố Cửu Tư nhìn chằm chằm hắn rất lâu mới cất tiếng, “Thẩm Minh, vị trí nào cũng có trách nhiệm của riêng nó.”

“Thuộc hạ biết sai!”

Thẩm Minh dập đầu xuống đất, hắn nhắm mắt nói, “Cửu ca phạt thế nào cũng được! Hôm nay dù bị người giết thì ta cũng chấp nhận.”

Cố Cửu Tư trầm tĩnh nhìn hắn.

Nói không phần nộ là nói dối, nhưng mặc cho bề ngoài cà lơ phất phơ, nội tâm hăn lý trí hơn bất kỳ ai. Trầm mặc nhìn Thẩm Minh hồi lâu, Cổ Cửu Tư đứng dậy và cầm lấy vỏ kiếm của Thẩm Minh rồi đưa cho hăn.

Thẩm Minh chưa kịp hiểu thì Cổ Cửu Tư đã quỳ xuống. Ánh trăng chiếu lên cổng chính, Cổ Cửu Tư cởi áo ngoài rồi gấp gọn gàng và đặt ở một bên. Hăn mặc áo mỏng màu trắng, đưa lưng về phía Thẩm Minh mà nói, “Người đã gọi ta là Cửu ca thì ta là huynh trưởng của người. Người làm sai, ta phải thay người chịu trách nhiệm. Ta giao vỏ kiếm cho người, hãy tự tay đánh vào lưng ta ba lần.”

“Cửu ca!”

Thẩm Minh sợ tới mức hét lên, hăn vội tới trước mặt Cổ Cửu Tư và run rẩy nói, “Người đánh ta đi.”

“Hôm nay người không đánh, tức nghĩa ta chẳng đủ sức quản người. Nếu vậy người hãy rời khỏi đây, vĩnh viễn đừng trở về hay gọi ta là Cửu ca.”

Giọng Cổ Cửu Tư vô cùng bình tĩnh làm Thẩm Minh ngẩn người. Hăn nhìn Cổ Cửu Tư, trong lòng khó chịu tới độ, hăn khề khàng bảo, “Cửu ca như vậy còn khiến ta đau hơn cả bị đánh.”

“Ta không thể đánh người,” Cổ Cửu Tư lạnh nhạt nói, “ta hiểu tại sao người hành động như thế. Trong lòng người, Diệp Vận có sức nặng quá lớn nên người thấy nàng ấy gặp nạn thì không thể bỏ mặc. Đây là lẽ thường tình. Vốn dĩ ta chẳng nên đặt Diệp Vận cạnh Ngọc Như để bắt người lựa chọn. Ta không suy nghĩ thấu đáo mới dẫn đến sai lầm của người.”

“Ta sẽ không đẩy người tới đường cùng, sau đó nhìn người phạm sai lầm rồi lại trừng phạt người. Đây là cái sai của ta, nên người hãy làm người xử phạt.”

Cổ Cửu Tư cúi đầu, lạnh lùng bảo, “Sắp đến giờ lên triều rồi, đánh đi.”

Thẩm Minh lấy vỏ kiếm vỗ nhẹ lên lưng hắn, Cổ Cửu Tư liếc nhìn Thẩm Minh, “Đánh đến khi nào xuống tay được thì thôi.”

“Cửu ca,” giọng Thẩm Minh run run, “người đang ép ta.”

Cổ Cửu Tư lẳng lặng nhìn hắn, Thẩm Minh rút cuộc hít sâu một hơi rồi cầm vỏ kiếm quật mạnh xuống.

Từng tiếng vang như đánh vào lòng, đau đến mức trái tim hắn run lên.

Khi đánh xong, hắn ném vỏ kiếm rồi bước ra ngoài với đôi mắt đỏ hoe. Cổ Cửu Tư gọi hắn, “Đứng lại.”

Thẩm Minh đưa lưng về phía hắn, cắn răng không thốt ra tiếng nào. Cổ Cửu Tư tự đỡ mình dậy và nói với hắn, “Lát nữa ta sẽ sai người chuẩn bị một hộp son phấn, ngươi hãy mang nó đến Diệp phủ tặng cho Diệp Vận.”

“Ta không đi.”

“Không đi cũng chả sao.” Cổ Cửu Tư nhặt áo ngoài rồi khoác lên người, hắn vừa đi vừa nói, “Người nghĩ cho kỹ, chuyến đi Hoàng Hà này có thể kéo dài hơn nửa năm. Diệp Vận gần hai mươi tuổi rồi, Thế An từng tán gẫu với ta rằng Diệp gia dự định tìm cửa hôn sự cho nàng ấy.”

“Gấp vậy sao?!” Thẩm Minh kinh ngạc lên tiếng.

Cổ Cửu Tư dừng ở cửa rồi quay lại nhìn hắn và nhếch môi, “Thẩm Minh, nam nhân không thể lúc nào cũng bắt nữ nhân chờ đợi. Nàng ấy đang ở độ tuổi đẹp nhất, tại sao phải chờ người chứ?”

Thẩm Minh sững sờ, Cổ Cửu Tư không nhiều lời nữa mà xoay người trở về phòng.

Trời đang dần sáng, Cổ Cửu Tư bước vào phòng thì phát hiện Liễu Ngọc Như đã dậy. Nàng thấy Cổ Cửu Tư liền tươi cười, “Chàng rửa mặt chải đầu

chưa?”

“Chưa.”

Cố Cửu Tư ngấm nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Liễu Ngọc Như mà tâm tình cũng dịu lại. Hắn lấy khăn lau mặt, súc miệng, buộc tóc, mặc quan bào và được Liễu Ngọc Như giúp cài đai lưng. Nàng ôn hòa dặn dò, “Đêm qua chàng làm nhiều việc như vậy thì hôm nay đừng thể hiện sự sắc sảo quá mức trên triều đình.”

“Nàng yên tâm,” Cố Cửu Tư cười, “ta tự biết giới hạn. Nàng ở nhà thu xếp hành lý, sau khi ta hạ triều chắc sẽ khởi hành ngay.”

“Ừm,” Liễu Ngọc Như nhỏ giọng đáp, “ta đã chuẩn bị chu đáo từ lâu, chàng về là có thể xuất phát luôn.”

“Có nàng lo liệu những việc này là ta yên tâm rồi.” Cố Cửu Tư cúi đầu hôn nàng. “Ta đi đây.”

Trong lúc Cố Cửu Tư đến cung điện, phủ thái tử loạn cào cào. Phạm Ngọc đi tới đi lui trong sảnh chính, mặt thám ra vào từng đợt để báo tin tức mới nhất và người hầu sẽ đọc tin cho hắn nghe. Lạc Tử Thương ngồi bên cạnh lặng lẽ uống trà.

“Cố Cửu Tư là con chó của Chu Cao Lăng!”

Phạm Ngọc vừa đi vừa lầm bầm chửi, “Hồi trước ở Dương Châu cô đã thấy hắn chẳng tốt lành gì, không biết tôn ti lễ nghi, chỉ biết cấu kết với Chu Diệp làm việc xấu. Phụ hoàng chỉ có một hoàng nhi là cô, bọn chúng chẳng những không dốc sức phò tá mà giờ còn trăm phương ngàn kế đụng tới người của cô. Bọn chúng muốn gì? Tạo phản chắc?”

Lạc Tử Thương thối chén trà, từ tốn cất tiếng, “Điện hạ, Cố Cửu Tư đã ra tay thì dĩ nhiên sẽ không để lộ sơ hở. Bây giờ chẳng phải tốt nhất điện hạ

nên suy nghĩ bước kế tiếp sao? Hôm nay trên triều, người phe Chu Cao Lăng chắc chắn sẽ gây khó dễ cho Trần Tướng quân, điện hạ định đối phó thế nào?”

Bước chân Phạm Ngọc dừng lại, hần do dự ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Tử Thương rồi chậm rãi hỏi, “Thái phó nghĩ nên làm gì?”

“Điện hạ, chúng ta có lẽ không giữ nổi vị trí của Trần đại nhân.” Lạc Tử Thương thở dài. “Trong lễ hội long trọng như vậy mà khu vực Trần đại nhân chủ quản lại xảy ra nhiều sự cố lớn. Bắt cóc người đi đường là một chuyện, nhưng quan trọng nhất là ám sát Hộ Bộ Thượng thư. Tuy Cố Cửu Tư bình an song việc này đã thành rắc rối lớn.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Phạm Ngọc nhíu mày.

Lạc Tử Thương cúi đầu, “Chúng ta chỉ có thể lùi một bước để tiến hai bước, cố gắng được bệ hạ thông cảm.”

“Lùi một bước để tiến hai bước?” Phạm Ngọc không hiểu lắm.

Lạc Tử Thương gõ quạt vào lòng bàn tay, y liếc nhìn Trần Mậu Xuân đang ngồi cạnh với tâm trạng thấp thỏm, “Lát nữa Trần đại nhân hãy cời trần mà đeo càn mạn gai rồi chặn đường Cố Cửu Tư để tạ lỗi.”

Tự đánh mình để nhận tội.

“Chuyện này sợ không dễ dàng như thế?” Phạm Ngọc cau mày.

“Trần đại nhân mau đi đi,” Lạc Tử Thương thúc giục Trần Mậu Xuân, “không nhanh chân thì trễ mất, nhất định phải cản lại hần trên đường đến cung điện.”

Trần Mậu Xuân gật đầu rồi cuống cuống chạy ra ngoài. Chờ Trần Mậu Xuân rời khỏi phòng, Lạc Tử Thương tiếp tục, “E rằng Trần đại nhân phải

tạm thời nhường lại vị trí thủ lĩnh Nam Thành Quân, điện hạ đã có người thay thế chưa?”

Câu hỏi này làm Phạm Ngọc nhú mào, “Không thể bảo vệ hãn sao?”

“Làm vậy sợ bộ hạ không hài lòng với thái tử.”

Phạm Ngọc trầm mặc giây lát rồi nói, “Cô có ít người trong tay nhưng Chu Cao Lăng đảm bảo sẽ đề cử người cho vị trí của Mậu Xuân. E rằng những người cô có đều không thích hợp bằng, nên dù chính cô tiến cử thì chưa chắc được chấp thuận.”

Lạc Tử Thương thoáng chần chừ mới đề nghị, “Hay để vi thần tiến cử người cho điện hạ?”

“Mau nói đi,” Phạm Ngọc sốt ruột bảo.

Lạc Tử Thương mỉm cười, “Đội trưởng đội mười ba của Nam Thành Quân, Hùng Anh.”

“Đây là người của người?” Phạm Ngọc ngạc nhiên.

Lạc Tử Thương lắc đầu, “Hãn không là người của ai cả. Nhưng hãn có một điểm tốt, năm xưa phụ thân hãn là Hùng Tư Tiệp bị Giang Hà vạch tội chém đầu. Giang Hà là cữu cữu của Cố Cửu Tư, Cố Cửu Tư lại là người của Chu Cao Lăng. Tuy hãn không phải người của chúng ta nhưng chúng ta có thể nâng đỡ hãn rồi từ từ thu phục.”

Nghe đến đây, Phạm Ngọc lập tức vỗ tay, “Tốt lắm. Hôm nay lên triều, cô sẽ cho người tiến cử hãn!”

Khi phe thái tử thảo luận xong xuôi, Cố Cửu Tư đang ngồi trong xe ngựa với Thẩm Minh. Cố Cửu Tư nhắm mắt nghỉ ngơi, xe ngựa đi được nửa

đường thì đột ngột dừng lại. Cỗ Cửu Tư mở mắt ra, ngờ ngợ hỏi, “Tối cung điện rồi?”

Thẩm Minh vén màn nhìn ra bên ngoài và báo cho Cỗ Cửu Tư, “Cửu ca, có người quỳ bên đường, còn đeo cành mạn gai trên lưng trần nữa.”

Lời này tức khắc làm Cỗ Cửu Tư biến sắc, hăn trầm mặc một lát rồi túm lấy Thẩm Minh, “Người mau ra ngoài khiêng hăn đi.”

“Khiêng...á?” Thẩm Minh đực mặt ra.

Cỗ Cửu Tư gật đầu, “Nhanh lên, ta không cần biết người dùng cách gì nhưng đừng cho ta thấy hăn và cũng đừng để hăn mở miệng nói chuyện!”

Cỗ Cửu Tư đẩy Thẩm Minh làm hăn lão đảo xông ra ngoài.

Trần Mậu Xuân thấy có người xuất hiện liền ngẩng đầu kêu, “Cổ...”

Hăn chưa nói hết câu đã thấy một bàn chân từ trên trời giáng xuống mặt mình, cú đập này khiến hăn choáng váng. Trước lúc Trần Mậu Xuân kịp phản ứng, một quan viên mặc trang phục màu lam đã khiêng hăn trên vai rồi chạy như điên.

Mọi chuyện diễn ra trong nháy mắt, Cỗ Cửu Tư nghe bên ngoài yên ắng mới thận trọng lộ đầu hỏi Mộc Nam đang điều khiển ngựa, “Đi chưa?”

Vẻ mặt Mộc Nam cực kỳ phức tạp, hăn gật đầu, “Đã bị khiêng đi.”

Lời tác giả

Phóng viên: Cửu Tư, anh nghĩ chúng ta phải đối phó thế nào với âm mưu quỷ kế?

Cỗ Cửu Tư: Khiêng nó đi.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 123: Giúp Ta Điều Tra Thêm Về Lạc Tử Thương

“Người nói gì?” Lạc Tử Thương ngỡ ngàng. “Thâm Minh làm gì cơ?”

“Khiêng...khiêng người đi mất.”

Thị vệ quỳ gối trong xe ngựa báo cáo lại tình hình cho Lạc Tử Thương và Phạm Ngọc, hai người đều trở mắt nhìn nhau.

Bọn họ chưa từng gặp ai không làm theo kịch bản như vậy.

Người ta tự đánh mình để nhận tội, chẳng phải nên dừng xe ngựa rồi hai bên khóc lóc và cuối cùng ầm ập hòa giải à? Nếu không thì cũng phải ở trên đường chửi rửa thậm tệ Trần Mậu Xuân, hoặc tiến hành chiến tranh lạnh. Nhưng cái hành động chặn họng, đánh người, rồi khiêng đi này là sao?

“Chúng, chúng ta phải làm gì đây?” Phạm Ngọc vô thức mở miệng.

Lạc Tử Thương nhanh chóng trấn định, y lập tức căn dặn, “Điện hạ đừng hoảng loạn, khiêng rồi thì thôi, điện hạ tiến cử Hùng Anh theo kế hoạch là được.”

Phạm Ngọc im lặng gật đầu, Lạc Tử Thương thấy sắp đến giờ lên triều liền cáo lui trước. Chờ Lạc Tử Thương đi khuất, Phạm Ngọc vừa mặc triều phục vừa lộ vẻ suy tư. Thái giám Lưu Thiện ở bên cạnh quan sát khuôn mặt Phạm Ngọc, thận trọng hỏi, “Hình như điện hạ đang sầu lo?”

“Ừ.” Phạm Ngọc đáp một tiếng, lát sau, hần nghĩ ngợi rồi nói, “Người nghĩ thái phó là người thế nào?”

Lưu Thiện cười, “Nô tài chỉ là nô tài, mắt nhìn người sao chính xác bằng điện hạ?”

“Cô cho phép người nói.” Giọng Phạm Ngọc có chút bức bối.

Lưu Thiện hấp tấp đáp, “Nô tài thấy Lạc đại nhân vô cùng thông minh.”

Vô cùng thông minh.

Tâm trạng Phạm Ngọc nặng nề, Lưu Thiện nhìn sắc mặt hần mà vội vàng bảo, “Điện hạ, Lạc đại nhân là thái phó của ngài, hai người cùng chung chiến tuyến. Ngài ấy thông minh tức nghĩa ngài cầm trong tay một thanh đao sắc bén, ngài nên cao hứng mới đúng.”

Phạm Ngọc liếc nhìn Lưu Thiện, lăm bằm, “Đám nô tài các người có phải nhận tiền của y nên lúc nào cũng nói tốt cho y không?”

“Điện hạ đừng nói mấy lời hù dọa nô tài. Mai sau điện hạ sẽ là thánh nhân, nô tài trung thành hay gian trá đều bị ngài nhìn thấu.”

Những lời tán dương của Lưu Thiện rốt cuộc khiến Phạm Ngọc vui vẻ hơn một chút. Hần gật gù, nghiêm mặt nói, “Không tin thì không dùng, đã dùng là phải tin, cô hiểu đạo lý này.”

Sau khi nói xong, Phạm Ngọc đã ăn mặc chỉnh tề, hần đi một mạch đến đại điện.

Trời mới sáng, mọi người đã tụ tập trước cửa đại điện. Cố Cửu Tư tới trước mặt Diệp Thế An, nhỏ giọng hỏi, “Chuẩn bị ổn thỏa hết chưa?”

Diệp Thế An xác nhận rồi nói thêm, “Ta đã điều tra cái tên Lan Thượng Minh mà người đề cử, không có vấn đề gì.”

“Hắn là người cương trực công chính.” Cố Cửu Tư thì thào, “Bây giờ động đến người của thái tử thì tất nhiên bệ sẽ thăm cân nhắc, ta đoán ngài tính lựa chọn người không tham gia đảng phái nào. Thế nên hôm nay đừng đề cử Lan Thượng Minh, các người chỉ cần phản đối khi thái tử tiến cử người là được. Các người cứ vạch tội bất kỳ ai thái tử đề xuất, như vậy bệ hạ nhất định sẽ tự mình tuyển chọn, đến lúc đó người hãy thêm tên Lan Thượng Minh vào danh sách người được đề cử. Những ứng viên khác phải có chút khuyết điểm để buộc bệ hạ chọn Lan Thượng Minh.”

Diệp Thế An làm trong Trung Thư Môn Hạ nên dễ dàng nhúng tay vào mấy việc thế này, hắn gật đầu, “Ta hiểu rồi.”

Hắn ngẩng đầu nhìn Cố Cửu Tư, “Thẩm Minh đâu?”

“À,” Cố Cửu Tư quay đầu nhìn bên ngoài cung điện, thấy Thẩm Minh hối hả chạy tới bèn hất cằm, “không phải hắn ở đằng kia sao?”

“Hắn không đi cùng người?” Diệp Thế An tò mò.

Cố Cửu Tư cười cợt, “Ban này Trần Mậu Xuân chặn đường ta để diễn trò tự đánh mình nhận tội, ta bảo Thẩm Minh kiêng hắn đi.”

“Khéo hắn sẽ bị vạch tội mất.” Diệp Thế An nhú mày.

Cố Cửu Tư hoàn toàn chả bận tâm, “Bọn họ thích thì cứ làm, đằng nào hôm nay chúng ta cũng rời Đông Đô.”

Cố Cửu Tư đích thân đề nghị điều động Thẩm Minh trợ giúp tu sửa Hoàng Hà và đã được Phạm Hiên chấp thuận từ lâu. Diệp Thế An liếc Cố Cửu Tư một cái, ánh mắt hơi có vẻ trách móc. Khi Thẩm Minh tới nơi, thái giám đứng ngoài cửa hô to, các quan viên lần lượt bước vào đại điện theo thứ tự. Phạm Hiên ngồi trên ngai vàng chất vấn, “Trẫm nghe nói hôm qua có sự cố phát sinh ở Duyệt Thần Tế?”

Ông nhìn về phía Cố Cửu Tư, “Cố ái khanh không sao chứ?”

“Tạ bệ hạ quan tâm,” Cố Cửu Tư cười yếu ớt, “vi thần vẫn bình an nhưng suýt nữa không còn được thấy bệ hạ.”

“Khu vực xảy ra sự cố do vị đại nhân nào phụ trách?”

Không ai lên tiếng, ánh mắt Phạm Hiên dừng lại ở Chu Cao Lăng. Ông bước ra khỏi hàng rồi cung kính đáp, “Bẩm bệ hạ, là quân trưởng của Nam Thành Quân – Trần đại nhân Trần Mậu Xuân.”

“Trần Mậu Xuân đâu?”

Phạm Hiên nhìn bốn phía nhưng chẳng có người đáp lại, ông không khỏi tức đến bật cười, “Sao hả, không dám lên triều luôn à?”

“Bệ hạ,” Lạc Tử Thương bước ra khỏi hàng, điềm tĩnh bẩm báo, “vi thần nghe nói hôm nay Thầm đại nhân Thầm Minh đánh Trần đại nhân rồi không biết đã khiêng Trần đại nhân đi đâu.”

Mọi người sửng sốt, Phạm Hiên nhú mào, lúc này Cố Cửu Tư mới kinh ngạc cất tiếng, “Kẻ mang theo vũ khí cản đường xe ngựa của ta là Trần đại nhân?!”

Hắn nhìn Lạc Tử Thương, gương mặt đầy vẻ bội phục, “Lạc đại nhân thần thông quảng đại quá. Hồi nãy ở trên đường tại hạ không thấy xe ngựa cũng chẳng thấy ai khác nên đâu biết đó là Trần đại nhân, thế mà Lạc đại nhân lại biết.”

Bị Cố Cửu Tư nói mát như vậy làm mặt Lạc Tử Thương hơi cứng đờ, Cố Cửu Tư tiến lên rồi kính cẩn quỳ xuống, “Bệ hạ, trên đường đến đây, có một người mang theo vũ khí cản đường xe ngựa của vi thần. Hôm qua vi thần mới trải qua ám sát nên cho rằng lại có người đến làm loạn, vì vậy bèn nhờ Thầm đại nhân đuổi hắn đi. Xưa nay vi thần lần Thầm đại nhân chưa

từng gặp gỡ Trần đại nhân nên không nhận ra Trần đại nhân. Đây là lỗi sai của vi thần, Thẩm đại nhân chỉ giúp một tay, nếu bệ hạ muốn trách cứ thì vi thần tình nguyện một mình gánh chịu.”

“Bệ hạ!”

Thẩm Minh rút cuộc kịp thời phản ứng, hần nhanh chân rời khỏi hàng, “Bệ hạ thứ tội, người nọ mang vũ khí trên lưng mà hung hăng xông tới, vi thần thấy tình thế cấp bách bèn ra tay. Người do ta đánh, mong bệ hạ thứ tội!”

Hai huynh đệ kẻ xướng người họa, đảng thái tử bức bối không để đâu cho hết.

Vũ khí? Vũ khí nào ở đây? Đeo càn mạn gai trên lưng cũng tính là vũ khí?!

Nhưng chẳng ai dám tranh cãi Trần Mậu Xuân có cầm theo vũ khí không. Vừa rồi Cố Cửu Tư khen Lạc Tử Thương cái gì cũng biết là đang bóng gió Lạc Tử Thương sai khiến Trần Mậu Xuân. Nếu bọn họ để lộ ra mình biết cả mấy chi tiết như càn mạn gai thì khác gì xác nhận lời hắn nói.

Phạm Hiên nghe Cố Cửu Tư và Thẩm Minh kể lể thì thấy hơi khó hiểu, đang yên đang lành Trần Mậu Xuân tập kích Cố Cửu Tư làm gì? Chẳng lẽ chê chê qua mình gặp rắc rối chưa đủ nhiều?

“Thôi,” Phạm Hiên phiền muộn nói, “trẫm thấy vị trí của hắn nên đổi người.”

Có Phạm Hiên mở lời, người phe Chu Cao Lăng sôi nổi ủng hộ còn bên thái tử lại lặng thinh. Phạm Hiên nhìn chằm chằm Phạm Ngọc, Lạc Tử Thương liếc mắt ra hiệu cho hắn. Phạm Ngọc bắt gặp ánh mắt của Lạc Tử Thương, hắn kìm nén cơn bức tức để bước ra phía trước, “Phụ hoàng, nhi

thần cũng cho rằng Trần đại nhân không xứng đáng giữ chức vụ của mình, tốt nhất nên tiến cử người khác.”

Lời này rõ ràng khiến biểu cảm của Phạm Hiên ôn hòa hơn nhiều, ông gật gù, “Hoàng nhi nói đúng, con có chọn ai chưa?”

Phạm Ngọc trầm mặc, Lạc Tử Thương ngược nhìn hắn. Sau một hồi mím môi, Phạm Ngọc lại mở miệng thốt ra cái tên khác hắn lời Lạc Tử Thương dặn, “Đội trưởng đội sáu của Nam Thành Quân, Hoàng Hoành.”

Lạc Tử Thương thoáng ngạc nhiên rồi như chợt hiểu ra điều gì, y chậm rãi nở nụ cười và cup mắt xuống, chẳng quan tâm thái tử nữa.

Cố Cửu Tư cẩn thận quan sát hết thấy, trong lòng nhảy cẫng lên vì vui sướng.

Hoàng Hoành là thân tín của thái tử nhưng có rất nhiều thói xấu, người của Ngự Sử Đài vừa nghe tên hắn liền lên tiếng, “Bệ hạ, hắn không phù hợp!”

Thế là mới sáng sớm trên triều đã tranh cãi gay gắt, đến lúc hạ triều vẫn chưa quyết định được.

Ba người Cố Cửu Tư, Thẩm Minh, Diệp Thế An rời khỏi đại điện trong phong thái quân tử nhã nhặn. Nhưng lúc tới một nơi hẻo lánh, Cố Cửu Tư lẩn Thẩm Minh cười sặc sụa. Cố Cửu Tư dựa tường, vừa cười vừa nói, “Tên ngu ngốc này...”

“Hắn thật sự chọn Hoàng Hoành...”

Diệp Thế An căng thẳng nhìn xung quanh, hắn lộ vẻ không tán thành, “Người nói nhỏ thôi.”

“Không được, người phải để ta cười đã.” Cố Cửu Tư xua tay. “Cười xong ta mới nói chính sự được.”

Diệp Thế An hết cách, đành đứng nhìn Thẩm Minh và Cố Cửu Tư cười như điên. Sau khi hai người cười thỏa thích, Cố Cửu Tư nghiêm mặt nhìn Diệp Thế An, “Ta đi cáo biệt bệ hạ, sau đây sẽ quay về phủ rồi khởi hành luôn. Trong lúc ta vắng mặt, phiền người trông coi Cố phủ thay ta.”

“Người yên tâm,” Diệp Thế An gật đầu, “ta sẽ chiếu cố bá phụ và bá mẫu chu đáo.”

“Còn việc này nữa,” Cố Cửu Tư đột nhiên nhớ ra, hắc nhú mày rồi bảo Diệp Thế An, “người giúp ta điều tra thêm về Lạc Tử Thương.”

“Lại điều tra?” Diệp Thế An không hiểu lắm, bọn họ đã điều tra Lạc Tử Thương đến hai lần.

Cố Cửu Tư do dự giây lát mới nói, “Ta muốn biết phụ thân của hắc tử là ai. Người về thành Dương Châu, điều tra năm hắc tử sinh ra...”

Cố Cửu Tư mím môi rồi chần chừ tới gần Diệp Thế An và thì thầm bên tai hắc tử, “Xem lúc ấy cha hoặc cậu của ta có chơi bởi gì không.”

Diệp Thế An hoảng sợ mở to mắt, Cố Cửu Tư cũng thấy xấu hổ, hắc tử hạ giọng, “Người đừng hỏi nhiều. Ngoài ra còn một chuyện người xem thử có điều tra được không.”

“Chuyện gì?”

“Mục đích thật sự của Lạc Tử Thương.” Mặt Cố Cửu Tư lạnh hắc tử đi.

Thấy Diệp Thế An lẫn Thẩm Minh đều không hiểu, Cố Cửu Tư giải thích, “Trước giờ chúng ta luôn nghĩ Lạc Tử Thương định phò tá thái tử rồi khống chế thái tử như đã làm với Vương gia tại Dương Châu, sau đây lấy

danh nghĩa thiên tử để hành sự. Nhưng các người thử nghĩ xem, nếu y thật sự toàn tâm toàn ý phò tá thái tử, tại sao chẳng thèm coi trọng con đường làm quan của Trần Mậu Xuân? Trần Mậu Xuân là quân cờ hiếm hoi trực thuộc quân đội mà thái tử sở hữu, chẳng lẽ y không biết tầm quan trọng của hãn với thái tử?”

“Y vốn chả quan tâm thái tử.”

Cố Cửu Tư lạnh nhạt kết luận, “Nếu y không quan tâm thái tử thì rốt cuộc tại sao lại tới Đông Đô?”

“Ta hiểu rồi,” Diệp Thế An gật đầu, “ta sẽ điều tra.”

“Ta cũng sẽ phái người điều tra, nhưng ta không muốn vụ thân thể của Lạc Tử Thương làm kinh động người nhà nên đành nhờ người.”

Cố Cửu Tư vỗ vai Diệp Thế An, “Được rồi, ta đi đây.”

Dứt lời, hãn xoay người bỏ đi, Diệp Thế An gọi hãn, “Cửu Tư.”

Cố Cửu Tư quay đầu lại, Diệp Thế An mím môi hỏi, “Nếu kết quả điều tra là y thật sự có cùng huyết mạch với người thì người sẽ làm gì?”

Diệp Thế An ngẩng đầu nhìn hãn, vừa siết chặt tay vừa lạnh lùng nói, “Giữa ta và y có nợ máu.”

Cố Cửu Tư chăm chú nhìn Diệp Thế An, lát sau, hãn khẽ cười.

“Diệp Thế An,” hãn than thở, “có phải người đọc sách nhiều tới mức đầu óc choáng váng không? Là huyết mạch của Cố gia ta thì sao chứ? Huyết mạch mà không có tình cảm cũng chẳng đáng một đồng. Người yên tâm,” hãn nghiêm túc bảo, “chúng ta kết nghĩa huynh đệ nên mối thù của người cũng là của ta. Rác rưởi như y mà chung huyết mạch với Cố gia, ta càng phải thanh lý môn hộ[1] để miễn cho thanh danh bị làm nhục.”

Hắn đi tới trước mặt Diệp Thế An. Mấy năm nay hắn lớn nhanh nên giờ đã cao hơn Diệp Thế An nửa cái đầu, hắn giơ tay cốc đầu Diệp Thế An, “Người còn nghĩ lung tung thì ta đánh chết người.”

“Đánh chết tươi luôn ấy.”

Lời tác giả

Phóng viên: Anh đối đãi cô vợ nhỏ thế nào?

Cố Cửu Tư: Rất cứng.

Phóng viên: Còn huynh đệ thì sao?

Cố Cửu Tư: Cũng cứng.

Phóng viên: Vậy điểm khác nhau giữa cô vợ nhỏ và huynh đệ là?

Cố Cửu Tư: Ta có thể đánh chết tươi huynh đệ kết nghĩa, cô vợ nhỏ có thể đánh chết tươi ta.

Huynh đệ: Hắn thật sự chả cứng chúng ta chút nào.

Chú thích

[1] Loại trừ những phần tử xấu, phản trắc, không đáng tin cậy để nội bộ được mạnh mẽ và đoàn kết hơn.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 124: Cửu Ca, Ta Bị Vứt Bỏ

Diệp Thế An ngăn người, Cố Cửu Tư cũng không rảnh rồi nói tiếp với hắn mà chỉ vẫy tay rồi đến ngự thư phòng gặp Phạm Hiên.

Chờ Cố Cửu Tư đi khuất, Thẩm Minh lại gần chột chột Diệp Thế An, “Thôi, người đừng nghĩ nhiều nữa. Người hãy tin Cửu ca, bất kể thế nào hắn cũng sẽ đứng chung chiến tuyến với người. Mà ngay cả khi không có người,” Thẩm Minh hạ thấp giọng, “ta nghe tâu tử kế năm đó Lạc Tử Thương suýt hại chết cả nhà Cố gia, còn chém đầu huynh đệ nổi khố của Cửu ca nữa.”

Diệp Thế An được nhắc lại chuyện này mới nhớ ra, hắn mím môi, “Trực tiếp xuống tay là Vương Thiện Tuyên, Lạc Tử Thương chỉ là một con chó dưới quyền ông ta.”

“Thì sao chứ?” Thẩm Minh nói tiếp, “Thế An ca,” hắn thở dài rồi khoác tay lên vai Diệp Thế An, “tin tưởng huynh đệ nhà mình hơn chút đi.”

Lời này khiến Diệp Thế An trầm mặc giây lát, sau đấy hắn thở dài, “Đúng là ta nghĩ quá nhiều.”

Theo chân Diệp Thanh Văn lâu ngày trên triều đình khiến tâm tư cũng nặng nề hơn.

Hắn khôi phục cảm xúc rồi bảo Thẩm Minh, “Được rồi, người mau về sắp xếp hành lý. Chắc sẽ xuất phát ngay khi Cửu Tư trở về từ cung điện, người đừng làm hắn trễ giờ.”

“Ta chả có hành lý gì mấy,” Thẩm Minh đáp ngay, “nên đã chuẩn bị xong từ lâu. Bây giờ người về phủ đúng không?”

“Ừm, có gì à?” Diệp Thế An tò mò hỏi.

Thẩm Minh lập tức đề nghị, “Ta đưa người về.”

“Sao người phải đưa ta về?” Diệp Thế An không hiểu.

Thẩm Minh nhanh chóng kéo tay hắn, “Vì ta muốn thế, chúng ta là huynh đệ nên ta đưa người về.”

“Ta đâu phải nữ nhân,” Diệp Thế An nhú mày, “sao lại cần người đưa về chứ?”

“Ai da người thật là,” Thẩm Minh bực bội lôi Diệp Thế An đi, “ta chỉ muốn trò chuyện thêm với người, cứ phải hỏi đến cùng vậy sao?”

Tuy Diệp Thế An đã học chút võ thuật tăng cường sức khỏe nhưng không thể so với Thẩm Minh – kẻ bá sư học nghệ đàn hoàng còn từng làm sơn phi – về khoản sức mạnh. Bị Thẩm Minh lôi lên xe ngựa và thấy hắn nhiệt tình như vậy, Diệp Thế An đành miễn cưỡng chấp nhận lý do là đối phương đột nhiên tốt tính muốn trò chuyện với mình.

Khi hai người ở trong xe ngựa, Thẩm Minh do dự mở lời, “Thế An ca.”

“Ừm.”

Diệp Thế An cúi đầu lấy quyển sách ở bên cạnh, hắn nghe Thẩm Minh ập úng hỏi, “Diệp Vận đang ở nhà hả?”

Lời này khiến Diệp Thế An nhú mày, hắn ngẩng đầu nhìn Thẩm Minh đang ngồi đối diện, “Người hỏi chuyện này làm gì?”

“Không không không,” Thẩm Minh hoảng hốt tốt độ, hăn gấp gáp xua tay, “ta không có ý gì cả, chỉ thuận mồm hỏi thôi.”

Diệp Thế An im lặng cau mày, hăn nhìn chòng chọc Thẩm Minh, ánh mắt quét từ đầu xuống chân. Thẩm Minh không khỏi thấp thỏm, hăn ngồi thẳng lưng lên theo bản năng. Diệp Thế An nhìn xong bèn quay đầu đi, hăn “hừ” một tiếng và vừa đọc sách vừa trả lời, “Sáng nay ở nhà xem sổ sách, buổi chiều mới ra ngoài.”

“Ừ ừ,” Thẩm Minh gật đầu rồi hỏi tiếp, “tối qua khi về nàng vẫn ổn chứ?”

“Chắc là rất sợ,” Diệp Thế An nhàn nhạt đáp, “nghe hạ nhân báo cứ ngồi bên cửa sổ mà ngắm đèn con thỏ cả đêm.”

“Đèn...con thỏ?” Thẩm Minh hơi bất ngờ, hăn vô thức nói, “Nàng thích mấy món đồ ấy?”

Diệp Thế An trừng mắt với hăn, còn dùng loại ánh mắt như đang nhìn con nít hư khó dạy dỗ. Lát sau, hăn thật sự nổi giận nên lấy quyển sách đập đầu Thẩm Minh, còn tiện thể chì chiết, “Sao người ngu ngốc thế? Có thể dần đến mức này à!”

“Úi úi úi, có chuyện gì thì từ từ nói.”

Thẩm Minh ôm đầu chả dám đánh trả, hăn không hiểu vì sao bỗng cảm thấy hụt hẫng. Diệp Thế An đánh đã tay thì cũng hả giận, sau đấy hăn nói, “Trước kia tính muội ấy con nít lắm, sở thích không khác gì các cô nương bình thường cả. Thẩm Minh,” Diệp Thế An nhẹ giọng bảo, ngữ điệu mang theo vài phần chua xót, “ban đầu muội ấy không như hiện tại.”

Thẩm Minh ngẩn người, hăn nhìn thẳng vào mắt Diệp Thế An và thanh âm dịu dàng hơn nhiều khi thì thầm, “Ban đầu...nàng là người thế nào?”

Lần đầu tiên hăn gặp Diệp Vận, nàng ấy đã mang dáng vẻ như hiện tại.

Giống thanh kiếm rời khỏi vỏ, giống ngọn cỏ mọc lên giữa đá tảng. Nàng ấy điềm tĩnh, trầm mặc, sở hữu sự quyết liệt thâm lặng. Chỉ khi cãi nhau với hăn mới thỉnh thoảng thấy trong mắt nàng ấy tia sáng mà độ tuổi này nên có.

“Muội ấy à,” Diệp Thế An cười buồn bã, “hồi nhỏ cực kỳ xấu tính. Cả ngày ở nhà tác oai tác quái, hễ bất mãn với cái gì là ôm nường ta khóc mãi không thôi. Người trong nhà ai cũng cưng chiều nên muội ấy ngày càng ngang ngược.”

Diệp Thế An nhin không được mà bật cười, ánh mắt đượm vẻ hoài niệm, “Lúc đó ta rất ghét muội ấy, cảm thấy muội ấy thiếu lễ độ. Nhắc nhở thì muội ấy đi khắp nơi bảo ta tệ bạc với muội muội. Muội ấy chỉ thích mấy thứ vớ vẩn, làm trong nhà nuôi rất nhiều thú cưng, nhất là con thỏ. Có năm hậu viện Diệp gia nuôi mười ba con thỏ toàn của muội ấy. Những con thỏ này lúc mua rất nhỏ xinh, người bán bảo Vận nhi chúng sẽ không lớn lên rồi dụ dỗ muội ấy bỏ ra số tiền lớn. Kết quả là...”

“Đó là thỏ nuôi lấy thịt?” Thẩm Minh thông minh đột xuất.

Diệp Thế An gật gù, “Mấy con thỏ được muội ấy nuôi đến béo núc ních, còn sai người hầu hạ riêng cho chúng nó. Hơn nữa cấm mọi người bắt nạt chúng, ai dám động tới đám thỏ thì muội ấy có thể liều chết với kẻ đó.”

Thẩm Minh nghe Diệp Thế An kể cũng khó mà nhin cười, hai người trò chuyện về Diệp Vận cho tới khi đến cổng Diệp phủ. Diệp Thế An dẫn Thẩm Minh xuống xe ngựa, vừa đi vào Diệp phủ vừa nói với Thẩm Minh, “Tận đáy lòng, Vận nhi vẫn là một đứa trẻ, muội ấy chỉ bị ép lớn lên. Người đừng cáu với muội ấy, hãy học cách kiên nhẫn nói chuyện. Muội ấy đã chịu khổ nhiều.”

Những lời này mang ý nghĩa ngầm tán thành song Thẩm Minh chả hiểu được gì sâu xa, hắn gật đầu, “Được, về sau bị mắng ta sẽ không cãi lại.”

Diệp Thế An: ...

Diệp Thế An dừng bước, khuôn mặt vô cảm khi chỉ vào cánh cửa một tiểu viện, “Đây là viện tử của muội ấy, người hãy tự cho người thông báo, ta đi đây.”

“Ừm,” Thẩm Minh gật đầu, “lúc về ta sẽ mời người uống rượu.”

Diệp Thế An nghe vậy bèn “a” một tiếng rồi lẳng lặng xoay người bỏ đi.

Không có Diệp Thế An ở cạnh, Thẩm Minh căng thẳng đứng tại cửa tiểu viện; hắn siết chặt món đồ trong tay mà đi tới đi lui. Nha hoàn bên trong viện nhận ra hắn nên lúc hắn còn do dự thì đi báo cho Diệp Vận. Diệp Vận đang xem sổ sách của Thần Tiên Hương, nàng ấy nghe Thẩm Minh tới liền ngẩng người, sau đấy bảo, “Mời vào đi.”

Thẩm Minh đang suy nghĩ lát nữa sẽ nói gì với Diệp Vận, bên trong chợt truyền ra tiếng hô, “Mời Thẩm đại nhân vào, ngài đừng đi lòng vòng nữa.”

Thẩm Minh ngớ ra nhưng trong lòng thả lỏng, hắn không tiếp tục bận tâm nên mở lời thế nào mà kiên định tiến vào viện tử.

Nha hoàn dẫn hắn vào phòng, nơi Diệp Vận đang ngồi quỳ xem sổ sách.

Trông Diệp Vận hơi hốc hác, hắn muốn hỏi nàng ăn cơm chưa mà nhìn ỉu xìu thế. Nhưng trước lúc mở miệng, hắn chợt nhớ tới lời của Cố Cửu Tư lần Diệp Thế An.

Diệp gia muốn sắp đặt hôn sự cho Diệp Vận.

Muội ấy đã chịu khổ nhiều, đừng khiến muội ấy buồn bực thêm.

Hắn đứng cứng ngắc tại chỗ, Diệp Vận không ngẩng đầu lên, vẫn chăm chú đọc sổ sách khi cất giọng, “Người sẽ không vô cớ tới đây, nói xong thì biến đi.”

Lời này khiến Thẩm Minh ho nhẹ một tiếng, hắn cảm thấy hơi xấu hổ.

Hắn mặt dày ngồi xuống trước Diệp Vận.

Dáng ngồi của Diệp Vận thật tao nhã và đoan trang, ngồi đối diện nàng ấy làm hắn bất giác thấy nhút nhát. Thẩm Minh ngồi thẳng lưng, căng thẳng nắm chặt hộp son phấn, hắn tăng hăng, “Hôm nay trông người[1] hơi mệt, có phải vì gần đây công việc mệt nhọc không?”

“Người uống lộn thuốc hả?”

Diệp Vận ngược nhìn hắn, đập vào mắt nàng là khuôn mặt đỏ bừng của Thẩm Minh. Nàng ngẩn người, sau đấy nhú mày, “Mặt người sao vậy? Người chạy bộ tới đây à? Chứ không sao mặt đỏ thế? Hay có rắc rối phát sinh? Chuyện đêm qua...”

“Ta không sao, không sao hết,” Thẩm Minh hấp tấp xua tay, hắn không dám nhìn Diệp Vận nữa mà cúi đầu lí nhí, “chuyện đêm qua đã được giải quyết.”

“Vậy người đến đây làm gì?”

“Cái này,” Thẩm Minh hít sâu một hơi, dùng hết dũng khí thốt ra những lời hắn tốn một thời gian dài suy nghĩ, “ta...ta sắp đi Hoàng Hà. Có lẽ... phải đi rất lâu mới về.”

“Ừm, nên người có gì muốn nhờ ta à?”

Thẩm Minh im thin thít, hắn đỏ mặt rồi lấy ra từ trong ngực áo hộp son phấn mà sáng nay Cố Cửu Tư phái người đưa cho hắn. Hắn dùng bàn tay

run rẩy không ngừng để đặt chiếc hộp trước mặt Diệp Vận.

Diệp Vận sững sờ, nàng ấy nghe Thẩm Minh nói, “Người giữ lấy mà dùng.”

Diệp Vận không đáp lại, nàng ấy vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Mãi rồi nàng ấy mới chậm chạp lên tiếng, “Người...cái này là?”

“Ta...ta nghe bảo Diệp gia đang tìm hôn sự cho người.” Thẩm Minh ngẩng đầu, hần cảm thấy giờ phút này hần nên nhìn thẳng vào Diệp Vận. Hần nhìn mãi, nhìn mãi, rốt cuộc nói, “Người...”

“Thẩm Minh,” Diệp Vận mở miệng trước, dường như đã hiểu rõ tình cảm của hần. Nàng ấy lặng lẽ nhìn hần, biểu cảm hiếm khi dịu dàng nhường này. Diệp Vận đẩy trở về hộp son phấn, điềm nhiên bảo, “Chuyện hôn nhân là lệnh của phụ mẫu và lời của người mai mối, không thể lén lút trao đổi.”

Lời của nàng ấy khiến Thẩm Minh nhất thời choáng váng. Lát sau, hần thấy Diệp Vận thẳng thắn thì trấn định hơn nhiều bèn nhỏ giọng nói, “Ta đến hỏi ý người. Nếu người đồng ý, ta tất nhiên...”

“Vấn đề chẳng phải ta đồng ý hay không.” Về mặt Diệp Vận rất bình thản. “Thẩm đại nhân, Diệp Vận là tàn hoa bại liễu, không xứng đáng với vị trí chính thê. Tuy hiện giờ chức quan của ngài[2] còn thấp nhưng mai sau tiền đồ vô lượng. Bây giờ ngài mà cưới ta, tương lai sẽ bị người khác chê cười.”

Thẩm Minh nghe đến đây, nội tâm căng lên như dây đàn. Sắc mặt Diệp Vận quá bình tĩnh, tới mức nhìn không ra chút cảm xúc nào. Thẩm Minh nhìn nàng, chậm rãi siết chặt tay, “Diệp Vận, người đừng tự nói về mình như vậy.”

“Đó là sự thật.”

“Chuyện đó không quan trọng!” Thẩm Minh đột ngột cất cao giọng. “Ta chả thèm để ý!”

Diệp Vận lẳng lẳng nhìn hắn, sau một hồi, nàng ấy cười rồi nghiêm túc nói từng câu từng chữ, “Nhưng ta để ý. Ta không muốn gây họa cho người, cũng chẳng muốn tự tổn thương mình. Thẩm Minh,” nàng ấy thở dài, “người vẫn còn quá nhỏ.”

“Ta lớn tuổi hơn người,” Thẩm Minh cứng đầu nói.

Diệp Vận lắc đầu, “Tinh thần ta trưởng thành hơn người.”

“Ta mặc kệ mình có lớn hay không, cũng chẳng quan tâm tinh thần người trưởng thành cỡ nào.” Thẩm Minh nhìn chăm chăm Diệp Vận. “Ta chỉ hỏi người một câu, trong lòng người có ta không?”

Diệp Vận không trả lời, nàng ấy chăm chú nhìn thanh niên ngồi trước mặt mình. Thẩm Minh đặt thanh đao cái “cạch” trên bàn làm cái bàn hơi rung lên, hắn thành khẩn nhìn Diệp Vận, “Chỉ cần trong lòng người có ta, lão tử giao mạng mình cho người.”

Lời này khiến Diệp Vận kinh hãi, nàng ấy mất một thời gian mới bình tĩnh lại. Sau đó nàng ấy cúi gằm đầu, nhàn nhạt đáp, “Xin lỗi.”

“Lòng ta không có người. Ta cũng chẳng muốn mạng của người.”

Thẩm Minh siết chặt thanh đao, hắn thấy đôi mắt mình cay cay nhưng vẫn cố chấp nhìn Diệp Vận, “Ta không tốt ở điểm nào?”

“Thẩm Minh,” Diệp Vận hít sâu một hơi, nàng ấy ngẩng đầu lên, “người chẳng có gì xấu hết, người rất tốt, chính ta mới không tốt... Ta không thể thích ai cả, người hiểu chưa?”

“Nói hươu nói vượn,” Thẩm Minh giận dữ mắng, “ngoại trừ đui mù nên chướng mắt lão tử thì người có gì mà không tốt?”

Hắn mắng làm Diệp Vận nửa cười nửa mỉa. Mũi Thẩm Minh sứt sứt, dường như hắn tự thấy không chịu nổi bèn lấy lại thanh đao. Ánh mắt hắn vô tình dừng trên ngọn đèn con thỏ bên cửa sổ, hắn khàn khàn bảo, “Ta nghe nói người ngắm đèn con thỏ kia suốt đêm.”

Diệp Vận im lặng, Thẩm Minh nói tiếp, “Ta biết làm đèn con thỏ, còn làm rất đẹp nữa. Ta cũng biết điêu khắc thỏ con, nuôi thỏ thì càng mát tay, tuyệt đối không để chết con nào.”

“Người cứ mắng ta đi...” Diệp Vận cúi đầu, “vậy sẽ khiến ta dễ chịu hơn.”

“Ta không mắng người.” Thẩm Minh lập tức tuyên bố, “Sau này ta không mắng người, thay vào đó sẽ ngày ngày khen ngợi làm người khó chịu đến chết.”

Diệp Vận chẳng biết nên khóc hay cười, Thẩm Minh cầm đao đứng dậy, “Những lời ta nói hôm nay không phải đùa giỡn. Ta đi đây, bao giờ người đổi ý hãy nói với ta.”

Nguồn:

“Xin lỗi,” Diệp Vận thì thầm.

Thẩm Minh khoát tay, “Xin lỗi gì chứ, có gì to tát đâu. Chúng ta đều là người trưởng thành, ta không bận tâm.”

Dứt lời, hắn bước ra ngoài ngay. Diệp Vận thấy hắn đi rất nhanh, nàng ấy vội cầm hộp son phấn và lớn tiếng gọi, “Thẩm Minh, hộp son phấn của người!”

“Không thích thì ném đi,” Thẩm Minh chẳng quay đầu lại mà hét to, “dù sao cũng không phải ta bỏ tiền!”

Thẩm Minh nói rồi đi như bay. Diệp Vận cầm hộp son phấn trong tay, nhất thời không biết phải làm gì.

Thẩm Minh chật vật rời khỏi Diệp phủ, ra đến đường cái, hăn rốt cuộc hết nhịn nổi.

Một nam nhân sắp tròn hai mươi tuổi ủ rũ kéo lê thanh đao trên đường, nước mắt lã chã rơi.

Người trưởng thành cũng khó mà thừa nhận mình đã thất tình.

Hắn bỗng thấy oán Cố Cửu Tư. Nếu Cố Cửu Tư không nhắc nhở thì hăn đâu nghĩ nhiều đến thế, không nghĩ nhiều cũng sẽ không hấp tấp chạy đi nói những lời kia. Rồi hăn nghĩ Diệp Vận thật quá đáng. Hăn chỉ định tặng son phấn rồi từ từ phát triển tình cảm, ai dè nàng ấy lại phân định rạch ròi, chẳng cho hăn một con đường sống.

Hắn cũng đâu thích nàng ấy lắm.

Hắn tự nhủ mình chỉ hay nhớ nàng ấy, luôn thích trò chuyện cùng, dù bị mắng vẫn thấy vui khôn xiết. Được nàng ấy tặng miếng bánh đậu đỏ cũng mừng mất mấy ngày, hăn còn đi ăn trộm bánh mà nàng ấy tặng người khác để mang về phòng.

Hắn chẳng qua thấy nàng ấy đẹp hơn tất cả mọi người, đã gặp nàng ấy thì không muốn cưới ai khác.

Hắn không thích nàng ấy lắm, nhưng đời này lại chẳng muốn cưới ai ngoài nàng ấy.

Thẩm Minh không thích Diệp Vận lắm, chỉ nghĩ đời này nếu đã có duyên phận vậy hãy để mỗi duyên ấy tiếp tục vào kiếp sau và kiếp sau nữa.

Thẩm Minh càng nghĩ càng khó chịu, lúc đến con hẻm có Cổ phủ, hăn nhìn không được mà khóc thành tiếng. Khóc ra tiếng tức khắc làm hăn thoải mái hơn. Hăn nghĩ con hẻm vắng vẻ nên cứ cúi đầu đi, vừa kéo lê thanh đao vừa lau nước mắt và thầm nghĩ đến cổng Cổ phủ sẽ nín khóc.

Ai ngờ hăn khóc say sưa tới nỗi đụng trúng vật cản mới hoàn hồn. Hăn ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng đỏ chứng kiến cả nhà Cổ phủ đang khuân vác hành lý, bọn họ đứng ở cổng ngõ ngác nhìn hăn.

Cổ Cửu Tư lẫn Liễu Ngọc Như đều lộ vẻ mặt khiếp sợ, Cổ Cửu Tư lo lắng hỏi, “Sao...người làm sao thế?”

Thẩm Minh cảm thấy thế diện cả đời hăn đều tan tành vào khoảnh khắc này. Nghĩ đến đây, hăn càng khó chịu, thế là hăn bất chấp tất cả mà nhào vào người Cổ Cửu Tư. Cổ Cửu Tư phải dồn sức xuống chân mới đỡ được đòn tấn công của tên nhóc vạm vỡ này. Thẩm Minh ôm Cổ Cửu Tư và gào khóc, “Cửu ca, ta bị vứt bỏ hu hu hu hu!!!!”

Lời tác giả

Thẩm Minh: Ta bị vứt bỏ.

Liễu Ngọc Như: Làm gì có.

Thẩm Minh: Thật à? Nhưng...

Liễu Ngọc Như: Người ta có chấp nhận người bao giờ đâu mà nói bị vứt bỏ.

Thẩm Minh: ...Vận tiền xuyên tâm.

Chú thích

[1] Mình cũng suy nghĩ nhiều, xem có nên để Thẩm Minh gọi Diệp Vận là “nàng” khi đã xác nhận tình cảm bản thân. Nhưng rồi mình thấy hai người đều kiểu con nít, hùng hổ, đánh đá, etc. nên gọi “chàng/nàng” lại có gì đó không hợp. Vì vậy mình quyết định sẽ giữ xưng hô “ta” và “người” xuyên suốt bộ truyện. Đây cũng là lý do mình để Thẩm Minh gọi một số người như Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như là “người” dù nhận họ là ca ca/tẩu tử. Vì nói chung các bạn trẻ này vẫn giống bạn bè đồng trang lứa hơn. Các trường hợp như Chu Diệp (hay người lớn tuổi) thì mình sẽ cho Thẩm Minh xưng hô lịch sự, vì Chu Diệp rất ra dáng anh lớn nên cả bọn đều kính trọng.

[2] Khúc này Diệp Vận đang cố tình phân rõ giới hạn nên gọi là “ngài”. Xưng hô thay đổi tùy tình huống nhé.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 125: Bá Tánh Huỳnh Dương Chào Mừng Ngài!

“Được rồi, được rồi,” Cố Cửu Tư thấy mọi người nhìn chòng chọc thì hơi xấu hổ, hấn vỗ vỗ lưng Thẩm Minh, “đừng khóc nữa, lên xe ngựa rồi nói.”

“Ta có thể lên xe ngựa trước không?” Thẩm Minh buông Cố Cửu Tư ra, sụt sịt hỏi.

Cố Cửu Tư vẫy vẫy tay, “Mau lên đi, người làm ta mất mặt quá.”

Thẩm Minh không nói hai lời liền xoay người nhảy lên cổ xe ngựa lớn nhất.

Cố Cửu Tư nhướn mày, “Biết chọn ghê.”

“Đã mang theo công văn lẫn quan ấn chưa?” Liễu Ngọc Như lại gần hấn.

Cố Cửu Tư nhớ lại và xác nhận, “Rồi.”

“Còn Thiên Tử Kiếm do bộ hạ ban tặng?”

Trước khi đi, Phạm Hiên ban Thiên Tử Kiếm cho Cố Cửu Tư. Mặt kiếm như mặt thiên tử, có thanh kiếm này thì Cố Cửu Tư sẽ dễ bề hành động hơn.

Cố Cửu Tư gật đầu, “Đã sai Mộc Nam cất kỹ.”

Liễu Ngọc Như bảo, “Ta kiếm kê hành lý xong rồi, chúng ta có thể khởi hành luôn.”

Mọi thứ đều được thu xếp ổn thỏa, hai người vào phủ cáo biệt phụ mẫu rồi lên xe ngựa.

Trong xe ngựa, bọn họ ngồi đối diện Thẩm Minh; hắn đã khóc thỏa thích nên bình tĩnh hơn nhiều. Lúc đoàn xe xuất phát, Cố Cửu Tư vừa khảy lá trà vừa hỏi, “Nói coi, sao khóc thảm thiết vậy?”

“Hỏi kiểu đó thì ta không thèm trả lời.” Thẩm Minh nghe hắn nói bèn bực bội quay đầu sang chỗ khác. “Người tự đoán đi.”

Cố Cửu Tư nói nhẹ bằng, “Với cái bộ dạng này của người còn cần đoán?”

“Người giỏi thì đoán xem.” Thẩm Minh kiêu ngạo nhướn mày.

Cố Cửu Tư rót nước vào ấm trà, kéo dài giọng, “Đi tặng son phấn cho Diệp Vận?”

Thẩm Minh dừng dừng, “Người bảo ta đi còn gì?”

“Người ta không cần hả?”

Sắc mặt Thẩm Minh thoáng dao động, Cố Cửu Tư đặt ấm nước xuống rồi dùng tay che miệng chén và cười với hắn, “Thế là nhịn không nổi nên tỏ tình?”

Thẩm Minh hoàn toàn biến sắc, Cố Cửu Tư càng toét miệng cười, “Mà có khi chưa tỏ tình xong đã bị người ta cự tuyệt nhỉ?”

“Cố Cửu Tư!” Thẩm Minh gầm lên, “Người phái người theo dõi ta!”

“Theo dõi người?” Cố Cửu Tư cười nhạo đầy khinh thường. “Lãng phí nhân lực. Ta chả cần động não cũng đoán được chuyện của người và Diệp Vận.”

Thẩm Minh đỏ mặt, trông hẩn như không biết trút giận vào đâu, hẩn thở phì phò, “Người...người cố tình làm ta mất mặt?”

“Thế này mà là mất mặt á?” Cố Cửu Tư nói như lẽ đương nhiên. “Theo đuổi cô nương rồi bị người ta cự tuyệt là tình thú, sao gọi là mất mặt được? Người thích nàng ấy thì phải nói, cứ im lặng thì nàng ấy cả đời cũng không biết. Còn thổ lộ mà nàng ấy cự tuyệt chẳng phải rất bình thường sao? Đâu ai sinh ra đã thích ngay người khác? Nàng ấy chưa động lòng thì người hãy theo đuổi đàng hoàng. Chẳng lẽ người không biết cư xử tử tế, ngọt ngào dỗ dành, tặng tiền tặng quà, hỏi han ân cần?”

Cố Cửu Tư thấy Thẩm Minh bị mắng tới choáng váng liền hí hửng, “Không biết à? Ta nói này, người phải ném chút đau khổ và bị cự tuyệt vài lần mới hiểu nặng nhẹ. Ta dám cá nếu hôm nay người không khóc nước mắt này, người sẽ há mồm là nói tầm bậy dài dài. Như vậy mà Diệp Vận vẫn trở thành Thẩm Diệp thị thì về sau ta cho người làm ca ca luôn.”

“Thôi, chàng bớt nói đi, hẩn cũng đủ buồn rồi.” Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư quá đáng bèn âm thầm trừng mắt với hẩn. Cố Cửu Tư khề tăng hăng rồi ngừng trò đùa dai và im lặng cúi đầu uống trà. Liễu Ngọc Như an ủi Thẩm Minh, “Người đừng khổ sở, trong lòng Vận nhi có chướng ngại nên không dễ dàng chấp nhận người khác chứ chẳng riêng gì người. Lời thổ lộ của người quá bất ngờ thì làm sao nàng ấy đồng ý được, nhưng con đường phía trước còn dài, cứ đi từ từ sẽ ổn thôi.”

Thẩm Minh nghe nàng khuyên nhủ, trong lòng cảm thấy vững vàng hơn, hẩn thở dài, “Tẩu tử, người nói xem ta phải đi từ từ thế nào?”

“Người hãy đối xử thật tốt với nàng ấy là được.”

Liễu Ngọc Như thở dài, “Người cũng biết nàng ấy đã nếm trải nhiều cay đắng, chính vì vậy nội tâm ít nhiều thấy bất an, dẫn đến không dám mong chờ vào tương lai cũng như gửi gắm gì ở hôn sự. Hiện giờ Vận nhi có lẽ

đang chờ Diệp gia đặt đâu thì ngồi đó. Nếu người thật lòng thích nàng ấy, lần này tu sửa Hoàng Hà phải hoàn thành xuất sắc để khi trở về có thể lọt vào mắt Diệp gia trước khi tính tới chuyện nàng ấy thích người hay không.”

Thẩm Minh ngần ngợ, xưa nay hắn đâu nghĩ nhiều như vậy. Liễu Ngọc Như thấy hắn ngây ra thì biết ngay hắn không hiểu mấy chuyện này, nàng bèn giải thích cặn kẽ, “Diệp gia có thể nào vẫn là dòng dõi thư hương, vốn dĩ với thân phận của Diệp Vận sẽ được gả vào nhà cao cửa rộng. Nhưng vì quá khứ của nàng ấy, e rằng Diệp gia không thể tìm mỗi nhân duyên tốt đẹp; có lẽ sẽ gả nàng ấy cho quan lớn làm thiếp, hoặc gả thấp cho sĩ tộc sa sút làm thê. Dĩ nhiên tốt nhất là tìm một quan lớn hơi cao tuổi cần tục huyền. Nhưng gả cưới thế này thì mọi người ít nhiều đều khinh thường. Với Diệp Vận mà nói, nàng ấy sẽ vĩnh viễn cảm thấy chuyện năm xưa thật sự đã hủy hoại mình. Nếu người thật lòng thích nàng ấy, chí ít phải làm Diệp gia tán thành trước. Hãy để Vận nhi nghĩ rằng nàng ấy của ngày nay không khác gì xưa kia và nàng ấy chẳng cần gả thấp.”

“Đây là thể diện người tặng Vận nhi, đồng thời là phương thuốc chữa lành vết thương cho nàng ấy. Vết thương lòng của nàng ấy được chữa khỏi thì mới có thể học cách thích một người.”

Những lời Liễu Ngọc Như nói làm Thẩm Minh an tĩnh, hắn lẳng lặng nghe rồi bất chợt hỏi, “Có phải trước kia nàng ấy là một cô nương rất ngạo mạn?”

Liễu Ngọc Như nghe hắn hỏi bèn bật cười, “Vô cùng ngạo mạn ấy chứ. Nàng ấy bảo người mình muốn gả không chỉ anh tuấn tiêu sái và văn võ song toàn, mà còn phải làm quan lớn đội trời đạp đất, là anh hùng chân chính.”

Đây là những lời hết sức trẻ con nhưng Thẩm Minh vẫn nghiêm túc nghe, sau một hồi, hắn bảo, “Ta hiểu rồi.”

Liễu Ngọc Như đang định nói gì đó, xe ngựa bỗng dừng lại. Cố Cửu Tư vén màn lên thì thấy đã tới cổng thành. Người giữ cổng kiểm tra giấy tờ rồi lần lượt cho bọn họ đi, khi ra ngoài cổng thành, người của Lễ Bộ đang chờ ở đây cùng với đoàn xe bên Lạc Tử Thương.

Lạc Tử Thương hình như đã có mặt từ sớm, thấy Cố Cửu Tư đến, y và người Lễ Bộ cùng nhau tới trước xe ngựa Cố gia. Cố Cửu Tư dẫn Thẩm Minh xuống xe chào hỏi quan viên Lễ Bộ lẫn Lạc Tử Thương.

Lễ Bộ đưa danh sách cho Cố Cửu Tư rồi giới thiệu sơ bộ về đội ngũ mà triều đình chuẩn bị trong chuyến đi này. Cuối cùng bọn họ thống nhất giao cho Thẩm Minh quản lý; ngay sau khi tiếp nhận, Thẩm Minh nhanh chóng gặp gỡ làm quen với người trong đội ngũ. Cố Cửu Tư và người Lễ Bộ hàn huyên thêm một lát thì chào từ biệt. Chờ người Lễ Bộ đi khuất, Cố Cửu Tư quay đầu nhìn Lạc Tử Thương.

Lạc Tử Thương mặc thường phục, thấy Cố Cửu Tư nhìn mình bèn cười rạng rỡ tựa gió xuân, trên mặt chẳng vương chút u ám nào. Không ai tưởng tượng nổi người có nụ cười như thế lại là tác giả của vụ ám sát đêm qua.

Thấy Cố Cửu Tư không nói chuyện, Lạc Tử Thương cung kính mở lời, “Hy vọng được Cố đại nhân chiếu cố trong chuyến đi này.”

Cố Cửu Tư mỉm cười đáp lễ với Lạc Tử Thương, “Phải là Cố mỗ được Lạc đại nhân chiếu cố mới đúng.”

“Lần này Cố đại nhân là chủ sự, mọi việc đều phải nghe Cố đại nhân sắp đặt, sao đại nhân có thể nhờ Lạc mỗ chiếu cố chứ?”

Nụ cười lẫn bộ dạng lễ độ của Lạc Tử Thương làm người khác khó nảy sinh ác cảm, Cố Cửu Tư cười cười, “Vậy ta không khách khí nữa, giờ cũng hơi trễ rồi, chúng ta xuất phát thôi.”

Hai bên chào hỏi xong, Cố Cửu Tư phái Thẩm Minh dẫn đầu hai đội ngũ đi về hướng đông. Theo bản quy hoạch của Lạc Tử Thương, công cuộc tu sửa Hoàng Hà chủ yếu bắt đầu từ Huỳnh Dương; nơi đây là điểm phân luồng của Hoàng Hà và nối liền với kênh Biện. Trước đây Đại Vinh cũng tu sửa Hoàng Hà vài lần nhưng đều bỏ dở nửa chừng. Sửa chữa tốn nhiều tiền của, mỗi lần thực hiện đều bỏ rất nhiều tiền nhưng cuối cùng ngân sách vẫn không đủ. Tu sửa Hoàng Hà tốn tiền nhưng vùng phụ cận của Hoàng Hà có nhiều nơi là trọng điểm sản xuất lương thực, nếu không tu sửa rồi để xảy ra lũ lụt thì còn tốn tiền hơn. Thành thử thái độ của triều đình với Hoàng Hà là được ngày nào hay ngày ấy, chỉ cần trong thời gian mình tại vị chẳng có vấn đề phát sinh là ổn, còn lại ai xui ráng chịu.

Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư cùng đọc tư liệu – mà hoàng đế cho sao chép – về quá trình trị thủy ở Hoàng Hà trong quá khứ. Sau khi xem xong, Liễu Ngọc Như ngẩng đầu lên do dự hỏi, “Chàng nghĩ vì sao bộ hạ lại quyết tâm xử lý Hoàng Hà?”

“Hừm?” Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như cau mày, “Chàng xem này, ngay cả khi Đại Vinh hùng mạnh thì quân chủ lúc đó vẫn trầy trật tu sửa Hoàng Hà. Đại Hạ đang loạn trong giặc ngoài, Lưu Hành Tri lại dã tâm bừng bừng, thái độ Dương Châu thì không rõ ràng, bây giờ tu sửa Hoàng Hà mà bộ hạ không lo lắng ư?”

“Nàng nghĩ nhiều thật,” Cố Cửu Tư bật cười, “nhưng nàng nói cũng có lý. Hoàng Hà được tu sửa hoàn thiện thì quốc thái dân an, ngược lại thì chưa biết chừng đất nước bị hủy diệt. Bộ hạ quyết tâm tu sửa Hoàng Hà dĩ nhiên vì có lý do riêng.”

“Chàng nói thử ta nghe xem?” Liễu Ngọc Như đặt hồ sơ xuống, khuôn mặt đầy vẻ hiếu kỳ.

Cố Cửu Tư lười biếng chống cằm, vừa lật hồ sơ vừa hờ hững đáp, “Thứ nhất, bệ hạ biết chắc Lưu Hành Tri sẽ không xuất binh ngay. Theo chúng ta tìm hiểu, phe Lưu Hành Tri vẫn đang lục đục. Ngay cả khi tranh chấp nội bộ kết thúc, Lưu Hành Tri hẳn cũng muốn từ từ tấn công. Đại Hạ kế thừa toàn bộ tài sản của Đại Vinh nhưng hai châu Kinh – Ích chẳng có gì hết nên không thể so với Đại Hạ. Bọn họ phải tự kiếm tiền trước đã, ta đoán chắc khoảng hai, ba năm nữa Lưu Hành Tri mới xuất binh. Trước khi đi bệ hạ bảo muộn nhất là mùa hè sang năm phải tu sửa xong Hoàng Hà.”

Liễu Ngọc Như nghe mà nhú mày.

Cố Cửu Tư ngẩng đầu nhìn nàng, hắt thở dài, “Nhìn kìa, mới nói một chút nàng đã lo lắng, cứ vậy thì ta không nói tiếp đâu.”

“Chàng không nói ta mới lo.” Liễu Ngọc Như vội cười, nàng thò đầu lại gần. “Còn lý do thứ hai?”

“Thứ hai, bệ hạ nghĩ tân triều vừa thành lập là thời điểm thích hợp cho những cải cách lớn. Sau này triều đình vững chắc, động tới cái gì cũng khó khăn. Hồi trước Đại Vinh liên tục tu sửa Hoàng Hà thất bại, nguyên nhân chủ yếu vì Đông Đô không đủ khả năng quản lý quan viên địa phương. Tiền đồ về đây bị hết người này đến người khác tham ô nên vĩnh viễn không đủ. Bệ hạ xuất thân là tiết độ sứ, ngài biết rõ mấy chuyện này. Mục đích ngài ban cho ta Thiên Tử Kiếm rất rõ ràng, ta không chỉ tu sửa Hoàng Hà mà còn phải chinh đốn những quan viên này. Cần giải quyết rốt ráo bọn họ để tránh trường hợp mai sau chẳng ai thèm nghe mệnh lệnh từ Đông Đô.”

Liễu Ngọc Như càng nghe tâm trạng càng nặng nề. Nàng đã hiểu những gì Giang Hà nói; thành công thì là chuyện tốt, thất bại...thì sợ rằng khó bảo toàn tính mạng.

Liễu Ngọc Như thở dài, “Chúng ta chỉ có nhiều đây người, nếu bọn họ có ý xấu...”

“Thế nên ta phải tìm một vị trí cho Thẩm Minh đảm nhiệm.”

Cố Cửu Tư suy tư nói làm Liễu Ngọc Như tò mò, hần cười cười, “Nàng đừng lo, ta đã tính toán hết rồi. Để ta nói thêm về kế hoạch của bộ hạ đi. Thứ ba, bộ hạ đang nghĩ về lâu về dài. Kênh Biện quá gần Đông Đô, một khi nơi này xảy ra lũ lụt sẽ thành mối họa lớn cho Đông Đô. Hơn nữa phụ cận Hoàng Hà đều là ruộng đất màu mỡ, là khu vực sản xuất lương thực trọng yếu. Nếu có thể tu sửa Hoàng Hà để bá tánh yên tâm cày cấy trồng trọt thì mai sau Đại Hạ mới hưng thịnh. Tu sửa Hoàng Hà không chỉ giải quyết tai họa nội bộ mà cũng khiến chúng ta chẳng cần lo lắng về vấn đề lương thực sau này. Đến lúc đánh nhau với Lưu Hành Tri cũng đảm bảo chiến thắng hơn. Ngoài ra bộ hạ đã nghe nói về ý tưởng của nàng. Tu sửa Hoàng Hà giúp nối liền kênh Biện với sông Hoài, về sau việc vận chuyển lương thực quốc nội cũng dễ dàng hơn. Đây là cơ nghiệp trăm năm. Quan trọng nhất, nhiều lợi ích như vậy nhưng người bỏ tiền ra là Dương Châu. Với số tiền này, chỉ ít trong vòng năm năm, Dương Châu sẽ không đủ năng lực xuất binh. Thế mới khiến bộ hạ yên tâm.”

Liễu Ngọc Như gật gù, “Bộ hạ nhìn xa trông rộng.”

Cố Cửu Tư đáp một tiếng rồi ôm Liễu Ngọc Như vào lòng, “Nàng đừng lo nghĩ nhiều quá, khi tới Huỳnh Dương thì nàng cứ làm những việc phải làm, còn lại mọi chuyện để ta lo. Nàng định thành lập kho hàng tại Huỳnh Dương?”

“Đúng vậy.” Liễu Ngọc Như gật đầu. “Một mặt thành lập kho hàng, một mặt tìm hiểu xem ở đây có thể kinh doanh cái gì.”

Hai người thảo luận suốt quãng đường đi, mười ngày sau, bọn họ đặt chân đến Huỳnh Dương.

Quan viên Huỳnh Dương đã nghe về chuyến đi của Cố Cửu Tư từ lâu nên sớm chờ sẵn tại cổng thành. Đoàn người Cố Cửu Tư nghỉ ngơi ở khách điểm ngoài thành cả đêm, sáng sớm hôm sau, bọn họ mặc quan phục và đợi mọi người chuẩn bị xong xuôi rồi tiến về Huỳnh Dương.

Tới cổng thành, Liễu Ngọc Như ngồi trong xe ngựa vén màn nhìn ra ngoài. Có khoảng trăm người mặc quan phục hoặc quần áo gấm đứng nghiêm chỉnh tại cổng, nhìn cứ như bọn họ đang chờ thiên tử xuất hiện. Liễu Ngọc Như buông màn xe, nàng quay lại cười với Cố Cửu Tư, “Đội ngũ tiếp đón chàng chắc cũng phải hơn trăm người, huyện lệnh Huỳnh Dương khá có tâm.”

“Chức quan lớn nhất ở đây là chính lục phẩm, còn ta là chính tam phẩm,” Cố Cửu Tư nhướn mày cười, “nịnh bợ ta không phải là lẽ dĩ nhiên sao? Có điều,” Cố Cửu Tư đặt sách xuống, hắt phui phui quần áo và thờ ơ nói, “những người này hòa nhã với chúng ta không phải vì bản thân chúng ta. Một con chó mặc quan bào của ta cũng sẽ khiến bọn họ cung kính dập đầu, còn ca ngợi nó là con chó ngoan xinh đẹp. Đừng để trong lòng những gì bọn họ nói và chúng ta cũng không thể làm vậy.”

“Ta hiểu,” Liễu Ngọc Như đáp lại.

Trong lúc hai người nói chuyện, xe ngựa dừng tại cổng thành Huỳnh Dương. Ngay khi xe ngựa dừng lại, Cố Cửu Tư nghe bên ngoài truyền đến tiếng kêu đầy nhiệt tình lẫn kích động, “Cố đại nhân!”

Cố Cửu Tư dùng chiếc quạt ngọc trắng trong tay vén lên rèm xe. Dập vào mắt hắn là một gương mặt mập mạp trắng trẻo trong độ tuổi bốn mươi hay năm mươi, ánh mắt ông tràn đầy sự xúc động cứ như được gặp nhân vật mà mình sùng bái đã lâu. Ông hào hứng tự giới thiệu, “Cố đại nhân, hạ quan là Huỳnh Dương Huyện lệnh Phó Bảo Nguyên, ta đứng đây đợi Cố đại nhân từ sáng sớm!”

Cố Cửu Tư khiêm tốn cười, “Khiến Phó đại nhân đợi lâu rồi.”

Mộc Nam cuốn màn xe lên, Cố Cửu Tư vừa ló đầu ra đã thấy một bàn tay trắng nõn, hần nghe Phó Bảo Nguyên kính cẩn nói, “Cố đại nhân, để ta đỡ ngài.”

Cố Cửu Tư: ...

Hần mới nhược quán mà còn cần một người gần năm mươi tuổi đỡ?

Cố Cửu Tư chỉ thoáng khựng lại song Phó Bảo Nguyên hình như đã đoán ngay được suy nghĩ của hần bèn vội giải thích, “Thân thể Cố đại nhân khỏe mạnh, lại đang ở độ tuổi trẻ trung cường tráng, hạ quan chỉ muốn biểu lộ sự quan tâm thôi nên Cố đại nhân tuyệt đối đừng để bụng.”

Cố Cửu Tư miễn cưỡng cười, hần không thể làm Phó Bảo Nguyên mất mặt trước nhiều người như vậy nên đành cười đáp trả, “Phó đại nhân là trưởng bối của tại hạ, làm gì có đạo lý trưởng bối đỡ vãn bối xuống xe ngựa? Ta xin cảm tạ tấm lòng của Phó đại nhân.”

Dứt lời, Cố Cửu Tư tự xuống xe ngựa rồi vươn tay vào trong xe.

Bây giờ mọi người mới chú ý trong xe ngựa còn một nữ tử đầu cài trâm ngọc trắng, mặc áo khoác gấm màu tím thêu hoa rơi và áo mỏng màu trắng. Nàng đặt tay lên tay Cố Cửu Tư, hần vừa nhìn nàng vừa nhỏ giọng nhắc, “Cẩn thận, bậc thang hơi cao.”

Nữ tử nhỏ nhẹ đáp lại rồi được Cố Cửu Tư đỡ xuống. Mọi người dõi theo từng cử chỉ của hai người, Phó Bảo Nguyên lập tức hỏi, “Vị này chắc là phu nhân?”

Lời này rất cuộc khiến Cố Cửu Tư nở nụ cười chân thành, “Đúng vậy, đây là phu nhân của ta.”

Hắn vừa xác nhận, Phó Bảo Nguyên liền tăng tốc Liễn Ngọc Như tận mây xanh. Liễn Ngọc Như được khen tới choáng váng, còn Cố Cửu Tư đứng cạnh lại rất sung sướng. Phó Bảo Nguyên phát hiện thứ có thể dùng lấy lòng Cố Cửu Tư nên càng tán dương Liễn Ngọc Như. Nàng chẳng biết Phó Bảo Nguyên ăn gì mà khi ca ngợi làm người nghe không khỏi thấy lâng lâng như muốn bay.

Bọn họ nói thêm đôi ba câu, Lạc Tử Thương cũng bước xuống xe ngựa. Phó Bảo Nguyên nhìn lướt qua quan phục của Lạc Tử Thương, “Vị này là Lạc Thị lang?”

Lạc Tử Thương cười trả lời, “Bái kiến Phó đại nhân.”

Phó Bảo Nguyên lại tức tốc ca tụng Lạc Tử Thương. Sau màn ngợi khen này, Phó Bảo Nguyên mời Cố Cửu Tư và Lạc Tử Thương quay lại nhìn trăm người đứng đằng sau. Bọn họ làm theo, Phó Bảo Nguyên phất tay, “Nói lớn lên!”

Đột nhiên, hai biểu ngữ đỏ rực được thả xuống từ trên cổng thành, trên đó là những dòng chữ to rõ:

Cố Thượng thư đích thân đại giá quang lâm Huỳnh Dương

Bá tánh Huỳnh Dương cung chúc thượng thư vạn sự như ý

Cung nghênh thượng thư

Sau khi thả biểu ngữ, mọi người đồng loạt quỳ xuống và hô hào, “Cung nghênh Cố Thượng thư đích thân tới Huỳnh Dương!”

Loạt hành động này khiến Cố Cửu Tư đực mặt ra, Liễn Ngọc Như cũng ngây người không nói nên lời. Thậm chí Minh còn ngơ ngác hơn, nhìn cảnh tượng trước mắt mà chả biết nói gì. Chỉ mình Lạc Tử Thương quen gặp

những kẻ nịnh nọt nên sắc mặt chẳng hề thay đổi, nụ cười vẫn phơi phới như gió xuân.

Được một hồi thì Phó Bảo Nguyên nhích lại gần Cố Cửu Tư, ông nhỏ giọng hỏi, “Đại nhân vừa lòng không?”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền nhíu mày, “Không cần làm những chuyện tốn tiền tốn sức mà lại vô ích thế này.”

“Không tốn tiền tốn sức gì đâu,” Phó Bảo Nguyên mau chóng xua tay, “mọi người đều tự nguyện. Nghe Cố đại nhân tới thì mọi người hứng khởi vô cùng. Cố đại nhân muốn tu sửa Hoàng Hà là có lợi cho Huỳnh Dương, cho Đại Hạ, cho thiên thu...”

“Phó đại nhân,” Cố Cửu Tư rốt cuộc nghe hết nổi bèn cắt ngang, “chúng ta nên vào thành chứ?”

“À đúng, vào thành, vào thành thôi.” Phó Bảo Nguyên nhanh nhẩu nói, “Cố đại nhân đi đường mệt nhọc cũng nên vào thành nghỉ ngơi hồi sức, chúng ta vào thành dùng cơm đã.”

Nói rồi Phó Bảo Nguyên dẫn đoàn người Cố Cửu Tư vào thành.

Nhà ở mà Phó Bảo Nguyên chuẩn bị cho Cố Cửu Tư nằm tại vị trí tốt nhất trong thành; cách đường lớn một con hẻm nhỏ, tuy gần đường lớn nhưng do có con hẻm ngăn cách nên rất yên tĩnh. Căn nhà không quá rộng song khi bước vào mới thấy nơi đây được bày trí xa hoa, lịch sự, và tao nhã. Phó Bảo Nguyên đi phía sau Cố Cửu Tư, vừa đi vừa giới thiệu, “Chỗ này được Vương gia, một phú thương trong thành, cho quan viên mượn làm nhà ở. Vương lão bản nói ngài thích ở đây bao lâu cũng được, nếu phu nhân thích thì cứ ở luôn.”

Hàm ý của mấy lời này quá rõ ràng; bọn họ dâng tặng tòa nhà này cho Cố Cửu Tư. Hắn nghe thế bèn vội đáp, “Phó đại nhân cứ đùa, Cố mỗ sẽ dựa

theo giá thị trường để trả tiền thuê nhà cho Vương lão bản.”

“Hạ quan hiểu,” Phó Bảo Nguyên liếc nhìn Lạc Tử Thương đang đứng sau Cố Cửu Tư và cười cười, “Cố đại nhân đức độ, hạ quan hiểu mà. Tiền tá túc vốn do quan phủ địa phương chi trả nên đại nhân đừng lo lắng. Cố đại nhân,” Phó Bảo Nguyên đưa mọi người tới phòng ăn, đồ ăn đã được chuẩn bị chu đáo, ông mời đoàn người Cố Cửu Tư ngồi xuống rồi bảo, “đêm nay hạ quan cùng quan viên Huỳnh Dương mở tiệc đón gió tấy trần cho ngài. Bây giờ ngài cứ nghỉ ngơi, buổi tối hạ quan sẽ phái người tới đón, ngài thấy thế nào?”

Cố Cửu Tư ước gì ông đi cho khuất mắt nên gấp rút đồng ý, sau đó để Thẩm Minh tiễn ông ra ngoài.

Khi Phó Bảo Nguyên khuất dạng, mọi người đều ngồi xuống, Lạc Tử Thương vui vẻ nhận xét, “Phó đại nhân thật biết cách làm việc.” Bạn đang

Cố Cửu Tư lãnh đạm nhìn Lạc Tử Thương, “Trông Lạc đại nhân có vẻ rất cao hứng.”

“Phó đại nhân luôn bám lấy Cố đại nhân, làm gì có chỗ để Lạc mỗ chen vào?”

Lạc Tử Thương vừa đáp vừa chủ động cầm đũa, lúc ngẩng đầu lên y lại nói với Liễu Ngọc Như, “Sáng giờ chưa ăn gì nên cũng đói bụng, mau ăn đi.”

Dứt lời, y không nhìn Liễu Ngọc Như nữa mà cúi đầu gấp đồ ăn.

Liễu Ngọc Như ngẩn người, khi đã hoàn hồn thì nàng giả bộ chả nghe thấy gì rồi cầm đũa và bắt đầu gấp thức ăn. Nàng bảo Cố Cửu Tư, “Cửu Tư, ăn cơm thôi.”

Cố Cửu Tư đáp một tiếng, mặt mũi nhìn không ra hỉ nộ. Thị nữ đưa khăn, hăn lau tay rồi đặt đĩa tôm luộc trước mặt mình và thông thả lột vỏ.

Hăn vừa lột vừa thảo luận về tiệc rượu tối nay với Lạc Tử Thương. Sau khi lột tôm xong, hăn không ăn mà đặt lại lên mâm.

Lúc Thẩm Minh trở về, hăn đang mệt mỏi nhưng thấy đồng tôm được lột vỏ trước mặt Cố Cửu Tư liền hí hửng nói, “Cửu ca lột tôm chờ ta à? Cho ta một con nào...”

Hăn đang định gắp thì Cố Cửu Tư nhanh tay lấy đũa của mình chặn lại đũa của Thẩm Minh. Sau đó hăn đẩy mâm về phía Liễu Ngọc Như, lên giọng đầy ghét bỏ, “Muốn ăn thì tự đi mà lột.”

Liễu Ngọc Như ngẩn ngơ nhìn đồng tôm trước mặt mình; giờ nàng mới biết hóa ra hăn lột tôm cho nàng.

“Lâu rồi không ăn tôm,” Cố Cửu Tư kêu thị nữ đưa khăn nóng tới, hăn lại lau tay rồi quay sang cười với Liễu Ngọc Như, “nên ăn nhiều thế này càng thích nhỉ?”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 126: Thiếp Thân Là Thê Tử Của Cố Cửu Tư, Ta Tới Để Đón Phu Quân Về Nhà!

Liễu Ngọc Như chỉ cười trước câu hỏi của Cố Cửu Tư, “Ăn cơm đi, chàng lột tôm này giờ rồi.”

Lúc này Cố Cửu Tư mới chịu cầm đũa, hắn vừa ăn vừa tiếp tục thảo luận với Lạc Tử Thương và Thẩm Minh. Cơm nước xong xuôi, quán gia dẫn mọi người về phòng riêng. Vừa bước vào phòng, Cố Cửu Tư đã đi kiểm tra mọi góc ngách.

“Chàng làm gì thế?” Liễu Ngọc Như nghi hoặc hỏi.

Cố Cửu Tư đang ngắm soi vách tường chỗ cửa sổ, hắn trả lời, “Xem có phòng cách vách hay lỗ nhìn trộm không, chúng ta phải cẩn thận khi ở đây.”

Liễu Ngọc Như ngồi xuống mép giường, nàng dõi theo Cố Cửu Tư tất bật tới lui và phe phẩy quạt, “Chàng đánh giá Phó Bảo Nguyên là người thế nào?”

“Tay già đời,” Cố Cửu Tư đáp ngay, “rất khó chơi.”

“Vậy chàng định làm gì?” Liễu Ngọc Như hơi tò mò. “Chỉnh đốn trước hay là...”

“Muốn chỉnh đốn cũng phải xem xét tình hình.” Cố Cửu Tư nghiền ngẫm. “Chúng ta không hiểu biết về Huỳnh Dương, phải khiến bọn họ nói lỏng cảnh giác và điều tra tường tận từng người đã rồi mới tính tiếp.”

Liễu Ngọc Như gật gù, nàng suy nghĩ rồi bảo, “Ta sẽ không dự tiệc đêm nay.”

Nàng quay đầu nhìn bầu trời bên ngoài, “Lát nữa ta dẫn theo người ra ngoài xem đất đai ở đây. Chàng tu sửa Hoàng Hà, ta kiếm tiền,” Liễu Ngọc Như quay lại cười với hắn, “hai ta bổ sung sức mạnh cho nhau.”

Liễu Ngọc Như hàn huyên với Cố Cửu Tư thêm một lát, sau khi nghỉ ngơi, nàng dẫn theo người ra ngoài.

Mục đích chủ yếu của chuyến đi này là nghiên cứu địa hình cũng như tìm vị trí thích hợp để thành lập kho hàng, cửa tiệm mặt tiền, và tuyến đường thủy thuận tiện cho nơi đây.

Buổi chiều nàng đi dạo phố, tìm hiểu giá hàng cùng thói quen sinh hoạt địa phương.

Huỳnh Dương là châu phủ của Vĩnh Châu, nhưng nếu quen sống tại Đông Đô sẽ thấy nơi này chẳng phồn hoa náo nhiệt gì cho cam. Cửa tiệm thì nhiều nhưng không quá xuất sắc, mặt hàng chả đa dạng. Mọi thứ đều rẻ, tiền thuê nhà còn rẻ nữa.

Liễu Ngọc Như ghé qua một tửu lầu có danh tiếng lâu năm và lắng nghe những cuộc đối thoại trong này. Người ở gian cách vách hình như là mấy tiểu thư nhà giàu, lái nhai về chuyện Huỳnh Dương buồn tẻ và không sầm uất bằng Đông Đô hay Dương Châu. Chủ quán thì dùng tiếng địa phương Huỳnh Dương kể về các tướng sĩ phục vụ đất nước trên chiến trường.

Liễu Ngọc Như ngồi trên hành lang quan sát dòng người đi đường. Một cỗ kiệu bất chợt xuất hiện từ ven đường, cả trước lẫn sau đều có người bảo vệ, còn gõ chiêng để bá tánh rút rít nhường đường. Liễu Ngọc Như nhìn vậy liền biết đây là kiệu của quan.

Cổ kiệu đi được nửa đường thì một nữ tử đột ngột nhào ra cản lại rồi quỳ xuống dập đầu. Kiệu ngừng ở vị trí cách Liễu Ngọc Như không xa cũng chẳng gần, nàng vẫn nghe được nữ tử kia đang than khóc gì đó. Nhưng vì là tiếng địa phương Huỳnh Dương nên khá khó nghe, nàng chỉ loáng thoáng nghe thấy, “Đây là nam đình duy nhất trong nhà...”

Người xung quanh bàn tán xôn xao, binh lính nhanh chóng xông tới lôi nữ tử kia đi. Bà thảm thiết kêu chói tai, “Tần đại nhân! Tần đại nhân!”

Liễu Ngọc Như không đành lòng, nàng đang định lên tiếng thì một giọng nam trầm tĩnh phát ra từ bên trong kiệu, “Khoan đã.”

Giọng nam này nói tiếng phổ thông Đại Hạ nhưng lại xen lẫn chút khẩu âm cực kỳ khó phát hiện từ Dương Châu. Chủ nhân giọng nói có vẻ phiêu bạt bên ngoài Dương Châu nhiều năm nên không nghe kỹ thì chẳng nhận ra.

Liễu Ngọc Như không khỏi hiếu kỳ, nàng dõi theo rèm kiệu được vén lên và một nam nhân khoảng bốn mươi tuổi bước xuống kiệu. Ông mặc quan phục màu đỏ, ở nơi như Huỳnh Dương mà mặc quan phục màu này thì hẳn là quan lớn. Theo luật Đại Hạ, từ ngũ phẩm trở lên mới đủ quyền mặc quan phục màu đỏ; ngay cả Phó Bảo Nguyên cũng chỉ mặc màu lam. Liễu Ngọc Như quan sát nam nhân kia; khuôn mặt ông rất tuấn tú và mang theo cả vẻ kiên định nữa. Song từ người ông tỏa ra hơi thở lạnh lẽo khắc nghiệt, ông vừa rời khỏi kiệu thì mọi người tức khắc lặng thinh.

Ông tới trước mặt nữ tử kia, binh lính lúng túng kêu, “Tần đại nhân...”

“Buông ra.”

Nam nhân lạnh lùng cất tiếng, binh lính chẳng dám lôi người đi tiếp. Nữ tử mau chóng bò đến trước vị quan này, bà khóc lóc dập đầu, “Tần đại nhân, cầu xin ngài, chỉ có ngài mới thay ta làm chủ được.”

“Phu nhân,” vẻ mặt nam nhân rất trầm tĩnh, “Tần mỗ không quản lý chuyện này nên không thể làm chủ. Ngài đừng chặn đường nữa, không tốt cho ngài đâu. Trở về đi...”

Giọng ông nhỏ dần, Liễu Ngọc Như chẳng nghe được ông nói gì nhưng nữ tử kia rút cuộc đứng dậy nhường đường.

Vị quan quay về kiệu và cỗ kiệu một lần nữa được nâng lên rồi đi tiếp.

Liễu Ngọc Như lặng lẽ dõi theo, chờ tiểu nhị đến, nàng liền hỏi, “Vị đại nhân mới đi ngang qua là ai?”

“Là Thứ sử[1] Tần đại nhân Tần Nam.” Tiểu nhị vừa cười vừa rót trà cho Liễu Ngọc Như. “Tần đại nhân là người cương trực công chính nên khi gặp chuyện thì dân chúng luôn thích kiện lên ông ấy.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, nàng hỏi tiếp, “Sao không tìm huyện lệnh mà kiện?”

Câu hỏi này làm nụ cười của tiểu nhị thoáng cứng lại, hắn hấp tấp nói, “Huyện lệnh đại nhân bận lắm, hơn nữa Tần đại nhân đẹp vậy nên mọi người cũng thích gặp ông ấy hơn.”

Đây hoàn toàn là nói nhảm, nhưng Liễu Ngọc Như biết tiểu nhị chả muốn nhắc nhiều tới vấn đề này. Nàng cũng chẳng ép buộc, chỉ đổi đề tài sang giá đất đai. Tiểu nhị trả lời vô cùng thận trọng, mới nói vài câu mà mồ hôi lạnh đã lấm tấm đầy trán. Liễu Ngọc Như thấy hắn sợ hãi bèn ngừng lại và cho hắn lui xuống. Nàng ngồi trong phòng hỏi Ấn Hồng, “Người nghĩ vì sao bọn họ cảnh giác đến thế?”

“Cô gia tới tuần tra Hoàng Hà,” Ấn Hồng cười cợt, “quan viên ở đây chẳng phải nên khuyên răn dân chúng sao?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn nhúu mày, nàng nghĩ ngợi rồi nhanh chóng giao phó, “Người sai người bám theo nữ tử kia, nếu quan phủ gây sự với bà ấy thì báo ngay cho ta.”

Liễu Ngọc Như ăn cơm tại tửu lầu, Cố Cửu Tư thay quần áo rồi cùng Lạc Tử Thương và Thẩm Minh đi theo người của Phó Bảo Nguyên đến địa điểm mở tiệc.

Phó Bảo Nguyên tổ chức tiệc tại Vương gia. Cố Cửu Tư biết Vương gia là phú thương lớn nhất nơi đây, là một gia tộc khổng lồ. Hơn phân nửa quan viên Huỳnh Dương đều dính líu tới Vương gia; họ hàng con cháu hoặc có quan hệ thông gia, hay ít nhất cũng là bằng hữu của Vương gia.

Gia chủ hiện tại của Vương gia đã hơn năm mươi tuổi, tên là Vương Hậu Thuần. Ông ta nghe đoàn người Cố Cửu Tư đến Huỳnh Dương liền hiến tặng viện tử để bọn họ có chỗ nghỉ chân.

Trên đường đi, xa phu luôn mồm khen ngợi Vương Hậu Thuần. Cố Cửu Tư lắng lắng nghe, không tán thưởng cũng chẳng chê trách.

Lúc đến Vương gia, Cố Cửu Tư dẫn đầu xuống xe ngựa còn Lạc Tử Thương và Thẩm Minh theo sau. Phó Bảo Nguyên cùng vài người chờ sẵn ở cổng, vừa thấy Cố Cửu Tư thì bọn họ nhanh chân đi tiếp đón, Phó Bảo Nguyên giới thiệu với hắn, “Cố đại nhân, đây là Vương lão bản Vương Hậu Thuần, một người vô cùng lương thiện.”

Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn; đó là một nam nhân xấp xỉ năm mươi tuổi sở hữu khuôn mặt cực kỳ dễ gần. Ông ta tươi cười hành lễ với Cố Cửu Tư, “Cố đại nhân.”

“Vương lão bản,” Cố Cửu Tư mỉm cười đáp lễ.

Thấy Cố Cửu Tư không có vẻ bất mãn, Phó Bảo Nguyên tức khắc yên lòng rồi dẫn bọn họ vào trong.

Tòa biệt viện này của Vương gia đồ sộ khủng khiếp, từ cổng đi đến viện tử tổ chức tiệc mất một khắc. Trong sân còn xây cầu nhỏ bắc qua dòng nước, đậm nét đặc trưng của lâm viên phương Nam. Vương Hậu Thuần mượn cơ bắt chuyện với Cố Cửu Tư, “Nghe bảo Cố đại nhân là người đất Dương Châu. Thảo dân yêu thích phong cảnh ở đó nên mời thợ mộc Dương Châu đến tu sửa lâm viên, không biết Cố đại nhân thấy sao?”

“Đẹp đấy,” Cố Cửu Tư gật gù.

Lời tán thưởng này khuyến khích Vương Hậu Thuần huyên thuyên cùng Cố Cửu Tư, đoàn người vừa cười nói vui vẻ vừa bước vào viện tử. Cố Cửu Tư âm thầm liếc nhìn một lượt; những người dự tiệc đều mặc quan phục hoặc áo gấm, hẳn là quan viên và phú thương địa phương. E rằng tất cả nhân vật có danh dự uy tín đều được Phó Bảo Nguyên mời.

Trong số này có một người nổi bật hơn cả. Ông mặc quan bào màu đỏ, cô độc ngồi ngay ngắn ở một góc. Vị trí của ông rất gần chủ tọa, dựa trên chỗ ngồi lẫn quan phục thì chức quan chắc không thấp nhưng ông chẳng giao lưu với ai mà lầm lũi cúi đầu đọc cái gì đó.

Trông ông khoảng bốn mươi tuổi song vẫn rất khôi ngô, tư thế ngồi lại đoan chính làm toát lên vẻ trang trọng tao nhã khó diễn tả. Đây là dáng vẻ chỉ những người xuất thân từ danh gia vọng tộc mới có, nó khiến Cố Cửu Tư nhớ tới con cháu thế gia như Diệp Thế An.

Vương Hậu Thuần thấy ánh mắt Cố Cửu Tư dừng trên người nọ bèn vội vã giới thiệu, “Đó là Tần Thứ sử Tần Nam.”

“Tần Thứ sử?”

Cố Cửu Tư lặp lại, trong lòng chột vớ lẽ.

Thứ sử là quan viên do triều đình cử đi giám sát nên chức quan không thấp, nhưng hiển nhiên cũng chẳng được yêu thích. Giống như ở Đông

Đô vậy, đâu ai rảnh rỗi mà vô duyên vô cớ tìm người của Ngự Sử Đài để tán gẫu. Thứ sử đóng vai trò là quan viên Ngự Sử Đài ở địa phương, Cố Cửu Tư hiểu vị trí này không được chào đón.

Thế nhưng một quan viên giám sát lại xuất hiện ở bữa tiệc mà đáng lẽ mình chả nên lộ diện, hoàn toàn không làm theo lễ thường là cự tuyệt trước rồi vạch tội sau. Từ đây suy ra, vị Tần Thứ sử này ít nhiều cũng thỏa hiệp với quan viên địa phương.

Cố Cửu Tư ngoài mặt hỏi tên họ lẫn lai lịch từng người, trong lòng bắt đầu tính toán. Sau khi hẵn ngồi xuống, mọi người lần lượt đi kính rượu Cố Cửu Tư, Lạc Tử Thương, và Thẩm Minh. Riêng Tần Nam không hề động dậy. Phó Bảo Nguyên thấy Tần Nam bất động liền nhanh chóng lại gần rồi cúi đầu thì thầm với ông. Tần Nam nhú mày, lát sau ông rút cuộc đứng dậy. Nhưng người mà ông hướng tới đầu tiên là Lạc Tử Thương, ông mời y, “Xin được kính rượu Lạc Thị lang.”

Cố Cửu Tư thoáng kinh ngạc, hẵn không hiểu vì sao Tần Nam lại kính rượu Lạc Tử Thương trước. Sắc mặt Lạc Tử Thương không thay đổi cứ như việc này nằm trong dự đoán, y thậm chí còn cố tình hạ thấp chén để làm động tác vãn bối kính rượu và lễ độ đáp trả Tần Nam, “Tần đại nhân khách khí.”

Hai người uống rượu xong, Tần Nam gật đầu rồi lăm li xoay người đến trước mặt Cố Cửu Tư và quy củ mời hẵn uống một chén, sau đó lập tức bỏ đi.

Hành động của ông khiến ai cũng ngây người. Phó Bảo Nguyên thấy Cố Cửu Tư nhìn chăm chăm Tần Nam, dường như ông sợ hẵn khó chịu bèn hấp tấp tiến lên giải thích, “Tần đại nhân là thân thích của Lạc Thị lang, tính hẵn còn hay ngại ngùng nên mới uống một chén với Lạc Thị lang trước để định thần. Mong ngài đừng trách móc.”

“Thân thích?” Cỗ Cửu Tư nghi ngờ hỏi, nghe nói năm đó toàn bộ Lạc gia bị tàn sát thì lòi đâu ra thân thích?

Phó Bảo Nguyên vội trả lời, “Hắn là trưởng phu của Lạc đại tiểu thư, tính ra cũng là dượng của Lạc Thị lang. Thành hôn được mấy năm thì Lạc đại tiểu thư qua đời, chưa đầy hai năm sau, Lạc gia cũng...”

Phó Bảo Nguyên liếc Tần Nam một cái, thấy sắc mặt ông vẫn bình thường nên có lẽ không nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người. Vì vậy Phó Bảo Nguyên ngồi xõm cạnh Cỗ Cửu Tư rồi tiếp tục thì thào, “Nghe đồn hắn được gửi nuôi tại Lạc gia, Lạc đại tiểu thư bỏ nhà theo hắn đến Huỳnh Dương nên mới nhất quyết không quay về Dương Châu. Năm đó Lạc đại tiểu thư mất sớm, chỉ để lại một nhi tử cho hắn, nhưng hắn chưa bao giờ tục huyền. Nay đứa con đã lớn, thi cử cũng kiếm được chút công danh và đang làm chủ bộ tại Lương Châu. Hiện tại hắn một mình chăm sóc và sống cùng lão mẫu thân ở Huỳnh Dương. Lâu nay hắn quen sống đơn độc thành thử tính tình hơi quái đản, sau bao năm mới gặp được thân thích vì vậy hành xử thiếu đúng mực. Ngài đừng trách móc hắn.”

Cỗ Cửu Tư lẳng lặng nghe, hắn nhất thời chẳng thể phân biệt Phó Bảo Nguyên đang nói đỡ hay chèn ép Tần Nam. Mặt hắn không biểu lộ cảm xúc khi hỏi, “Nhiều năm qua ông ấy vẫn không tục huyền?”

“Đúng vậy,” Phó Bảo Nguyên thở dài, “Tần Thứ sử một lòng say mê nguyên phối, còn chuẩn bị cả mộ hợp táng nên chắc không định cưới lần nữa.”

Cỗ Cửu Tư nghe thế cũng gật gù, hắn đang định nói tiếp thì bên ngoài truyền đến tiếng hô, “Vương đại nhân tới!”

Lời này khiến những người dự tiệc đều vui mừng và mau chóng đứng lên, Vương Hậu Thuần còn nhảy ra khỏi chỗ ngồi để chạy tới cửa. Cỗ Cửu Tư quay đầu lại liền thấy một ông già tóc muối tiêu mặc quan bào đỏ cười

cười nói nói với mọi người. Vương Hậu Thuần tới gần lão ta, khuôn mặt đầy vẻ hào hứng, “Thúc phụ tới rồi.”

“Ta bận chút việc nhà nên đến muộn.”

Người nọ giải thích ngắn gọn với Vương Hậu Thuần rồi đến bên Cổ Cửu Tư và cười hành lễ, “Hạ quan là Vương Tư Viễn, tri châu của Vĩnh Châu, xin bái kiến Cổ đại nhân. Vì nhà có việc nên ta tới muộn, mong Cổ đại nhân thứ lỗi.”

Tuy tự xưng “hạ quan” nhưng từng động tác giơ tay nhắc chân đều chứa hề cung kính. Tri châu là chức quan lớn nhất của một châu. Sau ngày Phạm Hiên xưng đế, rút kinh nghiệm từ Đại Vinh, ông tách biệt quân sự và chính trị dẫn đến tri châu với tiết độ sứ cùng quản lý một châu. Ngoại trừ U Châu chỉ có mình Chu Diệp đứng đầu, các châu khác đều tách rời quân sự với chính trị. Hiện giờ không có chiến loạn nên Vương Tư Viễn chính là bá vương đất Vĩnh Châu, tuy chức quan không bằng Cổ Cửu Tư song quyền lực thực tế chẳng thua kém chút nào. Cổ Cửu Tư suy ngẫm trong phút chốc đã hiểu được lý do Vương Tư Viễn tới trễ.

Đám người Phó Bảo Nguyên vẽ mặt đỏ còn Vương Tư Viễn tô mặt đen[2], bọn họ mượn sức hăn đồng thời nhắc nhở hăn cư xử phải phép vì Vĩnh Châu suốt cuộc vẫn là địa bàn của Vương Tư Viễn.

Cổ Cửu Tư giả vờ ngây ngô, hăn muốn thăm dò xem vùng nước Huỳnh Dương này đục tới cỡ nào. Thế nên hăn nhanh nhẹn đứng dậy, cố tình nịnh hót, “Vương đại nhân nói gì vậy? Ngài là trưởng bối, ta là vãn bối, nếu ngài bận việc nhà thì sai người báo một tiếng để ngày khác tại hạ viếng thăm mới đúng. Ngài dành thời gian tới dự tiệc đã rất nể mặt tại hạ rồi.”

Dứt lời, Cổ Cửu Tư đơn đả nhường ghế cho Vương Tư Viễn, “Ngài ngồi ở ghế trên đi.”

Vương Tư Viễn nghe Cố Cửu Tư nói, trong mắt lập tức hiện lên vẻ tán thưởng. Lão ta cười từ chối, nhưng Cố Cửu Tư nồng nhiệt mời chào nên cũng ồm ở chấp nhận thay đổi vị trí ngồi. Cuối cùng Vương Tư Viễn ngồi ở ghế trên còn Cố Cửu Tư ở bên cạnh tiếp rượu.

Người xung quanh dõi theo hai người, Vương Tư Viễn vừa ngồi xuống thì bầu không khí tức khắc thay đổi. Các quan viên không câu nệ như trước, ánh mắt nhìn Cố Cửu Tư cũng mang hàm ý đang nhìn người một nhà.

Cố Cửu Tư ngẫm hiểu mình đã qua cửa ải này.

Hắn bắt chuyện với Vương Tư Viễn, mới trao đổi dăm ba câu mà hắn đã đổi giọng gọi “Vương đại ca” còn Vương Tư Viễn kêu hắn “Cố lão đệ”. Thẩm Minh ở bên cạnh thấy mình nhìn đủ rồi bèn ngậm chặt miệng, chỉ dám há mồm để uống rượu.

Phó Bảo Nguyên thấy Vương Tư Viễn cao hứng trò chuyện với Cố Cửu Tư, ông vừa cười tủm tỉm vừa lại gần lão ta rồi nhỏ giọng hỏi, “Vương đại nhân muốn ca múa hay rượu?”

“Cả hai!” Vương Tư Viễn hào sảng ra lệnh, lão ta quay sang nhìn Cố Cửu Tư. “Cố lão đệ từ Đông Đô tới nên thấy nhiều biết rộng, Vĩnh Châu chúng ta là chốn thâm sơn cùng cốc, chỉ có một điểm nổi trội là đầy nhiệt tình. Năm nay Cố lão đệ bao nhiêu tuổi?”

“Vừa cập quan,” Cố Cửu Tư mỉm cười đáp.

Vương Tư Viễn vỗ tay vang dội, “Giỏi, đúng là thanh niên tuần kiệt! Độ tuổi rất phù hợp để thưởng thức sự nhiệt tình của dân Huỳnh Dương chúng ta. Nào,” Vương Tư Viễn lớn tiếng hô, “lên hết đi.”

Cố Cửu Tư không biết chuyện gì sắp diễn ra. Vương Tư Viễn vừa nói “lên hết đi” thì hắn quay đầu lại đã thấy một đám oanh oanh yến yến[3]

mặc lụa mỏng tiến vào từ bên ngoài sân, chân bước nhẹ nhàng như dẫm lên mây.

Dưới ánh đèn, quần áo trên người các nàng có cũng như không. Nụ cười của Cố Cửu Tư đóng băng, đến lúc hồi phục tinh thần, hắn cứng ngắt chuyển dời ánh mắt và làm ra vẻ ung dung nhìn về nơi xa. Thẩm Minh cúi gằm đầu, hắn chỉ biết ăn như điên chứ chẳng dám ngược mặt lên.

Thấy hắn rụt rè, đám người Vương Tư Viễn cười, Phó Bảo Nguyên đứng cạnh nhận xét, “Cố đại nhân quả nhiên vẫn còn quá trẻ.”

“Nhà ta quản nghiêm lắm,” Cố Cửu Tư cười, “tốt nhất không nên gây họa.”

“Cố lão đệ nói sai rồi,” Vương Tư Viễn có chút mất hứng, “nữ nhân thì quản được gì chứ? Đây là lấy nữ nhân làm cớ vì không muốn nể mặt chúng ta.”

Nói rồi Vương Tư Viễn sai mười mấy cô nương, “Các người đi hầu hạ Cố đại nhân.”

Cố Cửu Tư sắp không giữ được khuôn mặt tươi cười, mười mấy cô nương kia nhanh nhẹn tới quỳ trước mặt hắn. Vương Tư Viễn vừa uống rượu vừa hỏi Cố Cửu Tư, “Cố lão đệ rốt cuộc có nể mặt chúng ta không?”

Cố Cửu Tư không trả lời, hắn nhìn các cô nương run rẩy quỳ trên mặt đất. Vương Hậu Thuần vô cảm nói, “Một cô nương chẳng hầu hạ tốt chủ tử thì còn công dụng gì? Cố đại nhân đã không thích thì cũng nên vứt bỏ các người thôi.”

Lời này khiến các cô nương tức khắc vây quanh Cố Cửu Tư. Hắn thấy thái độ của bọn họ liên hiệp đêm nay phải lộ ra nhược điểm nếu muốn Vương Tư Viễn tín nhiệm. Sắc đẹp, tiền tài, hoặc bất kỳ cái gì khác; hắn không thể cự tuyệt hết.

Vũng lầy Huỳnh Dương sâu khó lường, nếu đêm nay hăn cự tuyệt thì sẽ đánh mất cơ hội giao lưu với quan viên Huỳnh Dương. Hăn nhìn các cô nương trông như sắp bật khóc và thở dài, “Được rồi, được rồi, sao Vương lão bản nỡ dọa nạt người ta chết khiếp thế này? Nhiều cô nương như vậy sao ta chọn được?”

Hăn ra vẻ bất lực rồi chỉ một cô nương, “Người rót rượu, còn người...” Hăn chỉ vào một cô nương khác, nghĩ ngợi giây lát và quay sang nói với Vương Tư Viễn, “Vương đại nhân, ngài có thích cờ bạc không?”

Mọi người trở mắt nhìn, Cố Cửu Tư cười giả lả, “Nói thật với ngài, tiểu đệ chả ham thích nữ sắc nhưng lại mê đánh bạc. Hôm nay có rượu có nữ nhân, hay là mọi người cùng đổ xúc xắc, uống rượu và cược lớn nhỏ nhé?”

Vương Tư Viễn nghe vậy bèn từ từ dụ lại, “Cố đại nhân thích chơi thế nào cũng được.”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Phó Bảo Nguyên sai người vác bàn tới. Cố Cửu Tư kéo Thẩm Minh tới ngồi cạnh mình rồi thét to với Vương Tư Viễn, “Nào nào nào, Vương đại nhân, chúng ta chơi theo đội. Ta thua thì người phe ta uống, ngài thua thì ngài uống.”

“Chỉ uống rượu thì chán lắm,” Vương Hậu Thuần cười, “thua phải để cô nương cời quần áo mới thú vị. Nào, chia các cô nương thành hai đội, bên nào thua thì cô nương bên đó cời quần áo.”

“Thôi cứ để ta uống rượu đi,” Cố Cửu Tư nói ngay, “sao có thể khiến mỹ nhân buồn tủi chứ?”

“Vậy ngài cứ uống,” Vương Hậu Thuần giơ tay cười tủm tỉm, “nhưng ngộ nhỡ thua nhiều rồi uống không nổi thì chẳng thể bảo vệ mỹ nhân đâu.”

Kẻ xướng người họa làm bầu không khí thân thiện hăn lên. Cố Cửu Tư và Thẩm Minh chung một đội, Thẩm Minh nhỏ giọng trách, “Người muốn

thì tự đi mà chơi, kéo ta lại làm gì?”

“Người phải chặn giữa ta và mấy cô nương kia,” Cố Cửu Tư lí nhí, “ta sợ lắm.”

“Thế ta không sợ chắc?!” Thẩm Minh trợn trừng mắt.

Cố Cửu Tư vội vã trấn an hẳn, “Không nói nữa, đánh bài vui hơn.”

Dứt lời, Cố Cửu Tư tiên phong bắt đầu cuộc chơi.

Cược lớn nhỏ, oẳn tù tì... chẳng có trò nào ở sòng bạc mà Cố Cửu Tư không biết chơi. Cá cược ăn tiền càng làm hẳn hào hứng, bầu không khí được hẳn khuấy động vô cùng náo nhiệt làm Vương Tư Viễn không khỏi nói lỏng cảnh giác.

Kỹ năng cá cược của Cố Cửu Tư bình thường, có thắng có thua. Phe đối thủ thua thì bắt các cô nương cời quần áo, phe hẳn thua thì uống rượu; chẳng mấy chốc, Cố Cửu Tư lẫn Thẩm Minh đều say mèm. Lạc Tử Thương ngồi ở một bên nhàn nhã xem trò vui, thỉnh thoảng uống giúp bọn họ vài chén.

Trong lúc bọn họ ăn chơi hăng say ở Vương phủ, Liễu Ngọc Như đã dạo xong khắp thành Huỳnh Dương và chuẩn bị về nhà. Hiện giờ là buổi tối, khi đi ngang qua một thanh lâu, Liễu Ngọc Như phát hiện nơi này âm ỉ cũng như vắng bóng nữ tử ngồi trên lầu mời chào khách. Liễu Ngọc Như hơi ngạc nhiên, nàng thắc mắc, “Hoa nương thành Huỳnh Dương không kiếm khách sao?”

“Có chứ,” xa phu nghe Liễu Ngọc Như hỏi bèn chậm rãi trả lời, “nhưng hôm nay các hoa nương ứa nhìn đều đi chiêu đãi khách quý, còn dư mấy người xấu xí thì ai dám cho ra mời gọi khách? Thế khác gì tự phá hủy danh tiếng của mình?”

“Khách quý?” Liễu Ngọc Như hơi hoảng hốt, nàng vội hỏi, “Khách quý nào?”

“Thì khách mới từ Đông Đô đến á.” Nói rồi xa phu tò mò bảo, “Nghe khẩu âm của ngài hẳn cũng tới từ Đông Đô? Chẳng lẽ ngài không biết gần đây triều đình phái người đến tu sửa Hoàng Hà?”

Nghe đến đây, tâm trạng Liễu Ngọc Như nặng như đeo chì.

Liễu Ngọc Như trầm mặc giây lát, nàng im lặng làm xa phu không khỏi thấp thỏm, hẳn quay đầu nhìn nàng, “Phu nhân sao không nói gì hết?”

“Đại ca, ta chợt nhớ mình có việc cần làm,” Liễu Ngọc Như đột ngột lên tiếng, “ngài thả ta xuống đây đi.”

Xa phu thấy nàng kỳ lạ nhưng vẫn dừng xe ngựa, Liễu Ngọc Như dẫn Ấn Hồng và thị vệ xuống xe rồi nói, “Tìm xe ngựa đi, ta muốn đến Vương phủ.”

Ấn Hồng đáp ngay, “Vâng!”

Nàng ấy mau chóng tìm được xe ngựa, Liễu Ngọc Như lên xe, nàng vừa nhìn sắc trời vừa nhíu mày.

Ấn Hồng thấy Liễu Ngọc Như không vui bèn vội an ủi, “Phu nhân đừng lo, cô gia chính trực nên dù bọn họ gọi hoa nương tới thì nhất định vẫn vì ngài mà thủ thân như ngọc.”

“Ta không lo vấn đề này.” Liễu Ngọc Như lắc đầu. “Cửu Tư giờ quyết tâm thâm nhập giới chức nơi đây nhưng bọn họ sẽ không dễ dàng để chàng bước vào và muốn tóm lấy nhược điểm của chàng trước nên mới gọi tới nhiều hoa nương như vậy. Nếu Cửu Tư kiên quyết từ chối thì sợ sau này càng gặp nhiều phiền toái trong việc xã giao với bọn họ. Tất nhiên phải cự tuyệt những cô nương kia, nhưng chàng tuyệt đối không thể ra mặt.”

“Ngài nói phải,” Ấn Hồng gật đầu, “ngài từ chối thay cô gia là được.”

Liễu Ngọc Như đáp một tiếng, nàng quay đầu nhìn đường phố bên ngoài rồi thở dài, “Ngang nhiên gọi kỹ nữ đến mà chả sợ thứ sử tố cáo, lá gan của quan viên thành Huỳnh Dương quá lớn.”

Trong lúc Liễu Ngọc Như và Ấn Hồng trò chuyện, xe ngựa đã dừng trước cổng Vương phủ. Nơi đây đèn đuốc sáng trưng, đứng trước cổng cũng nghe được tiếng trai gái đùa giỡn. Ấn Hồng nghe mấy âm thanh này liền biến sắc, còn thị vệ đứng cạnh lén liếc nhìn Liễu Ngọc Như. Nàng vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh thường trực khi nói với tay gác cổng, “Thiếp thân là thê tử của Cố đại nhân, trời đã khuya nên đến tìm phu quân, xin hãy mở cổng.”

Lời này làm mặt tay gác cổng cực kỳ khó coi, song hắn nhanh chóng kính cẩn đáp, “Ngài chờ một lát.” w●ebtruy●enonlin●e●com

“Đã báo thân phận,” Ấn Hồng rất bất mãn, “sao còn không cho ngài vào?”

Liễu Ngọc Như ngẫm nghĩ rồi gật gù, “Người nói đúng, ta không nên cho bọn họ thời gian.”

Ấn Hồng không hiểu ý nàng, chưa kịp phản ứng đã thấy Liễu Ngọc Như ra lệnh cho thị vệ, “Đưa đao đây.”

Thị vệ chả hiểu gì nhưng vẫn đưa đao cho nàng, Liễu Ngọc Như cầm đao tiến lên rồi gõ vang cổng chính. Cánh cổng vừa hé mở, nàng lập tức chèn đao vào khe cửa và trầm tĩnh nói, “Thiếp thân là thê tử của Cố Cửu Tư, ta tới để đón phu quân về nhà.”

Chú thích

[1] Chức quan Trung Hoa thời xưa, làm giám sát một địa phương ở xa kinh đô.

[2] Trong kinh kịch, được vẽ mặt đỏ là những nhân vật trung thành dũng cảm, tức là vai chính diện; mặt đen biểu thị sự thô bạo hung dữ và thường là phản diện. Đại ý của câu này là nhóm người Huỳnh Dương chơi chiêu vừa đấm vừa xoa với Cố Cửu Tư, trong đó bên Phó Bảo Nguyên xoa (xởi lởi, vui vẻ) còn Vương Tư Viễn đấm (lập uy, khinh thường).

[3] Cụm từ dùng để chỉ một nhóm cơ thiếp hay kỹ nữ đông đảo.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 127: Phu Nhân, Ta Bị Bọn Họ Ép Buộc!

Cố Cửu Tư đang chơi say sưa trong sân, những người khác dưới ảnh hưởng của rượu cũng phóng túng hơn hẳn. Chỉ mình Tần Nam vẫn duy trì vẻ trầm tĩnh lạc lõng với xung quanh, ông thờ ơ ngồi một góc, ánh mắt tràn ngập sự chán ghét.

Trong sân ồn ào tiếng người la hét đặt cược lớn nhỏ, Cố Cửu Tư và Vương Tư Viễn ngồi hai bên chiếu bạc, mỗi người cầm một viên xúc xắc. Cố Cửu Tư vừa ngồi vừa dựa vào Thẩm Minh, hai huynh đệ đều say bí tỉ. Cầm cái chén cạn rượu rồi nhìn Vương Tư Viễn ngồi đối diện, Cố Cửu Tư ợ một tiếng, “Vương đại nhân, Cố mỗ chả khách khí nữa, lần này Cố mỗ nhất định sẽ thắng lớn...”

“Công tử! Công tử!”

Hắn chưa nói xong, Mộc Nam đã hấp tấp chạy vào thông báo, “Phu nhân tới.”

“Người nói gì?” Cố Cửu Tư lơ đãng đưa tay lên tai, lớn tiếng hỏi lại, “Nói lớn lên, ồn quá ta không nghe được.”

“Thiếu phu nhân tới!” Mộc Nam cấp bách kêu.

Cố Cửu Tư vẫn chưa nghe rõ, “Lớn hơn nữa, ta chả nghe thấy gì hết!”

Mộc Nam hít sâu một hơi rồi gào lên, “Công tử! Thiếu! Phu! Nhân! Tới!”

Lần này, không chỉ mình Cố Cửu Tư mà mọi người đều nghe được.

Cả cái sân yên tĩnh lại, mọi người phát hiện Cố Cửu Tư cúi gằm đầu, toàn thân hắc cứng đờ. Hắn như bị một chậu nước lạnh hắt vào mặt nên tỉnh rượu trong nháy mắt, hắn bật dậy rồi nói, “Cửa sau ở đâu? Ta muốn đi bằng cửa sau!”

“Cố đại nhân đừng hoảng,” Vương Hậu Thuận thấy hắn như vậy liền trấn an, “không phải lo, ta đã sai người ngăn phu nhân ở bên ngoài. Để ta chuẩn bị xe ngựa cho ngài...”

“Đại nhân, nguy rồi!” Bên ngoài truyền đến tiếng nô bộc hô to. “Cố phu nhân đã vào được!”

Lời này khiến mọi người biến sắc, Cố Cửu Tư lập tức bảo, “Đừng đông dài nữa, đây là người chưa thấy khi nàng cầm đao, người không ngăn nổi đâu!”

Dứt lời, Cố Cửu Tư đột ngột kéo tay Vương Hậu Thuận rồi hét, “Nói mau, cửa sau ở đâu? Xe ngựa nữa! Chuẩn bị xe ngựa cho ta!”

Không chờ hạ nhân trả lời, Cố Cửu Tư dựa vào hiểu biết thiết kế phòng ốc mà gấp rút chạy về phía cửa sau, hạ nhân vội vàng theo sát hắn. Chính lúc ấy, Liễu Ngọc Như dẫn theo thị vệ xuất hiện.

Trong tâm trí mọi người, đích thân đến tóm cổ trượng phu dĩ nhiên là một bát phụ cao lớn thô kệch. Giây phút Liễu Ngọc Như lộ diện, ai cũng ngỡ ngàng. Đây là một cô nương điển hình vùng sông nước Giang Nam; thân mình mảnh mai, làn da trắng nõn, khí chất thanh nhã tựa cảnh liễu đù đưa trong gió xuân, khuôn mặt xinh đẹp như hoa sen mới nở.

Nàng đẹp tới mức vừa xuất hiện đã khiến ánh mắt mọi người vô thức dõi theo. Liễu Ngọc Như bước vào rồi hành lễ với tất cả mọi người, “Bái kiến các vị đại nhân, xin hỏi phu quân nhà ta Cố Cửu Tư đang ở đâu?”

Chẳng ai dám mở miệng, Liễu Ngọc Như đảo mắt nhìn thì bắt gặp Mộc Nam do chưa chạy kịp nên run rẩy trốn trong đám đông. Nàng ôn hòa cười, “Đại nhân đâu?”

Mộc Nam nhắm tịt mắt, dùng khí thế liều chết để giơ tay chỉ hướng chạy trốn của Cố Cửu Tư. Liễu Ngọc Như hơi hất cằm với thị vệ, “Đuổi theo.”

Thị vệ tức khắc xông vào hậu viện, Liễu Ngọc Như quay đầu lại. Chỉ cần nhìn lướt qua nàng cũng nhận ra người có địa vị cao nhất ở đây là Vương Tư Viễn. Nàng vừa cười vừa bước tới trước và kính cẩn nói, “Quấy rầy các vị đại nhân rồi.”

Sắc mặt mọi người đều khó coi, Vương Tư Viễn ghen hòng một lúc mới lên tiếng, “Cố phu nhân, tại hạ làm trưởng bối nên muốn khuyên một câu...”

“Thiếp thân hiểu đại nhân muốn nói gì.” Không để Vương Tư Viễn nói hết, Liễu Ngọc Như cắt ngang lời lão ta. Nàng nâng tay vén tóc ra sau tai, nhã nhặn bảo, “Nữ tử phải hiền lương thực đức, không thể ghen tị như vậy; lúc trước bề hạ muốn tứ hôn cho lang quân nên từng nói qua. Nhưng đây là bản tính của thiếp thân.”

Lời này vừa thốt ra, không ai dám khuyên nữa. Hoàng đế còn chả đủ sức tứ hôn thì ai khuyên nổi nữ nhân này? Mọi người chợt cảm thấy thương hại Cố Cửu Tư. Bọn họ bỗng hiểu tại sao Cố Cửu Tư tránh xa các nữ tử kia và nói mình chẳng mê nữ sắc; hẳn không phải đang thoái thác mà nhà hắc thật sự có một con cọp cái.

Trong lúc Liễu Ngọc Như đứng ở sân trò chuyện với mọi người, thị vệ bao vây Cố Cửu Tư tại hậu viện rồi áp giải hắn đến chỗ nàng.

Cố Cửu Tư uống nhiều nên đi đứng lảo đảo, khi hắn tới trước mặt nàng, Liễu Ngọc Như lạnh lùng nhìn hắn.

Liễu Ngọc Như chưa nói gì, Cố Cửu Tư đã thấy nỗi sợ hãi âm thầm trào dâng. Hắn nhất thời chả màng thể diện mà nhào tới ôm đúi Liễu Ngọc Như và ầm ức khóc lóc, “Ngọc Như, không phải ta tự nguyện, ta bị bọn họ ép buộc!”

Người xung quanh: ...

Mặt Vương Hậ Thuần hơi nhăn nhó, ông ta gượng cười, “Cố đại nhân say rồi. Đây là tiệc rượu bình thường, mọi người chỉ tiêu khiển thôi nên phu nhân nghĩ thoáng chút.”

“Ta không thể nghĩ thoáng,” Liễu Ngọc Như quyết đoán đáp trả.

Cố Cửu Tư tiếp tục giả dò sục sục, “Ta đã bảo không uống mà bọn họ còn ép, uống xong thì bị bắt đánh bài. Nàng cũng biết ta bỏ bài bạc từ lâu nên hôm nay là thật sự bị ép buộc. Bọn họ bảo không uống rượu bài bạc thì chẳng phải bằng hữu và không nể mặt người khác, ta đúng là bị ép tới đường cùng...”

“Đúng đúng đúng,” Thẩm Minh hoàn hồn rồi nhanh chóng phụ họa, “tẩu tử, chúng ta bị ép đó. Những cô nương kia chả liên quan gì đến chúng ta, nhiều người vậy nhưng chúng ta thậm chí còn chẳng liếc nhìn lấy một cái.”

Liễu Ngọc Như nghe đến đây bèn ngẩng đầu nhìn Vương Tư Viễn, “Theo thiếp thân biết, luật Đại Hạ cấm quan viên chơi gái và đánh bạc. Không lẽ quy củ quan trường Huỳnh Dương còn lớn hơn luật pháp thiên gia?”

Vương Tư Viễn nghe Liễu Ngọc Như nói, khuôn mặt tức khắc lạnh băng. Cố Cửu Tư thầm quan sát Vương Tư Viễn, hắn cuống cuống liếc mắt ra hiệu làm như đang nhận lỗi, “Xin lỗi Vương đại nhân, nương tử nhà ta chướng mắt ta làm mấy việc này. Khiến mọi người mất hứng, thật xin lỗi.”

Nói rồi Cố Cửu Tư vội vàng đứng dậy, chấp tay hành lễ với mọi người, “Tại hạ đi đây, hôm khác gặp lại.”

Dứt lời, Cố Cửu Tư lôi Liễu Ngọc Như đi. Nàng im lặng đi theo hắn, khuôn mặt đầy vẻ bức bối. Thấm Minh lau mặt rồi cúi đầu xin lỗi mọi người, sắc mặt ai cũng bất mãn vô cùng. Vương Hậu Thuần thấy Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư đã đi xa bèn nói thẳng với Thấm Minh, “Cố đại nhân hành xử như vậy thật thiếu tôn nghiêm, phải quản chặt nữ nhân chứ.”

Thấm Minh miễn cưỡng cười, “Quản được thì đã làm từ lâu, giờ chỉ mong các vị đại nhân khoan dung thôi.”

Hắn xin lỗi mọi người rồi lên xe ngựa, Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư đang ngồi cạnh nhau ở một bên. Cố Cửu Tư dùng quạt nhỏ quạt cho Liễu Ngọc Như, hắn đỡ dành, “Ngọc Như nhà chúng ta thật thông minh. Nàng đến đúng lúc lắm, phần nộ như vậy thì sau này chả ai dám mời ta ăn cơm, quá tốt luôn.”

“Tránh xa ta ra,” Liễu Ngọc Như che mũi, lạnh nhạt nói, “người chàng đầy mùi rượu.”

Cố Cửu Tư rút người lại ngay, hắn vừa tự quạt cho mình vừa cười nịnh nọt. Thấm Minh ngồi đối diện bọn họ, hắn hất cằm về phía ngoài, “Chúng ta mặc kệ Lạc Tử Thương à?”

“Quan tâm y làm gì?” Cố Cửu Tư phe phẩy quạt. “Người ta có đại sự phải làm, phải vài người theo dõi sát sao là được.”

Thấm Minh gật đầu rồi thở dài, “Thật là, mới đến đã đắc tội hết thầy quan viên Huỳnh Dương, tiếp theo phải làm sao đây.”

“Đắc tội điểm nào?” Cố Cửu Tư ung dung đưa cây quạt. “Ta cho bọn họ xem mình có bao nhiêu nhược điểm còn gì. Bọn họ đưa tiền còn đỡ, ta nhận lấy rồi báo lên triều đình là xong. Nhưng đưa nữ nhân thì ta không

thể tẩy sạch vết nhơ. Ngọc Như làm ầm lên thế chắc bọn họ cũng chẳng dám đưa nữ nhân, nhưng vì phát hiện ta sợ vợ nên khéo từ mai sẽ tìm mọi cách lấy lòng Ngọc Như.”

“Vậy ta có nhận tiền không?” Liễu Ngọc Như thận trọng hỏi.

Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn nàng, “Nhận chứ, sao lại không? Chẳng những nhận mà còn phải nhớ rõ ai đưa và đưa bao nhiêu. Sau khi kiểm kê, giao nộp hết số tiền thu được cho Đông Đô để Ngự Sử Đài lẫn hoàng đế đều biết rõ. Chúng ta giăng lưới chu đáo mới bắt cá được.”

“Còn Lạc Tử Thương...” Thẩm Minh vẫn không yên tâm.

Cố Cửu Tư gõ quạt xuống lòng bàn tay, “Cứ theo dõi đã. Phái người trông chừng y, đừng để y giở trò.”

“Ta nghĩ y sẽ không giở trò với Hoàng Hà.” Liễu Ngọc Như lắc đầu. “Y bỏ nhiều tiền tu sửa Hoàng Hà vì muốn phát triển thủy lợi Dương Châu sau này. Hơn nữa y còn đầu tư tiền vào thương đội của ta nên sẽ không tự phá hoại lợi ích bản thân. Ta chỉ sợ y khiến Cửu Tư gặp phiền toái.”

Liễu Ngọc Như nhíu mày, “Bây giờ mọi người ra ngoài vẫn cẩn thận thì hơn.”

Cố Cửu Tư tán đồng, hẩn ngẫm nghĩ rồi nói với Thẩm Minh, “Người tìm người điều tra Tần Nam.”

Thẩm Minh gật đầu, “Đã rõ.”

Ba người tiếp tục bàn bạc, lúc xe ngựa tới gần cổng, Thẩm Minh cười hí hửng với Liễu Ngọc Như, “Tẩu tử không giận à?”

Liễu Ngọc Như không hiểu ý Thẩm Minh, nàng liếc nhìn hẩn. Thẩm Minh chu môi về phía Cố Cửu Tư, “Đêm nay Cửu Tư uống rượu đánh cược,

lại còn...”

“Người cút ngay!”

Hắn chưa nói xong, Cố Cửu Tư chộp lấy cái hộp ở cạnh rồi chọi hắn. Thẩm Minh cười hì hì mà bắt lấy chiếc hộp và nói nốt, “Lại còn trợ giúp nhiều tiểu cô nương nữa, oai phong gì đâu.”

Cố Cửu Tư đang định tiến lên đánh hắn thì xe ngựa dừng lại. Trước khi bị tóm, Thẩm Minh nhanh chân nhảy xuống xe ngựa làm Cố Cửu Tư chỉ bắt được không khí. Hắn quay lại nhìn Liễu Ngọc Như, ngượng ngùng bảo, “Ngọc Như, nàng đừng nghe hắn nói bậy.”

“Ta không nghe hắn nói bậy,” Liễu Ngọc Như đáp. Cố Cửu Tư ngậm thờ phào nhẹ nhõm, hắn cười tươi rói và đang định mở miệng thì Liễu Ngọc Như đã phe phẩy quạt mà tiếp lời, “Ta thấy tận mắt.”

Khuôn mặt Cố Cửu Tư cứng đờ, Liễu Ngọc Như vẫn giữ nguyên nụ cười hòa nhã, “Lang quân làm quan thì cần xã giao, sao ta lại không hiểu chứ? Chàng đừng lo.”

Khi nói những lời này, trông nàng rất thật lòng nhưng không biết vì sao Cố Cửu Tư cảm thấy lông tóc dựng đứng cả lên.

Ban đêm Cố Cửu Tư muốn trò chuyện với Liễu Ngọc Như nhưng do còn say nên hắn buồn ngủ khủng khiếp, chỉ nói được dăm ba câu. Bị Liễu Ngọc Như ngó lơ, hắn không chịu nổi bèn ôm nàng mà ngủ.

Sáng hôm sau, Cố Cửu Tư dậy cực sớm. Lúc Liễu Ngọc Như tỉnh dậy đã thấy hắn sốt sắng bưng chậu rửa mặt tới, đôi mắt to đầy vẻ nịnh bợ, “Ngọc Như dậy đây à? Nào, để ta hầu hạ nàng.”

Vẻ mặt Liễu Ngọc Như không thay đổi, nàng mỉm cười, “Làm phiền phu quân.”

Cố Cửu Tư nhanh nhẹn bưng nước vắt khăn, hắt vụng về giúp nàng rửa mặt rồi thay quần áo. Liễu Ngọc Như thấy hắn gian nan thắt đai lưng nhưng đai vẫn xiêu vẹo thì nhin không được mà cười thành tiếng, nàng đê lại tay hắn, “Thôi khỏi, ta không giận.”

Tiếng cười của Liễu Ngọc Như làm Cố Cửu Tư nhẹ lòng, hắn ôm eo nàng và nói như trút được gánh nặng, “Ta sợ muốn chết mà nàng còn cười.”

“Chàng sợ gì chứ?” Liễu Ngọc Như thấy hắn thật lạ lùng. “Chàng không làm gì sai, ta có giận cũng là giận mấy quan viên kia.”

Liễu Ngọc Như giơ tay chỉnh sửa cổ áo cho Cố Cửu Tư, nàng tiếc rẻ bảo, “Thế gian này thiên vị nam nhân quá mức, bước chân ra ngoài là có bao nhiêu chỗ ăn uống vui chơi. Chàng không thích vẫn có người ép chàng đi hưởng thụ, còn ta muốn hưởng thụ cũng không có chỗ để đi...”

“Nàng vừa nói gì?” Cố Cửu Tư nắm được trọng điểm vấn đề, hắn khiếp sợ hỏi, “Nàng muốn hưởng thụ cái gì?”

Liễu Ngọc Như cứng họng, nàng vội trả lời, “Không có gì, ta chỉ ghen với chàng thôi. Nhìn cuộc sống của chàng kia,” Liễu Ngọc Như thở dài, “có rượu, có cờ bạc, có cô nương bầu bạn, có mọi trò vui của thế gian phồn hoa, ta...”

Nàng chưa nói xong, Mộc Nam từ ngoài vào vui vẻ bẩm báo, “Công tử dậy rồi, thị vệ bám đuôi Lạc Tử Thương đêm qua tới báo tin, ngài muốn nghe ngay không?”

“Nói đi.”

Liễu Ngọc Như lên tiếng trước, Cố Cửu Tư cũng đồng ý nên Mộc Nam lập tức thuật lại, “Tối qua Lạc Tử Thương uống rượu cùng mọi người trong bữa tiệc, y hòa nhập khá tốt với quan viên Vĩnh Châu. Vì say rượu nên y được Tần Thứ sử đưa về.”

“Hửm?” Cổ Cửu Tư nhướn mày. “Có biết bọn họ trao đổi gì không?”

“Người gác cổng nghe Tần Nam hẹn Lạc Tử Thương ngày mai đi tảo mộ.”

Cổ Cửu Tư nhú mày. Tần Nam hẹn Lạc Tử Thương đi tảo mộ thì chắc liên quan đến Lạc Y Thủy; thân phận của Lạc Tử Thương vẫn luôn là khúc mắc trong lòng Cổ Cửu Tư. Hắn phát tay, “Theo sát y.”

Mộc Nam tuân lệnh, Cổ Cửu Tư dặn dò thêm vài chuyện rồi để Mộc Nam lui xuống.

Bị gián đoạn nên hai người không có thời gian nói chuyện thêm. Sau khi cùng nhau ăn sáng, Cổ Cửu Tư dẫn Lạc Tử Thương và Thẩm Minh đến huyện nha, còn Liễu Ngọc Như đi tìm vị trí thành lập kho hàng.

Huỳnh Dương nằm ở khu vực phân luồng của Hoàng Hà, mai sau nó sẽ là trạm trung chuyển lớn nhất trong kế hoạch xây dựng tuyến đường thủy của Liễu Ngọc Như. Trước tiên nàng cần tìm kho hàng để lưu trữ hàng hóa, sau đấy mua thuyền nhỏ chuyên dụng cho việc đi từ Hoàng Hà đến các kênh rạch chật hẹp.

Liễu Ngọc Như cả ngày tất bật tìm kiếm địa điểm thích hợp làm kho hàng. Nơi này không thể cách bến tàu quá xa, giao thông tiện lợi, hơn hết là giá đất phải chăng. Nàng một mặt hỏi thăm giá cả khắp nơi, mặt khác tìm hiểu nhân lực của từng cửa hàng.

Trong lúc nàng bận bịu, có người đến báo rằng rất nhiều quan thái thái đang ghé qua nhà.

Liễu Ngọc Như nhanh chóng quay về phủ đệ, nàng thay đồ rồi bước ra sảnh ngoài.

Hơn mười vị phu nhân ngồi ở sảnh ngoài, tuổi bọn họ xấp xỉ Liễu Ngọc Như; quản gia Vương phủ giới thiệu từng người một cho nàng. Thê tử của Phó Bảo Nguyên là Trần thị dẫn đầu những người này tới đây tán gẫu với Liễu Ngọc Như. Bọn họ biết cách nói chuyện giống hệt Phó Bảo Nguyên, có thể tận dụng mọi thứ để ca ngợi người khác.

Liễu Ngọc Như cẩn thận xã giao, khi mọi người đã quen nhau và bầu không khí thân thiện hơn, Trần thị mời nàng dạo chơi trong vườn. Hai người vừa dạo bước vừa nắm tay nhau như đôi tỷ muội thân thiết, những người khác thì ngồi ở đằng xa. Liễu Ngọc Như biết Trần thị có chuyện muốn nói bèn hỏi thẳng, “Phó phu nhân có gì muốn nói?”

“Cổ phu nhân đúng là tiên nhân hạ phàm, tâm tư mấy kẻ phàm phu tục tử chúng ta đều bị ngài nhìn thấu. Ta quả thật có mấy lời muốn nói với Cổ phu nhân. Ta nghe bảo lần này Cổ đại nhân chủ quản việc tu sửa Hoàng Hà. Đây là đại sự, phu quân ta làm huyện lệnh hơn hai mươi năm, trong quãng thời gian ấy Hoàng Hà đã được tu sửa ba lần. Mỗi lần tu sửa xong, lúc trở về, vị đại nhân phụ trách không chỉ thăng quan mà còn phát tài. May mắn lắm luôn đấy, đúng là làm để tích đức mà.”

Liễu Ngọc Như nghe xong liền lộ vẻ kinh ngạc, nàng nói đầy trân trọng, “Tu sửa Hoàng Hà có phúc vậy sao?”

“Nhất niên Hoàng Hà đạo, thập vạn tuyết hoa ngân[1].” Trần thị cười. “Trước đây việc tu sửa này như trò đùa trẻ con nhưng nghe đâu lần này triều đình rót xuống mười triệu lượng. Đây là thật à?”

Lời này làm Liễu Ngọc Như ngỡ ngàng, “Nhiều thế ư?”

“Cổ phu nhân không biết?” Trần thị giả vờ chẳng nhận ra Liễu Ngọc Như đang diễn kịch, bà nói tiếp, “Phu quân ta bảo số tiền bỏ ra khoảng mười triệu lượng đấy. Nếu đúng vậy thì Cổ đại nhân phụ trách một công trình rất đồ sộ, ít nhiều cũng cần người trợ giúp. Những người hôm nay đi

cùng ta đều là phu nhân của các nhân vật quan trọng từng quản lý Hoàng Hà. Các nàng nghe Cổ phu nhân tới liền muốn ghé thăm để nhờ Cổ phu nhân nói tốt vài câu với Cổ đại nhân.”

Liễu Ngọc Như nghe và bắt đầu âm thầm tính toán. Nàng nhìn lướt qua những nữ tử oanh oanh yến yến trong phòng rồi mỉm cười, “Chỉ cần không đưa nữ nhân cho phu quân ta thì chuyện gì cũng có thể thương lượng.”

Trần thị ngẩn người, sau đấy bật cười, “Ta hiểu rồi, chúng ta đã nghe kể chuyện hôm qua. Cổ phu nhân làm rất tốt, chúng ta cực kỳ tán thưởng.”

Liễu Ngọc Như có vẻ ngượng ngùng, nàng chỉ im lặng cười. Trần thị đến gần nàng, bà thì thào, “Phu nhân thích màu trắng hay đồ vật?”

Liễu Ngọc Như vừa nghe đã hiểu Trần thị đang hỏi nên tặng lễ vật thế nào.

Màu trắng hẳn là bạc, đồ vật chắc là biến tiền thành vật phẩm. Nàng suy nghĩ rồi trả lời, “Màu trắng đi,” nàng trưng ra vẻ mặt bình thản, “hãy mang đến phủ vào tối nay. Lát nữa ta sẽ trò chuyện với những phu nhân kia.”

Trần thị hào hứng đồng ý rồi dẫn Liễu Ngọc Như đi gặp mọi người. Liễu Ngọc Như nhớ kỹ từng người một, mời họ dùng cơm xong mới tiễn các phu nhân này đi.

Khi Liễu Ngọc Như đối phó với các vị phu nhân tại phủ đệ, Cổ Cửu Tư đi cùng Lạc Tử Thương và Thẩm Minh đến huyện nha. Bọn họ thảo luận kế hoạch tu sửa với Vương Tư Viễn và Phó Bảo Nguyên.

“Quá trình tu sửa Hoàng Hà đợt này kéo dài gần một năm, từ tháng bảy năm nay đến tháng bảy năm sau. Nếu tiến độ nhanh thì tốt nhất hoàn tất vào tháng tư sang năm. Quốc khố đã chuẩn bị mười triệu lượng, không thêm đồng nào cả nên mọi người nhất định phải sử dụng số tiền này cẩn thận.” Cổ Cửu Tư trải bản vẽ ra và thuyết trình với mọi người.

“Mười triệu lượng?” Phó Bảo Nguyên cười khanh khách. “Đủ để tu sửa mấy con đê ấy chứ.”

“Chúng ta không chỉ tu sửa đê đập.” Cố Cửu Tư liếc Phó Bảo Nguyên một cái. “Công trình chia làm ba giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất là trong tháng bảy và tháng tám phải tăng cường sức chịu đựng của toàn bộ hệ thống đê đập, chuẩn bị đối phó với lũ lớn vào mùa hè lẫn mùa thu. Trong giai đoạn này, mọi người chủ yếu gia cố đê đập có sẵn, quan sát dòng chảy để kịp thời báo cho bá tánh ở hạ lưu sơ tán, và cứu trợ thiên tai.”

“Còn hai giai đoạn sau?” Vương Tư Viễn nhíu mày.

Cố Cửu Tư chỉ mấy tuyến đường sông trên bản vẽ rồi điềm tĩnh nói, “Đào mương phân luồng. Nguyên nhân lớn nhất khiến Hoàng Hà liên tiếp phát sinh tai họa là đường sông không đủ bằng phẳng. Chúng ta sẽ quy hoạch đường sông một lần nữa; bẻ thẳng những khúc cong quá lớn và tăng số lượng kênh dẫn dòng để thay đổi toàn bộ hướng chảy sông Hoàng Hà. Chúng ta có bốn khúc cong lớn cần chỉnh sửa và hoàn thành vào mùa thu đông. Sau khi tu sửa, Hoàng Hà sẽ chảy từ Huỳnh Dương đến Lương Sơn, Bình Dương, Trường Thanh, Tế Nam, Tế Dương, Cao Thanh, Bác Hưng rồi đổ thẳng ra biển Bột Hải.”

“Cổ đại nhân,” Phó Bảo Nguyên nhíu mày, “việc khó giải quyết nhất trong thiên tai hàng năm do Hoàng Hà gây ra không nằm ở hạ lưu mà ở Huỳnh Dương. Nơi đây là khu vực phân lưu của Hoàng Hà, có khúc cong chảy xiết và mực nước cao. Ngay cả khi ngài làm phẳng hạ lưu cũng chẳng giải quyết được vấn đề lớn nhất.”

“Thế nên chúng ta không chỉ thay đổi tuyến đường,” Lạc Tử Thương mở miệng, tay chỉ vào Huỳnh Dương, “quan trọng nhất vẫn là xây sửa kênh mương.”

“Xây sửa kênh mương?” Vương Tư Viễn chưa hiểu.

Cố Cửu Tư gật đầu, “Tiền triều từng định tu sửa kênh Biện ở Huỳnh Dương để phân luồng Hoàng Hà, nhưng kênh Biện mãi không hoàn công. Lần này chúng ta phải hoàn tất việc tu sửa kênh Biện để Hoàng Hà chảy ra sông Hoài.”

Lời này làm Phó Bảo Nguyên và Vương Tư Viễn liếc nhìn nhau, Vương Tư Viễn đặt chén trà xuống rồi dùng giọng điệu cứng rắn hỏi, “Giai đoạn thứ ba là gì?”

“Giai đoạn thứ ba là xây dựng cửa cống và đắp đê.” Cố Cửu Tư thản nhiên nói, “Sau khi hoàn thành tu sửa, dòng chảy của Hoàng Hà sẽ ôn hòa hơn và thuận lợi cho tàu thuyền di chuyển. Cứ mỗi mười dặm thì Hoàng Hà sẽ được thêm một cửa cống để thoát nước và ngăn chặn lũ lụt. Những cửa cống này ngày thường sẽ đảm bảo việc đi lại của tàu thuyền, đồng thời giúp tưới ruộng. Phó đại nhân,” Cố Cửu Tư ngược nhìn Phó Bảo Nguyên, hân hoan miệng cười, “nếu tu sửa thành công Hoàng Hà, mai sau Huỳnh Dương sẽ là mắc xích quan trọng. Con đường làm quan của Phó đại nhân rộng thênh thang rồi.”

Phó Bảo Nguyên gượng gạo cười chả dám đáp lời, Cố Cửu Tư nhìn Vương Tư Viễn, “Vương đại nhân nghĩ thế nào?”

“Rất hay,” Vương Tư Viễn gật gù, “Cố đại nhân có chí lớn làm lão hủ thấy thiếu niên quả nhiên bạo dạn. Lũ lụt sông Hoàng Hà là căn bệnh ngàn đời nhưng Cố đại nhân nghĩ mình đủ khả năng trị dứt điểm trong một năm, thật là hậu sinh khả úy.”

Tuy Vương Tư Viễn đang tán dương nhưng ai ở đây cũng nghe ra sự mỉa mai trong những lời này. Cố Cửu Tư mỉm cười, “Vương đại nhân, Cửu Tư còn trẻ nên có nhiều chuyện suy nghĩ chưa thấu đáo. Nếu ngài thấy có gì vô lý thì hãy nhắc nhở ta.”

“Không có gì vô lý cả,” Vương Tư Viễn thấy Cố Cửu Tư nhượng bộ bèn vui vẻ bảo, “nhưng sợ chẳng đủ tiền.”

“Vấn đề tiền nong cũng đơn giản thôi.” Thẩm Minh cười toét miệng. “Bệ hạ nói triều đình bỏ ra mười triệu lượng, nếu thiếu thì lấy thuế của Vĩnh Châu bù vào. Mười triệu lượng là đủ tu sửa một con sông rồi.”

“Vậy à?” Vương Tư Viễn nhấp ngụm trà, lạnh nhạt nói, “Thế thì cứ làm đi, bản quan thấy Cố đại nhân mưu tính sâu xa nên để Cố đại nhân toàn quyền phụ trách cũng tốt.”

Vương Tư Viễn đứng dậy, chấp tay sau lưng và đi ra ngoài, “Giữa trưa rồi, bản quan còn bận việc khác nên không tiếp khách nữa. Về vấn đề trị thủy, Phó đại nhân,” Vương Tư Viễn liếc nhìn Phó Bảo Nguyên, “nhớ tích cực hỗ trợ Cố đại nhân, đừng để sơ suất xảy ra.”

Phó Bảo Nguyên cúi đầu, luôn mồm vâng dạ.

Cố Cửu Tư dõi theo Phó Bảo Nguyên đi tiễn Vương Tư Viễn, hân nâng chén trà lên uống một ngụm. Hắn biết Vương Tư Viễn có ẩn ý, nhưng Lạc Tử Thương đang ở đây nên hắn không tiện nói nhiều.

Sau khi tiễn Vương Tư Viễn, Phó Bảo Nguyên quay lại và cười nói với Cố Cửu Tư, “Cố đại nhân, hay chúng ta ăn cơm rồi hăng bàn tiếp?”

Cố Cửu Tư đồng ý, nhưng Lạc Tử Thương đứng dậy nói với hắn lẫn Phó Bảo Nguyên, “Hai vị đại nhân cứ thương lượng những vấn đề kế tiếp, báo kết quả cho Lạc mỗ là được. Lạc mỗ có chút việc riêng nên xin cáo từ trước.”

Cố Cửu Tư đang nghĩ cách bàn riêng vấn đề kế tiếp với Phó Bảo Nguyên nên tất nhiên không ngăn cản khi Lạc Tử Thương chủ động rời đi. Lạc Tử Thương chấp tay hành lễ rồi bỏ đi, Cố Cửu Tư quay đầu nhìn Phó Bảo

Nguyên, “Phó đại nhân,” hắc cười, “ngài có thể chỉ điểm một chút cho Cố mỗ xem bao nhiêu tiền mới đủ không?”

Chú thích

[1] Phóng tác từ câu tục ngữ: Tam niên thanh tri phủ, thập vạn tuyết hoa ngân. Dịch nghĩa: Vị quan thanh liêm làm ba năm cũng kiếm được mười vạn lượng bạc (tuyết hoa ngân là cách nói dân gian chỉ bạc trắng). Câu này dùng để châm biếm những quan viên tự quảng bá mình liêm khiết nhưng trên thực tế cũng bòn rút mồ hôi nước mắt nhân dân. Trần thị dùng câu tục ngữ trên vừa để bảo vệ tu sửa Hoàng Hà để kiếm lời, vừa ám chỉ sự tham ô của quan lại.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 128: Nguyên Vọng Duy Nhất Của Lạc Y Thủy Là Vĩnh Viễn Không Quay Về Dương Châu

Phó Bảo Nguyên nghe Cố Cửu Tư hỏi bèn đặt tay trước người và cười cười, “Cố đại nhân làm tại hạ khó xử quá, một huyện lệnh như hạ quan sao biết mấy vụ tiền nong này?”

Phó Bảo Nguyên từ chối nêu ý kiến khiến Cố Cửu Tư biết ông không muốn thành thật với hắn.

Mười triệu lượng là con số được Công Bộ tính toán kỹ lưỡng, nếu thiếu thì khẳng định tiền bị thất thoát ở những giai đoạn trung gian chứ không được dùng cho việc tu sửa. Cố Cửu Tư hỏi vậy chẳng qua muốn dò xét lập trường của Phó Bảo Nguyên cũng như tình hình thực tế tại Vĩnh Châu. Song Phó Bảo Nguyên rõ ràng không tin hắn, Cố Cửu Tư chỉ đành gượng cười, “Vậy Cửu Tư sẽ thử hỏi những người khác. Nhưng chúng ta chẳng thể trì hoãn việc tu sửa, buổi chiều gọi mọi người tới và ngày mai bắt đầu khởi công được không?”

“Xin tuân lệnh đại nhân.”

Phó Bảo Nguyên dẫn Cố Cửu Tư đi ăn cơm trưa, sau đấy thông báo cho những người phụ trách thi công về buổi gặp mặt chiều nay. Đến buổi chiều, người tới quá đông làm sảnh đường huyện nha chật kín và vài người phải đứng bên ngoài. Đông người cũng chả làm Cố Cửu Tư hoảng loạn, trước khi tới đây hắn đã phân loại chi tiết toàn bộ quy trình tu sửa Hoàng Hà. Giai đoạn thứ nhất là tu sửa đê đập sẵn có cần hoàn thành trong một tháng, để đối phó lũ lớn tháng tám.

Mọi người nghe hần giảng giải, ai cũng lộ vẻ lúng túng. Cố Cửu Tư ngẩng đầu nhìn thoáng qua bọn họ rồi nói, “Nếu các vị có gì khó xử thì đừng ngại lên tiếng.”

Mọi người im thin thít, Cố Cửu Tư đứng dậy, “Nếu không ai có ý kiến...”

Cố Cửu Tư chưa nói xong đã có một tiếng kêu cực kỳ do dự vang lên giữa đám người, “Đại nhân.”

Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn; là thương nhân họ Lý chuyên phụ trách lấp đầy bao cát, tên đầy đủ là Lý Tam. Bề ngoài của hần cho thấy người này luôn sống tại công trường; khi đến gặp Cố Cửu Tư, giày hần còn dính bùn đất nên chắc chắn vừa chạy từ công trường tới.

Nét mặt Cố Cửu Tư giãn ra, hần hòa nhã khuyến khích, “Nếu có vấn đề gì thì người cứ nói.”

“Đại nhân,” thấy thái độ Cố Cửu Tư thân thiện, Lý Tam cũng to gan hơn, “e rằng không đủ tiền...”

Lời này khiến Cố Cửu Tư nhíu mày. Có Lý Tam tiên phong, người xung quanh sôi nổi hưởng ứng; tiền không đủ, người không đủ, thời gian không đủ...

Tất cả la hét ầm ĩ muốn dời thời gian hoàn công đến tháng mười.

Càng nghe bọn họ tranh cãi ồn ào, Cố Cửu Tư càng nhíu mày. Hần chất vấn, “Nếu đến tháng mười mới hoàn công thì phải đối phó với lũ lớn tháng tám thế nào?”

“Chúng ta hiểu nỗi lo của Cố đại nhân,” Phó Bảo Nguyên cười làm hòa, “nhưng với chuyện này thì chúng ta cũng lực bất tòng tâm. Hay đại nhân cứ suy xét kéo dài thời gian thi công?”

Cổ Cửu Tư không đáp trả, lát sau, hần rớt cuộc mở lời, “Các người nói không đủ tiền vậy nêu một con số cho ta nghe xem.”

Hần vừa thốt ra câu này, mọi người lăm lét nhìn nhau nhưng chẳng ai tiến lên. Cổ Cửu Tư chỉ Lý Tam, “Người nói đi, ta sẽ lắng nghe.”

Lý Tam lưỡng lự rồi chậm chạp trả lời, “Cổ đại nhân, ví dụ ngài phát cho ta hai trăm lượng bạc đi, nhưng nếu thêm bao cát và phải hoàn thành trong một tháng thì cần hơn hai trăm người. Dựa theo thị trường Huỳnh Dương, lương công nhân một tháng là hai lượng năm mươi văn...”

“Khoan đã,” Cổ Cửu Tư giơ tay lên, “hai trăm người? Hai lượng năm mươi văn? Trước khi tới đây ta đã hỏi thăm, với chiều dài như vậy chỉ cần một trăm người...”

Hần đang nói, bên cạnh bất chợt truyền đến tiếng cười khê. Cổ Cửu Tư quay đầu lại liền thấy Phó Bảo Nguyên trưng ra bộ dạng “ta không cố ý, chỉ nhin cười hết nổi thôi”.

Cổ Cửu Tư cau mày, Phó Bảo Nguyên lập tức ho nhẹ một tiếng và nghiêm túc nói, “Cổ đại nhân, ngài còn trẻ đã một bước lên mây làm thượng thư, là nhân tài quan tâm thiên hạ đại sự. Ngài có thể học về thiên hạ từ sách vở nhưng không thể áp dụng phương pháp này khi đối mặt với bá tánh, tốt nhất ngài nên nghe theo cách làm của người phía dưới đi.”

“Suy cho cùng,” nụ cười của Phó Bảo Nguyên ẩn hiện vài phần khinh thường thâm kín, “ngài còn trẻ.”

Cổ Cửu Tư im lặng.

Sao hần có thể không hiểu Phó Bảo Nguyên ca ngợi hần là trọng thần đầy năng lực nhưng thật ra đang chế giễu hần là thiếu niên dốt nát.

Hắn trầm mặc, lửa giận trong lòng bùng phát nhưng hắn kiềm chế nó lại. Mất một lúc lâu hắn mới cười nói, “Thôi, hôm nay trễ rồi, để lúc khác bàn tiếp.”

Cố Cửu Tư cáo biệt mọi người và đứng dậy đi ra ngoài với Mộc Nam theo phía sau. Khi đến cổng lớn, hắn nghe thấy bên trong phát ra tiếng người nhin cười.

Tại hắn cực thích nhưng vào khoảnh khắc này, hắn cảm hận sự nhay bén của lỗi tai mình.

Hắn siết chặt tay, nhanh chân trở về nhà.

Hiện giờ là ban đêm, Liễu Ngọc Như đang ở trong phòng tính toán chi phí thành lập kho hàng thì Cố Cửu Tư đẩy cửa vào rồi chẳng nói chẳng rằng mà ném người lên giường và thở hổn hển.

Liễu Ngọc Như nghĩ hắn bị bệnh nên sợ hãi chạy tới chỗ hắn. Nhưng khi đến gần, nàng phát hiện hắn thở phì phò, chứng tỏ hắn đang vô cùng tức giận.

Liễu Ngọc Như đứng ở một bên, dè dặt hỏi, “Sao vậy? Ai làm chàng nổi điên thế?”

“Phó Bảo Nguyên, Phó Bảo Nguyên!”

Cố Cửu Tư bật dậy khỏi giường và gầm lên, “Ta chửi cả họ nhà ông ta!”

“Bớt giận nào,” Liễu Ngọc Như đưa hắn chén nước, nhỏ nhẹ bảo, “nói ta nghe xem, ông ấy đã làm gì chàng?”

Cố Cửu Tư ngoan cố ngậm chặt miệng, Liễu Ngọc Như bèn nhẹ nhàng vỗ lưng hắn. Chẳng hiểu vì sao, Liễu Ngọc Như dịu dàng an ủi như vậy làm hắn bỗng thấy tủi thân không kể xiết.

Nhưng hăn nghĩ nếu biểu lộ sự tủi thân này ra ngoài thì trẻ con quá mức. Hăn hít sâu một hơi để bình tĩnh lại rồi trả lời, “Ta bảo ông ta ngày mai khởi công, đến tháng tám phải tu sửa hoàn chỉnh mọi đề đập. Ông ta tán thành rồi mời tới cả biển người; kẻ chê thiếu tiền, kẻ than thiếu người. Còn bảo ta là con một sách, chỉ biết khoa tay múa chân trên sách vở. Có là con một sách ta cũng biết bọn họ xúm lại phá đám như vậy chẳng qua vì ta chưa cho bọn họ kiếm lời.”

“Hôm nay có rất nhiều quan viên phu nhân ghé qua.”

Liễu Ngọc Như vừa ngồi cạnh Cố Cửu Tư vừa xoa bóp thái dương cho hăn. Cố Cửu Tư dựa vào nàng, cả người thả lỏng, “Tới làm gì?”

“Muốn lấy lòng để ta thủ thi với chàng giao chuyện này cho bọn họ làm.”

Chuyện này nằm trong dự kiến của Cố Cửu Tư, hăn nhắm nghiền hai mắt, “Có đưa tiền không?”

“Bọn họ hỏi ta muốn màu trắng hay đồ vật. Ta nghĩ đưa đồ vật sẽ nảy sinh nhiều chuyện khó lường. Chàng thu cái gì cũng sẽ dâng lên bệ hạ làm chứng cứ cho tội dứt lốt của bọn họ, nếu nộp đồ vật sợ sẽ xảy ra phiền toái.”

“Nàng muốn bọn họ đưa bạc?!” Cố Cửu Tư đột ngột cất cao giọng.

Phản ứng của hăn khiến Liễu Ngọc Như hoảng sợ, trực giác mách bảo nàng đã làm sai nên nàng vội hỏi, “Có gì không ổn à?”

“Lũ xảo quyệt!”

Cố Cửu Tư nhăn nạy phân tích, “Đã muốn tặng lễ vật thì sẽ chuẩn bị sẵn, làm gì có chuyện đi hỏi nên tặng gì? Bọn họ rõ ràng đang thăm dò. Ta là chính tam phẩm Hộ Bộ Thượng thư, nếu thật sự muốn thu tiền thì sao cho

người công khai dâng bạc tới tận nhà được? Như vậy nhất thiết phải rửa tiền sạch sẽ không một vết nhơ mới có thể đặt vào tay ta.”

Liễu Ngọc Như nghe hẳn nói liễu hiểu ngay vấn đề, nàng hấp tấp bảo, “Để ta đi nói lại...”

“Không cần.” Cố Cửu Tư lắc đầu. “Bọn họ tới để thử nàng, giờ nàng có sửa lời thì họ cũng chẳng tin.”

Liễu Ngọc Như lặng thinh, Cố Cửu Tư ngẩng đầu thấy nàng thấp thỏm ngồi trên giường. Hẳn hẳn người giãy lắt rồi thở dài và tiến về phía trước. Sau đấy hẳn ôm nàng vào lòng, ôn hòa xoa dịu, “Nàng đừng tự trách bản thân. Bọn họ đều là tay già đời, chúng ta còn non nớt quá.”

“Là thiếu sót của ta.” Liễu Ngọc Như cụp mắt xuống. “Ta nên chịu trách nhiệm cho chuyện này.”

“Sao có thể nói vậy chứ?”

Cố Cửu Tư buông nàng ra, hẳn vừa nhìn nàng vừa cười, “Nói như nàng thì chuyện này là trách nhiệm của ta mới đúng. Ta quản lý, nàng làm việc; ta nên suy xét nàng có thể bị lừa với tính cách như vậy không. Thế nhưng ta chỉ bận tâm mình nên diễn kịch thế nào mà chẳng suy nghĩ và để ý đến nàng, nàng nói xem đây có phải thiếu sót của ta không?”

Liễu Ngọc Như nghe hẳn cãi bướng thì miễn cưỡng cười, “Chàng không cần an ủi ta.”

“Ngọc Như,” Cố Cửu Tư thở dài, hẳn nắm tay nàng và dịu dàng nói, “ai cũng có lúc phạm sai lầm, huống chi việc nàng làm không hẳn là sai. Sau này khi ta mắc lỗi, hành động ngớ ngẩn, nàng sẽ bao dung ta đúng không?”

Liễu Ngọc Như ngược nhìn, đôi mắt Cố Cửu Tư ấm áp và rạng rỡ như mang theo ánh sáng. Nàng chăm chú nhìn hẳn, rất lâu sau, nàng nghe hẳn

cất lời, “Ngọc Như, nàng mới mười chín tuổi, đừng làm khó mình.”

“Những người đó đã sống và làm cá chạch[1] vùng vẫy trong bùn mấy chục năm. Nàng đừng nghĩ bản thân lợi hại hay cho rằng mọi người đều ngốc ngếch. Nếu nàng nghĩ thắng là đúng còn thua là sai tức nghĩa nàng đang quá tự phụ.”

“Hình như ta từng nói những lời này,” Liễu Ngọc Như không nhin cười được.

Cố Cửu Tư ráng nhớ lại nhưng thất bại, cuối cùng hăn vẫy vẫy tay, “Chúng ta ảnh hưởng lẫn nhau là chuyện bình thường.”

“Hiện giờ bọn họ đã có kết quả thăm dò thì chúng ta nên làm gì?”

“Cứ chờ đã,” Cố Cửu Tư suy nghĩ rồi trả lời, “cũng có thể chúng ta nghĩ nhiều quá. Nàng hẹn bọn họ khi nào đưa bạc đến?”

“Tối nay.”

“Vậy chờ xem tối nay bạc có đến không.”

Cố Cửu Tư nghiêng đầu, “Nếu không đến, ngày mai...” Hăn ngẫm nghĩ, ánh mắt sắc lạnh. “Ngày mai ta chẳng cần khách khí nữa. Bọn họ đã biết ta không cùng một giuộc với bọn họ thì ta cứ sòng phẳng xử phạt thôi. Nếu tiếp tục cản trở công trình, ta sẽ xử cả đám! Xem còn ai dám gây trở ngại không.”

“Xử phạt cũng không phải biện pháp hay.” Liễu Ngọc Như nghe hăn nói mà suy tư. “Chàng đừng quá tin vào con số Công Bộ đề ra. Có lẽ chàng ghét nghe điều này nhưng có một chuyện Phó Bảo Nguyên nói đúng; chàng phải tự bước chân trên đường đời chứ chẳng thể dựa vào đọc sách để hiểu cả thiên hạ. Bọn họ có thể muốn lấp đầy túi tiền riêng thật, song ngộ nhờ không phải thì sao?”

Cố Cửu Tư nghe Liễu Ngọc Như đặt vấn đề, hần chậm rãi bình tĩnh lại. Lát sau, hần đồng ý, “Nàng nói phải.”

Hần điềm tĩnh bảo, “Ngày mai ta cứ giục bọn họ khởi công trước, không tranh cãi thời gian hoàn công nữa. Buổi chiều ta sẽ tự mình đi xem.”

Sau đấy hai người đợi suốt đêm nhưng quả nhiên Trần thị không đưa tiền tới.

Sáng sớm hôm sau, Cố Cửu Tư đi ra ngoài cùng Thẩm Minh và Lạc Tử Thương. Đến bữa trưa thì ba người quay về.

Không cố định thời gian hoàn công nên Phó Bảo Nguyên nhanh chóng ra lệnh khởi công, mọi việc diễn ra suôn sẻ.

Trên đường về, Liễu Ngọc Như đã nghe tiếng Thẩm Minh mắng chửi từ xa. Tới tận lúc ngồi vào bàn cơm hần vẫn không ngừng rửa xả Phó Bảo Nguyên.

Cố Cửu Tư chả nói gì, Liễu Ngọc Như vừa nghe vừa cười còn Thẩm Minh tiếp tục chửi bới trong lúc ăn. Lạc Tử Thương ăn rất nhanh, y là người đầu tiên rời bàn ăn. Chờ y đi khuất, Thẩm Minh mới hỏi, “Ăn nhanh vậy làm gì? Lão tử quấy rầy bữa cơm của y à?”

“Hôm nay y có việc.” Cố Cửu Tư trả lời thay. “Không phải Tần đại nhân hện y đi tảo mộ sao?”

Thẩm Minh ngớ người, giờ hần mới nhớ ra, “À đúng, Tần Nam hện y đi tảo mộ.”

Hần thò đầu lại gần Cố Cửu Tư, nhỏ giọng nói, “Chúng ta có đi không?”

“Không.” Cố Cửu Tư gấp thức ăn, nhàn nhạt đáp, “Hôm nay người khởi hành đến sông Hoài giám sát giúp ta. Năm trước ở đây đã thông báo đề đập

bị tổn hại, người trông chừng cho kỹ, đừng để xảy ra bất kỳ sự cố nào.”

“Ồ.” Thẩm Minh mất hứng, hăn nghĩ ngại rồi nhin không được mà cố thuyết phục, “Phu nhân của Tần Nam là Lạc Y Thủy, tảo mộ Lạc Y Thủy chắc chắn sẽ nói chuyện quá khứ. Chúng ta đều biết Lạc Tử Thương là con của Lạc Y Thủy, người không muốn biết thêm về thân thế y à? Chẳng phải trước khi đi người còn nhờ Thế An ca điều tra về cha của Lạc Tử Thương sao?”

“Ăn nhanh lên,” Cố Cửu Tư trừng mắt nhìn hăn, “ăn xong thì xuất phát ngay cho ta, đừng nói nhảm nữa. Có thời gian lắm mồm vậy với ta thì đến thư phòng viết mấy phong thư gửi Diệp Vận đi.”

Nhắc tới Diệp Vận, Thẩm Minh mất tự nhiên hăn. Hăn tăng hăng rồi dộng một đồng cơm vào mồm và vội vã rời đi.

Cố Cửu Tư ăn cơm chậm rì rì, sau đấy hăn về phòng thay một bộ thường phục vải thô rồi bảo Liễu Ngọc Như, “Hôm nay nàng cần ra ngoài đúng không? Ta đi cùng nàng.”

Liễu Ngọc Như tính đi tìm hiểu đất đai, thấy Cố Cửu Tư bám theo cũng cười đáp ứng.

Hai người sánh bước bên nhau, Cố Cửu Tư nắm tay Liễu Ngọc Như thong dong dạo phố trong chốc lát rồi bất chợt kéo nàng vào một con hẻm nhỏ. Trong hẻm có chiếc xe ngựa chờ sẵn, Liễu Ngọc Như ngỡ ngàng nhìn xe, “Đây là?”

Cố Cửu Tư không đáp lời mà kéo nàng lên xe ngựa rồi lại thay đổi quần áo trên xe. Xe ngựa lăn bánh đưa bọn họ ra khỏi thành.

“Chàng tính làm gì?” Liễu Ngọc Như thấy hăn cư xử lạ lùng bèn hỏi.

Cố Cửu Tư cũng chả giấu giếm, “Tới mộ của Lạc Y Thủy.”

“Sao chàng bảo không đi?”

“Ai biết trong phủ có người của Lạc Tử Thương không?”

“Không cho Thẩm Minh theo à?”

“Hắn quá bốc đồng.” Cố Cửu Tư nói thẳng, “Lạc Tử Thương rất thận trọng, ta không yên tâm nếu dẫn hắn theo.”

Liễu Ngọc Như đã hiểu suy nghĩ của Cố Cửu Tư, nàng ra khỏi thành cùng hắn. Sau đây người của Cố Cửu Tư dẫn bọn họ đến khu mộ sau núi của Lạc Y Thủy.

Người dẫn đường vô cùng quen thuộc đường xá, rõ ràng đã tới thăm dò trước.

Mộ Lạc Y Thủy nằm giữa sườn núi; tại đây có miếng đất hình vòng cung lát đá xanh và được xây dựng thành một khu vườn bằng phẳng.

Trong vườn chỉ có duy nhất ngôi mộ của Lạc Y Thủy. Mộ phần được làm vô cùng đơn giản nhưng khu vườn lại gieo trồng đủ loại hoa cỏ, thậm chí còn có đình nghỉ mát. Phía trước mộ trồng hai hàng hoa lan xanh mướt, bên cạnh đặt một bàn đá nhỏ. Trên bàn có rượu và hai cái chén, Tần Nam ngồi quỳ bên bàn như thể đang đối ẩm cùng đồng liêu.

Ông không mặc quan phục mà mặc thường phục màu lam từ đầu đến chân và dùng dây để buộc tóc. Nhìn ông giản dị nhưng tao nhã, giống một thư sinh tuổi trung niên bình thường.

Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như ẩn núp trong đám cây cối, hắn để nàng nằm sấp theo mình và cầm bụi cây nhỏ lên đầu nàng. Hai người yên lặng nằm trên mặt đất chờ Lạc Tử Thương tới.

Chẳng mấy chốc, Lạc Tử Thương xuất hiện với bộ trang phục gấm màu trắng cùng mái tóc buộc quan ngọc. Y tiến lên chào hỏi Tần Nam, hai người đều khách khí nên có thể thấy trước kia họ chưa từng quen biết.

Lạc Tử Thương được Tần Nam đi thả nhang, y sai người hầu mang rượu đến và bình thản mở lời, “Ta nghe nói cô mẫu thích rượu ngon, nhất là Xuân Phong Tiểu tại phố Đông của Dương Châu. Vì vậy ta chuẩn bị sẵn một vò, hy vọng cô mẫu thích.”

Nói rồi y đổ nửa vò rượu xuống đất.

Tần Nam nhìn vò Xuân Phong Tiểu, ông cúi đầu hỏi, “Người đã dự định đến gặp nàng khi tới Huỳnh Dương?”

“Ta không có bằng hữu thân thích,” giọng Lạc Tử Thương rất thờ ơ, “nên khi biết mình còn thân thích thì dĩ nhiên phải hỏi thăm kỹ lưỡng. Lúc xác định mình sẽ đi Huỳnh Dương, ta đã muốn đến đây cúng bái.”

“Nàng sẽ rất vui mừng nếu biết người hiếu thảo như vậy.”

Lạc Tử Thương im lặng, hai nam nhân đứng trước mộ Lạc Y Thủy trong phút chốc rồi Tần Nam đề nghị, “Còn dư nửa vò, chúng ta cùng uống đi.”

Lạc Tử Thương đáp một tiếng, y ngồi xuống bên bàn đá cùng Tần Nam. Y rót rượu cho ông, hai người chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ uống rượu. Sau một hồi, Tần Nam cảm khái, “Ta đã nhiều năm không thưởng thức rượu Dương Châu.”

“Dượng đã sống tại Huỳnh Dương hai mươi năm?” Lạc Tử Thương vuốt ve chén rượu, chậm rãi nhận xét, “Nhanh thật.”

Tần Nam cười, “Khi ta đi, Tử Thương chưa chào đời, đại tẩu còn đang mang thai.”

Động tác uống rượu của Lạc Tử Thương thoáng dừng lại. Tần Nam dùng từ thật kỳ lạ. Người khác hẳn sẽ nói, “Người chưa chào đời, đại tẩu còn đang mang thai.” nhưng ông lại giấu hẳn từ “người”.

Trong bóng tối, Cổ Cửu Tư và Liễu Ngọc Như liếc nhìn nhau, bọn họ nghe Tần Nam từ tốn nói, “Khuôn mặt người thật giống Y Thủy, nhất là mũi và môi. Ta đã nghe nói về chuyện người sẽ tới từ lâu, người vừa xuất hiện ở tiệc rượu là ta nhận ra ngay mà không cần người khác giới thiệu.”

Tần Nam mỉm cười, ông quay đầu lại và nhẹ nhàng bảo, “Đáng lẽ người nên sớm tới gặp nàng.”

“Mấy năm nay bận quá,” Lạc Tử Thương cười đắng chát, “ngài cũng biết những năm vừa qua có nhiều chuyện xảy ra.”

“Đúng vậy,” Tần Nam bùi ngùi đồng ý rồi nói tiếp, “lúc nào cũng có chuyện xảy ra nhưng mấy năm nay lại đặc biệt nhiều. Sống ở Đông Đô chắc không dễ nhỉ?”

Ông đưa mắt nhìn Lạc Tử Thương, y cười cười, “Cũng bình thường, giống những nơi khác thôi.”

Tần Nam không nói gì, ông lại tiếp tục lặng lẽ uống rượu với Lạc Tử Thương.

Ánh mắt ông vô cùng tinh táo, đây dường như là sự tinh táo không ai sánh bằng. Song chính vì vậy, đôi mắt kia lại mang theo vài phần thống khổ lẫn xót xa.

Uống được một lúc, Lạc Tử Thương chợt hỏi, “Cô mẫu là người thế nào?”

Lời này khiến Tần Nam bật cười, “Không phải người đã đi hỏi thăm sao?”

Tất nhiên y đã hỏi thăm.

Nhưng đại tiểu thư Lạc gia chỉ để lại những lời đồn thổi của người ngoài; đệ nhất quý nữ và truyền thuyết một thời của Dương Châu.

Bà xuất thân danh môn trăm năm. Năm tuổi biết đọc, tám tuổi biết viết, mười tuổi sáng tác Sơn Hà Phú; toàn bộ Đại Vinh đều khiếp sợ.

Bà không chỉ tài năng mà còn đẹp tuyệt trần. Năm bà mười sáu tuổi, lễ Hoa Đăng tại Dương Châu phát sinh hỗn loạn. Bà lên lầu đánh trống, dùng tiếng trống để chỉ huy mọi người. Bộ đồ trắng như tuyết dưới ánh trăng khiến bà tựa tiên nhân hạ phàm. Kể từ đó, sắc đẹp của bà nổi danh khắp thiên hạ và không người địch lại ở Dương Châu.

Năm ấy, Dương Châu lưu truyền thơ ca bà sáng tác và nữ tử khuê các bắt chước nét chữ của bà.

Bà là thiên tài và niềm kiêu hãnh của Lạc gia.

Tất cả mọi người cho rằng một nữ tử như thế thừa sức làm chủ trung cung[2]. Nhưng bất ngờ là năm mười bảy tuổi, bà vội vàng xuất giá, còn gả cho con cháu của một thế gia bình thường. Bà theo người nọ đến Huỳnh Dương, từ đây bắt vô âm tín.

Người nọ là Tần Nam.

“Nghe nói cô mẫu chẳng quay lại Dương Châu vì tổ phụ không tán thành hôn sự của hai người.” Lạc Tử Thương nở nụ cười. “Chuyện này là thật à?”

Tần Nam nghe đến đây cũng cười, ánh mắt ông đượm vẻ chua xót, “Bá phụ tất nhiên không tán thành hôn sự này. Tần thị chúng ta cũng từng là danh gia vọng tộc, nhưng vì đấu tranh đảng phái mà phụ thân lẫn tổ phụ ta đều bị xử trảm. Mẫu thân và ta không nơi nương tựa, may mắn được bá phụ

thu nhận. Ta không giỏi ăn nói, mười bảy tuổi cũng chỉ đỗ tiến sĩ, so với Y Thủy chẳng khác gì mây và bùn. Bá phụ không thích ta là lẽ thường tình.”

“Ta có một câu hỏi hơi xúc phạm,” Lạc Tử Thương thấy Tần Nam vòng vo liền nói thẳng, “nhưng không biết hỏi ai ngoài dượng. Nếu dượng bảo ngài và cô mẫu như bùn với mây thì sao tổ phụ lại đồng ý hôn sự của hai người?”

Tần Nam không vội trả lời, ông lẳng lặng nhìn Lạc Tử Thương; y chẳng hề tránh né ánh mắt ông. Sau một hồi, Tần Nam chậm rãi hỏi, “Có phải người nghĩ nàng bỏ trốn cùng ta tới Huỳnh Dương không?”

“Không phải ta nghĩ,” Lạc Tử Thương gấp mở cây quạt nhỏ trong tay, “mà rất nhiều người nói vậy.”

Lời này khiến Tần Nam im lặng, ông nhấp ngụm rượu rồi ngồi thẳng lưng.

Ông nghiêm khắc nhìn Lạc Tử Thương và gằn từng chữ, “Ta không bàn đến những chuyện khác nhưng có một việc người cần hiểu rõ. Lạc Y Thủy là thê tử mà ta dùng tam thư lục lễ[3] và kiện tám người nâng để cưới về một cách đàng hoàng. Ta không hề làm sơ sài và giữa ta với nàng càng chẳng có gì bất chính. Người khác có thể hiểu lầm nàng nhưng riêng người thì không.”

“Vậy tại sao chả quay về Dương Châu?” Lạc Tử Thương cười châm chọc.

Tần Nam nhìn khuôn mặt tươi cười của y mà hỏi, “Người oán nàng à?”

“Dượng cứ đùa,” Lạc Tử Thương cụp mắt xuống, “ta chưa từng gặp cô mẫu nên chỉ có tấm lòng kính trọng, lấy đâu ra oán trách?”

Tần Nam nghe y trả lời, đôi mắt đầy sự thấu hiểu.

Ông uống rượu và nhẹ nhàng nói, “Cái tên Lạc Tử Thương là do nàng đặt.”

Lạc Tử Thương dừng lại động tác gấp mở cây quạt, y nghe Tần Nam kể, “Lúc ấy nàng lẫn đại ca đều chưa thành thân, nàng chọn cái tên này và nói chờ đứa bé đầu tiên của Lạc gia chào đời sẽ đặt cho nó. Đây là tên thật của người.”

Lòng bàn tay của Lạc Tử Thương bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Tần Nam tiếp tục, “Người hỏi tại sao nàng không trở về Dương Châu, ta sẽ giải đáp cho người.”

“Tuy bá phụ không tán thành hôn sự giữa ta và nàng nhưng ông ấy thật sự đã hứa gả nàng cho ta, mà nàng cũng hoàn toàn tự nguyện. Khi gả, nàng chỉ có một nguyện vọng duy nhất—”

Tần Nam ngẩng đầu nhìn Lạc Tử Thương, ánh mắt tỉnh táo có chút lạnh lẽo kia phản chiếu bóng hình y.

“Vĩnh viễn không quay về Dương Châu.”

Chú thích

[1] Đây còn là từ lóng chỉ người lười đời.

[2] Ý chỉ hoàng hậu.

[3] Nghi lễ kết hôn truyền thống của Trung Quốc. Tam thư bao gồm: 1) Sính thư: dùng khi đính hôn, nhà trai trao cho nhà gái; 2) Lễ thư: nhà gái sẽ liệt kê chủng loại cùng số lượng lễ vật cưới hỏi khi gia đình hai bên chấp thuận cuộc hôn nhân; 3) Nghênh thân thư: dùng khi nghênh thú tân nương, tức là bước sáu “thân nghênh” của lục lễ. Lục lễ bao gồm: 1) Nạp thái: nhà trai sẽ nhờ người mai mối để dạm hỏi nhà gái; 2) Vấn danh: nhà trai nhờ bà

mỗi hỏi tên tuổi, ngày sinh của cô gái, sau đó đến tông miếu bói toán cát hung. Kết quả là “cát” thì mới tiến hành bước tiếp theo, “hung” thì dừng ở đây; 3) Nạp cát: sau khi bói toán được đến điềm lành thì định ra hôn ước; 4) Nạp chinh: nhà trai phái người đưa sính lễ đến nhà gái, nhà gái nhận sính lễ thì xưng là “hứa anh”; 5) Thỉnh kỳ: thỉnh nhà gái xác định ngày kết hôn; 6) Thân nghênh: ngày hôn lễ, nhà trai cần tự mình đi nhà gái nghênh đón, sau đó nhà trai về trước và ở ngoài cửa chờ đón. Nếu chưa thân nghênh mà chàng trai chết, cô gái có thể lấy người khác. Nhưng lỡ thân nghênh rồi mà chàng trai mới chết, dù chưa bái đường thì theo quy định của tục lệ, cô dâu chỉ có thể nhận mệnh ở góa suốt đời.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 129: Cửu Cửu Có Biết Tần Nam Ở Dương Châu Không?

Vĩnh viễn không quay về Dương Châu.

Nỗi hận thù, oán giận, và hối hận phải lớn đến nhường nào mới có thể thốt ra lời thề độc này với Dương Châu – quê hương của bà.

Liễu Ngọc Như lần Cổ Cửu Tư nghe mà trong lòng tràn ngập nghi hoặc, còn Lạc Tử Thương chỉ uống ngụm rượu rồi chậm rãi hỏi, “Tại sao không muốn về Dương Châu?”

“Nơi đây có người nàng quá yêu và có người nàng quá hận, yêu hay hận đều khiến một người bỏ đi.”

Lạc Tử Thương im lặng, y bóp chén rượu rất lâu mới chậm chạp buông ra. Y quay đầu nhìn mộ Lạc Y Thủy và thì thào, “Thôi, mọi chuyện đã qua rồi. Quá khứ chẳng còn ý nghĩa nữa, đừng,” y quay lại, gian nan cười với Tần Nam, “hai ta nên tiến về phía trước.”

“Ta không thể.”

Tần Nam lắc đầu, ông đứng dậy đi tới trước mộ Lạc Y Thủy và dịu dàng nói, “Ta sẽ vĩnh viễn nhớ sự tốt đẹp của nàng. Tử Thương, ta kể những chuyện này với hy vọng người không được quên.”

“Người không biết mẫu thân người đã trả giá thế nào vì người.” Ngón tay ông lướt trên dòng chữ Lạc Y Thủy, thanh âm mang theo vài phần tiếc nuối. “Nàng thật lòng yêu người.”

“Ta không tin.”

Lạc Tử Thương lạnh lùng cất tiếng, động tác của Tần Nam dừng lại. Lạc Tử Thương từ từ đứng dậy, y siết chặt tay, giọng nói nhuốm đầy sự tăm tối lạnh lẽo, “Nếu bà ấy thật lòng yêu ta,” y nhìn chòng chọc bia mộ, “sẽ không đưa ta tới thế gian này rồi chẳng đoái gì đến ta! Sẽ không vì mong muốn cá nhân mà sinh ra rồi coi như ta chả tồn tại.”

Tần Nam đưa lưng về phía y, ông mấp máy môi, “Tử...”

“Tần đại nhân,” Lạc Tử Thương cắt ngang lời ông, “ta hiểu lý do ngài gọi ta tới đây và cả những đạo lý ngài muốn nói. Nhưng để ta nói Tần đại nhân hay.”

Lạc Tử Thương nghiêm túc khẳng định, “Hai mươi năm qua không xuất hiện thì hiện tại cũng đừng nhiều lời với ta làm gì, ta sống rất tốt.”

“Lạc Tử Thương ta,” y siết chặt quạt xếp trong tay, ánh mắt đeo bám cái tên khắc trên bia mộ, từng câu từng chữ thoát ra từ kẽ răng, “dù chỉ một mình vẫn sống tốt.”

Tần Nam không đáp lời, tuy là thứ sử nhưng ông lại vụng về khác thường ở phương diện ăn nói. Lạc Tử Thương khôi phục sự bình tĩnh, y cung kính hành lễ rồi cáo từ rời đi.

Tần Nam đơn độc đứng trước bia mộ. Rất lâu sau, ông thở dài và từ tốn nói, “Ta không thuyết phục được nó nên cũng chẳng muốn nhiều lời nữa.”

“Y Thủy,” ông khẽ cười, “ta rốt cuộc vẫn ích kỷ. Ta nghĩ nàng sẽ hạnh phúc nếu nó chấp nhận nàng, nhưng ta luôn hy vọng nó và người kia mãi mãi không xuất hiện.”

“Chúng ta sống ở Huỳnh Dương cũng rất tốt.” Tần Nam ngồi xuống đất, nhẹ nhàng dựa vào bia mộ và ôn hòa nói, “Chúng ta chẳng thể truy đuổi

quá khứ, nó đã qua rồi, nàng đừng nhớ nhung nữa được không?”

“Nàng nhìn kia, đứa bé kia sống tốt hơn ta tưởng nhiều. Nó không muốn thì đừng ràng buộc.”

Tần Nam nói rồi dựa hẳn vào bia mộ và cứ thế mà ngồi bất động.

Nhìn ông như đã ngủ thiếp đi, còn Liễu Ngọc Như với Cố Cửu Tư vẫn đang nằm trên mặt đất. Liễu Ngọc Như giờ bụi cây lên và nhỏ giọng hỏi, “Ông ấy ngủ à?”

Cố Cửu Tư nghĩ ngợi giây lát, hẳn lượm hòn đá nhỏ rồi ném nó đi.

Tần Nam chả hề nhúc nhích, Cố Cửu Tư liếc mắt ra hiệu cho Liễu Ngọc Như. Hai người bò thối lui, khi đã cách một khoảng an toàn mới đứng dậy và nhanh chóng chạy đi.

Bọn họ chạy xa thật xa rồi dừng lại giúp nhau phủi sạch bùn đất lẫn lá cây trên người.

Phủi trên người xong, Liễu Ngọc Như vừa lau mặt cho Cố Cửu Tư vừa hạ giọng bảo, “Chàng nghĩ tại sao hôm nay Tần Nam nói chuyện kỳ quái như vậy?”

“Rõ quá còn gì.” Cố Cửu Tư dùng tay áo lau mặt Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như ngăn hẳn lại, “Nhẹ tay thôi.”

Cố Cửu Tư lau nhẹ nhàng hơn rồi nói tiếp, “Tần Nam biết Lạc Tử Thương này là giả.”

“Mới gặp đã biết á?” Liễu Ngọc Như ngăn người. “Ông ấy không định vạch trần y?”

“Ông ấy không chỉ nhận ra đây chẳng phải Lạc Tử Thương thật mà còn biết y là con của Lạc Y Thủy. Với tình nghĩa ông ấy dành cho Lạc Y Thủy thì sao có thể động tới Lạc Tử Thương?”

Lời hăn nói làm Liễu Ngọc Như hiểu được vấn đề, nàng nhú mày, “Sao Tần Nam biết những chuyện này?”

“Lão yêu tinh sống lâu năm luôn sở hữu bùa phép mà chúng ta không biết.”

Cố Cửu Tư phúi sạch đất cát rồi kéo tay Liễu Ngọc Như, “Đi thôi, ta đi xem đất cùng nàng.”

“Chàng muốn đi luôn hôm nay?” Liễu Ngọc Như thấy hơi lạ.

Cố Cửu Tư nhướn mày, “Mặt trời chưa lặn, vẫn còn thời gian.”

Thấy hăn kiên quyết đi xem đất, Liễu Ngọc Như cũng không từ chối. Hai người lên xe ngựa rồi nàng dẫn Cố Cửu Tư đến những địa điểm mình nhắm tới.

Khi ngồi trên xe ngựa, Liễu Ngọc Như suy tư nói, “Chàng nghĩ chuyện của Lạc Tử Thương là như thế nào?”

Liễu Ngọc Như phân tích tỉ mỉ, “Dựa theo lời Tần Nam, năm xưa Lạc đại tiểu thư nổi danh khắp Dương Châu còn ông ấy chỉ là thanh mai trúc mã ngưỡng mộ bà. Lạc đại tiểu thư sau này gặp gỡ một người rồi chưa kết hôn đã có thai và sinh ra Lạc Tử Thương. Về sau bà lại theo Tần Nam đến Huỳnh Dương, hoàn toàn cắt đứt quan hệ với người nhà. Kết hợp cùng tin tức chúng ta điều tra được thì hai mươi một năm trước, đại tiểu thư Lạc gia quen biết một người và nhất kiến chung tình với đối phương rồi mang thai khi chưa kết hôn. Kết quả phát hiện đối phương đã lấy chính thất, Lạc Y Thủy không cam lòng làm thiệp nhưng bà vẫn sinh ra đứa bé kia. Người nhà muốn giết con bà, hạ nhân lại không nỡ ra tay với một đứa trẻ nên vớt

nó tới khu vực gần miếu Thành Hoàng. Đứa trẻ được ăn mày nhận nuôi còn Lạc Y Thủy gả cho Tần Nam và xa quê đến Huỳnh Dương. Câu chuyện là vậy phải không?”

Cố Cửu Tư không đáp trả, chỉ nhìn dòng người ngoài cửa sổ. Liễu Ngọc Như tiếp tục, “Tần Nam nói Lạc Y Thủy thật lòng yêu con mình nên hồi đó chắc đứa bé bị phụ thân bà vứt bỏ. Chính vì thế Lạc Y Thủy mới cắt đứt quan hệ với gia đình và quyết định cả đời không quay về Dương Châu. Rốt cuộc nam nhân năm ấy là ai?”

Liễu Ngọc Như nhíu mày, nàng thấy Cố Cửu Tư im lặng này giờ bèn gọi, “Cửu Tư?”

“Hừm?”

Cố Cửu Tư quay đầu lại, hắc cười cười khi thấy Liễu Ngọc Như đang chờ hăn trả lời, “Nàng đừng nghĩ nhiều về mấy chuyện này, lo cho việc buôn bán của nàng đi.”

“Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như nhìn hăn chăm chăm, “có phải chàng biết ai là phụ thân của Lạc Tử Thương không?”

“Vấn đề này,” Cố Cửu Tư điềm tĩnh đáp, “chờ ta làm rõ rồi sẽ nói với nàng.”

Liễu Ngọc Như nghe đến đây liền hiểu chuyện này có khả năng liên quan đến những việc khác nữa, vì vậy nàng không tiếp tục đặt câu hỏi.

Hai người tới địa điểm Liễu Ngọc Như muốn mua đất, Cố Cửu Tư đi phía sau và dõi theo nàng hỏi giá khắp nơi. Nàng xem đất thận trọng vô cùng, kiểm tra từng chút một. Cố Cửu Tư không nói gì mà chỉ lắng nghe nàng cò kè mặc cả với người ta.

Lúc bọn họ tới thì mặt trời đã ngả về tây, khi đêm xuống, Liễu Ngọc Như mới trở về cùng Cố Cửu Tư. Bọn họ tay trong tay, bóng của hai người hòa lẫn vào nhau trên mặt đường. Cố Cửu Tư nắm tay nàng, đồng thời khoa chân múa tay hát hí khúc. Liễu Ngọc Như nghe hân ê a hát mà cười mãi không thôi.

Nàng mím môi cười, nhìn hân vung vẩy tay diễn vai tiểu nhân và dùng giọng nheo nhéo xướng, “Lạc Tử Thương, mụ bát phụ này, coi ta đánh chết người nè. Ta đánh đánh đánh!”

“Lão tặc Phó Bảo Nguyên, ta cũng đánh đánh đánh!”

“Cả người nữa, Lý Tam! Có chạy đằng trời!”

Sắp về đến nhà nhưng hân vẫn hăng say múa may, Liễu Ngọc Như hạ giọng nhắc, “Chàng nói nhỏ thôi, coi chừng người khác nghe được.”

“Nghe được thì sao chứ,” Cố Cửu Tư nhún vai, “có ai không biết ta muốn đánh bọn họ đâu?”

Hân vừa dứt lời, giọng Phó Bảo Nguyên vang lên, “Ồ, Cố đại nhân!”

Cố Cửu Tư: ...

Trong nháy mắt, Cố Cửu Tư ngẩng đầu ưỡn ngực thành bộ dạng đoạn trang rồi chấp tay chào Phó Bảo Nguyên, “A, Phó đại nhân! Sao không vào nhà mà đứng ở cửa thế này?”

“Ta mới bàn việc với Lạc đại nhân xong.”

Phó Bảo Nguyên hình như không nghe thấy những lời nhảm nhí của Cố Cửu Tư nên hân thở phào nhẹ nhõm. Hân hàn huyên với Phó Bảo Nguyên một lát rồi tiễn ông đi.

“Đêm hôm khuya khua,” Cố Cửu Tư chưa hết sợ, “mà bàn bạc gì?”

Liễu Ngọc Như đứng cạnh ôm tay hắn, nàng cười, “Chừa tật nói xấu sau lưng người ta chưa?”

Lần này Cố Cửu Tư không cãi bướng nữa, hắn khẽ hừ một tiếng rồi về phòng cùng nàng.

Ở trong phòng, chờ Liễu Ngọc Như ngủ, hắn suy nghĩ rồi lấy giấy viết thư gửi Giang Hà.

Trước tiên hắn tóm tắt tình hình Huỳnh Dương, đến cuối thư, hắn rút cuộc thêm vào một câu:

Tình cờ gặp được Tần Nam, trượng phu của Lạc Y Thủy; ông ấy cũng là người Dương Châu, cậu cậu có biết người này không?

Cố Cửu Tư gửi thư ngay trong đêm, hắn nhìn người mang thư đi mà không khỏi thở dài.

Sau hôm gửi thư, Cố Cửu Tư quyết định đích thân giám sát công trình đề điều.

Liễu Ngọc Như nhìn trang phục thô sơ của hắn thì bật cười, “Chàng ăn mặc kiểu gì đấy? Không phải muốn đến công trường à?”

Cố Cửu Tư nghe nàng hỏi liền cười khanh khách, “Không phải Phó Bảo Nguyên chê ta là con mọt sách sao? Ta tự đi nhìn xem tốn bao nhiêu tiền, cách làm ra sao, vật liệu thế nào. Nếu ta nắm rõ hơn Phó Bảo Nguyên thì sẽ chặn hòng được ông ta còn gì?”

Cố Cửu Tư thoáng nhìn bầu trời bên ngoài, “Khâm Thiên Giám bảo tháng tám, tháng chín năm nay sẽ có lũ lụt, chúng ta nhất thiết phải gia cố đê trước tháng tám.”

Liễu Ngọc Như bình tĩnh đáp, “Ta hiểu.”

“Chàng đi đi,” Liễu Ngọc Như ngẩng đầu cười, “ta cũng có việc bận.”

Liễu Ngọc Như không nói vậy để an ủi hẳn.

Ngày thứ hai sau khi Cố Cửu Tư đi công trường tu sửa đê, Liễu Ngọc Như chọn được đất và bắt đầu xây dựng kho hàng.

Tháng mười U Châu thu hoạch gạo nên trước thời điểm này, kho hàng lẫn đội thuyền của bọn họ phải đủ sức vận chuyển khối lượng lớn. Ngoài ra Thần Tiên Hương yêu cầu nhập thêm không chỉ gạo mà cả lương thực khác từ U Châu lẫn Dương Châu. Vì vậy kho hàng cần được thành lập càng sớm càng tốt.

Thế nên Liễu Ngọc Như tăng giờ làm việc. Đầu tiên là phát thông báo tuyển người, sau đấy vẽ bản thiết kế, đồng thời liên hệ người để song song xây dựng kho hàng.

Liễu Ngọc Như bận đến chân không chạm đất, còn Cố Cửu Tư tới sông Hoài. Đây là khu vực do Thẩm Minh trông coi nên chẳng có mấy quan viên nhận biết hẳn. Khi tới nơi, Cố Cửu Tư không thông báo cho ai mà tìm Thẩm Minh rồi nói thẳng, “Người và ta giả dạng dân chúng đến làm việc ở đê đi.”

Thân phận hẳn đặc biệt, đi đơn độc sợ sẽ gặp nguy hiểm nên mới nhờ Thẩm Minh. Hai cao thủ ở cùng nhau thì an toàn hơn.

Thẩm Minh kinh hãi nhìn Cố Cửu Tư và gấp rút khuyên can, “Cửu ca, da thịt người non mịn thế e không làm việc nặng được.”

Lời này chọc giận Cố Cửu Tư, hắn ném Thẩm Minh qua vai rồi hỏi, “Nói ai da thịt non mịn?”

“Không không không,” Thẩm Minh vội vã bò dậy, “sửa đê khác đánh lộn. Người muốn giám sát thì nhìn thôi là được, hà tất phải tự mình làm?”

Cố Cửu Tư trừng trộ với Thẩm Minh, “Lắm chuyện, hoặc ta đi một mình, hoặc người đi cùng ta.”

Thẩm Minh nào dám để mặc Cố Cửu Tư, chỉ đành dậy sớm rồi thay bộ đồ vải thô và bôi đen mặt giống Cố Cửu Tư, sau đấy tới đê tìm việc làm.

Trên đê có một cái bàn nhỏ dành cho người trông coi, Cố Cửu Tư và Thẩm Minh dùng tên giả để nhận việc từ người này. Tiền lương là một lượng bạc mỗi tháng, Cố Cửu Tư muốn tranh cãi thì bị đối phương quất roi. Thẩm Minh lẫn Cố Cửu Tư sợ bị phát hiện nên không dám đánh trả, hai người luôn mồm xin lỗi mới có cơ hội làm việc.

Ngày đầu tiên, Cố Cửu Tư và Thẩm Minh khiêng được một trăm bao cát, là số lượng thấp nhất trong những người làm ở đây.

Trong lúc hai người khuân bao cát dưới nắng gắt, bọn họ thấy nhiều nam nhân tóc điểm bạc, trên tấm lưng còng là bao cát nặng nề, cả cơ thể như sắp bị đè sụp nhưng bước chân vẫn nhanh nhẹn.

Chân bọn họ đạp lên đồng bùn lầy, thân mình phơi dưới ánh mặt trời chói chang, từng giọt mồ hôi lớn rớt xuống.

Tối buổi tối, cả đám người tham gia trị thủy quây quần bên nhau sưởi ấm ăn cơm.

Cơm ở đây do quan phủ cung cấp, một người hai cái màn thầu. Cố Cửu Tư và Thẩm Minh ngồi ăn màn thầu cùng mọi người, tuy công việc trị thủy vất vả nhưng ai cũng hào hứng. Đêm xuống mọi người tính toán tiền công; sau khi hoàn tất tu sửa Hoàng Hà, bọn họ có thể sửa chữa nhà cửa, sắm quần áo mới cho con, mua thịt cho nhà ăn...

Ngồi cạnh Cố Cửu Tư là một ông lão rất thích trò chuyện. Ông có một nữ nhi, vừa gặp Cố Cửu Tư và Thẩm Minh đã hỏi, “Máy đứa đón dâu chưa?”

“Rồi.”

“Chưa.”

Sau khi hai người thành thật trả lời, ông lão bắt đầu chào hàng nữ nhi của mình với Thẩm Minh. Về ngoài của nữ nhi biến hóa theo mỗi lần ông mô tả, Thẩm Minh nhìn không được bèn nói, “Cụ à, nữ nhi của cụ hết béo lại gầy, thế rốt cuộc nàng ấy béo hay gầy?”

“Cái này,” ông lão chần chừ rồi ngượng ngùng đáp, “ta cũng không biết. Máy lần về nhà thì có lúc thấy nó béo, khi khác lại thấy nó gầy. Đợt này ta về nó cũng mười lăm tuổi rồi nên chắc là gầy.”

Cố Cửu Tư và Thẩm Minh liếc nhau một cái, Thẩm Minh do dự hỏi, “Bao lâu cụ mới về nhà một lần?”

Ông lão bật cười và cố nhớ lại, “Chắc cũng cỡ hai năm?”

Nói rồi ông lão thoáng lộ vẻ khổ sở, “Ngày ta đi, tiểu nhi tử mới chào đời, nếu khi ta về nó đã biết gọi cha thì tốt quá. Ta nói mọi người đừng cười, nữ nhi của ta tới năm tám tuổi mới biết ta là cha nó.”

“Tại sao cụ không về nhà?” Cố Cửu Tư nhíu mày.

Ông lão cười cay đắng, “Không có tiền.”

“Nhà ta nghèo,” ông lão vừa ăn màn thầu vừa vô cảm bảo, “trồng trọt thì khéo cây cối bị lũ cuốn hết, thà ra ngoài làm công may ra còn kiếm sống được.”

“Dù vậy vẫn nên về thăm nhà,” Cố Cửu Tư tiếp tục khuyên nhủ.

Ông lão nhìn hẩn như nhìn một kẻ kỳ quặc, “Không có tiền mà về á?”

Lời này khiến Cố Cửu Tư cứng họng.

Ban đêm, ông lão ngồi bên lửa trại và điêu khắc một khúc gỗ thành hình đứa bé; đây là món quà ông dành tặng tiểu nhi tử. Mỗi ngày ông nhận hai cái màn thầu từ quan phủ, ông ăn một cái rồi bán cái còn lại cho những người ăn không no; ông tích góp tiền để mua rất nhiều đồ cho con mình. Tu sửa Hoàng Hà xong, ông sẽ về nhà.

Cố Cửu Tư và Thẩm Minh nằm cuộn tròn nhìn lửa trại, hai người đưa lưng về phía ông lão. Thẩm Minh thấy Cố Cửu Tư mở to mắt bèn nhích lại gần, “Ca đang nhìn gì đấy?”

Cố Cửu Tư không trả lời, Thẩm Minh thở dài, “Ca nhớ tẩu tử không?”

“Nhớ,” Cố Cửu Tư thì thầm đáp.

Thẩm Minh cũng mở to mắt, hẩn ngượng nghịu nói, “Ây, người đừng cười ta nha, ta nhớ Diệp Vận.”

“Nàng xấu tính, thích mắng ta,” Thẩm Minh nhặt một hòn đá được nước sông mài giữa bóng loáng trông khá đẹp rồi cất nó vào ngực áo, “nhưng ta bỗng cảm thấy bây giờ nàng mà tới mắng vài câu thì thật tốt, biết đâu ta sẽ không khó chịu thế này.”

“Người cũng biết khó chịu?” Cố Cửu Tư cười nhạo.

Thẩm Minh trợn trừng mắt, “Thấy mọi người như vậy sao có thể không khó chịu? Ta nghĩ,” hẩn thần thờ nhìn lửa trại, “nếu năm đó cha ta không chết đói và còn sống, chắc sẽ giống ông lão kia.”

Cố Cửu Tư nhất thời ghen ngào. Hẩn nhìn Thẩm Minh, rất lâu sau, hẩn vỗ vỗ vai Thẩm Minh nhưng không nói gì cả.

Làm công được ba ngày, Cỗ Cửu Tư và Thấm Minh rời khỏi sông Hoài.

Trước lúc đi, Cỗ Cửu Tư cho ông lão mười lượng bạc và nhả nhủ, “Hãy để nhi tử của cụ đọc sách. Nếu nó đủ khả năng kiếm công danh, bảo nó đến Đông Đô tìm Cỗ Cửu Tư.”

Tuy không biết danh tính Cỗ Cửu Tư nhưng ông lão hiểu đây là nhân vật có máu mặt, ông liên tục cảm tạ hẳn.

Cỗ Cửu Tư đưa Thấm Minh về Huỳnh Dương. Sau khi quay về, hai người chẳng nói chẳng rằng mà tiếp tục cải trang thành dân thường để trà trộn vào ngày.

Đãi ngộ cho người tham gia trị thủy tại Huỳnh Dương kém hơn hẳn sông Hoài. Có lẽ vì sông Hoài còn Thấm Minh tạo áp lực nhưng Huỳnh Dương chẳng có ai quản, thế nên tiền công dù vẫn là một lượng bạc lại chịu đủ loại cắt xén.

Theo quy định, bữa cơm gồm hai cái màn thầu lớn. Trên thực tế ở đây chỉ có cháo loãng bông, ăn mấy chén vẫn đói.

Cỗ Cửu Tư làm hai ngày mới trở về nhà. Lúc hẳn về, trong nhà đầy ắp người; Liễu Ngọc Như đang thảo luận bản vẽ thiết kế kho hàng với thợ mộc. Nàng ngạc nhiên khi nghe Cỗ Cửu Tư đã trở lại, ngẩng đầu lên thì thấy đúng là hẳn.

Nàng suýt nữa chẳng nhận ra Cỗ Cửu Tư. Đi chưa đầy mười ngày mà da đen thấy rõ; hẳn vốn trắng nên dù rám nắng trông vẫn trắng trẻo hơn người khác, nhưng so với trước kia quả thật là sạm hẳn đi. Trông hẳn hơi gầy, mặt mũi còn tiều tụy, rõ ràng đã ăn khổ mấy ngày qua.

Liễu Ngọc Như thấy bộ dạng này của hẳn thì đau lòng vô cùng, Cỗ Cửu Tư vội trấn an, “Không sao, chỉ bị đen chút thôi. Ta tắm một cái là hết.”

Cố Cửu Tư nói xong liền vào nhà, Liễu Ngọc Như sai người chuẩn bị nước tắm cho hắn. Tắm rửa sạch sẽ, Cố Cửu Tư thay quan phục và rời nhà đến phủ nha. Nửa đêm bị dựng dậy nên Phó Bảo Nguyên ngáp ngáp dài, ông bức bối ra sảnh ngoài rồi ngái ngủ bảo Cố Cửu Tư, “Cố đại nhân, trẻ thế này mà ngài chưa đi nghỉ à?”

“Phó đại nhân, ta đến đây vì muốn thương lượng với ngài chuyện gia cố đê.” Cố Cửu Tư trải bản đồ sông ngòi ra, hắn nói với Phó Bảo Nguyên, “Ta đã suy nghĩ lại, phương án ban đầu đúng là chưa thỏa đáng. Số tiền giữ nguyên mà muốn hoàn công trước trung tuần tháng tám thì quả thật không đủ người.”

Cố Cửu Tư ngược nhìn Phó Bảo Nguyên, “Bản quan tính điều động ba ngàn binh lính từ doanh trại bảo vệ thành đến hỗ trợ gia cố đê, những người này sẽ do Thẩm Minh chỉ huy. Có thêm ba ngàn người thì thừa sức hoàn công vào đầu tháng tám, ngài thấy sao?”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 130: Ông Trời Trao Nàng Cho Ta Đã Là Bất Công Lớn Nhất

Thấy sao à? Thấy hăn điên chứ sao.

Yêu cầu này làm Phó Bảo Nguyên sợ tới mức tỉnh cả ngủ.

Lấy ba ngàn binh lính bảo vệ thành đi tu sửa sông đào, còn cho Thẩm Minh chỉ huy, là trắng trợn đòi binh quyền. Huỳnh Dương ít binh lính, một thành trì cũng chỉ sở hữu khoảng bốn ngàn người. Nhưng suy cho cùng Huỳnh Dương khác Vọng Đô – thành trì nằm ở biên cảnh và chinh chiến hàng năm – bốn ngàn người đã là số lượng binh lính nhiều nhất Vĩnh Châu.

Làm vậy quả thật có thể giải quyết vấn đề, song đoạt người từ tay Vương Tư Viễn mà lão ta chịu ư?

Phó Bảo Nguyên rặn ra một nụ cười, “Sao tự dưng Cố đại nhân lại nghĩ tới chuyện này? Ngài đã bảo không giới hạn thời gian mà?”

“Ta chưa từng nói vậy.” Cố Cửu Tư cười châm biếm. “Bệ hạ lệnh cho ta đến mùa hè năm sau phải hoàn tất tu sửa Hoàng Hà, Khâm Thiên Giám cũng nói rõ tháng tám có lũ. Nếu chúng ta không gia cố đê kịp thời dẫn đến lũ lụt Hoàng Hà thì cả người lẫn ta đều không giữ được mũ cánh chuồn[1] của mình. Bằng mọi giá, chúng ta phải nghĩ cách gia cố đê hoàn chỉnh trước tháng tám.”

“Ý tưởng của Cố đại nhân rất hay,” Phó Bảo Nguyên ho nhẹ một tiếng, “nhưng hơi cực đoan. E rằng quân đội sẽ không đáp ứng việc lấy binh lính đi tu sửa đê điều.”

“Ta sẽ tâu lên bệ hạ.”

“Vậy chờ thánh chỉ của bệ hạ đi,” Phó Bảo Nguyên nói ngay, “trước khi có thánh chỉ của bệ hạ thì sao có thể động vào quân đội? Cổ đại nhân, ngài tới đây để tu sửa Hoàng Hà, chẳng lẽ còn muốn thay tri châu quản lý mọi việc?”

“Đúng là ta đến tu sửa Hoàng Hà,” Cổ Cửu Tư đưa mắt nhìn Phó Bảo Nguyên, giọng hằn lạnh lùng, “nhưng ta cầm Thiên Tử Kiếm tới để làm việc này.”

“Cổ đại nhân đừng hù dọa hạ quan,” Phó Bảo Nguyên ngồi xuống và nâng ấm trà lên, “dù cầm Thiên Tử Kiếm cũng đâu thể coi mạng người như cỏ rác đúng không? Chuyện gì cũng có đạo lý của nó.”

“Được,” Cổ Cửu Tư gật gù, “ta đã nể mặt mà người[2] không cần chứ gì? Vậy ta sẽ nói đạo lý.”

Cổ Cửu Tư ngồi xuống, thẳng thừng nói, “Hiện tại tu sửa đề điều báo chi phí tổng cộng bảy mươi vạn; trong đó nhân lực chiếm bốn mươi vạn, vật liệu gần ba mươi vạn. Lần trị thủy này chiêu mộ mười vạn người; tiền công mỗi người là hai lượng năm mươi văn, bao ăn ở, ba bữa cơm thì theo quy định phải có ít nhất hai màn thầu một chay một mặn cùng món canh. Công Bộ đưa tiền nhưng các người nói không đủ, vậy người nói ta nghe, Huỳnh Dương và sông Hoài trả công lao dịch trung bình một lượng bạc mỗi tháng, các người trả đến hai lượng năm mươi văn thì sao dám bảo thiếu tiền?!”

Lời này tức khắc khiến Phó Bảo Nguyên biến sắc, ông lập tức phân bua, “Cổ đại nhân nghe kẻ nào nói bậy thế, một lượng bạc sao đủ sức chiêu mộ người làm lao dịch?”

“Câu này phải hỏi các người chứ.” Cổ Cửu Tư cười mỉa mai rồi lấy ra khế ước mà người giám sát đề giao nộp. “Đây là khế ước các người đưa cho mọi người, số tiền trên này đâu phải ta vu oan các người nhỉ?”

Phó Bảo Nguyên nhìn con số trên giấy mà mặt hết xanh lại trắng, Cố Cửu Tư vừa nhìn ông vừa nói, “Chưa chịu thua hả? Để ta hỏi tiếp. Theo quy định thì các người phải bao ăn ở, nhưng dù là sông Hoài hay Huỳnh Dương cũng chỉ được phát hai màn thầu và ngủ dưới gầm cầu. Thậm chí Huỳnh Dương còn chả phát bánh bao mà cho người tham gia trị thủy uống cháo loãng. Muốn ta điều tra tiền chạy đi đâu không? Các người nói tiền không đủ nhưng tiền cũng phải có chỗ tiêu chứ? Thiên Tử Kiếm chẳng thể lạm sát người vô tội,” Cố Cửu Tư áp sát Phó Bảo Nguyên, lạnh lẽo bảo, “nhưng giết kẻ có tội thì được. Thanh kiếm này vốn để trên đánh hôn quân dưới trảm gian thần.”

“Cố đại nhân...” Phó Bảo Nguyên cầm chén trà, ngược nhìn Cố Cửu Tư và miễn cưỡng hỏi, “ngài nhất định phải đi đến bước đường này sao?”

“Không phải ta muốn làm thế,” Cố Cửu Tư lạnh nhạt đáp, “mà ta bị ép buộc. Phó đại nhân,” Cố Cửu Tư lại ngồi xuống, thái độ mềm mỏng hơn, “công trình này do ta phụ trách nên ta không thể để Hoàng Hà xảy ra sự cố, ngài hiểu chưa?”

Khâm Thiên Giám đã thông báo sẽ có lũ lụt và hấn cũng nắm trong tay mười triệu lượng, nếu ngay giai đoạn đầu đã không cứu được bá tánh khỏi lũ lụt thì con đường làm quan của Cố Cửu Tư coi như chấm dứt.

Phó Bảo Nguyên trầm mặc, sau một hồi, ông rốt cuộc cất tiếng, “Tại sao chuyện gì Cố đại nhân cũng muốn làm thật xuất sắc? Nói với bộ hạ rằng thời gian eo hẹp nên hãy sơ tán bá tánh rồi trợ cấp lẫn trấn an bọn họ, sau đấy tiếp tục tu sửa Hoàng Hà chẳng phải tốt hơn ư?”

“Kiếm bọn từ tiền tu sửa Hoàng Hà xong lại kiếm thêm từ tiền trợ cấp?” Cố Cửu Tư nhin không được mà cười giễu cợt. “Người tưởng bộ hạ là thằng ngốc chắc?”

“Nếu ngài muốn làm vậy,” Phó Bảo Nguyên thu lại nụ cười, nhàn nhạt nói, “chi bằng đổi người phụ trách đi. Ngài không thể quản chuyện này.”

“Ta là chính tam phẩm Hộ Bộ Thượng thư, cầm Thiên Tử Kiếm đến một Huỳnh Dương nhỏ nhoi mà chút chuyện này cũng không quản được?!” Cố Cửu Tư gầm lên. “Phó Bảo Nguyên, ta biết quan lại địa phương rắc rối phức tạp nhưng người đừng khinh người quá đáng!”

Phó Bảo Nguyên lặng lẽ cầm chén trà, thật lâu sau ông mới bật cười, “Được rồi, Cố đại nhân đã muốn tu sửa đê thì cứ làm thế đi, thời hạn hoàn công cũng là giữa tháng tám theo đúng ý ngài. Cố đại nhân không cần mượn người từ quân đội đâu, dựa theo phép tính của ngài thì bảy mươi vạn lượng đã đủ gia cố đê đập rồi.”

Ông đứng dậy, cung kính nói, “Mọi chuyện đều nghe Cố đại nhân chỉ thị.”

Phó Bảo Nguyên không ngăn cản nữa, ngày hôm sau, Cố Cửu Tư đích thân tới đê đập giám sát. Hắn trông coi quá trình thuê người để đảm bảo mỗi người nhận hai lượng bạc, mỗi bữa cơm gồm hai màn thầu một chay một mặn, và bao ăn ở đầy đủ.

Cố Cửu Tư sợ bọn họ ở giữa chiếm đoạt tiền bạc nên ngày ngày tới đê ngồi canh; cùng ăn cơm và làm việc với công nhân, còn đếm số lượng người tham gia trị thủy.

Không chỉ Huỳnh Dương mà còn rất nhiều địa phương phải trông coi, vì vậy hắn điều động thân tín đến những nơi này giám sát.

Hắn không dám phái Thẩm Minh đi; hành sự mạnh tay như vậy e rằng sẽ làm người bên dưới bất mãn, chưa biết chừng còn xảy ra ám sát.

Có người theo dõi sát sao khiến công trình được đẩy nhanh tiến độ, dẫn đến việc tu sửa đê điều đạt tốc độ xưa nay chưa từng có.

Nhưng hăn làm thế lại khiến quan viên địa phương không ngừng than thở, bọn họ rối rít kể khổ cùng Vương Tư Viễn.

Vương Hậu Thuần phàn nàn với Vương Tư Viễn, “Thúc phụ, tên Cố Cửu Tư này thật không biết điều. Trước giờ những người tới tu sửa Hoàng Hà có ai làm bừa giống hăn đâu? Dốt nát! Không hiểu chuyện!”

Vương Tư Viễn uống trà, hờ hững bảo, “Người trẻ tuổi không hiểu chuyện cũng bình thường thôi, chịu khổ một chút là hiểu ngay ấy mà.”

“Thúc phụ,” Vương Hậu Thuần dáo dác ngó xung quanh và hạ thấp giọng, “ngài thấy có cần...”

Ông ta giơ tay làm động tác cắt cổ, Vương Tư Viễn khẽ cười, “Người ta là chính tam phẩm Hộ Bộ Thượng thư đấy.”

“Cứ hù dọa hăn,” Vương Hậu Thuần cười khẩy, “để xem một thằng ranh thì có năng lực cỡ nào.”

“Đừng đánh trực tiếp,” Vương Tư Viễn chậm rãi nói, “kiếm việc cho hăn làm, hăn sẽ tự suy sụp thôi.”

Vương Hậu Thuần ngẫm nghĩ liền hiểu ý Vương Tư Viễn, ông ta cười ha hả rồi kính cẩn đáp, “Đã hiểu.”

Vì thế Cố Cửu Tư phát hiện sự cố liên tục phát sinh.

Chỉ cần hăn rời khỏi đê trong chốc lát sẽ có người gặp chuyện; hoặc là quan binh dùng roi quất công nhân trị thủy, hoặc là đồ ăn có vấn đề.

Cố Cửu Tư chỉ có thể trách phạt dựa theo luật đối với những việc này. Song hình như bọn họ hoàn toàn chẳng sợ; hăn vừa vắng mặt, dù mới có người bị phạt thì rắc rối vẫn tiếp tục phát sinh.

Hắn hết cách nên đành bám lấy con đê cả ngày, trời chưa sáng đã có mặt và đến tối khuya mới về nhà.

Cố Cửu Tư nhanh chóng gầy đi, Liễu Ngọc Như vừa đốc thúc thành lập kho hàng vừa quan tâm chăm sóc hắn. Nhưng nàng gần như không thấy mặt mũi hắn đâu, bao nhiêu lần nàng đi ra ngoài đều phát hiện hắn đã tới đê làm việc. Hắn mặc trang phục vải thô, đội mũ rộng vành, thậm chí đi chân trần và cầm theo gậy trúc, vừa trông coi vừa trò chuyện với mọi người.

Đôi lúc hắn còn phụ giúp một tay, khiêng bao cát trăm cân trên lưng để cổ vũ công nhân.

Lần nào hắn xuống hỗ trợ cũng khiến mọi người kích động và nhiệt tình làm việc hơn. Vì vậy ban đầu người ở đê toàn gọi Cố Cửu Tư là “Cố đại nhân” hay “Cố Thượng thư”, nhưng sau này có vài người trẻ tuổi đánh bạo gọi hắn là “Cố Cửu ca”.

Hắn luôn xuất hiện với dáng vẻ tràn đầy năng lượng, vĩnh viễn tỏa sáng như vầng thái dương trên trời cao.

Song Liễu Ngọc Như biết khi về nhà vào buổi tối, hắn chỉ đủ sức chờ nàng rửa mặt xong và sẽ lên giường ngủ ngay sau đó. Tối nào hắn cũng tắm rửa qua loa, lưng vừa chạm giường đã ngủ say sưa.

Ngắm nhìn khuôn mặt hắn trong đêm tối, nàng cảm thấy thật kỳ lạ.

Cố Cửu Tư càng trưởng thành thì khuôn mặt càng góc cạnh; mất vài phần mềm mại mà tăng thêm vài phần sắc bén như một thanh đao. Nhưng bất kể thế nào, nàng vẫn thấy hắn vô cùng khôi ngô tuấn tú.

Nàng dựa vào ngực hắn, lắng nghe tiếng tim hắn đập khiến nàng nghĩ thế giới này thật thanh bình.

Nàng giống một con chim nhỏ còn hăn là cây đại thụ chống trời, hăn nâng đỡ trời đất để nàng bình yên chìm vào giấc ngủ.

Đây là cảm giác an toàn mà Cố Cửu Tư thời niên thiếu không thể cho nàng. Giữa những nhịp tim đập của mình, nàng cảm nhận được sự chín chắn thuộc về một nam nhân chân chính.

Nàng lặng lẽ nằm sấp trên ngực hăn, Cố Cửu Tư mơ màng tỉnh lại. Hăn đặt tay lên lưng nàng, lăm bắm, “Ngọc Như, thật xin lỗi.”

“Hửm?”

Liễu Ngọc Như không hiểu sao hăn lại xin lỗi, nàng nghe hăn nói, “Không có thời gian ở bên nàng, làm nàng lo lắng.”

“Không sao.” Liễu Ngọc Như bật cười, nàng suy nghĩ giây lát rồi quyết định khuyên, “Nhưng chàng không thể tiếp tục thế này, cũng phải nghỉ ngơi chứ.”

“Không nghỉ ngơi được.” Cố Cửu Tư thở dài thành tiếng. “Hôm nọ, một lão bá nói với ta rằng sự hiện diện của ta ít nhiều giúp bọn họ có ngày lành. Ta mà quay lưng đi thì chẳng biết họ phải chịu đựng những gì nữa.”

“Nhưng cứ thế này thì không ổn.” Liễu Ngọc Như thì thầm, “Tu sửa Hoàng Hà mất một năm, chàng lao lực vậy sợ chưa đến hai tháng đã hết chịu nổi.”

Nàng nói xong cũng không thấy Cố Cửu Tư đáp trả, Liễu Ngọc Như ngẩng đầu thì thấy hăn đã ngủ gục.

Liễu Ngọc Như bất lực thở dài, hôm sau Cố Cửu Tư lại đến công trường. Trời mưa nên Cố Cửu Tư và mọi người chen chúc trong lều tránh mưa. Một thiếu niên tới gần và gọi hăn, “Cố đại nhân...”

Cố Cửu Tư quay đầu lại, chính khoảnh khắc ấy, ánh đao lóe lên!

Cố Cửu Tư phản ứng cực nhanh, chớp mắt đã tóm được tay thiếu niên kia. Thấm Minh đồng thời đè thiếu niên xuống rồi đá hắt ngã xuống đất. Chẳng mấy chốc, mười mấy sát thủ phóng ra từ trong đám người. Xung quanh hỗn loạn, Cố Cửu Tư cất tiếng gọi người nhưng thị vệ không biết đi đâu mất mà chỉ còn các ảnh vệ vốn luôn theo hần. Nhưng người ở khắp nơi, chặn giữa ảnh vệ và Cố Cửu Tư là một đám đông. Người của Cố Cửu Tư sợ dân thường bị thương nên rất chật vật tìm đường tiếp cận hần. Giữa đám người hoảng loạn, chỉ mình Thấm Minh ở cạnh bảo vệ Cố Cửu Tư.

Cùng lúc đó, Liễu Ngọc Như đang ngồi trong xe ngựa; nàng thấy mưa to nên muốn đi đón Cố Cửu Tư. Khi xe còn đi trên đường cái, từ xa nàng đã thấy đám đông lộn xộn ở con đê. Vị trí phía trên đê khiến nàng nhìn rất rõ Cố Cửu Tư và Thấm Minh vật lộn với mười mấy sát thủ giữa biển người. Liễu Ngọc Như kinh hoàng thét lên, “Mau cứu người!”

Nàng mang theo hơn mười thị vệ, bọn họ lập tức nhào xuống. Liễu Ngọc Như không dám rời xe ngựa; nàng chả biết võ nghệ, nếu xuất hiện khéo sẽ thành con tin được dùng để áp chế Cố Cửu Tư. Nàng cắn chặt răng ngồi trong xe ngựa, mắt dõi theo đám người cuồng loạn kia.
w●ebtruy●enonlin●e●com

Có một nhóm người liên tục cản trở ảnh vệ tới gần Cố Cửu Tư, trông bề ngoài thì hần phần lớn là dân thường. Ảnh vệ không dám đụng tới họ, chính thế mà việc đến gần Cố Cửu Tư trở nên cực kỳ gian nan. Liễu Ngọc Như xoắn vặn rèm xe ngựa, trong lòng bỗng cảm thấy bi ai.

Cố Cửu Tư và Thấm Minh đều sở hữu võ nghệ cao cường, đối phương rõ ràng chẳng ngờ hần lợi hại như vậy. Trận chiến kéo dài tới lúc thị vệ của Liễu Ngọc Như tham chiến, thế là Cố Cửu Tư giành cơ hội chủ động đi bắt thích khách.

Những thích khách này không quá chuyên nghiệp, bọn chúng chạy tán loạn; Cổ Cửu Tư cùng Thẩm Minh chỉ huy người đuổi theo bắt lấy bọn chúng. Liễu Ngọc Như thấy tình hình đã ổn định bèn xuống xe ngựa. Bây giờ nàng mới phát hiện xe ngựa của Lạc Tử Thương đậu ngay bên cạnh.

Không biết y đã nhìn trong bao lâu, xung quanh y là đội ngũ thị vệ xếp hàng ngay ngắn. Gương mặt Liễu Ngọc Như lạnh lùng nhưng vành mắt lại ửng đỏ, nàng đến chỗ Lạc Tử Thương và thấp giọng gọi, “Lạc đại nhân.”

Lạc Tử Thương ngồi trong xe ngựa với tấm rèm được vén lên, y vốn đang quan sát tình cảnh dưới con đê qua cửa sổ xe. Nghe Liễu Ngọc Như gọi, y quay lại nhìn người đứng trước mặt.

Dưới cơn mưa nhỏ, cô nương khoác áo choàng bình tĩnh đứng trước y; tuy vẻ ngoài trấn định nhưng đôi mắt lại hơi đỏ. Lạc Tử Thương im lặng giây lát rồi lên tiếng, “Liễu lão bản.”

“Ta có thể mượn người của ngài không?” Liễu Ngọc Như điềm tĩnh hỏi.

Lạc Tử Thương gật đầu, “Được.”

Liễu Ngọc Như đáp, “Đa tạ.”

Sau đấy nàng lập tức dẫn người của Lạc Tử Thương đi. Y nhìn bóng lưng nàng và chợt cất giọng, “Liễu lão bản.”

Liễu Ngọc Như quay đầu lại, Lạc Tử Thương thoáng do dự mới nói, “Con người vốn ích kỷ, không cần vì thế mà thương tâm.”

Lời của y khiến Liễu Ngọc Như sửng sốt, thế rồi nàng bật cười.

“Đa tạ.”

Tiếng cảm ơn này đặc biệt chân thành.

Dứt lời, nàng nhanh chóng dẫn người của Lạc Tử Thương xuống dưới đê. Cổ Cửu Tư đã không chế được thích khách, binh lính ban này vắng mặt cũng quay lại bao vây nơi đây không cho ai rời đi.

Liễu Ngọc Như chen vào đám đông, Cổ Cửu Tư thấy nàng liền bất an nói, “Ngọc Như, sao nàng tới đây? Chỗ này dơ...”

“Tên này, tên kia, tên kia nữa...”

Liễu Ngọc Như liên tiếp chỉ vào mấy chục người, trong lúc mọi người còn ngỡ ngàng, nàng thẳng thừng ra lệnh, “Bắt lại hết.”

Mệnh lệnh vừa phát ra, thị vệ tức khắc đi bắt người.

Những người bị nàng chỉ đều là dân thường, bọn họ vội vã kêu rên, “Oan quá, oan quá, đâu liên quan gì đến chúng ta...”

“Không liên quan tới các người?” Liễu Ngọc Như cười lạnh lẽo. “Vậy hồi này các người ngăn cản thị vệ của chúng ta cứu Cổ đại nhân làm gì?”

“Oan quá,” những người đó hô to, “chúng ta có ngăn cản ai đâu, chỉ chạy trốn thôi mà!”

“Áp giải đến phủ nha, để Thẩm đại nhân tự mình thẩm vấn.” Mặt Liễu Ngọc Như lạnh lùng. “Điều tra xem ai sai khiến bọn họ.”

“Ngọc Như...”

“Câm miệng!”

Cổ Cửu Tư mới cất lời, Liễu Ngọc Như đã quát chói tai, “Chàng hãy nhìn xem mình che chở hạng người nào! Vì tiền thì có gì bọn họ không thể làm? Chàng đừng nghĩ tới chuyện mở miệng cầu xin và bắt đầu từ ngày mai, chàng không cần đặt chân tới đê đập gì hết. Nơi này có người giám

sát, có quan phủ Huỳnh Dương, Hộ Bộ Thượng thư như chàng mỗi ngày ló mặt ra đây làm gì?!”

Cố Cửu Tư im thin thít, thị vệ mau chóng áp giải người bị bắt. Liễu Ngọc Như xoay người đi về phía trước.

Cố Cửu Tư đứng tại chỗ, hắn không dám nhúc nhích. Liễu Ngọc Như mới đi vài bước đã quay đầu lại, thấy Cố Cửu Tư đứng im, nàng vươn tay và lạnh lùng hỏi, “Còn chưa chịu đi?”

Nhìn bàn tay vươn ra của nàng, Cố Cửu Tư mừng rỡ rồi nhanh chân chạy lại gần. Hắn đứng trước mặt Liễu Ngọc Như và ngượng nghịu nói, “Tay ta dơ...”

Cố Cửu Tư chưa nói xong, Liễu Ngọc Như đã nắm lấy tay hắn.

Tay hắn dính đầy bùn lẫn máu, tay nàng lại sạch sẽ mềm mại. Hắn thật xấu hổ nhưng nàng siết chặt tay như sợ hắn chạy mất.

Cố Cửu Tư nhút nhát cúi gằm đầu mà lí nhí, “Làm dơ tay nàng mất rồi.”

Liễu Ngọc Như lặng thinh, hai người cùng nhau bước trên sườn dốc. Lúc tới đường cái, thấy giày nàng dính bùn, Cố Cửu Tư ngồi xổm xuống dùng tay áo lau cho nàng.

Hắn lẩn lộn chốn bùn đất cả ngày nên chẳng quan tâm dơ sạch. Liễu Ngọc Như chăm chú nhìn Cố Cửu Tư vừa ngồi xổm vừa nghiêm túc lau giày, nàng không biết vì sao nước mắt lại lã chã rơi.

Những giọt nước mắt rơi tí tách trên tay áo Cố Cửu Tư, hắn ngẩn người nhìn rồi hỏi nàng, “Sao nàng khóc? Ta lau giày thôi mà nàng cảm động thế à?”

“Cổ Cửu Tư,” giọng Liễu Ngọc Như khàn khàn, “chắc hẳn bọn họ đã thuê những người dân kia cản trở thị vệ cứu chàng. Ta đứng trên cao nên chứng kiến hết, bọn họ cố tình.”

“À,” Cổ Cửu Tư cúi đầu, hẩn nhặt lá trúc cạnh đó để gạt bùn đất cho nàng, “ta biết mà.”

“Chàng vốn không nên ra ngoài đây.”

Cổ Cửu Tư im lặng, Liễu Ngọc Như nói tiếp, “Bọn họ ăn không no, sống khổ sở, hay bị cắt xén tiền đều là việc của quan phủ Huỳnh Dương. Chỉ cần bọn họ đừng làm loạn và tu sửa cho xong đê đập thì chẳng còn liên quan đến chàng. Chàng đang mưu tính gì mà chường mặt ra đây để tự đặt mình vào nguy hiểm?”

Cổ Cửu Tư cúi đầu, hẩn hào hứng khoe, “A, chùi sạch rồi nè.”

Hẩn vẫn giữ tư thế ngồi xổm khi ngẩng đầu lên và tươi cười với Liễu Ngọc Như, “Người xấu là thiểu số, đa số vẫn là người tốt. Đây chỉ là chuyện nhỏ, ta không để bụng.”

Nụ cười của hắn rạng rỡ và trong sáng, hiện lên giữa thế giới tăm tối này như tia nắng ban mai.

Hẩn nhìn Liễu Ngọc Như, “Ai cũng có nỗi khổ, bọn họ cản trở ta vì có lý do riêng. Ta nghĩ thoáng lắm; giúp bá tánh sống tốt và đảm bảo quy củ do mình ban hành được làm theo vốn là chức trách của một vị quan. À, làm dơ giày nàng mất rồi, hay chúng ta cùng nhau đi mua hai đôi giày mới? Nàng đừng buồn và đừng khóc nữa nhé?”

Liễu Ngọc Như không trả lời, đôi mắt ngấn lệ nhìn thanh niên đang ngửa đầu nhìn nàng.

Nàng vô cùng yêu nụ cười của hắn, chính vì thế mới vô cùng đau lòng vào giờ phút này.

“Ta không buồn,” nàng khàn khàn cất tiếng, “ta uất ức thay chàng, Cố Cửu Tư, chàng có hiểu không?”

Cuộc đời nàng từng trải qua bao tủi hờn nên nàng có thể chịu khổ, nếu bản thân gặp mưa to gió lớn thì nàng vẫn đủ sức giữ bình tĩnh. Nhưng khi đối mặt với người này, chỉ cần thấy hắn chịu tí xịu ảm ức hoặc bất công đã đủ làm nàng đau.

Vì nàng đặt hắn ở đầu quả tim, khẽ đụng vào cũng thành vạn tiễn xuyên tâm.

Cố Cửu Tư ngơ ngác nhìn Liễu Ngọc Như, nàng ngồi xổm xuống rồi vừa khóc vừa ôm hắn.

“Cố Cửu Tư,” nàng sục sục, “chàng có thể tốt với chính mình hơn một chút không?”

Cố Cửu Tư thất thần chẳng nói nên lời, nước mắt Liễu Ngọc Như giàn giụa, “Chàng vô tâm vô tư, nhưng ta tức giận thay chàng.”

Chàng cho thế giới này bao nhiêu yêu thương thì ta hy vọng nó đáp lại bấy nhiêu.

Không có bất công, không có oan ức, mọi sự dịu dàng trên thế gian nên dành tặng người tốt đẹp như chàng.

Cố Cửu Tư nghe Liễu Ngọc Như khóc, hắn bất đắc dĩ than một tiếng rồi ôm nàng vào lòng.

“Cô nương ơi,” Cố Cửu Tư thở dài, “sao nàng vẫn chưa hiểu vậy?”

“Ông trời trao nài cho ta đã là bất công lớn nhất trên đời. Cuộc đời ta không cần sự công bằng nào khác.”

Chú thích

[1] Còn gọi là mũ ô sa, là tên thông dụng cho loại mũ của quan lại thời phong kiến.

[2] Để tỏ ra lịch sự và cũng vì Phó Bảo Nguyên lớn tuổi nên Cố Cửu Tư thường gọi ông là “ngài” dù chức quan của anh cao hơn. Lúc này anh đang cáo và muốn thị uy nên gọi là “ngươi”. Tùy trường hợp mình sẽ thay đổi xưng hô cho phù hợp.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 131: Nếu Đây Là Con Ta, Ta Sẽ Bảo Nó Không Hề Sai

Lời này khiến Liễu Ngọc Như sửng sờ.

Cố Cửu Tư đỡ nàng dậy, ôn hòa nói, “Đừng ngậy ra nữa, nhìn nàng kìa, ôm một cái mà cả người dính đầy bùn đất. Để ta đưa nàng về tắm rửa sạch sẽ.”

Hắn dìu Liễu Ngọc Như lên xe ngựa. Trước lúc lên, Cố Cửu Tư quay đầu lại thấy Lạc Tử Thương đang ngồi trong xe ngựa lảng lảng dõi theo bọn họ.

Thấy Cố Cửu Tư nhìn mình, Lạc Tử Thương chỉ gật đầu với hai người chứ không nói gì cả.

Cố Cửu Tư nâng tay lên, cung kính cất tiếng, “Đa tạ.”

Cảm ơn xong hắn mới vào xe ngựa, hắn không dùng ghế mà ngồi bệt xuống sàn, tay đặt trên ghế còn cầm gác lên tay. Hắn ngửa đầu nhìn Liễu Ngọc Như, “Ngọc Như, ta phát hiện nàng thật sự thích khóc nha.”

Liễu Ngọc Như giụi mắt, nàng trợn trừng nhìn hắn như đang giận dữ và trách mắng, “Đứng lên đi, đừng ngồi dưới sàn.”

“Ngồi làm bẩn ghế mất,” Cố Cửu Tư cười ngốc nghếch, “ghế hay sàn cũng giống nhau thôi. Hơn nữa nếu ngắm từ góc độ này thì trông nàng càng đẹp hơn. Cái này gọi là gì nhỉ, quý dưới váy nàng[1]?”

Liễu Ngọc Như biết hắn đang trêu chọc mình, nàng lặng lẽ nhìn hắn rồi thở dài. Nàng vươn tay ôm lấy khuôn mặt hắn và dịu dàng nói, “Sợ chàng

thật đấy.”

“Ta biết.” Cố Cửu Tư đặt tay hấn lên tay nàng. “Ta sẽ xử lý chu đáo, nàng đừng lo.”

Liễu Ngọc Như không nhiều lời nữa, hai người cùng nhau về phủ rồi Cố Cửu Tư đi tắm.

Lúc ở trên xe ngựa không thấy gì nhưng hiện giờ hoàn toàn thư giãn, sự mệt mỏi khôn tả trào dâng trong người làm Cố Cửu Tư đau đớn toàn thân.

Hấn bị thương nên nhuộm thau tắm thành máu loãng. Tắm rửa qua loa xong, hấn đứng dậy mặc vào áo mỏng, máu tức khắc thấm qua trang phục. Liễu Ngọc Như khẽ chửi, “Càn quấy!”

Nàng mau chóng sai người mời đại phu đến, sau đấy ngồi một bên bôi thuốc cho hấn.

“Sao chàng không nói mình bị thương?” Liễu Ngọc Như tức tối chất vấn. “Còn đi tắm nữa? Không sợ vết thương nhiễm trùng à?”

“Bùn đất đầy người,” Cố Cửu Tư giải thích, “nên ngại chạm vào nàng. Ta chỉ bị thương vật thôi, cứ tắm rửa sạch sẽ đã.”

Liễu Ngọc Như trừng trộ với hấn, nàng đang định nói tiếp thì Thẩm Minh xuất hiện. Bước chân hấn gấp gáp, khi vào phòng còn lớn tiếng thông báo, “Cửu ca, không xong...”

Đang nói giữa chừng, hấn thấy Liễu Ngọc Như ngồi đó nên thoáng do dự. Liễu Ngọc Như vừa băng bó cho Cố Cửu Tư vừa thẳng thừng bảo, “Nói.”

Thẩm Minh liếc Cố Cửu Tư một cái, được hấn cho phép mới nói tiếp, “Cửu ca, người trốn hết rồi.”

“Trốn là sao?” Cỗ Cửu Tư nhíu mày.

Thẩm Minh vội thuật lại, “Trên đường áp giải, có mấy người dân cưỡi được dây xích nên bỏ chạy. Bọn họ chạy làm tình hình rối ren, tạo cơ hội cho một đám sát thủ khác xông tới cướp nhóm thích khách bị chúng ta bắt.”

“Không giữ được ai cả?” Cỗ Cửu Tư kinh ngạc.

Thẩm Minh lắc đầu, “Có một người nhưng bị bắn chết.”

Cỗ Cửu Tư im lặng, Liễu Ngọc Như bất mãn hỏi, “Người dân chứ có phải thần thánh đâu mà đủ sức cưỡi bỏ dây xích? Rõ ràng có người cố tình thả họ, nha dịch đang làm gì vậy?”

“Đã xử lý.” Thẩm Minh đáp ngay, “Phó đại nhân nói bọn họ chèn ép nhiệm vụ và để họ đi rồi.”

“Chỉ thế thôi hả?!” Liễu Ngọc Như khiếp sợ bật thốt.

Cỗ Cửu Tư lên tiếng, “Không có chứng cứ xác thực cho việc bọn họ thả người thì chỉ làm được đến thế.”

“Vậy sao không truy cứu?!” Liễu Ngọc Như đứng dậy, nàng thấy thật khó tin. “Phó Bảo Nguyên không điều tra kỹ lưỡng à?”

“Ông ta nói mình làm rồi.” Thẩm Minh đành mặt lại.

Cỗ Cửu Tư khẽ cười, “Từ trên xuống dưới đều là người của bọn họ mà điều tra cái gì?”

Liễu Ngọc Như nín thinh, nàng siết chặt nắm đấm. Cỗ Cửu Tư vỗ vỗ tay nàng rồi bảo Thẩm Minh, “Huỳnh Dương sắp loạn, hẳn tin để bệ hạ chuẩn bị một đội quân sẵn sàng đợi lệnh tại Ti Châu.”

Hắn vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Cố Cửu Tư nghi hoặc nhìn thoáng qua Thẩm Minh, dùng ánh mắt dò hỏi danh tính người tới. Thẩm Minh cũng không biết là ai, nhưng chẳng mấy chốc, giọng Vương Tư Viễn vang lên, “Cố đại nhân!”

Cố Cửu Tư cau mày, Vương Tư Viễn vừa vào đã thương tiếc nói, “Nghe bảo Cố đại nhân bị đâm nên ta tới thăm, ngài không sao chứ?”

“Không sao,” Cố Cửu Tư cười, “tin tức của Vương đại nhân nhanh nhạy thật.”

Vương Tư Viễn thở dài, “Ta vốn đang trên đường tới đây, không ngờ chưa thấy người đã nghe tin ngài bị ám sát.”

Cố Cửu Tư nghe đến đây, bất giác nhíu mày, “Không biết Vương đại nhân tìm tại hạ có chuyện gì?”

“Cố đại nhân,” Vương Tư Viễn than thở, dài giọng đáp, “ngài bị vạch tội!”

Cố Cửu Tư nghe vậy bèn ngẩng phắt đầu lên, Vương Tư Viễn cười sáng khoái, “Nhưng may có Giang đại nhân tranh cãi kịch liệt với bá quan văn võ để bảo vệ Cố đại nhân nên bệ hạ không trừng phạt ngài. Tuy nhiên bệ hạ nghĩ Cố đại nhân hoành hành quá mức ở Huỳnh Dương, ngài quyết định điều động Thẩm đại nhân rời khỏi đây.”

Thẩm Minh nghe tới câu cuối cùng thì mặt mũi tràn ngập phần nộ. Hắn đang định mở miệng nhưng Cố Cửu Tư liếc mắt một cái làm cả người hắn cứng đờ. Cố Cửu Tư quay đầu lại, hắn tươi cười hỏi, “Cửu Tư không hiểu, ai vạch tội ta và vạch tội chuyện gì chứ?”

“A, Cố đại nhân không biết ư?” Vương Tư Viễn ra vẻ kinh ngạc rồi bảo, “Cũng phải, hôm nay ta mới nhận được tin. Là Tần Thứ sử tố cáo Cố đại nhân có tác phong thiếu đứng đắn ở Huỳnh Dương, tiệt tòng với thương

nhân, cây thế ước hiệp quan viên địa phương. Hãn còn vạch tội Thẩm đại nhân ấu dâm quan viên, chèn ép bá tánh. Tên Tần Nam này,” Vương Tư Viễn “chặc chặc” hai tiếng, “đúng là biến không thành có.”

Nghe thấy tên Tần Nam, Cố Cửu Tư cũng ngạc nhiên.

Hãn vốn tưởng quan viên Huỳnh Dương đầu tiên sẽ tấu hãn lên triều đình hãn là Vương Tư Viễn hoặc Phó Bảo Nguyên. Song cuối cùng lại thành Tần Nam, người sở hữu vẻ ngoài cương trực công chính nhất đám?

Chẳng lẽ Tần Nam cá mè một lứa với Vương Tư Viễn?

Hay Tần Nam thực chất là tham quan bậc nhất Huỳnh Dương?

Đầu óc Cố Cửu Tư nhất thời rối bời, nhưng có một chuyện hãn không hiểu. Kể cả Tần Nam tố cáo hãn chẳng nữa, các tội danh này không có chứng cứ thì tại sao hoàng đế lại quyết định xử phạt hãn và bắt Thẩm Minh rời khỏi Huỳnh Dương?

Hãn nghĩ không ra, cảm thấy đầu đau váng vất. Vương Tư Viễn nhìn dáng vẻ hãn bèn ân cần hỏi thăm, “Cố đại nhân ổn chứ?”

Cố Cửu Tư lắc đầu, hãn giơ tay lên, “Ta không sao, đa tạ Vương đại nhân báo tin. Thế sau khi rời Huỳnh Dương thì Thẩm Minh nhậm chức gì? Hay trở về Đông Đô?”

“Đúng vậy,” Vương Tư Viễn mỉm cười, “về Đông Đô và giữ nguyên chức vụ. Thế này cũng đâu tính là xử phạt nhỉ?”

Cố Cửu Tư cười cợt, “Ngài nói đúng.”

Vương Tư Viễn quan sát thấy sắc mặt Cố Cửu Tư tái nhợt bèn đứng lên nói, “Thôi, Cố đại nhân mệt thì ta chẳng quấy rầy nữa, ngài nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Cố Cửu Tư hành lễ rồi bảo Mộc Nam tiễn lão ta.

Vương Tư Viễn được đưa đến cổng, lão ta lên xe ngựa, sau đấy quay lại nhìn phủ đệ của Cố Cửu Tư và trào phúng nhận xét, “Tần Nam thật không biết tự lượng sức mình.”

Nói rồi lão ta gọi người lại và thì thầm vài câu vào tai người nọ.

Vương Tư Viễn vừa đi khuất, Thẩm Minh lập tức nói, “Ta ra ngoài giải sấu.”

“Đứng lại!” Cố Cửu Tư gầm lên. “Người đi đâu?”

“Giải sấu!”

Thẩm Minh dứt lời liền muốn xông ra ngoài, Cố Cửu Tư định cản lại nhưng hăn bất chợt ho sặc sụa, tạo cơ hội cho Thẩm Minh chạy mất. Khi cơn ho dừng lại, Cố Cửu Tư mệt mỏi dựa vào đầu giường mà nói, “Phải người lôi hăn về, chắc chắn hăn đi tìm Tần Nam.”

Liễu Ngọc Như nhanh chóng sai người ra ngoài tìm Thẩm Minh, nàng ngồi cạnh Cố Cửu Tư rồi nắm tay hăn, “Chàng sốt à? Hình như người chàng hơi nóng?”

“Chắc vậy.” Cố Cửu Tư nằm xuống giường, hăn nhắm mắt lại và trấn an Liễu Ngọc Như, “Nàng đừng lo, trước cứ ngăn Thẩm Minh làm loạn đã. Ta ngủ một lát đây. Ý chỉ của bệ hạ đã tới thì ta cũng sắp nhận được hồi âm từ Cửu Cửu. Đợi tin của Cửu Cửu đến hăng tính tiếp.”

Liễu Ngọc Như đáp một tiếng, Cố Cửu Tư vừa nắm tay nàng vừa thều thào, “Ngọc Như, ta mệt.”

“Chàng mệt thì cứ ngủ đi,” Liễu Ngọc Như ấm áp nói, “có ta ở đây.”

Cố Cửu Tư không đáp trả, hẩn nằm trên giường và nhắm nghiền hai mắt. Liễu Ngọc Như chờ tới khi tiếng hít thở của hẩn yên ổn lại mới buông tay ra rồi đặt tay hẩn vào trong chăn. Nàng lấy túi nước đá chườm trán cho hẩn, sau đó gọi Ấn Hồng lẫn Mộc Nam lại và bảo Ấn Hồng, “Gửi tin về Đông Đô, cử toàn bộ ám vệ do ta huấn luyện tới Huỳnh Dương.”

Ấn Hồng tuân lệnh, Liễu Ngọc Như căn dặn Mộc Nam, “Chưa biết chừng ban đêm sẽ có đợt ám sát thứ hai, các người phải chuẩn bị cẩn thận, đừng để bị lợi dụng sơ hở.”

Mộc Nam ngẩn người rồi đáp, “Vâng, phu nhân.”

Liễu Ngọc Như giao việc xong, nàng đặt một thanh đao kề bên Cố Cửu Tư. Tiếp theo nàng cho người mang bàn nhỏ lẫn sổ sách tới, vừa trông coi Cố Cửu Tư vừa kiểm toán.

Trong lúc Liễu Ngọc Như canh giữ bên Cố Cửu Tư, Thẩm Minh cắt đuôi người đuổi theo và đi tìm Tần Nam.

Tần Nam vừa từ phủ nha về, cỗ kiệu của ông xuất hiện trong tầm mắt Thẩm Minh. Hẩn chưa ngốc tới mức bắt cóc Tần Nam ở nơi đông người, vì vậy hẩn mai phục tại con hẻm nhỏ mà ngày nào Tần Nam cũng đi qua. Thẩm Minh núp trên mái hiên chờ Tần Nam tới, nhưng cỗ kiệu vừa vào con hẻm nhỏ thì Tần Nam đột ngột lên tiếng, “Dừng lại.”

Kiệu phu đứng yên tại chỗ, Thẩm Minh tò mò sao tự dừng Tần Nam lại ngừng kiệu? Hẩn chờ trong giây lát rồi nghe Tần Nam hỏi, “Có tiếng gì đó đúng không?”

Thẩm Minh không nghe rõ câu hỏi của Tần Nam, nhưng ông hỏi xong liền đột nhiên ra lệnh, “Đi thôi.”

Bạn đang

Các kiệu phu vô cùng thông minh, bọn họ lập tức xoay người đổi hướng đi. Thẩm Minh sợ ngây người, hắn cứ tưởng đã ẩn núp cực kỳ kín đáo. Song trong nháy mắt, hàng loạt mũi tên bay vun vút về phía cỗ kiệu. Kiệu phu hô to, “Đại nhân!”

Cơn mưa mũi tên dừng lại, mấy tên mặc đồ đen xuất hiện trong hẻm nhỏ rồi nhào tới cỗ kiệu của Tần Nam.

Kiệu phu của Tần Nam không phải người thường; giây phút sát thủ xông đến, bọn họ tức khắc rút đao ra từ bên dưới kiệu. Nhưng đám người áo đen quá nhanh, cỗ kiệu bị đá ngã. Khoảnh khắc trước khi kiệu đổ nhào xuống đất, kiệu phu kéo Tần Nam ra khỏi kiệu rồi đẩy ông sang một bên và hét lớn, “Đại nhân đi mau!”

Tần Nam điên cuồng chạy về hướng ngược lại, hai sát thủ cầm đao đuổi theo. Thấy đao sắp chém trúng Tần Nam, Thẩm Minh không chần chừ mà nhảy từ trên cao xuống rồi vỗ vỗ tay, “Lão tử cho các người cơ hội chạy, ba, hai...”

Hai sát thủ liếc nhìn nhau, bọn chúng rõ ràng nhận ra Thẩm Minh. Lúc hắn đếm đến “hai”, bọn chúng bỏ chạy. Thẩm Minh tính đuổi theo thì Tần Nam giữ chặt tay áo hắn, ông nhỏ giọng nhắc, “Coi chừng bị mai phục, đừng truy đuổi.”

Tần Nam cất lời làm Thẩm Minh nhớ ra ý đồ của mình. Hắn túm lấy cổ áo Tần Nam rồi đè ông lên tường và đưa mặt lại gần chất vấn, “Ê lão già, lớn tuổi mà học đòi đấu tranh chính trị làm gì? Muốn thì đi vạch tội mấy tên quan tham ô chứ sao đụng tới lão tử? Người nói lão tử ấu đả quan viên và ức hiếp bá tánh? Người có tin lão tử đánh chết người không?”

Hắn chưa dứt lời, sắc mặt Tần Nam đã trắng bệch, ông đẩy Thẩm Minh ra, “Người...người đi...”

“Ta đi?” Thẩm Minh cười. “Lão tử cố tình tới gặp người mà muốn đuổi ta à? Ta cứ không đi đấy...”

Hắn chả kịp nói hết câu, Tần Nam đã há mồm phun ra một ngụm máu lên mặt Thẩm Minh.

Thẩm Minh ngơ ngác nhìn Tần Nam, khi hắn chưa hoàn hồn, từ bên cạnh phát ra tiếng kêu sợ hãi, “Tần đại nhân!”

“Tên ăn cắp kia, mau buông Tần đại nhân ra!”

“Người làm gì Tần đại nhân đấy!”

“Này...” Thẩm Minh hoảng tới mức luống cuống, hắn giải thích, “Ta không đánh ông ấy.”

“Người đi gặp quan phủ với ta.”

Một kiệu phu giữ chặt Thẩm Minh, hắn kích động nói, “Ta nhận ra người, người là thị vệ thân cận của Cố Thượng thư. Dám chặn đường đánh quan viên chính ngũ phẩm của triều đình, người chờ đấy, ta sẽ đi hỏi tội đại nhân nhà người!”

“Từ từ, chuyện này thật sự không liên quan đến ta.” Thẩm Minh vội vã bảo, “Nhanh lên, cứu người rồi hãy nói tiếp. Các người đều bị đánh bầm dập đúng không? Để ta cống ông ấy, ta lập công chuộc tội được chưa?”

Dưới ánh nhìn chòng chọc của bốn người, Thẩm Minh khiêng Tần Nam rồi nhanh chân chạy về phía y quán gần nhất.

Chân hắn chạy, đầu hắn nghĩ rốt cuộc mình đã tạo nghiệt gì. Vị quan này vạch tội hắn, cứu người xong thì bị phun máu đầy mặt, hiện tại còn phải cống ông đi tìm thầy thuốc?

Hắn quả thực là người tử tế nhất thế gian.

Tần Nam được đưa đến y quán ven đường, cách đây ngàn dặm, Diệp Vận ở Đông Đô vừa nhận được thư gửi từ Huỳnh Dương.

Từ ngày rời Đông Đô, Thẩm Minh bắt đầu viết thư cho nàng ấy. Chữ hằn xấu như gà bới, nội dung toàn lái nhái ít việc vặt. Diệp Vận không bao giờ hồi âm, đọc xong liền đốt thư.

Lúc người mang thư bước qua cổng chính để vào phủ, Giang Hà và Diệp Thanh Văn đang chơi cờ bên trong, còn Diệp Thế An ngồi ở một bên.

Hai người thảo luận về Cố Cửu Tư. Tấu chương từ Huỳnh Dương của Tần Nam như hòn đá làm mặt hồ dậy sóng, các quan viên vốn bất mãn việc Cố Cửu Tư thăng chức cấp tốc nên rất nhiều người thừa cơ tham gia vạch tội hằn.

Không ai biết trong số này có bao nhiêu người là thật lòng ghét Cố Cửu Tư chứ không phải bị thái tử sai khiến hay quan viên Huỳnh Dương mua chuộc.

Phạm Hiên muốn bảo vệ Cố Cửu Tư song vì quá nhiều người vạch tội nên cũng phải làm bộ làm tịch. Cuối cùng Giang Hà đề nghị Cố Cửu Tư đang tu sửa Hoàng Hà, vì vậy chờ hẵn hoàn thành trở về rồi bàn tiếp. Nhưng giữ được Cố Cửu Tư thì không thể giữ Thẩm Minh, Phạm Hiên chẳng muốn tranh cãi vì một viên quan lục phẩm nhỏ nhoi bèn nghe theo triều thần mà bắt Thẩm Minh về giáo huấn.

“Bệ hạ không hiểu ý của bọn họ nhưng người và ta thì khác.” Diệp Thanh Văn lãnh đạm nói, “Thẩm Minh là thanh đao của Cố đại nhân, lấy mất đao thì khi gặp nguy hiểm cũng chả có gì để phòng thân.”

Diệp Thanh Văn thắc mắc, “Người để yên cho Thẩm Minh về à?”

Giang Hà nghe thế không khỏi cười, “Bộ Diệp huynh coi ta là thần tiên một tay che trời chắc? Bệ hạ muốn Thẩm Minh trở về thì ta biết làm sao

bây giờ?”

“Người mà đã muốn, ắt sẽ có biện pháp,” Diệp Thanh Văn thẳng thắn đáp.

Giang Hà “ha” một tiếng, ông chống cằm rồi đặt cờ xuống. Ông suy nghĩ giây lát và nói, “Đừng lo, Cửu Tư là đứa trẻ thông minh.”

Diệp Thanh Văn nhìn Giang Hà, ông đang định mở miệng thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Ba người ngẩng đầu nhìn liền thấy người mang thư vội vàng đi về phía viện tử của Diệp Vận.

Giang Hà nhướn mày, “Thư từ đâu đến đây?”

Diệp Thanh Văn thoáng ngược nhìn người mang thư, ông nói, “Huỳnh Dương.”

“À,” Giang Hà gật gù tỏ vẻ đã hiểu, “hẳn là chất tức của ta gửi.”

“Người có vẻ để ý chất nữ của ta?”

Diệp Thanh Văn cúi đầu nhìn bàn cờ. Diệp Thế An trộm ngó Giang Hà, hẳn thấy ông ngăn người rồi bật cười, “Ta có bao giờ không để ý các cô nương đâu?”

Diệp Thanh Văn không vội đáp trả, ông đặt xuống một quân cờ. Lát sau, ông nhấp ngụm trà và bảo Diệp Thế An, “Thế An, đổi sang Ngọc Sơn Xuân Tiêm[2] đi.”

Diệp Thế An biết Diệp Thanh Văn muốn nói chuyện riêng với Giang Hà, hẳn bèn đứng dậy rời đi. Sau khi Diệp Thế An đi khuất, Diệp Thanh Văn nhìn Giang Hà chơi cờ và chậm rãi mở lời, “Ta sẽ không vòng vo nữa, chất nữ của ta gần hai mươi tuổi rồi. Người chắc cũng biết đôi chút về chuyện ở Dương Châu, nhưng chung quy ta vẫn hy vọng nó tìm được người tốt để

gửi gắm. Nó là cô nương Diệp gia, ta không muốn vì chuyện quá khứ mà tùy tiện hứa gả nó. Tuy nó có khiếm khuyết nhưng nhân phẩm lẫn tướng mạo đều hoàn mỹ, người cũng lớn tuổi...”

“Tầm bảy,” Giang Hà trừng mắt nhìn Diệp Thanh Văn, “ta lớn tuổi hơn nào? Lớn bằng người không?”

Diệp Thanh Văn nhe răng nhưng vẫn nói tiếp, “Ta chỉ hơn người vài tuổi thôi. Nhi tử ta hiện giờ cũng hai mươi hai, Vạn Thù, người không thể sống một mình mãi.”

Giang Hà im lặng nhìn bàn cờ, ông nâng chén trà lên nhấp một ngụm, “Thật ra ta thấy tiểu cô nương Diệp Vận cái gì cũng tốt, chỉ có duy nhất một khuyết điểm,” Giang Hà đưa mắt nhìn Diệp Thanh Văn, khóe miệng cười tủm tỉm đượm vẻ thương xót, “là sinh ra trong Diệp gia các người.”

Diệp Thanh Văn nhú mày, Giang Hà thở dài, “Diệp huynh, lời ta sắp nói chắc sẽ hơi mạo phạm, nhưng nếu người đã thẳng thắn thì ta không thể không nói.”

“Diệp Vận còn trẻ,” Giang Hà nghiêm túc nhìn Diệp Thanh Văn, “chuyện quá khứ không phải lỗi nàng ấy. Chưa nói đến nàng ấy bị ép buộc thì dù nàng ấy tình nguyện, ta vẫn nghĩ một nữ tử theo đuổi tình cảm của mình sao có thể là sai trái? Nếu không sai tức nghĩa nàng ấy chưa từng mắc lỗi, vì sao phải trừng phạt nàng ấy?”

“Không ai trừng phạt nó cả.”

Diệp Thanh Văn cau mày, ông mở miệng phản bác. Nhưng câu chữ chưa ra khỏi miệng thì Giang Hà đã giơ tay làm động tác “ngừng lại”, ông thẳng thừng bảo, “Khỏi cần nhiều lời, ta sẽ tự phán xét xem các người có trừng phạt nàng ấy hay không. Diệp Vận là cô nương tốt xuất thân dòng dõi thư hương, cả nhân phẩm lẫn dung mạo đều xuất sắc, còn chưa đầy hai mươi

tuổi nữa. Nếu các người không nghĩ nàng ấy sai, tại sao muốn làm mai một cô nương như vậy với lão già gần bốn mươi là ta?”

“Người...”

“Ta biết mình khôi ngô tuấn tú, vừa giàu có vừa thông minh, chưa kể còn hài hước. Hơn nữa chức quan trong triều của ta ngang ngửa với gia đình các người, lại thêm đứa cháu làm to. Ta sở hữu những điều kiện hoàn hảo. Nhưng chả một tiểu thư khuê các đích thực nào sẽ chủ động tới gần tay ăn chơi đã gần bốn mươi vẫn trên hoa ghẹo nguyệt, lại còn sinh nữ nhi với ca cơ. Dù kẻ đó ưu tú đến đâu cũng không được. Các người chưa hỏi ý Diệp Vận chuyện làm mai với ta đúng không?”

Diệp Thanh Văn không trả lời, coi như ngầm thừa nhận. Giang Hà ngầm nghĩ rồi cười mỉa mai, “Nhìn các người kìa, nàng ấy gặp chuyện mà các người không hề trấn an sau này nàng ấy sẽ sống tốt hơn, cũng chẳng muốn nàng ấy được sống quang minh chính đại. Trái lại còn khẳng định ta là kết quả tốt nhất dành cho nàng ấy, thật hoang đường. Nếu nàng ấy không gặp chuyện, các người sẽ làm thế này chắc? Nếu không nghĩ nàng ấy sai, tại sao lại đối xử như vậy?”

Diệp Thanh Văn cúi gằm đầu nhìn chén trà trước mặt, Giang Hà thở dài, “Diệp huynh, nếu đây là con ta, ta sẽ bảo nó không hề sai. Chẳng những không sai mà còn đáng được ca ngợi. Dưới tình cảnh loạn lạc, một đứa trẻ vì bảo vệ phụ huynh mà chấp nhận lấy kẻ thù, cuối cùng còn tự tay đâm kẻ thù để cứu huynh trưởng lẫn bằng hữu thì phải khí phách cỡ nào. Cô nương như vậy xứng đáng được người khác yêu thích. Năm xưa nàng ấy muốn gả dạng nam nhân gì, hiện giờ càng phải gả người tốt hơn thế.”

“Vận Thù...” Diệp Thanh Văn chưa xót thốt lên, “chẳng mấy ai suy nghĩ được như người.”

“Thì sao chứ?” Giang Hà phe phẩy quạt. “Dĩ nhiên trên đời không có nhiều nam nhi tốt, đã không tốt thì giả làm gì? Không lẽ Diệp gia các người chả nuôi nổi một cô nương?”

Diệp Thanh Văn lặng thinh, Giang Hà thấy mình nói cũng hơi quá nên ho nhẹ một tiếng rồi từ tốn bảo, “Thôi, đừng nghĩ mấy chuyện này. Hai ta là bạn tốt, người đừng hòng dụ dỗ để làm thấp vai vế của ta.”

Hai người đang trò chuyện, giọng Diệp Thế An bỗng truyền đến, “Thúc phụ, tới giờ uống thuốc rồi.”

Diệp Thanh Văn ngẩng đầu lên, ông gật đầu với Giang Hà, “Thật thất lễ nhưng hôm nay chơi cờ tới đây thôi. Tại hạ xin cáo từ trước, ta sẽ bảo Thế An tiễn người.”

“Khỏi, ta biết đường.” Giang Hà xua tay. “Ta uống xong chén trà này sẽ tự đi.”

Diệp Thanh Văn đồng ý, ông đứng dậy rời đi cùng Diệp Thế An. Chờ bọn họ khuất dạng, Giang Hà cất tiếng, “Ra đây.”

Xung quanh im lìm, Giang Hà nhìn sang một phía mà cười, “Nếu nghĩ ta không phát hiện một tiểu cô nương ẩn núp thì người xem thường ta quá.”

Lời này khiến Diệp Vận chậm chạp xuất hiện từ một khúc quanh.

Giang Hà thông dong cầm lấy cái chén ở bên cạnh, ông đặt nó kế bàn cờ rồi giơ tay nói, “Ngồi đi.”

Diệp Vận không nói gì, nàng ấy quy củ ngồi đối diện Giang Hà và được ông rót trà cho.

Sắc mặt Diệp Vận bình tĩnh, Giang Hà hơi hất cằm, “Thúc phụ người chưa chơi xong, người hãy chơi thay hẳn.”

Diệp Vận đáp ứng, nàng giơ tay đặt cờ xuống.

Hai người đều im lặng, chỉ có tiếng quân cờ lách cách vang lên.

Giang Hà sở hữu kỹ năng đánh cờ lão luyện, thoát nhìn có vẻ không quy luật nhưng từng nước đi đều tạo thành cái bẫy mà mọt cánh cũng khó thoát. So với Giang Hà, nước cờ của Diệp Vận tuy chín chắn nhưng non nớt hơn nhiều, bị Giang Hà áp sát từng bước và thua đến trở tay không kịp.

Khi thấy quân cờ lần lượt rời khỏi bàn cờ, Diệp Vận rốt cuộc mở miệng, “Thời niên thiếu, mẫu thân từng bảo ta rằng gã chồng quan trọng nhất là phù hợp.”

Giang Hà không nói chuyện, Diệp Vận chậm rãi tiếp tục, “Thật ra dù giữa đại nhân và ta không tồn tại tình yêu thì cũng có thể làm phu thê cả đời. Diệp gia kết hợp với Cố gia là mối đồng minh tốt nhất.”

Động tác đánh cờ của Giang Hà dừng lại. Lát sau, ông nghĩ ngợi rồi ngẩng đầu nhìn Diệp Vận và từ tốn nói, “Tiểu cô nương như người, chừng này tuổi mà lo nghĩ đồng minh gì chứ. Nếu người thật sự có ý đó, hãy nhớ kỹ một câu của ta.”

Giang Hà lại gần nàng ấy, khuôn mặt ông nghiêm túc, “Hiệp định vững chắc nhất thế gian chính là sự thống nhất về lợi ích. Ngoại trừ nó, mấy thứ như hẹn ước trăm năm đều chả chịu nổi một đòn.”

Chú thích

[1] Câu này hiểu theo cách nói hiện giờ là chết vì gái xD.

[2] Xuân tiêm chỉ lá trà được hái trước tiết Cốc Vũ. Cốc Vũ là một trong hai mươi tư tiết khí của lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên; thường bắt đầu vào ngày mười chín hay hai mươi tháng tư dương lịch và kéo dài đến ngày năm hoặc sáu tháng năm. Với Trung Hoa cổ đại, tiết khí

này mang ý nghĩa mưa rào. Ngọc Sơn là ngọn núi cao nhất tại Đài Loan nên tên này chỉ loại trà được trồng trên núi Ngọc Sơn.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 132: Ta Không Còn Cơ Hội Nữa

Lời của ông làm Diệp Vận ngờ ngàng.

Giang Hà cúi đầu đánh cờ, tiếp tục ăn được một đồng quân của nàng ấy. Ông nhặt những quân cờ ăn được và chậm rãi nói, “Hôn nhân không thể bảo đảm gì cả. Thay vì nghĩ cách tăng giá trị hôn nhân, hãy nghĩ cách tăng giá trị bản thân rồi gả cho người mình thích.”

Giang Hà bật cười, tiếng cười này mang theo vài phần thấu hiểu sự đời, “Người còn nhỏ lắm, đừng dùng thứ quan trọng nhất đời mình để đổi lấy những món đồ dễ dàng kiếm được.”

Diệp Vận không nói gì, trong thoáng chốc, nàng ấy thật sự cảm thấy mình còn nhỏ.

Đối diện là một vị trưởng lão, ông chỉ dẫn nàng ấy mò mẫm tìm đường giữa bóng đêm.

Diệp Vận trầm mặc, rất lâu sau nàng ấy mới từ từ cất tiếng, “Nhưng ta chẳng biết mình còn đủ sức thích ai không. Trên đời này ai cũng có người họ yêu sao?”

“Không hẳn,” Giang Hà ngẫm nghĩ, “song nếu người kiên quyết cho rằng mình sẽ chẳng thích ai thì đúng là bất khả thi.”

“Giang đại nhân,” Diệp Vận do dự hỏi, “cũng từng thích một người?”

Câu hỏi này khiến Giang Hà sửng sốt, đôi mắt ông thoáng lóe lên thứ cảm xúc vô danh. Đây là lần đầu tiên Diệp Vận chứng kiến chính Giang Hà cũng chẳng thể khống chế những gì hiện lên trong ánh mắt. Nhưng cảm xúc kia chỉ chợt lóe rồi biến mất, Giang Hà chậm chạp cười thành tiếng, “Đã từng.”

“Tại sao không ở bên nhau?” Diệp Vận tò mò.

Giang Hà cười buồn bã, “Cứ thích là phải ở bên nhau à?”

“Diệp Vận,” Giang Hà thở dài, ông đứng dậy, “trong cuộc đời này, gặp được một người đáp lại tình cảm của mình và còn ở bên nhau mãi mãi là chuyện khó vô cùng. Người còn trẻ, tình yêu lại là thứ được chậm rãi nuôi dưỡng, cho người khác cơ hội cũng là cho bản thân cơ hội.”

Diệp Vận không đáp trả, nàng ấy nhìn Giang Hà ngẩng đầu ngắm sao trên trời cao.

“Ta không còn cơ hội nữa,” ông nhẹ nhàng nói.

Lời này khiến Diệp Vận nhin không được mà trộm liếc ông và hỏi, “Tại sao?”

Giang Hà không vội trả lời, ông lặng lẽ nhìn bầu trời. Hồi lâu sau, ông thốt ra, “Vì ta có người trong lòng.” Ánh mắt Giang Hà đượm vẻ hoài niệm. “Các người chưa từng gặp nàng, nhưng nếu gặp sẽ hiểu rằng thích nàng rồi thì rất khó để thích người khác.”

Diệp Vận ngẩn người. Giang Hà hình như cảm thấy mình thất thố nên khẽ cười, ông mở quạt ra và làm bộ tiêu sái vẫy tay, “Được rồi, Diệp Vận chất nữ, người nghĩ thoáng một chút. Ta đi đây, không cần tiễn.”

Diệp Vận lẳng lặng dõi theo ông rời đi, chờ ông đi khuất, Diệp Vận ngồi xuống trước bàn đá. Nàng ấy suy nghĩ thật lâu, để thời gian cứ thế trôi qua

mới móc ra một tờ giấy từ trong tay áo.

Tờ giấy này được dùng để bọc một viên đá, trên giấy là nét chữ xiêu vẹo của Thẩm Minh.

“...Bám theo Cửu ca đến chỗ công trình trị thủy. Tối nằm ngủ trên đê, gió lạnh ghê hồn. Thấy cục đá này đẹp nên tặng cho người. Đừng nghĩ đây chỉ là cục đá tầm thường. Tiền bạc có thể mua ngọc thạch, còn cục đá đẹp vậy phải dựa vào vận may mới gặp được. Nhưng người thích ngọc thạch cũng phải thôi, ta tích cóp tiền mua tặng người...”

Cơn gió cuối tháng bảy mang theo sự khô nóng của mùa hè nhẹ nhàng thổi qua, Diệp Vận lặng lẽ nhìn chữ viết trên mặt giấy.

Nội tâm Diệp Vận giống cái giếng sâu bị kết băng, nàng ấy nằm trong lớp băng và ngửa đầu nhìn mọi sự tốt đẹp lẫn nhiệt thành của thế gian này. Có người cố chấp đâm đá, nàng ấy nghe tiếng mặt băng kêu răng rắc.

Nàng ấy khẽ thở dài, từ tốn gấp thư lại và cất vào tay áo.

Hắn vẫn quá ngốc, Diệp Vận nghĩ.

Hôm sau tỉnh lại, Cố Cửu Tư nhận được thư của Giang Hà. Hắn mới hạ sốt, tay tiếp nhận thư do Liễu Ngọc Như mang tới.

Giang Hà tóm tắt tình hình triều đình, cuối cùng chốt bằng hai câu quan trọng:

Đề mặc Thẩm Minh;

Hiện giờ đã biết Tần Nam là ai.

Cố Cửu Tư nhìn mãi hai câu này, Liễu Ngọc Như lấy thư từ trong tay hắn, nàng thắc mắc, “Nghĩa là sao?”

Cố Cửu Tư suy nghĩ rồi đáp, “Ý cữu cữu là để Thẩm Minh tự quyết định đi hay ở và trước đây ông ấy không quen biết Tần Nam mà nhờ Tần Nam vạch tội ta mới biết đến người này.”

“Sao cữu cữu lại nhắc tới Tần Nam?” Liễu Ngọc Như thấy hơi lạ.

Cố Cửu Tư cúi đầu suy tư, “Lúc viết thư, ta đề cập đến Tần đại nhân và hỏi ông ấy có quen không.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, nàng chẳng hỏi thêm gì nữa. Cố Cửu Tư dựa người vào giường, hần nghĩ ngợi một hồi rồi chợt nói, “Nàng nghĩ lý do Tần Nam vạch tội ta là gì?”

“Ông ấy chương mắt chàng thông đồng với nhóm người Phó Bảo Nguyên?” Liễu Ngọc Như cân nhắc trả lời.

Cố Cửu Tư nhíu mày, “Sao ông ấy không vạch tội Phó Bảo Nguyên?”

Hần hỏi vậy khiến Liễu Ngọc Như khựng lại, nàng ngẫm nghĩ rồi bảo, “Hay ông ấy cùng một phe với Phó Bảo Nguyên?”

Nếu đúng vậy thì có thể giải thích tại sao lâu nay Vương Tư Viễn tác oai tác quái tại Huỳnh Dương song triều đình chả hề dả động.

Nhưng trong đầu hai người đồng thời hiện ra hình ảnh Tần Nam ngồi thẳng lưng; nhất là Liễu Ngọc Như, nàng bất giác nhớ đến vị nữ tử quý trên đường lúc mới tới Huỳnh Dương. Nàng lẩm bẫm, “Có điều...nhìn Tần đại nhân...”

“Ta hiểu.”

Cố Cửu Tư nói rồi nhìn bên ngoài cửa sổ.

Đúng lúc ấy, Thẩm Minh gấp gáp chạy tới. Cố Cửu Tư thấy sắc mặt hần hoảng loạn bèn cau mày, “Có phải hôm qua người đã phạm tội không?”

“Ca nghe ta nói đã,” Thẩm Minh tiến lên rồi quỳ bên Cổ Cửu Tư và nghiêm túc nói, “Tần đại nhân học máu.”

“Người đánh ông ấy học máu?!” Cổ Cửu Tư thảng thốt.

Thẩm Minh vội chối, “Không không không, người nghe ta nói đã, hôm qua ta tính đi tìm ông ta để đánh một trận.”

Nghe đến đây, Cổ Cửu Tư và Liễu Ngọc Như liếc nhau một cái. Thẩm Minh không chú ý tới ánh mắt đầy ẩn ý của hai người, hắn nói tiếp, “Không ngờ chưa kịp đánh đã bắt gặp ông ta bị người đuổi theo chém giết, thế là ta ra tay cứu giúp. Sau đấy lúc túm cổ ông ta, ta hơi kích động thành thử làm bệnh cũ của ông ta tái phát...”

Thẩm Minh chợt dạ kể lại, “Và phun ra máu.”

“Người...người kích động thế nào?” Liễu Ngọc Như dò hỏi.

Thẩm Minh cười xấu hổ, hắn khoa tay múa chân, “Thì túm cổ áo... Áp sát người vào tường, rồi dè tay lên ngực...”

Lời này khiến Cổ Cửu Tư dài giọng nhận xét, “Thật là kích động...”

“Ông ấy sao rồi?” Liễu Ngọc Như nhú mày.

Thẩm Minh ngượng ngùng đáp, “Vẫn...đang nằm trên giường.”

“Còn sống hay là?” Cổ Cửu Tư yếu ớt mở miệng.

Thẩm Minh nôn nóng khẳng định, “Còn sống! Sống nhăn răng! Ta trông coi ông ta suốt đêm, đại phu nói không sao, chỉ cần dưỡng bệnh là ổn.”

Cổ Cửu Tư trầm mặc một lát, Thẩm Minh dè dặt bảo, “Ca, bọn họ nói khi Tần Nam tỉnh lại sẽ đi tố cáo ta ấu dâm đại thần. Ta chả sợ phạm pháp, ta chỉ nghĩ giờ mình mà bị vạch tội thì có khiến người gặp phiền toái không?”

“Người không sợ bị vạch tội?” Cố Cửu Tư quay lại nhìn hần.

Thẩm Minh cuống cuống gật đầu, “Ta toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho ca.”

Cố Cửu Tư suy ngẫm, có một ý tưởng bất chợt hiện lên trong đầu nên hần đột ngột chỉ thị, “Ta giúp người viết phong thư, người mau từ quan đi.”

“Ồ?” Thẩm Minh không hiểu ý hần.

Cố Cửu Tư nói chi tiết hơn, “Ta sẽ viết trong lúc cứu Tần đại nhân, người sơ suất khiến bệnh cũ của ông ấy tái phát. Vì muốn đền bù sai lầm và phụng dưỡng Tần đại nhân chu đáo, người quyết định từ quan rồi ở lại Huỳnh Dương.”

“Đã hiểu,” Thẩm Minh nghe vậy liền nói, “như vậy ta có thể tiếp tục ở lại Huỳnh Dương. Hơn nữa chúng ta đánh phủ đầu thì dù ông ta có vạch tội, lão tử cũng đã từ quan vì ông ta nên còn hó hê được gì nữa?”

“Đúng vậy,” Cố Cửu Tư gật gù, “ngoài ra sắp tới người theo sát ông ấy cho ta.”

“Theo dõi ông ta làm gì?”

“Xem tại sao ông ấy vạch tội ta,” Cố Cửu Tư nặng nề nói.

Thẩm Minh gật đầu ngay, “Yên tâm, cứ giao chuyện này cho ta.”

Thẩm Minh vỗ ngực quả quyết, buổi chiều hần đi tìm Tần Nam.

Tần Nam vừa tỉnh lại, Thẩm Minh đã xông vào và nhiệt tình gọi, “Tần đại nhân.”

Tần Nam nhú mày nhìn hần, ánh mắt mang theo vẻ cảnh giác. Thẩm Minh giơ đao lên, thành khẩn bảo, “Tần đại nhân, ta tới để xin lỗi ngài[1].”

Tần Nam nghe vậy bèn hơi thả lỏng người, ông chậm rãi nói, “Không sao, chỉ là bệnh cũ thôi. Thấm đại nhân cứu ta nên phải cảm ơn Thấm đại nhân mới đúng.”

“Đều tại ta lỗ mãng.” Thấm Minh thận trọng đáp, hẩn lẩm lét nhìn Tần Nam rồi từ tốn đề nghị, “À, Tần đại nhân bây giờ đi đứng khó khăn, hay để ta chiều cổ ngài?”

“Tại hạ vẫn còn hạ nhân,” mặt Tần Nam hết sức điềm tĩnh, “Thấm đại nhân đừng nhọc lòng.”

“Nhưng ngài cũng cần người bảo vệ chứ hả?” Thấm Minh chèo kéo, “Ta có võ nghệ cao cường, mạnh hơn mấy kiêu phu của ngài nhiều.”

Tần Nam liếc nhìn Thấm Minh, ông thấy thật khó hiểu, “Rốt cuộc ngài muốn làm gì?”

“Ây da,” Thấm Minh thành thật trả lời, “hiện tại ngoài kia đồn đãi ta đánh ngài nên cho ta cơ hội chuộc tội đi.”

“Hình như ngài sắp rời khỏi Huỳnh Dương.”

“Không sao,” Thấm Minh hào hứng khoe, “ta từ quan rồi.”

Tần Nam ngạc nhiên, lát sau, dường như đã hiểu ra điều gì nên ông khôi phục dáng vẻ xưa đuổi người khác ngay khi còn cách cả ngàn dặm. Ông lãnh đạm nói, “Đã vậy thì Thấm đại nhân cứ làm theo ý mình.”

“Kể từ hôm nay ta sẽ bảo vệ ngài,” Thấm Minh lập tức tuyên bố, “Tần đại nhân đừng lo.”

Tần Nam im lặng; không cự tuyệt cũng chẳng đồng ý. Hôm sau Thấm Minh đến Tần gia, chả ai mở cổng cho hắn.

Nhưng nhiều đây sao làm khó được Thẩm Minh, hấn trèo tường vào tận viện tử của Tần Nam và hí hửng chào, “Tần đại nhân, ta đến rồi nè.”

Tần Nam: ...

Thẩm Minh đảm nhiệm việc giám sát Tần Nam nên ngày ngày tới vấn an ông. Hấn vốn nghĩ một quan viên vạch tội hấn lần Cổ Cửu Tư nhất định là tham quan bậc nhất, cuộc sống hấn sẽ cực kỳ xa hoa. Song sau vài ngày đi theo Tần Nam, Thẩm Minh phát hiện ông sống vô cùng giản dị; mỗi ngày đến huyện nha làm việc rồi trở về.

Dường như ông rất có danh vọng trong lòng bá tánh; chuyện lớn hay bé thì họ đều thích tìm đến Tần Nam, ông cũng giải quyết phần lớn mọi việc.

Thứ sử không có nhiều việc để làm, chức quan của ông lại cao nên cứ bảy ngày sẽ nghỉ hưu một ngày. Chỉ ngày nghỉ ông mới không tới phủ nha, nhưng cũng chẳng làm gì khác mà đến một thôn làng gần đấy dạy học cho đám nhóc và phân phát thức ăn.

Thôn này ít người, chủ yếu là người già và trẻ con. Thẩm Minh đi vào thôn với Tần Nam, hai người giúp đỡ dân làng sửa chữa nhà cửa lần dạy học, hấn thắc mắc, “Nam nhân trong thôn đâu?”

“Không có,” Tần Nam nhàn nhạt đáp.

Thẩm Minh kinh ngạc hỏi, “Sao lại không có?”

“Nơi này vốn không có thôn làng,” Tần Nam vừa đóng đinh vừa giải thích, “sau này mới được dựng lên. Có những gia đình đã mất nam nhân trong nhà, chỉ còn người già và con nít nên rất cơ cực, cuối cùng ta thu xếp để tất cả bọn họ sống ở đây. Đất đai chỗ này bạc màu, bọn họ trồng những gì có thể, ta cũng sẽ tiếp tế.”

“Ngài tiếp tế,” Thẩm Minh sừng sờ, “cho cả thôn?”

Tần Nam gật đầu, Thẩm Minh không khỏi quay đầu nhìn xung quanh, “Ngài nhiều tiền dữ vậy á?”

Tần Nam nghe hẳn nói bèn nhú mào, ông nghiêm túc giải thích, “Lương tháng của tại hạ là hai mươi lượng bạc cùng năm mươi thạch lương thực. Mỗi năm còn được cấp hai mươi thớt vải lụa lẫn một trăm thớt vải bông. Thôn này tổng cộng có năm mươi người, bọn họ cũng có tiền riêng nên như vậy là dư dả.”

“Ngài...ngài giàu thật.”

Thẩm Minh nhận ra Tần Nam đang giận nên cười ha ha. Tần Nam ghen hòng nhìn hẳn mãi nhưng không nói gì cả.

Trong lúc Thẩm Minh hàng ngày bám theo Tần Nam, công trình gia cố đê Hoàng Hà tới hồi kết thúc.

Trong tháng tám, mưa to liên tiếp bảy, tám ngày; lũ lụt tới đúng hẹn như tính toán của Khâm Thiên Giám.

Mấy ngày đó, Cổ Cửu Tư mất ngủ. Mỗi lần Hoàng Hà hứng chịu mưa to, ít nhiều sẽ xảy ra tai họa. Tuy Cổ Cửu Tư hoàn thành việc gia cố đê đập đúng hạn nhưng hẳn không dám khẳng định đây là kết quả cuối cùng, bởi vì năm nay lũ lụt dữ dội hơn những năm trước. Ban đêm khi ngủ, Liễu Ngọc Như nghe tiếng mưa rơi ầm ầm mà trong lòng bất an.

Tối nào cũng vậy, Cổ Cửu Tư lẫn Liễu Ngọc Như chẳng dám ngủ say. Cổ Cửu Tư sợ tai họa phát sinh nên luôn chờ tin để có thể nhanh chóng xử lý.

Vì Hoàng Hà có khả năng vỡ đê, Cổ Cửu Tư đã sơ tán người dân từ lâu. Khi đợt mưa to chấm dứt, khắp nơi gửi báo cáo về hậu quả sau thiên tai. Tuy năm nay có chỗ bị vỡ đê nhưng do đã sơ tán dân chúng nên chẳng xuất hiện thương vong về người. Trong vòng trăm năm, đây là lần đầu tiên lũ lụt

Hoàng Hà không gây cái chết cho ai. Cố Cửu Tư nhận được kết quả, cả người đều xụi lơ. Nhờ Liễu Ngọc Như đỡ hấn mới đứng nổi và thở phào nhẹ nhõm, hấn vội bảo, “Ta phải báo cáo cho bề hạ.”

Lúc Cố Cửu Tư gấp rút viết tấu chương, Phó Bảo Nguyên ngồi trong thư phòng thần thờ nhìn sổ con trước mặt.

Trần thị bước vào thấy Phó Bảo Nguyên như vậy liền cười, “Năm nay rốt cuộc Hoàng Hà bình yên vô sự, đúng là phải cảm tạ ông trời.”

Lời này khiến Phó Bảo Nguyên chậm rãi cười, gương mặt trắng tròn nhuộm vẻ mệt mỏi, “Cảm tạ ông trời? Phải cảm tạ Cố đại nhân mới đúng.”

“Ông trời?”

Phó Bảo Nguyên cười mỉa mai rồi lắc đầu và rời khỏi thư phòng.

Công trình gia cố đê Hoàng Hà đạt hiệu quả, bầu không khí tại Vĩnh Châu trở nên khác lạ. Giai đoạn thứ nhất đã hoàn thành, Cố Cửu Tư bắt tay vào giai đoạn thứ hai – đào mương phân luồng.

Trong toàn bộ quá trình tu sửa Hoàng Hà, đây là giai đoạn khó nhất, tốn kém nhất, mất thời gian nhất. Dựa theo kế hoạch của Cố Cửu Tư, từ giữa tháng tám năm nay đến tháng ba năm sau đều tập trung cho việc này. Lao động yêu cầu mười vạn công nhân, hai vạn hậu cần, tổng cộng là mười hai vạn người. Nói không ngoa, đây là công trình đồ sộ hiếm thấy trong vòng trăm năm đổ lại.

Một công trình như vậy chỉ cần có chút sơ suất sẽ thành tai họa làm suy sụp đất nước.

Vì thế Cố Cửu Tư không những giám sát người bên dưới mà còn liên tục trấn an Phạm Hiên, để ông yên tâm rằng mọi chuyện tuyệt đối sẽ ổn.

Cố Cửu Tư suy nghĩ, muốn hoàn tất giai đoạn này thì hẳn không thể giống trước kia – làm một kẻ mà người ta dám ra tay ám sát.

Hắn cân nhắc giây lát rồi âm thầm liên lạc với Phạm Hiên, ông giao cho hắn năm ngàn binh lính và để họ đóng quân tại An Dương – nơi giao thoa giữa Ti Châu và Vĩnh Châu.

Hiên tại, người do Liễu Ngọc Như triệu tập từ Đông Đô cũng đã tới Huỳnh Dương; Cố Cửu Tư có thêm người liên bắt đầu tính toán. Hôm sau hắn mời mọi người đến để thuyết trình tỉ mỉ về kế hoạch giai đoạn hai, tiếp theo hắn nói với Vương Tư Viễn, “Vương đại nhân, tại hạ muốn nhờ ngài đòi lại công lý cho ta trước đã.”

Vương Tư Viễn ngờ ngợ hỏi, “Đòi lại công lý?”

“Hồi trước có kẻ định ám sát bản quan,” Cố Cửu Tư nhìn lướt qua mọi người, “khi ấy bận rộn nên bản quan không truy cứu. Bây giờ đề đập được gia cố, đã tới lúc thanh toán nợ cũ.”

Vương Tư Viễn nghe hắn nói mà sắc mặt rất khó coi, “Cố đại nhân, chúng ta vẫn đang điều tra vụ án này.”

“Bản quan hoài nghi quan viên Huỳnh Dương bao che nhau, vì thế ta muốn để người của mình trực tiếp quản lý vụ án.” Cố Cửu Tư thẳng thừng bảo.

Vương Tư Viễn nhíu mày, “Ngài đang ám chỉ quan phủ Huỳnh Dương làm việc tắc trách?”

“Lâu như vậy còn chẳng cho ra kết quả, không lẽ muốn ta khen các người giỏi quá?” Cố Cửu Tư trào phúng đáp lại.

Lúc ở Đông Đô, miệng lưỡi hắn khiến toàn bộ Ngự Sử Đài phải câm họng, hắn đã muốn khẩu chiến thì Vương Tư Viễn sao đủ sức làm đối thủ?

Chỉ một câu như thế cũng đủ cho Vương Tư Viễn đứng bật dậy.

Vương Tư Viễn làm mưa làm gió ở Vĩnh Châu bao năm, từ lâu không còn người dám ăn nói như vậy với lão ta. Lão ta thở phì phò, tức tới mức bật cười, “Hay, hay lắm, Cố đại nhân lợi hại. Cố đại nhân đã muốn thì cứ đi mà điều tra!”

“Đa tạ,” Cố Cửu Tư nhàn nhạt đáp.

Cuộc họp kết thúc, Vương Tư Viễn vừa rời đi liền hạ giọng ra lệnh cho thân tín, “Xử lý mấy nha dịch kia.”

Cùng lúc đó, Cố Cửu Tư giao phó, “Tìm cho ta nha dịch phụ trách áp giải sát thủ và bá tánh hôm ấy.”

Hai phe đồng thời xuất phát đến chỗ những nha dịch kia. Thẩm Minh đi phía sau Tần Nam lúc rời cuộc họp, ông thấy hắc lẻo đẻo theo mình bèn lạnh nhạt hỏi, “Thẩm đại nhân không đi bắt người mà theo bản quan làm gì?”

“Đừng gọi Thẩm đại nhân,” Thẩm Minh phất tay, “ta đã từ quan nên cứ gọi Thẩm Minh là được.”

Tần Nam không nói gì, Thẩm Minh vừa theo sát ông vừa lầm bầm, “Tần đại nhân này, làm thứ sử chắc phải đắc tội rất nhiều người, ngài không sợ à? Có ta bảo vệ thì ngài nên mừng rồi mới đúng, ghét bỏ như vậy khác gì chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt[2].”

Tần Nam lên xe ngựa rồi im lìm nhắm nghiền hai mắt. Thẩm Minh ngồi cạnh, miệng ngâm tụng cổ, tay cầm quyển sách.

Tần Nam thấy hắc yên ăng liền mở mắt ra, phát hiện hắc đọc sách thì hơi ngạc nhiên, “Đang đọc gì vậy?”

“À,” Thẩm Minh quay sang nhìn ông rồi trả lời, “Tả Truyện[3].”

“Ngài đọc Tả Truyện?” Tần Nam kinh ngạc.

Thẩm Minh ngượng ngùng nói, “Mọi người đều cho rằng ta xuất thân thấp hèn nên chả biết đọc sách, ta nghĩ phải rèn luyện một chút bèn bắt đầu từ Tả Truyện.”

Tần Nam quan sát Thẩm Minh, lời này cộng thêm bộ dạng xấu hổ của hắn làm ông từ tốn hỏi, “Người[4] đang thích một cô nương?”

Thẩm Minh ngó ra, biểu cảm trên mặt bán đứng hắn. Tần Nam nói tiếp, “Cô nương còn sở hữu học vấn cao, người thấy bản thân không xứng với nàng ấy?”

“Tần đại nhân,” Thẩm Minh khiếp sợ, “ngài biết coi bói?”

Tần Nam cười, “Mọi người đều có một thời tuổi trẻ.”

Nói rồi mắt ông mang theo vài phần hoài niệm, “Ta cũng từng như vậy.”

“Ngài là người thành công,” Thẩm Minh hấp tấp nài nỉ, “chia sẻ cho ta chút kinh nghiệm đi. Cô nương mà ta thích ấy,” Thẩm Minh ngượng ngùng mô tả, “xuất thân cao hơn ta, mặt cũng đẹp hơn ta. Tuy tính tình hơi khó chịu nhưng rất có học thức, tóm lại cái cũng gì tốt hơn ta.”

Nói ra miệng thế này làm Thẩm Minh thấy tuyệt vọng. Người ta tốt hơn hắn mọi mặt thì có thể coi trọng hắn ở điểm nào chứ?

Tần Nam thấy hắn rầu rĩ, rất lâu sau, ông cất tiếng, “Tại sao người đi theo Cổ Cửu Tư?”

Thẩm Minh nghĩ câu hỏi của Tần Nam thật kỳ quặc, “Hắn là huynh đệ của ta, tất nhiên ta sẽ đi theo hắn.”

Tần Nam im lặng trong phút chốc, ông bảo, “Con người người không tòi.”

“Chính xác,” Thẩm Minh cao hứng đáp, “ai quen ta cũng nói thế.”

Song hần nghĩ lại rồi nói, “Nhưng trước kia thì không. Hồi xưa lắm người ghét ta, ai cũng thấy ta xấu tính, tráo trở, còn mắc tật hận đời. Từ ngày theo Cửu ca, chẳng biết vì sao,” Thẩm Minh hồi tưởng và chậm rãi tiếp tục, “thấy bản thân mình giống cục đá được mài giũa, càng ngày càng bóng loáng. Ta không muốn nói vậy là xấu—”

Thẩm Minh quay lại nhìn Tần Nam, hần cười, “Ta chỉ khác trước kia thôi, không còn nghĩ thế gian này toàn điều dơ bẩn. Tính ta bây giờ đỡ hơn nhiều, rất vui vẻ.”

Tần Nam nghe Thẩm Minh tâm sự, không biết đang nghĩ đến điều gì. Ông nhìn bên ngoài hồi lâu rồi nói, “Vào giờ này thì nha dịch đang tuần tra ngoài phố.”

Thẩm Minh ngẩn người, mới đầu hần không hiểu ý Tần Nam nhưng sau đó nhanh chóng hiểu ra.

Người của Cổ Cửu Tư không nắm rõ chế độ tại Huỳnh Dương; bọn họ dựa theo thói quen ở Đông Đô và cho rằng nha dịch đang nghỉ ngơi nên mới thẳng tiến đến huyện nha.

“Mau đi đi,” Tần Nam thúc giục.

Thẩm Minh hoàn hồn, hần nói câu “đa tạ” rồi nhanh chóng nhảy xuống đường cái.

Hần hỏi thăm người qua đường, trong lòng sợ hãi những nha dịch đó bị hạ sát.

Nhưng lang thang trên phố chưa được bao lâu, hắn đã thấy thuộc hạ do Cổ Cửu Tư phái đi bắt người trở về.

Thẩm Minh thở phào nhẹ nhõm, hắn nhanh chân lại gần và hào hứng nói, “Không phải các người đi huyện nha à? Ta chỉ mới biết giờ này nha dịch không ở đó mà ra ngoài tuần tra, sao các người bắt được thế?”

“Số đỏ.” Thị vệ hồ hởi khoe, “Định đi huyện nha nhưng trên đường tình cờ gặp một nha dịch. Chúng ta thấy lạ vì hắn lảng vảng trên phố vào lúc này, hỏi người qua đường mới biết đây là thời gian nha dịch đi tuần tra. Vì vậy chúng ta đến huyện nha lấy lịch trực lần khu vực phụ trách của bọn họ rồi đi bắt người. Chúng ta hành động thần tốc, tóm gọn cả đám.”

Nghe “túm gọn cả đám”, Thẩm Minh cũng nở nụ cười.

Hắn quay đầu nhìn đám người bị bắt và lộ ra khuôn mặt tươi cười quái dị, “Tuyệt vời, tóm gọn cả đám. Ta khuyên các người mau khai ra hết, đã rơi vào tay chúng ta thì...”

Thẩm Minh nhìn bọn họ cười một tiếng rồi không nói nhiều nữa.

Đám nha dịch được áp giải về phủ đệ của Cổ Cửu Tư, Thẩm Minh và hắn thẩm vấn suốt đêm. Sau khi thẩm vấn, bọn họ ra ngoài bắt người.

Biết những nha dịch kia bị bắt, Vương Hậu Thuần điên cuồng đập vỡ đồ ở nhà.

“Khốn nạn! Khốn nạn! Khốn nạn!”

Vương Hậu Thuần đá bay ghế, phẫn nộ gào, “Sao bọn chúng bắt được chứ?”

Vương Hậu Thuần quay lại tóm cổ người đứng phía sau rồi tức giận quát, “Chẳng phải sai các người đi sao? Làm gì mà lại chậm chân hơn bọn

chúng?!”

“Lão gia không thể trách mỗi chúng ta.” Thị vệ run lấy bấy trả lời, “Có người nhắc nên bọn họ đến huyện nha lấy lịch trực, sao chúng ta có thể tìm thấy người nhanh hơn kẻ cầm lịch trực được?”

“Có người nhắc... Lịch trực?”

Vương Hậu Thuần lặp đi lặp lại, lát sau, ông ta buông thị vệ ra và liên tục gật đầu, “Giỏi thật, tàn nhẫn lắm, có chủ mới liên căn người.”

Dứt lời, ông ta xoay người chạy ra ngoài, đồng thời chỉ thị, “Mau lên, đến nhà thúc phụ!”

Lời tác giả

Diệp Vận là người sống nội tâm, Thẩm Minh vẫn không hoàn toàn trưởng thành, cốt truyện về lão yêu quái Giang Hà chưa tiết lộ hết.

Chú thích

[1] Chương trước Thẩm Minh cáu vì bị Tần Nam đặt điều nên gọi ông là “người”, nay đang muốn làm lành mới đổi thành “ngài”. Về sau cu cậu cũng thật lòng kính trọng ông, vì thế mình sẽ giữ xưng hô này.

[2] Nguồn gốc của câu này là: Cầu Diều Lã Động Tân, bất thức hảo nhân tâm. Dịch nghĩa: Cầu Diều và Lã Động Tân, cả hai đều không biết lòng tốt của người kia. Câu này vốn bắt nguồn từ truyện về hai người bạn Cầu Diều và Lã Động Tân, tuy làm chuyện tốt cho người còn lại nhưng lại khiến đối phương hiểu lầm. Do Cầu Diều (苟杳) đồng âm với “cầu giảo” (狗咬) nghĩa là “chó cắn”, nên mới bị đọc chệch thành “chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt”. Sau này câu đọc chệch lại trở nên phổ biến hơn câu nguyên gốc.

[3] Hay còn gọi là Tả thị Xuân Thu. Đây là tác phẩm sớm nhất của Trung Quốc về lịch sử phản ánh giai đoạn từ năm 722 TCN đến năm 468 TCN.

[4] Ban đầu Tần Nam xa cách với Thấm Minh nên gọi là “ngài”, nhưng giờ biết Thấm Minh có điểm tương tự mình (thích một cô nương xuất sắc) và cũng hiểu cu cậu hơn nên từ đây xưng hô đổi thành “người”.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 133: Ta Khác Bọn Họ

Lúc Vương Hậu Thuần chạy một mạch vào nhà Vương Tư Viễn, lão ta đang ở vườn chơi đùa với con chim trong lồng sắt. Vương Hậu Thuần nôn nóng hô, “Thúc phụ cứu ta! Cứu chết nhi!”

Vương Hậu Thuần quỳ xuống trước Vương Tư Viễn, ông ta kinh hoàng nói, “Thúc phụ cứu mạng!”

“Cứu mạng gì chứ,” Vương Tư Viễn lười biếng liếc ông ta một cái, “chẳng lẽ ở Huỳnh Dương có kẻ đủ khả năng lấy mạng người?”

“Thúc phụ,” Vương Hậu Thuần sốt ruột thông báo, “Cố Cửu Tư đã bắt giữ những nha dịch đó.”

Vương Tư Viễn khựng lại, lão ta dùng khuôn mặt lạnh tanh ngược nhìn, “Bắt giữ? Bắt thế nào? Không phải ta đã phái người đi sao?!”

“Ngài đã phái người truy tìm nhưng bên Cố Cửu Tư nhanh hơn nên bọn chúng bắt được người trước.”

“Sao có thể!” Vương Tư Viễn kinh hãi. “Ta cố tình cho người điều chỉnh thời gian tuần tra của nha dịch, bọn chúng từ Đông Đô tới thì sao nhanh hơn người của chúng ta được?”

“Bọn chúng đến huyện nha lấy lịch trực,” Vương Hậu Thuần không nói thẳng.

Vương Tư Viễn khẽ đáp lại một tiếng, lát sau lão ta thận trọng bảo, “Phải điều tra xem rốt cuộc ai mật báo cho bọn chúng.”

Vương Hậu Thuần im lặng, Vương Tư Viễn suy tư nói, “Lúc đó người tự mình tới gặp đám nha dịch?”

“Không,” Vương Hậu Thuần lắc đầu, “nhưng ta cho bạc, còn đưa bạc là người trong phủ của ta.”

“Thế người còn quỳ ở đây làm gì?!” Vương Tư Viễn lập tức ra lệnh, “Mau đi xử lý!”

“Đã làm sạch sẽ,” Vương Hậu Thuần đáp ngay, “hôm đó người đưa bạc vừa về liền bị xử lý.”

Vương Tư Viễn thở phào nhẹ nhõm, sau đó hỏi, “Vậy người còn sợ gì?”

“Đồng bạc ấy...” Vương Hậu Thuần do dự mãi mới trả lời, “là nhà ở.”

“Cái gì?!”

Vương Tư Viễn ngây người, Vương Hậu Thuần cắn răng nói tiếp, “Lúc ấy, tên đứng đầu nha dịch là Triệu Cửu đòi một phần của cải do Vương gia đứng tên. Ta cho hăn và còn dùng tên mình ký khế ước. Nha dịch đều là người của Triệu Cửu, tất cả bọn chúng đã rơi vào tay Cố Cửu Tư. Nếu Triệu Cửu lần những kẻ khác khai ra ta, cộng thêm khế ước chuyển nhượng nhà, ta trốn không thoát đâu thúc phụ à!”

Vương Tư Viễn lặng thinh, sau một hồi, lão ta cất tiếng, “Tên Triệu Cửu này ép người cứu hăn.”

“Đúng vậy.” Vương Hậu Thuần gật đầu. “Thúc phụ, phải cứu Triệu Cửu bằng mọi giá. Nếu không cứu được thì cần giết chết hăn.”

Vương Tư Viễn nhắm mắt lại ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mở mắt ra, “Cứ làm thế đi, nếu thất bại,” lão ta nhìn Vương Hậu Thuần, “sẽ phải xem vận may của người.”

Oo———oOo———oO

Thẩm Minh và Cố Cửu Tư thẩm vấn đám nha dịch cả đêm.

Những kẻ khác đều nhận tội, chỉ mình Triệu Cửu ngậm chặt miệng.

Người mà bọn họ khai ra là hạ nhân trong phủ Vương Hậu Thuần. Cố Cửu Tư vừa nghe là người đến từ phủ của ông ta liền trầm mặc, sau đấy hắt dạn Thẩm Minh, “Các người chia làm hai nhóm, một nhóm đến Vương phủ bắt người, Thẩm Minh dẫn đầu nhóm còn lại đi tìm người nhà Triệu Cửu. Tìm thấy thì dẫn về đây cho ta, không được để sót bất kỳ ai. Nếu không tìm thấy, điều tra xem họ đang ở đâu và cần thì cướp người về!”

Nghe xong, Thẩm Minh lập tức đáp ứng rồi đi ra ngoài.

Cố Cửu Tư giao phó cho Mộc Nam, “Người ra khỏi thành và chuẩn bị sẵn, hễ có gì khác thường thì đến Ti Châu điều động binh lính lại đây ngay.”

Cuối cùng hắt đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như đang ngồi cạnh, “Ngọc Như, nàng triệu tập bao nhiêu người từ Đông Đô tới?”

“Ba trăm cao thủ,” Liễu Ngọc Như trả lời.

Cố Cửu Tư gật gù, “Vậy là đủ rồi. Cho bọn họ canh giữ phủ đệ, nhất là nơi giam giữ Triệu Cửu.”

Liễu Ngọc Như đáp một tiếng rồi đứng dậy ra ngoài và giao việc cho người từ Đông Đô đến.

Thẩm Minh đi bắt người, Cố Cửu Tư nghỉ ngơi trong chốc lát. Sau đấy hẳn quay về phòng giam và ngồi đối diện Triệu Cửu.

Trong phòng chỉ có Triệu Cửu và Cố Cửu Tư, vì không mở cửa sổ nên phòng hơi tối. Triệu Cửu không hề mở miệng nói chuyện, hẳn luôn cúi gằm đầu. Cố Cửu Tư vừa nhìn hẳn vừa điềm nhiên nhận xét, “Người rất bình tĩnh.”

Triệu Cửu không đáp lại, Cố Cửu Tư cầm chén trà rồi khảy lá trà trong đó, “Không sợ à? Tiểu lâu la như các người chết cũng chả ai thương nhớ, những kẻ khác đã khai ra hết mà người còn bướng bỉnh giữ im lặng thì có nghĩa lý gì không?”

Triệu Cửu vẫn chẳng phát ra tiếng nào. Nguyên một buổi tối, những kẻ khác đều nhận tội, riêng tên đầu mục này bất chấp tất cả mà câm như hến.

Cố Cửu Tư nhìn hẳn, chậm rãi hỏi, “Người đang đợi Vương Hậu Thuần hả?” ❖

Hẳn cẩn thận quan sát Triệu Cửu; bất kể hẳn nói gì, Triệu Cửu vẫn chẳng dao động nên nhìn không ra cảm xúc của người này. Cố Cửu Tư biết đây là nhân vật khó nhằn nhưng hẳn không sốt ruột, chỉ tiếp tục nói, “Người nắm giữ nhược điểm của Vương Hậu Thuần, ông ta chắc chắn sẽ đến cứu người. Suy cho cùng, hỗ trợ mưu sát khâm sai đại thần là tội nặng, sẽ liên lụy chín tộc.”

Triệu Cửu rút cuộc ngẩng đầu lên, Cố Cửu Tư cầm lấy một quyển sách ở bên cạnh và dùng ngón tay lật trang sách, “Ồ, người còn ba muội muội, cộng thêm một trai một gái. Nhưng chỉ có một nương tử, chắc hai người mặn nồng lắm nhỉ?”

Cố Cửu Tư cười tủm tỉm với Triệu Cửu, đối phương lạnh lùng nói, “Không cưới nổi nhiều người thôi.”

“Đừng lo,” Cố Cửu Tư đặt sách xuống, tay chống cằm, mắt ngắm nghĩa hăn, “không đến mức tru di cửu tộc đâu. Với tội của người, thường thì thế nữ sẽ thành kỹ nữ còn nhi tử lưu đầy làm nô lệ.”

Triệu Cửu nhìn chòng chọc Cố Cửu Tư, ánh mắt đầy băng giá như muốn ăn tươi nuốt sống hăn. Cố Cửu Tư nhẹ nhàng cười, “Không phục à? Đang nghĩ sao lúc ấy không để thích khách giết ta? Cảm thấy ta gây khó dễ cho người nhà người?”

“Người nghĩ ta gây khó dễ cho người nhà người,” Cố Cửu Tư tới gần Triệu Cửu, hăn bất chợt cất cao giọng, “nhưng lại chẳng nghĩ đến người nhà ta?!”

“Nếu ta chết, người nhà ta sẽ thế nào?!”

Triệu Cửu siết chặt tay ghế, Cố Cửu Tư nhìn hăn chăm chăm và lạnh giọng bảo, “Ta biết người oán hận. Người chỉ là một tiểu lâu la, người không làm thì Vương Tư Viễn xử người, người làm thì đến lượt ta xử người. Triệu Cửu, người đừng trông cậy vào Vương Hậu Thuần, ta nhất định sẽ trả ông ta. Ta bảo đảm với người, chỉ cần người tình nguyện tố cáo ông ta, ta sẽ chữa cho người một con đường sống.”

“Chữa cho ta một con đường sống?” Triệu Cửu nghe vậy bèn nhin không được mà bật cười. “Cố đại nhân, ngài dám nói nhưng ta không dám tin.”

Cố Cửu Tư im lặng.

Hăn biết tầm ảnh hưởng của Vương Tư Viễn tại Huỳnh Dương rất sâu rộng. Một câu của hăn không đủ để Triệu Cửu tin nhiệm nên hăn không nhiều lời nữa, chỉ nói đơn giản, “Cứ chờ rồi người sẽ tin.”

Thời gian chờ đợi kéo dài đến tối.

Bên ngoài đã sớm rối loạn. Người của Cố Cửu Tư tìm khắp thành cũng không thấy bóng dáng tên hạ nhân trong phủ Vương Hậu Thuần. Sau đấy Thẩm Minh phát hiện người nhà Triệu Cửu mất tích, hăn chỉ huy ba mươi ảnh vệ đột kích phủ đệ của Vương Hậu Thuần rồi cứu người ra khỏi đó.

Thẩm Minh vội vàng mang người về, Cố Cửu Tư vẫn đọc sách ở trong phòng. Triệu Cửu ngồi đối diện hăn, chăm chú dõi theo Cố Cửu Tư.

Lát sau, Triệu Cửu mơ hồ nghe thấy có tiếng khóc bên ngoài, hăn căng thẳng hỏi, “Tiếng gì thế?”

Cố Cửu Tư biếng nhác ngược nhìn, thông thả lật trang sách, “Không sao đâu, lát nữa sẽ biết ngay.”

Quả nhiên hăn vừa dứt lời, Mộc Nam mở cửa và thông báo luôn, “Công tử, người mất tích, chúng ta không tìm thấy.”

Cố Cửu Tư gật gù, kết quả này nằm trong dự đoán của hăn.

Triệu Cửu cười châm biếm, “Hình như Cố đại nhân chả bảo vệ nổi ai.”

Cố Cửu Tư không đáp trả, hăn nâng chén trà uống một ngụm cứ như chẳng nghe thấy gì. Đúng lúc ấy, bên ngoài truyền đến tiếng khóc, theo sau là giọng Thẩm Minh, “Mau vào đi.”

Tiếng khóc này làm toàn thân Triệu Cửu cứng đờ. Ngay sau đó, hăn thấy Thẩm Minh áp giải thi thể của hăn vào phòng. Nàng ấy bị trói, trong lòng ôm một đứa bé, đứa còn lại thì đi bên cạnh.

Triệu Cửu vừa thấy thi thể xuất hiện đã bật dậy và giận dữ gầm lên, “Các người thả nàng ra!”

Tiếng gầm này khiến đứa trẻ trong lòng nữ nhân òa khóc. Triệu Cửu nghe con mình khóc bèn kiềm chế cảm xúc, hăn quay sang nhìn Cố Cửu Tư

rồi ra về trấn định, “Người thu xếp ổn thỏa cho họ, có gì chúng ta từ từ nói.”

Được lời này, khước môi Cố Cửu Tư cong lên. Hắn gập sách lại và nói với Thẩm Minh, “Bọn họ cả ngày chưa ăn gì hết đúng không? Cho họ ăn lót bụng đã.”

Nữ tử nghe hắn nói mà lo lắng nhìn về phía Triệu Cửu. Triệu Cửu không chế cảm xúc để trấn an nàng ấy, “Nàng dẫn con đi ăn cơm đi, nhớ chiều cố ba vị tiểu muội, ta không sao đâu.”

Nữ tử lưỡng lự giây lát nhưng rốt cuộc vẫn đáp lại, “Ta hiểu, chàng yên tâm.”

Nói xong, nữ tử dắt con rời đi.

Chờ nàng ấy đi khuất, Cố Cửu Tư phất tay cho mọi người lui xuống. Sau đấy hắn ngồi trước mặt Triệu Cửu, cầm giấy lằn bút và lười biếng bảo, “Được rồi, nói đi.”

Triệu Cửu im lặng, dường như hắn đang cố gắng điều chỉnh cảm xúc. Rất lâu sau, Triệu Cửu hít một hơi thật sâu, hắn đang định mở miệng thì Cố Cửu Tư cắt ngang, “Ta nói trước nhé, ta mất công cướp thê nhi lẫn muội muội người từ chỗ Vương Hạo Thuần không phải để uy hiếp người.”

Những lời này khiến Triệu Cửu ngẩn ngơ, Cố Cửu Tư nói tiếp, “Người đừng nghĩ ta giống mấy tên cầu quan kia, ta khác bọn họ. Ta mang người về là để chứng minh với người, không phải người nói ta chẳng đủ năng lực bảo vệ ai sao?”

Cố Cửu Tư ngẩng đầu, hắn huênh hoang nhìn Triệu Cửu nhú mày, “Ta cho người thấy ta không chỉ bảo vệ được người mà còn bảo vệ được cả nhà người.”

Nghe đến đây, Triệu Cửu ngơ ngác nhìn hăn. Cố Cửu Tư một tay cầm chén trà, một tay bắt đầu hí hoáy trên giấy. Hăn vừa viết vừa nói, “Bản quan thấy người không hăn mục nát đến tận gốc rễ, chẳng qua toàn bộ Huỳnh Dương đều như thế nên người cũng chịu thua. Nhưng người bị bệnh thì phải chữa trị, cây có sâu thì phải nhổ bỏ. Một khi khỏi bệnh, người không cần sợ cơn đau tái phát nữa.”

“Ta sẽ đưa người nhà người đến Đông Đô, Vương gia không tới mức có năng lực che trời ở đó. Người biết gì cứ yên tâm khai ra để lập công chuộc tội, làm thế thì chưa biết chừng mai sau sẽ đảm nhiệm chức quan nhỏ tại Đông Đô đấy?”

Triệu Cửu nghe Cố Cửu Tư nói, dường như hăn đang thận trọng cân nhắc điều gì. Cố Cửu Tư kiên nhẫn chờ, sau một hồi, hăn nghe Triệu Cửu lên tiếng, “Ngài thật sự muốn xen vào việc tu sửa Hoàng Hà?”

Không đợi Cố Cửu Tư trả lời, Triệu Cửu ngược nhìn hăn, ánh mắt tràn đầy cảnh cáo, “Đã xen vào thì phải quản đến cùng. Đừng để người khác mất mạng trong cuộc chiến của ngài rồi lại xin lỗi rằng mình không làm được.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 134: Nếu Tên Ta Được Ghi Lại Trong Sử Sách Thì Ta Hy Vọng Không Chỉ Vì Ta Là Thê Tử Của Chàng, Mà Còn Vì Ta Là Liễu Ngọc

Cố Cửu Tư nhìn thẳng vào đôi mắt Triệu Cửu, trông hấn căng thẳng tột độ hết như đang đặt cược toàn bộ gia sản.

Cố Cửu Tư lặng lẽ quan sát hấn rồi khẽ cười, “Người nghĩ ta là ai?”

“Ta mà đã quản,” Cố Cửu Tư kiên định nói, “thì sẽ làm đến cùng. Ta tiết lộ cho người một bí mật,” hấn tới gần Triệu Cửu và điềm nhiên tiếp tục, “người thật sự cho rằng bệ hạ phái ta đến đây chỉ để tu sửa Hoàng Hà?”

Triệu Cửu nghe vậy liền sững sờ. Lát sau, hấn dựa hấn vào ghế như đã mất hết sức lực.

Hấn giơ tay che mắt, bình tĩnh bảo, “Nếu người đưa thê nhi của ta rời khỏi Vĩnh Châu, ta sẽ khai nhận.”

“Được,” Cố Cửu Tư quyết đoán đồng ý.

Hấn đứng dậy ra ngoài tìm Mộc Nam và lệnh cho hấn lập tức phái người hộ tống thê nhi của Triệu Cửu rời khỏi Vĩnh Châu.

Hôm sau, Cố Cửu Tư nhanh chóng mang theo người đến phủ nha. Phó Bảo Nguyên đang ở phủ nha thẩm vấn một vụ án, Cố Cửu Tư tới gặp Phó Bảo Nguyên khi ông xong việc.

Vụ án cần điều tra nhưng không thể làm công trình tu sửa Hoàng Hà bị chậm trễ. Sau lũ lụt, bọn họ vừa phải thu xếp cho lưu dân, vừa phải chuẩn bị đào mương phân luồng; Cỗ Cửu Tư hận không thể bẻ đôi bạc để sử dụng. Hãn gọi Phó Bảo Nguyên lại và giao phó những việc cần làm tiếp theo.

Đầu tiên là sắp xếp nơi ở cho lưu dân. Chỉ có mấy thôn làng gặp tai họa nên lưu dân chưa đến hai ngàn người, khiến việc quản lý dễ dàng hơn. Sau khi thay đổi dòng chảy của Hoàng Hà, những thôn làng này nằm ở vị trí nguy hiểm vô cùng. Vì thế Cỗ Cửu Tư đề nghị nhân dịp này hãy đổi chỗ sinh sống cho hai ngàn người kia.

Song muốn làm vậy thì phải tìm đất cho bọn họ, Phó Bảo Nguyên nghe ý kiến của hãn mà lắc đầu, “Không ổn, tốt nhất để bọn họ trở về đi.”

Cỗ Cửu Tư nhú mày, hãn liếc nhìn Phó Bảo Nguyên. Hãn không thể lý giải đầu óc của Phó Bảo Nguyên; đã biết mai sau sẽ thường xuyên phát sinh lũ lụt mà còn bắt bá tánh quay về. Cỗ Cửu Tư ngẫm lại rồi hỏi, “Không có đất để cấp cho họ?”

Phó Bảo Nguyên gật đầu, “Đúng vậy.”

Cỗ Cửu Tư cười nhạt một tiếng nhưng chẳng nói gì thêm.

Hãn không đôi co về vấn đề này nữa mà chuyển sang đề tài thay đổi đường sông.

Công trình này phức tạp và yêu cầu nhiều người hợp tác. Cỗ Cửu Tư chia nhỏ công trình thành từng giai đoạn; hãn giải thích rõ ràng mỗi giai đoạn tốn bao nhiêu tiền, cần bao nhiêu người cũng như ai sẽ phụ trách. Nói xong, hãn đưa mắt nhìn Phó Bảo Nguyên, “Phó đại nhân nghĩ sao?”

Phó Bảo Nguyên im lặng nhìn bản kế hoạch của Cỗ Cửu Tư hồi lâu rồi mỉm cười, “Hạ quan nghĩ kế hoạch này rất hay.”

Nụ cười của Phó Bảo Nguyên khiến Cố Cửu Tư rợn tóc gáy, hắn chỉ âm thầm ghi nhớ chứ không nhiều lời. Thẩm Minh đứng một bên quan sát, lúc đi ra ngoài hắn tức khắc phàn nàn, “Lão Phó Bảo Nguyên muốn gây sự với chúng ta hả? Cái này không được, cái kia không được, tất cả đều không được thì chúng ta tới đây làm gì?”

Cố Cửu Tư chẳng đáp trả, hắn nhìn sắc trời rồi hỏi Thẩm Minh, “Không phải bảo người theo dõi Tần Nam à? Sao chưa đi?”

Thẩm Minh “a” một tiếng, sau đấy nhanh chân đi tìm Tần Nam.

Chức vụ của Tần Nam không tới mức lu bù. Từ ngày bị Thẩm Minh bám đuôi, ông cũng chả làm gì đặc biệt; buổi sáng đến huyện nha, buổi chiều trở về nhà.

Nhà Tần Nam ở nơi hẻo lánh, trong nhà cũng ít người; chỉ có mấy thị vệ cùng vài hạ nhân giúp ông chăm sóc mẫu thân.

Mẫu thân của Tần Nam là Chu thị, năm nay bà gần bảy mươi và đôi mắt gần như mù lòa. Bình thường là Tần Nam chăm sóc bà, nhưng nếu Thẩm Minh rảnh rỗi thì cũng phụ ông một tay. Tần Nam vốn không thích Thẩm Minh tới đây song hắn được cái nói nhiều, Chu thị có hắn bầu bạn và nghe hắn nói cười làm tâm trạng bà vui vẻ hơn nhiều. Dần dà, Tần Nam không bài xích hắn nữa.

Thẩm Minh bị Cố Cửu Tư giục quay lại, hắn chiếu cố Chu thị rồi tán gẫu với Tần Nam. Ông đang ngồi làm quạt trúc. Hễ có thời gian ông đều làm quạt, trong phòng treo những cây quạt với đủ loại kiểu dáng; ai không biết còn tưởng ông hành nghề bán quạt.

Thẩm Minh rảnh đến phát chán, hắn nằm một bên nhìn ông làm quạt. Đầu hắn gối lên tay, miệng dài giọng nói với Tần Nam, “Ta bảo này, Huỳnh Dương có chút xiu mà lắm kẻ khốn nạn ghê. Nhiều tên khốn nạn như vậy,

ngài làm thứ sử sao không vạch tội chúng mà cứ nhắm vào Cửu ca của ta? Cửu ca là quan tốt chân chính, ngài nữ lòng nào vạch tội hăn?”

Tần Nam không nói tiếng nào, ông lấy bức tranh vẽ hoa đào từ bên cạnh rồi cẩn thận đặt trên cây quạt. Thẩm Minh nhìn mãi cũng thấy thú vị bèn lại gần rồi bắt chước ông làm quạt.

Bước thứ nhất là gọt trúc sạch sẽ, kỹ thuật dùng dao của Thẩm Minh xuất sắc nên mau chóng gọt xong một nhánh trúc. Hăn vừa gọt vừa nói, “Trông ngài không phải kẻ xấu, sao lại cá mè một lứa với Phó Bảo Nguyên và Vương Tư Viễn? Ngài nói gì đi chứ, im lặng hoài vậy.”

“Những gì đôi mắt nhìn thấy chưa chắc là sự thật.” Tần Nam điềm tĩnh lên tiếng. “Người dám đảm bảo Cổ Cửu Tư là người tốt?”

“Người khác thì ta không biết,” Thẩm Minh nghiêm túc trả lời, “nhưng ta nói ngài hay, Cửu ca chắc chắn là người tốt.”

Nghe đến đây, Tần Nam chỉ cười châm biếm. Thẩm Minh thấy thái độ ông như vậy liền nóng máu, hăn mở mồm ngay, “Này, nghe cho rõ...”

“Miếng trúc bị lệch kìa.”

Tần Nam nhắc nhở làm Thẩm Minh vội vàng kiểm tra lại mấy miếng trúc của mình. Hăn biết Tần Nam không muốn bàn những chuyện này với hăn bèn thay đổi đề tài, “Sao ngày nào ngài cũng làm nhiều quạt thế này? Tính mở tiệm bán quạt à?”

“Nàng thích quạt,” ông đáp một câu gọn lỏn.

Thẩm Minh ngăn người giầy lát mới hiểu ông đang nói về Lạc Y Thủy.

Hăn nhin không được mà trộm ngó Tần Nam; vẻ mặt ông rất trung lập, chả rõ buồn vui. Thẩm Minh nghĩ ngợi rồi thò đầu lại gần, “Ngài sống một

mình không thấy khổ sở ư?”

“Có gì khổ sở đâu?” Tay Tần Nam vẫn thoăn thoắt phủ giấy lên mặt quạt và cầm bút vẽ, ông nhàn nhạt đáp, “Nàng còn sống thì ta ở bên nàng, nàng đi trước cũng là lẽ thường tình. Sinh tử luân hồi thôi, có gì phải khổ sở?”

“Ngài không muốn tục huyền à?” Thẩm Minh chớp mắt, hẩn nhìn xung quanh phòng. “Sống một mình cô đơn lắm.”

Tay cầm bút của Tần Nam dừng lại, sau đấy ông nhìn về phía Thẩm Minh, “Tuy nàng đã mất nhưng tâm ta vẫn ở bên nàng. Tình cảm nào cũng đáng được tôn trọng.”

“Ta đâu nói ngài không tôn trọng,” Thẩm Minh gấp gáp phân bua, “ta chỉ quan tâm ngài...”

“Nếu nàng còn sống, người sẽ nói vậy sao?”

Tần Nam cúi đầu vẽ hoa đào, ông lạnh nhạt nói, “Các người chẳng qua coi thường người chết.”

Lời này chọc giận Thẩm Minh, hẩn cười trào phúng rồi ngồi về chỗ của mình, tiếp tục bắt chước Tần Nam làm quạt và bực tức bảo, “Được lắm, không nghe khuyên thì thôi, cứ sống một mình cả đời đi. Ai thêm quan tâm ngài chứ?”

Tần Nam không nói gì, sau một lúc lâu, ông thì thầm, “Người cũng có người mình thích.”

Thẩm Minh sững sờ, hẩn nghe Tần Nam nói, “Nếu có ngày nàng ấy ra đi, người sẽ biết dù người mình thích đã mất thì nàng ấy vẫn sống cả đời trong lòng người. Cái chết của nàng ấy không phải chuyện khổ sở nhất, mà chính là việc tình yêu của người thay đổi. Nếu nàng ấy chẳng thích người

thì không sao nhưng nếu thích, nàng ấy ở tuổi vàng biết được sẽ khổ sở chừng nào.”

Thẩm Minh lặng thinh, hẩn cúi gằm đầu dán giấy lên mặt quạt.

Bên ngoài truyền đến tiếng mưa rơi, Tần Nam ngẩng đầu nhìn cơn mưa to ngoài kia, giọng ông nhẹ nhàng, “Thật ra ta sống rất tốt, không ai quy định sống một mình sẽ thê thảm cả. Ta có chuyện muốn thực hiện, có mẫu thân cần trông nom, có công vụ phải bận tâm, khi rảnh rồi còn có thể nhớ đến nàng. Ta thật sự sống tốt, đa tạ thiện ý của người.”

Thẩm Minh nghe vậy, trong lòng thoải mái hơn hẳn. Hẩn nghĩ mãi mới đáp ứng hỏi, “Ngài và thê tử chắc rất gắn bó?”

“Có lẽ thế.”

“Bà ấy cũng thích ngài đến vậy ư?”

Câu hỏi này khiến tay Tần Nam khựng lại, dường như ông đang nhớ tới điều gì. Thẩm Minh không khỏi ngược nhìn ông, hẳn thấy ông thần thờ rất lâu mới trả lời, “Ta không biết.”

“Tần đại nhân?”

Thẩm Minh rất ngạc nhiên. Dựa theo lời Tần Nam, hẳn nghĩ phu thê bọn họ hẳn vô cùng mặn nồng nên dù người đã chết nhiều năm thì ông vẫn kiên trì che chở. Câu “ta không biết” này làm Thẩm Minh kinh ngạc.

Tần Nam nhìn ngoài cửa sổ, chậm rãi kể lại, “Ta vốn nghĩ nàng không thích ta. Lúc nàng sắp chết, ta còn thu xếp để nàng gặp lại người mình thích. Sau khi hai người gặp mặt, nàng để hẩn đi. Ta là người ở bên nàng vào khoảnh khắc cuối đời. Nàng nói với ta rằng tất cả mọi chuyện đều đã qua.”

Tần Nam chờ dẫn nói, “Giây phút đó ta cảm thấy biết đâu trong lòng nàng, có một vị trí nhỏ bé...dành cho ta.”

Những lời này khiến Thẩm Minh khó chịu, hắn cúi đầu làm quạt, buồn bực bảo, “Tần đại nhân si tình quá rồi. Ngài còn chả biết trong lòng phu nhân có mình hay không mà cứ bảo vệ bà ấy suốt mấy chục năm. Ngài không thấy khổ sở hả?”

Tần Nam nghe vậy bèn ôn hòa cười, nhìn ông lúc này như đang thật sự hạnh phúc.

Ông cúi xuống vẽ non nước và từ tốn đáp, “Thích một người sao lại khổ sở được? Ta cũng chỉ có chút tiếc nuối nếu nàng không thích mình thôi. Nhưng người ấy,” Tần Nam ngẩng đầu nhìn Thẩm Minh rồi khuyên nhủ, “hoa nở phải hái liền tay[1]. Đừng học ta không dám thả thính để rồi buồn bã thật nhiều năm, người đã đi xa mới biết giờ tay nắm lấy.”

Thẩm Minh nghe Tần Nam nói, hắn không thốt ra tiếng nào. Tần Nam nghĩ lời mình chẳng lọt tai hắn bèn lắc đầu và không nói gì thêm.

Rất lâu sau, Tần Nam nghe thanh niên ngồi cạnh mình cất giọng ngượng ngùng, “Này,” Thẩm Minh dè dặt đề nghị, “ngài dạy ta vẽ hoa đào đi.”

Tần Nam dạy Thẩm Minh vẽ hoa đào, tới khi mặt trời lặn hắn mới vẽ hoàn chỉnh. Sau đấy hắn cẩn thận gói ghém rồi đưa chung một đồng thư khác cho người mang thư. Tần Nam và hắn chọt nổi hứng nên rủ nhau uống rượu trong sân, vừa uống vừa tâm sự.

Chủ yếu là Thẩm Minh than thở về nỗi buồn của mình, hắn hiếm khi buồn, nếu có cũng là vì Diệp Vận. Tần Nam cười trong lúc hắn kể chuyện; Thẩm Minh làm ông như quay về tuổi đôi mươi, như một thiếu niên đang nghe bằng hữu lời nhải.

Thẩm Minh trò chuyện tới tận đêm, uống rượu xong hăn mới đứng dậy trở về phủ đệ.

Cố Cửu Tư lẫn Lạc Tử Thương mới về, cả hai đều tự mình tới sông giám sát nên trên người đầy bùn đất. Cố Cửu Tư liếc nhìn Thẩm Minh rồi để hăn báo cáo lại hoạt động trong ngày của Tần Nam. Thẩm Minh thuật lại xong liền nói với Cố Cửu Tư, “Cửu ca, kỳ thực Tần đại nhân không phải người xấu.”

Cố Cửu Tư cau mày, “Tại sao ông ấy có thành kiến sâu sắc với ta như vậy?”

Thẩm Minh ngó người giấy lát, hăn rầu rĩ gãi đầu, “Cũng đúng.”

Cố Cửu Tư bất đắc dĩ nhìn hăn rồi thở dài, “Người đấy, tới lúc nào mới tiến bộ hơn?”

Lời này làm Thẩm Minh thoáng chật vật, hăn gượng gạo đáp, “Ta cũng muốn tiến bộ.”

“Được rồi,” Liễu Ngọc Như thấy Thẩm Minh thật lòng để bụng liền khuyên, “Thẩm Minh có điểm tốt riêng, chàng nói thế làm gì?”

Cố Cửu Tư nhún vai, hăn nhìn sắc trời rồi bảo, “Thôi, tối nay người còn việc phải làm.”

“Hả?” Thẩm Minh không hiểu lắm.

Cố Cửu Tư giơ cằm lên, “Đêm nay phải đưa người nhà Triệu Cửu đến Ti Châu. Ta đưa người quân lệnh của Ti Châu, hãy thu xếp chu đáo cho bọn họ.”

Thẩm Minh nghe thế bèn nghiêm túc lại, hăn đáp ứng rồi nhận quân lệnh từ trong tay Cố Cửu Tư và đi ra ngoài ngay.

Chọn ba mươi mấy người xong, hắn đi lấy ngựa. Sau khi sắp xếp cho người Triệu gia ngồi trên xe ngựa, Thẩm Minh đang định xuất phát thì nghe một giọng trầm thấp vang lên, “Ta cũng đi.”

Mọi người quay đầu lại liền phát hiện Triệu Cửu đang đứng ở cửa.

Thẩm Minh bật cười, “Người đừng đi theo, cứ yên tâm, ta sẽ bảo vệ bọn họ.”

Triệu Cửu lặng lẽ lắc đầu, hắn nhanh chóng tới gần để ngồi xuống xe ngựa và quay đầu lại nói với thê nhi đang ở trong xe, “Đừng lo, ta sẽ đi cùng mọi người.”

Nghe đến đây, Thẩm Minh mới vỡ lẽ. Triệu Cửu đi không chỉ để bảo vệ thê nhi mà còn vì biết hiện giờ gia đình hắn nhất định rất căng thẳng lo âu. Hắn là trụ cột của bọn họ, hắn có mặt đơn giản vì muốn trấn an người nhà.

Thẩm Minh và Triệu Cửu cùng ngồi trước xe ngựa, bọn họ đưa người Triệu gia rời khỏi Vĩnh Châu. Đúng như dự đoán, vừa đặt chân ra ngoài Huỳnh Dương, đoàn người đã bị truy sát. Do đã tính trước nên Thẩm Minh chẳng sợ hãi; võ nghệ hắn cao cường, người đi theo cũng chả tầm thường. Bọn họ vừa đánh trả vừa chạy trốn, trước lúc bình minh đã phi như điên qua khỏi địa giới Vĩnh Châu.

Trên đường đi, Triệu Cửu luôn canh giữ trước xe ngựa. Bất chấp tình huống ra sao, hắn đều vững vàng giống hệt cánh cổng được khóa chặt hay một vị thần bảo vệ cỗ xe. Rõ ràng võ nghệ hắn kém cỏi nhưng chẳng hiểu sao lại khiến Thẩm Minh nảy sinh đôi phần kính trọng.

Lúc hừng đông, đoàn người đặt chân tới địa giới Ti Châu. Thẩm Minh dùng quân lệnh thu xếp chỗ ở cho người Triệu gia.

Sau đó Triệu Cửu và hắn cưỡi ngựa quay lại Huỳnh Dương. Trên đường về, Thẩm Minh trêu chọc, “Lúc người tới ta còn tưởng võ nghệ người cao

cường lắm, ai dè chỉ là võ mèo cào. Chưa từng giết người đúng không? Chấn trước xe ngựa mà không sợ à?”

Người nhà được an toàn nên Triệu Cửu nhẹ nhõm hơn nhiều, hắc xẩu hổ cười, “Nhưng ta là nam nhân của nhà này, có sợ cũng phải đứng ở phía trước.”

“Chúng ta vất vả làm việc cả đời,” Triệu Cửu quay đầu nhìn về đằng trước, “chẳng phải vì hy vọng bọn họ được sống tốt sao?”

Thẩm Minh nghe hắc nói bỗng nhớ đến rất nhiều chuyện, lát sau hắc đồng ý, “Người nói đúng.”

Hai người phi ngựa một mạch về Huỳnh Dương, vừa vào phủ đệ liền thấy Cố Cửu Tư mặc quan phục chuẩn bị ra ngoài.

Thẩm Minh đang định mở miệng, Cố Cửu Tư đã lên tiếng trước, “Nghỉ ngơi một lát đi. Triệu Cửu chuẩn bị chứng cứ lần lời khai, ta về hẵng bàn tiếp.”

Triệu Cửu cung kính hành lễ rồi nhìn Cố Cửu Tư rời đi.

Cố Cửu Tư cầm theo tấm bản đồ mà hôm qua hắc sai người tìm.

Hắc không phản bác chuyện Phó Bảo Nguyên nói thiếu đất để phân chia nhưng sau khi ra về, hắc cho người đi đối chiếu với bản đồ Huỳnh Dương. Thế là hắc phát hiện những miếng đất vốn vô chủ đều có người. Bọn họ phần lớn là người Vương gia, chiếm cứ đất đai để trồng ruộng lúa mạch.

Cố Cửu Tư đánh dấu trên bản đồ và ở huyện nha chờ Phó Bảo Nguyên. Khi ông tới, Cố Cửu Tư đẩy bản đồ ra trước mặt ông rồi bình thản mở lời, “Hôm qua Phó đại nhân nói chưa hết ý nên ta tự mình đi kiểm tra.”

Cố Cửu Tư gõ ngón tay lên một phần đất trống hướng tây bắc, “Phó đại nhân nghĩ sao nếu chúng ta phân chia mảnh đất này cho lưu dân?”

Phó Bảo Nguyên nhìn bản đồ mà sắc mặt cực kỳ khó coi. Cố Cửu Tư đang tính nói thêm, bên ngoài vang lên giọng Vương Tư Viễn.

“Cố đại nhân.” Vương Tư Viễn vào trong thấy Cố Cửu Tư liền cười rộ. “Cố đại nhân đến đây à?”

Cố Cửu Tư cười đáp trả, “Không ngờ Vương đại nhân cũng tới.”

“Hôm qua Cố đại nhân bàn chuyện cứu tế nhưng tại hạ không có mặt, hôm nay dĩ nhiên phải đến.”

Cố Cửu Tư chả hề che giấu kế hoạch cứu tế, hăn lập tức trình bày ý tưởng. Vương Tư Viễn lắng lắng nghe, sau đấy cười to, “Ý tưởng của Cố đại nhân rất hay.”

Wương Tư Viễn nhìn về phía Phó Bảo Nguyên, “Phó đại nhân thấy có gì không ổn ư?”

Wương Tư Viễn hỏi vậy làm Phó Bảo Nguyên gian nan giữ nguyên nụ cười trên môi, ông miễn cưỡng đáp, “Cố đại nhân nói chí lý.”

“Vậy cứ làm theo đi.” Vương Tư Viễn nói ngay, “Phó đại nhân, lần này người sai rồi. Đáng lẽ người phải dốc toàn lực hỗ trợ những việc Cố đại nhân muốn làm, người có ý gì khi khó xử ngài ấy như thế?” Bạn đang

“Oan quá,” Phó Bảo Nguyên lập tức trả lời, “oan cho ta quá. Không nắm rõ tình hình Huỳnh Dương là tại hạ thất trách, may Cố đại nhân đã tìm hiểu kỹ càng. Cố đại nhân,” Phó Bảo Nguyên nhanh nhẩu bảo, “thứ lỗi.”

“Không cần xin lỗi,” Cố Cửu Tư mỉm cười, “cứ bắt tay vào làm việc là được. Nếu mọi người không còn ý kiến gì khác, ngày mai sẽ bắt đầu phân

chia đất cho lưu dân và chuẩn bị lễ cầu tế.”

Vương Tư Viễn đã mở miệng thì Phó Bảo Nguyên sẽ chẳng gây khó dễ, hai người đều tán thành với Cố Cửu Tư.

Sau khi vấn đề lưu dân được giải quyết, Vương Tư Viễn cười cười, “Cố đại nhân, nói xong chính sự thì chúng ta nói chuyện tư đi. Lão hủ nghe đâu hôm qua Thẩm đại nhân xông vào phủ đệ của chất nhi ta rồi thô lỗ đánh người, thậm chí bắt cóc cả khách quý ở đấy. Cố đại nhân có biết chuyện này không?”

“Ồ, ta không biết đấy.” Cố Cửu Tư bày ra vẻ vô tội. “Suy cho cùng Thẩm đại nhân đã từ quan nên không còn là cấp dưới của bản quan, hãn có làm gì cũng chả liên quan đến ta. Nhưng nói đến đây, hạ quan muốn hỏi một chuyện. Triệu Bộ đầu[2] báo quan rằng Vương lão bản trắng trợn bắt người nhà của hãn, Vương đại nhân có biết việc này không?”

“Thật á?” Vương Tư Viễn cũng giả ngốc, lão ta vờ vịt, “Không thể nào, đây chắc chắn là vu oan giá họa. Chất nhi của ta đôn hậu thành thật, sao làm mấy việc đó được. Nếu không tin, Cố đại nhân có thể gọi những người kia tới để mọi người cùng đối chất.”

“Không cần đối chất làm gì,” Cố Cửu Tư giơ tay khép lại sổ sách, hãn hề hững nói, “kêu Vương lão bản đến nhà lao một chuyến để thẩm vấn là biết liền.”

“Cố đại nhân nói phải,” Vương Tư Viễn gật gù rồi lặp lại lời của Cố Cửu Tư một cách đầy ẩn ý, “kêu Thẩm đại nhân đến nhà lao một chuyến để thẩm vấn là biết liền.”

Cố Cửu Tư chỉ cười đáp lại, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Vương Tư Viễn không dao động, lão ta thông thả uống trà, “Cố đại nhân hãy suy nghĩ kỹ, có những việc không nên tùy tiện làm và có những lời không nên tùy tiện nói.”

Mới sáng sớm Cổ Cửu Tư đã đấu khẩu với Vương Tư Viễn, đến giữa trưa mới quay về dùng cơm. Sau đấy hắn chạy tới công trường giám sát người đào kênh cùng Lạc Tử Thương.

Trưa hôm ấy, Cổ Cửu Tư nhận được tin báo rằng việc cứu tế đã bắt đầu. Hắn dõi theo lưu dân được dẫn vào thành, xếp hàng nhận khế đất, và chứng kiến lều phát cháo dựng lên mới thả lỏng người.

Ban đêm, Triệu Cửu đã hoàn tất khẩu cung và mang theo cả khế nhà do Vương Hậu Thuần ký tên. Cổ Cửu Tư suy tư nhìn chứng cứ, hắn đưa mắt về phía Triệu Cửu, “Với hiểu biết của người về Huỳnh Dương thì hiện giờ ta nên bắt Vương Hậu Thuần luôn hay chờ thêm một thời gian?”

“Vương Hậu Thuần không sở hữu thực quyền,” Triệu Cửu nhắc nhở, “ông ta chỉ là thương nhân.”

Cổ Cửu Tư im lặng.

Chém một thương nhân cũng không thể làm kẻ đứng sau ông ta lung lay.

“Mỗi củ cải là một cái hố, mỗi cái hố là hàng triệu rễ cây.” Triệu Cửu chậm rãi phân tích. “Với Huỳnh Dương mà nói, chém Vương Hậu Thuần cũng không tạo nên thay đổi gì lớn lao. Đến ngày hành hình thì chưa biết chừng tội phạm còn bị tráo đổi chứ không còn là Vương Hậu Thuần.”

Cổ Cửu Tư vừa nghe vừa xoay cây quạt trong tay, sau một hồi, hắn cất tiếng, “Triệu Cửu, người tình nguyện điều tra tiếp không?”

Hắn liếc nhìn Triệu Cửu lẫn Thẩm Minh, “Điều tra kỹ lưỡng vụ án, chờ đến cuối ta sẽ diệt hết cả đám.”

Nghe được lời này, ánh mắt Triệu Cửu sáng lên nhưng hắn không chế cảm xúc rồi kính cẩn quỳ xuống, “Xin nghe lệnh của đại nhân.”

Thẩm Minh trước giờ không hay nghĩ nhiều, hắn gật đầu, “Được.”

Quyết định như thế nên hôm sau, Cố Cửu Tư thả nhóm người Triệu Cửu đi.

Thấy Cố Cửu Tư không gây khó dễ, cơn giận của Vương Hậu Thuần mới nguôi ngoai. Ông ta đến tìm Vương Tư Viễn và nghi hoặc hỏi, “Ngài nghĩ tên Cố Cửu Tư có ý gì? Hắn thề son sắt như nhất quyết phải xử lý ta, bây giờ lại lẳng lặng thả người. Ngài nói xem,” Vương Hậu Thuần thận trọng nói tiếp, “có phải hắn sợ không?”

Wương Tư Viễn không vội trả lời, lão ta gõ gõ tay ghế và chậm chạp đáp, “Nếu hắn sợ thật thì tốt nhưng e rằng người thanh niên này quá ham ăn.”

Wương Hậu Thuần không hiểu lắm, ông ta gượng cười, “Ý thúc phụ là hắn không bắt ta vì muốn câu con cá lớn hơn?”

Wương Tư Viễn không xác nhận, lão ta ngẫm nghĩ rất lâu mới lên tiếng, “Tốt nhất cứ tiễn bọn chúng đi.”

Wương Hậu Thuần yên lặng chờ lệnh, Vương Tư Viễn suy nghĩ rồi chợt hỏi, “Hình như gần đây trong thành đang xây dựng kho hàng?”

“Vâng.” Vương Hậu Thuần nhanh nhẹn đáp, “Ta cho người điều tra thì tuy kho hàng được mở dưới tên Hồ Tử nhưng mật thám thường xuyên thấy Liễu Ngọc Như xuất hiện ở đấy. Ngoài Huỳnh Dương còn vài nơi nữa cũng đang thành lập kho hàng.”

“Vị trí kho hàng trùng khớp với con đường tu sửa Hoàng Hà do Cố Cửu Tư vạch ra?” Sự hứng thú của Vương Tư Viễn được khơi dậy.

Wương Hậu Thuần gật đầu, “Đúng vậy, cơ bản là trùng khớp.”

Vương Tư Viễn nghĩ đến gì đấy, lão ta cười khẩy, “Ta còn tưởng hẳn thanh cao lắm, ai dè cũng lợi dụng quyền lực để mưu đồ việc tư, thế thì còn vờ vĩnh làm gì?”

Lão ta hỏi tiếp, “Bao giờ kho hàng khai trương?”

“Sắp rồi,” Vương Hậu Thuận mau chóng trả lời, “ngày mai sẽ cắt băng.”

Vương Tư Viễn gật đầu, lão ta hỏi từng chi tiết về công dụng của kho hàng. Khi biết có người buôn bán lớn cỡ này xuất hiện tại Huỳnh Dương, Vương Hậu Thuận cũng đi điều tra theo bản năng của người làm ăn. Thế nên vừa được hỏi là ông ta đã trôi chảy nói ra hết tính toán của Liễu Ngọc Như.

“Những địa phương ở xa đều dùng thuyền lớn, song sau khi tu sửa thì chỉ có thể dùng thuyền nhỏ trên các con sông của Huỳnh Dương. Ta nghe bảo nàng ta mua rất nhiều thuyền nhỏ và chuyển hàng ngay tại Huỳnh Dương. Lựa chọn phương tiện di chuyển phù hợp nhất cho từng giai đoạn, cộng thêm số lượng hàng lớn nên phí tổn sẽ giảm.”

Vương Hậu Thuận giải thích, “Nếu nàng ta triển khai phương thức này khắp Đại Hạ, mai sau các thương đội muốn tiết kiệm chi phí rất có thể sẽ chọn bọn họ để vận chuyển hàng hóa. Như vậy chẳng khác nào hơn phân nửa thương nhân cả nước giao tiền cho bọn họ.”

Vương Tư Viễn chăm chú nghe, hồi lâu sau lão ta chậm rãi hỏi, “Ngày mai cắt băng đúng không? Chừng nào thương đội nàng ta mới đến Huỳnh Dương?”

“Chắc cũng sớm thôi,” Vương Hậu Thuận nói, “đã cắt băng là sẽ bắt đầu sử dụng nên nhóm hàng đầu tiên hẳn sắp đến.”

Vương Tư Viễn ậm ừ, lão ta suy nghĩ rồi ra lệnh, “Tìm người đoạt lấy hàng hóa của nàng ta trên đường tới đây, tuyệt đối không để nhóm hàng

đầu tiên được vào Huỳnh Dương.”

Vương Hậu Thuần ngần ngợ trong chốc lát, ông ta thắc mắc, “Tại sao thúc phụ đột nhiên muốn làm khó Liễu Ngọc Như?”

Vương Tư Viễn lạnh nhạt nhìn Vương Hậu Thuần, lão ta bảo, “Cứ làm theo là được.”

Vương Hậu Thuần thấy Vương Tư Viễn mất hứng bèn tức tốc xin lỗi. Sau đấy ông ta gấp rút ra ngoài tìm người thực hiện kế hoạch.

Trong lúc Vương Hậu Thuần dàn xếp mọi việc, Liễu Ngọc Như đứng trước kho hàng tập trung kiểm kê hàng hóa.

Cố Cửu Tư đứng ở cửa chờ nàng. Hắn để Lạc Tử Thương và Thẩm Minh trông coi đề đập còn mình dùng ngày nghỉ hiếm hoi đi theo Liễu Ngọc Như.

Vì là ngày hưu mộc nên hắn không mặc quan bào, chỉ mặc áo gấm trắng toàn thân có thêu hoa văn hình mây màu lam. Hắn vừa cầm cây quạt nhỏ vừa đi phía sau Liễu Ngọc Như, một tắc không rời.

Hắn dõi theo Liễu Ngọc Như kiểm hàng từ sáng đến khi mặt trời ngả về tây, nếu không nhờ hắn nhắc thì Liễu Ngọc Như cũng quên luôn chuyện ăn uống. Đến lúc kiểm kê xong xuôi, Cố Cửu Tư và nàng ngồi nghỉ trên sườn núi bên ngoài kho hàng. Cố Cửu Tư rót nước cho nàng, hắn cười, “Ngày mai khai trương rồi, nàng phấn khích không?”

Liễu Ngọc Như mỉm cười, nụ cười của nàng rất nhẹ nhàng nhưng vẫn nhìn ra được niềm vui khó kiềm chế. Trán nàng đọng lớp mồ hôi mỏng, ánh mắt vừa sáng ngời vừa dịu dàng.

Nàng chăm chú nhìn kho hàng gần đấy; kho hàng chiếm mười mẫu đất, là kích cỡ lớn hiếm thấy. Khi nàng mới đến, nơi đây chỉ là mảnh đất hoang;

Cố Cửu Tư tu sửa Hoàng Hà, nàng tu sửa mảnh đất này thành kho hàng. Nhưng trong mắt nàng, nó không chỉ đơn thuần là một kho hàng; nàng thấy nó tựa sao trời. Đầu nàng hiện lên hình ảnh bản thân xây dựng biết bao kho hàng trên lãnh thổ Đại Hạ, chúng nối tiếp nhau tạo thành dải ngân hà sáng lấp lánh trong lòng nàng.

“Cửu Tư,” nàng từ tốn lên tiếng, mắt nhìn kho hàng, tay vén tóc ra sau tai, giọng ôn hòa, “chàng biết không, ta cảm giác trong lòng mình có nguyên một bầu trời.”

Cố Cửu Tư quay sang nhìn cô nương đang phóng tầm mắt về phương xa. Liễu Ngọc Như cố gắng kìm nén cảm xúc song hẳn vẫn nhận ra sự sục sôi trong nội tâm nàng. Nàng chậm rãi đứng dậy và nhìn về nơi xa, “Sẽ có ngày mỗi một chỗ trên quốc gia này đều in dấu cửa hàng của ta, khiến khoảng cách bắc nam thu hẹp. Ta không chỉ muốn một ngày vượt ngàn dặm đến Giang Lăng[3] mà còn muốn con đường từ U Châu tới Dương Châu, Đông Đô tới Thiên Thừa, và tất cả mọi địa phương đều trở nên thật gần. Nếu ta thấy nhớ chàng thì bất kể chàng ở đâu trên thế gian này, hai ta cũng có thể sớm gặp lại nhau.”

Liễu Ngọc Như quay lại nhìn Cố Cửu Tư đang cười giòn giã, “Ta hy vọng một ngày kia, khi sử sách ghi lại tên chàng thì có ta ở bên.”

“Không chỉ vì ta là thê tử của chàng,” nàng quay đầu đi, trong đôi mắt thấp thoáng bóng hình mây trắng lượn lờ, núi non trùng điệp, sông dài cuộn cuộn. Nàng nhìn phương xa, khóe miệng đượm ý cười khi nghiêm túc và kiên định tiếp lời, “mà còn vì ta là Liễu Ngọc Như.”

Lời tác giả

Ngọc Như tử của tôi tham vọng lắm!

Chú thích

[1] Nguyên gốc: Hoa khai kham chiết trực tu chiết. Câu thơ này trích từ bài Kim Lũ Y do Đỗ Thu Nương sáng tác. Bà vừa là phi tần của Đường Hiến Tông Lý Thuần, vừa là một nữ thi nhân cũng như nữ quan triều Đường. Ngụ ý của bài thơ là đừng phí hoài thời gian lẫn tuổi trẻ, hãy làm những gì mình khao khát.

[2] Bộ đầu là người đứng đầu các bộ khoái. Bộ khoái làm công việc giống cảnh sát bây giờ: đi tuần tra trong khu vực hay truy bắt tội phạm. Công việc hàng ngày là đi tuần trên phố, quét dọn nhà môn, canh gác phủ nha, nhà của quan lại. Đôi khi sẽ truy bắt tội phạm với bảo vệ quan phủ. Có lúc thì phối hợp với quan quân làm nhiệm vụ vận chuyển vàng của nha môn từ nơi này đến nơi khác, khi có chiến tranh thì tham gia chiến đấu.

[3] Nguyên gốc là: Thiên lý Giang Lăng nhất nhật hoàn. Trích từ bài thơ Há Giang Lăng – Tảo Phát Bạch Đế Thành của Lý Bạch.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 135: Tại Hạ Là Liễu Ngọc Như, Chủ Nhân Của Liễu Thông Thương Hành, Xin Bái Kiến Lưu Tam Gia

Sau ngày cắt băng, kho hàng của Liễu Ngọc Như chính thức hoạt động. Nhóm hàng đầu tiên tới từ U Châu, hơn phân nửa số hàng này là cung cấp cho Thần Tiên Hương. Số nhỏ còn lại thuộc về một vài thương gia U Châu muốn thử nghiệm đội vận chuyển của họ.

Trước giờ muốn đi từ U Châu tới Đông Đô phải dùng đường bộ. Trên đường có đủ loại trạm kiểm tra, chưa kể còn đường núi với sơn phỉ, nên nửa tháng là tốc độ nhanh nhất; phần lớn cần mất tháng rưỡi đến hai tháng, chi phí vận chuyển thì cao miễn bàn. Bây giờ bọn họ quy hoạch đường thủy ở đây, phí tổn giảm ít nhất phân nửa, mà thời gian cũng lắm chỉ cỡ một tháng.

Tất cả mọi người đang dõi theo nhóm hàng đầu tiên của Liễu Ngọc Như; nó được thuận lợi vận chuyển đồng nghĩa với việc một con đường mới từ U Châu đến Đông Đô đã mở ra. Song nếu đợt hàng này gặp chuyện, kho hàng của Liễu Ngọc Như sẽ chỉ có nàng sử dụng. Một mình nàng mà phải chi trả mọi thứ từ bảo dưỡng thuyền, kho hàng, phí đi đường thì vô cùng tốn kém.

Vì vậy từ lúc U Châu bắt đầu giao hàng, Liễu Ngọc Như luôn nghe ngóng mọi tin tức về nhóm hàng này.

Dọc đường đi, vấn đề đáng lo nhất chính là hải tặc. Liễu Ngọc Như không chỉ chuẩn bị đội ngũ hùng hậu bảo vệ thuyền mà còn phái người đứng đầu mỗi kho hàng tặng bạc cho đội vận chuyển đường thủy địa phương, lấy đó làm quà “chào hỏi”.

Dù đã thu xếp chu đáo cả hai bên nhưng Liễu Ngọc Như vẫn hơi lo lắng. Hàng hóa còn ở địa giới U Châu thì không sao, rốt cuộc đó là nơi Chu Diệp quản lý, chỉ cần hiểu chuyện sẽ chẳng ai động tới nhóm hàng này. Nhưng nó vừa rời khỏi địa giới U Châu, Liễu Ngọc Như liền mất ngủ. Ban đêm nàng cứ trằn trọc miết, Cố Cửu Tư cảm nhận rõ nỗi lo âu từ nàng.

Ban ngày Cố Cửu Tư đi giám sát sông ngòi, ban đêm hẩn ngủ tới nửa đêm thì phát hiện Liễu Ngọc Như còn thức. Hẩn đau đầu không thôi bèn ôm nàng vào lòng rồi ngái ngủ nói, “Cô nãi nãi, ta xin nàng đấy, ngủ giùm ta. Nàng mất ngủ thì ta cũng mất ngủ.”

“Xin lỗi,” Liễu Ngọc Như áy náy bảo, “để ta sang phòng cách vách ngủ.”

“Vậy càng khiến ta mất ngủ.” Cố Cửu Tư thở dài một tiếng, hẩn vùi đầu vào vai nàng và lẩm bẩm, “Để ta khuyên nàng một câu, đừng nghĩ mấy chuyện này nữa là ngủ ngon ngay. Toàn chuyện ở xa thì nàng có lo cũng chẳng giải quyết được gì.”

Liễu Ngọc Như biết Cố Cửu Tư nói đúng, nàng xoay người lại duỗi tay ôm lấy Cố Cửu Tư, ân cần hỏi, “Chàng điều tra Vương Hậu Thuần đến đâu rồi?”

“Ta để Triệu Cửu ấn núp trước đã,” Cố Cửu Tư mơ màng đáp, “tiện thể phái hẩn điều tra những kẻ khác. Vương Hậu Thuần tạo nghiệt nhiều lắm, trước mắt cứ cho đối phương nghĩ mình không định ra tay, để ông ta nổi lỏng cảnh giác. Khi nào điều tra xong xuôi, ta sẽ xử lý toàn bộ Vĩnh Châu.”

Liễu Ngọc Như hỏi tiếp, “Còn Tần Nam thì sao?”

“Thẩm Minh vẫn đang trông chừng,” Cố Cửu Tư thì thầm, “hình như có nhóm người theo dõi ông ấy. Thẩm Minh không biết nhóm người này từ đâu tới, cũng chẳng rõ là địch hay bạn. Bọn họ không phải người của Tần Nam, chính ông ấy còn chả phát hiện mình bị theo dõi. Tần Nam không

cùng một giuộc với Vương Tư Viễn, nhưng ta chưa rõ tại sao ông ấy vạch tội ta.”

Trong lúc hai người trò chuyện rồi ngủ thiếp đi, một nam nhân đang quỳ trên mặt đất tại nhà Vương Hậu Thuần. Nam nhân thấp thỏm báo, “Vương lão gia, ta mang thứ ngài muốn đến.”

Nam nhân móc từ trong túi ra một phong thư, Vương Hậu Thuần cầm lấy rồi cười nói, “Đóng dấu chưa?”

“Đã đóng dấu,” nam nhân cúi đầu, vội vã đáp, “còn chừa lại chỗ trống như ngài giao phó.”

“Vất vả cho người.”

Vương Hậu Thuần cầm thư nam nhân mang đến, ông ta chăm chú đọc một lượt và gật đầu, “Người đâu.”

Nghe ông ta gọi, người hầu nâng một cái hộp tới trước mặt Vương Hậu Thuần. Ông ta ngồi xổm xuống rồi mở hộp ra, bên trong chứa đầy bạc. Ánh mắt nam nhân đang quỳ sáng rực, Vương Hậu Thuần vừa cầm hộp vừa cười, “Đã đóng dấu thì giúp ta một chuyện nhé?”

Lời này khiến nam nhân ngẩn người, Vương Hậu Thuần tiếp tục, “Đêm mai đội thuyền của Liễu Thông Thương Hành sẽ đi ngang địa bàn trực thuộc Lưu tam gia. Người đưa thư này cho hãn, kêu hãn triệu tập mọi người trong trại. Sau đấy hãy nói nếu cướp được hàng hóa thì mọi thứ đều thuộc về bọn chúng, còn thất bại sẽ có quan phủ đi diệt phỉ ngay lập tức. Người hiểu chưa?”

“Đại... đại nhân!” Nam nhân kia luống cuống. “Lúc trước hai ta thống nhất chỉ trộm con dấu, chứ đâu...”

“Còn muốn bạc không?”

Vương Hậu Thuần nhìn chòng chọc nam nhân kia làm sắc mặt người này cứng đờ. Ông ta nhẹ nhàng đặt tay lên sau cổ nam nhân rồi nói tiếp, “Còn muốn mạng không?”

Oo———oOo———oO

Liễu Ngọc Như nghỉ ngơi một đêm, hôm sau vừa thức dậy đã bắt tay chuẩn bị thuyền để sau khi thương đội tới Huỳnh Dương vào ban đêm sẽ đổi thuyền.

Đêm xuống, Liễu Ngọc Như không ở nhà mà dẫn người đến bến tàu chờ thuyền. Làm xong việc ở bờ sông, Cố Cửu Tư trở về tắm rửa thay quần áo. Thấy Liễu Ngọc Như chưa về, hắn mới lên tiếng hỏi, “Thiếu phu nhân có nói bao giờ về không?”

“Không ạ.” Mộc Nam thở dài. “Nhưng nô tài nghĩ với tính tình thiếu phu nhân, tối nay chắc ngài ấy không định về mà sẽ chờ hàng hóa rời khỏi Huỳnh Dương đã.”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền do dự giây lát rồi bảo, “Để ta tới bến tàu xem sao.”

Hắn mặc bộ thường phục màu trắng, lấy kiếm từ trong phòng, và mang theo Thần Minh lẫn Mộc Nam đến hậu viện để kiếm ngựa. Vừa đến chuồng ngựa, hắn đã thấy Lạc Tử Thương cũng đang lấy ngựa nên không khỏi cười khanh khách, “Ồ, trễ vậy mà Lạc đại nhân chưa ngủ à?”

“Ngoài công vụ ra thì tại hạ còn bận kinh doanh,” Lạc Tử Thương cười cười, “đâu có phu nhân để dựa vào như Cố đại nhân.”

Cố Cửu Tư biết Lạc Tử Thương đang chế nhạo mình nhưng chả thèm bận tâm, hắn đặc ý nhướn mày, “Chính xác, cô vợ nhỏ của ta kiếm tiền siêu lợi hại.”

Lạc Tử Thương: ...

Đồ trơ trẽn.

“Thôi, Lạc đại nhân mau đi xử lý công vụ,” Cố Cửu Tư nhảy lên ngựa, hí hửng chào, “còn ta phải đi thăm cô vợ nhỏ, hẹn gặp lại nhé.”

Dứt lời, Cố Cửu Tư sung sướng dẫn theo người rời phủ. Lạc Tử Thương dùng vẻ mặt vô cảm lên ngựa rồi đi theo phía sau.

Tuy hai người không hỏi điểm đến của đối phương nhưng cả hai lại chung một đáp án, vì vậy bọn họ một trước một sau có mặt tại bến tàu. Khi gần tới nơi, Cố Cửu Tư bỗng siết chặt dây cương.

Từ xa hần đã thấy Liễu Ngọc Như đứng trước bến tàu. Nàng mặc trang phục tím thêu hoa rơi, khoác áo choàng trắng có hình hạc. Mái tóc nàng được cài trâm ngọc trắng làm lộ ra cần cổ thon dài, tao nhã cao quý khiến người ta không thể rời mắt khỏi nàng. Nàng đứng ở nơi xa, xiêm y bỗng bành giữa gió sông. Cố Cửu Tư lặng lẽ nhìn một hồi mới phát hiện bên cạnh mình có người, hần liếc mắt nhìn sang thì thấy là Lạc Tử Thương. Không hiểu vì sao y cũng dừng lại và yên lặng ngắm nhìn Liễu Ngọc Như.

Trong lòng Cố Cửu Tư bất chợt sinh ra vài phần bức tức nhưng mặt hần không biểu lộ gì cả. Chẳng biết hần nhớ tới chuyện gì mà đột nhiên bật cười, Lạc Tử Thương nghe thấy bèn quay lại nhíu mày hỏi, “Người cười cái gì?”

“À, không có gì,” Cố Cửu Tư giải thích, “ta chợt nhớ mình đã cưới cô vợ nhỏ, nàng còn vô cùng xinh đẹp, nhưng người vẫn chưa cưới vợ.”

“A,” Lạc Tử Thương cười lạnh lùng, “người thật nhạt nhẽo.”

Cố Cửu Tư tấm tắc, “Nếu thấy ta nhạt nhẽo thì người tức giận làm chi? Đúng là đồ nghĩ một đằng làm một nẻo.”

Lạc Tử Thương hình như tức giận vì mấy lời này, ánh mắt y lạnh băng. Cỗ Cửu Tư cười ha ha rồi cười ngựa về phía Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như nghe tiếng vó ngựa bèn xoay người lại thì thấy Cỗ Cửu Tư đang xuống ngựa và cao hứng hô, “Ngọc Như.”

Liễu Ngọc Như nhìn hẩn; Cỗ Cửu Tư mặc đồ trắng, tóc cài quan ngọc, kiếm giắt ở eo, hẩn chạy một mạch tới chỗ nàng.

Liễu Ngọc Như thấy hẩn thì chả nhin cười nổi. Khi Cỗ Cửu Tư tới trước mặt nàng, Liễu Ngọc Như vươn tay vuốt phẳng nếp nhăn trên quần áo hẩn và ôn hòa nói, “Sao chàng đến đây?”

“Nghe nói nàng đang chờ hàng,” Cỗ Cửu Tư vui vẻ đáp, “nên ta tới bầu bạn với nàng.”

Liễu Ngọc Như cúi đầu cười, nàng đang định nói tiếp thì bên cạnh vang lên giọng Lạc Tử Thương, “Liễu lão bản.”

“Lạc đại nhân cũng tới,” Liễu Ngọc Như hơi kinh ngạc.

Lạc Tử Thương gật đầu, “Nghe bảo đêm nay hàng hóa sẽ cập bến, ta muốn lại xem.”

“Khiến Lạc đại nhân nhọc lòng rồi,” Liễu Ngọc Như cung kính khăng định, “nhưng ngài yên tâm, ta đã chuẩn bị kỹ càng nên sẽ không phát sinh sự cố.”

“Không sao,” Lạc Tử Thương lắc đầu, “đâu thể bắt một mình Liễu lão bản lo toan hết mọi thứ.”

Hai bên hàn huyên rồi tiếp tục chờ ở bến tàu. Cỗ Cửu Tư nói nhiều, bến tàu vốn yên tĩnh bị hẩn làm ầm ĩ cả lên; Liễu Ngọc Như đứng một bên nghe hẩn ba hoa mà không thể nhin cười.

Chờ đến trăng lên cao, thuyền buôn hắt giờ này phải tới nơi nhưng mặt sông chẳng hề có bóng đèn đuốc, chỉ có tiếng nước chảy siết.

Mọi người đều nhú mào, Thẩm Minh nghi ngờ lên tiếng, “Sao chưa đến nữa?”

Hắt chưa nói xong, mặt sông thấp thoáng bóng một con thuyền nhỏ. Người trên thuyền đốt đèn lên, sau đấy có người gào, “Liều lão bản?”

Giọng người hòa lẫn với tiếng nước chảy nên khá khó nghe, Liều Ngọc Như cảnh giác tiến lên một bước rồi hô to, “Là ta! Lão Hắc ca đấy à?”

Lão Hắc là người nòng phái đi, hắt biết rõ tình hình ở Huỳnh Dương. Giọng hắt có chất khàn đặc trưng nên Liều Ngọc Như vừa nghe đã nhận ra ngay.

“Phải! Liều lão bản,” thuyền chậm chạp tới gần, thanh âm của đôi phương cũng rõ ràng hơn, “có kẻ cướp thuyền.”

Lời này khiến mặt Liều Ngọc Như đành lại, nàng nhìn con thuyền mà lớn tiếng chất vấn, “Ai làm?”

“Tổng cộng mười bốn chiếc thuyền,” lão Hắc thét đáp trả, “là Lưu tam gia đứng đầu Hồ Minh Sơn[1]. Người của mười trại gần đấy cũng xuất hiện.”

Thuyền lão Hắc càng lúc càng gần bờ hơn, Cố Cửu Tư và Lạc Tử Thương liếc nhìn nhau, còn Liều Ngọc Như cụp mắt xuống không biết đang nghĩ gì.

Lát sau, Cố Cửu Tư đề nghị, “Ta sẽ gọi người từ quan phủ đến.”

“Khoan đã.”

Liễu Ngọc Như giơ tay ngăn cản Cố Cửu Tư, sau đấy nàng ngẩng đầu nhìn hẳn, “Chàng không thể gọi người của quan phủ đến.”

“Nhưng...”

Cố Cửu Tư định phản đối song bị Thẩm Minh cắt ngang, “Cửu ca, người thật sự không thể đi báo quan, như vậy sẽ thành dùng quyền lực mưu lợi việc tư.”

Cố Cửu Tư im bật.

Đạo lý mà ngay cả Thẩm Minh cũng hiểu thì dĩ nhiên hẳn phải biết. Thổ phỉ cướp bóc hàng hóa của Liễu Ngọc Như, quan phủ xuất binh diệt phỉ là hợp tình hợp lý. Song tại địa bàn Huỳnh Dương, mặc cho Liễu Ngọc Như đã chuẩn bị cẩn thận, Lưu tam gia vẫn kêu gọi mười trại đi cướp hàng; đây rõ ràng không phải nhắm vào Liễu Ngọc Như.

Nếu chuyện này có gì mờ ám, hẳn mà đi báo quan thì tất nhiên bọn họ sẽ kiếm cớ thoái thác vụ diệt phỉ. Thời gian càng kéo dài, chuyện này sẽ bị truyền ra ngoài. Dù ngay sau đấy xuất binh diệt phỉ và Liễu Ngọc Như đòi lại được hàng hóa, thanh danh của Liễu Thông Thương Hành cũng coi như tan nát.

Ngay từ nhóm hàng đầu tiên đã bị cướp, còn mất thời gian mới kiếm về được, thử hỏi sao có thể không bị bêu xấu?

Một khi Cố Cửu Tư báo quan, dĩ nhiên sẽ phát sinh mâu thuẫn với quan phủ. Nếu hẳn ép buộc ra lệnh diệt phỉ, người khác sẽ cầm được nhược điểm để vạch tội hẳn.

Ai ở đây cũng trầm mặc. Sau một hồi, Lạc Tử Thương cất tiếng, “Liễu lão bản đi báo quan, ta sẽ xử lý việc này.”

Đây là biện pháp tốt nhất; Liễu Ngọc Như báo quan, Lạc Tử Thương âm thầm tìm người giải quyết rắc rối.

Cố Cửu Tư ngẫm nghĩ rồi chấp nhận, “Đành vậy thôi.”

“Không,” Liễu Ngọc Như quả quyết bác bỏ.

webtruyendonline

Cố Cửu Tư lẫn Lạc Tử Thương ngờ ngàng, Lạc Tử Thương hỏi theo bản năng, “Người[2]muốn làm gì?”

“Ta sẽ tự lấy lại hàng,” Liễu Ngọc Như bình tĩnh đáp.

Cố Cửu Tư vô thức bật thốt, “Không được!”

Liễu Ngọc Như ngoái lại nhìn Cố Cửu Tư, “Nếu ta đi báo quan thì chẳng biết quan phủ có đồng ý xuất binh không hay chừng nào sẽ xuất binh. Hơn nữa một khi quan phủ nhúng tay, dù muốn ta cũng không có cơ hội giải quyết riêng. Báo quan đồng nghĩa với giao quyền chủ động cho người khác, ta không thể làm thế.”

“Nàng định giải quyết riêng thế nào?” Cố Cửu Tư nhíu mày.

Liễu Ngọc Như nhìn sang chỗ khác, chậm rãi phân tích, “Thương đội sợ nhất bị chặn đường thu phí. Lúc giao hàng cho Liễu Thông Thương Hành vận chuyển, khách hàng lại quan tâm nhất về độ an toàn. Nếu ta không biểu lộ sự quyết đoán muốn bảo vệ hàng, mai sau sẽ rất khó giành được sự tín nhiệm của các thương gia lớn.”

“Tại Huỳnh Dương, ta đã chu toàn hết mọi thứ mà bọn họ còn muốn gây sự,” ánh mắt Liễu Ngọc Như hiện lên sự lạnh lẽo, “vậy phải trả giá vì dám cướp hàng của ta.”

“Tẩu tử nói đúng.” Thẩm Minh cất lời, hãnh nhiên Cố Cửu Tư. “Cửu ca, nếu tẩu tử muốn người khác đừng động vào hàng hóa của mình thì phải làm giống Tào Bang, đó là đánh cho bọn chúng sợ. Lần này rõ ràng do quan phủ cấu kết với sơn phỉ, chứ không sao Lưu tam gia triệu tập được nhiều người thế.”

“Nhưng...”

Lạc Tử Thương do dự mở miệng, y muốn khuyên can song chưa kịp nói hết thì Cố Cửu Tư đã hỏi, “Vậy kế hoạch của nàng là?”

Thuyền lão Hắc cập bến, hãnh vừa thở hỗn hển vừa lên bờ. Liễu Ngọc Như hỏi, “Lão Hắc, thuyền bị cướp hết chưa?”

“Chưa,” lão Hắc lắc đầu, “chúng ta đông người, hàng hóa nhiều, bọn chúng không thể gặm khối xương này trong thời gian ngắn.”

“Tốt.” Liễu Ngọc Như gật đầu, điềm tĩnh chỉ thị, “Người quay về dặn đội trưởng giao hàng cho Lưu tam gia và tận lực bảo vệ mọi người.”

“Vâng.”

Lão Hắc tuân lệnh, Liễu Ngọc Như phái người hộ tống hãnh quay lại. Tiếp theo Liễu Ngọc Như quay đầu nhìn Lạc Tử Thương rồi thản nhiên nói, “Lạc đại nhân, ta có ba trăm người, xin hỏi ngài có thể cho ta mượn thêm không?”

Lạc Tử Thương quan sát Liễu Ngọc Như, vẻ mặt nàng cực kỳ bình tĩnh. Y lặng lẽ nhìn đôi mắt nàng, sau đấy chậm rãi cất tiếng cười, “Người thật là...”

Y thở dài và giơ một ngón tay, “Một trăm.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, nàng nói với Ấn Hồng đang đứng sau mình, “Kêu Hồ Tử chuẩn bị người, chúng ta đến núi Hồ Minh ngay bây giờ.”

“Từ từ,” Cố Cửu Tư lập tức lên tiếng, “nàng muốn tấn công Hồ Minh Sơn?”

“Phải,” Liễu Ngọc Như dứt khoát đáp, “triệt hạ Hồ Minh Sơn, điều tra người đứng sau ông ta. Ngày mai ta sẽ giao người cho quan phủ, lúc đó chàng hãy bắt đầu phá án.”

“Được,” Cố Cửu Tư đồng ý, “ta đi cùng nàng.”

“Chàng đi làm gì?” Liễu Ngọc Như thấy hơi khó hiểu. “Chàng là tam phẩm thượng thư,” Liễu Ngọc Như bật cười, “đừng tới quấy rối.”

“Ta không chỉ là tam phẩm thượng thư,” Cố Cửu Tư nắm tay nàng, khuôn mặt nghiêm túc, “mà còn là trượng phu của nàng.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người, Cố Cửu Tư quay sang bảo Thẩm Minh, “Gọi người của ta tới để chuẩn bị cùng Hồ Tử.”

“Đã thế thì,” Lạc Tử Thương cười rộ, “tại hạ cũng tham gia trò náo nhiệt này.”

Nói xong, Lạc Tử Thương đi chỗ khác ra lệnh cho thuộc hạ chuẩn bị sẵn sàng. Liễu Ngọc Như phục hồi tinh thần, nàng dùng ánh mắt chịu thua nhìn Cố Cửu Tư và thở dài, “Tùy chàng vậy.”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như ra ngoài cất cao giọng, “Triệu tập mọi người, đi thôi!”

Nàng vừa nói vừa nhanh chân đến bên ngựa. Sau khi lên ngựa, nàng dẫn đầu mọi người phóng ra ngoài như mũi tên rời dây cung.

Liễu Ngọc Như đi thẳng từ bến tàu tới núi Hồ Minh, Ấn Hồng lẫn Mộc Nam quay về thành triệu tập mọi người rồi cấp tốc đuổi theo nàng.

Vương Tư Viễn và Vương Hậu Thuần chưa ngủ, hai người đang đánh cờ trong phòng. Quản gia lại gần bọn họ, cung kính báo tin, “Đại nhân, tối nay Liễu Thông Thương Hành phái rất nhiều người ra khỏi thành.”

Lời này khiến Vương Hậu Thuần cười hả hê, “Giờ mới đi thì có ích gì?”

Ông ta đặt quân cờ xuống, “Hàng hóa đâu còn nữa.”

“Nàng ta không báo quan,” Vương Tư Viễn trầm tĩnh mở miệng, “hay có sự cố phát sinh?”

“Chắc tự tin mình giải quyết được.” Vương Hậu Thuần thoáng nhìn Vương Tư Viễn. “Ngài yên tâm, nàng ta trở lại sẽ báo quan ngay. Đến lúc đó, chúng ta cố tình câu giờ thì Cố Cửu Tư phải chường mặt ra. Chờ hãn ra mặt xử lý chuyện này, chúng ta sẽ vạch tội rồi xử gọn hãn.”

Vương Tư Viễn nghe vậy bèn ngược nhìn Vương Hậu Thuần, “Tiểu tử nhà ngươi,” lão ta cười, “đúng là đồ con nít quý.”

Hai người đều nở nụ cười.

Liễu Ngọc Như dẫn theo người phi nước đại đến dưới chân núi Hồ Minh, bọn họ chờ trong chốc lát thì những người khác cũng có mặt.

Người của nàng, Lạc Tử Thương, và Cố Cửu Tư cộng lại gần năm trăm; tất cả đang chờ dưới chân núi. Liễu Ngọc Như gọi Thẩm Minh đến, “Có thể tấn công trực tiếp với loại trại thế này không?”

Thẩm Minh ngẩng đầu, hãn chăm chú quan sát rồi gật đầu, “Hiện tại không người canh gác, chúng ta có thể lên núi luôn.”

Được lời này, Liễu Ngọc Như yên tâm hơn nhiều, nàng phó thác cho Thẩm Minh, “Người chỉ huy.”

Thẩm Minh đáp ứng, Liễu Ngọc Như quay lại nhìn mọi người mà hô, “Tất cả nghe lệnh Thẩm công tử, lên núi đi!”

Dưới sự chỉ huy của Thẩm Minh, mọi người đồng thời phóng lên núi.

Ba người Liễu Ngọc Như, Cố Cửu Tư, và Lạc Tử Thương đứng sau cùng nhìn hai phe chém giết.

Hiện tại đa số người của Hồ Minh Sơn vẫn chưa về, trên núi chỉ chừa lại ít người điều khiển những cái bẫy phòng thủ; đội ngũ do Liễu Ngọc Như mang đến nhẹ nhàng đánh bại Hồ Minh Sơn. Người già, phụ nữ, trẻ em còn sót lại được Liễu Ngọc Như xếp ở cùng nhau, sau đó nàng để Thẩm Minh dẫn người đi khôi phục bẫy dưới chân núi. Tiếp theo nàng ngồi chờ ở đại sảnh cùng Cố Cửu Tư và Lạc Tử Thương.

Chẳng mấy chốc, dưới chân núi truyền đến tiếng ồn ào. Toàn bộ người của Liễu Ngọc Như núp trong bóng tối lắng nghe tiếng ầm ĩ mỗi lúc một gần hơn.

“Không ngờ con dê này béo thế.”

Liễu Ngọc Như nghe có kẻ nói, “Phải cảm tạ Phó quản gia mật báo, nếu biết trước đợt này Liễu Thông Thương Hành vận chuyển nhiều hàng hóa như vậy thì cho bao nhiêu tiền cũng không thể buông tha.”

“Ngốc,” một kẻ khác xen ngang, “số lượng hàng lớn thế thì chủ nhân chúng chỉ lo đối phó một bên được thôi. Cướp dễ quá làm tim ta cứ đập thình thịch. Quan phủ không ra tay thật à? Mấy thương đội lắm tiền chẳng lẽ không có tí quan hệ nào với quan phủ?”

“Ai biết được?” Một thanh âm mang theo chút lo lắng vang lên. “Dù sao chúng ta cũng đâu có quyền lựa chọn?”

Vừa dứt lời, tiếng bước chân bên ngoài dừng phắt lại. Một người thắc mắc, “Các người có thấy gì lạ không? Nãy giờ chúng ta lên núi...”

Người nọ đột ngột kích động, “Các huynh đệ canh gác đâu?!”

“Chắc đi ngủ... Trễ rồi mà. Trên chòi canh còn hai người kia.”

“Lạ quá,” người đầu tiên phát hiện điểm kỳ quặc nói tiếp, “tư thế của hai huynh đệ ở chòi canh sao mãi không thay đổi?”

Từ cuối cùng vừa thốt lên, người nọ hình như hiểu ra cái gì bèn gào thét, “Chạy mau! Có mai phục!”

Hắn vừa cất tiếng, mũi tên được bắn ra từ bốn phía, bên ngoài tràn ngập những tiếng kêu thảm thiết.

Liễu Ngọc Như ngồi ngay ngắn, tay nâng chén trà. Khi toàn bộ đại sảnh được thắp sáng, một giọng nữ từ bên trong truyền ra.

“Lưu tam gia.”

Thanh âm của nữ nhân kia vừa hòa nhã vừa bình tĩnh. Giữa khung cảnh chém giết rối loạn, nó giống một phép lạ thần kỳ đủ sức trấn định lòng người. Khoảnh khắc giọng nói cất lên, cung tên bỗng dừng lại; người của Lưu tam gia cầm đao mà ngơ ngác nhìn.

Lưu tam gia thấy đại sảnh sáng trưng, thảm đỏ trải từ cửa đến cuối phòng; nơi đây có một nữ tử mặc áo trắng và tím ngồi đoan trang trên ghế vàng.

Khuôn mặt nàng dịu dàng, nó không sở hữu sắc đẹp chói mắt người nhìn mà là vẻ đẹp thanh nhã tựa hạc. Nàng giống một đóa sen mang theo cả

niềm kiêu hãnh lẫn nét nhã nhặn để bừng nở giữa chốn tăm tối đến tận cùng.

Bên trái và bên phải phía sau nàng là hai nam nhân. Một người mặc áo trắng và tóc cài quan vàng, kiếm giắt trên eo; người còn lại mặc áo gấm màu lam, tay cầm cây quạt nhỏ màu vàng kim. Cả hai đều toát lên vẻ độc nhất vô nhị.

Phía trên đại sảnh treo tấm bảng đen với dòng chữ vàng: Thuận xương nghịch vong[3].

Đây vốn là tấm bảng do Lưu tam gia sai người khác viết rồi treo lên. Song vào giờ phút này, cảnh tượng một nữ nhân ngồi ngay ngắn bên dưới nó khiến ông ta không khỏi ngây người. Đúng lúc ấy, ông ta nghe nữ nhân kia bình thản mở lời, “Ngài ngồi xuống uống chén trà đi.”

Ánh mắt Lưu tam gia lạnh lùng, ông ta siết chặt đao và căng thẳng hỏi, “Người trong trại đâu?”

“Còn sống.” Liễu Ngọc Như biết ông ta quan tâm điều gì nên nhàn nhạt bổ sung, “Ta không vô cớ xuống tay với người già, phụ nữ, trẻ em.”

“Người là ai?” Lưu tam gia tiếp tục truy vấn.

Liễu Ngọc Như khẽ cười, nàng đưa mắt nhìn ông ta, “Cướp hàng hóa của ta mà còn hỏi ta là ai? Lưu tam gia làm việc qua loa thật đấy.”

Nghe đến đây, Lưu tam gia lộ vẻ khiếp sợ, “Người...Liễu Thông Thương Hành là của...”

“Tại hạ là Liễu Ngọc Như, chủ nhân của Liễu Thông Thương Hành.” Liễu Ngọc Như thả tấm chăn mềm trong tay xuống rồi ung dung đứng dậy. Nàng chấp tay trước người, nhẹ nhàng gật đầu về phía Lưu tam gia và hành lễ, “Bái kiến Lưu tam gia.”

Chú thích

[1] Hồ Minh Sơn dịch ra là núi Hồ Minh. Trại của Lưu tam gia nằm trên núi Hồ Minh và tên trại cũng là Hồ Minh Sơn. Vì vậy khi nói về trại mình sẽ dùng Hồ Minh Sơn, còn lúc nói về địa danh sẽ là núi Hồ Minh.

[2] Lúc trước trừ khi cẩu thì mình luôn để Lạc Tử Thương gọi Liễu Ngọc Như là “ngài” theo đúng tính thảo mai của anh. Nhưng tình cảm anh dành cho chị phát triển nên mình muốn đổi xưng hô; “nàng” thì không hợp, “ngài” hay “người” lại quá trang trọng. Vì vậy mình chọn “người” cho đủ gần gũi (về phía Lạc Tử Thương, chứ chị Liễu vẫn gọi “ngài” lịch sự nhé).

[3] Thuận theo thì có thể cùng tồn tại phát triển, cãi lời sẽ bị diệt vong. Câu thành ngữ này thường dùng để mô tả giai cấp thống trị bóc lột và độc tài.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 136: Không Sao, Chứng Cứ Đầy Đủ Nên Phó Bảo Nguyên Đã Bị Bắt

Lưu tam gia không nói gì nhưng ông ta bình tĩnh hơn ban nãy. Từ lúc Liễu Ngọc Như báo danh tính, ông ta đã biết mục đích nàng đến đây.

Liễu Ngọc Như quan sát sắc mặt của Lưu tam gia, nàng thản nhiên làm động tác “mời” khi nói, “Mời Lưu tam gia ngồi.”

Lưu tam gia hít sâu một hơi rồi đi đến cái ghế đầu tiên ở bên trái Liễu Ngọc Như và ngồi xuống. Liễu Ngọc Như nâng chén trà, lạnh nhạt hỏi, “Trước khi đột hàng này tới, ta cho người chào hỏi Lưu tam gia và ngài cũng đã nhận bạc ta đưa. Tam gia giải thích thế nào về chuyện hôm nay?”

Lưu tam gia lặng thinh, ông ta siết chặt đao như đang cân nhắc điều gì. Liễu Ngọc Như nhìn ông ta, ôn hòa bảo, “Tam gia, ta không có nhiều thời gian. Hiện nay hàng hóa đang ở đâu, làm cách nào để lấy lại, ngài hãy cho ta một đáp án. Không có được câu trả lời thì ta sẽ tính sổ mười trại khác, nhưng đêm nay ngài cũng chẳng giữ nổi Hồ Minh Sơn đâu.”

“Người định làm gì?” Lưu tam gia nghe đến đây liền ngẩng phắt đầu lên.

Liễu Ngọc Như cười nhẹ một tiếng, “Chẳng lẽ tam gia cho rằng thiếp thân là nữ nhân nên không dám giết người?”

Liễu Ngọc Như liếc ông ta, đôi mắt xinh đẹp dịu dàng mang theo vẻ cười như không cười đầy lạnh lẽo, “Trước khi trời sáng mà hàng chưa về thì ngài nghĩ ta sẽ làm gì?”

Lưu tam gia bóp tay ghế, cắn răng thở hỗn hển. Liễu Ngọc Như đứng dậy đi về phía ông ta, Cổ Cửu Tư cầm kiếm sẵn sàng ra tay nếu cần. Song Liễu Ngọc Như thông thả bước đến trước mặt Lưu tam gia như dạo chơi giữa khu vườn vắng người, nàng cúi đầu nhìn ông ta, “Tam gia, ta có một đề nghị dành cho ngài. Bây giờ ngài gửi tin đến những kẻ được chia chác và bảo bọn họ mang hàng hóa đến núi Hồ Minh. Có chết cũng đâu thể để mình Hồ Minh Sơn của ngài chết, đúng không? Ngài nghĩ kỹ đi, chỉ mình các ngài chết còn người nhà sống sót thì những tên cướp từng bị Hồ Minh Sơn chọc giận sẽ tha cho người nhà ngài sao?”

“Tam gia...”

Lời này khiến người đứng bên ngoài sảnh đường nhôn nhao.

Lưu tam gia vẫn ngậm chặt miệng, Liễu Ngọc Như nhìn ông ta hồi lâu nhưng thấy đối phương tiếp tục đấu tranh tư tưởng bèn gật gù, “Hiểu rồi. Ta đã thấy lạ sao sơn phi tự dừng thông suốt đạo nghĩa như vậy, còn che chở kẻ địch thường ngày, ngài không dám nói chứ gì? Đủ sức làm Lưu tam gia sợ hãi đến thế chắc là người bên quan phủ?”

Lưu tam gia thoáng biến sắc, Liễu Ngọc Như ngồi lại ghế của mình rồi nói tiếp, “Ta đoán quan phủ đang có nội chiến, bọn họ biến dân thường như chúng ta thành quân cờ. Tam gia không biết chuyện gì đang diễn ra nhưng ta lại biết. Nếu ngài chọn quan phủ thì hãy nhớ rằng hôm nay ngài làm con chó trung thành, thiếp thân đành nhẫn tâm mai táng Hồ Minh Sơn. Nếu ngài nghĩ lại thì nên khai ra những lời cần khai, nên làm những việc cần làm. Như vậy ta chẳng những bỏ qua chuyện tối nay mà còn có thể bảo vệ ngài không bị kẻ giết dây xử lý.”

“Một thương nhân như người,” giọng Lưu tam gia lạnh băng khi cất lên, “lấy đâu ra sự tự tin này?”

“Ta đúng là thương nhân,” Liễu Ngọc Như mỉm cười, “nhưng ngài cho rằng nếu chẳng có chỗ dựa thì ta dám kinh doanh từ U Châu tới tận Đông Đô?”

Lưu tam gia suy nghĩ về những lời của Liễu Ngọc Như, nhưng nàng chả còn hứng thú phí sức với ông ta. Nàng nhìn Lưu tam gia mà bình thản nói, “Ta không có thời gian dông dài cùng Lưu tam gia. Bây giờ ta đếm mười tiếng, đếm xong các ngài đi báo tin để bọn họ hoàn trả hàng cho ta. Sau tiếng thứ mười mà không ai ra mặt thì cứ mỗi tiếng ta đếm thêm sẽ có một người bị giết, cứ thế cho tới lúc mặt trời mọc mới thôi.”

“Trước khi trời sáng mà hàng hóa chưa về,” Liễu Ngọc Như cười lạnh lẽo thành tiếng, “ta bảo đảm ngay cả gà chó của Hồ Minh Sơn cũng chả thoát nổi.”

“Người dám à!” Lưu tam gia gầm lên. “Ta không tin nhiều người như vậy mà người chẳng chừa lại ai. Đến lúc đó... Đến lúc đó...”

“Đến lúc đó thì sao?” Liễu Ngọc Như đưa mắt nhìn Lưu tam gia. “Người[1] sẽ nhờ ai quấy rầy ta? Có cho Vương Tư Viễn mười lá gan lão cũng không dám!”

Tiếng hét này khiến mọi người kinh hãi.

Vương Tư Viễn là trời của Vĩnh Châu, nhân vật mà Vương Tư Viễn cũng không dám đắc tội...là thần tiên phương nào?

Lưu tam gia nhất thời không thể phân biệt Liễu Ngọc Như nói thật hay nói dối, còn Liễu Ngọc Như đã bắt đầu đếm.

“Mười, chín, tám...”

Nàng đếm rất nhanh, không hề kéo dài hay chần chừ. Nội tâm mọi người đều hoảng loạn, cảm giác như có thanh kiếm treo lơ lửng trên đầu bọn họ

và nó sẽ rớt xuống bất kỳ lúc nào.

Khi nàng đếm đến ba, rớt cuộc có người chịu hết nổi bèn quỳ sụp xuống rồi la hét, “Ta đi! Đừng giết ta, ta đi!”

“Tốt,” Liễu Ngọc Như nhìn những người khác, “còn ai nữa không?”

“Ta, ta cũng đi!”

Đám đông lục tục lên tiếng, Liễu Ngọc Như xác nhận thân phận vài người rồi cho người nhà bọn họ đứng dậy.

Nàng chọn ra những nhà có đầy đủ già trẻ, sau đấy sai người bưng một mâm bạc ra.

Mọi người thấy nhiều bạc như vậy liền tròn mắt, Liễu Ngọc Như vừa nhìn họ vừa cười, “Nếu các người mang hàng hóa về, ta không chỉ trả người nhà các người mà còn cho một lượng bạc lớn nữa. Sau đấy ta sẽ đưa các người rời khỏi Vĩnh Châu để đảm bảo an toàn, vì vậy các người hãy yên tâm.”

Lời này khiến bọn họ ngẩn ngơ, lát sau, bọn họ quyết đoán nói, “Được, chúng ta nhất định sẽ mang hàng của ngài về.”

Dứt lời, những người này lập tức xuất phát.

Lưu tam gia ngồi trên ghế, trông ông ta như đang nghiêm túc suy tư. Liễu Ngọc Như quay lại vị trí của mình, nàng nhìn Lưu tam gia, “Nhân lúc trời chưa sáng, tam gia còn rất nhiều thời gian để ngẫm nghĩ những việc khác.”

“Ngài...người, người muốn ta suy nghĩ cái gì?”

Lưu tam gia kịp thời sửa lại xưng hô, ông ta chần chừ mở miệng. Liễu Ngọc Như nhắc nhở, “Nghĩ xem ngày mai ngài sẽ nói gì với quan phủ về

người đứng sau giạt dây.”

Lưu tam gia nghe đến đây thì trong mắt lóe lên sự khinh miệt, Liễu Ngọc Như nhìn ông ta rồi bổ sung, “Ta không phải đang nói tới quan phủ Vĩnh Châu, mà là khâm sai đại thần do triều đình phái xuống.”

Lưu tam gia sững sờ, ông ta hoảng hốt vì giờ đã hiểu tại sao Liễu Ngọc Như tự tin đến thế.

Liễu Ngọc Như nói đến đó thì ngừng và không nhiều lời nữa. Thẩm Minh dẫn người đi mai phục, chẳng mấy chốc, bên ngoài ầm ĩ cả lên. Liễu Ngọc Như hỏi Cố Cửu Tư, “Ngoài kia vẫn ổn chứ?”

“Không sao.” Cố Cửu Tư trấn an, “Chúng ta sớm chuẩn bị mai phục, A Minh lại xuất thân từ sơn phỉ nên quen thuộc chiêu trò của bọn họ. Nàng đừng lo.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn gật đầu. Trời chưa sáng, Thẩm Minh trong bộ quần áo nhuộm máu vác đao từ bên ngoài vào rồi thông báo cho Liễu Ngọc Như, “Đã xử lý sạch sẽ, người kiểm kê hàng hóa đi.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, nàng ra lệnh, “Trói lại hết.” Sau đấy vội vàng ra ngoài.

Hàng hóa chồng chất tại cửa, những người phụ trách áp tải cũng có mặt. Thuộc hạ của Liễu Ngọc Như cầm sổ sách còn nàng vừa kiểm kê vừa đóng thùng hàng hóa, sắp xếp gọn gàng xong liền chuyển đi.

Đông người nên nhanh chóng hoàn tất kiểm kê; trước hừng đông, hàng hóa được đưa tới bến tàu. Liễu Ngọc Như sai người khuân hàng lên thuyền nhỏ mà nàng chuẩn bị sẵn, sau đấy dõi theo thuyền rời bến giữa làn sương sớm.

Chờ thuyền nhỏ khuất dạng, Liễu Ngọc Như quay lại cười với Cố Cửu Tư, “Cố đại nhân, ta muốn báo quan.”

Cố Cửu Tư cười giòn giã. Hắn đặt tay sau lưng, đôi mắt ngăm nhìn cô nương đứng trong nắng sớm, giọng nói dịu dàng, “Đi đi, bản quan sẽ đòi lại công lý cho nàng.”

Liễu Ngọc Như đáp một tiếng rồi xoay người lại và thấy Lạc Tử Thương đang đứng yên tại chỗ. Nàng lưỡng lự giây lát rồi tiến lên hành lễ với Lạc Tử Thương, “Cảm tạ Lạc đại nhân.”

Lạc Tử Thương lặng lẽ gật đầu nhưng không nói tiếng nào.

Cố Cửu Tư và Lạc Tử Thương về phủ thay quan phục, Lạc Tử Thương đi giám sát đề còn Cố Cửu Tư tới phủ nha. Khi đến nơi, hắn cho xe ngựa dừng lại rồi ngồi trong xe chờ tin của Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như trói toàn bộ nhóm người Lưu tam gia – tổng cộng hơn ngàn sơn phỉ – rồi đưa bọn họ đến trước phủ nha. Dân chúng thấy bên ngoài phủ nha lúc nhúc người liền xúm lại xem. Liễu Ngọc Như đứng tại cổng, phủ nha vừa mở cổng nàng lập tức sai người nộp đơn kiện.

Sáng sớm, Phó Bảo Nguyên ngáp ngáp dài đến phủ nha. Ông vừa bước chân vào phủ, nha dịch đã trình lên đơn kiện và bẩm báo, “Phó đại nhân, Cố phu nhân tới tố cáo.”

“Tố cáo?” Phó Bảo Nguyên ngớ người. “Tố cáo gì?”

“Hôm qua sơn phỉ ở vùng lân cận liên kết cướp đoạt hàng hóa của Cố phu nhân, ngài ấy chỉ huy người quét sạch mười một trại và bắt lại hết tội phạm. Hiện giờ bọn chúng bị trói ở trước cổng chờ ngài tuyên án!”

Lời này khiến cái miệng rộng của Phó Bảo Nguyên há mãi không khép.

Sau một hồi, ông lấp bắp, “Mười một...mười một trại á?”

Bình định mười một trại trong một đêm, quả thực chưa ai từng chứng kiến hay nghe đến tác phong hành sự thế này.

Nha dịch gật đầu, hẩn cau mày, “Bây giờ phải làm sao? Ngài biết những kẻ đó,” nha dịch hất cằm về phía Hồ Minh Sơn, “đâu có dễ chọc.”

Phó Bảo Nguyên không trả lời, khuôn mặt ông nặng nề. Chưa được bao lâu, một nha dịch khác cấp bách chạy vào, “Đại nhân mau lên, Cố phu nhân đang giục kìa.”

Phó Bảo Nguyên nghe vậy liền suy nghĩ hồi lâu rồi bảo, “Đi thôi, còn thế nào được chứ? Cứ làm theo ý Vương đại nhân.”

Hấp tấp đội mũ cánh chuồn xong, Phó Bảo Nguyên vội vàng chạy đến đại sảnh.

Trong đại sảnh, Phó Bảo Nguyên thấy Liễu Ngọc Như đứng một mình bên nguyên cáo, còn bên bị cáo là nguyên hàng dài không thấy điểm cuối từ đại sảnh ra tới bên ngoài.

“Phó đại nhân,” Liễu Ngọc Như lạnh lùng cất tiếng, “hôm nay dân nữ muốn tố cáo Lưu tam gia của Hồ Minh Sơn cầm đầu tổng cộng một ngàn hai trăm ba mươi một sơn phỉ cướp bóc hàng hóa. Đây là tội giết người cướp của, mong đại nhân minh xét!”

“Thế này nhé,” Phó Bảo Nguyên gật gù, “Cố phu nhân tố cáo nhiều người quá, trong thời gian ngắn không thể thẩm vấn hết. Chi bằng cứ bắt giữ hơn ngàn tên sơn phỉ này, liệt kê tội danh rồi xét xử từng tên một, ngài thấy sao?”

“Ta xin nghe đại nhân.”

Liễu Ngọc Như hành lễ, chắp lễ bái. Nhưng đúng lúc đó, bên ngoài vang lên một giọng nam to rõ, “Khoan đã!”

Phó Bảo Nguyên ngăn người, ai cũng ngoái đầu lại. Cố Cửu Tư dẫn theo người hầu đi từ ngoài vào; hắn mặc quan phục ngũ chương bằng gấm màu tím, túi thêu hình cá vàng cài trên eo[2].

Phó Bảo Nguyên lập tức tiến lên hành lễ với Cố Cửu Tư, “Cố đại nhân.”

“Phó đại nhân,” Cố Cửu Tư đáp lễ, vẻ mặt điềm nhiên, “quấy rầy Phó đại nhân làm việc rồi.”

“Làm gì có,” Phó Bảo Nguyên nhanh nhẹn cười nịnh nọt, “không biết tại sao Cố đại nhân lại đến đây?”

“Tại sao ấy à,” Cố Cửu Tư quay đầu nhìn đám người Lưu tam gia ở cạnh. Lưu tam gia vừa thấy Cố Cửu Tư thì gương mặt tức khắc cứng đờ; ông ta chắc chắn đã nhận ra đây là người đứng sau Liễu Ngọc Như đêm qua. Cố Cửu Tư thấy ông ta biến sắc liền cười, “Tối qua bản quan nhận được tin mật tố cáo quan phủ Vĩnh Châu có người cấu kết với sơn phỉ núi Hồ Minh. Vì thế Cố mới thấy vụ án này giao cho Phó đại nhân thẩm vấn thì không ổn.”

Lời này làm nụ cười của Phó Bảo Nguyên đóng băng, lát sau ông thận trọng hỏi, “Vậy ý Cố đại nhân là?”

“Trước khi tới đây, bệ hạ từng ban cho tại hạ Thiên Tử Kiếm để trên đánh hôn quân dưới trăm gian thần. Nếu đã nhận được tin mật của bá tánh, bản quan dĩ nhiên sẽ không bỏ mặc. Trùng hợp là việc này cũng liên quan đến vụ ám sát bản quan, bản quan thiết nghĩ nếu mọi chuyện đều dính líu tới quan viên Vĩnh Châu thì không bằng tra xét một lượt luôn.”

“Vì vậy,” Cố Cửu Tư nhìn Phó Bảo Nguyên, thẳng thừng bảo, “bản quan sẽ tiếp quản vụ án này.”

Phó Bảo Nguyên im lặng nhìn Cố Cửu Tư, sau một hồi, ông chậm rãi lên tiếng, “Cố đại nhân, vụ án này liên quan đến phu nhân nên đề ngài điều tra thì không ổn.”

“Nó còn liên quan đến quan viên Vĩnh Châu,” Cố Cửu Tư khẳng khái, “để quan viên Vĩnh Châu điều tra cũng không ổn.”

Hai người đi vào bể tắm, thế rồi Phó Bảo Nguyên rặn ra nụ cười, “Hai bên đều không được, hay chúng ta xin thánh thượng chỉ thị một vị đại nhân đến đây, ngài thấy thế nào?”

Khóe miệng Cố Cửu Tư cong lên, hắc gật đầu, “Được.”

Phó Bảo Nguyên thở phào nhẹ nhõm, ông lau mồ hôi và quay đầu ra lệnh, “Giám hết những kẻ này lại.”

“Từ từ,” Cố Cửu Tư giơ tay lên, hắc nhàn nhạt nói, “bản quan sợ sẽ có chuyện ngoài ý muốn nếu để quan phủ Vĩnh Châu trông giữ bọn họ. Kể từ hôm nay, người của bản quan sẽ phụ trách canh gác nhà tù.”

Phó Bảo Nguyên nghe xong cũng không đáp tiếng nào, Cố Cửu Tư liếc ông một cái, “Phó đại nhân, ta không phải đang thương lượng với người.”

Đây là lời cảnh cáo, Phó Bảo Nguyên hiểu ý Cố Cửu Tư nên ông hít sâu một hơi rồi chấp tay nói, “Vâng.”

Được kết quả mong muốn, Cố Cửu Tư sai người áp giải tội phạm đến nhà giam. Sau đấy hắc phái thị vệ của mình tới thế chỗ toàn bộ ngục tốt ở đây.

Mọi việc hoàn tất, Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư cùng nhau về nhà. Liễu Ngọc Như hỏi, “Vị quan do bệ hạ bổ nhiệm nhanh nhất thì mất bao lâu tới nơi?”

“Ta sẽ gửi thư cấp tốc tám trăm dặm[3],” Cố Cửu Tư tính toán, “chậm nhất là ba ngày đến kinh thành. Quan viên xuất phát từ kinh thành nên chắc mất nửa tháng sẽ tới đây.”

“Liệu có phát sinh bất ngờ trong thời gian đó không?” Liễu Ngọc Như cau mày.

Cố Cửu Tư cân nhắc, “Chỉ cần Lưu tam gia còn sống thì sẽ chẳng có bất ngờ xảy ra.”

Liễu Ngọc Như gật đầu và không hỏi gì nữa.

Ngục tốt đối thành người của Cố Cửu Tư nên nhóm sơn phỉ lại rơi vào tay hắn. Cố Cửu Tư cũng mặc kệ bọn họ sống chết ra sao, chỉ thường xuyên để Thẩm Minh ghé qua nhằm mục đích thuyết phục Lưu tam gia.

Hơn nửa tháng bị bắt giam, đối tượng trò chuyện duy nhất của Lưu tam gia là Thẩm Minh. Không gặp ai khác khiến ông ta dần dà ý thức được trời của Vĩnh Châu có lẽ sắp thay đổi.

Nửa tháng sau, người mà Phạm Hiên lựa chọn cuối cùng cũng tới. Dựa theo luật pháp, ông cử Hình Bộ Thượng thư Lý Ngọc Xương đến. Lúc tiền triều còn tồn tại, Lý Ngọc Xương chỉ là quan viên cấp thấp của Hình Bộ. Hắn thiếu hiểu biết về các quy tắc ngầm và chẳng giỏi xã giao nên dù giải quyết nhiều vụ trọng án vẫn giậm chân tại chỗ. Song người này sở hữu năng lực xuất chúng, cương trực công chính, chức quan ở Hình Bộ không cao nhưng địa vị lại vô cùng quan trọng; tất cả những vụ án khó đều giao cho hắn. Sau khi tân triều thành lập, Phạm Hiên coi trọng sự chính trực của Lý Ngọc Xương mới đề bạt hắn làm Hình Bộ Thượng thư.

Cố Cửu Tư hiểu rõ tại sao hắn được phái tới đây. Vụ án liên quan đến Liễu Ngọc Như, Phạm Hiên hy vọng Cố Cửu Tư ít bị liên lụy nhất có thể nên cố tình chọn người nức tiếng cứng đầu. Như vậy mặc kệ kết quả điều

tra là gì chẳng nữa cũng sẽ không ai đồn thổi Cỗ Cửu Tư lạm quyền để bảo vệ Liễu Ngọc Như.

Ngày Lý Ngọc Xương tới Huỳnh Dương, xe ngựa vào thẳng phủ nha và hăn bắt đầu thẩm tra vụ án ngay lập tức. Lúc đó Cỗ Cửu Tư vẫn đang giám sát trên sông, khi hăn quay lại phủ đệ, Mộc Nam hào hứng thông báo cho hăn, “Đại nhân, Lưu tam gia đã nhận tội.”

Cỗ Cửu Tư nhướn mày, Mộc Nam thì thào, “Là Phó Bảo Nguyên.”

“Phó Bảo Nguyên?”

Cỗ Cửu Tư rất kinh ngạc nhưng cảm thấy chuyện này cũng hợp tình hợp lý. Mộc Nam biết Cỗ Cửu Tư không nghĩ tới kẻ đứng sau là Phó Bảo Nguyên bèn giải thích tỉ mỉ, “Lưu tam gia giao nộp lá thư có con dấu thuộc về Phó đại nhân, ông ta bảo nhờ quan ấn này mới tập hợp được nhiều trại như vậy để đi cướp hàng của thiếu phu nhân. Hơn nữa ông ta còn vẽ lại khuôn mặt quản gia trong phủ Phó đại nhân là Phó Tài. Ông ta cũng không biết đây là quản gia của Phó đại nhân, sau khi vẽ, Lý đại nhân sai người tìm hiểu mới phát hiện là Phó quản gia.”

“Phó Tài hiện đang ở đâu?” Cỗ Cửu Tư truy vấn.

Mộc Nam thở dài, “Chạy trốn rồi!”

“Chạy trốn?” Cỗ Cửu Tư ngạc nhiên.

Mộc Nam gật đầu, “Đúng vậy, Lý đại nhân ra lệnh đến Phó gia bắt người, ai dè chẳng thấy người đâu, Phó Bảo Nguyên còn nói gần đây Phó quản gia xin nghỉ để về quê. Ai tin nổi chứ? Nghe đâu người của Lý đại nhân điều tra được sáng nay Phó Tài ăn tào phớ trước cổng Phó phủ.”

Cỗ Cửu Tư im lặng, Mộc Nam thấy hăn trầm tư bèn gọi, “Công tử?”

“Ta không sao.” Cố Cửu Tư hoàn hồn, hăn nghĩ nghĩ rồi bảo Mộc Nam, “Người mau chóng phái người tìm Phó Tài về ngay cho ta.”

Mộc Nam tuân lệnh, hăn lập tức kiếm người để giao việc.

Ban đêm nằm trên giường, Cố Cửu Tư trằn trọc lặn qua lộn lại. Liễu Ngọc Như cảm nhận được hăn đang bất an, nàng không khỏi nói, “Cửu Tư?”

“Ta vẫn ổn,” Cố Cửu Tư vỗ vỗ tay nàng, “nàng ngủ đi.”

Liễu Ngọc Như nghĩ ngợi rồi xoay người ôm lấy Cố Cửu Tư từ đằng sau, nàng thì thầm, “Chàng đang lo lắng gì thế?”

“Hôm nay...” Cố Cửu Tư do dự trả lời, “Lưu tam gia khai rằng Phó Bảo Nguyên sai khiến ông ta.”

“Ta biết,” Liễu Ngọc Như đáp lại, “Phó Bảo Nguyên vốn không phải người tốt, chắc chắn còn người đứng sau ông ta. Nếu bắt giữ ông ta rồi điều tra căn kẽ không chừng có thể lôi Vương Tư Viễn ra ngoài ánh sáng.”

Cố Cửu Tư không nhận xét gì, Liễu Ngọc Như tiếp tục phân tích, “Vương Hậu Thuần là thanh đao của Vương Tư Viễn, chúng ta đã nắm chắc chứng cứ ông ta ám sát chàng, ngày mai chàng đưa chứng cứ cho Lý Ngọc Xương thì coi như Vương Hậu Thuần sẽ bị phế bỏ. Nhưng ông ta nhất định sẽ chẳng cần ngược lại Vương Tư Viễn, ông ta vì Vương gia nên không thể động vào cây đại thụ này. Chỉ cần Vương Tư Viễn chưa đổ, việc xử lý Vương Hậu Thuần e rằng cực kỳ khó. Song Phó Bảo Nguyên thì khác. Ông ta không mang quyết tâm bảo vệ Vương Tư Viễn, muốn động tới lão ta thì phải xuống tay với Phó Bảo Nguyên trước.”

Cố Cửu Tư lặng thinh nhìn chăm chăm mừng giường, Liễu Ngọc Như thấy lạ bèn nhỏ giọng gọi, “Cửu Tư?”

Cố Cửu Tư biết Liễu Ngọc Như muốn hỏi gì, hần suy nghĩ thật lâu mới từ tốn cất tiếng, “Nàng nói xem,” hần chần chờ, “tại sao Phó Bảo Nguyên lại dùng quan ấn ra lệnh cho Lưu tam gia?”

Liễu Ngọc Như ngẩn người, Cố Cửu Tư tiếp lời, “Không sợ Lưu tam gia giữ lại làm chứng cứ uy hiếp ông ta ư?”

Hần phân tích thêm, “Lúc trước Triệu Cửu muốn chữ ký của Vương Hậu Thuần phải đi đường vòng bằng cách đòi nhà rồi để ông ta ký tên vào khế nhà. Phó Bảo Nguyên sao có thể ngu xuẩn đến mức đóng quan ấn trên bằng chứng cho một mệnh lệnh mờ ám?”

“Thế nên chàng nghi ngờ Phó Bảo Nguyên bị hãm hại?”

Liễu Ngọc Như nói lên suy nghĩ của Cố Cửu Tư nhưng hần không xác nhận.

Cho tới bây giờ, Phó Bảo Nguyên luôn đối nghịch với bọn họ. Ông hay nịnh nọt, còn rất giỏi giấu khuyết điểm; nhìn thế nào cũng là người của Vương Tư Viễn.

Cố Cửu Tư thở dài, “Mai ta sẽ xem xét lại.”

Hần ôm Liễu Ngọc Như và trấn an, “Ngủ đi, ngày mai ta tìm Lý đại nhân nói chuyện.”

Hai người ngủ đến hừng đông thì Cố Cửu Tư thay quan phục rồi tới phủ nha tìm Lý Ngọc Xương.

Lúc hần tới, Lý Ngọc Xương đang thẩm vấn. Khi có người thông báo Cố Cửu Tư đến, Lý Ngọc Xương rửa tay rồi tới thư phòng. Cố Cửu Tư đang

chờ ở đấy, hai người thấy nhau liền cất tiếng chào hỏi. Sau đó Lý Ngọc Xương dùng cái giọng vô cảm để nhàn nhạt hỏi, “Không biết Cố đại nhân đến đây có việc gì?”

“Tại hạ muốn giao một thứ cho Lý đại nhân.”

Cố Cửu Tư nói rồi lấy ra chiếc hộp cất giữ bằng chứng về Vương Hậu Thuần. Hắn đưa hộp lại gần và cung kính bảo, “Lý đại nhân chắc biết lúc trước tại hạ từng bị ám sát ở đây, đây là tài liệu liên quan đến việc đó, mời ngài xem.”

Lý Ngọc Xương chẳng nói chẳng rằng mà cầm lấy chiếc hộp rồi mở ra. Sau khi đọc một lượt toàn bộ chứng cứ, hắn lập tức phát lệnh bắt giữ và nói với nha dịch, “Dẫn binh đến Vương phủ bắt Vương Hậu Thuần.”

Cố Cửu Tư chứng kiến Lý Ngọc Xương hành động thần tốc thì cũng yên tâm phần nào, hắn nghĩ ngợi rồi hỏi, “Không biết Lý đại nhân điều tra vụ án sơn phi đến đâu rồi?”

Lý Ngọc Xương vừa nghe đã nhìn thấu tâm tư hắn nên chả vòng vo mà nói thẳng, “Phó Tài?”

“Phải,” Cố Cửu Tư không dè dặt nữa, “đã bắt được Phó Tài chưa?”

“Rồi.” Lý Ngọc Xương gật đầu.

Cố Cửu Tư cao hứng nói, “Tốt quá, ông ta khai ra hết chứ?”

“Ông ta chết rồi.”

Câu trả lời thẳng thừng của Lý Ngọc Xương làm mặt Cố Cửu Tư cứng đờ. Lý Ngọc Xương lật xem tài liệu về Vương Hậu Thuần, thanh âm chẳng hề có chút dao động, “Sáng sớm nay ở ngoại ô, chó săn đào lên được từ ba thước[4] đất.”

Hắn chỉ nói những điểm quan trọng nhưng Cố Cửu Tư nghe hiểu; Lý Ngọc Xương dùng chổi săn tìm người và tìm ra thi thể Phó Tài.

“Chết lúc nào?” Cố Cửu Tư vội hỏi.

Lý Ngọc Xương cũng không giấu giếm, “Đêm qua, bị đầu độc.”

Cố Cửu Tư im bật, hắn nhíu chặt mày. Lý Ngọc Xương thấy hắn không nói chuyện bèn ngẩng đầu lên, ngẫm nghĩ giây lát rồi trấn an, “Không sao, chứng cứ đầy đủ nên Phó Bảo Nguyên đã bị bắt.”

Lời tác giả

[Rap hát nhỏ]

Cố Cửu Tư: Ta cho rằng Vương Hậu Thuần là ma sói, mọi người hãy bỏ phiếu treo cổ ông ta. Phó Bảo Nguyên còn trong vòng nghi vấn, cứ từ từ thảo luận.

Vương Hậu Thuần: Ta đúng là ma sói, nhưng Phó Bảo Nguyên tuyệt đối không phải.

Lý Ngọc Xương: Sói sẽ bảo vệ lẫn nhau, Phó Bảo Nguyên cũng là ma sói. Cảnh sát trường ta đây bỏ phiếu treo cổ.

Phó Bảo Nguyên: Nếu đã vậy thì ta phải dùng bài ma thuật thôi.

Lạc Tử Thương: Ta có một lọ thuốc độc và một lọ thuốc giải, ai thử bỏ phiếu treo cổ ta xem?

Tần Nam: Ta là nhà tiên tri, ván bài này phải dựa vào ta.

Thẩm Minh: Ta là thằng ngốc nên mấy người thích bỏ phiếu thế nào thì tùy.

Liễu Ngọc Như: Ta là bảo vệ, đêm nay ta che chở Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư: A vợ yêu~

Mọi người: Cút!!! Đã chơi ma sói còn diễn tuồng ân ái???

Chú thích

[1] Lúc này Liễu Ngọc Như muốn thị uy nên gọi Lưu tam gia là “người”. Xưng hô thay đổi tùy hoàn cảnh nha.

[2] Ngũ chương dùng để chỉ năm loại trang phục với cấp bậc tôn ti khác nhau: thiên tử, chư hầu, khanh, đại phu, sĩ. Còn từ thời Đường, chức quan tam phẩm trở lên mặc quan phục tím và đeo túi hình cá vàng. Ngũ phẩm trở lên là quan phục đỏ thẫm và đeo túi hình cá bạc. Lục phẩm trở xuống thì quan phục màu xanh và không đeo túi.

[3] Thời xưa, muốn gửi thư phải dựa vào trạm dịch; thông thường cứ mỗi hai mươi dặm sẽ có một trạm dịch. Văn bản nào được đóng dấu “giao ngay” phải được giao với tốc độ ba trăm dặm một ngày. Trong trường hợp khẩn cấp, tốc độ giao thư có thể đạt tới bốn trăm/sáu trăm/tám trăm dặm một ngày.

[4] Đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc. 1 thước = 33cm.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 137: Ông Từng Hứa Với Trời Cao, Từng Uống Máu Ăn Thề, Từng Tuyên Bố Không Phụ Lòng Bách Tịch Thiên Hạ, Từng Gửi Gắm T

Cố Cửu Tư rời phủ nha với tâm trạng nặng như đeo chì, trực giác mách bảo hẳn chuyện này có gì đó kỳ lạ. Thời gian qua hẳn vẫn luôn âm thầm điều tra toàn bộ quan viên Huỳnh Dương, nhất là Vương Tư Viễn và Phó Bảo Nguyên. Phong cách hành sự trước giờ của Vương Tư Viễn là biến Vương Hậu Thuần thành bia đỡ; còn Phó Bảo Nguyên chẳng qua là vị quan lục phẩm nhỏ bé như hạt mè, tra xét mãi vẫn chẳng tìm ra bằng chứng ông làm việc xấu.

Có phạm tội cũng chỉ là nhận hối lộ, song lượng tiền lại không nhiều, ngoài ra...danh tiếng ông kiếm được khá ổn. Ấn tượng của dân chúng về Phó Bảo Nguyên chủ yếu là ông đã đảm nhiệm chức huyện lệnh nhiều năm, tuy không có công trạng nhưng cũng chẳng mắc sai lầm.

Cố Cửu Tư trầm tư trở về nhà, Lạc Tử Thương giám sát đề đập, Liễu Ngọc Như mới quay về từ bến tàu.

Sau ngày đợt hàng đầu tiên đến Đông Đô, thương đội bắt đầu thường xuyên vận chuyển hàng. Nhờ chi phí thấp, tốc độ nhanh, an toàn cao, rất nhiều tiểu thương muốn giảm phí tổn nên giao hàng cho Liễu Thông Thương Hành phụ trách. Hiện giờ chỉ mới khai trương nửa tháng nhưng thanh danh truyền khắp đại giang nam bắc[1], có thể nói là kinh doanh vô cùng phát đạt.

Vận chuyển thuận lợi cộng thêm buôn bán dần sinh lãi, cả Vân Vân lẫn Diệp Vận đề nghị Liễu Ngọc Như mở rộng cửa hàng. Liễu Ngọc Như không dám tùy tiện mở cửa hàng vào lúc này, nhưng vẫn để các nàng chuẩn bị rồi lên kế hoạch xoay tiền.

Hiện tại Diệp Vận và Vân Vân đã tự bồi dưỡng một nhóm người cho riêng mình ở từng cửa hàng. Công việc kinh doanh dần phát triển theo hướng Liễu Ngọc Như phụ trách gom góp tài chính cũng như quyết định đầu tư tiền vào đâu, còn Diệp Vận với Vân Vân đảm nhiệm cách thức buôn bán. Dựa vào kinh nghiệm tích lũy ở Hoa Dung, Vân Vân định từ từ mở rộng mặt hàng; từ những sản phẩm hàng ngày dành cho nữ tử đến bồ kết, lược, trang phục, thậm chí sẽ bán thêm vài dụng cụ trong nhà được chế tác theo phong cách tinh xảo. Tuy Diệp Vận mới làm chủ sự Thần Tiên Hương một thời gian ngắn, nhưng vì cửa hàng cung không đủ cầu nên nàng ấy đang nghĩ tới việc mua đất để sản xuất lương thực và lợi dụng phí tổn thấp để phát triển lượng tiêu thụ.

Liễu Ngọc Như không bác bỏ đề nghị của hai người, nàng vừa dẫn dắt thương đội đi vào quỹ đạo vừa suy tính nên kiếm tiền ở đâu.

Cổ Cửu Tư ngồi trong sân, nơi đây có một cái xích đu vốn dành cho các cô nương chơi đùa, hôm nay Cổ Cửu Tư đang buồn bực nên hẩn ngồi thần thờ trên xích đu. Chân hẩn nhẹ nhàng đung đưa trên mặt đất, đầu hẩn mãi mê nghĩ về những chuyện xưa nay ở Hoàng Hà.

Liễu Ngọc Như trở về phủ đệ, lúc đang đi trên hành lang, Ẩn Hồng đột ngột kéo tay nàng rồi chỉ xuống dưới sân và nhỏ giọng cười, “Phu nhân nhìn kia.”

Liễu Ngọc Như nhìn theo hướng tay Ẩn Hồng chỉ liền phát hiện Cổ Cửu Tư đang ngửa đầu ngắm trời với khuôn mặt cực kỳ ngớ ngẩn.

Cố Cửu Tư đã đổi sang bộ đồ mặc trong nhà màu đỏ – hắn luôn thích những màu sắc rực rỡ như vậy – và tóc cài quan vàng. Hắn ngồi trên xích đu, đôi mắt trong sáng lặng lẽ ngắm nhìn không trung. Liễu Ngọc Như mím môi cười, nàng cảm thấy ánh nắng chiếu xuống người hắn như đang chiếu vào lòng nàng. Nắng ấm có lẽ muốn khẳng định với nàng rằng hãy nhìn đi, mọi thứ vẫn giống hệt trước kia.

Bất kể một thời gian dài đã trôi qua, người này vẫn giữ nguyên trái tim thời niên thiếu.

Liễu Ngọc Như bước về phía trước, nàng ngồi xuống mép hành lang, khuỷu tay dựa vào lan can và cất cao giọng, “Cố công tử.”

Cố Cửu Tư nhận ra giọng Liễu Ngọc Như nhưng thấy thật quái lạ, sao nàng lại gọi hắn là Cố công tử? Hắn ngơ ngác ngẩng đầu liền bắt gặp một chiếc khăn từ trên cao bay xuống. Cố Cửu Tư giơ tay bắt lấy chiếc khăn lụa theo bản năng rồi ngược nhìn và thấy cô nương kia đứng trên cao cùng nụ cười rạng rỡ.

Khuôn mặt nàng sinh động, tỏa sáng lấp lánh tựa viên đá quý giữa ánh mặt trời ban trưa.

Nụ cười của nàng không biết bỏ đi vẻ cẩn trọng thường trực từ bao giờ, nó thấp thoáng vài phần nghịch ngợm, “Cố công tử đang làm gì đấy?”

Lời này khiến Cố Cửu Tư không nhin cười nổi, hắn cũng cất cao giọng, “Suy nghĩ một chuyện.”

“Chuyện gì thế?”

Liễu Ngọc Như chống cằm tán gẫu với hắn, nàng vừa hỏi xong liền thấy Cố Cửu Tư đặt khăn lụa của nàng lên má. Hắn thoáng nhướn mày, đôi mắt hoa đào tràn lan vẻ phong lưu nồng nàn. Ánh mắt hắn chỉ nhìn nàng, môi khép mở nói ra một chữ.

Chữ kia không được thốt lên thành tiếng nhưng Liễu Ngọc Như nhìn là hiểu ngay.

Hắn nói – nàng.

Kỳ thật chữ này cũng chẳng có vấn đề gì, song Cố Cửu Tư lại khiến nàng thấy tim đập loạn nhịp, mặt còn vô cớ nóng lên. Liễu Ngọc Như lí nhí mắng, “Càn rỡ!”

Dứt lời, nàng đứng dậy rồi hấp tấp chạy vào phòng.

Cố Cửu Tư ngấn người, hắn bật dậy đuổi theo nàng, lớn tiếng gọi, “Ngọc Như, nàng đừng giận, đừng đi mà.”

Vào giờ phút này, Liễu Ngọc Như nào dám đối mặt với hắn nên vội vàng trở về phòng. Cố Cửu Tư chân dài chạy lẹ, Liễu Ngọc Như vừa bước vào phòng hắn đã đuổi kịp. Nàng đang muốn đóng cửa lại thì bị Cố Cửu Tư dùng nửa thân mình chèn cửa. Tay hắn giữ cửa, miệng hắn nài nỉ, “Thôi mà, đừng giận, cho ta vào đi.”

Liễu Ngọc Như không thèm để ý hắn, nàng chỉ muốn đóng cửa lại. Cố Cửu Tư vừa dùng tay giữ cửa vừa nhìn nàng chăm chăm, sau đấy hắn bật cười.

“Chàng cười gì đó?” Liễu Ngọc Như ngược nhìn hắn.

Cố Cửu Tư mím môi, hắn cúi đầu ghé vào bên tai nàng rồi thì thầm, “Hóa ra tiểu nương tử không phải đang bực tức mà là xấu hổ à?”

“Chàng ra ngoài ngay!”

Liễu Ngọc Như tức khắc xù lông, đuổi tay đẩy hắn. Cố Cửu Tư túm lấy tay nàng và tiện thể lách người qua cửa, hắn dùng chân đóng cửa lại rồi ôm nàng vào lòng.

Hắn cúi đầu nhìn Liễu Ngọc Như mà cười, Liễu Ngọc Như lập tức thấy mình lâm vào thế yếu; nếu nàng tiếp tục âm ỉ với hắn thì khác gì dỗi yêu. Người nàng bỗng cứng ngắc, làm nàng trông ngoan vô cùng.

Cố Cửu Tư thấy nàng luống cuống thì trong lòng phần khích. Hắn cúi xuống hôn cái chụt lên mặt Liễu Ngọc Như, cao hứng bảo, “Nàng thích ngắm ta, ta vui lắm.”

Liễu Ngọc Như im thin thít, nàng nghiêng mặt né tránh như quyết không thừa nhận lời hắn nói. Cố Cửu Tư đặt tay nàng lên môi rồi hôn nó, “Ta càng sung sướng hơn khi có thể nuôi lớn cái tính ương bướng của nàng.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như nhận ra mình đã nhõng nhẽo cỡ nào, nàng nhất thời cứng đờ và không khỏi cảm thấy ngượng chín mặt. Nàng không hiểu sao cứ ở trước mặt Cố Cửu Tư là mình lại mất hết phong độ. Cố Cửu Tư biết nàng đang dần hoàn hồn, hắn ôm nàng chặt hơn rồi vội khuyên nhủ, “Nương tử tốt của ta, nàng tuyệt đối đừng nghĩ nhiều. Nam nữ với nhau khác thương trường và triều đình, giữa chúng ta không cần lễ nghĩa gì cả. Nếu nàng là người ngoài ta sẽ cảm thấy giả tạo kịch cớm, nhưng là phu thê thì nhìn yêu vô cùng.”

“Đừng...đừng nói nữa,” Liễu Ngọc Như ngượng ngừng lắp bắp.

Cố Cửu Tư khẽ cười, Liễu Ngọc Như đang dựa vào ngực hắn nên cảm nhận được nó rung lên. Sau hồi lâu, hắn than nhẹ một tiếng, trong thanh âm bất đắc dĩ mang theo vài phần cưng chiều, “Nàng thật là.”

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài đột ngột truyền đến tiếng bước chân. Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như thoáng nhìn nhau, kế tiếp bọn họ nghe Thẩm Minh nôn nóng kêu, “Cửu ca? Có trong đó không?”

Cố Cửu Tư thấy Thẩm Minh đến liền đau đầu, hắn giơ tay che trán rồi thở dài. Liễu Ngọc Như đẩy đẩy hắn, mím môi nhắc, “Gọi chàng kia.”

“Tối không đúng lúc.”

Cố Cửu Tư lăm bằm, hăn nghĩ ngợi rồi hôn nàng lần nữa. Được cái liếc mắt giận dữ của Liễu Ngọc Như, hăn mới thỏa mãn buông nàng ra. Hăn sửa sang quần áo, mở cửa đi ra ngoài, tay chấp lại trong tay áo, bực bội nhìn Thẩm Minh mà chất vấn, “Làm gì đấy? Sao không sai người thông báo?”

“Ta gặp người mà cũng cần thông báo?” Thẩm Minh đực mặt ra. “Không phải toàn là ta trực tiếp tới sao?”

Trước giờ đúng là như vậy nên Cố Cửu Tư bị hăn hỏi tới cứng họng, vì thế hăn càng bực mình hơn, chỉ lạnh lùng “hừ” một tiếng, “Nói lên.”

“Đồ quái gở.”

Thẩm Minh thẳng thừng chê bai, Cố Cửu Tư đang muốn phản kích thì nghe hăn nói tiếp, “Tần Nam mất tích.”

Cố Cửu Tư ngăn người giây lát rồi bật thốt, “Mất tích là sao?!”

“Ông ấy làm việc rất có quy luật,” Thẩm Minh trả lời ngay, “thời gian qua ta với ông ấy cũng khá thân nên đi đâu ông ấy đều báo ta một tiếng. Hôm nay ông ấy đến huyện nha làm việc như mọi ngày, sau đó về nhà. Ta có chút chuyện cần điều tra mới không theo ông ấy, đến lúc ta tới Tần phủ thì trong đó chẳng còn ai.”

“Hay bọn họ đi ra ngoài?” Cố Cửu Tư nhíu mày hỏi.

Thẩm Minh lắc đầu, “Không phải. Lúc đầu ta cũng nghĩ vậy nhưng gần đây Tần Nam biết buổi chiều ta sẽ tới nên có đi ra ngoài cũng chào hỏi ta hoặc để lại lời nhắn. Hơn nữa ta trèo tường vào nhà thì phát hiện nơi đây rất bừa bãi, trong nồi còn nguyên gạo chưa nấu xong. Điều này chứng tỏ người một nhà gấp rút bỏ đi, có khi bọn họ chẳng hề tính trước nữa.”

“Tại sao người nghi họ bỏ đi?” Cố Cửu Tư thắc mắc cách dùng từ của hắn. “Gạo còn trong nồi, người lại không thấy, lỡ bị bắt thì sao?”

“Không thấy đồ vật quý giá trong nhà, cả mấy bộ trang phục thường ngày nữa.” Thẩm Minh phân tích, “Những món quan trọng như quan ấn, vật yêu thích, thậm chí cả bài vị của phu nhân ông ấy đều được mang đi. Đây là mấy món đồ gắn liền với thói quen sinh hoạt của Tần Nam, ngoại trừ ông ấy và người cực kỳ thân cận, kẻ nào muốn ngụy tạo chứng cứ ông ấy tự bỏ đi cũng không thể lấy đồ chính xác như vậy. Chưa kể nếu định dàn cảnh bọn họ bỏ nhà ra đi thì cần gì để lại gạo trong nồi cho người ta nghi ngờ.”

“Lúc người vắng mặt, người giám thị bọn họ đâu?”

“Không biết.” Giọng Thẩm Minh nặng nề. “Lúc đến nhà ông ấy, ta tìm thấy dấu vết đánh nhau gần đó, người trông coi ông ấy thì mất tăm mất tích.”

Cố Cửu Tư im lặng, Thẩm Minh nói tiếp, “Vì vậy hiện tại khả năng lớn nhất chính là ông ấy gặp chuyện nên quyết định tạm thời mang theo người nhà rời đi. Người phe ta hoặc bị người của ông ấy đánh, hoặc bị nhóm người mà chúng ta từng phát hiện đánh.”

Cố Cửu Tư trầm mặc suy nghĩ, Thẩm Minh lo âu hỏi, “Cửu ca, phải làm sao bây giờ?”

“Tần Nam có mẫu thân cao tuổi, người hầu cũng nhiều, chắc bọn họ sẽ tách riêng ra.” Cố Cửu Tư cân nhắc nói, “Mẫu thân ông ấy già cả nên chắc chưa đi đâu xa mà còn ở trong thành. Ông ấy hẳn đã ra khỏi thành Huỳnh Dương, người hãy đi về phía tây Đông Đô và phía nam Ích Châu để đuổi theo.”

“Vâng.”

Thẩm Minh nhận mệnh lệnh rồi lập tức rời phủ. Cố Cửu Tư đứng tại cửa, Liễu Ngọc Như đi từ trong phòng ra rồi nghi hoặc nói, “Tần đại nhân gặp chuyện à?”

Cố Cửu Tư lặng thinh trong chốc lát, hần bảo, “Nàng cứ nghỉ ngơi trước, ta đi tìm vài người.”

Cố Cửu Tư nói xong liền chạy tới đề.

Lạc Tử Thương đang giám sát đề đập, thấy Cố Cửu Tư đến, y nở nụ cười, “Cố đại nhân.”

“Tần đại nhân mất tích.”

Cố Cửu Tư đi thẳng vào vấn đề, hần quan sát biểu cảm từ Lạc Tử Thương. Y thoáng ngó người trước khi hỏi, “Sao lại mất tích?”

Câu hỏi này cùng với phản ứng của Lạc Tử Thương giúp Cố Cửu Tư xác nhận y thật sự không hay biết việc này.

Hần xoay người bỏ đi rồi chạy tới phủ nha tìm Lý Ngọc Xương để thương lượng, “Lý đại nhân, Tần đại nhân mất tích, tại hạ muốn gặp Phó đại nhân.”

Lời này làm Lý Ngọc Xương nhíu mày, “Thê tử của người liên quan đến vụ án này, người không thể gặp ông ấy.”

“Lý đại nhân,” Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn Lý Ngọc Xương, “Tần đại nhân gặp chuyện rất có thể dính líu tới Phó đại nhân, ngài hãy cho ta gặp ông ấy để làm rõ lý do Tần đại nhân mất tích. Lý đại nhân phá án theo công lý, phân biệt rõ ràng đúng sai, tuyệt đối sẽ không hồ đồ phán quyết.”

Lý Ngọc Xương suy nghĩ một lát, rốt cuộc hần bảo, “Ta sẽ đi hỏi.”

Cố Cửu Tư tự dưng thấy bức cái tên cứng đầu này nhưng hẳn biết đây là điểm đáng quý của Lý Ngọc Xương. Hắn hít sâu một hơi rồi giơ tay nói, “Mời ngài.”

Lý Ngọc Xương gật đầu, hẳn dẫn người đi gặp Phó Bảo Nguyên.

Cố Cửu Tư theo Lý Ngọc Xương đến nhà tù, hẳn đứng đợi ở cửa. Chẳng mấy chốc, Lý Ngọc Xương quay lại và nhàn nhạt thông báo, “Ông ấy bảo không biết.”

“Không biết?” Cố Cửu Tư sững sờ.

Lý Ngọc Xương gật đầu, “Không chịu nói.”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư hiểu ngay Lý Ngọc Xương chắc không hỏi được gì. Hắn vội vàng đi vô trong, “Để ta gặp ông ấy.”

Lý Ngọc Xương giơ tay cản lại, hẳn ngăn cản làm Cố Cửu Tư tức khắc nổi cơn điên, “Đầu óc người[2] bị rớt chì chắc?! Lúc này phải dùng mọi cách cạy miệng ông ấy chứ. Tại sao Tần Nam chạy trốn? Còn lý do nào khác ngoài việc trong tay ông ấy nắm giữ bằng chứng quan trọng? Bây giờ người cản ta, lỡ đâu Tần Nam bị giết chết ngoài kia thì vụ án này phải làm sao?!”

Lý Ngọc Xương yên lặng nghe mắng, lúc Cố Cửu Tư vọt vào nhà lao, hẳn không cản lại nữa.

Cố Cửu Tư đi một mạch tới phòng giam, Phó Bảo Nguyên đang nằm trên giường, vẫn giữ nguyên điệu bộ vui tươi hơn hờ ngày thường. Một tay ông chống đầu, một tay cầm đĩa khoai khoai thái gõ lên chén, miệng ê a hát; trông ông toát lên vài phần tiêu sái, khác hẳn vẻ nịnh hót mọi khi.

Cố Cửu Tư nhìn Phó Bảo Nguyên mà nói, “Ngài chắc đã biết chuyện Tần Nam chạy trốn.”

Phó Bảo Nguyên không đáp lại hẳn, ông tiếp tục ngâm nga. Cố Cửu Tư mím môi rồi nói tiếp, “Lúc trước thuộc hạ của ta đi bắt người, có phải chính ngài đã sai người cung cấp lịch trực không?”

“Lương thần mỹ cảnh nại hà thiên, thường tâm lạc sự thù gia viện.”[3]

“Phó đại nhân!” Cố Cửu Tư hét lên, “Giờ ngài không nói Tần đại nhân đi đâu, đợi đến lúc có chuyện thì muộn quá rồi!”

Lời này khiến Phó Bảo Nguyên khẽ cười một tiếng, ông xoay người đưa lưng về phía Cố Cửu Tư và vẫn chả thèm nói chuyện với hẳn.

Cố Cửu Tư thấy thái độ của ông bèn nghĩ ngợi rồi bảo, “Ta không biết ngài thiện hay ác, ta cũng chẳng biết Tần đại nhân định làm gì. Ta không rõ tại sao ngài cản trở ta tu sửa Hoàng Hà nhưng ta muốn hoàn thành tốt việc này.”

Tiếng hát của Phó Bảo Nguyên ngưng bật, Cố Cửu Tư siết chặt tay, “Ta muốn tu sửa Hoàng Hà, ta cũng muốn chinh đồn Vĩnh Châu. Trong quá trình này, ta không buông tha bất kỳ kẻ xấu nào, nhưng sẽ chẳng khiến người tốt bị hàm oan. Phó đại nhân, nếu ngài có oan khuất thì hãy nói ra, không cần lòng vòng bằng cách làm Tần đại nhân mạo hiểm như vậy. Ngài có thể tin ta.”

“Một người trẻ tuổi như ngươi[4],” Phó Bảo Nguyên mở to mắt nhìn bức tường trước mặt, trầm tĩnh nói, “việc gì phải bới tung Vĩnh Châu lên? Cứ làm bộ đi tới đi lui, đạt chút thành tích, kiếm bộn tiền rồi về Đông Đô là được. Người còn trẻ mà đã làm chính tam phẩm Hộ Bộ Thượng thư, mai sau chỉ cần không đi sai đường, sớm muộn gì ngươi cũng chạy tới cái đích mình khao khát. Hà tất phải sốt ruột và liều lĩnh tham công như thế?”

“Vì ta là quan.”

Cố Cửu Tư nhìn ông, nghiêm túc trả lời, “Khi ngồi trên vị trí này, ta ăn lương thực do bá tánh nuôi trồng cung cấp, ta nhận bổng lộc từ tiền bá tánh nộp lên. Sao ta có thể ăn trên ngồi trốc nhưng chỉ theo đuổi tiền đồ? Bệ hạ sai ta tới tu sửa Hoàng Hà thì ta phải làm đến cùng. Ta không thể khiến số tiền lớn mà Dương Châu bỏ ra đổ sông đổ bể, cũng chả muốn triều đình nhận tin lũ lụt Hoàng Hà từ năm này sang năm khác. Nơi đây vốn là đồng ruộng phì nhiêu, là chỗ để bá tánh an cư lạc nghiệp, nếu như vậy thì sao ta lại không làm chứ?”

“Cố đại nhân,” Phó Bảo Nguyên than nhẹ, “bá tánh lẫn quan viên Vĩnh Châu đều mặc kệ, người...”

“Ta quản.”

Cố Cửu Tư kiên định tuyên bố, từng chữ hằn thốt ra vang vọng, “Đại Hạ có Cố Cửu Tư, ta tồn tại một ngày thì sẽ quản chuyện bá tánh thêm một ngày.”

Phó Bảo Nguyên im lặng, chẳng biết ông nghĩ gì khi nhìn bức tường đen như mực của phòng giam. Cố Cửu Tư thấy ông không lên tiếng bèn nói tiếp, “Phó đại nhân, ta biết ngài không tin ta nhưng dù vậy ngài cũng hãy suy nghĩ vì gia đình mình. Ta đoán ngài đã thu xếp chu đáo nên không sợ, nhưng như thế đâu có nghĩa họ không sợ?”

“Hiện tại ngài trông cậy Tần đại nhân giúp ngài, nhưng nếu không bị oan thì Tần đại nhân chả cứu nổi ngài. Nếu thật sự bị oan, ngài để ông ấy một mình vượt núi cao sông dài thay ngài giải oan mà không sợ ông ấy gặp nạn ư?”

“Trước khi chuyện này xảy ra,” Cố Cửu Tư hít sâu một hơi, “đã có người theo dõi Tần đại nhân, ta để Thẩm Minh trông chừng ông ấy. Bây giờ ông ấy bỏ đi nên chúng ta không thể bảo vệ, quan văn như ông ấy sao đủ sức tự bảo vệ mình?”

Phó Bảo Nguyên lặng lẽ nghe Cố Cửu Tư nói, sau một hồi ông thở dài rồi chậm chạp bảo, “Không phải ta nhờ mà chính hãn muốn làm. Nếu người đã đoán được hãn muốn làm gì thì mau tìm hãn đi.”

Cố Cửu Tư ngăn người, sau đấy chợt hiểu Phó Bảo Nguyên đang tiết lộ hướng đi của Tần Nam. Hãn định mở miệng hỏi thì nghe Phó Bảo Nguyên tiếp lời, “Hãn không thể leo núi.”

Ông không thể leo núi nhưng lại muốn đến Đông Đô. Để tới đó thì ngoại trừ quan đạo đều cần đi qua núi, dĩ nhiên Tần Nam sẽ chọn quan đạo. Song vì muốn cắt đuôi kẻ bám theo, ông nhất định phải lén lút...

Cố Cửu Tư ngẫm nghĩ, Phó Bảo Nguyên vừa nhìn hãn tính toán vừa cười chua xót, “Lúc người đi, nhớ sai người mang vò rượu tới cho ta.”

Cố Cửu Tư đồng ý rồi cất bước rời đi, khi hãn đến cửa, Phó Bảo Nguyên bất chợt lên tiếng, “Năm ta tới Huỳnh Dương, ta cũng bằng tuổi người.”

Cố Cửu Tư dừng bước, hãn nghe Phó Bảo Nguyên cười, “Chỉ trong chớp mắt, ta đã thành một lão già. Nếu không gặp người thì ta cũng quên mất dáng vẻ thời trai trẻ của mình.”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư quay đầu lại và thấy Phó Bảo Nguyên ngồi xếp bằng trên giường đá. Ông mặc quan bào, khuôn mặt tròn trịa nhuốm đầy ý cười tang thương.

Trong nháy mắt, một ảo giác xuất hiện trước mặt Cố Cửu Tư. Hãn phảng phất thấy Phó Bảo Nguyên của tuổi đôi mươi mang theo khí phách hăng hái thời thanh xuân mà ngồi xếp bằng trước mặt mình. Khuôn mặt ông vừa kiên định vừa nghiêm túc hết hãn bây giờ; trong lòng sục sôi khát vọng giúp đời cứu dân, từ xương tủy đến trái tim đều tràn đầy nhiệt huyết.

Ông từng hứa với trời cao, từng uống máu ăn thề, từng tuyên bố không phụ lòng bách tích thiên hạ, từng gửi gắm tình cảm sâu thẳm vào sơn hà

này.

Những gì người trẻ tuổi này làm, ông cũng đã làm.

Nhưng băng giá đông lạnh máu, gió rét đông lạnh xương.

Cuộc sống là lưỡi dao tàn khốc nhất, nó có thể im hơi lặng tiếng thay đổi hoàn toàn một con người.

Cố Cửu Tư ngơ ngác nhìn Phó Bảo Nguyên. Có lẽ ông nhìn thấu lòng hẩn, ông phát tay như một vị trưởng bối, “Đi đi, ta chờ rượu của người.”

Bạn đang

Chú thích

[1] Một câu thành ngữ với hàm ý là toàn Trung Quốc. Con sông lớn được đề cập trong câu này chính là Trường Giang.

[2] Vì đang cẩu nên Cố Cửu Tư gọi Lý Ngọc Xương là “người” thay vì “ngài”. Xưng hô thay đổi tùy trường hợp nhé.

[3] Dịch nghĩa: Cảnh xuân sắc thắm còn đây, lòng xuân lại đã đâu hay nhà nào. Câu này xuất phát từ hồi Kinh Mộng trong vở Mẫu Đơn Đình – tác phẩm do nhà soạn kịch thời Minh là Thang Hiến Tổ viết năm 1598. Đây là vở kịch rất nổi tiếng và đến nay vẫn được người Trung Hoa nghiên cứu dựng lại cũng như diễn xướng. Mẫu Đơn Đình ca ngợi tình yêu tự do của nam nữ thanh niên, chống lại những khuôn phép ràng buộc của chế độ hôn nhân phong kiến.

[4] Trước giờ để diễn vai kẻ nịnh hót cũng như vì Cố Cửu Tư có chức quan cao hơn, Phó Bảo Nguyên toàn gọi anh là “ngài”. Giờ ông nói lời thật lòng nên mình đổi thành “người”. Xưng hô sẽ thay đổi tùy tình huống.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 138: Đây Là Lần Đầu Tiên Ta Được Người Khác Kỳ Vọng, Ta Không Thể Phụ Lòng Ông Ấy

Cố Cửu Tư chạy một mạch ra ngoài, vừa tới cửa đã thấy Lý Ngọc Xương đứng chờ tại đó. Hắn hỗn hển thông báo, “Tìm trên quan đạo đến Đông Đô!”

Lý Ngọc Xương gật đầu, xoay người đi ra lệnh cho thuộc hạ.

Thẩm Minh đang trên đường tìm kiếm, sau khi nhận được tin báo, hắn dừng lại suy nghĩ.

Nếu Tần Nam chọn quan đạo, chắc chắn ông chẳng đơn độc đi. Làm vậy dễ bị kiểm tra mà còn nguy hiểm nữa, vậy ông chỉ có thể ẩn nấp trong thương đội tới Đông Đô.

Thẩm Minh lập tức tìm danh sách thương đội rời thành trong ngày hôm nay. Ngoại trừ quãng thời gian Tần Nam đang làm việc thì sau khi hắn phát hiện ông mất tích, có tổng cộng hai thương đội ra khỏi thành. Thẩm Minh lại điều tra giấy tờ đăng ký của thành viên thương đội nhưng không thấy tên Tần Nam.

Nếu thế thì khả năng cao là Tần Nam giả mạo giấy tờ. Thẩm Minh chẳng hề chần chừ mà dẫn người đuổi theo thương đội.

Đêm xuống, hắn đuổi kịp hai thương đội. Thẩm Minh trực tiếp bắt người tới truy vấn mới biết có người tên Lạc Nam theo thương đội bọn họ rời khỏi thành rồi tự đi một mình.

Dựa vào thông tin kiểm được, Thẩm Minh lần theo dấu vết đến một khách điểm. Hắn chưa bước vào khách điểm đã nghe thấy tiếng đánh nhau từ xa. Thẩm Minh chỉ huy đội ngũ của mình tiến lên, xa xa có người nhảy từ lầu hai xuống và lăn một vòng trên đất rồi chạy như điên về phía rừng núi. Đôi mắt Thẩm Minh vẫn cực kỳ sắc bén giữa đêm tối, hắn liếc một cái liền nhận ra người nọ là Tần Nam. Hắn phi nước đại, lấy mũi tên từ hông ngựa rồi lắp lên cung bắn liên tiếp mười phát, thay Tần Nam đối phó với đám sát thủ đang truy lùng ông.

Nhưng Tần Nam cũng chẳng ngoái lại nhìn, ông bất chấp tất cả mà chạy như điên vào trong núi. Thẩm Minh lệnh cho thuộc hạ, “Dọn sạch đi.” Sau đấy hắn cưỡi ngựa đuổi theo Tần Nam.

“Tần đại nhân!” Thẩm Minh vừa đuổi theo vừa hô to, “Đừng chạy, ta là Thẩm Minh!”

Những lời này chả khiến Tần Nam quay đầu lại, thậm chí ông chạy còn mau hơn. Thẩm Minh thầm chửi một tiếng rồi tăng tốc.

Tần Nam dốc hết sức chạy, tuy tốc độ Thẩm Minh nhanh hơn nhưng khoảng cách ban đầu giữa hai người quá xa nên trong thời gian ngắn không thể đuổi kịp. Tần Nam xông thẳng lên đỉnh núi, Thẩm Minh theo ông tới bên cạnh một vực sâu khiến ông không thể đi tiếp. Thẩm Minh thở phì phò, dùng tay quạt quạt và đứng nói, “Chạy, chạy nữa đi.”

Tần Nam ôm một cái bọc, sắc mặt căng thẳng tột độ.

Tóc tai ông bù xù, hoàn toàn mất dáng vẻ nghiêm trang lạnh nhạt thường ngày. Thẩm Minh nhìn bộ dạng ông mà chả nhịn cười được, “Ngài là quan văn nhưng chạy giỏi thật, lục nghệ^[1] của quân tử có dạy chạy bộ hả?”

Tần Nam lặng thinh, Thẩm Minh nghỉ đủ rồi bèn đứng thẳng dậy, “Được rồi, cùng về với ta nào. Ta không tới giết ngài để cướp đồ nên đừng lo.”

“Người hãy thả ta đi.”

Tần Nam rớt cuộc mở miệng, ông dùng ánh mắt điềm tĩnh nhìn Thẩm Minh, “Ta không thể trở về.”

“Nếu ta thả thì ngài sẽ đi đâu?” Thẩm Minh nói thẳng, “Ngài tưởng chúng ta không biết ngài nắm giữ cái gì? Chắc chắn là bằng chứng, Phó Bảo Nguyên cũng đã nói hết với Cửu ca. Ngài hà tất vượt ngàn dặm xa xôi tới Đông Đô cáo ngự trạng[2]? Cửu ca là người tốt, Lý đại nhân cũng là người tốt, ngài giao chứng cứ cho bọn họ thì sẽ được giúp đỡ. Hôm nay mà không có ta, ngài đi cáo ngự trạng thế này còn chả giữ nổi mạng sống đấy biết không?”

“Người hãy thả ta đi,” Tần Nam run rẩy lặp lại.

Thẩm Minh nhíu mày, “Ta biết ngài không tin Cửu ca nhưng chúng ta đã quen biết một thời gian. Tần đại nhân, ngài hiểu tính ta, ta dùng tính mạng đảm bảo ngài trở về sẽ bình an vô sự.”

Tần Nam im lặng, Thẩm Minh tiếp tục, “Ngài có lẽ không hiểu Cửu ca...”

“Thế người hiểu chắc?”

Tần Nam nói thẳng, “Ta không hiểu hẩn nhưng người thì hiểu à? Người biết hẩn là loại người nào không? Kẻ đứng sau hẩn là ai? Hẩn có mục đích gì, kẻ đứng sau hẩn có mục đích gì? Ngay cả khi ta tin Cố Cửu Tư,” Tần Nam kích động gào lên, “làm sao người dám chắc hẩn không phải một quân cờ? Người biết Cửu Cửu hẩn là nhân vật thế nào không? Người mới là kẻ ngớ ngẩn khi bắt ta trở về!”

“Sao ngài có thành kiến với Cửu ca dữ vậy?” Thẩm Minh không hiểu. “Ta chẳng biết Giang đại nhân là người thế nào nhưng Giang đại nhân là Giang đại nhân, Cửu ca là Cửu ca. Ta tin Cửu ca có thể phân biệt thiện ác

đúng sai, nếu Giang đại nhân sai thì Cửu ca sẽ chẳng thiên vị. Tại sao ngài muốn coi hai người ấy là một chứ?”

Thẩm Minh mím môi, hẳn biết những lời này không đủ cho Tần Nam nói lỏng cảnh giác. Song xưa nay hẳn vốn vụng về, đâu biết nói gì để đả động lòng người. Hẳn ấp úng mãi rồi đành bảo, “Ta nói ngài cũng không tin. Nhưng chúng ta tới Huỳnh Dương đã lâu ngày, Tần đại nhân cũng là người trải qua mưa gió, chẳng lẽ ngài không dùng mắt để nhìn rõ đúng sai?”

“Đôi mắt sẽ gạt người.” Về mặt Tần Nam hết sức nghiêm túc.

Thẩm Minh cười nhạt thành tiếng, “Mắt mù, tâm cũng mù?”

Tần Nam sững sờ. Thẩm Minh thấy nét mặt ông giãn ra bèn thăm lặng tiến về trước một bước và tiếp lời, “Tần đại nhân, tình hình Đông Đô rất phức tạp. Không tính đến vô vàn hiểm nguy trên đường đi, dù ngài tới Đông Đô thì cũng chẳng biết chừng cứ sẽ rơi vào tay ai. Tại sao không giao cho Cửu...”

Chưa nói xong, Thẩm Minh đột ngột xông về phía trước. Tần Nam nhận ra mục đích của hắn liền vội vàng lùi về sau nhưng bị trượt chân nên người ngã xuống vực. Thẩm Minh nhào tới túm lấy tay ông.

“Ngài nặng quá đấy.”

Thẩm Minh vừa lôi ông lên vừa căn răng nói. Tần Nam ngửa đầu nhìn Thẩm Minh, tay cầm chứng cứ, mắt cầu xin, “Ta không thể trở về.”

“Có lão tử mà ngài sợ cái gì!” Thẩm Minh rống, “Lão tử đã mang ngài về thì sẽ dùng mạng để bảo vệ ngài!”

“Người bảo vệ được chứng cứ không?!” Tần Nam cũng gào lại, “Ngoại trừ nhi tử, người nhà ta đều trốn tại Vĩnh Châu. Người đưa ta về, bọn họ bị Vương Tư Viễn bắt giữ để đổi lấy chứng cứ thì ta phải làm sao?”

“Thế bây giờ ngài có cách chắc? Nếu ngài chạy trốn mà bọn họ bị bắt, chẳng lẽ ngài không quay về?”

Thẩm Minh tìm điểm tựa, đồng thời mắng Tần Nam với khuôn mặt đỏ gay. Tần Nam nghe hấn chất vấn liền chậm chạp cười rộ.

“Ta không quay về,” ông lẩm bẩm.

Thẩm Minh ngờ ngàng, sau đấy hấn vỡ lẽ. Tần Nam ôm theo ý định từ bỏ một nhà già trẻ để giữ lấy chứng cứ bằng mọi giá.

Nhưng con người đâu phải cỏ cây, nếu máu mủ ruột thịt thật sự bị uy hiếp thì dù có niềm tin như thế cũng không nói trước kết quả được.

Ông sợ mình phải lựa chọn nên thà chẳng hay biết gì mà vượt ngàn dặm tới Đông Đô và không quay đầu lại.

“Đồ nhu nhược...”

Thẩm Minh hít sâu một hơi, hấn tìm được điểm tựa bèn bắt đầu lôi Tần Nam lên.

“Sao có thể...” hấn nghiêng răng nghiêng lợi kéo Tần Nam rồi bất chợt hét lớn, “tồn tại một nam nhân buông tay người nhà mình ngay từ đầu chứ!”

Hấn vừa dứt lời, Tần Nam bị hấn quăng ngã trên mặt đất.

Tần Nam vừa chạm đất, Thẩm Minh bẻ tay rồi ấn ông xuống. Tần Nam cuống cuống giãy giụa, Thẩm Minh mạnh tay đè ông lại và lớn tiếng quát, “Từ bỏ người nhà vì chuyện thế này, ngài có bệnh hả?! Ngài cho rằng đi Đông Đô có thể cứu Phó Bảo Nguyên? Ngài cho rằng đi Đông Đô có thể lật đổ bọn chúng? Ta và Cửu ca đều tới từ Đông Đô, nếu ngay cả chúng ta cũng là người xấu và không thể giúp ngài thì khắp thiên hạ chẳng ai đủ sức giúp ngài hết!”

Người Tần Nam cứng đờ, Thẩm Minh bình tĩnh nói, “Trước kia ta cũng nghĩ quan viên khắp thiên hạ là cầu quan, song sau này ta mới biết có một loại quan gọi là Cỗ Cửu Tư. Ngài hỏi ta vì sao tin tưởng Cửu ca đến thế, ta không thể trả lời ngài. Nhưng Tần đại nhân, ta có thể đáp ứng ngài một chuyện.”

“Nếu Cỗ Cửu Tư thật sự là cầu quan như ngài nói, ta sẽ dùng tính mạng hộ tống ngài đến Đông Đô cáo ngự trạng.”

Tần Nam không đáp lại, Thẩm Minh từ từ buông ông ra, “Nếu ngài đi cùng ta, ta thề nhất định sẽ cứu người nhà ngài, có chết ta cũng đưa bọn họ bình an trở về.”

“Tần đại nhân,” Thẩm Minh nghiêm túc hỏi, “ngài tin ta không?”

Tần Nam chẳng trả lời, ông nằm trên mặt đất, đè chứng cứ dưới thân mình.

Đây là cả đời người dài đằng dặc của ông và Phó Bảo Nguyên. Ông nhìn vách núi kia – tưởng chừng cuộc đời ông đã đến đường cùng vào giờ phút này.

Ông nhịn không được mà ngẩng đầu lên, trên bầu trời là vàng trắng sáng ngời. Ông chột nghĩ–

Nếu Lạc Y Thủy còn sống, nàng sẽ hy vọng hắn làm gì?

Vượt ngàn dặm tới Đông Đô cáo ngự trạng, từ bỏ người nhà, cô độc tiến về phía trước; hay là quay về Huỳnh Dương và đặt niềm tin vào...Cỗ Cửu Tư?

Nghĩ đến Cỗ Cửu Tư, ngón tay Tần Nam khẽ run.

Ông có thành kiến với hắn.

Ông biết mình không thể không có thành kiến.

Tần Nam hít sâu một hơi rồi nhắm nghiền mắt.

Y Thủy, ta phải làm gì bây giờ?

Ông tự hỏi lòng mình. Như được vận mệnh sắp đặt, trong đầu ông hiện lên những lời mà Lạc Y Thủy thường nói với ông.

Ngữ điệu lười biếng, thanh âm kéo dài, mang theo vài phần ngạo mạn thâm kín – tại sao không thể?

Tần Nam, trên đời này, người có thể làm hay thay đổi bất kỳ điều gì mình muốn.

Kể cả đồng thời giữ được người nhà cũng như bằng hữu và đạo nghĩa.

Ông có thể tìm được một phương pháp vẹn toàn.

“Ta sẽ về.”

Tần Nam rớt cuộc cất lời, ông ngồi dậy rồi khàn khàn nói, “Ta trở về cùng người.”

“Hay quá!” Thẩm Minh hào hứng trấn an, “Ta đưa ngài về. Tần đại nhân yên tâm, có ta ở đây thì người nhà ngài tuyệt đối bình an vô sự.”

Tần Nam không đáp trả, ông để Thẩm Minh đỡ mình dậy. Thẩm Minh vừa đi vừa trò chuyện như đang rất vui. Khi ông đã ở trong xe ngựa, Thẩm Minh cao hứng nói, “Tần đại nhân cũng quái thật đấy. Ngài để người nhà lại Vĩnh Châu còn mình tới Đông Đô, sao không đưa họ đi cùng?”

“Đường đi nguy hiểm.” Tần Nam bình thản đáp, “Mẫu thân ta ốm yếu nên chịu không nổi đường xóc, hơn nữa chẳng thể mang theo nhiều người vậy. Vì thế ta đành giấu họ đi.”

“Ngài không sợ tới Đông Đô thì chứng cứ vào tay kẻ xấu, còn người nhà vẫn chết ở Vĩnh Châu à?”

“Đông Đô có bệ hạ,” Tần Nam bảo.

Thẩm Minh chống cằm, hần thắc mắc, “Suy cho cùng, ngài vẫn không tin Cửu ca, sao lại quyết định quay về?”

“Ta không tin hẳn,” Tần Nam ngược nhìn Thẩm Minh, chân thành nói, “nhưng ta tin người.”

Thẩm Minh ngẩn ngơ, lát sau, hần ngượng ngừng đứng thẳng dậy. Hần xua xua tay, muốn nói vài câu khiêm tốn nhưng chẳng biết nói sao, cuối cùng hần vỗ vai Tần Nam rồi sung sướng tuyên bố, “Yên tâm, ta sẽ không phản bội niềm tin của ngài.”

Tần Nam thấy điệu bộ hí hửng của hần thì khóe miệng gượng gạo cong lên, xem như là ông đang cười. Thẩm Minh nhìn ông cố gắng nở nụ cười bèn chợt nhớ, “Tần Nam, nói vậy ngài coi ta là bằng hữu hả?”

“Ta và người không cùng một thế hệ,” Tần Nam nhắc hần.

Thẩm Minh lập tức phản bác, “Tuổi tác là gì chứ? Quan trọng là ngài đối đãi ta như với bằng hữu. Tần Nam,” Thẩm Minh nghiêm túc hần lên, từng câu từng chữ đều ngập tràn hứa hẹn, “nếu ngài tin ta, dù phải bỏ mạng ta cũng sẽ đáp trả niềm tin này.”

Tần Nam trầm mặc một hồi mới chậm rãi cất tiếng khản đặc, “Cảm ơn.”

Thẩm Minh đưa Tần Nam quay lại Huỳnh Dương. Dọc đường đi, có đến ba đợt chặn giết. May võ nghệ Thẩm Minh cao cường, hần vừa chém giết vừa bảo vệ Tần Nam.

Giữa trưa hôm sau, Thẩm Minh dẫn Tần Nam trở lại huyện nha. Lý Ngọc Xương và Cố Cửu Tư nghe người thông báo Thẩm Minh đã về bèn nhanh chóng đi đón hân hân Tần Nam. Hai người dính đầy máu, trông chật vật cùng cực, Thẩm Minh vừa về liền nằm sấp xuống, “Không ổn, không ổn, trời có sập cũng phải để chúng ta đánh một giấc đã.”

Lý Ngọc Xương gật đầu, Cố Cửu Tư sai người chuẩn bị đồ để họ rửa ráy. Thẩm Minh thấy Cố Cửu Tư bỏ đi thu xếp công việc bèn gọi hân, “Cửu ca.”

Cố Cửu Tư dừng lại, Thẩm Minh nói ngay, “Ta muốn ở cạnh phòng Tần đại nhân.”

Cố Cửu Tư ngăn người, thế rồi hân nhận ra Thẩm Minh muốn che chở Tần Nam. Hân biết Tần Nam có tư tưởng thù địch với cả đám bọn họ, ông chỉ miễn cưỡng tin Thẩm Minh. Vì vậy Cố Cửu Tư gật đầu rồi xoay người đi thu xếp.

Tần Nam nghe Thẩm Minh nói vậy liền hiểu cái tên vô tư kia thật lòng muốn hoàn thành lời hứa với ông.

Ông âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Lý Ngọc Xương nhàn nhạt hỏi, “Người nhà Tần đại nhân đâu?”

Câu hỏi này làm Cố Cửu Tư và Thẩm Minh nhận thức được rằng an nguy của người nhà Tần Nam là yếu tố chủ chốt trong việc Tần Nam khai hay không. Thẩm Minh nghĩ ngợi rồi đến trước mặt Tần Nam và nhỏ giọng dò hỏi, “Hay để ta đón người nhà ngài tới đây?”

Tần Nam nhú mày, Cố Cửu Tư tiến lên nói, “Nếu Tần đại nhân không chắc chắn mình đã giấu kỹ người nhà, tốt nhất hãy cho họ ở tại phủ nha để được bảo vệ ngày đêm.”

Tần Nam thoáng do dự, Thẩm Minh thận trọng khuyên, “Có lẽ ngài nên nghe Cửu ca?”

Tần Nam mím môi, sau đấy ông bảo Thẩm Minh cúi đầu rồi thì thầm một địa chỉ với hắn.

Thẩm Minh gật đầu, “Nhớ rồi, ngài nghỉ tạm đi, ta sẽ đón bọn họ về.”

“Người hãy đi một mình,” Tần Nam căn dặn.

Thẩm Minh lại gật, “Đã hiểu, ta sẽ đi một mình.”

Tần Nam được lời khẳng định này của Thẩm Minh mới yên tâm theo người hầu rời đi. Thẩm Minh không có thời gian nghỉ ngơi, hắn chào Cổ Cửu Tư và Lý Ngọc Xương rồi xuất phát ngay. Lúc đến cổng, Cổ Cửu Tư lên tiếng, “Hay ta đi cùng người?”

“Không cần,” Thẩm Minh xua tay, “việc nhỏ thế này mình ta đi là được.”

“Người đi một mình có phải là hơi khinh địch không?” Cổ Cửu Tư nhíu mày. “Tần đại nhân chỉ cho người đi vì ông ấy nghi ngờ những người khác, sợ có gian tế trà trộn. Nhưng người một thân một mình, nếu bị bám theo thì e rằng sẽ khó đấu lại. Ta đi cùng người, để gặp chuyện còn giúp một tay.”

“Thôi thôi,” Thẩm Minh cự tuyệt, “nếu gặp chuyện đúng như người nói thì hai ta cùng đi chỉ tổ tạo ra thiệt hại lớn hơn.”

Nguồn:

“Ta đưa người đạn báo hiệu,” Cổ Cửu Tư nói, “ta chuẩn bị sẵn người, người hãy lập tức phóng đạn báo hiệu nếu gặp chuyện.”

“Được.”

Thẩm Minh gật gù, hần nhận đạn báo hiệu của Cổ Cửu Tư rồi bảo, “Ta đi đây.”

Cổ Cửu Tư dõi theo hần rời đi, sau đó chuẩn bị người để sẵn sàng ứng cứu.

Thẩm Minh phi nước đại tới địa điểm mà Tần Nam tiết lộ, hần buồn ngủ lắm nhưng chỉ đành tự nhéo mình mỗi lúc sắp gục tới nơi.

Tần Nam giấu người nhà tại một thôn nhỏ vùng ngoại ô. Sau khi đến thôn này, Thẩm Minh hỏi đường người dân, vất vả lắm mới tìm được nhà Tần gia. Hần đứng trước nhà và gõ cổng ầm ỹ.

Gõ hai lần nhưng không có người trả lời làm Thẩm Minh thấy hơi lạ. Hần nghĩ nghĩ rồi nhảy lên đầu tường, cảnh tượng bên trong tức khắc khiến hần kinh hãi.

Trong sân còn vết máu tươi, hiển nhiên nơi đây vừa diễn ra một trận chiến. Nhưng đánh nhau không kịch liệt nên chẳng phát ra nhiều tiếng động.

Thẩm Minh nhanh chân vào sân, hần tìm khắp nơi thì phát hiện hướng đi của kẻ bắt cóc. Vừa gấp vừa bực, hần hấp tấp phóng đạn báo hiệu rồi cấp bách truy lùng theo dấu vết sót lại.

Đối phương rõ ràng chỉ tới trước hần một bước nên chắc chưa đi xa, Thẩm Minh bám theo sát sao. Kỹ năng truy đuổi của hần cực kỳ lợi hại, song đối phương chẳng phải đèn cạn dầu. Khi trời tối, bọn chúng mất kiên nhẫn nên phái vài người cản đường Thẩm Minh rồi mang người đi.

Lúc Cổ Cửu Tư đến, Thẩm Minh đang bị vài người vây đánh, toàn thân hần nhuộm máu. Cổ Cửu Tư chỉ huy người xông tới, những kẻ kia xoay người bỏ chạy. Thẩm Minh hét to, “Bắt lấy chúng!”

Không cần Thẩm Minh nhiều lời, Cỗ Cửu Tư sai người tấn công. Nhưng đối phương vô cùng dữ dội, khoảnh khắc bị bắt giữ, bọn chúng căn nát túi độc được. Cỗ Cửu Tư chưa kịp có cơ hội thẩm vấn thì bọn chúng đã thành xác chết.

Thẩm Minh thấy những kẻ này ngã rạp trên mặt đất liền quay đầu phóng về phía rừng rậm, Cỗ Cửu Tư gọi lại hắn, “Thẩm Minh!”

Thẩm Minh không đáp lại, chỉ lao tới trước. Cỗ Cửu Tư vọt lên tóm lấy hắn mới phát hiện tinh thần Thẩm Minh bất ổn nên lập tức hỏi, “Người đi đâu?”

“Đuổi theo bọn chúng.” Thẩm Minh vội vàng đi tiếp.

Cỗ Cửu Tư bám sát hắn, “Bọn chúng níu chân người trong bao lâu?”

“Nửa canh giờ.”

“Người có manh mối để tìm không?”

“Không.”

“Vậy người đuổi theo làm gì?” Giọng Cỗ Cửu Tư lạnh băng.

Thẩm Minh ngẩng phắt đầu lên, phần nộ quá, “Chẳng lẽ không làm gì hết?!”

Cỗ Cửu Tư không đáp trả, Thẩm Minh xoay người đi vào rừng rậm, “Ta thấy bọn chúng chạy hướng này, ta muốn tiếp tục truy lùng, ta đã hứa với Tần Nam phải bảo vệ người nhà ông ấy, ta tuyệt đối không thể để bọn chúng chạy thoát, ta...”

“Thẩm Minh!” Cỗ Cửu Tư giữ chặt hắn. “Người bình tĩnh lại đi!”

“Ta đã hứa! Ta đã hứa với ông ấy!”

Thẩm Minh gào lên, “Đời này lần đầu tiên có người giao mạng sống cho ta.” Thẩm Minh nhìn Cố Cửu Tư, cả người hấn dím đầy máu cứ như vừa được vớt lên từ bể máu còn đôi mắt đỏ ngầu thì ngấn nước, “Ta không muốn phụ lòng ông ấy.”

Cố Cửu Tư im lặng, giọng Thẩm Minh khàn khàn, “Đời này của ta, từ trước đến nay chả làm nên trò trống gì. Ta biết ai cũng nói ta xốc nổi, ai cũng nghĩ ta là thằng khờ.”

“Cửu ca, đây là lần đầu tiên ta được người khác kỳ vọng.” Hấn thành khẩn nói, “Dù phải liều mạng thì ta cũng không muốn phụ lòng ông ấy.”

“Chuyện này không phải lỗi của người...”

“Bọn chúng bám theo ta!”

Thẩm Minh siết chặt đao, đôi mắt đờ đẫn nhìn xung quanh, “Giá mà ta cẩn thận hơn thì tốt... Đáng lẽ ta phải đi lòng vòng, phải cảnh giác, phải...”

“Thẩm Minh, con người ai cũng có giới hạn.” Cố Cửu Tư cau mày. “Người không phải thần thánh, năng lực người có hạn.”

“Sao ta lại hứa với ông ấy chứ?”

Thẩm Minh nhìn Cố Cửu Tư, run rẩy hỏi, “Đã làm không được, sao ta còn hứa hẹn với ông ấy?”

Cố Cửu Tư không trả lời hấn.

Trăng sáng chiếu xuống rừng núi, gió lạnh đầu thu gào thét thổi qua.

Tần Nam ngủ một giấc tỉnh lại, ông ngồi trước bàn ăn, vừa uống cháo vừa hỏi người hầu đứng đằng sau, “Thẩm đại nhân trở lại chưa?”

Người hầu không đáp, hẩn tiến lên rồi lấy một cái hộp từ trong tay áo ra và đặt trước mặt Tần Nam.

“Tần đại nhân, thư của ngài.”

Tần Nam bình tĩnh nhìn cái hộp, thậm chí trên mặt ông còn thấp thoáng sự thấu hiểu.

Ông cười chua chát một tiếng rồi mở hộp ra.

Trong hộp là trâm cài của mẫu thân ông, là chiếc trâm bà luôn mang theo bên mình.

“Đại nhân bảo trong lòng ngài hiểu rõ,” giọng người hầu đứng phía sau thật thản nhiên, “nên và không nên nói cái gì. Đại nhân còn nhẫn nhủ sức khỏe Tần lão phu nhân suy yếu vì một mình cực khổ nuôi nấng Tần đại nhân hết nửa đời người, mong Tần đại nhân hãy ghi nhớ ơn sinh thành.”

Bàn tay cầm trâm của Tần Nam khẽ run.

“Lão ta muốn gì? Món đồ trong tay ta?”

“Đại nhân biết rõ thứ ngài đang nắm giữ,” người hầu bình thản nói, “sau khi Phó Bảo Nguyên bị xử trảm, đại nhân sẽ phái người hỗ trợ ngài đi Đông Đô cáo ngự trạng.”

“Tổ cáo chuyện gì?”

“Cổ Cửu Tư lần Lý Ngọc Xương từ chối tiếp nhận chứng cứ và cố ý giết hại trung thần của triều đình, việc này không xứng để Tần đại nhân đích thân tới Đông Đô cáo ngự trạng sao?”

Người hầu khẽ cười, “Tần đại nhân, không ai có thể trong sạch cả đời. Đã hai mươi năm rồi, ngài và Phó Bảo Nguyên cũng nên trở thành quan viên Vĩnh Châu.”

Chú thích

[1] Lục nghệ bao gồm: lễ (lễ nghĩa), nhạc (âm nhạc), xạ (bắn cung), ngự (cưỡi ngựa), thư (thư pháp), số (toán học).

[2] Kiện cáo lên nhà vua.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 139: Quân Tử Giữ Lời Hứa Hai Mươi Năm, Sợ Gì Không Dùng Sinh Mạng An Ủi Cổ Nhân

Cổ Cửu Tư ép Thẩm Minh quay về, đồng thời sai người tiếp tục lùng bắt trong phạm vi rộng. Thẩm Minh ngồi trên xe ngựa, hăn chờ dẫn dựa vào vách xe; bôn ba mấy ngày liên tục khiến cơ thể hăn đã sớm chạm cực hạn. Bây giờ tựa người vào xe, Cổ Cửu Tư còn im lặng, nên dù trong lòng bộn bề thì hăn vẫn nhin không được mà cảm thấy buồn ngủ. Vì vậy hăn cứ lơ lơ nửa tỉnh nửa mê.

Cổ Cửu Tư vừa lật hồ sơ vừa đưa mắt nhìn Thẩm Minh, hăn thở dài, “Đừng nghĩ ngợi nữa, hồi sức trước đã.”

“Cửu ca...” Thẩm Minh nhắm hai mắt, chậm rãi hỏi, “có phải ta đã sai không?”

“Người không sai.” Cổ Cửu Tư lắc đầu. “Mỗi người phải cố gắng làm việc mình có thể làm, nếu người đã tận lực thì thế là đủ rồi.”

Thẩm Minh không nói gì, Cổ Cửu Tư biết lời khuyên chẳng lọt tai hăn bèn suy nghĩ rồi châm chước bảo, “Giờ lo lắng cũng vô dụng, người cứ nghỉ ngơi đã. Sau khi trở về, người còn phải gặp Tần Nam đấy. Chưa đến đường cùng nên chúng ta vẫn có thể nghĩ cách.”

Lời này khiến Thẩm Minh cứng đờ người, lát sau hăn cúi đầu và khàn khàn đáp, “Ừ.”

Kết quả đã thành thế này thì hăn không nghĩ nhiều nữa, khoảnh khắc hăn thả lỏng, giấc ngủ mau chóng ập đến.

Thẩm Minh nhắm nghiền mắt, mơ màng ngủ một giấc. Khi tỉnh lại, xe ngựa đã về tới phủ đệ. Cố Cửu Tư đánh thức hẳn, Thẩm Minh mở bừng mắt. Hoảng hốt giây lát hẳn mới nhận ra đã tới nơi bèn đứng dậy xuống xe ngựa.

Hai người xuống xe, đi chưa được mấy bước thì Cố Cửu Tư thấy Lý Ngọc Xương chặn đường bọn họ. Hẳn nhúm chặt mày, sắc mặt hơi khó coi. Cố Cửu Tư quan sát biểu cảm của Lý Ngọc Xương, trong lòng căng thẳng, hẳn tiến lên hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tần đại nhân dậy rồi.” Lý Ngọc Xương liếc nhìn Cố Cửu Tư. “Ông ấy yêu cầu được về nhà và bảo mình chỉ ra ngoài một chuyến nhưng quên báo lại.”

Nghe đến đây, gương mặt Cố Cửu Tư nhanh chóng trở nên lạnh lẽo. Cách Tần Nam nói hoàn toàn phủ nhận thân phận nhân chứng cũng như không muốn tham gia vụ án này.

Cố Cửu Tư trầm mặc giây lát, hẳn lên tiếng, “Hãy đổi toàn bộ người hầu của ông ấy, chắc chắn có người Vương gia lẫn vào.”

“Đã đổi.”

Sau khi Lý Ngọc Xương trả lời, cả hai lâm vào cục diện bế tắc.

Trong vụ án này, mọi manh mối Lý Ngọc Xương điều tra được đều dừng tại Vương Hậu Thuần. Song Vương Hậu Thuần nhất quyết đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Phó Bảo Nguyên. Dựa theo tình hình hiện giờ, chỉ có thể xử lý Vương Hậu Thuần và Phó Bảo Nguyên.

Một khi vụ án được phán quyết như vậy, uy lực của triều đình sẽ bị giảm mạnh, toàn bộ Vĩnh Châu sẽ cho rằng triều đình chịu thua Vương Tư Viễn. Mai sau muốn làm việc tại Vĩnh Châu càng khó bội phần.

Chứng cứ quan trọng nằm trong tay Tần Nam, nếu ông cự tuyệt giao ra rồi bọn họ tiếp tục điều tra thì sợ Phó Bảo Nguyên không chờ tới ngày đó được.

Hai người trầm mặc không nói lời nào. Đúng lúc ấy bên ngoài vang lên tiếng xe ngựa, kế tiếp mọi người nghe Vương Tư Viễn cao hứng chào, “Lý đại nhân.”

Mọi người quay đầu lại, Vương Tư Viễn dẫn theo hạ nhân từ trên xe ngựa xuống. Lão ta nhìn Lý Ngọc Xương, “Hạ quan nghe bảo Tần đại nhân đã trở lại. Ta còn rất nhiều công vụ cần thương lượng với Tần đại nhân, không biết giờ có thể gặp hãn không?”

Ba người im lặng, Vương Tư Viễn đi vào sân và thở dài, “Hồi trước Tần đại nhân từng nói mẫu thân mình ốm yếu, muốn đưa về quê tĩnh dưỡng. Ta khuyên hãn đừng nóng vội, thế mà hãn bỏ đi mấy ngày liền làm công việc bị tồn đọng. Hạ quan sợ hãn tiếp tục trì hoãn nên đành tự mình tới đón. Hiện nay huyện nha có rất nhiều quan viên đang chờ Tần đại nhân về bàn bạc công vụ đấy.”

Ai cũng nghe hiểu hàm ý của lão ta; Vương Tư Viễn tới để đòi người.

Nếu Tần Nam không làm nhân chứng thì với chức danh thứ sử, cả Cố Cửu Tư lẫn Lý Ngọc Xương chẳng có quyền giữ ông lại.

Vương Tư Viễn đợi một lát rồi thắc mắc, “Sao hai vị đại nhân không nói gì hết?”

“Tần đại nhân mới ngủ dậy,” Cố Cửu Tư rút cuộc mở miệng, “hôm nay ông ấy không khỏe lắm, mai Vương đại nhân hãy quay lại.”

“Ồ?” Vương Tư Viễn lộ vẻ quan tâm. “Tần đại nhân bệnh à? Vậy hạ quan càng phải thăm hỏi, ta đã tới mà ngay cả mặt mũi hãn cũng không thấy thì hơi thất lễ nhỉ?”

Lão ta nói làm mọi người lặng thinh. Cố Cửu Tư suy nghĩ cách đáp trả, đang định lên tiếng thì Thẩm Minh giành trước, “Để ta đi báo cho Tần đại nhân, có khi ông ấy vẫn đang nghỉ ngơi.”

Dứt lời, Thẩm Minh xoay người bỏ đi. Vương Tư Viễn cười nhẹ một tiếng, lão ta quay sang nói với Lý Ngọc Xương, “Lý đại nhân, đã quyết định ngày hành hình Phó đại nhân chưa?”

Thẩm Minh dừng bước, Lý Ngọc Xương bình tĩnh đáp, “Có chứng cứ mới nên lùi ngày lại.”

“Nếu không có chứng cứ mới thì sao?” Vương Tư Viễn nhìn Lý Ngọc Xương. “Nghe nói Lý đại nhân luôn tuân thủ luật pháp nhưng trước khi phán quyết cần xem chứng cứ và mọi điều lệ liên quan. Như vậy nếu không có chứng cứ mới thì với chứng cứ hiện nay, Phó đại nhân sẽ bị tuyên án hành hình?”

Lý Ngọc Xương gật đầu, “Theo luật thì đúng vậy.”

Vương Tư Viễn thở phào, lão ta tán thưởng, “Ta biết Lý đại nhân đức cao vọng trọng, là vị đại nhân khiến mọi người yên tâm nhất Hình Bộ.”

Lần này Lý Ngọc Xương không đáp lời, Thẩm Minh siết chặt tay và tiếp tục cất bước.

Chờ Thẩm Minh đi khuất, Vương Tư Viễn ngẫm nghĩ rồi nhìn sắc trời mà nói, “Cũng trễ rồi, nếu Tần đại nhân đang nghỉ ngơi thì mai hạ quan sẽ quay lại. Hy vọng ngày mai,” Vương Tư Viễn nở nụ cười đầy ẩn ý, “Tần đại nhân hết bệnh.”

Nói xong, Vương Tư Viễn cung kính cáo từ và tiêu sái dẫn người rời đi.

Khi trong sân chỉ còn Lý Ngọc Xương và Cố Cửu Tư, Cố Cửu Tư quay lại nhìn Lý Ngọc Xương, hắt lạnh lùng hỏi, “Ngay cả khi biết Phó đại nhân

có thể bị oan, Lý đại nhân vẫn muốn tuyên án?”

Lý Ngọc Xương đưa mắt nhìn Cố Cửu Tư, “Có chứng cứ không?”

Cố Cửu Tư không trả lời, Lý Ngọc Xương nói tiếp, “Người có bằng chứng cho nguyện vọng của ông ấy à?”

“Người biết rõ Tần Nam phản cung...”

“Người cũng biết ông ấy phản cung.” Lý Ngọc Xương điềm nhiên bảo, “Hình Bộ hành sự dựa theo bằng chứng và luật pháp, luật pháp quy định thế nào sẽ làm thế ấy. Phán một người có tội cần chứng cứ, phán một người có tội thành vô tội cũng cần chứng cứ. Phán thế nào và bao giờ phán đều phải xem điều lệ. Nếu Hạ Luật không ghi rõ thì ta có thể làm việc bằng lương tâm, nhưng đã ghi thì ta sẽ làm việc bằng luật pháp.”

“Vậy người không thẹn với lương tâm mình hả?!” Cố Cửu Tư nhin không được mà lớn tiếng. “Chẳng lẽ tâm người không phân biệt được đúng sai?!”

“Tâm của ta chắc chắn đúng sao?” Lý Ngọc Xương vừa nhìn Cố Cửu Tư vừa điềm tĩnh đối đáp. “Cố đại nhân, trên đời này, những quan viên nhiệt huyết giống người đều tin tưởng đôi mắt, tín ngưỡng, và sự cố chấp của bản thân. Ta có thể lý giải cũng như tán thành. Nhưng đời đã có tình thì phải có lý, cái gọi là lý cần dựa trên bằng chứng chứ không phải phỏng đoán. Mỗi người đều sở hữu lập trường và cách đánh giá riêng. Nếu mọi người dựa vào đôi mắt, trái tim, đạo nghĩa của chính mình để phán quyết thế gian này ai đáng chết ai không, ai cần bị trừng phạt ra sao, ai nên tồn tại thế nào, vậy khi phát sinh trường hợp cùng một cá nhân nhưng người thấy hẳn đáng chết còn ta ngược lại thì phán quyết cuối cùng sẽ là gì?”

“Cái gọi là luật pháp chẳng qua là cách giải quyết công bằng nhất mà chúng ta có thể nghĩ ra. Dù nó còn sai sót nhưng nó đã là biện pháp tốt nhất, ta phải tuân thủ nó. Không thể có chuyện người thì bị luật pháp xử lý,

người lại được tha vì tâm của ta tin hẳn. Cố Cửu Tư, chính nghĩa của người là trái tim,” đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lý Ngọc Xương không hề vương chút cảm xúc, “chính nghĩa của ta là luật pháp.”

“Nếu người muốn cứu Phó Bảo Nguyên,” Lý Ngọc Xương nhấn mạnh, “mang chứng cứ tới đây!”

Cố Cửu Tư không hồi đáp, hai người lặng lẽ đối mặt. Sau một hồi, Cố Cửu Tư nâng tay đặt trước người rồi hướng về Lý Ngọc Xương mà khom lưng thật thấp.

“Người có ý gì?” Giọng Lý Ngọc Xương cứng ngắt.

Cố Cửu Tư đứng thẳng dậy, “Lý đại nhân,” hẳn nhìn đối phương, nghiêm túc nói, “ngài không sai, thật may vì Đại Hạ có ngài.”

“Ta sẽ làm theo lời ngài,” Cố Cửu Tư bình tĩnh bảo, “và đi tìm chứng cứ. Xin đại nhân cố gắng kéo dài thời gian trong giới hạn luật pháp cho phép.”

Lý Ngọc Xương không đáp lại, coi như đã ngầm đồng ý.

Cố Cửu Tư xoay người đi, chưa được hai bước, Lý Ngọc Xương chợt gọi hẳn, “Cố đại nhân,” Cố Cửu Tư dừng lại và đưa lưng về phía hẳn, Lý Ngọc Xương thoáng im lặng rồi trức trắc nói, “Đại Hạ có người cũng là may mắn.”

Cố Cửu Tư không nói gì, lát sau hẳn quay đầu lại cười với Lý Ngọc Xương, “Phải, ngài nói đúng.”

Quốc gia này sở hữu tương lai xán lạn, vì nó có những người trẻ tuổi tốt đẹp như thế.

Cố Cửu Tư nói xong liền hít sâu một hơi rồi cất bước ra ngoài.

Trong lúc Cố Cửu Tư nói chuyện với Lý Ngọc Xương, Thẩm Minh đi vào phòng của Tần Nam.

Tần Nam đang thu dọn hành lý, trông ông vô cùng bình tĩnh như đã đoán trước mọi chuyện.

Thẩm Minh đứng tại cửa dõi theo bóng lưng Tần Nam, rất lâu sau, hắt khàn khàn cất tiếng, “Thật xin lỗi.”

Tần Nam thoáng dừng lại, sau đấy ông từ tốn thở dài, “Người đã cố hết sức,” ông thì thầm, “ta hiểu, người không cần áy náy.”

“Thật xin lỗi...” Thẩm Minh cầm đao, nước mắt chảy xuống, hắt lẹp đi lẹp lại, “Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Tần Nam không xếp đồ nổi nữa, ông chậm rãi đứng dậy và quay lại nhìn thanh niên đứng ở cửa.

Hắt giống đứa trẻ mãi không lớn, chỉ biết khóc thút thít.

Tần Nam lặng lẽ quan sát hắt hồi lâu, ông đến trước mặt hắt rồi đưa cho hắt cái khăn tay và ôn hòa nói, “Đừng khóc, người không sai, người chỉ...”

Tần Nam cười chua xót, “Còn quá trẻ.”

“Người và Cố Cửu Tư không biết người đời có thể xấu xa tới mức nào. Các người không biết khắp Vĩnh Châu có bao nhiêu kẻ là người của bọn họ và để đứng đầu địa bàn này lâu như vậy thì bọn họ phải hùng mạnh cỡ nào. Thẩm Minh, người đã cố hết sức. Hồi xưa...”

Tần Nam chần chừ nhưng rốt cuộc vẫn cười nói, “Ta và Bảo Nguyên cũng như thế.”

“Năm ấy, ta, Bảo Nguyên, và vài bằng hữu nữa được điều tới Vĩnh Châu.”

Tần Nam ngẩng đầu nhìn về phương xa, khuôn mặt đượm vẻ hoài niệm, “Ngày chúng ta tới, đứa nào cũng nghĩ sẽ làm một võ lớn. Hai mươi năm trước, chúng ta từng vạch tội trên một trăm quan viên ở Vĩnh Châu này.”

Thẩm Minh khựng lại, hấn thật sự kinh ngạc. Hấn không tưởng tượng nổi Tần Nam lần Phó Bảo Nguyên từng hành động như vậy.

Hấn ngơ ngác nhìn Tần Nam, ông bình thản kể lại, “Ta và Phó Bảo Nguyên giữ chức quan thấp nhất, chuyện chúng ta đủ sức làm cũng ít. Khi đó chúng ta có sáu người, ngày ngày hăng hái thảo luận nên giải quyết lũ lụt Hoàng Hà thế nào, hay làm sao để bá tánh Vĩnh Châu có cuộc sống tốt nhất. Chúng ta không hiểu chuyện nên liên tiếp vạch tội trăm tên quan viên. Sáu người thì có người bị ám sát, có người bị lưu đày, có một người,” Tần Nam cười cay đắng, “bị oan ở Vĩnh Châu rồi bị khoét xương bánh chè. Hấn bò tới Đông Đô, gõ vang cổng chính Đại Lý Tự[1].”

“Sau đó thì sao?” Thẩm Minh sững sốt.

Tần Nam mỉm cười, nhẹ nhàng đáp, “Hấn bị người của Đại Lý Tự quăng ra. Lúc đó là mùa đông, đêm ấy Đông Đô có tuyết rơi dày đặc. Khi ta tìm thấy hấn,” Tần Nam dừng giây lát, ông quay đầu đi, thanh âm nghẹn ngào, “tuyết vùi lấp cái thi thể đã hoàn toàn đông cứng.”

Thẩm Minh không muốn nghĩ tiếp, “Còn một vị nữa đâu?”

Tần Nam lặng im thật lâu, ông khẽ cười, “Người còn lại bị ta và Phó Bảo Nguyên liên kết tố giác và xử chém.”

“Ngài...” Thẩm Minh mở to mắt.

Tần Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm chạp nói, “Lúc ấy chúng ta biết mình đã thành mục tiêu bọn họ nhắm tới, nếu không lấy hấn ra làm bia đỡ thì cả ba sẽ cùng chết.”

“Nhưng đây là huynh đệ của các ngài...” Thẩm Minh lẩm bẩm.

Tần Nam khàn khàn bảo, “Hắn biết.”

“Chúng ta cứ nghĩ hắn không biết nhưng lúc đưa tiễn, hắn nói mình biết và cũng tình nguyện. Hắn chỉ cầu xin một việc là ta với Phó Bảo Nguyên cả đời này phải nhớ rõ tại sao hắn chết.”

“Ta và Bảo Nguyên giấu tài ở Vĩnh Châu, chúng ta chuẩn bị suốt hai mươi năm.” Tần Nam hít sâu một hơi. “Chúng ta vĩnh viễn ghi nhớ bọn họ chết thế nào. Dầu cho hiện tại cả ta lẫn Bảo Nguyên đều chẳng còn tâm tư bảo vệ bá tánh thiên hạ thì chúng ta vẫn sẽ tuân thủ lời hứa của mình.”

“Ta sẽ để lại bằng chứng cho người.” Tần Nam nhắm nghiền hai mắt, thống khổ nói, “Ta giả vờ hợp tác với bọn họ, người dẫn Cố Cửu Tư chuẩn bị sẵn sàng. Một khi bọn họ bị tuyên án, Vĩnh Châu nhất định đại loạn. Muốn từ từ xử lý hay giải quyết dứt điểm là tùy các người, ta chỉ cầu một việc...”

“Việc gì?”

“Cứu Phó Bảo Nguyên.” Tần Nam quay lại nhìn Thẩm Minh, sắc mặt nghiêm túc. “Ta có thể chết, ta đã thu xếp ổn thỏa cho con mình, mẫu thân ta cũng lớn tuổi rồi. Nhưng Phó Bảo Nguyên thì khác, hắn còn con cái và gia đình. Ta hy vọng hắn có thể sống tốt.”

“Bọn họ tính chờ sau khi Cố Cửu Tư và Lý Ngọc Xương chém Phó Bảo Nguyên sẽ đẩy ta ra làm chứng hắn bị giết nhầm. Đến lúc đấy chắc Vương Tư Viễn sẽ chọn đại vài người tới đèn tội, rồi lấy tội danh này đẩy ngã Cố Cửu Tư lẫn Lý Ngọc Xương. Ta giả vờ hợp tác với bọn họ còn chứng cứ để lại nơi này. Các người nhìn thời cơ mà ra tay, ta sẽ phối hợp khi cần.”

“Người nhà ngài thì sao?” Thẩm Minh ngần ngại hỏi. “Mặc kệ ư?”

“Từ khoảnh khắc ta trở về để làm chuyện này,” Tần Nam bình tĩnh trả lời, “ta đã không thể lo cho bà nữa.”

“Có điều,” Tần Nam cười khổ sở, “khi chính mình phải đối mặt và đưa ra lựa chọn, ta vẫn cảm thấy quá tàn nhẫn.”

Thẩm Minh im thin thít, Tần Nam đẩy hẳn, “Được rồi, đừng đực mặt ra nữa, mau báo cho Cố Cửu Tư biết. Ta không thích nói chuyện với tiểu tử đó.”

Thẩm Minh bị ông đẩy mà ngơ ngác đi về phía trước.

Bên ngoài mưa rơi lác đác, tạo thành chuỗi âm thanh tí tách.

Trong đầu hắn vang vọng rất nhiều thứ; hắn từng là một thiếu niên chấp chững vào đời, từng báii sư học đạo, từng làm dân thường rồi đến sơn phi và thậm chí cả quan viên.

Sư phụ hắn bảo người giang hồ coi trọng nhất là lời hứa.

Tần Nam cũng nói ông và Phó Bảo Nguyên giữ một lời hứa cả cuộc đời.

Quân tử giữ lời hứa hai mươi năm, sợ gì không dùng sinh mạng an ủi cố nhân.

Hắn đứng ở cửa, trong đầu hiện lên hình ảnh mẫu thân Tần Nam. Nữ nhân kia dịu dàng hiền từ, khi nằm trên giường bệnh sẽ kể về ngày Tần Nam còn nhỏ.

Hắn nhớ tới Tần Nam; ông ngồi trong phòng trúc, nghiêm túc vẽ giấy quạt, bầu bạn với bài vị, nhàn nhã tự tại.

Ông muốn Phó Bảo Nguyên sống vì ông chẳng có nhiều vương bạn như Phó Bảo Nguyên.

Còn Thăm Minh thì sao?

Đời này của hãn, phụ mẫu mất sớm, không có huynh đệ tỷ muội, vương bận duy nhất là...

Hãn nghĩ về một cô nương, ngày bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, tay nàng ấy dính đầy máu còn cả người toát lên vẻ cảnh giác lẫn sợ hãi.

Hãn không khỏi cười và hỏi thẳng, “Vừa giết người à?”

Cô nương không phát ra tiếng nào, hãn đến trước mặt nàng ấy rồi chìa ra một chiếc khăn trắng, “Đừng hoảng hốt.”

Hãn thì thầm, “Lần đầu tiên luôn như vậy, nhưng có thể rửa sạch máu kẻ ác trên tay mình.”

Cô nương ngẩn người, nàng ấy chậm rãi ngẩng đầu và kinh ngạc nhìn hãn.

“Cảm...” nàng ấy khàn khàn cất tiếng, “cảm ơn...”

Nghĩ đến tiếng “cảm ơn” kia, Thăm Minh không nhịn cười được.

Vương bận duy nhất của hãn chả thể gọi là vương bận; nó thực chất chỉ là tiếng “cảm ơn” như thế mà thôi.

Không có hãn, cô nương ấy vẫn sẽ sống tốt. Hãn vốn là kẻ cô độc, nếu phải chọn người có thể chết thì chắc chắn là Thăm Minh hãn.

Hãn hạ quyết tâm, bình tĩnh nói, “Ngài đừng lo.”

Tần Nam ngờ ngàng ngẩng đầu, Thăm Minh đưa lưng về phía ông mà kiên định và nghiêm túc bảo, “Lão tử đã nói thì sẽ làm được.”

Dứt lời, hần nhanh chân rời khỏi phòng, để lại Tần Nam hoang mang ở đằng sau. Thấm Minh vọt tới chuồng ngựa, hần kéo ra một con rồi cưỡi ngựa xông ra ngoài.

Cơn mưa đầu thu tí tách rơi xuống, Liễu Ngọc Như bung dù về phủ. Mới đến cửa nàg đã thấy Thấm Minh phi ra ngoài, Liễu Ngọc Như không khỏi thắc mắc, “Giờ này mà hần còn vội vàng đi đâu thế?”

“Đúng đó,” Ân Hồng cũng thấy khó hiểu, “còn chưa kịp đưa thư của Diệp tiểu thư cho hần.”

Liễu Ngọc Như mím môi cười, dịu dàng nói, “Rồi sẽ trở về thôi.”

Thấm Minh cưỡi ngựa giữa mưa gió, vào giờ phút này, trong hần bất chợt nảy sinh một loại dũng khí khác thường.

Người không biết trong núi có hổ mà dám lớn tiếng kêu gào là kẻ ngu dốt, nếu biết rõ núi có hổ nhưng vẫn dấn thân vào vì tín ngưỡng của bản thân thì mới được gọi là dũng cảm.

Hần chỉ thấy có chút tiếc nuối.

Hần khát khao được gặp lại Diệp Vận, nói đôi ba câu với nàng ấy và ngắm nàng ấy cười một cái.

Thấm Minh nghĩ đáng lẽ mình nên thổ lộ với Diệp Vận.

Từ lần đầu gặp mặt, ta đã thấy người đẹp cực kỳ.

Ta đã rung động ngay khoảnh khắc người ngựa đầu nói lời cảm ơn.

Chú thích

[1] Cơ quan có nhiệm vụ xét lại những án nặng đã xử rồi, như án về tử tội hay tội lưu đầy rồi gửi kết quả cuộc điều tra qua Hình Bộ để tâu lên vua

xin quyết định.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 140: Cửu Ca, Cảm Ơn Người

Thẩm Minh lao ra khỏi phủ đệ, lúc đi ngang khúc quanh, hắn thối còi và một ăn mày ở bên đường đứng lên. Thẩm Minh cười ngựa lại gần, thấp giọng hỏi, “Vương Tư Viễn đi hướng nào?”

“Vương phủ,” ăn mày cung kính đáp, “nhìn hướng đi thì chắc là về nhà.”

Thẩm Minh gật đầu rồi dặn, “Người hãy coi như chưa từng gặp ta.”

Dứt lời, Thẩm Minh đuổi theo hướng mà ăn mày chỉ.

Trên đường đi, hắn vừa nhẩm tính khoảng cách và tốc độ của xe ngựa vừa mượn đao, cung tên, cùng vài công cụ đặt bày đơn giản từ những mặt thám Cổ Cửu Tư cài vào thành.

Hắn đeo trên lưng hai thanh đao lớn, tay chân đều có buộc đao ngắn, và cầm theo cung lẫn hai hộp mũi tên. Tiếp theo hắn vọt tới địa điểm mà Vương Tư Viễn nhất định sẽ đi qua.

Sau khi quan sát mặt đất để xác định xe ngựa chưa tới, hắn bắt đầu tạo những cái bẫy đơn giản bằng cách tận dụng các đồ vật như đá và dây thừng. Hoàn tất khâu chuẩn bị, hắn bò lên bức tường cạnh rồi ẩn mình chờ đợi.

Mưa đêm đầu thu làm ướt quần áo Thẩm Minh, hắn bất động mà núp trên mái hiên. Hắn chợt thấy mình như quay về những tháng ngày khi chưa gặp được Cổ Cửu Tư. Thuở ấy hắn đơn độc hành tẩu giang hồ, ngoại trừ Hùng ca thì không có bằng hữu lẫn người thân. Hùng ca chẳng giúp được gì mấy nên hắn vĩnh viễn chỉ có một mình.

Hắn giết tham quan, làm sơn phỉ, cướp của người giàu chia cho người nghèo, đào vong khắp chốn.

Hắn tựa con sói cô độc, hung ác lại tuyệt vọng lang thang giữa thế gian tăm tối.

Chính Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư mang hy vọng đến cho hắn, chính bọn họ khiến hắn hiểu hóa ra vẫn còn người đứng trên cao nhưng lương tri vẹn nguyên. Hắn không lẻ loi đấu tranh trong thế giới này.

Đạo nghĩa hắn giữ vững không hề buồn cười, hắn đã chờ được đến ngày gặp gỡ những người cũng liều mạng giống hắn.

Hắn có bằng hữu, có Cố Cửu Tư làm Cửu ca, có Chu Diệp, có Diệp Thế An. Và khi ngừng lang thang, khi trái tim trở nên dịu dàng hơn, hắn thậm chí còn thích một cô nương rồi muốn kiến công lập nghiệp để có thể cưới nàng ấy.

Dường như hắn đã trải qua giấc mộng đẹp suốt thời gian dài, song trận mưa thu này ập xuống đầu hắn, đánh thức hắn từng chút một. Thế rồi hắn tỉnh ngộ.

Tất cả chỉ là một giấc mơ. Thâm Minh vĩnh viễn chẳng thể bước vào thế giới đầy ánh sáng kia, hắn vĩnh viễn là con sói cô độc.

Hắn không thể học cách nhẫn nhịn trên quan trường, hắn chẳng sở hữu bất kỳ thứ gì, xưa nay hắn chỉ có thanh đao trong tay mình.

Thứ hắn am hiểu nhất vốn không phải làm thị vệ hay binh sĩ.

Thứ hắn am hiểu nhất—

Thâm Minh cúi thấp người, hắn dõi theo xe ngựa của Vương Tư Viễn từ từ đi tới. Hắn rút ra ba mũi tên từ chiếc hộp bên cạnh, lặng yên lắp tên vào

cung rồi nhắm về phía những kẻ đứng quanh bảo vệ xe ngựa.

Giây phút xe ngựa đi vào hẻm và giẫm lên dây thừng do hãn bày binh bố trận, mũi tên vút bay cắm trúng ba người!

Trong lúc đối phương hoảng loạn, Thẩm Minh lấp thêm tên rồi bắn liên tiếp nhắm cản đường bọn họ. Hãn dùng vẻ bình tĩnh vượt giới hạn để nhìn máu chảy lan tràn mặt đất, để nghe tiếng người ngựa kêu la sợ hãi, để chứng kiến đạn báo hiệu nổ “bùm” vang trời.

Nội tâm hãn cực kỳ phẳng lặng vì hãn biết rõ một điều.

Đời này, việc duy nhất hãn giỏi chính là giết người.

Hãn nhanh chóng dùng hết tên. Diệt xong nhóm thị vệ thứ nhất, không đợi đối phương phản ứng, hãn nhảy thẳng từ mái hiên xuống phía trên xe ngựa của Vương Tư Viễn.

Song hãn vừa xuất hiện, thị vệ lập tức bắn tên, ép hãn phải lăn xuống đất.

Thẩm Minh quan sát xung quanh, tính toán thời gian còn lại trước khi quân tiếp viện gần nhất tới. Hãn rút đao ra và lao vào chém giết đám người.

Hãn chỉ cần đánh nhanh thắng nhanh chứ chả màng sống chết, dù bị chém trúng vẫn phải giết chết địch thủ.

Mọi chuyện tưởng chừng chỉ xảy ra trong nháy mắt. Xa phu của Vương Tư Viễn thấy một mình Thẩm Minh ác chiến với hơn mười thị vệ hàng đầu thì sợ tới mức gấp rút điều khiển xe ngựa quay lại con đường ban nãy.

Đúng lúc ấy, Thẩm Minh chém bay đầu tên thị vệ cuối cùng rồi đuổi theo xe ngựa. Hãn giơ tay ném đao, thanh đao xuyên thẳng ngực xa phu. Con ngựa đồng thời giẫm lên dây thừng mà hãn sắp đặt, nó hí vang một tiếng và đổ ầm xuống đất.

Tay Thăm Minh cầm đao, cả người nhuộm máu, cơ thể chi chít vết thương. Hắn thở hỗn hển mà dùng đao vén màn lên.

Vương Tư Viễn trốn trong xe ngựa, toàn thân lão ta run rẩy như đang hoảng sợ tột độ.

Thăm Minh đưa tay về phía lão ta, Vương Tư Viễn vừa điên cuồng đá hắn vừa gào thét, “Thăm Minh, ngươi làm càn! Người của ta đã gọi tiếp viện, ta mà gặp chuyện thì ngươi lẫn Cổ Cửu Tư thoát không nổi đâu!”

Thăm Minh chả thèm để ý, hắn lôi Vương Tư Viễn ra khỏi xe rồi lấy đao đập lão ta bất tỉnh.

Sau đấy hắn khiêng Vương Tư Viễn đến khu dân cư lân cận, lòng vòng qua các hẻm nhỏ để tới rìa thành trì.

Thăm Minh chạy như điên hồi lâu, rốt cuộc tìm được một căn nhà nằm ở khu vực vô cùng hẻo lánh. Hắn kéo theo Vương Tư Viễn mà âm thầm quan sát ngôi nhà, xác định cách thiết kế phòng ốc cùng số lượng người ở bên trong. Hắn thừa dịp người ta đang ngủ bèn lén vào bằng cửa sau rồi đánh hôn mê chủ nhà. Tiếp theo hắn trói người ta lại, che kín hai mắt, và lôi Vương Tư Viễn vào nhà.

Hộ dân này làm nghề chưng cất rượu, trong nhà xây một hầm chứa. Thăm Minh kéo Vương Tư Viễn xuống dưới hầm rồi trói lão ta trên ghế và bịt mắt lại, sau đó hắn tạt rượu vào người Vương Tư Viễn.

Vương Tư Viễn bị rượu đánh thức, lão ta vừa tỉnh lại đã rống lên, “Thăm Minh?! Người mang ta tới chỗ nào? Thăm Minh, ngươi chán sống à?!”

“Người rống một tiếng,” Thăm Minh lạnh băng nói, “ta cắt một ngón tay.”

Lời này khiến Vương Tư Viễn im bật, căn phòng yên tĩnh một cách chết chóc. Vương Tư Viễn là người từng trải qua sóng to gió lớn, lão ta mau chóng bình tĩnh lại rồi từ tốn khuyên nhủ, “Thẩm Minh, ta biết người bị ép buộc nên mới nóng nảy thế này, nhưng chuyện gì cũng có thể thương lượng. Ta đâu phản đối việc Cố Cửu Tư muốn tu sửa hoàn chỉnh Hoàng Hà, chúng ta không cần động tay động chân. Dù sao ta vẫn là mệnh quan triều đình, thị vệ của ta đã thấy mặt người, nếu ta gặp chuyện thì người sẽ bị tru di tam tộc dựa theo luật Đại Hạ.”

Thẩm Minh im lặng uống ngụm rượu, Vương Tư Viễn thấy hần không nói lời nào thì tưởng hần bị thuyết phục nên lão ta tiếp tục, “Người hãy thả ta ra, ta đảm bảo sẽ bỏ qua chuyện cũ. Hơn nữa nếu Cố Cửu Tư muốn làm gì, ta đều có thể thương lượng với hần, ít nhất ta tuyệt đối không cản trở tu sửa Hoàng Hà nữa. Ta biết người lợi hại, ta lớn tuổi rồi, không chịu nổi bị hành hạ thế này...”

“Người nhà Tân Nam đang ở đâu?” Thẩm Minh hỏi thẳng.

Vương Tư Viễn sửng sốt giây lát, lão ta gượng cười, “Chuyện này...sao ta biết...”

Lão ta chưa nói xong đã cảm giác có cái gì lạnh buốt kẹp lấy móng tay mình.

“Vương đại nhân có biết,” thanh âm Thẩm Minh nhẹ bỗng, “ta xuất thân là sơn phi không. Ta từng chứng kiến phạm nhân bị thẩm vấn vô số lần, có rất nhiều biện pháp nhưng bọn họ thích nhất là rút móng tay.”

“Thẩm...Thẩm đại nhân...” Vương Tư Viễn run rẩy lắp bắp.

Thẩm Minh điềm nhiên nói, “Vương đại nhân lớn tuổi, ta nghĩ người cũng không muốn chịu khổ. Vì vậy phiền người hãy thành thật một chút, đừng giả bộ nữa. Ta hỏi người,” kim thép đột ngột đâm vào đầu ngón tay Vương Tư Viễn, cùng lúc đó, Thẩm Minh nhét cái giẻ vào mồm lão ta

khiến mọi tiếng hét đau đớn bị nuốt trở về. Thẩm Minh lãnh đạm nói tiếp, “Người nhà Tần đại nhân đang ở đâu?”

Oo———oOo———oO

Ngay lúc mới bị tập kích, Vương Tư Viễn đã phóng đạn báo hiệu. Cổ Cửu Tư đang ở trong thư phòng nghĩ biện pháp thì nghe tiếng đạn nổ. Hắn nhìn ra ngoài, kinh ngạc thốt lên, “Đây là đạn báo hiệu nhà ai?”

Đạn báo hiệu chủ yếu dùng pháo hoa để chế tạo và được mỗi nhà đánh dấu riêng. Ngày thường Cổ Cửu Tư cũng hay gặp nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy có người phóng đạn báo hiệu trong thành. Rốt cuộc ra tay ở trong thành khó mà làm nên chuyện vì sẽ mau chóng chạm trán quân tiếp viện.

Mộc Nam nghe Cổ Cửu Tư hỏi bèn nói ngay, “Ta sẽ cho người tìm hiểu.”

Dứt lời, Mộc Nam lập tức đi ra ngoài. Chẳng mấy chốc, Cổ Cửu Tư nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, kế tiếp là giọng Hồ Tử vang lên, “Cửu gia, nguy rồi, Thẩm Minh bắt cóc Vương Tư Viễn!”

“Cái gì?!” Cổ Cửu Tư ngẩng phắt đầu lên, khuôn mặt tràn đầy khiếp sợ. “Ai bắt cóc ai?”

“Cách đây không lâu, người của ta nhắn rằng Thẩm Minh hỏi Vương Tư Viễn đi về hướng nào, còn mượn đao rồi mũi tên từ bọn họ. Ta vốn định bẩm báo ngay nhưng mới đến cổng đã thấy Vương Tư Viễn phóng đạn báo hiệu. Thị vệ Vương gia đang nối đuôi nhau đến hẻm Bạch Y để tiếp viện.”

“Phái người đến đó,” Cổ Cửu Tư tức khắc ra lệnh, “không cho bọn họ bắt được Thẩm Minh.”

“Ta đã sai người đi,” Hồ Tử khó xử bảo, “nhưng...ta nghĩ nếu ngài ra mặt xử lý chuyện này thì e là không ổn?”

Lời nhắc nhở này làm Cố Cửu Tư bừng tỉnh.

Bất kể Vương Tư Viễn có tội hay không, lão ta vẫn là mệnh quan triều đình. Dù mai sau Vương Tư Viễn bị định tội, nhưng chưa có bằng chứng mà chặn giết quan viên là tội nặng.

Thẩm Minh vốn là người của hãn, bây giờ còn bắt cóc Vương Tư Viễn. Nếu Cố Cửu Tư không nhúng tay vào, về sau có thể đẩy Thẩm Minh ra và đổ lỗi hãn tự ý hành động. Song một khi ra tay trợ giúp, việc này sẽ trở thành Cố Cửu Tư sai khiến Thẩm Minh.

“Thẩm Minh không mượn thêm người, dù là người của ta chẳng nữa, còn dặn bọn họ coi như chưa gặp hãn...”

Hồ Tử chân chừ nói, “Ta nghĩ Cửu gia...hiếu ý Thẩm Minh.”

Hiếu lý do hãn chẳng nói chẳng rằng mà đơn độc hành sự.

Vì Thẩm Minh không muốn Cố Cửu Tư bị liên lụy, biết đâu sau khi xong việc hãn còn định giao nộp mình cho quan phủ.

Cố Cửu Tư hiếu ý Thẩm Minh, hãn vô thức siết chặt nắm đấm, cả người căng như dây đàn. Dường như có thứ gì trào lên cuống họng hãn rồi mắc kẹt ở đó, làm hãn đau đến mức mắt cay cay.

“Đi tìm hãn...” Cố Cửu Tư khàn khàn lên tiếng, “không để bọn họ tìm thấy hãn trước.”

“Nhưng...”

“Tìm hãn ngay!”

Cố Cửu Tư gào lên, “Ta mặc kệ các người và hãn nghĩ thế nào,” hãn bình tĩnh nhìn Hồ Tử, cắn răng nói, “ta sẽ không để một mình hãn gánh chịu những việc này. Đi tìm hãn, mang hãn bình an trở về cho ta.”

Hồ Tử nghe những lời này bèn hít sâu một hơi rồi tuân lệnh, “Vâng.”

Hồ Tử dẫn người rời đi, Cố Cửu Tư đứng tại chỗ. Sau một hồi, hần bỗng vươn tay gạt hết đồ trên bàn xuống đất.

Liễu Ngọc Như nghe tin nên chạy đến, vừa tới cửa đã thấy Cố Cửu Tư quăng quật đồ. Nàng ngăn người, Cố Cửu Tư ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt đỏ hoe. Thấy là nàng hần mới kiềm chế cảm xúc để thì thào, “Sao nàng tới đây?”

“Ta nghe nói Thẩm Minh gặp chuyện.” Liễu Ngọc Như mím môi. “Ta tới hỏi thăm.”

Cố Cửu Tư đáp một tiếng, hần ngồi xổm xuống và bắt đầu dọn dẹp phòng. Liễu Ngọc Như phất tay cho hạ nhân lui xuống hết rồi cũng ngồi xuống giúp hần thu dọn. Nàng bình tĩnh hỏi, “Hần đã gặp chuyện gì?”

“Tự mình bắt cóc Vương Tư Viễn,” giọng Cố Cửu Tư nghèn nghẹn, “hiện tại không thấy tăm hơi.”

Liễu Ngọc Như im lặng, hai người ngồi xổm trên mặt đất, cùng nhau dọn dẹp như thể đang sắp xếp lại nội tâm hỗn loạn của Cố Cửu Tư.

Động tác của Liễu Ngọc Như rất chậm, rất cẩn thận. Cố Cửu Tư dõi theo bàn tay trắng nõn của nàng chậm rãi sắp xếp đồng đồ bị hần đập phá, khiến chúng trở nên gọn gàng một lần nữa. Trong suốt quá trình này, hần bất giác kiểm lại được sự thanh bình cho tâm trí.

Hần ngồi xổm trên đất, khàn khàn cất tiếng, “Ngọc Như, nàng nói xem, tại sao chẳng có gì thay đổi hết?”

Tay Liễu Ngọc Như dừng lại, Cố Cửu Tư ngược nhìn nàng bằng đôi mắt đỏ hoe, “Tại sao việc ta không cứu được Văn Xương năm xưa vẫn lặp lại vào hôm nay?”

“Tại sao bọn họ ngu ngốc đến thế? Văn Xương quay lại cứu người nhà hần, A Minh muốn dùng tính mạng đổi lấy đạo nghĩa, sao có thể ngu ngốc như vậy? Sao bọn họ không hiểu,” Cổ Cửu Tư rớt cuộc nhin không được mà nước nở, “chỉ người sống mới đi tiếp được.”

“Sao không chịu nghe khuyên chứ?” Cổ Cửu Tư nhắm nghiền mắt, Liễu Ngọc Như dang tay ôm hần vào lòng. Cổ Cửu Tư run rẩy dựa vào nàng như đã tìm thấy điểm tựa duy nhất. “Sao cứ thích làm anh hùng, đơn độc gánh vác mọi việc? Sao hần không chờ thêm một chút, biết đâu ta sẽ nghĩ ra giải pháp?”

“Sao cố chấp chọn con đường như vậy...”

Liễu Ngọc Như không nói gì, nàng nhẹ nhàng vỗ lưng Cổ Cửu Tư, dùng sự im lặng an ủi hần. Nàng nghe hần nói, “Tại sao nhất định phải đi một mình?”

“Bởi vì,” Liễu Ngọc Như dịu dàng đáp, “hần là huynh đệ của người. Cửu Tư,” nàng khẽ than thành tiếng, “các người rất giống nhau.”

Ai cũng muốn tặng đối phương điều tốt đẹp nhất, ai cũng từ chối liên lụy đến người khác.

Vì họ muốn giúp đỡ nhau, muốn người kia sống tốt.

“Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như từ tốn nói, “mọi chuyện đều có cách giải quyết. Chỉ cần còn sống sẽ có cơ hội lợi ngược dòng. Trước mắt chúng ta cứ đi tìm hần đã nhé?”

Cổ Cửu Tư lặng thinh, hần dựa vào nàng hồi lâu mới đáp trả, “Ừ.”

Hần khàn khàn bảo, “Ta sẽ đi tìm hần.”

“Ta đi cùng chàng.” Liễu Ngọc Như nắm tay hắn, giữ chặt tay hắn trong lòng bàn tay mình. “Hắn sẽ không sao đâu.”

Cố Cửu Tư hít sâu một hơi, hắn chống tay đứng lên rồi đỡ Liễu Ngọc Như dậy.

Liễu Ngọc Như cầm khăn lau nước mắt cho Cố Cửu Tư, hai người đang định nói chuyện tiếp thì bên ngoài ầm ỹ tiếng quan binh và một giọng nam gầm lên, “Cố Cửu Tư, giao Thẩm Minh ra đây!”

Mặt Cố Cửu Tư lạnh băng, Liễu Ngọc Như vỗ vỗ mu bàn tay hắn mà trấn an, “Bình tĩnh.”

Cố Cửu Tư gật đầu, hắn vừa bước ra ngoài liền thấy một thanh niên đứng trong mưa. Người này khoảng gần ba mươi, Cố Cửu Tư nhận ra đây là nhị công tử của Vương Tư Viễn – Vương Thụ Sinh. Đại công tử Vương gia nhậm chức tại Đông Đô, nhị công tử ở Huỳnh Dương trông nom sản nghiệp của Vương gia cùng Vương Hậu Thuần. Sắc mặt Cố Cửu Tư không thay đổi, hắn lãnh đạm nói, “Vương công tử muốn tìm Thẩm công tử làm gì?”

“Người đừng vờ vịt nữa,” Vương Thụ Sinh rõ ràng đang phẫn nộ, “hắn bắt cóc phụ thân ta, người mau giao người ra đây. Ai cho Thẩm Minh lá gan bắt cóc đại thần chính tứ phẩm của triều đình? Cố đại nhân,” Vương Thụ Sinh lạnh lùng tiếp tục, “Vương mẫu khuyên người đừng bao che, chả ai gánh nổi tội danh bắt cóc mệnh quan triều đình đâu.”

“Bắt cóc Vương đại nhân?” Cố Cửu Tư giả vờ kinh ngạc. “Vương đại nhân lúc nào cũng được thị vệ vây quanh, một mình Thẩm công tử sao bắt cóc nổi?”

“Cố Cửu Tư!”

Vương Thụ Sinh xông lên trước, gã bị người đứng cạnh cản lại. Người nọ là quản gia Vương phủ, ông ta giữ chặt Vương Thụ Sinh rồi thì thào,

“Công tử bình tĩnh.”

Ông ta tiến lên, cung kính chấp tay hành lễ với Cố Cửu Tư, “Cố đại nhân, tại hạ là Vương Hạ, quản gia của Vương phủ. Đại nhân mất tích làm công tử nhà ta lo lắng mới dẫn đến cư xử thất lễ, mong ngài bao dung.”

“Không sao,” Cố Cửu Tư lạnh nhạt nói, “nhưng bản quan thật sự không biết Thẩm công tử đang ở đâu. Hẳn đã sớm từ quan nên chả còn dưới quyền ta nữa, các người tìm lầm người rồi.”

“Cố đại nhân,” Vương Hạ cười giả lả, “kỳ thật Vương phủ biết Thẩm công tử chẳng qua muốn mời đại nhân uống chén trà. Chỉ cần đại nhân bình an trở về thì câu chuyện chỉ là hai người đi uống trà, không phải vấn đề to tát.”

Cố Cửu Tư biết rõ Vương Hạ đang nhượng bộ; chỉ cần Vương Tư Viễn trở về, bọn họ sẽ không truy cứu việc này.

Cố Cửu Tư mím môi, hẳn do dự giây lát rồi bảo, “Bản quan thật sự không biết Thẩm công tử đang ở đâu.”

“Người...” Vương Thụ Sinh nóng nảy mở miệng.

Cố Cửu Tư cắt ngang lời gã, “Ta sẽ cố gắng đi tìm hẳn.”

Lời này là ngầm đồng ý giao người, Vương Hạ thở phào nhẹ nhõm. Ông ta lui một bước, kính cẩn nói, “Vậy công tử nhà ta xin đợi tin lành từ ngài.”

Cố Cửu Tư gật đầu, Vương Hạ và Vương Thụ Sinh cáo từ rồi dẫn người rời đi. Chờ bọn họ đi khuất, Cố Cửu Tư lập tức kêu gọi mọi người tản ra tìm Thẩm Minh.

Ai cũng đổ xô đi tìm nhưng Cố Cửu Tư lẫn Liễu Ngọc Như biết với năng lực của Thẩm Minh, hẳn đã trốn thì bọn họ khó mà tìm thấy.

Càng kéo dài, khả năng Vương Tư Viễn sống sót càng thấp. Nếu Vương Tư Viễn chết, Thẩm Minh sẽ không thể thoát tội.

Vì vậy Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như, cùng những người thân quen với Thẩm Minh, chỉ biết đứng trên đường rồi dùng cách đơn giản nhất để tìm hãn.

Vương gia khóa thành nên Thẩm Minh chẳng thể ra khỏi đây. Hơn nữa chắc chắn hãn bắt cóc Vương Tư Viễn vì bằng chứng, vì vậy hãn sẽ không đi quá xa.

Cố Cửu Tư cùng Liễu Ngọc Như đi trên đường lớn, gọi tên hãn qua từng con phố.

Mưa thu kéo dài, tên Thẩm Minh vang lên khắp phố phường. Sau khi băng bó vết thương, Thẩm Minh cởi dây trói cho chủ nhân ngôi nhà rồi cất chứng cứ và vác theo thi thể biến dạng của Vương Tư Viễn rời khỏi khu dân cư.

Hãn vứt đại xác Vương Tư Viễn vào một con hẻm nhỏ, sau đấy hãn nghe thấy tiếng Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như đã khản cả giọng nhưng vẫn kiên trì gọi tên hãn.

Mắt Thẩm Minh cay xè, hãn cúi đầu vội vã bỏ đi.

Song đâu đâu cũng có tên hãn xuất hiện, hãn nghe người khác gọi mình khắp thành; Ân Hồng, Hồ Tử, Liễu Ngọc Như...

Họ gọi hãn hết lần này đến lần khác.

Thẩm Minh.

Mau trở về.

Chúng ta sẽ không bỏ mặc người.

Thẩm Minh, về đi.

Thẩm Minh chẳng dám nghe tiếp những tiếng kêu này. Hắn cảm thấy mình giống hệt vong hồn hành tẩu giữa đêm khuya, một khi nghe người khác gọi sẽ nhin không được mà quay về.

Vết thương trên người hắn lại rách ra và rỉ máu.

Hắn chịu hết nổi bèn lên vào một quán rượu. Bây giờ là ban đêm nên quán đã đóng cửa từ lâu, hắn tưới rượu lên miệng vết thương.

Sau đấy, bên ngoài vang lên giọng Cổ Cửu Tư.

Thanh âm hắn khản đặc cứ như dây thanh quản đã bị xé rách – thậm chí còn mùi máu phảng phất đâu đây – chỉ nghe thôi cũng thấy đau.

Nhưng hắn vẫn tiếp tục kêu.

“Thẩm Minh.”

Về đi.

Thẩm Minh khựng lại, hắn nghe ngoài kia truyền đến tiếng bước chân mệt mỏi, tiếp theo có người ngồi ở cửa.

Cổ Cửu Tư kiệt sức.

Hắn tìm suốt đêm, chân bắt đầu lão đảo. Vì vậy hắn ngồi xuống, tựa lưng vào cửa quán rượu để nghỉ tạm.

Ngồi chưa được bao lâu, hắn nghe thấy có người gọi, “Cửu ca.”

Cổ Cửu Tư lập tức ngồi thẳng người, đang định mở miệng thì Thẩm Minh bảo, “Người đừng nhúc nhích, người mà vào đây thì ta sẽ bỏ đi ngay.”

Ta có vài lời muốn nói.”

“A Minh,” Cố Cửu Tư không dám cự quây, hăn biết nếu cố xông vào thì với bản lĩnh của mình, Thẩm Minh nhất định sẽ chạy mất. Hăn chỉ đành khuyên nhủ, “Ta đã trao đổi với Vương gia, chỉ cần trả lại Vương Tư Viễn, bọn họ sẽ bỏ qua mọi chuyện.”

“Lão ta chết rồi.”

Bạn đang

Thẩm Minh báo cái tin làm Cố Cửu Tư kinh hoàng, hăn gấp gáp nói tiếp, “Lão ta không chịu nổi trong lúc bị tra tấn. Ta đã hỏi được vị trí người nhà Tần đại nhân nên bây giờ sẽ đi cứu người. Trước khi trời sáng, ta sẽ đưa người đến cửa sau Cố phủ, người cứ chờ ở đó. Vương Tư Viễn còn khai rất nhiều việc, toàn bộ là tội lỗi trong quá khứ của lão ta. Ta để lại bằng chứng ở đây nhưng người đừng vội vạch tội, chờ binh lính Ti Châu tới hăng ra tay.”

Thẩm Minh bất chợt dừng lại.

Hăn che miệng vết thương, sợ Cố Cửu Tư nghe được sự khác thường trong giọng nói của mình. Hăn đợi một lát rồi căn dặn, “Người đừng biểu lộ mình đã gặp ta, việc này chỉ có mình ta làm thôi. Bọn họ sẽ nghĩ ta lấy được chứng cứ nhưng chưa kịp đưa người và sẽ truy sát ta. Đợi thêm mấy ngày nữa khi binh lính Ti Châu đến thì người có thể ra tay.”

“Vậy còn người?”

Cố Cửu Tư dựa vào ván cửa.

Lần đầu tiên hăn phát hiện, Thẩm Minh thật ra rất thông minh.

Hắn cũng biết suy xét mọi việc, lên kế hoạch chu đáo, và vạch đường ra cho mọi người.

Cố Cửu Tư vừa dựa vào cửa vừa khàn khàn hỏi, “Người sẽ đi đâu?”

Giọng Cố Cửu Tư càng lúc càng khản đặc, “Diệp Vận gửi thư hồi âm, người không muốn đọc sao?”

Nghe đến tên Diệp Vận, Thẩm Minh thoáng ngẩn ngơ. Lát sau, hắn chậm rãi nói, “Người đọc giùm ta là được.”

“Loại thư thế này,” thanh âm Cố Cửu Tư mang theo nước mắt, “làm gì có chuyện cho huynh đệ đọc giùm?”

Nghe Cố Cửu Tư nước nỡ, Thẩm Minh khẽ cười.

“Cửu ca,” hắn bình thản nói, “người đang khóc vì ta à?”

“Mơ giữa ban ngày,” Cố Cửu Tư thì thào chửi, “người đi ra ngay cho ta.”

“Cửu ca,” Thẩm Minh ngẩng đầu nhìn nóc căn phòng tối đen, “đừng ấu trĩ thế. Đây là con đường ta lựa chọn, ta không hối hận. Ta thật sự hạnh phúc,” khoe môi Thẩm Minh cong lên, “được nhiều người quan tâm như vậy, ta thật sự hạnh phúc.”

“Thẩm Minh...”

“Cửu ca,” Thẩm Minh thì thầm, “cảm ơn người.”

Cố Cửu Tư im lặng, hắn siết chặt tay để kìm nén cảm xúc. Sau một hồi hắn mới lên tiếng, “Đừng cảm ơn, muốn nói thì chí ít phải nhìn mặt ta mà nói.”

Bên trong chẳng ai đáp lời.

Cố Cửu Tư hốt hoảng, “Thẩm Minh?”

Vẫn không người hồi đáp, Cố Cửu Tư đứng bật dậy. Hắn liên tiếp tung cước, cánh cửa vừa bị đá văng thì hắn đã lớn tiếng gọi, “Thẩm Minh?!”

Căn phòng chẳng có bóng người, ở ngưỡng cửa là một cái ngọc bội đang dè lên đồng giấy ghi chép khẩu cung.

Đây là ngọc bội Cố Cửu Tư tặng hắn. Lúc mới đến Đông Đô, Thẩm Minh thấy bản thân không đủ phong nhã nên Cố Cửu Tư tặng ngọc bội cho hắn ra ngoài có thứ để khoe khoang.

Cố Cửu Tư cúi xuống, tay run rẩy cầm lấy ngọc bội và đồng lời khai dính máu.

Môi hắn run run, nó cứ mở ra rồi khép lại nhưng mãi không thốt nên lời.

Gió cuốn theo cơn mưa thu vào phòng, những trang giấy trong tay Cố Cửu Tư bị thổi phân phật.

Hắn đứng thật lâu trong quán rượu, Liễu Ngọc Như tìm được hắn lúc trời sắp sáng.

Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư đứng bất động, nàng nôn nóng chạy lên trước, “Sao chàng lại ở đây?”

Nàng liếc nhìn vết máu trên mặt đất, hấp tấp hỏi, “Chàng đã gặp Thẩm Minh? Hắn đâu?”

“Đi rồi.”

Cố Cửu Tư ghen giọng trả lời.

Liễu Ngọc Như ngăn người song nàng mau chóng bình tĩnh lại; Cố Cửu Tư không đời nào buộc Thẩm Minh rời đi. Nàng vội khuyên, “Hắn còn

sống là được, chúng ta về trước đi.”

Nàng duỗi tay lôi Cổ Cửu Tư đi, hẩn một mực giữ im lặng suốt quãng đường trở về phủ đệ với Liễu Ngọc Như. Vừa đến phủ, Mộc Nam sốt ruột chạy ra đón hẩn, “Đại nhân.”

Cổ Cửu Tư đưa mắt nhìn hẩn, Mộc Nam nhỏ giọng bẩm báo, “Tìm được người nhà Tần đại nhân rồi, sáng sớm có người đưa đến cửa sau, ta đã dẫn vào phủ. Giờ phải làm gì tiếp đây ạ?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn bất an quay lại nhìn Cổ Cửu Tư.

Cổ Cửu Tư chấp tay lại trong tay áo, hẩn lặng lẽ siết chặt chứng cứ và chậm chạp nhắm nghiền hai mắt.

“Cửu Tư?” Liễu Ngọc Như hơi kinh ngạc.

Cổ Cửu Tư cuối cùng cũng cất tiếng, “Lấy lệnh bài của ta rồi lập tức rời khỏi thành và điều động ba ngàn tinh binh Ti Châu lại đây.”

Hẩn mở mắt ra, trong đấy tràn ngập sự lạnh lẽo, “Bây giờ ta phải gặp Lý đại nhân.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 141: Thăm Minh Sẽ Luôn Về Bên Diệp Vận

Hạ nhân đi mời Lý Ngọc Xương, Cố Cửu Tư tranh thủ thời gian sai người nấu nước rồi tắm gội thay quần áo.

Trong lúc chờ nước ấm, Cố Cửu Tư ngồi tại bàn chăm chú đọc từng con chữ trên mặt giấy. Đây là khẩu cung của Vương Tư Viễn, chữ ký và dấu tay xác nhận còn lưu lại vết máu. Danh sách này đề cập gần như toàn bộ quan viên Huỳnh Dương. Có thể thấy phía sau quan viên Huỳnh Dương là các gia tộc địa phương. Bọn họ cày cấy trên mảnh đất này qua nhiều thế hệ, bồi dưỡng con cháu từ nhỏ để đưa vào quan trường, sau đấy con cháu sẽ phụng dưỡng ngược lại gia tộc.

Vương, Trần, Triệu, Lý.

Bốn gia tộc nắm giữ hầu hết quan chức lẫn sản nghiệp tại Vĩnh Châu; quan viên nơi đây đều phụ thuộc vào những gia tộc này mà tồn tại.

Huỳnh Dương là châu phủ của Vĩnh Châu, quan viên Huỳnh Dương không khác gì đại diện cho đa số quan viên Vĩnh Châu. Quan viên trong danh sách – bất kể là ở địa phương hay do triều đình phái tới – hầu như chả ai thoát khỏi mối liên hệ với Vương gia.

Căn cứ vào tội lỗi những người này phạm phải, nếu Cố Cửu Tư động tới họ thì tương đương rửa sạch toàn bộ quan trường Huỳnh Dương.

Bọn họ sẽ cho phép sao?

Cố Cửu Tư thở hắt ra. Liễu Ngọc Như bưng canh gừng vào phòng, nàng nghe tiếng than này thì đến bên hăn rồi điềm đăm hỏi, “Chàng đang buồn rầu gì thế?”

Nàng nhìn lướt qua lời khai trên mặt bàn, tay đưa canh gừng cho hăn. Lúc Cố Cửu Tư uống canh, Liễu Ngọc Như đứng sau xoa bóp vai hăn, “Khó xử lý đồng lời khai này à?”

“Rất khó,” Cố Cửu Tư nói thẳng, “ta biết quan viên Huỳnh Dương đầy tệ nạn nhưng không ngờ số lượng nhiều đến vậy. Nếu vạch tội tất cả thì Huỳnh Dương sẽ rối loạn.”

Liễu Ngọc Như vuốt ve vai hăn, từ tốn nói, “Kế hoạch của chàng là gì?”

Cố Cửu Tư không trả lời, Liễu Ngọc Như hỏi tiếp, “Chúng ta thật sự không làm được ư?”

“Nhất định phải buộc tội Vương Tư Viễn.” Cố Cửu Tư nhắm mắt lại. “Lão ta bị định tội thì Thẩm Minh mới có đường sống.”

“Còn những người khác?”

Cố Cửu Tư im lặng.

Nếu không xử lý bọn họ, có khác nào phản bội một Thẩm Minh liều mạng kiếm bằng chứng cũng như không thể trả lời chất vấn từ bá tánh?

Bọn họ không thể ở Vĩnh Châu cả đời. Nếu để đám quan viên này dễ dàng thoát tội, sau khi hăn và Lý Ngọc Xương rời khỏi đây, những kẻ đó sẽ mau chóng ngóc đầu trở lại và Vĩnh Châu vẫn chẳng thay đổi gì hết.

Nhưng phải làm sao bây giờ?

Giải quyết nhiều người như vậy thì sau đó ai đảm nhiệm công việc ở đây, rồi chắc gì người mới sẽ làm tốt hơn bọn họ?

Nếu thật sự động tới một đồng người thế này, ai sẽ chịu trách nhiệm xử phạt?

Cố Cửu Tư mệt mỏi nhắm nghiền mắt. Liễu Ngọc Như nhắc hần nước ấm đã chuẩn bị xong, Cố Cửu Tư gật đầu rồi đứng dậy vào phòng tắm.

Liễu Ngọc Như ngồi trước bàn đọc kỹ lời khai Thẩm Minh mang về. Nàng hiểu nỗi băn khoăn của Cố Cửu Tư nên thận trọng suy nghĩ, chờ Cố Cửu Tư đi ra từ phòng tắm mới cất tiếng, “Thật ra không cần xử lý hết.”

Liễu Ngọc Như trầm ngâm giải thích, “Phạm vi vụ án quá rộng, chàng hãy xin lệnh đặc xá từ Đông Đô, đối với những tội danh không liên quan đến mạng người thì chỉ cần nộp phạt là được. Như vậy có thể giải quyết vấn đề tiền nong, mà mọi người cũng không phải động tới đao kiếm.”

Cố Cửu Tư lắng lắng nghe ý kiến của Liễu Ngọc Như, nàng tiếp tục suy tư nói, “Thi Hương sắp diễn ra, sau kỳ khoa cử này, triều đình sẽ có thêm người. Khi ấy hăng cách chức những quan viên bị phạt tiền. Nước ấm nấu ếch xanh[1], đi chậm mà chắc mới phòng tránh sự cố được.”

Cố Cửu Tư nghĩ Liễu Ngọc Như thật ra có cùng ý tưởng với hần.

Rửa sạch nhiều quan viên như vậy trong một lần là thiếu thực tế, chỉ có thể xử lý trước những kẻ đầu sỏ rồi rửa sạch từng chút một.

Song hần không muốn phạt tiền, hần do dự giây lát mới đáp, “Ta sợ bá tánh khó mà chấp nhận hình phạt giao tiền.”

Trong mắt bá tánh, uy lực của lễ phải sẽ mất sạch nếu được phép dùng tiền bán mạng.

Liễu Ngọc Như gật gầu, “Đúng vậy, chàng hãy bàn chi tiết với Lý đại nhân. Nhưng e rằng chúng ta nhất thiết phải xin lệnh đặc xá.”

Cố Cửu Tư nói, “Ta điều động binh mã Ti Châu lại đây trước đã, đến lúc đó chúng ta có thể vừa đánh vừa xoa, biết đâu sẽ nghĩ ra biện pháp khác.”

Trong lúc hai người thảo luận, người bên ngoài thông báo Lý Ngọc Xương đã tới. Cố Cửu Tư vội vàng mặc áo khoác và nhanh chóng rời phòng.

Lý Ngọc Xương chờ Cố Cửu Tư trong thư phòng, Cố Cửu Tư bước vào rồi hành lễ với hắn, “Lý đại nhân.”

“Tìm ta có chuyện gì?” Vẻ mặt Lý Ngọc Xương trầm tĩnh.

Cố Cửu Tư cho hạ nhân lui xuống, còn phó thác Mộc Nam đuổi hết người ở gần đó. Hắn thậm chí còn kiểm tra một lượt để đảm bảo không có người ẩn núp mới đóng cửa lại.

“Chuyện gì mà cần làm tới mức này?” Lý Ngọc Xương nhíu mày.

Cố Cửu Tư dựa lưng vào cửa, nhỏ giọng nói, “Đêm qua ta tìm thấy Thẩm Minh.”

Lý Ngọc Xương hơi sửng sốt, sau đấy hắn lập tức phản ứng bằng cách la lên, “Vương Tư Viễn đâu?”

“Đã chết.”

Lời này khiến Lý Ngọc Xương lạnh hết cả người, “Hắn điên rồi!”

“Hắn lấy được chứng cứ.” Cố Cửu Tư thì thào, “Vương Tư Viễn khai ra rất nhiều người, có lời khai của lão ta thì chúng ta đủ lý do để bắt giam tất cả những người này. Sau khi hạ ngục bọn họ, chúng ta lại xem xét các bằng chứng khác.”

“Bao nhiêu người?” Lý Ngọc Xương hỏi thẳng.

Cố Cửu Tư thấp giọng đáp, “Từ bát phẩm trở lên là hai trăm ba mươi một người.”

Quan viên Huỳnh Dương khoảng gần ba trăm người, con số này làm Lý Ngọc Xương trầm mặc. Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn hắn, “Lý đại nhân nghĩ sao?”

“Ta phải về Đông Đô.” Lý Ngọc Xương thẳng thừng bảo. “Ta và người không thể giải quyết việc này.”

“Không được.” Cố Cửu Tư kiên quyết bác bỏ. “Thẩm Minh đã giết Vương Tư Viễn nên bây giờ quan viên Huỳnh Dương nhất định thần hồn nát thần tính. Chúng ta mà có gì bất thường thì chưa biết chừng bọn họ sẽ ra tay. Người[2] về Đông Đô là trực tiếp báo cho bọn họ biết người có chứng cứ, hơn nữa còn không đủ năng lực xử lý vụ án này. Người nghĩ bọn họ sẽ thả chúng ta đi chắc?”

Lý Ngọc Xương lặng thinh, Cố Cửu Tư nói tiếp, “Bệ hạ nghĩ đến cục diện hiện tại từ lâu nên chuẩn bị binh mã ở Ti Châu, ta đã dùng lệnh bài điều binh từ Ti Châu đến. Trong vòng bốn ngày, quân đội Ti Châu hẵn sẽ tới nơi. Chúng ta cố chịu đựng bốn ngày, có binh mã Ti Châu thì sẽ nắm giữ được Huỳnh Dương, lúc đấy hẵng bắt đầu phá án.”

“Đây là mệnh lệnh của bệ hạ?”

“Ta có Thiên Tử Kiếm.”

Nghe đến đây, Lý Ngọc Xương ngẫm nghĩ rồi nói, “Vậy giờ người định thế nào?”

“Người cứ giả bộ không hay biết gì.” Cố Cửu Tư căn dặn, “Người phá án, ta tìm Thẩm Minh, chờ bốn ngày sau—”

Cố Cửu Tư liếc nhìn Lý Ngọc Xương, hẩn hiểu ý ngay, “Quân đội Ti Châu đến Huỳnh Dương.”

Sau khi hai người thương lượng xong, Lý Ngọc Xương rút cuộc hỏi, “Thẩm Minh đang ở đâu?”

“Ta không biết.” Cố Cửu Tư cup mắt xuống. “Ta chỉ hy vọng hẩn vẫn mạnh khỏe.”

Sau khi thống nhất kế hoạch hành động, Cố Cửu Tư và Lý Ngọc Xương quay lại làm việc của mình; Lý Ngọc Xương tiếp tục thẩm vấn Phó Bảo Nguyên, Cố Cửu Tư phái người đi khắp nơi tìm Thẩm Minh.

Buổi chiều hôm đó, người Vương gia dò ra địa điểm Vương Tư Viễn bị hành hình rồi lần theo vết máu mà tìm thấy thi thể lão ta. Thẩm Minh đốt cái xác trơ xương, chỉ có thể căn cứ vào vị trí chiếc răng bị thiếu để xác nhận danh tính. Xác định đây là Vương Tư Viễn xong, người Vương gia mời những gia tộc khác cùng kéo đến cổng nhà Cố Cửu Tư đòi công lý.

Bọn họ đứng ở cổng cãi lộn ầm ĩ. Cố Cửu Tư không ra mặt nhưng Lý Ngọc Xương đứng tại cổng hệt vị thần giữ cửa mà nghe người Vương gia gào thét.

“Lý đại nhân, Cố Cửu Tư bao che một kẻ giết người, nạn nhân còn là quan to chính tứ phẩm của triều đình. Ngài phải làm chủ cho chúng ta.”

Vương Thụ Sinh mặc áo tang, đầu bọc vải bố trắng, mắt gã đỏ hoe, “Hôm nay nếu không bắt giữ Cố Cửu Tư và lôi cổ Thẩm Minh về tra xét, chúng ta nhất quyết không rời đi!”

“Đúng vậy!” Những người đứng sau đồng lòng hô to, “Không đi đâu hết! Công lý, chúng ta muốn công lý!”

“Chứng cứ đâu.” Gương mặt Lý Ngọc Xương hết sức lãnh đạm.

Vương Thụ Sinh ngần người, “Cái gì?”

“Người tố cáo Cố Cửu Tư bao che kẻ sát nhân, chứng cứ đâu.” Lý Ngọc Xương nghiêm túc giải thích.

Vương Thụ Sinh tức khắc nổi giận, “Thẩm Minh là người của hãn, việc Thẩm Minh giết người không phải bằng chứng sao? Rất nhiều thị vệ của chúng ta chứng kiến Thẩm Minh bắt cóc phụ thân ta, hôm nay thi thể của người...thi thể...”

Giọng Vương Thụ Sinh ghen ngào, người bên cạnh vội vã trấn an gã. Vương Thụ Sinh bình tĩnh lại mới tiếp tục, “Phụ thân đã chết, như thế còn chưa đủ để bắt giữ Cố Cửu Tư à?”

“Thẩm Minh từng là mệnh quan triều đình,” Lý Ngọc Xương bình tĩnh đối đáp, “sau đó từ quan rồi ở lại Huỳnh Dương. Hãn không phải nô lệ thì lấy đâu ra quan hệ chủ tớ với Cố Cửu Tư?”

“Lý đại nhân,” quản gia Vương Hạ mở miệng, “Thẩm Minh lúc nào cũng kè kè bên Cố Cửu Tư, nghe hãn chỉ huy mọi việc. Ngài nói bọn họ không phải chủ tớ là hơi khiên cưỡng.”

“Người nói bọn họ là chủ tớ,” Lý Ngọc Xương liếc Vương Hạ, “chứng cứ đâu.”

Vương Hạ cứng họng. Vương Thụ Sinh tiến lên, gã gào rống, “Lý Ngọc Xương, mấy chuyện đó là lẽ thường tình, sao người[3] cứ cãi chày cãi cối? Nói vậy chẳng lẽ ta cũng phải chứng minh mình đúng là con của phụ thân ta?”

“Sao lại không chứ?” Lý Ngọc Xương cau mày. “Mọi việc đều cần chứng cứ. Người muốn xác nhận quan hệ phụ tử ruột thịt với Vương đại nhân mà chỉ nói khơi khơi thì sao được?”

Lời này làm Vương Thụ Sinh tức tới khó thở. Lý Ngọc Xương đứng chặn tại cổng, hấn chắp tay trước người và nhàn nhạt bảo, “Lý mỗ ta làm việc theo luật pháp và chỉ nói chuyện khi đầy đủ chứng cứ. Nếu làm việc bằng tâm, ta hoài nghi các người liên quan đến vụ án Phó Bảo Nguyên, vậy ta có thể bắt giữ các người không?”

Đám người cảm như hén, Lý Ngọc Xương nói tiếp, “Cổ Cửu Tư đúng là có quan hệ với Thẩm Minh, nhưng như thế chưa đủ chứng minh Cổ Cửu Tư sai khiến hấn giết Vương đại nhân. Hiện giờ Cổ Cửu Tư vẫn đang tìm kiếm Thẩm Minh, thay vì ở đây lãng phí thời gian đông dài với ta, chi bằng các vị hãy tróc nã Thẩm Minh. Một khi hấn trở về, mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi.”

Mọi người liếc nhìn nhau, Vương Hạ chậm rãi lên tiếng, “Lý đại nhân nói cũng có lý.”

“Bây giờ việc quan trọng nhất là,” Vương Hạ trộm ngó Vương Thụ Sinh, nhỏ giọng nhắc, “tìm được Thẩm Minh.”

Vương Thụ Sinh mím môi, sau đấy gã nâng tay hành lễ với Lý Ngọc Xương rồi gấp rút dẫn đám đông rời đi.

Vương Hạ và Vương Thụ Sinh đi trên đường, Vương Hạ thì thảo, “Coi bộ Lý Ngọc Xương và Cổ Cửu Tư không nắm giữ bằng chứng, chắc chúng còn nằm trong tay Thẩm Minh.”

“Sao người biết?” Mặt Vương Thụ Sinh lạnh tanh.

Vương Hạ đáp, “Nếu đêm qua Cổ Cửu Tư gặp Thẩm Minh, hấn sẽ phái người giúp Thẩm Minh đón gia quyến của Tần Nam, song chỉ có mình Thẩm Minh tới cứu bọn họ.”

“Hấn đi một mình?” Vương Thụ Sinh quay phắt đầu lại, phản nộ chất vấn, “Không phải ta đã bảo canh giữ gắt gao à!”

“Chúng ta không ngờ hãn hành động thần tốc như vậy.” Vương Hạ gấp gáp phân bua, “Tối qua mọi người đều đi tìm đại nhân nên thiếu người. Hơn nữa chúng ta nghĩ Thẩm Minh chỉ có một mình, lại còn bị thương, sao dám đơn độc cứu người chứ?”

“Bao nhiêu người canh giữ?”

“Hai mươi.”

“Hai mươi?” Vương Thụ Sinh lên giọng, “Hai mươi người mà để bọn chúng chạy thoát?”

“Ngài yên tâm,” Vương Hạ quả quyết, “Thẩm Minh bị trọng thương, ta đã sai người đuổi theo.”

Vương Thụ Sinh không nói gì, Vương Hạ phân tích, “Thẩm Minh cứu người nhà Tần Nam xong liền trốn khỏi Huỳnh Dương, hãn chỉ có chút thời gian trước khi trời sáng để gặp Cố Cửu Tư. Nhưng nếu đêm qua Cố Cửu Tư lấy được chứng cứ, hôm nay hãn và Lý Ngọc Xương hãn sẽ rời Huỳnh Dương.”

“Bọn chúng không quản nổi chuyện này,” Vương Thụ Sinh lạnh lùng nói. lát sau, gã suy nghĩ rồi ra lệnh, “Người đi dò la các khu vực đóng quân gần đây, hễ thu được tin tức gì,” Vương Thụ Sinh liếc Vương Hạ, hững hờ bảo, “nhớ chuẩn bị lễ vật hậu hĩnh để đáp trả.” Nguồn:

“Đã hiểu,” Vương Hạ đồng ý ngay.

Vương Thụ Sinh chỉ náo loạn một lần rồi giải tán mọi người.

Trong thời gian Cố Cửu Tư và Lý Ngọc Xương chờ quân Ti Châu đến, Thẩm Minh bị truy sát ngày đêm trên đường về Đông Đô.

Hắn không ngủ nghỉ, thúc ngựa đạt tới mức của thư cấp tốc tám trăm dặm, biến quãng đường nửa tháng thành chưa đầy ba ngày.

Đường đến Đông Đô của Thẩm Minh toàn là sát thủ nối đuôi nhau xuất hiện. Một canh giờ trước khi đến nơi, hắn xử lý đợt sát thủ mới nhất rồi lao đảo vọt vào Đông Đô.

Hắn không biết đi đâu.

Mất máu làm hắn choáng váng, hắn vừa che lại vết thương lớn nhất vừa dờ dẫm bước trên con hẻm nhỏ.

Trời sang thu, mưa rơi mãi không ngừng. Hắn đạp lên con đường lát đá xanh gồ ghề, nước bắn tung tóe khiến hắn thấy hơi lạnh.

Hắn đi hồi lâu rồi cũng kiệt sức, cả người co quắp nằm trên mặt đất.

Sương mù lan tràn đầu óc Thẩm Minh. Hắn biết mình phải làm gì đó, hắn nhớ rõ mình tới Đông Đô vì có chuyện cần làm nhưng hắn nghĩ không ra.

Hắn nằm trên đất, cảm giác máu đang chậm rãi chảy khỏi cơ thể. Không biết có phải vì sắp chết mà hắn chỉ thấy lạnh chứ chẳng thấy đau.

Có chiếc xe ngựa xuất hiện từ đằng xa, tiếng nói chuyện của một tiểu cô nương mơ hồ vọng lại.

“Tiểu thư, lần sau ngài đừng xem sổ sách tới khuya thế này, chăm chỉ cỡ nào cũng phải chiếu cố bản thân. Đại công tử bảo gia đình nuôi nổi ngài nên không cần ngài nhọc lòng.”

Tiểu cô nương nói xong, một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng cất lên.

Thẩm Minh thấy thanh âm kia hơi quen tai...

Không, đâu chỉ là quen tai.

Đó là thanh âm mà hăn ngày đêm thương nhớ, ngày đêm hoài niệm, và lúc nào cũng nghĩ về nó.

“Đại công tử đùa thôi, người đừng cho là thật.”

Thanh âm kia chậm rãi nói, “Dù sao ta cũng phải tìm chuyện để làm, Ngọc Như tất bật như vậy thì ta đâu thể kém hơn nàng ấy, đúng không?”

Thế rồi một tiếng cười lạnh lóe vang lên, “Mà chẳng biết bọn họ ở Vĩnh Châu thế nào nhỉ?”

Diệp Vận...

Nhận ra thanh âm kia, Thẩm Minh thầm gọi tên nàng ấy.

Thẩm Minh thở hỗn hển, hăn muốn gọi thành tiếng nhưng lại mất hết sức lực. Hăn cảm thấy hồn phách rời khỏi thân xác, nó thờ ơ nhìn xung quanh và chẳng sai khiến nổi cơ thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Xe ngựa tới gần, hăn nghe rõ cuộc đối thoại bên trong xe.

Nàng ấy đang nhắc đến hăn.

Nàng ấy bảo, “Thẩm Minh lỗ mãng, khéo lại khiến Ngọc Như gặp rắc rối ở Vĩnh Châu.”

“Nhưng không có gì đáng lo, nếu gặp rắc rối thì Cố Cửu Tư sẽ bảo vệ hăn. Ba huynh đệ bọn họ thân thiết tới mức mặc chung một cái quần.”

“Người nói hăn trẻ con ư? Không phải đâu, hăn chỉ yêu hận rõ ràng hơn người khác thôi.”

Diệp Vận...

Thẩm Minh nghe tiếng xe ngựa đi lướt qua, từ cổ họng hần phát ra một tiếng nức nở nhỏ bé và nghẹn ngào.

Đừng đi.

Hần muốn gọi nàng – đừng đi, hãy nhìn ta.

Không phải cứu ta.

Mà là hãy nhìn ta.

Hần cuối cùng cũng trở về từ Huỳnh Dương.

Bất kể tương lai là sống hay chết, hần vẫn muốn quay lại Đông Đô để gặp nàng.

Nhưng bánh xe vẫn cứ quay tròn. Nó như thời gian, như vận mệnh, nghiền nát xương thịt hần để tiến về phía trước.

Nước mắt cùng nước mưa chảy xuống mặt, hần thống khổ nhắm mắt lại. Song chính khoảnh khắc ấy, xe ngựa dừng lại.

“Chỗ đó...”

Diệp Vận vén màn xe rồi ló đầu ra, nàng ấy nhìn Thẩm Minh nằm trên mặt đất mà do dự hỏi, “Có người đứng không?”

Dứt lời, Diệp Vận thò người ra khỏi xe, nàng ấy bung dù xuống xe và đi đến trước mặt Thẩm Minh.

Thẩm Minh ngã trên mặt đất, tóc che khuất khuôn mặt hần. Diệp Vận che dù cho hần, ôn hòa hỏi, “Ngài không khỏe à?”

Thẩm Minh lặng im. Tiểu nha hoàn đuổi kịp chủ nhân, nàng ấy đạp lên vũng nước dưới đất rồi phát hiện giày của mình đổi màu. Nha hoàn sợ hãi

kêu, “Máu!”

Nàng ấy vội kéo Diệp Vận, “Tiểu thư, đây không phải người lương thiện, chúng ta đi thôi.”

Diệp Vận nhú mày, nàng ấy chăm chú quan sát mới phát hiện người này bị thương toàn thân. Lường lự giây lát rồi nàng ấy quyết định xoay người bỏ đi.

Nếu chỉ là một người đáng thương vô tình bị ngã thì nàng ấy sẽ cứu. Nhưng người này lại đầy thương tích, nàng ấy không muốn mình gặp phiền toái.

Giây phút Diệp Vận xoay người, thân xác vẫn luôn bất động kia dốc hết sức lực túm lấy góc váy nàng ấy.

Hắn dùng lực rất nhẹ, sau đó mơ hồ thốt lên một cái tên.

Người khác nghe không ra nhưng Diệp Vận lại nghe được rõ ràng.

Hắn gọi, Diệp Vận.

Dù tiếng kêu này khàn khàn lẫn nghẹn ngào, nàng ấy vẫn nhận ra thanh âm quen thuộc trong nó.

Diệp Vận khiếp sợ quay lại nhìn người đang nằm trên mặt đất với thương tích trầm trọng tới nỗi khó xác nhận danh tính.

Nàng ấy cuống quýt ngồi xổm xuống, vút dù đi để ôm lấy khuôn mặt người nọ.

Nha hoàn vừa ngỡ ngàng vừa kinh hãi, nàng ấy hấp tấp ngăn cản Diệp Vận, “Tiểu thư cẩn thận, dơ lắm...”

Chưa nói hết câu, Diệp Vận đã vén tóc Thẩm Minh sang một bên. Nàng ấy nâng đầu hẳn lên và nhìn chăm chăm khuôn mặt đẫm máu của hắn.

Thẩm Minh thấy nàng ấy bèn cố gắng nở nụ cười.

“Sao ngươi lại ở đây?” Diệp Vận hốt hoảng.

Thẩm Minh chẳng trả lời được, hắn chỉ nhìn nàng ấy không chớp mắt.

Bàn tay đang vịn vào cánh tay Diệp Vận run run giơ một ngón lên, Thẩm Minh gắng gượng dùng ngón tay dính máu chỉ về phía nàng ấy.

Diệp Vận ngơ ngác nhìn đầu ngón tay không ngừng run rẩy kia.

Tuy hắn chả thốt ra tiếng nào nhưng nàng ấy vẫn hiểu.

Có thể nàng ấy chỉ tự huỷ hoại nhưng nàng ấy hiểu.

Hắn nói, ngươi.

Tại sao lại ở đây? Tại sao lại quay về? Tại sao dù đang hôn mê giữa lằn ranh của sự sống và cái chết mà vẫn ngã xuống ở nơi gần Diệp phủ?

Có rất nhiều lý do nhưng suy cho cùng chỉ vì một điều duy nhất–

Ngươi.

Thẩm Minh sẽ luôn về bên Diệp Vận.

Chú thích

[1] Hay còn gọi là hội chứng luộc ếch. Nếu nấu bằng nước nóng, con ếch sẽ nhảy ra ngay. Nhưng bắt đầu nấu từ nước lạnh thì con ếch sẽ yên tâm rồi cứ thế mà chết. Ý Liễu Ngọc Như là phải trấn an đám quan phạm pháp trước, để bọn họ không làm loạn ngay, sau đấy từ từ loại bỏ.

[2] Sau một thời gian hiểu biết cũng như từ lần thẳng thắn nói chuyện về quan điểm chính nghĩa của hai người, Cố Cửu Tư coi Lý Ngọc Xương như người cùng hội nên từ giờ sẽ gọi tên cứng đầu này là “người”. Còn Lý Ngọc Xương ngay từ đầu gọi Cố Cửu Tư là “người” vì cả hai đều trẻ tuổi, lại cùng cấp bậc, và còn để thể hiện tính không kiêng dè ai của Lý Ngọc Xương.

[3] Vương Thụ Sinh đang thắc mắc nên gọi Lý Ngọc Xương là “người”. Xưng hô thay đổi tùy trường hợp.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 142: Trước Kia Ta Thấy Người Đã Ấu Trĩ Còn Lắm Mồm, Nhưng Giờ Người Im Lặng Thì Lòng Ta Lại Khổ Sở

Thẩm Minh tỉnh lại vào lúc mặt trời mọc, hăn chưa mở mắt đã ngửi được hương bạch đàn thân quen.

Hăn mơ màng mở mắt và thấy lụa mỏng bay phất phới cùng một nữ tử ngồi đưa lưng về phía hăn ở gần đấy. Năng sớm chiều vào phòng, nữ tử cúi đầu viết lách.

Thẩm Minh chống tay ngồi dậy, Diệp Vận nghe tiếng động bèn chạy tới vén màn lên, “Người tỉnh rồi?”

Thẩm Minh ngược nhìn Diệp Vận. Thấy hăn đã tỉnh, Diệp Vận nhanh nhẹn chỉ thị nha hoàn đứng sau mình, “Mau gọi ca ca đến đây.”

Nàng ấy tiện thể sai người chuẩn bị cơm nước, sau đó ngồi xuống hỏi han Thẩm Minh, “Người thấy đỡ hơn chưa?”

Thẩm Minh gật đáp trả, hăn có thể cảm nhận vết thương của mình đã được băng bó chu đáo. Hăn ngẩng đầu quan sát xung quanh và nhận ra đây là khuê phòng của Diệp Vận. Thẩm Minh thì thào, “Mấy giờ rồi?”

“Rạng sáng,” Diệp Vận vừa nhìn sắc trời vừa đáp.

Diệp Thế An gấp gáp chạy đến, hăn vừa vào phòng đã cất tiếng gọi, “Thẩm Minh!”

Hắn vội vã tới trước mặt Thẩm Minh, sốt ruột hỏi, “Các người gặp rắc rối à?”

Thẩm Minh gật đầu rồi bảo, “Phiền người mời Giang đại nhân đến, sau khi thương lượng ta phải vào cung một chuyến.”

Thẩm Minh hiếm khi nói năng như vậy; ngữ điệu nghiêm túc chẳng hề có chút đùa giỡn, ngay cả mấy lời ngốc nghếch hắn thường nói cũng không xuất hiện.

Khuôn mặt cương nghị của hắn đầy vẻ trầm lắng, các vết thương chi chít dường như không chỉ mang lại cơn đau mà còn khiến nội tâm hắn biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Diệp Thế An lần Diệp Vận đều ngờ ngàng. Lát sau, Diệp Thế An hoàn hồn rồi gật gù, “Để ta lo chuyện này, người cứ nghỉ ngơi đi.”

Thẩm Minh đáp một tiếng và không nói gì thêm. Diệp Thế An thoáng lưỡng lự nhưng rốt cuộc vẫn lặng lẽ rời khỏi phòng. Chờ Diệp Thế An đi khuất, Diệp Vận bưng cơm canh đến rồi chần chừ mở lời, “Ta đút cho người nhé?”

Thẩm Minh lắc đầu, hắn vươn tay nhận lấy cơm canh từ Diệp Vận, sau đấy húp một ngụm sạch bách.

Hắn đặt cái bát lên bàn, nhỏ giọng bảo, “Đa tạ.”

“Người thật là,” Diệp Vận nhin không được mà quở trách, “lại quây gì nữa?”

Thẩm Minh ngẩn người, hắn cúi gằm đầu nhưng chẳng nói gì cả.

Diệp Vận tức tới bật cười, nàng ấy đứng dậy, “Ở Vĩnh Châu học được tính ngạo mạn, chả thèm nói chuyện luôn. Được, người nghỉ ngơi thỏa

thích đi, ta không phí sức nữa.”

Dứt lời, Diệp Vận xoay người bỏ đi. Thẩm Minh vẫn cúi đầu nhưng hần mở miệng nói, “Người đừng giận.”

Diệp Vận dừng bước, Thẩm Minh do dự giây lát mới giải thích, “Ta chỉ nghĩ người vẫn là cô nương chưa xuất giá nên cần để ý lễ nghĩa.”

Diệp Vận im lặng, hồi lâu sau nàng ấy mới lạnh lùng cất tiếng, “Nếu để ý lễ nghĩa, người phải cắt khỏi Diệp gia ngay mới đúng.”

“Xin lỗi.”

Giọng Thẩm Minh rất nhỏ, Diệp Vận xoắn chặt khăn tay. Nàng ấy hít sâu một hơi rồi quay lại nhìn Thẩm Minh, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Vĩnh Châu?”

“Đợi Giang đại nhân tới rồi nói một thể,” Thẩm Minh khẽ thở dài, “ta hơi mệt nên để ta nghỉ một lát đã.”

Nói rồi Thẩm Minh nhắm nghiền mắt như không muốn nhiều lời nữa.

Diệp Vận đứng đưa lưng về phía hần trong chốc lát, nàng ấy kiềm chế cảm xúc và trở lại cái bàn hồi nãy rồi cúi đầu đọc sổ sách.

Thấy nàng ấy không nói gì, Thẩm Minh hé mắt nhìn nàng ấy.

Khác với con đường chém giết máu me hần vừa trải qua, cô nương kia vừa ấm áp vừa trong sáng. Mành lụa trắng ngăn cách ở giữa như thể bọn họ sống trong hai thế giới khác nhau. Thẩm Minh lặng lẽ ngắm nàng, đầu óc dần dần trở nên tỉnh táo.

Hần đã nhớ ra mình quay về Đông Đô để làm gì.

Cố Cửu Tư vẫn đang ở Vĩnh Châu, hắn giết người nên kẻ khác nhất định sẽ tới gây sự với Cố Cửu Tư. Hắn không thể chạy trốn thế này, hắn phải quay lại nhận tội. Song trước khi nhận tội, chí ít hắn phải cho Phạm Hiên biết chuyện gì đã xảy ra tại Vĩnh Châu.

Giây phút lấy được chứng cứ, hắn biết Vĩnh Châu sẽ tuyệt đối không chịu để yên. Nhưng hắn chẳng biết quan viên Vĩnh Châu có thể ra tay tới mức độ nào, việc duy nhất hắn làm được bây giờ là về Đông Đô xin tiếp viện.

Trong lúc hắn âm thầm tính toán, Diệp Thế An dẫn Giang Hà đến. Mới bước chân qua cửa, Giang Hà đã thẳng thừng bảo, “Nói mau, sao người lại quay về?”

Thẩm Minh đã chuẩn bị tốt những gì cần nói, hắn thấy mọi người tới đông đủ bèn nhìn thoáng qua Diệp Vận. Nàng ấy nhanh nhẹn đứng dậy ra ngoài canh cửa. Thẩm Minh uống ngụm trà, cố gắng bình tĩnh kể lại mọi việc ở Vĩnh Châu từ đầu chí cuối.

Lúc hắn kể xong, mặt Diệp Thế An ngập tràn khiếp sợ, còn Giang Hà trầm tư gập mở cây quạt nhỏ trong tay.

“Nếu đã bỏ chạy,” Giang Hà liếc nhìn hắn, sắc mặt lãnh đạm, “người còn tới Đông Đô làm gì? Muốn chúng ta đưa người đi thật xa để tránh bị người Vương gia ám sát?”

Thẩm Minh lắc đầu, “Ta không về đây để mọi người giúp ta,” hắn thành khẩn nhìn Giang Hà, “ta về để nhận tội.”

“Nhận tội?” Giang Hà mĩa mai, “Nhận tội mà chạy đến cổng chính Diệp gia? Sao không đi thẳng tới Thuận Thiên Phủ để đánh trống và hô vang ‘ta giết Vương Tư Viễn’?”

“Giang đại nhân,” Thẩm Minh điềm tĩnh đáp, “ta biết ngài buồn bực vì ta lỡ mãng làm liên lụy đến Cửu ca. Nhưng thiết nghĩ ngài biết ta không chỉ về nhận tội mà còn muốn báo cho bộ hạ tình trạng hiện giờ tại Vĩnh Châu. Dựa theo danh sách ta kiểm được, chuyện gì cũng có thể xảy ra ở Vĩnh Châu, chưa biết chừng còn phát sinh binh biến nữa. Tình hình này làm ta không yên tâm để Cửu ca một mình ở nơi đó, hy vọng Giang đại nhân tạo cơ hội cho ta diện thánh[1] để giải thích mọi chuyện và cầu xin bộ hạ phát binh.”

Giang Hà lặng thinh, Diệp Thế An này giờ ngồi yên nghe, hăn nhin không được mà hỏi, “Vậy người thì sao?”

Với hiệp khách giang hồ như hăn, giết người là chuyện bình thường; chỉ cần đến nơi khác sẽ có cuộc sống mới giữa trời cao biển rộng. Song hăn lại trở về Đông Đô. Ngay cả khi Vương Tư Viễn thật sự phạm tội thì với việc bất chấp luật pháp để tự tay giết lão ta, hăn có thể được miễn tội chết nhưng lại khó thoát tội sống.

Nghe Diệp Thế An hỏi, Thẩm Minh chỉ cười, hăn ôn hòa bảo, “Có gì đâu, cùng lắm bị chém đầu thôi. Ta chẳng có gì nuối tiếc nên không sợ.”

Không ai đáp lời hăn, lát sau, Giang Hà dứt khoát nói, “Người cứ dưỡng thương, ta đi thu xếp. Đến giữa trưa chắc sẽ được gặp bộ hạ.”

Thẩm Minh đáp một tiếng, Giang Hà đứng lên dẫn Diệp Thế An rời đi. Hai người đã đi được một lúc lâu mà Diệp Vận còn đứng tại cửa ngõ ngác nhìn khu vườn.

Thẩm Minh thấy nàng mãi không vào bèn gọi, “Diệp Vận?”

Diệp Vận phục hồi tinh thần, nàng ấy vội nói, “Gì?”

“Vào trong ngồi đi,” Thẩm Minh mệt mỏi nằm trên giường, “bên ngoài gió lạnh.”

Diệp Vận nghe theo, nàng ấy bước vào phòng. Căn phòng lặng im như tờ, rất lâu sau, nàng ấy nghe giọng nói yếu ớt của Thẩm Minh cất lên, “Trong thời gian ta vắng mặt, người vẫn khỏe chứ?”

“Ừ,” Diệp Vận kìm nén cảm xúc mà trả lời.

Thẩm Minh cười, hân khê thở dài, “VẬY là tốt rồi.”

“Ta gửi thư cho người suốt,” Thẩm Minh nhìn nóc giường, từ tốn nói, “người có đọc không?”

“CÓ.”

“Người không hồi âm,” Thẩm Minh nhẹ nhàng cười, “ta còn tưởng người chẳng nhận được.”

“Ta có hồi âm.” Diệp Vận cầm lấy bút lông.

Thẩm Minh ngẩn ngơ một hồi, hân chậm chạp hỏi, “Người viết gì trong thư?”

“Ta chỉ hỏi,” chẳng biết vì sao đôi mắt Diệp Vận lại đỏ hoe làm những con chữ trước mặt nhòe nhoẹt, nhưng nàng ấy vẫn cố gắng nín nhịn, “người ở Vĩnh Châu có khỏe không.”

Thẩm Minh im lặng thật lâu mới đáp lại, “Ta khỏe, người đừng lo.”

Sau đấy hai người lâm vào sự tĩnh mịch kéo dài, Diệp Vận thút thít, “Con người đúng là kỳ quái. Trước kia ta thấy người đã ấu trĩ còn lắm mồm, nhưng giờ người im lặng thì lòng ta lại khổ sở. Thẩm Minh,” Diệp Vận nỗ lực gạt lệ, “người hãy la mắng ta đi, hay nói mấy câu chế giễu cũng được.”

Thẩm Minh vẫn chỉ lặng lẽ nhìn nóc giường.

Đêm qua hắn còn nghĩ nếu gặp Diệp Vận, hắn sẽ thổ lộ tâm tư mình với nàng ấy.

Sống một đời mà không quang minh chính đại tỏ tình với người mình thích thì cũng quá bi ai. Nhưng khi hắn nằm trên giường dõi theo nắng sớm chiếu sáng cô nương kia và nghe nàng ấy nức nở, hắn lại nghĩ tới tương lai mờ mịt của mình và chợt cảm thấy—

Không cần nói ra những lời đó.

Nếu nói rồi khiến nàng ấy rung động, song hai người lại chẳng có kết quả, thì chỉ làm nàng ấy khổ sở hơn.

Kể cả không rung động thì với tính cách như vậy, nếu hắn gặp bất trắc, mai sau nàng ấy vẫn sẽ áy náy.

Cuối cùng hắn đã hiểu khi thích một người, người sẽ chẳng nỡ để nàng phiền lòng dù chỉ một chút. Phiền lòng vì mình thì càng không được.

Vì vậy hắn không nói gì cả.

Mất một lúc lâu Diệp Vận mới thì thào, “Thật ra nếu người nhẫn nại và chờ thêm thì biết đâu sẽ có cách. Tại sao người nhất quyết lấy mạng mình đi cứu Tần Nam lẫn Phó Bảo Nguyên?”

“Chẳng lẽ người không phải là một mạng người như bất kỳ ai khác?”

Thẩm Minh không trả lời nàng ấy.

Hồi lâu sau, Diệp Vận sụt sịt mũi rồi bảo, “Ta biết người cảm thấy chả có ai nhớ mong mình nên sống chết gì cũng thế, đúng không?”

“Diệp Vận...”

“Thẩm Minh”, Diệp Vận rút cuộc nhin không được mà vỡ òa, “sống vậy người không thấy đáng buồn à?”

Không nhớ mong ai, cũng chẳng ai nhớ mong, cô độc đến thế gian này rồi cô độc rời đi.

Cuộc đời như vậy thì không cần Thẩm Minh trả lời, Diệp Vận cũng thấy đáng buồn.

Nàng ấy không thể phân biệt nỗi buồn trong mình là thương hại hay đau lòng, là tình bằng hữu hay tình nam nữ. Dù nghĩ không ra nhưng vào khoảnh khắc này, nàng ấy cảm thấy cuộc đời hẳn quá cay đắng.

Thẩm Minh lắng nghe từng lời của Diệp Vận, mãi hẳn mới cất tiếng cười chua xót.

“Thấy người khóc như vậy ta lại vui,” giọng hẳn dịu dàng, “người nói xem có phải ta rất xấu xa không?”

“Người nghỉ ngơi đi.”

Diệp Vận thấy mình thất thố, nàng ấy không thể tiếp tục ở lại đây nên lau nước mắt và nói, “Lát nữa Giang đại nhân sẽ mang người vào cung, người hãy nghỉ ngơi cho khỏe.”

Diệp Vận cầm sổ sách vội vàng chạy ra ngoài.

Sau khi nàng ấy rời phòng, Thẩm Minh nhìn nóc giường trong chốc lát rồi chìm vào giấc ngủ.

Hắn không biết mình ngủ được bao lâu trước lúc Giang Hà và Diệp Thế An quay lại. Hai người thay quần áo cho Thẩm Minh rồi để hắn ngồi trên kiệu nhỏ mà vào cung.

Người hăn đầy thương tích nên cần hạn chế đi lại, vì tình huống đặc thù mới xử lý như thế.

Thẩm Minh được nâng vào cung, vừa nhìn thấy Phạm Hiên hăn liền quỳ xuống.

Phạm Hiên nhú mảy, ông lập tức bảo, “Không cần quỳ, cứ ngồi nói chuyện.”

“Cảm tạ bộ hạ.”

Thẩm Minh vững vàng đáp làm Phạm Hiên nhìn hăn từ đầu đến chân. Sau một hồi, ông thở dài, “Hồi xưa trăm nghĩ người thiếu chín chắn, không ngờ cũng có ngày người trưởng thành. Trăm đã nghe tóm tắt về Vĩnh Châu, người nói chi tiết hơn đi.”

Thẩm Minh đáp ứng rồi tỉ mỉ kể lại mọi việc. Biểu cảm của Phạm Hiên không thay đổi mấy nhưng mọi người đều cảm nhận được cơn phẫn nộ trong ông đang chậm rãi tích tụ.

Chờ Thẩm Minh nói xong, Phạm Hiên rớt cuộc lên tiếng, “Người giết châu mục mà còn dám trở về?”

“Bộ hạ,” Thẩm Minh đứng dậy và quỳ xuống, lần này Phạm Hiên không cản hăn. Thẩm Minh bình tĩnh nói, “Thảo dân giết châu mục là phạm tội, thảo dân tình nguyện một mình gánh chịu. Nhưng Vĩnh Châu đang nguy cấp, thảo dân khẩn cầu bộ hạ—”

“Xuất binh đến Vĩnh Châu!”

Lời tác giả

Thẩm Minh: Ta còn sống (/•Д•)/

Mọi người đừng sợ, tôi là mẹ ruột mà!

Chú thích

[1] Gặp vua.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 143: Đây Đúng Là Thời Tiết Đẹp Để Giết Người

Trong lúc Thẩm Minh trốn về Đông Đô, Cố Cửu Tư và Lý Ngọc Xương ăn ý giả vờ không biết gì; một mặt gióng trống khua chiêng tìm Thẩm Minh, một mặt tiếp tục giám sát đề điều vì trời có sập thì vẫn phải tu sửa Hoàng Hà.

Liễu Ngọc Như biết kế hoạch của Cố Cửu Tư nên cấp tốc vận chuyển tất cả hàng hóa tới nhà kho kế tiếp, nàng cố gắng không giữ quá nhiều hàng ở Huỳnh Dương.

Cố Cửu Tư nghĩ bây giờ hẳn chỉ cần ổn định Huỳnh Dương, binh mã Ti Châu đến một cái là hẳn lập tức ra tay chinh đồn Vĩnh Châu.

Hắn đã nhầm tính thời gian. Nếu dùng khoái mã^[1] thì từ Huỳnh Dương đến Ti Châu chỉ mất nửa ngày. Tới Ti Châu rồi thông báo cho toàn bộ quan viên và lấy lệnh điều động chuẩn bị binh lính tốn thêm một ngày. Sau đó binh mã Ti Châu hành quân đến Huỳnh Dương cùng lắm là một ngày nữa. Tổng cộng chỉ cần ba ngày là thấy được quân đội Ti Châu.

Nhưng đợi đến ngày thứ ba, Cố Cửu Tư vẫn chẳng nghe thấy tin tức gì. Lý Ngọc Xương không khỏi bất an, mới sáng sớm hắn đã tới phòng của Cố Cửu Tư. Liễu Ngọc Như ra ngoài trả hàng, hắn thấy bốn bề vắng lặng bèn đóng cửa lại rồi hạ thấp giọng mà gần từng tiếng, “Không phải người bảo chỉ cần ba ngày là binh mã Ti Châu sẽ đến sao? Thế giờ bọn họ đang ở đâu?!”

“Chờ thêm đi,” Cố Cửu Tư cau mày, “chắc thủ tục bên đó rườm rà quá...”

“Chúng ta đang dùng tính mạng để đợi!”

Lý Ngọc Xương nổi nóng, hấn phá án nhiều năm nên biết rõ hiện giờ bọn họ lâm vào tình thế nguy cấp cỡ nào. Hấn sốt ruột bảo, “Chúng ta không thể xử lý vụ án này, ở Huỳnh Dương ngày nào là nguy hiểm ngày đó. Cố Cửu Tư, chúng ta phải nghĩ cách.”

“Người tưởng ta không lo chắc?”

Cố Cửu Tư đau cả đầu, hấn tận lực kiềm chế cảm xúc để nói, “Nhưng bên chúng ta còn rất nhiều người chứ đâu chỉ mình người và ta. Chỉ cần có tí xú bắt thường là bọn họ sẽ biết chúng ta đang giữ chứng cứ. Đến lúc đấy bọn họ chó cùng rứt giậu thì chả ai trong chúng ta thoát nổi!”

Ám sát khâm sai đại thần là tội nặng, không ai muốn chọn phương án này nếu chưa tới đường cùng. Hiện tại đối phương không thể xác định kế hoạch của bọn họ nên ít nhất sẽ暂缓 hành động thiếu suy nghĩ.

Lý Ngọc Xương biết Cố Cửu Tư nói đúng nhưng hấn vẫn lo lắng, hấn nỗ lực bình tĩnh lại và đề nghị, “Nếu Ti Châu mãi không gửi binh lính tới thì dĩ nhiên vì bên đó đã xảy ra chuyện. Chúng ta không thể cứ ngồi chờ được, chí ít phải có kỳ hạn.”

Cố Cửu Tư im lặng mím môi, lát sau hấn rút cuộc đồng ý, “Vậy hãy chuẩn bị sẵn, đến ngày mai mà Ti Châu chưa phát binh thì chúng ta đích thân đi.”

Lý Ngọc Xương gật đầu, có kế hoạch làm hấn yên tâm hơn.

Sau khi hai người thương lượng, buổi tối Liễu Ngọc Như mới trở về. Cố Cửu Tư đứng trong sân; hấn mặc đồ trắng, tóc cài quan ngọc, tay chấp sau lưng, mắt lạng lẽ ngắm cây phong đỏ dưới ánh trăng.

Đêm nay trăng rất sáng, ánh trăng chiếu xuống người Cố Cửu Tư khiến hắn như đang lấp lánh. Liễu Ngọc Như dừng bước trên hành lang, nàng nhìn Cố Cửu Tư mà trong lòng dấy lên nỗi xúc động không tên.

Cố Cửu Tư của hiện tại khác hẳn lần đầu nàng gặp hắn. Dường như hắn đã thật sự trở thành một quân tử, một danh sĩ với phong thái thông dong và khuôn mặt kiên định. Dáng đứng của hắn khiến người ta cảm tưởng hắn đủ sức vai gánh non sông, lưng cõng giang sơn.

Cố Cửu Tư cảm nhận được Liễu Ngọc Như đang ở gần, hắn quay đầu lại liền thấy nàng đứng trên hành lang mà mỉm cười nhìn hắn.

Nàng mặc áo hai màu tím và trắng, tay ôm lò sưởi, trông nàng vừa dịu dàng vừa trầm tĩnh.

Cố Cửu Tư cười, “Về lúc nào mà không nói gì cả.”

Liễu Ngọc Như bước xuống sân rồi đến bên hắn. Nàng bắt chước hắn ngẩng đầu lên, nhìn xuyên qua cây phong để hướng về vầng trăng sáng trên trời cao.

“Ta không gọi nhưng chàng vẫn biết ta về còn gì?” Giọng nàng ôn hòa. “Chàng đang ngắm gì đấy?”

“À,” Cố Cửu Tư nhìn sao trời, từ tốn đáp, “ta chợt nhớ mình đến Vĩnh Châu lâu vậy mà chưa từng ngắm trăng nơi đây. Đêm nay ta mới phát hiện vùng trời Vĩnh Châu bao la hơn Đông Đô nhiều.”

“Sau khi Hoàng Hà được tu sửa hoàn chỉnh,” Liễu Ngọc Như dịu dàng nói, “chúng ta hãy tìm cơ hội du ngoạn Vĩnh Châu.”

Cố Cửu Tư không đáp lại, Liễu Ngọc Như quay sang nhìn hắn và nhẹ giọng hỏi, “Sao vậy?”

“Ngọc Như,” Cố Cửu Tư nhìn nàng, hân miễn cưỡng bật cười, vẻ mặt đầy áy náy, “hình như tại làm liên lụy đến nàng rồi.”

Liễu Ngọc Như nghe thế bèn khẽ cười, “Lang quân nhà ta lại gây họa à?”

“Bình mã Ti Châu không đến.” Cố Cửu Tư cười khổ sở. “Hôm nay lúc Lý Ngọc Xương tới chất vấn, ta bảo nếu mai vẫn không đến thì sáng sớm ngày kia chúng ta sẽ rời đi.”

Liễu Ngọc Như gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, “VẬY CŨNG TỐT.”

“Từ ngày nàng theo ta,” Cố Cửu Tư cúi đầu che giấu cảm xúc trong đôi mắt, “lúc nào cũng phải lang thang khắp nơi, ta chưa bao giờ để nàng sống yên ổn dù chỉ một ngày. Ta thật sự...”

“Lang quân,” Liễu Ngọc Như cắt ngang lời hân, nàng khẽ thở dài rồi nắm tay Cố Cửu Tư. Tay nàng mang theo nhiệt độ từ lò sưởi nên rất ấm, khiến ngày mùa thu giá rét bỗng ấm áp hơn. Nàng cúi đầu nhìn hai bàn tay đan vào nhau và chậm rãi nói, “Không có chàng sẽ không có Liễu Ngọc Như.”

Cố Cửu Tư sững sờ ngược nhìn nàng, đập vào mắt hân là nụ cười của Liễu Ngọc Như.

“Không có chàng thì ta sẽ chẳng nghĩ tới chuyện thích một người, hay muốn kiếm được cuộc sống và sự nghiệp cho riêng mình. Giờ ngẫm lại, những ước mơ trước kia của ta – bất kể là trở thành cáo mệnh và chủ mẫu, hay trông chờ lang quân làm quan to có lương cao – đều dựa vào thành tựu người khác đạt được mà không phải chính tay ta tạo nên. Cuộc đời ta thuộc về Liễu thị chứ chẳng thuộc về Liễu Ngọc Như. Hiện tại ta ở bên chàng, chúng ta cùng chia sẻ vinh hoa lẫn gian khổ nhưng lại tự mình giành lấy thành tựu chứ không cậy nhờ đối phương. Chàng trao tặng cơ hội này khiến ta vô cùng cao hứng.”

Cố Cửu Tư chăm chú nhìn người trước mặt, Liễu Ngọc Như thấy hắc lặng thình thì biết cảm xúc đang trào dâng trong hắc. Nàng mím môi cười và nắm chặt tay hắc, “Hơn nửa năm ấy ta đã nói rồi còn gì,” Liễu Ngọc Như nghiêng đầu, khuôn mặt hiện lên vài phần hoài niệm, “ta sẽ ở bên dìu chàng đứng lên.”

Thuở niên thiếu, khi hắc đánh gãy chân Vương Vinh, những tưởng phải một mình đối mặt với Vương Thiện Tuyên thì nàng cũng làm thế này; vừa nắm tay hắc vừa bảo nàng sẽ ở bên dìu hắc đứng lên.

Chỉ một lần như thế mà kéo dài đến hiện tại. Có lẽ nàng sẽ dìu hắc đứng lên cả đời này.

Cố Cửu Tư cười rộ, hắc cúi đầu như đang ngượng ngùng vì mình quá xúc động. Hắc tiến lên một bước rồi vươn tay ôm lấy Liễu Ngọc Như.

“Ta sẽ che chở nàng,” thanh âm hắc thấp thoáng sự kích động, “dù phải đánh đổi tính mạng, ta cũng sẽ che chở nàng bình an vô sự.”

“Đồ ngốc.”

Liễu Ngọc Như mỉm cười.

Nàng nhìn sắc trời, tay vỗ vỗ lưng hắc, “Về thôi, ngoài này lạnh lắm.”

Cố Cửu Tư đồng ý, hắc buông nàng ra. Hai người tay trong tay và cười nói trở về phòng.

Cố Cửu Tư chẳng biết vì sao nhưng trò chuyện với Liễu Ngọc Như khiến hắc không lo lắng nữa, thậm chí còn ngủ một giấc ngon lành. Rạng sáng hôm sau, Liễu Ngọc Như dựa vào đầu giường rồi hỏi hắc, “Hôm nay ta có cần chú ý gì không?”

“Cũng không có gì đặc biệt,” Cố Cửu Tư ngẫm nghĩ, “cứ làm chuyện cần làm, đừng tỏ ra thận trọng quá mức làm người ta nghi ngờ. Dù sao chúng ta cũng chả có nhiều hành lý, sáng sớm mai mọi người tập trung lại rồi đi luôn.”

“Ừm,” Liễu Ngọc Như đáp.

Cố Cửu Tư đột nhiên bảo, “Nàng nên dẫn theo thị vệ, nếu binh mã Ti Châu đến thì e rằng nơi này sẽ loạn một thời gian. Nhưng nàng đừng sợ,” Cố Cửu Tư nghiêng người ôm lấy gối và cười khanh khách với nàng, “đến lúc ấy ta sẽ tới bên nàng ngay.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như mím môi cười.

“Được,” nàng nói, “ta không sợ.”

“Hôm nay nàng định làm gì?” Cố Cửu Tư chống cằm hỏi.

Liễu Ngọc Như suy tư, “Đến bến tàu, khi gặp chuyện sẽ dễ chạy trốn hơn.”

“Thông minh.”

Cố Cửu Tư nhanh nhẹn hôn trán nàng, Liễu Ngọc Như giận dỗi liếc hắt một cái sắc lẹm. Nàng đứng dậy bảo, “Không đùa với chàng nữa, làm chính sự đi.”

Cố Cửu Tư vừa cười ha ha vừa nhìn Liễu Ngọc Như tắt bật, đến lúc người hầu vào hắt mới bắt đầu rửa mặt. Sau khi sửa soạn xong, hai người tách ra. Cố Cửu Tư đưa Liễu Ngọc Như lên xe ngựa và lúc xe đã lăn bánh, hắt suy nghĩ rồi gọi Mộc Nam lại dặn dò, “Phái toàn bộ ám vệ đi theo phu nhân.”

Mộc Nam ngẩn người, hắt lo lắng nhắc, “Lấy hết người của ngài thì...”

“Không sao,” Cố Cửu Tư lắc đầu, “ta có thể tự bảo vệ mình. Đừng cho bất kỳ ai động tới phu nhân và cũng không được để nàng phát hiện, nàng mà biết thì chắc chắn sẽ không vui.”

Mộc Nam tuân lệnh, hắn mau chóng điều động người. Cố Cửu Tư đứng tại cổng dõi theo xe ngựa của Liễu Ngọc Như đi xa rồi quay về phòng.

Vừa về phòng, hắn lập tức nhét một đồng chai lọ vào áo, còn cột đoản kiếm lên người. Chuẩn bị xong, hắn mới ra ngoài giám sát đề.

Cố Cửu Tư rời nhà chưa được bao lâu thì đã có người thông báo cho Vương Thụ Sinh. Gã nghe tin này liền hào hứng nói, “Hắn dám không mang theo người à, đầu óc có vấn đề chắc?”

“Công tử,” Vương Hạ kính cẩn bẩm báo, “tin tức sáng nay đã tới. Ti Châu dàn cảnh người của Cố Cửu Tư bị chém giết trên đường, bọn họ đồng ý sẽ giả vờ không hay biết gì. Nhưng bọn họ nói lệnh bài của Cố Cửu Tư là do bộ hạ đưa nên sợ Đông Đô phải thêm người đến, chúng ta cần gấp rút hành động.”

Vương Thụ Sinh gật gù. Vương Hạ liếc nhìn gã, ông ta do dự đề nghị, “Hôm nay trùng hợp là Cố Cửu Tư cũng không mang theo người hầu. Các gia tộc khác đã ngầm tán thành, chỉ cần ngài mở miệng thì mọi người sẽ cùng nhau ra tay. Đây là cơ hội tốt mà ông trời ban tặng, ngài xem...”

Vương Thụ Sinh không vội trả lời, rất lâu sau gã hít sâu một hơi, “Ra tay đi.”

Được lời này, Vương Hạ lập tức vâng dạ rồi lui xuống.

Chờ ông ta đi khuất, Vương Thụ Sinh giơ tay lên để đè xuống cái tay còn lại đang run rẩy.

“Đừng sợ.”

Gã thì thảo trấn an bản thân.

Không có gì phải sợ.

Tại Vĩnh Châu, Vương gia bọn họ đã sống thế này suốt bao thế hệ. Hai mươi năm trước, phụ thân gã có thể giết chết đám người Tần Nam để trở thành châu mục và phù hộ Vương gia trong hai thập kỷ thì hai mươi năm sau, Vương Thụ Sinh cũng có thể.

Oo——oOo——oO

Cố Cửu Tư bận rộn trên đê nguyên buổi sáng. Lạc Tử Thương trở về ăn cơm rồi buổi chiều mới quay lại giám sát nên hẳn ngồi ở đê tán gẫu với công nhân trị thủy.

Nhờ hẳn mà khẩu phần của công nhân không bị cắt xén, bọn họ bùng màn thầu và canh đến ngồi cạnh Cố Cửu Tư để vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

“Cô vợ nhỏ nhà ta siêu ghê gớm, Cố đại nhân, cô vợ nhỏ nhà ngài có hung dữ không?” Công nhân hơi tò mò về cuộc sống cá nhân của Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư cầm một miếng màn thầu, nhồm nhoàm bảo, “Dữ chứ, làm gì có cô vợ nhỏ nào không dữ? Hồi trước ta ghét đọc sách, nàg sai người nhốt ta lại, còn bỏ đói ta nữa.”

“Cô vợ nhỏ quản cả việc đọc sách á?” Công nhân trợn trừng mắt rồi cảm khái, “Nhà giàu có khác, ta cũng muốn được như thế. Cô vợ nhỏ của ta mà ép ta đọc sách thì biết đâu ta lại đổ trạg nguyên?”

Cố Cửu Tư nghe đến đây liền cười sặc sụa, “Chứ còn gì nữa. Lúc ta đi thanh lâu, nàg kéo người đến và cầm đao cái ‘phập’ ngay cạnh mặt ta làm ta sợ muốn chết.”

Lời hăn nói khiến mọi người thốn thức rồi sôi nổi bàn tán cô vợ nhỏ này kinh quá. Có một thiếu niên cất tiếng hỏi, “Cố đại nhân chắc thích cô vợ nhỏ của mình lắm.”

“Hừm?” Cố Cửu Tư nhướn mày. “Ta nói xấu nàng mà người vẫn nghĩ ta thích nàng à?”

Một vị công nhân già ngồi gần đấy cười, ánh mắt ông đầy thấu hiểu, “Không thích mà dung túng nàng ấy vậy sao?”

Ông chưa nói hết câu, khúc đê ở đằng xa bỗng ầm ỹ cả lên. Cố Cửu Tư nhíu mày, hăn đứng dậy bảo, “Ta đi xem có chuyện gì.”

Nhóm công nhân đi cùng Cố Cửu Tư, hăn vừa xuống đê đã nghe một người giận dữ gầm lên, “Giết Cố Cửu Tư, tên tham quan áp bức bá tánh, tàn sát dân lành!”

“Bọn chúng nói bậy gì thế...”

Nhóm người đi theo Cố Cửu Tư cau mày, còn hăn nghe tiếng rống này liền biết có chuyện chẳng lành. Hăn lập tức nói với một thiếu niên đứng cạnh, “Người cấp tốc đến huyện nha thông báo cho Lý Ngọc Xương đại nhân rằng ta ở ngoài thành chờ hăn, cần đẩy nhanh kế hoạch!”

Tuy thiếu niên nghe không hiểu ý Cố Cửu Tư nhưng vẫn đáp ngay, “Vâng.”

Dứt lời, thiếu niên xoay người chạy đi.

Thiếu niên này thường xuyên trò chuyện với Cố Cửu Tư nên Cố Cửu Tư biết tính cách lẫn khả năng của hăn. Khi còn nhỏ hăn là lưu manh đầu đường xó chợ, vì muốn chữa bệnh cho nương mà hăn tham gia trị thủy. Hăn không mạnh nhưng chân tay nhanh nhẹn, chạy trốn cực lẹ. Cố Cửu Tư thấy hăn đã chạy xa bèn hét lớn, “Chạy đi! Mọi người chạy mau!”

Thét xong, Cỗ Cửu Tư điên cuồng vọt lên trên đê, bốn phương tám hướng đều là người đang đuổi theo hắn. Cỗ Cửu Tư đã chuẩn bị sẵn, hắn chạy một mạch đến bờ đê rồi nhảy lên lưng ngựa và xông ra khỏi thành.

Hắn biết Liễu Ngọc Như đang ở bến tàu nhưng phía sau hắn là biển người truy sát, hắn không thể dẫn bọn chúng tới chỗ Liễu Ngọc Như. Vì vậy hắn quyết đoán lao ra ngoài thành rồi phóng thẳng vào khu rừng ở ngoại ô. Kỹ năng cưỡi ngựa của hắn xuất chúng, khiến đám người lòng bắt hắn dần bị cắt đuôi.

Hắn thoáng nhìn phía sau, đám người truy đuổi mặc quần áo công nhân trị thủy làm hắn hiểu ngay vấn đề. Vương Thụ Sinh không dám trực tiếp ám sát hắn vì triều đình sớm muộn gì cũng phái người tới. Một khi hắn chết do bị ám sát, các gia tộc quyền thế ở Vĩnh Châu sẽ gặp rắc rối to.

Bọn họ muốn dàn cảnh tu sửa sông ngòi dẫn đến bạo loạn, khâm sai chết trong bạo loạn là chuyện bình thường.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng kế hoạch của Vương Thụ Sinh, Cỗ Cửu Tư càng chẳng dám quay lại thành. Trong lòng hắn không ngừng lo lắng cho Liễu Ngọc Như. Hắn lấy ra một cái chai, vừa quan sát đám người vừa tính hướng gió. Đến lúc gió thổi xuôi, hắn nhin thờ rồi đột ngột hất thuốc bột về phía sau!

Thuốc bột bay ngập trời, những kẻ bám theo kêu gào đầy sợ hãi. Cỗ Cửu Tư chạy trốn vào sâu trong rừng rậm, khi tiếng người đuổi theo cách xa, hắn bắt chợt quất vào mông ngựa. Con ngựa hoảng hốt phóng về phía trước còn Cỗ Cửu Tư nhanh chóng trèo lên cây. Chẳng mấy chốc, hắn thấy đám người kia đuổi theo con ngựa vào rừng sâu.

Chờ bọn chúng đi hết, Cỗ Cửu Tư vội vã trèo xuống. Hắn cởi áo ngoài rồi chạy về phía bến tàu có Liễu Ngọc Như. Trên đường đi, hắn chốc chốc lại rẽ theo những hướng khác nhau và xé quần áo vứt xuống đường nhằm

mục đích đánh lạc hướng. Lúc hết thứ để dùng, hắn ném cả đai lưng lẫn ngọc bội.

Sau khi ném mọi thứ có thể ném, hắn cũng chẳng ngại tạo dấu vết nữa mà cứ chạy như điên về phía bến tàu.

Hắn phải đi tìm Liễu Ngọc Như.

Ngay lập tức.

Trong lúc Cổ Cửu Tư băng băng chạy tới chỗ Liễu Ngọc Như, Huỳnh Dương đã hoàn toàn rối loạn. Liễu Ngọc Như nghe tiếng chuông phía trên thành dồn dập vang lên. Nàng hốt hoảng nhìn về phía thành Huỳnh Dương mà hỏi Ấn Hồng, “Sao lại thế này?”

Nàng không biết thì Ấn Hồng đi theo nàng này giờ dĩ nhiên cũng không biết.

Liễu Ngọc Như thấy bất an, nàng suy nghĩ giây lát rồi chỉ thị mọi người, “Chuẩn bị thuyền, toàn bộ người của Liễu Thông Thương Hành hãy lên thuyền. Mang theo đồ có giá trị, đừng bỏ sót món nào. Ấn Hồng, người mau tìm người hỏi thăm tình hình trong thành.”

Ấn Hồng nghe theo, nàng ấy vội vàng đi tìm người. Nhưng nàng ấy mới đi hai bước, mũi tên bay tới từ khắp nơi và lao thẳng đến Liễu Ngọc Như. Sắc mặt Liễu Ngọc Như tức khắc trở nên lạnh lùng, thị vệ cuống cuống chém gãy mũi tên để bảo vệ nàng. Bọn họ hấp tấp hỏi, “Phu nhân không sao chứ?”

“Đi thôi.”

Liễu Ngọc Như chẳng hề do dự mà bước vào kho hàng.

Với cơn mưa mũi tên như vậy thì nàng không thể đứng ở bến tàu làm tấm bia sống.

Nàng nghĩ cơn mưa mũi tên thứ hai sẽ ập tới ngay nhưng khi nàng đang nhẩm tính thời gian, tiếng kêu la thảm thiết liên tiếp cất lên. Liễu Ngọc Như vừa ngẩng đầu đã thấy Mộc Nam dẫn theo người chạy lại đây.

Thích khách và người của Mộc Nam đánh giáp lá cà, Liễu Ngọc Như thấy số lượng người đến thì sắc mặt khó coi vô cùng.

Đối phương đâu ngờ Liễu Ngọc Như có nhiều hộ vệ như vậy nên phải tới khá ít sát thủ. Trong thoáng chốc, Mộc Nam chỉ huy người diệt sạch đám sát thủ rồi nôn nóng đến trước mặt Liễu Ngọc Như, “Phu nhân...”

“Ai bảo người tới?!”

Hắn chưa nói xong, Liễu Ngọc Như đã quát một tiếng chói tai. Mộc Nam hoảng sợ vì tiếng hét này, hắn cuống quýt giải thích, “Công tử lo cho ngài...”

“Chàng mới là người gặp nguy hiểm!”

Liễu Ngọc Như vừa căng thẳng vừa giận dữ, “Chàng là khâm sai đại thần, ta chỉ là thê tử của chàng, mục tiêu chém giết hàng đầu chính là chàng. Chàng đã hồ đồ mà các người cũng hồ đồ theo à?!”

Mộc Nam im thin thít, Liễu Ngọc Như hít sâu một hơi rồi ra lệnh, “Người đến đề ngay, chàng chắc chắn đã gặp chuyện.”

Mộc Nam không dám nhúc nhích.

Nếu vừa rồi hắn không có mặt ngăn cản đợt ám sát kia, thì vệ của Liễu Ngọc Như chả đủ sức chống chọi với đám sát thủ được phái đến. Bây giờ hắn mà đi, nếu có chuyện gì xảy ra, Cố Cửu Tư giết hắn mất.

Liễu Ngọc Như biết hiện giờ Mộc Nam không dám bỏ mặc mình, hấn sợ chạy tới chỗ Cổ Cửu Tư là bỏ nặng tìm nhẹ. Nàng hiểu Mộc Nam chỉ nghe lệnh Cổ Cửu Tư nên lấy lại bình tĩnh rồi bảo, “Vậy các người lập tức gửi một nhóm nhỏ tới đề tìm Cửu Tư, thấy chàng thì bắn đạn xin hỗ trợ ngay. Đồng thời cử hai người lanh lợi vào thành phóng hỏa những nơi trực thuộc Vương gia để gây rối. Cuối cùng hãy phái người tìm xem Lý đại nhân lẫn Tần đại nhân đang ở đâu.”

“Tuân lệnh phu nhân.”

Mộc Nam rất cuộc đáp ứng, hấn nhanh chóng sai người hành động. Liễu Ngọc Như thu xếp cho mọi người lên thuyền, nàng giao phó tiền bạc vào tay quản gia và căn dặn, “Ta ở đây chờ Cửu Tư thêm một lát. Nếu Cửu Tư không tới, các người cứ xuất phát.”

“Vâng,” quản gia đáp.

Sau đấy, Liễu Ngọc Như và Mộc Nam cùng chờ tại bến tàu.

Chờ chưa được bao lâu, một thiếu niên cấp bách chạy lại từ xa.

“Phu nhân,” thiếu niên kia nóng vội hô, “Cố phu nhân có ở đây không?”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như đứng phắt dậy, nàng vội vàng ra ngoài. Thiếu niên thở hổn hển, thấy Liễu Ngọc Như liền thở phào nhẹ nhõm, “Tốt quá, ngài vẫn bình an.”

“Người là?”

“Ta là công nhân sửa đê, tên ta là Hắc Tử.” Thiếu niên sốt ruột báo tin, “Cố đại nhân bị đắm ở đê, mới được nâng về phủ, ngài mau quay lại xem.”

Thông tin này làm Liễu Ngọc Như mở to mắt. Nàng không thể chờ đợi nữa, nhưng đang định cất bước thì nàng bỗng khựng lại. Sau đó nàng hỏi,

“Cổ đại nhân có đưa người tín vật không?”

“Cổ đại nhân làm gì còn sức đưa tín vật,” thiếu niên kia vội la lên, “ngài ấy ngất xỉu ngay khi bảo ta tới đây xem phu nhân có ổn không. Ta chỉ kịp cầm theo miếng ngọc bội, ngài xem đi.”

Nói rồi thiếu niên đưa ngọc bội cho Liễu Ngọc Như. Đây là miếng ngọc mà sáng nay Liễu Ngọc Như đeo cho Cổ Cửu Tư và nó dính đầy máu.

Liễu Ngọc Như ngừng thở, nàng suýt nữa đánh rơi ngọc bội. Nhưng nàng nỗ lực trấn định để ra lệnh, “Mộc Nam, điểm danh người rồi đi theo ta.”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như lập tức ra ngoài lấy ngựa. Nội tâm nàng quay cuồng trong lúc dẫn mọi người quay về thành Huỳnh Dương. Mộc Nam do dự lên tiếng, “Phu nhân, chúng ta không quen người đưa tin, lỡ là cái bẫy thì sao?”

“Ta hiểu,” vẻ mặt Liễu Ngọc Như điềm tĩnh, “nhưng ngọc bội dính máu của công tử nhà người ở đây chứng tỏ chàng đã gặp chuyện. Nếu chàng thật sự gặp nạn nhưng vì sợ bị gài bẫy nên không đi, ta sẽ hối hận cả đời. Nếu chàng bình an vô sự, đối phương không giết mà dụ ta trở về thành thì tất nhiên bọn họ chưa bắt được Cửu Tư. Như vậy chỉ cần chàng không bị bắt, chúng ta sẽ chẳng gặp nguy hiểm.”

“Hơn nữa,” lòng Liễu Ngọc Như nặng trĩu, “người đều đang ở chỗ ta, huyện nha không có ai bảo vệ. Xét thời gian thì Tần đại nhân và Lý đại nhân hiển nhiên chưa ra khỏi thành. Nếu chúng ta bỏ đi, bất kể Cửu Tư sống hay chết, Tần đại nhân lẫn Lý đại nhân đều sẽ gặp nguy. Bọn họ mà thật sự dùng quỷ kế lừa chúng ta về thì đâm lao phải theo lao, để ít nhất cũng bảo vệ được Lý đại nhân với Tần đại nhân. Cửu Tư ở bên ngoài sẽ nghĩ cách.”

“Ta đã tính tới kết quả xấu nhất,” Liễu Ngọc Như siết chặt dây cương, “ta có thể gặp chuyện nhưng ta không thể chấp nhận chàng vì ta mà chần chừ rồi gặp nguy.”

Nghe Liễu Ngọc Như nói, Mộc Nam mới hiểu ý nàng. Hắn ngoan ngoãn đi theo và không nhiều lời nữa.

Cùng lúc ấy, Cố Cửu Tư đi ngược hướng với nàng mà chạy đến bến tàu.

Bến tàu ở gần thành, Liễu Ngọc Như chỉ mất một khắc để tới nơi.

Vừa vào thành, Liễu Ngọc Như đã nhận thấy tình hình bất ổn. Bá tánh chạy khắp thành, xung quanh âm ỉ hỗn loạn. Mới đi vài bước, nàng đã bị kẹt trong đám người, không thể tiến lên hay lùi lại.

Vương Thụ Sinh dẫn theo quan viên Huỳnh Dương đứng trên cổng thành quan sát khung cảnh rồi ren trong thành Huỳnh Dương.

“Công tử,” Vương Hạ nhận được tin bèn cúi đầu trước Vương Thụ Sinh rồi bình tĩnh bẩm báo, “chúng ta làm theo lệnh của ngài, dùng ngọc bội của Cố Cửu Tư lừa Liễu Ngọc Như quay về. Nhưng Cố Cửu Tư đã chạy thoát.”

Vương Thụ Sinh không nói chuyện, gã nhíu mày nhìn Liễu Ngọc Như ở đằng xa, “Sao nàng ta mang theo nhiều người vậy?”

“Hình như Cố Cửu Tư để lại toàn bộ thị vệ cho nàng ta.”

“Thế mà các người vẫn chưa bắt được Cố Cửu Tư?!” Vương Thụ Sinh phẫn nộ.

Vương Hạ thấy gã tức giận, ông ta vội tiến lên nhắc nhở, “Công tử, Lý Ngọc Xương còn ở trong thành.”

Nghe vậy Vương Thụ Sinh mới hạ hỏa đôi chút. Gã im lặng trong giây lát rồi thương lượng với lão già đứng cạnh, “Triệu bá bá, đóng cổng thành

nhé?”

Lão già nghe gã hỏi liền gật gù, “Đóng chứ, không thì Lý Ngọc Xương và Lạc Tử Thương chạy mất.”

Lão ta nói xong, Vương Hạ đi xuống trước cổng thành và hô to, “Đóng cổng thành—”

Lúc này Liễu Ngọc Như đang chen chúc giữa biển người, nàng ra sức đi ngược dòng để tiến về phía trước.

Những thị vệ được Liễu Ngọc Như phái đi thăm dò tình hình của Lý Ngọc Xương thấy nàng bèn gấp gáp luồn lách vào dòng người để báo tin, “Phu nhân, Lý đại nhân bị nhốt trong huyện nha.”

“Chuyện này là thế nào?” Liễu Ngọc Như nôn nóng hỏi, “Sao có nhiều...”

Nàng chưa dứt lời đã nghe có người vỗ tay hô hào, “Giết cầu quan, đòi công lý, cầu tặc Cố Cửu Tư mau ra nhận lấy cái chết!”

Tiếng hô này kéo theo làn sóng la hét đồng tình. Những lời bọn họ gào thét làm Liễu Ngọc Như cảm giác như chúng được truyền đến từ một nơi xa xôi – giết cầu quan, đòi công lý, cầu tặc Cố Cửu Tư mau ra nhận lấy cái chết.

Thế rồi phía sau nàng vang lên tiếng một nam nhân hùng hồn quát, “Đóng cổng thành—”

Liễu Ngọc Như thấy mình như bị sét đánh; nàng đã hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Phu nhân!” Mộc Nam sốt ruột lên tiếng, “Sắp đóng cổng thành, chúng ta có nên lao ra không?!”

Khung cảnh xung quanh như cuộn chỉ rối, Liễu Ngọc Như lặng lẽ đứng giữa sự hỗn loạn. Khắp nơi là tiếng mắng chửi qua lại giữa bá tánh và quan binh, tiếng van xin thống thiết, tiếng cổ vũ giết cầu quan; mọi âm thanh chồng chéo lên nhau. Huỳnh Dương nhộn nhịp trở thành địa ngục chốn trần gian chỉ trong một buổi sáng.

“Phu nhân!” Mộc Nam mở miệng thúc giục.

Liễu Ngọc Như nhắm mắt lại, nàng hít sâu một hơi và quyết định, “Đi huyện nha.”

Nàng mở mắt ra rồi quay đầu nhìn thoáng qua cổng thành.

Cổng thành khép lại từng chút một trước mắt nàng, tựa như hy vọng đang dần tắt ngúm.

Hình ảnh cuối cùng bên ngoài thành mà nàng thấy là vùng đất mênh mông được ánh mặt trời nhuộm thành màu vàng nhạt đặc trưng của mùa thu.

Cửu Tư.

Trái tim nàng thầm gọi tên hắn.

Cái tên này dường như truyền cho nàng lòng tin vô bờ. Liễu Ngọc Như chỉ huy đoàn người tiến về phía huyện nha, không hề ngoảnh đầu lại.

Cố Cửu Tư chạy như điên tới bến tàu nhưng nơi đó trống không, hoàn toàn mất vẻ náo nhiệt thường ngày. Cố Cửu Tư vừa thở dốc vừa gào lên, “Ngọc Như! Liễu Ngọc Như!”

Hồi lâu sau, có một người đứng trên chiếc thuyền buôn đậu gần đấy đáp lại hắn, “Đông gia đã vào thành, ngài muốn tìm đông gia thì vào thành mà tìm.”

Đáp án này khiến Cố Cửu Tư vừa hoảng sợ vừa giận dữ, hăn lớn tiếng chất vấn, “Nàng vào thành làm gì?!”

“Nghe nói ngài không có người bảo vệ,” người nọ miễn cưỡng nở nụ cười, “nên đông gia lo lắng và đi cứu ngài chứ còn gì nữa?”

“Nàng làm càn!” Cố Cửu Tư gầm lên.

Vừa dứt lời, hăn nghe thấy thành Huỳnh Dương gióng chuông.

Gõ chuông thật dài ba lần đồng nghĩa với đóng cổng thành.

Cố Cửu Tư đứng tại bờ sông mà ngơ ngác nhìn thành Huỳnh Dương ở nơi xa.

Gió thu cuốn theo lá khô, chim chóc trong rừng sợ hãi bay tán loạn.

Đây đúng là thời tiết đẹp để giết người.

Lời tác giả

Cố Cửu Tư: Trời trở lạnh rồi, đi chôn Vương gia ngay và luôn[2].

Chú thích

[1] Chỉ con ngựa có thể chạy rất nhanh.

[2] Nguyên gốc là: Thiên lương, Vương phá. Dịch nghĩa: Trời trở lạnh rồi, làm tập đoàn Vương thị phá sản đi. Câu này bắt nguồn từ một tiểu thuyết, được tác giả dùng để mô tả sự bá đạo của nam chính. Nhưng sau này trở thành ngôn ngữ mạng nổi tiếng Trung Quốc để chỉ sự giả ngẫu quá lố.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 144: Nàng Vững Tin Mọi Người Có Thể Sống Sót, Và Cũng Cần Phải Tin Như Thế

Mọi người chạy từ trong thành ra ngoài thành. Ban này Liễu Ngọc Như đi ngược hướng, bây giờ xuôi theo dòng người nên tốc độ nhanh hơn nhiều.

Nàng vừa đi vừa nghiên ngẫm tình hình hiện tại. Bạo loạn nổi lên không phải chuyện hiếm gặp; với công trình lớn như tu sửa Hoàng Hà, bất kỳ sai lầm nào cũng dễ dẫn đến tình huống đó. Song nguyên nhân thường vì quan phủ tham ô quá nhiều, áp bức bá tánh trị thủy mới sinh ra xung đột. Trong thời gian qua, Cố Cửu Tư liều mạng trông chừng cả việc phát tiền cho công nhân lẫn đồ ăn thức uống và chỗ ngủ nghỉ hàng ngày. Dù có bạo loạn thật thì tuyệt đối sẽ chẳng nhắm vào Cố Cửu Tư.

Hơn nữa mấy công nhân trị thủy này hô hào rất đồng bộ, thanh âm to lớn vang dội chả có chút lộn xộn; rõ ràng bọn họ đã luyện tập chứ không phải nhất thời bộc phát. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể vì Vương Tư Viễn chết nên các gia tộc địa phương chó cùng rứt giậu mới mưu toan dàn dựng bạo loạn để ám sát Cố Cửu Tư.

Nàng dẫn theo người gấp rút chạy tới cổng huyện nha. Vừa đến nơi đã chứng kiến huyện nha bị bao vây kín mít bởi đám người mặc quần áo công nhân trị thủy, bọn họ còn đập phá cánh cổng. Liễu Ngọc Như thấy cảnh tượng này liền gầm lên, “Điều dân sao dám làm cản trước cổng huyện nha?!”

Tiếng rống này khiến các công nhân trị thủy sửng sốt. Liễu Ngọc Như chấp tay trước người, vẫn giữ nguyên dáng vẻ đoan trang thường ngày mà

lớn tiếng nói, “Mau tránh ra cho ta, phạm thượng quan phủ là phải xử chém theo luật. Cút ngay!”

“Nói năng kiểu này chắc là thái thái của quan gia nào rồi,” một kẻ trong đám người cười lạnh lùng.

Hắn vừa lên tiếng thì tức khắc thối bùng sự phẫn nộ của quần chúng. Liễu Ngọc Như liếc nhìn người nọ rồi bảo, “Gọi chủ tử nhà người ra đây nói chuyện.”

“Chủ tử?” Người nọ lập tức phản bác, “Ta chẳng qua là dân đen thấp cổ bé họng muốn đòi công lý, lấy đâu ra chủ tử chứ. Người đừng ngậm máu phun người!”

“Bớt nói lời vô nghĩa đi,” giọng Liễu Ngọc Như lạnh lẽo, “ta biết rõ các người toan tính cái gì. Đã muốn làm điều dân thì ta cho các người làm, nhưng nhớ nhả Vương Thụ Sinh rằng kích động bá tánh mạo phạm quan phủ chính là mưu phản.”

Khóe môi Liễu Ngọc Như cong lên, “Việc này khác với ám sát khâm sai đại thần. Gã không dám sai người giết khâm sai nhưng lại dám sai người đi mưu phản, to gan thật đấy.”

“Đồ ngậm máu phun người!” người nọ tức khắc gào lên.

Liễu Ngọc Như cười mỉa mai, “Sao bảo không có chủ tử?”

Sắc mặt người nọ cứng đờ, Liễu Ngọc Như chấp tay trước người mà bình thản nói, “Trước khi vào thành ta đã cho người ở ngoài chờ. Một khi ta phát tín hiệu, người bên ngoài sẽ lập tức mang lời khai tự tay ta viết đến Đông Đô. Tới lúc đó để xem toàn bộ Vương gia các người có bị chém đầu hay không!”

“Người...”

Nam nhân kia nhào tới đánh Liễu Ngọc Như. Nàng lui về sau một bước, đồng thời móc ra đạn báo hiệu. Hộ vệ đứng chặn trước nàng, Liễu Ngọc Như vừa cầm đạn báo hiệu vừa quát chói tai, “Người tiến lên một bước xem!”

Nam nhân kia khựng lại, Liễu Ngọc Như biết ngay bọn họ chưa bắt được Cố Cửu Tư.

Nếu đã bắt được thì giờ không phải kiêng dè gì cả. Đông Đô có người của bọn họ, chỉ cần giết hết người cản đường ở đây rồi đến Đông Đô dàn xếp thì lời khai chưa chắc tới được tai thiên tử.

Nhưng nếu Cố Cửu Tư vẫn tự do và cầm lời khai đến Đông Đô, bọn họ sẽ chẳng thể thoát tội.

Liễu Ngọc Như yên tâm đôi chút, nàng nhìn chòng chọc đạn báo hiệu và nói với nam nhân kia, “Người cho rằng ta dẫn theo người về để các người tùy ý làm thịt? Mơ giữa ban ngày, sao ta có thể quay lại khi không chuẩn bị sách lược vẹn toàn? Ta quay về vì quan tâm hàng hóa, các người muốn đánh thì đánh, đừng động vào sản nghiệp của ta. Tránh ra ngay, ta muốn tìm Lý đại nhân!”

Chẳng kẻ nào nhúc nhích, Liễu Ngọc Như cười, “Sao, không cho à?”

Lời này khiến người nghe sợ hãi, mọi người đều chăm chú dõi theo cuộc đối thoại giữa Liễu Ngọc Như và nam nhân kia. Đối phương nhìn chăm chăm Liễu Ngọc Như, nàng không hề nao núng mà đáp lại ánh mắt hằn rồi thẳng thừng bảo, “Người không cho thì đừng trách ta ra tay. Đám điêu dân các người vây hãm quan phủ, bị ta chém giết cũng chả có quyền hó hê. Bất kể thế nào,” Liễu Ngọc Như thì thầm, “chưa bắt được phu quân nhà ta, các người có trăm lá gan cũng không dám giết ta. Người muốn giết ta thì đi hỏi xem Vương Thụ Sinh đồng ý không?”

“Ta không hiểu phu nhân đang nói gì.”

Nam nhân kia bình tĩnh lại, hẳn biết mình không thể bại lộ thân phận. Rốt cuộc bây giờ là dân chúng làm loạn, kể cả triều đình truy xét thì vẫn là tội của bạo dân[1] chứ chẳng liên quan đến Vương gia bọn họ.

Liễu Ngọc Như không đông dài với hắn nữa, nàng ra lệnh cho Mộc Nam, “Dùng đao mở đường, kẻ nào cản trở giết ngay không cần luận tội. Đi thôi!”

Nàng vừa dứt lời, thị vệ đứng cạnh nàng đồng thời rút đao ra. Liễu Ngọc Như đứng ở giữa, ngẩng đầu ưỡn ngực, cất bước đi về phía huyện nha.

Bước đi của nàng cực kỳ vững vàng, chả toát lên nỗi sợ hãi dù bị vây quanh bởi bạo dân đang kích động cầm vũ khí. Phong thái này giúp trấn an thị vệ, đoàn người mở đường giữa vòng vây của bạo dân rồi đi tới cổng huyện nha. Liễu Ngọc Như báo tên họ xong liền đứng chờ tại cổng.

Hơn ngàn cặp mắt dõi theo đoàn người của Liễu Ngọc Như giống hồ rình mồi nhưng nàng không hề biến sắc.

Lý Ngọc Xương ở bên trong nghe Liễu Ngọc Như tới thì an tâm hơn hẳn, hẳn vội vàng sai người mở cổng huyện nha.

Người gác cổng biết ngoài kia đông người cỡ nào, tay hắn run lấy bấy khi mở cổng. Cánh cổng vừa mở ra, hắn thấy một nữ tử đứng thẳng lưng trước mặt mình. Nữ tử gật đầu với người gác cổng làm hắn chột bình tâm, hắn lùi một bước rồi vừa mở rộng cổng vừa nói, “Mời phu nhân.”

Liễu Ngọc Như đáp một tiếng, sau đấy dẫn người đi vào. Bên nàng gần trăm người nên mới vào đã lấp kín sân.

Lạc Tử Thương và Lý Ngọc Xương đều ở huyện nha, Lý Ngọc Xương thấy Liễu Ngọc Như mang theo người đến bèn tiến lên một bước, “Cố đại nhân đâu?”

“Lý đại nhân, vào trong hăng nói chuyện.”

Liễu Ngọc Như giơ tay mời Lý Ngọc Xương, hăn nhìn thoáng qua bên ngoài, lưỡng lự giây lát rồi đi theo Liễu Ngọc Như vào phòng.

Vừa vào phòng, Lý Ngọc Xương sốt ruột hỏi, “Cố đại nhân sao rồi?”

“Ta không gặp được chàng,” Liễu Ngọc Như đáp, “nhưng đảm bảo chàng chưa bị bắt.”

“Đúng vậy,” Lý Ngọc Xương kể lại, “hồi nãy có một thiếu niên chạy tới báo tin Cố đại nhân bị tập kích trên đê. Nhìn phương hướng thì hăn đã chạy đến khu rừng ở ngoại ô.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như hơi lo lắng. Bên cạnh Cố Cửu Tư không có ai, chẳng biết hăn sẽ gặp chuyện gì khi bị nhiều người đuổi theo như vậy.

Lý Ngọc Xương nhìn khuôn mặt lo lắng của nàng mà nói, “Sao ngươi lại ở đây?”

“Ta vốn đến cứu chàng nhưng không ngờ bị nhốt trong thành.” Liễu Ngọc Như cười. “Lý đại nhân đừng lo,” nàng trấn an hăn, “Cửu Tư ở ngoài kia sẽ tìm mọi cách cứu chúng ta.”

“Dù hăn muốn cứu nhưng hăn có thể làm gì?” Lý Ngọc Xương căng thẳng nói, “Ti Châu chậm chạp không xuất binh, bọn họ lại náo loạn như thế chứng tỏ là muốn xuống tay. Ti Châu đã mặc kệ chúng ta, một mình hăn có thể làm gì chứ?”

“Ngài đừng lo,” Liễu Ngọc Như kiên định trả lời, “chắc chắn sẽ có biện pháp.”

Lý Ngọc Xương lặng thinh, Liễu Ngọc Như bình tĩnh như vậy thì hẳn không thể thua kém một nữ tử. Hắn thở dài, “Người nghỉ ngơi đi, để ta nghĩ cách.”

Liễu Ngọc Như đáp ứng, nàng suy tư bảo, “Tám mươi chín người ta dẫn theo đều là cao thủ hàng đầu, cộng thêm toàn bộ người ở huyện nha thì chúng ta sở hữu gần ba trăm người, vậy có thể tạm thời chống đỡ nếu bọn họ muốn tấn công. Lý đại nhân hãy kiểm kê lại kho dự trữ của huyện nha để xem khi trường hợp xấu nhất xảy ra, chúng ta đủ sức cầm cự mấy ngày và có đột phá vòng vây được không.”

Lý Ngọc Xương gật đầu, “Ta hiểu.”

Liễu Ngọc Như an ủi Lý Ngọc Xương vài câu mới rời khỏi phòng. Đi được vài bước, nàng thấy Lạc Tử Thương ngồi trên hành lang lặng lẽ ngắm cái ao nhỏ ở gần đây.

Liễu Ngọc Như dừng bước, nàng cân nhắc giây lát rồi lên tiếng chào, “Lạc đại nhân.”

“Liễu lão bản.” Lạc Tử Thương quay lại nhìn Liễu Ngọc Như, y vui vẻ cất lời, “Liễu lão bản nên ở bến tàu, sao lại vào thành thế?”

“Phụng mệnh mà đến.”

Liễu Ngọc Như không dám tin Lạc Tử Thương. Nàng lừa Vương gia rằng nàng cố ý vào thành nên tất nhiên chẳng thể lộ sơ hở trước mặt Lạc Tử Thương.

Câu trả lời của nàng khiến Lạc Tử Thương mỉm cười, “Liễu lão bản trước giờ chưa từng thành thật với ta.”

Liễu Ngọc Như không đáp lại hắn, nàng chỉ hỏi, “Lạc đại nhân cũng bị nhốt trong thành, ngài có dự định gì không?”

Lạc Tử Thương nghe nàng hỏi bèn chăm chú quan sát nàng, sau một hồi, y bật cười, “Người đang sợ.”

Liễu Ngọc Như không thay đổi sắc mặt, cứ như chẳng nghe thấy y nói gì. Lạc Tử Thương giơ tay chống đầu, giọng điệu lười nhác và thông thả, “Cứ tưởng Liễu lão bản mình đồng da sắt, hóa ra cũng chỉ là một tiểu cô nương.”

“Lạc đại nhân nghỉ ngơi cho khỏe,” Liễu Ngọc Như đột ngột hành lễ, “thiếp thân đi trước.”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như cất bước rời đi. Lạc Tử Thương hững hờ gọi nàng, “Người đừng sợ.”

Chân Liễu Ngọc Như dừng lại, tai nghe thanh âm bình thản của Lạc Tử Thương, “Cố Cửu Tư không bị bắt nên sẽ ở ngoài ngõ cách, chúng ta chỉ cần chờ thôi. Còn bên trong thành,” y nhặt một chiếc lá rụng cạnh đấy, thờ ơ nói, “có ta là được rồi.”

Được lời khẳng định này, Liễu Ngọc Như rốt cuộc yên lòng. Nàng có thể xác nhận hiện tại Lạc Tử Thương không định cùng phe với người Vương gia.

Nàng thở phào nhẹ nhõm và hành lễ một lần nữa với Lạc Tử Thương; đây là cách nàng âm thầm biểu lộ lòng biết ơn.

Lạc Tử Thương nhàn nhạt nhìn nàng, y nhẹ nhàng gật đầu và không nói gì thêm.

Liễu Ngọc Như xoay người bước đi, nàng dẫn Ấn Hồng và Mộc Nam đến phòng ngủ mà Lý Ngọc Xương phân cho nàng.

Ngồi trong phòng, Liễu Ngọc Như suy nghĩ về tình hình hiện nay.

Theo lời Lý Ngọc Xương thì Cố Cửu Tư đi về phía ngoại ô, nhìn cách Vương gia phản ứng là biết chưa bắt được hắn. Ra ngoại ô mà vẫn chưa bị bắt, dĩ nhiên vì Cố Cửu Tư đã cao chạy xa bay.

Hắn sẽ không mặc kệ nàng, sau khi chạy thoát, hắn nhất định bắt chấp tất cả để tới bến tàu kiểm tra. Với lộ trình và thời gian này, hắn chưa thể vào thành nên hiện giờ hắn không kệt cứng ở đây.

Ti Châu không có động tĩnh, Huỳnh Dương lại ồn ào dàn cảnh bạo loạn để kết liễu bọn họ; tức nghĩa người do Cố Cửu Tư phái đi Ti Châu điều binh khả năng cao đã rơi vào tay Vương gia. Hiển nhiên Ti Châu cũng có người Vương gia, Cố Cửu Tư mà đến đó là tự chui đầu vào rọ. Hắn thông minh như vậy nên sẽ không đơn thương độc mã đi Ti Châu.

Thế thì giải pháp khả quan nhất chính là tới Đông Đô cầu viện binh. Hắn cấp tốc đi ngày đêm cũng phải mất hai, ba ngày. Sau khi đến Đông Đô, chắc sẽ phải người giỏi thuyết tới Ti Châu và mất thêm ba hoặc bốn ngày để Ti Châu điều binh.

Nàng phải ở trong thành ít nhất bảy ngày thì Cố Cửu Tư mới có thể mang người tới cứu nàng. Tuy nhiên, dù bảy ngày sau hắn thật sự dẫn binh đến, Vương gia mà bị dồn ép khéo sẽ lấy nàng làm tấm bia cho thành Huỳnh Dương hay là vật chôn cùng.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng chợt thấy khó chịu. Ân Hồng trải chăn đệm cho nàng, khi giường chuẩn bị xong, Liễu Ngọc Như bảo nàng ấy, “Ta nghỉ một lát.”

“Để ta tới nhà bếp làm chút cháo cho ngài.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, Ân Hồng rời khỏi phòng. Sau khi nàng ấy ra ngoài, Liễu Ngọc Như cởi giày rồi ngồi trên giường và thả mình xuống. Chiếc giường tức khắc trở thành không gian kín; nàng ngồi bên trong, tay ôm lấy mình, mặt vùi vào gối.

Kỳ thật Lạc Tử Thương nói không sai.

Nàng trấn định chẳng qua vì không thể hoảng loạn vào giờ phút này; ai cũng phát sợ nếu gặp tình cảnh tương tự. Song nàng mà rồi lên sẽ biến gần ba trăm con người thành ong vỡ tổ.

Nàng vững tin mọi người có thể sống sót, và cũng cần phải tin như thế.

Oo——oOo——oO

Khi Huỳnh Dương đóng cổng thành và gióng chuông, Cổ Cửu Tư ở bên ngoài đã hiểu mọi chuyện.

Hắn đứng tại bến tàu, sau một lúc lâu, người trên thuyền cất tiếng, “Đại nhân, thuyền sắp nhổ neo, ngài muốn đi cùng chúng ta không?”

Cổ Cửu Tư ngẩng đầu, người nọ bổ sung, “Liễu lão bản dặn chúng ta chờ ngài.”

Lời này khiến trái tim Cổ Cửu Tư nhói đau.

Hắn hít sâu một hơi rồi hỏi, “Các người đều là người của Liễu Thông Thương Hành?”

“Vâng,” người nọ đáp, “ta là chương quầy ở Huỳnh Dương. Tên ta là Từ Phong, ngài từng gặp ta rồi.”

“Ta nhớ mà.” Cổ Cửu Tư gật đầu, hắn ngẫm nghĩ nói, “Ta cần tiền và người. Người đưa ta ít ngân lượng, nếu ai tình nguyện thì để vài người ở lại còn không cứ rời đi theo lời Ngọc Như dặn.”

Từ Phong nghe vậy liền đáp ứng, ông triệu tập mọi người và hỏi xem ai tình nguyện ở lại. Ông giao bạc cho Cổ Cửu Tư rồi bảo, “Đại nhân, tiểu nhân phụ trách trông giữ chuyến hàng này nên không thể đi cùng ngài. Trưởng tử của tiểu nhân là Từ La, tuy năm nay mới mười bảy nhưng biết

chút võ nghệ, chân tay lại nhanh nhẹn. Nó tình nguyện ở lại với đại nhân và mong sẽ hữu dụng phần nào.”

Cố Cửu Tư cảm tạ, sau đấy để Từ La điểm danh người rồi theo hăn rời đi.

Hăn không thể dây dưa ở bến tàu. Vương Thụ Sinh sớm muộn gì cũng sai người tới lục soát, hăn phải nhanh chóng đi khỏi đây.

Cố Cửu Tư dẫn Từ La vào rừng núi, sau đó tìm cái hang để có chỗ nghỉ chân.

Thương đội cho hăn hai mươi người đều là thanh niên trai tráng, bọn họ ngày thường thân quen với Liễu Ngọc Như nên ở lại vì muốn cứu nàng. Tìm chỗ trú chân xong, Cố Cửu Tư phái hai người đi theo hai đường khác nhau để tới Đông Đô tìm Giang Hà.

Sau khi hai người kia xuất phát, Từ La ngồi xuống cạnh Cố Cửu Tư rồi hỏi, “Đại nhân, tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?”

“Đi Ti Châu,” Cố Cửu Tư bình tĩnh đáp, “tìm hiểu tình hình ở đó, ta cũng phải tìm vài người.”

“Còn đông gia...”

“Chỉ cần ta chưa bị bắt thì nàng sẽ bình an vô sự.”

Cố Cửu Tư ngẩng đầu nhìn về phía Huỳnh Dương, “Ta mà bị bắt mới có chuyện.”

Từ La không hiểu ý Cố Cửu Tư nhưng xưa nay Liễu Ngọc Như luôn khen ngợi Cố Cửu Tư, chưa kể đây còn là trượng phu của nàng nên cũng là chủ tử của hăn, vì vậy hăn chẳng nói gì thêm.

Cố Cửu Tư dõi theo những người khác nhặt củi, hẩn nghỉ ngơi trong chốc lát rồi nói với họ, “Các người nghỉ tạm ở đây, ta với Từ La đến Ti Châu.”

Căn dặn xong, Cố Cửu Tư nhảy lên ngựa và dẫn theo Từ La chạy tới Ti Châu.

Trong lúc Huỳnh Dương biến động, tại hoàng cung Đông Đô, Phạm Hiên lặng lặng nhìn Thẩm Minh, “Người biết mình đang nói gì không?”

“Thảo dân biết.” Thẩm Minh điềm tĩnh đáp trả, hẩn ngược nhìn Phạm Hiên, “Thần thỉnh cầu bệ hạ chọn người thích hợp và xuất binh đến Vĩnh Châu.”

“Trẫm đã cho Cố Cửu Tư lệnh bài,” Phạm Hiên lạnh nhạt nói, “nếu hẩn muốn thì có thể điều binh.”

“Lỡ người Ti Châu bị mua chuộc thì sao?” Thẩm Minh hỏi. “Hay biết đâu người của Cố đại nhân lại không kịp đến Ti Châu điều binh?”

“Bọn họ dám à?!”

“Có gì mà không dám?”

Thẩm Minh bình thản bảo, hẩn chỉ vào bản sao chép khẩu cung của Vương Tư Viễn, “Toàn bộ Vĩnh Châu đã bị các gia tộc địa phương nắm giữ, bây giờ bọn họ biết Vương Tư Viễn chết thì sẽ đoán được lão ta đã khai mọi thứ. Nếu chúng ta dựa theo danh sách này để bắt người, đồng thời kiểm chứng tin tức Vương Tư Viễn cung cấp, việc bắt được cả người lẫn tang vật chỉ là vấn đề thời gian. Ngay lúc này mà Vĩnh Châu không dốc sức phản công thì còn đợi đến khi nào?”

“Từ trên xuống dưới liên kết với nhau, có chắc bọn họ dùng thủ đoạn ám sát để giết hai vị thượng thư chính tam phẩm của triều đình không? Chẳng

lẽ bọn họ không sợ bệ hạ chém đầu? Bệ hạ,” Thẩm Minh đập đầu xuống đất, “e rằng hiện tại Vĩnh Châu đã tràn ngập nguy hiểm. Thần tốn ba ngày để tới đây, nếu còn trì hoãn sẽ muộn mất.”

“Đại Hạ vừa thành lập,” Phạm Hiên vuốt ve ngọc tỷ trong tay mình, ông chậm rãi nói, “trẫm không thể quấy nhiễu pháp luật kỷ cương; làm gì có đạo lý phát binh vì đôi ba câu của một tội nhân như ngươi. Nếu hôm nay trẫm phát binh tới Vĩnh Châu khi chưa có bằng chứng, các châu khác sẽ bất an và dễ dàng sinh ra biến cố.”

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ,” Giang Hà bất chợt lên tiếng, Phạm Hiên quay lại nhìn ông. Giang Hà tiến lên một bước, kính cẩn đề nghị, “Bệ hạ đã đưa Cửu Tư lệnh bài điều binh Ti Châu, vậy giờ hãy cho vi thần dẫn theo tiểu Diệp đại nhân đi duy trì trật tự quan viên hai châu, đồng thời khảo hạch bọn họ.”

Đại Hạ kế thừa phần lớn chế độ từ Đại Vinh, trong đó bao gồm khảo hạch quan viên hàng năm; việc lên chức và tăng bổng lộc của năm tiếp theo phụ thuộc vào kỳ khảo hạch này. Phụ trách khảo hạch tương đương năm quyền kiểm soát chức vụ lẫn bổng lộc của đa số quan viên Ti Châu. Như vậy Giang Hà vừa đến Ti Châu thì mọi người sẽ ra sức lấy lòng ông.

Ông luôn thích giởn hớt, muốn phân biệt Diệp Thế An với Diệp Thanh Văn cũng chỉ gọi tiểu Diệp đại nhân và Diệp đại nhân. Phạm Hiên nghe riết rồi quen nên chả nhắc nhở gì.

Giang Hà thấy Phạm Hiên không phản đối đề xuất của mình bèn nói tiếp, “Triều đình đâu thể khoan tay đứng nhìn nếu Vĩnh Châu gặp rắc rối thật, chúng ta phải phòng ngừa hỗn loạn bùng nổ. Do chỉ có một tòa thành gây sự nên không cần làm to chuyện, tốc chiến tốc thắng rồi đối người phụ trách thì sẽ chẳng tạo nên ảnh hưởng lớn.”

“Tốc chiến tốc thắng của ngươi,” Phạm Hiên suy tư chất vấn, “là muốn bao nhiêu người và đánh trong bao lâu?”

“Năm ngàn người, một ngày.”

Giang Hà quyết đoán trả lời, ông cười tủm tỉm, “Nói bệ hạ đừng cười chứ với năng lực của tiểu chất, nó mà có năm ngàn binh lính thì cùng lắm mất một ngày để đánh hạ Huỳnh Dương. Bệ hạ, ngày hạ gục Huỳnh Dương và chữa khỏi bệnh cũ nơi đây,” Giang Hà chậm rãi khom lưng, ánh mắt thâm sâu, “mới là ngày Đại Hạ thành lập với quốc uy chân chính.”

Lời này khiến thứ ánh sáng lạnh lẽo tụ hội trong đôi mắt Phạm Hiên.

“Ngươi nói đúng,” Phạm Hiên gật gù, “Đại Hạ không thể học theo Đại Vinh.”

Ông từng làm tiết độ sứ nên biết rõ Đại Vinh bị lật đổ thế nào.

Giang Hà đã đạt được mục đích, ông không nhiều lời nữa.

Phạm Hiên nhanh chóng viết thánh chỉ lệnh cho Giang Hà xuất phát ngay lập tức. Sau khi Giang tiếp chỉ, Phạm Hiên mới nhìn về phía Thẩm Minh.

“Còn ngươi—”

Phạm Hiên nhíu mày nhìn Thẩm Minh. Hắn quỳ trên mặt đất, cuối cùng cũng yên lòng vì đã có Giang Hà đến Ti Châu quản chuyện này.

Giang Hà đi Ti Châu, hắn cung cấp chứng cứ; Thẩm Minh đã làm những gì có thể, hắn không quản được những chuyện còn lại.

Hắn đã đi hết con đường mình chọn, phía trước là vực sâu hay đường dài cũng chẳng quan trọng.

Hắn lẳng lặng quỳ trên mặt đất, sau một hồi, Phạm Hiên rốt cuộc lên tiếng, “Tạm thời nhốt vào thiên lao, chờ vấn đề ở Vĩnh Châu kết thúc sẽ xử lý luôn một thể.”

Quyết định này làm Thẩm Minh ngỡ ngàng, Giang Hà vội nhắc, “Tạ ơn đi.”

“Tạ ân điển của bộ hạ!”

Thẩm Minh dập đầu.

Thẩm Minh và Giang Hà cùng rời khỏi đại điện, Giang Hà sai bảo Diệp Thế An chuẩn bị lên đường. Thẩm Minh ngồi trên kiệu mềm, Giang Hà đi cạnh hắn, ông lấy quạt che nắng và cười nói, “Bộ hạ có ý đặc xá người, e rằng người chưa chết được đâu.”

Thẩm Minh cười giòn giã, trông hắn cực kỳ ngu ngơ.

Khóe môi Giang Hà cong lên, “Đã giữ được mạng thì phải biết trân trọng, nhớ tìm cơ hội đến Diệp gia cầu hôn.”

Thẩm Minh ngẩn người trong thoáng chốc, hắn lắp bắp, “Ta...ta còn kém lắm.”

Giang Hà nhướn mày, Thẩm Minh nhìn ông, dẫn đo mãi mới bật thốt, “Thật ra trong lòng Diệp Vận không có ta.”

Giang Hà hơi ngạc nhiên, Thẩm Minh nói tiếp, “Nàng...nàng thích... người như ngài vậy.”

Lời của hắn làm Giang Hà sửng sốt, sau đấy ông cười thành tiếng, “Đây không phải chuyện dĩ nhiên sao?”

“Ngài...”

“Tiểu cô nương trẻ tuổi thích người như ta,” Giang Hà mở cây quạt che khuất nửa khuôn mặt, đôi mắt đẹp kia cong lên thành vầng trăng lưỡi liềm, “là chuyện dĩ nhiên.”

Thẩm Minh im lặng, Giang Hà nói khiến hắn khó chịu. Lát sau, hắn rốt cuộc mở miệng, “Nàng là cô nương tốt, sẽ không tùy tiện rung động với người khác. Ta hiểu ánh mắt nàng nhìn ngài.”

“Nên ta mới bảo,” Giang Hà nhìn Thẩm Minh, đôi mắt đượm vẻ hoài niệm, “các người là người trẻ tuổi. Thích một người là việc dễ dàng với các người. Chỉ cần chàng trai tiêu sái, khôi ngô, nho nhã, tài giỏi; hay cô nương xinh đẹp, hiểu chuyện, xuất thân cao quý...là đủ rồi. Ai cũng ngưỡng mộ người ưu tú nhưng cái thích này chỉ là ngưỡng mộ và nhất thời rung động thôi. Khó khăn là khi biết rõ ưu điểm lẫn khuyết điểm của một người nhưng vẫn chấp nhận mọi thứ về người đó và giữ vững tình cảm bản thân.”

“Các người còn trẻ.” Vẻ mặt Giang Hà mang theo vài phần dịu dàng. “Nàng ấy không phải hoàn toàn vô tình với người, đừng tự ti quá. Thẩm Minh, làm người khó nhất là sự thật lòng.”

Thẩm Minh không nói gì, Giang Hà đang định khuyên tiếp thì nghe hắn cất tiếng, “Cái thích nàng dành cho ngài là thật lòng. Ta không biết mai sau nàng vẫn thích ngài hay sẽ thích người khác, song ta biết hiện tại chỉ mình nàng có quyền đánh giá bản thân thích sâu sắc hay nông cạn. Có lẽ ngài không thích nàng nhưng mong ngài tôn trọng phần tình cảm ấy.”

“Trên đời này,” Thẩm Minh nhìn ông bằng ánh mắt sáng ngời và nghiêm túc, “tất cả mọi người có thể làm mai cho ta với nàng, riêng ngài thì không. Ta rất biết ơn nhưng ngài làm vậy sẽ khiến nàng khổ sở.”

Giang Hà không đáp trả, ông đang quan sát thiếu niên này. Hắn giống một thanh đao bình dị chả được chạm trổ, trầm mặc và lặng lẽ đứng chắn trước tiểu cô nương Diệp Vận mà không cần báo đáp.

Tất cả mọi người nói hăn ngốc, nói hăn không hiểu việc đời. Song vào khoảnh khắc này, Giang Hà cảm nhận được hăn đã nỗ lực thế nào để bảo vệ người kia một cách đầy tình tế lẫn dịu dàng.

Ông vừa cầm quạt vừa giơ tay lên, cung kính cúi đầu.

“Là ta không phải,” ông chân thành nói, “mong người thứ lỗi.”

Thẩm Minh lắc đầu, “Ta không nhận nổi cái cúi đầu này.”

Giang Hà cười, “Đi Vĩnh Châu một chuyến mà trưởng thành hơn nhiều.”

“Có việc phải lo,” Thẩm Minh cười chua xót, “thì không thể tiếp tục hồ đồ.”

Cuộc trò chuyện chấm dứt, hai người cũng đã tới cổng cung điện. Diệp Thế An dẫn theo người hầu cùng ngựa đứng tại cổng, hăn nói với Giang Hà, “Ta lấy từ trong cung mấy bộ quần áo vừa người chúng ta. Ta cũng đã chuẩn bị quan ấn, giấy tờ, và ngân lượng; những thứ khác ta dặn người mang tới sau. Việc khẩn cấp nên chúng ta khởi hành trước nhé?”

Giang Hà gật đầu, hai người cáo biệt Thẩm Minh rồi phi ngựa phóng ra khỏi thành.

Thẩm Minh dựa lưng vào kiệu mềm, hăn ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời xanh biếc và trong trẻo như vừa được gột rửa.

Thế rồi hăn nghe có người gọi, “Thẩm Minh.”

Hăn quay lại thấy Diệp Vận đứng gần đó. Không biết nàng ấy đã đứng trong bao lâu, khuôn mặt nàng ấy thấp thoáng vẻ lo âu. Thẩm Minh lặng lẽ nhìn nàng ấy trong phút chốc, khóe môi hăn đột nhiên nhếch lên, “Đã làm bánh đậu đỏ chưa?”

Diệp Vận ngó người, sau đó nàng ấy bật cười, “Người thật là, chỉ biết đòi ăn với ta thôi hả?”

“Trở về đi,” giọng nàng ấy mềm mại, “về rồi ta làm cho người ăn.”

Chú thích

[1] Người tham gia vào một cuộc nổi loạn.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 145: Lạc Tử Thương, Đừng Giữ Lương Tâm Của Ngài Cho Ta

Cố Cửu Tư và Từ La đến Ti Châu, hăn che giấu thân phận rồi mang theo Từ La vào thành tìm cửa hàng của Liễu Ngọc Như.

Từ La dùng lệnh bài Liễu Thông Thương Hành gọi chương quỳ ra.

Cố Cửu Tư giao cho người đưa tin tới Ti Châu hai lệnh bài; một cái để điều động quân đội Ti Châu, một cái thuộc về Liễu Ngọc Như và có thể huy động toàn bộ cửa hàng của nàng ở Ti Châu khi nguy cấp. Cố Cửu Tư dặn người kia lúc vào thành phải đến cửa hàng của Liễu Ngọc Như chào hỏi trước, nhằm lưu lại hành tung cho người ta biết. Hăn vốn chỉ phòng ngừa vạn nhất, ai dè bây giờ nó lại hữu dụng.

“Lúc trước quả thật có người cầm lệnh bài của Liễu phu nhân tới Hoa Dung, còn nhờ chúng ta chuẩn bị phòng cho khách vì muốn ngủ qua đêm.” Chương quỳ Ti Châu cung kính nói, “Nhưng vị công tử này đến vào buổi sáng, sau khi đi quan phủ thì không trở về. Chúng ta tưởng hăn đổi ý và quay lại Vĩnh Châu...”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư còn gì không hiểu chứ?

Người đưa tin đã đến Ti Châu, còn tới quan phủ, nhưng cuối cùng mất tích. Ti Châu lại chậm chạp không phát binh nên sợ rằng người này đã chết.

Cố Cửu Tư biết không thể ở lại Ti Châu, hăn hít sâu một hơi rồi đứng dậy, “Người cứ kinh doanh như bình thường, coi như chưa từng gặp ta,

cũng đừng hỏi han gì hết. Nếu có người tên Giang Hà tới, người hãy nhắn ông ấy phóng đạn báo hiệu tại khu rừng ở ngoại ô Vĩnh Châu.”

Chường quầy cuống quít đáp ứng, Cổ Cửu Tư rời khỏi cửa hàng rồi dẫn Từ La quay về rừng.

Từ La đi phía sau Cổ Cửu Tư, hăn lo lắng hỏi, “Đại nhân, kế tiếp phải làm gì bây giờ?”

“Ngày mai theo ta đi mua giấy bút, cả điều lẫn đèn Khổng Minh[1] nữa.”

“Mua mấy cái này làm gì?” Từ La không hiểu nổi.

Cổ Cửu Tư bình thản nói, “Nếu thật sự đi đến đường cùng, chỉ có thể liều mạng với bọn họ.”

Từ La vẫn chưa hiểu, Cổ Cửu Tư mĩa mai, “Người cho rằng mình Vương gia đủ sức gây ra việc nghiêm trọng thế này à? Chẳng lẽ người nghĩ bọn họ không thấp thỏm khi làm chuyện có thể dẫn đến xét nhà diệt tộc?”

“Đám ô hợp này,” giọng Cổ Cửu Tư lạnh lùng, “ngại quây một mình thì chẳng đủ ồn ào. Bọn họ nắm giữ Huỳnh Dương lâu như vậy, có rất nhiều người muốn thay thế.”

Từ La nghĩ mình hơi hơi hiểu nhưng vẫn thấy mù mờ, hăn thắc mắc, “Việc này liên quan gì đến mua điều?”

Cổ Cửu Tư nói thẳng, “Đến lúc đó người sẽ biết.”

Từ La gật gù, hăn cảm thấy Cổ Cửu Tư cao thâm khó dò và bản thân không thể lý giải ý tứ sâu xa của đại nhân.

Cổ Cửu Tư và nhóm người Từ La qua đêm ở rừng núi. Vương Thụ Sinh không nghĩ tới việc Cổ Cửu Tư trú ẩn trong rừng, gã đoán hăn chỉ có một

người nên nhất định sẽ tìm chỗ nghỉ chân hoặc đi thẳng tới Đông Đô hay Ti Châu. Vì vậy gã sai người lục soát từng khách điểm và thôn làng lân cận.

Liễu Ngọc Như yên ổn ngủ một giấc tại phủ nha, hôm sau thức dậy, nàng tiến hành kiểm kê kho dự trữ ở đây.

Phủ nha hiện giờ chứa khoảng ba trăm người, vấn đề cần suy xét đầu tiên là lương thực. May mắn kho hàng không thể chứa hết lương thực cho công nhân trị thủy nên phủ nha từng dùng hai gian nhà để hỗ trợ, thế là giải quyết xong vấn đề lương thực.

Nội viện phủ nha có giếng nước, Liễu Ngọc Như sai người dỡ bỏ mấy ngôi nhà nhỏ và chém thành củi đặt trong viện; như vậy vấn đề nước và lửa cũng được giải quyết.

Liễu Ngọc Như lo liệu hậu cần, Lạc Tử Thương với Lý Ngọc Xương phụ trách kiểm kê số lượng binh khí trong phủ nha. Hai người thương lượng rồi mất cả ngày để thiết kế bẫy; lấy nội viện làm trung tâm và từ đó sắp đặt từng lớp bẫy liên tiếp kéo dài đến tận bên ngoài.

Đêm nay ai cũng mất ngủ.

Cố Cửu Tư ở ngoài kia trốn tránh cuộc truy sát của Vương Thụ Sinh; Vương Thụ Sinh lùng tìm Cố Cửu Tư khắp chốn; Giang Hà cùng Diệp Thế An phi ngựa về phía Ti Châu bất kể đêm ngày; còn Liễu Ngọc Như đứng dưới cây phong ngắm trăng.

Cả ngày tất bật làm Ấn Hồng kiệt sức, nàng ấy vừa đứng trên hành lang chờ Liễu Ngọc Như vừa hỏi, “Phu nhân đi ngủ đi, vất vả nguyên ngày mà ngài không mệt hả?”

“Người cứ về ngủ trước,” Liễu Ngọc Như điềm đạm nói, “ta ở đây thêm tí nữa.”

Ấn Hồng chịu hết nổi bèn đồng ý rồi quay về phòng nghỉ ngơi. Liễu Ngọc Như đứng trong sân, lát sau nàng chợt nghe có người cất tiếng, “Không ngủ được à?”

Liễu Ngọc Như quay đầu lại, Lạc Tử Thương đang đứng trên hành lang mà nghiêng đầu nhìn nàng.

Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng cười, “Lạc đại nhân.”

Lạc Tử Thương gật đầu, y vén vạt áo rồi ngồi xuống hành lang, “Người sợ vì không biết liệu mình có sống được đến ngày mai?”

“Lạc đại nhân,” Liễu Ngọc Như khẽ than thành tiếng, “trong lòng biết rõ là được, cần gì phải nói ra?”

Nàng hạ thấp giọng, “Con người sẽ sợ hãi nếu lúc nào cũng bị nhìn thấu tâm tư.”

“Liễu lão bản nói đúng,” Lạc Tử Thương gật gù, “đáng tiếc ta thấy nỗi sợ của Liễu lão bản rất thú vị.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như cứng họng tới mức không thể đáp lại. Lạc Tử Thương ngược nhìn theo tầm mắt nàng, y tò mò hỏi, “Người đang ngấm gì thế?”

“Mỗi khi Cửu Tư phiên muộn, chàng sẽ đứng đây ngắm cảnh nên ta học theo chàng.”

“Liễu lão bản đang buồn phiền chuyện chi?” Lạc Tử Thương chống cằm, y cười với Liễu Ngọc Như.

Ánh mắt Liễu Ngọc Như dừng trên mặt Lạc Tử Thương, “Lạc đại nhân không sợ ư?”

Lạc Tử Thương chẳng trả lời, y nâng tay ra hiệu cho Liễu Ngọc Như nói tiếp. Liễu Ngọc Như bước đến cây cột bên cạnh Lạc Tử Thương trên hành lang, nàng ngồi cách y một cây cột và từ từ phân tích, “Sở dĩ bọn họ không xuống tay với chúng ta, thứ nhất là vì ta dọa rằng mình đã để người cầm đầu cung ở lại bên ngoài. Bọn họ không cho ta vào huyện nha, ta sẽ phóng đạn báo hiệu. Nếu Cửu Tư và lời khai của ta tới được Đông Đô còn chúng ta lại chết thì bọn họ xong đời rồi.”

“Bọn họ chung quy vẫn sợ nên mới giả làm bạo dân để lưu giữ đường sống; kể cả bệ hạ cho người tấn công, lỗi vẫn thuộc về bạo dân chứ không liên quan đến bọn họ. Mà chúng ta không có thương vong thì sẽ chẳng truy đến cùng. Đây chính là đường lui của bọn họ.”

“Nhưng ngộ nhỡ bọn họ không cần đường lui này?”

Liễu Ngọc Như quay sang nhìn Lạc Tử Thương, nàng nhú chặt mày, “Hôm qua ta nói mình gửi lời khai ở bên ngoài để đe dọa mấy tên tép riu, nhưng cho nhiều thời gian vậy thì hẳn bọn họ đã đoán được phần nào. Ta bèn đặt mình vào vị trí của Vương Thụ Sinh để suy nghĩ. Vương gia đóng vai trò chủ chốt trong vụ án này, dựa theo danh sách Vương Tư Viễn cung cấp lẫn chứng cứ của Tần Nam và Phó Bảo Nguyên thì toàn bộ Vương gia đều có tội. Dẫu bọn họ không kích động bạo loạn nhưng với mức độ phạm pháp như thế, ngày Cửu Tư mang binh Ti Châu đến là ngày tàn của họ. Hơn nữa Vương Tư Viễn chết thảm, Vương Thụ Sinh sao có thể nuốt trôi cục tức này?”

“Nếu ta là Vương Thụ Sinh...”

“Nếu ta là Vương Thụ Sinh,” Lạc Tử Thương cười tiếp lời, “con đường tốt nhất là lợi dụng bạo loạn xử lý Cổ Cửu Tư và Lý Ngọc Xương. Một khi hai người này chết, những kẻ khác chả đáng lo. Lạc Tử Thương có tính toán riêng, không hợp tác được thì giết. Ngoài ra đổ hết mọi tội lỗi lên đầu bạo dân lúc triều đình tới là coi như xong chuyện.”

“Nhưng Cổ Cửu Tư lại chạy thoát.” Lạc Tử Thương chống cằm, y vừa cười tươi roi rói vừa nhìn về phía trước. “Phương án một là bắt được Cổ Cửu Tư rồi hành động theo kế hoạch ban đầu. Có tra ra bọn họ liên quan tới bạo dân thì hắn cũng đã chết, đồng quy vu tận thôi mà. Hơn nữa nếu bốn gia tộc liên kết, biết đâu có đường sống. Phương án hai là chờ Cổ Cửu Tư dẫn đại quân về, đến lúc đó hắn xét xử theo luật pháp, bọn họ hết đường sống. Thế thì bọn họ ngại gì mà không trở mặt?”

“Đồng quy vu tận còn giãy giụa được, nhưng mùi vị của cá nằm trên thớt lại chả hấp dẫn chút nào.”

Lạc Tử Thương nói làm tâm trạng Liễu Ngọc Như nặng nề.

Nàng lẳng lặng nghe và khẽ khàng cười, “Lạc đại nhân có thể ngồi đây châm chọc chẳng qua vì sau lưng ngài là Dương Châu, nó giúp ngài sở hữu vốn liếng đàm phán khi gặp nguy.”

“Bất kể thế nào,” Liễu Ngọc Như thở dài, “ngài vẫn có đường để đi.”

Lạc Tử Thương im lặng quan sát Liễu Ngọc Như, nàng cúi đầu mà nghe y hỏi, “Vậy người có sợ không?”

Liễu Ngọc Như quay sang nhìn y, nàng gian nan cười, “Sao lại không sợ chứ?”

“Nếu ta nói sẽ cứu người thì sao?” Lạc Tử Thương dò hỏi.

Liễu Ngọc Như ngẩn người, Lạc Tử Thương quay đầu đi, chậm rãi nói, “Ta thấy ở bên Cổ Cửu Tư thật uống phí tài năng của Liễu lão bản. Nếu người đi theo ta,” Lạc Tử Thương chống cằm cười, “Dương Châu sẽ là vùng trời riêng của người.”

Liễu Ngọc Như càng nghe càng cau mày, Lạc Tử Thương nói tiếp, “Người đến Dương Châu đi, nơi đó màu mỡ, thương nghiệp phát triển. Ta

có thể giao toàn bộ tài chính Dương Châu cho người làm chủ. Mai sau người không phải làm Cố Liễu thị nữa, chỉ cần làm Liễu phu nhân thôi.”

“Lạc đại nhân,” Liễu Ngọc Như cười rộ, “ngài ăn nói chẳng giống thần tử gì cả.”

“Nói cứ như các người tin ta muốn làm một thần tử bình thường vậy.”

Lạc Tử Thương bật cười, ánh mắt mang theo vài phần châm biếm.

Liễu Ngọc Như lặng thinh, Lạc Tử Thương đứng lên, “Người hãy suy nghĩ kỹ. Nếu đồng ý, khi khẩn cấp ta sẽ dùng danh nghĩa phu nhân của ta để mang người đi.”

“Lạc đại nhân cứ đùa.” Giọng Liễu Ngọc Như lạnh lùng.

Lạc Tử Thương quay lại nhìn nàng, “Chẳng lẽ trong lòng Liễu phu nhân không biết ta đang nói đùa hay nói thật?”

Liễu Ngọc Như không đáp trả. Lạc Tử Thương đưa lưng về phía nàng, hẩn đứng hồi lâu rồi đột nhiên bảo, “Ta biết ơn người.”

Liễu Ngọc Như ngơ ngác ngược nhìn y. Tấm lưng của Lạc Tử Thương đối diện nàng, gió thổi làm vạt áo trắng thêu kim tuyến tung bay, giọng y hơi trầm, “Thuở niên thiếu, tháng nào ta cũng đi chùa Ấn Sơn. Nghe nói có vị tiểu thư nhà giàu mỗi tháng tới đó tặng bánh hoa quế nên cha ta hay đến nhận một phần về. Đây là món ngon nhất mà ta từng ăn.”

Tiết lộ này khiến Liễu Ngọc Như sửng sờ.

Nàng bỗng nhớ tới bức tranh mình nhìn thấy trong đại sảnh nhà Lạc Tử Thương hồi đi đòi tiền tu sửa Hoàng Hà.

“Liễu phu nhân có hứng thú với bức họa kia?”

“Thời niên thiếu, mỗi tháng mẫu thân sẽ dẫn theo ta đến chùa Ấn Sơn cầu phúc nên ta khá quen thuộc nơi này.”

“Khi ấy ta muốn đọc sách nhưng không có tiền,” Lạc Tử Thương nhìn phía trước, thanh âm thản nhiên, “nên mới trộm quyển sách rồi bị đuổi theo tới tận cổng chùa Ấn Sơn. Ta suýt nữa bị đánh chết, trùng hợp lại gặp vị tiểu thư kia đang biểu đồ. Nàng nghe tiếng ồn ào bèn hỏi một câu ‘có chuyện gì vậy?’.”

Lạc Tử Thương quay đầu lại, y nhìn Liễu Ngọc Như mà khẽ cười, “Ta nằm trong vũng bùn gần đó, cố gắng ngóc đầu dậy vì ta muốn nhìn khuôn mặt vị tiểu thư này. Nhưng rốt cuộc ta chỉ thấy được chiếc xe ngựa sạch sẽ xinh đẹp. Sau đấy một hạ nhân xuống xe giúp ta trả tiền sách, còn cho ta một lượng bạc để khám bệnh.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như mơ hồ nhớ lại.

Khi ấy Trương Nguyệt Nhi chưa gả vào, nàng và mẫu thân sống tương đối tốt nên mỗi tháng đều đi chùa Ấn Sơn cầu phúc.

Nàng nhớ mang máng chuyện này nhưng ngay sau đó, nhà nàng có thêm Trương Nguyệt Nhi và nàng không ghé qua ngôi chùa nữa.

Liễu Ngọc Như ngần ngừ nhìn Lạc Tử Thương, y đáp lại ánh mắt của nàng với vẻ mặt chân thành, “Liễu Ngọc Như, cuộc đời ta chẳng dễ gì có lòng tốt như vậy.”

“Thế về sau,” Liễu Ngọc Như lấy ra vài phần bình tĩnh từ nỗi khiếp sợ, nàng hiếu kỳ hỏi, “ngài có biết đấy là ta?”

“Không.” Lạc Tử Thương lắc đầu. “Lúc ở Dương Châu, ta không đi tìm hiểu vì một ăn mày như ta mà làm thế chỉ tổ sinh ra nhớ mong. Sau này thành môn sinh của Chương đại sư, ta càng chẳng muốn biết. Nhưng vòng

đi vòng lại, người vẫn trở về. Ta đã nhận ra ngay từ ngày người tới đòi tiền.”

Liễu Ngọc Như im lặng như đang suy nghĩ gì. Lạc Tử Thương không vui, y biết tâm tư Liễu Ngọc Như nên cứng nhắc giải thích, “Chuyện xưa kia chẳng liên quan đến việc ta đưa người tiền tu sửa Hoàng Hà. Ta nói mấy lời này với hy vọng người cân nhắc cẩn thận.”

“Ta không lừa người. Nếu người tình nguyện đến Dương Châu, ta có thể cho người nhiều hơn những gì người đang sở hữu.”

Lạc Tử Thương nói rất nghiêm túc nhưng Liễu Ngọc Như nghe vậy liền cười, “Ngài nói thế càng làm ta thấy ngài đang gạt ta.”

Lạc Tử Thương ngăn người, Liễu Ngọc Như đứng dậy và ôn hòa bảo, “Lạc đại nhân, có những con đường đã đi là không thể quay đầu lại. Mấy lời này của ngài chắc cũng có vài phần thật lòng nhưng chủ yếu vì ngài nhìn trúng khả năng kinh thương lẫn quản lý tài sản của ta. Hồi ta thu mua lương thực tất nhiên đã gây tổn hại cho Dương Châu. Ta biết đây là hành vi bất nghĩa nhưng năm ấy chiến tranh loạn lạc, ta đứng về phía U Châu nên cũng lực bất tòng tâm. Song từ sự kiện này, ngài đã hiểu nếu vận dụng tiền tài thích đáng thì nó chả khác gì binh khí. Hôm nay ngài không phải muốn trấn an lương tâm mình mà muốn Ngọc Như đến Dương Châu để thành tướng lĩnh dưới trướng ngài.”

“Người nói ta lừa người,” Lạc Tử Thương lạnh nhạt đáp, “cứ cho là vậy đi, nhưng ta có thể cứu giúp nếu người gặp nạn.”

Liễu Ngọc Như lặng lẽ đứng tại chỗ, Lạc Tử Thương liếc nhìn nàng, “Câu trả lời của người là?”

“Ta không muốn nợ ngài. Vì vậy ta hy vọng,” nàng điềm tĩnh nhìn y, “nếu ngài muốn giữ lại một phần lương tâm thì đừng giao nó vào tay ta.”

Lời này khiến Lạc Tử Thương ngờ ngàng, Liễu Ngọc Như bình thản nói, “Không tốt cho ngài đâu.”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như hành lễ rồi xoay người bỏ đi.

Lạc Tử Thương dõi theo bóng lưng của Liễu Ngọc Như. Y chẳng nói chẳng rằng mà quay lại nhìn cây phong đỏ dưới ánh trăng ở gần đấy.

Sau một hồi, y khẽ cười thành tiếng như đang tự giễu.

Liễu Ngọc Như trở về phòng nghỉ ngơi. Hôm sau, mọi người ở huyện nha căng thẳng đợi nguyên ngày nhưng Vương gia chẳng có động tĩnh gì. Bên ngoài bị vây kín làm bọn họ không ra được nên chả thể hỏi thăm tình hình.

Cố Cửu Tư mua giấy bút tại Ti Châu bị người của Vương Thụ Sinh phát hiện. May hăn nhay bén nên chơi đuổi bắt với người Vương gia trong thành Ti Châu cả ngày thì cắt đuôi được.

Cứ thế mà hai ngày dần trôi qua, các gia tộc lớn trong thành Huỳnh Dương rốt cuộc đứng ngồi không yên.

Cùng một đêm, Cố Cửu Tư bị truy sát tới ngoại thành Ti Châu, đến lúc sao Mai mọc mới tìm được hang núi để nghỉ chân cùng mọi người; còn Vương gia lại đèn đuốc sáng trưng.

Những người đứng đầu các gia tộc lớn ở Huỳnh Dương đều có mặt. Đa số đã lớn tuổi với mái tóc hoa râm, chỉ mình Vương Thụ Sinh trong độ tuổi hai mươi nhưng lại ngồi ghế trên.

Mấy lão già thông thả uống trà, gã thanh niên ngồi tại chiếc ghế trên cao thì cứng đờ người. Ai cũng nhận thấy Vương Thụ Sinh bồn chồn khi ngồi trên vị trí này.

“Kế hoạch lúc trước của chúng ta là lợi dụng bạo loạn kết liễu tính mạng đám người Cố Cửu Tư. Song Cố Cửu Tư đã chạy thoát, cứ tiếp tục thế này phải chăng hơi thiếu thỏa đáng?”

Triệu lão gia ngồi bên phải đặt chén trà xuống, chậm rì rì nói, “Bây giờ ngừng lại, xử lý sạch sẽ mấy tên ‘bạo dân’ đó thì chuyện này coi như kết thúc...”

“Sau đó thì sao?” Vương Thụ Sinh lạnh lùng cắt ngang, “Chờ Cố Cửu Tư mang bằng chứng về diệt sạch chúng ta?!”

“Chúng ta đâu chắc hẳn nắm giữ bao nhiêu bằng chứng.” Trần lão gia vuốt cái bụng phệ, nhíu mày bảo, “Biết đâu cha người không khai gì hết?”

Vương Thụ Sinh ngậm chặt miệng. Gã ít nhiều cũng hiểu phụ thân mình, lão ta không phải người kiên cường; rơi vào trong tay Thẩm Minh thì sợ đã thú nhận hết, cùng lắm là bao che người Vương gia thôi. Nhưng với mối quan hệ dây mơ rễ má trong thành, chỉ cần tra xét những người khác và tìm hiểu nguồn gốc, bọn họ sớm muộn gì cũng khai ra Vương gia.

Tuy nhiên, gã đâu thể nói vậy trước mặt mọi người. Thế là gã trưng ra đôi mắt đỏ hoe như đang uất ức lắm, “Trần bá bá, phụ thân ta tất nhiên sẽ chẳng khai ra mọi người. Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, bọn chúng mà truy đến cùng thì làm gì có bức tường nào chả để gió lọt vào?”

Lời này khiến mọi người im phăng phắc, Vương Thụ Sinh nhắc bọn họ nhớ tới bản tính Vương Tư Viễn.

Lão ta chắc sẽ lấp liếm tội lỗi của Vương gia nhưng tuyệt đối không nói chỉ đôi ba câu về gia tộc khác.

“Thế chất nói đúng,” Triệu lão gia châm chước bảo, “nhưng ngay cả khi bị tố cáo, nếu bọn họ muốn điều tra thì cứ đẩy kẻ khác ra đền tội thay, như

vậy vẫn đỡ hơn để chuyện bạo loạn được chứng thực. Hay chúng ta nghĩ biện pháp khác đi?”

“Biện pháp khác?” Vương Thụ Sinh cười thành tiếng, “Nếu có biện pháp khác thì chúng ta còn đi đến bước đường này sao?”

“Mọi người hãy nghe cho rõ,” Vương Thụ Sinh đập chén trà xuống bàn, giọng lạnh băng, “nếu Cố Cửu Tư thật sự nắm giữ bằng chứng, các vị gia chủ ở đây chẳng ai chạy thoát hết. Hiện tại chúng ta không còn đường lui, biện pháp duy nhất chính là bắt Cố Cửu Tư và giải quyết sạch sẽ!”

“Làm vậy sợ bệ hạ sẽ khó mà bỏ qua,” Lý lão gia mở miệng.

Vương Thụ Sinh lạnh lẽo liếc lão ta, “Vậy cứ để ông ta điều tra! Nếu điều tra thành công, thì đấy là mệnh của mấy nhà chúng ta. Nếu điều tra thất bại,” Vương Thụ Sinh cười rộ, “thì đấy là thắng lợi của chúng ta.”

Tất cả mọi người im lìm, Vương Thụ Sinh thấy bọn họ trầm tư bèn nhắc nhở, “Hơn hai mươi năm trước các người đã làm một lần, giờ còn sợ gì nữa?”

“Lần này khác.” Trần lão gia phát tay, lão ta thở dài rồi đứng dậy. “Thế chất, lão hủ đã bước một chân vào quan tài, ta không muốn vì bảo vệ tính mạng mà khiến người nhà chịu liên lụy. Xin lỗi, Trần gia không thể tiếp tục nhúng tay vào việc này.”

Trần lão gia cất bước rời đi, Vương Thụ Sinh gầm lên, “Người nghĩ mình thoát được chắc?! Nếu chúng ta gặp chuyện, Trần gia các người chả yên ổn nổi đâu! Ta nói cho các người hay,” Vương Thụ Sinh đứng lên, “hiện tại chúng ta đứng chung thuyền, sống hay chết đều phụ thuộc vào nhau. Các vị đã do dự như thế thì khỏi cần nói nhiều nữa, sáng sớm mai tấn công huyện nha và treo người lên cổng thành. Nếu Cố Cửu Tư còn ở đây, ta không tin hắn sẽ bỏ mặc bọn chúng.”

“Người điên à?!” Trần lão gia khiếp sợ bật thốt. “Nếu Cố Cửu Tư đi Đông Đô xin viện binh, người làm thế chẳng khác gì nhận tội. Đến lúc hãn chỉ huy quân đội phá thành tiến vào, không ai có thể chạy thoát!”

“Hãn đang ở ngoài thành, người của ta nhiều lần bắt gặp dấu vết hãn để lại nhưng hãn chạy rất nhanh. Huống hồ, dù hãn chả cần thê tử thì chí ít sẽ có người chôn cùng chúng ta.”

“Người điên rồi...” Trần lão gia vừa đi vừa lẩm bẩm, “Ta không muốn ở cạnh kẻ điên.”

“Ngăn ông ta lại!”

Vương Thụ Sinh thét lên, bên ngoài lập tức truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Mọi người trong phòng biến sắc, Vương Thụ Sinh đứng trên cao, tay chấp lại trong tay áo, “Các vị đừng sợ, sáng sớm mai ta sẽ sai người tấn công huyện nha và treo Liễu Ngọc Như lên cổng thành. Chờ Cố Cửu Tư lộ diện, ta sẽ phanh thây xé xác hãn, đảm bảo hãn không được chết bình an. Chỉ cần hãn chết,” Vương Thụ Sinh cười giòn giã, “mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Mọi người trần trối nhìn Vương Thụ Sinh, khuôn mặt ngập tràn sợ hãi. Vương Thụ Sinh vươn tay, “Các vị hãy giao nộp lệnh bài gia chủ.”

“Thụ Sinh,” Triệu lão gia vốn thân thiết với Vương gia nhưng cũng nhin không được mà lên tiếng, “ban đầu người nói khác mà. Nếu người định đồng quy vu tận thì sao ngay từ đầu không bắt giữ Liễu Ngọc Như?”

“Triệu thúc,” Vương Thụ Sinh tỏ vẻ trấn định, “trước khác nay khác. Ta từng muốn vẹn cả đôi đường nhưng đã tới bước này rồi thì ta không thể rút lui nữa. Ta phải báo thù cho phụ thân.”

“Báo thù cái khi gì!” Trần lão gia phần nộ gào. “Rõ ràng thằng nhãi nhà người đã làm quá nhiều chuyện ở Vương gia, Cố Cửu Tư mà điều tra thì người là kẻ chết đầu tiên!”

“Đưa Trần lão gia đi nghỉ ngơi!”

Vương Thụ Sinh giơ tay ra lệnh, “Người đâu, điều động binh mã từ phía nam thành, công phá huyện nha và lôi đầu Liễu Ngọc Như ra cho ta!”

Oo———oOo———oO

Sáng sớm, Liễu Ngọc Như bừng tỉnh.

Nàng nghe tiếng chém giết bên ngoài liền mở choàng mắt rồi túm lấy áo khoác và xông ra. Vừa bước qua cửa, nàng đã thấy mũi tên bay tán loạn. Nàng chưa kịp phản ứng thì bị Lạc Tử Thương đẩy trở lại phòng, y giận dữ quát, “Người ra đây làm gì?!”

“Ngoài kia...”

“Vương gia muốn công phá huyện nha.”

Liễu Ngọc Như ngẩn người, nàng nôn nóng nói, “Sao bọn họ đột nhiên lại...”

“Chán sống rồi.” Ánh mắt Lạc Tử Thương lộ vẻ ác nghiệt. “Gã điên Vương Thụ Sinh sắp chết còn muốn người khác chôn cùng.”

Nói rồi y lôi Liễu Ngọc Như vào phòng và áp sát nàng.

Sắc mặt y vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn, y hạ thấp giọng, “Người hãy nghĩ kỹ về những lời của ta. Ta chỉ bảo vệ người một ngày, sau thời hạn này, muốn sống hay chết thì tùy người.”

Dứt lời, y đẩy nàng vào trong rồi đóng sầm cửa lại, sau đấy lớn tiếng chỉ huy, “Người già lẫn thiếu nữ trốn hết đi, đừng chường mặt ra. Ai còn đứng dậy được thì mang theo kiếm đến ngoại viện!”

Liễu Ngọc Như đứng ngẩn ngơ trong phòng, Ân Hồng chạy đến đỡ nàng, trông nàng ấy như sắp khóc tới nơi, “Phu nhân, làm sao bây giờ? Chúng ta phải làm gì?”

Bạn đang

Liễu Ngọc Như không trả lời. Lát sau, nàng trấn định lại và bình tĩnh nói, “Mang thanh đao Cửu Tư cho ta đến đây, người cũng tìm vũ khí đi. Nếu thật sự đến đường cùng,” đôi mắt Liễu Ngọc Như lóe lên tia sáng lạnh lẽo, “giết một người là hòa vốn, giết hai người sẽ kiếm được lãi, chúng ta không thể chết một cách vô ích.”

Chú thích

[1] Lợi dụng nguyên lý không khí nóng thì nhẹ và có thể bay lên cao mà chế thành chiếc đèn giấy. Đèn này không có miệng, tim đèn sau khi cháy xong thì không khí nóng đầy ắp ở bên trong làm đèn bay lên cao. Tương truyền do Gia Cát Lượng thời Tam Quốc chế ra, đèn sáng hai chữ Khổng Minh vì vậy gọi là đèn Khổng Minh.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 146: Nhìn Kìa, Hả Không Phụ Lòng Nàng

Lời này khiến Ân Hồng sửng sốt, lát sau, nàng ấy hít sâu một hơi rồi cúi đầu nói, “Vâng.”

Dứt lời, Ân Hồng mang đao của Liễu Ngọc Như tới. Tuy bảo Cố Cửu Tư cho nàng thanh đao này nhưng thực tế là nàng tự lấy. Khi ra ngoài phải có vật phòng thân; từ ngày nàng gỡ đao khỏi bức tường Cố gia thì chưa hề trả lại. Liễu Ngọc Như cầm đao trong tay và ngồi xuống cùng Ân Hồng. Hai người như trở về thời thơ ấu, ngồi cạnh nhau trên đất với lưng tựa vào giường. Mỗi người ôm một thanh đao, bọn họ thì thầm trò chuyện.

“Phu nhân,” Ân Hồng dựa vào Liễu Ngọc Như, thanh âm mang theo chút sợ hãi, “ngài nghĩ cô gia có đến cứu chúng ta không?”

Liễu Ngọc Như nghe được sự run rẩy trong giọng nàng ấy, nàng suy nghĩ giây lát rồi đặt tay lên vai Ân Hồng và ôm nàng ấy vào lòng.

Đây là động tác Cố Cửu Tư thường làm với huynh đệ lẫn cô vợ nhỏ. Mỗi lần Cố Cửu Tư đặt tay lên vai Liễu Ngọc Như rồi ôm trọn nàng vào lòng, nàng đều cảm thấy được động viên và truyền sức mạnh một cách thâm lặng.

Liễu Ngọc Như kinh ngạc phát hiện hai người ở bên nhau quá lâu sẽ ngày càng giống đối phương.

Liễu Ngọc Như thần thờ làm Ân Hồng do dự gọi, “Phu nhân?”

“Hử?” Liễu Ngọc Như phục hồi tinh thần, nàng nhớ lại câu hỏi ban nãy của Ân Hồng và nở nụ cười, “Đương nhiên rồi.”

“Cửu Tư sẽ không bỏ mặc chúng ta.”

Giọng Liễu Ngọc Như vừa bình tĩnh lại ấm áp, “Chàng chưa xuất hiện nhất định vì có lý do riêng hay biết đâu đã nghĩ ra biện pháp, người đừng lo.”

Bên ngoài không ngừng vang lên tiếng đánh nhau. Tuy Vương gia lôi kéo nhiều người đến nhưng ai cũng có tính toán riêng, chỉ mình người Vương gia vì cái chết của Vương Tư Viễn mà điên cuồng chiến đấu.

Lý Ngọc Xương và Lạc Tử Thương đã sớm chuẩn bị, cộng thêm người của Liễu Ngọc Như đều được tuyển chọn kỹ càng, thế nên gặp phải trường hợp địch nhiều ta ít nhưng vẫn kiên cường phòng thủ không cho kẻ nào tiến lên dù chỉ một bước.

Đến buổi chiều, thương binh dần được chuyển tới nội viện. Lạc Tử Thương mở cửa phòng rồi nói với Liễu Ngọc Như, “Ta sai người khiêng thương binh đến đình hóng gió, chỗ đây nằm ngoài phạm vi bắn tên của bọn chúng. Người mau dẫn nữ quyến đi trợ giúp.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn vội vã dẫn theo Ân Hồng chạy tới đình hóng gió.

Trên mặt đất có vài thương binh, đại phu do bọn họ đưa tới đang tận lực khâu vết thương rồi băng bó. Liễu Ngọc Như tiến lại gần, đại phu cấp tốc dạy các nàng mấy thứ trọng yếu, sau đấy các nàng lập tức bắt tay vào hỗ trợ.

Lạc Tử Thương cùng Lý Ngọc Xương lãnh đạo mọi người hăng hái chiến đấu ở gần đó. Xung quanh Liễu Ngọc Như chỉ toàn tiếng chém giết,

nàng không dám nghĩ nhiều mà cầm đầu cầm cổ băng bó cho thương binh vừa được chuyển đến.

Khi Vương Thụ Sinh bắt đầu công phá huyện nha, Cố Cửu Tư đang trên đường về từ vùng phụ cận của Ti Châu. Tối buổi trưa, hắn mới đến gần thành Huỳnh Dương đã nghe tiếng ồn ở bên trong.

Hơn một ngàn người chém giết tạo nên âm thanh quá lớn, người bên ngoài thành không rõ sự tình vẫn nghe thấy sự rung chuyển này. Âm thanh kia tức khắc làm Cố Cửu Tư biến sắc, Từ La đứng cạnh cũng cuống quýt, “Đại nhân, trong thành có chuyện gì vậy?”

Cố Cửu Tư im lặng siết chặt dây cương, Từ La nhin không được mà hỏi, “Đại nhân, hay là người ở trong gặp nguy rồi?”

“Ngọc Như đã vào thành thì sẽ nghĩ cách gặp Lý đại nhân.” Mãi Cố Cửu Tư mới trấn định lại để nói tiếp, “Có Lạc Tử Thương và Lý Ngọc Xương ở đây, bọn họ đảm bảo sẽ thiết kế hệ thống phòng thủ trong huyện nha. Hiện giờ hai bên chắc đang đánh nhau.”

“Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Vương Thụ Sinh không ngồi yên được nữa,” Cố Cửu Tư hít sâu một hơi, “gã muốn dùng Ngọc Như để ép ta xuất hiện. Nghe tiếng động này thì hắn Vương Thụ Sinh trực tiếp điều động quân đội nhưng bọn chúng lại không đoàn kết. Chúng ta có khoảng ba trăm người trong thành, hơn nữa còn Lạc Tử Thương nên bọn họ ít nhiều sẽ chống đỡ được.”

Từ La im thin thít, hắn hiểu Cố Cửu Tư đang sắp xếp lại đầu óc hỗn loạn của mình. Cố Cửu Tư chậm rãi nói, “Bây giờ chỉ có thể liều một phen.”

Cố Cửu Tư ngẩng đầu ra lệnh cho Từ La, “Người mau chóng tìm năm trăm dân làng, cho mỗi người một lượng bạc và bảo họ tụ tập ở khu rừng ngoài thành để cùng nhau hô khẩu hiệu.”

“Hô khẩu hiệu?” Từ La nghếch mặt ra.

Cố Cửu Tư gật đầu, “Lát nữa ta sẽ viết mấy dòng, người chuẩn bị dân làng rồi cho họ hô vang những lời này. Nếu quan binh tới bắt bớ, cứ để bọn họ chạy vào rừng là được. Các người nhớ đặt bẫy trong rừng và bảo vệ người dân.”

“Vâng,” Từ La tuân lệnh đi tìm người.

Cố Cửu Tư quay lại ngôi làng hẻo lánh từng ẩn núp rồi chỉ thị, “Những người khác theo ta vào thôn, mang hết những thứ có thể dùng để viết lại đây cho ta.”

Nói xong, Cố Cửu Tư dẫn người vào thôn và lấy ra giấy bút, điều cùng đèn Không Minh đã mua.

Tiền có thể sai khiến ma quỷ, Từ La ra ngoài tìm người còn Cố Cửu Tư viết văn. Hắn thoáng chần chừ rồi hít thở sâu và lưu loát đặt bút viết Văn Tội Thư.

Thư văn tội này khác bài hịch thảo phạt Lương Vương; câu chữ dễ đọc, ngắn gọn súc tích, chỉ cần biết chữ đều đọc hiểu ý hẳn.

Đầu tiên hắn khái quát tình hình hiện tại; Vương Tư Viễn phạm thượng, ám sát khâm sai, bao vây huyện nha, Huỳnh Dương đại loạn.

“Nay thánh thượng hạ chỉ, lệnh cho khâm sai Cố Cửu Tư bắt giữ tặc tử, đòi lại thanh bình cho Vĩnh Châu và công lý cho bá tánh. Hôm nay là ngày quyết định sinh tử của Vĩnh Châu lẫn địa vị của bá tánh. Sáng mai, lấy mặt trời mọc làm mệnh lệnh, Cố Cửu Tư xin cầm Thiên Tử Kiếm đợi các vị anh hùng ngoài thành Huỳnh Dương. Người hò hét cổ vũ thưởng một ngàn văn, người tham gia đánh nhau thưởng ba ngàn văn. Mỗi đầu người trên chiến trường là mười lượng bạc trắng, ai lấy được thủ cấp của Vương Thụ Sinh thì thưởng trăm lượng bạc!”

“Kẻ có tội phải đền tội, người vô tội được khen thưởng. Vương thị làm ác bá hoành hành tại Vĩnh Châu gần trăm năm, hôm nay Cố mỗ quyết lấy máu tẩy sạch trời xanh. Bá tánh Vĩnh Châu không phải sâu bọ, cứ sao lại bị giẫm đạp? Còn Vương thị, Vĩnh Châu loạn; diệt Vương thị, ngày thái bình của Vĩnh Châu đã tới!”

...

Cố Cửu Tư nhanh chóng viết xong, hăng giao cho mọi người rồi căn dặn, “Có bao nhiêu giấy thì sao chép bấy nhiêu bản. Chuẩn bị điều lần đèn Khổng Minh, dùng mực đỏ viết lên đấy hai chữ “giết” và “Vương” cho ta.”

Mọi người gật đầu, Từ La đã đại khái hiểu kế hoạch của Cố Cửu Tư. Nhưng hăng vừa sao chép Vãn Tội Thư vừa nhú mày, “Đại nhân, ta hiểu ý ngài, có điều câu cuối này là sao?”

Từ La chỉ câu cuối cùng Cố Cửu Tư viết trên giấy:

Đừng sợ, ta tới đây.

Câu này lạc lõng giữa bài Vãn Tội Thư hùng hồn. Cố Cửu Tư giơ tay đập đầu Từ La, lạnh lùng bảo, “Hỏi lắm thế, lo sao chép đi.”

Dựa theo kế hoạch của Cố Cửu Tư, mọi người phân công nhau hành động.

Khi hoàng hôn, rớt cuộc đã tìm đủ năm trăm dân làng. Song nhiều người nghe đồn chỉ cần hô hào là có tiền nên háo hức đi theo, thành thử số lượng người vượt quá một ngàn.

Từ La hơi lo lắng, hăng thận trọng hỏi, “Thế này có nhiều người quá không?”

“Không sao.”

Cố Cửu Tư lắc đầu, sau đấy đích thân dẫn bọn họ tới vị trí trên cao của khu rừng. Đầu tiên hắn giải thích về các con đường dùng để chạy trốn và thông báo vị trí đặt bẫy, kế tiếp hắn hướng dẫn bọn họ hô khẩu hiệu.

Hắn chỉ yêu cầu dân làng nói mấy câu đơn giản:

Vương thị mưu phản, tru di cửu tộc, cùng phe cùng tội, hãy suy nghĩ kỹ.

Ba mươi triệu bạc trắng của Vương gia là xương máu của bá tánh, hôm nay kẻ cướp không chết thì Vĩnh Châu khó thấy trời xanh.

...

Dân làng học theo Cố Cửu Tư, lẩm bẩm luyện tập một hồi là có thể nói to rõ.

Bên Từ La đã hoàn thành công việc sao chép Vãn Tội Thư, hắn chạy đến bẩm báo với Cố Cửu Tư, “Đại nhân, chuẩn bị xong rồi.”

Cố Cửu Tư quay đầu lại nhìn. Hoàng hôn nhuộm Huỳnh Dương ở cách đây không xa thành màu đỏ của máu. Mặt trời lặn từng chút một, màu đỏ máu pha lẫn với đêm tối, ánh chiều tà bao trùm núi non, gió núi thổi qua làm chim chóc hoảng sợ cất cánh.

Cố Cửu Tư đứng dậy, vừa phúi bụi đất trên người vừa điềm tĩnh hỏi, “Đưa đèn Khổng Minh tới đúng vị trí chưa?”

“Một ngàn đèn Khổng Minh và một ngàn ba trăm con diều đã sẵn sàng.”

“Tốt.”

Cố Cửu Tư gật đầu, “Bắt đầu đi.”

Oo——oOo——oO

Hoàng hôn buông xuống, nhìn đâu trong huyện nha cũng thấy thương binh.

Liễu Ngọc Như nghe tiếng chém giết ngoài kia, nỗi sợ hãi ban đầu dần biến thành chết lặng.

Nàng không phân biệt được sự chết lặng này là tốt hay xấu, nàng chỉ biết chạy tít bật giữa các thương binh, bôi thuốc và băng bó hết người này đến người nọ.

Thuốc ngày càng ít, thương binh ngày càng nhiều. Vì thiếu người nên ai chưa hấp hối thì đều quay lại ngoại viện tiếp tục chiến đấu.

Liễu Ngọc Như luôn cúi đầu làm việc, khi mặt trời ngả về tây, lại có thêm một thương binh ngồi xuống trước mặt nàng. Liễu Ngọc Như lập tức băng bó cho đối phương, nhưng làm nửa chừng thì cảm thấy có gì lạ lạ. Nàng ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt nàng là khuôn mặt trắng bệch của Lạc Tử Thương.

Y bị thương trên vai, máu thấm ướt quần áo. Song khuôn mặt y thật bình tĩnh, không hề tỏ vẻ đau đớn, khác hẳn những người đang nhe răng trợn mắt ở bên cạnh.

Liễu Ngọc Như ngần ngừ nhìn Lạc Tử Thương, y nhàn nhạt nói, “Nhìn cái gì?”

Liễu Ngọc Như hoàn hồn, nàng vội khuyên, “Đừng nói chuyện.”

Nàng cúi đầu rồi tiếp tục băng bó cho Lạc Tử Thương.

Biểu cảm của nàng khó dò, Lạc Tử Thương âm thầm quan sát nàng rồi hỏi, “Sao ngươi lại ngạc nhiên?”

“Đáng lẽ ngài không bị thương mới đúng,” Liễu Ngọc Như điềm tỉnh đáp.

Lạc Tử Thương nghe vậy liền cười, “Ta có phải thần tiên đâu mà không bị thương?”

“Bây giờ ngài có thể mở cổng ra ngoài,” Liễu Ngọc Như điềm đậm nói, “giao nộp chúng ta và làm giao dịch với Vương Thụ Sinh. Ngài có Dương Châu nhưng không có mâu thuẫn với gã, ngài không cần vất vả thế này.”

Lạc Tử Thương lặng thinh, Liễu Ngọc Như sát trùng miệng vết thương rồi rắc thuốc lên. Lạc Tử Thương tựa người vào cây, cúi đầu ngắm nhìn cô nương trước mặt. Lát sau, y rớt cuộc lên tiếng, “Người vẫn tin Cổ Cửu Tư sẽ đến à?”

Liễu Ngọc Như không trả lời.

Lạc Tử Thương bình thản bảo, “Sáng sớm mai mà hăn còn chưa tới thì trễ quá rồi.”

“Bọn họ sẽ không giết ta.” Từng câu từng chữ của Liễu Ngọc Như chả vương chút sợ hãi.

Lạc Tử Thương nhìn nàng chăm chăm, “Người là nữ nhân.”

Tay Liễu Ngọc Như thoáng dừng lại.

Lạc Tử Thương bình tĩnh nói, “Người biết cách tốt nhất để làm nhục Cổ Cửu Tư là gì không?”

“Vừa nãy ngài đã hỏi liệu ta có tin Cửu Tư sẽ đến,” Liễu Ngọc Như nghiêm túc ngược nhìn y, “câu trả lời là ta tin chàng.”

“Đến lúc này rồi,” Lạc Tử Thương trào phúng bật cười, “mà người còn tin?”

“Ta nguyện ý tin.”

Liễu Ngọc Như vừa băng bó cho y vừa nói, “Lạc Tử Thương, nếu ngài coi một người là tín ngưỡng của mình thì dù bất kỳ chuyện gì xảy ra, ngài vẫn sẽ tin người ấy.”

“Nếu hãn không tới thì sao?”

“Vậy nhất định chàng có lý do mới không thể tới.”

“Người không hận ư?”

Nguồn:

“Tại sao phải hận?”

Liễu Ngọc Như mỉm cười, “Ta hy vọng chàng sẽ đưa ra lựa chọn tốt nhất, nếu lựa chọn này là vứt bỏ ta...”

Liễu Ngọc Như cúi đầu, nhẹ nhàng bảo, “Ta sẽ tiếc nuối, nhưng không hận không oán.”

Lạc Tử Thương chẳng nói gì nữa. Y nhìn cô nương đang cẩn thận băng bó, đây là lần đầu tiên y quen biết một cô nương như vậy.

Y đã chứng kiến muôn hình vạn trạng của nữ nhân; hoặc là dùng sắc đẹp để đập lên người khác mà sống như Cơ phu nhân, hoặc là yêu hận rõ ràng và nồng nhiệt hết ngọn lửa như Diệp Vận. Nhưng lần đầu tiên y gặp được một nữ nhân tựa dòng suối nhỏ dưới ánh trăng, dịu dàng mà lại rục rịch. Dòng suối chảy nhỏ giọt vào sinh mệnh người khác rồi chiếu sáng cuộc đời họ.

Nàng với Cố Cửu Tư giống nhật nguyệt trên trời cao, hai người tin tưởng và bảo vệ lẫn nhau.

Lạc Tử Thương không nói nên lời cảm xúc của mình, y lặng lặng nhìn nữ tử như vàng trắng sáng này. Rất lâu sau, y bất chợt cất tiếng, “Năm người mười sáu tuổi, nếu ta tới cầu hôn thì người sẽ đồng ý chứ?”

Câu hỏi này làm Liễu Ngọc Như sửng sốt, sau đấy nàng cười rộ, “Chúng ta mà gặp nhau năm ta mười sáu thì ngài sẽ không đi cầu hôn.”

“Khi ấy, ta chỉ mơ mộng gả cho một nam nhân tốt. Ta không thể cự tuyệt nếu ngài cầu hôn nhưng ngài sẽ chẳng thích ta và ta cũng sợ ngài.”

Lạc Tử Thương khẽ cười, bên ngoài toàn là âm thanh đình tai nhức óc, y quay đầu nhìn về phương xa.

Y bỗng nói, “Người hãy hát ta nghe một bài ca của Dương Châu.”

Liễu Ngọc Như ngờ ngàng, Lạc Tử Thương thản nhiên bảo, “Người hát một bài vì ta, ta sẽ bảo vệ nơi đây cả đêm. Nếu sáng sớm mai Cổ Cửu Tự vẫn chẳng tới, Liễu Ngọc Như, người không thể trách ta.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như chăm chú quan sát Lạc Tử Thương. Y không nhìn nàng mà dựa lưng vào cây, tay đặt trên đầu gối, mắt lạng lẽ nhìn về phía trước. Liễu Ngọc Như chấp tay trước người, cung kính dập đầu hành lễ.

Lạc Tử Thương không đáp lại, y nhắm nghiền mắt. Chẳng mấy chốc, làn điệu thân quen của Dương Châu dịu dàng cất lên.

Trong chớp mắt, giai điệu mềm mại kia như mang theo rất nhiều con người ở đây vượt qua muôn trùng sông núi để về lại quê hương.

Ca khúc ấy làm đôi mắt người cầm đao ngấn lệ nhòa, bọn họ siết chặt thanh đao trong tay mình.

Trở về.

Phải trở về.

Bọn họ không thể bỏ mình tại Vĩnh Châu, bọn họ phải quay về quê nhà.

Liễu Ngọc Như ngâm nga khúc hát dân gian, đêm tối dần kéo đến.

Ca khúc của nàng rất ngắn, nhưng khoảnh khắc từ cuối cùng rơi xuống, ở nơi xa đột nhiên vang lên tiếng người như đang hồi đáp.

Âm thanh vang dội kia được tạo nên bởi rất nhiều người nhịp nhàng hô to, “Ba mươi triệu bạc trắng của Vương gia là xương máu của bá tánh, hôm nay kẻ cướp không chết thì Vĩnh Châu khó thấy trời xanh!”

Những lời này khiến Liễu Ngọc Như ngẩng phắt đầu lên.

Âm thanh mỗi lúc một rõ ràng hơn. Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, vô vàn tờ giấy tựa tuyết trắng bay tán loạn khắp thành Huỳnh Dương. Những tờ giấy đó kết hợp với tiếng hô ngoài thành làm kẻ ngốc cũng hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

“Cố đại nhân đã trở lại!”

“Cố Cửu Tư tới!”

Mọi người mừng rỡ kêu lên, còn Liễu Ngọc Như nhìn giấy trắng bay ngập trời. Sau đấy, vô số đèn Khổng Minh bay lên từ đỉnh núi và thắp sáng cả bầu trời đêm.

Đèn Khổng Minh dày đặc như sao trời, bên trên là hai chữ được viết bằng mực đỏ.

Giết Vương.

Đây là những con chữ đầy thù địch, song với ngàn ngọn đèn Khổng Minh thông thả bay giữa đêm đen, chúng vẽ nên bức tranh nho nhã và đẹp

tuyệt trần.

“Câu này có ý gì?”

Một người nghi hoặc hỏi thành tiếng, “Các người nhìn câu cuối xem, ‘đừng sợ, ta tới đây’. Giọng điệu này sao giống viết thư cho cô vợ nhỏ quá vậy?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn cúi đầu đọc từng chữ trên tờ giấy nàng cầm trong tay.

Đừng sợ, ta tới đây.

Mấy ngày qua nàng luôn cố gắng duy trì sự bình tĩnh. Nàng là trụ cột tinh thần của mọi người, ai cũng thấy nàng kiên định vững vàng và không hề dao động.

Nhưng chẳng biết vì sao, khi đọc câu cuối cùng trên mặt giấy, khi thấy tuyết rơi khắp thành, khi ngắm ngàn ngọn đèn, đôi mắt nàng vẫn nhìn không được mà chậm rãi đỏ lên.

Nhìn kìa, hắn không phụ lòng nàng.

Hắn đã tới.

Lời tác giả

Chương sau sẽ kết thúc phần truyện về Hoàng Hà. Cửu Tư vĩnh viễn soái nhất truyện.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 147: Nàng Là Tâm Can Của Ta

Cuộc tập kích bất ngờ trên diện rộng như thế làm toàn bộ các gia tộc phú hào tham gia vào việc này hoảng sợ. Ngay cả Vương Thụ Sinh cũng bất an nhưng gã ráng giữ vẻ mặt bình tĩnh mà nói với Vương Hạ, “Người đi xem có phải viện binh của Cố Cửu Tư tới không.”

Vương Hạ vốn muốn làm thế, ông ta vâng dạ rồi nhanh chân rời đi.

Trần lão bản đang bị trói vào ghế, lão ta thấy vậy bèn phẫn nộ thét, “Còn xem gì nữa, nhất định Cố Cửu Tư dẫn theo người đến đánh trả!”

“Đánh trả thì sao chứ!” Vương Thụ Sinh gầm lên, “Chẳng lẽ chúng ta có thể dừng tay à?!”

Lời này khiến tất cả im lìm. Vương Thụ Sinh thấy dáng vẻ hoảng loạn của mọi người trong phòng liền bực bội, nhưng gã lo cho tình hình bên ngoài nên cử người canh giữ bọn họ và cất bước rời khỏi phòng.

Gã phi ngựa thẳng tới cổng thành, lúc đi lên trên cổng thì gặp Vương Hạ trở lại. Ông ta cung kính báo, “Không nhìn thấy quân đội của Cố Cửu Tư, chỉ nghe thấy tiếng người kêu la ngoài kia. Công tử, bây giờ phải làm gì?”

“Làm gì hả? Cái này mà người còn phải hỏi?” Vương Thụ Sinh giận dữ quát, “Mau ra ngoài bắt bọn chúng!”

“Huyện nha...”

“Tiếp tục tấn công!” Vương Thụ Sinh lập tức ra lệnh, “Ta phải thấy mặt Liễu Ngọc Như trước hừng đông.”

“Nhưng e rằng không đủ người.” Vương Hạ chần chừ nói, “ Binh lính trong thành chỉ khoảng ba ngàn người, sau cuộc chiến kịch liệt hôm nay, còn cỡ hai ngàn người có thể sử dụng. Nghe âm thanh bên ngoài thì sợ phải gần cả ngàn người, sẽ rất dễ xảy ra sai lầm nếu không có số lượng gấp đôi để nghênh chiến.”

Vương Thụ Sinh chẳng đáp trả, lát sau, gã mở miệng, “Ra ngoài thành nghênh địch. Lỡ bại trận thì khi trở về hãy đốt huyện nha nếu Liễu Ngọc Như không chịu chường mặt ra.”

“Đốt huyện nha,” Vương Hạ kinh hãi bật thốt, “thì người bên trong chết mất, đến lúc đó lấy gì khống chế Cổ Cửu Tư?”

“Thua tới nơi rồi,” Vương Thụ Sinh lạnh lùng nói, “còn khống chế gì nữa? Thêm một kẻ lên đường là chúng ta có thêm bạn đồng hành.”

Nghe đến đây, ruột gan Vương Hạ lạnh ngắt; ông ta đã hiểu ý đồ của Vương Thụ Sinh. Tuy trong lòng sợ hãi nhưng ông ta chỉ biết cắn răng nghe theo.

Vương Hạ sai binh lính ra ngoài thành, rồi chỉ thị gia đình kiểm dầu cùng củi đốt.

Vương Thụ Sinh đưa ra quyết định này làm huyện nha đột nhiên an tĩnh. Liễu Ngọc Như nghe bên ngoài im phăng phắc, nhưng nó không giúp nàng bớt căng thẳng mà chỉ làm nàng nhúu chặt mày hơn. Ân Hồng nghe tiếng binh lính rút lui liền xụi lơ trên mặt đất, nàng ấy vỗ nhẹ ngực mình, “Cuối cùng cũng đi.”

Nàng ấy quay đầu lại thì thấy Liễu Ngọc Như đang siết chặt khăn tay ở bên cạnh. Ân Hồng không khỏi thắc mắc, “Phu nhân, cô gia tới cứu chúng

ta mà sao ngài ủ rũ thế? Ngài nghe kìa, bọn họ đi hết rồi.”

“Đúng vậy,” Liễu Ngọc Như không cao hứng nổi, nàng cúi đầu và lạnh nhạt nói, “đi tìm cô gia nhà người.”

“Không sao đâu,” Ân Hồng vô tâm vô tư bảo, “cô gia lợi hại lắm.”

Liễu Ngọc Như cười chua chát nhưng không nhiều lời nữa.

Nàng cúi đầu bằng bó vết thương cho mọi người, trong lòng thầm cầu nguyện vì Cố Cửu Tư.

Bên ngoài thành, con cháu Vương gia dẫn đầu quân đội Huỳnh Dương hướng thẳng tới nơi phát ra tiếng hô hào. Cố Cửu Tư đứng trên cao quan sát động tĩnh trong thành Huỳnh Dương ở phía dưới.

Hắn mặc áo ngoài màu đỏ thêu hoa văn vàng, bên trong là áo mỏng trắng tinh, tóc dùng quan vàng buộc lưng chùng, lưng đeo trường kiếm. Dáng vẻ đón gió nơi đỉnh núi của hắn cực kỳ bắt mắt.

Người trong rừng không nhìn xa được nên chả biết đang phát sinh chuyện gì, bọn họ cứ tiếp tục hô vang theo lời Cố Cửu Tư.

“Vương thị mưu phản, tru di cửu tộc, cùng phe cùng tội, hãy suy nghĩ kỹ.”

“Ba mươi triệu bạc trắng của Vương gia là xương máu của bá tánh, hôm nay kẻ cướp không chết thì Vĩnh Châu khó thấy trời xanh.”

...

Những lời kêu gọi không mệt mỏi trôi giạt vào thành Huỳnh Dương hết lần này đến lần khác.

Cố Cửu Tư tính toán khoảng cách, khi quân đội đến vị trí hãn mong muốn, Cố Cửu Tư lập tức kêu Từ La, “Rút lui!”

Dứt lời, Cố Cửu Tư cùng nhóm người Từ La hộ tống bá tánh chạy trốn.

Bá tánh chạy tán loạn trong rừng, binh lính vừa vào rừng đã phải đối mặt với hàng loạt cái bẫy. Người ngã ngựa đổ, quân đội mau chóng rối loạn. Cố Cửu Tư cầm kiếm, hãn và Từ La đi cuối để bảo vệ bá tánh; người dân chưa thấy mặt binh lính đã thoát khỏi khu rừng.

Những bá tánh này đều là dân bản xứ, sau khi chạy ra ngoài liền đi đường tắt và rẽ sang ngọn núi khác.

Cố Cửu Tư và nhóm người Từ La trốn trên cây theo dõi binh lính lục soát khu rừng, còn tiện tay giết những kẻ lạc đàn. Chẳng mấy chốc, binh lính phát hiện người phe mình đã giảm bớt, sau đấy tiếng hô hào lại vang lên từ đỉnh núi khác.

Người dẫn đầu nhanh chóng phát hiện điểm khác thường, hãn hét lên, “Lùi lại! Mau lùi lại!”

Nói rồi người dẫn đầu cấp tốc chỉ huy binh lính rời khỏi rừng rậm.

Lúc đã ở ngoài rừng, binh lính chẳng dám trì hoãn mà quay về thành báo cáo ngay.

Vương Thụ Sinh đứng trên cổng thành thấy đội quân trở về còn tưởng đã bắt được Cố Cửu Tư. Kết quả sau khi nghe bẩm báo, gã giận dữ gào, “Không thấy người là sao? Nhiều người như vậy mà mắt mù hết à?!”

“Địa thế khu rừng phức tạp, Cố Cửu Tư lại không trực tiếp giao chiến, ta...”

“Câm miệng!” Vương Thụ Sinh khiển trách.

Vương Hạ trầm mặc giây lát rồi chậm rãi lên tiếng, “Công tử, nếu Cổ Cửu Tư đã muốn nghênh chiến thì chúng ta cứ chờ hẵn tới là được. Việc cấp bách hiện giờ là bắt sống Liễu Ngọc Như và thu xếp đường lui.”

Vương Thụ Sinh lặng thinh, sau đấy gã hít sâu một hơi, “Người nói phải.”

Gã tiến lên trước một bước và hạ thấp giọng, “Đưa mọi người trong nhà đến thẳng Ích Châu, đừng quay đầu lại.”

Vương Hạ cung kính hành lễ rồi dẫn theo người đi xuống cổng thành.

Tại đại sảnh Vương gia, các lão gia chủ sốt ruột uống trà. Một gã sai vặt dâng trà cho Triệu lão gia, lão ta nâng chén lên. Vừa thấy dòng chữ trong chén, Triệu lão gia tức khắc biến sắc.

Mọi người vẫn luôn dõi theo Triệu lão gia, thấy sắc mặt lão ta tái nhợt liền hỏi, “Trà của Triệu lão gia là gì?”

“Giống các vị thôi,” Triệu lão gia định thần lại rồi nói tiếp, “nhưng sợ trà của Vương gia khác chúng ta.”

Mọi người nghe vậy bèn liếc nhìn nhau; bọn họ đều thấy được Triệu lão gia đã biết gì đó.

Bên ngoài là tiếng kêu gọi không ngừng nghỉ, Trần lão gia dài giọng nhận xét, “Coi bộ Cổ Cửu Tư căm hận Vương gia sâu sắc, mà suy cho cùng thì đây đều là chuyện nhà Vương gia.”

“Nhắc mới nhớ, tất cả cũng do Thụ Sinh tuổi trẻ bột bột nên không thể nhẫn nhịn mối thù này.” Triệu lão gia lau dòng chữ trong chén rồi đặt chén xuống và thông dong nói, “Mấy nhà chúng ta đông người, tuy có vài đứa nhỏ khá triển vọng nhưng còn rất nhiều đứa bình thường. Sống sót mới là điều quan trọng nhất, các người thấy đúng không?”

Người thông minh thích nói chuyện lòng vòng, nhưng chỉ đôi ba câu cũng đủ để mọi người hiểu ý.

Chuyện này chủ yếu do Vương gia gây nên, đi tới ngày hôm nay còn vì Vương Thụ Sinh không thể tạm thời bỏ qua việc phu thân mình bị giết. Hơn nữa, kẻ Cố Cửu Tư muốn tiêu diệt cũng là Vương gia. Nhà bọn họ có con cháu làm trong quan trường, lúc trước vì muốn bao che đám con cháu này mới nghe theo Vương Thụ Sinh ám sát khâm sai. Song ngoại trừ những người làm quan, gia tộc bọn họ còn rất nhiều người thường chả dính dáng gì đến mấy chuyện kia. Bây giờ nếu đi cùng Vương gia trên con đường hắc ám, tới lúc Vương gia chạy thì bọn họ phải gánh chịu tội xét nhà diệt tộc. Chi bằng từ bỏ vài thành viên nhưng ít nhất cứu được gia tộc, tương lai biết đâu có thể dựa vào lứa con nít trong dòng họ để Đông Sơn tái khởi.

Đã nói đến nước này thì không ai lên tiếng nữa.

Hiện giờ người nào mở miệng chính là quyết tâm rời khỏi con thuyền chung. Nhưng chẳng ai tin ai, bọn họ sợ nói ra sẽ có kẻ đi mật báo với Vương Thụ Sinh. Tính mạng bọn họ đang nằm trong tay Vương gia, không ai dám sơ suất.

Mọi người lo lắng và nghi kỵ lẫn nhau, còn Vương Thụ Sinh đã hoàn toàn từ bỏ ý định ra ngoài bắt giữ Cố Cửu Tư. Gã đích thân dẫn theo người đến cổng huyện nha.

Vương gia chuẩn bị đầy đủ dầu lửa củi lửa, bọn họ dùng hai ngàn binh lính bao vây huyện nha.

Bên ngoài huyện nha, người của Liễu Ngọc Như đa số đều bị thương nhưng vẫn cầm đao tạo thành một vòng tròn bảo vệ nơi đây.

“Liễu Ngọc Như!” Vương Thụ Sinh đứng gào tại cổng. “Người ra ngay cho ta!”

Người trong sân vẫn nghe thấy tiếng kêu này, song Liễu Ngọc Như đang ở nội viện nên chỉ nghe được tiếng ồn. Một lúc sau, Mộc Nam tiến vào và kính cẩn thông báo, “Phu nhân, Vương Thụ Sinh đang gọi ngài ở ngoài kia.”

Liễu Ngọc Như thoáng lưỡng lự nhưng vẫn đứng dậy. Nàng mang theo người đến ngoại viện, đứng đây có thể nghe tiếng động bên ngoài.

Vương Thụ Sinh chờ trong chốc lát rồi nghe tiếng Mộc Nam cất lên, “Phu nhân nhà ta đã tới, có chuyện gì thì nói đi.”

“Liễu Ngọc Như, phu quân của người – Cố Cửu Tư – đang ở ngoài cổng thành, hẳn chờ gặp người đó.” Vương Thụ Sinh lớn tiếng nói, “Chúng ta không cần tiếp tục đánh nhau, ta sẽ tha chết cho mọi người trong huyện nha nếu người đi ra.”

“Vương đại nhân đùa hay thật.” Liễu Ngọc Như điềm tĩnh đáp, “Nếu Vương đại nhân có thể dễ dàng lấy mạng chúng ta thì bắt thiếp thân ra ngoài làm gì? Cứ tới đây mà lấy. Chẳng qua ngài không đối phó nổi với cả chúng ta lẫn lang quân nhà ta, nên muốn lừa một nữ nhân ra ngoài làm tấm chắn cho thành Huỳnh Dương thôi.”

“Cố phu nhân tự tin quá đấy.” Vương Thụ Sinh cười. “Ta muốn bắt các người thì khó chứ muốn giết lại dễ vô cùng. Liễu Ngọc Như, ta nói người hay, hiện tại ta đã mang toàn bộ đầu trong thành tới bên ngoài huyện nha. Củi lửa rơm rạ cũng đầy đủ hết. Nếu người không ra, đừng trách ta xuống tay.”

“Vương đại nhân,” nghe đến đây, Lạc Tử Thương nãy giờ đứng cạnh Liễu Ngọc Như rốt cuộc lên tiếng. Y cười lạnh lẽo, “Nếu người thiêu chết chúng ta, người sẽ không có thứ để đe dọa Cố Cửu Tư. Hơn nữa, người phải cân nhắc kỹ sức nặng của việc ta chết ở đây.”

“Lạc đại nhân,” Vương Thụ Sinh nói ngay, “tại hạ đâu muốn đối địch với ngài và ngài cũng chẳng có ý đối địch với tại hạ. Tại hạ chỉ muốn một con đường sống, nếu ngài đồng ý thì hãy mở cổng và giao Cổ phu nhân ra. Chỉ cần Cổ phu nhân ra ngoài, tại hạ tuyệt đối sẽ không động tới huyện nha.”

Lạc Tử Thương im lặng, Vương Thụ Sinh nói tiếp, “Lạc đại nhân, hiện giờ ta không còn đường để đi. Con thỏ cuống lên cũng sẽ cắn người, huống chi là Vương Thụ Sinh ta?”

Không ai phát ra tiếng nào. Ấn Hồng thấy mọi người xung quanh chả tỏ thái độ thì mắt đỏ hoe, nàng ấy vội can ngăn, “Không được, phu nhân không thể ra ngoài! Rõ ràng bọn họ muốn dùng phu nhân để áp chế cô gia, đến lúc đó...đến lúc đó...”

Đến lúc đó, nếu Cổ Cửu Tư không chịu đi vào bẫy thì Liễu Ngọc Như sẽ mất mạng.

Nếu Cổ Cửu Tư chấp nhận đi vào bẫy...e rằng Liễu Ngọc Như vẫn mất mạng.

Dù lựa chọn thế nào cũng dẫn tới ngõ cụt.

Ấn Hồng nôn nóng muốn cầu xin mọi người nhưng không ai nói gì cả, mọi người đều dõi theo Liễu Ngọc Như. Lát sau, Liễu Ngọc Như cất tiếng, “Vậy xin Vương đại nhân chờ một chút, thiếp thân rửa mặt chải đầu rồi sẽ ra ngay.”

“Nửa canh giờ,” Vương Thụ Sinh uy hiếp, “sau nửa canh giờ mà không thấy người, ta sẽ đốt phủ nha này.”

“Được.”

Liễu Ngọc Như đồng ý, nàng xoay người lại nói với Ấn Hồng, “Mau đi múc nước, ta muốn tắm rửa.”

Ấn Hồng đứng bất động, Liễu Ngọc Như vừa đi vào phòng vừa trầm tĩnh nói, “Mức nước.”

Ấn Hồng nghe rõ lời cảnh cáo trong giọng Liễu Ngọc Như, đôi mắt nàng ấy đỏ hoe. Nàng ấy giậm chân rồi dẫn người đi mức nước.

Liễu Ngọc Như lấy ra xiêm y mới cùng trang sức Cổ Cửu Tư mua cho nàng, sau đó bung xả tóc.

Nàng như đang chuẩn bị tham dự một bữa tiệc long trọng; tắm gội, thay quần áo, vấn tóc, trang điểm tỉ mỉ, cài trâm ngọc trai khảm ngọc trắng vào hai bên tóc. Cuối cùng nàng đứng dậy, khoác lên chiếc áo tím thêu hoa trắng và dang hai tay để hạ nhân ủi trang phục bằng hương cầu[1] ấm áp.

Khi mọi chuyện hoàn tất, bên ngoài truyền đến giọng Mộc Nam, “Phu nhân, sắp hết nửa canh giờ.”

Liễu Ngọc Như điềm đạm bảo, “Mở cửa đi.”

Nàng vừa dứt lời, cánh cửa mở ra. Liễu Ngọc Như thấy mọi người đứng thành hai hàng ở ngoài cửa, nàng thoáng nhìn xung quanh, sắc mặt vừa bình tĩnh vừa thản nhiên. Lý Ngọc Xương nhìn nàng, hắn không đành lòng nên ngập ngừng nói, “Cố phu nhân, người...”

Hắn chưa nói hết câu, Liễu Ngọc Như đã cười rộ, “Lý đại nhân không cần nghĩ nhiều.”

Liễu Ngọc Như bình thản khẳng định, “Mọi người đều sẽ bình an.”

Nghe mấy lời đó, Lý Ngọc Xương không biết Liễu Ngọc Như đang an ủi hay nàng vẫn chưa hiểu ý nghĩa của chuyến đi này. Nhưng hắn chẳng thể nói gì thêm vào giờ phút hiện tại.

Hắn thở dài và không lên tiếng nữa.

Liễu Ngọc Như bước qua cửa, mọi người đều dõi theo nàng. Nhưng nàng không hề quay đầu lại và vẫn giữ phong thái điềm tĩnh ung dung.

Chẳng biết ai là người mở đầu, thị vệ đột nhiên quỳ xuống nức nở, “Cung tiễn phu nhân.”

Hai hàng thị vệ như thủy triều, từng người lần lượt quỳ xuống theo bước chân vững chãi của Liễu Ngọc Như. Những tiếng hô nối tiếp nhau, “Cung tiễn phu nhân, cung tiễn phu nhân.”

Liễu Ngọc Như không dừng bước, không nói chuyện, cũng không quay đầu lại.

Đây là sự kính trọng mà nàng xứng đáng được nhận.

Mọi người biết với thân phận phu nhân, đáng lẽ nàng phải ở trong nội viện và được bọn họ che chở đến phút cuối. Dù tất cả chết trận thì nữ tử này cũng sẽ là người cuối cùng rời đi.

Song nàng lựa chọn lấy tính mạng mình đổi tính mạng mọi người, dùng cơ thể yếu của một nữ tử đứng chắn trước bọn họ.

Liễu Ngọc Như đến trước cổng, vết máu loang lổ tại cổng chính huyện nha khiến nàng dừng bước. Sau đấy, nàng xoay người lại, chắp tay trước người và nhẹ nhàng khom lưng.

“Cảm tạ các vị.”

Câu nói này làm lông mi Lạc Tử Thương run rẩy.

Khoảnh khắc Liễu Ngọc Như xoay người bước đi, y bất chợt gọi nàng, “Liễu Ngọc Như!”

Bước chân Liễu Ngọc Như dừng lại, giọng y vang lên, “Ta mang người về Dương Châu.”

Nhưng đáp lại hắn chỉ có hai chữ được Liễu Ngọc Như nói rất kiên định, “Mở cổng.”

Cổng kéo kẹt mở ra, Liễu Ngọc Như lập tức thấy người đứng bên ngoài.

Vương Thụ Sinh dẫn đầu biến người, trông gầy y hệt ác quỷ đến từ địa ngục Tu La. Cánh cổng huyện nha chẳng khác gì là ranh giới âm dương.

Phía sau cổng là sống, bên ngoài cổng là chết.

Liễu Ngọc Như chào Vương Thụ Sinh, giọng nàng nhã nhặn, “Vương công tử.”

“Cố phu nhân,” Vương Thụ Sinh cười đáp lễ rồi nói, “xin mời.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, nàng bước qua ngưỡng cửa không chút do dự và đi ra ngoài.

Khi xuống hết bậc thang, nàng ngoảnh lại thấy cổng phủ nha chưa đóng. Tất cả mọi người nhìn nàng như thể chỉ cần nàng muốn quay đầu thì sẽ trở về được. Liễu Ngọc Như khẽ cười, “Đóng cổng đi.”

“Phu nhân!”

Ấn Hồng rớt cuộc nhện chẳng được mà khóc thét. Nàng ấy nhào về phía Liễu Ngọc Như nhưng bị Mộc Nam kéo lại, hắn dùng cơ thể run rẩy giữ chặt nàng ấy và cắn răng không phát ra tiếng nào.

Liễu Ngọc Như phất tay, nàng lập lại, “Đóng cổng đi.”

Cánh cổng từ từ khép lại, Liễu Ngọc Như quay đầu nhìn về phía cổng thành rồi hỏi Vương Thụ Sinh, “Bây giờ chúng ta lên trên cổng thành đúng không?”

“Cố phu nhân hình như chả hề sợ hãi?”

Vương Thụ Sinh kinh ngạc với thái độ của Liễu Ngọc Như mới lên tiếng dò hỏi. Gã dắt Liễu Ngọc Như lên xe ngựa, khi hai người đã ở trong xe, nàng nhàn nhạt nói, “Sao phải sợ chứ?”

“Người[2] chẳng qua muốn dùng ta uy hiếp Cố Cửu Tư, để ép chàng từng bước phục tùng rồi bị người bắt.”

“Người nghĩ liệu Cố Cửu Tư có đồng ý đánh đổi tính mạng vì người không?” Vương Thụ Sinh thấy vấn đề này khá thú vị, gã nhìn Liễu Ngọc Như. “Nghe bảo các người vô cùng khăng khít.”

“Người nghĩ chàng sẽ lựa chọn ra sao?” Liễu Ngọc Như nhìn chòng chọc Vương Thụ Sinh.

Vương Thụ Sinh cười nhạo, “Sao người không đoán xem ta nghĩ gì?”

“Người nghĩ chàng sẽ không cứu ta,” Liễu Ngọc Như quả quyết khẳng định.

Vương Thụ Sinh gật gù, “Vậy ta lợi dụng người thế nào? Dù sao cũng chả dùng người uy hiếp Cố Cửu Tư được.”

“Chàng sẽ không đánh đổi mạng mình để cứu ta, nhưng cái chết của ta có thể gây trở ngại cho chàng. Người hẳn đã bố trí rất nhiều cung tiễn mai phục chàng, nếu người giết ta ngay trước mặt chàng thì tất nhiên chàng sẽ rối loạn tâm thần. Đó là lúc người xuống tay.”

Vương Thụ Sinh cười hết nôi, Liễu Ngọc Như bình thản nói, “Người cho rằng chuyện ta có thể nghĩ đến mà chàng lại nghĩ không ra ư?”

“Chàng thông minh hơn ta nhiều.”

“Thì sao chứ?” Mặt Vương Thụ Sinh sừng sĩa. “Chẳng lẽ biết rồi sẽ không bị rối loạn?”

“Vương Thụ Sinh,” Liễu Ngọc Như khuyên nhủ, “người vẫn còn đường lui.”

“Ta còn đường lui?” Vương Thụ Sinh châm biếm, “Đừng làm thuyết khách cho phu quân tốt nhà người. Ta làm nhiều chuyện như vậy, còn ám sát hãn và huy động quân đội tấn công huyện nha, mà người bảo ta có đường lui? Người nói thật lòng đi, Cổ Cửu Tư sẽ tha chết cho ta chắc?”

Liễu Ngọc Như im lặng, Vương Thụ Sinh nói tiếp, “Hãn sai Thẩm Minh giết cha ta, giờ còn muốn giết ta. Hôm nay dù không lấy mạng hãn được thì chí ít ta phải lấy mạng người nhà hãn. Ta muốn hãn có sống cũng phải sống trong ân hận cả đời. Người sẽ chết vì hãn.”

Vương Thụ Sinh bóp cằm Liễu Ngọc Như, hung ác bảo, “Người nhớ phải hận hãn. Nếu hãn không cố chấp tu sửa Hoàng Hà, chõ mũi vào các vụ án, hay đòi công lý cho bá tánh thì người đâu phải chết. Đã hiểu chưa?”

Liễu Ngọc Như nhìn thẳng vào gã khi đáp trả, “Ta bị người giết.”

Ánh mắt nàng bình tĩnh tới mức làm người khác run sợ, “Nếu phải hận, ta sẽ hận người. Nếu muốn nguyên rửa, ta cũng sẽ nguyên rửa người.”

Vương Thụ Sinh không nói gì, gã nhìn nàng chăm chăm. Sau một hồi, gã đẩy nàng ra rồi giận dữ chửi, “Mụ điên.”

Mặt trời sắp mọc, hiện giờ là thời điểm trời tối nhất. Hai người cùng đi lên cổng thành, Vương Thụ Sinh sai người trói Liễu Ngọc Như rồi treo nàng trên cổng.

Liễu Ngọc Như chưa từng chịu khổ thế này; tay bị treo, dây thường xù xì ma sát làn da nõn nà. Nàng ngậm chặt miệng nhưng đau đến mức người run run.

Vương Thụ Sinh cười cợt, “Nữ nhân vẫn chỉ là nữ nhân.”

Liễu Ngọc Như không đáp lại gã. Sau khi trói nàng, Vương Thụ Sinh đã lập tức treo nàng lên cổng thành. Kể từ lúc ấy, nàng không muốn nghĩ nhiều nữa, chỉ nhắm nghiền mắt mà lơ lửng giữa không trung.

Trời dần sáng, chim chóc kêu vang rồi vỗ cánh bay lên từ núi rừng.

Liễu Ngọc Như nghe thấy ở nơi xa có tiếng hát lạnh lốt của một thanh niên. Thanh âm kia vừa xa xôi vừa quen thuộc, hình như là giọng ca hân hoan mà một thiếu niên từng cất lên vào sinh nhật nàng năm xưa.

Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đảo hải bất phục hồi.

Liễu Ngọc Như chậm rãi mở to mắt. Ở đằng xa, chàng thanh niên mặc trang phục đỏ rực hết ngọn lửa, quan vàng lấp lánh trên mái tóc.

Hắn một người một kiếm, cười trên ngựa trắng, đạp lên nắng sớm, cất cao tiếng hát mà đến.

Gió thu cuốn theo lá khô, vạt áo thêu hoa văn vàng tung bay. Hắn dừng lại dưới cổng thành, ngửa đầu nhìn nàng.

Đôi mắt hắn đầy ý cười, che lấp mọi cảm xúc khác.

Mọi người nhìn hắn, nhưng ánh mắt hắn chỉ dừng trên người Liễu Ngọc Như.

Rất lâu sau, hắn rốt cuộc mở miệng. Mọi người còn đang đoán xem hắn định nói gì thì hắn đã hô to.

“Liễu Ngọc Như, ta tới cứu nàng!”

Liễu Ngọc Như bật cười.

Nàng vừa cười, vừa khóc.

Nỗi đau không còn là nỗi đau, gian khổ cũng chẳng còn là gian khổ.

Vương Thụ Sinh nghe Cố Cửu Tư nói vậy liền nổi giận, gã nhìn Cố Cửu Tư mà quát, “Cố Cửu Tư, người đâu hết rồi?!”

“Người?”

Cố Cửu Tư nhướn mày nhìn gã. Một tay cầm dây cương, một tay khoác kiếm lên vai, hần đáp lại, “Không phải ta đang ở đây sao?”

“Quân đội của người đâu?!”

Vương Thụ Sinh lập tức chất vấn. Gã rất căng thẳng, tối qua Cố Cửu Tư hành động phô trương như thế mà nói hần chỉ có một người thì ai tin?

Cố Cửu Tư hất cằm về phía trong thành, “Người của ta ở trong thành.”

“Nói hươu nói vượn!”

“Người không tin?” Cố Cửu Tư khiêu khích, “Vậy mở cổng thành cho ta vào, để xem người của ta có ở trong đấy không?”

Vương Thụ Sinh chả dám đáp ứng, Cố Cửu Tư tiếp tục, “Mấy nhà các người to gan thật, cho gia đình nguy trang thành bá tánh, dàn dựng bạo loạn, ám sát khâm sai, công phá huyện nha. Các người đang làm gì vậy? Đây là mưu phản! Có biết mưu phản là tội thế nào không? Là tội tru di cửu tộc, đám răn độc Vĩnh Châu các người nuốt nổi cái tội này à?”

“Có điều ta đây vô cùng hào phóng,” Cố Cửu Tư lớn tiếng nói, “ta chỉ muốn diệt trừ Vương gia. Những nhà khác nếu lấy công chuộc tội, ta có thể cầu xin bệ hạ mở ra đường sống cho tội mưu phản và không truy cứu nữa!”

“Công tử,” Vương Hạ nghe đến đây liền nôn nóng, “không thể để hần nói thêm.”

“Mà bá tánh Vĩnh Châu là một đám nhu nhược hả? Bị kẻ khác đàn áp bao năm nhưng khi có người xuất hiện trợ giúp cũng chẳng dám thò đầu ra sao? Không dám thì thôi, lão tử thuê các người. Một ngàn văn cho người hò hét cổ vũ, ba ngàn văn cho người phụ ta đánh nhau, giết một người được mười lượng bạc trắng, chém Vương Thụ Sinh thì thưởng trăm lượng bạc...”

“Cổ Cửu Tư!” Vương Thụ Sinh túm tóc Liễu Ngọc Như rồi kề dao vào cổ nàng. “Người còn muốn cứu mạng nàng ta không?”

Nghe vậy, Cổ Cửu Tư im lặng. Hắn nhìn khuôn mặt thống khổ của Liễu Ngọc Như, ánh mắt dừng ở trâm cài trên tóc nàng.

“Vương Thụ Sinh,” Cổ Cửu Tư bình tĩnh cất tiếng, “nói tới nói lui thì người chẳng qua muốn ta đền mạng cho phụ thân người. Người thả nàng, ta cho người mạng của ta.”

Lời này khiến mọi người sửng sờ, còn Liễu Ngọc Như thì khiếp sợ tột độ.

Nàng điên cuồng giãy giụa, phần nộ quá, “Đi mau! Cổ Cửu Tư, mau đi khỏi đây!”

“Câm miệng!”

Vương Thụ Sinh hoàn hồn, hắn sung sướng nói, “Không ngờ Cổ đại nhân là kẻ si tình, vậy người rút kiếm tự sát đi.”

“Người nghĩ ta ngốc chắc?” Cổ Cửu Tư giận tới bật cười. “Ta tự sát trước thì người có thả nàng không?”

“Vậy người muốn thế nào?”

“Người thả nàng ra.”

“Lỡ ta thả rồi người chạy mất thì sao?”

“Người mở cổng thành cho ta vào.” Cố Cửu Tư đề nghị, “Sau khi người thả nàng, chỉ cần nàng ra ngoài tầm bắn thì ta sẽ tự sát.”

Hắn nói làm Vương Thụ Sinh lưỡng lự, Vương Hạ quan sát tình hình rồi thì thào bên tai gã, “Chúng ta đã cho người bắn tên mai phục trong thành, cứ để hắn vào.”

Vương Thụ Sinh suy nghĩ rồi ra lệnh, “Người hãy bỏ hết vũ khí, chỉ mặc áo trắng vào thành!”

Mặc áo trắng vào thành là đối đãi hắn như với tội phạm, đồng thời không cho phép hắn mặc bất kỳ loại giáp mềm nào để phòng thân.

Liễu Ngọc Như muốn giãy giụa tiếp nhưng Cố Cửu Tư chẳng nói chẳng rằng mà xoay người xuống ngựa. Hắn cởi áo ngoài, gỡ quan vàng, buông trường kiếm. Với bộ áo mỏng và đôi chân trần, hắn đứng trước cổng thành và hô vang, “Mở cổng đi!”

Thấy hắn vứt bỏ vũ khí, Vương Thụ Sinh rút cuộc kéo Liễu Ngọc Như lên. Vừa được cởi trói, Liễu Ngọc Như đã đẩy người xung quanh ra. Nàng lồm cồm bò dậy rồi lao đảo chạy xuống cổng thành.

Vương Thụ Sinh không sai người cản nàng, Liễu Ngọc Như chạy rất nhanh. Nàng đánh mất sự bình tĩnh thường ngày mà điên cuồng chạy xuống dưới. Đôi mắt nàng ngậm nước, trông nàng như một tiểu cô nương hơn mười tuổi gặp phải chuyện uất ức và muốn đi tìm người có thể cứu cả cuộc đời nàng.

Nàng chạy như điên giữa cơn gió gào thét. Lúc xuống đến cổng thành, cả người nàng trông vô cùng chật vật; quần áo xộc xệch, tóc tai rũ rượi.

Nàng vừa thở hỗn hển vừa nhìn cổng thành mở từng chút một. Thứ đầu tiên lọt vào là tia nắng ban mai, kế tiếp là bóng hình một người dần dần hiện rõ.

Hắn chỉ mặc chiếc áo mỏng, tóc dài tung bay, và đi chân trần đứng trước cổng thành. Binh lính vây quanh hắn, ai cũng mặc giáp cầm kiếm với khuôn mặt nặng nề. Mỗi mình hắn giữ nguyên bộ dạng bất cần đời muôn thuở, cứ như hắn đang nhàn nhã đập thanh[3] ngắm hoa nên chẳng bận tâm những việc lật vật thế này.

Liễu Ngọc Như thở dốc, khoảng cách giữa hai người là ba trượng nhưng không ai nhúc nhích.

Cổ Cửu Tư lẳng lặng ngắm nàng, nụ cười chậm chạp tiêu tan. Sau hồi lâu, hắn vẫy tay với nàng, thanh âm hắn khàn khàn khi cất lên.

“Ngọc Như,” hắn nói, “lại đây nào.”

Liễu Ngọc Như không hề do dự mà nhào vào lòng hắn.

Đúng lúc ấy, mặt đất âm âm rung chuyển, Vương Thụ Sinh hét lớn, “Bắn tên!”

Ngay sau đó, ngàn vạn mũi tên lửa từ ngoài thành bay vun vút đến cùng lúc với những mũi tên hương về phía Cổ Cửu Tư. Binh lính đồng thời tạo thành tấm khiên xung quanh hắn.

Trong nháy mắt, mọi thứ trở nên hỗn loạn. Tiếng chém giết, tiếng binh mã, tiếng gió rít, tiếng lửa cháy tạo thành giai điệu chói chói. Nắng sớm và máu tươi trộn lẫn vào nhau để bao trùm lên buổi sớm mai. Nhưng hai người không nghĩ gì cả, bọn họ bất chấp tất cả mà ôm nhau như thể đã tách biệt khỏi thế giới này.

“Trong lúc ta vắng mặt, nàng có sợ không?”

Cố Cửu Tư ôm nàng như đã tìm lại được báu vật hăn đánh mất. Liễu Ngọc Như ghen ngào đáp, “Ta không sợ.”

“Lá gan lớn thế cơ á?”

Cố Cửu Tư khẽ cười.

Liễu Ngọc Như thút thít, tay túm lấy quần áo hăn.

“Ta biết,” nàng òa khóc, “ta biết chàng sẽ trở về.”

Nghe được lời này, Cố Cửu Tư nâng tay vuốt tóc Liễu Ngọc Như. Hăn nghiêng đầu rồi cúi xuống hôn lên má nàng.

“Ngọc Như thật ngoan,” hăn dịu dàng bảo. Hăn chăm chú nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của nàng, khàn khàn nói, “Về sau ta sẽ không để nàng chịu khổ nữa.”

“Nàng là tâm can của ta.”

Quả thực là tâm can của hăn.

Chạm nhẹ sẽ đau, còn bị thương thì đau tới tuyệt vọng.

Dù phải đánh đổi tính mạng, hăn cũng không nỡ để trần thế làm dơ góc váy của tâm can hăn.

Đây là Liễu Ngọc Như, thê tử của hăn.

Bất kể ngoài kia nàng mạnh mẽ cỡ nào, trước mặt hăn, nàng vĩnh viễn là đóa hoa yêu kiều cần được nâng niu trong lòng bàn tay.

Chú thích

[1] Một dụng cụ tạo mùi thơm thời Trung Quốc cổ đại. Thiết kế của hương cầu là một quả cầu kim loại rỗng ruột, bên trong là cái bát có thể

xoay. Bất kể quả cầu xoay thế nào, miệng bát vẫn hướng lên trên. Nhang thơm được đốt trong bát, khói sẽ bay ra qua các lỗ hổng.

[2] Ban đầu chị còn lịch sự gọi Vương Thụ Sinh là “ngài” nhưng giờ ép chị thế này nên chị không quan tâm nữa nhé, vì vậy chuyển thành “người”. Xưng hô thay đổi tùy tình huống.

[3] Chỉ việc trai gái đi chơi xuân.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 148: Ta Chỉ Đang Xem Có Thật Sự Mang Thai Không

Sau khi nói câu đó, Cổ Cửu Tư sửa lại tóc tai cho Liễu Ngọc Như nhưng vẫn đề cao cảnh giác với mọi việc xung quanh. Thấy hai người được binh lính bảo vệ gắt gao, hẩn thoáng thả lỏng, đúng lúc hẩn định nói vài lời với Liễu Ngọc Như thì bị người khác đập đầu. Giang Hà ngồi trên lưng ngựa quát, “Giờ này mà còn ôm ôm ấp ấp! Đưa người tới chỗ an toàn rồi đến gặp ta.”

Mắng xong, Giang Hà cười ngựa rời đi. Bây giờ Liễu Ngọc Như mới kịp bận tâm tình hình quanh mình.

Có binh lính không biết tới từ nơi nào trong thành đang đánh nhau với quân đội lẫn gia đình của Vương gia. Giang Hà và Diệp Thế An cười ngựa chỉ huy người đuổi theo Vương Thụ Sinh.

Tối qua Cổ Cửu Tư náo loạn như vậy đã sớm làm người trong thành dao động, mọi người đều bắt đầu cân nhắc. Đêm qua, Trần gia nhận được tin của Trần lão gia bèn chủ động ra lệnh cho thân thích trong quân đội lên lút điều động binh lính tới cổng thành bảo vệ Cổ Cửu Tư.

Vương gia âm thầm đưa người nhà rời khỏi thành trong đêm, song vẫn muốn kéo theo các nhà khác tạo phản. Mọi người không phải đồ ngu, làm gì có chuyện chấp nhận đạo lý ấy. Vì vậy bọn họ quyết định nhân dịp này mượn sức Cổ Cửu Tư và dùng Vương gia để lấy lòng hẩn mới là đúng đắn.

Tuy nhiên, Cổ Cửu Tư sẽ không thấy ân tình này nếu nịnh hót quá sớm. Hơn nữa, lỡ Vương gia làm khó dễ trước, bọn họ đấu đá nội bộ tới chết thì quả thật mất cả chì lẫn chài.

Thế nên bọn họ chờ tới giây phút cuối cùng, Cỗ Cửu Tư xuất hiện rồi vào thành và Trần gia sẽ nhào lên cứu người khi hấn lâm vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Đây là tính toán của Trần gia.

Mà có loại người như Trần gia, Cỗ Cửu Tư mới dám vào thành.

Cơn mưa mũi tên thứ nhất không bắn chết Cỗ Cửu Tư, đại quân do Giang Hà dẫn tới đang mai phục ngoài thành liền tấn công. Bọn họ dùng mũi tên châm lửa làm quân địch khiếp sợ, sau đấy tranh thủ lúc đối phương chưa hoàn hồn thì hùng hổ xông vào thành. Liên tiếp bị chấn động khiến những người trung lập hay còn dao động lập tức về phe Cỗ Cửu Tư. Bọn họ lấy đầu ra tinh thần để chiến đấu hăng hái cùng Vương Thụ Sinh chứ?

Sau giây phút phản kháng ngắn ngủi, con cháu các nhà đã gấp rút phản bội và chạy trốn, chỉ còn người Vương gia không có đường lui nên quyết liệt chống cự. Nhưng đối mặt với lực lượng quân sự hùng mạnh, bọn họ nhanh chóng bại trận.

Liễu Ngọc Như và Cỗ Cửu Tư quan sát chiến cuộc, Cỗ Cửu Tư đặt tay lên vai nàng rồi đỡ nàng dậy. Hấn đứng bên nàng mà nói với binh lính, “Làm phiền các vị đưa chúng ta về huyện nha.”

Những binh lính này vốn phụ trách thủ thành, ban nãy lúc Vương Thụ Sinh bắn tên, bọn họ xông lên dùng khiên chặn mũi tên. Sau khi cứu Cỗ Cửu Tư, bọn họ không bỏ đi mà canh giữ quanh hấn như sẵn sàng đợi lệnh.

Cỗ Cửu Tư biết tâm tư của bọn họ; trở mặt với Vương gia vì muốn hấn nhớ kỹ ân tình cứu giúp này, như vậy bất kể trước đây bọn họ từng làm gì thì cũng đã lấy công chuộc tội.

Trên đường về huyện nha, Cỗ Cửu Tư hỏi tên bọn họ. Báo tên xong, trông ai cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Nhưng lúc báo danh tính, bọn họ không

quên nói cho Cố Cửu Tư mình là người thân của gia tộc phú hào nào.

Cố Cửu Tư nghe rồi hững hờ hỏi, “Vài ngày trước các vị còn nghe lệnh Vương gia, đêm qua sao đột nhiên đổi ý?”

Mọi người chẳng dám hó hé, Cố Cửu Tư khẽ cười, “Hiện tại có rất nhiều chuyện mọi người đều biết trong lòng, các vị cứ nói, đừng ngại.”

Những binh lính này cũng chỉ là dạng hạ nhân vô biên nên chẳng suy nghĩ sâu xa, một người thở dài và nói thẳng, “Đại nhân, không đổi gặt ngài, Trần gia chúng ta nào có ý mưu phản. Đêm qua Vương thụ sinh bắt nhốt lão gia chúng ta tại Vương phủ, còn đưa người Vương gia ra khỏi thành. Gia chủ nhà ta biết được liền nghĩ mọi cách phái mật thám trong Vương phủ gửi tin tức để chúng ta giúp đỡ đại nhân. Đại nhân chắc cũng hiểu mục đích chúng ta cứu ngài là gì.”

“Ta hiểu.”

Cố Cửu Tư gật gù như đang thông cảm khiến cả đám người thở phào nhẹ nhõm. Lúc đưa Cố Cửu Tư tới cổng huyện nha, bọn họ vẫn chẳng quên nhắc nhở, “Chúng ta đều là người hầu nên không thể làm chủ những chuyện trước kia, mong Cố đại nhân khoan dung.”

“Mấy chuyện này không phải ta muốn khoan dung là được,” Cố Cửu Tư nhướn miệng cười, “mà phải xem luật pháp. Cố mỗ chẳng thể làm chủ luật pháp, nhưng nếu có cơ hội thì Cố mỗ sẽ nhớ rõ ơn cứu mạng của các vị.”

Mấy binh lính nghe đến đây liền cười ngượng ngùng và không dám nhiều lời nữa.

Cố Cửu Tư dắt Liễu Ngọc Như vào huyện nha, mới bước qua cổng đã nghe tiếng khóc của Ân Hồng. Nàng ấy khóc cực kỳ thê thảm, vừa khóc vừa mắng, “Nhiều nam nhân thế này mà không bảo vệ nổi một nữ tử, còn

ép phu nhân dùng tính mạnh đối lấy đường sống cho mình. Các người không biết xấu hổ, các người...”

“Ấn Hồng.”

Liễu Ngọc Như lên tiếng cắt ngang lời Ấn Hồng. Nàng ấy ngờ ngàng ngẩng đầu và thấy Liễu Ngọc Như với Cố Cửu Tư đứng ngay trước mặt mình.

“Phu nhân!” Ấn Hồng sung sướng bật thốt.

Liễu Ngọc Như nhú mày, “Người vừa nói hươu nói vượn gì đó?”

“Không có gì ạ.” Ấn Hồng thấy Liễu Ngọc Như trở về thì đâu quan tâm mình nói sai hay không, nàng ấy vội lau nước mắt rồi đứng lên. “Xin lỗi mọi người, ta không lựa lời nên nói năng bậy bạ, ta sai rồi.”

“Phu nhân đã trở lại,” Ấn Hồng nức nở như sắp òa khóc, “ta xin lỗi mọi người.”

“Lần sau đừng nói nhảm như vậy.” Sắc mặt Liễu Ngọc Như lạnh lùng, nàng hành lễ với mọi người. “Ta không dạy dỗ nha hoàn chu đáo, xin được nhận lỗi với các vị.”

“Phu nhân,” một thị vệ áy náy ra mặt, “nha đầu này nói đúng, đều do chúng ta vô dụng.”

“Sao lại nói thế,” Liễu Ngọc Như bật cười, “ta là chủ tử, phải suy nghĩ vì mọi người chứ đâu thể khiến mọi người làm việc cho ta rồi hy sinh oan uổng.”

“Nhưng...”

“Đừng nhắc chuyện quá khứ nữa.”

Cố Cửu Tư thấy hai bên xin lỗi qua lại miết bèn chen vào cuộc đối thoại và ôn hòa bảo, “Mọi người đã mệt nhọc cả đêm, còn bị thương nữa, mau băng bó và nghỉ ngơi đi. Nếu thật lòng thấy có lỗi với phu nhân các người, mai sau dốc sức làm việc vì nàng là được.”

Cố Cửu Tư đã mở lời, mọi người liền đáp ứng. Thị vệ giải tán hết, chỉ còn Lý Ngọc Xương, Tần Nam, và Lạc Tử Thương nán lại.

Lý Ngọc Xương bước tới trước, hần nhìn Cố Cửu Tư, “Người không sao chứ?”

Thấy Lý Ngọc Xương mất đi vẻ lãnh đạm và lễ độ thường ngày, Cố Cửu Tư không khỏi cười khanh khách, hần xua tay, “Ta không sao.”

Hần hớn hờ nhận xét, “Trông Lý đại nhân có vẻ vẫn mạnh khỏe.”

“Ừ,” Lý Ngọc Xương thở phào rồi nói với Cố Cửu Tư, “chúng ta vào trong bàn chuyện đi.”

Lý Ngọc Xương muốn thảo luận việc xử án cùng Cố Cửu Tư nên mang cả Tần Nam đi, trong sân còn mỗi Lạc Tử Thương và Liễu Ngọc Như. Lạc Tử Thương trầm mặc, Liễu Ngọc Như nhìn y mà khuyên nhủ, “Lạc đại nhân vất vả rồi, ngài hãy nghỉ ngơi hồi sức.”

Lạc Tử Thương không đáp lại, rất lâu sau y mới cất tiếng, “Ta đã nói sẽ mang người về Dương Châu, tại sao người nhất quyết đi?”

Liễu Ngọc Như biết y đang nói chuyện sáng nay, nàng cúi đầu cười ôn hòa, “Ta không thể cho thứ Lạc đại nhân muốn, vì vậy chẳng thể muốn thứ Lạc đại nhân cho.”

“Ta không cần người cho ta bất kỳ thứ gì.”

“Không phải ngài không cần, chẳng qua chưa chiếm được nên lùi một bước thôi.”

Liễu Ngọc Như nói đầy thấu hiểu.

Hai người im lặng, Lạc Tử Thương lặng lẽ nhìn Liễu Ngọc Như. Bọn họ đứng đối diện nhau một hồi và Lạc Tử Thương bỗng bật cười.

“Liễu Ngọc Như,” giọng y bình thản, “ta không còn nợ người.”

Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng cười, “Lạc đại nhân vốn không nợ ta.”

“Bánh hoa quế năm xưa là do người tự tay làm?”

Lạc Tử Thương hỏi một câu không đầu không đuôi, Liễu Ngọc Như ngẩn người giây lát mới trả lời, “Là mẫu thân ta làm.”

Lạc Tử Thương lặng thinh, lát sau, y vươn tay vái chào Liễu Ngọc Như. Sau khi nàng đáp lễ, y đứng dậy bỏ đi.

Liễu Ngọc Như đứng đợi ở cửa trong chốc lát. Lý Ngọc Xương và Cố Cửu Tư bàn việc xử án thì không thể nhanh được, nàng cũng đã kiệt sức nên dứt khoát về phòng trước để chờ Cố Cửu Tư.

Ở trong phòng, nàng tháo trang sức rồi rửa mặt mũi. Sau đấy nàng ăn lót dạ và ngồi trên giường đọc tiểu thuyết chờ Cố Cửu Tư về. Nàng định chờ để trò chuyện với Cố Cửu Tư nhưng căng thẳng suốt mấy ngày, giờ được thư giãn làm cả người nàng mất hết sức lực. Nàng lật được vài trang sách liền nhin không được mà gà gật ngủ.

Cố Cửu Tư thảo luận mấy vụ án cùng Lý Ngọc Xương trước, kế tiếp hẳn bàn bạc với Giang Hà – người vừa xử lý xong Vương gia – rồi mới quay về phòng.

Trở lại phòng, âm thanh đầu tiên hần nghe thấy là tiếng hít thở đều đặn. Biết Liễu Ngọc Như đang ngủ, hần rón rén vào phòng và thấy nàng nằm trên giường. Hần định đánh thức nàng nhưng nhìn dáng vẻ buồn ngủ kia, không hiểu sao hần lại ngồi xuống đất, đan hai tay lại trên giường rồi chống cằm và nghiêng đầu nhìn khuôn mặt say giấc của Liễu Ngọc Như.

Cố Cửu Tư giống hệt một đứa trẻ chăm chú quan sát Liễu Ngọc Như xem nàng có ổn không. Ánh mắt hần đánh giá từng sợi tóc lẫn từng tắc da thịt cho đến lúc Liễu Ngọc Như mở mắt tỉnh lại.

Nàng vừa mở mắt đã thấy Cố Cửu Tư đang nghiêng đầu nhìn mình, đôi mắt hạnh hoảng sợ mở to.

Cố Cửu Tư không thể nhịn cười, “Ta dọa nàng à?”

“Chàng nhìn bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm,” Cố Cửu Tư ngồi thẳng dậy, hần lắc lắc bàn tay tê mỏi và thản nhiên nói, “thấy nàng ngủ ngon nên không nỡ quấy rầy. Nhưng nàng ngủ đẹp mắt quá, ta nhìn chả được mới ngắm tới tận giờ.”

“Chỉ thích nói bậy,” Liễu Ngọc Như lầm bầm.

Nàng ngồi dậy trên giường, đang muốn xỏ giày thì chân bị Cố Cửu Tư giữ lấy. Cố Cửu Tư chậm rãi mang giày cho nàng, sau đấy ngửa đầu hỏi, “Nàng đi đâu thế?”

Động tác của hần làm Liễu Ngọc Như đỏ mặt, nàng lí nhí, “Rót chén nước cho chàng.”

Liễu Ngọc Như đứng dậy rót nước cho Cố Cửu Tư, hần vẫn luôn đứng đằng sau dõi theo nàng. Hần vừa nhìn vừa nói, “Ta đã mời đại phu đến khám để đảm bảo nàng vẫn khỏe mạnh.”

“Sao ta lại không khỏe mạnh chứ?” Liễu Ngọc Như đưa nước cho Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư tựa người vào cột, hắt nhận cái chén rồi nhấp một ngụm nhỏ, “Phòng hờ vẫn hơn.”

Liễu Ngọc Như không quan tâm việc này, nàng hỏi, “Cửu cửu đến khi nào?”

“Đêm qua.” Cố Cửu Tư cũng chẳng giấu giếm, “Vương Thụ Sinh sai thuộc hạ lòng bắt ta, ta dẫn theo người chạy trốn được vài ngày thì gặp ông ấy. Nhờ vậy ta mới biết Thẩm Minh đi Đông Đô tố cáo nên bọn họ đã tới từ ba ngày trước. Sau đấy cửu cửu mượn binh từ Ti Châu và chỉ huy quân đội đến đây.”

“Vậy chàng đã tính toán kỹ lưỡng chuyện hôm nay?”

“Miễn cưỡng mà nói thì đúng vậy.” Cố Cửu Tư đặt chén xuống rồi kể lại, “Ta thương lượng với cửu cửu, ông ấy giấu binh lính ở gần đó còn ta đi một mình, chỉ cần làm bọn họ mở cổng thành là được.”

“Thế hôm nay...”

“Nhưng ta không hề nói dối.”

Cố Cửu Tư chẳng đợi Liễu Ngọc Như nói hết đã lập tức thốt lên. Hắt nhìn Liễu Ngọc Như, thành khẩn bảo, “Dù hôm nay không có cửu cửu, ta vẫn sẽ tới.”

Liễu Ngọc Như quay đầu lại, khuôn mặt khô ngô của chàng thanh niên trịnh trọng như đang tuyên thệ.

Nàng mỉm cười, “Đó chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

“Đó là chuyện quan trọng.”

Trong lúc hai người trò chuyện, đại phu đã tới. Bên ngoài truyền đến tiếng thông báo, Cố Cửu Tư lập tức mời đại phu vào. Có người ngoài nên hai người không dính lấy nhau mà ngoan ngoãn để đại phu bắt mạch cho Liễu Ngọc Như.

Vốn chỉ định khám để yên tâm hơn nhưng ai dè đại phu lật tới lật lui hai tay của Liễu Ngọc Như.

Sắc mặt Cố Cửu Tư không khỏi trở nên vẩn vọ, cuối cùng hăn mở miệng, “Đại phu, nếu có vấn đề thì ngài cứ nói thẳng.”

“Chả có vấn đề gì cả,” đại phu nhú mày lăm bằm, “ta chỉ đang xem có thật sự mang thai không.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 149: Sao Người Lại Mang Họ Giang

Lời này khiến Cố Cửu Tư lẫn Liễu Ngọc Như ngẩn ngơ. Lát sau, Cố Cửu Tư nôn nóng hỏi, “Nói vậy là sao? Mang thai còn thật hay giả nữa à?”

“Mang thai không có thật hay giả,” đại phu trừng mắt nhìn Cố Cửu Tư, “nhưng có khám sai đấy.”

Lần đầu tiên gặp một đại phu nói năng hùng hồn về khám sai như thế làm Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như lú cả lười. Cố Cửu Tư ghen hòng mãi mới thốt ra, “Vậy ngài mau xem đi.”

“Im lặng.”

Đại phu bực bội mắng, Cố Cửu Tư vội che miệng lại. Thấy đại phu cứ bắt mạch hết tay trái rồi đến tay phải, Cố Cửu Tư hơi sốt ruột, hăn đang muốn mở miệng thì đại phu quát, “Im lặng!”

Cố Cửu Tư: ...

Người ta đã nói gì đâu.

Cố Cửu Tư đứng ở một bên, ném ánh mắt oan ức về phía Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như mím môi nhin cười rồi chớp mắt với hăn, Cố Cửu Tư tức khắc cao hứng trở lại.

Hai người liếc mắt đưa tình cũng thấy vui nên thời gian chờ đợi trôi qua mau. Sau một hồi, đại phu cũng phát hiện bọn họ tình tứ mắt đưa mày lại. Ông liếc người này rồi liếc người kia, “chậc” một tiếng và rút tay về để

cầm giấy bút, “Lão hủ đã thấy nhiều đôi tiểu phu thê, nhưng đánh nhau cỡ này đúng là lần đầu chứng kiến.”

“Sao rồi, sao rồi?” Cố Cửu Tư không quan tâm việc mình bị ông lão ghét bỏ, hăn hấp tấp dò hỏi.

Đại phu cúi đầu viết đơn thuốc, thản nhiên đáp, “Có thai nhưng sức khỏe không tốt lắm, cần chú ý chăm sóc. Ta sẽ kê đơn thuốc nhưng chủ yếu phải ăn uống và tập thể dục hợp lý, nhớ đừng làm việc nặng đấy.”

Cố Cửu Tư càng nghe càng nhú mày, song Liễu Ngọc Như đã dự đoán từ trước, nàng lên tiếng, “Cảm tạ đại phu.”

Đại phu viết đơn thuốc rồi đi về. Cố Cửu Tư đọc lướt đơn thuốc, sau đó hăn ra ngoài sai bảo Mộc Nam, “Mời tất cả đại phu trong thành đến khám cho phu nhân.”

Mộc Nam nghe vậy thì kinh ngạc, hăn hấp tấp nói, “Phu nhân...”

“Vẫn ổn, vẫn ổn,” Cố Cửu Tư xua tay, “người mau đi mời, chuyện nhỏ thôi nên đừng quấy rầy người khác.”

“Vâng!”

Mộc Nam tuân lệnh, nhanh nhẹn chạy đi.

Cố Cửu Tư quay về phòng, hăn đứng trước mặt Liễu Ngọc Như mà thận trọng hỏi, “Nàng muốn ăn gì không?”

“Ta đã dùng cơm trước khi ngủ.” Liễu Ngọc Như nửa nằm trên giường, nàng cười với Cố Cửu Tư. “Chàng ăn chưa?”

Cố Cửu Tư gật đầu, hăn im phăng phắc như đang suy nghĩ cái gì. Liễu Ngọc Như đợi giây lát rồi mở lời, “Ta cứ nghĩ chàng sẽ rất cao hứng.”

“A?” Cố Cửu Tư lấy lại tinh thần, gật đầu hết gà mỗ thóc. “Cao hứng chứ! Ta...ta đang rất cao hứng!”

“Bộ dạng cao hứng của chàng hình như không phải thế này?” Liễu Ngọc Như thấy hần hơi lạ.

Cố Cửu Tư đực mặt ra, “Bộ dạng cao hứng của ta trông thế nào?”

“Cảm xúc biểu lộ rõ ràng,” Liễu Ngọc Như ngẫm nghĩ, “khác với hiện tại, nhìn chàng như vừa mắc lỗi ấy.”

“Ta...thật ra ta muốn ôm nàng xoay vòng vòng,” Cố Cửu Tư ngượng ngùng, “nhưng sợ nàng bị thương. Mà...ta sắp làm cha nên phải trầm tĩnh hơn.”

Lời thổ lộ của hần thật sự chọc cười Liễu Ngọc Như.

Nàng che miệng, cố gắng khống chế tiếng cười. Cố Cửu Tư thấy nàng cười liên luống cuống, hần ngồi xuống mép giường rồi ảo não nói, “Nàng đừng chê cười ta. Ta nghĩ được như vậy là đã tiến bộ với trưởng thành, nàng phải khen ta mới đúng!”

“Vâng vâng vâng,” Liễu Ngọc Như cười, “Cố đại nhân, ngài ngày càng hiểu chuyện và chừng chặc.”

Hai người trò chuyện với nhau chưa được bao lâu thì bên ngoài vang lên giọng Giang Hà, “Cửu Tư!”

Âm cuối vừa phát ra, Giang Hà đã vác khuôn mặt cười toe toét bước vào, trông ông hí hứng cực kỳ, “Nghe nói chất tức có hỉ?”

Liễu Ngọc Như kinh ngạc nhìn Cố Cửu Tư, nụ cười của hần đóng băng trên mặt, hần ngắc ngứ nói, “Sao...sao ông biết?”

“Ta nghe Lý đại nhân nói,” Giang Hà thấy hần phản ứng thật lạ, “hồi này ở trong sân hần bảo vậy.”

“Rồi Lý đại nhân nghe ai nói?” Cố Cửu Tư sắp cười hết nổi.

Giang Hà dường như đã vỡ lẽ nên ông cười tủm tỉm, “Lạc đại nhân.”

“Thế Lạc đại nhân nghe ai nói?” Nụ cười của Cố Cửu Tư tắt ngúm.

Giang Hà xoay xoay cây quạt nhỏ trong tay, “Tất nhiên là nghe những người khác nói.”

“Công tử,” ngoài cửa truyền đến tiếng của Mộc Nam, “đại phu tới.”

Mộc Nam thông báo xong liền dẫn người vào. Cố Cửu Tư nhìn Mộc Nam tiếp đón đại phu, hần hít sâu một hơi rồi kéo Mộc Nam sang một bên và hạ giọng chất vấn, “Người đã nói cho bao nhiêu người biết chuyện phu nhân mang thai?”

“Trên đường đi ta gặp Tần đại nhân,” Mộc Nam ngây thơ đáp, “nên nói với ngài ấy.”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư đã hiểu mọi chuyện. Mộc Nam tiết lộ cho Tần Nam biết, Tần Nam kể Lạc Tử Thương nghe, Lạc Tử Thương lại tán phét với Lý Ngọc Xương...

Hần nghĩ hiện giờ chắc toàn bộ phủ đệ đã biết tin.

Cố Cửu Tư đập cái “bộp” vào đầu Mộc Nam, hần gằn từng chữ, “Không! Phải! Dận! Người! Đừng! Nhiều! Chuyện! Sao!”

Mộc Nam bị đánh tới choáng váng, hần mông lung gật đầu, “Tần đại nhân...đâu phải người xa lạ? Hơn nữa đây là hỉ sự mà!”

Hai chữ hỉ sự làm Cố Cửu Tư tỉnh táo hơn, hắt hít thở sâu rồi quay lại chọn rộn quanh đại phu.

Giang Hà nhìn Cố Cửu Tư đi tới đi lui bèn đến bên hắt rồi chột một phát, “Đừng nhộn nhạo nữa, các gia tộc lớn ở Huỳnh Dương đã gửi thiệp, đêm nay gặp bọn họ đi.”

Lời này tức khắc làm Cố Cửu Tư bình tĩnh lại, hắt trầm mặc không đáp trả. Giang Hà nghĩ hắt không muốn gặp nên nhắc nhở, “Ngày mai bắt đầu thăm vấn, nếu người có tính toán gì thì đêm nay xử lý cho xong, tốt nhất hãy gặp một lần.”

“Ta hiểu.”

Cố Cửu Tư ngẫm nghĩ rồi bảo Giang Hà, “Nhưng trước lúc gặp bọn họ, ta cho rằng chúng ta cần bàn bạc đã. Thế này đi, ta phái người nhả Lý đại nhân một tiếng, sau khi Ngọc Như khám xong thì ta và ông cùng thương lượng với mọi người.”

“Tùy người,” Giang Hà thờ ơ nhún vai, “ta chỉ là chân sai vặt nên sao cũng được.”

Hai người đứng đợi trong chốc lát liền có kết quả khám bệnh của các đại phu. Bọn họ xác nhận Liễu Ngọc Như mang thai ba tháng và ai cũng kê đơn thuốc bồi bổ khá giống nhau. Liễu Ngọc Như không ngạc nhiên vì chuyện này. Nghĩ kỹ thì nàng đã lâu chưa tới nguyệt tín[1], nhưng vốn nguyệt tín của nàng không đều nên nàng chẳng để ý mấy. Trong thời gian bận rộn giải quyết vấn đề Hoàng Hà, thỉnh thoảng nàng thấy không khỏe song chỉ nghĩ là do mệt mỏi và quên băng luân.

Nàng tỉ mỉ hỏi đại phu phương pháp dưỡng thai, Cố Cửu Tư đứng nghe ở một bên. Lúc đại phu nói xong, Mộc Nam cũng đến thông báo nhóm người Lý Ngọc Xương đang chờ trong thư phòng. Khi Cố Cửu Tư chuẩn bị rời đi, Liễu Ngọc Như cất tiếng hỏi, “Ta có thể đi cùng không?”

Cố Cửu Tư ngấn người, Giang Hà nói luôn, “Sao lại không? Đi thôi.”

“Nàng mang thai...”

“Mang thai chứ có tai diếc mắt mù đâu,” Giang Hà liếc nhìn bản mặt căng thẳng của Cố Cửu Tư, “ngươi lo cái gì?”

Ông đã nói vậy thì Cố Cửu Tư cũng không phản đối nữa, thấy Liễu Ngọc Như đứng dậy, hẩn nhanh chân tới đỡ nàng. Liễu Ngọc Như ngượng ngùng thì thảo với Cố Cửu Tư, “Chàng cư xử bình thường đi, không ta ngại lắm.”

Cố Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như nói đúng nên cố gắng kiềm chế, nhưng hẩn vẫn dìu nàng, chỉ không luôn miệng nhắc nàng cẩn thận thôi.

Hai người vào thư phòng, Lý Ngọc Xương, Tần Nam, lẫn Phó Bảo Nguyên đều có mặt; mọi người hành lễ rồi ngồi xuống. Cố Cửu Tư nhìn thoáng qua hai bên, đây là lần đầu bọn họ gặp mặt nên hẩn mở lời với Giang Hà, “Cửu cửu, để ta giới thiệu một chút.”

Xưng hô kia làm Tần Nam âm thầm nhú mày, Giang Hà cười nhìn ông. Cố Cửu Tư nói, “Vị này là Tần Nam...”

“Thứ sử Tần đại nhân,” Giang Hà giành lời với Cố Cửu Tư, ông đứng dậy chấp tay, “tại hạ là Hộ Bộ Thị lang Giang Hà. Trông Tần đại nhân quen lắm, chúng ta từng gặp nhau chưa?”

Tần Nam lặng thinh, ông nhìn chăm chăm Giang Hà.

Giang Hà cười, “Tần đại nhân?”

“Giang Hà?” Tần Nam lạnh lùng lặp lại.

Giang Hà nghiêm túc đáp, “Đúng vậy.”

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Tần Nam hít sâu một hơi rồi đứng lên hành lễ với Giang Hà.

Không hiểu vì sao, cả người ông run lấy bầy. Mọi người đều nhận ra sự bất thường này, Lý Ngọc Xương cau mày, “Tần đại nhân?”

“Bệnh cũ thôi,” Phó Bảo Nguyên vội cười ha ha, “hắn mà phát bệnh là toàn thân cứ run run, để ta dìu hắn đi nghỉ.”

“Không cần,” thanh âm của Tần Nam cứng ngắt, “chỉ là bệnh cũ nên không đáng lo, nó sẽ tự khỏi. Mọi người hãy tiếp tục thảo luận, lát nữa Cố đại nhân phải gặp mấy nhà phú hào vì vậy chúng ta cần thương lượng trước.”

“Đúng đúng,” Phó Bảo Nguyên nhanh nhẩu hưởng ứng, “hắn không sao đâu, mọi người cứ bàn tiếp. Giang đại nhân, hạ quan là Phó Bảo Nguyên, huyện lệnh của Huỳnh Dương.”

Phó Bảo Nguyên lại trở tài nịnh bợ, ông cười tít mắt, “Ta kính trọng danh tiếng của Giang đại nhân đã lâu, hôm nay gặp được đúng là phước ba đời. Ngài đến Huỳnh Dương chẳng khác gì rồng đến nhà tôm!”

Giang Hà quen nghe tâng bốc nên chỉ cười nhạt đáp trả.

Sau màn chào hỏi giới thiệu, mọi người cùng ngồi xuống. Cố Cửu Tư cảm nhận rõ bầu không khí kỳ lạ giữa Tần Nam và Giang Hà nhưng đương sự chẳng nói gì thì hắn cũng làm lơ. Hắn bắt đầu cuộc thảo luận, “Trong sự kiện lần này, tất cả bốn gia tộc lớn thành Huỳnh Dương đều không thể thoát tội nếu điều tra nghiêm ngặt. Hôm nay ta hỏi mọi người, tra hay không tra?”

Mọi người im lặng, Cố Cửu Tư chờ một lát rồi nói tiếp, “Nếu điều tra, chúng ta phải giải quyết mấy vấn đề sau. Thứ nhất, ta đã hứa hẹn với người của các gia tộc rằng mình chủ yếu nhắm vào Vương gia. Tuy bọn họ từng

gây chuyện nhưng kịp thời trợ giúp nên cũng coi như có công, ta sẽ bị đánh giá là lật lọng nếu khẳng khẳng truy xét. Thứ hai, xử lý mình Vương gia thì tương đối dễ nhưng xử lý sạch sẽ bốn nhà thì sợ rắc rối tái diễn. Cuối cùng, hiện giờ đã tra được số lượng lớn người phạm tội trên quan trường. Giả sử tính thêm cả người vướng vào vụ mưu phản, e rằng con số bị xử trăm vì dính líu đến bốn nhà phải lên tới hàng ngàn.”

Cố Cửu Tư nhìn về phía Tần Nam, “Ta định xử lý toàn bộ quan chức nhưng bản thân chuyện này đã là một thử thách. Khả năng cao phải rửa sạch quan trường Huỳnh Dương từ trên xuống dưới, đến lúc đó ai sẽ làm việc? Ngoài ra, nếu muốn giải quyết vụ bạo loạn lần này, ta sợ quá nhiều người chịu tội liên đới sẽ làm phát sinh biến số.”

“Ta hiểu ý người,” Lý Ngọc Xương lên tiếng, “nhưng luật pháp có quy định rõ ràng, cứ xử trí theo luật pháp là được.”

Cố Cửu Tư không nêu ý kiến, hắn chỉ gật đầu, “Nếu làm theo lời Lý đại nhân thì sau khi xử lý hết, ai sẽ bổ khuyết vào những vị trí bị bỏ trống?”

“Hay là,” Liễu Ngọc Như vừa nghe vừa đề xuất, “bây giờ cứ giải quyết theo ý Lý đại nhân. Song lần bạo loạn này thật sự liên quan tới quá nhiều người, chi bằng Cửu Tư cầu xin bệ hạ cho bọn họ nộp tiền để giảm nhẹ hình phạt. Làm ra việc nghiêm trọng thế kia thì phải xử phạt, nhưng e rằng mấy ngàn người sẽ bị chém nếu xử theo luật pháp. Nhiều người vì gia tộc mới bị liên lụy, chém cả bọn họ thì khắc nghiệt quá mức, nên suy xét giải pháp bắt bốn gia tộc lớn nộp tiền phạt để giải quyết việc này. Tài chính tồn thất nặng nề là hình phạt chúng ta dành cho bọn họ. Về vấn đề quan viên, kỳ khoa cử đợt này sắp diễn ra, khi chúng ta xử lý xong xuôi mọi việc thì chắc nó cũng kết thúc. Lúc đó hãy để bệ hạ cắt cử người đảm nhiệm quan viên cấp cao. Còn quan viên cấp thấp thì Tần đại nhân với Phó đại nhân ở Huỳnh Dương lâu năm chắc cũng có vài người. Hơn nữa Huỳnh Dương còn dân thường và mấy gia tộc nhỏ, chúng ta hãy chọn lọc những người đáng tin cậy từ nguồn nhân lực này. Tiếp theo, chúng ta tổ chức một kỳ thi

nhỏ tại Huỳnh Dương và công khai tuyển người. Đồng thời giao phó cho dân kỳ cựu nhiệm vụ soạn thảo chương trình dạy học, để hướng dẫn mọi người làm quen với công việc hành chính trong thời gian ngắn. Khó khăn là không thể tránh khỏi nhưng chúng ta sẽ vượt qua được thôi.”

Liễu Ngọc Như nói xong, Cố Cửu Tư quan sát thấy mọi người đang nhìn nhau. Sau đấy, Lý Ngọc Xương tán thành, “Ta nghĩ ý tưởng này khả thi.”

Mọi người thống nhất rồi đưa ra quyết định, Cố Cửu Tư sẽ là người đi đàm phán.

Trời cũng đã khuya nên Cố Cửu Tư để mọi người nghỉ ngơi trước còn hãnh đích thân mời ba vị gia chủ của Triệu gia, Lý gia, và Trần gia tiến vào.

Nãy giờ ba người đợi bên ngoài, tâm trạng cả ba đều vô cùng thấp thỏm. Hiện tại bọn họ là cá nằm trên thớt, Cố Cửu Tư là dao, nên chả ai dám to mồm. Khi vào trong, bọn họ vừa thấy Cố Cửu Tư đã rồi rít quỳ xuống và run rẩy nói, “Bái kiến Cố đại nhân, Cố đại nhân tha mạng!”

“Các vị cứ đùa,” Cố Cửu Tư cười rộ, hãnh nâng từng người dậy, “các vị lạc đường nhưng biết quay lại làm bản quan vui mừng khôn xiết. Tối nay gọi các vị tới vì có vài việc cần thương lượng.”

Ba người im thin thít, thần thờ để Cố Cửu Tư đỡ dậy. Sau khi mời bọn họ ngồi xuống, hãnh còn tự mình rót trà cho cả ba. Ba người như ngồi trên bàn chông, Cố Cửu Tư ân cần làm bọn họ không khỏi sợ hãi. Cố Cửu Tư nồng nhiệt mào đầu, “Đêm nay các vị ghé qua chắc là vì vụ bạo loạn gần đây.”

“Cố đại nhân,” Triệu lão bản hít sâu một hơi, “người quang minh chính đại không nói chuyện lòng vòng. Tối qua ngài cho người âm ỉ kêu gọi và phát truyền đơn chẳng qua vì muốn chúng ta phản bội Vương gia để giúp ngài làm việc. Chúng ta suy nghĩ cẩn thận mới nghe theo ngài, Cố đại nhân hãnh cũng nên buông tha mấy nhà chúng ta như lời ngài nói hôm qua chứ?”

“Các vị lão bản nói không sai,” Cố Cửu Tư vuốt chén trà, “Cố mỗ là người có ơn tất báo, thế nên hiện tại chúng ta mới ngồi đây tán gẫu.”

Mọi người ngẫm hiểu mấy chữ có ơn tất báo hàm chứa nhiều ẩn ý. Cố Cửu Tư gõ gõ bàn, chậm rãi bảo, “Ta muốn buông tha các vị nhưng mọi người cũng biết không phải mình ta quản lý việc này, còn Lý đại nhân nữa. Con người Lý đại nhân chính trực lại bảo thủ, ta đã nghĩ mọi cách song hẳn nhất quyết điều tra tới cùng...”

“Cố đại nhân,” Trần lão bản nhíu mày, “nếu giúp và không giúp đều giống nhau thì chẳng phải ngài đang trêu đùa ta sao?”

“Giống là thế nào?” Cố Cửu Tư thở dài. “Trần lão bản, nghe ta nói hết đã. Vốn dĩ dựa theo luật pháp, chuyện các người làm đủ để tru di cửu tộc, nhưng ta mà đáp ứng thì tất nhiên sẽ không đẩy các người tới đường cùng. Ta với Lý đại nhân đã thống nhất một biện pháp thỏa hiệp.”

“Biện pháp gì?”

Ba người căng thẳng hỏi.

Cố Cửu Tư mỉm cười, hất dướn người về trước rồi xòe tay ra, “Đưa tiền.”

Ba người sửng sờ.

Cùng lúc ấy, Giang Hà và Tần Nam đang đứng trong sân. Giang Hà thấy Tần Nam đột ngột xuất hiện trước mặt mình bèn nói, “Tần đại nhân có việc tìm ta?”

Tần Nam siết chặt nắm đấm.

“Sao người lại mang họ Giang,” ông run rẩy thốt lên.

Giang Hà nhìn ông giây lát rồi khẽ cười thành tiếng, “Năm đó quả nhiên người đã điều tra về ta.”

Chú thích

[1] Chỉ kinh nguyệt.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 150: Ngài Hỷ Ghi Nhớ Mình Là Người Giang Gia

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua, Tần Nam nhìn chòng chọc Giang Hà. Người đứng đối diện ông không biểu lộ chút cảm xúc nào, một mực duy trì sự bình thản của người ngoài cuộc như thể bản thân chẳng hề liên quan đến chuyện hai mươi một năm trước.

Tần Nam không thể hiểu.

Ông chẳng hiểu nổi tại sao một người thế này lại tồn tại trên đời.

Cơn phần nộ xưa nay chưa từng có sinh sôi trong lòng ông, nhưng ngay trước khoảnh khắc nó đạt tới đỉnh điểm, nó lại nguội đi từng chút một trước ánh mắt của đối phương. Khi nó hoàn toàn nguội lạnh, Tần Nam cảm thấy thật đáng buồn.

Phải, thật đáng buồn.

Hai mươi một năm của ông và cả đời của Lạc Y Thủy đáng buồn lại đáng thương trước ánh mắt nhẹ tựa mây gió của người này.

Giang Hà nhìn sắc mặt Tần Nam biến đổi mà vẫn ung dung thản nhiên. Hồi lâu sau, cơn gió kéo theo làn mưa phùn rả rích. Giang Hà thu hồi biểu cảm trên mặt, ông xoay người nói, “Tần đại nhân về đi.”

“Người không thấy áy náy sao?”

Tần Nam bất chợt lên tiếng, Giang Hà dừng bước. Ông lặng lẽ ngăm nhìn cây hải đường vừa nở hoa trước sân thật lâu rồi đáp lại, “Người chết

như đèn tắt, Tần đại nhân không cần nhắc tới chuyện quá khứ.”

“Người có áy náy không?” Tần Nam khẳng khái chất vấn, “Người có biết nàng đã làm gì vì người...”

“Nàng muốn ta biết à?”

Giang Hà đột ngột mở miệng, lời ông nói làm Tần Nam ngẩn người. Ông quay đầu lại, lẳng lặng nhìn Tần Nam.

Cuối cùng Giang Hà cũng mất đi nụ cười bất cần đời thường ngày, ông dùng ánh mắt vừa nghiêm túc vừa lạnh nhạt nhìn Tần Nam, “Nàng có muốn không?”

Nàng có muốn không?

Câu hỏi khiến Tần Nam sửng sốt.

Ông vốn là người chậm hiểu, từ trước đến nay vẫn không thể lý giải suy nghĩ phóng khoáng cởi mở của nữ tử kia. Từ nhỏ ông đã tuân theo quy củ, đọc Tứ Thư Ngũ Kinh mà lớn lên. Tuy không hiểu nhưng ông biết năm đó Lạc Y Thủy chưa từng tâm sự với ai về chuyện của mình thì sao có thể muốn người kia biết chứ?

Giang Hà quan sát sắc mặt Tần Nam rồi cụp mắt xuống, “Tần Nam, thật ra người chưa bao giờ hiểu nàng.”

“Nội tâm nàng nhận định những gì nàng làm không phải để hy sinh cho ta. Đây là lựa chọn của riêng nàng, nàng không muốn bị ta thương hại.”

“Để ta trả lời câu hỏi của người,” Giang Hà ngược nhìn Tần Nam, “ta không áy náy và cũng chẳng hối hận. Giang Hà ta một khi làm sẽ không quay đầu lại. Người có thể nguyên rủa hay căm hận ta, nếu đủ năng lực thì cứ giết ta báo thù cho nàng.”

“Ta không nhắc tới chuyện xưa vì bận tâm thanh danh của nàng. Hôm nay người muốn làm gì cũng được,” Giang Hà cảnh cáo, “nhưng đừng lôi cổ nhân vào.”

Tần Nam lặng thinh, Giang Hà chấp tay sau lưng rồi xoay người rời đi.

Giang Hà quay về phòng. Chuyến đi lần này là để lo chuyện khẩn cấp nên ông không mang theo thị nữ, căn phòng chỉ có một mình ông.

Ông đứng trong phòng một lát mới ngồi xuống trước bàn đọc sách, sau đấy ông mở nắp lư hương và đốt nhang thơm vừa được thay mới.

Oo———oOo———oO

Cố Cửu Tư ngồi tại chỗ nhìn đăm đăm ba con người đang do dự.

Hắn đã đề cập phương án nộp tiền với ba người nhưng bọn họ vẫn giữ im lặng. Cố Cửu Tư cũng chẳng thúc giục, hắn cho bọn họ thời gian suy nghĩ kỹ lưỡng. Sau một hồi, Triệu lão gia gian nan nở nụ cười, “Cố đại nhân, tuy chúng ta từng mắc sai lầm nhưng đã lấy công chuộc tội...”

“Triệu lão gia,” Cố Cửu Tư đặt chén trà xuống, chậm rãi nói, “ta đã bảo mình không thể làm chủ việc này, hôm nay ta cũng cố hết sức rồi. Lựa chọn thứ nhất là để Lý đại nhân điều tra tới cùng, chỉ với tội mưu phản đã đủ cho cả nhà các vị bị chém đầu. Lựa chọn thứ hai chính là làm theo lời ta, nộp tiền xong chúng ta sẽ coi như chuyện mấy ngày qua chưa phát sinh. Còn về chứng cứ chúng ta thu thập được, miễn không phải tội ác tày trời như giết người thì Lý đại nhân sẽ suy xét giảm nhẹ tội theo đúng luật. Các vị lão gia,” Cố Cửu Tư hạ giọng, “giữ được rừng xanh thì sợ gì không có củi đốt.”

Ba người trầm mặc, trước khi tới, cả ba đã chuẩn bị tinh thần nên không hẳn cự tuyệt kết quả này. Trần lão gia là người đầu tiên đứng dậy, lão ta quỳ

trên mặt đất, vừa dập đầu vừa thì thào, “Ngày mai ta sẽ phái người đưa bạc tới, cảm ơn đại nhân.”

Có người làm gương nên hai người còn lại không kháng cự nữa, bọn họ bắt chước Trần lão gia hành lễ rồi lập tức ra về.

Sau khi bọn họ rời đi, Cố Cửu Tư lưỡng lự giây lát. Cuối cùng hắn vẫn đứng dậy và đi thẳng đến phòng Giang Hà.

Lúc hắn vào phòng, Giang Hà đang ngồi thẩn thờ. Hắn hiếm khi bắt gặp Giang Hà với dáng vẻ thế kia nên thoáng chần chừ mới cất tiếng, “Cửu cửu.”

Giang Hà quay đầu về phía Cố Cửu Tư, hắn cung kính hành lễ. Ông gật gù hỏi, “Xong rồi hả?”

“Vâng.”

Cố Cửu Tư trả lời, sau đấy bước đến ngồi đối diện Giang Hà. Ông rót trà cho hắn, hai người chẳng ai mở lời. Giang Hà là người thông minh, hắn không cần kể chi tiết với ông.

Rót trà xong, Giang Hà nhàn nhạt nói, “Muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

Cố Cửu Tư không nói gì, rất lâu sau, hắn bảo, “Hôm nay cửu cửu thất thổ.”

Giang Hà im lặng.

Cố Cửu Tư nói tiếp, “Ông không nên cướp lời ta và nhấn mạnh mình là ai với Tần đại nhân.”

“Ta làm vậy có gì không ổn à?” Giang Hà lắc lắc chén trà.

Cố Cửu Tư điềm tĩnh nhìn ông, “Tần đại nhân biết cửu cửu.”

“Hình như thế.”

“Lúc trước ta từng hỏi ông có biết Tần đại nhân, ông nói không.”

“Ta đâu có nói dối?”

“Đến bây giờ mà ông còn muốn gạt ta?”

Cố Cửu Tư nhìn chăm chăm Giang Hà, cái tay lắc chén trà của ông dừng lại rồi ông đưa mắt nhìn hẳn.

Mưa rơi tí tách bên ngoài, Giang Hà lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt Cố Cửu Tư. Lát sau, ông đặt chén trà xuống.

“Ta không có con nên luôn coi người là con mình.” Giang Hà vừa tựa lưng vào ghế vừa nhìn Cố Cửu Tư. “Giang gia chúng ta vốn có ba người con, đại ca đã chết, ta không có con nối dõi, chỉ mình mẫu thân người sinh hạ người. Hồi người còn nhỏ, ta muốn dạy dỗ người thật tốt nhưng phụ mẫu người quá nuông chiều con cái. Ta chẳng phải người kiên nhẫn nhưng ta biết người thông minh, ta chỉ không ngờ người thông minh như vậy.”

Nói rồi ông đưa người về phía trước, “Tại sao lại nghĩ ta biết Tần Nam?”

“Ông ấy biết cữu cữu và đang định gọi tên, mà cữu cữu nhận ra điều này mới tự giới thiệu trước.”

Cố Cửu Tư nói ra suy luận của mình, Giang Hà hững hờ hỏi, “Thế nên người nhất định phải tìm hiểu mấy chuyện ta làm trong quá khứ nhưng không muốn ai biết?”

Cố Cửu Tư im bật, hẳn hít sâu một hơi rồi đáp lại, “Ông không muốn nói thì ta cũng chẳng truy xét sâu hơn, kỳ thật dù không biết chi tiết nhưng ta đã đoán được tổng thể câu chuyện. Ta chỉ hỏi một câu thôi.”

Cố Cửu Tư quan sát Giang Hà, nghiêm túc nói, “Có ảnh hưởng gì đến thể cục tương lai không?”

Giang Hà không vội trả lời, sau một hồi, ông rớt cuộc lên tiếng, “Nếu người đang nói về đứa bé kia, ta có thể khẳng định là không.”

“Nhưng nếu người nói về cố nhân,” Giang Hà cười, ánh mắt mang theo vài phần bất lực, “thì ta không chắc.”

“Ông đứng về phía ta chứ?” Cố Cửu Tư nhìn Giang Hà.

Giang Hà bình tĩnh đáp, “Cửu Tư,” giọng ông chân thành, “chúng ta là người một nhà.”

Cố Cửu Tư hít vào thở ra, hắt phủ phục trên đất và kính cẩn nói, “Mong ngài[1] ghi nhớ.”

“Ta nhớ rất kỹ.”

Giang Hà ngoảnh đầu ngăm cơn mưa phùn lất phất ngoài kia, “Ta nhớ rõ mình là người Giang gia hơn bất kỳ ai.”

Cuộc trò chuyện chấm dứt ở đây, Cố Cửu Tư hành lễ xong liền đứng dậy trở về phòng.

Khi về đến phòng, Liễu Ngọc Như đang nằm đọc sách trên giường. Thấy Cố Cửu Tư bước vào, Liễu Ngọc Như vội đứng dậy. Cố Cửu Tư bảo nàng ở yên đấy, hắt cời xiêm y rồi giải thích, “Quần áo bị lạnh, nàng đừng lại gần.”

Cố Cửu Tư đặt quần áo ở một bên mới vào sâu trong phòng, chờ nhiệt độ cơ thể trở lại bình thường, hắt vẫy tay gọi Liễu Ngọc Như. Nàng đến trước

mặt hần, để hần thỏa sức ôm nàng. Cố Cửu Tư ôm đủ mới thả lỏng tay, hần nhìn nàng, “Sao chưa ngủ?”

“Chờ chàng đấy.” Liễu Ngọc Như cười. “Không có chàng, ta cứ thấy trong phòng thiếu người nên chẳng ngủ được.”

“Sau này ta sẽ về sớm hơn.”

Cố Cửu Tư buông Liễu Ngọc Như ra, hần hôn nàng một cái rồi đi rửa mặt. Rửa mặt xong, hai người ngồi trên giường và bàn bạc căn kẽ chuyện hôm nay.

Nếu là cặp phu thê bình thường, ban đêm ở trên giường phần lớn nói chuyện nhà cửa. Dần dà, hoặc nam nhân rảnh rỗi quá mới để ý mấy việc này, hoặc hai người cãi nhau vì mâu thuẫn. May thay tình huống trên không tồn tại giữa Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như, ngày nào bọn họ cũng có nhiều chuyện để hàn huyên.

Từ xử lý các gia tộc phú hào, đến phản ứng của những nhà này, đến thái độ của mọi người, rồi đến kho hàng do Liễu Ngọc Như xây dựng.

“Nhà kho mới thành lập mà ta mặc kệ thì sợ rắc rối phát sinh. Nhưng nếu tiếp tục vất vả lo toan, ngộ nhỡ khiến đứa nhỏ gặp chuyện thì chàng có trách ta không?”

Trong đêm tối, Liễu Ngọc Như vừa nói vừa nhìn thoáng qua Cố Cửu Tư. Hần nghe vậy bèn nắm lấy tay nàng rồi bất đắc dĩ thở dài, “Nói ra thì ta không sợ nàng cười nhưng nàng đừng giận nhé, tới tận bây giờ ta vẫn chưa cảm nhận được độ chân thật của đứa nhỏ này.”

“Hừm?”

“Lúc mới biết tin, ta rất sung sướng vì nàng và ta có con với nhau. Nhưng ngay sau đó ta lại hoảng sợ. Ta thấy mình vẫn là thằng nhóc nên sao

có thể đảm đương vai trò người cha, mà làm rồi thì có làm tốt không. Cứ tưởng tượng về mặt mũi đứa nhỏ này, ta chỉ hy vọng nó giống nàng. Nghĩ tới nghĩ lui, ta phát hiện mình không thích nó nhiều đến thế. Bởi vì nàng là mẫu thân của đứa nhỏ nên ta mới thích.”

Liễu Ngọc Như lặng lẽ nghe Cố Cửu Tư thổ lộ, hăn trở người rồi để Liễu Ngọc Như nằm đè lên mình. Cố Cửu Tư nhìn nóc giường, hăn lăm bầm như đang trong cơn mê, “Con là nàng mang, khổ là nàng chịu, hy sinh cũng nàng gánh. Ta chả làm được gì nên đương nhiên sẽ không can thiệp vào quyết định của nàng. Nàng cứ làm những gì mình muốn đi. Nếu nàng muốn tiếp tục quản lý kho hàng, hãy hướng dẫn cụ thể cho ta, để ta làm những việc mình đủ sức thực hiện. Dù thật sự xảy ra chuyện, ta tuyệt đối sẽ không trách nàng. Ta chỉ thấy bản thân vô năng, không thể thay nàng mang thai đứa nhỏ này.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như không khỏi bật cười. Nàng dựa vào Cố Cửu Tư mà thì thầm, “Chàng toàn nói chuyện ngốc nghếch. Ta sẽ không làm việc nặng nhưng ta đã hỏi đại phu, vận động hợp lý vẫn tốt hơn là ngồi yên một chỗ.”

“Ừ, nhưng ta vẫn sẽ làm những gì có thể.”

“Được.”

Liễu Ngọc Như dựa vào Cố Cửu Tư, nàng nghĩ ngợi rồi nói, “Hôm nay cừu cừu và Tần đại nhân...”

“Ta đã hỏi ông ấy.” Cố Cửu Tư nói thẳng, “Ông ấy không muốn nhắc chuyện riêng tư nên đừng để ý làm gì.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy thì biết ngay Cố Cửu Tư đã có đáp án song hăn không muốn nhiều lời về đáp án này. Nàng cũng chẳng phải người ham thích tìm hiểu việc tư của người khác, vì vậy nàng không hỏi lại nữa.

Nàng mệt mỏi dựa vào ngực Cố Cửu Tư, trước lúc ngủ, nàng từ tốn bảo, “Sau khi xử lý xong mấy vụ án ở Huỳnh Dương, chàng sẽ về Đông Đô báo cáo công tác?”

“Ừm, phải tường trình với bề hạ.”

“Đi trong bao lâu? Có quay về đây không?”

“Hoàng Hà chưa tu sửa hoàn tất,” Cố Cửu Tư thở dài, “nên ta phải quay lại.”

“Còn đi bao lâu ấy à?” Cố Cửu Tư nhìn trần nhà, thống khổ than, “Sợ là một tháng sắp tới ta sẽ bận tới tấp mặt mũi.”

Chú thích

[1] Cố Cửu Tư đang thể hiện sự nghiêm túc ở đây nên gọi Giang Hà là “ngài”.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 151: Quay Về Đông Đô

Sáng sớm hôm sau, Cố Cửu Tư vừa thức dậy đã phát lệnh bắt người trên toàn thành. Vương gia đã bị bắt vào ngày quân đội tấn công Huỳnh Dương, ba nhà còn lại thì biểu lộ sự thận trọng và bình tĩnh dị thường sau cuộc nói chuyện đêm qua.

Các gia tộc lớn chấp nhận vận mệnh nhưng mỗi cá nhân lại có suy nghĩ riêng. Vì vậy lúc quan binh phá cửa vào nhà, khắp nơi là cảnh tượng người trong gia tộc chỉ trích lẫn đùn đẩy tội cho nhau và vài người còn định chạy trốn.

Thành Huỳnh Dương náo nhiệt vô cùng; đâu đâu cũng tràn ngập tiếng gào khóc, tiếng chửi bậy, và tiếng quát mắng.

Liễu Ngọc Như dậy từ sớm, nàng dẫn người ra ngoài thành rồi tới kho hàng.

Trong kho hàng không có người; mấy ngày trước nàng đã cho mọi người rời đi, hàng hóa cũ cũng được vận chuyển đến nhà kho khác. Liễu Ngọc Như dạo vòng quanh bến tàu, nàng gửi thông báo cho những người đã rời đi hãy trở về, đồng thời nhắc người làm tại nhà kho khác rằng tàu thuyền đã có thể bắt đầu trả hàng.

Lúc về phủ, Liễu Ngọc Như đi ngang Triệu gia thì thấy một nam tử mặc quần áo xộc xệch lao ra ngoài. Ngay lập tức, gia đình xông tới bắt lấy nam nhân kia. Nam nhân vừa giãy giụa trên đường cái vừa khóc thét, “Các người bắt ta làm quan, bắt ta thực hiện mấy việc này, các người ở nhà hưởng phúc nhưng luôn miệng nói chúng ta là người một nhà. Bây giờ gặp

nạn thì chả thêm hỏi ý kiến đã ép ta đi đến tội. Đây là đạo lý gì? Chui từ đâu ra?!”

Mọi người đều nghe thấy những lời gào rống của nam nhân, ngay khi hắn nói xong, một giọng già nua quát mắng, “Bịt miệng hắn cho ta!”

Nam nhân kia chỉ còn phát ra tiếng nước nở, chẳng mấy chốc đã bị người khác lôi về.

Chờ người đi khuất, đường phố sạch sẽ như chưa hề có chuyện gì phát sinh. Liễu Ngọc Như quay đầu về phía cổng chính Triệu gia, Triệu lão gia đang đứng tại đó, trông lão ta già sạm hẳn đi. Thấy Liễu Ngọc Như, lão ta cung kính khom lưng, “Cố phu nhân.”

Liễu Ngọc Như đáp lễ nhưng Triệu lão gia chẳng hàn huyên câu nào với nàng. Nhìn lão ta mệt mỏi tột độ, hành lễ xong liền xoay người bước vào phủ.

Liễu Ngọc Như trầm mặc giây lát, nàng than nhẹ một tiếng rồi để người dìu về nhà.

Hôm nay Cố Cửu Tư về sớm. Lúc hắn trở về, Liễu Ngọc Như đang ngồi thần thờ bên bàn, thậm chí còn chưa mở sổ sách ra. Cố Cửu Tư bước vào phòng, thấy dáng vẻ này của Liễu Ngọc Như thì bật cười, “Sao thế, ai chọc Liễu lão bản hả?”

Liễu Ngọc Như nghe tiếng Cố Cửu Tư bèn quay lại mỉm cười với hắn.

“Chàng về rồi à?”

Nàng định đứng dậy giúp Cố Cửu Tư thay quần áo, nhưng hắn ngăn lại và vội bảo, “Nàng cứ làm việc của mình, ta tự thay được.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy cũng không đứng lên nữa, nàng ngồi trên ghế mà nhẹ nhàng nói, “Hôm nay ta thấy người bị bắt khắp thành.”

“Ừ,” Cố Cửu Tư đứng sau bình phong, hắn vắt quần áo lên phía trên rồi giải thích, “ta sai người đi bắt đấy. Quân đội Ti Châu không thể ở Vĩnh Châu mãi, hơn nữa Huỳnh Dương là thành trì trung chuyển lớn, cứ tiếp tục thế này sẽ bị tổn thất nặng. Tu sửa Hoàng Hà vốn tốn kém, nếu Huỳnh Dương còn kiệt quệ vì những sự kiện gần đây thì chuyển đi tới Vĩnh Châu của ta không phải để tu sửa sông ngòi mà là kiến tạo nghiệp chương.”

Cố Cửu Tư bước ra từ phía sau bình phong, tay vẫn đang thắt đai lưng, “Phải tốc chiến tốc thắng vụ án này, dù sao Phó đại nhân và Tần đại nhân cũng đã chuẩn bị đầy đủ chứng cứ.”

Liễu Ngọc Như gật đầu. Cố Cửu Tư đến bên cạnh Liễu Ngọc Như, hắn ngồi xuống rồi nắm tay và ôm nàng vào lòng. Liễu Ngọc Như dựa đầu lên vai hắn, bàn tay được hắn vuốt ve còn đôi tai nghe hắn hỏi, “Hôm nay nàng bị dọa sợ?”

“Không phải,” Liễu Ngọc Như lắc đầu, “ta chỉ có chút cảm khái.”

Cố Cửu Tư lắng lắng nghe nàng kể lại chuyện Triệu gia, khi nàng kể xong, Cố Cửu Tư mới lên tiếng, “Từ ngày triều đình cho phép con cháu thương nhân làm quan thì đây là việc bình thường. Gia tộc bồi dưỡng vài đứa trẻ đọc sách, làm quan, sau đó bọn họ sẽ phụng dưỡng ngược lại gia tộc. Tên kia thật buồn cười, hắn nói Triệu gia bất công với hắn mà sao không nghĩ chi phí giúp hắn làm quan lên chức đến từ nơi nào. Với những gia tộc thế này, người được chọn làm quan hưởng ưu đãi từ nhỏ. Tại sao ngày thường người Triệu gia luôn thối phồng và nhường nhịn hắn? Chẳng phải vì để bồi thường hắn nếu có một ngày thế này ư? Hắn có thể lựa chọn không giúp đỡ gia tộc kiếm lời, nhưng vì muốn gia tộc ưu đãi lẫn hỗ trợ, hắn quyết định làm theo bọn họ. Thế mà lại nói người nhà bất công với

hắn, đây là đạo lý gì chứ? Hắn có thể hưởng phúc nhưng không thể chịu tội à?”

Liễu Ngọc Như nghe mà không khỏi thở dài, “Muốn trốn thoát khi đã chìm sâu vào vũng lầy rất khó.”

“Cửu Tư, ai cũng khao khát thoát khỏi nước bùn với tấm thân trong sạch nhưng nhu nhược và tham lam mới là bản chất con người.”

Lời này khiến Cố Cửu Tư im lặng. Liễu Ngọc Như ôm lò sưởi mà dựa vào hắn, nàng điềm điềm nói, “Làm dân thường, chàng phân rõ trắng đen và ghét cái ác như kẻ thù là chuyện tốt. Nhưng nếu làm quan thì hãy coi mọi người là người bình thường.”

Cố Cửu Tư chăm chú nghe, hắn suy nghĩ về những lời của Liễu Ngọc Như.

Hắn hiểu rõ ý Liễu Ngọc Như. Vấn đề của Huỳnh Dương – hay thực chất là toàn Vĩnh Châu – không phải vấn đề địa phương mà chính là đồng rặc rồi ứ đọng qua trăm năm của Đại Vinh. Những năm gần đây, sản vật ngày càng phong phú, mậu dịch cũng ngày càng phát triển, vì vậy thương nhân làm quan trở thành lẽ đương nhiên. Bất chấp bị chèn ép thế nào, thương nhân chỉ cần vận dụng tiền tài đã đủ kiếm quyền thế trên triều đình cho bản thân; đây là việc không thể thay đổi.

Nhưng thương nhân trục lợi, quan viên nắm quyền, song lại thiếu hụt chế độ quan lý; Huỳnh Dương ngày nay chính là tương lai của các châu khác. Kể cả khi hắn chém đầu tham quan Huỳnh Dương thì sau đó sẽ xuất hiện mấy trăm hay mấy ngàn quan viên khác ngồi lên vị trí bỏ trống, liệu bọn họ có giẫm lên vết xe đổ hôm nay không?

Ngay cả Cố Cửu Tư–

Cố Cửu Tư thăm tưởng tượng nếu năm xưa ở Dương Châu, phụ mẫu cũng dạy dỗ hẳn dẫn thân vào quan trường vì vận mệnh gia tộc. Có sự ràng buộc với người nhà – lại thêm người xung quanh đều làm thế – thì mười rồi hai mươi năm sau, hẳn sao có thể tốt đẹp hơn những quan viên Huỳnh Dương này?

Cố Cửu Tư khắc ghi lời nhắc nhở của Liễu Ngọc Như, hẳn vỗ vỗ vai nàng và dịu dàng bảo, “Đừng nghĩ nhiều, đây là chuyện ta phải lo, nàng cứ thỏa sức kiếm tiền là được.”

Liễu Ngọc Như đáp lại một tiếng.

Sau mấy ngày bắt người, Cố Cửu Tư công khai xét xử.

Hắn mở cổng huyện nha, đặt Thiên Tử Kiếm trên bàn rồi bắt đầu thẩm vấn phạm nhân.

Bằng chứng được Tần Nam và Phó Bảo Nguyên thu thập nhiều năm, khẩu cung của Vương Tư Viễn, cộng với kết quả điều tra các nhà giúp hắn thuận lợi bắt giữ lần xét xử hết người này đến người khác.

Mạng lưới quan hệ của những người này trải rộng từ Huỳnh Dương đến toàn Vĩnh Châu, thậm chí lên tới cả Đông Đô; Cố Cửu Tư lập ra được một danh sách dài dằng dặc. Một tháng sau, hắn hoàn tất thẩm vấn và định tội, sau đấy ra lệnh bắt giữ toàn bộ.

Kết quả cuối cùng là có năm trăm ba mươi hai quan viên Vĩnh Châu phạm tội, Huỳnh Dương chiếm hai trăm ba mươi tám. Trong đó xử trảm chín mươi tám người, số còn lại nhận các hình phạt khác nhau nhưng vẫn chừa đường sống cho bọn họ.

Với vụ án lớn cỡ này, Cố Cửu Tư cần về Đông Đô báo cáo để Phạm Hiên phê duyệt. Vì vậy hắn tuyển chọn người phụ trách quân đội trong thành rồi thu xếp cho Tần Nam và Phó Bảo Nguyên tiếp quản Vĩnh Châu,

còn Lạc Tử Thương giám sát Hoàng Hà. Hần sẽ trở về Đông Đô cùng Giang Hà với Diệp Thế An.

Hần không định đưa Liễu Ngọc Như về cùng; Cố Cửu Tư sợ nàng mang thai nên chẳng chịu nổi đường xá xa xôi. Nhưng đêm trước ngày về, Cố Cửu Tư thấy nàng trần trọc mãi bèn ôm nàng vào lòng rồi ôn hòa hỏi, “Sao nàng chưa ngủ?”

Liễu Ngọc Như do dự một lát mới đáp, “Lâu rồi ta không về Đông Đô, cũng cần quay lại một chuyến. Nhưng ta lo cho con, ta biết mình bướng bỉnh, ta...”

Cố Cửu Tư vừa ôm nàng vừa lắng lắng nghe nàng nói, sau hồi lâu, hắn thở dài.

“Nàng muốn thì cứ đi, sao gọi là bướng bỉnh được?”

Liễu Ngọc Như chẳng nói gì, Cố Cửu Tư ấm áp trấn an, “Không sao đâu, trên đường đi ta sẽ chăm sóc nàng chu đáo.”

Liễu Ngọc Như cúi đầu, Cố Cửu Tư hôn nàng và dịu dàng nói, “Nàng là mẫu thân tốt nhưng nàng không cần một mình gánh vác mọi thứ. Đừng căng thẳng quá, con cái là chuyện duyên phận, đâu thể vì mang thai mà nằm lì trên giường cả ngày.”

Liễu Ngọc Như mím môi cười, “Ta nào có như lời chàng cường điệu chứ?”

Nói vậy nhưng nàng rất hạnh phúc, nàng duỗi tay ôm Cố Cửu Tư và im lặng dựa vào người hắn.

Hôm sau, Cố Cửu Tư sai người điều chỉnh lại xe ngựa rồi dẫn theo Liễu Ngọc Như về Đông Đô.

Qua bảy ngày, bọn họ rốt cuộc đứng trước cổng thành Đông Đô; trở về từ Huỳnh Dương nhỏ bé làm cánh cổng nơi đây bất chợt trở nên sừng sững. Đường phố cũng rộng thênh thang, người dân nhộn nhịp dạo phố tạo thành bức tranh phồn hoa.

Song hai người chả thấp thỏm như lần đầu tới Đông Đô. Bọn họ ngửa đầu nhìn tấm bảng trên cổng thành, Liễu Ngọc Như vén tóc ra sau tai rồi bình thản nói, “Vào thành thôi.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 152: Ai Cũng Là Bào Thai Ngông Cuồng Do Trời Cao Sinh Ra Và Nuôi Dưỡng, Tại Sao Cuối Cùng Đều Rơi Xuống Phàm Trần?

Sau khi vào thành, trước hết Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như đi bái kiến Cố Lăng Hoa, Giang Nhu, cùng Tô Uyển để báo bình an. Cố Cửu Tư rửa mặt chải đầu xong mới theo Giang Hà và Diệp Thế An vào cung.

Phạm Hiên cũng đang chờ bọn họ. Cố Cửu Tư vừa vào phòng liền hành lễ, Phạm Hiên nhanh nhẹn lại gần đỡ hấn dậy, “Cố ái khanh vất vả, mau đứng lên.”

Thái độ của Phạm Hiên làm Cố Cửu Tư yên tâm hơn, hấn từ chối đứng dậy và cung kính nói, “Làm việc vì bệ hạ là bổn phận của thần nên không có gì vất vả hết.”

“Trẫm đã nghe tóm tắt chuyện người làm tại Vĩnh Châu,” Phạm Hiên thở dài. Ông để Cố Cửu Tư ngồi xuống rồi cầm chén trà. “Trẫm cũng nghĩ chuyển đi của người sẽ gian nan nhưng không ngờ lại chật vật đến thế. Người còn trẻ mà phải xử lý việc như vậy thì quả thật làm khó người.”

Phạm Hiên nhấp ngụm trà, ông thở dài, “Thôi, không nói mấy chuyện này, người báo cáo kết quả đi.”

Cố Cửu Tư tiến lên tường trình rành mạch kết quả với Phạm Hiên, ông chăm chú nghe hấn nói. Sau đấy Cố Cửu Tư đặt sổ con trên bàn của ông rồi kính cẩn hỏi, “Hơn phân nửa quan viên chưa xử trí đang ở Đông Đô, không biết bệ hạ dự định thế nào?”

Phạm Hiên im lặng một lúc lâu mới lên tiếng, “Nếu đã xét xử thì phải làm tới cùng, không có chuyện làm nửa chừng rồi quay đầu lại. Giờ cũng sắp tới kỳ thi mùa thu, ta vốn định giao phó Diệp ái khanh cùng tả tướng quản lý nhưng nếu người đã trở lại thì ta sẽ cho người đảm nhiệm quan chủ khảo. Người hãy để Thế An giúp đỡ và kết thúc vụ án tại Đông Đô trước khi kỳ thi mùa thu diễn ra.”

Lời này khiến Cố Cửu Tư ngẩn người, hăn mở miệng theo bản năng, “Nhưng Hoàng Hà...”

“Chỉ mấy tháng thôi,” Phạm Hiên cắt ngang lời hăn, “Hoàng Hà có Lạc Tử Thương, xong việc người hãy quay về.”

Cố Cửu Tư im bật, hăn ngẫm nghĩ rồi đồng ý, “Vâng ạ.”

Phạm Hiên lại dặn dò Diệp Thế An vài câu, sau đấy nhận xét qua loa về vấn đề xử án. Cuối cùng ông nhìn sắc trời mà bảo, “Cũng muộn rồi, hay là Cố ái khanh ở lại dùng cơm tối với trẫm đi.”

Cố Cửu Tư biết Phạm Hiên muốn nói chuyện riêng với hăn nên đồng ý. Giang Hà với Diệp Thế An rất hiểu chuyện, hai người cáo lui và rời đi ngay.

Khi bọn họ đi hết và trong phòng còn mỗi Cố Cửu Tư, Phạm Hiên vẫn không mở lời mà chỉ cúi đầu uống trà.

Ông có vẻ mệt mỏi, hình như ông lại gầy hơn trong mấy tháng Cố Cửu Tư vắng mặt. Cố Cửu Tư thấy thế thì không khỏi khuyên nhủ, “Bệ hạ cần chú ý giữ gìn long thể.”

Phạm Hiên nghe vậy bèn cười, “Cố ái khanh có lòng nhưng ta già rồi, đâu phải cứ muốn giữ gìn thân thể là làm được.”

Ông cầm chén trà, ôn hòa nói, “Nghe bảo tức phụ của người có hỉ.”

Phong thái Phạm Hiên giống như ngày ông còn là U Châu Tiết độ sứ, khi nhàn rồi thì tán gẫu việc nhà cùng cấp dưới. Cố Cửu Tư nghe mấy lời này cũng không thể che giấu cảm xúc, khuôn mặt hân hoan tràn đầy vui mừng, “Vâng, đã hơn ba tháng.”

“Đưa bé đầu tiên là nam nhi thì hay quá,” Phạm Hiên cảm khái, “có nhiều nhi tử vẫn tốt hơn.”

Cố Cửu Tư nghiền ngẫm lời ông thì có thể hiểu đôi chút tình hình gần đây; e rằng thái tử lại khiến Phạm Hiên bất mãn. Phạm Hiên chậm chạp than thở, “Dạo này trăm thay đổi vài vị lão sư cho thái tử. Trăm muốn nó đọc nhiều kiệt tác của Nho gia hơn nhưng nó ghét nghe các lão sư giảng bài, lúc nào cũng đối nghịch với trăm. Vốn trăm định để Chu ái khanh đảm đương thái phó nhưng Chu ái khanh không thích, mà thái tử thì phản đối âm ỉ. Nó cũng chẳng hợp với Diệp Thế An...”

Phạm Hiên vòng vo mãi mới đưa mắt nhìn Cố Cửu Tư rồi thở dài, “Tính người hiền hòa, còn là đồ đệ cưng của Lục ái khanh nên khá giống hân, mai sau người hãy giúp đỡ dành thái tử nhiều hơn.”

Cố Cửu Tư nghe là hiểu ngay ý ông. Kỳ thật Phạm Hiên biết rõ tính Phạm Ngọc; Chu Cao Lăng không hợp với Phạm Ngọc, Diệp Thế An ngay thẳng nên cũng chẳng được lòng hân. Song Cố Cửu Tư lại khác. Hân có thể chơi bời vì từng làm gã ăn chơi trác táng, nếu hân muốn thì dễ ngọt người khác chỉ là chuyện nhỏ. Hơn nữa hân đã bái Lục Vĩnh làm sư phụ, mà Lục Vĩnh là ai chứ? Trên đời này chẳng có ai ông ta không nịnh bợ được. Cố Cửu Tư được Lục Vĩnh dạy bảo – cộng thêm thủ đoạn của hân – nên dễ dành Phạm Ngọc là chuyện tương đối đơn giản. Vấn đề là hân có tình nguyện hay không thôi.

Cố Cửu Tư tài giỏi, nếu đồng ý theo Phạm Ngọc rồi khôn khéo dùng miệng lưỡi hướng dẫn hân làm việc, mai sau Phạm Ngọc coi như sở hữu một trợ thủ đắc lực trên triều đình.

Cố Cửu Tư âm thầm cân nhắc, hăn bỗng hiểu lý do hồi xưa Phạm Hiên giao người của Lục Vĩnh cho hăn và tác hợp hăn với Lục Vĩnh thành thầy trò. E rằng ngay từ lúc ấy, ông đã nghĩ đến việc sau này để Phạm Ngọc sử dụng hăn thế nào.

Cố Cửu Tư vừa suy nghĩ vừa từ tốn đáp trả, “Thần tử như thần sao cả gan dõ ngọt quân thượng[1] chứ? Thần luôn bẩm báo đúng sự thật, bệ hạ đừng bôi xấu thần.”

“Đứa nhỏ này,” Phạm Hiên thở dài, “trong lòng hiểu rõ mà còn muốn pha trò với trẫm. Người nghĩ tại sao trẫm giữ người lại để xử án?”

Cố Cửu Tư không trả lời, Phạm Hiên tiếp tục, “Tuy người có thể dùng người của Lục Vĩnh nhưng chung quy bọn họ vẫn chẳng phải người của người. Muốn đứng vững trên triều thì trước sau gì người cũng phải có môn sinh cho riêng mình. Bây giờ người rửa sạch nhiều người như vậy nên cần dùng khoa cử bổ khuyết vị trí trống. Đây là kỳ thi với quy mô chưa từng có, người làm quan chủ khảo thì hãy suy xét kỹ lưỡng.”

Cố Cửu Tư đáp ứng, Phạm Hiên ho nhẹ, “Người phải cẩn thận trong việc dùng người. Ta thu được rất nhiều sổ con vạch tội người. Về vấn đề Thẩm Minh, người nói mình không sai khiến hăn và hăn cũng nhận tội, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể có lần thứ hai.”

“Bệ hạ thứ tội,” Cố Cửu Tư nghe vậy bèn gấp rút quỳ xuống.

Phạm Hiên nói tiếp, “May là thái tử đã kiểm soát được vụ án này. Thành Giác, thái tử không hiểu chuyện nhưng biết quý trọng người tài.”

“Thần hiểu,” Cố Cửu Tư vội vàng khẳng định, “thần tất nhiên sẽ dốc sức phụ tá bệ hạ và thái tử, dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ.”

Dường như nghe được lời này làm Phạm Hiên thở phào nhẹ nhõm, ông bình thản nói, “Trẫm giao vụ án Thẩm Minh cho người.”

Quyết định của ông khiến Cố Cửu Tư ngỡ ngàng. Thấy hăn ngây ra, Phạm Hiên gằn giọng nhắc nhở, “Thành Giác, người phải nghĩ đến tiền đồ của mình.”

“Nhưng...”

“Người sắp làm cha.” Phạm Hiên ngắt lời hăn, ông chậm rãi nói, “Ngọc Như là cô nương tốt nhưng từ khi theo người thì chẳng có lấy một ngày lành, suốt ngày mệt nhọc bôn ba để người được bình yên. Người đâu còn nhỏ nữa, phải lo nghĩ chu toàn hơn.”

Cố Cửu Tư không dám nói tiếp. Ngay khoảnh khắc này, hăn nghĩ tới con mình và Liễu Ngọc Như. Hăn chợt muốn bị người khác tát thật đau vào trái tim đang thiêu đốt, đau tới mức nó phải co rúm lại và núp vào một góc tối tăm mà run bần bật.

Phạm Hiên vỗ vỗ vai hăn, ông đứng lên, “Đi dùng cơm thôi.”

Cố Cửu Tư đáp lại một tiếng, hăn đứng dậy theo chân Phạm Hiên dùng bữa tối.

Dùng cơm cùng thiên tử là vinh hạnh lớn lao nhưng Cố Cửu Tư ăn bữa cơm này với tâm trạng nặng trĩu.

Cơm nước xong xuôi, Cố Cửu Tư do dự giây lát nhưng rốt cuộc vẫn nói, “Thần muốn gặp Thẩm Minh...”

“Thành Giác,” Phạm Hiên lạnh lùng nhìn hăn, “nghĩ lại đi.”

Cố Cửu Tư chẳng dám lên tiếng nữa.

Ý tứ của Phạm Hiên đã quá rõ ràng.

Hắn nặng nề hành lễ rồi theo Trương Phượng Tường ra ngoài. Trương Phượng Tường luôn hầu hạ bên cạnh Phạm Hiên, hiếm khi đích thân tiễn đưa ai. Lúc tới cổng, ông cười nói, “Nhìn Cố đại nhân có vẻ không vui.”

Cố Cửu Tư gượng cười, Trương Phượng Tường chấp tay trước người, hạ thấp giọng nói the thé để khuyên nhủ, “Cố đại nhân, có những cơ hội mà người khác cầu cả đời cũng chả kiếm được. Ai biết nắm bắt cơ hội sẽ một bước lên mây. Trên đời tồn tại được và mất, có những người ta chẳng giữ nổi thì hà tất phải chôn theo bọn họ, ngài thấy đúng không?”

Cố Cửu Tư lặng thinh, sau một hồi, lưng hắn hơi còng xuống và hắn thì thào, “Công công nói phải.”

Dứt lời, hắn hành lễ với Trương Phượng Tường rồi cất bước rời đi.

Hiện giờ là đêm khuya, Đông Đô cuối mùa thu bắt đầu trở lạnh. Trước khi rời cung điện, Cố Cửu Tư đã đổi sang thường phục; hắn mặc bộ đồ màu lam sáng, tóc cài quan ngọc. Hắn đi trên đường lớn với dáng vẻ hồn xiêu phách lạc. Cố Cửu Tư không tới chỗ xe ngựa đang chờ, xa phu tránh rét ở đằng sau xe nên không thấy hắn đi ngang qua.

Xa phu đợi mãi chẳng thấy người đầu bèn hấp tấp tiến lên hỏi lính gác cổng, “Các vị có thấy Cố Thượng thư rời cung điện không?”

Binh lính biết mặt xa phu, bọn họ không khỏi kinh ngạc, “Chả phải ngài ấy về từ lâu rồi sao?”

Xa phu đực mặt ra, hắn nghĩ có chuyện chẳng lành nên cấp bách chạy về phủ bẩm báo.

Liễu Ngọc Như đến Hoa Dung và Thần Tiên Hương kiểm tra sổ sách, nàng không dám làm quá sức nên buổi chiều về sớm để chờ Cố Cửu Tư.

Đang uống thuốc bồi bổ, nàng thấy Ân Hồng nôn nóng chạy tới báo, “Phu nhân, nguy rồi, cô gia mất tích!”

Tin này làm Liễu Ngọc Như hơi sửng sốt nhưng nàng vẫn bình tĩnh nói, “Sao lại mất tích? Người gọi người bẩm báo đến đây, ta sẽ tự mình hỏi.”

Ân Hồng tuân lệnh rồi vội vã gọi xa phu vào. Xa phu quỳ trên mặt đất, nơm nớp lo sợ kể lại. Liễu Ngọc Như lắng lắng nghe, sau một hồi, nàng bảo, “Người không thấy chàng ra cung nhưng binh lính thì nói ngược lại?”

Xa phu gật đầu, run rẩy lắp bắp, “Phu nhân thứ tội, tiểu nhân sai rồi. Trời lạnh quá nên tiểu nhân...”

“Ám vệ đâu?” Liễu Ngọc Như đột ngột hỏi.

Ân Hồng ngó người rồi vội nói, “Để ta cho người tìm.”

“Hãy bắt đầu tìm từ cổng cung điện.”

Sau khi Ân Hồng rời đi, Liễu Ngọc Như để xa phu thuật lại một lần nữa. Nàng suy nghĩ rồi tới viện tử cách vách, Giang Hà đang tiếp khách ở đó.

Thời gian thưởng thức đàn hát bị quấy nhiễu, Giang Hà nhướn mày nhìn Liễu Ngọc Như, “Sao thế?”

“Cửu Tư mất tích, không có dấu vết đánh nhau, ám vệ cũng chẳng gửi tin tức. Khả năng cao chàng chưa muốn về nhà, vì vậy ta muốn hỏi mọi người đã nói gì trong cung điện?”

Giang Hà thoáng ngạc nhiên, ông nhúu mày nghiêm túc nghĩ ngợi, “Toàn chuyện lật vật, nếu bảo bộ hạ nói gì làm nó phiền lòng...”

Giang Hà ngừng giữa chừng, lát sau, ông bật thốt, “Thẩm Minh!”

Liễu Ngọc Như sững sốt, ánh mắt Giang Hà mang theo vài phần thương xót, ông thở dài, “Ta còn tưởng bộ hạ định tha cho Thẩm Minh, ai dè đang chờ Cửu Tư về.”

“Ý cứu cứu là?” Liễu Ngọc Như dò hỏi.

Giang Hà giải thích, “Thẩm Minh về Đông Đô tự thú rằng giết Vương Tư Viễn là trách nhiệm của một mình hắn. Nhưng bộ hạ không xử lý hắn ngay mà giam hắn vào thiên lao, ta cứ nghĩ bộ hạ định phạt cho có thôi. Nếu Cửu Tư hành xử kỳ quái thì lý do duy nhất chính là bộ hạ giữ lại Thẩm Minh để nó giải quyết.”

“Tại sao?” Liễu Ngọc Như thẳng thốt.

Giang Hà cười, “Tại sao à? Cửu Tư nay là sủng thần do bộ hạ một tay tạo nên, thiên tử còn đích thân ban tặng tên tự cho nó. Bộ hạ kỳ vọng vào nó như thế thì làm sao chấp nhận nỗi Cửu Tư bị đánh bần dù chỉ một chút?”

Nghe ông nói, Liễu Ngọc Như hiểu ngay lập tức.

Đúng lúc này, Ân Hồng quay về thông báo cho nàng, “Phu nhân, tìm được người rồi. Nghe nói cô gia thơ thẩn đi một mình trên phố đến tận bây giờ.”

Liễu Ngọc Như im lặng, sau đấy nàng sai hạ nhân chuẩn bị canh nóng rồi dẫn người đi ra ngoài.

Cố Cửu Tư lang thang thật lâu trên phố.

Hắn không dám trở về, cũng sợ hừng đông tới.

Đầu óc hắn mờ dần, hắn cảm thấy lưng mình còng hẳn xuống; trông hắn buồn cười hết con tôm co quắp đang bị người khác nắm bóp.

Hắn cứ nghĩ mãi, tại sao hồi nãy ở trong cung chẳng nói được câu nào?

Lúc ra đến cổng, hăn nghĩ gì mà bảo Trương Phụng Tường rằng “công công nói phải”?

Đôi chân hăn thất thểu bước đi, một nỗi phiền muộn không có chỗ phát tiết nhen nhúm trong lòng hăn.

Khi Liễu Ngọc Như tìm được người, từ xa nàng đã thấy Cố Cửu Tư. Hăn đi mà chẳng có đích đến, đầu vô thức cúi gằm như bị sự uể oải khó diễn tả đè nặng.

Phố phường Đông Đô rất phồn hoa, người nơi đây cũng khác với dân Huỳnh Dương. Bọn họ ăn mặc xiêm y lộng lẫy cùng trâm cài tinh xảo, miệng nói tiếng phổ thông chính gốc, từng câu từng chữ đều rõ ràng.

Nhưng Cố Cửu Tư ở Đông Đô khác hoàn toàn Cố Cửu Tư ở Huỳnh Dương. Liễu Ngọc Như không thấy được chàng thanh niên rực rỡ tựa ánh mặt trời đơn độc cưỡi ngựa đến cứu nàng, mà chỉ thấy một nam nhân đang hốt hoảng chìm giữa biển người.

Liễu Ngọc Như đau thắt lòng.

Nàng hít sâu một hơi rồi cất tiếng gọi, “Cửu Tư.”

Cố Cửu Tư quay đầu lại, hăn thấy Liễu Ngọc Như đứng cách đó không xa.

Nàng mặc váy dài hồng nhạt và áo choàng lông chồn màu trắng. Nàng đứng đấy, đôi tay cầm đèn lẩn một chiếc áo choàng.

Ngọn đèn dầu tạo nên lớp màng ánh sáng bao bọc người nàng, Cố Cửu Tư ngẩn ngơ nhìn Liễu Ngọc Như bước lại gần.

Nàng không nói gì hết, chỉ nhét đèn vào tay Cố Cửu Tư rồi dịu dàng giữ áo choàng và khoác lên người hăn.

Áo choàng thấm đượm nhiệt độ cơ thể nàng, sự ấm áp giúp máu trong tứ chi hẳn lưu thông trở lại.

“Nghe nói lang quân không tìm thấy đường về nhà nên ta tới đón chàng.”

Liễu Ngọc Như mở lời, thanh âm hơi khàn. Cố Cửu Tư cầm đèn, hẩn chăm chú nhìn cô nương mặc áo choàng cho mình mà chậm rãi hỏi, “Sao nàng lại khổ sở?”

“Hôm nay nghe người ta kể chuyện,” Liễu Ngọc Như đáp, “câu chuyện khiến lòng người khổ sở.”

“Truyện gì thế?”

“Truyện đầu kể về Na Tra, hẩn róc xương trả cha róc thịt trả mẹ, thật là một kẻ ngông nghênh kiên cường.”

“Nàng không cần khổ sở,” Cố Cửu Tư khuyên, “hẩn vẫn sống tốt, còn được phong thần.”

“Đây không phải lý do ta khổ sở.”

Liễu Ngọc Như thắt xong đai lưng nhưng tay không rời đi mà đặt trước người Cố Cửu Tư, đầu nàng cúi gằm.

Cố Cửu Tư lặng lẽ chờ câu kể tiếp của nàng, hẩn nghe nàng nói, “Ta khổ sở vì sau đấy bọn họ kể Tề Thiên Đại Thánh trộm bàn đào nên bị thần tiên truy sát. Hẩn đánh bại Na Tra Thái tử, thậm chí chiến thắng cả năm vị thiên vương.”

Cố Cửu Tư im lặng, hẩn thấy Liễu Ngọc Như ngược nhìn mình, đôi mắt nàng trong sáng thông suốt như nhìn thấu vạn vật.

“Ai cũng là bào thai ngông cuồng do trời cao sinh ra và nuôi dưỡng, tại sao cuối cùng đều rơi xuống phàm trần?”

Chú thích

[1] Chỉ nhà vua.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 153: Ta Còn Trẻ Mà Đã Phải Nuôi Thành Con Bất Trị

Gió thổi giữa hai người làm mái tóc của bọn họ quăn lấy nhau. Dưới ánh đèn tù mù, Cố Cửu Tư nhìn Liễu Ngọc Như ngửa đầu đáp lại ánh mắt hắt. Đột nhiên, hắn không thể kiềm chế bản thân mà quăng đèn đi rồi nâng khuôn mặt nàng lên và hôn thật sâu.

Hắn hiểu ý Liễu Ngọc Như.

Xưa kia Na Tra công nghênh kiên cường, cuối cùng lại làm nanh vuốt của thiên đình; Tề Thiên Đại Thánh từng vừa cười vừa mắng trời cao, năm trăm năm sau cũng trở thành Đấu Chiến Thắng Phật.

Làm thần thánh nhưng đánh mất khí phách liều chết, từ người bị trấn áp biến thành kẻ trấn áp; ai sống trên đời dường như cũng phải tuân theo vòng xoáy luân hồi.

Liễu Ngọc Như không thương tiếc Na Tra hay Đại Thánh, nàng thương tiếc Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư hoang mang lang thang giữa đêm tối. Hắn mơ hồ cảm thấy nếu tiếp tục bước trên con đường này, hắn sẽ thành Phạm Hiên thứ hai, Chu Cao Lãng thứ hai, Lục Vĩnh Thứ hai, thậm chí là Vương Tư Viễn thứ hai.

Hôm nay hắn vứt bỏ Thâm Minh vì tiền đồ, ngày mai không biết sẽ vứt bỏ cái gì.

Nước ấm nấu ếch xanh, cứ cúi gằm đi từng bước về phía trước trong suốt thời gian dài rồi sẽ quên mất mình muốn đi đâu.

Sau khi Liễu Ngọc Như thốt ra những lời này, hắn như thấy được ánh đèn trong đêm tối, như bắt được cọng cỏ cứu mạng ở nơi đường cùng.

Cố Cửu Tư thoáng ôm chặt Liễu Ngọc Như rồi buông nàng ra. Mặc chiếc áo choàng Liễu Ngọc Như đã khoác lên cho hắn, Cố Cửu Tư xoay người rời đi và bảo nàng, “Nàng hãy về trước, ta phải vào cung một chuyến.”

Liễu Ngọc Như dõi theo hắn cấp tốc chạy về phía cung điện, nàng không khỏi cười rồi lớn tiếng dặn, “Lát nữa tự về nhé.”

Cố Cửu Tư vẫy vẫy tay, hắn đáp mà không quay đầu lại, “Ta biết rồi.”

Cố Cửu Tư đi thẳng vào cung điện, nhờ người thông báo hắn muốn cầu kiến Phạm Hiên.

Phạm Hiên kinh ngạc khi hắn quay lại nhưng vẫn đồng ý gặp. Cố Cửu Tư vừa thấy Phạm Hiên liền quỳ xuống, ông ngạc nhiên nhìn hắn, “Người có ý gì?”

“Bệ hạ, vi thần không thể xét xử vụ án Thẩm Minh.”

Phạm Hiên nhíu mày, Cố Cửu Tư vẫn quỳ trên mặt đất mà nói tiếp, “Bệ hạ yêu quý vi thần và hy vọng vi thần không bị người khác chỉ trích, song làm người quan trọng ở cách làm chứ chẳng phải ở những lời nhận xét đến từ xung quanh. Thẩm Minh là huynh đệ của vi thần, hắn mắc sai lầm cũng do vi thần không biết dạy dỗ. Vi thần đã không gánh vác tiếng xấu cùng hắn thì thôi, sao lại có tư cách phán xét hắn? Vì muốn giữ tiếng thơm mà nhân danh quân pháp bắt vị thân để xử lý hắn chính là bất nghĩa. Nhưng dù không làm vậy mà xét xử theo luật pháp thì với quan hệ giữa hắn và ta cũng đủ để mọi người chỉ trích. Vì thế mong bệ hạ nghĩ lại và đổi người thẩm tra vụ án này.”

“Cổ đại nhân,” giọng Phạm Hiên có vài phần không vui, “người nghĩ kỹ chưa?”

“Thần hiểu ý bệ hạ,” sắc mặt Cố Cửu Tư bình tĩnh, “nhưng lý do bệ hạ coi trọng thần không phải vì sự chính trực trong thần sao? Nếu hôm nay thần bất nghĩa với bằng hữu, bệ hạ dám phó thác thái tử cho vi thần ư?”

Phạm Hiên lặng thinh, rất lâu sau ông mới cất tiếng, “Thế nên người quyết định không quản lý vụ án Thẩm Minh?”

“Vâng.”

“Nếu trăm sai người phán hấn tội chết thì sao?”

“Dựa theo luật pháp, tuy Thẩm đại nhân có tội nhưng cũng lập công lớn, dù khó tha tội sống thì cũng chưa đến mức nhận tội chết.”

“Vậy người định làm gì?”

“Thay hấn giải oan.”

“Trăm sai người thẩm tra mà người còn muốn giải oan?!”

“Bệ hạ là minh quân.”

Cố Cửu Tư khen một câu làm căn phòng im phăng phắc.

Cố Cửu Tư yên lặng quỳ, hồi lâu sau, giọng nói bất đắc dĩ của Phạm Hiên vang lên, “Cố Cửu Tư, người hãy biết rằng trăm muốn nâng đỡ người làm thừa tướng.”

“Vi thần đa tạ bệ hạ ưu ái.”

“Trong tương lai, Chu đại nhân quản binh mã còn người quản thiên hạ, trăm đặt quá nhiều kỳ vọng vào người.”

“Thần không xứng với sự tín nhiệm của bộ hạ.”

“Người biết mình đang từ bỏ gì không?”

“Thần biết,” thanh âm Cố Cửu Tư mạnh mẽ, “thần không hối hận.”

“Vì sao?” Phạm Hiên hơi bức bối.

Cố Cửu Tư ngẩng đầu, thành khẩn nhìn ông, “Thần cho rằng làm người quan trọng hơn làm quan.”

Phạm Hiên im lặng, ông chăm chú quan sát Cố Cửu Tư.

Thật lâu sau, ông hít sâu một hơi rồi bảo, “Người lui xuống đi.”

Cố Cửu Tư biết mình đã thuyết phục thành công, hắc dật đầu rồi đứng lên và rời khỏi cung điện.

Trên quãng đường từ ngự thư phòng về nhà, hắc vô cùng cao hứng. Lúc về đến nhà, thấy Liễu Ngọc Như đang tính toán sổ sách, hắc vọt vào phòng rồi sung sướng bế nàng xoay một vòng.

Liễu Ngọc Như hoảng sợ kêu lên, nàng vội vàng bảo hắc thả mình xuống. Cố Cửu Tư đặt nàng lên ghế, hào hứng đề nghị, “Mai chúng ta đi thăm Thẩm Minh nhé?”

“Được.” Liễu Ngọc Như cười rộ, nhẹ nhàng hỏi, “Chàng vào cung nói gì với bộ hạ?”

“Ta bảo bộ hạ mình sẽ không xét xử Thẩm Minh.”

Cố Cửu Tư đáp và kể lại cuộc đối thoại giữa hắc và Phạm Hiên cho Liễu Ngọc Như. Nàng chú tâm lắng nghe, Cố Cửu Tư vừa ôm nàng vừa chậm rãi nói, “Lúc ấy, sau khi ra khỏi cung, ta không biết phải làm gì cả. Lăn lộn trong quan trường lâu ngày khiến bản thân vô thức mắc tật của quan lại, chỉ

biết ích kỷ so đo được mất. Trên người càng có nhiều gánh nặng và lên vị trí càng cao thì nghĩ càng lắm. Đôi lúc suy nghĩ quá nhiều rồi quên mất chặng đường đã qua.”

“Nhưng cũng may,” Cố Cửu Tư dựa vào Liễu Ngọc Như, thư thái nhắm nghiền mắt, “nàng ở đây chỉ đường cho ta.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn nở nụ cười, nàng dịu dàng vỗ đầu Cố Cửu Tư. Nàng ngẫm nghĩ rồi từ tốn hỏi, “Thật ra ta thấy hơi lạ, bộ hạ hình như đang rất nóng vội?”

“Hừm?”

“Cho chàng tu sửa Hoàng Hà, gọi chàng quay về xử án, còn để chàng chủ trì kỳ thi mùa thu. Làm thế hơi...” Liễu Ngọc Như cau mày.

Cố Cửu Tư cười, thẳng thắn tiếp lời, “Quá mức.”

Liễu Ngọc Như gật đầu. Cố Cửu Tư vẫn nhắm mắt dựa vào nàng, hần điềm nhiên giải thích, “Không khó hiểu đâu, ngài cần một người đủ sức cân bằng Chu đại nhân. Chu đại nhân chả thích Phạm Ngọc nhưng lại sở hữu quyền thế, bộ hạ sợ hai người nổi ra tranh chấp. Thừa tướng Trương đại nhân quen thân với Chu đại nhân, còn là kẻ cơ hội, ông ấy sẽ chẳng cố gắng bảo vệ thái tử. Mai sau nếu xung đột xảy ra giữa Chu đại nhân và thái tử, Trương Thừa tướng có lẽ sẽ bàng quan đứng nhìn. Vì vậy bộ hạ muốn một người ủng hộ thái tử. Người này không thể chiều chuộng thái tử giống Lạc Tử Thương, như vậy càng khiến mâu thuẫn của Chu đại nhân với thái tử gay gắt hơn, song cũng chẳng thể thiên vị Chu Cao Lăng như các lão thần. Ngoài ra người này cần có năng lực, không phải loại năng lực như Lý Ngọc Xương hay Diệp Thế An mà là năng lực hòa giải mọi người...”

Cố Cửu Tư chậm chạp mở mắt ra, “Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có ta.”

“Ngài không sợ chàng thân thiết với Chu Đại Nhân thì về sau sẽ thành người của Chu Đại Nhân à?” Liễu Ngọc Như thắc mắc.

Cố Cửu Tư bật cười, “Ngài để ý quan hệ của ta với Chu Đại Nhân chắc? Nếu ta chẳng dính líu gì đến Chu Đại Nhân thì sao làm người trung gian được? Bệ hạ biết sau khi trải qua những việc ở Dương Châu, tâm nguyện lớn nhất của ta là thiên hạ thái bình và chiến tranh không tái diễn. Kỳ thật chỉ cần thái tử đừng quá thất đức, có Chu Đại Nhân cùng ta phụ chính thì dù bệ hạ ra đi, Đại Hạ vẫn sẽ bình yên phát triển. Tuy ta chả ưa Phạm Ngọc nhưng sẽ nỗ lực bảo vệ hãn, vì làm thế là bảo vệ hòa bình cho thiên hạ.”

Liễu Ngọc Như trầm mặc, nàng chần chừ nói, “Lỡ hãn thất đức thì sao?”

Cố Cửu Tư im lặng, lát sau hãn chậm rãi đáp, “Nếu thiên hạ loạn lạc là định mệnh, tất nhiên phải chọn lựa mình quân.”

“Bệ hạ không dự đoán trước điều này?” Liễu Ngọc Như khá mù mờ về chính trị. “Chẳng lẽ ngài không biết một khi thái tử thất đức, chàng sẽ từ bỏ vai trò người hòa giải?”

Cố Cửu Tư thở dài, trong mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ, “Bệ hạ thật sự rất khó lựa chọn. Phạm Ngọc là nhi tử độc nhất của ngài, tuy hiện giờ kiêu ngạo nhưng rốt cuộc chưa phạm sai lầm nghiêm trọng. Ngay cả đế vương bình thường cũng không vì thế mà phế thái tử. Huống hồ thái tử là con nối dõi duy nhất của bệ hạ, phế đi rồi lập ai lên? Bất kể lập ai cũng không thể danh chính ngôn thuận, sẽ luôn có người ủng hộ Phạm Ngọc đăng cơ. Trừ phi Phạm Ngọc chết, còn không Đại Hạ khó mà yên ổn.”

“Bệ hạ đã nghĩ về lâu dài. Với tính tình hiện tại của thái tử, chẳng ai biết rõ khi hãn đăng cơ thì có thể kiểm soát hãn không, hay hãn sẽ làm ra những hành động gì. Nếu hãn thật sự mắc sai lầm nghiêm trọng, dựa theo kế hoạch hiện giờ của bệ hạ...”

“E rằng không chừa đường lui cho thái tử.”

Toàn triều đình không ai hoàn toàn thuộc về đảng thái tử, chỉ có những người phù hợp nhất cho từng vị trí. Điện tiền đô điểm kiểm[1] Chu Cao Lăng, Thừa tướng Trương Ngọc, Hộ Bộ Thượng thư Cố Cửu Tư, Công Bộ Thượng thư Liêu Yến Lễ, Hình Bộ Thượng thư Lý Ngọc Xương...

Có những người này thì đến ngày Phạm Hiên quy thiên, bọn họ vẫn đủ khả năng bảo vệ sự bình yên cho Đại Hạ từ trong ra ngoài.

Ông đã tận lực vì quốc gia này, nhưng vẫn có chút ích kỷ là hy vọng đứa con duy nhất của mình sống tốt. Vì vậy ông không chỉ muốn Cố Cửu Tư làm Hộ Bộ Thượng thư mà còn yêu cầu hãn đứng vững trên triều đình để cân bằng Chu Cao Lăng.

Chu Cao Lăng không hợp với Phạm Ngọc, ông nhìn Phạm Ngọc lớn lên nên trong nội tâm vẫn coi hãn là con nít. Hơn nữa ông còn chẳng đánh giá cao hãn; ông thường khuyên Phạm Hiên tục huyền để sinh đứa khác và thậm chí từng phản đối việc lập thái tử. Phạm Ngọc hận Chu Cao Lăng thấu xương. Chu Cao Lăng nắm giữ quyền cao chức trọng, nếu Phạm Ngọc bị coi khinh quá mức mà chẳng động tới ông được thì sợ hãn sẽ làm ra chuyện cực đoan. Đến lúc đó, Phạm Ngọc toi đời và Đại Hạ lại rung chuyển lần nữa.

Tóm lại, triều đình cần Cố Cửu Tư. Hãn giao hảo với Chu gia nên có thể khuyên can Chu Cao Lăng, đồng thời thừa sức lừa Phạm Ngọc để hãn nghĩ mình sở hữu một quân cờ đối kháng Chu Cao Lăng và không tới mức bị dồn đến đường cùng. Trong quá trình này, Phạm Ngọc sẽ từ từ trưởng thành, biết đâu có ngày hãn lại thấu hiểu nỗi khổ tâm của phụ thân.

Thảo luận những vấn đề này với Cố Cửu Tư làm Liễu Ngọc Như không khỏi thở dài, “Gia đình thiên tử thật lắm khúc chiết, nếu bộ hạ không làm bộ hạ thì đâu cần lo nghĩ nhiều thế.”

Liễu Ngọc Như hạ giọng bảo, “Có điều hành sự gấp gáp như vậy, sợ là bệ hạ...”

Nàng chưa nói hết câu nhưng Cố Cửu Tư vẫn hiểu. Hắn lắc đầu thở dài và chả nói gì thêm.

Sáng sớm hôm sau, Cố Cửu Tư ra ngoài chuẩn bị để buổi chiều đi thăm Thẩm Minh với Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như tới Thần Tiên Hương từ sớm, nàng và Diệp Vận cùng xem xét tình hình kinh doanh hiện tại. Lúc ăn cơm xong, thấy Cố Cửu Tư phái người đến đón Liễu Ngọc Như thì Diệp Vận hiểu kỳ bảo, “Cố đại nhân đón người sớm như vậy làm gì?”

“Đi thăm Thẩm Minh,” Liễu Ngọc Như cười hỏi, “người đi cùng không?”

Diệp Vận nghe tên Thẩm Minh liền thở dài, “Tất nhiên rồi.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, nàng dắt Diệp Vận lên xe ngựa. Khi đã ngồi trên xe, Liễu Ngọc Như chợt nhớ tới màn khóc long trời lở đất của Thẩm Minh trước lúc rời Đông Đô. Nàng không khỏi mím môi cười rồi trộm ngó Diệp Vận. Ánh mắt của nàng làm Diệp Vận mất tự nhiên, nàng ấy chất vấn, “Nhìn vậy là sao?”

“Hôm rời khỏi Đông Đô, Thẩm đại nhân khóc nguyên ngày.”

Nghe đến đây, Diệp Vận biết ngay Liễu Ngọc Như muốn hỏi gì, nàng ấy khẽ tăng hăng, “Hắn là đồ trẻ con.”

“Thật ra giống hệt người trước kia.”

Liễu Ngọc Như băng quơ nhận xét, nàng nghĩ ngợi rồi chống tay lên bàn nhỏ mà nhìn Diệp Vận, “Người định thế nào? Người đâu còn nhỏ nữa, thúc phụ người mặc kệ hôn sự của người à?”

“Muốn quản nhưng chẳng dám nhiều lời vì sợ ta đau lòng.” Diệp Vận thần nhiên nói, “Thật ra ta không nghĩ nhiều đến thế, ta chỉ nghĩ mình sẽ gả cho bất kỳ ai mà trong nhà chỉ định. Nếu hôn sự của ta có thể làm người khác sung sướng hơn thì cũng là chuyện tốt.”

“Người...” Liễu Ngọc Như cau mày.

Diệp Vận cười cười, “Nói ra không sợ người chê cười, hồi trước người nhà muốn làm mai ta với Giang đại nhân và ta cũng có tính toán riêng.”

Diệp Vận tựa hồ ngượng ngùng nên cúi đầu xuống, “Ta nghĩ nếu gả qua sẽ thành thân thích với người, sau này thuận tiện chăm sóc lẫn nhau. Chưa kể Diệp gia, Cố gia, và Giang gia mà liên kết thì coi như ta đã cống hiến phần nào vì gia tộc. Cuối cùng là, gả cho Giang đại nhân cũng khá vẻ vang nên không làm mất mặt người nhà. Nhưng ai ngờ Giang đại nhân đã có người trong lòng...”

Nói rồi Diệp Vận thở dài và quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Sau đấy ta đã suy nghĩ cẩn thận, ta còn trẻ nên có rất nhiều cơ hội. Chuyện tương lai cứ từ từ xem là được.”

“Nói nhiều như thế,” Liễu Ngọc Như mỉm cười, “mà không hề nhắc tới Thẩm Minh.”

Diệp Vận trầm mặc, nàng lặng thinh hồi lâu mới đáp, “Hắn đã cứu ta, còn đối xử tử tế và thương ta nữa, ta coi hắn là bạn tốt. Khi hắn thổ lộ tình cảm, ta sợ hủy hoại tấm lòng lẫn con người hắn.”

“Người lạ thật,” Liễu Ngọc Như thấy hơi khó hiểu, “gả cho Giang cửu cửu thì người không nghĩ mình hủy hoại ông ấy, nhưng đáp lại tình cảm của Thẩm Minh thì người sợ hủy hoại hắn?”

Lời này khiến Diệp Vận cười cay đắng, “Người không hiểu đâu.”

Diệp Vận quay đầu đi, nàng ấy thì thảo, “Con người Thẩm Minh quá sạch sẽ.”

Liễu Ngọc Như hiểu ngay lập tức.

Bây giờ Diệp Vận chẳng khác gì nàng trong quá khứ; khi đối mặt với tình cảm từ Cố Cửu Tư, nàng thấy bản thân không xứng đáng. Bởi vì nàng tính toán nhiều còn tình cảm của Cố Cửu Tư giống Thẩm Minh – vô cùng thuần khiết.

Nàng đột nhiên cảm thấy đồng cảm như chính mình cũng đang trải qua chuyện này. Song kỳ quái là năm ấy nàng nghĩ bản thân chẳng xứng với Cố Cửu Tư, hiện nay lại không hề nghĩ thế. Cảm nhận được sự thay đổi trong mình làm nàng bất giác sửng sốt. Diệp Vận thấy nàng ngây ra cũng không nói chuyện, lát sau, Liễu Ngọc Như từ tốn nói, “Chờ thêm một thời gian nữa thì sẽ ổn thôi.”

“Chờ gì chứ?” Diệp Vận nghi hoặc hỏi.

Liễu Ngọc Như cười rộn ràng, “Chờ thêm một thời gian có lẽ người sẽ hiểu nếu mình được một người thật lòng yêu thì kỳ diệu cỡ nào.”

Chữa lành mọi khiếm khuyết của người, giúp người thay da đổi thịt.

“Có lẽ vậy,” Diệp Vận thở dài.

Trong lúc hai người hàn huyên, xe ngựa đã tới thiên lao. Vừa xuống xe, bọn họ liền thấy Cố Cửu Tư và Diệp Thế An đứng chờ tại cổng. Cố Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như bèn vội vã chạy đến đỡ nàng. Diệp Vận lại gần chào hỏi Diệp Thế An, hân hoan thỉnh hỏi, “Tới thăm Thẩm Minh?”

Diệp Vận đáp một tiếng, Diệp Thế An còn định nói gì đó nhưng rốt cuộc chỉ cau mày và giữ im lặng.

Bốn người cùng đi vào thiên lao, chưa đến phòng giam đã nghe giọng Thẩm Minh oang oang.

Hắn quá rảnh nên ở trong tù vừa gõ chén vừa ca hát.

Vì chẳng học hành gì mấy, hắn toàn xướng những bài ca sơn trại. Giọng hát của hắn làm người ta cảm tưởng đây là sơn trại ngục trang thành thiên lao, chưa biết chừng sẽ có hai thổ phỉ bất thành linh nhảy xổ ra rồi múa may đại đao mà găm gù, “Núi này do ta mở...”

Bốn người tiến lại gần, Thẩm Minh đang đưa lưng về phía cửa phòng giam. Hắn nghe tiếng động bèn buồn bực vội vỉnh, “Thế An ca, ta muốn ăn đào, lần sau nhớ mang đào đến.”

“Được,” Cố Cửu Tư mở miệng đáp.

Giọng Cố Cửu Tư làm lưng Thẩm Minh cứng đờ, hắn quay phắt đầu lại. Thấy Cố Cửu Tư, hắn nhanh chân chạy lại gần và hí hửng chào, “Cửu ca!”

Mặt Cố Cửu Tư vắn vẹo, hắn cười lạnh băng với Thẩm Minh, “Còn biết ta là ca ca của người?”

“Ca à,” Thẩm Minh hấp tấp nịnh nọt, “người là ca ca ruột của ta. Sao người lại tới đây? Giải quyết xong mọi việc chưa? Chém hết người Vương gia rồi chứ? Tần đại nhân khỏe không? Tình hình Huỳnh Dương thế nào? Người...”

“Người còn mặt mũi hỏi lăm thế,” mặt Cố Cửu Tư lạnh tanh khi ngắt lời hắn, “thì sao không tự hỏi mình đã làm gì?”

“Ta sai rồi,” Thẩm Minh biết phải nghe lời nên nhanh nhẩu thề thốt, “lần sau ta không dám nữa.”

“Lần sau?” Cố Cửu Tư khắc nghiệt nhìn Thẩm Minh. “Người chẳng có lần sau đâu.”

Hắn nói làm Thẩm Minh ngẩn người, Diệp Thế An lẫn Diệp Vận nghe vậy cũng khiếp sợ nhìn hắn. Diệp Thế An lập tức nói, “Bệ hạ...”

“Bệ hạ cho ta thẩm tra vụ án này.” Cố Cửu Tư nhìn chăm chăm Thẩm Minh. “Vụ án Huỳnh Dương dính líu tới vô số quan viên Đông Đô, bệ hạ muốn ta là người xử án. Nhưng vì người nhúng tay mà cũng kéo theo cả ta vào. Để rửa sạch mỗi hiềm nghi ta sai người giết Vương Tư Viễn, ta phải làm gì đó mới đủ tư cách làm người thẩm tra. Nếu lập công, bệ hạ sẽ cho ta cơ hội thăng quan.”

“Đây là khảo nghiệm bệ hạ dành cho ta.” Ánh mắt Cố Cửu Tư chẳng có chút đùa cợt. “Thẩm Minh, người nói xem ta nên làm gì.”

“Cửu Tư...” Diệp Thế An vội vàng chen ngang.

Cố Cửu Tư găm lên, “Để hắn nói!”

Thẩm Minh im lặng giây lát rồi bình thản đáp trả, “Cửu ca là người phải làm việc lớn, hãy chấp nhận khảo nghiệm của bệ hạ. Nếu thẩm tra vụ án này, Cửu ca sẽ lên như điều gặp gió, khéo mai sau còn trở thành thừa tướng trẻ tuổi nhất Đại Hạ. Đến lúc ấy, Cửu ca nhớ dốc sức vì bá tánh như hiện giờ nhé.”

“Ta hỏi người ta nên làm gì.” Cố Cửu Tư không cho phép hắn trốn tránh.

Thẩm Minh thở dài, “Dĩ nhiên là phạt thật nặng, cứ tuân theo hình phạt nặng nhất do luật pháp quy định. Cửu ca đừng lo, ta đã đọc Đại Hạ Luật; trường hợp giống ta thì nặng nhất là tru di tam tộc. Nhưng ta làm gì có tam tộc nên phán quyết vậy cũng chẳng sao. Một khi người làm thế, chẳng kẻ nào dám rêu rao người sai khiến ta.”

“Người tưởng ta không dám hả?” Giọng Cố Cửu Tư mang theo vài phần tức giận.

Thẩm Minh nhìn Cố Cửu Tư, khuôn mặt hẩn trấn tĩnh, “Cửu ca, ta biết trong lòng người khó chịu. Nếu được, ta muốn tự kết liễu mạng sống để người khỏi khó xử. Nhưng làm vậy chẳng khác gì sợ tội nên tự sát, người sẽ không thể tẩy sạch hiềm nghi.”

“Ta không phải bốc đồng mới làm ra chuyện như thế.” Hẩn lẳng lẳng nhìn Cố Cửu Tư. “Ngay từ khoảnh khắc ra tay, ta đã quyết tâm sẽ không làm liên lụy đến người. Nếu người bị ảnh hưởng bởi ta thì ta thà chết mất xác trên đường.”

Cố Cửu Tư không lên tiếng, hẩn nhìn Thẩm Minh đang ở trước mặt mình. Sau đấy, hẩn nói với ngục tốt đứng cạnh, “Mở cửa ra.”

Ngục tốt này là người do hẩn sắp đặt nên nhanh nhẹn làm theo lời hẩn, Cố Cửu Tư bảo, “Người ra ngoài đi, để ta nói vài câu với hẩn.”

Ngục tốt thoáng lưỡng lự nhưng nhớ tới thân phận Cố Cửu Tư bèn ngoan ngoãn ra cửa chờ.

Chẳng mấy chốc, ngục tốt nghe bên trong truyền đến tiếng tru tréo của Thẩm Minh.

“Đồ óc bả đậu! Đồ óc bả đậu!”

Cố Cửu Tư vừa vào phòng giam liền tay đâm chân đá Thẩm Minh, làm hẩn vừa kêu gào vừa chạy trốn khắp phòng. Diệp Thế An, Diệp Vận, và Liễu Ngọc Như gấp gáp chạy vào ngăn cản Cố Cửu Tư nhưng hẩn vẫn tay đánh miệng mắng, “Người là đồ ngốc có phải tốt hơn không! Chả nghĩ gì hết cho khỏe! Cứ đi mà làm anh hùng! Hôm nay ta đánh chết người cho rảnh nợ!”

“Đồ không hiểu chuyện, mạng của toàn Vương gia sánh được với người sao?!”

Bị ba người hợp sức cản lại nhưng Cố Cửu Tư vẫn đuổi theo Thẩm Minh đòi đánh. Diệp Thế An liên tục khuyên can, “Mãng là được rồi, đừng động tay động chân.”

Liễu Ngọc Như cũng vội bảo, “Chàng bình tĩnh đi, muốn đánh thì về nhà đánh, đừng gây chuyện ở đây.”

Diệp Vận nghe Liễu Ngọc Như nói thế bèn góp lời, “Trên đường về hắc đã bị người ta thọc mấy dao, vết thương mới lành nên đánh nữa là hắc chết đấy.”

Những lời này cộng thêm đánh miết cũng mệt khiến Cố Cửu Tư dừng tay, hắc ngồi xuống giường và thở hổn hển, “Thẩm Minh, kiếp trước ta đúng là thiếu nợ người.”

“Cửu ca, ta thật sự biết sai rồi.”

Thẩm Minh ngồi xồm ở một bên, hắc ôm cái đầu cúi gằm mà nhận sai.

Cố Cửu Tư bình tĩnh lại, hắc chẳng biết vì sao mình đột nhiên hiểu được tâm tình Cố Lăng Hoa mỗi khi đánh hắc.

Hắc thật lòng muốn lấy gậy gõ đánh chết Thẩm Minh, không đánh chết được thì đánh tới khi gãy gãy biết đâu sẽ thoải mái hơn.

Thẩm Minh thấy Cố Cửu Tư lặng thinh bèn lí nhí, “Cửu ca, đừng làm ta khó xử mà.”

“Khó xử cái con khỉ!” Cố Cửu Tư quát.

Diệp Thế An này giờ quan sát cũng hiểu ra, “Người không định thẩm tra vụ án này?”

“Ai thềm chứ.”

Cố Cửu Tư quay đầu lại, “Thăm tra cái quái gì? Ta tiếp tục tu sửa Hoàng Hà! Ta một đi không trở lại, mỗi ngày đều thăm thiết cùng Hoàng Hà tới già. Ta tu sửa Hoàng Hà cho xinh đẹp xong liền tới Trường Giang rồi sông Hoài. Cả đời này ta sẽ không về Đông Đô, ta tu sửa sông ngòi mãi kiếp luôn!”

Diệp Vận đứng nghe ở gần đó, nhìn không được mà cười khúc khích. Cố Cửu Tư lạnh lùng liếc xéo nàng ấy, Diệp Vận nhanh chóng thối lui rồi trốn sau lưng Diệp Thế An.

Liễu Ngọc Như nghe Cố Cửu Tư hờn dỗi cũng ráng nhìn cười, nàng ho nhẹ một tiếng và nói với Thăm Minh, “Người muốn một mình gánh vác chuyện này nhưng Cửu ca của người sao có thể đồng ý? Thăm Minh, về sau mỗi lần làm gì, hãy nhớ người thân của người sẽ lo lắng và chẳng đời nào mặc kệ người. Người muốn hy sinh thì dễ nhưng phải hỏi xem người khác có khổ sở cũng như cho phép không.”

“Người đâu còn là tên sơn phỉ đơn độc trên núi,” thanh âm Liễu Ngọc Như đượm vẻ bất đắc dĩ, “người đã tới Cố gia thì đây là gia đình của người.”

Thăm Minh im thin thít. Hắn ngồi xổm, vòng tay ôm đầu thật lâu mà chẳng phát ra tiếng nào.

Diệp Vận đến bên Thăm Minh, nàng nhẹ nhàng đá hắn rồi nhỏ giọng nhắc, “Nói gì đi chứ, người câm à?”

“Ta biết rồi, tẩu tử.”

Thăm Minh rớt cuộc mở miệng, khàn khàn lặp đi lặp lại, “Ta biết mà, Cửu ca, tẩu tử.”

Hắn biết mình không cô độc, hắn có gia đình.

Cố Cửu Tư nghe vậy cũng mất hết sức lực quát tháo Thẩm Minh, hắn ngồi trên giường, môi thoáng mấp máy rồi bảo, “Trước hết người lo dưỡng thương đã, chỉ cần ta không phụ trách vụ án này thì bộ hạ chẳng có lý do phạt nặng người. Ngài hắn sẽ bổ nhiệm Lý Ngọc Xương làm chủ trì. Hắn biết rõ tình huống của người nên ta đoán người sẽ bị sung quân hoặc lưu đầy.”

“Ừm,” Thẩm Minh cúi gằm đầu đáp.

Cố Cửu Tư nói tiếp, “Ta sẽ nghĩ cách giúp người được sung quân tới U Châu, đến địa bàn của Chu đại ca rồi người nhớ chăm chỉ đi theo huynh ấy làm việc. Sau này đừng hờ chút là dùng vũ lực, đọc nhiều sách vào, ghét mấy quyển sách văn hoa thì xem binh thư ấy.”

“Vâng.”

Thẩm Minh chẳng còn tung tăng như xưa, nói gì cũng vâng dạ làm Cố Cửu Tư không mắng nổi.

Mọi người tán gẫu trong chốc lát rồi Cố Cửu Tư rời đi. Lúc đến cổng thiên lao, hắn dặn Diệp Thế An, “Người mang mấy quyển binh thư trong nhà người tới cho hắn đọc. Đừng để hắn bị giam mà như dưỡng lão, chả học hành gì cả.”

Diệp Thế An gật gù rồi hỏi, “Người đâu chỉ từ chối cơ hội chủ trì thẩm tra vụ án Huỳnh Dương, đúng không?”

Cố Cửu Tư trầm mặc một hồi mới trả lời, “Bộ hạ định cho ta làm quan chủ khảo.”

Diệp Thế An sửng sốt, lát sau, hắn thở dài thành tiếng, “Cửu Tư.”

Cố Cửu Tư quay lại nhìn hần, Diệp Thế An mỉm cười, “Mong rằng mấy huynh đệ chúng ta vĩnh viễn như ngày hôm nay.”

“Hờ?” Cố Cửu Tư không hiểu ý hần.

Diệp Thế An hơi xấu hổ nhưng vẫn nói, “Người yên tâm, nếu ta là người thì cũng sẽ làm vậy.”

Cố Cửu Tư nghe thế liền bật cười.

Hần vỗ vai Diệp Thế An, bất lực bảo, “Kiếp trước chắc ta thiếu hần thật, thế này khác gì ta có nhi tử đâu.”

Hần tỏ vẻ khổ sở, “Nói thật,” hần cảm khái với Diệp Thế An, “ta thấy mình còn trẻ mà đã phải nuôi thẳng con bất trị. Cuối cùng ta cũng hiểu tâm tình năm xưa của cha ta.”

“Tâm tình gì?” Liễu Ngọc Như đứng cạnh, vừa cười vừa hỏi.

Cố Cửu Tư thở dài, “Muốn đánh chết nó, cực kỳ muốn đánh chết nó.”

Chú thích

Bạn đang

[1] Chức quan chỉ huy toàn bộ cấm quân.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 154: Hẳn Làm Điều Mình Muốn Làm Và Yêu Người Mình Muốn Yêu

Đúng như Cố Cửu Tư dự đoán, vài ngày sau Phạm Hiên hạ lệnh cho Lý Ngọc Xương xử lý vụ án này. Song ngoài dự đoán của Cố Cửu Tư là Phạm Hiên không hoàn toàn loại bỏ hẳn, ngược lại để hẳn thẩm tra cùng Lý Ngọc Xương. Tuy nhiên, riêng vụ án Thẩm Minh sẽ do một mình Lý Ngọc Xương phụ trách.

Quyết định này được thông báo ngay trên triều, Phạm Hiên vừa ban bố mệnh lệnh đã khiến toàn bộ triều đình xôn xao bàn tán. Cố Cửu Tư đứng phía trước nghe người ta xì xào, chẳng mấy chốc, một đại thần ra mặt nói, “Bệ hạ, vụ án Thẩm Minh ám sát Vương Tư Viễn chưa được điều tra rõ ràng. Cố Thượng thư thân thiết với Thẩm Minh nên để Cố Thượng thư xử lý vụ án Huỳnh Dương cùng Lý đại nhân e rằng không ổn.”

Lời này khiến Phạm Hiên liếc nhìn người lên tiếng, “Trẫm và Thẩm đại nhân thường trò chuyện, như thế chẳng phải trẫm cũng thân thiết với hẳn? Vụ án này từ đầu tới cuối đều do Lý ái khanh lẫn Cố ái khanh phụ trách, người muốn đổi người vậy nói trẫm nghe ai thích hợp?”

Lời đáp trả dữ dội trên đã thể hiện thái độ của ông, mọi người chẳng dám nhiều lời nữa. Phạm Hiên trấn áp mọi ý kiến trên triều, đợi đến hồi hạ triều, ông gọi Cố Cửu Tư tới gặp mình.

Cố Cửu Tư vào ngự thư phòng thì thấy Phạm Hiên đang uống trà, hẳn quỳ trên mặt đất xin lỗi. Phạm Hiên không bảo hẳn đứng lên, ông vừa uống

trà vừa nói, “Sau khi giải quyết xong vụ án này, người sẽ chủ trì khoa cử năm nay.”

Cố Cửu Tư hơi thấp thỏm, hắn chẳng biết tại sao Phạm Hiên cuối cùng vẫn đẩy hắn đến vị trí kia. Phạm Hiên không giải thích, chỉ đơn giản bảo, “Người không muốn xử lý Thẩm Minh thì trăm không ép. Nhưng người hãy nhớ kỹ, hôm nay trăm giúp người lấp liếm việc này, mai sau đây nhất định sẽ thành vết nhơ của người. Tương lai nếu có người muốn thọc người một nhát, nó chính là nơi dễ bị tổn thương nhất.”

“Vi thần biết,” Cố Cửu Tư vội đáp, “vi thần hiểu nỗi khổ tâm của bộ hạ.”

Phạm Hiên thở dài nhưng không nói gì thêm, tiếp theo ông bàn chi tiết công việc với Cố Cửu Tư. Sau đấy Cố Cửu Tư đứng lên, lúc đi ra ngoài, hắn bắt gặp người bưng chén thuốc bước vào. Hắn chỉ lặng lẽ nhìn thoáng qua chén thuốc.

Khi đã rời khỏi cung điện, lòng hắn nặng trĩu. Hắn mơ hồ đoán được nguyên nhân Phạm Hiên hành sự như vậy. Song hắn không thể thay đổi hiện tại, đành tận lực hoàn thành tốt việc ông giao trước ngày rắc rối xảy ra.

Phạm Hiên cắt cử Cố Cửu Tư và Lý Ngọc Xương thẩm tra vụ án Huỳnh Dương chủ yếu vì muốn hai người kiếm nhiều thành tích hơn. Có vụ án này làm đá lót đường thì việc Cố Cửu Tư chủ trì khoa cử sẽ hợp lý.

Hồi còn ở Huỳnh Dương, Cố Cửu Tư đã nắm giữ vô số lời khai; bây giờ hắn bắt đầu đi bắt người tại Đông Đô.

Phần lớn quan viên Đông Đô dính tới Huỳnh Dương là lão thần mà tiền triều để lại. Ngay từ thời tiền triều, bọn họ đã có mối quan hệ mật thiết với Huỳnh Dương; tu sửa Hoàng Hà bao năm qua chính là cơ hội phát tài cho bọn họ. Những người này giao thiệp rộng nên trong thời gian Cố Cửu Tư thẩm tra, bao nhiêu thân thích xa lắc xa lơ đều mò đến phủ đệ Cố gia. Cố

Lãng Hoa lẫn Giang Nhu không dám tiếp khách, ngay cả Tô Uyển cũng chẳng chịu nổi.

Liễu Ngọc Như vốn không nắm rõ Cố Cửu Tư đang làm gì, song chả biết vì sao khách hàng đến cửa tiệm nàng tăng đột biến. Ngày nào cũng có người tới tìm nàng bàn chuyện buôn bán, đến lần thứ hai là Liễu Ngọc Như vỡ lẽ. Nàng kiên quyết từ chối gặp khách, mỗi ngày đều ở lì trong Cố gia chẳng dám ra ngoài. Người khác tặng lễ vật thì nàng trả lại hết.

Hồi trước làm vậy nàng còn thấy khó xử, nhưng riết rồi quen nên chả ngại ngần gì nữa.

Hơn nửa tháng thăm tra từ Huỳnh Dương đến Đông Đô, cuối cùng kết luận tổng cộng có một ngàn hai trăm người phạm tội.

Đây là vụ án lớn nhất kể từ ngày Đại Hạ thành lập, thậm chí trong trăm năm Đại Vinh tồn tại cũng hiếm thấy. Trong khoảng thời gian ngắn, thanh danh của Lý Ngọc Xương và Cố Cửu Tư lan xa. Có người mắng mỏ, có người sợ hãi, nhưng người ca ngợi bọn họ là quan thanh liêm nhiều hơn cả.

Với danh tiếng như vậy, chẳng mấy ai dị nghị việc Cố Cửu Tư chủ trì khoa cử; giới học giả dân gian còn thấy đây là vinh quang. Nếu Cố Cửu Tư làm quan chủ khảo, bọn họ tham gia kỳ thi là gián tiếp thành “đệ tử” của hắn. Cố Cửu Tư ngay thẳng chính trực nên nhất định sẽ cho bọn họ một kỳ thi công bằng. Hơn nữa hắn sở hữu tiền đồ vô lượng, là nhân vật kiệt xuất tại Đông Đô, trở thành đệ tử của hắn cũng là chuyện may mắn.

Kỳ thi mùa thu năm nay diễn ra vào mừng ba tháng mười, trễ hơn hẳn so với trước đây. Trước ngày tổ chức kỳ thi, Thẩm Minh đã được định tội; Lý Ngọc Xương hiểu ý Cố Cửu Tư nên phán Thẩm Minh bị sung quân đến U Châu.

Thẩm Minh xuất phát vào mừng một tháng mười, Cố Cửu Tư dẫn Liễu Ngọc Như, Diệp Thế An và Diệp Vận tới tiễn hắn. Thẩm Minh đi theo

những người bị sung quân khác; hăn mặc áo tù, cổ mang gông cùm, chân tay đều là xích sắt, trông cực kỳ nặng nề.

Trên mặt hăn vẫn là nụ cười trong sáng thuở nào, nhưng hăn điềm tĩnh hơn trước kia nhiều. Cố Cửu Tư rót rượu cho Thẩm Minh, hăn cùng chén với từng người và vui vẻ nói, “Lần này đi không biết khi nào mới về, các người nếu có thời gian nhớ đến thăm ta.”

“Đừng nói vậy,” Diệp Thế An thở dài, “chúng ta sẽ nghĩ cách, người sớm muộn gì cũng trở về.”

Thẩm Minh cười, hăn gật gù, “Ừ, ta biết người giỏi nhất, ta sẽ chờ người nghĩ cách.”

Diệp Thế An biết hăn gheo mình, định mắng hăn một trận nhưng lại nghĩ đang đưa tiễn thì không nên cãi nhau. Thấy Diệp Thế An nín giận, trông Thẩm Minh hí hửng hơn một chút. Hăn quay lại nhìn Cố Cửu Tư trong phút chốc rồi chào, “Ca, ta đi đây.”

Cố Cửu Tư bình thản nhìn hăn, “Ta đã phái người gửi tin cho Chu đại ca để huynh ấy ngày ngày đốc thúc người đọc sách. Già đầu rồi, đừng chơi trò sơn phỉ hoài.”

“Biết mà,” Thẩm Minh cười khanh khách, “ta sẽ chăm chỉ đọc sách.”

“Chiến trường U Châu sẽ là trời đất của người, ở đây nhớ dốc sức kiến công lập nghiệp để có chỗ đứng riêng.”

“Ta hiểu.” Thẩm Minh ngượng ngùng nói, “Kiến công lập nghiệp là chuyện khó nói trước nhưng ta sẽ tận lực.”

Cố Cửu Tư không đáp lại, lát sau hăn từ tốn gọi, “Thẩm Minh.”

“Hừm?” Thẩm Minh ngốc nghếch nhìn hăn.

Cố Cửu Tư dùng ánh mắt nghiêm túc đáp trả, “Ta và Thế An đều là văn thần, chúng ta cần một người hỗ trợ vừa nắm giữ binh quyền vừa đồng lòng với mình.”

Thẩm Minh nghe đến đây thì không khỏi ngỡ ngàng, ánh mắt Cố Cửu Tư theo sát hắn, trong đấy tràn ngập kỳ vọng, “Ta biết ngươi là một con chim ưng, ngươi sẽ có bầu trời rộng lớn cho riêng mình. Ta với Thế An ở Đông Đô chờ ngươi vinh quang trở về. Đến lúc đó, chúng ta chấp bút còn ngươi rút kiếm để chung sức bảo vệ giang sơn lẫn bá tánh của Đại Hạ.”

Thẩm Minh im lặng.

Hắn nghe Cố Cửu Tư nói mà cảm giác có thứ gì đấy không ngừng quay cuồng trong nội tâm.

Bên cạnh vang lên tiếng quan sai thúc giục, Thẩm Minh phục hồi tinh thần. Hắn hơi chật vật cúi đầu, khàn khàn trả lời, “Được, ta biết rồi.”

Cố Cửu Tư vỗ vỗ vai hắn, ngẫm nghĩ giây lát và bảo, “Ta đến đây kia chờ, ngươi muốn nhắn nhủ gì với ai thì làm lẹ lên.”

Lời nhắc nhở này gần như nói trắng ra, vì thế Cố Cửu Tư vừa đi là Liễu Ngọc Như lẫn Diệp Thế An cũng chạy theo, chỉ mình Diệp Vận do dự bất an đứng tại chỗ.

Thẩm Minh chăm chú ngắm nhìn Diệp Vận, sau đó hắn cất tiếng hỏi, “Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?”

Diệp Vận ngẩn ngơ, nàng ấy không nghĩ Thẩm Minh sẽ hỏi vấn đề này. Nàng ấy lúng túng đáp, “Mười chín.”

“Là độ tuổi đẹp.”

Thẩm Minh mỉm cười.

Diệp Vận không hiểu ý hẩn, nàng ấy cứ đứng yên tại chỗ và hai người rơi vào khoảng lặng. Thấm Minh dịu dàng nhìn nàng ấy trong chốc lát rồi cười nói, “Về đi, cố gắng điều hành cửa tiệm và trở thành một cô nương giàu có.”

Diệp Vận nghe Thấm Minh nói mà sững sờ, nàng ấy bật thốt, “Người không còn gì khác muốn nói với ta sao?”

“Ta không giấu giếm những gì mình nên nói và đã thổ lộ tất cả.” Thấm Minh quay đầu nhìn về phương xa. “Những gì không nên nói thì chẳng cần nói ra.”

Diệp Vận mím môi nghe rồi hỏi, “Người có định trở về không?”

“Cửu ca ở đây nên ta dĩ nhiên sẽ về,” Thấm Minh thản nhiên đáp.

Diệp Vận thành khẩn nhìn hẩn, “Nếu đã định trở về thì sao chẳng nói gì với ta?”

Thấm Minh không trả lời, hẩn chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Vận. Nàng ấy căng thẳng đáp lại ánh mắt hẩn, “Ta nhớ rõ người nói muốn cưới ta.”

Lời này khiến Thấm Minh chậm rãi cười, “Đúng vậy.”

“Thế thì,” Diệp Vận không rời mắt khỏi hẩn, nàng ấy chân thành bảo, “ta có thể chờ, người hãy sớm quay về.”

Thấm Minh quan sát biểu cảm tha thiết của người đứng trước mặt mình, những lời nàng ấy thốt ra làm hẩn vừa chua xót vừa vui sướng. Nhưng hẩn chẳng đáp lại tình cảm kia, chỉ nghiêm túc nhìn nàng ấy mà nói, “Người không cần chờ ta, cũng không cần nói mấy lời này.”

“Diệp Vận,” hẩn gọi tên nàng ấy, “người phải sống thật tốt. Đừng sống vì hạnh phúc của người khác hay vì muốn báo đáp họ, hãy gả cho ta khi

người thật lòng thích ta. Ngoại trừ lý do này, ta không chấp nhận bất kỳ điều gì khác.” Nguồn:

“Ta không có...” Diệp Vận vội vàng mở miệng.

Thẩm Minh ngắt lời nàng ấy, “Ta không ngốc.”

Hắn nghiêm nghị nhìn Diệp Vận, “Trước kia có lẽ ta không hiểu nhưng giờ đã khác rồi, hôm nay người đáp ứng ta chẳng qua vì muốn ta vui cũng như cho ta hy vọng để quay về Đông Đô. Người tình nguyện gả vì người coi ta là bạn tốt, cảm thấy việc hôn nhân này sẽ khiến ta hạnh phúc.”

Diệp Vận im thin thít. Hồi trước nàng ấy nghĩ Thẩm Minh lù đù, bây giờ lại phát hiện người này tinh táo và thông minh hơn ai khác.

Thẩm Minh thấy Diệp Vận lặng thinh bèn cười rộ, “Ta chỉ muốn người làm thế. Ta thích người nhưng người có thể không thích ta, dù vậy ta vẫn hy vọng lý do mình được hỏi đáp là vì người cũng thích ta. Ta sẽ nỗ lực làm việc ở U Châu và mau chóng quay lại Đông Đô. Ngày trở về, ta sẽ mang theo thân phận xứng đôi với người để không làm gia tộc người mất mặt. Đến lúc ấy, nếu người thích ta, nhất định ta sẽ dùng tam thư lục lễ và kiểu tám người nâng rước người về. Ta phải cho mọi người hiểu rằng người gả cho ta không phải vì đã hết lựa chọn, ta sẽ tuyệt đối không để người bị hạ thấp.”

“Trước ngày ta trở về, ta mong người cũng giống ta,” từng đường nét khuôn mặt Thẩm Minh tràn đầy sự ấm áp, “hãy sống thật tốt. Nếu gặp người phù hợp mà người thích và muốn gả cho thì cứ gả, ta sẽ vui mừng vì người được hạnh phúc. Nếu không gặp được ai phù hợp, người cũng đừng sợ vì ta mãi mãi chờ người. Một ngày kia khi người thích ta, dù ở bất cứ nơi đâu ta vẫn sẽ chờ để cưới người.”

Nói thành lời khiến Thẩm Minh hơi xấu hổ, hắn vội cup mắt xuống. Quan sai lại hối hả giục, lần này không thể trì hoãn nữa.

Thẩm Minh cáo biệt với mọi người một tiếng rồi xoay người cất bước về phương xa cùng những phạm nhân khác.

Diệp Vận dõi theo bóng lưng Thẩm Minh; nhìn gió thổi bộ áo tù rách nát của hắn, nhìn hắn bị gông cùm trăm cân^[1] đè tới mức lưng còng xuống.

Nàng ấy phát giác rốt cuộc bản thân đã có thể dùng ánh mắt bình đẳng để nhìn kỹ Thẩm Minh.

Hồi xưa Diệp Vận thấy hắn ấu trĩ, cho rằng hắn không thể hiểu những suy nghĩ lẫn nỗi khổ trong nội tâm nàng ấy. Nhưng khi nhìn người nọ dần đi xa, nàng ấy bất chợt hiểu ra.

Đâu phải hắn không hiểu, có khi hắn còn thông suốt và thấu hiểu hơn ai hết.

Hắn chỉ khác những người thông minh; bọn họ nghĩ quá nhiều, thành ra cũng phiền não quá nhiều. Còn hắn lại bộc trực, làm điều mình muốn làm và yêu người mình muốn yêu.

Không do dự, không chần chừ.

Thẩm Minh hắn một khi đã bước trên con đường mình chọn sẽ không hối hận và cũng chẳng quay đầu lại.

Chú thích

[1] Đơn vị đo khối lượng của Trung Quốc thời xưa. 1 cân = 500gr.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 155: Đại Hạ Còn Cố Cửu Tư

Cùng ngày Thẩm Minh lên đường, ban đêm Cố Cửu Tư và Diệp Thế An đến trường thi chuẩn bị cho kỳ khoa cử năm nay.

Lần này Cố Cửu Tư đảm nhiệm quan chủ khảo, Diệp Thế An với Giang Hà là phụ tá. Đề bài do Phạm Hiên quyết định, buổi tối trước ngày thi mới giao tới tay Cố Cửu Tư.

Kỳ thi mùa thu bao gồm ba đợt khảo thí, mỗi đợt kéo dài ba ngày đêm. Đợt đầu kiểm tra bát cổ[1], đợt hai là xem cách hành văn khi làm quan, còn đợt ba về sách luận[2].

Năm ngoái kỳ thi mùa thu được tổ chức vào tháng tám, nhưng năm nay Đại Hạ mới thành lập nên bận rộn nhiều việc vì thế bị đẩy tới tháng mười. Phạm Hiên đặt nặng khả năng trị quốc thực tế, ông bí mật dặn Cố Cửu Tư khi chấm thi nhớ chú trọng phần sách luận còn hai phần trước đạt trung bình là được.

Trong thời gian thí sinh làm bài, Cố Cửu Tư cũng phải đến xem. Hắn cùng Diệp Thế An với Giang Hà bị nhốt tại trường thi, ba người chả có việc gì làm bèn đi tuần tra.

Hồi trước Cố Cửu Tư lười đọc sách nên mỗi lần thi đều gian lận. Hắn quá rành những thủ đoạn gian lận, ngày nào làm giám thị cũng tổng cổ được vài thí sinh. Kỳ thi diễn ra chưa đầy mấy ngày mà toàn bộ trường thi chả còn ai dám gian dối. Óc quan sát của Cố Cửu Tư cũng nức tiếng trong lòng các thí sinh.

Sau chín ngày, thí sinh hoàn tất bài làm rồi rời khỏi trường thi. Nhưng giám khảo lại bị nhốt chung với nhau, tên thí sinh được che lại để bọn họ chấm bài mà không biết danh tính người làm; chấm điểm xong thì giám khảo mới có thể ra ngoài.

Liễu Ngọc Như biết Cố Cửu Tư đang bận nhưng vẫn nhớ mong, vì vậy khi trường thi mở cửa, nàng đã chờ ở đấy từ sớm. Ngay sau đó, nàng thấy thí sinh lần lượt đi ra. Có người vui mừng hớn hở, có người gào khóc thảm thiết; thậm chí có người đầu bù tóc rối, chạy như điên ra ngoài trên đôi chân trần rồi nhảy xuống sông đào bảo vệ thành.

Liễu Ngọc Như vốn tới xem Cố Cửu Tư nhưng ánh mắt bị hấp dẫn bởi các thí sinh, nàng ngồi trong xe ngựa lẳng lặng quan sát bọn họ.

Đây là thời khắc quan trọng nhất đời những người này.

Mọi nỗ lực, gian khổ, khát khao của cả đời bọn họ đều tập trung tại đây.

Những thí sinh quen biết nhau túm tụm bàn luận về kỳ khảo thí, ngoài đề bài thì còn nhắc tới Cố Cửu Tư.

“Quan chủ khảo Cố Thượng thư sợ là vị giám khảo trẻ tuổi nhất từ trước đến nay. Ta làm văn nói có sách mách có chứng, nhưng ngộ nhỡ ngài ấy không nhận ra thì sao?”

“Người khỏi cần lo,” một thí sinh khác trấn an. “Tại hạ là người Vọng Đô ở U Châu, năm ngoái Lương Vương tấn công thành, Cố đại nhân đứng trên cổng thành khẩu chiến với mưu sĩ của Lương Vương. Trùng hợp là tại hạ cũng ở đó và chứng kiến hai người tranh luận nửa ngày, còn thách đố học vấn của nhau nữa. Tuy Cố đại nhân trẻ tuổi nhưng cái gì cũng biết, nói là học thức uyên bác thật không ngoa. Cố đại nhân vô cùng tài giỏi, huynh đài hãy yên tâm.”

“Cổ đại nhân là trang tuấn kiệt trong mắt mọi người,” thí sinh đầu tiên nói tiếp, “trước đây nghe Cổ đại nhân bảo vệ Vọng Đô, tu sửa Hoàng Hà, diệt trừ tham quan nên cứ ngỡ Cổ đại nhân chỉ sở hữu khả năng làm việc thực tế. Không ngờ học thức ngài ấy xuất chúng thế...”

Trong lúc trò chuyện, các thí sinh đi ngang Liễu Ngọc Như; nàng mím môi cười mà nghe bọn họ bàn tán.

Không hiểu sao nghe những người này khen ngợi Cổ Cửu Tư, nàng cảm thấy nếu họ biết Cổ Cửu Tư thực chất là người thế nào chắc sẽ mắt tròn mắt dẹt.

Cổ Cửu Tư ở lại trường thi liên tục năm ngày mới chấm bài xong, sau đấy hẩn công bố danh sách đậu.

Ngày yết bảng, Cổ Cửu Tư trở về Cổ phủ. Liễu Ngọc Như nghỉ buổi chiều mới thấy hẩn nhưng sáng sớm hẩn đã cưỡi ngựa về nhà.

Hẩn về bất ngờ nên Liễu Ngọc Như còn chưa rời giường, nàng đang mơ màng ngủ thì cảm thấy có tấm thân lạnh lẽo đột nhiên xốc chăn chui vào.

Nàng hoảng sợ kêu lên, Cổ Cửu Tư ôm chầm lấy nàng rồi vội nói, “Đừng sợ, là ta!”

Liễu Ngọc Như ngớ người, Cổ Cửu Tư ôm nàng vào lòng, trông hẩn cực kỳ mệt mỏi. Hẩn lơ đãng bảo, “Ngủ thêm đi, ta ngủ cùng nàng.”

Liễu Ngọc Như nhìn sắc trời, nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Quầng thâm mắt của Cổ Cửu Tư đen sì, nghiêm trọng hơn cả hồi ở Huỳnh Dương. Liễu Ngọc Như đực mặt ra, nàng không biết sao Cổ Cửu Tư lại về đột ngột và càng chẳng biết sao hẩn cứ thế mà xông xồng xộc lên giường. Đầu óc nàng mụ mẫm nghĩ mãi chẳng ra nên cũng mặc kệ, nàng chui lại vào trong chăn.

Hai người nằm sát nhau dưới chiếc chăn ấm áp, Cố Cửu Tư ôm Liễu Ngọc Như và phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, “Ôm cô vợ nhỏ ngủ mới ngon.”

Liễu Ngọc Như nửa tỉnh nửa mơ nhưng cũng thấy Cố Cửu Tư nói đúng. Nàng chui rúc vào lòng hắn, tìm tư thế thích hợp rồi duỗi tay ôm hắn.

Nàng mộng lung nghi – ôm tướng công ngủ mới ngon.

Liễu Ngọc Như mang thai nên thêm ngủ, lúc trước nàng không biết mới cố gắng làm việc dù buồn ngủ vô cùng, giờ biết rồi thì nàng thỏa sức ngủ. Hơn nữa Cố Cửu Tư vắng mặt lâu ngày làm nàng ngủ chẳng ngon, hôm nay hắn trở về khiến nàng yên tâm say giấc nồng. Vì thế hai người ngủ tới lúc mặt trời lên cao, chỉ khi đói bụng Liễu Ngọc Như mới mơ màng mở mắt ra.

Nàng nghĩ Cố Cửu Tư chắc cũng mệt nên không định đánh thức hắn, ai dè nàng vừa nhúc nhích một chút hắn đã tỉnh giấc. Hắn ôm nàng vào lòng và làm nũng, “Ta đói.”

“Để ta sai người chuẩn bị thức ăn.”

“Ta muốn ăn thịt.”

“Được,” Liễu Ngọc Như cười, “ta sẽ dọn nấu thật nhiều thịt.”

Cố Cửu Tư cọ cọ vai nàng, hắn oán trách, “Ta sẽ không bao giờ làm chủ khảo nữa, mệt muốn chết. Ta phải đọc cả núi bài thi suốt năm ngày, đầu ta sắp nứt toác này.”

Liễu Ngọc Như nghe hắn than thở thì thấy hơi kỳ cục, “Chẳng lẽ chấm bài còn mệt hơn tu sửa Hoàng Hà?”

“Mệt chứ,” Cố Cửu Tư hùng hồn nói, “tâm mệt.”

Liễu Ngọc Như đẩy hẳn dậy, nàng sai người chuẩn bị thức ăn lần đồ rửa mặt rồi đứng dậy đi rửa ráy.

Cố Cửu Tư tóc tai bù xù ngồi xếp bằng trên giường ngắm Liễu Ngọc Như rửa mặt chải đầu. Phu thê hai người tán gẫu với nhau, Liễu Ngọc Như bỗng hỏi, “Chàng sợ đọc sách thế à?”

“Không phải sợ đọc sách, ta sợ gặp trúng kẻ đầu óc có vấn đề.” Cố Cửu Tư bực bội gãi đầu. “Hơn phân nửa cái đồng bài thi mà ta bị ép đọc toàn là văn chương nhảm nhí, đầu óc như trò đùa thế sao đậu nổi? Ta đọc sách sơ sài mấy năm cũng khá hơn bọn họ.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy thì chả thể nhịn cười, nàng biết Cố Cửu Tư đọc bài thi tới phát chán. Nàng gợi chuyện bằng một đề tài thú vị hơn, “Chàng không thấy ai làm tốt ư?”

“Có chứ sao không.”

Nhắc đến vấn đề này khiến Cố Cửu Tư hào hứng hơn, hẳn nhận xét văn chương của vài người. Vì che tên nên hẳn chẳng biết ai với ai, chỉ bình phẩm nội dung bài làm. Liễu Ngọc Như chú tâm lắng nghe, thỉnh thoảng lại đặt câu hỏi. Một khi Cố Cửu Tư đã thao thao bất tuyệt thì không ngừng lại được, hai người vừa dùng cơm vừa trò chuyện. Lúc sắp ăn xong, Cố Cửu Tư chợt nói, “Chết, này giờ toàn ta huyền thuyên, chắc nàng thấy nhạt nhẽo lắm nhỉ?”

“Không,” Liễu Ngọc Như mỉm cười, “chàng nói gì ta cũng thích nghe.”

Cố Cửu Tư ngần ngừ, lát sau, hẳn gắp một miếng thịt cho Liễu Ngọc Như rồi ghé sát vào người nàng, “Mình ta lắm nhảm coi sao được, nàng kể chuyện của mình đi.”

Lời này làm Liễu Ngọc Như hơi buồn rầu, “Thôi, ta có gì để kể đâu.”

“Sao lại không có?” Cố Cửu Tư lập tức bảo, “Nói ta nghe nào, nàng làm gì trong chín ngày qua?”

Liễu Ngọc Như nghiêm túc suy nghĩ mới trả lời, “Mỗi ngày sau khi thức dậy, ta đều đi vấn an công công bà bà và trò chuyện vài câu với mẫu thân ta. Tiếp theo ta đến xem tình hình ở Hoa Dung lần Thần Tiên Hương rồi về nhà đọc sách, cuối cùng là đi ngủ.”

Cố Cửu Tư lắng lắng nghe, khi Liễu Ngọc Như nói xong, hần nghi hoặc hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Ta chỉ làm nhiều đó thôi.”

Câu trả lời của Liễu Ngọc Như khiến Cố Cửu Tư ghen hòng, hần hỏi tiếp, “Gần đây nàng hay ăn gì?”

Liễu Ngọc Như liệt kê đầy đủ nàng ăn gì những ngày qua.

Cố Cửu Tư lại hỏi về quần áo, nàng cũng thành thật nói hàng ngày mình mặc các bộ trang phục nào.

Hai người một hỏi một đáp, Liễu Ngọc Như trả lời chi tiết hết như nàng ghi chép rành mạch và quy củ mọi thứ vào sổ sách.

Bọn họ cứ thế mà dùng xong bữa cơm, sau đấy có người đến thông báo Diệp Thế An tới gọi Cố Cửu Tư vào cung. Cố Cửu Tư vội nói, “Hồngбет, giờ ta mới nhớ phải đi gặp bệ hạ.”

Hần cuống cuống tìm đồ thay, Liễu Ngọc Như biết rõ chỗ để quần áo của hần nên nàng thông dong lấy ra quan bào cùng áo choàng lông chồn, còn sai người pha trà thơm.

Cố Cửu Tư thay quần áo trong thời gian ngắn kỷ lục, Liễu Ngọc Như tiễn hần ra ngoài. Cố Cửu Tư mặc quan phục, đầu đội mũ cánh chuồn,

khoác lên người áo choàng. Sau khi thắt chặt dây áo choàng, hắn hấp tấp chào, “Ta đi đây.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn vươn tay tóm lấy áo choàng của hắn. Cổ Cửu Tư đang định mở miệng hỏi thì Liễu Ngọc Như nhón chân rồi kéo hắn thấp xuống và nhẹ nhàng thả một nụ hôn lên má hắn.

Cổ Cửu Tư ngẩn người, tròn mắt kinh ngạc nhìn Liễu Ngọc Như. Liễu Ngọc Như mím môi nhin cười, đôi mắt thấp thoáng vẻ thẹn thùng, nàng ôn hòa nói, “Ta chẳng biết kể chuyện nên hôn chàng một cái, để chàng không thấy ta tẻ nhạt.”

Lời này khiến Cổ Cửu Tư cao hứng tới mức ôm lấy khuôn mặt Liễu Ngọc Như, nàng chưa kịp phản ứng đã bị hắn hôn “chụt chụt chụt” vang dội khắp mặt.

Liễu Ngọc Như vừa thẹn vừa bức, nàng vội đẩy hắn ra, “Đi mau lên, Diệp đại ca đang chờ kìa!”

Cổ Cửu Tư sung sướng hôn, hắn mãnh liệt hôn cái cuối cùng mới chịu buông nàng và nói, “Được rồi, ta đi thật đây.”

Liễu Ngọc Như che mắt lại, đưa lưng về phía hắn, “Đi lẹ lên.”

Cổ Cửu Tư ôm công văn, hí hửng chạy tung tăng ra ngoài. Liễu Ngọc Như nghe tiếng bước chân dần xa mới xoay người lại, ai ngờ vừa làm thế đã nghe tiếng bước chân chạy đến rồi nàng thấy Cổ Cửu Tư thò nửa người vào phòng với đôi mắt sáng rực, “Về sau ngày nào nàng cũng hôn ta như vậy được không?”

Liễu Ngọc Như thấy hắn quậy phá liền rút quyển sách trên kệ và ném về phía hắn, nàng quát, “Không đi mau là ta đích thân lôi chàng vào cung đấy!”

Cố Cửu Tư bị đánh về hùng hổ ném sách của nàng dọa sợ, hăn cấp tốc bỏ chạy.

Chờ Cố Cửu Tư đi khuất, khoe môi Liễu Ngọc Như cong lên, nàng lầm bầm, “Đồ con nít.”

Kỳ thi mùa thu kết thúc cùng lúc với vụ án Huỳnh Dương. Án này liên quan đến nhiều người, gây ảnh hưởng sâu rộng và được coi là vụ trọng án tại Đại Hạ.

Vụ án phát sinh vào năm Vĩnh Phúc thứ nhất của Đại Hạ, sử sách gọi là trọng án tu sửa sông ngòi. Nó thể hiện thái độ cứng rắn từ tân đế Đại Hạ trước quý tộc tiền triều, lấy Hoàng Hà làm nền móng kiến tạo quốc uy chân chính. Sau vụ án này, cường hào ác bá khắp nơi đồng loạt im hơi lặng tiếng khiến uy tín của Phạm Hiên tăng vọt trong mắt bá tánh.

Nước lên thì thuyền lên, danh vọng minh quân mà Phạm Hiên đạt được làm Cố Cửu Tư – người xử lý vụ án tu sửa sông ngòi và ngay sau đó còn đảm nhiệm quan chủ khảo – cũng nổi tiếng theo.

Cố Thượng thư tuổi trẻ tài cao, thăng quan tiến chức bằng tốc độ vô tiền khoáng hậu. Tất cả mọi người đều biết vị trí thượng thư của Cố Cửu Tư là do Phạm Hiên kiên quyết nâng đỡ. Song sau kỳ khoa cử vừa rồi, môn sinh trực thuộc hăn trải rộng khắp triều đình, cộng thêm danh tiếng hăn tích lũy trong dân gian nhờ tu sửa Hoàng Hà thì hăn coi như đã ngồi vững cái ghế thượng thư.

Ngày Cố Cửu Tư từ Hoàng Hà trở về, hăn sẽ là người đứng thứ ba trong triều đình, sau mỗi Chu Cao Lãng và Trương Ngọc.

webtruyendonline

Mà năm nay hăn chỉ mới hai mươi một tuổi.

Đối với một người trẻ tuổi như vậy, xung quanh có hoài nghi, ghen ghét, cũng có tán thưởng.

Hắn trở thành đề tài nóng hổi hàng đầu Đông Đô, cái tên Cố Cửu Tư luôn xuất hiện trong trà dư tửu hậu. Mỗi lần Liễu Ngọc Như ra ngoài, nàng có thể nghe tên hắn từ miệng những tầng lớp khác nhau.

Chính khách thảo luận con đường làm quan của Cố Cửu Tư, thương nhân xì xào chuyện gia đình hắn, còn nữ tử rồi rít đồn thổi về vị lang quân khôi ngô tuấn tú.

Liễu Ngọc Như chăm chú nghe những lời bàn tán này. Nàng cảm giác trong lòng mình tồn tại một viên ngọc thô, nó cuối cùng cũng tỏa sáng sau quá trình mài giũa.

Nổi tiếp kỳ thi mùa thu là thi Đình. Đáng lẽ thi Đình được tổ chức vào mùa xuân nhưng vụ án tu sửa sông ngòi làm triều đình thiếu thốn nhân lực nên phải đẩy nhanh kế hoạch và cho kỳ thi diễn ra sớm hơn.

Trung tuần tháng mười hai, Cố Cửu Tư chủ trì thi Đình. Phạm Hiên đích thân lựa chọn ba vị trí đầu, sau khi chiêu cáo thiên hạ thì xem như hoàn tất kỳ khoa cử đầu tiên của Đại Hạ.

Cùng ngày khoa cử kết thúc, Cố Cửu Tư dìu Phạm Hiên về ngự thư phòng.

Trời lạnh làm Phạm Hiên ngày càng mệt mỏi, lúc đỡ ông, Cố Cửu Tư cảm nhận được tay chân ông lạnh băng. Cố Cửu Tư hạ giọng khuyên, “Bệ hạ cần chú ý sức khỏe hơn, hàng triệu bá tánh Đại Hạ đang trông cậy vào ngài.”

“Trông cậy vào trẫm?” Phạm Hiên nghe Cố Cửu Tư nói bèn từ tốn cười rộ. “Bọn họ trông cậy vào các người.”

“Có quân mới có thần,” Cố Cửu Tư đỡ Phạm Hiên ngồi xuống ghế, lễ độ đáp, “chúng ta chỉ giúp bệ hạ bớt mệt nhọc thôi.”

Phạm Hiên nghe vậy liền lắc đầu, trông ông có vẻ kiệt sức. Trương Phượng Tường đưa lò sưởi cho Phạm Hiên, ông ôm nó trong tay mà dựa vào ghế rồi chậm chạp nói, “Ai rồi cũng sẽ già và chết đi, đời này của trẫm sắp đến hồi kết. Trẫm sáng lập Đại Hạ nhưng tương lai của nó thuộc về đám người trẻ tuổi các người.”

“Thành Giác,” Phạm Hiên ho nhẹ vài tiếng, Trương Phượng Tường gấp gấp dâng trà thuốc lên. Phạm Hiên uống trà thuốc, đợi bình phục mới tiếp tục, “Lâu rồi trẫm không cao hứng thế này.”

“Những người trẻ tuổi hôm nay thật xuất sắc, trẫm vô cùng vui mừng và cao hứng.”

“Chúng ta còn trẻ,” Cố Cửu Tư nghe ra mong muốn phó thác trong lời Phạm Hiên, hần vội bảo, “vẫn cần được bệ hạ quan tâm.”

Phạm Hiên lặng lẽ cười, ông nâng tay vỗ vỗ vai Cố Cửu Tư.

Dường như ông có rất nhiều lời muốn nói nhưng rốt cuộc chỉ dặn dò một câu đơn giản, “Trước khi quay lại Huỳnh Dương, nhớ chăm sóc Ngọc Như chu đáo.”

Cố Cửu Tư không ngờ Phạm Hiên để ý chuyện này. Hần thoáng ngơ ngác, sau đấy bật cười và cung kính khẳng định, “Bệ hạ yên tâm, thần sẽ chiếu cố nội tử.”

Phạm Hiên cười cười, hai người hàn huyên vài câu rồi ông cho Cố Cửu Tư lui xuống.

Sau khi Cố Cửu Tư rời đi, Trương Phượng Tường rót thêm trà cho Phạm Hiên, ông nhỏ giọng lên tiếng, “Bệ hạ quả thật đối đãi với Cố đại nhân như

với nhi tử.”

Lời nhận xét của Trương Phượng Tường khiến Phạm Hiên nở nụ cười, “Nhìn hẳn trăm lại nhớ hồi mình còn trẻ.”

Trương Phượng Tường im lặng nghe, Phạm Hiên nâng chén trà lên và nhìn ra ngoài cửa sổ. Mây đen dày đặc trên bầu trời Đông Đô, ông nói đầy hoài niệm, “Trăm thời trẻ cũng giống hẳn nhưng trăm không sớm hiểu chuyện bằng. Khi ấy trăm toàn tâm toàn ý vì bá tánh, quốc gia, quyền thế; không dành thời gian cho Niệm Nô và cũng chẳng để tâm dạy dỗ Ngọc nhi.”

Dương Niệm Nô là thê tử của Phạm Hiên, cũng là mẫu thân của Phạm Ngọc.

Trương Phượng Tường biết Phạm Hiên dành tình cảm sâu đậm cho nguyên phối. Nhưng Dương Niệm Nô hồi trẻ kiệt lực vì Phạm Hiên, sinh Phạm Ngọc xong lại không nghỉ ngơi đầy đủ nên ốm đau triền miên. Bà buông tay nhân gian khi Phạm Ngọc còn nhỏ.

Sau ngày Dương Niệm Nô chết, dù chỉ có một nhi tử là Phạm Ngọc thì Phạm Hiên vẫn không chịu tục huyền. Nhiều người cho rằng Phạm Hiên làm vậy vì yêu sâu sắc Dương Niệm Nô, song Trương Phượng Tường lại hiểu đôi phần nguyên nhân từ những lời ông thổ lộ.

“Bệ hạ đang tự trừng phạt bản thân,” Trương Phượng Tường thở dài.

Phạm Hiên cười bảo, “Trăm định sau khi đăng cơ sẽ nghiêm túc dạy dỗ Ngọc nhi, không ngờ trời cao chẳng cho trăm thời gian.

“Cũng may,” Phạm Hiên nhìn về nơi xa xăm, sắc mặt đượm vẻ chua xót, “trời cao không tệ bạc với Đại Hạ.”

Phạm Hiên nói giữa lúc bông tuyết khoan thai bay xuống từ bầu trời.

Cố Cửu Tư mặc quan bào, tay chấp lại trong tay áo, bước chân hướng tới cổng cung điện.

Phạm Hiên nhắm nghiền mắt, than nhẹ thành tiếng, “Đại Hạ còn Cố Cửu Tư.”

Chú thích

[1] Một thể loại văn trong khoa cử thời Minh – Thanh có quy định về phân đoạn rất nghiêm ngặt, nội dung rộng tuếch, hình thức cứng nhắc, gò bó tư tưởng con người. Bát cổ gồm bốn đoạn, mỗi đoạn hai vế, tổng cộng có tám vế.

[2] Chỉ các bài văn nghị luận về các vấn đề chính trị trong hiện tại, nhằm mục đích hiến kế cho triều đình.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 156: Có Tiền Mới Có Quyền Lựa Chọn

Sau kỳ thi, Phạm Hiên ngầm đồng ý cho Cố Cửu Tư nán lại Đông Đô thêm một thời gian. Hắn cùng Chu Cao Lãng, Giang Hà, Trương Ngọc đến Lại Bộ để sắp xếp vị trí đảm nhiệm của những người trúng tuyển. Cố Cửu Tư cũng tới Đông Cung bái kiến Phạm Ngọc vài lần.

Có lẽ vì ngồi cái ghế thái tử đã lâu hoặc do Phạm Hiên nghiêm khắc rắn dạy mà Phạm Ngọc biết kiềm chế hơn nhiều so với trước kia; tuy hắn vẫn ngạo mạn nhưng ít nhiều còn giữ thể diện cho người khác.

Phạm Ngọc biết bây giờ Cố Cửu Tư là sủng thần của Phạm Hiên cũng như là người ông chọn để phò tá hắn sau này. Bởi vậy dù hắn chả ưa Cố Cửu Tư nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng trò chuyện dăm ba câu mỗi lần Cố Cửu Tư ghé qua.

Cố Cửu Tư khác Chu Cao Lãng; tuổi hắn xấp xỉ Phạm Ngọc, lại ham chơi. Lần nào gặp Phạm Ngọc hắn cũng kiếm mấy món đồ thú vị để tặng, còn nhường nhịn và nói những lời tán dương Phạm Ngọc. Vì thế qua mấy lần tiếp xúc, Phạm Ngọc dần có thiện cảm với Cố Cửu Tư.

Có lần Cố Cửu Tư dâng lên Phạm Ngọc một con vẹt, hạ nhân mang vẹt đến đúng lúc Diệp Thế An đang dạy hắn. Phạm Ngọc không thể rời mắt khỏi con vẹt, còn Diệp Thế An nhú mày chất vấn nô bộc đưa nó tới, “Người lấy nó ở đâu ra? Sao lại mang đến vào lúc này?”

“Là Cố đại nhân dâng tặng,” nô bộc vội vã quỳ xuống giải thích, “nên nô tài mang vào để diện hạ nhân một cái.”

Hắn vừa dứt lời, con vẹt hăng hái cất tiếng, “Thái tử điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế! Thái tử điện hạ anh minh thần võ đệ nhất thiên hạ!”

Lời này khiến Phạm Ngọc phì cười nhưng sắc mặt Diệp Thế An lại khó coi, hắn nghiêm nghị quở trách, “Đang giờ học mà đưa thú vật đến đùa giỡn, mang nó ra ngoài!”

Nô tài nghe Diệp Thế An mắng mỏ bèn nhanh chân đưa con vẹt đi. Hắn làm thế chẳng khác gì vả mặt thái tử, Phạm Ngọc tức khắc nổi giận. Song trước đây hắn tranh cãi với Diệp Thế An bao nhiêu lần thì bị Phạm Hiên trách phạt bấy nhiêu lần, hắn đành cắn răng áp xuống cơn bực tức. Diệp Thế An mắng con vẹt xong liền thấy mình gay gắt với Cố Cửu Tư, hắn cứng ngắc bảo, “Cố đại nhân tặng vẹt cho điện hạ vì muốn nhắc nhở khen ngợi phải đúng với thực tế. Cần cù học tập mới xứng được tán dương, nếu không thì đây chỉ là châm chọc.”

Mấy lời của Diệp Thế An thối bùng lửa giận trong lòng Phạm Ngọc. Hắn hiểu Diệp Thế An đang nói đỡ giúp Cố Cửu Tư nhưng hắn nhất thời nghĩ Diệp Thế An nói chả sai.

Hắn biết bản thân dốt nát bất tài nên luôn bị khinh bỉ bởi thế gia danh tiếng như Diệp Thế An; những kẻ này suốt ngày giục Phạm Hiên lập hậu sinh con một lần nữa vì coi thường hắn. Hôm nay Diệp Thế An đã tận lực kìm nén nhưng chẳng qua vì nể mặt Cố Cửu Tư thôi. Nghĩ đến đây, tí thiện cảm mà hắn vất vả lắm mới dành cho Cố Cửu Tư tan thành mây khói.

Phạm Ngọc quay ngoắt đầu sang chỗ khác, hắn không tranh cãi gì, chỉ mất kiên nhẫn gõ gõ bàn, “Diệp đại nhân, dạy tiếp đi.”

Sắc mặt Diệp Thế An bất mãn cực kỳ trước thái độ của hắn. Song Phạm Ngọc chẳng đôi co thì hắn cũng không thể nhiều lời, hắn đành tiếp tục bài học còn dang dở.

Giờ học kết thúc, Diệp Thế An mau chóng đi tìm Cố Cửu Tư.

Hiện tại gần đến tết âm lịch, Cố Cửu Tư ở nhà tất bật dán câu đối xuân. Lúc Diệp Thế An hùng hổ tiến vào, hăn đang nhón chân trên ghế để dán câu đối.

“Cố Cửu Tư,” Diệp Thế An sốt ruột lại gần, “người xuống ngay cho ta.”

Cố Cửu Tư vẫn thoăn thoắt làm việc mà không quay đầu lại. Hăn ngậm cây gậy dính hồ dán trong miệng, trệu trạo bảo, “Có gì thì nói lên.”

“Tự dưng người tặng vệt cho thái tử làm gì?” Diệp Thế An nóng nảy phê bình. “Người biết hăn vốn ham chơi, đưa mấy thứ này sao hăn tập trung đọc sách được?”

Cố Cửu Tư không vội trả lời, hăn dán hoàn chỉnh câu đối mới dài giọng đáp, “Người nói hay thật,” Cố Cửu Tư vừa phúi tay vừa bước xuống ghế, “hăn không đọc sách vì hăn ghét, đừng đổ lỗi cho con vệt.”

“Người còn dám lý sự?” Diệp Thế An nổi giận. “Có biết ta tốn sức thế nào để dạy hăn đọc sách không?”

“Thế An ơi,” Cố Cửu Tư nhận khăn từ hạ nhân, hăn lau tay trong lúc dẫn Diệp Thế An đến thư phòng và thở dài, “nghĩ thoáng chút đi.”

“Nghĩ thoáng?” Diệp Thế An cau mày, hăn không hiểu ý Cố Cửu Tư.

Hai người đi vào thư phòng, Cố Cửu Tư đóng cửa lại rồi mời Diệp Thế An ngồi. Hăn rót trà cho Diệp Thế An, chậm rãi mở lời, “Người cần suy nghĩ cẩn thận thái tử điện hạ sẽ trở thành người thế nào.”

“Người thế nào là sao?” Diệp Thế An vẫn chưa hiểu.

Cố Cửu Tư ung dung nhấp ngụm trà, thản nhiên nói, “Người tính dạy hăn thành một minh quân thời bình à?”

“Không thể nào.” Diệp Thế An đã dạy Phạm Ngọc một thời gian nên hiểu rõ hẳn, vì thế Cố Cửu Tư vừa mở miệng là hẳn quyết đoán bác bỏ luôn.

Cố Cửu Tư nói tiếp, “Vậy người lo lắng hẳn có đọc sách thánh hiền hay không làm gì?”

Câu hỏi này làm Diệp Thế An sững sờ, Cố Cửu Tư nhìn hẳn mà thở dài thành tiếng, “Thế An, ta nói thật với người, hiện giờ bộ hạ không khỏe lắm. Người là lão sư của thái tử, trong lòng người phải hiểu mai sau thái tử muốn làm gì thì mới quyết định phương pháp dạy được. Với cách bộ hạ dàn xếp, người nghĩ ngại hy vọng người dạy dỗ thái tử thành kẻ tài trí bậc nhất chắc? Theo tình hình hiện tại, tốt nhất thái tử đừng có quá nhiều chính kiến và cũng không cần tài hoa hơn người. Về sau có chuyện gì mà mọi người không thể giải quyết thay hẳn chứ? Thái tử chỉ việc làm hoàng đế, nạp nhiều phi tử, con đàn cháu đống, chứ chẳng cần lo nghĩ sâu xa. Hẳn thích làm gì thì mặc hẳn, vậy là đủ rồi. Thế nên người chớ cần giảng Tứ Thư Ngũ Kinh hay Tư Trị Thông Giám[1], hãy cố gắng dỗ ngọt hẳn,” Cố Cửu Tư tới gần Diệp Thế An rồi thì thầm, “để hẳn thấy người tốt và có thiện cảm với người, sau đấy tôn kính cũng như nghe lời người là được.”

Những lời này khiến Diệp Thế An hoang mang.

Cố Cửu Tư lùi lại, hẳn uống ngụm trà rồi nói, “Nhà người đông người nên chắc sẽ không đón giao thừa với chúng ta. Năm nay Thẩm Minh lẫn Chu đại ca đều vắng mặt,” Cố Cửu Tư nâng chén lên, ôn hòa bảo, “ta chúc người năm mới gặp nhiều may mắn.”

Những gì Cố Cửu Tư tiết lộ làm Diệp Thế An choáng váng, đến tận lúc ra về hẳn vẫn ngẩn ngơ. Liễu Ngọc Như tình cờ gặp hẳn ở cổng, dáng vẻ của Diệp Thế An làm nàng không khỏi hiếu kỳ. Khi vào phòng, nàng thấy Cố Cửu Tư mặc thường phục và trông hết sức nhàn nhã bèn hỏi, “Chàng nói gì với Diệp đại ca mà lúc về nhìn huynh ấy có vẻ sa sút.”

Cố Cửu Tư vẫy vẫy tay, “Chả có gì hết, chuyện nhỏ thôi.”

Cố Cửu Tư tóm tắt cuộc đối thoại với Diệp Thế An, Liễu Ngọc Như nghe xong liền cười, “Diệp đại ca đặt nặng quy củ, huynh ấy phải mất thời gian mới tiêu hóa nổi những gì chàng nói.”

“Hắn chỉ quá quy tắc chứ không ngốc,” Cố Cửu Tư vỗ tay sau lưng, cười cười, “hắn sẽ tự hiểu trong lòng.”

Nói rồi Cố Cửu Tư nhìn Liễu Ngọc Như từ đầu đến chân, nàng đã thay quần áo và đang ngồi trang điểm. Hắn dựa vào cửa hỏi, “Nàng định đi đâu à?”

“Mai giao thừa nên cửa hàng nghỉ bán, tối nay ta đặt quán ăn để dùng bữa với mọi người trong tiệm.” Liễu Ngọc Như vui vẻ trả lời, nàng quay lại nhìn Cố Cửu Tư, “Chàng đi không?”

“Đi chứ,” Cố Cửu Tư lập tức đứng thẳng lưng, nghiêm chỉnh đáp, “ta cần đi ở những trường hợp này.”

“Nhưng chàng đi thì không ổn lắm...” Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư muốn đi thật lại do dự, “bây giờ chàng là quan lớn...”

“Quan lớn thì sao?” Cố Cửu Tư nghe nàng nói mà cuống lên. “Chẳng lẽ làm quan lớn là bị nàng ghét bỏ, đến bữa cơm cũng chả cho đi cùng?”

Cố Cửu Tư chu miệng, bất mãn tuyên bố, “Không được, ta phải đi, ta muốn lộ mặt để mọi người biết địa vị của ta.”

Liễu Ngọc Như nghe đến đây bèn tò mò nhướn mày, “Địa vị gì?”

“Trượng phu của lão bản,” Cố Cửu Tư đáp lại ngay, “đi để kẻ khác khỏi dòm ngó nàng.”

“Chàng nói năng vớ vẩn thật,” Liễu Ngọc Như dờ khóc dờ cười, “ta đã gả thì còn ai dòm ngó?”

“Chưa chắc đâu.” Cố Cửu Tư nghiêm túc đi quanh bàn trang điểm của Liễu Ngọc Như mà khoa chân múa tay. “Nhìn kìa, nàng đẹp như vậy, tốt tính thế kia, còn lắm tiền nhiều của nữa. Thế này có chết dưới hoa mẫu đơn cũng thành con quý giàu sang. Dù nàng đã gả cũng chẳng thể ngăn cản sự dụ dỗ từ sắc đẹp và tiền tài.”

Cố Cửu Tư ngồi xổm bên cạnh Liễu Ngọc Như, hẩn gác mặt lên đùi nàng rồi chớp chớp mắt, “Người ta bảo nữ nhân có tiền sẽ trở nên hư hỏng, hay là nàng hư hỏng rồi nên muốn giấu giếm ta?”

“Giấu giếm cái gì,” Liễu Ngọc Như chột trán Cố Cửu Tư, nàng không thể nhịn cười, “chàng muốn thì cứ đi, nhưng đừng quậy hỏng bữa tiệc của ta đây.”

“Tuân lệnh!”

Cố Cửu Tư hí hửng nhảy nhót, hẩn chạy đến trước tủ quần áo và bắt đầu lựa đồ, “Đi bây giờ đúng không? Nàng thấy ta mặc bộ nào mới hợp? Không thể xuề xòa vì phải xứng với quán ăn nàng đặt, sặc sỡ quá thì thiếu đoan trang...”

Liễu Ngọc Như vừa cười vừa dõi theo Cố Cửu Tư lăm nhăm chọn quần áo, trông hẩn cực kỳ phấn khích. Cuối cùng Cố Cửu Tư chọn trang phục đỏ thêu chỉ vàng, sau đó hẩn bắt Liễu Ngọc Như đổi sang bộ váy dài đỏ thêu cúc vàng. Đôi phu thê đứng trước gương, trong đấy phản chiếu hai bóng hình đỏ rực; người sáng mắt đều có thể nhìn ra bọn họ mặc đồ đôi.

Liễu Ngọc Như hiếm khi mặc trang phục kiểu này, nàng nhìn hình ảnh hai người như muốn hòa vào nhau trong gương mà e thẹn nói, “Phô trương quá, để ta thay bộ khác.”

Nàng đang định xoay người đi thay đồ thì Cố Cửu Tư ôm nàng vào lòng. Hắn ngăm nghía hai người trong gương, cầm gác lên vai Liễu Ngọc Như và âm áp nói, “Ta thấy rất đẹp, mặc như vậy thì không sợ mùa đông lạnh.”

Liễu Ngọc Như nghe hắn nói rồi lại nhìn hình phản chiếu của hai người. Nội tâm nàng triệu hồi dũng khí vì nàng cũng muốn thử mặc một lần màu sắc Cố Cửu Tư ưa thích, vì thế nàng ngoan ngoãn để Cố Cửu Tư ôm. Hắn ôm nàng giây lát rồi lấy từ bên cạnh cây trâm vàng nạm ngọc hình con bướm và cài vào tóc nàng. Cố Cửu Tư ngăm Liễu Ngọc Như trong phút chốc, hắn nắm tay nàng mà hào hứng nói, “Hoàn tất.”

Dứt lời, Cố Cửu Tư dẫn nàng ra ngoài.

Không biết vì sao nắm tay Cố Cửu Tư khiến sự ngượng ngùng và lo âu của Liễu Ngọc Như giảm đi rất nhiều. Cố Cửu Tư đi đằng trước, Liễu Ngọc Như theo phía sau; hắn nghênh ngang còn nàng cúi đầu.

Ánh mắt hạ nhân đều bị thu hút bởi hai người, bọn họ ghé mắt nhìn rồi tiến lại gần và cúi đầu chào Liễu Ngọc Như với Cố Cửu Tư, “Công tử, thiếu phu nhân.”

Cố Cửu Tư hớn hở gật gù, Liễu Ngọc Như lại xấu hổ cúi gằm đầu ậm ừ.

Được một hồi thì Cố Cửu Tư phát hiện Liễu Ngọc Như mắc cỡ. Hắn dừng bước rồi quay đầu nhìn nàng, nhíu mày hỏi, “Nàng thấy ngượng hả?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy vẫn tiếp tục cúi đầu, nàng lí nhí, “Không... sao.”

Không sao là được rồi, Cố Cửu Tư nghĩ. Hắn bỗng cười khanh khách, “Ta nghĩ ra biện pháp cực hay.”

Liễu Ngọc Như nghi hoặc ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Cố Cửu Tư của nàng bối rối vì chẳng biết hắn nghĩ ra cách gì. Song vừa ngẩng đầu, Cố Cửu Tư

đã vươn tay nhanh như chớp rồi nhấc bổng nàng. Liễu Ngọc Như hoảng hốt kêu lên, nàng ôm lấy cổ hăn; Cổ Cửu Tư ôm nàng mà chạy băng băng ra ngoài.

Khi đã hoàn hồn, Liễu Ngọc Như cuống quít nói, “Chàng làm gì thế, mau thả ta xuống!”

Cổ Cửu Tư không nghe theo, hăn đáp trả, “Vùi mặt vào người ta thì hết mắc cỡ liền!”

“Đồ nguỵ biện!” Liễu Ngọc Như nửa cười nửa mếu.

Cổ Cửu Tư ôm nàng chạy tới tận cổng rồi nhét nàng vào xe ngựa, sau đấy hăn cũng nhanh chóng đi lên và bảo xa phu, “Đi nhanh nào! Thiếu phu nhân xấu hổ kìa!”

Xa phu cười ha ha rồi điều khiển xe ngựa lăn bánh. Liễu Ngọc Như mím môi ngồi trên ghế, nàng ngoảnh mặt đi chẳng thèm nhìn Cổ Cửu Tư. Hăn thò đầu lại gần, vui vẻ hỏi, “Sao, hết ngượng chưa?”

“Chàng tránh xa ta ra,” Liễu Ngọc Như trừng mắt nhìn hăn, nàng giật cái váy bị hăn đè lên và mất hứng quở trách, “toàn nghĩ mấy thứ xấu xa, chàng muốn chơi trộm chứ gì?”

“Đây không phải chơi trộm,” Cổ Cửu Tư cười, “đây là lấy độc trị độc. Nàng xấu hổ thì ta khiến nàng xấu hổ hơn, lát nữa xuống xe ngựa, ta dặt tay sẽ không làm nàng ngượng nữa.”

Lý luận của hăn siêu nhảm nhí nhưng Liễu Ngọc Như ngạc nhiên vì mình cảm thấy hăn nói cũng có lý. Nàng làm bộ tức giận không để ý tới hăn, thế là hăn càng áp sát hơn; hăn chốc chốc kêu nường tử ới, sau lại hô cô vợ nhỏ à, còn gọi nàng là tâm can với bảo bối nữa.

Miệng lưỡi hăn hết như ngậm mật, đổi hết cách này đến cách khác trên ghẹo nàng. Cuối cùng Liễu Ngọc Như nhin hết nổi mà cười thành tiếng, nàng chịu thua, “Ta không đùa với chàng nữa, về sau đừng làm thế.”

“Nếu nàng thật sự không thích,” Cố Cửu Tư nắm tay nàng, vuốt ve bộ móng tay được sơn màu và thì thầm bằng chất giọng trong trẻo, “cứ nhảy xuống là được.”

“Ta đâu nỡ làm nàng mất vui.” Cố Cửu Tư ấn tay nàng lên ngực mình, cười tủm tỉm. “Ta đồ ngài ăn ngon miệng mà, đúng không, Liễu lão bản?”

Liễu Ngọc Như rút tay ra, nàng khẽ “xì” một tiếng rồi làu bàu, “Miệng lưỡi dẻo quẹo.”

Cố Cửu Tư chỉ cười, đôi mắt hoa đào thăm đượm vẻ phong lưu chăm chú nhìn Liễu Ngọc Như, giọng hăn dịu dàng, “Miệng lưỡi dẻo quẹo để làm ngài vui còn gì? Ngài nói xem, ngài có thích ta như thế không?”

Thanh âm kia khác với Cố Cửu Tư ngày thường; tuy trong trẻo nhưng lại ẩn hiện cái chất khàn khàn chỉ thuộc về nam nhân, kết hợp với ngữ điệu thông thả làm người nghe nhớ tới từng cụm hoa đào lớn nở rộ giữa ngày xuân hết ngọn lửa lan tỏa đốt cháy cả núi rừng.

Liễu Ngọc Như thấy tim đập loạn nhịp, nàng giả vờ trấn định rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Cố Cửu Tư ngồi xồm trước Liễu Ngọc Như, bướng bỉnh giữ chặt tay nàng.

Liễu Ngọc Như bị buộc quay lại nhìn hăn, Cố Cửu Tư hồi đáp ánh mắt nàng trong lúc khoan thai lại nho nhã hôn lên mu bàn tay nàng và khàn khàn hỏi, “Nàng có thích ta không?”

Liễu Ngọc Như im thin thít, nàng quen tự kiềm chế song đối mặt với người mình thích vẫn luống cuống.

Đối mặt với cặp mắt cười như nhìn thấu mọi chuyện của Cố Cửu Tư, trong nàng nảy sinh vài phần không cam tâm. Sau hồi lâu, nàng mím môi rồi rút từ trong tay áo ra một xấp ngân phiếu. Nàng nhét vào tay Cố Cửu Tư, ngắc ngứ nói, “Hơi hơi.”

Cố Cửu Tư kinh ngạc cầm xấp ngân phiếu, Liễu Ngọc Như thấy thế thì khoái chí lắm. Nàng cố gắng kìm nén nụ cười trên môi và ho nhẹ một tiếng, “Ta rất thích chàng nên thưởng cho chàng đấy.”

Cố Cửu Tư phục hồi tinh thần, hẩn cầm đồng ngân phiếu giây lát rồi lặng lẽ cất đi. Sau đấy hẩn ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Như, nghiêm túc hứa hẹn, “Coi bộ tối nay ta phải hầu hạ chu đáo mới xứng đáng nhận nhiều bạc thế này.”

Liễu Ngọc Như cứng đờ người, may sao xa phu ở bên ngoài thông báo, “Công tử, phu nhân, tới nơi rồi.”

Liễu Ngọc Như giống được đại xá mà hấp tấp xuống xe, “Tới rồi, tới rồi, đừng quây nữa.”

Nàng bước xuống xe ngựa, Cố Cửu Tư theo phía sau cùng nụ cười tươi roi rói.

Vân Vân và Diệp Vận đứng tại cửa đón người, Liễu Ngọc Như vội vàng đi tới chào hỏi sơ sơ rồi chạy vào trong ngay. Ngược lại, Cố Cửu Tư đi chậm rì rì còn quy củ hành lễ với hai người. Vân Vân thấy cảnh tượng này liền bật cười, “Đại nhân bắt nạt đông gia của chúng ta à?”

“Chết hẩn rồi,” Diệp Vận đứng cạnh trêu chọc, “Ngọc Như thù dai lắm.”

Cố Cửu Tư khẽ cười, hẩn nhìn tới nhìn lui rồi hỏi, “Hai vị không vào sao?”

“Các ngài vào trước đi,” Vân Vân ôm lò sưởi trong tay, “mọi người chưa tới đủ, ta và Diệp chương quây là quản lý nên đứng đây tiếp đón.”

Cố Cửu Tư hành lễ rồi đi vào trong.

Vừa bước qua cửa, đập vào mắt Cố Cửu Tư là khung cảnh vô cùng náo nhiệt. Nơi đây có cả nam lẫn nữ, ai cũng ăn mặc giản dị nhưng trên mặt tràn đầy nét phấn chấn hiếm gặp ngoài kia. Loại phấn chấn này hơi khác bình thường, người có thể thấy rõ bọn họ ưỡn ngực thẳng lưng khi cười và ánh mắt mang theo niềm mong đợi với tương lai.

Cố Cửu Tư đứng giữa mọi người, hẳn đột nhiên hy vọng sẽ có ngày toàn bộ Đại Hạ đều khoác lên dáng vẻ này.

Hắn thoáng đứng yên, Ân Hồng quay lại nói với Cố Cửu Tư, “Cô gia, phu nhân đang ở trên lầu chờ ngài.”

Cố Cửu Tư cười cười, hắn gật đầu đáp lễ với những người chào hỏi mình rồi đi lên trên.

Từ lâu có tổng cộng bốn tầng, được Liễu Ngọc Như bao trọn. Nàng mời tất cả công nhân tại Đông Đô đến dự tiệc, sắp xếp chỗ ngồi dựa theo chức vụ.

Tầng cao nhất chỉ có một gian phòng, Cố Cửu Tư vừa vào liền thấy người ngồi đầy bên trong. Bàn ghế được xếp thành vòng tròn, ở giữa để lại khoảng trống rộng.

Trong phòng có khoảng mấy chục người; khác những cửa hàng bình thường chỉ toàn nam nhân, nơi đây nữ nhân chiếm đa số và già trẻ lớn bé đủ cả. Liễu Ngọc Như ngồi phía trên, mọi người quay lại nhìn khi thấy Cố Cửu Tư đi vào. Bọn họ đều là công nhân của Liễu Ngọc Như, rất nhiều người chưa từng gặp Cố Cửu Tư nên ánh mắt tràn ngập tò mò lẫn đánh giá.

Cố Cửu Tư mỉm cười, hãnh đi vòng qua mọi người để tới bên Liễu Ngọc Như. Nàng nắm tay hãnh như đang giới thiệu người với nhà mẹ đẻ, “Vị này là phu quân của ta, chàng họ Cố, mọi người hãy gọi chàng là...”

Liễu Ngọc Như khựng lại, nàng nhất thời không thể nghĩ ra xưng hô phù hợp.

Trong một cửa hàng, bạn đời của đông gia thường được gọi là phu nhân hoặc lão bản nương. Nhưng nàng là nữ nhân, gọi lão gia thì làm Cố Cửu Tư có vẻ già, gọi đại nhân lại dính lú đến chức quan của hãnh, gọi...

“Gọi công tử đi.”

Cố Cửu Tư giải vây thay nàng, hãnh nâng chén lên và cười nói, “Tại hạ là Cố Cửu Tư, tự Thành Giác. Ai nhỏ tuổi hơn hãy gọi ta là Cửu ca, cùng tuổi thì xin nể mặt gọi ta là Cửu gia, trưởng bối lớn tuổi gọi ta là công tử hay Tiểu Cửu đều được. Ở đây có nhiều người lần đầu gặp ta, đa tạ các vị một năm qua giúp đỡ nội tử lo liệu việc kinh doanh. Cố mạo xin kính các vị một chén để tỏ lòng biết ơn.”

Nói xong, Cố Cửu Tư hào sảng uống cạn chén rượu. Sau đó hãnh lật ngược chén để chứng minh, coi như bày tỏ lòng kính trọng.

Chén rượu này được uống một cách dứt khoát, quả nhiên hợp ý người làm ăn. Mọi người tức khắc thả lỏng, ai cũng rôm rả trò chuyện khiến bầu không khí nhanh chóng trở nên huyên náo.

Liễu Ngọc Như vốn chẳng mê rượu chè, hơn nữa nàng đang mang thai, vì vậy Cố Cửu Tư ngăn không cho nàng uống rượu. Nhưng hãnh nể mặt mọi người, rượu để kính Liễu Ngọc Như vào bụng hãnh hết.

Lúc Vân Vân và Diệp Vận trở về, căn phòng đã hết sức náo nhiệt làm cả hai ngây người. Diệp Vận ngồi xuống cạnh Liễu Ngọc Như, dõi theo Cố Cửu Tư lăm nhăm với một ông cụ đang mời rượu hãnh. Nàng ấy thì thào bên

tai Liễu Ngọc Như, “Hôm nay sôi động thật đấy, ta chưa từng chứng kiến cửa hàng chúng ta náo nhiệt cỡ này.” w●ebtruy●enonlin●e●com

Liễu Ngọc Như mím môi, nàng thoáng nhìn Cố Cửu Tư – hẳn đang ba hoa hơn hẳn mọi khi vì uống nhiều rượu – và nhỏ giọng đáp, “Chàng đi đến đâu là náo nhiệt tới đó.”

Diệp Vận hết liếc Cố Cửu Tư rồi liếc Liễu Ngọc Như, nàng ấy lắc đầu, “Quả thật khác người một trời một vực.”

Liễu Ngọc Như cười đáp trả, nàng đặt tay trên bụng và không nói gì.

Trong lúc mọi người hăng say uống rượu, Ân Hồng bưng tráp đến nhắc Liễu Ngọc Như, “Phu nhân, tới giờ phát bao lì xì rồi.”

Lời nhắc nhở này làm Liễu Ngọc Như để ý tới tiếng ồn ào ngoài phòng. Liễu Ngọc Như gật đầu, Cố Cửu Tư đỡ nàng đi ra ngoài.

Nàng ở bên ngoài và đứng từ tầng bốn nhìn xuống; từ lâu đông nghẹt người, ai cũng đang dõi theo nàng.

Rượu khiến bầu không khí rộn ràng vui vẻ, Liễu Ngọc Như quan sát đôi mắt từng người, chính nàng còn chẳng rõ mình có nhiều công nhân lẫn sản nghiệp như vậy từ bao giờ. Nàng biết thành công sẽ mang lại cảm giác thành tựu khó diễn tả, nhưng nàng không ngờ ngoại trừ điều đó, nó còn tạo nên sự yên tâm lẫn hài lòng dị thường với cuộc sống.

Liễu Ngọc Như vốn chuẩn bị sẵn một bài diễn văn, song khoảnh khắc những người này ngược nhìn, nàng chẳng thốt lên được tiếng nào. Nàng ngẫm nghĩ rồi phất tay, “Ta không có gì để nói, phát tiền đi.”

Lời này làm mọi người cười rộ, tiếng cười vừa dứt, một nam nhân vạm vỡ hô to, “Đông gia nói mấy câu đi chứ, đó giờ chả nghe ngài phát biểu lần nào.”

“Đúng đấy,” Vân Vân đứng một bên ủng hộ, “chúc năm mới vui vẻ cũng được. Mọi người vất vả lắm mới tụ tập ăn bữa cơm, ngài đừng quá thẹn thùng.”

Nghe mọi người cổ vũ, Liễu Ngọc Như bất đắc dĩ cười. Nàng trở lại vị trí của mình rồi nhìn thoáng qua mọi người và từ tốn cất tiếng, “Vậy ta sẽ nói đôi ba câu. Hôm nay ngồi ở đây có tổng cộng hai trăm ba mươi bảy người, đều là tiểu nhị của Hoa Dung và Thần Tiên Hương. Các vị bình quân mỗi người kiếm tám lượng bạc một tháng, thấp nhất là hai lượng, cao nhất có thể tới trăm lượng. Ngọc Như không dám bảo số tiền này nhiều hơn thương gia khác nhưng cũng đâu kém, đúng không?”

“Đúng vậy.” Phía dưới truyền đến tiếng mọi người đồng thanh đáp.

Liễu Ngọc Như mỉm cười rồi nói tiếp, “Nhưng đó chỉ là khởi đầu của chúng ta. Đây là năm thứ hai của Hoa Dung và năm thứ nhất của Thần Tiên Hương, năm nay có ba mươi hai cửa hàng Hoa Dung cùng bảy cửa hàng Thần Tiên Hương khai trương khắp mười ba châu. Vì chi phí vận chuyển đắt đỏ, ta thành lập thương đội. Sang năm Hoàng Hà được tu sửa hoàn chỉnh, kênh Biện sẽ nối thẳng tới sông Hoài. Đến lúc đấy, khoảng cách giữa chúng ta với Dương Châu lẫn U Châu sẽ rút ngắn. Việc này giúp phí tổn của Thần Tiên Hương giảm ít nhất một nửa, còn Hoa Dung chí ít cũng giảm ba phần. Ta đã mua đất tại U Châu từ lâu, năm sau dự định mua thêm đất ở khu vực Hoàng Hà để gieo trồng lương thực thích hợp. Chưa đầy ba năm, chúng ta sẽ trở thành thương gia sở hữu phí tổn thấp nhất nhưng chất lượng lại cao nhất, đồng thời tạo ra sản phẩm đứng đầu với giá cả phải chăng. Lúc ấy các vị sẽ có thù lao cao hơn, nhiều thời gian ở bên người nhà hơn, và một cuộc sống tốt đẹp hơn.”

Liễu Ngọc Như ngừng giây lát, nàng nhìn từng đôi mắt dưới ánh đèn; mọi ánh mắt đều ngập tràn hy vọng cùng mong đợi. Rõ ràng không uống rượu nhưng nàng bất giác cảm nhận được nhiệt huyết sôi trào, nàng nhin chẳng được mà thổ lộ, “Mười tám năm qua, đây là thời khắc làm ta tự hào

nhất. Nói thật, ta vô cùng cao hứng khi nhìn thấy nhiều cô nương như vậy ngồi ở nơi này.”

“Ta không biết các vị có đồng cảm với ta không nhưng khi chúng ta tiến về phía trước, khi chúng ta có tiền, khi chúng ta sử dụng tài năng lẫn nỗ lực của bản thân để được công nhận, thì cuộc đời chúng ta sẽ khác hẳn xưa kia.”

“Chúng ta có quyền lựa chọn.”

Giây phút Liễu Ngọc Như thốt ra những lời này, đôi mắt của rất nhiều cô nương lặng lẽ đỏ lên.

Cố Cửu Tư hiểu Liễu Ngọc Như đang xúc động bèn đến bên cạnh và nhẹ nhàng nắm tay nàng.

Nhiệt độ ấm áp giúp Liễu Ngọc Như bình tâm, nàng quay lại nhìn Cố Cửu Tư rồi hít sâu một hơi để khống chế cảm xúc. Nàng cười với mọi người, “Nhìn ta kìa, nói nhiều quá rồi. Nào, mai là giao thừa, hôm nay ta phát lì xì trước cho mọi người. Chúc mọi người năm mới an khang thịnh vượng, sang năm tất cả cửa hàng trực thuộc Liễu thị sẽ phát triển rực rỡ!”

“Phát triển rực rỡ!”

Toàn tửu lầu rung chuyển vì tiếng chúc mừng từ mọi người. Ân Hồng bưng tráp đựng bao lì xì, còn Diệp Vận với Vân Vân đi phía sau Liễu Ngọc Như. Cố Cửu Tư dìu nàng, đoàn người bước xuống rồi Liễu Ngọc Như phát lì xì cho từng công nhân. Lúc nhận lì xì, nhiều người nhân cơ hội này tâm sự với Liễu Ngọc Như những lời mà bọn họ luôn muốn nói.

Liễu Ngọc Như chăm chú lắng nghe, hết người này đến người khác cảm ơn nàng và bày tỏ sự ghen ngào lẫn vui mừng.

Nàng biết ở đây có cô nương đào hôn chạy trốn, cũng có cô nương vì nuôi sống gia đình mà suýt nữa đến thanh lâu.

Nàng vừa nghe mọi người cảm kích, vừa phân phát toàn bộ bao lì xì.

Sau đó mọi người nâng chén đối ẩm và cùng đón ngày giao thừa.

Đáng lẽ Liễu Ngọc Như nên tiệc tùng với mọi người xuyên đêm, nhưng nàng mang thai nên phát xong lì xì và chúc vài lời cuối liền chào tạm biệt. Nàng đi về cùng một Cố Cửu Tư đã chếch choáng say.

Tuy Cố Cửu Tư uống rất nhiều rượu song hăn cực kỳ tỉnh táo khi chiếu cố Liễu Ngọc Như. Hăn lên xe ngựa rồi trái đệm ra mới đỡ Liễu Ngọc Như ngồi xuống.

Chờ Liễu Ngọc Như yên vị, hăn ngồi cạnh và cứ nhìn nàng mà cười miết.

Liễu Ngọc Như cảm nhận được ánh mắt hăn bèn quay đầu lại, “Chàng cười gì thế?”

Cố Cửu Tư cúi đầu, hăn giữ chặt tay Liễu Ngọc Như và thì thầm, “Ngọc Như, nàng thật lợi hại.”

“Hả?”

“Trước kia ấy,” Cố Cửu Tư nói chuyện hơi đứt quãng, “ta nghĩ trên đời này, chỉ làm quan mới đủ sức giúp đỡ bá tánh. Nhưng nàng rất lợi hại, nàng không phải quan mà làm được nhiều việc tốt hơn hăn ta.”

“Nàng cho bọn họ tiền tài và cơ hội, nàng nuôi sống cũng như cứu giúp vô số người...”

Cố Cửu Tư dựa đầu vào người Liễu Ngọc Như, hăn ôm nàng rồi mơ màng nói, “Ta thấy nàng quá lợi hại, thật may vì nương của ta...giúp ta

cưới nàng về...”

“Không thì làm sao ta xứng được với nàng mà đòi cưới.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy liền bật cười, “Là ta không xứng với chàng mới đúng.”

Nàng nắm một bàn tay của hấn và đan ngón tay hai người vào nhau rồi cụp mắt xuống, “Chàng nghĩ xem, bây giờ không biết có bao nhiêu cô nương muốn gả cho chàng nhỉ?”

Cố Cửu Tư ngỡ ngàng tròn mắt, lát sau, hấn ôm chặt Liễu Ngọc Như cứ như sợ nàng chạy mất và nỉ non, “Nhưng ta chỉ thích nàng.”

Lời tỏ tình ngây thơ và bộc trực này chọc Liễu Ngọc Như cười thành tiếng, Cố Cửu Tư vẫn ôm chầm lấy nàng mà nghiêm túc nói, “Nàng cũng chỉ được thích mình ta thôi, đừng quan tâm mấy kẻ khác, nhất là Lạc Tử Thương.”

“Vâng vâng vâng,” Liễu Ngọc Như vội đáp, “ta không quan tâm mà chỉ moi tiền y thôi, được chưa?”

Câu trả lời của nàng làm Cố Cửu Tư thỏa mãn tột độ.

Cố Cửu Tư ôm nàng suốt đường về, khi đến Cố gia, hấn cũng chẳng chịu buông tay. Liễu Ngọc Như không can nổi hấn, người khác lại gần còn bị đá vì hấn bảo họ muốn cướp bảo bối của hấn.

Liễu Ngọc Như đâu muốn đánh thức Giang Nhu với Cố Lăng Hoa nên đành mặc hấn ôm nàng về tới tận phòng.

Cố Cửu Tư ôm Liễu Ngọc Như ngủ nguyên đêm. Sáng hôm sau, hai người chưa thức dậy đã có hạ nhân đến thông báo Tần Uyển Chi ghé thăm bọn họ.

Cố Cửu Tư lẫn Liễu Ngọc Như bưng tỉnh, hai người hấp tấp thay quần áo rồi tới đại sảnh và thấy Tần Uyển Chi đang chờ ở đó.

Lúc bọn họ đến, Tần Uyển Chi đang ngồi trên ghế; nàng ấy mặc váy dài màu đỏ tươi, phần bụng hơi nhô lên. Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như ngẩn người nhìn, Tần Uyển Chi đỡ bụng đứng dậy thì Cố Cửu Tư mới phản ứng lại và gấp gáp khuyên, “Tẩu tử cứ ngồi đi, không lại mệt đấy.”

Tần Uyển Chi cười hiền hòa, “Ta nào có dễ mệt vậy?”

Nàng ấy chỉ vào cái hộp bên cạnh rồi nói với Cố Cửu Tư, “Đại ca người gửi lễ vật từ U Châu, chàng nhờ ta giao cho người. Hôm qua nó mới tới, ta coi như đây là lễ vật mừng tân niên nên hôm nay mang đến tặng.”

“Chuyện nhỏ này để hạ nhân làm được rồi,” Liễu Ngọc Như đến bên Tần Uyển Chi và đỡ nàng ấy ngồi xuống, “tẩu mang thai mà tự đi làm gì?”

“Lâu rồi không gặp các người,” Tần Uyển Chi nở nụ cười, “ở nhà cũng phiền muộn nên ta xin phép bà bà ra ngoài một chút.”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như liếc nhìn nhau.

Mẫu thân Chu Diệp luôn đối xử không tốt với hắn, vì vậy cuộc sống của Tần Uyển Chi tất nhiên chẳng như ý. Theo lý thuyết, nếu Tần Uyển Chi có thể đi theo Chu Diệp tới U Châu và cách xa hoàng đế là tốt nhất. Song Chu Diệp đóng giữ tại U Châu, hắn nắm giữ trong tay quân đội hùng mạnh nơi đây. Phạm Hiên xuất thân là U Châu Tiết độ sứ, sau khi đăng cơ, ông hạ lệnh yêu cầu mọi võ tướng canh giữ biên giới phải để gia đình lại Đông Đô. Chu Diệp không có con nên Tần Uyển Chi đành bị giam ở Đông Đô, ít nhất cho đến ngày nàng ấy sinh con và để nó lại đây rồi mới đi gặp hắn được.

Trong quãng thời gian này, Tần Uyển Chi chỉ biết sống cùng Chu phu nhân dù hai bên đều chường mắt nhau.

Liễu Ngọc Như nghĩ sơ sơ cũng hiểu nguyên nhân Tần Uyển Chi hiếm khi đến thăm bọn họ; hẳn là vì Chu phu nhân không cho phép. Nàng thầm thở dài nhưng chẳng tiện hỏi thăm, vì thế nàng ngồi đối diện Tần Uyển Chi và vừa nhìn bụng nàng ấy vừa gợi chuyện, “Tẩu mang thai mà không sớm báo cho chúng ta biết, bụng này chắc gần sáu tháng rồi nhỉ?”

“Sắp chín tháng,” Tần Uyển Chi mỉm cười, “sau khi các người đi mới biết. Viết thư chỉ để báo chuyện này cũng hơi kỳ, đúng không?”

Tần Uyển Chi thoáng nhìn bụng Liễu Ngọc Như, nàng ấy hỏi, “Các người chưa có à?”

“Có chứ,” Cố Cửu Tư nhanh nhẩu chen ngang như đang dâng hiến báu vật, “hơn năm tháng rồi!”

“Chàng ra ngoài phụ dán câu đối đi.”

Liễu Ngọc Như trừng mắt nhìn Cố Cửu Tư, hăn rụt đầu như sợ nàng lắm và cuống quýt phân bua, “Hôm qua ta dán rồi.”

“Hôm qua dán ở nội viện,” Liễu Ngọc Như phản bác ngay, “cổng chính hôm nay mới dán, đi mau lên.”

Sau khi Cố Cửu Tư bị đuổi đi, Liễu Ngọc Như mới trò chuyện dằng dằng với Tần Uyển Chi. Hai người thật ra không thân lắm nhưng Tần Uyển Chi đã lâu chẳng tán gẫu cùng ai, còn Liễu Ngọc Như lại nể mặt Chu Diệp nên bọn họ đối đáp qua lại cũng được một lúc lâu.

Đến buổi trưa, Tần Uyển Chi nhìn sắc trời rồi bảo, “Ta phải về thôi, không bà bà lại trách mắng.”

Liễu Ngọc Như đâu dám can thiệp chuyện nhà người khác, nàng chỉ biết an ủi, “Chờ đến lúc đứa trẻ chào đời là tẩu có thể sống yên ổn tại U Châu cùng Chu đại ca.”

Lời này khiến Tần Uyển Chi cúi đầu cười chua xót, “Ta chỉ có thể chờ đợi, nhưng nói thật ta hy vọng công công sẽ nghĩ thoáng và để phu quân trở về Đông Đô.”

Mọi người đều biết Chu Cao Lăng đuổi Chu Diệp ra khỏi Đông Đô, chứ với thân phận và công lao trước kia của Chu Diệp thì thừa sức làm quan lớn tại đây. Đến U Châu nghèo khổ bán mạng sao bằng an nhàn ở Đông Đô hưởng thụ phồn hoa?

Liễu Ngọc Như nghe ra sự oán trách từ lời của Tần Uyển Chi, nàng trầm mặt giây lát rồi bảo, “Tẩu yên tâm, ngày đó chắc chắn đến. Nếu tốt cho Chu đại ca thì Cố Cửu Tư sẽ nghĩ cách.”

Có lời khẳng định này, Tần Uyển Chi rốt cuộc cười sáng khoái. Liễu Ngọc Như cũng hiểu được mục đích nàng ấy ghé thăm.

Liễu Ngọc Như tiễn Tần Uyển Chi về, Cố Cửu Tư dán xong câu đối thì quay lại. Thấy Liễu Ngọc Như rầu rĩ, hắn không khỏi thắc mắc, “Hai người nói gì mà mặt nàng ủ rũ thế?”

“Bàn chút chuyện của Chu đại ca,” Liễu Ngọc Như sầu lo than, “tẩu tử sống cũng khó khăn quá.”

Tiếng than kia làm Cố Cửu Tư trầm ngâm, hắn suy nghĩ rồi lên tiếng, “Phải cố gắng chịu đựng.”

Liễu Ngọc Như không hiểu lắm, Cố Cửu Tư từ tốn giải thích, “Việc gì rồi cũng có kết quả, bất kể là tẩu tử đến U Châu hay đại ca về Đông Đô thì chịu đựng mấy năm sẽ biết ngay.”

“Chu đại nhân thật nhẫn tâm,” Liễu Ngọc Như nghe Cố Cửu Tư nói mà chẳng thể ngừng thở dài, “tuy Chu đại ca không phải nhi tử ruột thịt của ngài ấy thì cũng đâu cần đề phòng tới mức đó.”

Cố Cửu Tư nghe vậy thì chẳng nhịn cười nổi.

“Chu đại nhân lần bệ hạ đều giỏi chơi cờ.”

“Hả?” Liễu Ngọc Như mù mờ hỏi lại.

Cố Cửu Tư quay đầu nhìn về phía cung điện, chậm rãi nói, “Người biết chơi cờ sẽ không lãng phí bất kỳ quân cờ nào.”

“Nàng hãy yên tâm,” ánh mắt Cố Cửu Tư xa xăm, “khi thu quân là lúc chúng ta biết vai trò của từng nước cờ.”

Chú thích

[1] Là một cuốn biên niên sử quan trọng của Trung Quốc, với tổng cộng 294 thiên và khoảng 3 triệu chữ. Tác giả chính của cuốn sử này là Tư Mã Quang – nhà sử học thời Tống.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 157: Phu Nhân Ta Đẻ Mà Các Người Kéo Cả Bầy Đến Nhà Ta Làm Gì?

Cố Cửu Tư đón năm mới cùng Liễu Ngọc Như tại Đông Đô, hôm sau hăn lập tức khởi hành đến Huỳnh Dương.

Liễu Ngọc Như tính đi cùng Cố Cửu Tư song Giang Nhu lẫn Tô Uyển ra sức thuyết phục rằng nàng mang thai nên không thể bôn ba theo hăn khắp chốn như vậy. Từ ngày đến với nhau, hai người chưa từng tách rời nhưng vì lo cho sức khỏe của Liễu Ngọc Như, cuối cùng Cố Cửu Tư quyết định để nàng lại và nhờ người nhà chiếu cố.

Tuy Liễu Ngọc Như hơi buồn bực nhưng nàng biết Cố Cửu Tư làm đúng. Trong hai tháng ở Đông Đô, bụng nàng ngày một lớn và nàng quả thật chẳng khỏe mạnh như trước, vì vậy nàng đành để Cố Cửu Tư đi một mình.

Cố Cửu Tư đơn độc quay lại Huỳnh Dương, việc đầu tiên hăn làm là tìm hiểu tình hình gần đây thông qua Tần Nam và Phó Bảo Nguyên. Sau khi hăn rời Huỳnh Dương, Lạc Tử Thương tiếp quản nhiệm vụ cải tạo sông ngòi, còn Tần Nam với Phó Bảo Nguyên hỗ trợ. Đầu óc Lạc Tử Thương xấu xa nhưng năng lực thì xuất chúng; nhất là khi Chương đại sư tinh thông bộ môn kiến trúc nên làm đặc ý môn sinh của ông, y giỏi hơn hăn Cố Cửu Tư nếu xét trên lĩnh vực này.

Cố Cửu Tư kiểm tra một lượt những phần đã được tu sửa, hăn xác nhận không có vấn đề gì mới đốc thúc mọi người tiếp tục làm theo kế hoạch.

Tết âm lịch qua chưa lâu, Chu Diệp phụng mệnh vào kinh. Liễu Ngọc Như, Diệp Thế An, và Diệp Vận cùng nhau đi thăm Chu Diệp.

Da Chu Diệp đen thấy rõ, khiến hăn trông cực kỳ răn chắc. Hăn tiếp khách cùng Tần Uyển Chi và thảo luận tình hình biên giới với mọi người.

“Ta định về đây mừng năm mới nhưng ai ngờ Bắc Lương nhân cơ hội chúng ta ăn tết mà đánh lén rồi cướp bóc một thành nhỏ, thế nên tết nhất ta vẫn phải canh giữ tại tiền tuyến.”

Chu Diệp giải thích lý do không về ăn tết, Liễu Ngọc Như thở dài, “Chúng ta có thể sống đầy đủ sung túc ở hậu phương là nhờ các tướng sĩ như Chu đại ca che chở.”

“Đây là trách nhiệm của ta.” Chu Diệp bảo rồi hăn bỗng nhớ tới một chuyện, “Nghe nói gần đây các người gặp rắc rối, Thẩm Minh hình như đến U Châu?”

Thẩm Minh xuất phát vào trung tuần tháng mười hai, Cố Cửu Tư cũng gửi thư cho Chu Diệp trong thời gian này. Chu Diệp vừa nhận được tin đã phải về Đông Đô nên chưa gặp Thẩm Minh.

Diệp Thế An nghe hăn hỏi bèn nặng nề gật đầu, “Bệ hạ ban ơn mới lưu đây hăn đến U Châu, huynh hãy cố gắng giúp đỡ hăn.”

Chu Diệp hiểu ý nên gật gù đáp ứng, sau đấy Diệp Thế An kể đầu đuôi mọi chuyện làm hăn cảm khái, “Không ngờ chỉ nửa năm ngắn ngủi mà phát sinh nhiều việc như thế.”

Nói rồi Chu Diệp nhìn về phía Liễu Ngọc Như, ánh mắt mang theo ý cười, “Đệ muội chắc mấy tháng nữa cũng sinh nhi.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy liền ngượng ngùng cúi đầu, nàng nhã nhặn đáp, “Còn bốn tháng lận. Nhưng tấu tử thì...”

Nàng chưa nói hết câu đã nghe Tần Uyển Chi hoảng hốt kêu lên. Thấy nàng ấy ôm bụng, Chu Diệp vội vàng hỏi, “Sao thế?”

Tần Uyển Chi cau mày như đang cảm nhận cái gì. Lát sau, nàng ấy quay lại nhìn Chu Diệp – trông hẳn có vẻ luống cuống – và run rẩy thông báo, “Hình...hình như...ta...sắp sinh!”

Lời này khiến sự hoảng loạn lóe lên trong mắt Chu Diệp, nhưng hẳn vẫn đủ bình tĩnh để bế Tần Uyển Chi lên rồi ra lệnh cho hạ nhân, “Mau đi gọi bà đỡ.”

Chu Diệp gấp rút tiến về phía nội viện, Liễu Ngọc Như và Diệp Thế An thoáng nhìn nhau còn Diệp Vận do dự lên tiếng, “Chúng ta có cần về trước không?”

“Không được.”

Liễu Ngọc Như bác bỏ ngay, nàng nhỏ giọng nhắc hai huynh muội Diệp gia, “Chu phu nhân quản lý nội viện, quan hệ giữa bọn họ lại không tốt nên sợ sẽ chiếu cố qua loa. Chúng ta cứ ở đây trông chừng.”

Nàng nhắc nhở khiến Diệp Thế An lẫn Diệp Vận lập tức nhớ đến lời đồn thổi về Chu Diệp và Chu phu nhân. Chu phu nhân vốn quyết tâm đề phòng Chu Diệp cướp đoạt vị trí của tiểu nhi tử, bây giờ Chu Diệp lại sắp có đứa con đầu tiên nên e rằng khúc mắc trong lòng Chu phu nhân càng sâu hơn.

Diệp Thế An gật đầu, ba người chẳng cần ai tiếp đón mà đứng lì tại Chu gia và ở bên Chu Diệp trong lúc đợi Tần Uyển Chi sinh.

Suốt quá trình sinh sản, Chu phu nhân chẳng thêm lộ diện; ngược lại, Chu Cao Lăng hấp tấp quay về phủ.

Tần Uyển Chi sinh mất nguyên ngày. Lúc nàng ấy vừa chuyển dạ, Liễu Ngọc Như đã phái người mời ngự y trong cung đến trợ giúp. Sau đấy nàng sai người về nhà mang nhân sâm đến cho Tần Uyển Chi ngâm lấy sức.

Tiếp theo, nàng chỉ huy hạ nhân nấu nước nóng hết nồi này đến nồi khác.

Chu Diệp không được phép vào phòng sinh nên chỉ có Liễu Ngọc Như và Diệp Vận vô giúp đỡ. Tần Uyển Chi chịu đựng giỏi, này giờ không rên lấy một tiếng. Liễu Ngọc Như ngồi cạnh nàng ấy mà nói, “Ta nghe bảo sinh con rất đau.”

Khuôn mặt trắng bệch của Tần Uyển Chi đầy mồ hôi, nàng ấy gượng cười, “Dĩ nhiên là đau rồi.”

Liễu Ngọc Như lau mồ hôi cho nàng ấy, kinh ngạc thốt lên, “Tẩu nhin đau giỏi quá.”

Tần Uyển Chi vừa cười vừa ôm bụng, cơn đau bất chợt ập tới làm nàng ấy co quắp và thở hổn hển. Chờ cơn đau tạm lắng, nàng ấy quay đầu nhìn về phía cửa sổ và gian nan giải thích, “A Diệp đang ở ngoài kia, ta không thể làm chàng sợ.”

Liễu Ngọc Như nghe đến đây liền xót xa cho Tần Uyển Chi. Nàng bỗng cảm thấy so với Tần Uyển Chi, cuộc sống của nàng quả thật tốt đẹp.

Không có bà bà quấy nhiễu, Cố Cửu Tư còn chống trời thay nàng. Bọn họ khác hẳn Chu Diệp và Tần Uyển Chi. Khó khăn của Cố Cửu Tư với Liễu Ngọc Như đều bắt nguồn từ con đường thực hiện lý tưởng, còn khó khăn của Chu Diệp với Tần Uyển Chi là sự xấu xí dưới lớp áo lộng lẫy.

Mẫu thân đề phòng, quân thần ngờ vực, hai người trở thành những quân cờ trên bàn cờ lớn và bị kẻ khác khống chế vận mệnh.

Tần Uyển Chi có thể chịu đựng cơn đau chuyển dạ nhưng khi đứa bé sắp ra, nàng ấy rốt cuộc nhin hết nổi mà sợ hãi thét lên. Chu Diệp ở bên ngoài nghe thấy tiếng thét kia liền mất kiểm soát và xông vào phòng sinh. Hạ nhân vừa cuống quýt giữ lấy hân vừa khuyên can, “Đại công tử, ngài không thể vào...”

“Cút!”

Chu Diệp đẩy hạ nhân ra rồi vọt thẳng vào phòng. Đập vào mắt hắn là mặt đất bừa bộn, Tần Uyển Chi nằm trên giường còn Liễu Ngọc Như với Diệp Vận ngồi bên cạnh. Chu Diệp nôn nóng tiến lại gần nhưng đôi chân mềm nhũn khiến hắn quỳ xuống trước mặt Tần Uyển Chi. Hắn nắm tay nàng ấy, thống khổ áp nó lên trán mình.

Hắn cảm nhận được nỗi bất lực sâu sắc.

Cảm giác bất lực với tư cách là con cái, bề tôi, và trượng phu vờn quanh Chu Diệp; cơ thể hắn khẽ run, từng giọt nước mắt lớn chảy xuống. Tần Uyển Chi như được tiếp thêm sức mạnh từ cái nắm tay của hắn và giữa tiếng hét không hề kìm nén, đứa trẻ chào đời.

Tần Uyển Chi thở đứt quãng, tiếng trẻ con khóc vang lên cạnh bên. Tất cả mọi người vây quanh đứa bé, ngượng ngùng chúc mừng, “Là một vị công tử.”

Chu Diệp chẳng quan tâm, hắn như trút được gánh nặng mà bò đến cạnh Tần Uyển Chi. Mặt kề mặt, nước mắt hai người hòa vào nhau.

“Hồi này ta sợ lắm,” Chu Diệp nghẹn ngào thừa nhận.

Tần Uyển Chi cười yếu ớt, “Sợ gì chứ?”

“Ta sợ nàng rời bỏ ta.”

Câu trả lời này khiến cơn đau của Tần Uyển Chi đột nhiên ngừng lại; từ nhỏ Chu Diệp đã chứng chặc và điềm tĩnh, hắn hiếm khi thất thố như vậy. Liễu Ngọc Như và Diệp Vận sợ quấy rầy đôi phu thê nên Liễu Ngọc Như đến bên đứa bé và quan sát người khác lau sạch máu rồi quấn khăn quanh nó.

Tần Uyển Chi hơi mệt mỏi, Chu Diệp ở cạnh trông nom thể tử của mình. Nàng ấy thoáng thả lỏng rồi nắm tay Chu Diệp, lẩm bẩm hỏi, “A Diệp,

chùng nào chàng mới về?”

Chu Diệp cứng đờ, hắn không dám phát ra tiếng nào. Tần Uyển Chi cũng chẳng truy vấn, nàng ấy kiệt sức ngủ thiếp đi.

Liễu Ngọc Như xoay người lại bảo Chu Diệp, “Để tẩu tử nghỉ ngơi trước đã.”

Chu Diệp im lặng gật đầu, tựa hồ cũng rất mệt.

Lúc này hắn mới nhớ tới con mình, hắn đi vài bước đến chỗ Diệp Vận. Nàng ấy đang trêu đùa đứa nhỏ, thấy Chu Diệp tới bèn cười rồi giao thẳng bé cho hắn, “Chu đại ca đặt tên cho bé là gì?”

Chu Diệp lặng thinh, hắn cảm nhận rõ sức nặng khi đứa bé được đặt vào tay mình. Hắn ôm nhi tử và nhìn nó òa khóc. Song dần dần, đứa trẻ dường như nhận ra điều gì nên mở to đôi mắt sũng nước để nhìn chăm chăm Chu Diệp. Nó cứ nhìn mãi rồi bỗng cười khanh khách và duỗi bàn tay non nớt mềm mại về phía hắn.

Chu Diệp ngăm nhìn đứa nhỏ này, không hiểu vì sao nước mắt lại rơi xuống. Hắn hít sâu một hơi, sau đấy đưa thẳng bé cho Liễu Ngọc Như đang đứng cạnh và thì thào, “Phiền người giúp ta trông con, ta cần ra ngoài một chút.”

Dứt lời, Chu Diệp vội vã xoay người hướng về phía thư phòng của Chu Cao Lăng.

Chu Cao Lăng đang bàn việc với người khác thì Chu Diệp mang theo mùi máu nồng nặc bước vào. Nhìn Chu Diệp đứng tại cửa, Chu Cao Lăng tức khắc nhíu mày, “Chí ít cũng phải thay quần áo trước khi đến gặp ta, thế này còn ra thể thống gì?”

Nhưng Chu Diệp chỉ yên lặng đứng đấy, Chu Cao Lăng biết hẳn có chuyện nhất định phải nói ngay bây giờ nên đành yêu cầu những người khác tạm thời lui xuống.

Lúc trong phòng chỉ còn phụ tử hai người, Chu Cao Lăng bất mãn chất vấn, “Có chuyện gì mà con nhất quyết dùng biện pháp như vậy để gặp ta?”

Ông vừa nói xong, Chu Diệp quỳ xuống và đập đầu thật mạnh trên mặt đất, tạo ra một tiếng vang nặng nề. Giọng hẳn khản đặc khi cất lên, “Con cầu xin phụ thân triệu hồi con về Đông Đô.”

Chu Cao Lăng chẳng đáp trả, Chu Diệp nhanh chóng nói, “Con không cầu quyền cao chức trọng, chỉ cần chức quan nhỏ bát phẩm hay thậm chí bộ khoái cũng được. Nếu phụ thân vẫn không yên tâm vì sợ con muốn tranh đua với đệ đệ, xin hãy gạch tên con khỏi gia phả Chu gia. Con sẽ dẫn theo Uyển Chi và con mình ra ngoài tự tìm đường mưu sinh.”

Chu Cao Lăng nghe Chu Diệp nói nhưng rất lâu sau vẫn không lên tiếng. Thấy ông chẳng nói lời nào, Chu Diệp tiếp tục quỳ trên đất với thân mình run rẩy, hẳn khóc nức nở, “Phụ thân, tuy con không phải huyết mạch của người nhưng từ nhỏ đã được người một tay nuôi nấng. Ngay từ những tháng năm nghèo túng, người đã ra ngoài làm việc còn con lo liệu nhà cửa. Người cần tiền, nhi tử buôn bán; người cần quyền, nhi tử làm quan. Hơn hai mươi năm qua, con không có công lao thì cũng có khổ lao. Chẳng lẽ trái tim người cứng rắn đến mức vì đề phòng mà quyết tâm ép nhi tử chịu cảnh vợ con ly tán và đẩy nhi tử tới đường cùng?!”

Chu Diệp ngẩng đầu nhìn Chu Cao Lăng, những cảm xúc luôn bị chôn giấu chợt bùng nổ, “Huyết mạch quan trọng thế ư? Vì con không phải huyết mạch của người nên hai mươi năm người nuôi nấng và dưỡng dục con, hai mươi năm con kính trọng và đi theo người chả được coi là tình cảm sao?!”

“Con chỉ muốn ở cùng Uyển Chi thôi.” Chu Cao Lãng lắng nghe, ông suy tư đề nghị, “Giờ nó đã sinh con thì để đưa bé lại Đông Đô rồi Uyển Chi đi với con chẳng tốt hơn à?”

“Đưa trẻ thì sao?” Chu Diệp lạnh lùng nhìn Chu Cao Lãng. “Nó còn nhỏ như thế, Uyển Chi sao nỡ đi? Ngay cả khi nó lớn lên, phu thê chúng con bỏ thằng bé lại Đông Đô thì ai nuôi nó?”

“Mẫu thân con...”

“Bà ấy mà là mẫu thân?!” Chu Diệp gầm lên, “Nếu bà ấy thật lòng coi con là nhi tử, con làm gì phải chật vật tới mức này! Người nghĩ con chỉ muốn ở bên Uyển Chi? Con biết rõ Uyển Chi sống trong Chu gia ở Đông Đô hứng chịu biết bao uất ức lẫn khó khăn! Con làm trượng phu,” Chu Diệp đau đớn nhìn Chu Cao Lãng, “sao có thể biết nàng khó xử mà chả hề quan tâm? Làm phụ thân mà biết con mình sống tại nơi đây mang ý nghĩa gì thì sao nhẫn tâm bắt nó ở lại được? Ở lại cái gì chứ?”

“Phải gọi là từ bỏ! Là con từ bỏ gia đình!”

Chu Cao Lãng nghe những lời này liền sụp mắt xuống, ông nhìn mặt nước sóng sánh trong chén trà thật lâu mới cất tiếng, “Vậy con muốn Chu gia phải làm gì bây giờ?”

Chu Diệp ngẩn người, Chu Cao Lãng dường như đã quyết định xong, ông ngẩng đầu nhìn hần và điềm nhiên nói, “Con nghĩ ta đề phòng con? Thế khi xưa việc gì ta phải đích thân nuôi nấng và dạy dỗ con nên người? Nếu ta coi trọng huyết mạch thì dàn xếp một cái chết ngoài ý muốn cho con chả tốt hơn sao?”

Các câu hỏi liên tiếp làm Chu Diệp bối rối, Chu Cao Lãng cười rộ, “Không lẽ con tưởng ta để con sống vì con chịu thương chịu khó nên có thể giúp ta kiếm tiền?”

“Đúng là trẻ con.” Chu Cao Lăng lắc đầu. “Ta sai con đến U Châu không phải vì đề phòng con mà vì muốn chữa đường lui cho Chu gia.”

“Con không hiểu...”

“Sức khỏe Phạm thúc thúc của con kém lắm rồi.” Chu Cao Lăng hạ thấp giọng. “Từ trước ta đã khuyên lão tặc huyền để sinh thêm đứa nữa, nhưng lão yêu sâu sắc tấu phu nhân nên kiên quyết từ chối. Ta khuyên lão nghiêm khắc dạy dỗ Ngọc nhi thì lão lại chẳng nỡ. Lúc ấy vì nóng vội nên ta nhúng tay vào rất nhiều việc, làm Ngọc nhi chán ghét ta tột độ. Nếu chúng ta còn ở U Châu thì nó ghét cũng chẳng sao, nhưng còn hiện tại?”

Chu Cao Lăng nhìn Chu Diệp, “Nó là thái tử, là vị vua tương lai của đất nước. Ta là điện tiền đô điểm kiểm với binh quyền trong tay. Dựa theo tính nết của nó, con nghĩ một khi nó đăng cơ thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Nếu ta không từ bỏ quyền lực, e rằng nó sẽ ngày ngày nghĩ ta muốn soán vị cướp ngôi. Nếu ta trả lại quyền lực, liệu nó có cho người Chu gia sống sót với bản tính đấy?”

“Ta phái con đến U Châu nắm giữ binh quyền vì hy vọng nếu có ngày Chu gia ở Đông Đô gặp nạn, chí ít con vẫn còn sống. Chỉ cần con khống chế binh quyền tại U Châu thì bọn họ mới kiêng dè và không dám tùy ý làm bậy. A Diệp, lý do con ở U Châu chẳng phải vì bản thân con mà vì ta, vì Uyển Chi, vì mẫu thân con, vì toàn bộ Chu gia.”

“Con cho rằng hiện giờ địa vị của ta cao, lại từng vào sinh ra tử với bộ hạ nên Chu gia có thể bình chân như vại? Ta nói con hay,” Chu Cao Lăng nghiêm túc nhìn Chu Diệp, “Chu gia ta đã đi trên băng mỏng và đối đầu với nguy hiểm chồng chất từ lâu rồi. Ta và đệ đệ con sống tại Đông Đô chẳng khác gì đặt tính mạng ở nơi đây, thế mà con lại khóc lóc đòi về. Con về làm gì, để chết chung cả đám hả?”

“Con nghĩ tại sao mẫu thân con cư xử tệ bạc như vậy? Vì nàng biết đến ngày Chu gia gặp tai họa ngập đầu, con là người có khả năng sống sót cao nhất. Nàng chỉ không cam lòng thôi.”

Chu Diệp ngơ ngác nhìn Chu Cao Lãng, ông đáp lại ánh mắt hẩn và khàn khàn bảo, “A Diệp, con là đứa trẻ ta tự tay nuôi dưỡng. Hơn hai mươi năm qua, con vẫn luôn là niềm tự hào của ta. Đáng lẽ ta không định nói những lời này sớm đến thế nhưng con thật thiếu kiên nhẫn, hôm nay con đã nói tới mức ấy thì ta đành phải thành thật thôi.”

“Con về U Châu đi, cứ giả bộ trung thành cũng như tận tâm, và để nhước điểm lại Đông Đô. Đừng nhắc tới việc cho gia đình mình rời khỏi đây, nó sẽ khiến bộ hạ nghi kỵ. Sau đó hãy tiếp tục chờ.”

“Chờ đến khi nào?” Nguồn:

“Đến ngày,” Chu Cao Lãng bình tĩnh trả lời, “thái tử sinh hạ con nối dõi.”

“Hoặc là ngày,” ông nghiêng đầu nhìn Chu Diệp, “nó chĩa kiếm vào Chu gia.”

Chu Diệp im lặng, Chu Cao Lãng cặp mắt xuống và nhàn nhạt nói, “Ta biết con lo ngại mẫu thân mình, ta sẽ nói chuyện riêng với nàng. Về sau ta sẽ cho Ngọc Như thường xuyên ghé thăm để bầu bạn với Uyển Chi, con yên tâm chưa?”

Sau khi lắng nghe hồi lâu, Chu Diệp như đã bỏ cuộc nên mở miệng thì thào, “Xin nghe phụ thân dạy bảo.”

“A Diệp,” Chu Cao Lãng mệt mỏi nhìn hẩn, “con không trả giá vô ích, mọi thứ trong tương lai đều thuộc về con.”

“Phụ thân,” Chu Diệp điềm tĩnh nói, “những gì con làm chưa bao giờ vì con muốn kiếm lời. Nguyên vọng của con rất đơn giản. Con không đủ sức tạo nên thiên hạ thái bình, cũng chẳng thể khiến nó phát triển thịnh vượng, hiện giờ con chỉ mong muốn một điều duy nhất—”

Hắn chăm chú nhìn Chu Cao Lăng, thành khẩn bảo, “Con hy vọng người một nhà chúng ta bao gồm thê nhi của con, người, mẫu thân, và đệ đệ có thể sống bình an cả đời là đủ rồi.”

Chu Cao Lăng lẳng lặng quan sát người thanh niên trước mặt mình. Nhuệ khí lẫn gai góc của hắn đã bị mài mòn, song dường như hắn chẳng khác trước kia là bao.

Hắn vĩnh viễn kính cẩn vâng lời, hiếu thuận, khiêm tốn, chính trực; luôn ra tay giúp đỡ và là đại ca của mọi người, nhưng chưa từng làm kẻ xấu.

Chu Cao Lăng thở dài thành tiếng, ông vẫy tay, “Đi đi.”

Chu Diệp cung kính hành lễ rồi rời đi. Khi hắn trở lại phòng sinh, Liễu Ngọc Như đã chỉ huy hạ nhân dọn dẹp sạch sẽ. Liễu Ngọc Như đang ôm đứa trẻ, nàng trao nó vào tay Chu Diệp. Hắn ngẩng nhìn con mình ngủ say sưa, không hề hay biết những chuyện diễn ra quanh nó.

“Huynh đặt tên đi,” Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng nói, “này giờ chúng ta trêu ghẹo mà chẳng biết gọi nó là gì.”

Chu Diệp nhìn thẳng bé thật lâu mới cất tiếng, “Tư Quy.”

Chu Tư Quy.

Chu Diệp chỉ nán lại Đông Đô mười mấy ngày, Tần Uyển Chi chưa hết kỳ ở cử thì hắn đã rời khỏi Chu gia. Trước khi đi, hắn dặn Liễu Ngọc Như hãy cố gắng chăm sóc Tần Uyển Chi. Liễu Ngọc Như đáp ứng, nàng thường xuyên đến thăm Tần Uyển Chi cùng Diệp Vận.

Ba nữ nhân ở Đông Đô gặp mặt tán gẫu, ngoại trừ công việc kinh doanh của Liễu Ngọc Như và Diệp Vận, thì chủ đề nói chuyện toàn về nam nhân.

Chu Diệp hay viết thư gửi Tần Uyển Chi, trong thư chắc chắn sẽ đề cập Thẩm Minh. Nghe bảo Thẩm Minh gia nhập đội quân xung kích tại U Châu. Chu Diệp vốn không đồng ý vì đội quân này đa phần là tù nhân, chuyên được dùng để làm bia chắn cho người phía sau nên rất nguy hiểm. Nhưng Thẩm Minh khẳng khẳng muốn vào, Chu Diệp đành chịu thua.

Mỗi lần nghe tin về Thẩm Minh từ chỗ Tần Uyển Chi, Diệp Vận luôn cảm thấy người kia khác hẳn Thẩm Minh. Hẳn thông minh và trầm tĩnh hơn nhiều so với Thẩm Minh trong trí nhớ của nàng ấy.

Nghe đâu hăn bắt đầu đọc sách; mỗi tối khi mọi người ở doanh trại đã ngủ, hăn lại lấy binh pháp ra đọc.

Ban đầu hăn đọc không hiểu, nhưng dần dần đã có thể phân tích cặn kẽ các chiến lược quân sự.

Khi chú ý một người thành thói quen thì sẽ luôn muốn biết tin tức về hăn. Liễu Ngọc Như cũng khuyến khích nàng ấy viết thư cho Thẩm Minh; một lá thư mà nàng ấy viết đi viết lại, viết rất nhiều lần mới bị Liễu Ngọc Như bắt gửi.

Nửa tháng sau ngày gửi thư, nàng ấy nhận được hồi âm. Chữ viết trong thư tuy không đẹp nhưng tương đối ngay ngắn, nhìn là biết người viết đã siết chặt bút mà nắn nót từng chữ với cảm xúc bị kìm nén.

Hăn không viết gì dư thừa nhưng lại khiến nàng ấy cảm thấy các con chữ chỉ kể chuyện lật vật. Nội dung thư lịch sự trả lời những gì Diệp Vận hỏi, chẳng hề có câu nào không nên nói hay không nên hỏi. Thẩm Minh cứ như chẳng phải người đặt bút viết lá thư này, song từng con chữ trịnh trọng lại chứng tỏ hăn đích thực là tác giả.

Hai người trao đổi những lá thư đầy quy củ. Bọn họ tận lực giữ lễ nghĩa còn thư từ Cố Cửu Tư viết lại càn rỡ gấp bội.

Lợi nhuận mà thương đội của Liễu Ngọc Như đạt được tăng theo quá trình cải tạo Hoàng Hà. Ngay từ tháng thứ nhất nó đã kiếm lời, còn giúp giảm phí tổn cho những thương vụ khác; tổng thu nhập tăng năm phần so với tháng trước.

Thanh danh của cửa hàng trực thuộc Liễu Ngọc Như càng lúc càng vang xa; những tiệm buôn nhỏ lẻ đều phó thác hàng hóa cho Liễu Thông Thương Hành vận chuyển.

Tiền vô như nước chảy, Liễu Ngọc Như bắt đầu mua đất theo đúng kế hoạch dự tính và khuếch trương cửa hàng. Cả Thần Tiên Hương lẫn Hoa Dung đảm nhiệm toàn bộ quy trình từ chuẩn bị nguyên vật liệu đến bán thành phẩm, vì tự kiểm soát mọi khâu như thế nên phí tổn giảm mạnh.

Buôn bán phát triển khiến thương đội hoạt động liên tục, Cố Cửu Tư lợi dụng việc này để hàng ngày gửi thư từ Huỳnh Dương về.

Tối nào hẵn cũng viết thư, sáng lại sai người đưa tới bến tàu Huỳnh Dương để theo tàu về Đông Đô.

Thư từ thường xuyên như vậy nên đương nhiên chẳng có mấy chuyện để tâm sự, nhưng cái gì không tiến bộ chứ trình độ viết thư tình của Cố Cửu Tư lại tăng đột biến trong nửa năm qua.

Tháng tư cũng là thời điểm Liễu Ngọc Như sắp sinh. Nàng gửi thư báo cho Cố Cửu Tư thời gian mà đại phu dự kiến song hẵn không hồi âm.

Liễu Ngọc Như thấy hơi lạ, lòng nàng khó tránh khỏi lo lắng Cố Cửu Tư gặp nạn. Chỉ lo băng quơ vậy thôi đã kinh động đứa bé trong bụng. Lúc ấy Liễu Ngọc Như đang ở trong phòng thì đột ngột cảm nhận được cơn đau từ

bụng mình. Nàng run rẩy hít thở, Ân Hồng vội vã đỡ lấy nàng, “Phu nhân sao vậy?”

Liễu Ngọc Như chờ cơn đau kia trôi qua, nàng tự đứng dậy và chỉ thị rành rọt, “Mời Hà Ngự y và bà đỡ tới, báo tin ta sắp sinh cho đại phu nhân lẫn mẫu thân ta.”

Lời này khiến Ân Hồng sửng sốt, sau đó nàng ấy luống cuống tuân lệnh rồi thu xếp người làm theo lời Liễu Ngọc Như.

Là sản phụ nhưng Liễu Ngọc Như bình tĩnh dị thường. Nàng chỉ huy người đỡ nàng đến phòng sinh rồi hít thở theo quy luật để giảm bớt đau đớn. Chẳng mấy chốc, Giang Nhu và Tô Uyển gấp gáp chạy tới. Nhìn dáng vẻ Liễu Ngọc Như, Giang Nhu mau chóng hỏi han sức khỏe nàng. Liễu Ngọc Như thông thả mô tả tình trạng hiện tại của mình, Giang Nhu gật đầu, “E rằng sẽ tốn nhiều thời gian đấy, con ăn chút gì để lấy sức đi.”

Liễu Ngọc Như gật gù, chờ chưa được bao lâu thì bà đỡ đến và ngay sau đấy Hà Ngự y cũng có mặt.

Lúc Hà Ngự y đến, Cố Lăng Hoa, Giang Hà, Diệp Thế An, và Diệp Vận đều chạy tới; quả thật náo nhiệt vô cùng. Ngay cả Lý Ngọc Xương mới từ Hình Bộ ra nhưng vừa nghe đồng liêu của Giang Hà bàn tán chuyện này, hẳn suy nghĩ giây lát rồi cũng đến góp mặt. Chưa kể còn Tần Uyển Chi, các phu nhân quan gia mà Liễu Ngọc Như thân quen, cùng đông đảo chường quầy của Hoa Dung lẫn Thần Tiên Hương. Dù Cố Cửu Tư vắng mặt nhưng bầu không khí lúc Liễu Ngọc Như sinh đứa bé này lại chẳng hề tịch mịch, thậm chí nói là cực kỳ sôi động cũng không ngoa. Liễu Ngọc Như ở trong phòng sinh còn nghe được người bên ngoài vừa cắn hạt dưa vừa tán dóc, có cả tiếng làm phép cầu nguyện nữa. Nàng không biết nhóm người này lo lắng cho mình hay tới hóng hớt nên nàng sinh mà khuôn mặt nửa cười nửa ầu.

Nàng đau chuyển dạ tới tận nửa đêm. Vào khoảnh khắc đau nhất, nàng nhớ đến Cố Cửu Tư. Lần đầu tiên trong đời, nàng hơi oán trách Cố Cửu Tư vì đã nhét một đứa bé to như thế vào bụng nàng, khiến nàng phải hứng chịu tra tấn. Nhưng hay cho hắn, gây tội mà còn nhờn nhờn ở Hoàng Hà vì nước vì dân, chẳng về đây nhận lỗi.

Liễu Ngọc Như âm ức thầm nghĩ, nàng muốn mắng vài tiếng song sợ lãng phí sức lực. Lý trí ép nàng ngậm chặt miệng, chỉ há ra để khẽ thở dốc. Tô Uyển ở bên cạnh nhìn nàng chịu khổ, bà lau mồ hôi cho nàng với nước mắt giàn giụa và giọng nói nghẹn ngào, “Con mà là một thằng bé thì không phải gánh nỗi đau sinh nở. Cửu Tư thật là, những lúc thế này lại chả ở bên con, một mình con...”

Hai người đang trò chuyện thì bên ngoài vang lên tiếng ầm ĩ.

Cố Cửu Tư dẫn theo Mộc Nam chạy thẳng vào Cố gia. Mộc Nam chạy phía sau hắn, lí nhí nhắc nhở, “Công tử nhỏ tiếng chút, chúng ta lên quay về...”

Hắn chưa nói hết câu, Cố Cửu Tư đã chạy như điên về phía nội viện rồi hét lớn, “Ngọc Như, ta về rồi! Ta về bên nàng đây!”

Giữa sự chật vật và hoang mang, Liễu Ngọc Như nghe thấy giọng Cố Cửu Tư. Nàng siết chặt ống tay áo và thở hỗn hển mà quay đầu nhìn về hướng cổng chính, biểu cảm của nàng rất đổi phức tạp.

Cố Cửu Tư vừa xông vào nội viện liền cấp bách bước qua cửa, đập vào mắt hắn là đám đông tưng bừng náo nhiệt. Bọn họ đồng loạt quay lại nhìn hắn.

Cảnh tượng trên khiến Cố Cửu Tư sợ ngây người, hắn thảng thốt, “Các người kéo cả bầy đến nhà ta làm gì?”

Nói rồi hắn nhìn về phía Lý Ngọc Xương.

Chưa tính những người khác, chỉ riêng Hình Bộ Thượng thư xuất hiện tại nhà hãn đã hù Cố Cửu Tư sợ chết khiếp.

Về mặt Lý Ngọc Xương hết sức bình thản, hãn nói như phải rồi, “Liều phu nhân đang sinh con.”

Câu trả lời của hãn càng khiến Cố Cửu Tư mù tịt, hãn lập tức chất vấn, “Đúng vậy, phu nhân ta đẻ mà các người kéo cả bày đến nhà ta làm gì?”

“Để tiếp sức cho Ngọc Như,” Diệp Vận mở miệng.

Cố Cửu Tư liếc nhìn Diệp Vận, quanh nàng ấy là một đồng quản lý của Thần Tiên Hương. Vân Vân ngồi bên cạnh cũng được bu quanh bởi quản lý ở Hoa Dung.

Đằng sau nhóm người này là mấy kẻ ăn mặc dị hợm đang nhảy nhót làm phép, miệng còn lái nhải thần chú làm cả viện tử nhộ nhịp hết mức.

Cố Cửu Tư bỗng thấy choáng váng.

Hãn nhất thời không thể phân biệt rốt cuộc mình trở về để bầu bạn bên cô vợ nhỏ khi nàng vượt cạn hay để tham dự bữa tiệc quái gở.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 158: Di Chiếu Trong Tay Trương Ngọc Chỉ Có Một Kết Quả Duy Nhất

Qua cơn hoảng hốt, Cố Cửu Tư mau chóng tỉnh táo lại; hắn nhận ra đám người rảnh rỗi này tới đây hóng chuyện. Chẳng màng Lý Ngọc Xương có tố cáo mình không, hắn chạy thực mạng về phía phòng sinh. Hạ nhân muốn ngăn lại nhưng Cố Cửu Tư liếc một cái sắc lẹm, khiến chả ai dám cản tên Hỗn Thế Ma Vương thích làm bậy này và đành để hắn vào phòng.

Vừa bước qua cửa, hắn đã nhanh chân đến bên Liễu Ngọc Như rồi giật lấy cái khăn trong tay Tô Uyển. Hắn vừa lau mồ hôi cho Liễu Ngọc Như vừa quan sát tình trạng của nàng, đồng thời hỏi Hà Ngự y đang đứng một bên trông chừng, “Hà đại nhân, tình hình sao rồi? Phu nhân ta lần đưa trẻ vẫn khỏe mạnh chứ?”

Cố Cửu Tư đột ngột xuất hiện làm Hà Ngự y sợ hãi thật lâu mới hoàn hồn. Cũng may ông đã đảm nhiệm chức ngự y nhiều năm nên quen nhìn sóng to gió lớn, ông cung kính hành lễ rồi trả lời, “Cố đại nhân yên tâm, phu nhân vẫn ổn còn đứa trẻ tạm thời chưa ra. Mọi thứ đều bình thường.”

Có lời xác nhận này, Cố Cửu Tư thở phào nhẹ nhõm. Hắn rút cuộc nhìn Liễu Ngọc Như và nắm tay nàng, kiên định lặp đi lặp lại, “Ta đã về, nàng đừng sợ.”

Liễu Ngọc Như lặng lẽ bóp chặt tay Cố Cửu Tư. Nàng nghĩ thật kỳ lạ; người này chỉ lau mồ hôi, nắm tay, trấn an chứ chẳng làm gì đặc biệt song lại khiến nàng thấy không đau đớn như trước.

Nàng khẽ thở hốt hên mà thì thào, “Sao chàng lại trở về?”

“Ta đã thu xếp ổn thỏa,” Cố Cửu Tư biết nàng muốn hỏi gì nên nhanh nhẹn đáp, “ta phái người thay ta giám sát Hoàng Hà. Ta cấp tốc trở về để ở bên lúc nàng sinh con, ngày mai ta sẽ quay lại.”

“Vậy chàng về làm gì?” Liễu Ngọc Như nhúu chặt mày. “Chỉ tổ mệt nhọc thôi, ta có thể vượt cạn một mình.”

“Ta biết một mình nàng vẫn làm được,” Cố Cửu Tư cẩn thận lau mồ hôi trên trán nàng và ấm áp bảo, “nhưng không tận mắt thấy mẫu tử nàng bình an thì ta chẳng yên tâm.”

Liễu Ngọc Như im lặng, Cố Cửu Tư chăm chú ngắm nhìn nàng. Hắn vất vả chạy về, còn chưa thay quần áo nên người dính đầy bùn đất lẫn mồ hôi. Vào giờ phút này, trông Liễu Ngọc Như cũng chả khá hơn, thậm chí đây còn là thời điểm nàng chật vật cùng cực. Hai kẻ nhếch nhác nắm tay nhau lại cảm thấy đối phương là người tốt đẹp nhất.

Sau khi Cố Cửu Tư tới, Liễu Ngọc Như không còn căng thẳng. Lúc trời sắp sáng, đứa bé chào đời. Nàng vừa sinh ra đứa nhỏ này, nó đã cất tiếng khóc vang trời làm những người đang ngủ sóng soài ngoài sân do chờ lâu bừng tỉnh.

Cố Lăng Hoa là người phản ứng đầu tiên, ông sốt ruột hỏi, “Sinh rồi hả?”

“Rồi, sinh rồi,” Ân Hồng đi từ trong ra, hào hứng thông báo, “là một vị thiên kim!”

Hiện giờ thiên kim hay công tử đều chẳng quan trọng, nghe được Liễu Ngọc Như đã sinh thì tất cả mọi người nhẹ nhàng thở hắt ra. Diệp Vận vội lên tiếng, “Ngọc Như không sao chứ?”

“Không sao hết,” Ân Hồng cười, “phu nhân đang nghỉ ngơi.”

Sinh con xong, Liễu Ngọc Như hoàn toàn kiệt sức. Nhưng nghĩ đến nhiều người vì lo cho nàng mới tới đang chờ ngoài kia, nàng bảo Cố Cửu Tư, “Chàng ra ngoài tiếp khách đi, đừng chậm trễ khiến mọi người phật lòng.”

“Ừ,” Cố Cửu Tư đồng ý, hắt lau khô mặt nàng và ôn hòa nói, “ta thu xếp cho nàng đã rồi sẽ đi chiêu đãi bọn họ.”

Liễu Ngọc Như đáp lại một tiếng. Cố Cửu Tư sai người chăm sóc nàng và ôm con ra ngoài, hắt để mọi người nhìn một lượt rồi bày tỏ lòng biết ơn.

Mọi người đợi bên ngoài cả đêm chẳng qua để chờ tin Liễu Ngọc Như bình an. Hiện giờ biết mẫu tử mạnh khỏe mà mọi người cũng mệt mỏi nên sau khi gặp Cố Cửu Tư, bọn họ nghỉ lại Cố phủ hoặc về nhà luôn. Cố Cửu Tư sắp xếp chỗ ở cho mọi người, còn ai chọn đi về thì hắt sai hạ nhân chuẩn bị đồ ăn nhẹ làm lễ mọn và tặng lúc khách rời Cố phủ, coi như cảm kích đêm nay bọn họ lo lắng cho Liễu Ngọc Như.

Từ trước đến nay Liễu Ngọc Như lần hắt cư xử rất phải phép, nhìn hắt thích đùa giỡn vậy thôi chứ luôn chu toàn lễ nghĩa nên vô cùng được lòng người khác. Mọi người vốn quan tâm Liễu Ngọc Như mới tới, khi được tặng nhiều đồ ăn vật như vậy thì dù chúng không quý giá vẫn cảm thấy chuyến đi này bỏ công.

Ngoại trừ Lý Ngọc Xương.

Cố Cửu Tư cố tình thêm một phần đồ ăn vào lễ vật tặng Lý Ngọc Xương, hắt cười nịnh nọt, “Lý đại nhân...”

“Người không được về Đông Đô,” Lý Ngọc Xương lạnh băng mở miệng, “thế là phạm luật.”

“Lý đại nhân,” Cố Cửu Tư sắp cười hết nổi, “mai ta sẽ đi ngay. Ngài nhận mấy món ăn vật này rồi coi như không gặp ta nhé?”

“Đút lót quan viên,” Lý Ngọc Xương tiếp tục nói, “là thêm một tội.”

“Tặng đồ ăn vặt mà cũng gọi là đút lót?!” Cố Cửu Tư thật muốn chửi bậy.

Lý Ngọc Xương lặng thinh, hẩn lấy phần thức ăn trong tay Cố Cửu Tư rồi xoay người sang chỗ khác và lạnh nhạt bảo, “Hôm nay xin nghỉ, mai vạch tội người.”

Dứt lời, Lý Ngọc Xương cầm đồ ăn mà ung dung bỏ đi. Cố Cửu Tư đực mặt ra, khi Lý Ngọc Xương khuất dạng hẩn mới kịp phản ứng. Hẩn gào thét, “Lý Ngọc Xương, tên mắc dịch! Người chờ đấy, lão tử giải quyết xong Hoàng Hà sẽ về giết người!”

Mắng đã mồm rồi Cố Cửu Tư lại hơi chột dạ, hẩn nghĩ ngợi và hấp tấp đi tìm Liễu Ngọc Như.

Nếu bị vạch tội thì cứ vui vẻ một trận trước lúc người ta xử lý mình.

Cố Cửu Tư tiễn khách khứa xong xuôi liền tới chỗ Liễu Ngọc Như. Nàng đã chuyển sang phòng khác, cơ thể được lau sạch sẽ bằng khăn ấm và còn được xông hương. Cố Cửu Tư vừa bước chân vô phòng liền ngửi thấy mùi cơ thể mình, hẩn bèn lùi lại và gấp rút đi tắm rửa thay đồ mới quay về. Lúc này Liễu Ngọc Như đã ngủ, Cố Cửu Tư rón rén lên giường rồi nằm xuống cạnh nàng.

Liễu Ngọc Như ngủ say sưa một giấc mới chậm chạp tỉnh dậy. Chưa mở mắt, nàng đã cảm nhận được độ ấm và mùi hương quen thuộc ở bên cạnh. Nàng nhích lại gần để dựa vào ngực Cố Cửu Tư nhưng không nói gì cả.

Cố Cửu Tư duỗi tay chải tóc cho nàng, nhẹ nhàng lên tiếng, “Công trình Hoàng Hà sắp hoàn tất, trễ nhất là hai tháng nữa ta sẽ tu sửa xong.”

Liễu Ngọc Như khẽ khàng ậm ừ, Cố Cửu Tư biết nàng mệt nhưng vẫn muốn trò chuyện với hắn nên nói ngay, “Cứ để ta nói, nàng nghe là được. Không cần đáp lại đâu, ta biết trong lòng nàng nghĩ gì.”

“Chàng đâu phải ta...”

“Thế mà ta vẫn biết đấy,” Cố Cửu Tư cười rộ, “ta biết hết mọi suy nghĩ của nàng vì nàng ở trong lòng ta.”

Liễu Ngọc Như không đáp trả, nàng dựa vào Cố Cửu Tư mà nghe hắn kể, “Bây giờ nàng vang danh thiên hạ lắm luôn, chỗ nào cũng có sản nghiệp thuộc về nàng. Người ta tung hô nàng thành nữ Thần Tài, còn bảo người sở hữu nhiều tiền nhất dưới bầu trời này là nàng.”

“Bọn họ nói vậy,” Liễu Ngọc Như nghe đến đây thì chẳng giữ im lặng nữa, nàng thì thào, “làm gì có.”

“Đó là chuyện sớm muộn thôi.” Cố Cửu Tư hôn nhẹ lên trán nàng, dịu dàng khẳng định, “Nàng đã thành nữ Thần Tài, nhà giàu số một chỉ là vấn đề thời gian.”

“Mọi người đều thích nàng.” Cố Cửu Tư khen ngợi và huyền thoại về thanh danh ngoài kia của Liễu Ngọc Như, “Nàng xây học đường lẫn nhà từ thiện, dẫn dắt bá tánh kiếm tiền, còn cung cấp thức ăn và thuốc men cho người nghèo. Ta đi đến đâu cũng nghe người ta ca ngợi nàng, thậm chí có người dựng tượng để thờ nàng nữa. Nghe đâu một người được thờ lâu dài sẽ hóa thành thần tiên, chả biết có thật không.”

“Sao mà thật được?” Liễu Ngọc Như bật cười. “Trên đời này lấy đâu ra thần tiên?”

“Có mà,” Cố Cửu Tư nói như đây là chuyện hiển nhiên.

Liễu Ngọc Như nghi hoặc hỏi, “Chàng gặp rồi?”

“Ừm.”

“Ở đâu?”

“Trước mặt ta.”

Liễu Ngọc Như nghe là biết ngay Cố Cửu Tư đang ghẹo nàng,

Nàng chả thèm cãi lộn với hắn, chỉ khẽ “hừ” một tiếng rồi ngậm chặt miệng.

Cố Cửu Tư phát ra tiếng cười nhỏ, “Nàng đúng là ngày càng ương ngạnh.”

Cố Cửu Tư ở lại một ngày, học xong cách bế con là hắn lại rời đi.

Tên của đứa trẻ là Cố Cẩm, sau khi đặt tên cho con, Cố Cửu Tư cười ngửa quay về Huỳnh Dương.

Giang Hà đi tiễn hắn, trước lúc hắn ra khỏi thành, ông hạ giọng thông báo, “Sức khỏe bộ hạ đã suy kiệt, ngày nào cũng ho ra máu. Thái y bảo chẳng được mấy tháng nữa.”

Cố Cửu Tư lắng nghe nhưng chẳng nhận xét gì, hắn suy tư dặn, “Hãy nói chuyện này cho Ngọc Như và kêu nàng mở cửa hàng tại rìa Đông Đô.”

Giang Hà hiểu ý Cố Cửu Tư, ông gật đầu rồi tiễn hắn đi.

Lúc trở về, Giang Hà đề nghị với Liễu Ngọc Như, “Cửu Tư bảo người mở cửa tiệm chuyên bán hoa cỏ ở rìa thành, người nghĩ thế nào?”

Liễu Ngọc Như khựng lại, nàng đưa mắt về phía Giang Hà. Nàng bình tĩnh nhìn ông, trong đầu chợt nhớ tới những lời đồn từ cung điện. Sau một hồi, nàng thản nhiên gật gù, “Đã hiểu.”

Nàng đang ở cỡ nên hoạt động bất tiện, chưa kể nàng cũng không nên đích thân làm việc này. Vì vậy nàng nhắn Vân Vân đi tìm người chẳng liên quan đến Cố gia và dùng tên đối phương mua căn nhà ở rìa thành để mở tiệm bán hoa.

Diện tích tiệm hoa khá lớn, vì trồng hoa bên trong nên cần mang bùn đất tới. Thế là nơi đây suốt ngày vang lên âm thanh từ việc thi công vườn hoa.

Cố Cửu Tư vừa quay lại Huỳnh Dương, Tần Nam và Phó Bảo Nguyên đã đến cầu kiến. Bọn họ tóm tắt tình hình mấy ngày qua, Phó Bảo Nguyên dò hỏi Cố Cửu Tư, “Công trình cải tạo sông sắp hoàn tất, lũ mùa hè phải hai hoặc ba tháng nữa mới tới. Đại nhân sẽ rời đi khi đã kiểm nghiệm công trình sau lũ mùa hè hay hoàn thành tu sửa rồi đi luôn?”

Cố Cửu Tư cười cười, “Sao ta quyết định việc này được? Phải xem ý của bệ hạ. Cứ lo hoàn tất công trình đã, đến lúc đó bệ hạ nói thế nào thì ta làm thế ấy.”

Không có mệnh lệnh từ Phạm Hiên nên Cố Cửu Tư ngoan ngoãn ở lại Huỳnh Dương tu sửa sông ngòi.

Hai tháng trôi qua trong chớp mắt, mưa gió đã cuồn cuộn trong thành Đông Đô từ lâu.

Sau một cơn ho ra máu dữ dội, Phạm Hiên mất hai ngày mới tỉnh lại. Vừa mở mắt ông liền cảm nhận được mình đang hấp hối, ông gọi ngự y tới chất vấn, “Trẫm còn bao nhiêu thời gian?”

Ngự y chả dám hó hé, Phạm Hiên ho khan, “Nói!”

“Bệ hạ!”

Ngự y quỳ đầy đất làm Phạm Hiên hiểu ra ngay. Ông nhắm nhắm mắt trên long sàng một hồi rồi mở mắt ra và khàn khàn bảo, “Hoàng Hà gần như đã

được cải tạo hoàn chỉnh, lập tức hạ lệnh triệu hồi Hộ Bộ Thượng thư Cố Cửu Tư về Đông Đô.”

Mắt Trương Phượng Tường đỏ hoe, giọng ông đầy dè nén, “Vâng.”

Phạm Hiên thoáng dừng lại, ông phất tay cho ngự y lui xuống hết. Sau đó ông thều thào, “Triệu tập Thừa tướng Trương Ngọc đến yết kiến.”

“Bệ hạ,” Trương Phượng Tường nóng vội khuyên, “ngài nghỉ ngơi một chút đã.”

“Triệu tập,” Phạm Hiên gằn giọng, “Trương Ngọc đến yết kiến!”

Trương Phượng Tường nghe vậy bèn hít sâu một hơi rồi đáp trả, “Tuân lệnh.”

Dứt lời, Trương Phượng Tường ra ngoài chỉ thị một tiểu thái giám, “Đi gọi Trương Thừa tướng vào cung.”

Phạm Hiên giải tán ngự y chưa bao lâu, tin ông triệu tập Trương Ngọc vào cung đã lan ra bên ngoài.

Khi nhận được tin, toàn bộ Đông Đô đều căng thẳng.

Đêm đó mưa to, Chu Cao Lãng đứng trong sân ngắm cơn mưa tầm tã. Rất lâu sau, ông rốt cuộc lên tiếng, “Nhấn Hoàng Bình chuẩn bị, một khi Trương Thừa tướng ra cung, tức khắc hộ tống Trương Thừa tướng đến thiên điện để bảo vệ.”

Quản gia của Chu Cao Lãng là Chu Thiện Đức đang đứng đằng sau, mệnh lệnh này làm ông hơi sửng sốt. Nhưng ông nhanh chóng hiểu vấn đề và hạ thấp giọng đáp lại, “Vâng.”

Tại Đông Cung, Phạm Ngọc ngồi phía trên còn phía dưới là hai hàng phụ tá.

Sấm sét rầm vang khi mọi người nhận được tin tức. Phạm Ngọc nhìn phụ tá, chậm rãi hỏi, “Phụ hoàng triệu kiến Trương Ngọc trước, các vị nghị phụ hoàng có ý gì?”

“Ngài là nhi tử duy nhất của bộ hạ,” một phụ tá mở miệng, “hồ dữ không ăn thịt con. Nếu bộ hạ không phế thái tử thì gọi ai đến cũng chẳng đáng lo ngại.”

“Vậy tại sao phụ hoàng chưa triệu tập cô?!” Phạm Ngọc nhìn về phía phụ tá, tiếng la của hắn vừa dữ tợn vừa sốt ruột. “Ngự y nói người không còn mấy thời gian, sao chưa gọi cô vào cung...”

“Bộ hạ lo cho điện hạ đấy.” Phụ tá cắt ngang lời Phạm Ngọc, bình tĩnh giải thích, “Chu Cao Lăng trước giờ không ưa điện hạ, hiện tại là cơ hội duy nhất của ông ta. Nếu ông ta muốn ra tay thì tất nhiên sẽ chọn tối nay, điện hạ mà vào cung chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm còn gì?”

“Chúng ta cứ ngồi chờ thôi à?” Phạm Ngọc nhíu mày.

Phụ tá đáp ngay lập tức, “Dĩ nhiên là không, điện hạ cần làm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Đêm nay Chu Cao Lăng chắc chắn sẽ đổi lính gác thành người của mình. Thuộc hạ đã phái người theo dõi sát sao, chỉ cần phe Chu Cao Lăng nhúc nhích một chút là điện hạ có thể quang minh chính đại chỉ huy binh lính vào cung đối chất với ông ta.”

“Cô lấy binh đâu ra?” Phạm Ngọc cau mày.

Phụ tá nở nụ cười, “Điện hạ đừng lo, hiện giờ trong cung có ba ngàn cấm quân là cùng. Chu Cao Lăng tất nhiên chỉ dám điều động thân tín của mình,

con số này nhiều lắm là năm trăm. Điện hạ có năm trăm người là đủ rồi, Lạc đại nhân đã chuẩn bị đầy đủ cho ngài.”

Phụ tá vỗ vỗ tay, một người bước từ ngoài vào rồi quỳ trên mặt đất và cung kính chào, “Vi thần là Hùng Anh, trực thuộc đội phòng thủ của Nam Thành Quân, xin bái kiến điện hạ.”

Phạm Ngọc thấy cái tên này hơi quen quen nhưng không nhớ ra đây là ai. Hắn chưa kịp nghĩ nhiều đã nghe phụ tá nói tiếp, “Năm trăm người đang ẩn núp trong thành, ta đã gọi bọn họ tới Đông Cung. Điện hạ ra lệnh một tiếng là bọn họ sẽ cải trang thành Nam Thành Quân, sau đó hộ tống điện hạ vào cung dưới sự chỉ huy của Hùng đại nhân. Chỉ huy sứ canh giữ cổng thành đêm nay không ở dưới trướng Chu Cao Lãng, nếu bọn họ phát hiện hành tung của ông ta thì sẽ không dám quản nhưng cũng chẳng dám để mặc. Đến lúc ấy, chúng ta cứ quyết liệt xông vào cung. Khi đã ở trong cung, phe ta chỉ cần làm một chuyện là che chở Trương đại nhân ra ngoài đọc di chiếu.”

Phạm Ngọc nhíu chặt mày, “Nếu di chiếu Trương đại nhân nhận được là...”

“Kết quả như vậy sẽ không xảy ra.”

Phụ tá lấy thánh chỉ từ trong tay áo rồi kính cẩn dâng lên Phạm Ngọc và nhìn hắn mà nghiêm túc nói, “Di chiếu trong tay Trương đại nhân chỉ có một kết quả duy nhất.”

Phạm Ngọc lặng thinh nhìn chòng chọc di chiếu, sau một hồi, hắn chậm chạp cười sảng khoái.

“Hay lắm,” hắn đứng lên, “cứ làm thế đi! Di chiếu trong tay Trương Ngọc chỉ có thể viết một kết quả duy nhất!”

Phạm Ngọc cầm lấy di chiếu rồi cao hứng bảo, “Chúng ta sẽ ngồi chờ ở đây!”

Phạm Ngọc ngồi chờ tại Đông Cung, người của Chu Cao Lăng vào cung. Hoàng Bình là cấm quân trực ban đêm nay, sau khi nhận được mệnh lệnh từ Chu Cao Lăng, hần chần chừ một hồi mới đáp lại, “Tuân lệnh.”

Cùng lúc ấy, Trương Ngọc đã vào cung; trong lòng ông hoảng loạn tột cùng nhưng khuôn mặt vẫn ráng giữ vẻ trấn định. Ông vừa vào phòng đã thấy Phạm Hiên ngồi trên giường bệnh, ông mau chóng quỳ xuống hành lễ. Phạm Hiên gật gù với ông, “Ngồi xuống đi.”

Trương Ngọc biết đại khái mục đích của cuộc triệu kiến đêm nay nhưng chẳng dám nói nhiều mà chỉ giả vờ ngu ngơ. Ông ngồi cạnh Phạm Hiên, miễn cưỡng cười, “Trông bộ hạ có vẻ hồng hào hơn.”

Phạm Hiên cười như không cười liếc Trương Ngọc một cái. Ông lẳng lặng dựa vào gối trong phút chốc rồi chậm rãi mở lời, “Người đừng sợ, trẫm gọi người tới không phải vì chuyện di chiếu.”

Trương Ngọc ngẩn người, Phạm Hiên nằm nhìn nóc giường, điềm tĩnh nói, “Chẳng qua trẫm muốn biết nếu mình thật sự ra đi thì chuyện gì sẽ phát sinh.”

Lời này khiến đầu óc Trương Ngọc cấp tốc hoạt động vì muốn hiểu ý Phạm Hiên, song Phạm Hiên không nói thì ông chẳng dám hỏi. Phạm Hiên nhắm nghiền mắt, bình thản nói, “Lạc Minh giỏi đánh đàn, người đàn một bài cho trẫm nghe đi.”

Trương Ngọc im lặng, nghe Phạm Hiên gọi tên tự của mình làm ông thoáng hoảng hốt. Trương Phượng Tường ôm đàn vào, ông đặt đàn trước mặt Trương Ngọc rồi khom lưng nói bên tai Phạm Hiên, “Bộ hạ, Hoàng Bình đã di chuyển.”

Phạm Hiên nhắm hai mắt mà đáp một tiếng, Trương Ngọc loáng thoáng nghe được mấy lời đó liền hiểu tính toán của ông.

Trương Ngọc vốn chả định dính vào mấy việc này, những lời kia khiến ông hoảng sợ nhưng mặt ông không biểu lộ gì hết. Ông hỏi Phạm Hiên, “Bệ hạ muốn thần đàn bài nào?”

Phạm Hiên trầm mặc suy nghĩ một lát mới nói, “Lúc chúng ta ở U Châu, người thường đàn Tiêu Dao Du đúng không?”

“Vâng.”

“Đàn bài này đi,” Phạm Hiên bảo.

Trương Ngọc nghe theo, ông ngồi cạnh cây đàn và đặt tay lên nó. Tiếng đàn du dương lan tỏa khắp cung điện.

Đối lập với tiếng đàn là tiếng bước chân dồn dập của binh lính ở bên ngoài đại điện.

So với binh lính trong cung đang hành sự lén lút, Phạm Ngọc lại khoa trương dẫn người đến cổng cung điện. Năm trăm kỵ binh hạng nhẹ tập trung trước cánh cổng, Phạm Ngọc nhìn người gác cổng mà hét lớn, “Tránh ra, bệ hạ triệu tập cô vào cung!”

Người gác cổng không dám cử động, hăn kinh hãi lắp bắp, “Điện hạ, theo lệnh...”

“Vị đại nhân này,” không để người gác cổng nói hết câu, phụ tá thân cận của Phạm Ngọc đã chen ngang, “hay ngài vào cung hỏi bệ hạ xem?”

Người gác cổng nghe đề nghị này liền đáp, “Vâng, xin thái tử điện hạ chờ một lát, ta sẽ vào cung bẩm báo bệ hạ.”

Nói xong, người gác cổng cuống cuống chạy vào trong cung.

Ai cũng biết ban đêm mà thái tử dẫn theo nhiều người như vậy vào cung thì tuyệt đối không phải chuyện bình thường, song đâu ai dám làm ra bất kỳ việc gì trái quy định vào lúc này. Ở thời điểm hiện tại, quy định như thế là sợi dây thừng trói chặt thú dữ; một khi cởi dây, mọi thứ sẽ vượt ngoài tầm kiểm soát.

Người gác cổng báo cáo theo đúng luật, binh lính cũng quy củ truyền tin đến trong cung. Nhưng cửa nội cung[1] đã sớm bị bao vây kín mít. Binh lính nơm nớp lo sợ báo tin thái tử vào cung, Hoàng Bình đứng phía trước mà lạnh lùng nói, “Nội cung ra lệnh giới nghiêm, không được triệu tập thì không thể tiến vào.”

Binh lính tức tốc mang câu trả lời này về. Người gác cổng biết tình hình bất ổn nhưng nào dám nhiều chuyện, hẩn đành truyền đạt nguyên văn lời của Hoàng Bình. Phạm Ngọc mới nghe đã giận dữ mở miệng, “Người...”

“Vị đại nhân này,” phụ tá thân cận không đợi Phạm Ngọc mắng chửi đã bật cười. Hẩn chấp tay trước người, lễ độ nhắc nhở, “Ngài cũng biết đứng trước mặt ngài là thái tử, là con nối dõi duy nhất của bộ hạ. Thái tử nghe tin bộ hạ bệnh nặng nên muốn vào cung thăm, bộ hạ sao có thể từ chối gặp? Bên trong chắc chắn có người nói dối với ý đồ ngăn cản điện hạ vào cung. Tuy điện hạ luôn phân rõ đúng sai nhưng rất khó điều tra mấy chuyện lẻ tẻ, đại nhân tốt nhất đừng can thiệp làm gì.”

Người gác cổng im thin thít, lòng hẩn hiểu rõ việc này rất kỳ quái nên nếu được thì hẩn tất nhiên chẳng muốn dây vào. Phụ tá lấy lệnh bài Đông Cung ra, lạnh lẽo hô, “Thái tử điện hạ nghe tin có kẻ bắt cóc bộ hạ mới vào cung cứu nguy, ai dám cản trở sẽ bị coi là đồng phạm. Mau tránh ra!”

Hẩn vừa thốt lên mấy lời này, binh lính phía sau thái tử đồng loạt rút kiếm. Phụ tá nhìn chăm chăm người gác cổng và gầm lên, “Tránh ra!”

Người gác cổng lưỡng lự nhưng khi phụ tá giờ kiểm bước về phía trước, hẳn cuối cùng vẫn rút lui. Phụ tá dẫn theo thái tử cùng binh lính vội vàng vào cung.

Phạm Ngọc âm ỉ như thế nên đương nhiên kinh động mọi người. Liễu Ngọc Như ngủ giữa chừng thì bị đánh thức, nàng lật đật thay quần áo rồi cuống quýt đi tìm Giang Hà.

Nàng cứ tưởng Giang Hà còn ngủ nhưng thật ngoài dự đoán, ông đã mặc quan bào chỉnh tề và đang ngồi bên đèn cài quan lên tóc.

Cố Lăng Hoa và Giang Nhu cũng chạy lại đây, mọi người tụ tập ở cửa phòng. Liễu Ngọc Như hồi phục tinh thần, thận trọng thông báo, “Cửu cửu, thái tử dẫn người vào cung.”

“Ta biết.” Nguồn:

Giang Hà cầm trâm ngọc vào giữa quan, ông cầm một cái hộp và bình tĩnh dặn dò, “Đừng hoảng sợ, mọi người ngủ tiếp đi, bây giờ ta phải vào cung.”

Nói rồi Giang Hà ôm hộp bước ra ngoài.

Liễu Ngọc Như túm lấy tay áo Giang Hà, nàng cắn chặt răng hỏi, “Hoa ở tiệm đã nở hơn phân nửa, có cần hái không?”

Giang Hà nghe vậy liền cười, ông vỗ vỗ cánh tay Liễu Ngọc Như để trấn an, “Yên tâm, chờ hoa nở hết hẵng bàn.”

Liễu Ngọc Như không biết Giang Hà lấy sự tự tin này từ đâu nhưng nàng vẫn yên lòng. Nàng buông tay áo ông ra và tiễn Giang Hà rời phủ cùng Cố Lăng Hoa với Giang Nhu.

Sau khi rời khỏi phủ, Giang Hà hỏi thị vệ bên ngoài, “Vọng Lai, bệ hạ đã truyền tin đến Huỳnh Dương chưa?”

“Rồi,” Vọng Lai đáp ngay, “ngài ra lệnh cho đại công tử trở về.”

“Ừm,” Giang Hà gật gù, “phải người hộ tống để bảo đảm tin tức đến Huỳnh Dương.”

Vọng Lai tuân lệnh. Giang Hà sụp mắt xuống, ông vuốt chiếc hộp trong tay và chậm chậm nói, “Cửu Tư à, khi người trở về, thiên hạ sẽ là của người.”

Chú thích

[1] Chỉ hậu cung của thiên tử.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 159: Bộ Hạ Bằng Hà

Thái tử tức tốc dẫn người tiến thẳng đến cửa nội cung. Hoàng Bình chỉ huy binh lính canh giữ bên ngoài nội cung, hăn thầm than khi thấy Phạm Ngọc tới nhưng đã đến nước này thì hăn cũng chả dám manh động. Vì vậy hăn đành miễn cưỡng đứng đằng trước, chờ Phạm Ngọc tới liền cung kính hành lễ, “Điện...”

Lời lẽ chưa ra khỏi miệng, Phạm Ngọc đã tát mặt Hoàng Bình và phần nộ gào, “Các người làm gì đấy? Phụ hoàng chưa chết mà các người đã bu lấy cửa phòng người, muốn tạo phản à?!”

Cái tát này khiến tâm Hoàng Bình rét run, cảm xúc bất an của hăn gần như tan biến.

Chu Cao Lãng nói đúng, kẻ này không xứng đáng làm quân.

Hăn bình tĩnh nhìn Phạm Ngọc, cung kính nói, “Thuộc hạ phụng mệnh mà hành sự, mong thái tử thứ lỗi.”

“Phụng mệnh? Người phụng mệnh của ai? Người...”

“Của ta!”

Phạm Ngọc chưa mắng xong, phía sau hăn bỗng vang lên một giọng nam mạnh mẽ lẫn trầm tĩnh. Tất cả mọi người quay đầu lại và thấy Chu Cao Lãng mặc quan bào với kiếm giắt ngang hông. Ông đứng ngoài cửa cung cùng binh lính, đôi mắt lạnh nhạt nhìn Phạm Ngọc.

Phạm Ngọc nhìn binh lính sau lưng ông thì trong lòng hoảng hốt, may có phụ tá thân cận của hắn tiến lên quát, “Chu Cao Lãng, tên loạn thần tặc tử nhà người dám mang theo kiếm đến điện?!”

Sắc mặt Chu Cao Lãng không thay đổi, ông dẫn người tiến về phía trước nhưng chẳng ai dám cản đường. Ông đi một mạch đến trước mặt Phạm Ngọc và dùng ánh mắt nhìn con nít ranh để nhìn hắn, “Đêm hôm khuya khoắt mà thái tử hùng hổ kéo theo binh lính xông vào cung điện thì e rằng không ổn.”

Phạm Ngọc luôn sợ Chu Cao Lãng nên nhất thời chả đủ gan đáp trả. Phụ tá thấy vậy bèn tiến lên một bước, hắn định mở miệng thì bị Chu Cao Lãng tát ngã lăn quay ra đất. Chu Cao Lãng lạnh lùng liếc hắn, trách mắng, “Bản quan đang nói chuyện với thái tử, sao đến lượt cậu nô tài nhà người chĩa mỏ vào?! Kéo xuống chém cho bản quan!”

Nghe đến đây, Phạm Ngọc dù sợ Chu Cao Lãng cũng biết mình phải ra mặt; thể diện của thái tử sẽ mất sạch nếu hắn không bảo vệ nổi một phụ tá nhỏ nhoi. Hắn bước về phía trước rồi giận dữ chỉ vào Chu Cao Lãng, “Người dám à, Chu Cao Lãng! Người cầm tù phụ hoàng, còn muốn giết người của ta. Chu Cao Lãng, hôm nay người định làm phản hả?!”

“Điện hạ,” Chu Cao Lãng hững hờ nhìn hắn, “ngài nói bản quan cầm tù bệ hạ nhưng ngài có bằng chứng không? Hiện giờ bệ hạ bệnh nặng, luật quy định phải bảo vệ nội cung không cho bất cứ kẻ nào tiến vào. Điện hạ tùy tiện xông vào như thế thì rốt cuộc người chẳng tuân thủ quy củ là bản quan hay điện hạ?”

“Người...”

Hai người đang tranh cãi, cửa nội cung đột nhiên hé mở. Trương Phượng Tường nhanh nhẹn đi từ trong ra, tất cả mọi người đồng loạt quay lại nhìn ông.

Vừa thấy Trương Phụng Tường, thái tử lập tức hô to, “Trương công công, phụ hoàng sao rồi?! Người hãy báo cho phụ hoàng Chu Cao Lăng muốn làm phản! Hắn ức hiếp ta, phụ hoàng phải làm chủ cho ta!”

Lời này khiến Trương Phụng Tường cười giả lả với Phạm Ngọc, sau đấy ông quay đầu về phía Chu Cao Lăng và lễ phép bảo, “Chu đại nhân, bệ hạ mời ngài vào.”

Chu Cao Lăng im lặng, ông chấp tay lại trong tay áo và lắng nghe Tiêu Dao Du phát ra từ nội cung. Trầm ngâm giây lát, Chu Cao Lăng gật đầu rồi đi vào trong.

Phạm Ngọc ở bên ngoài kêu la đòi đi theo nhưng bị mọi người cản lại. Trương Phụng Tường chẳng quan tâm hẳn, ông dẫn Chu Cao Lăng vào trong.

Vừa bước chân vào tấm điện, Chu Cao Lăng đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc. Phạm Hiên ngồi trên giường, Trương Ngọc ngồi một bên đánh đàn.

Cảnh tượng yên bình trong phòng trái ngược hẳn cảnh tượng đao kiếm ngoài nội cung. Chu Cao Lăng kính cẩn hành lễ với Phạm Hiên, ông gọi, “Bệ hạ.”

Phạm Hiên mỉm cười nhìn Chu Cao Lăng rồi mời ông ngồi, kế tiếp ông bảo Trương Ngọc, “Lạc Minh nghỉ ngơi một lát đi, để trầm tâm sự với lão Chu.”

Trương Ngọc đứng lên hành lễ rồi lui xuống.

Ông không dám ra nội cung mà đến thiên điện chờ, tấm điện chỉ còn Phạm Hiên và Chu Cao Lăng. Hai người lặng im trong chốc lát, Chu Cao Lăng bật cười, “Trông người còn khỏe chán, ta cứ tưởng người sắp chết tới nơi.”

“Ta sắp chết thật, nhưng ta muốn nhìn nếu mình chết thì sẽ phát sinh chuyện gì.” Phạm Hiên cười rộ. “Ta đoán mình mà chết thì người sẽ bắt nạt con ta, ai dè ta còn sống nhưng người đã bắt nạt nó.”

Chu Cao Lãng không đáp lại, Phạm Hiên trầm mặc rất lâu mới lên tiếng, “Người về U Châu đi.”

Câu này làm Chu Cao Lãng kinh ngạc, Phạm Hiên muốn ngồi thẳng người nên Chu Cao Lãng vội đến đỡ rồi lót gối dưới lưng ông. Phạm Hiên khẽ thở hốt hển và nói tiếp, “Sau khi ta qua đời, người hãy về U Châu chứ đừng ở lại Đông Đô.”

“Người để ta đi U Châu,” Chu Cao Lãng mím môi, “mà không sợ thả hổ về rừng?”

Ông quay về U Châu thì sẽ nắm giữ binh quyền, thừa sức tạo phản bất kỳ lúc nào.

Phạm Hiên nghe vậy bèn cười giòn giã, “Người để người nhà lại đây.”

Chu Cao Lãng ngạc nhiên nhìn ông, Phạm Hiên thở dài thành tiếng, “Lão Chu, ta biết người trọng tình nghĩa, chỉ cần người nhà ở đây thì người sẽ tuyệt đối không tạo phản.”

Chu Cao Lãng mấp máy môi nhưng chẳng nói gì, Phạm Hiên tiếp tục, “Trong suốt thời gian dài đặng cơ, kỳ thật ta không lo lắng gì hết. Đại Hạ sở hữu rất nhiều nhân tài; người, Lạc Minh, Thanh Trạm[1]. Lớp trẻ hơn có Cố Cửu Tư, Lý Ngọc Xương... Nếu Đại Hạ phát triển vững vàng, dù không tồn tại ngàn đời thì tồn tại trăm năm lẫn Nam phạt thống nhất đất nước là chuyện trong tầm tay. Một năm qua, ta nghỉ ngơi lấy sức và điều chỉnh nội bộ. Mở rộng mậu dịch, hướng dẫn bá tánh khai phá những đồng ruộng phì nhiêu, tận dụng tối đa mọi thứ, Cố Cửu Tư cải tạo Hoàng Hà để nối liền Nam – Bắc, còn chinh đồn Huỳnh Dương và lập uy với các địa phương khác. Ta đã hoàn thành những việc khó khăn nhất, tiếp theo các

người cứ đi chậm mà chắc là ổn. Điều duy nhất ta lo lắng là người và Ngọc nhi.”

Phạm Hiên đưa mắt nhìn Chu Cao Lãng, ông cười khổ sở, “Hận thù giữa người với Ngọc nhi quá sâu. Nhưng người là huynh đệ của ta, là danh tướng của Đại Hạ, ta không thể giết người.”

“Người cũng chả giết nổi đâu,” Chu Cao Lãng bình tĩnh nói.

Phạm Hiên thoáng khựng lại rồi bật cười, “Người nói đúng, thiên hạ này vốn thuộc về cả hai ta, giết người là ta tự tay phá hủy bức tường thành. Ta không thể giết người nhưng cũng chẳng thể phế Ngọc nhi, nó là đứa con duy nhất của ta...”

“Người coi nó lớn lên thành bộ dạng gì kìa!”

Chu Cao Lãng gầm lên, “Ta khuyên người sớm tặc huyền để sinh thêm mấy đứa nữa nhưng người không nghe mới dẫn đến tình trạng hiện nay. Người nghĩ ta muốn rời đi chắc?! Ta tận mắt chứng kiến đứa nhỏ này trưởng thành, người cho rằng ta có thể xuống tay?! Người phế nó đi,” Chu Cao Lãng nhìn chòng chọc Phạm Hiên, “ta sẽ dốc sức giúp người chọn một đứa bé khác trong tông tộc. Ta không giết Ngọc nhi mà sẽ đảm bảo cho nó cả đời chẳng phải lo cơm áo gạo tiền.”

“Vậy người giết nó còn hơn.”

Phạm Hiên cúi đầu khẽ cười, “Nó là đứa con duy nhất của ta, chỉ cần nó tồn tại thì nhất định sẽ có người lấy danh nghĩa nó làm loạn. Hôm nay người bảo không giết nó nhưng sau khi ta đi rồi, người có thể chịu đựng nó trong bao nhiêu ngày hay bao nhiêu năm?”

“Thế người định làm gì?” Chu Cao Lãng lãnh đạm nói, “Ta đã sai binh lính bao vây nội cung thì chẳng nghĩ tới chuyện quay đầu lại. Ngay cả khi ta buông tha nó, liệu nó có buông tha ta không?”

“Cho nên người hãy đến U Châu,” Phạm Hiên thở dài, “người cầm binh quyền tại U Châu thì nó sẽ không thể động vào người. Bản tính Ngọc nhi không xấu, nó có lỗi tai mềm bầm sinh nên dễ dụ lắm, ta sẽ sắp đặt người ở Đông Đô kiểm chế nó. Đồng thời ta ban cho nhà người kim bài miễn tử, trừ phi người gây chuyện còn không ta bảo đảm nhà người bình an vô sự.”

Chu Cao Lãng lặng thinh, Phạm Hiên nói tiếp, “Ta đã bố trí người đầu vào đấy ở Đông Đô, phụ chính đại thần[2] tân nhiệm sẽ tiến cống mỹ nữ châu báu cho nó rồi dụ nó đi du ngoạn. Cứ coi như nuôi một con chim hoàng yến, làm sao cho con chim vui sướng là được. Ngày nó có con nòi dôi, các người hãy nâng nó làm thái thượng hoàng. Đến lúc ấy, người có thể về Đông Đô.”

Lời này vừa vào tai, Chu Cao Lãng liền cười, “Người quá tin tưởng ta.”

“Sao lại không?” Phạm Hiên ôn hòa nhắc, “Người còn nợ ta một cái mạng.”

Chu Cao Lãng không trả lời, ông quan sát khuôn mặt tái nhợt của Phạm Hiên. Phạm Hiên luôn mang dáng vẻ thư sinh, nói chuyện lại nhã nhặn nhưng xung quanh ai cũng phục và coi ông là đại ca.

Bởi vì ông là người trọng tình trọng nghĩa. Với thê tử, ông hứa hẹn cả đời chỉ có mình bà và chẳng hề nuốt lời; với bằng hữu, ông nhảy vào nước sôi lửa bỏng và không tiếc mạng sống để cứu giúp.

Chu Cao Lãng lặng lẽ nhìn Phạm Hiên; đâu chỉ là một cái mạng, ông nợ rất nhiều thứ.

Trên chiến trường, số lần Phạm Hiên chấn đao thay ông lẫn chia sẻ hoạn nạn nhiều vô số kể.

Thậm chí căn bệnh hiện giờ của Phạm Hiên còn bắt nguồn từ mũi tên mà Phạm Hiên đỡ cho ông lúc tấn công Đông Đô.

Chu Cao Lãng chợt ý thức được Phạm Hiên thật sự sắp từ giã thế gian. Nếu không đến bước đường đó thì với cái tính của mình, Phạm Hiên sao có thể nhắc tới chuyện báo ơn?

“Đáp ứng ta đi,” Phạm Hiên cười mệt mỏi, “nể tình huynh đệ mà cho nó một con đường sống.”

Đây là đường sống duy nhất của Phạm Ngọc.

Nếu không làm hoàng đế, hãn sẽ trở thành quân cờ trong tay người khác và sớm muộn gì cũng chết.

Nếu hãn làm hoàng đế, Chu Cao Lãng ở Đông Đô ngày nào là bọn họ đấu một mất một còn ngày đó. Chi bằng thả Chu Cao Lãng đến U Châu – như vậy tương đương để ông tự xưng vương – và giữ người nhà ông tại Đông Đô nhằm mục đích biến họ thành dây cương kiểm soát ông.

Chu Cao Lãng nhìn Phạm Hiên, sau một hồi, ông gật cuộc đồng ý, “Được.”

Có lời xác nhận này, Phạm Hiên vỗ vỗ tay Chu Cao Lãng rồi hiền hòa nói, “Ta biết ngươi sẽ đáp ứng mà.”

Sau đấy Phạm Hiên nói với người bên ngoài, “Phượng Tường, gọi Ngọc nhi vào đi.”

Trương Phượng Tường tuân lệnh rồi đi ra nội cung, Phạm Hiên quay đầu nhìn Chu Cao Lãng và chậm rãi hỏi, “Người có hối hận đã đi đến ngày hôm nay không?”

“Có,” Chu Cao Lãng dứt khoát đáp, ông cười chua chát, “ít nhất ở U Châu ta chỉ chĩa kiếm vào quân địch.”

“Ta thì không.” Ngữ điệu Phạm Hiên thông thả. “Mỗi khi hối hận, ta lại đứng trên tháp Vọng Đô và nhìn về Đông Đô. Nhìn bá tánh sống tốt là ta cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.”

“Ta chỉ nghĩ cuộc đời mình quá ngắn ngủi,” Phạm Hiên thở dài, “nếu ta sống lâu hơn...”

Biết đâu ông sẽ có thời gian dạy lại Phạm Ngọc, biết đâu ông sẽ sinh thêm đứa con khác.

Chu Cao Lãng trầm tư không nói gì, trong lúc hai người im lặng, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân gấp gáp. Kế đó là tiếng Phạm Ngọc sốt ruột vọt tới ngoài đại điện và gào lên, “Phụ hoàng! Phụ hoàng!”

Phạm Ngọc vội vã tiến vào, hấn bổ nhào đến trước mặt Phạm Hiên. Hấn chặn trước Phạm Hiên, vừa cảnh giác nhìn Chu Cao Lãng vừa chất vấn, “Người muốn làm gì phụ hoàng!”

“Ngọc nhi,” thấy Phạm Ngọc bảo vệ mình, Phạm Hiên mỉm cười rồi vỗ vai hấn và bình thản nói, “Chu thúc thúc không có ác ý đâu.”

“Phụ hoàng, ông ta...” Phạm Ngọc xoay người lại, hấn sững sờ khi đã thấy rõ Phạm Hiên.

Tinh thần Phạm Hiên thoát trông có vẻ phấn chấn, thậm chí còn tốt hơn hấn ngày thường. Song không hiểu vì sao, Phạm Ngọc cảm nhận được nỗi sợ hãi vô danh trào dâng; hấn hoảng hốt như thể có điều gì xấu sắp xảy ra. Hấn quỳ gối trước mặt Phạm Hiên, run rẩy gọi, “Phụ hoàng...”

“Ngọc nhi,” Phạm Hiên nắm chặt tay Phạm Ngọc, ánh mắt ông chân thành nhìn hấn khi từ tốn cất lời, “cha có lỗi với con.”

Phạm Ngọc ngớ ngàng. Phạm Hiên chăm chú nhìn con mình, ông nghiêm túc dùng tay chải tóc cho hấn; động tác của ông chậm rãi nhưng lại

rất nhẹ nhàng. Ông chậm rãi thổ lộ, “Trước kia trong lòng ta chất chứa quá nhiều thứ, vì bận rộn nên không chăm sóc con chu đáo. Thời gian qua ta cứ nghĩ mãi đời này mình đã làm gì và đã nợ những ai. Nghĩ tới nghĩ lui, ta phát hiện người mình nợ nhiều nhất là con.”

“Khi con còn nhỏ, ta chẳng ở bên dạy con những việc nên làm và không nên làm. Thế mà lúc con lớn lên lại đòi hỏi đủ điều. Cái gì con cũng không hiểu nhưng ta chỉ biết nói con sai rồi trách mắng.”

“Phụ thân...”

Đôi mắt Phạm Ngọc dần nhòe đi, Phạm Hiên dịu dàng bảo, “Ta biết con là đứa trẻ tốt. Thật ra các thúc thúc rất yêu thương con, hồi trước Chu thúc thúc la mắng cũng vì muốn con sống tốt. Sau khi ta đi, con hãy coi họ là ta để báo hiếu nhé?”

“Người sẽ không đi đâu hết,” Phạm Ngọc siết chặt tay Phạm Hiên, luống cuống nói, “người nói mình có lỗi, người đã xin lỗi con mười mấy năm mà giờ muốn vứt bỏ con sao?!”

“Phụ thân,” Phạm Ngọc lại gần ông, hấn giữ chặt Phạm Hiên và hoảng loạn van xin, “người đừng đi. Con sợ lắm, người đừng vứt bỏ con, người đừng đi có được không?”

Phạm Hiên không trả lời, ông lặng lẽ quan sát Phạm Ngọc.

Từng giọt nước mắt lớn lăn dài trên má Phạm Ngọc. Phụ tử bọn họ quen cãi nhau, nhiều năm sau ngày Phạm Ngọc bắt đầu hiểu chuyện, đây là lần đầu tiên hấn lộ ra vẻ hoảng sợ. Thời gian như quay ngược lại lúc hấn còn nhỏ; khi ấy hấn nhát gan nên gặp gì cũng túm lấy ống tay áo của ông mà kinh hoàng kêu, “Phụ thân! Phụ thân!”

Bây giờ hấn sắp mười bảy tuổi nhưng vẫn giống hệt một đứa trẻ khi sợ hãi nói, “Người đáp ứng con đi, phụ thân, người không thể bỏ mặc con!”

“Ngọc nhi,” Phạm Hiên thở dài, “ta không thể ở bên con mãi mãi, cuộc đời này của ta sắp kết thúc rồi.”

Ông quay đầu nhìn về phía Chu Cao Lãng, “Mai sau Chu thúc thúc sẽ thay con trấn giữ U Châu, có hãn thì Bắc Lương tuyệt đối chả dám xâm phạm. Cố Cửu Tư, Diệp Thế An, và Diệp thúc thúc lẫn Trương thúc thúc sẽ giúp con xử lý nội chính của triều đình để quốc gia giàu có an khang. Lý Ngọc Xương cũng là thần tử giỏi, luật pháp sẽ không rối loạn khi có hãn. Còn một vị thúc thúc trước giờ không gần gũi con nhưng hãn là bằng hữu thân thiết nhất của ta, hãn sẽ vĩnh viễn hỗ trợ cũng như đứng về phía con.”

“Tuy ta không còn trên đời,” Phạm Hiên nhìn Phạm Ngọc, ông ho khan liên tục. Trương Phượng Tường đứng cạnh gấp rút chạy đến vỗ lưng ông. Khi ngừng ho, Phạm Hiên cảm tưởng mình sắp nôn ra hết lực phủ ngũ tạng. Trải qua cơn ho dữ dội, ông thở hắt hễn rồi ngẩng đầu nói tiếp, “Nhưng ta đã thu xếp chu toàn cho con. Về sau con đừng động tới việc gì hết, cứ sống như trước kia được không?”

Phạm Ngọc chỉ khóc chứ chẳng trả lời, đôi mắt đỏ hoe nhìn Phạm Hiên.

Phạm Hiên như đang hấp hối, ông gian nan lặp lại, “Được không?”

Phạm Ngọc nắm tay ông mà cúi đầu khóc. Rất lâu sau, hãn bật thốt, “Trong lòng phụ thân thì con hay thiên hạ mới quan trọng?”

Phạm Hiên không đáp trả, ông nhìn Phạm Ngọc rồi lại nhìn Chu Cao Lãng.

Ánh mắt ông mang theo khẩn cầu, Chu Cao Lãng hiểu ý nghĩa đằng sau nó.

“Người yên tâm,” ông cất tiếng, “yên tâm đi.”

Bên ngoài mưa tí tách rơi, Phạm Hiên lắng nghe tiếng mưa và từ từ nhắm nghiền hai mắt.

Phạm Ngọc chẳng hề hay biết, hắn vẫn đang nắm chặt tay Phạm Hiên. Hắn cúi gằm đầu, bả vai run rẩy trong lúc chờ đợi một đáp án.

Chu Cao Lãng yên lặng đứng nhìn, Trương Phượng Tường là người đầu tiên phản ứng, giọng nói the thé kinh hoàng cất lên, “Ngự y! Mau gọi ngự y!”

Phạm Ngọc khốn khổ giữa đầu còn Chu Cao Lãng đến bên Phạm Hiên; ông đặt ngón tay dưới mũi Phạm Hiên rồi đứng bất động.

Sau giây phút cứng đờ người, ông chậm chạp đứng thẳng lưng và lặng lẽ nhìn Phạm Hiên trong chốc lát. Sau đấy ông bảo Phạm Ngọc, “Chúng ta ra ngoài đi.”

Phạm Ngọc ôm thi thể Phạm Hiên mà gào khóc.

“Phụ hoàng!”

Tiếng kêu thảm thiết của hắn vừa truyền ra ngoài thì binh lính lập tức phá cửa xông vào.

Binh lính hai phe chen chúc trong phòng, phụ tá của Phạm Ngọc tiến lên nâng hắn dậy và hấp tấp kêu, “Điện hạ.”

Chu Cao Lãng chẳng nói tiếng nào mà nhanh chân bước ra ngoài, phụ tá hạ giọng nhắc nhở Phạm Ngọc, “Điện hạ mau ngăn ông ta lại, ông ta đi tìm Trương Ngọc kia!”

Lời này khiến Phạm Ngọc bật dậy rồi đuổi theo Chu Cao Lãng, hắn thét, “Chu Cao Lãng, ngươi đi đâu đó!”

Chu Cao Lãng đi thẳng ra ngoài, lúc này binh lính của ông đang nổi lên tranh chấp với binh lính phe Phạm Ngọc và cả hai bên dồn Trương Ngọc vào giữa. Trương Ngọc được một nhóm người khác che chở, ông hoảng sợ thốt lên khi thấy Chu Cao Lãng, “Chu đại nhân, người làm gì vậy!”

“Đưa di chiếu cho ta,” Chu Cao Lãng thẳng thừng bảo.

Trương Ngọc nóng nảy đáp, “Bệ hạ nói chưa đủ rõ hả? Lão Chu, người đừng có điên!”

Chu Cao Lãng mím môi, Phạm Ngọc đuổi kịp ông liền lớn tiếng hô, “Trương đại nhân, đưa di chiếu cho ta!”

“Ta không giữ di chiếu!”

Trương Ngọc nói thẳng, “Điện hạ, Chu đại nhân, hiện giờ hài cốt bệ hạ chưa lạnh mà các người đã hành xử xấu xí vậy sao? Bệ hạ làm lụng vất vả cả đời, các người muốn ngài chết không nhắm mắt à?”

Chu Cao Lãng ngậm chặt miệng như đang giằng xé kịch liệt, Phạm Ngọc lại nhào tới túm chặt Trương Ngọc, “Không giữ di chiếu là thế nào? Người lừa cô, người lừa cô! Có phải người muốn mưu phản cùng lão thất phu này không? Người...”

“Điện hạ!” Trương Ngọc bị Phạm Ngọc xô bèn đẩy hẳn ra, ông phẫn nộ quát, “Ngài thất thố rồi!”

Phạm Ngọc ngã xuống đất, mặt hắc tràn đầy khiếp sợ lẫn hoảng loạn. Chu Cao Lãng nhìn thái tử mà như nhìn kẻ điên, ông nhú chặt mày hồi lâu rồi hít sâu một hơi và quay sang nói với Trương Ngọc, “Lạc Minh, di chiếu...”

“Di chiếu ở chỗ ta!”

Âm thanh to rõ truyền đến từ cửa cung, mọi người đồng loạt quay đầu lại. Giang Hà mặc quan phục đỏ rực, đỉnh đầu cài quan vàng, trong tay cầm một chiếc hộp. Đôi mắt ông chỉ có sự bình tĩnh, ông nhìn về phía tấm điện rồi cất cao giọng, “Vi thần là Giang Hà, phụng mệnh bệ hạ đến tuyên đọc di chiếu!”

Lời tuyên bố này làm tất cả mọi người đứng sững tại chỗ. Ánh mắt Giang Hà dừng trên người Chu Cao Lãng, ông cứng rắn ra lệnh, “Quỳ xuống!”

Chu Cao Lãng không thuận theo, Trương Ngọc lại hành động nhanh hơn ai hết, ông vội vã quỳ xuống. Sau khoảnh khắc ngỡ ngàng, Phạm Ngọc cũng bị phụ tá bắt quỳ. Chu Cao Lãng đứng yên trước mặt Giang Hà, ông mới tiến lên một bước thì phía trên các bức tường cung điện tức khắc xuất hiện vô số mũi tên. Ông quan sát bốn phía và phát hiện xung quanh đây binh lính. Giang Hà nhìn ông, lặp lại một lần nữa, “Quỳ xuống!”

Chu Cao Lãng trầm mặc giây lát rồi khẽ bật cười và chậm rãi quỳ xuống.

Giang Hà mở chiếc hộp trong tay và lấy thánh chỉ ra. Người đứng cạnh Giang Hà tiếp nhận cái hộp còn ông mở thánh chỉ và bắt đầu tuyên đọc, “Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, trẫm biết vạn vật trên đời không có trường sinh bất tử, tinh tú luân hồi là quy luật của đất trời. Trẫm cảm thấy thiên mệnh sắp cạn nên để lại di chiếu này, bất kể là thần tử hay vương thân của Đại Hạ đều phải tuân theo.”

“Thái tử Phạm Ngọc là huyết mạch duy nhất của trẫm, tính tình ôn hòa hiếu thuận nên xứng với ngôi vua. Niệm tình thái tử còn nhỏ tuổi, trẫm thành lập nội các gồm năm người là Tả tướng Trương Ngọc, Hộ Bộ Thị lang Giang Hà, Ngự sử đại phu Diệp Thanh Văn, Điện tiền đô điểm kiểm Chu Cao Lãng, và Hộ Bộ Thượng thư Cố Cửu Tư; những người này sẽ đảm nhiệm phụ chính. Đồng thời thăng chức Giang Hà thành hữu tướng, còn Chu Cao Lãng kiêm nhiệm U Châu Tiết độ sứ và đóng giữ tại U Châu

nhưng phải để thân thích lại Đông Đô cũng như không được phép bước vào Đông Đô nếu nội các chưa triệu tập.”

“Từ nay về sau, chính lệnh sẽ do nội các thương nghị còn thiên tử tuyên đọc. Chu Cao Lãng chủ trì chiến sự nhưng Giang Hà đảm nhiệm công tác quản lý nhà nước. Như vậy thần tử có thể dốc sức cống hiến và thiên tử được làm theo ý mình, quân thần cùng hòa thuận cai trị thiên hạ. Ngày thời cơ chín muồi, xuất binh đến phương Nam thu hồi giang sơn để thống nhất Đại Hạ.”

“Được thế thì,” Giang Hà đưa mắt nhìn mọi người, “tuy thân xác trăm chết nhưng linh hồn lại khuây khỏa.”

Sau khi ông đọc xong, mọi người đều choáng váng. Giang Hà bước ra đằng trước, ông dâng thánh chỉ lên Phạm Ngọc và cười nói, “Bệ hạ, tiếp chỉ đi.”

Phạm Ngọc ngơ ngác nhận thánh chỉ, lát sau, hắt hoàn hồn rồi đứng phắt dậy, “Giang Hà, người có ý gì?! Người nói đây là thánh chỉ thì mọi người phải tin chắc? Nội các với phụ chính cái gì chứ, phụ hoàng sẽ không viết ra loại thánh chỉ này, đồ lừa gạt! Người...”

“Bệ hạ,” Trương Ngọc đứng dậy, diềm tỉnh ngắt lời hăn, “di chiếu này là thật. Hồi nãy tiên đế triệu tập ta vào cung cũng đã nhắc qua.”

Phạm Ngọc khiếp sợ nhìn Trương Ngọc, Giang Hà cười rộn ràng rồi nhỏ nhẹ bảo, “Bệ hạ tức giận làm gì. Ngài nghĩ xem, bất kể thế nào thì chúng ta cũng chỉ là thần tử nên phải nghe lời ngài. Tiên đế thành lập nội các đơn giản vì muốn chúng ta giúp một tay để ngài đừng quá vất vả. Tiên đế từng nói với ta sức khỏe ngài từ nhỏ đã không tốt, như thế mà còn ép ngài vất kiệt sức lo chính sự thì chẳng phải sẽ khiến ngài cực khổ sao?”

Phạm Ngọc nghe đến đây, trong lòng thư thái hơn hăn. Phụ tá thân cận của hăn lại tiến lên và giận dữ chỉ trích, “Người đừng ăn nói bừa bãi, người

chỉ đang lừa dối bệ hạ. Nội các gồm toàn nhân vật chủ chốt mà người dám bảo là chia sẻ công việc với bệ hạ. Người nghĩ bệ hạ là đứa trẻ để người đùa bỡn hả?”

Lời của phụ tá khiến Giang Hà thích thú, ông chấp tay trước người và cười tủm tỉm, “Xin hỏi các hạ là?”

“Trần Song, phụ tá tại Đông Cung.”

“À Trần tiên sinh,” Giang Hà vui vẻ vái chào, “danh sĩ dưới trướng Lạc đại nhân, ta thất kính rồi.”

Câu chào từ Giang Hà làm Trần Song lẫn Phạm Ngọc biến sắc, Giang Hà nghiêng đầu nhìn Hùng Anh đang đứng sau Phạm Ngọc rồi nói tiếp, “Ồ, hồi Trần Mậu Xuân đại nhân phạm sai lầm vào lễ hiến tế đêm Thất Tịch nên bị cắt chức, Lạc đại nhân hình như tiến cử vị Hùng đại nhân này? Sao lúc trước bệ hạ không đồng ý mà nay lại sử dụng? Bệ hạ,” Giang Hà nhìn Phạm Ngọc, “quan văn quan võ bên ngài đều là người của Lạc đại nhân nhỉ? Người ta tốt xấu gì cũng là tiểu thiên tử đất Dương Châu, phân phát người cho ngài dùng như vậy quả thật hào phóng.”

“Người...” Trần Song bước về phía trước.

Sắc mặt Giang Hà lạnh lùng, ông khí thế quát, “Một tên dân thường hèn mọn cũng dám cầm kiếm vào đây, trong mắt người còn vương pháp không?! Người đâu, bắt tiện dân này lại!”

Binh lính thần tốc giữ chặt Trần Song, Giang Hà xoay người lại và cung kính hỏi Phạm Ngọc, “Bệ hạ muốn xử lý Trần Song thế nào?”

Phạm Ngọc không trả lời, vẻ mặt khó lường. Giang Hà thản nhiên nói, “Vi thần biết bệ hạ không tin vi thần nhưng bệ hạ hãy ngẫm lại, nếu vi thần là kẻ hai lòng thì sao lại xuất hiện ở đây cùng với thánh chỉ? Tiên đế kiến tạo nội các thật sự vì suy nghĩ cho bệ hạ, ngài là thiên tử cao quý nên tiên

để đâu nữ khiến ngài một nhọc làm việc. Thiên hạ thuộc về bộ hạ, cả ta cũng vậy, bộ hạ chỉ cần nói một câu cũng đủ quyết định sinh tử của người khác. Nếu bộ hạ chưa yên tâm vậy trước mắt tạm hoãn thành lập nội các. Bộ hạ hãy cầm quyền một thời gian, khi nào ngài một mối hăng xây lại nội các. Bộ hạ thấy thế nào?”

Mấy lời này khiến Phạm Ngọc dần buông lỏng cảnh giác, hần ưỡn ngực rồi gật đầu, “Cứ làm theo đề nghị của người vậy.”

Giang Hà cười khanh khách, “Giờ tốt nhất bộ hạ hãy đi nghỉ, hậu sự của tiên đế để thần lo.”

Thức trắng đêm làm Phạm Ngọc cũng kiệt sức, hần gật đầu rồi được dìu bởi thái giám đi theo hần tới đây là Lưu Thiện. Phạm Ngọc căn dặn, “Phiền Giang đại nhân vậy, trẫm đi ngủ một giấc đã. Đừng gây khó dễ với người do trẫm mang đến, còn Trần tiên sinh,” Phạm Ngọc lạnh nhạt liếc nhìn, “Giang đại nhân nể mặt trẫm mà thả hần đi.”

“Xin nghe lời bộ hạ chỉ dạy,” Giang Hà đáp cực kỳ lễ độ.

Sau khi Phạm Ngọc rời đi, Giang Hà quay sang nhìn Hùng Anh, “Hùng đại nhân không đi à?”

Hùng Anh nghiêng răng rồi hùng hổ bỏ đi.

Chờ mọi người đi hết, Giang Hà đến trước mặt Chu Cao Lăng và cười xởi lởi, “Chu đại nhân khởi hành luôn hôm nay hay để vài ba ngày nữa?”

Chu Cao Lăng lặng thinh nhìn Giang Hà trong lúc ông nói tiếp, “Tại hạ cho rằng nên đi càng sớm càng tốt.”

“Bản quan không biết,” Chu Cao Lăng thông dong mở miệng, “Giang đại nhân thân cận với bộ hạ như thế từ bao giờ?”

Giang Hà chỉ cười, ông quay đầu nhìn ra ngoài cửa cung và ung dung nói, “Ta biết Chu đại nhân không cam lòng nhưng Chu đại nhân yên tâm.”

Ông quay lại nhìn Chu Cao Lăng, ánh mắt ẩn chứa hàm ý sâu xa, “Bệ hạ còn một chiếu chỉ nữa, có điều chưa tới thời điểm thích hợp thôi.”

Tiết lộ trên khiến Chu Cao Lăng lẫn Trương Ngọc ngẩn người, sau đấy bọn họ tựa hồ đã vỡ lẽ. Giang Hà thấy hai người đều hiểu liền nhoẻn miệng cười, ông khom người tạo thành tư thế “mời”, “Mời Chu đại nhân đi.”

Chu Cao Lăng mím môi nhưng chẳng phản bác mà nhanh chóng xoay người cất bước ra ngoài.

Khi Chu Cao Lăng đã khuất dạng, Giang Hà nhìn Trương Ngọc, “Làm phiền Trương đại nhân vất vả cùng tại hạ.”

Trương Ngọc gật đầu, ông có thắc mắc nhưng chưa vội lên tiếng. Sau một hồi suy nghĩ, ông đã chọn xong câu hỏi, “Giang đại nhân, tại hạ không hiểu lắm...”

“Ta biết,” Giang Hà cắt ngang rồi tiếp lời, “người muốn hỏi lý do ta để thái tử xử lý chính vụ trước chứ không kiên quyết thành lập nội các.”

Trương Ngọc chẳng nói gì là coi như thừa nhận, Giang Hà cười cợt, “Bệ hạ thu xếp như vậy vì hy vọng chúng ta có thể sống trong hòa bình với thái tử. Thái tử thuộc dạng ăn mềm không ăn cứng, giày vò hằn từng chút một là được.”

“Giày vò?” Trương Ngọc không hiểu.

Giang Hà khẽ tăng hăng rồi thì thào, “Hắn muốn đích thân giải quyết công việc thì chúng ta cứ giao mấy chuyện vặt vãnh cho hắn quản. Sau này chúng ta nhét người vào hậu cung để hắn mất hứng thú với triều chính, lúc ấy đương nhiên hắn sẽ mời chúng ta về.”

Trương Ngọc vừa nghe đã bật cười, ông gật gù, “Giang đại nhân tính toán thật chu đáo. Còn Cố đại nhân...”

“Bệ hạ đã phái người đi thông báo,” Giang Hà đứng trên đài cao, bình thản nói, “chỉ cần chờ nó về thôi.”

Phạm Hiên gửi tin cấp tốc tám trăm dặm, lệnh triệu hồi đến Huỳnh Dương vào đêm hôm sau.

Đêm xuống, Cố Cửu Tư uống rượu cùng Tần Nam và Phó Bảo Nguyên.

Hoàng Hà cuối cùng đã được cải tạo hoàn chỉnh, bọn họ tổ chức tiệc mừng công; tất cả mọi người đều tham dự, ai cũng vừa múa vừa hát. Cố Cửu Tư, Tần Nam, với Phó Bảo Nguyên uống rượu hăng say; ba người cố ý tách riêng ra rồi đến hậu viện tán gẫu.

Tuổi tác ba người chênh lệch lớn song họ giống hệt những bằng hữu đang đối ẩm nơi sân vườn.

“Tu xong Hoàng Hà,” Phó Bảo Nguyên dựa vào ghế, thoải mái nói, “Thành Giác cũng nên quay về. Sau khi trở về, ngươi sẽ là quan lớn của triều đình.”

“Bộ ta chưa phải quan lớn à?” Cố Cửu Tư cười giòn giã. “Ta dù gì cũng là Hộ Bộ Thượng thư đó nha.”

“Khác chứ,” Tần Nam nhàn nhạt bảo, “ý hẩn là quan lớn như Chu đại nhân.”

Cố Cửu Tư nghe vậy bèn khoát tay, “Ở chốn thâm sơn cùng cốc lâu rồi nên có về thì cùng lắm giúp mấy chuyện lật vật, sao so được với Chu đại nhân?”

“Khác mà,” Phó Bảo Nguyên lập tức phản bác, “người không giống hẳn và quan viên nói chung.”

“Thành Giác,” Phó Bảo Nguyên đặt tay lên vai Cố Cửu Tư, ông ợ một tiếng, “người là vị quan khác người nhất mà ta từng gặp.”

“Khác người điểm nào?” Cố Cửu Tư tò mò.

Phó Bảo Nguyên quở trách, “Người ta làm quan vì muốn tranh đoạt quyền lợi và bò lên cao, nhưng người thì khác. Mỗi một việc người làm, mỗi một thành tích người kiếm được, đều vì muốn bá tánh sống tốt. Trong tương lai, người sẽ đến nơi cao xa hơn Chu Cao Lãng nhiều, người biết vì sao không?”

Phó Bảo Nguyên đập tay lên ngực hai lần, ông chân thành nói, “Trong lòng bá tánh có người.”

Lời này khiến Cố Cửu Tư cười rộ, “Trong lòng bá tánh cũng có các ngài.”

“Chúng ta già rồi,” Phó Bảo Nguyên xua tay, “quan trọng hơn cả, người chính là tấm gương của Đại Hạ.”

Phó Bảo Nguyên nhìn khuôn mặt bối rối của Cố Cửu Tư, mắt ông hơi đỏ, “Có người thì người trẻ tuổi của Đại Hạ sẽ hiểu cố gắng làm việc thật tốt, không luồn cúi, không lục đục cũng có thể trở thành quan lớn.”

“Nói cách khác,” Tần Nam tiếp lời, “quan lớn của Đại Hạ nên là người như vậy.”

“Tương lai thuộc về người,” Phó Bảo Nguyên khóc mà như cười, “thuộc về các người.”

Cố Cửu Tư nghe ông thổ lộ mà trong lòng chua xót, hăn đỡ Phó Bảo Nguyên rồi khàn khàn nói, “Chúng ta cùng về Đông Đô đi, ta sẽ thay các ngài báo cáo công trạng lên bệ hạ để các ngài được sống ở Đông Đô.”

“Không cần đâu,” Phó Bảo Nguyên cười sáng khoái, ông dựa vào Tần Nam rồi vỗ bụng mình và ngắm ánh trăng trên trời cao, “ta sống tại đây hơn hai mươi năm, lão bà lẫn con cái cũng ở nơi này. Ta muốn tiếp tục sống tại Huỳnh Dương và làm nhiều việc vì bá tánh Huỳnh Dương hơn, nơi đây vẫn cần ta.”

“Còn Tần đại ca?” Cố Cửu Tư nhìn về phía Tần Nam.

Tần Nam điềm nhiên cười, “Ta cũng vậy.”

“Chúng ta quen làm việc ở phía dưới,” Tần Nam ôn hòa nói, “bảo vệ chu toàn bá tánh Huỳnh Dương đã tốt lắm rồi, chúng ta không cần làm hơn thế. Mai sau người rảnh rồi thì ghé thăm là được.”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền thở dài một tiếng, hăn nâng chén rồi cụng chén với hai người.

Ba người uống rượu đến khuya, cả ba chỉ về nhà khi ai cũng say khướt.

Tần Nam được hạ nhân dìu về, đầu ông choáng váng tới mức ông muốn nôn mửa. Vừa tới cổng nhà, ông đã thấy có người đứng trước cổng.

Người nọ mặc trang phục gấm màu lam, trong tay cầm cây quạt nhỏ bằng vàng. Y gấp mở cây quạt, cười tủm tỉm với Tần Nam, “Tần đại nhân.”

Tần Nam ngớ người, ông vừa xoa đầu vừa lúng túng gọi, “Lạc đại nhân?”

Lạc Tử Thương xòe quạt ra, hòa nhã nhận xét, “Tần đại nhân có vẻ say.”

“Ta vẫn ổn.” Tần Nam đứng thẳng lên, gió đêm giúp ông tỉnh táo đôi phần. Ông điềm tỉnh hỏi, “Lạc đại nhân đến đây làm gì?”

Lạc Tử Thương mỉm cười, “Cải tạo xong Hoàng Hà rồi nên ta phải về Đông Đô, Lạc mỗ muốn hỏi xem Tần đại nhân có tình nguyện theo Lạc mỗ về Đông Đô không?”

Lý do này khiến Tần Nam thả lỏng người, ông bật cười rồi lắc đầu, “Ta quen sống ở đây nên chẳng muốn đi nơi khác, vì vậy ta không định tới Đông Đô lãnh thưởng giống các người.”

“Nếu không phải để lãnh thưởng thì sao?”

Câu hỏi thẳng thừng của Lạc Tử Thương làm Tần Nam ngớ ra.

Mặt trăng ẩn núp sau mây đen, con phố chìm vào bóng tối. Lạc Tử Thương dùng cây quạt nhỏ che khuất nửa bên mặt, môi y mấp máy, “Nếu tại hạ xin ngài giúp Lạc gia một chuyện thì sao?”
w●ebtruy●enonlin●e●com

Cùng lúc ấy, Cố Cửu Tư đã rửa mặt chải đầu và đang nằm lẩn trên giường. Hắn nhớ Liễu Ngọc Như, nhớ Cố Cẩm, hắn không biết khi nào mới về được.

Ngay sau đó bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Đại nhân, đại nhân!”

Mộc Nam xông xộc vào phòng, Cố Cửu Tư bật dậy và thấy Mộc Nam quỳ trên đất mà căng thẳng thông báo, “Bệ hạ băng hà!”

Chú thích

[1] Thật ra mình không biết Phạm Hiên tính nói Thanh Văn hay Thanh Tràm (Mặc Thư Bạch thường ghi tên lộn xộn lắm) nhưng mình nghĩ Thanh

Trạm là tên tự của Diệp Thanh Văn vì trong cùng câu này, Phạm Hiên đang dùng tên tự của một huynh đệ thân thiết khác. Hơn nữa trong phần lớn câu văn, tác giả đều dùng tên Diệp Thanh Văn, Thanh Trạm chỉ xuất hiện khi huynh đệ thân thiết gọi.

[2] Chỉ chung những đại thần giúp xử lý chính sự, nhưng không mang quyền độc đoán.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 160: Phúc Thầm Vụ Ân Lạc Gia

Tin tức này khiến Cố Cửu Tư thoáng kinh ngạc, hần lập tức phản ứng lại bằng cách nhảy dựng lên rồi bắt đầu xếp hành lý. Hần sai Mộc Nam, “Đi báo cho Tần đại nhân và Phó đại nhân rằng ta sẽ về Đông Đô.”

Mộc Nam tuân lệnh, tuy hần không hiểu tại sao chưa nói gì mà Cố Cửu Tư đã biết mình phải về Đông Đô nhưng hần vẫn nhanh nhẹn phái người đi thông báo. Sau đó hần phụ Cố Cửu Tư xếp hành lý.

Bọn họ mau chóng dọn đồ, trời chưa sáng thì Cố Cửu Tư và Mộc Nam đã dắt ngựa ra khỏi chuồng. Hai người cưỡi ngựa về phía cổng thành, song đi chưa bao xa liền thấy một người đứng chờ gần phủ đệ.

Người nọ yên lặng đứng trước con hẻm nhỏ trong bộ trang phục xanh ngọc và trên lưng là bọc hành lý.

Trông ông rất mảnh khảnh, toàn thân toát lên vẻ trầm tĩnh đặc trưng của người đọc sách. Ông tựa như cây trúc cao vút, không chịu uốn mình giữa thế gian này. Khi thấy rõ mặt ông, Cố Cửu Tư ngạc nhiên gọi, “Tần đại nhân?”

“Nghe nói người muốn đi Đông Đô,” Tần Nam mở miệng, thanh âm mang theo sự xa cách lạ lùng, “ta đi cùng người.”

Cố Cửu Tư sửng sốt giây lát rồi hần hiểu ngay rằng Tần Nam đã nhận được tin hoàng đế băng hà. Hần chẳng rõ sao Tần Nam hôm qua còn nói không đi, nay lại muốn theo hần về. Có điều giờ chả phải lúc nghĩ nhiều, dù

sao hấn cũng đâu thể ngăn cản Tần Nam, vì vậy hấn bảo, “Thế chúng ta đi chung thôi.”

Tần Nam đáp lại một tiếng rồi tôi tớ của ông dắt ngựa đến, đoàn người rời khỏi thành.

Không lâu sau khi bọn họ rời Huỳnh Dương, Lạc Tử Thương lên đường về Đông Đô cùng người của y.

Khác với một Cố Cửu Tư vội vàng, Lạc Tử Thương lại thong dong bất ngờ. Y vừa đi vừa suy nghĩ chuyện gì đấy, thị vệ Minh Nhất ở cạnh hiểu ý bèn nói, “Ngài yên tâm, đã sắp xếp người ở lại.”

Lạc Tử Thương tỏ vẻ hài lòng, Minh Nhất ngẫm nghĩ rồi hỏi, “Sao đại nhân không để Tần đại nhân đi chung với chúng ta?”

“Đi chung với Tần Nam?” Lạc Tử Thương cười cợt. “Người sợ chưa đủ chói mắt cho Giang Hà để ý à?”

Mắt Minh Nhất lóe lên vẻ thông suốt, hấn gật gù, “Thuộc hạ đã hiểu.”

Cố Cửu Tư dẫn theo Tần Nam cấp tốc trở lại Đông Đô. Khi về đến nơi, Đông Đô đã cử hành quốc tang một cách trật tự dưới sự quản lý của Giang Hà và Lễ Bộ.

Luật lệ quy định ngày thứ nhất sau khi hoàng đế mất, quần thần sẽ khóc điệu trước lúc khâm liệm. Đại Hạ theo tục dĩ nhật dịch nguyệt[1] nên mười hai ngày sau, tân đế chủ trì đổi đồ tang thành trang phục tiểu tường[2] mặc trong nghi thức giỗ đầu. Hai mươi bốn ngày sau, trang phục tiểu tường lại đổi thành trang phục đại tường của lễ giỗ năm thứ hai. Thêm ba ngày nữa khi đã hoàn thành đạm tế[3], quan viên được phép khôi phục sinh hoạt hàng ngày. Trong thời gian này, cứ cách bảy ngày thì quần thần khóc điệu một lần. Bốn mươi chín ngày sau, đưa tang hoàng đế. Trước thời điểm đưa

tang, chùa miếu lẫn đạo quán[4] toàn quốc mỗi ngày rung chuông ba vạn lần và dân chúng không được giết súc vật.

Khi Cố Cửu Tư về Đông Đô, Phạm Hiên đã được khâm liệm và đưa tới đại điện. Hăn quay lại trúng ngày thứ bảy, là lần khóc điệu đầu tiên của quần thần. Hăn về hơi trễ nên lúc vào thành, Giang Hà đã dẫn người đến đại điện.

Vì vậy khi tới cổng Đông Đô, âm thanh đầu tiên lọt vô tai Cố Cửu Tư là những hồi chuông kéo dài từ chùa chiền và đạo quán ở đằng xa. Sau đấy hăn thấy màu trắng tràn ngập kinh thành; bá tánh trên đường mặc đồ trắng đúng quy củ còn các cửa hàng treo hoa trắng bên ngoài. Toàn bộ thành thị cấm ca múa hay to tiếng, thể hiện nỗi bi thương lẫn tĩnh lặng khó tả.

Cố Cửu Tư và Tần Nam tách ra lúc đã vào thành, Tần Nam nói mình cần tìm bằng hữu. Cố Cửu Tư chẳng quan tâm ông, hăn phi nước đại tới Cố phủ. Vừa về đến nhà hăn đã thấy Liễu Ngọc Như chờ trước cổng.

Nàng cũng mặc đồ tang màu trắng, tóc cài trâm ngọc lan, và kiên nhẫn đứng chờ hăn.

Nàng nhận được tin khi hăn mới đến cổng thành, nàng bình thản nói lúc hăn đi vào phủ, “Cửu cửu dặn nếu chàng trở về thì cứ tắm gội rồi thay đồ tang, chúng ta sẽ cùng vào cung gặp ông ấy.”

Cố Cửu Tư gật đầu, bước chân hăn vội vàng. Liễu Ngọc Như sớm chuẩn bị tắm tất nước tắm, nàng đứng một bên giúp hăn thay quần áo khi hai người đã ở trong phòng. Cố Cửu Tư sốt ruột hỏi, “Con đâu?”

“Đang ngủ.” Liễu Ngọc Như mỉm cười, nàng thấy hăn vừa mở miệng đã nhắc đến con bèn bảo, “Người khác mà nghe được chàng hỏi con cái trước chuyện lớn thì sẽ chê bai chàng thiếu lý trí.”

“Con cái là chuyện lớn của ta, nàng là ông trời của ta.”

Cố Cửu Tư ngâm mình trong bồn nước nóng, Liễu Ngọc Như ngồi bên cạnh múc nước cho hắt. Hỏi thăm về con xong, Cố Cửu Tư mới bàn đến chính sự, “Di chiếu của bệ hạ viết gì?”

“Thái tử đăng cơ.”

“Ta đã đoán được việc này,” Cố Cửu Tư nói ngay, “nhưng bệ hạ sẽ không tùy tiện cho thái tử đăng cơ.”

“Phải,” Liễu Ngọc Như chả hề ngạc nhiên vì Cố Cửu Tư đoán chính xác, nàng thản nhiên kể lại, “đêm mà bệ hạ biết thiên mệnh của mình sắp kết thúc, ngài triệu tập Trương Thừa tướng vào cung. Chu đại nhân lần thái tử đều cho rằng bệ hạ gọi Trương Thừa tướng tới để viết di chiếu, vì vậy Chu đại nhân sai binh lính bao vây nội cung còn thái tử dẫn theo người xông vào.”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư lộ vẻ khiếp sợ, “Chu đại nhân điên à?”

Sắc mặt Liễu Ngọc Như không thay đổi, nàng tiếp tục, “Tranh chấp giữa thái tử và Chu đại nhân nổ ra tại nội cung, cữu cữu vào cung sắp xếp người rồi tuyên đọc di chiếu sau khi bệ hạ băng hà. Bệ hạ lệnh cho thái tử đăng cơ, đồng thời thành lập nội các gồm năm vị phụ chính đại thần. Mai sau nội các sẽ bàn bạc thống nhất chuyện triều chính còn tân đế tuyên đọc kết quả cuối cùng. Năm vị phụ chính đại thần là Trương Ngọc, Diệp Thanh Văn, Chu Cao Lăng, Giang Hà...”

Nàng thoáng dừng lại, Cố Cửu Tư điềm tỉnh tiếp lời, “Và ta.”

Liễu Ngọc Như chăm chú quan sát hắt, “Chàng đã sớm biết ư?”

“Ta đoán thôi. Chu đại nhân thì sao? Bệ hạ chắc chắn không để ông ấy ở lại Đông Đô.”

“Cửu cửu được phong làm hữu tướng, về sau chính sự trong nội các do ông ấy chủ trì. Chu đại nhân kiêm nhiệm U Châu Tiết độ sứ và chiến sự toàn quốc đều thuộc quyền quản lý của ông ấy.”

Cố Cửu Tư vừa nghe vừa gật gù. Tắm rửa xong xuôi, hần đứng dậy rồi được Liễu Ngọc Như nhanh chóng dùng khăn lau khô người. Trong lúc thay quần áo, hần âm thầm tiêu hóa những thông tin Liễu Ngọc Như vừa nói.

Phạm Hiên gọi Trương Ngọc vào cung để dụ Chu Cao Lăng với thái tử căn câu, buộc Chu Cao Lăng phải hành động rồi sau đó ông dẫn dắt thái tử xử lý Chu Cao Lăng. Ngoài mặt thì Chu Cao Lăng được thăng chức thành U Châu Tiết độ sứ nhưng mục đích thật sự của hành động này là thả ông đi, cung cấp đường sống cho cả ông và thái tử.

Với thất bại trong việc giết thái tử lần này, nếu về sau Chu Cao Lăng ra tay thì sẽ tạo nên nội loạn. Dựa theo tính cách Chu Cao Lăng, bất kể vì niệm tình nghĩa với Phạm Hiên hay vì nghĩ đến bá tánh, ông sẽ không chủ động phá rồi Phạm Ngọc. Phạm Ngọc có nội các kiểm soát cũng sẽ chẳng tìm Chu Cao Lăng để gây sự.

Dù xét trên tuổi tác hay năng lực, năm vị phụ chính đại thần đều là sự cân bằng hoàn hảo; Phạm Hiên vì Phạm Ngọc mà gần như đã lên kế hoạch chu toàn cho năm mươi năm tương lai của Đại Hạ.

Tuy nhiên, đợt cung biến này xuất hiện quá nhiều điểm đáng ngờ.

Tại sao Giang Hà là người giữ di chiếu? Thái tử lấy đâu ra binh lính để xông vào cung?

Cố Cửu Tư đau hết cả đầu. Đúng lúc ấy, Liễu Ngọc Như giúp hần cài trâm để giữ quan cho chắc rồi nàng áp bàn tay mát lạnh lên khuôn mặt hần, âm áp nói, “Làm từng việc một thôi nhé?”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền khẽ cười, hẩn gật đầu và rời phủ cùng Liễu Ngọc Như.

Hẩn và nàng vừa đến cổng cung điện đã thấy một thái giám đứng chờ tại đây, thái giám tiếp đón bọn họ và nói Giang Hà đang đợi ở đại điện.

Thái giám dẫn Cố Cửu Tư với Liễu Ngọc Như đến đại điện, khi tới cửa, hai người thấy vài trắng bay phấp phới từ xa. Bọn họ đứng tại cửa, từ vị trí này đến chính giữa đại điện là hai hàng binh lính mặc đồ tang với vũ khí được quấn hoa trắng. Cuối hàng người là bài vị lẫn quan tài của Phạm Hiên; Giang Hà, Chu Cao Lăng, Diệp Thanh Văn, Trương Ngọc và Diệp Thế An đứng gần đấy mà lặng lẽ dõi theo ông.

Thái giám cất tiếng xướng, “Hộ Bộ Thượng thư Cố Cửu Tư – tham kiến!”

Nghe đến lượt mình, Cố Cửu Tư cùng Liễu Ngọc Như quỳ xuống ngoài đại điện và dập đầu thật sâu.

Tai nghe tiếng chuông xa xa, mắt nhìn ngọc thạch trên mặt đất, hẩn không biết vì sao bỗng nhớ lại ngày đầu tiên mình gặp người nằm trong quan tài.

Thật ra hẩn đã quên lần đầu tiên là khi nào, song hẩn nhớ rõ thuở ấy hẩn chỉ là tên bộ khoái có gia cảnh sa sút làm tại huyện nha còn vị này đã thành U Châu Tiết độ sứ lừng danh thiên hạ. Thế nhưng với bất kỳ ai, ông cũng đối xử bình đẳng như nhau; hòa nhã và lịch thiệp.

Ông gửi gắm tín nhiệm và xây dựng con đường làm quan cho hẩn, ông là quân vương nhưng cũng là trường bối.

Ông ban tặng hẩn cái tên Thành Giác, tự tay nâng hẩn lên cao. Hành động của ông xen lẫn lợi dụng và tính toán riêng, song Cố Cửu Tư nhớ rõ

khi hai người uống rượu sau ván cờ, ông từng cười bảo, “Mai sau Thành Giác không cần sợ Ngọc Như, có gì trăm chống lưng cho người.”

Cố Cửu Tư đi từng bước đến trước bài vị của Phạm Hiên, mỗi một bước đều mang theo ký ức về những gì vị đế vương này đã làm.

Ông không hẳn là bậc quân vương sáng suốt, thủ đoạn của ông thậm chí còn quá mức nhân từ. Có điều chính vì sự lương thiện này mà rất đông người tình nguyện đi theo cũng như nghe lời ông.

Ông sở hữu sự kiên định lẫn lý tưởng, và cả quyết tâm thực hiện nó trọn đời.

Đáng tiếc ông ra đi quá sớm.

Khi Cố Cửu Tư khấu đầu trên mặt đất, nội tâm hẳn trào dâng nỗi bất lực cùng đau buồn.

Quá sớm.

Nếu ông tại vị thêm mấy năm nữa, Đại Hạ thừa sức thống nhất phương Nam và thu phục Dương Châu.

Nếu ông tại vị thêm mấy năm nữa, Đại Hạ sẽ có người thừa kế mới.

Nếu ông tại vị thêm mấy năm nữa, Đại Hạ có thể tránh thoát cơn sóng gió kế tiếp.

Cố Cửu Tư nhắm nghiền mắt, hẳn không đứng lên mà cứ lẳng lặng quỳ. Lát sau Liễu Ngọc Như kéo hẳn dậy, giọng nàng khàn khàn, “Cửu Tư, đứng lên đi.”

Cố Cửu Tư được Liễu Ngọc Như nâng dậy, Giang Hà đến vỗ vai hẳn rồi nói, “Sáng nay người chưa tới kịp nên chúng ta ở đây chờ người. Tiếp theo còn rất nhiều việc phải làm, chúng ta cần thương lượng một chút.”

Cố Cửu Tư ậm ừ, hẩn nhận khăn từ Diệp Thế An và lau khô nước mắt mới đáp, “Xin lỗi vì đã tới muộn.”

“Đừng tự trách bản thân,” Diệp Thanh Văn trấn an, “người vốn bận tu sửa Hoàng Hà. Vừa khéo hôm nay là ngày cuối Chu đại nhân ở cùng chúng ta, hẩn sẽ khởi hành ngay khi bàn việc xong.”

Lời này khiến Cố Cửu Tư vội vã nhìn về phía Chu Cao Lãng, hẩn lễ độ gọi, “Chu đại nhân...”

Chu Cao Lãng xua xua tay, ông chẳng nói câu nào hết.

Giang Hà để Liễu Ngọc Như lui ra trước rồi dẫn Cố Cửu Tư đến Nghị Sự Điện. Lúc tới nơi, Cố Cửu Tư phát hiện Nghị Sự Điện đang đổi bảng tên. Thấy Cố Cửu Tư ngần người, Trương Ngọc giải thích, “Về sau nơi này sẽ thành ‘Tập Hiền Các’, là chỗ để chúng ta thương nghị.”

Giang Hà chợt nhớ ra bèn hỏi, “Ngọc Như đã thuật lại tình hình cho người chưa?”

Cố Cửu Tư gật đầu, “Ta đã biết sơ lược.”

“Vào trong đã,” Giang Hà bảo Cố Cửu Tư, “chúng ta sẽ nói chi tiết hơn.”

Cố Cửu Tư đáp ứng rồi đi vào cùng mọi người.

Khi ở trong phòng và mọi người đã lần lượt ngồi xuống, Giang Hà đọc lại lần nữa nội dung di chiếu. Cố Cửu Tư im lặng nghe, hẩn bỗng nhớ đến một việc, “Hiện giờ bộ hạ thế nào?”

Bộ hạ tất nhiên là chỉ Phạm Ngọc.

Mọi người liếc nhìn nhau, Chu Cao Lãng trả lời, “Ngủ cả đêm, hôm sau thức dậy thì tự nhốt mình trong phòng khóc lóc suốt ba ngày rồi bắt đầu đòi nạp phi.”

Chu Cao Lãng cười nhạo, “Không nhờ Cổ Thượng thư liệu mạng ngăn cản thì chắc giờ đang nằm trên giường của nữ nhân.”

“Chu đại nhân,” Giang Hà nghe ông châm biếm liền nâng chén trà lên rồi xen ngang, “ngài đã sắp xếp lịch trình chưa?”

Câu hỏi này tức khắc làm sắc mặt Chu Cao Lãng lạnh băng, ông giận dữ nhìn chòng chọc Giang Hà, “Người không lo quản vị trong cung kia mà quản ta làm gì? Đừng tưởng ta không biết, người chờ ta đi để dâng nữ nhân cho tiểu tử đó! Đám các người,” Chu Cao Lãng chỉ vào những người không lên tiếng, “sinh thời đều xưng huynh gọi đệ với lão Phạm. Giờ lão đi rồi nhưng con lão chả thèm để tang, các người lại bàng quan đứng nhìn. Trên đời có loại huynh đệ như các người à?!”

Chu Cao Lãng rống như vậy khiến mặt mũi mọi người trông khó coi vô cùng.

Cổ Cửu Tư nghe bốn người khắc khẩu. Hắn hết nhìn Chu Cao Lãng rồi nhìn ba người đang trầm mặc uống trà, sau đó hắn cất lời hòa giải, “Chu đại nhân, các vị đại nhân chỉ đang hoàn thành mong muốn của tiên đế thôi.”

Phạm Hiên hiểu rõ nhi tử là loại người gì nên hết hy vọng từ lâu, thậm chí trong chiếu thư ông còn căn dặn hãy tổ chức giản lược tang sự của mình.

Lời nhắc nhở này làm đôi mắt Chu Cao Lãng lóe lên sự bi thương và chua xót, ông đứng dậy bước về phía cửa, “Ta đi đây.”

“Để ta tiễn Chu đại nhân.”

Cổ Cửu Tư cũng đứng lên rồi ra ngoài đuổi theo Chu Cao Lãng.

Chu Cao Lãng đi rất nhanh, khi thấy Cổ Cửu Tư đuổi kịp, ông bực tức quát, “Sao không bám lấy cữu cữu người mà lại đi theo ta?”

“Chu đại nhân là bậc thầy Bá Nhạc[5], Cửu Tư không dám quên ơn đề bạt.”

Cố Cửu Tư thành kính hành lễ, Chu Cao Lăng nghe lời khẳng định từ hăn thì bình tĩnh hơn nhiều.

Dù sao Cố Cửu Tư vẫn là người của ông, cả Giang Hà cũng không phải kẻ địch. Ông phát tiết lên mọi người chẳng qua vì cái chết của Phạm Hiên.

Thật ra ông hiểu những gì Cố Cửu Tư nói. Hiên giờ ông thỏa thuê trở mặt với Phạm Ngọc vì ông sắp đi U Châu nên đâu còn gì để sợ, song nhiệm vụ của người ở lại là kiềm chế Phạm Ngọc.

Cố Cửu Tư thấy Chu Cao Lăng đã bình tâm bèn điềm nhiên nói tiếp, “Kỳ thật Cửu Tư vô cùng tán đồng việc Chu đại nhân phải làm.”

Chu Cao Lăng nhú mày nhìn hăn, “Người có ý gì?”

“Dù là hiện tại hay tương lai,” Cố Cửu Tư nhìn Chu Cao Lăng, cung kính chấp tay trước người, “Cửu Tư vẫn là phụ tá của Chu đại nhân.”

Chu Cao Lăng sững sốt, lát sau ông nặng nề đáp, “Ta sẽ nhớ kỹ lời này. Về đi,” ông gằn giọng, “Cố Thượng thư.”

Cố Cửu Tư hành lễ rồi cáo từ Chu Cao Lăng. Khi trở về, mọi người đã giải tán, còn mỗi Giang Hà chờ hăn. Giang Hà thấy hăn liền cười tủm tỉm, “Đi nói gì đấy?”

“Ta chỉ đi tiễn thôi,” Cố Cửu Tư mệt mỏi bảo Giang Hà, “chúng ta về nhà đã.”

Giang Hà gật gù, hai người sánh bước cạnh nhau. Trương Phượng Tường biết bọn họ ra cung nên đích thân tới tiễn.

Từ ngày Phạm Hiên chết, vị lão thái giám này như già sọm hẳn đi, ông cứ nhắc mãi những chuyện lật vật về Phạm Hiên thuở sinh thời. Lúc đến cổng cung điện, Cố Cửu Tư nhớ ra một việc, “Bệ hạ có từng đề cập việc ngài ban cho ta Thiên Tử Kiếm...”

“Bệ hạ nói,” Trương Phượng Tường cười giòn giã, “ngài đã cầm thì nó là của ngài.”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền ngờ ngàng, hẳn quay lại nhìn tòa cung điện nguy nga thật lâu mà chẳng nói câu nào.

Giang Hà dùng quạt vỗ hắt, ông cười, “Nhìn gì thế?”

Cố Cửu Tư bưng tỉnh, hẳn chậm rãi nhận xét, “Bệ hạ quả thật chơi cờ cực giỏi.”

“Hửm?” Giang Hà nghe Cố Cửu Tư nói một câu chả có đầu đuôi thì thắc mắc, “Người nói gì?”

Cố Cửu Tư lắc đầu và không lên tiếng nữa.

Hai người trở về phòng của mình. Có lẽ vì trời tối nên Cố Cửu Tư cảm thấy bị đêm đen nuốt chửng, hẳn thật sự kiệt sức. Khi đến ngoài cửa phòng, hẳn nghe tiếng Liễu Ngọc Như dỗ con.

Thanh âm Liễu Ngọc Như dịu dàng, nàng đang kể chuyện hài cho con.

Đứa trẻ nghe không hiểu, nó chỉ ngoan ngoãn nhìn Liễu Ngọc Như kể chuyện. Cố Cửu Tư yên lặng đứng tại cửa nhìn; vào giờ phút này, Liễu Ngọc Như giống hệt một thế giới khác, sáng ngời lại ấm áp.

Thấy Cố Cửu Tư đã về, Liễu Ngọc Như ôm con và quay đầu cười với hẳn, “Về rồi à? Chàng ăn tối chưa?”

Cố Cửu Tư im lặng, hẩn bước lại gần rồi ngồi xổm xuống, vòng tay ôm hai người vào lòng.

Liễu Ngọc Như ngẩn người giây lát, nàng vừa cười vừa giơ tay đặt lên tóc hẩn, hiền hòa nói, “Chàng mệt lắm hả?”

Cố Cửu Tư rầu rĩ đáp lại.

Liễu Ngọc Như khuyên, “Vậy ngủ một giấc đã.”

Nói rồi Liễu Ngọc Như gọi Ấn Hồng vào để nàng ấy mang đứa bé sang phòng khác. Sau đấy nàng kéo Cố Cửu Tư đứng dậy, cởi áo ngoài của hẩn, và lôi hẩn đến nằm trên giường.

Nàng ôm lấy Cố Cửu Tư, nói một câu đơn giản, “Ngủ đi.”

Những lời ấy thổi bay mọi lo âu của Cố Cửu Tư.

Hẩn ngủ một giấc thật dài, lúc tỉnh lại thì Chu Cao Lãng đã đi rồi.

Sau khi Chu Cao Lãng rời Đông Đô, mọi người mới yên lòng vì họ biết mình đã vượt qua kiếp nạn này.

Phạm Ngọc mặc kệ mọi việc, hẩn ngày ngày rượu chè trong cung. Mọi người chả ai dám quản hẩn; ban đầu có vài kẻ ngốc nghếch lại cố chấp bên Lễ Bộ quỳ trước cửa cung của hẩn, thiếu niên chém bọn họ ngay tại chỗ.

Hành động này làm toàn triều đình khiếp sợ, Giang Hà hấp tấp chạy đi xử lý nhưng ông có thể làm gì chứ? Cũng chỉ biết che giấu vụ việc thôi.

Nhưng kể từ đó, đúng là không còn ai dám đi quản Phạm Ngọc.

Tội tình gì phải làm thế?

Mọi người đều hiểu – đây chẳng qua là cái bình hoa, quyền lực chân chính đều tập trung ở Tập Hiền Các. Chỉ cần hầu hạ tiểu hoàng đế chu đáo là đủ rồi.

Vì mọi người đã thông suốt nên mọi thứ lại đi vào quỹ đạo. Sau khi Phạm Hiền qua đời bốn mươi chín ngày, ông được an táng tại hoàng lăng.

Ngày đưa tang, Phạm Ngọc rốt cuộc cũng xuất hiện.

Hắn gầy rộc đi, hốc mắt hãm sâu, không khí quanh thân hắn lạnh buốt, từng đường nét khuôn mặt khắc sâu vẻ dữ tợn.

Có lẽ vì Phạm Hiền đã mất nên hắn chẳng vờ vịt nữa, bề ngoài hắn không hề có dáng vẻ mà một vị hoàng đế cần sở hữu.

Trên đường đưa tang, mọi người khóc sụt sùi; với trường hợp thế này, có không buồn cũng phải giả bộ một chút. Nhưng Phạm Ngọc thì khác, hắn thậm chí còn cười. Trước lúc quan tài của Phạm Hiền được hạ táng, hắn vọt tới trước và hung hăng đập lên quan tài vài lần. Hắn thì thầm gì đó rồi mới cho người đưa quan tài vào lòng đất.

Mọi người chứng kiến từ đầu tới cuối nhưng phụ chính đại thần không lên tiếng, lại thêm vết xe đổ từ Lễ Bộ nên chả ai đủ gan khuyên can.

Giữa sự hoang đường lẫn tĩnh lặng, Phạm Hiền về nơi an nghỉ cuối cùng.

Đêm xuống, Phạm Ngọc tổ chức ca múa rộn ràng và náo loạn suốt đêm trong tẩm cung của mình.

Hắn nốc rất nhiều rượu, khi hắn kéo một vũ cơ vào lòng, vũ cơ cười mỉm chi rồi lén đưa cho hắn tờ giấy.

Phạm Ngọc ngần ngơ cầm tờ giấy, hắn đẩy vũ cơ khỏi người mình và mở nó ra. Trên tờ giấy là chữ viết của Lạc Tử Thương, chỉ có hai chữ ngắn gọn

– đã về.

Phía dưới là chữ ký của y.

Dù Phạm Ngọc chẳng thông minh thì khi đọc tờ giấy này hẳn cũng hiểu nếu Lạc Tử Thương đã về, chắc chắn sẽ muốn gặp hẳn. Nhưng đến giờ y vẫn chưa xuất hiện, còn phải dùng vũ cơ truyền lời, tất nhiên vì có người đứng giữa ngăn chặn.

Lửa giận của Phạm Ngọc tức khắc bùng phát, hẳn đá văng cái bàn rồi hét lớn, “Lạc Tử Thương! Trăm muốn gặp Lạc Tử Thương! Gọi Lạc Tử Thương đến yết kiến!”

Tất cả mọi người bị Phạm Ngọc dọa sợ, hẳn chỉ kiểm vào thị vệ, “Tìm Lạc Tử Thương đến cho trăm. Trong vòng nửa canh giờ mà trăm không thấy Lạc Tử Thương, cứ mỗi khắc trôi qua trăm sẽ giết một người!”

Mọi người ở đây run bần bật, bọn họ biết rõ tay hoàng đế này tuyệt đối không đùa giỡn.

Với mệnh lệnh như thế, Lạc Tử Thương mau chóng được đưa tới gặp hẳn.

Lạc Tử Thương nhìn Phạm Ngọc, y vừa cười vừa hành lễ, “Bệ hạ.”

“Người cười cái gì?” Phạm Ngọc lạnh lùng nhìn Lạc Tử Thương, “Trông người chả hề cung kính.”

Lạc Tử Thương quan sát Phạm Ngọc, sau một hồi, y thở dài rồi bước về phía trước, “Thời gian qua bệ hạ đúng là chịu khổ.”

“Khổ gì chứ?” Phạm Ngọc bật cười lạnh lẽo. “Trăm là hoàng đế ngồi trên cả thiên hạ mà khổ sao?”

Lạc Tử Thương lắc đầu, y ngồi xuống và chăm chú nhìn Phạm Ngọc, “Tiên đế giao thiên hạ vào tay nội các, bệ hạ chẳng qua là bia ngấm mà tiên đế dựng lên cho bọn họ.”

“Người nói bậy!”

Phạm Ngọc đột ngột rút kiếm chĩa vào Lạc Tử Thương, y tự rót trà cho mình rồi nhàn nhạt bảo, “Tiên đế chỉ muốn bệ hạ làm linh vật trấn an lòng người thôi. Bệ hạ nói mình là hoàng đế,” Lạc Tử Thương cười như không cười với Phạm Ngọc, “nhưng ngài thật sự có thể làm điều mình muốn à?”

Phạm Ngọc lặng thinh, đôi mắt Lạc Tử Thương đầy thấu hiểu, “Bệ hạ đã hỏi tiên đế những lời thần dân ngài hỏi chưa?”

Môi Phạm Ngọc run rẩy.

Lạc Tử Thương thấy phản ứng của hắn thì ánh mắt đượm vẻ thương hại, “Xem ra trong lòng tiên đế, cốt nhục cũng không bằng nổi giang sơn. Tiên đế hy sinh đời mình cho giang sơn, có lẽ bệ hạ nên học tập tiên đế mà vất vả cả đời vì giang sơn bá tánh.”

“Lạc Tử Thương,” Phạm Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi, “người ăn nói như vậy mà không sợ trăm giết người?”

“Bệ hạ,” Lạc Tử Thương khẽ cười, “giết ta thì ngài phải làm sao bây giờ?”

“Ngoại trừ ta,” Lạc Tử Thương chơi với cái chén sứ trong tay, “thiên hạ này còn ai sẽ giúp đỡ bệ hạ?”

Lạc Tử Thương cười mỉa mai, “Là Giang Hà, kẻ giam lỏng ngài? Là Trương Ngọc, kẻ nói lời ngon ngọt để gạt ngài? Là Chu Cao Lăng, kẻ đến U Châu làm tiểu thiên tử? Hay là Cố Cửu Tư, kẻ kết nghĩa huynh đệ với nhi tử của Chu Cao Lăng?”

Mắt Phạm Ngọc tối sầm theo từng cái tên.

“Bệ hạ,” Lạc Tử Thương tới gần hẳn, “mai ta sẽ tặng ngài một lễ vật quý giá nhé?”

Cố Cửu Tư dậy rất sớm.

Đây là buổi lâm triều chính thức đầu tiên từ ngày Phạm Hiên qua đời. Sau khi tỉnh giấc, Cố Cửu Tư mơ hồ nghe thấy tiếng con mình khóc. Liễu Ngọc Như mơ màng tỉnh lại, nàng ngái ngủ bảo, “Có phải Cẩm nhi đói bụng không?” Nguồn:

Cố Cửu Tư nhẹ nhàng vỗ nàng, “Để ta đi xem, nàng ngủ tiếp đi.”

Cố Cửu Tư đứng dậy khoác thêm áo ngoài rồi qua phòng cách vách; Cố Cẩm khóc lóc âm ỉ và đang được nhũ mẫu dỗ dành. Cố Cửu Tư thấy vậy bèn nhận lấy đứa bé từ tay nhũ mẫu, hỏi, “Cho bé ăn chưa?”

“Rồi ạ,” nhũ mẫu vội đáp, “không biết sao chẳng chịu ngủ, sợ là nhớ đại nhân với phu nhân.”

Cố Cửu Tư “ừ” một tiếng, hẳn ôm con mình và vỗ nhẹ; gần đây hẳn đã học được cách ôm trẻ con điêu luyện. Dưới sự vỗ về của hẳn, Cố Cẩm mau chóng chìm vào giấc ngủ. Cố Cửu Tư thấy thế liền ôm Cố Cẩm về phòng rồi cẩn thận đặt bên cạnh Liễu Ngọc Như.

Liễu Ngọc Như lờ đờ mở mắt, nàng ôm con mà lẩm bẩm, “Mấy giờ rồi?”

“Ta phải dậy đây,” Cố Cửu Tư đáp lại chần cho nàng, nhỏ nhẹ nói, “nàng với Cẩm nhi cứ ngủ tiếp.”

Hắn hôn trán Liễu Ngọc Như, sau đó ngồi dậy và rời khỏi phòng.

Đánh răng rửa mặt xong, hẳn thay quan phục rồi đi vào cung.

Lúc chờ tại cửa đại điện, hắc phát hiện Tần Nam đứng ở đằng xa.

Tần Nam không quen thân với quan viên Đông Đô nên lạc lõng giữa đám đông. Cố Cửu Tư biết ông đến chắc vì có chuyện muốn tâu lên Phạm Ngọc, vậy hôm nay hắc Phạm Ngọc sẽ luận công ban thưởng vụ Hoàng Hà.

Cố Cửu Tư thấy Tần Nam lúng túng đứng một mình liền vui vẻ chủ động tới hàn huyên vài câu với ông.

Nụ cười của Tần Nam cứng ngắc, ông đối đáp được dăm ba câu thì mặt trời mọc và thái giám chạy đến trước đại điện cất tiếng thông báo vào triều. Cố Cửu Tư nghe vậy bèn chào Tần Nam rồi gia nhập nhóm người ở hàng đầu, sau đó bước vô đại điện theo tiếng xướng từ thái giám.

Vì hắc là phụ chính đại thần nên khác những đại thần đang đứng; Giang Hà, Diệp Thanh Văn, Trương Ngọc, và hắc chia làm hai hàng ngồi trên bậc thang dưới ngai vàng.

Đây là lần đầu hắc ngồi ở vị trí thế này, hắc không quen bị mọi người nhìn chăm chăm.

Song làm quen với địa vị cao là một việc rất dễ dàng; lên triều chưa bao lâu và qua mỗi lần Phạm Ngọc ngáp, Cố Cửu Tư dần thích ứng với hoàn cảnh hiện tại.

Phạm Ngọc không cần quan tâm phần lớn chuyện triều chính, hắc chỉ nghe qua loa cho xong. Tới tận lúc đề cập vụ án Hoàng Hà thì Phạm Ngọc mới lên tinh thần.

“Nghe nói Hoàng Hà được giải quyết tốt lắm,” Phạm Ngọc hào hứng bảo, “trẫm nên ban thưởng chứ nhỉ? Ai đảm nhiệm việc này, ra cho trẫm xem nào?”

Cố Cửu Tư thấy thái độ Phạm Ngọc quái lạ nhưng hắn vẫn đứng lên rồi kính cẩn đáp, “Là Lạc đại nhân, Tần đại nhân, và vị thần cùng chung sức.”

“Ồ?” Phạm Ngọc chống cằm nhìn lướt qua thần tử bên dưới. “Thế Lạc đại nhân với Tần đại nhân đâu?”

Nghe hắn hỏi, Lạc Tử Thương lẫn Tần Nam bước ra khỏi hàng. Phạm Ngọc gõ gõ bàn, “Ba vị đại nhân muốn trăm ban thưởng gì?”

Phạm Ngọc nói thẳng, “Chức quan của Cố đại nhân đủ lớn rồi nên không thể thăng quan, trăm sẽ đưa tiền. Một ngàn lượng bạc thì sao?”

Lời này khiến Cố Cửu Tư nhanh nhẹn quỳ xuống, cung kính cảm ơn, “Tạ bệ hạ ban thưởng.”

“Chức quan của Lạc đại nhân hơi nhỏ,” Phạm Ngọc nhú mày ngẫm nghĩ, “trước kia y là thái phó, coi như giờ là thái sư đi.”

“Bệ hạ,” Giang Hà nghe đến đây liền mỉm cười, “vấn đề thăng quan tiến chức thì cần thảo luận với Lại Bộ trước, chúng ta để sau hẵng bàn được không?”

Giang Hà nói khiến Phạm Ngọc liếc ông một cái sắc lẹm, sau đấy hắn cười giễu cợt, “Dù sao trăm chỉ có quyền phát tiền chứ nào quản nổi chuyện này. Vậy trăm cũng thưởng Lạc đại nhân một ngàn lượng, còn Tần đại nhân,” Phạm Ngọc nhìn về phía Tần Nam, “nhận một ngàn lượng luôn nhé?”

Tần Nam trầm mặc quỳ xuống, ông dập đầu thật sâu và trả lời, “Bệ hạ, thần không cần tiền tài.”

“Hừm?” Phạm Ngọc thích thú hỏi, “Chê ít hả?”

“Thần muốn cầu xin một việc.”

“Nói trầm nghe xem.”

“Thần thỉnh cầu bệ hạ,” Tần Nam bình tĩnh ngược nhìn Phạm Ngọc, “bắt giam Giang Hà, phúc thẩm vụ án Lạc gia bị diệt môn!”

Yêu cầu này làm tất cả mọi người sửng sờ, Cố Cửu Tư ngơ ngác nhìn Tần Nam quỳ trên mặt đất. Giang Hà giữ nguyên nụ cười, ông vừa ngồi trên cao vừa gấp mở cây quạt nhỏ trong tay và ung dung bảo, “Tần đại nhân có ý gì?”

“Bệ hạ,” khuôn mặt Tần Nam lộ vẻ quyết không lùi bước, ông lấy từ trong tay áo quyển sổ con rồi nghiêm túc nói, “Nguyên phối của thần là Lạc Y Thủy, cũng là đại tiểu thư Lạc gia. Mười năm trước, Lạc gia gặp cướp tại Dương Châu khiến cả gia tộc bị thảm sát, trở thành vụ án nghiêm trọng gây chấn động nơi đây. Bây giờ có nhân chứng năm xưa tố cáo với thần cũng như xác nhận hung thủ xóa sổ Lạc gia chính là kẻ đang ngồi cầm quyền trên cao, là phụ chính đại thần, là hữu tướng đương triều – Giang Hà!”

“Thần hiểu,” Tần Nam quyết liệt dập đầu, thanh âm kiên định chẳng có chút dao động, “mình tố cáo Giang đại nhân không khác gì lấy trứng chọi đá. Nhưng biết mẫu tộc của thê tử tao ngộ bi kịch như thế thì làm trượng phu sao có thể ngó lơ? Hôm nay thần lấy tính mạng bản thân khẩn cầu bệ hạ,” Tần Nam bất chợt cao giọng, tiếng quát của ông mang theo khí thế liều chết đến cùng, “phúc thẩm vụ án Lạc gia bị diệt môn!”

Chú thích

[1] Khi đế vương qua đời, thái tử kế vị sẽ để tang ba năm (ba mươi sáu tháng). Sau này Hán Vũ Đế đổi thành ba mươi sáu ngày. Vì vậy cụm từ “đi nhật dịch nguyệt” mang ý nghĩa là “lấy ngày thay cho tháng”.

[2] Tiểu tường là chỉ ngày giỗ đầu, còn đại tường chỉ ngày giỗ vào năm thứ hai.

[3] Lễ cưới bỏ tang phục.

[4] Điện thờ của đạo sĩ.

[5] Bá Nhạc là người nước Tần thời Xuân Thu, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay từ này dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài. “Bá Nhạc” không những chỉ cá nhân mà còn dùng để chỉ tập thể.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 161: Kẻ Diệt Sạch Lạc Gia Là Ta Đây, Thì Sao Nào?

Nghe đến đây, đầu óc Cố Cửu Tư cấp tốc sắp xếp lại những lời của Tần Nam rồi âm thầm suy xét chúng.

Giang Hà vừa gấp mở cây quạt nhỏ vừa lặng lẽ nhìn Tần Nam, Tần Nam chẳng hề nao núng mà đáp trả ánh mắt ông.

Phạm Ngọc hết liếc Giang Hà lại liếc Tần Nam, hăn khề tăng hăng, “Đây không phải việc nhỏ, người có bằng chứng chứ?”

“Bệ hạ,” Diệp Thanh Văn cất tiếng ngắt lời Phạm Ngọc, “thần cho rằng vụ án lớn thế này không nên thẩm vấn ngay tại chỗ. Hãy để Ngự Sử Đài phá án, thu thập chứng cứ và thẩm vấn công khai sau khi có kết quả.”

“À, vậy...”

“Bệ hạ!” Tần Nam quỳ trên mặt đất, lớn tiếng nói, “Giang đại nhân là trọng thần của triều đình, có quan hệ dây mơ rễ má với Ngự Sử Đài. Nếu không tổ chức phiên tòa thẩm vấn thì e rằng chứng cứ của thần sẽ mất sạch.”

Lời ám chỉ này khiến sắc mặt Diệp Thanh Văn rất khó coi, Phạm Ngọc lại gật gù, “Trẫm thấy người nói chí lý. Chứng cứ của người đâu?”

“Vi thần tình nguyện làm chứng cho Tần đại nhân.”

Phạm Ngọc mới đặt câu hỏi, Lạc Tử Thương đã kính cẩn quỳ xuống, “Vi thần là trẻ mồ côi của Lạc gia, năm ấy vi thần cũng có mặt lúc tai họa ập

tối. Nhưng vì tuổi nhỏ nên bị sang chấn, nay gặp lại Giang đại nhân mới nhớ ra quá khứ.”

“Thế sao người không nói sớm?” Diệp Thanh Văn nhú mày.

Lạc Tử Thương thì thảo, “Vì vi thần sợ. Lần này ngẫu nhiên gặp được Tần đại nhân tại Hoàng Hà và có trường bối ủng hộ nên hạ quyết tâm ra mặt đòi công lý thay Lạc gia. Giang đại nhân một tay che trời, vi thần sao dám tùy tiện tố cáo?”

“Lạc đại nhân lấy thân phận gì để tố cáo?” Cố Cửu Tư dài giọng nói, hắc lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, “Lạc đại công tử à?”

Lạc Tử Thương im lặng.

Trong lòng Cố Cửu Tư lẫn Lạc Tử Thương đều biết y không phải đại công tử Lạc gia; y chỉ là tên ăn mày đầu đường xó chợ. Một kẻ mạo danh giải oan thay Lạc gia quả thật nực cười.

Lạc Tử Thương liếc nhìn Cố Cửu Tư, lát sau y đề nghị, “Hay chúng ta kiểm nghiệm đi?”

Y vén tay áo lên, vẻ mặt ung dung, “Người xưa có lấy máu nhận thân thích, Tần đại công tử do Lạc tiểu thư năm ấy sinh ra, phụ thân ta cũng là huyết mạch Lạc gia nên tất nhiên máu của ta có thể dung hòa với máu Tần đại công tử. Bây giờ Tần đại công tử đang ở ngoài điện, nếu Cố đại nhân nghi ngờ thì chi bằng chúng ta kiểm tra thử xem.”

“Người...”

Cố Cửu Tư định phản bác song bị Giang Hà ngăn cản, khuôn mặt hắc đầy vẻ khó hiểu khi quay lại nhìn ông. Lạc Tử Thương dĩ nhiên là huyết mạch Lạc gia nhưng hắc không phải đại công tử Lạc gia, mà là con của Lạc Y Thủy.

Cố Cửu Tư sớm chuẩn bị tâm lý, hôm nay Lạc Tử Thương muốn kiểm nghiệm thì hẳn sẽ cho kiểm nghiệm đến cùng. Hẳn chẳng tin sau khi có kết quả thì Lạc Tử Thương vẫn đủ tư cách đứng đây nói bậy như phải rồi.

Nhưng Giang Hà lại đề hấn xuống, Cố Cửu Tư kinh ngạc giây lát rồi trở nên trầm mặc. Giang Hà nhìn Tần Nam mà hỏi, “Còn bằng chứng nào khác không?”

“Tất cả đều được viết trong này.”

Tần Nam dâng lên sổ con, cung kính đáp, “Mười một năm trước, phu nhân ta là Lạc Y Thủy qua đời vì bệnh tật. Chưa đầy một năm sau, Giang Hà tìm đến Lạc gia vì ngọc tỷ rồi sát hại toàn bộ Lạc gia. Có được ngọc tỷ trong tay, Giang Hà giao nó cho Lương Vương khiến ông ta cực kỳ tự tin mà dốc sức mưu tính. Ba năm trước, ông ta phát động chiến tranh làm Đại Vinh sụp đổ, sau đó chinh phạt liên miên hại bá tánh sống lưu lạc.”

“Nhờ cô nhi năm xưa của Lạc gia chỉ ra sai lầm, vi thần tìm đọc ghi chép về công việc của Giang Hà tại Đông Đô vào mười một năm trước. Khi Lạc gia bị diệt môn, Giang Hà bệnh nên xin nghỉ hưu một suốt cả tháng. Tiếp theo vi thần thăm viếng nhiều lần thì tìm thấy người hầu thân cận từng phụng dưỡng Lương Vương, người này xác nhận chính tay Giang Hà giao ngọc tỷ cho Lương Vương. Những việc này chưa đủ chứng minh Giang Hà gây ra vụ án Lạc gia sao?”

“Số lượng nạn nhân từ việc Giang Hà giết sạch Lạc gia đâu chỉ hơn trăm người. Hẳn xúi giục Lương Vương tuyên chiến, cùm từ loạn thần tặc tử nào đủ để mô tả hẳn? Thế nhưng kẻ cắp kia—” mắt Tần Nam rưng rưng, lưng ông thẳng tắp khi chỉ vào người ở trên cao và quát, “ngày nay lại ngồi tại vị trí cao ngất ngưỡng, dưới một người trên vạn người, ngay cả thiên tử còn phải kiêng dè. Chẳng lẽ Đại Hạ uy nghiêm mà lại cho phép loạn thần tặc tử ngông cuồng như thế?!”

Những lời chất vấn kia đè nặng trái tim Cố Cửu Tư và khiến bá quan văn võ im thin thít. Cố Cửu Tư chăm chú quan sát Tần Nam, còn ông thành khẩn nhìn hăn.

Trong nháy mắt, hăn cảm tưởng mình đã quay về Hoàng Hà và bá tánh đang nhìn thẳng vào mắt hăn.

“Cố đại nhân,” Tần Nam hạ giọng, cố gắng kiềm chế nước mắt, “ngài có thể làm chủ cho bá tánh Hoàng Hà, ngài dám liều chết đòi công lý vì Huỳnh Dương. Thế mà giờ ngài lại khom lưng ở Đông Đô, có phải vì hăn là cữu cữu của ngài và cũng là Hữu tướng Giang Hà không?”

Tay Cố Cửu Tư khẽ run, Giang Hà quay lại nhìn hăn bằng ánh mắt cười như không cười.

“Nếu triều đình Đại Hạ bất công,” Cố Cửu Tư gian nan nói, “sao Tần đại nhân có thể ở đây thốt ra những lời này?”

Hăn vừa mở miệng, tất cả mọi người đều ngược nhìn.

Hiện giờ chả ai dám góp lời. Nói đỡ cho Giang Hà là bất khả thi; chứng cứ ở ngay trước mặt và Tần Nam còn công khai tố cáo nên không ai có thể phá vỡ nguyên tắc. Giúp đỡ Tần Nam thì một kẻ nhỏ nhoi sao đủ sức lật đổ đại thần như Giang Hà? Lỡ bị Giang Hà ghi hận là chẳng được lợi lộc gì.

Vào giờ phút này, chỉ mình Cố Cửu Tư – chất tử của Giang Hà và cũng là phụ chính đại thần – mới có quyền lên tiếng.

Những lời hăn vừa nói đã thể hiện thái độ của hăn, Cố Cửu Tư tiếp tục với khuôn mặt bình tĩnh, “Đại Hạ sẽ chẳng làm loạn kỷ cương vì bất kỳ kẻ nào. Tần đại nhân không yên tâm giao vụ án này cho Ngự Sử Đài, vậy Hình Bộ Thượng thư Lý đại nhân thì sao?”

Lý Ngọc Xương nổi tiếng ngay thẳng chính trực, Tần Nam hiểu rõ con người hãn nên khi được lời xác nhận này, ông kính cẩn trả lời, “Hạ quan không dị nghị.”

Cố Cửu Tư đứng dậy cung kính hành lễ với Phạm Ngọc, “Bệ hạ, xử trí như thế đã ổn thỏa chưa?”

Phạm Ngọc chống cằm cười, “Quá ổn ấy chứ, các người quyết định cái gì trăm cũng thấy vô cùng ổn thỏa.”

Cố Cửu Tư giả vờ nghe không hiểu sự trào phúng trong câu đáp trả từ Phạm Ngọc, hãn gọi Lý Ngọc Xương bước ra khỏi hàng để tiếp nhận vụ án. Sau đó hãn quay đầu nhìn Giang Hà, điềm tĩnh hỏi, “Giang đại nhân còn gì muốn nói không?”

Giang Hà nhún vai, “Không, cứ để bọn họ điều tra.”

Cố Cửu Tư vươn tay tạo thành tư thế “mời” rồi nói, “Vậy xin Giang đại nhân cời bỏ quan.”

Giang Hà nghe vậy liền gượng cười nhưng ông không làm Cố Cửu Tư khó xử, ông tháo quan trên tóc và thông dong theo binh lính ra ngoài.

Chờ mọi việc hoàn tất, Cố Cửu Tư quay lại nhìn Tần Nam bằng vẻ mặt nặng nề, “Tần đại nhân hài lòng rồi chứ?”

Tần Nam vẫn quỳ trên đất, ông khàn khàn bảo, “Vi thần cảm tạ bệ hạ, cảm tạ các vị đại nhân.”

Xử lý xong vụ Giang Hà, Phạm Ngọc chả còn hứng thú lên triều nên hãn ngáp một cái rồi tuyên bố bãi triều.

Sau khi bãi triều, Cố Cửu Tư đi từ trên cao xuống trước mặt Tần Nam. Hãn lẳng lẳng nhìn ông, hai người trầm tư một hồi thì Cố Cửu Tư cười chật

vật, “Ngài từng nói muốn sống tiếp ở Huỳnh Dương nhưng sau lại đột ngột bảo mình phải về Đông Đô, ta tưởng có chuyện gì, hóa ra đây là nguyên nhân.”

Tần Nam cúi đầu, giọng khản đặc, “Xin lỗi.”

“Lạc Tử Thương nói cho ngài biết à?”

Tần Nam lặng thinh, Cố Cửu Tư cụp mắt xuống, “Ngài không sợ y lừa mình?”

“Chẳng lẽ ta còn không phân biệt được,” Tần Nam khổ sở cười, “nó có gạt ta hay không?”

Cố Cửu Tư chẳng nói gì, hẩn giữ im lặng đến lúc Tần Nam hỏi, “Nếu Lý đại nhân điều tra được hung thủ thật sự là cữu cữu của người thì người sẽ làm gì?”

“Ta có thể làm gì đây?” Câu hỏi trên làm Cố Cửu Tư buồn bã cười thành tiếng.

Hẩn ngoảnh đầu nhìn ra ngoài đại điện rồi thở dài, “Tần đại nhân, ta xin phép không tiễn ngài.”

Dứt lời, hẩn xoay người cất bước rời khỏi đại điện.

Hẩn vừa bước chân qua cửa đã bị Diệp Thế An tóm lấy, Diệp Thế An lôi hẩn ra ngoài rồi phẫn nộ chất vấn, “Sao hồi này người không vạch trần Lạc Tử Thương?”

“Vạch trần cái gì?” Cố Cửu Tư hiểu ý Diệp Thế An, hẩn để mặc cho Diệp Thế An lôi kéo và hững hờ bảo, “Vạch trần y không phải đại công tử Lạc gia hả?”

“Đúng vậy,” Diệp Thế An lập tức nói, “lẽ nào người không nhận ra việc hôm nay là do y gài bẫy hãm hại Giang đại nhân? Y chỉ hù mọi người thôi, người gọi Tần công tử vào thì y còn dám kiểm nghiệm chắc?!”

Lời này khiến Cố Cửu Tư ngậm miệng cười chua xót.

Hắn bỗng thấy hãm mộ Diệp Thế An. Diệp Thế An không biết gì cả, thân thích lẫn bằng hữu mãi mãi là người tốt trong lòng hắn. Lạc Tử Thương là kẻ ác, hắn chẳng cần nghĩ nhiều, cứ ủng hộ phe mình vô điều kiện đã đủ rồi.

Cố Cửu Tư không nỡ chọc thủng sự ngây thơ của Diệp Thế An, chỉ giơ tay vỗ vai hắn và ôn hòa bảo, “Ta có lý do của riêng mình. Thế An, người về trước đi, ta đi thăm Cửu Cửu.”

Diệp Thế An mím môi như đang bất mãn, Cố Cửu Tư suy nghĩ rồi bổ sung, “Khi mọi chuyện đã rõ ràng, ta chắc chắn sẽ nói cho người.”

“Cửu Tư,” Diệp Thế An nhìn Cố Cửu Tư với biểu cảm thâm thúy, “người thay đổi rồi.”

Cố Cửu Tư ngăn người trong chốc lát, hắn mệt mỏi bật cười, “Có lẽ vậy.”

Nói xong, Cố Cửu Tư đi về phía thiên lao. Trên đường đi, hắn ngẫm ra rất nhiều việc.

Thân thế của Lạc Tử Thương, vụ án Lạc gia bị diệt môn, sự bất thường vào lần đầu gặp mặt của Lạc Tử Thương và Giang Hà, bầu không khí giữa Tần Nam với Giang Hà khi mới gặp nhau, lý do Giang Hà nắm giữ di chiếu...

Chân bước đi, đầu suy nghĩ, đến lúc hiểu hết mọi việc thì hắn đã bình tĩnh lại.

Hắn vào thiên lao và thấy Giang Hà ngồi trong phòng giam, bên cạnh ông là một chồng sổ con; nơi này dường như chẳng khác mấy chỗ làm việc của ông.

Cố Cửu Tư đứng ở cửa, Giang Hà thấy thế liền nhướn mày, “Đứng đây ngó ta làm gì? Sao không về nhà?”

“Về nhà,” Cố Cửu Tư miễn cưỡng cười, “nương đánh chết ta mất.”

“Lúc giao ta cho Lý Ngọc Xương không sợ bị nương người đánh chết, giờ lại tới đây chơi trò mèo khóc chuột hửm?” Giang Hà ngồi xếp bằng trong ngục, ông chống cằm nhìn hắn, “Người đến để hỏi chuyện chứ gì? Muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

“Ông sẽ trả lời nếu ta hỏi ư?”

Giang Hà thờ ơ đáp, “Tùy hứng.”

Cố Cửu Tư cười nhưng chẳng nói gì.

Giang Hà trầm mặc một lát rồi nhận xét, “Thằng nhóc nhà ngươi giờ nhiều tâm tư đến phát sợ.”

“Cửu cửu không cần sợ,” Cố Cửu Tư phui bụi trên mặt đất và chậm rãi ngồi xuống, hắn ngẩng đầu nhìn Giang Hà mà nặng nề nói, “người phải sợ là ta mới đúng.”

“Người sợ gì thế?”

“Càng hiểu cửu cửu cũng như mọi người, ta càng sợ hãi.” Giọng Cố Cửu Tư như mất hết sức lực, “Trước kia ta luôn cho rằng thiện là thiện còn ác là ác, kiếm của ta vĩnh viễn hướng về kẻ địch. Nhưng hôm nay ta mới phát hiện có lẽ mình là người duy nhất ngoan cố bảo vệ cái gọi là thiện ác.”

Giang Hà im lặng, Cố Cửu Tư ngược nhìn ông, “Tại sao ban này không cho ta nói?”

Nghe đến đây, Giang Hà cúi đầu cười. Cây quạt nhỏ trong tay ông liên tục gấp mở, ông có vẻ hơi xấu hổ, “Người biết rồi còn gì?”

“Ta không biết,” Cố Cửu Tư lập tức phản bác, “ta không biết vì sao rõ ràng có đường sống mà ông chẳng chịu đi. Lúc trước ông đã hứa chuyện này sẽ không gây ảnh hưởng đến bất kỳ việc gì.”

Khi hần ám chỉ về mối quan hệ giữa Giang Hà và Lạc Tử Thương, Giang Hà từng tuyên bố chắc như đinh đóng cột rằng ông luôn ghi nhớ mình là người Giang gia.

Giang Hà nghe hần chất vấn thì lặng lẽ cụp mắt, Cố Cửu Tư uể oải dựa vào tường, “Ông là hung thủ sát hại người Lạc gia?”

Giang Hà không trả lời, Cố Cửu Tư ngược nhìn bầu trời qua khe nứt trên hành lang thiên lao.

Phòng giam của Giang Hà đã được chọn lựa kỹ lưỡng, xung quanh không một bóng người mà chỉ có hành lang dài heo hút. Cố Cửu Tư nói khá nhỏ nhưng nghe rất rõ.

“Không chịu nói à?” Cố Cửu Tư quay đầu nhìn ông. “Muốn ta nói thay không?”

Lời này khiến Giang Hà nở nụ cười cay đắng, “Hà tất phải vậy?”

Ông nhìn Cố Cửu Tư, ánh mắt đong đầy nỗi chua xót, “Người giả vờ không biết gì chẳng tốt hơn sao?”

“Ta muốn lắm chứ,” thanh âm Cố Cửu Tư tràn ngập sự bất lực, “nhưng cừu cừu, ta đã biết thì không giả vờ nổi nữa. Ta giả câm điếc suốt một thời

gian dài vì nghĩ đây là chuyện riêng và quá khứ của ông, chúng không liên quan đến ta. Song hôm nay ta chẳng thể ngó lơ khi người khác đặt chúng ngay trước mặt mình.”

“Thế thì sao?” Giang Hà cũng dựa vào tường. “Người đã biết những gì và muốn tìm hiểu gì từ ta?”

“Năm ấy ta giết người Lạc gia, lấy ngọc tỷ giao cho Lương Vương, xúi giục Lương Vương gây chiến thì sao nào?”

Giang Hà liếc Cố Cửu Tư, “Người định để Lý Ngọc Xương chém ta?”

“Ông chưa nói toàn bộ mọi việc,” Cố Cửu Tư nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Giang Hà, “cần ta bổ sung không?”

“Hai mươi hai năm trước, ông đến Dương Châu và tự ý đính hôn với Lạc Y Thủy. Sau đó ông dùng tên của phụ thân ta khiến Lạc Y Thủy tưởng mình ái mộ người có thể tử. Lạc Y Thủy không muốn làm thiệp nên cắt đứt quan hệ với ông, còn ông rời khỏi Dương Châu. Nhưng ông không ngờ khi ấy Lạc Y Thủy đã mang thai.”

Cái tên này làm Giang Hà mất đi vẻ bất cần ngày thường, ông lặng im nghe Cố Cửu Tư nói, “Ông trở về triều đình tiếp tục cuộc chiến quyền thế, mà Lạc Y Thủy lại quyết định sinh đứa bé kia. Nhưng Lạc gia phản đối, ngày Lạc Y Thủy sinh con, bọn họ cướp đứa bé rồi vứt nó ở miếu Thành Hoàng. Lạc Y Thủy nghĩ con mình đã chết nên bà ấy gả cho Tần Nam và để ông ấy dẫn theo mình rời đi Dương Châu, đồng thời thề rằng sẽ không bao giờ quay lại đây.”

“Mười hai năm sau, đứa bé này cũng mười hai tuổi còn ông vì ngọc tỷ mà bước chân vào Lạc gia một lần nữa. Đứa bé nói sẽ chỉ vị trí của ngọc tỷ nếu ông diệt sạch Lạc gia. Thế là ông đồng ý thăm sát bọn họ. Đứa bé tìm thấy đường sống trong chỗ chết, sau đấy giả mạo đại công tử Lạc gia để bá Chương Hoài Lễ làm lão sư, ông thì chả hề quan tâm nó.”

“Sáu năm sau, ông xúi giục Lương Vương gây chiến. Một năm sau, ông và Phạm Hiên nội ứng ngoại hợp để trợ giúp Phạm Hiên chiếm cứ Đông Đô.”

“Ngay từ đầu ông đã là người của Phạm Hiên. Ông vì Phạm Hiên mà cướp ngọc tỷ và giết dây khiến Lương Vương tạo phản, làm vậy mới có thể đẩy tội lỗi gây loạn thiên hạ lên đầu Lương Vương chứ không phải Phạm Hiên. Hành động này dẫn dắt Lương Vương giao chiến với chư hầu thiên hạ. Sau khi các thế lực bị hao tổn sức mạnh, Phạm Hiên sẽ đột phá vòng vây trong thân phận tiết độ sứ.”

Cố Cửu Tư dăm dăm nhìn ông, “Kỳ thật hồi trước ông đâu cần ta cứu, ông ở trong tù chẳng qua để đợi thời cơ thích hợp.”

Giang Hà chả hề bác bỏ lời nào, sau một hồi, ông cất cao giọng, “Nếu đã biết hết thì người còn muốn hỏi gì nữa?”

“Các ông biết mình đã làm gì không?”

Thanh âm Cố Cửu Tư mang theo sự chết lặng, hắc lão đảo đứng lên. Mắt nhìn Giang Hà, tay siết chặt chần song gỗ của phòng giam, hắc chẳng khống chế được cảm xúc mà run rẩy nói, “Ta cứ tưởng Phạm Hiên là một hoàng đế tốt.”

“Ta cứ tưởng Phạm Hiên một lòng vì nước vì dân...”

Càng nói giọng hắc càng vỡ vụn, “Ta cứ tưởng tuy ông hành sự điên cuồng nhưng vẫn có giới hạn...”

“Ta cứ tưởng các ông đều là người tốt, ta cho rằng trên đời có rất nhiều người quang minh chính đại như hai người! Nhưng các ông thì khác gì Lạc Tử Thương và bè lũ xu nịnh ngoài kia?! Thằng làm vua thua làm giặc, bá tánh chỉ là quân cờ trong mắt các ông đúng không?”

“Phạm Hiên vì xưng đế mà chẳng ngại ngần sai ông làm thiên hạ đại loạn. Ông vì quyền thế mà phát điên tới mức vứt bỏ ranh giới cuối cùng!”

Cố Cửu Tư gầm lên, tinh thần hăn từ từ suy sụp.

Giang Hà điềm tĩnh nhìn hăn, ông thản nhiên hỏi, “Thì sao nào?”

Cố Cửu Tư không thốt nên lời, hăn nhìn đôi mắt Giang Hà trong lúc nghe ông bảo, “Người định làm gì, chém ta để đòi công lý thay Lạc gia lẫn thiên hạ ư?”

“Ta không hiểu,” mắt Cố Cửu Tư đỏ hoe, “ông luôn khẳng định mình là người Giang gia và ông luôn nhớ thương người nhà. Nhưng khi làm những việc này,” giọng Cố Cửu Tư dần biến thành tiếng thì thầm, “ông có nghĩ tới Cố gia không? Có nghĩ tới ta hay tử tử của ông?”

“Tất nhiên là có,” Giang Hà đáp, “ta phái người đi đón các người nhưng bị kẻ khác chặn đường.”

“Cửu Tư,” trông Giang Hà hơi kiệt quệ, “ta luôn đánh cược tính mạng trong mỗi lần đấu tranh. Ta không phải thần, chỉ là một con bạc thôi. Tình hình năm đó nghiêm trọng hơn người tưởng nhiều, Lương Vương hay Huệ Đế đều chả phải thẳng ngốc chỉ vì bọn họ thua cuộc.”

“Khi ấy ta phái người đi đón các người nhưng bị người của Huệ Đế ngăn cản, ta cũng chẳng ngờ Lạc Tử Thương lại ủng hộ Vương Thiện Tuyền.” Giang Hà xoa trán, khẽ khàng thừa nhận, “Năm xưa ta đã đánh giá thấp nó.”

Huệ Đế là hoàng đế cuối cùng của Đại Vinh, từng vô cùng coi trọng Giang Hà. Cố Cửu Tư nhìn ông, khi bình tĩnh lại hăn mới lên tiếng, “Hồi ấy ông đã ngồi vào cái ghế Lại Bộ Thượng thư, nếu chỉ vì quyền thế thì cần gì làm đến mức đó?”

“Quyền thế?”

Giang Hà nhẹ nhàng cười, ông quay đầu sang chỗ khác, ánh mắt xa xăm. Rất lâu sau, ông mở lời, “Để ta kể người nghe một câu chuyện.”

Cổ Cửu Tư hạ giọng đáp lại một tiếng, Giang Hà vừa ngăm trắng vừa bình thản nói, “Nhiều năm về trước, Huệ Đế chưa lên làm vua mà chỉ là tam hoàng tử, trong triều còn một vị thái tử ở Đông Cung.”

“Thái tử hiền đức nhưng không có mẫu tộc chống lưng, tam hoàng tử nhất quyết muốn thế chỗ. Năm ấy, Giang Sơn – ca ca của ta và cũng là cửu cửu của người – đảm nhiệm Hộ Bộ Thị lang. Ca ca giống hệt người, chính trực lỗi lạc và công tư phân minh. Tam hoàng tử thông đồng người Hộ Bộ tham ô kho bạc với mưu đồ hãm hại thái tử. Vì ca ca không có hậu thuẫn và chẳng về phe ai, Hộ Bộ biến ca ca thành quân cờ triệt hạ thái tử.”

“Bọn chúng muốn ca ca tố cáo thái tử, nếu làm thì sẽ được miễn tội chết. Song ca ca ngay thẳng như vậy nên thà chết chứ không để người vô tội bị liên lụy. May thái tử nhớ ơn ca ca nên cùng phụ thân thu xếp giúp hình phạt của ca ca từ tử hình giảm xuống lưu đầy.”

Cổ Cửu Tư thương xót than, “Ta nghe bảo đại cửu cửu chết trên đường đi lưu đầy.”

“Không phải,” Giang Hà dứt khoát phủ định làm Cổ Cửu Tư bối rối, ông nói tiếp, “phụ thân tính để ca ca đi lưu đầy vài năm rồi tìm cách đưa về. Nhưng mấy năm sau, ta và phụ thân đến nơi lưu đầy tìm ca ca thì phát hiện người ở đó là kẻ giả mạo. Ta mất nhiều năm tìm ca ca, cuối cùng chính miệng một thái giám thân cận bên Huệ Đế tiết lộ cho ta tung tích hài cốt của ca ca.”

“Ông ấy chết thế nào?” Cổ Cửu Tư khiếp sợ hỏi.

Giang Hà cười cợt, “Tam hoàng tử lợi dụng ca ca hại thái tử nhưng chả được tích sự gì, vì tức giận nên ông ta dàn xếp đổi người trên đường đi lưu đày và mang ca ca về Đông Đô tra tấn đến chết.”

“Ta với phụ thân đến bãi tha ma tìm hài cốt ca ca, nhưng không thấy vì đã lâu quá rồi.”

Giọng điệu tựa gió thoảng mây trôi của Giang Hà vương chút khàn khàn, “Ca ca thật tốt, thật dịu dàng. Tên người là do ca ca đặt; ca ca bảo quân tử có cửu tư[1], Cửu Tư chính là quân tử. Năm đó nường của người còn chưa xuất giá.”

Giang Hà cười rộ, ánh mắt đượm vẻ hoài niệm, “Khi ấy ta chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình làm quan.”

Cố Cửu Tư trầm mặc hồi lâu, hần thì thảo, “Đây là lý do ông muốn lật đổ Huệ Đế?”

“Phụ thân và ta không tìm thấy hài cốt ca ca tại bãi tha ma nhưng lấy được di vật từ tay thái giám kia. Sau khi trở về, ta muốn báo thù lại bị phụ thân ngăn cản. Người nói Huệ Đế là quân vương của một quốc gia nên ta không thể giết hãm, không thể vì ân oán cá nhân của Giang gia mà nhấn chìm thiên hạ bá tánh. Làm thế sẽ khiến Giang gia hổ thẹn và ca ca chết không nhắm mắt.”

“Thật ra con người ta chẳng phân biệt thiện ác, ta chỉ đơn thuần nghĩ ca ca giữ vững đạo nghĩa mà chết nên ta không thể giẫm đạp lên thứ được ca ca bảo vệ bằng cả tính mạng. Nếu mọi việc chỉ dừng ở cái chết của ca ca thì thôi, nhưng người biết sau đó xảy ra những gì không?”

Tiếng cười của Giang Hà trầm thấp, “Ta chứng kiến quá nhiều thứ hoang đường trong cung điện. Người nghĩ vì sao ta có thể leo lên chức Lại Bộ Thượng thư? Vì ta cũng đủ hoang đường đấy. Đại Vinh vốn đã bấp bênh và có trăm ngàn lỗ thủng trên thân, Dương Châu trù phú nhưng còn địa

phương khác?” Giang Hà nhìn chòng chọc Cố Cửu Tư, ngữ điệu kích động. “Một cái ngọc tỷ truyền quốc làm gì đủ sức khuyến khích Lương Vương gây chiến. Người có biết trước khi ông ta tuyên chiến, Thương Châu gặp đại hạn ba năm ròng, binh tướng U Châu không có quần áo, Vĩnh Châu chịu lũ lụt liên miên, tham quan Ích Châu nhiều vô số kể. Chả có quốc gia nào sẽ diệt vong vì một người, một sự kiện, một cái ngọc tỷ cả! Người hỏi tại sao ta xúi giục Lương Vương gây chiến, vì nếu ông ta không làm vậy thì kho lúa Thương Châu vĩnh viễn đóng chặt cửa, binh tướng U Châu vĩnh viễn bị kẻ địch bao vây tứ phía, và Cố Cửu Tư người tuyệt đối chẳng bao giờ đến Vĩnh Châu tu sửa Hoàng Hà!”

“Người nghĩ vì sao mình có thể đi trên con đường bằng phẳng như thế?” Giang Hà áp sát hẳn. “Người cho rằng Lạc Tử Thương trời sinh ác độc và kẻ nào trong Vương gia tại Vĩnh Châu cũng chào đời với ý đồ xấu xa chắc? Hoàn cảnh nuôi dưỡng con người, có vũng bùn Đại Vinh mới sinh ra đám quái thai đó! Ta, Phạm Hiên, Chu Cao Lăng – thậm chí cả Tần Nam và Phó Bảo Nguyên – chúng ta dùng cả đời để gột rửa vũng bùn này. Loại bỏ sạch sẽ đồng thối thối thì người như người,” Giang Hà kiên định nhìn hẳn, đôi mắt ông ngậm nước nhưng nhất quyết chẳng để giọt lệ nào rơi xuống. Ông siết chặt tay mà nhìn Cố Cửu Tư như thể đang nhìn ai ở chốn xa xôi thông qua hẳn, “Những người như người, như Lý Ngọc Xương, như ca ca của ta, như Lạc Y Thủy...mới có thể sống sót tại thế giới này.”

Cố Cửu Tư ngơ ngác nhìn Giang Hà. Sau một hồi, đầu óc hẳn mới hoạt động lại, hẳn hạ thấp giọng hỏi, “Nếu...ông nghĩ Lạc Y Thủy tốt như vậy, tại sao...lại đối xử như thế với bà ấy và Lạc gia?”

Vừa nghe đến cái tên này, ánh mắt Giang Hà thoáng thần thờ. Thật lâu sau, ông trả lời, “Ta không muốn làm thế.”

“Nàng và ta,” Giang Hà cup mắt xuống, “vốn chẳng nên bắt đầu.”

“Lạc gia nhúng tay vào chuyện đại cữu đúng không?” Cố Cửu Tư lại dựa người vào tường.

Giang Hà thì thào, “Năm ấy người nghĩ kế giúp Huệ Đế đối phó với thái tử là Lạc Thái phó, sau đó cũng chính ông ta nâng đỡ Huệ Đế đăng cơ.”

“Sau khi Huệ Đế đăng cơ, ta đến Dương Châu vì muốn quấy rối nhà bọn họ và tìm hiểu ngọn nguồn mọi việc.”

“Và ông đã gặp Lạc Y Thủy,” Cố Cửu Tư khẳng định.

Giang Hà không đáp lại, trong đầu ông chậm rãi hiện lên khung cảnh lần đầu tiên gặp Lạc Y Thủy. Vào lễ Hoa Đăng, mọi người chen lấn và xô đẩy nhau, xung quanh toàn là tiếng hét chói tai.

Nữ tử kia mặc đồ trắng đứng trên cổng thành, nhịp nhàng đánh trống chỉ đường cho dòng người.

Giữa biển người, thiếu niên mười sáu tuổi ngẩng đầu nhìn mà tưởng như mình bắt gặp nàng tiên dưới ánh trăng.

“Thật ra ta không biết nàng là ai,” Giang Hà chậm chạp kể lại, “nàng cũng chẳng biết danh tính của ta. Nàng cải trang thành nam nhân rong chơi khắp chốn, còn lên võ đài so tài với ta mấy chục lần nhưng có thắng lần nào đâu.”

Nói về quá khứ, Giang Hà từ tốn cười, “Lần đầu ta gặp được một cô nương cởi mở đến thế, nàng luôn nghĩ mình khác biệt nên đủ sức nắm giữ cuộc đời của bản thân. Chúng ta ở bên nhau suốt hai ngày rồi trong một lần say rượu, chúng ta tự đính ước với nhau. Lúc ấy ta vô cùng hạnh phúc, ta về thông báo với mọi người rằng mình coi trọng một cô nương và muốn đi cầu hôn. Ta nhờ mẫu thân người chuẩn bị chu đáo sính lễ để tới nhà nàng cầu hôn nhưng sau ta lại biết được tên thật của nàng là Lạc Y Thủy.”

“Ta không thể cưới nàng,” Giang Hà đỡ dẫn dựa vào tường, “cũng chẳng muốn lôi nàng vào mớ bòng bong. Ta không thể tha thứ phụ thân nàng, ta nhất định phải giết Lạc Thái phó. Cuối cùng ta lựa chọn rời bỏ nàng.”

“Ông dùng tên phụ thân ta để lừa bà ấy.”

“Không,” Giang Hà bình thản nói, “ta chỉ rời khỏi Dương Châu thôi.”

“Nàng không tìm thấy ta bèn đi hỏi thăm khắp nơi, ta ở ngoài dùng tên giả họ Cố nên nàng nghĩ ta là phụ thân người. Thời điểm rời Dương Châu, ta tự nhủ nàng tồn tại ngày nào thì ta sẽ bỏ qua Lạc gia ngày đó. Nhưng ta không ngờ khi ấy nàng đã mang thai con ta. Ta không biết việc này, chỉ biết nàng rời Dương Châu và gả cho Tần Nam. Sau này lúc nàng hấp hối, Tần Nam phái người đến Cố gia tìm phụ thân người. Ông ấy nhận ra tín vật thuộc về ta mới đến hỏi, thế là ta đi gặp nàng.”

“Nàng bảo rằng hồi trước nàng nghĩ ta là phụ thân người nên tức giận suốt một thời gian dài, về sau nàng mới phát hiện ta là Giang Hà. Nàng nói mình biết và hiểu mọi việc, nàng chỉ cầu xin ta buông tha người nhà nàng.”

“Ta đã buông tha Lạc gia lâu lắm rồi,” Giang Hà điềm nhiên nói, “nhưng ta không đành lòng khiến nàng đang bệnh tật còn phải khổ sở nên đồng ý.”

“Sau khi nàng chết, Phạm Hiên muốn ngọc tử và ta thay hân đi lấy. Ngày đó ta gặp Lạc Tử Thương, chỉ cần liếc mắt một cái là ta nhận ra khuôn mặt nó giống hệt Y Thủy. Nhưng tính nó khác hẳn nàng, nó giống ta.” Giang Hà khẽ bật cười. “Năm ấy nó mới mười hai tuổi mà đã dùng ngọc tử yêu cầu ta giết người, còn tính kế ta bằng cách trốn trong giếng và kéo dài thời gian đến khi Chương Hoài Lễ xuất hiện.”

w●ebtruy●enonlin●e●com

“Lúc đó ta thừa sức hủy hoại nó,” Giang Hà nhàn nhạt thừa nhận, “song cuối cùng ta vẫn nương tay.”

“Vì sao?” Cố Cửu Tư thắc mắc.

Giang Hà lặng thinh rất lâu rồi chậm rãi trả lời, “Có lẽ vì mặt nó giống Y Thủy. Hơn nữa ta không tiện ra tay khi nó đã về dưới trướng Chương Hoài Lễ, tốn sức gây khó dễ cho một đứa nhóc thật chẳng đáng.”

“Ta nghĩ nó sẽ sống tốt nếu ở cùng Chương Hoài Lễ,” Giang Hà nhìn trần nhà, “vì nhân phẩm Chương Hoài Lễ không tồi. Nhưng ai mà ngờ chứ?”

Giang Hà cười thành tiếng, “Chắc do con người ta thối nát từ tận xương tủy.”

“Nó không hề giống Y Thủy,” Giang Hà quay lại nhìn Cố Cửu Tư, nghiêm túc nói, “hoàn toàn chẳng giống chút nào.”

Cố Cửu Tư trầm ngâm thật lâu mới lên tiếng, “Nếu năm đó ông mang y về dốc sức dạy dỗ, biết đâu y sẽ không trở thành người như thế.”

“Không thể nào.” Giang Hà than nhẹ, “Cửu Tư, thật ra ta cực kỳ yếu đuối. Lúc ấy ta không dám đối mặt sự thật là Y Thủy đã làm quá nhiều việc vì mình. Ngày gặp lại Lạc Tử Thương tại Đông Đô, ta biết ngay mình không thể mặc kệ nó nữa. Ta đi điều tra và xác nhận thân phận của nó. Xưa kia ta chưa từng dạy dỗ hay đối xử tử tế với nó, tương lai thậm chí có thể giết nó. Nếu mọi chuyện đã đến tình trạng này, tốt nhất hãy để nó không biết mình là ai cũng như ta là ai.”

“Vốn dĩ chúng ta chẳng nên liên quan tới nhau,” Giang Hà thì thầm, “hà tất phải nói ra những lời gây tổn thương?”

“Đây là lý do hôm nay ông không chịu mở miệng?”

Cố Cửu Tư điềm tĩnh phân tích, “Nếu ông tố cáo y là Lạc Tử Thương giả mạo, y sẽ lấy máu để kiểm tra quan hệ thân thích ngay tại chỗ. Vì muốn

chứng thực lời tố cáo của mình, ông dĩ nhiên phải tiết lộ việc năm đó và nhận y về.”

Giang Hà trầm tư nhìn vách tường, “Y Thủy đã đi rồi, ta cần gì phải vấy bẩn danh tiết của nàng. Trong quá khứ, ta chẳng những không cưới nàng mà còn đồ sát Lạc gia, thì hiện tại sao có thể quấy nhiễu sự bình an của nàng?”

“Dù sao chẳng nữa, ta đã thực hiện những việc cần thiết. Bây giờ ta sống chỉ để chờ chết nên chết sớm hay muộn cũng chẳng có gì khác.”

Nối tiếp những lời này là sự yên tĩnh kéo dài. Cố Cửu Tư quan sát Giang Hà hồi lâu rồi bảo, “Mẫu thân chắc đang đợi chúng ta về ăn cơm, ta về trước đây.”

Cố Cửu Tư đứng dậy, Giang Hà cup mắt lắng nghe tiếng bước chân của hắn.

Hắn đi được vài bước thì ông gọi, “Cửu Tư.”

Cố Cửu Tư không đáp lại, Giang Hà từ tốn nói, “Ta thật lòng mong ước đại cửu cửu của người được sinh ra vào thời đại này. Nếu vậy, ca ca hắn sẽ giống người.”

“Bất kể là ta, Phạm Hiên, hay Lạc Tử Thương thì đều thuộc về quá khứ. Thời đại của người, quan viên nên quang minh lỗi lạc dựa vào chiến tích và năng lực để đi lên.” Giang Hà thoáng dừng lại, chân thành bảo, “Ta hy vọng người có thể sống khác chúng ta.”

Cố Cửu Tư nhắm nghiền mắt trong phút chốc, hắn hít sâu một hơi rồi đáp, “Ta về đây.”

Dứt lời, hắn cất bước ra ngoài. Vừa tới cửa, hắn đã thấy Lý Ngọc Xương đứng đó.

Bước chân Cỗ Cửu Tư khựng lại, lát sau, hần cười cười, “Người đứng đây làm gì?”

Lý Ngọc Xương không trả lời, hần cứng ngắc xoay người, “Để ta tiễn người một đoạn.”

Cỗ Cửu Tư gật đầu.

Lý Ngọc Xương cầm đèn đi cạnh Cỗ Cửu Tư, hần cất tiếng khi mới đi được vài bước, “Ta sẽ không vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp.”

“Ta biết.”

“Xin lỗi.”

“Không sao,” Cỗ Cửu Tư lắc đầu, “luật pháp sẽ chẳng thay đổi chỉ vì ông ấy là cữu cữu của ta. Ta hiểu nên người cứ điều tra đi.”

Lý Ngọc Xương đưa Cỗ Cửu Tư lên xe ngựa, hần ngồi cúi gằm đầu trong xe và không hề phát ra tiếng nào.

Lúc hần về đến nhà, cả gia đình đang quây quần dùng bữa. Thấy Cỗ Cửu Tư bước vào, Giang Nhu vui vẻ ngẩng đầu, “Cữu cữu con đâu?”

Cỗ Cửu Tư ngẩn người, hần do dự một lát rồi bảo, “Ông ấy bận việc nên trong khoảng thời gian này sẽ không về nhà.”

Giang Nhu sững sờ, bà và Cỗ Lăng Hoa liếc nhau một cái. Liễu Ngọc Như ôm con, dường như nàng đã biết hết mọi chuyện vì thế nàng bình thản nói, “Chàng ăn cơm đi.”

Cỗ Cửu Tư gật đầu, hần chả có tâm tình ăn uống nên dùng bữa qua loa rồi đứng dậy, “Con xin phép về phòng trước.”

Tô Uyển thấy thái độ của hần bèn chần chừ hỏi, “Cửu Tư sao vậy?”

“Để con đi xem.”

Liễu Ngọc Như đưa con cho Tô Uyển, nàng chào Giang Nhu với Cố Lăng Hoa và đứng lên quay về phòng ngủ.

Khi đã ở trong phòng ngủ, Cố Cửu Tư bày bàn cờ rồi chơi cờ một người.

Hắn vốn không thích mấy trò đó nhưng vào giây phút này lại yên lặng nhìn bàn cờ, mái tóc buông rơi che khuất gương mặt hắn. Liễu Ngọc Như vừa bước qua cửa liền nghe hắn nói, “Tối nay nàng hãy thu xếp rồi dẫn người trong nhà rời khỏi đây.”

Liễu Ngọc Như ngờ ngàng, sau đấy nàng chợt hiểu ý hắn. Trong lòng nàng hoảng hốt nhưng sắc mặt vẫn trấn định, “Có chuyện gì à?”

“Hôm nay Tần Nam tố cáo Cửu Cửu là hung thủ sát hại toàn bộ Lạc gia, Cửu Cửu đã bị bắt giam.”

Cố Cửu Tư đặt một quân cờ xuống, giọng đều đều, “Một vụ án thế này không đủ sức đẩy ngã Cửu Cửu, Lạc Tử Thương chắc chắn cũng biết điều đó. Hiện giờ y tổng Cửu Cửu vào ngục chẳng qua để tiện bề tính toán chuyện khác thôi, chúng ta cần chuẩn bị sẵn.”

Nỗi hoảng sợ phát sinh vì nàng không biết chuyện gì đang diễn ra nhưng khi đã biết, Liễu Ngọc Như nhanh chóng bình tĩnh lại và đáp trả, “Hiểu rồi, đêm nay ta sẽ đưa người nhà đi. Ta thường xuyên làm việc bên ngoài nên ta sợ khiến người khác chú ý nếu mình đột ngột biến mất, vì vậy ta sẽ ở trong thành cùng chàng. Mật đạo bên vườn hoa đã hoàn tất, một khi xảy ra chuyện thì chúng ta sẽ xuất phát từ đây.”

Cố Cửu Tư ậm ừ chứ không nói gì thêm. Liễu Ngọc Như biết lòng hắn đâu chỉ lo nghĩ mấy việc này, nàng đi về phía trước và ngồi đối diện Cố Cửu Tư rồi cầm quân cờ lên.

Cố Cửu Tư ngược nhìn nàng, Liễu Ngọc Như vừa lặng lẽ đặt quân của mình lên bàn cờ vừa thông thả nói, “Ta chơi một ván với chàng.”

Cố Cửu Tư im lặng ngắm nhìn nàng, sau một hồi, hần cười sảng khoái.

“Ngọc Như,” hần ầm áp nhận xét, “nàng thật sự chưa hề thay đổi dù chỉ một chút.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy cũng bật cười.

“Trên đời làm gì có người không bao giờ thay đổi? Chẳng qua tính ta khác chàng,” Liễu Ngọc Như cúi đầu nhìn Cố Cửu Tư đặt quân cờ vào đúng vị trí, “ta giữ cảm xúc trong lòng, chàng lại viết hết lên mặt.”

“Ý ta không phải vậy.” Cố Cửu Tư lắc đầu, hần chăm chú nhìn Liễu Ngọc Như và nâng tay đặt lên khuôn mặt nàng.

Đôi mắt hần lấp lóe trong lúc nhìn thẳng vào mắt nàng, rất lâu sau, hần dịu dàng cười, “Bất kể trải qua việc gì, nàng mãi mãi là Liễu Ngọc Như của ta.”

Lời này khiến Liễu Ngọc Như cụp mắt xuống như đang ngượng ngùng, nàng nhìn các quân cờ và lí nhí nhắc, “Đến lượt chàng kìa.”

Hai người đang chơi giữa chừng, bên ngoài truyền đến tiếng hô của Mộc Nam. Hần vào phòng và cung kính bẩm báo, “Công tử, người trong cung tới mời ngài đi.”

Cố Cửu Tư gật gù đứng dậy, hần nhờ Liễu Ngọc Như lấy quan phục rồi lạnh nhạt hỏi, “Đã trễ thế này mà gọi ta vào cung làm gì?”

“Nghe bảo vì chuyện Giang đại nhân.”

Lý do Mộc Nam cung cấp tương đối hợp lý, Cố Cửu Tư gật đầu nhưng vẫn nhin không được mà lăm bằm, “Sao phải gấp thế? Trễ vậy rồi...”

Hắn im bất, nổi bất an đột ngột trào dâng.

Hồi bọn họ ở Dương Châu, vì đủ loại nguyên nhân mà khởi hành chậm mất ngày nên cuối cùng mới gặp nạn. Bây giờ Lạc Tử Thương rõ ràng muốn ra tay, hắn không thể để người nhà lại đây.

Cố Cửu Tư suy nghĩ rồi gấp rút bảo Liễu Ngọc Như, “Nàng mang người rời khỏi thành ngay lập tức.”

Liễu Ngọc Như thoáng sửng sốt rồi đáp ngay, “Đã hiểu, còn Diệp gia...”

“Ta sẽ sai người thông báo Diệp phủ lẫn Chu phủ,” Cố Cửu Tư thì thào, “mọi người hãy ra ngoài bằng cửa sau rồi đến thẳng mật đạo.”

“Chàng...”

Liễu Ngọc Như vừa mở miệng là Cố Cửu Tư đã biết nàng muốn hỏi gì. Hắn ôm chầm lấy Liễu Ngọc Như rồi hôn nàng thật sâu và trấn an, “Yên tâm, ta sẽ trở về.”

Liễu Ngọc Như đáp lại một tiếng, nàng không nhiều lời nữa.

Cố Cửu Tư thay quan phục rồi bước ra ngoài, hắn vừa đi vừa dặn dò Mộc Nam, “Người phái người phá bánh xe ngựa rồi tìm ba vị phụ chính đại thần còn lại và cảnh báo họ phải cẩn thận. Sau đấy người báo tin để người Diệp phủ cấp tốc chạy trốn, đồng thời dùng lệnh bài của ta điều động đội năm và đội bảy trực thuộc Nam Thành Quân tới canh giữ cổng thành. Cuối cùng người hãy chỉ huy một nhóm người đến Lạc phủ, hễ ta phát tín hiệu thì đốt Lạc phủ ngay cho ta!”

Đội trưởng đội năm và đội bảy của Nam Thành Quân đều do Cố Cửu Tư đề bạt, tuy Mộc Nam không hiểu lắm vì sao hắn bố trí như vậy nhưng cũng biết tình hình đang có biến.

“Người Chu phủ thì sao ạ?” Mộc Nam lo lắng xin ý kiến.

Cố Cửu Tư mím môi rồi nói, “Theo luật thì bọn họ không được rời Đông Đô nên chúng ta chẳng thể tùy tiện xen vào. Người sai người đến đó, tối nay ta mà phát tín hiệu thì bọn họ phải bắt chấp tất cả để trốn khỏi Đông Đô. Nếu ta không phát tín hiệu thì thôi.”

Mộc Nam tuân lệnh, Cố Cửu Tư thu xếp hoàn tất liền ra ngoài phủ. Người đến mời Cố Cửu Tư vào cung là một tiểu thái giám, hắc cười tùm tùm, “Cố đại nhân rửa mặt chải đầu xong rồi à?”

“Làm phiền công công đợi lâu,” Cố Cửu Tư lịch sự đáp.

Cùng lúc ấy, Liễu Ngọc Như điểm danh người trong phủ. Nàng chọn vài người sở hữu tướng mạo tương tự Cố Lăng Hoa, Giang Nhu, Tô Uyển, và mình rồi chia thành ba tổ. Sau khi Cố Cửu Tư rời phủ, nàng để những người này mặc quần áo của bọn họ rồi lợi dụng bóng đêm để dẫn theo thị vệ trốn ra bằng cửa sau và lên xe ngựa.

Sau đó, Liễu Ngọc Như cho hai tổ khác ra ngoài từ cổng chính. Nàng ôm Cố Cẩm và đổi sang quần áo nô bộc cùng Cố Lăng Hoa, Giang Nhu, Tô Uyển rồi trà trộn vào một trong hai tổ.

Ba tổ đội mới bước ra khỏi cửa đã bị chặn đường.

“Thánh thượng có lệnh,” binh lính cầm đầu ngăn ở đằng trước, hắc nạt nô, “đêm nay cấm đi lại. Các người không được ra khỏi phủ, kẻ nào chống đối là phạm thượng và sẽ bị chém đầu.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như hét lớn, “Chạy mau!”

Dứt lời, người Cố phủ tức khắc chạy tán loạn. Giữa sự hỗn loạn, Liễu Ngọc Như ôm Cố Cẩm và dẫn theo vài người mà chạy như điên về phía vườn hoa.

Trong lúc Cố gia cuống cuồng chạy trốn, Cố Cửu Tư ngồi trên xe ngựa tới cung điện. Hắn hỏi thái giám ở đối diện, “Công công biết tại sao đang đêm hôm mà bệ hạ lại gấp vậy không?”

“Ngoài chuyện Giang đại nhân thì còn gì khác đâu?” thái giám cười. “Hôm nay trên triều phát sinh vấn đề nghiêm trọng với người có địa vị như Giang đại nhân làm bệ hạ rất buồn rầu. Ngài bảo dĩ nhiên chẳng thể xử lý đến cùng nhưng nếu không thì biết làm sao bây giờ?”

“Viện này không đợi được tới ngày mai ư?” Cố Cửu Tư mỉm cười. “Ngài xem trời tối om kìa, hồi nãy nữ nhi còn dùng đăng không cho ta đi đấy.”

“Hết cách rồi,” thái giám thở dài, “bệ hạ nói dù đêm nay cần khiêng ngài vào cung thì cũng phải mời ngài đến cho bằng được.”

Cố Cửu Tư trầm tĩnh nhìn chăm chú vị thái giám kia một hồi rồi chợt nói, “Ngài có quen Lưu công công không?”

“Lưu Thiện công công á?” Thái giám thấp thỏm hỏi lại.

Cố Cửu Tư gật đầu, thái giám bèn cười rộ, “Dĩ nhiên là quen rồi.”

“Ngài rất thân với hắn?”

“Quan hệ của chúng ta khá tốt,” thái giám cười cười. “Đáng lẽ đêm nay hắn là người đến mời ngài nhưng lại đẩy sang cho ta vì hắn ngại chỗ ngài xa quá, còn hắn đi mời Trương đại nhân.”

“Ồ,” Cố Cửu Tư xoay xoay chiếc nhẫn ban chỉ bằng ngọc trên ngón tay, hững hờ nhận xét, “Lưu công công tốt tính thật. Lần trước hắn đến, ta thưởng hắn tặn hai thỏi vàng.”

“A đúng rồi,” thái giám kia nhanh nhẩu bảo, “Lưu công công khen ngài hào phóng lắm, lúc nào cũng thưởng đến mấy lượng.”

“Mấy lượng?” Cố Cửu Tư liếc thái giám ngồi đối diện mình, thái giám có vẻ không hiểu tại sao mình bị nhìn như thế. Hắn nhoẻn miệng cười rồi đưa túi tiền cho đối phương, “Lưu công công xem thường ta quá, ta đâu chỉ cho mấy lượng ít ỏi.”

Thái giám cầm túi tiền, hắn nhắm tính khối lượng và cười sung sướng.

Đúng lúc ấy, xe ngựa kêu răng rắc rồi đột ngột ngừng lại. Thái giám nhú mào, hắn ló đầu ra sốt ruột chất vấn, “Sao vậy?”

“Xe ngựa bị hỏng,” xa phu hoảng loạn cam đoan, “ta sửa ngay đây!”

Thái giám nghe thế vẫn thấy bức bối, Cố Cửu Tư khuyên nhủ, “Hỏng rồi thì thôi, tìm người nhả tin đi.”

Thái giám gật gù rồi lại thò đầu ra sai người vào cung thông báo.

Khi hắn quay đầu lại, chưa kịp phản ứng đã bị Cố Cửu Tư tóm cổ. Cố Cửu Tư bẻ gãy cổ hắn trước lúc bất kỳ âm thanh nào có thể thoát ra ngoài miệng hắn.

Cố Cửu Tư vội vàng đổi sang quần áo thái giám, nhân lúc xa phu còn bận đổi bánh xe, hắn nhảy xuống xe ngựa và the thé kêu, “Ta đi tiêu.” Sau đấy hắn vọt thẳng vào một con hẻm nhỏ rồi gấp gáp đốt đạn tín hiệu, khi làm xong, hắn điên cuồng chạy về phía cổng thành.

Cùng thời điểm đó, Trương Ngọc và Diệp Thanh Văn đi vào cung.

Bọn họ từng vào cung vô số lần, song Trương Ngọc bất giác cảm thấy hoảng sợ. Ông vừa đi vừa bất an nói, “Muộn vậy mà bệ hạ còn triệu tập chúng ta vào cung, có khi nào...”

“Đừng nghĩ nhiều.” Diệp Thanh Văn ngắt lời Trương Ngọc, bình tĩnh bảo, “Chúng ta là trọng thần triều đình, muốn ra tay cũng phải có tội danh

chứ đâu thể lỗ mãng.”

“Hơn nữa,” Diệp Thanh Văn hạ thấp giọng, “trong cung không có tin tức gì cả.”

Cả hai đều cài người vào cung nên tin tức chả lọt ra ngoài là chuyện vô lý.

Lời này giúp Trương Ngọc an tâm hơn, bọn họ đến ngự thư phòng song chưa tới cửa đã nghe thấy bên trong ca múa tưng bừng. Hai người cau mày nhưng vẫn bước vào và cung kính quỳ trên mặt đất, “Bái kiến bệ hạ.”

Phạm Ngọc ngồi ở chiếc ghế trên cao mà ôm mỹ nhân trong lòng, còn hai mỹ nhân khác thì một dựa vào người hắn còn một phủ phục lên chân hắn.

Ngự thư phòng vốn là nơi để thưởng nghị, vào tay hắn lại hoàn toàn biến thành chốn ăn chơi.

Diệp Thanh Văn nhíu mày, ông buộc phải khuyên can, “Giờ vẫn đang trong kỳ quốc tang, bệ hạ thỏa sức làm bậy thế này thì không ổn.”

“Quốc tang?” Phạm Ngọc quay đầu lại cười nhạo. “Lão tử của trẫm đã được chôn cất mà còn quốc tang gì nữa? Ông ấy hy vọng ta sống thoải mái thì sao nỡ nhần tâm nhìn ta suốt ngày ủ ê kiêng khem vì mình? Hai vị đại nhân không cần câu nệ, nào, ngồi xuống đi.”

Diệp Thanh Văn lẩn Trương Ngọc chẳng nhúc nhích, Phạm Ngọc nhìn bộ dạng của bọn họ liền thẳng lưng lên rồi lạnh lùng nói, “Trẫm bảo các người ngồi xuống.”

“Bệ hạ,” Diệp Thanh Văn nổi nóng nên thẳng thừng cự tuyệt, “thần tới vì công việc chứ không phải để hưởng lạc. Nếu bệ hạ không muốn bàn việc thì thần xin cáo lui.”

“Diệp Thanh Văn, người thật ngạo mạn!”

Phạm Ngọc gầm lên, hấn nhanh chân bước từ trên cao xuống. Vũ nữ cuống quít nhường đường, Phạm Ngọc tới trước mặt Diệp Thanh Văn và phần nộ quát, “Trẫm ra lệnh cho người ngồi xuống!”

Diệp Thanh Văn cười nhạt một tiếng, ông xoay người bỏ đi. Phạm Ngọc túm chặt ông rồi kéo thật mạnh.

Diệp Thanh Văn gần năm mươi tuổi, bị Phạm Ngọc thô bạo kéo làm ông ngã sòng soài trên mặt đất. Ông giận dữ đứng dậy nhưng trước mặt là mũi kiếm của Phạm Ngọc. Hấn lạnh lẽo nhìn Diệp Thanh Văn, “Trẫm ra lệnh cho người ngồi xuống!”

Ngoài ngự thư phòng, Lạc Tử Thương đứng trước bậc thang nhìn đạn tín hiệu bắn lên trời.

Minh Nhất tới bên y, hấn khẽ thông báo, “Người Cố gia chạy, đang lùng bắt. Xe ngựa của Cố Cửu Tư bị hỏng giữa đường. Bệ hạ mất kiên nhẫn, đã bắt đầu náo loạn.”

Lạc Tử Thương nghe xong rồi gật gù, điềm nhiên nói, “Cố Cửu Tư sẽ không đến nhưng cũng chả quan trọng.”

Lạc Tử Thương xoay người tiến vào trong ngự thư phòng, y chấp tay sau lưng, trên môi là nụ cười hòa nhã, “Đóng cửa điện, khai tiệc thôi.”

Chú thích

[1] Bắt nguồn từ câu nói của Khổng Tử: Quân tử cử tư: Thị tư minh, thính tư thông, sắc tư ôn, mạo tư cung, ngôn tư trung, sự tư kính, nghi tư vấn, phần tư nan, kiến đặc tư nghĩa. Nghĩa là người quân tử có chín điều phải thận trọng suy tư: Lúc nhìn suy nghĩ cho phân minh, lúc nghe suy nghĩ cho thông suốt, sắc mặt cần ôn hòa, thái độ phải cung kính, ngôn từ giữ sự

thành tín, làm việc cho nghiêm cẩn, nếu nghi hoặc thì phải hỏi, trước khi phần nộ hãy cân nhắc phần nộ sẽ gây khó xử, gặp lợi nên suy nghĩ xem mình có xứng đáng hay không.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 162: Tìm Cơ Phu Nhân, Rút Củi Dưới Đáy Nồi

Cố Cửu Tư học tốc chạy về phía cổng thành, lúc tới nơi, lính gác đã đổi thành người của hắn. Chỉ huy là Liễu Sinh và Trần Xương, hai người đều do Cố Cửu Tư đề bạt nên thấy hắn liền cung kính hành lễ.

Cố Cửu Tư mặc quần áo thái giám khiến cả hai không khỏi tò mò nhưng cũng chẳng dám hỏi nhiều, hắn nhìn lướt qua bọn họ rồi nói, “Tối nay sao các người đổi vị trí được?”

“Người phụ trách quân phòng thủ là bạn tốt của ta,” Liễu Sinh lập tức trả lời. “Ta nhờ hắn đúng lúc đang đổi ca nên hắn điều động chúng ta lại đây.”

“Lát nữa các người nhắn hắn rằng đừng cho bất kỳ ai biết việc này, coi như các người gác cổng ngay từ đầu. Đồng thời ngậm chặt miệng vụ ta ra khỏi thành, hãy nói là chưa hề gặp ta.”

“Đại nhân,” Liễu Sinh nhíu chặt mày, “ngài biết trong cung đã khóa thành chứ?”

Cố Cửu Tư nghe vậy bèn hỏi ngay, “Đêm nay người phụ trách chính cho việc phòng vệ trong cung là ai?”

“Mã quân Chỉ huy sứ Quách Thuận.” Trần Xương đáp rồi tiếp lời, “Mới nãy ta còn nghe nói thị vệ trực thuộc Bộ quân Chỉ huy sứ Lý Hoảng được phái đến Diệp gia.”

Thông tin này khiến Cố Cửu Tư trầm mặc giây lát, sau đấy hắn bảo, “Bây giờ các người có tình nguyện dẫn binh tới Diệp phủ cùng ta không?”

Hắn hỏi làm Liễu Sinh lẫn Trần Xương ngờ ngàng, Cố Cửu Tư cúi đầu thì thào, “Ngày mai nội các không còn tồn tại nữa, bệ hạ và Lạc Tử Thương sẽ nắm giữ triều chính tại Đông Đô. Các người là thân tín của ta, các người muốn đi tìm Chu đại nhân với ta hay ở lại đây?”

Bọn họ là thân tín của hắn, dù hôm nay chém Cố Cửu Tư giao nộp cho Phạm Ngọc thì mai sau e rằng vẫn phải chịu nghi kỵ. Hơn nữa Chu Cao Lăng quyền cao chức trọng, cộng thêm Cố Cửu Tư với những trọng thần khác thuộc nội các thì hạt nhân của Đại Hạ thực chất nằm trong tay Chu Cao Lăng. Nếu ông trở về, Đông Đô đời nào chịu nổi dù chỉ một đòn.

Hai người suy tư trong phút chốc rồi Liễu Sinh nhanh chóng quyết định, “Trần Xương, người đi đón người nhà của chúng ta còn ta sẽ dẫn người theo Cố đại nhân đến Diệp phủ.”

“Không cần, chúng ta hãy chia thành bốn nhóm. Người đến Diệp phủ cứu người rồi tới gốc cây đại thụ cách thành ba dặm, sau đó bắt chước đồ quỳên kêu ba tiếng và nhập hội với phu nhân ta,” Cố Cửu Tư quyết đoán nói. “Đưa ta một nhóm để đến Chu phủ, đồng thời phái người đáng tin cậy tới thiên lao báo mọi việc cho cữu cữu của ta.”

“Chúng ta không cần cứu Giang đại nhân ư?” Liễu Sinh hơi lo lắng.

Cố Cửu Tư lắc đầu, “Ông ấy tự có cách, nếu không có thì sẽ phái người báo tin.”

Giang Hà lẫn lộn tại Đông Đô nhiều năm nên đã thành trù nơi đây từ lâu. Giết Phạm Ngọc đúng là khó nhằn với ông nhưng ngược lại, Phạm Ngọc muốn giết ông cũng chẳng đơn giản.

Phân công xong, Liễu Sinh và Trần Xương tức khắc chỉ thị người đi theo Cố Cửu Tư rồi cả ba tách ra.

Khi Liễu Sinh cùng người của hãn đến Diệp phủ, Diệp Thế An với Diệp Vận đang chỉ huy mọi người đánh nhau với phe Lý Hoằng. Liễu Sinh tới kịp thời, hãn thét, “Diệp công tử, Cố đại nhân phái ta đến đón ngài!”

Dứt lời, phe Liễu Sinh xông lên ngăn cản lính của Lý Hoằng. Liễu Sinh vội vã tóm lấy Diệp Thế An, “Diệp công tử, phe ta ít người, chúng ta mau chóng rời Đông Đô thôi.”

“Nhưng thúc phụ của ta...”

“Thoát khỏi Đông Đô hãng nói!”

Liễu Sinh giữ chặt Diệp Thế An, hãn thoáng căn môi rồi quay lại nhìn gia quyến Diệp gia và gấp rút kéo Diệp Vận, “Đi nào!”

Trong lúc Liễu Sinh vừa chiến đấu vừa che chở người Diệp gia chạy trốn, Cố Cửu Tư cấp bách dẫn người đến Chu phủ. Song bọn họ mới đi được nửa đường thì Cố Cửu Tư nghe thấy ai đó thều thào gọi hãn, “Cố đại nhân.”

Âm thanh này làm Cố Cửu Tư vội vàng ghìm dây cương, hãn xoay người xuống ngựa rồi nhanh chân bước vào một con hẻm nhỏ. Đập vào mắt hãn là một nha hoàn trông như đã cạn kiệt sức lực, nàng ấy đang nửa nằm trên mặt đất với cơ thể đầy máu dựa vào tường.

Cố Cửu Tư nhận ra đó là thị nữ thân cận bên Tần Uyển Chi, hãn gấp gáp nói, “Sao ngươi lại ở đây? Chủ tử nhà ngươi đâu?”

“Chủ tử... Chủ tử...”

Thị nữ thở hỗn hển, nàng ấy run rẩy cởi áo khoác trên người. Cố Cửu Tư cúi đầu thấy một đứa bé dính máu trên người và đang nhắm chặt mắt mà say sưa ngủ. Thị nữ nhìn Cố Cửu Tư, gian nan mở miệng, “Tiểu công tử, giao cho...giao cho...”

“Ta hiểu.” Cổ Cửu Tư ngắt lời nàng ấy rồi vội ôm đứa bé vào lòng. “Đây là Tư Quy đúng không?”

Thị nữ tựa hồ sắp trút hơi thở cuối cùng, nàng ấy chặt vật gậy đầu, tay chỉ về hướng có Chu phủ và khàn khàn bảo, “Chủ tử dặn đừng đi... Mau... chạy...”

Chưa nói hết câu, thị nữ rút cuộc chẳng gắng gượng nổi nữa. Nàng ấy nhắm nghiền mắt rồi tắt thở.

Cổ Cửu Tư ngẩn người, lát sau hăn chợt vỡ lẽ. Nếu tối nay Lạc Tử Thương đặt bẫy thì con mồi quan trọng nhất dĩ nhiên là người nhà Chu Cao Lãng; chưa biết chừng y còn dồn hết binh lực vào Chu phủ. Chu gia hăn đã dồn sức để mang đứa bé này ra ngoài. Hiện giờ bên hăn thiếu người, nếu liều lĩnh cứu Chu gia khéo chẳng cứu được ai mà mình còn mất mạng.

Nhưng hăn vẫn không cam lòng, hăn siết chặt đứa bé trong lòng rồi sai người giấu nó đi, sau đó dẫn theo một nhóm nhỏ đến Chu phủ.

Hăn chạy tới con hẻm tối tăm gần Chu phủ và núp ở đấy quan sát tình hình bên ngoài. Trước cổng Chu phủ là một rừng binh lính, Chu phủ nhân cùng Tần Uyển Chi cầm kiếm dẫn đầu hàng người chặn tại cổng. Trên mặt Tần Uyển Chi dính máu, Chu phủ nhân mặc trang phục cáo mệnh, hai người đứng phía trước đối đầu với binh lính.

“Nhãi ranh phạm thượng làm loạn trái với luật trời, các người đã chẳng khuyên can còn nổi giáo cho giặc. Làm vậy mà không sợ Thiên Lô đánh sao!”

Cổ Cửu Tư nghe Chu phủ nhân quát khi đang đếm số người của Chu phủ. Binh lính cạnh hăn lẳng lặng lấy mũi tên từ hộp ra rồi lắp lên cung và sẵn sàng chờ lệnh.

Cố Cửu Tư không hạ lệnh mà quan sát một lượt bốn phía, hẩn nhíu mày rồi giật tay áo binh lính. Hẩn hất cằm về phía mái hiên ở đằng xa, sau đấy lắc đầu. Binh lính ngẩng đầu nhìn thoáng qua và phát hiện các mái hiên xung quanh đều thấp thoáng bóng người.

Cố Cửu Tư suy nghĩ rồi vòng sang chỗ khác để ném một viên đá ra ngoài.

Động tĩnh nhỏ vậy thôi mà bị người khác chú ý ngay, thủ lĩnh đám binh lính đứng ở đầu hàng bỗng cất cao giọng, “Chu phu nhân đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nếu không giao hai vị công tử ra thì ta sẽ san bằng Chu phủ.”

Nghe đến đây, Tần Uyển Chi có vẻ nổi nóng nên tiến lên một bước rồi thách thức, “Các người dám chắc! Các người còn muốn dùng Chu phủ uy hiếp Chu đại nhân, chưa kể muốn san bằng nơi đây còn phải xem các người có bản lĩnh hay không! Các người bố trí thiên la địa võng chẳng qua để phô trương thanh thế thôi!”

Lời này khiến Cố Cửu Tư hít sâu một hơi, hẩn đã hiểu mọi chuyện khi dõi theo Tần Uyển Chi và Chu phu nhân từ xa. Lạc Tử Thương cũng đoán được hẩn sẽ quay về cứu người nên bố trí sẵn binh lính ở đây để chờ hẩn.

Tần Uyển Chi đang nhắc nhở và muốn hẩn lập tức rời đi.

Cố Cửu Tư chần chừ giây lát. Nếu chỉ có một mình thì chắc hẩn sẽ đánh liều, nhưng hẩn còn đứa bé...

Hẩn tuyệt đối không thể làm đứa bé này gặp nạn.

Tần Uyển Chi liều mạng đưa con mình ra ngoài vì muốn hẩn bảo vệ nó.

Cố Cửu Tư cắn răng rồi xoay người đi, hẩn phất tay ra hiệu cho mọi người cùng âm thầm rút lui.

Song bọn họ vừa lùi bước, mũi tên tức khắc bắn tới tấp. Đoàn người Cổ Cửu Tư chưa vào đúng tầm bắn, bọn họ tức tốc thối lui và chẳng hề quay đầu lại. Binh lính của Lạc Tử Thương vội vã đuổi theo, Chu phu nhân thấy thế bèn quát chói tai, “Ngăn bọn chúng mau!”

Binh lính Chu phủ dốc toàn lực giao chiến với phe Lạc Tử Thương. Cổ Cửu Tư ôm đứa bé lên ngựa rồi lao ra khỏi con hẻm và phi như bay về phía cổng thành.

Cùng lúc ấy, nội cung tràn ngập tiếng ca múa tưng bừng.

Trương Ngọc và Diệp Thanh Văn ngồi trong đại sảnh; quan của Diệp Thanh Văn xộc xệch làm tóc tai bung xõa, còn trán Trương Ngọc đầm mồ hôi lạnh nhưng ông vẫn giữ vẻ trấn định.

Phạm Ngọc ngồi trên cao, vừa trêu đùa mỹ nhân bên mình vừa cười như điên mà nhìn vũ nữ múa hát ở đại điện. Lạc Tử Thương ngồi một bên, y lặng lẽ uống rượu với nụ cười trên môi.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập của binh lính, chẳng mấy chốc, ngoài kia ầm ĩ hết cả lên. Kế tiếp có một nam nhân mặc áo giáp dẫn theo người tiến vào, hãnh quý một bên gối trước mặt Phạm Ngọc, “Khởi bẩm bệ hạ, tối nay đã làm đúng theo lệnh bệ hạ là dẫn dụ Diệp Thế Minh lẫn Trương Trường vào cung rồi mai phục bọn chúng ở hẻm và bắn chết.”

Lời này vừa vào tai, Diệp Thanh Văn đứng phắt dậy, ông phẫn nộ thét, “Người nói cái gì?!”

Diệp Thế Minh là con nối dõi duy nhất của Diệp Thanh Văn, đảm nhiệm Nam Thành Quân Tổng chỉ huy sứ. Trương Trường là con cháu Trương gia, đảm nhiệm Điện tiền chư ban trực[1].

Không ai đáp trả tiếng gầm của Diệp Thanh Văn, ông nhìn chòng chọc người quý trên mặt đất và run rẩy chất vấn, “Quách Thuận, người biết mình

đang làm gì không?”

Quách Thuận lặng thinh còn Trương Ngọc run run đứng dậy, ông nhìn Phạm Ngọc ngồi trên cao mà khẽ bật cười, “Bệ hạ, thần hiểu rồi. Đêm nay ngài hạ quyết tâm muốn đẩy thần vào chỗ chết.”

Tiếng ca hát vẫn tiếp tục nhưng lời Trương Ngọc nói đã truyền tới bên trên. Phạm Ngọc nâng tay ra hiệu ngừng múa hát, hấn cầm chén và cười với Trương Ngọc, “Trương thúc luôn giỏi ăn nói, trẫm thấy người thuận mắt nhất trong mấy thúc thúc. Đáng lẽ nếu người không vào nội các thì trẫm còn chưa đường sống cho người. Hiện tại người muốn nói gì thì cứ nói.”

“Lão thần không muốn nói gì cho mình cả,” Trương Ngọc cười đắng chát, “nhưng lão thần còn mấy vấn đề lo lắng thay bệ hạ.”

“Ồ? Vấn đề gì?”

“Tối nay bệ hạ lợi dụng Diệp đại nhân và ta để lừa gạt thân thích chúng ta vào cung rồi sắp đặt người mưu hại. Xin hỏi bệ hạ, những người này là quân đội Đông Đô à?”

Phạm Ngọc chỉ xoay xoay cái chén chứ chẳng trả lời, Trương Ngọc biết ngay đáp án, “Sợ rằng đây là quân đội Dương Châu được Lạc đại nhân ngấm ngầm đưa vào thành đúng không? Nhiều người như vậy âm thầm mai phục tại Đông Đô thì sao có thể là kế hoạch một sớm một chiều?”

“Người muốn nói gì?” Phạm Ngọc mất kiên nhẫn.

Trương Ngọc nhìn Phạm Ngọc, ngữ điệu kích động, “Bệ hạ còn chưa hiểu ư? Lạc Tử Thương mưu đồ từng bước như thế thì sao có thể phò tá ngài, đầu óc y chỉ toàn tâm toàn ý tính toán cho riêng mình thôi!”

“Người không tính toán cho riêng mình chắc?” Phạm Ngọc cười nhạo thành tiếng. “Đám các người có kẻ nào không tính toán cho bản thân?”

“Vậy người[2] cũng phải lựa chọn con đường tốt nhất để đi!” Trương Ngọc nghiêm khắc quát. “Ngài ngẫm lại xem, kể cả tối nay ngài giết Diệp đại nhân lẫn ta thì chẳng phải đảng phái của chúng ta vẫn còn tồn tại? Cả thuộc hạ cũ nữa? Ta biết rõ ý đồ của các người. Các người lập mưu bắt giam Giang Hà rồi lừa Diệp đại nhân, Cố đại nhân và ta vào cung để tiêu diệt một thế. Sau khi nắm giữ triều chính, các người sẽ nhân danh vụ án Lạc gia để điều tra Giang Hà, tiện thể gán tội mưu phản cho hẵn vì mối quan hệ với Lương Vương. Tiếp theo, các người lại bắt đầu thanh toán vây cánh của Giang Hà. Không còn chúng ta thì Giang Hà ở trong triều một cây làm chẳng nên non. Đợi tới lúc hoàn toàn khống chế Đông Đô, các người giả mạo nội các truyền tin đến U Châu để lừa Chu Cao Lãng cùng Chu Diệp về đây. Ngày bọn họ chết cũng là ngày dư đảng của nội các tan tác, dù dư đảng có tập hợp lại thì người vẫn còn Dương Châu hỗ trợ chứ gì?”

“Nhưng nhìn hiện tại xem? Cố Cửu Tư vắng mặt vì hẵn đã chạy thoát, nếu vậy thì Chu Cao Lãng nhất định sẽ biết tin tức bên này. Hôm nay đầu người giết chúng ta, chỉ cần Chu Cao Lãng lên tiếng là người của chúng ta sẽ đồng lòng hưởng ứng vì muốn báo thù. Binh lực bên người không mạnh bằng Chu Cao Lãng, trong triều còn có nội gián, Lạc Tử Thương chắc chắn thành chỗ dựa duy nhất cho người. Đến lúc ấy, người sẽ thành con rối hoàng đế đích thực và bị người khác thao túng cả đời...”

“Ta[3] làm gì có cả đời?!”

Nghe tới đây, Phạm Ngọc cười sặc sụa, “Ta ở trong tay y là con rối hoàng đế, ở trong tay các người thì không phải? Bộ tưởng ta không biết các người suy tính gì hả? Các người muốn nuôi ta đến ngày thái tử chào đời, sau đó thì ta làm gì còn mạng nữa?”

“Tiểu Ngọc!” Trương Ngọc nghe vậy liền hoảng đến mức bước tới trước, song binh lính rút kiếm ngăn ông lại. Ông nhìn Phạm Ngọc, nôn nóng bảo, “Chúng ta nhìn người lớn lên, dù thế nào chúng ta cũng sẽ không đẩy người vào chỗ chết!”

“Câm miệng!”

Phạm Ngọc đột ngột rút kiếm chỉ vào Trương Ngọc, “Người đừng hòng gạt ta! Cả người lẫn phụ thân đều dùng mấy lời lẽ tốt đẹp để ngụy trang bản thân thành chính nhân quân tử. Trong lòng các người, ta là cái thá gì so với thiên hạ? Ta chả đáng một đồng. Hôm nay ta muốn người, phụ thân ta, và tất cả những kẻ khác chứng kiến cách ta hủy diệt thiên hạ mà các người dùng mạng đánh đổi! Bây giờ thiên hạ là của ta, của ta!”

“Đồ điên!”

Trương Ngọc luôn hòa nhã cũng phải bật thốt một câu chửi như thế.

Phạm Ngọc nghe vậy lại vỗ tay cười, hào hứng nói, “Hay, hay lắm, ta thích nghe người chửi.”

“Bệ hạ,” Lạc Tử Thương đặt chén trà xuống, điềm tĩnh nhắc, “trời sắp sáng, chúng ta cần chuẩn bị lên triều gặp Giang đại nhân.”

Lời nhắc nhở này làm Phạm Ngọc lộ ra vẻ biếng nhác, hăn ném kiếm sang một bên rồi lau bầu, “Chán ngắt.”

Nói xong, Phạm Ngọc xoay người bỏ đi. Đúng khoảnh khắc ấy, Diệp Thanh Văn bỗng đoạt kiếm của thị vệ đứng cạnh rồi vọt về phía Phạm Ngọc. Xung quanh vang lên tiếng quát thét, tất cả binh lính nhào tới Diệp Thanh Văn. Mấy chục mũi tên xuyên thủng cơ thể ông, Trương Ngọc trợn trừng mắt mà hét lớn, “Thanh Trạm!”

Trương Ngọc bổ nhào đến bên Diệp Thanh Văn rồi đỡ lấy ông. Diệp Thanh Văn nhìn chăm chăm Phạm Ngọc, trong miệng toàn máu đen, ông nói đứt quãng, “Súc...sinh...”

“Thanh Trạm... Người không sao chứ, Thanh Trạm...”

Trương Ngọc kinh hãi lắp bắp nhưng chính lúc ấy, một lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua ông. Ông gian nan quay đầu lại và thấy một thị vệ với sắc mặt lãnh đạm đang nhìn ông, hẩn kính cẩn bảo, “Đắc tội.”

Mọi thứ chìm vào tĩnh lặng, Phạm Ngọc nhìn Trương Ngọc ngã xuống và máu tràn lan khắp nơi.

“Con đường đế vương là thế này à?”

Phạm Ngọc bỗng cất tiếng, hẩn cau mày nhìn đống máu tươi trên mặt đất.

Lạc Tử Thương đứng dậy, ung dung đáp, “Mọi con đường quyền thế trên đời đều như vậy.”

Lạc Tử Thương hơi khom lưng, y đưa tay về phía Phạm Ngọc rồi cung kính mời, “Bệ hạ, đã đến lúc lên triều.”

Phạm Ngọc im lặng nhìn vũng máu thật lâu, sau đấy hẩn lướt qua Lạc Tử Thương và bước xuống bậc thang. Mặt Phạm Ngọc hiện vẻ hoảng hốt khi giẫm vào vũng máu, hẩn thì thầm, “Người nói đúng, ta phải lên triều.”

Lạc Tử Thương và Phạm Ngọc đi thẳng ra ngoài, còn Cố Cửu Tư đã sớm chạy thoát.

Sau khi hẩn ra khỏi thành chưa bao lâu liền thấy Liễu Sinh, người được phái đi tiếp ứng Diệp gia. Diệp Thế An vừa thấy Cố Cửu Tư xuất hiện đã sốt ruột nhào tới, “Thúc phụ ta sao rồi?”

“Chưa rõ tình hình hiện tại,” Cố Cửu Tư lắc đầu rồi bổ sung, “ta vẫn còn người trong đó, trẻ nhất là hừng đông sẽ biết tin.”

Diệp Thế An nghe vậy cũng bình tĩnh lại, hần chột nhận ra Cố Cửu Tư đang ôm một đứa bé trong lòng nên thắc mắc, “Đây là?”

“Con của Chu đại ca.” Cố Cửu Tư mím môi. “Ta định đưa người Chu gia đi cùng, nhưng...”

Chả cần giải thích dông dài thì mọi người đều hiểu, hần vội nói chuyện khác, “Có ai gặp phu nhân ta không?”

“Ta ở đây.”

Liễu Ngọc Như lên tiếng từ giữa đám người, Cố Cửu Tư hấp tấp lại gần thì thấy nàng bước ra khỏi hàng. Hần nhìn Liễu Ngọc Như từ trên xuống dưới rồi hỏi, “Mọi người không sao chứ?”

“Ừ,” Liễu Ngọc Như lắc đầu, “sau khi ra khỏi mật đạo, chúng ta vẫn luôn chờ chàng ở đây.”

Cố Cửu Tư gật gù, Diệp Thế An nhìn mọi người xung quanh rồi nghiêng rằng đề nghị, “Cửu Tư, người nhà chúng ta đã đông đủ, chi bằng quay lại giết bọn chúng.”

“Không được đâu.” Liễu Ngọc Như giải thích, “Lạc Tử Thương đã ra tay thì không phải hành động bộc phát, y đương nhiên đã chuẩn bị kỹ lưỡng. Y đánh chúng ta trở tay chẳng kịp nên e rằng giờ trong thành toàn là binh mã Dương Châu. Hiện nay binh lực của chúng ta ở trong thành chắc đã bị y phân tán để dễ bề đánh bại, quay về thành sợ không phải cứu người mà là nộp mạng.”

“Nhưng thúc phụ và đường ca của ta...”

Hắn chưa nói hết câu đã có một người cưỡi ngựa từ xa đến; người này còn bắt chước tiếng đồ quyển, mỗi lần đều kêu ba tiếng liền. Cỗ Cửu Tư nghe thấy bèn bảo mọi người, “Trốn đi, để ta kiểm tra.”

Mọi người mau chóng ẩn núp, Cỗ Cửu Tư rút kiếm rồi tới giữa đường mà lắng lắng chờ người đang cưỡi ngựa ở phía trước.

Cỗ Cửu Tư nhận ra đấy là người hầu Vọng Lai của Giang Hà, đối phương thấy hắn từ xa nên tức khắc nhảy xuống ngựa và cung kính chào, “Công tử.”

“Cửu cửu đâu?” Cỗ Cửu Tư nhíu mày.

Vọng Lai đáp, “Cổng thành đổi lính gác, đại nhân không tiện rời đi. Đại nhân nhả ngài ấy trốn trong thành chờ mọi người về, công tử đừng lo.”

Vọng Lai lấy ra một cái tráp cùng một thanh kiếm rồi kính cẩn dâng đến trước Cỗ Cửu Tư, “Đại nhân bảo Diệp Thế Minh lẫn Trương Trường đều bị Lạc Tử Thương lừa vào cung để chém giết, chủ lực mà nội các có thể điều động không còn nữa. Ngài phải cấp tốc đến U Châu thông báo cho Chu đại nhân và đem theo Thiên Tử Kiếm lẫn tráp đi cùng. Công tử hãy cất kỹ tráp, đến thời điểm then chốt hãy mang ra.”

Cỗ Cửu Tư rung mình khi nghe những lời này, hắn biết trong tráp đựng thứ gì. Hắn giắt kiếm lên eo rồi giấu tráp vào tay áo, sau đấy căn dặn, “Người quay lại bảo vệ cửu cửu, ta sẽ lập tức đến U Châu báo tin cho Chu đại nhân và dẫn người về cứu ông ấy.”

“Đại nhân nói việc cứu ngài ấy chẳng quan trọng,” Vọng Lai điềm đạm trả lời. “Quan trọng nhất là ngăn cản Lạc Tử Thương ổn định Đông Đô. Giờ ta quay về thành cũng không tìm thấy đại nhân nên chỉ có thể theo công tử.”

Cố Cửu Tư gật đầu, hẩn thoáng ngần ngừ mới hỏi, “Diệp đại nhân và Trương đại nhân...”

“Ta nhận được tin lúc ra khỏi thành,” giọng Vọng Lai chả hề dao động, “hai người đều đã chết.”

Cố Cửu Tư sững sờ, trong lòng chấn động. Hẩn hơi hé miệng nhưng không có âm thanh nào phát ra.

Hẩn dẫn Vọng Lai về chỗ mọi người đang ẩn núp, Diệp Thế An thấy Vọng Lai liền xông lên, “Người có biết thúc phụ ta...”

“Diệp công tử,” Vọng Lai ngắt lời hẩn, lịch sự hành lễ, “xin hãy nén bi thương.”

Lời này khiến sắc mặt Diệp Thế An trắng bệch trong nháy mắt, Cố Cửu Tư phải đỡ thân mình đang lão đảo của hẩn. Diệp Vận siết chặt tay trước tin dữ kia, nàng ấy run rẩy nói, “Đường ca của ta...”

“Cũng đã chết.”

Nghe đến đây, người Diệp gia lặng im như tờ.

Cố Cửu Tư nhìn lướt qua Diệp Thế An lẫn Diệp Vận, do dự khuyển, “Hiện giờ tình hình khẩn cấp...”

“Ta hiểu.”

Diệp Thế An siết chặt năm đấm, hẩn quay đầu nhìn chăm chặp Đông Đô bằng ánh mắt dữ dội.

Lát sau, hẩn xé vạt áo rồi cột lên trán và nói với Cố Cửu Tư, “Đi thôi.”

Cố Cửu Tư không đáp lại, tựa hồ đang ngẫm nghĩ điều gì.

Tất cả mọi người dõi theo hần trong lúc trời dần sáng. Cố Cửu Tư chấp tay lại trong tay áo, vạt áo hần nhẹ nhàng tung bay. Suy nghĩ một hồi, hần quay lại chăm chú nhìn Liễu Ngọc Như, “Phu nhân có thể chịu khó đi Dương Châu một chuyến vì ta không?”

Yêu cầu trên khiến Liễu Ngọc Như thoáng sửng sốt. Nàng xoay người lại, đứng thẳng lưng, tay chấp trước người và đáp trả Cố Cửu Tư bằng ánh mắt bình tĩnh, “Lang quân muốn làm gì?”

Liễu Ngọc Như nghiêm túc hồi đáp như thế làm khóe miệng Cố Cửu Tư bất giác cong lên thành một nụ cười mong manh. Hần ngăm nhìn nữ tử đắm mình trong nắng sớm rồi tiếng lên một bước, sau đấy dùng thanh âm vô cùng trầm thấp để nói, “Tìm Cơ phu nhân—”

“Rút củi dưới đáy nồi.”[4]

Chú thích

[1] Cận vệ riêng của hoàng đế.

[2] Lúc này Trương Ngọc đã bắt đầu giận cũng như muốn khuyên can Phạm Ngọc với tư cách trưởng bối nên gọi Phạm Ngọc là “người”.

[3] Khúc này Phạm Ngọc cũng đang mất kiểm soát nên xưng “ta” chứ không phải “trẫm”.

[4] Đây là kế sách làm suy giảm khí thế lẫn sức mạnh của đối thủ có ưu thế hơn, trước khi đối đầu trực tiếp với chúng.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 163: Mong Quân Vĩnh Viễn Như Ánh Trăng Trên Trời Cao, Ngàn Đời Sáng Trong Không Nhiễm Bụi Trần

Lời này khiến Liễu Ngọc Như kinh ngạc nhưng nàng lập tức bình tĩnh lại.

Sở dĩ Lạc Tử Thương chiếm được vị trí như ngày hôm nay, chủ yếu vì y đại diện cho Dương Châu; một khi mất quyền kiểm soát Dương Châu thì y sẽ thành thứ đồ vô giá trị trong mắt Phạm Ngọc. Chưa kể bấy lâu nay y hoạt động tại Đông Đô nên Dương Châu tất nhiên đã sớm có biến động.

Liễu Ngọc Như hiểu ý Cố Cửu Tư, nàng gật đầu, “Ta biết rồi.”

Nàng nhìn về phía con mình, do dự giây lát mới nói, “Ta sẽ mang Cẩm nhi theo.”

Hiện giờ Cố Cẩm vẫn cần bú sữa vì vậy không thể xa Liễu Ngọc Như, Cố Cửu Tư nghe nàng đề nghị thì ngáy người một lúc rồi trở nên trầm mặc.

Hắn suy xét kỹ càng mới chọn Liễu Ngọc Như. Nàng nhạy bén thông tuệ, cửa hàng của nàng suốt một năm qua đã thâm nhập vào Dương Châu nên ở đây có rất nhiều người dưới trướng nàng; Liễu Ngọc Như đi Dương Châu sẽ thuận lợi hơn bất kỳ ai trong bọn họ. Quan trọng nhất là với thân phận nữ nhân, Liễu Ngọc Như càng dễ tiếp xúc với Cơ phu nhân. Hơn nữa nàng là người duy nhất bên phe hắn có quan hệ làm ăn với Lạc Tử Thương.

Cố Cửu Tư theo dõi Dương Châu từ lâu. Lạc Tử Thương canh chừng Dương Châu nghiêm ngặt làm người của hắn không thu thập được nhiều tin tức, song hắn có thể suy đoán vài chuyện. Ngay từ đầu Cơ phu nhân tình

nguyện ngoan ngoãn làm con rồi đơn giản vì trong lòng cô ta chất chứa những mong đợi dành cho Lạc Tử Thương; với Cơ phu nhân mà nói, Dương Châu thuộc về y lẫn cô ta. Muốn ly gián Cơ phu nhân và Lạc Tử Thương thì phải nhắm vào quan hệ giữa hai người, việc này yêu cầu phải nắm rõ Lạc Tử Thương. Xét mọi phương diện, Liễu Ngọc Như là lựa chọn tốt nhất bên phe hãn.

Nhưng Liễu Ngọc Như vừa nhắc tới Cố Cẩm, Cố Cửu Tư tức khắc lưỡng lự; hãn nhớ hồi Liễu Ngọc Như đến Dương Châu thu mua lương thực đã gặp phải vô vàn hiểm nguy. Hiện tại Cố Cẩm chưa đầy nửa tuổi, hãn không chiếu cố tử tế vợ con thì chớ, lại còn tính cho Liễu Ngọc Như rời xa hãn...

Hãn nhất định phải đến chỗ Chu Cao Lăng ổn định thế cục, mà Dương Châu cũng cần giải quyết...

Liễu Ngọc Như thấy Cố Cửu Tư lặng thinh liền biết hãn đang nghĩ gì. Nàng nhờ người ôm Cố Cẩm lại rồi chỉ đạo ngự trang cho xe ngựa, cuối cùng bảo Diệp Vận và Vân Vân, “Hai người hãy đi cùng ta.”

“Ngọc Như...”

“Lạc Tử Thương sẽ mau chóng xử lý Đông Đô rồi truy lùng chàng, mang theo chúng ta chỉ tổ nguy hiểm hơn thôi.” Liễu Ngọc Như điềm tĩnh nhìn Cố Cửu Tư, “Ta đưa con tới phương Nam, chàng cắt đuôi binh lính.”

“Cố đại nhân,” Diệp Vận lên tiếng, thanh âm nàng ấy mệt mỏi lại khản đặc, “không sao đâu, ta sẽ đi cùng Ngọc Như.”

Diệp Thế An nghe vậy cũng khuyên, “Cửu Tư, đi thôi.”

Mọi người đều cố gắng thuyết phục Cố Cửu Tư, hãn căn môi rồi đuổi tay ôm chầm lấy Liễu Ngọc Như và khàn khàn nói, “Thật xin lỗi.”

“Không sao,” Liễu Ngọc Như dịu dàng đáp, “khi nào chàng về thì ở bên con nhiều hơn là được.”

Cố Cửu Tư đồng ý, hắt buông Liễu Ngọc Như ra rồi lớn tiếng chỉ huy mọi người chia làm hai đội. Hắt để cả Vọng Lai lẫn xe ngựa lại cho Liễu Ngọc Như, sau đó hắt đưa nàng lên xe và dõ theo đoàn người xuất phát.

Đúng lúc này, Chu Tư Quy thức dậy. Nha hoàn kia chắc sợ thằng bé khóc mới cố tình cho nó uống thuốc, giờ tỉnh lại nên nó la hét ầm ĩ. Diệp Thế An giao Chu Tư Quy vào tay Mộc Nam, hắt luống cuống hỏi, “Công tử, thằng bé khóc miết, làm sao bây giờ?”

Câu hỏi này khiến Cố Cửu Tư phục hồi tinh thần, hắt tiếp nhận đứa bé từ tay Mộc Nam. Hắt ôm Cố Cẩm đã quen, vừa điều luyện võ về vừa chỉ thị hạ nhân, “Lấy sữa gạo tới đây.”

Trước khi đi, Liễu Ngọc Như chu đáo chuẩn bị sữa gạo cho Chu Tư Quy. Cố Cửu Tư dứt sữa cho đứa bé xong liền dùng dây vải cột nó trước người mình, sau đó hắt nhảy lên ngựa và dẫn đầu đoàn người phi nước đại đến U Châu.

Hai đội ngũ đi ngược chiều nhau, một nam một bắc.

Nhóm Cố Cửu Tư và Diệp Thế An cười ngựa ngày đêm bất kể mưa gió.

Nhóm Liễu Ngọc Như và Diệp Vận ngồi trong xe ngựa tiến về con đường thủy gần nhất.

Liễu Ngọc Như ôm Cố Cẩm, tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô bé còn miêng ngâm nga khúc hát ru.

Diệp Vận ngồi đối diện nàng, bây giờ ở trong chiếc xe ngựa kín đáo chẳng có người ngoài nên nàng ấy cứ ngồi bất động mà ngắm bầu trời; hôm nay thời tiết xấu, với mây đen dày đặc. Trong lúc dỗ Cố Cẩm ngủ, Liễu

Ngọc Như ngẩng đầu nhìn Diệp Vận. Nàng trầm tư một lát rồi nói, “Muốn khóc thì cứ khóc.”

Diệp Vận nghe thấy nhưng chẳng đáp trả, nàng ấy cứ nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ chứ không quay đầu lại. Sau một hồi, nàng ấy bảo, “Ta đã khóc đủ khi phụ thân và mẫu thân chết, bây giờ ta chẳng muốn khóc nữa.”

Liễu Ngọc Như không biết nên khuyên thế nào, Diệp Vận tiếp tục ngắm trời mây non nước. Lát sau, nàng ấy chậm chạp hỏi, “Người nhớ phụ thân mình chứ?”

Liễu Ngọc Như ngẩn người trước câu hỏi này, sau đó nàng cụp mắt xuống và trả lời, “Phụ thân ta...người cũng biết tính ông ta mà. Ta không quên ông ta hay ghét bỏ việc gặp lại. Ông ta chẳng phải phụ thân tốt nhưng ta ăn của Liễu gia, sống tại Liễu gia, vì vậy ta vẫn nhớ kỹ ơn sinh dưỡng. Nhưng suy cho cùng ông ta vẫn khiến ta buồn lòng...”

Liễu Ngọc Như than nhẹ một tiếng, “Ta nghĩ hiện tại mình tìm ông ta thì khó, nhưng ông ta muốn tìm ta lại rất dễ. Lâu như vậy mà vẫn chưa đến gặp ta, hoặc là đã mất, hoặc là không muốn gặp. Ta sẽ coi như ông ta không muốn gặp mình.”

Diệp Vận chăm chú lắng nghe, nàng ấy cười già rồi dựa vào vách xe ngựa. Người nàng ấy cuộn tròn, tay ôm lấy cơ thể, giọng thì thào, “Ta vốn nghĩ tới Đông Đô là đã chạm đích, dù cuộc đời có dậy sóng cũng không phải đổi mặt sinh ly tử biệt lần nữa.”

“Chắc tại kiếp trước Diệp gia chèn ép thờ cúng Bồ Tát,” Diệp Vận cười khổ sở, “thúc phụ qua đời thì sợ trong nhà không còn ai là trưởng bối.”

Diệp Vận nói với thanh âm như cuống họng bị tắc nghẹn, “Ta nhớ phụ thân lắm, ông ấy rất tốt với ta. Ta luôn nghĩ có lẽ mọi việc sẽ ổn thỏa nếu ông ấy còn sống.”

Liễu Ngọc Như chẳng thốt nên lời. Trong nháy mắt, nàng bỗng cảm thấy Diệp Vận dường như vẫn là tiểu cô nương vô tư lự năm xưa.

Nàng không quen an ủi người khác vì gặp chuyện gì nàng cũng âm thầm giấu trong lòng. Liễu Ngọc Như chẳng hiểu lợi ích của việc an ủi nhưng nàng hiểu giờ phút này mình nên nói cái gì đó. Nàng thoáng mím môi rồi bảo, “Ca ca người còn ở đây.”

Nàng tiếp lời, “Thẩm Minh cũng vậy.”

Nghe đến tên Thẩm Minh, lông mi Diệp Vận run rẩy. Liễu Ngọc Như nói tiếp, “Cuộc đời ai cũng có những người khác nhau bầu bạn, trường bối rồi xa nhưng sẽ xuất hiện người mới ở bên mình. Biết đâu mai sau người lại giống ta, trở thành trường bối của ai đấy.”

Liễu Ngọc Như cười dịu dàng, “Ta e rằng đây là con đường mà chúng ta phải đi suốt đời.”

“Con đường này gấp ghe quá.” Diệp Vận cười cay đắng. “Chúng ta thật xui xẻo, không sinh ra lúc Đại Vinh cường thịnh để sống thoải mái cả đời mà lại sinh đúng vào thời loạn rồi bị cuốn vào đó. Ta cảm thấy ba năm qua mình gian khổ gấp bội mười mấy năm trước đây.”

“Đây có lẽ là một cơ hội,” Liễu Ngọc Như điềm đạm nói, “vì có trải qua mới biết trân trọng.”

Diệp Vận chỉ im lặng cười, Liễu Ngọc Như cũng không nhiều lời nữa vì trải nghiệm của hai người khác nhau. Vào thời điểm rồi ren, nàng ngẫu nhiên gặp được Cố Cửu Tư; hắn luôn ở bên và che chở nàng. Trong mắt người khác, loạn thế là sinh ly tử biệt. Song đối với Liễu Ngọc Như, nhờ Cố Cửu Tư nên cuộc đời nàng chuyển mình từ bãi nước đọng thành đoạn truyền kỳ.

Nhưng đâu phải ai cũng may mắn giống nàng; giờ nàng mà lẩm lời thì chẳng khác nào xát muối lên miệng vết thương. Nàng nghĩ nghĩ rồi ôm Cổ Cẩm đến bên Diệp Vận và ngồi xuống, sau đó đưa tay kéo Diệp Vận dựa vào vai mình, ấm áp bảo, “Có ta ở đây, người cứ ngủ đi.”

Diệp Vận không đáp lại, tóc nàng ấy che khuất hơn phân nửa khuôn mặt. Nàng ấy nhắm nghiền hai mắt mà dựa vào Liễu Ngọc Như. Những tưởng nàng ấy đã ngủ nhưng sau một hồi, Liễu Ngọc Như phát hiện bả vai mình ướt đầm.

Liễu Ngọc Như đổi từ đường bộ sang đường thủy, nàng xuôi theo dòng sông nên chỉ mất ba ngày để đến Dương Châu. Khi tới nơi, nàng dẫn người đến Hoa Dung trước. Thủy Hương – lão bản Hoa Dung – được Liễu Ngọc Như đích thân chọn để đưa về Dương Châu. Nàng ấy vừa thấy Liễu Ngọc Như liền dẫn người vào trong. Liễu Ngọc Như thu xếp xong cho những người đi theo mình mới dò hỏi Thủy Hương, “Người có xếp ai vào Vương phủ không?”

Thủy Hương nghe Liễu Ngọc Như nói bèn thắc mắc, “Có, phu nhân định làm gì à?”

“Bọn họ giữ vị trí nào?”

Tuy Thủy Hương nghĩ Liễu Ngọc Như hỏi hơi lạ, nàng ấy vẫn thành thật trả lời. Người do Thủy Hương cài vào toàn là hạ nhân phụ trách chuyện vật vãn, giữ chức cao nhất là một thị nữ nhị đẳng trong nội viện của Cơ phu nhân; thị nữ như vậy sao tiếp xúc được với bí mật gì. Liễu Ngọc Như ngẫm nghĩ rồi bảo Thủy Hương trước mắt hãy báo cáo về cuộc đời Cơ phu nhân và tên của toàn bộ quan viên Dương Châu.

Cơ phu nhân xưa kia là vũ nữ trong phủ Vương Thiện Tuyền, vì xinh đẹp nên từng được sủng ái. Cô ta từ vũ nữ thành cơ thiếp, sau còn sinh hạ nhi tử nhỏ tuổi nhất của Vương Thiện Tuyền. Sau khi sinh con, Vương Thiện

Tuyền chả hề đoái hoài tới cô ta và bỏ quên cô ta ở hậu viện rồi sủng hạnh người mới. Trước đó cô ta hành xử kiêu ngạo ương ngạnh, các thê thiếp khác của Vương Thiện Tuyền tận dụng cơ hội này mà bỏ đá xuống giếng[1] để trả thù. Đến hồi Vương Thiện Tuyền chết rồi Lạc Tử Thương giết sạch mấy công tử còn lại của Vương gia, y liền nâng đỡ cô ta.

Vì cảm ơn Lạc Tử Thương cũng như vì muốn dựa dẫm, cô ta an phận làm con rỗi cho y.

“Nhưng có một điều mà ai trong Vương phủ cũng biết.”

Thủy Hương đứng cạnh Liễu Ngọc Như, hạ giọng nói, “Trong lòng Cơ phu nhân có Lạc đại nhân. Năm Lạc đại nhân còn ở Dương Châu, cô ta từng nhiều lần gọi Lạc đại nhân đến phủ vào ban đêm để bàn việc. Lạc đại nhân trước giờ luôn gặp Cơ phu nhân vào ban ngày, và nhất quyết phải có mặt người khác nữa.”

“Lạc Tử Thương sợ cô ta vấy bẩn trinh tiết của y chắc?”

Vân Vân đứng ở một bên giễu cợt, Thủy Hương mím môi như đang nín cười. Diệp Vận nghe rồi lạnh lùng nhận xét, “Cơ phu nhân là người có thể làm loại chuyện đó.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy thì quay đầu về phía Diệp Vận, “Người quen cô ta?”

“Gặp ở Vương phủ.”

Giọng Diệp Vận cứng ngắt, Liễu Ngọc Như biết nàng ấy nhớ tới quãng thời gian tăm tối kia. Liễu Ngọc Như không muốn hỏi nhiều bèn mở danh sách quan viên Dương Châu ra xem. Nàng xem vô cùng kỹ lưỡng, lúc đọc danh sách khách khanh[2] tại Vương phủ, một cái tên đập vào mắt nàng: Trần Tầm.

Nàng hơi sững sốt, một ý niệm chớp nhoáng hiện lên trong đầu.

Hồi xưa Cổ Cửu Tư có hai huynh đệ tốt; Dương Văn Xương đã mất, còn Trần Tâm bỏ trốn. Sau này bọn họ phân tán khắp nơi, Cổ Cửu Tư cũng tìm kiếm Trần Tâm nhưng thất bại. Bây giờ thấy cái tên quen thuộc ở đây, Liễu Ngọc Như không khỏi nghĩ nhiều.

Nàng vội chỉ thị Thủy Hương, “Người giúp ta tìm khách khanh tên Trần Tâm.”

Thủy Hương đáp ứng rồi nhanh chóng đi tìm người, Liễu Ngọc Như tiếp tục tìm hiểu quan viên Dương Châu.

Hiện giờ Lạc Tử Thương vắng mặt tại Dương Châu, chủ sự chính là phụ tá hàng đầu dưới trướng y – Tiêu Minh.

Tiêu Minh nghe đâu là sư đệ của Lạc Tử Thương ở chỗ Chương Hoài Lễ và còn thân thiết như huynh đệ với y. Hắn cũng là một thanh niên sở hữu năng lực lẫn dã tâm, năm nay mới mười chín đã thành nhân vật đứng thứ hai sau Lạc Tử Thương tại Dương Châu.

Trong lúc Liễu Ngọc Như âm thầm sắp xếp lại quan hệ của những người này, Thủy Hương đến báo tin, “Phu nhân, đã tìm được người.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn đáp lại một tiếng, nàng đứng dậy dặn dò Ân Hồng chăm sóc Cổ Cẩm rồi đội mũ có rèm và ra ngoài cùng Thủy Hương.

Theo sau Thủy Hương một hồi, Liễu Ngọc Như nhận ra bọn họ đang tới địa điểm nào.

Nàng quen thuộc con đường này nên đi một mạch đến sông bạc Tam Đức. Hai nữ tử mà vào sông bạc thì quá nổi bật, Liễu Ngọc Như và Thủy Hương ngồi đợi ở quán trà đối diện. Đêm xuống khi hai người mới chờ

được một lát, bên ngoài mưa rơi lất phất. Có nam nhân đội mũ gấn rèm vừa ngâm nga vừa đi ra từ sòng bạc; một tay hấn cầm dù, một tay vung vẩy túi tiền.

“Hấn kìa,” Thủy Hương nhỏ giọng nhắc.

Liễu Ngọc Như chăm chú quan sát người nọ trong chốc lát, nàng gật đầu rồi đứng dậy dẫn mọi người ra ngoài.

Bọn họ đi theo nam nhân kia một đoạn đường, lúc vào trong con hẻm nhỏ, người nọ hình như phát hiện cái gì bèn đột ngột dừng bước. Hấn đặt tay lên thanh kiếm trên eo rồi quay đầu lại.

Liễu Ngọc Như che dù, lặng lẽ nhìn người đứng phía trước. Thanh niên đeo râu, chóp mũ gấn rèm, khoe miệng còn dính nốt ruồi to màu đen che giấu gương mặt vốn tuấn tú của hấn. Hấn nhìn chăm chặp Liễu Ngọc Như, sự cảnh giác nhanh chóng biến thành sững sờ. Liễu Ngọc Như mãi mới bình tĩnh cất tiếng gọi, “Trần công tử.”

Cùng lúc ấy, Trần Tầm rốt cuộc xác nhận danh tính nàng, hấn kinh ngạc bật thốt, “Liễu Ngọc Như?!”

Khi Liễu Ngọc Như tìm thấy Trần Tầm, đoàn người của Cố Cửu Tư đã đến Vọng Đô.

Bọn họ tới bất ngờ nhưng Cố Cửu Tư vốn sở hữu uy vọng cực lớn tại Vọng Đô, vì vậy hấn vừa lộ diện ở cổng thành liền có người nhận ra.

“Là Cố đại nhân!”

Tướng sĩ gác thành tức tốc mở cổng cho hấn, Cố Cửu Tư cùng mọi người đi thẳng đến Chu phủ. Lúc tới nơi, Chu Cao Lăng nhận được tin bèn mau chóng tới đại sảnh. Song tốc độ của Cố Cửu Tư nhanh hơn, khi ông đến thì hấn đang chờ sẵn ở đó.

Chu Cao Lãng vừa xuất hiện, Cố Cửu Tư lập tức ôm Chu Tư Quy mà hành lễ nhưng ông chỉ khoát tay, “Khỏi cần nhiều lời, người...”

“Cửu Tư!”

Ông chưa nói hết câu, bên ngoài vang lên tiếng Chu Diệp. Hắn hấp tấp xông vào cắt ngang lời Chu Cao Lãng rồi túm lấy Cố Cửu Tư và sốt ruột hỏi, “Người có đưa Uyển Chi tới không?”

Hắn to tiếng làm Chu Tư Quy sợ hãi khóc toáng lên. Chu Diệp cúi đầu nhìn Chu Tư Quy, khoảnh khắc thấy đứa bé, hắn ngần ngừ nói, “Đây là...”

“Là Tư Quy,” Cố Cửu Tư trả lời.

Trên đường đi, Chu Tư Quy chỉ có thể uống nước gạo nên sắc mặt xám xịt; cũng may nó ngoan chứ chẳng âm ỉ mấy. Không biết vì mối dây liên hệ giữa phụ tử hay bị Chu Diệp làm giật mình mà giờ gặp được Chu Diệp lại gào khóc trước mặt hắn.

Chu Diệp ngơ ngác nhìn Chu Tư Quy, Diệp Thế An tiến lên nhắc nhở, “Tìm nhũ mẫu cho nó bú đã, bé vậy mà bôn ba theo chúng ta khéo đổ bệnh mất.”

Chu Diệp nghe vậy liền ngẩng đầu, hắn nhìn mảnh vải trắng trên trán Diệp Thế An mà không thể phát ra tiếng nào. Chu Cao Lãng chịu hết nổi bèn sai người mang Chu Tư Quy đi rồi chất vấn Cố Cửu Tư, “Phạm Ngọc đã làm gì để người phải dẫn theo thằng bé vượt ngàn dặm xa xôi đến đây?”

Lời này khiến Cố Cửu Tư quay lại nhìn Chu Cao Lãng với vẻ mặt nghiêm túc, “Tần Nam tố cáo Giang đại nhân giết toàn bộ Lạc gia, Phạm Ngọc dùng tội danh ấy giam Giang đại nhân vào ngục. Tối cùng ngày, Phạm Ngọc triệu tập Trương đại nhân, Diệp đại nhân, và ta vào cung rồi ra lệnh bao vây phủ đệ của cả ba. Ta phát hiện điểm bất thường nên chạy trốn, đồng thời dẫn người đi cứu Chu phu nhân với Chu thiếu phu nhân. Song

đối phương nhanh tay bố trí mai phục trước, thiếu phu nhân phái người liều chết trao đứa bé cho ta. Ta đưa người sống sót rời khỏi thành, còn Trương đại nhân và Diệp đại nhân đã qua đời đêm hôm đó.”

Cố Cửu Tư bình tĩnh thuật lại, Chu Cao Lăng lắng lắng nghe. Đôi mắt Chu Diệp dờ dẩn, hẩn thẩn thờ nhìn về phía trước và chẳng biết đang nghĩ gì.

Rất lâu sau, Chu Cao Lăng cười rộ.

“Ta đã sớm biết...”

Ông cười khê khàng rồi giơ tay che trán, biểu cảm pha trộn giữa bi thương và hân hoan. Cố Cửu Tư hơi khom lưng trước Chu Cao Lăng, hẩn cung kính nói, “Chu đại nhân, bệ hạ toan tính phế nội các, bước tiếp theo e rằng là triệu kiến ngài. Đại nhân hãy sớm đưa ra quyết định.”

“Quyết định...” Chu Cao Lăng cười cợt. “Ta có thể quyết định gì chứ?”

Ông trừng mắt nhìn Cố Cửu Tư, “Vợ con ta đều ở Đông Đô, quân đội U Châu lại không hoàn toàn nghe lệnh ta, người muốn ta quyết định cái gì!”

Cố Cửu Tư vẫn giữ nguyên vẻ trầm tĩnh trước những lời này, “Nếu ngài không đưa ra quyết định, sợ là vợ con ngài sẽ mãi mãi ở lại Đông Đô chẳng thể trở về.”

Nghe đến đây, sắc mặt Chu Cao Lăng cứng đờ, Chu Diệp ở cạnh bất chợt cất tiếng, “Khởi binh đi.”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Chu Diệp; trên mặt hẩn chỉ có sự bình tĩnh, cứ như hẩn đã giác ngộ được cảm xúc này sau khi trải qua nỗi kinh hoàng và thống khổ. Hẩn đứng dậy, diềm nhiên nói, “Phạm Ngọc dám làm thế đơn giản vì hẩn nghĩ mình đủ sức bắt chẹt chúng ta. Bây giờ lập tức

khởi binh, ép Phạm Ngọc giao người. Sau khi hãn giao người, chúng ta lui binh rồi chiếm lấy U Châu và tự xưng vương.”

“Đây là mưu phản.”

Chu Cao Lãng nhìn chòng chọc Chu Diệp, hãn kiên định đáp lại ánh mắt ông, “Người quan tâm mình mưu phản hay không à?”

Chu Cao Lãng chẳng trả lời, phụ tử yên lặng đối mặt nhưng Chu Diệp chẳng hề thoái nhượng chút nào. Cố Cửu Tư đứng một bên suy nghĩ, lát sau hãn mở miệng, “Có phải Chu đại nhân lo ngại tướng lĩnh U Châu không dám khởi binh cùng ngài?”

Người trong phòng nhìn Cố Cửu Tư, hãn bình thản bảo, “Chuyện này cũng dễ thôi. Hôm nay ta sẽ truyền tin tức bệ hạ giết hại Trương đại nhân và Diệp đại nhân ra ngoài. Ngày mai, ngài cho người cải trang thành thái giám Đông Đô tới để truyền thánh chỉ giả với nội dung là triệu tập ngài về Đông Đô, ngoài ra cần nghĩ đại một lý do buộc ngài xử tử các tướng lĩnh. Sau đó ngài gọi bọn họ đến doanh trại, những chuyện tiếp theo,” khéo môi Cố Cửu Tư cong lên, “sẽ có các tướng lĩnh xử lý giúp ngài.”

Đề xuất này làm tất cả mọi người trầm mặc, Cố Cửu Tư thấy Chu Cao Lãng ngồi bất động liền nói tiếp, “Hơn nữa, ta còn giữ một vật.”

Chu Cao Lãng nhìn hãn, Cố Cửu Tư lấy một cái hộp dài từ trong tay áo ra và đặt trước mặt ông.

“Cái gì đây?” Chu Cao Lãng cau mày.

Cố Cửu Tư thản nhiên đáp, “Di chiếu.”

Chu Cao Lãng biến sắc, Cố Cửu Tư vươn tay mở hộp rồi lấy di chiếu đưa cho ông, “Di chiếu thứ hai của tiên đế căn dặn nếu tân đế thất đức, hãy phế đi và lập người khác lên.”

Chu Cao Lãng khiếp sợ nhìn di chiếu mà không nói nên lời.

Diệp Thế An thấy Chu Cao Lãng vẫn lưỡng lự bèn lạnh lùng nói, “Chu đại nhân không tranh quyền thế thì cũng hãy nghĩ đến huynh đệ ngài ở Đông Đô. Thúc phụ ta là bạn tốt thuở niên thiếu của ngài, Trương đại nhân còn từng vào sinh ra tử với ngài, chẳng lẽ ngài trơ mắt nhìn bọn họ chết oan dưới lưỡi đao?”

Chu Cao Lãng không trả lời, ông chỉ trầm ngâm nhìn di chiếu. Diệp Thế An tiến lên một bước, kích động chất vấn, “Hiện giờ còn chần chừ gì nữa?! Người nhà các người ở Đông Đô toàn nữ quyến, Phạm Ngọc hoang dâm vô đạo nên bọn họ ở lại ngày nào là nguy hiểm ngày đấy. Chuyện phải làm là lập tức khởi binh bao vây Đông Đô để ép bọn chúng giao người, sau đó san bằng Đông Đô và bắt sống Phạm Ngọc lẫn Lạc Tử Thương rồi lấy cái chết của hai kẻ này tạ lỗi với thiên hạ! Các người còn do dự cái gì!”

Diệp Thế An thở gấp, cả người căng chặt, ánh mắt nhìn mọi người một cách dữ dội. Cố Cửu Tư giơ tay nhẹ nhàng vỗ vai hấn, ôn hòa khuyên nhủ, “Thế An, bình tĩnh đi.”

Nghe hấn nhắc nhở, Diệp Thế An bình tâm lại. Cố Cửu Tư nhìn về phía Chu Cao Lãng, hấn hỏi, “Chu đại nhân còn băn khoăn gì không?”

Chu Cao Lãng vẫn im lặng, đúng lúc ấy, một thanh niên cầm trường thương bước vào. Vẻ mặt hấn chín chắn, biểu cảm nghiêm nghị, áo giáp màu bạc dính máu, tay hấn xách theo đầu của một người.

Mọi người đều ngỡ ngàng, Chu Cao Lãng đứng dậy, ông kinh hãi nhìn thanh niên kia, “Thẩm Minh, đây là ai?”

“Đại sứ Đông Đô,” Thẩm Minh vừa thản nhiên đáp vừa nhìn thẳng vào mắt Chu Cao Lãng, “hấn bảo Phạm Ngọc đề nghị Chu đại nhân tru sát nghịch tặc Cố Cửu Tư nên ta chém hấn ngay tại chỗ.”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền nhanh chóng hoàn hồn, hấn lập tức tiến lên nói, “Chu đại nhân, một khi đã chém đại sứ Đông Đô thì ngài không thể lùi bước. Ngài hãy khởi binh, ta sẽ thay ngài viết thư giải thích di chiếu rồi yêu cầu Phạm Ngọc thả người. Ta cũng đã phái người đến Dương Châu ly gián quan hệ giữa Cơ phu nhân với Lạc Tử Thương. Tới lúc Lạc Tử Thương mất chỗ dựa và Chu phu nhân trở về U Châu, ngài muốn tiến hay lùi thì tùy ngài quyết định. Ngài thấy thế nào?”

Giây phút Chu Cao Lãng còn ngần ngừ, Chu Diệp đã khẳng định, “Được.”

Chu Diệp liếc nhìn Chu Cao Lãng, giọng nói trấn định, “Phụ thân, người không còn lựa chọn khác.”

Thật ra mọi người biết Chu Cao Lãng còn lựa chọn thứ hai là giết Cố Cửu Tư rồi gửi xác về Đông Đô để bày tỏ lòng trung thành, sau đấy liên kết với Lạc Tử Thương.

Nhưng thứ nhất, Chu Diệp lẫn Thẩm Minh đều bảo vệ Cố Cửu Tư nên ông chẳng thể ra tay. Thứ hai, hợp tác với Lạc Tử Thương khác gì đòi hồ lột da[3].

Chu Cao Lãng thoáng cân nhắc, cuối cùng ông cũng đồng ý, “Cứ làm vậy đi.”

Được Chu Cao Lãng xác nhận, Cố Cửu Tư thở phào nhẹ nhõm. Hấn tuân lệnh rồi mau chóng lui xuống và mang theo Thẩm Minh đi thu xếp mọi việc.

Hấn muốn nội trong tối nay, tất cả tướng sĩ thành Vọng Đô phải biết những chuyện hoàng đế làm tại Đông Đô. Ngoài ra, hấn lại tìm một người giả mạo đại sứ Đông Đô.

Đại sứ thứ nhất tới một cách lặng lẽ, hẩn bị Thẩm Minh chém ngay khi còn ở ngoài cổng. Bọn họ lột quần áo người này, bắt giữ tiểu thái giám đi cùng hẩn và hôm sau để tiểu thái giám vào thành một lần nữa.

Lần này Chu Cao Lãng tổ chức tiếp đãi vô cùng náo nhiệt, ông dẫn mọi người đi nghênh đón đại sứ. Tiểu thái giám nơm nớp lo sợ, nhưng vì nhớ lời cảnh cáo của Cố Cửu Tư mới miễn cưỡng trưng ra vẻ mặt bình thường. Đến hồi Chu Cao Lãng dẫn hẩn vào quan nha, trước lúc tuyên đọc thánh chỉ, thái giám nghe theo Cố Cửu Tư dặn mà húng hắng ho rồi bảo Chu Cao Lãng, “Chu đại nhân, mình ngài nghe thành chỉ này thôi.”

Mọi người đều nghĩ yêu cầu trên quá đản nhưng chả ai dám lên tiếng hỏi, đành dôi theo Chu Cao Lãng vào phòng cùng thái giám.

Khi ông đã ở trong phòng, các tướng lĩnh đang quỳ dần thấy bất an. Bọn họ xì xào bàn tán thái giám sẽ nói gì với Chu Cao Lãng dưới tình hình hiện nay.

Chưa thảo luận xong, bọn họ đã nghe thấy tiếng hét thảm thiết vang lên bên trong, kế tiếp là Chu Cao Lãng bước ra với khuôn mặt trắng bệch.

Các tướng lĩnh kinh hồn bạt vía nhìn đôi tay dính máu của ông, một người đánh bạo mở lời, “Chu đại nhân, chuyện này...”

“Bệ hạ vừa cho ta thánh chỉ,” Chu Cao Lãng có vẻ gian nan mở miệng, “hẩn triệu tập ta về Đông Đô.”

Việc này không khiến mọi người ngạc nhiên; bọn họ đã biết Trương Ngọc và Diệp Thanh Văn bị giết hại còn Cố Cửu Tư chạy nạn đến Vọng Đô, vì thế Phạm Ngọc xuống tay với Chu Cao Lãng là lẽ đương nhiên.

Bọn họ bắt đầu âm thầm tính toán bước tiếp theo của Chu Cao Lãng, ai ngờ ông lại tiết lộ một chuyện ngoài dự đoán, “Hẩn muốn ta trước khi rời đi phải xử trảm hết các vị...”

“Cái gì?!”

Lời này khiến tất cả kích động, một người lập tức phản ứng lại bằng cách la chối lói, “Đại nhân không thể làm vậy. Chúng ta là cánh chim của đại nhân, nếu đại nhân xử trảm chúng ta thì khác nào tự cắt bỏ tay chân. Làm thế thì tới ngày đại nhân vào Đông Đô, ngài sẽ thành cá nằm trên thớt cho tên cầu hoàng đế kia!”

Những lời này thức tỉnh các tướng sĩ, bọn họ bỗng nhận thức được một điều. Bọn họ và Chu Cao Lãng là một, nếu Phạm Ngọc muốn giết ông thì sẽ thật sự xuống tay với bọn họ trước. Vết máu trên tay Chu Cao Lãng giúp bọn họ suy đoán lựa chọn của ông, có người nói ngay, “Chu đại nhân vì chúng ta mà giết chết đại sứ, chúng ta chỉ nghe lệnh ngài!”

“Chúng ta chỉ nghe lệnh Chu đại nhân!”

Có người hưởng ứng thì chẳng mấy chốc, mọi người trong sân lần lượt bày tỏ lòng trung thành. Nét mặt Chu Cao Lãng lộ ra vẻ thống khổ tột cùng, mắt ông đỏ hoe khi nói, “Ta với tiên đế vốn là huynh đệ, ta còn coi bệ hạ như con cháu. Nhưng các vị là đồng bào của ta, sao ta nỡ nhẫn tâm tàn sát các vị? Chúng ta chẳng cầu quyền cao chức trọng, chỉ muốn bảo toàn tính mạng, các vị hiểu chứ?”

“Hiểu!”

“Tiên đế nhân hậu nên đã dự đoán ngày hôm nay từ lâu, ngài để lại di chiếu căn dặn nếu tân đế thất đức thì cứ phế đi và lập người khác lên. Hôm nay ta khởi binh, về tư là vì bảo toàn tính mạng và cống hiến cho quốc gia. Về công là vì tuân thủ di nguyện của tiên đế, giúp đỡ giang sơn Đại Hạ. Các vị còn dị nghị nào không?”

“Chúng ta xin nghe lệnh đại nhân!”

Câu đáp trả từ các tướng lĩnh khiến Chu Cao Lãng rớt cuộc thả lỏng người, Cố Cửu Tư đứng ở góc khuất của hành lang mà dõi theo hết thảy. Diệp Thế An cầm theo một cuộn giấy lại gần hẳn, lạnh lùng nói, “Cửu Tư, đã viết xong hịch văn và thư chiêu hàng.”

“VẬY Ờ?”

Cố Cửu Tư xoay người lại, hẳn lấy cuộn giấy trong tay Diệp Thế An rồi nhàn nhạt bảo, “Thế thì đưa ra thôi.”

“Thông báo cho Chu đại ca,” hẳn đọc lướt qua những từ ngữ hùng hồn đồng dục của bài hịch, thanh âm bình tĩnh dị thường, “hôm nay điều quân ra khỏi U Châu để chiếm lấy Vĩnh Châu và khống chế Huỳnh Dương.”

“Vĩnh Châu sở hữu đường thủy,” Cố Cửu Tư ngẩng đầu lên, chậm rãi nhận xét, “vận chuyển lương thảo mới thuận lợi.”

“Sẽ có chiến tranh à?” Diệp Thế An lạnh nhạt hỏi.

Cố Cửu Tư liếc nhìn hẳn, “Người có muốn đánh không?”

“Sẽ có chiến tranh à?” Diệp Thế An lặp lại.

Cố Cửu Tư trầm tư giây lát rồi đáp, “Cái này phụ thuộc vào Phạm Ngọc có để người Chu gia toàn mạng trở về không.”

Diệp Thế An gật đầu và không nhiều lời nữa, Cố Cửu Tư chăm chú quan sát hẳn, “Người muốn làm gì?”

“Đánh hay không chả liên quan đến ta,” giọng Diệp Thế An ngập tràn băng giá, “ta chỉ muốn Lạc Tử Thương bị chém thành ngàn mảnh, Phạm Ngọc chết chẳng toàn thây.” w●ebtruy●enonlin●e●com

Câu nói tràn đầy sự tàn độc như vậy khiến Cố Cửu Tư trầm mặc trong phút chốc, hẳn thả cuộn giấy xuống rồi khẽ than, “Thế An, đừng để hận thù

che mờ con mắt.”

“Mấy lời đó,” Diệp Thế An ngược nhìn Cố Cửu Tư, “chờ đến ngày người chung cảnh ngộ giống ta hãy nói.”

Cố Cửu Tư lặng thinh, hình như Diệp Thế An cũng thấy mình nặng lời nên hần thoảng ngừng lại mới tiếp tục, “Gia tộc dạy ta cách làm quân tử cũng như lo nước thương dân là thế nào. Nhưng Cửu Tư, ba năm qua đã phá hủy toàn bộ tín ngưỡng của ta.”

“Ta thờ phụng đạo của người quân tử thì cửa nát nhà tan. Lạc Tử Thương lấy dân chúng làm quân cờ, coi rẻ sinh mạng thì áo mũ chỉnh tề ngồi trên địa vị cao.”

Mắt Diệp Thế An đỏ ngầu, “Cửu Tư, giờ ta chỉ muốn mạng của y. Chừng nào y còn sống, ta sẽ còn cảm thấy mọi tín ngưỡng lẫn quyết tâm giữ gìn chúng của bản thân và Diệp gia nực cười tột độ.”

“Vậy người vẫn quyết tâm giữ gìn nó chứ?” Cố Cửu Tư chột lên tiếng.

Diệp Thế An ngẩn người, “Cái gì?”

“Đạo của người quân tử.”

Diệp Thế An nghe đến đây thì nhất thời im bật. Cố Cửu Tư chấp tay lại trong tay áo, hần xoay người sang chỗ khác, cất bước về phía trước như đang nhàn nhã đi dạo, “Thế An, một người dù làm gì chẳng nữa cũng phải có ranh giới cuối cùng.”

“Sự dao động trước lúc vượt qua ranh giới này là thử thách, nhưng một khi đã vượt qua,” Cố Cửu Tư dừng bước, hần ngẩng đầu nhìn bầu trời với vẻ mặt xa xăm, “muôn đời muôn kiếp cũng không thể quay lại.”

“Mọi người đều mang nỗi khổ riêng, nhưng dù đau đớn tới đâu thì đây vẫn không phải lý do chính đáng để làm việc ác.”

Cố Cửu Tư mặc áo ngoài màu đen còn áo trong màu trắng, trang phục của hãn thù hình hoa cúc nở rộ khoe sắc vàng kim. Đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào Diệp Thế An, hãn chỉ tay lên trời rồi nhẹ nhàng cười, giọng nói vừa ôn hòa vừa kiên định, “Mong quân vĩnh viễn như ánh trăng trên trời cao, ngàn đời sáng trong không nhiễm bụi trần.”

Chú thích

[1] Thừa lúc người khác gặp khó khăn trắc trở thì tấn công, dùng mưu để đem lại lợi ích cho bản thân mình; hay cũng được hiểu là thấy người khác lâm vào hoàn cảnh khốn cùng lại lợi dụng để hãm hại người ta.

[2] Người làm quan tại nước chư hầu.

[3] Có nghĩa là không thể hy vọng đối phương đồng ý, vì việc đó liên quan đến sự sống còn của đối phương.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 164: Truy Nã Lạc Tử Thương

Diệp Thế An nhìn Cố Cửu Tư, biểu cảm thoáng hiện vẻ dao động.

Thanh niên đứng trước mặt Diệp Thế An từ lâu đã không còn mang dáng vẻ mà hăn ghi nhớ, bản thân hăn cũng cách biệt một trời một vực với chính mình thuở thiếu thời.

Hăn hít sâu một hơi, xoay người đi và khàn khàn bảo, “Không nói chuyện nữa, ta có việc phải làm.”

Dứt lời, Diệp Thế An cầm bài hịch lần thư chiêu hàng vội vàng bỏ đi.

Cố Cửu Tư lặng lẽ dõi theo bóng lưng hăn. Sau hồi lâu, hăn rút tay về rồi cụp mắt xuống và than nhẹ thành tiếng.

Trong lúc U Châu bắt đầu tăng cường lực lượng phòng thủ, cơn mưa phùn ở Dương Châu mãi chẳng ngớt.

Trần Tâm và Liễu Ngọc Như ngồi tại phòng riêng trong quán trà, Thủy Hương với thị vệ canh giữ ngoài cửa. Liễu Ngọc Như tự tay rót trà cho Trần Tâm, nàng cảm khái, “Không ngờ từ biệt nhiều năm vẫn có thể gặp lại.”

Trần Tâm chỉ đáp trả bằng nụ cười buồn. Hăn đã sớm vất bỏ bộ dạng ăn chơi phóng đảng năm xưa, khi nhận chén trà từ tay Liễu Ngọc Như, vẻ mặt hăn cung kính khiêm tốn như thể rất quen thuộc với động tác khom lưng cúi đầu.

“Cửu Tư từng tìm người,” Liễu Ngọc Như nhìn dáng vẻ hần mà thở dài, “nhưng vào thời điểm ấy, chia xa còn muốn gặp là chuyện khó khăn.”

“Đúng vậy,” Trần Tâm uống ngụm trà, dòng nước ấm lan tỏa khắp người khiến nét mặt hần ôn hòa hơn, “may Cửu Tư đã thành quan lớn, các người không tới tìm thì ta cũng muốn dành thời gian đi tìm các người.”

“Thế sao chẳng thấy người đến?” Liễu Ngọc Như thắc mắc.

Trần Tâm gượng cười, “Địa vị của ta ở Dương Châu khá thấp, mỗi ngày phải tới quan nha điểm danh nên không đi đâu được, còn nhờ người khác thì ta lại bất an. Mấy năm qua ta đã thu xếp ổn thỏa cho người nhà nên đáng lẽ rời Dương Châu và sống bình yên tại nơi khác cũng được.”

Trần Tâm nhấp ngụm trà, hần ngoảnh đầu ngắm mưa phùn và chậm chạp thổ lộ, “Nhưng rốt cuộc ta vẫn không cam tâm. Mỗi lần nghĩ đến Văn Xương và quá khứ, ta lại cảm thấy thân là nam nhi chí chí thì phải làm gì đó. Cửu Tư làm quan lớn lẫn việc lớn tại Đông Đô nhưng ta chả tài giỏi như vậy. Nghĩ tới nghĩ lui, ta bèn trở về Dương Châu để xem mình có thể làm gì ở đây.”

Trần Tâm đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như, diêm tĩnh hỏi, “Người tới vì có mưu đồ đúng không?”

“Người biết việc Phạm Ngọc đăng cơ tại Đông Đô và tiên đế thành lập nội các để phò tá hần chứ?” Liễu Ngọc Như nói ngay.

Trần Tâm nhìn nàng, hần để ý cách Liễu Ngọc Như dùng từ; nàng xưng Phạm Hiên là tiên đế nhưng lại gọi thẳng tên Phạm Ngọc. Hần không khỏi hiếu kỳ, “Việc này đã truyền đến Dương Châu nên ta dĩ nhiên biết, bệ hạ đã làm gì hả?”

“Lạc Tử Thương xúi giục hần phế nội các, giết Trương Thừa tướng và Diệp Ngự sử. Cửu Tư may mắn chạy thoát, hiện giờ chắc đã tới U Châu.

Chàng bảo ta đến Dương Châu làm một chuyện.”

“Cứ nói, đừng ngại.”

“Sở dĩ Phạm Ngọc coi trọng Lạc Tử Thương chủ yếu vì y có Dương Châu làm hậu thuẫn.” Liễu Ngọc Như hơi cúi đầu, nàng thì thào, “Chúng ta hy vọng Dương Châu công khai tỏ rõ thái độ và đoạn tuyệt quan hệ với Lạc Tử Thương.”

“Được như vậy thì thứ nhất, nội chiến sẽ xảy ra giữa Lạc Tử Thương với Phạm Ngọc. Thứ hai, phòng ngừa Dương Châu chi viện khi Cửu Tư dẫn binh tới Đông Đô.”

“Ta hiểu,” Trần Tầm gật gù, trông hẩn như đang suy tư.

Liễu Ngọc Như thấy vậy bèn hỏi, “Người nghĩ gì thế?”

“Thật ra hiện tại Dương Châu nằm trong tay hai người.” Trần Tầm phân tích cho Liễu Ngọc Như, “Một người là Vương Bình Chương, khách khanh trước kia tại Vương gia. Ông ta vốn làm dưới trướng Lạc Tử Thương nhưng giờ đang hỗ trợ Tiêu Minh. Tuy nhiên ông ta xuất thân từ thuộc hạ cũ của Vương gia, lại còn hay chiêu mộ khách khanh như ta. Ta nhận thấy dù vẫn giúp đỡ Tiêu Minh nhưng thực chất ông ta đã lén lút hành động từ lâu.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, Trần Tầm nói tiếp, “Người còn lại là Tiêu Minh, sư đệ của Lạc Tử Thương, hẩn rất trung thành và tận tâm với y. Hiện nay mọi việc ở Dương Châu đều do hẩn định đoạt, nếu người muốn Dương Châu tỏ thái độ đoạn tuyệt quan hệ với Lạc Tử Thương thì phải vượt qua cửa ải Tiêu Minh trước.”

“Thế Cơ phu nhân,” Liễu Ngọc Như gõ gõ bàn, “giữ vị trí gì ở Dương Châu?”

“Nói ra thì thế lực thứ ba tại Dương Châu chính là thuộc hạ cũ của Vương gia.” Trần Tâm chia sẻ hiểu biết của mình về Dương Châu, “Lúc trước nhóm người này theo Vương Thiện Tuyên quy thuận Lạc Tử Thương, sau ngày ông ta chết, bọn họ bám lấy Vương tiểu công tử. Tiểu công tử còn quá nhỏ, nên trên thực tế Cơ phu nhân có thể dựa vào nhóm người đó. Nhưng Cơ phu nhân vô cùng ngu muội, cô ta mặc kệ mọi việc, suốt ngày ở trong hậu viện chờ Lạc Tử Thương về.”

“Lạc Tử Thương và cô ta có...” Liễu Ngọc Như nghĩ thầm, cố gắng tìm từ ngữ thích hợp để mô tả, “mối quan hệ vượt mức nào không?”

“Ta nghĩ là không.” Trần Tâm lắc đầu. “Con người Lạc Tử Thương cao ngạo tốt độ, y hẳn chướng mắt nữ nhân giống Cơ phu nhân. Hơn nữa hồi trước Lạc Tử Thương từ chối sạch mấy lời mời ban đêm của Cơ phu nhân, nếu hai người có gì thật thì y sẽ chẳng hành xử như vậy.”

Liễu Ngọc Như gật gù, nàng thấy Trần Tâm nói cũng có lý. Tuy Lạc Tử Thương là kẻ kinh khủng nhưng qua mấy lần tiếp xúc, Liễu Ngọc Như nhận ra y cực kỳ kiêu hãnh và biết kiềm chế trong chuyện tình cảm.

Trần Tâm hớp miếng nước rồi tiếp tục, “Nhưng e rằng Cơ phu nhân dành rất nhiều mong đợi cho Lạc Tử Thương. Suy cho cùng, năm đó chính Lạc Tử Thương lựa chọn cô ta. Chưa kể y xuất thân danh môn, dung mạo tuấn tú, nếu không phải thù địch thì lúc ở chung còn thấy y thân thiện nho nhã. Anh hùng cứu mỹ nhân lại còn nâng mình lên hưởng vinh hoa phú quý, nữ tử khó tránh khỏi động lòng. Ta có một vị bằng hữu làm việc bên Tiêu Minh, hẳn từng kể ta nghe hiện giờ Cơ phu nhân toàn tâm toàn ý muốn gả cho Lạc Tử Thương khi y trở về. Bọn họ sẽ chung sức nuôi nấng Vương tiểu công tử và cùng nhau làm vua đất Dương Châu.”

“Cơ phu nhân cứ ngồi chờ Lạc Tử Thương thế thôi à?” Liễu Ngọc Như cau mày.

Trần Tâm cười cợt, “Hình như vậy, vì thế mà cô ta chả tiếp xúc mấy với thuộc hạ cũ của Vương gia.”

Liễu Ngọc Như trầm ngâm suy nghĩ, rất lâu sau, nàng cất tiếng, “Người cảm thấy Vương Bình Chương có thể phản bội Lạc Tử Thương không?”

“Hừm?” Trần Tâm nghi hoặc hỏi lại.

Liễu Ngọc Như vừa gõ bàn vừa nói, “Nếu chúng ta hứa hẹn diệt trừ Tiêu Minh thay Vương Bình Chương thì khả năng ông ta hợp tác với chúng ta cao bao nhiêu?”

“Phải được chín trên mười,” Trần Tâm khẳng định.

Liễu Ngọc Như ngẫm nghĩ rồi chậm rãi hỏi, “Tiêu Minh có quan hệ thế nào với Cơ phu nhân?”

“Ngoài mặt thì cung kính,” Trần Tâm trả lời, “nhưng Tiêu Minh xưa nay chả quan tâm Cơ phu nhân.”

Liễu Ngọc Như trầm mặc như đang suy tư cái gì, Trần Tâm thấy nàng im phăng phắc bèn tò mò gọi, “Ngọc Như?”

“Nếu vậy,” Liễu Ngọc Như gõ lên mặt bàn, từ tốn bảo, “có thể phiên người tiến cử để ta gặp Vương Bình Chương không?”

Trần Tâm sững sốt, sau đấy hần gật đầu, “Được.”

Hai người không phí thời gian, Trần Tâm lập tức đi thu xếp. Lúc đêm khuya, Trần Tâm dẫn Vương Bình Chương đến khách điểm Liễu Ngọc Như đang nghỉ trọ.

Liễu Ngọc Như cho người căng rèm, để bình phong ngăn cách giữa nàng với Vương Bình Chương. Sau khi hành lễ, Vương Bình Chương kính cẩn

hỏi Liễu Ngọc Như, “Nghe Trần tiên sinh nói có khách quý ghé thăm, chẳng hay khách quý vì sao lại vất vả đi từ Đông Đô xa xôi đến đây?”

“Thiếp thân từng nghe kể về Vương tiên sinh.” Liễu Ngọc Như ngồi quỳ sau bình phong, nàng không trả lời ông ta mà thông thả nói, “Vương tiên sinh vốn là thôn dân, sau được Vương Thiện Tuyền đại nhân coi trọng nên đưa ngài tới Dương Châu làm khách khanh cho Vương gia. Hai chữ Bình Chương còn do chính Vương Thiện Tuyền đại nhân lựa chọn. Với tiên sinh mà nói, Vương Thiện Tuyền đại nhân quả thật đã ban tặng ngài cuộc đời mới.”

Trước những lời này, Vương Bình Chương nâng chén thối nguội trà rồi nhấp một ngụm, “Phu nhân là người quen cũ của Vương đại nhân?”

Liễu Ngọc Như lại phớt lờ câu hỏi của Vương Bình Chương, nàng tiếp tục thăm dò, “Vương đại nhân chẳng những đã chết mà thế nhi còn bị sát hại và làm nhục. Nhận ơn huệ của ngài ấy nhưng trở mắt đứng nhìn những việc này, Vương tiên sinh không thấy thẹn trong lòng ư?”

Vương Bình Chương nghe đến đây liền bật cười, “Hóa ra là tới ly gián ta và Lạc đại nhân.”

“Chẳng lẽ Vương đại nhân cam tâm sao?”

Trực giác mách bảo Liễu Ngọc Như đây là nhân vật cực kỳ khó nhằn; sau giây phút dò xét ngẩn ngui, nàng đã cơ bản đoán được phong cách hành sự của Vương Bình Chương. Liễu Ngọc Như khoan thai nói, “Hiện nay Lạc Tử Thương vắng mặt tại Dương Châu nhưng để lại thằng nhóc mười chín tuổi trông coi nơi đây. Vương đại nhân làm việc dưới trướng một đứa bé mà không âm ức à?”

“Thế ta phải làm gì bây giờ?”

Vương Bình Chương nhìn bóng người thon dài trên tấm bình phong, khước miệng ông ta nhếch lên, “Vị cô nương này nghĩ ta nên làm gì nào?”

Liễu Ngọc Như không vội đáp trả, nàng biết Vương Bình Chương đang đặt điều kiện với mình. Nàng suy tư rồi đáp, “Ta có thể giúp ngài giết Tiêu Minh.”

“Sau đó chờ Lạc Tử Thương về giết ta?” Vương Bình Chương cúi đầu khẽ cười. “Cô nương, ta chưa ngu tới mức ấy.”

“Lạc Tử Thương không có thời gian quay về đâu.” Liễu Ngọc Như thần nhiên giải thích, “Hiện giờ y ở Đông Đô xúi giục Phạm Ngọc giết Diệp Thanh Văn và Trương Ngọc. Cổ Cửu Tư đã đi U Châu, chưa đầy nửa tháng, U Châu sẽ khởi binh. Ngài nghĩ Lạc Tử Thương rảnh đến độ về đây xử lý ngài chắc?”

“Người là người U Châu?” Vương Bình Chương lại thử thăm dò.

Liễu Ngọc Như điềm tĩnh khẳng định, “Ta là người U Châu hay không chẳng quan trọng, quan trọng nhất là ta đủ sức giúp ngài trở thành chủ nhân Dương Châu.”

Vương Bình Chương lặng thinh, rõ ràng ông ta đang dao động. Liễu Ngọc Như nhìn bóng người phía bên kia bình phong, nàng tiếp lời, “Ta có thể lôi kéo Cơ phu nhân đứng về phe ngài, đồng thời cho ngài mượn người lẫn tiền. Sau khi ngài hợp tác với Cơ phu nhân giết Tiêu Minh, nếu Lạc Tử Thương dám trở về, U Châu sẽ xuất binh tới trợ giúp ngài.”

“Ngoài ra ta sẽ đưa ngài số tiền lớn để ngài hành động thuận lợi hơn. Chúng ta bỏ tiền tài và nhân lực, ngài trở thành chủ nhân Dương Châu, đây là phi vụ mua bán rất hời.”

“Người có thể cho ta bao nhiêu tiền?” Nhắc đến tiền làm Vương Bình Chương tức khắc thấy hứng thú.

Liễu Ngọc Như mỉm cười, nâng giơ tay lên, “Một triệu.”

Vương Bình Chương nghe con số này thì định cự tuyệt nhưng Liễu Ngọc Như nhanh hơn, “Tiền đặt cọc.”

“Nếu Lạc Tử Thương quyết định tấn công ngài, ta sẽ phụ trách mọi vấn đề liên quan đến quân nhu.”

Vương Bình Chương chẳng nói gì, ông ta nghiêm túc tính toán rồi hỏi, “Yêu cầu của các người là?”

“Sau khi trở thành chủ nhân Dương Châu, ngài hãy phát lệnh truy nã toàn thiên hạ.”

“Truy nã ai?” Vương Bình Chương không hiểu lắm.

Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng thốt ra một cái tên, “Lạc Tử Thương.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 165: Nếu Ngay Cả Một Đứa Bé Cũng Bị Hận Thù Vấy Bẩn Thì Chỉ Dùng Máu Mới Rửa Sạch Được

Điều kiện này khiến Vương Bình Chương ngỡ ngàng. Nếu chiếm được Dương Châu, ông ta sẽ thành kẻ tử thù với Lạc Tử Thương nên trong mắt ông ta thì yêu cầu của Liễu Ngọc Như cực kỳ đơn giản.

Vương Bình Chương không khỏi nghi ngờ, “Chỉ vậy thôi à?”

“Ngoài ra,” Liễu Ngọc Như bổ sung, “về sau phải miễn thuế cho cửa hàng Liễu thị tại Dương Châu. Quan gia Dương Châu trước nhất phải thảo luận với cửa hàng Liễu thị khi cần mua bán, nếu cửa hàng Liễu thị không làm được mới lựa chọn các cửa tiệm khác. Đến lúc ấy, ta dĩ nhiên chẳng bạc đãi Vương tiên sinh,” Liễu Ngọc Như hạ giọng bảo, “hễ là phi vụ buôn bán của quan gia, chúng ta sẽ chia lợi nhuận theo tỷ lệ ba bảy. Ta bảy còn Vương tiên sinh ba.”

Vương Bình Chương lặng thinh, ông ta vẫn đang cân nhắc. Liễu Ngọc Như ung dung phân tích, “Vương tiên sinh hãy suy nghĩ kỹ. Ta cung cấp tiền bạc và binh lính, nâng đỡ ngài thành chủ nhân Dương Châu, sau này còn chia ba phần lợi nhuận cho ngài. Có thể nói Vương tiên sinh chỉ việc há miệng chờ sung, nếu ngài từ chối thì ta đổi người khác cũng được.”

Nếu đã có tiền lẫn binh, Vương Bình Chương quả thật không phải lựa chọn duy nhất của nàng. Vương Bình Chương suy tính giây lát rồi gật đầu, “Ta đồng ý.”

“Đâu thể nói suông vậy được,” Liễu Ngọc Như điềm nhiên đề nghị, “viết chứng từ văn thỏa đáng hơn.”

Vừa nhắc tới viết chứng từ, Vương Bình Chương tức khắc do dự. Liễu Ngọc Như thấy ông ta không nhúc nhích bèn nói ngay, “Vương tiên sinh đã cự tuyệt thì ta đành tiễn khách thôi.”

“Được,” Vương Bình Chương rốt cuộc chấp thuận.

Liễu Ngọc Như lập tức sai người mang giấy bút tới để Vương Bình Chương viết chứng từ.

Sau khi giấy tờ được viết hoàn chỉnh, Trần Tâm tiễn Vương Bình Chương rời khách điểm. Cơn mưa nhỏ của Dương Châu vẫn chưa ngớt, Vương Bình Chương cáo biệt Trần Tâm rồi lên xe ngựa. Lúc ông ta đã ở trên xe, hạ nhân hấp tấp hỏi, “Sao tiên sinh lại viết chứng từ, lỡ bọn họ mang đi tố giác với Tiêu Minh thì phải làm gì bây giờ?”

“Không đâu.” Vương Bình Chương lắc đầu. “Hiện nay U Châu đang giằng co với Đông Đô, người nghĩ tại sao vị phu nhân này vượt quãng đường xa xôi đến Dương Châu? Việc trọng yếu nhất với bọn họ chính là lật đổ Lạc Tử Thương.”

“Nhưng...Diệp gia và Cố Cửu Tư như thể tay chân, Vương đại nhân lại do Diệp Vận giết...”

Hạ nhân vừa nói vừa liếc nhìn Vương Bình Chương, ông ta chỉ cười, “Thứ quan trọng nhất trên đời là gì?”

“A?” Hạ nhân ngẩn người.

Vương Bình Chương áp sát hẳn, thì thầm, “Là tiền.”

Nói rồi ông ta nở nụ cười.

Trần Tâm tiễn Vương Bình Chương xong liền quay lại khách điểm. Liễu Ngọc Như đang bàn bạc với Ân Hồng và Vọng Lai lúc hẳn vào phòng,

Trần Tâm bất an lên tiếng, “Ngọc Như, chúng ta nâng đỡ Vương Bình Chương nhưng liệu ông ta có trở thành Lạc Tử Thương thứ hai không?”

“Không,” Liễu Ngọc Như uống ngụm trà, nàng ngược nhìn hẳn, “chẳng phải còn người sao?”

Trần Tâm sững sờ, Liễu Ngọc Như quay sang nhìn Vọng Lai rồi giao phó, “Người đi báo tin cho Cửu Tư, nhắn chàng gửi một đội quân đến đây.”

“Ngài định làm gì?” Vọng Lai dò hỏi.

Liễu Ngọc Như lắng nghe tiếng đồng hồ nước, chậm rãi đáp, “Đội Vương Bình Chương bố trí mọi việc. Thủy Hương, dặn người của người tiến cử Trần tiên sinh với Cơ phu nhân. Trần Tâm, khi có cơ hội tiếp xúc Cơ phu nhân, người hãy tận lực lấy lòng cô ta. Sau đó nhớ kể về tình hình Lạc Tử Thương ở Đông Đô rồi bảo cô ta rằng,” Liễu Ngọc Như mím môi nhưng vẫn thốt ra, “Lạc Tử Thương ái mộ ta.”

Lời này khiến mọi người đồng loạt nhìn về phía Liễu Ngọc Như, nàng nói tiếp, “Trong lúc chờ Cửu Tư gửi binh mã đến Dương Châu, chúng ta sẽ làm giả tín vật của Lạc Tử Thương. Khi Vương Bình Chương cùng Trần tiên sinh đã hoàn tất khâu chuẩn bị, ta mang Cẩm nhi tới cậy nhờ Tiêu Minh trong thân phận vợ con của Lạc Tử Thương. Tiêu Minh nhất định sẽ gửi thư đến Đông Đô để Lạc Tử Thương xác nhận, dùng bồ câu đưa thư chắc mất khoảng hai ngày. Trong hai ngày này, ta chọc giận Cơ phu nhân, Vương Bình Chương cũng sẽ xúi giục để hai người hợp tác giết Tiêu Minh. Sau khi Tiêu Minh chết, Dương Châu chắc chắn loạn. Đến lúc ấy, binh mã lẫn hỏa lực của Cửu Tư hãy thị uy ở ngoài thành, còn người phe Vương Bình Chương và Trần tiên sinh rửa sạch bên trong. Chưa đầy một đêm, Dương Châu sẽ ra quyết định đầu hàng hay chiến đấu.”

“Đã hiểu.”

Vọng Lai kính cẩn tuân lệnh, sau đấy nhanh chân ra ngoài gửi tin cho Cố Cửu Tư.

Chờ Vọng Lai rời khỏi phòng, Trần Tâm ngồi quỳ một bên và thấp thỏm bảo, “Ta sợ mình với Vương Bình Chương không có nhiều binh lính đến vậy.”

“Người nghĩ vì sao Vương Bình Chương đòi ta nhiều tiền như thế?” Liễu Ngọc Như cười như không cười với Trần Tâm. “Tiền bạc đủ sức sai khiến ma quỷ, vấn đề nằm ở tài lực của người thôi. Vương Bình Chương tất nhiên sẽ dùng số tiền lớn hối lộ tướng lĩnh Dương Châu, chẳng lẽ người không thể làm điều tương tự? Ngoại trừ tướng lĩnh, lúc nào cũng có dân nghèo, sơn tặc và thổ phỉ nhận tiền làm việc. Nếu người thật sự chả tìm thấy ai, sao không thử đến sông bạc Tam Đức hỏi thăm?”

Trần Tâm sững sốt, sau đấy hấn như giác ngộ chân lý, “Hiểu rồi, ta sẽ nghĩ cách ngay!”

Thư của Liễu Ngọc Như chưa tới U Châu, tin U Châu khởi binh đã truyền khắp thiên hạ.

Song Chu Cao Lăng không tuyên bố khởi binh, ông hành động rất kiềm chế. Ông chỉ triệu tập quân đội U Châu và tốc chiến tốc thắng chiếm lấy bốn thành giáp biên giới U Châu lẫn Ký Châu, sau đó dàn quân tại những địa điểm này.

Tuy nhiên, ông ngừng lại khi hoàn thành những việc trên. Cả thiên hạ đang đánh giá thế cục, mọi người đều nghiên ngẫm ý đồ của Chu Cao Lăng nhưng hình như chẳng ai biết rõ ông muốn làm gì.

Tại Đông Đô, Lạc Tử Thương lẫn Phạm Ngọc hiểu ý Chu Cao Lăng hơn bất kỳ ai. Chu Cao Lăng bí mật gửi thư tới Đông Đô, nội dung viết rõ chỉ cần Phạm Ngọc hoàn trả toàn bộ gia quyến Chu gia ở Đông Đô thì ông sẽ lập tức lui binh và từ đây canh giữ U Châu để báo ơn vua.

Lúc thư tới nơi, Lạc Tử Thương đọc cho Phạm Ngọc nghe. Hắn nghe xong liền cười lạnh lùng, “Báo ơn vua...báo ơn vua, sao ông ta dám vi phạm thánh chỉ, giết sứ giả của trẫm, còn xuất binh đến Ký Châu trước bàn dân thiên hạ! Tên loạn thần tặc tử này mà cầu xin gì, rõ ràng muốn làm phản!”

“Bệ hạ bớt giận,” Lạc Tử Thương cung kính mở miệng, “chúng ta vẫn có thể lật ngược thế cờ.”

“Bằng cách nào?” Phạm Ngọc lạnh lẽo liếc y.

Lạc Tử Thương điềm đạm nói, “Hiện giờ thứ duy nhất đủ sức níu chân Chu Cao Lãng là người Chu gia. Nếu chúng ta trao trả người Chu gia cho ông ta, Chu Cao Lãng sẽ phất cờ mưu phản ngay. Đến lúc ấy thì chúng ta không thể phản công nữa.”

“Trẫm biết,” Phạm Ngọc mất kiên nhẫn bảo, “đừng nói mấy lời vô nghĩa.”

“Bệ hạ, Lưu Hành Tri vẫn đang ở Ích Châu.”

“Thì sao?”

“Hiện tại nội bộ Đại Hạ rối loạn, Lưu Hành Tri tất nhiên không ngồi yên mà sẽ phát binh đánh Đại Hạ. Hay chúng ta điều động Chu Cao Lãng ra tiền tuyến?”

Nghe đến đây, Phạm Ngọc đưa mắt nhìn Lạc Tử Thương, hẩn nhứu mày, “Người có ý gì?”

“Đóng quân ở biên giới Đại Hạ và nước Nam đều là binh lính tinh nhuệ do tiên đế để lại, bọn họ chỉ biết sơ sơ về tình hình hiện nay tại Đông Đô. Chi bằng bệ hạ nhân dịp này triệu hồi toàn bộ quân đội tiền tuyến về đây,

làm vậy thì bộ hạ sẽ có biện pháp đối phó nếu Chu Cao Lãng định cướp Đông Đô.”

“Thế còn tiền tuyến?” Phạm Ngọc ngần ngừ hỏi.

Lạc Tử Thương mỉm cười, “Cứ để Chu Cao Lãng phụ trách.”

“Ông ta muốn đòi người Chu gia, chúng ta sẽ không từ chối nhưng cần đẩy Chu Cao Lãng ra tiền tuyến dẹp yên thù ngoài rồi mới thả người.”

“Lấy lại được người nhà thì ông ta không phản chắc!” Phạm Ngọc gầm lên, “Cái kế sách ngu xuẩn gì đây!”

“Đến ngày chúng ta thả người, Chu Cao Lãng còn bao nhiêu binh mã chứ?”

Ánh mắt Lạc Tử Thương thâm trầm, “Tới lúc đó, quân đội của bộ hạ ở Đông Đô, quân đội của Dương Châu ở ngay cạnh, trước mặt Chu Cao Lãng lại là Lưu Hành Tri. Đến hồi ông ta và Lưu Hành Tri lưỡng bại câu thương, chúng ta tấn công từ phía sau thì ba mặt của Chu Cao Lãng đều là địch. Khi ấy việc thả người còn ý nghĩa gì đâu?”

Mấy lời này làm Phạm Ngọc ngẩn ngơ, lát sau hấn bật thốt, “Nếu ông ta không chịu thì sao?”

“Nếu Chu Cao Lãng không ra tiền tuyến, chẳng phải bộ hạ càng nên triệu tập chư hầu về Đông Đô đấu một trận tử chiến với ông ta?”

Lạc Tử Thương thản nhiên nói, “Không lẽ bộ hạ nghĩ dù thiếu sự hỗ trợ từ chư hầu tiền tuyến nhưng binh lực hiện tại của Đông Đô vẫn đủ sức đấu với U Châu? Hơn nữa, chúng ta chưa nắm rõ tung tích Giang Hà nên e rằng Đông Đô cũng chả an toàn.”

Lời nhắc nhở trên khiến Phạm Ngọc sầu lo, trong lòng hấn hoảng loạn vô cùng. Lạc Tử Thương thuyết phục hẳn, “Bệ hạ, có rút quân đội tiền tuyến về thì cũng tổn thất mấy thành là cùng. Khi quân đội đã đóng tại Đông Đô, ta sẽ để Dương Châu đứng sau trợ giúp kẹp chặt Chu Cao Lãng ở giữa. Sau đó ta phái người nghị hòa với Lưu Hành Tri, đồng thời tặng ông ta một châu. Bệ hạ xử lý Chu Cao Lãng và ngồi vững trên ngai vàng, rồi nghỉ ngơi dưỡng sức hẵng mưu đồ việc lớn. Bệ hạ nhân đức muốn suy nghĩ toàn diện nhưng tuyệt đối đừng vì thế mà đánh đổi tính mạng.”

Trong lúc y nói, Phạm Ngọc từ từ bình tĩnh lại.

Lạc Tử Thương nói đúng; vứt bỏ tiền tuyến rồi triệu hồi thuộc hạ cũ của phụ thân sáng suốt hơn hẳn lấy binh mã Đông Đô đối đầu trực tiếp với Chu Cao Lãng.

Hắn suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu, “Cứ làm theo lời người đi. Thông báo tướng lĩnh ở tiền tuyến phía nam là Dương Huy, Vi Đạt Thành, và Tư Mã Nam rút binh về Đông Đô. Sau đấy đưa người Chu gia đến Ký Châu để Chu Cao Lãng ngoan ngoãn tới tiền tuyến.”

“Bệ hạ anh minh.”

Được sự đồng ý của Phạm Ngọc, Lạc Tử Thương cáo lui rồi ra ngoài điện phái người gửi tin đến những nơi khác nhau. Y hạ thấp giọng dặn dò Minh Nhất, “Tìm người lén tiết lộ kế hoạch của chúng ta cho người Chu gia, phải bảo đảm phu nhân Chu Diệp là Tần thị biết rõ.”

Mệnh lệnh này khiến Minh Nhất thấy khó hiểu, “Ngài định làm gì?”

“Đồng thời gửi tin báo cho Nam Đế,” Lạc Tử Thương ung dung nói, “mọi việc đều đúng theo kế hoạch. Đợi tới lúc Đông Đô đối đầu với Chu Cao Lãng, ông ta hãy tấn công Dự Châu ngay lập tức.”

Minh Nhất chả hề ngạc nhiên, hẳn gật đầu rồi lui xuống.

Lạc Tử Thương đứng cạnh cây cột ngắm nhìn cung điện.

So với Lưu Hành Tri và Phạm Hiên, Dương Châu quá nhỏ bé; bất kể là ai thắng thì y cũng chẳng có chốn dừng chân.

Phạm Hiên sở hữu binh lực dồi dào lẫn phụ tá tài đức, chờ thêm một thời gian nữa là Lưu Hành Tri sẽ bại trận. Một khi thế cân bằng này bị phá vỡ, Dương Châu coi như xong.

Y cần một thời cơ.

Từ ngày tới Đông Đô, tu sửa Hoàng Hà, phá hủy nội các, đến thu lưới vào lúc này...

Tuy có sai sót nhưng không đáng ngại.

Lạc Tử Thương vừa tính toán vừa chậm rãi nhắm nghiền mắt.

Gió hất những giọt nước sau cơn mưa lên mặt y, mùi nước khiến Lạc Tử Thương nhớ lại trận mưa phùn tại bến tàu Dương Châu.

Cố Cửu Tư ở U Châu, còn Liễu Ngọc Như đang ở đâu?

Y nghĩ – ở cạnh Cố Cửu Tư thật mai một nàng.

Nếu nàng có thể sống sót, nếu nàng nguyện ý sống sót...

Dòng suy nghĩ của Lạc Tử Thương đứt đoạn, y mở bừng mắt.

Dưới thời cuộc hiện tại, y không thể nghĩ đến những chuyện này.

Oo———oOo———oO

Khi trận mưa to chấm dứt, mọi nơi yên tĩnh chờ tin tức. Bồ câu bay vào lồng hết con này đến con khác, người hầu gõ tin khỏi chân bồ câu rồi mang tới thư phòng.

Trong thư phòng, Cố Cửu Tư mở sách ra nghiên cứu bản đồ. Thẩm Minh ngồi bên hăn cũng ngó chăm chặp bản đồ, Cố Cửu Tư thấy vậy bèn cười, “Người nhìn gì thế?”

“Ta đang nghĩ,” Thẩm Minh cau mày, “Đại Hạ gặp chuyện lớn như vậy mà các quốc gia xung quanh, nhất là Lưu Hành Tri, không có động tĩnh gì hết à?”

“U Châu tiếp giáp Bắc Lương, một năm qua người và Chu đại ca đã đập nát Bắc Lương nên bọn họ tạm thời chẳng dư thừa sức lực để hành quân. Hơn nữa hiện giờ hai bên tương đối hòa bình, trước mắt chúng ta không cần lo.”

Thẩm Minh gật gù, Cố Cửu Tư nói tiếp, “Còn Lưu Hành Tri xưa nay cẩn thận lại nhất gan, chưa kể biên giới phía nam có ba đại tướng và địa hình hiểm trở bảo vệ. Chúng ta không rối loạn triệt để thì Lưu Hành Tri chẳng dám động tới. Nếu chúng ta thật sự xảy ra nội chiến, ông ta cũng khó mà cấp tốc phá vỡ phòng thủ nơi tiền tuyến. Giả sử ông ta thành công, chúng ta hẳn đã kịp thời bình định Đông Đô. Đến lúc đó, hai nước mới chính thức giao chiến.”

“Nếu hai nước giao chiến,” Thẩm Minh nhích lại gần hăn, nghiêm túc hỏi, “chúng ta có mấy phần thắng?”

Câu hỏi trên làm Cố Cửu Tư trầm mặc trong phút chốc, hăn chậm rãi trả lời, “Tiên đế chưa bao giờ từ bỏ chinh phạt phương Nam nên luôn chuẩn bị sẵn binh lính. Cải tạo hoàn chinh Hoàng Hà khiến đường thủy được thông suốt, việc này giúp rút ngắn rất nhiều thời gian tiếp viện của lương thảo lẫn binh lính. Các tướng lĩnh và binh lính phe ta đều trải qua mài giũa với Bắc Lương trên chiến trường U Châu, nói thật là hùng mạnh hơn hăn thẳng chột làm vua xứ mù như Lưu Hành Tri. Có đánh nhau Đại Hạ cũng không sợ.”

Nghe vậy Thẩm Minh mới thở phào nhẹ nhõm, Cố Cửu Tư cúi đầu nhìn bản đồ trên bàn và nghe hần nói, “Tốt quá.”

“Nhưng còn một khả năng xấu nhất,” Cố Cửu Tư thận trọng bảo.

Thẩm Minh ngẩng đầu nhìn hần, căng thẳng nói, “Cái gì?”

Cố Cửu Tư im lặng, đúng lúc ấy, thị vệ gấp gáp đi từ bên ngoài vào và nâng một lá thư tới trước mặt Cố Cửu Tư, “Tin từ Đông Đô.”

“Đưa đây.”

Cố Cửu Tư vội vươn tay cầm lấy lá thư, hần chỉ đọc lướt qua đã nhúu mày. Thẩm Minh ở cạnh quan sát hần, “Cửu ca, tin gì thế?”

“Gia quyến Chu gia đã xuất phát từ Đông Đô và đang trên đường đến Ký Châu.”

“Bọn chúng muốn thả người?” Thẩm Minh mừng rỡ nói.

Cố Cửu Tư không đáp, hần ngẫm nghĩ rồi ra lệnh, “Cho người điều tra, nghĩ cách cứu gia quyến Chu gia bằng mọi giá.”

Thị vệ cung kính tuân lệnh rồi đi làm ngay. Thẩm Minh nhanh nhẹn xưng phong, “Để ta đi cho.”

Cố Cửu Tư nhìn Thẩm Minh đang cực kỳ phấn chấn mà mím môi bảo, “Người có chuyện khác phải làm.”

“Hả?” Thẩm Minh không hiểu ý hần.

Cố Cửu Tư đặt lá thư trong tay xuống, hần đứng lên và chậm chạp cất bước ra ngoài.

Bên ngoài có mây đen dày đặc trên bầu trời cùng gió thổi ào ào như vũ bão, Cổ Cửu Tư đứng tại hành lang nhìn về phía Đông Đô.

Một ý tưởng dần thành hình trong đầu hắn, dường như hắn đã hiểu dụng ý đằng sau mọi việc Phạm Hiên làm.

Đế Lạc Tử Thương ở Đông Đô, chinh lý quốc khố, cải tạo Hoàng Hà, dẹp yên Vĩnh Châu, giúp Liễu Ngọc Như phát triển cửa hàng Liễu thị, điều Chu gia tới U Châu...

Hắn không biết Phạm Hiên cố ý hay vô tình, song những gì ông làm cứ như để giải quyết rắc rối ngày hôm nay của bọn họ. Có điều Phạm Hiên chỉ là người bình thường, ông không thể đoán trước mọi biến cố; chắc ông cũng chẳng ngờ con mình sẽ thành một vị đế vương thế này.

Cổ Cửu Tư nhắm hai mắt hồi lâu mới từ từ mở mắt ra, hắn cất tiếng, “Chuẩn bị đi, ngày mai người sẽ khởi hành đến Dương Châu.”

“Ngày mai?” Thẩm Minh hơi kinh ngạc.

Cổ Cửu Tư gật đầu, hắn chẳng giải thích mà chỉ nói, “Người hãy nghỉ ngơi, ta đi thăm Chu đại ca.”

Dứt lời, Cổ Cửu Tư tiến về phòng của Chu Diệp.

Chu Diệp đang trông con trong phòng, Chu Tư Quy bò tới bò lui trên giường. Khuôn mặt Chu Diệp đờ đẫn khi nhìn thẳng bé, trông hắn thật mệt mỏi.

Cổ Cửu Tư báo một tiếng rồi bước vào phòng, thấy Chu Diệp ngồi trên giường, hắn gọi, “Đại ca.”

Chu Diệp hoảng hốt bừng tỉnh, hắn quay lại nhìn Cổ Cửu Tư và miễn cưỡng cười, “Cửu Tư.”

“Hôm nay ta nhận được tin nói tẩu tử, Chu phu nhân, và Chu tiểu công tử đang bị áp giải đến Ký Châu. Tính thời gian thì chắc hai ngày nữa bọn họ sẽ tới Lâm Phần.”

Tin tức này rõ ràng khiến Chu Diệp lên tinh thần, hẳn không tin nổi bèn hỏi, “Phạm Ngọc đáp ứng thả người?”

“Sợ là có điều kiện,” Cố Cửu Tư thẳng thắn đáp.

Người Chu Diệp cứng đờ, lát sau hẳn trấn định lại và quay sang nhìn Chu Tư Quy, “Không sao, còn đường đàm phán là tốt rồi.”

“Nếu ta đoán không nhầm,” Cố Cửu Tư điềm tĩnh nói, “Lưu Hành Tri sẽ nhân cơ hội này xâm lược chúng ta. Bọn chúng điều động quân tiền tuyến ở Dự Châu về canh giữ Đông Đô, sau đó dùng phu nhân áp chế chúng ta tới Dự Châu.”

“Bọn chúng muốn chúng ta và Lưu Hành Tri lưỡng bại câu thương?” Chu Diệp hiểu ra ngay.

Cố Cửu Tư gật đầu, “Đúng vậy.”

“Lạc Tử Thương hẳn mưu toan đẩy chúng ta đến tiền tuyến đối đầu với Lưu Hành Tri, còn bọn chúng ở hậu phương liên kết với binh lực Dương Châu để ra tay.”

Chu Diệp lặng thinh, Cố Cửu Tư quan sát sắc mặt hẳn rồi tiếp tục, “Nhưng lần này Dương Châu sẽ không ra tay, quân đội Đông Đô thì chủ yếu phải xem thái độ của ba vị đại tướng Dự Châu.”

“Sao người chắc chắn Dương Châu sẽ không ra tay?” Chu Diệp nghi hoặc hỏi.

Cố Cửu Tư liền bảo, “Đây là lý do ta tới gặp huynh, ta muốn mượn ba vạn người từ Chu đại ca.”

“Để làm gì?”

“Nội loạn có thể sẽ phát sinh tại Dương Châu, ta định dùng ba vạn người để thừa dịp này mà chiếm giữ nơi đây.”

Chu Diệp nghe vậy bèn chần chừ nói, “Ba vạn người không phải con số nhỏ.”

“Chu đại ca còn muốn cứu các phu nhân chứ?” Cố Cửu Tư bình tĩnh nhìn hẳn. “Ta đã phái người đốc sức nghĩ cách cứu viện các phu nhân, nhưng bọn chúng dĩ nhiên sẽ cho lực lượng hùng hậu canh giữ nên e rằng việc giải cứu không đơn giản như thế. Nếu giải cứu thất bại, biện pháp duy nhất của chúng ta là đồng ý đi Dự Châu.”

“Như vậy chúng ta khác nào bị bao vây tứ phía?” Chu Diệp nhíu mày bác bỏ.

Cố Cửu Tư mau chóng phân tích, “Bây giờ Phạm Ngọc sẽ không tấn công chúng ta, chẳng những thế mà có khi hẳn còn chi viện để chúng ta giải quyết Lưu Hành Tri. Chờ đến ngày chúng ta và Lưu Hành Tri lưỡng bại câu thương, bọn chúng mới tấn công. Nhưng tới lúc đó, nếu Phạm Ngọc thật sự ra tay, chúng ta sẽ sai Dương Châu quay lại tấn công bọn chúng.”

“Làm vậy mới có thể cứu các phu nhân mà không vứt bỏ lãnh thổ.”

Nghe đến đây, Chu Diệp trầm tư cân nhắc rồi gật đầu, “Ta đồng ý.”

“Ta sẽ nói Thẩm Minh mang theo ba vạn người xuất phát ngay hôm nay,” Cố Cửu Tư lập tức quyết định.

Chu Diệp sững sốt, “Gấp vậy sao?”

Cố Cửu Tư nhẹ nhàng gật, “Cái bẫy của Ngọc Như e rằng phải tốc chiến tốc thắng.”

“Nhưng...” Chu Diệp thoáng lưỡng lự, song hẳn là người quyết đoán nên rốt cuộc vẫn chấp thuận, “Đi đi.”

Cố Cửu Tư đáp lại một tiếng, hẳn nhận lệnh bài từ Chu Diệp rồi cáo lui. Hẳn ra ngoài tìm Thẩm Minh để giao lệnh bài và căn dặn, “Người chỉ huy ba vạn binh mã đến hỗ trợ Ngọc Như chiếm giữ Dương Châu.”

Thẩm Minh tiếp nhận lệnh bài, hẳn gật đầu, “Được, người yên tâm.”

Thẩm Minh buộc lệnh bài vào đai lưng, hẳn đưa mắt nhìn Cố Cửu Tư, cười nói, “Cần ta truyền lời cho tấu tử không?”

Cố Cửu Tư nghe vậy thì ngẩn ngơ, hẳn hơi hé miệng như muốn nói gì đó nhưng sau một hồi, hẳn chỉ bảo, “Nhấn nàng đừng lo lắng, ta vẫn ổn.”

“Ừm,” Thẩm Minh gật gù, hẳn xoay người chào, “ta đi đây.”

“Thẩm Minh!”

Cố Cửu Tư chợt cất cao giọng, Thẩm Minh ngờ ngợ quay đầu lại. Cố Cửu Tư tiến lên một bước, tận lực hạ thấp giọng để chỉ hai người nghe thấy, “Sau khi chiếm được Dương Châu, người phải chạy đến Dự Châu ngay. Không cần bận tâm tới mệnh lệnh của bất kỳ ai, chỉ nghe lệnh của ta thôi, người làm được chứ?”

“Cửu ca...” Thẩm Minh khiếp sợ bật thốt.

Cố Cửu Tư siết chặt cổ tay hẳn, ánh mắt thành khẩn, “Người làm được không?”

Thẩm Minh lặng lẽ quan sát hẳn, giọng Cố Cửu Tư vừa nhỏ vừa vội, “Lưu Hành Tri nhất định sẽ tấn công Dự Châu, ngày mai mọi chuyện suôn

sẽ thì Chu đại ca và ta sẽ đến tiếp viện người. Nhưng nếu biến cố nảy sinh, Chu đại ca chắc sẽ bận làm việc khác. Nhưng người phải bảo vệ Dự Châu đến cùng, người hiểu chưa?”

Dự Châu là nơi sở hữu địa hình hiểm trở có lợi nhất với Đại Hạ, mất Dự Châu thì sau này Đại Hạ muốn phản kích sẽ khó khăn vô cùng.

“Ta chỉ có ba vạn quân,” Thẩm Minh nhắc nhở. Ba vạn binh lính đối đầu với cả đất nước của Lưu Hành Tri gần như là chuyện bất khả thi.

“Ta biết,” Cố Cửu Tư nói tiếp, “Dương Châu còn năm vạn binh lực. Người hãy chỉ huy tám vạn người bảo vệ Dự Châu trong một tháng thôi, sau đó ta sẽ đến tiếp viện.”

Thẩm Minh im phăng phắc, Cố Cửu Tư ngược nhìn hắn, “Còn gì muốn hỏi không?”

“Cửu ca,” Thẩm Minh mím môi, “người đang giấu giếm gì vậy?”

Cố Cửu Tư sững sờ, hắn không ngờ Thẩm Minh nhạy bén đến thế. Hắn cup mắt xuống, rất lâu sau mới chậm chạp trả lời, “Cuộc chiến này có một khả năng xấu nhất.”

“Là gì?”

“Lạc Tử Thương từ đầu tới cuối là người của Lưu Hành Tri.”

Suy đoán này làm Thẩm Minh ngây người, Cố Cửu Tư nhanh chóng phân tích, “Ta vẫn luôn nghĩ rất cuộc vì sao Lạc Tử Thương muốn đến Đông Đô, y ở đây chỉ tổ bị chúng ta quấy rối liên tục. Khi tu sửa Hoàng Hà, y bảo mình đã khảo sát thủy lợi trong chuyến Nam tuần cùng thái tử. Nhưng giờ ngẫm lại, chuyến đi ngắn như vậy thì sao y có thể dâng lên phương án cải tạo sông ngòi hoàn thiện đến mức đó, rõ ràng y đã mưu đồ từ lâu. Y còn xúi giục Phạm Ngọc dùng thủ đoạn cực đoan để xóa bỏ nội

các trong khi Chu đại nhân vẫn đang ở U Châu. Đây hoàn toàn không phải hành động sáng suốt, nhưng nếu y là người của Lưu Hành Tri thì sao?”

“Nói cách khác, ngay từ đầu y đã liên kết với Lưu Hành Tri. Y vào Đông Đô, trở thành thái tử thái phó nhằm châm ngòi mâu thuẫn giữa thái tử và Chu đại nhân. Tới lúc thái tử đăng cơ rồi phát động vũ trang với Chu đại nhân, y lại thông báo cho Lưu Hành Tri tấn công Dự Châu. Sau đó y đứng giữa gây rối để Đại Hạ bùng phát nội chiến. Nội đấu kết thúc, Đại Hạ tiếp tục giao chiến với Lưu Hành Tri còn Lạc Tử Thương sống chết mặc bay. Y sẽ chờ đến thời điểm trọng yếu rồi trực tiếp ra tay và thành ngư ông đắc lợi. Đến lúc ấy, toàn bộ thiên hạ đều thuộc về Lạc Tử Thương.”

Thẩm Minh nghe Cổ Cửu Tư nói mà không khỏi sốt ruột, “Thế chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Nên người phải đi Dự Châu.” Cổ Cửu Tư bình tĩnh bảo, “Nếu đúng như ta suy đoán,” giọng hần trở nên thì thào, “sợ rằng Lạc Tử Thương sẽ không để gia quyến Chu gia sống sót.”

“Tại sao?” Thẩm Minh kinh hãi thốt lên, “Chuyện này liên quan gì tới gia quyến Chu gia?”

“Gia quyến Chu gia chết sạch thì Chu gia mới hoàn toàn trở mặt với Phạm Ngọc. Lạc Tử Thương muốn nội bộ Đại Hạ lục đục rồi mặc kệ biên giới, hiện giờ khéo y đã rút hết binh lực tiền tuyến về cố thủ Đông Đô. Y đưa gia quyến Chu gia đến biên giới chưa chắc để thả người.”

“Vậy...y định làm gì?”

Thẩm Minh lắp bắp hỏi nhưng thật ra hần đã biết, chẳng qua hần không dám tin và cần được xác nhận thôi. Cổ Cửu Tư nặng nề đáp, “Y chỉ muốn phụ tử Chu gia tận mắt chứng kiến thân nhân chết thảm, nhằm kích thích cơn khát máu của bọn họ.”

“Vì vậy người mới phải ta hết đi Dương Châu rồi lại Dự Châu,” Thẩm Minh lẩm bẩm, “người nói chuyện này cho Chu đại ca chưa?”

“Ta không thể,” Cố Cửu Tư trầm tĩnh trả lời, “nếu nói ra thì người sẽ không mang ba vạn binh mã đi đâu được hết.”

“Đến lúc mọi việc phát sinh rồi Chu đại ca ngẫm lại thì người sẽ ra sao?” Thẩm Minh nôn nóng khuyên, “Hay người theo ta đi!”

“Sự tình chưa tới mức đó,” Cố Cửu Tư giơ tay lên, “đây là kết quả xấu nhất nhưng Lạc Tử Thương chắc gì đã nghĩ giống ta phỏng đoán. Hơn nữa ta cũng thu xếp rồi, để xem ngày mai,” hắn ngẩng đầu nhìn không trung, thanh âm mang theo vài phần uể oải, “có cứu được Chu phu nhân không.”

“Cứu được thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Không cứu được thì chỉ cần Chu phu nhân còn sống, ta sẽ thuyết phục Chu đại nhân lần Chu đại ca đến Dự Châu chiến đấu cùng chúng ta; đây vẫn là một con đường sống. Nếu kết quả xấu nhất xảy ra, người cứ lo bảo vệ Dự Châu, ta tất sẽ có cách.”

“Hiểu rồi,” Thẩm Minh quả quyết gật đầu, “ta xuất phát ngay đây.”

“Ngoài ra,” Cố Cửu Tư mím môi nói, “mấy chuyện ban nãy,” hắn thoáng ngập ngừng song rốt cuộc vẫn thốt ra, “đừng cho Ngọc Như biết. Sau khi Ngọc Như ổn định Dương Châu, người hãy bảo nàng đến Hoàng Hà. Phải nhấn mạnh lý do Lạc Tử Thương muốn tu sửa Hoàng Hà chắc chắn không đơn giản, sợ là y đã động tay động chân ở đó. Khu vực hiểm trở nhất của Thủ Nam Quan tại Dự Châu nằm ngay hạ lưu sông Hoàng Hà, nhớ dặn nàng nghĩ cách xử lý.”

“Được,” Thẩm Minh đáp ứng, “ta biết người sợ tẩu tử lo cho mình.”

Cố Cửu Tư khẽ khàng đáp lại một tiếng, Thẩm Minh thấy hắn không dặn dò gì nữa bèn rời đi. Khi màn đêm buông xuống, hắn dẫn đầu ba vạn binh lính tức tốc đến Dương Châu.

Cố Cửu Tư ngồi trong phòng của mình, hẩn cầm bút viết thư cả đêm. Viết rồi bỏ, bỏ rồi viết, hai chữ “Ngọc Như” mở đầu biết bao lá thư nhưng cuối cùng hẩn vẫn không thể viết hoàn chỉnh.

Khi hẩn vất vả viết xong thư, trời đã sáng.

Cùng lúc ấy, nữ quyến Chu gia tiến vào đất Ký Châu.

Trên chiếc xe ngựa xóc nảy, Tần Uyển Chi chăm sóc Chu phu nhân và Chu nhị công tử. Khuôn mặt Chu phu nhân mệt mỏi, bà chẳng nói lời nào; Chu nhị công tử sốt nhẹ, hẩn ngồi dựa vào bà.

Tần Uyển Chi cho Chu nhị công tử uống nước, nàng ấy thì thào, “Không biết bao giờ mới gặp lại lang quân.”

Chu phu nhân lặng thinh, Tần Uyển Chi thở dài rồi quay lại nhìn bà, “Bà bà vẫn ổn chứ?”

“Chưa chết được,” Chu phu nhân khàn khàn đáp.

Tần Uyển Chi nghe giọng Chu phu nhân khàn đặc bèn đưa nước cho bà, dịu dàng nói, “Bà bà uống nước đi, mai đến Lâm Phần là chúng ta có thể gặp lang quân.”

Chu phu nhân không đáp trả, lát sau, bà từ tốn bảo, “Người uống đi, người chả uống giọt nào suốt một thời gian dài rồi.”

Tần Uyển Chi ngẩn ngơ, nàng ấy không ngờ Chu phu nhân sẽ chủ động khuyên mình uống nước. Quan hệ mẹ chồng nàng dâu giữa hai người luôn xấu, thế mà vào thời điểm hoạn nạn này, bà lại lần đầu tiên đối xử tử tế với nàng ấy. Đôi mắt Tần Uyển Chi bất giác ươn ướt, nàng ấy nghẹn ngào đáp lại rồi cúi đầu nhấp ngụm nước nhỏ.

Chu phu nhân liếc nàng một cái, bà nghĩ nghĩ rồi dài giọng hỏi, “Có phải người tưởng ta rất ghét người không?”

Tần Uyển Chi nghe vậy thì mặt mũi cứng ngắc, nàng cụp mắt xuống và chỉ âm ừ chứ không phủ nhận.

Chu phu nhân quay đầu sang chỗ khác, lạnh nhạt thừa nhận, “Ta đúng là ghét người thật.”

“Ta không thích Diệp nhi.” Thanh âm Chu phu nhân hững hờ. “Quan hệ giữa ta với phụ thân nó cũng chẳng tốt đẹp. Lúc phụ thân nó còn sống, hẳn luôn đánh đập ta. Trong thời gian mang thai, ta mấy lần muốn giết nó nhưng không xuống tay được, còn suýt mất mạng khi sinh.”

Chu phu nhân chưa từng kể những chuyện này với nàng ấy, Tần Uyển Chi im lặng lắng nghe bà nói tiếp, “Thế rồi một ngày ta nhịn hết nổi, ta giết nam nhân kia và bỏ trốn. Cao Lăng vô tình bắt gặp ta, ông ấy thành nơi nương tựa cho hai mẹ con. Kể từ đấy ta mới lần đầu cảm nhận được mình đang sống.”

“Khuôn mặt Diệp nhi rất giống người kia,” Chu phu nhân quay đầu nhìn Tần Uyển Chi.

Tần Uyển Chi nghe mấy lời này bèn nhịn chẳng được mà phản bác, “Nhưng chàng không phải ông ta.”

Chu phu nhân thoáng khựng lại, bà cụp mắt xuống và đồng ý, “Đúng, nó không phải ông ta. Khi nó còn nhỏ, ta lo Cao Lăng ghét bỏ nó nên chẳng dám gần gũi. Hơn nữa mỗi lần chúng ta đối mặt, ta cứ cảm tưởng nó đang nhắc ta nhớ mình có một quá khứ kinh khủng. Cao Lăng từng nhiều lần khuyên bảo ta chiếu cố nhi tử, ban đầu ta sợ Cao Lăng chỉ nói lấy nhưng sau ta phát hiện nếu mình bỏ mặc thì Cao Lăng sẽ chủ động chăm sóc nó.”

“Hồi còn bé, nó thật sự khiến người ta phải thương xót.”

Chu phu nhân như đang nhớ lại điều gì, “Nó ngoan từ nhỏ, làm gì cũng nghiêm chỉnh, luôn suy nghĩ cho mọi người. Có một lần đuôi váy ta quét trên mặt đất, nó lạch bạch chạy tới nâng lên. Khi ấy nó mới bốn, năm tuổi mà đã nói váy mẫu thân bị dơ nên nó giữ giúp. Ta hỏi nó có thể giữ trong bao lâu, nó trả lời là suốt đời.”

Tần Uyển Chi nghe, trong đầu hiện lên Chu Diệp của thuở đó. Lòng nàng ấy chua xót, muốn trách cứ Chu phu nhân nhưng e ngại thân phận trưởng bối của bà nên đành uyển chuyển nói, “Nếu không phải vì từng chịu khổ thì làm gì có đứa trẻ nào trời sinh đã biết chiều cố người khác?”

Chu phu nhân không nói gì, lát sau bà mới đáp lại, “Người nói đúng, nó quả thật chịu khổ nhiều. Ban đầu ta muốn bảo vệ nó, muốn Cao Lăng thân thiết với nó và đừng để ý chuyện quá khứ. Vì vậy ta cố tình phớt lờ nó rồi để Cao Lăng chăm sóc nó thay ta. Bọn họ ngày càng gắn bó, ta cũng sinh hạ Bình nhi. Sau ngày Bình nhi chào đời, cuộc sống của ta vô cùng thuận lợi còn Diệp nhi lại dần xa cách ta. Nó hiếm khi trò chuyện với ta, mỗi ngày chỉ đến cung kính thỉnh an rồi đi. Song Bình nhi thì khác, nó lớn lên bên ta và ta gửi gắm toàn bộ tâm huyết vào nó. Ta hy vọng mọi thứ tốt đẹp trên đời đều thuộc về Bình nhi nhưng chính lúc này ta phát hiện Diệp nhi quá xuất chúng. Nó ưu tú lại lớn tuổi hơn Bình nhi nhiều nên ta rất sợ.”

“Sợ chàng chiếm đoạt vị trí của nhị công tử rồi thừa kế Chu gia, đúng không?” Tần Uyển Chi nghe bà tâm sự mà không khỏi bật cười, tiếng cười đượm vẻ bi ai. “Nhưng chàng đâu có nghĩ vậy.”

“Ai biết được?” Biểu cảm trên mặt Chu phu nhân yếu ớt. “Nếu không nghĩ vậy thì sao cứ cố chứng tỏ trước mặt phụ thân nó?”

“Về sau nó quả nhiên thực hiện được, Cao Lăng sớm biết Chu gia sẽ có ngày này nên sai nó đi U Châu. Lúc ấy ta chất vấn tại sao lại để Diệp nhi chứ không phải Bình nhi đến U Châu? Ông ấy bảo vì Diệp nhi phù hợp hơn.”

“Thật hoang đường,” Chu phu nhân mệt mỏi nói, “không lo nhi tử ruột thịt mà lại lo cho nhi tử của kẻ khác. Thậm chí còn bồi dưỡng Diệp nhi thành người thừa kế rồi đưa nó tới U Châu hưởng thụ trong khi bắt nhi tử ruột thịt làm con tin tại Đông Đô.”

Chu phu nhân giễu cợt, “Sao ông ấy rộng lượng thế nhỉ?”

Những lời của Chu phu nhân khiến nội tâm Tần Uyển Chi vừa chua xót vừa đau đớn. Sau một hồi, nàng ấy chậm chạp cất tiếng, “Người nói mấy chuyện này với ta làm gì?”

“Người nghĩ Phạm Ngọc sẽ thả chúng ta vô điều kiện chắc?”

Chu phu nhân đưa mắt nhìn Tần Uyển Chi, nàng ấy đáp lại bằng sự sững sờ. Bà chăm chú nhìn thẳng vào mắt nàng ấy, chân thành nói, “Không đâu, mọi thứ đều có cái giá của nó. Vì vậy ta từng bảo Cao Lăng rằng nếu có ngày ta trở thành con tin, ta sẽ không làm ông ấy khó xử.”

“Ta như thế, Bình nhi cũng vậy, còn người thì sao?”

Tần Uyển Chi không trả lời, nàng ấy ngơ ngác nhìn Chu phu nhân. Bà cúi đầu ôm Chu Bình, thanh âm thông thả, “Cao Lăng dạy ta sống như một con người thực thụ, ta không thể khiến ông ấy hối hận chuyện cứu ta và cũng chẳng thể đẩy ông ấy vào nguy hiểm vì ta.”

“Người đi hay ở—”

Chu phu nhân lẩm bẩm, “Hãy tự mình quyết định.”

Tần Uyển Chi chỉ im lặng.

Xe ngựa xuất phát vào ban ngày, tới Lâm Phần lúc đã tối khuya.

Khi vào thành Lâm Phần, các nàng bị giam trong hầm ngầm. Tần Uyển Chi mất ngủ cả đêm, nàng ấy ôm mình ngắm nhìn bầu trời.

Đến nửa đêm, bên ngoài đột nhiên náo loạn. Tần Uyển Chi bật dậy, Chu phu nhân đang ôm Chu Bình cũng tỉnh giấc, bà hoang mang hỏi, “Sao thế?”

Tần Uyển Chi tập trung nghe ngóng trong phút chốc, nàng kích động thông báo, “Có người tới cứu chúng ta!”

Lời này khiến Chu phu nhân vội vàng đứng lên, bà ôm Chu Bình đến trước cửa phòng giam.

Tiếng động ngoài kia ngày càng ầm ĩ, lát sau, một nam nhân đột ngột xông vào nhà tù. Hắn thô bạo bắt Tần Uyển Chi, Chu phu nhân, và Chu Bình quỳ xuống rồi kề dao vào cổ ba người. Nam nhân quát với bên ngoài, “Dám tiến lên một bước thì ta sẽ chém đầu bọn họ!”

Những người cướp ngục nghe đe dọa liền dừng phắt lại, ai cũng do dự.

Chu phu nhân bất chợt liều lĩnh ôm Chu Bình lao về phía trước, chính khoảnh khắc ấy, người nọ chẳng hề nao núng mà giơ tay chém đứt đầu Chu phu nhân.

Máu bắn tung tóe lên mặt Chu Bình và Tần Uyển Chi, hai người hoảng sợ nhìn Chu phu nhân ngã xuống trước mặt mình. Chu Bình ngồi trong vũng máu, ánh mắt tràn ngập nỗi kinh hoàng. Nam nhân chĩa dao về phía Chu Bình và liếc nhìn người đến cướp ngục, “Muốn thử nữa không?”

Tất cả những người chứng kiến cảnh tượng này đều kinh hãi.

Mọi người biết rõ nữ quyến Chu gia là dùng để uy hiếp Chu Cao Lăng, chẳng ai ngờ kẻ này thật sự cả gan giết Chu phu nhân!

Sau giây phút sợ hãi ngẩn ngui, nhóm cướp ngục quyết định rút lui. Binh lính gác ngục tức tốc đuổi theo, chẳng mấy chốc, phòng giam chỉ còn lại Tần Uyển Chi, Chu Bình, và thanh niên giết Chu phu nhân.

Tần Uyển Chi vẫn đang quỳ trên mặt đất, trông nàng ấy như mất hết sức lực. Chu Bình ngồi trong vũng máu hồi lâu mới dần hoàn hồn, hấn thét chói tai rồi bò bằng cả tứ chi đến góc tường và run lấy bầy ôm lấy chính mình.

“Ta tên Văn Nhất.”

Thanh niên giết người ung dung lấy lụa trắng lau sạch máu trên đao, hấn dùng lưỡi đao nâng cằm Tần Uyển Chi, nhoẻn miệng cười, “Nếu mai Chu Diệp không chấp thuận điều kiện của bộ hạ, ta sẽ tiến người và vị tiểu công tử kia lên đường giống như thế.”

“Các người...” Tần Uyển Chi run rẩy nói, “các người muốn chàng đáp ứng điều kiện gì?”

“Nói cho người biết cũng được, dù sao hấn chả có quyền lựa chọn.”

Văn Nhất hơi cúi xuống, hấn thì thầm bên tai Tần Uyển Chi, “Lưu Hành Tri tấn công, bộ hạ muốn quân Chu gia đến Dự Châu tiếp chiến. Đợi bọn họ hạ gục Lưu Hành Tri, bộ hạ sẽ đích thân chỉ huy tiến bọn họ về trời.”

Nghe đến đây, Tần Uyển Chi chợt mở to mắt.

Nàng ấy lập tức hiểu ý hấn. Lưu Hành Tri dốc toàn lực tấn công, Phạm Ngọc nhất định đã rút về quân đội tiền tuyến để ép Chu Diệp đi đánh giặc. Khi binh lực Chu gia bị hao tổn nặng, Phạm Ngọc với binh lực hùng mạnh sẽ liên kết cùng Dương Châu của Lạc Tử Thương đánh úp bọn họ. Đó chính là dấu chấm hết cho Chu gia.

“Liệu bọn họ có đồng ý điều kiện để đổi lấy các người không nhỉ?” Văn Nhất nghiêng đầu như đang thật lòng tò mò. Sau đấy hấn cầm đao lại vào vỏ rồi lấy một cái bình gốm ở bên cạnh đưa cho Tần Uyển Chi, “Thiếu phu nhân uống nước giải khát nào, để mai còn trò chuyện lâu dài với đại công tử.”

Nói xong, hãn vừa cười sặc sụa vừa đi ra ngoài.

Máu của Chu phu nhân chảy tới chỗ nàng ấy, Tần Uyển Chi ngồi yên trên vũng máu trong chốc lát rồi run rẩy bước về phía trước và sửa sang lại quần áo cho Chu phu nhân.

Một đêm ồn ào trôi qua, Cố Cửu Tư cũng nhận được tin tức; tay hãn cầm tin báo Chu phu nhân bị chém mà tâm trạng nặng như đeo chì.

Chẳng bao lâu sau, hạ nhân đi từ ngoài vào thông báo với Cố Cửu Tư, “Cố đại nhân, mọi thứ đã được thu xếp ổn thỏa, Chu đại nhân hẳn ngài chuẩn bị xuất phát.”

Cố Cửu Tư gật đầu, hãn siết tờ giấy trong tay, nhất thời chẳng biết nên báo tin hay không.

Hãn cưỡi ngựa tới cổng thành, Chu Cao Lãng và Chu Diệp dẫn đầu mọi người ở phía trước. Cố Cửu Tư lại gần kính cẩn hành lễ, Chu Cao Lãng gật gù, “Đi thôi.”

Dứt lời, Chu Cao Lãng đi đầu còn Chu Diệp bám sát ông. Cố Cửu Tư và Diệp Thế An ở phía sau cùng các đại tướng lĩnh đang chỉ huy binh lính dàn hàng tiến về Lâm Phần.

Khi bọn họ đến dưới cổng thành Lâm Phần, tiếng trống trận truyền đến từ phía trên và mọi binh lính giơ cao cung tên. Chu Cao Lãng hất cằm với Cố Cửu Tư, hãn lập tức cưỡi ngựa đến trước cổng thành rồi ngẩng đầu cất cao giọng, “Nghe nói gia quyến Chu thị đã tới Lâm Phần, không biết bộ hạ suy nghĩ cẩn thận chưa? Có định hoàn trả gia quyến Chu thị để xóa tan hiềm khích trước kia và nối lại tình nghĩa quân thần không?”

“Nghịch tặc Cố thị, người dám càn rỡ trước mặt sứ giả à?!”

Tiếng quát mắng vang lên trên cổng thành, Cố Cửu Tư nhận ra người này nguyên là chủ tướng của Lâm Phần – Vi Lâm.

Cố Cửu Tư mỉm cười, “Vi đại nhân cao tuổi nên đừng phí sức nói chuyện làm gì,” hấn giơ tay, “xin mời sứ giả Đông Đô tiến lên đàm phán với ta!”

“Ngài kêu ta hả?”

Vấn Nhất xuất hiện cạnh Vi Lâm, Cố Cửu Tư quan sát và cảm giác hình như từng thấy hấn ở bên Lạc Tử Thương. Hấn cũng biết Cố Cửu Tư không quen mình nên lịch sự giơ tay chào, “Tại hạ là Điện tiền ti[1] Vấn Nhất, bái kiến Cố đại nhân.”

“Điện tiền ti đại nhân đã tới thì chắc bệ hạ đưa ra quyết định rồi chứ?”

“Bệ hạ nói,” Vấn Nhất cười cười, “phụ nữ, người già, và trẻ em là vô tội, để bọn họ bị liên lụy chung quy vẫn không ổn. Chu đại nhân muốn đòi lại người nhà cũng dễ hiểu thôi. Nhưng nói thế nào chẳng nữa, hiện giờ Chu đại nhân mang tội mưu phản mà bắt thả người khơi khơi thì thật vô lý.”

“Thế hấn muốn gì?”

Chu Diệp nhin không được bèn lên tiếng, hấn sốt ruột nhìn tứ phía. Ánh mắt Vấn Nhất chỉ tập trung vào Cố Cửu Tư, hấn cao giọng nói, “Lưu Hành Tri của Ích Châu đã xâm phạm biên giới, chi bằng Chu đại nhân tới tiền tuyến đẩy lùi Lưu Hành Tri để lập công. Được vậy thì bệ hạ sẽ đồng ý thả người.”

Điều kiện này khiến tất cả mọi người im phăng phắc. Chu Diệp thoáng nhìn qua Cố Cửu Tư; Vấn Nhất nói giống hệt những gì Cố Cửu Tư dự đoán. Hấn thầm cân nhắc lời của Cố Cửu Tư rồi tiến lên thì thảo với Chu Cao Lăng, “Phụ thân, hãy tạm thời đồng ý.”

Chu Cao Lãng liếc Chu Diệp một cái, đêm qua bọn họ đã thương lượng vấn đề này. Ông suy nghĩ rồi ngẩng đầu nhìn Văn Nhất, “Bảo vệ Đại Hạ vốn là trách nhiệm của ta, nhưng nếu bị hạ lật lọng thì sao?”

“Yên tâm,” Văn Nhất lớn tiếng đáp, “các ngài cứ khởi hành đến Dự Châu. Khi tới nơi, chúng ta sẽ lập tức thả người. Các ngài nhận được tin tức rồi giao chiến cũng không muộn.”

Diệp Thế An nghe vậy bèn cười lạnh lẽo.

Đại quân của bọn họ mà đến Dự Châu thì Lưu Hành Tri dĩ nhiên cho rằng đây là viện binh, ông ta sẽ nhào tới ngay chứ làm gì để bọn họ đứng ngoài cuộc.

Chu Cao Lãng nghe Văn Nhất nói liền thoáng an tâm, ông gật đầu, “Lão hủ phải gặp gia quyến để xác nhận bọn họ bình an vô sự đã.”

Mấy lời trên khiến tâm trạng Cố Cửu Tư căng như dây đàn, hắn bất giác đặt tay lên kiếm và tiến về trước một bước.

Văn Nhất chẳng hề do dự khi đồng ý yêu cầu này, hắn giơ tay lên, “Dẫn người tới đây.”

Hắn vừa dứt lời, mọi người tức khắc thấy Tần Uyển Chi lẫn Chu Bình bị áp giải đến.

Tần Uyển Chi bị trói bằng dây thừng, trong miệng còn nhét vải. Tóc tai nàng ấy tán loạn, bước chân lảo đảo do bị người khác đẩy. Chu Bình cúi gằm đầu theo phía sau, cả người run bần bật.

Thấy bọn họ, Chu Diệp vội vã lại gần nhưng Diệp Thế An giữ chặt hắn rồi lắc đầu, “Gần hơn nữa là vào tầm bắn đấy.”

Chu Diệp ép buộc bản thân đè nén cơn xúc động, hẩn nhìn chăm chăm Tần Uyển Chi trên cổng thành.

Tần Uyển Chi vốn đang tuyệt vọng lại hoảng loạn nhưng giây phút nhìn thấy ánh mắt kiên định của Chu Diệp, nàng ấy vô thức đứng thẳng lưng lên.

Nàng ấy đột nhiên không còn sợ hãi.

Tần Uyển Chi siết chặt mảnh ngói trong tay, lặng lẽ dõi theo Chu Diệp ở đằng xa. Nàng ấy nhìn mãi không biết chán, cứ như muốn khắc bóng hình người này vào đôi mắt.

“Chu đại nhân,” Văn Nhất đứng cạnh Tần Uyển Chi, to tiếng bảo, “đã gặp được người thì mau khởi hành đến Dự Châu đi.”

Chu Cao Lăng lặng thinh, ông nhìn chòng chọc cổng thành. Rất lâu sau, ông cất tiếng chất vấn, “Phu nhân ta đâu?”

“Đêm qua có kẻ trộm đột nhập,” Văn Nhất thờ ơ nói, “Chu phu nhân bất hạnh bỏ mình.”

Lời này vừa vào tai, sắc mặt Chu Cao Lăng biến đổi kịch liệt. Ông siết dây cương mà gầm lên, “Ranh con, trả mạng phu nhân ta đây!”

Dứt lời, Chu Cao Lăng định cưỡi ngựa xông lên nhưng Chu Diệp nhanh tay tóm lấy ông rồi cuống cuồng nhắc, “Nhị đệ còn ở kia!”

Chu Cao Lăng nghe nhắc nhở liền cứng đờ người, ánh mắt ông dừng trên đứa bé đang run rẩy. Hai mắt ông đỏ ngầu, tay đặt lên chuôi đao, nhất thời không biết nên tiến hay lùi.

Lùi thì ông không cam lòng, tiến thì ông chẳng đành lòng.

Cố Cửu Tư quan sát tình hình rồi hấp tấp lại gần nói nhỏ, “Đại nhân, chúng ta chuộc lại những người còn sống đã, mai sau tính sổ vẫn kịp.”

“Cửu Tư nói đúng,” Chu Diệp nôn nóng khuyên can, “phụ thân, bây giờ quan trọng nhất là giữ được người còn sống.”

Chu Cao Lăng không thốt lên tiếng nào; môi ông run rẩy, cứ há rồi lại khép nhưng chẳng có âm thanh phát ra.

Chu Diệp thấy ông đã chìm vào nỗi đau tâm lạng bèn vội nói, “Vấn Nhất, chúng ta đáp ứng điều kiện của bộ hạ. Nhưng chúng ta canh giữ Dự Châu mà không nhận được tin thả người thì người hãy nhắc bộ hạ phải tự gánh lấy hậu quả!”

“Được,” Vấn Nhất cười vui vẻ, “ngài lên đường đi.”

Lời này tràn đầy sự châm chọc, Chu Diệp chẳng phí thời gian cãi cọ với Vấn Nhất, hần kéo ngựa của Chu Cao Lăng và thận trọng nói, “Phụ thân, chúng ta về thôi.”

Hắn nhìn thoáng qua cổng thành, miệng hé mở để nói một câu không thành tiếng, “Chờ ta nhé.”

Nói xong, hắn xoay người bỏ đi và không dám quay đầu lại.

Trên cổng thành, Tần Uyển Chi lặng lẽ dõi theo bóng lưng hắn; người nàng ấy khẽ run còn hai mắt đong đầy nước mắt. Vấn Nhất liếc Tần Uyển Chi một cái, hắn nở nụ cười, “Có phải muốn tâm sự với lang quân nhà ngươi không? Ta đâu phải kẻ máu lạnh, muốn thì nói vài lời từ biệt đi.”

Hắn lôi miếng vải khỏi miệng nàng ấy, ra vẻ tốt bụng khuyên nhủ, “Nhớ nói nhiều một chút.”

Tần Uyển Chi nín thinh, nàng ấy đi một bước về phía trước như muốn nhìn người kia rõ hơn.

Nàng ấy dùng bóng lưng Chu Diệp để phác họa gương mặt hắc, người nọ dường như chẳng khác gì so với lần đầu gặp gỡ; vẫn là một thanh niên hòa nhã và thậm chí còn chất phác nữa. Khi thấy hắc cười ngửa tới, nàng ấy cảm tưởng mình đã quay về ngày thành hôn. Tần Uyển Chi dõi theo hắc rời đi, nàng ấy rớt cuộc hét lên, “Chu Diệp!”

Nàng ấy chưa từng ngăn cản bước chân hắc dù đã quen nhau lâu như vậy, nhưng riêng lần này thì nàng ấy sẽ gọi hắc lại.

Chu Diệp quay đầu lại, đập vào mắt hắc là nữ tử đứng trên cổng thành với tà áo cam bay phấp phới. Hắc nghi hoặc nhìn lên bức tường cao vợi vợi mà nghe nàng ấy hét to, “Đừng đi Dự Châu!”

Lời này khiến mọi người biến sắc dữ dội, Văn Nhất nhào về phía nàng ấy ngay tức khắc. Song tốc độ Tần Uyển Chi nhanh hơn. Nàng ấy không biết cắt đứt dây thừng từ khi nào rồi trút bỏ nó và ôm chặt Chu Bình nhảy xuống cổng thành.

Mắt Chu Diệp như nứt toác khi thấy tà áo kia bay xuống tựa cánh bướm, hắc chả hề chần chừ mà cười ngửa vọt tới.

Diệp Thế An muốn ngăn cản nhưng chỉ kịp hô, “Đừng...”

Cố Cửu Tư nhanh hơn hắc Diệp Thế An, hắc cầm kiếm theo sát Chu Diệp gần như cùng một lúc với khi Chu Diệp xông lên. Hắc hét lớn, “Dừng khiên, tấn công!”

Chính giây phút ấy, mũi tên trút xuống như mưa. Cố Cửu Tư vừa bám sát vừa thay Chu Diệp chém gãy mũi tên bắn vào hắc. Còn Chu Diệp đã hoàn toàn quên hết mọi thứ, hắc chỉ thấy được nữ tử rơi từ cổng thành xuống.

Tần Uyển Chi đập thật mạnh lên mặt đất, nàng ấy nghĩ mình nghe thấy tiếng xương vỡ vụn. Chu Bình được nàng ấy bảo vệ trước người; hắc run

rầy với cái miệng ngậm chặt, toàn thân bất động mà ngơ ngác nhìn không trung.

Cố Cửu Tư đang che chở Chu Diệp liền vọt tới trước mặt Tần Uyển Chi. Cơn mưa mũi tên thứ nhất kết thúc, cổng thành Lâm Phần mở ra và binh lính cầm vũ khí ồ ạt xông tới. Cố Cửu Tư chặn trước Tần Uyển Chi, hăn quát với đội quân đang nhào đến, “Lùi lại!”

Tiếng hét này khiến những người lao tới hoảng hốt nhưng chỉ trong nháy mắt, trống trận vang lên và binh lính lại tiến về phía bọn họ. Cố Cửu Tư canh giữ trước mặt Tần Uyển Chi, ngăn cản mọi kẻ muốn tấn công. Đúng lúc này, Diệp Thế An dẫn đợt thị vệ thứ nhất xông đến bảo vệ Chu Diệp.

Xung quanh chỉ toàn âm thanh chém giết song Chu Diệp bỏ ngoài tai tất cả, hăn dùng một tay đẩy Chu Bình ra rồi quỳ trước Tần Uyển Chi. Cố Cửu Tư kéo Chu Bình đến sau lưng mình để che chắn cho hăn.

Người Tần Uyển Chi đầy máu, nàng ấy cười với Chu Diệp bằng khuôn mặt tái nhợt.

Chu Diệp không thốt nên lời, hăn luống cuống lại sợ hãi, đôi tay run rẩy của hăn muốn chạm vào nàng ấy nhưng chẳng biết đặt tay ở đâu. Hăn hoảng loạn nhìn thê tử, từng giọt nước mắt lớn rơi xuống. Quá nhiều thứ để nói nhưng lại không thể thốt ra câu hoàn chỉnh, chỉ có những tiếng “a, a” đứt quãng thoát khỏi miệng hăn.

Tần Uyển Chi nhìn bộ dạng hăn mà thông dong lạ kỳ, nàng ấy run rẩy nâng tay rồi cầm lấy tay Chu Diệp.

Khoảnh khắc tay nàng ấy chạm vào tay hăn, mọi cử động của Chu Diệp dừng phắt lại. Hăn ngẩn ngơ nhìn Tần Uyển Chi và thấy nàng ấy mỉm cười, giọng nói khàn khàn gian nan cất lên, “Có phải...trông ta xấu lắm không...”

Chu Diệp im lặng nhìn nàng, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Cổ Cửu Tư dốc sức chém giết bất kỳ binh lính nào dám đến gần bọn họ, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi nhưng hắn không hề lên tiếng bắt Chu Diệp đứng dậy. Hắn chỉ đứng chắn trước Chu Diệp, che chở và bảo vệ để đại ca mình có thể yên ổn nói những lời từ biệt cuối cùng.

Tần Uyển Chi thấy trước mắt dần tối sầm, nàng ấy khẽ thở hỗn hển, “Chàng đừng khổ sở... Đời này... Ta hạnh phúc lắm...”

“Bọn chúng muốn...lừa chàng...đi Dự Châu... Chàng sẽ chết...sẽ chết...”

“Không đâu...” Chu Diệp rớt cuộc mở miệng, thanh âm run rẩy, “ta sẽ có cách.”

“Thật...thật à?” Tần Uyển Chi chật vật cười rộ, nàng ấy buông tay Chu Diệp rồi vươn tay về phía hắn. Chu Diệp hiểu ý bèn khom lưng ôm nàng ấy vào lòng.

Tần Uyển Chi bị gãy xương rất nhiều nên hắn vừa chạm vào là đau thấu tim, nhưng nàng ấy luyến tiếc cái ôm này.

Khi loạn thế mới bắt đầu, cửa nát nhà tan buộc nàng ấy đơn độc tới U Châu. Nàng ấy cứ tưởng đại công tử Chu gia sẽ không thừa nhận hôn sự này cũng như không cưới một bé gái mồ côi. Nào ngờ hắn chẳng những thừa nhận còn cưới nàng ấy.

Hắn dùng kiệu tám người nâng và cử hành nghi lễ đàn hoàng để rước nàng ấy về Chu phủ. Đêm thành thân, hắn vén khăn voan rồi lắp bắp, “Nàng...nàng đừng sợ, ta...ta sẽ tốt với nàng.”

Đây là sự ấm áp chỉ thuộc về hắn, là tia sáng chỉ thuộc về nàng ấy.

Nó chiếu sáng cuộc đời Tần Uyển Chi, khiến nàng ấy cảm thấy mọi khổ cực trong đời không phải để hành hạ mình mà để đổi lấy một lần tương ngộ với hân.

Nàng ấy túm lấy vạt áo trước ngực hân, lẩm bầm, “A Diệp, đừng phụ lòng ta...”

“Tốt...” Máu trào ra từ miệng nàng ấy. “Hãy sống thật tốt...”

Sống như chàng mong muốn.

Sống bộc trực và đầy nhiệt huyết như người thanh niên đã khí phách bày tỏ với nàng ấy vào buổi đầu gặp gỡ, “Ta nguyện lấy tâm huyết cả đời để cầu thái bình thịnh trị lẫn bá tánh an khang.”

Mong sao sự sắc bén của hân vĩnh viễn không bị mài mòn, nhiệt huyết vĩnh viễn chẳng đóng băng, trong lòng vĩnh viễn tồn tại một mảnh trời trong xanh chiếu sáng muôn nơi.

Đây là Chu Diệp của Tần Uyển Chi, là lang quân của nàng ấy.

Nhưng nàng ấy không nói nên lời những điều này. Sức lực cạn kiệt, nàng ấy nhắm nghiền mắt và mọi thứ chìm vào tĩnh lặng.

Tay Tần Uyển Chi trượt xuống khỏi ngực Chu Diệp, hân dùng một tay giữ lại tay nàng ấy trước ngực mình. Toàn thân hân run rẩy, tiếng khóc bị kìm nén. Dường như hân sợ khóc sẽ khiến nàng ấy giạt mình, hoặc biết đâu vì hân không chấp nhận nỗi cuộc chia ly này nên cự tuyệt biểu lộ bi thương.

Khung cảnh rối loạn với cổng thành khép kín, tên bắn dày đặc, và trời long đất lở tựa hồ chẳng liên quan gì đến hai người.

Chu Cao Lãng xông lên làm gương, dẫn đầu nhóm người Diệp Thế An tiến về phía trước. Diệp Thế An chỉ huy đoàn quân một cách quyết đoán, phối hợp với Chu Cao Lãng và dùng cột trụ phá tan công thành.

Chu Cao Lãng đang đắm chìm trong đau thương, ông bất chấp tất cả mà truy kích Vãn Nhất. Ông gào thét, “Vãn Nhất, đứng lại!”

Tiếng quát chói tai này khiến Chu Diệp bừng tỉnh, lông mi hăn run run khi ngược nhìn Chu Cao Lãng xông vào thành đuổi theo Vãn Nhất. Hăn từ tốn đặt Tần Uyển Chi xuống, khàn khàn nói với binh lính cạnh mình, “Bảo vệ nàng.”

Dứt lời, hăn vọt thẳng vào thành.

Cổ Cửu Tư thấy vậy bèn theo sát hăn. Chu Diệp như đang tràn trề sức lực, hăn điên cuồng chạy một mạch về phía trước. Hăn vung đao chém đứt cổ một binh sĩ rồi cướp hộp mũi tên của đối phương. Sau đó hăn vừa truy đuổi, vừa bắn liên tiếp ba phát vào Vãn Nhất.

Vì phải né tránh mũi tên từ Chu Diệp nên tốc độ của Vãn Nhất chậm lại. Đúng lúc ấy, Cổ Cửu Tư cũng giật lấy một hộp mũi tên và giương cung bắn Vãn Nhất trong lúc đang chạy trên bờ tường để đuổi theo hăn.

Vãn Nhất chạy như điên giữa biển người, Cổ Cửu Tư di chuyển trên mái nhà còn Chu Diệp theo sát phía sau. Chu Cao Lãng thấy bọn họ truy sát Vãn Nhất bèn dứt khoát quay lại chém giết thành trì.

Cổ Cửu Tư đứng trên cao quan sát hướng chạy trốn của Vãn Nhất rồi ngoặt sang đường khác.

Vãn Nhất chạy vào một con hẻm nhỏ. Mới đặt chân vô hẻm, hăn đã thấy Cổ Cửu Tư lặng lẽ đứng nhìn mình với trường kiếm trong tay.

Hăn xoay người thì phát hiện Chu Diệp chặn ngay đầu hẻm.

Chu Diệp áp sát Vãn Nhất, hắn vừa thở dốc vừa lùi ra đằng sau, “Hai vị đại nhân hạ mình truy sát một thị vệ nhỏ bé như ta, đây đúng là vinh hạnh của tại hạ.”

Từ cuối cùng mới ra khỏi miệng, Cố Cửu Tư thẳng tay bóp cổ rồi đè hắn lên tường và lạnh lùng hỏi, “Lạc Tử Thương sai người giết họ?”

“Không phải...”

Vãn Nhất liều chết giãy giụa, Chu Diệp lấy kiếm găm bàn tay định đánh lén của hắn vào tường và lạnh nhạt ra lệnh, “Thành thật đi.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 166: Đây Chẳng Phải Vốn Là Kết Cục Của Tiêu Minh Ta Sao?

Vấn Nhất cắn răng thở hỗn hển, Chu Diệp giơ tay gạt đầu gối hắn làm Vấn Nhất kêu thảm thiết rồi quỳ sụp xuống. Nhưng Cố Cửu Tư vẫn giữ chặt cổ hắn, tiếp tục chất vấn, “Lạc Tử Thương sai người giết họ nhưng cũng không muốn Chu đại nhân đi Dự Châu, đúng hay sai?”

Vấn Nhất ra sức vùng vẫy chứ chẳng chịu trả lời, giọng hắn thoát qua kẽ răng, “Người giết ta đi.”

“Lạc Tử Thương không muốn Chu đại nhân đến Dự Châu vì hy vọng Chu đại nhân tấn công Đông Đô và nhận kết cục lưỡng bại câu thương cùng Phạm Ngọc. Y đã hứa hẹn như thế với Lưu Hành Tri chứ gì?!”

“Không...” Sự hoảng loạn lóe lên trong mắt Vấn Nhất nhưng hắn cấp tốc giấu giếm để bác bỏ, “Người đang giỡn à?”

“Còn không mau nói thật!”

Cố Cửu Tư đập đầu Vấn Nhất vào tường rồi ném hắn xuống đất và chìa kiếm vào hắn, “Rốt cuộc Lạc Tử Thương mưu đồ điều gì khi tu sửa Hoàng Hà?”

“Mưu đồ?” Vấn Nhất bật cười. “Đại nhân nhà ta vì nước vì dân, sao người lại đổ oan ngài ấy có mưu đồ?”

Vấn Nhất vừa nói xong, Chu Diệp tát hắn một cái rồi túm tóc hắn và lạnh lẽo hỏi, “Y đã làm gì Hoàng Hà?”

Vấn Nhất im bật, hẩn nhìn chăm chặp Chu Diệp.

Ánh mắt người nam nhân này làm hẩn hiểu hôm nay mình đã hết đường sống. Hẩn nhìn Chu Diệp, chậm rãi cười khanh khách, “Thật đáng thương.”

Chu Diệp không nói lời nào, ánh mắt dữ dội chẳng rời khỏi Vấn Nhất khi hẩn cười cợt, “Phu nhân người mất mạng vì thiên hạ, sợ rằng mai sau ngồi trên ngai vàng...”

Chưa nói hết câu, Cố Cửu Tư đã đâm kiếm xuyên qua cơ thể hẩn từ phía sau. Vấn Nhất vịn vẹo người quay lại nhìn Cố Cửu Tư, hẩn còn muốn mở miệng nhưng Cố Cửu Tư dứt khoát đâm nhát thứ hai.

Chu Diệp đưa mắt nhìn Cố Cửu Tư, hẩn bình tĩnh giải thích, “Chắc hẩn không biết gì hết.”

“Người sợ hẩn nói ra.”

Chu Diệp cười nhạt, đôi mắt nhuốm đầy sự mỉa mai, “Người sợ ta chịu không nổi những lời hẩn nói.”

Cố Cửu Tư trầm mặc trước lời buộc tội này, Chu Diệp nhìn hẩn chăm chăm, “Người cũng thấy ta đáng thương.”

“Chu đại ca...”

“Đừng gọi ta.”

Chu Diệp cúi đầu rồi xoay người sang chỗ khác. Hẩn ưỡn ngực thẳng lưng mà đập lên vũng máu rồi đi nhanh về phía trước. Cố Cửu Tư không nói nên lời, chỉ đành ngậm miệng theo sau hẩn.

Hiện tại Chu Cao Lăng đã chiếm được Lâm Phần, Chu Diệp hỏi binh lính và lập tức đến quan nha tìm ông.

Cố Cửu Tư đi theo Chu Diệp đến quan nha. Nơi đó chật kín người, vừa tới cửa, bọn họ đã nghe thấy tiếng khóc bên trong. Chân Chu Diệp khựng lại như không dám tiến lên, nhưng lát sau hắn vẫn quyết định bước vào.

Mỗi bước đi của hắn đều khốn khổ cùng cực vì chúng càng lúc càng dẫn hắn đến gần tiếng khóc.

Khi đã ở trong quan nha, hắn thấy hai thi thể nằm trên mặt đất còn Chu Cao Lăng phủ phục trên người Chu phu nhân, ông khóc rống mà chả màng đến hình tượng bản thân.

Người xung quanh thấy Chu Diệp tới liền nhao nhao nhìn về phía hắn. Tay hắn cầm kiếm, ánh mắt dừng lại ở vị trí đặt xác Tần Uyển Chi.

Hắn lặng lẽ nhìn Tần Uyển Chi, hít sâu một hơi rồi quay sang nói với Chu Cao Lăng đang gào khóc, “Phụ thân, đưa họ vào quan tài trước đã.”

Chu Cao Lăng vừa khóc vừa gật, người xung quanh vội đi tìm quan tài. Mọi người dõi theo Chu Cao Lăng và Chu Diệp đích thân đặt thi thể vào quan tài; Chu Cao Lăng khóc tan nát cõi lòng còn Chu Diệp trưng ra vẻ lạnh lùng đáng ngạc nhiên. Hắn đặt Tần Uyển Chi vào quan tài và lặng lẽ ngắm nhìn nàng ấy. Thật lâu sau, hắn nắm tay Tần Uyển Chi rồi nhẹ nhàng thả một nụ hôn.

“Ta sẽ báo thù cho nàng,” hắn khàn khàn cất tiếng.

Hắn nhất định sẽ báo thù cho nàng ấy.

Dứt lời, hắn tự tay đóng nắp quan tài. Giây phút quan tài khép lại, Chu Diệp ngược nhìn Chu Cao Lăng đứng ở phía đối diện. Chu Cao Lăng dường như đã khóc đủ, trông ông già hơn trước. Ông vẫy vẫy tay, Chu Diệp lại gần đỡ ông rồi Chu Cao Lăng dùng giọng khàn đặc để ra lệnh, “Chuẩn bị linh đường, mọi người hãy nghỉ ngơi trước. Thế An, Cửu Tư,” ông gọi

hai người, Cố Cửu Tư và Diệp Thế An vội đáp lại. Chu Cao Lăng thì thào, “Một người bố trí linh đường, một người thăm Bình nhi.”

Hai người vâng lời, sau đấy Chu Cao Lăng và Chu Diệp rời đi.

Chờ hai người khuất dạng, Diệp Thế An mới bảo, “Ta chuẩn bị linh đường, người đi xem nhĩ công tử.”

Cố Cửu Tư ậm ừ, sắc mặt hẩn nặng nề. Diệp Thế An liếc hẩn một cái rồi khuyên, “Người đừng nghĩ nhiều, chúng ta đâu đưa ra quyết định cuối cùng, cứ làm theo những gì Chu đại nhân nói là được.”

“Nếu ông ấy làm sai thì sao?” Cố Cửu Tư cau mày.

Diệp Thế An thản nhiên đón nhận ánh mắt của hẩn, “Người có thể không làm.”

Môi Cố Cửu Tư mấp máy nhưng hẩn chẳng nói gì mà chỉ chào Diệp Thế An rồi xoay người đi đến phòng của Chu Bình.

Lúc rơi từ trên cổng thành xuống, Chu Bình được Tần Uyển Chi che chở. Hơn nữa hẩn nhỏ con nên cơ thể mềm mại, cú rơi chỉ khiến hẩn bị trầy xước nhẹ. Khi vào phòng, Cố Cửu Tư thấy Chu Bình nằm ngửa trên giường; hẩn mới tám, chín tuổi đã ngơ ngẩn nhìn nóc giường hết một người lớn.

Cố Cửu Tư đến bên hẩn, ôn hòa hỏi, “Nhĩ công tử đỡ hơn chưa?”

Chu Bình chẳng đáp trả, hẩn cứ nhìn chòng chọc nóc giường. Cố Cửu Tư nghĩ tinh thần Chu Bình vẫn đang bị tổn thương nên cũng không nhiều lời, hẩn đến gần rồi đáp lại chần cho đứa bé này. Ánh mắt Chu Bình dừng trên người Cố Cửu Tư hồi lâu, hẩn chợt mở lời, “Họ đã chết.”

Động tác của Cố Cửu Tư thoáng dừng lại; Chu Bình thốt ra một câu trần thuật chứ không phải câu nghi vấn, hăn còn nhỏ nhưng đã hiểu hết. Cố Cửu Tư ngẫm nghĩ rồi trấn an, “Nhị công tử đừng lo, sau này phụ huynh sẽ bảo vệ người.”

“Bọn họ sẽ chết à?”

Giọng Chu Bình run run, Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn hăn và cẩn thận đáp, “Không.”

“Bọn họ sẽ báo thù cho mẫu thân với tẩu tẩu chứ?”

Câu hỏi trên khiến Cố Cửu Tư nhíu mày, hăn dẫn đo một lát mới chậm chạp bảo, “Nhị công tử còn nhỏ tuổi...”

“Nếu bọn họ đi báo thù,” Chu Bình ngắt lời hăn, “ta có thể ra chiến trường không?”

“Người đi làm gì?” Cố Cửu Tư quan sát Chu Bình, hăn không hiểu những lời này.

Chu Bình giữ chặt tay áo Cố Cửu Tư, nghiêm túc trả lời, “Báo thù.”

Cố Cửu Tư ngỡ ngàng nhìn Chu Bình. Trong nháy mắt, hăn hiểu ra một điều.

Nếu ngay cả một đứa bé cũng bị hận thù vậy bản thì chỉ dùng máu mới rửa sạch được.

CHƯƠNG 166: ĐÂY CHẲNG PHẢI VỐN LÀ KẾT CỤC CỦA TIÊU MINH TA SAO?

Quân đội Chu gia dừng chân tại Lâm Phần, bọn họ tổ chức tang lễ kéo dài bảy ngày cho Chu phu nhân và Tần Uyển Chi.

Tối hôm ra quyết định trên, Chu Diệp bắt đầu gác đêm bên Tần Uyển Chi. Đèn thất tinh được đốt trong linh đường; theo truyền thuyết, ngọn đèn có bảy bậc này sẽ chiếu sáng đường xuống suối vàng và giúp người đã khuất thấy rõ con đường phía trước.

Chu Diệp chẳng chịu ngủ, hẩn thức trắng đêm canh vì sợ đèn tắt mất.

Cổ Cửu Tư chỉ ở bên hẩn chứ không khuyên can. Lâm Phần ngập tràn tiếng nhạc thê lương xen lẫn tiếng khóc than, Chu Diệp quỳ gối trước linh đường mà câm lặng trông coi ngọn đèn.

Cổ Cửu Tư cúi đầu đốt vàng mã, rất lâu sau, Chu Diệp chậm chạp cất tiếng, “Thật ra người đã biết từ trước.”

Động tác đốt tiền giấy của Cổ Cửu Tư khựng lại, hẩn cúi gằm đầu nhìn ngọn lửa lách tách mãi mới đáp, “Ừ.”

“Tại sao họ lại chết?” Chu Diệp cụp mắt xuống. “Chúng ta đã đồng ý đi Dự Châu mà?”

“Vì Lạc Tử Thương chả hy vọng mọi người đi Dự Châu.” Cổ Cửu Tư thì thào, “Y chỉ kiếm cơ rút binh lính tiền tuyến về nhằm tạo cơ hội cho Lưu Hành Tri tấn công Dự Châu. Sau đó chọc giận mọi người bằng cái chết của Chu phu nhân và tấu tử để mọi người tấn công Đông Đô. Khi mọi người lưỡng bại câu thương với quân đội tiền tuyến tại Đông Đô, Lạc Tử Thương sẽ ra tay. Thứ y muốn là thiên hạ này.”

“Thế nên,” lông mi Chu Diệp run run, “người đã làm gì?”

Cổ Cửu Tư nghe thấy sự không cam tâm trong giọng Chu Diệp, hẩn mím môi bảo, “Ta đã thử cứu tấu tử.”

“Nhưng thất bại.”

Chu Diệp đưa mắt nhìn hăn, “Ta có thể trách người không?”

Cố Cửu Tư chẳng nói nên lời, hăn siết chặt quần áo và khăn khăn nói, “Đại ca, ta không thể ngăn cản chuyện mọi người muốn làm...”

“Người sai Thẩm Minh mang đi ba vạn binh lính không phải để tới Dương Châu.” Gió lùa vào, Chu Diệp giơ tay bảo vệ một ngọn đèn thất tình đang dập chờn trong gió. Hăn cúi đầu, chậm rãi khẳng định, “Người dự đoán nếu Uyển Chi chết thì ta và phụ thân nhất định sẽ tấn công Đông Đô chứ không đi Dự Châu. Vì vậy người điều động binh mã từ sớm để Thẩm Minh ra tiền tuyến ngăn cản Lưu Hành Tri.”

Đầu Cố Cửu Tư cúi thấp, hăn hít sâu một hơi, “Đại ca...”

“Sao người thờ ơ đến thế?”

Chu Diệp ngược nhìn hăn, “Người biết rõ Uyển Chi sắp chết, biết rõ ta đã tới đường cùng, sao người vẫn có thể bình tĩnh tìm cách sử dụng binh mã trong tay lẫn ổn định đại cục?”

“Vì ta biết,” Cố Cửu Tư gian nan trả lời, “tàu tử chết vì mong mọi người sống tốt. Ta không thể khiến tàu ấy chết vô ích.”

Lời này khiến Chu Diệp im bật, hăn cup mắt nhìn ánh sáng nhảy nhót từ ngọn đèn đang được đôi tay mình che chở. Thật lâu sau, hăn rút cuộc mở miệng, “Người ra ngoài đi.”

“Ta muốn một mình ở bên Uyển Chi.”

Oo——oOo——oO

Ngày thứ ba sau khi linh đường cho Tần Uyển Chi được dựng lên, Thẩm Minh dẫn ba vạn quân tới biên giới Dương Châu còn Liễu Ngọc Như đã hoàn tất khâu chuẩn bị. Nàng tìm đến Dương Long Tư để nhờ ông ta liên

hệ rất nhiều con cháu quý tộc Dương Châu trước kia, Trần Tầm tiếp cận Cơ phu nhân rồi ám chỉ bóng gió “tình cảm” giữa Liễu Ngọc Như và Lạc Tử Thương, Vương Bình Chương cũng mang tiền đi khắp nơi mua chuộc người với số lượng lớn.

Đêm nhận được tin từ Thẩm Minh, Liễu Ngọc Như gặp Vương Bình Chương lẫn Trần Tầm và căn dặn hai người, “U Châu cử ba vạn binh mã lại đây, trễ nhất là ngày mai sẽ đến nơi. Sáng sớm mai chúng ta sẽ ra tay, sau đó dùng con dấu của Lạc Tử Thương lệnh cho các thành trì mở cổng nghênh đón quân đội U Châu vào hỗ trợ chúng ta dẹp loạn.”

“Ba vạn?” Vương Bình Chương khiếp sợ thảng thốt. “Sao nhiều vậy?”

“Bọn họ chỉ tạt qua Dương Châu thôi,” Liễu Ngọc Như giải thích ngay, “U Châu mới là đích đến cuối cùng.”

Vương Bình Chương nghe vậy liền bình tĩnh lại, ông ta gật gù, “Đã hiểu.”

Mọi người lo liệu đầu vào đấy, Vương Bình Chương đã hối lộ quân đội thân cận của Tiêu Minh. Đội quân đặc lực nhất trong tay Tiêu Minh là người Đông Doanh, Vương Bình Chương mua chuộc vài tướng lĩnh cũng như cài người vào đám tiểu nhị ở nhà bếp. Ông ta vốn định đầu độc binh lính nhưng Liễu Ngọc Như khuyên can, “Dùng thuốc mê sẽ tốt hơn, sau khi bọn họ bất tỉnh thì trói lại hết là được.”

Dưới sự thuyết phục của Liễu Ngọc Như, Vương Bình Chương từ bỏ kế hoạch đầu độc. Sau đấy bọn họ làm giả một cây quạt nhỏ và một miếng ngọc bội theo lời nàng. Liễu Ngọc Như từng thấy chúng; Lạc Tử Thương luôn mang theo hai món đồ này. Chuẩn bị xong xuôi, nàng ôm con đến Lạc phủ ngay hôm sau.

Tới cổng Lạc phủ, nàng đứng thẳng lưng và lớn tiếng gọi, “Hãy báo với Tiêu Minh rằng Liễu Ngọc Như của cửa hàng Liễu thị muốn cầu kiến.”

Cửa hàng Liễu thị sở hữu sức nặng lớn ở Dương Châu, quan trọng nhất là mọi người đều biết Lạc Tử Thương đầu tư số tiền khổng lồ vào tuyến đường vận chuyển trực thuộc cửa hàng Liễu thị. Hạ nhân không dám chậm trễ bèn gấp rút bấm báo Tiêu Minh. Nghe Liễu Ngọc Như tới, Tiêu Minh ngây người giây lát rồi vội nói, “Mau mời vào.”

Tiêu Minh vẫn nhớ rõ hồi vị Liễu phu nhân này đến Dương Châu thu mua lương thực làm giá lương thực nơi đây rung chuyển, hưởng hồ về sau Lạc Tử Thương còn giữ mối quan hệ mật thiết với Liễu Ngọc Như nên Tiêu Minh càng chẳng dám thất lễ.

Tiêu Minh là sư đệ của Lạc Tử Thương, hãn thân thiết với y hơn những người khác. Hãn thường xuyên thấy một chiếc dù trong thư phòng của Lạc Tử Thương; đây là dù bán đại trà tại bến tàu Dương Châu nhưng y lại trân trọng giữ gìn. Tiêu Minh nhận ra chiếc dù này mang ý nghĩa khác thường bèn cố tình đi dò hỏi, vì thế mới biết là Liễu Ngọc Như tặng.

Nhờ chi tiết đó mà hãn hiểu sư huynh mình ấp ủ tình cảm đặc biệt với vị phu nhân này. Hãn vội vàng tới đại sảnh, Liễu Ngọc Như đang ngồi đợi ở đây.

Nàng vừa ôm một đứa bé vừa cúi đầu trêu đùa nó với dáng vẻ dịu dàng thông dong, hoàn toàn chẳng giống người tới bàn việc. Sau giây phút do dự ngần ngừ, Tiêu Minh cung kính hành lễ, “Tiêu Minh bái kiến Liễu phu nhân.”

“A Minh đây à,” Liễu Ngọc Như nghe hãn chào liền ngẩng đầu cười với hãn, nàng ôn hòa hết một vị trưởng bối hiền lành, “người có thể dành chút thời gian để trò chuyện không?”

Tiêu Minh quan sát thái độ của Liễu Ngọc Như, trong lòng hãn hơi thấp thỏm vì nàng cư xử quá kỳ lạ. Song hãn vẫn đáp ứng và cho mọi người lui xuống hết. Lúc mọi người đã rời đi, Tiêu Minh ngồi bên cạnh Liễu Ngọc

Như rồi cẩn thận gọi chuyện, “Hôm nay Liễu phu nhân ghé thăm vì có việc quan trọng cần bàn?”

Liễu Ngọc Như bôn ba kinh doanh bao năm, rất nhiều người dùng họ của nàng để xưng hô. Tuy nhiên Tiêu Minh cố chấp gọi nàng là Liễu phu nhân vì lý do riêng.

Hắn luôn hy vọng Lạc Tử Thương có một gia đình.

Được vậy thì biết đâu Lạc Tử Thương sẽ hạnh phúc hơn; đây là mong ước một sư đệ dành cho sư huynh hắn.

Dù Liễu Ngọc Như đã gả cho Cố Cửu Tư nhưng trong lòng Tiêu Minh, Cố Cửu Tư là kẻ địch của bọn họ nên sớm muộn gì cũng chết. Thê tử của một người sắp chết tất nhiên chẳng khác gì không có trượng phu. Vì vậy ngay từ đầu, Tiêu Minh đã coi Liễu Ngọc Như là quả phụ.

Liễu Ngọc Như không biết tâm tư của thiếu niên này, nàng ôm Cố Cẩm mà thở dài, “Ta quả thật có việc mới đến, nhưng khó mở lời quá... Người đã nghe chuyện sư huynh mình ở Đông Đô chưa?”

“Có nghe nói,” Tiêu Minh gật gù rồi hỏi, “chuyện này liên quan đến lý do Liễu phu nhân ghé thăm?”

“Ta...” Liễu Ngọc Như mím môi như đang xấu hổ, “ta vốn không nên đề cập vấn đề này nhưng ta hết cách rồi. Ta với sư huynh người ở Đông Đô...”

Liễu Ngọc Như cứ ngập ngừng, khuôn mặt còn đỏ bừng, làm Tiêu Minh ngớ người, “Hả?”

Ngay sau tiếng “hả” kia, Tiêu Minh đột nhiên hiểu ý nàng. Hắn không thể tin nổi mà lắp bắp, “Ngài...ngài và sư huynh ta...”

“Đứa bé này là con chàng[1].” Liễu Ngọc Như cúi đầu thì thầm, “Đáng lẽ ta định giữ im lặng nhưng chàng và phu quân ta âm ỉ thành như vậy thì ta phải tỏ rõ lập trường. Hơn nữa phu quân ta đã phát hiện chuyện này. Đông Đô rối loạn, ta chịu cảnh lưu vong không thể quay về nên đành tới Dương Châu.”

Giọng Liễu Ngọc Như nhuốm đầy vẻ đau thương, “Lúc trước chàng từng hẹn ước khi nào thiên hạ yên ổn sẽ cưới ta. Ta chẳng biết những lời này thật hay giả nhưng hôm nay ta cùng đường mạt lộ, dù chàng không cưới ta thì cũng phải cho đứa bé một con đường sống.”

Lời lẽ của Liễu Ngọc Như đầy tình ý chân thành, đôi mắt nàng dần đỏ lên giữa những tiếng khóc bị đè nén.

Mỹ nhân khóc tựa mưa rơi trên hoa lê, Liễu Ngọc Như đang chờ Tiêu Minh hỏi đến tén vật nhưng hăn cứ ngơ ngác nhìn Cổ Cẩm. Mãi một lúc sau, hăn mới vỗ tay bôm bốp, “Hèn chi ta thấy mắt đứa nhỏ này y chang sư huynh!”

Liễu Ngọc Như: ...

Cổ Cẩm giống Cổ Cửu Tư, Cổ Cửu Tư lại giống Giang Hà. Gương mặt Lạc Tử Thương nhìn chung khác Giang Hà nhưng riêng cặp mắt thì như đúc từ một khuôn.

Tiêu Minh kích động hăn lên, hăn nôn nóng nói, “Sư huynh biết chuyện này không?”

Liễu Ngọc Như lắc đầu, “Ta...ta không cho chàng biết. Bao lâu nay ta đã cố quên nhưng Cổ Cửu Tư lại phát hiện, ôi...”

Liễu Ngọc Như thở dài, Tiêu Minh gật đầu, “Ta hiểu, ta hiểu.” Hăn đưa mặt tới gần Cổ Cẩm, phấn khích bảo, “Ta có thể ôm nó một cái không? Là bé gái à?”

Liễu Ngọc Như vui vẻ gật gù, “Nó coi như là chất nữ của người nên người ôm cũng hợp tình hợp lý.”

Tiêu Minh nhanh tay bế Cổ Cầm.

Hắn khôi ngô tuấn tú nhưng vẫn pha chút non nớt của thiếu niên, Cổ Cầm thích người đẹp nên lập tức kêu ê a rồi duỗi tay về phía Tiêu Minh. Động tác của Cổ Cầm khiến Tiêu Minh thích thú, mọi đường nét khuôn mặt tràn đầy ý cười.

Liễu Ngọc Như nhìn hình ảnh hài hòa trước mắt mà nhất thời động lòng trắc ẩn. Song hôm nay mọi thứ đã bố trí hoàn tất, phóng lao thì phải theo lao, nàng không được phép nghĩ nhiều. Nàng sợ ở chung với Tiêu Minh nên mệt mỏi nói, “Ta đi đường suốt mấy ngày qua, người có thể thu xếp phòng ở để ta với Cầm nhi nghỉ tạm không?”

Tiêu Minh nghe vậy mới nhớ ra, hắn hấp tấp nhận lỗi, “Thất lễ quá, ta sẽ thu xếp cho tẩu tử ngay.”

Tiêu Minh tiếp đón nàng rồi sai người cấp tốc quét tước viện tử của Lạc Tử Thương. Hắn mời Liễu Ngọc Như, “Sư huynh lâu rồi không về, trước mắt dọn dẹp phòng cho khách trong viện tử của huynh ấy để ngài ở tạm đã. Tẩu tử đi theo ta.” Miệng hắn nói, mắt hắn quan sát biểu cảm của Liễu Ngọc Như, hắn ra vẻ nhắc nhở, “Khi thu xếp xong, ta sẽ gửi tin cho sư huynh biết ngài đang ở Dương Châu.”

Liễu Ngọc Như biết hắn đang thử mình.

Nếu giữa nàng và Lạc Tử Thương không có gì, một khi Tiêu Minh gửi thư thì nàng sẽ lòi đuôi chuột. Nhưng Liễu Ngọc Như đâu định cho hắn thời gian nhận hồi âm, vì thế nàng mỉm cười, “Vậy người nhớ nhắn chàng mau quay về Dương Châu, ta ở đây chờ chàng.”

Vẻ mặt nàng thẳng thắn không chút sợ hãi, trong mắt còn vương vấn nỗi nhớ nhung ấm áp dành cho tình lang. Tiêu Minh thấy thái độ nàng như vậy thì yên tâm hơn nhiều. Hắn ôm Cổ Cẩm, vừa trêu đùa cô bé vừa hàn huyên với Liễu Ngọc Như.

Phong cảnh ngày hôm ấy rất đẹp; xuân về, hoa nở. Liễu Ngọc Như đi trên hành lang nằm giữa khu vườn đậm chất Dương Châu, nàng lắng nghe tiếng cười ríu rít từ vị thiếu niên đang đắm mình trong ánh mặt trời mà bất giác hoảng hốt. Nàng thấy sự mừng rỡ của Tiêu Minh thật kỳ quái nên không khỏi nói, “Người có vẻ thích Cẩm nhi.”

“Ừm,” Tiêu Minh quay lại cười với nàng, “đây là con của sư huynh mà.”

Liễu Ngọc Như hơi tò mò, “Sao người ủng hộ sư huynh mình đến thế?”

“Vì sư huynh đã cứu mạng ta.”

Thanh âm Tiêu Minh đượm vẻ xa xăm như đang nhớ tới điều gì, hắn bảo Liễu Ngọc Như, “Tẩu tử đừng thấy sư huynh hay tính kế người khác mà nghĩ huynh ấy xấu xa, sư huynh rất tốt với người nhà. Con người sư huynh ấy à,” Tiêu Minh cười rộ, “vô cùng dịu dàng.”

Liễu Ngọc Như ngẩn ngơ, nàng nhìn không được mà bật thốt, “Ta tưởng chàng...”

Nàng dừng lại, môi mấp máy nhưng không nói gì thêm. Tiêu Minh cũng hiểu ý, hắn điềm nhiên tiếp lời, “Ngài nghĩ huynh ấy nham hiểm độc ác đúng không? Không phải đâu,” Tiêu Minh cười buồn bã, “huynh ấy tàn nhẫn chẳng qua vì thế gian này đối xử với huynh ấy còn ác liệt hơn. Nếu có thể,” Tiêu Minh dẫn Liễu Ngọc Như vào trong viện tử, bất lực nói, “ai mà không muốn sống sạch sẽ chứ?”

Liễu Ngọc Như lặng thinh, Tiêu Minh đưa nàng tới tận cửa. Cổ Cẩm ngái ngủ trong lòng hắn, Tiêu Minh trả lại Cổ Cẩm cho Liễu Ngọc Như rồi

thổ lộ, “Sư huynh chịu khổ bấy lâu, ta không thể ở bên huynh ấy cả đời nhưng ngài cho huynh ấy một mái ấm nên ta thật lòng vui mừng.”

Lời tâm sự này khiến Liễu Ngọc Như kinh ngạc. Thấy phản ứng của nàng, giọng Tiêu Minh trở nên mềm mại, hần chân thành nói, “Huynh ấy thật sự thích tấu tử và sẽ đối xử tốt với ngài.”

“Cảm...cảm ơn...”

Liễu Ngọc Như cúi gằm đầu, không biết nên đáp lại thế nào.

Tiêu Minh nghĩ nàng mệt nên khuyên nàng nghỉ ngơi, sau đấy hần cáo từ và rời đi.

Liễu Ngọc Như vừa vào Lạc phủ, Trần Tâm tức khắc đi gặp Cơ phu nhân.

Nhờ Vương Bình Chương thu xếp cùng với người của Liễu Ngọc Như giới thiệu, hần đã có chút tiếng nói trước Cơ phu nhân. Hần nắm giữ nhiều tin tức về Lạc Tử Thương tại Đông Đô nên Cơ phu nhân vô cùng quan tâm, cô ta cũng biết chuyện Liễu Ngọc Như. Khi đã ở trong phòng, Trần Tâm thông báo cho Cơ phu nhân, “Hôm nay Liễu Ngọc Như tới Dương Châu, còn mang theo một đứa bé vào Lạc phủ.”

“Đứa bé?!” Cơ phu nhân kinh hãi kêu, “Sao Tiêu Minh lại để nàng ta vào Lạc phủ?!”

“Cái đó...” Trần Tâm cứng ngắc đáp, “Tại hạ nghe nói đứa bé này có thể là...”

Nghe đến đây, sắc mặt Cơ phu nhân vặn vẹo tột độ.

Cô ta từng được Vương Thiện Tuyên nâng lên tận trời cao vì xinh đẹp, sau đám cơ thiếp mới lại khiến cô ta ngã vào bùn đất. Mọi thứ cô ta đang sở

hữu đều do Lạc Tử Thương tự tay trao tặng. Trong lòng cô ta, Lạc Tử Thương là đối tượng cần bám lấy giống Vương Thiện Tuyền. Bây giờ Liễu Ngọc Như đột nhiên xuất hiện làm Cơ phu nhân vừa đố kỵ vừa tức giận. Trần Tâm quan sát phản ứng của cô ta rồi nhắc nhở, “Liễu Ngọc Như đã có phu quân mà còn đến đây thì e rằng định ở lâu dài. Phu nhân, ngài không thể mặc kệ được.”

“Vậy người muốn ta làm gì?” Cơ phu nhân giận dữ quay phắt đầu. “Giết nàng ta chắc?!”

“Có gì mà không thể?” Trần Tâm ngược nhìn Cơ phu nhân, cô ta nghe hẩn hỏi thì giật mình nhìn hẩn. Trần Tâm hạ thấp giọng, “Việc cấp bách hiện tại là đừng để Liễu Ngọc Như sống trong Lạc phủ. Trước mắt phu nhân cứ bắt nàng ta dọn ra, tốt nhất là chuyển đến chỗ ngài, sau đấy phái sát thủ...”

Trần Tâm giơ tay làm động tác cắt cổ, “Giết cũng chưa muộn.”

“Giết nàng ta...” Cơ phu nhân sợ hãi, “ngộ nhớ Tử Thương không thích...”

“Phu nhân còn công tử, Lạc đại nhân lại là người phân rõ nặng nhẹ. So với việc Lạc đại nhân không thích thì để Liễu phu nhân ở Lạc phủ rồi trở thành Lạc phu nhân...”

“Không được!”

Cơ phu nhân quyết đoán mở miệng, cô ta nhớ tới quãng thời gian trước kia tại Vương phủ liền cắn răng nói, “Ta sẽ qua đó theo lời người. Hiện nay nàng ta vẫn là Cố phu nhân, ở lại Lạc phủ còn ra thể thống gì?”

Dứt lời, Cơ phu nhân mau chóng triệu tập người rồi hung hăng tiến về Lạc phủ.

Tới cổng Lạc phủ, cô ta thẳng thừng bảo, “Ta nghe nói Cố phu nhân ghé thăm Lạc phủ nên muốn cầu kiến.”

Người hầu nghe vậy thì nhớ lời Tiêu Minh dặn rằng không cho phép bất kỳ ai quấy rầy Liễu Ngọc Như, hăn nhíu mày, “Trong phủ không có Cố phu nhân.”

“Người dám gạt ta?!”

Cơ phu nhân nghe hăn nói là biết ngay Tiêu Minh đang che chở Liễu Ngọc Như. Lửa giận tức khắc bùng lên, cô ta đẩy thị vệ ra rồi dẫn người đến nội viện.

Trần Tâm đi bên cạnh cô ta, hăn tóm lấy một nha hoàn và quát, “Liều phu nhân đang ở đâu?”

“Đại nhân...viện tử của đại nhân.” Nha hoàn run lấy bầy.

Trần Tâm quay lại nói cho Cơ phu nhân, “Trong viện tử của Lạc đại nhân.”

“Tiện nhân!” Lời này khiến Cơ phu nhân càng phần nộ hơn, trong lòng cô ta hoảng sợ lại ghen ghét. Cô ta kéo cả đám người đến viện tử của Lạc Tử Thương, giận dữ hét, “Liều Ngọc Như, người ra ngay cho ta!”

Liều Ngọc Như đang dỗ Cố Cẩm ngủ, nàng yên lặng ngồi trong phòng vì biết Tiêu Minh sẽ giải quyết chuyện này.

Cơ phu nhân thấy Liễu Ngọc Như không lộ diện bèn lớn giọng nạt nộ, “Tìm đi.”

Thị vệ phe Cơ phu nhân vừa định xông vào trong thì tiếng quát của Tiêu Minh truyền đến từ ngoại viện, “Cơ phu nhân!”

Nghe giọng Tiêu Minh làm Cơ phu nhân cứng đờ người. Cô ta vẫn sợ Tiêu Minh, dù hẵn mới mười chín tuổi nhưng lại kế thừa sự quyết đoán lẫn tàn nhẫn của Lạc Tử Thương.

Cơ phu nhân chật vật quay đầu lại liền thấy Tiêu Minh trong bộ trang phục màu lam với quan vàng, hẵn chấp tay trong tay áo và lạnh lùng nhìn cô ta, “Cơ phu nhân có chuyện gì mà dẫn nhiều người như vậy xông vào Lạc phủ?”

Cơ phu nhân im thin thít, Trần Tâm tiến lên một bước rồi cung kính đáp, “Phu nhân nghe bảo Cố thiếu phu nhân tới Dương Châu làm khách, ngài ấy nghĩ Lạc phủ không phải nơi thích hợp cho nữ quyến nghỉ ngơi nên tính đón Cố thiếu phu nhân về Vương phủ để tiếp đãi.”

“Vương phủ?”

Ngữ điệu của Tiêu Minh nồng đậm sự trào phúng, hẵn nhìn Trần Tâm từ trên xuống dưới, hình như cũng có chút ấn tượng đây là ai. Sau đấy hẵn cười nhạt, “Đồ nhu nhược bám váy nữ nhân, vả miệng!”

Tiêu Minh vừa dứt lời, thị vệ bên cạnh hẵn nhào tới tát thẳng mặt Trần Tâm.

Trần Tâm bị đánh ngã xuống đất, Cơ phu nhân hoảng sợ kêu lên một tiếng rồi điên tiết chất vấn, “Tiêu Minh, ngươi có ý gì?!”

“Ta có ý gì?” Tiêu Minh bước về phía trước. “Mong Cơ phu nhân hiểu rõ thân phận của mình, khách của Lạc phủ không tới lượt người quản.”

“Tiêu Minh,” Cơ phu nhân hoàn toàn bị chọc giận, cô ta nghiến răng nghiến lợi, “Liễu Ngọc Như là cái thá gì mà ngươi dám vì nàng ta đối đầu với ta?! Người nghĩ kỹ đi, tiểu công tử quan trọng hay Liễu Ngọc Như quan trọng.”

Lời uy hiếp trên khiến Tiêu Minh bật cười, “Tiểu công tử dĩ nhiên quan trọng nhưng Liễu phu nhân chính là đại phu nhân tương lai của Lạc gia ta. Hy vọng Cơ phu nhân tỉnh táo, đừng nên gây sự lung tung.”

Tiết lộ này làm Cơ phu nhân đứng đực tại chỗ, cô ta ngơ ngác nhìn Tiêu Minh. Lát sau, cô ta sợ hãi kêu, “Lạc Tử Thương điên à?! Nàng ta là phu nhân của Cố Cửu Tư!”

“Ngài ấy đã tới Dương Châu,” Tiêu Minh hạ thấp giọng, “thì chẳng còn là phu nhân của Cố Cửu Tư nữa, Cơ phu nhân hãy ăn nói cẩn thận.”

“Người tính lừa ai thế?” Cơ phu nhân thở phì phò, chỉ tay vào nội viện. “Ai chả biết hiện nay nàng ta vẫn là phu nhân của Cố Cửu Tư, đã có trượng phu còn ra ngoài tìm nam nhân...”

“Cơ phu nhân!” Tiêu Minh cất cao giọng cắt ngang lời Cơ phu nhân.

Cơ phu nhân giễu cợt, “Sao, dám làm mà không dám cho ta nói hả? Ta cứ nói đấy, đồ ong bướm lả lơi...”

Chưa nói hết câu, Tiêu Minh đã cho cô ta ăn cái tát trời giáng. Cú tát mạnh tay tới mức làm Cơ phu nhân lão đảo, thị nữ vội vã lại gần đỡ lấy cô ta, “Phu nhân!”

Tiêu Minh lắc lắc tay tỏ vẻ ghét bỏ, hãnh lạnh lẽo nhìn Cơ phu nhân, “Đừng tưởng được làm phu nhân mấy ngày là có thể quên thân phận của chính mình, không có tiểu công tử thì người là cái thá gì? Vũ cơ xuất thân từ kỹ nữ thấp hèn mà còn mơ ước sư huynh ta? Cứ thử soi gương đi, loại người như người cũng dám nói bậy về huynh ấy?”

Cơ phu nhân bị Tiêu Minh đánh đến đờ đẫn, Tiêu Minh liếc Trần Tâm đang ở gần đấy và mĩa mai, “Sao chưa đưa phu nhân về? Nhất quyết muốn ta nói khó nghe hơn hả?”

Trần Tâm nghe vậy bèn gấp gáp tiến lên rồi thì thào, “Phu nhân, đi thôi.”

Cơ phu nhân bụm mặt, đôi mắt sưng nước. Trần Tâm lộ vẻ thương xót, hăn nhỏ giọng nhắc, “Phu nhân, người ta quyết tâm muốn che chở, chúng ta đi thôi.”

Cơ phu nhân chẳng nói chẳng rằng mà xô đẩy thị nữ rồi cúi đầu vọt ra ngoài.

Trần Tâm nhanh chân đuổi theo, hăn vừa lên xe ngựa thì Cơ phu nhân giáng xuống một bạt tai. Cô ta gào khóc, “Tại người hết! Tại người xúi ta tới! Mọi người đều chứng kiến hăn đánh ta, mai sau ta biết sống thế nào tại Dương Châu? Sao hăn dám đánh ta? Sao hăn có thể đánh ta? Đánh ta là vả mặt tiểu công tử, bọn họ không sợ sau này tiểu công tử sẽ trả thù à?”

Ăn cái tát này khiến Trần Tâm tức giận nhưng hăn nhớ rõ mục đích của mình nên chỉ thở dài đầy bất đắc dĩ, “Phu nhân nghĩ bọn họ sẽ cho tiểu công tử có sau này ư?”

Cơ phu nhân khựng lại, cô ta hoảng loạn ngẩng đầu nhìn Trần Tâm, “Người...người có ý gì?”

“Phu nhân ngẫm lại xem,” Trần Tâm nghiêm túc phân tích, “Lạc Tử Thương cần tiểu công tử chẳng qua vì y tạm thời không đủ sức khống chế toàn bộ Dương Châu. Rất nhiều người vẫn là thuộc hạ cũ của Vương đại nhân, y phải dùng tiểu công tử trấn an những người này. Đến lúc Lạc Tử Thương đứng vững tại Đông Đô và sở hữu quyền thế lớn mạnh thì ngài nghĩ y còn cần tiểu công tử không?”

“Trước đây phu nhân tin tưởng Lạc Tử Thương dành vài phần tình nghĩa cho ngài nên luôn nghe theo y. Song hôm nay Liễu Ngọc Như đã tới, nhìn thái độ của Tiêu Minh thì chắc ngài cũng hiểu nội tâm Lạc Tử Thương hướng về ai. Cổ Cửu Tư ở ngay cạnh mà Liễu Ngọc Như vẫn sinh hạ nữ nhi cho y, mai sau nếu Lạc Tử Thương thật sự thành thân với nàng ta thì

chẳng phải sớm muộn gì cũng có nhi tử sao? Tối ngày Lạc Tử Thương có con nối dõi, ngài nghĩ y sẽ cam tâm tình nguyện phò tá tiểu công tử chắc?”

Trần Tâm càng nói càng khiến Cơ phu nhân hoảng sợ, cô ta cuống quýt túm lấy Trần Tâm, “Ta phải làm sao bây giờ?”

Cơ phu nhân nhìn Trần Tâm, “Y đã có nữ nhân khác, Tiêu Minh còn che chở nàng ta, ta hết cách rồi. Ta...ta...”

“Phu nhân,” Trần Tâm đặt tay lên tay Cơ phu nhân, chân thành bảo, “ngài đâu nhất định phải dựa vào Lạc Tử Thương.”

Cơ phu nhân sửng sốt, cô ta ngẩn ngơ nhìn Trần Tâm. Hắn sở hữu khuôn mặt tuấn tú, hiện giờ còn dùng cặp mắt trong veo dịu dàng nhìn Cơ phu nhân, “Nếu phu nhân đồng ý, Trần Tâm nguyện dốc hết sức vì phu nhân.”

“Ý người là...”

Cơ phu nhân không dám nói thành lời, Trần Tâm đè mạnh tay cô ta và kiên định nói, “Đêm nay Tiêu Minh hẳn đã gửi tin Liễu Ngọc Như đến Dương Châu cho Lạc Tử Thương, chúng ta phải cấp tốc tiếp quản Dương Châu trước khi Lạc Tử Thương trở về.”

“Không được,” Cơ phu nhân sợ sệt đáp, “hiện tại Tiêu Minh nắm giữ quyền lực lẫn quân đội, mọi người đều nghe hắn...”

“Ai nói mọi người đều nghe hắn?” Trần Tâm cười rộ. “Toàn do Lạc Tử Thương ngăn cản ngài liên hệ những người khác thôi. Phu nhân nên biết rằng Dương Châu có vô số người là thuộc hạ cũ của Vương gia, không phải ai cũng tình nguyện trung thành với Lạc Tử Thương. Chỉ cần phu nhân ra lệnh, những người này tức khắc trợ giúp ngài. Phu nhân biết Vương Bình Chương chứ?”

“Tất nhiên.”

Vương Bình Chương là thuộc hạ đắc lực của Tiêu Minh, dù Cơ phu nhân mặc kệ mọi việc nhưng vẫn biết ông ta là ai. Trần Tâm hạ thấp giọng hơn, “Vương Bình Chương là thuộc hạ cũ của Vương gia.”

Cơ phu nhân mở to mắt rồi từ từ phục hồi tinh thần. Nếu Vương Bình Chương là thuộc hạ cũ của Vương gia, vậy chứng tỏ cô ta còn chỗ dựa khác ở Dương Châu!

Ý thức được điều này, Cơ phu nhân bắt đầu dao động. Cô ta ngần ngừ giây lát mới quay sang Trần Tâm, “Người...sao lại tốt với ta như vậy?”

Câu hỏi trên vượt ngoài dự kiến của Trần Tâm song hăn mau chóng điều chỉnh cảm xúc và hòa nhã trả lời, “Tại hạ mãi mãi là người của phu nhân.”

Trần Tâm muốn bày tỏ lòng trung thành nhưng Cơ phu nghe thế lại cực kỳ kinh ngạc. Sau một hồi, cô ta áy náy xin lỗi, “Do ta ngốc nghếch mới không biết quý trọng người gần bên.”

Lời suy diễn như phải rồi của Cơ phu nhân làm gân xanh trên trán Trần Tâm giật giật. Có điều hăn không dám sửa lời cô ta vào lúc này bèn thuận nước đẩy thuyền, “Nếu phu nhân muốn ra tay thì cần hành động ngay. Một khi Lạc Tử Thương nhận được thư, không có gì đảm bảo y sẽ chẳng quay về Dương Châu. Đến lúc đó, chúng ta muốn xử lý Tiêu Minh thì khó vô cùng. Bây giờ chúng ta giải quyết Tiêu Minh trước rồi bày thiên la địa võng chờ Lạc Tử Thương, chỉ cần y xuất hiện là bị chúng ta tóm gọn. Tối ngày ấy, tại hạ và phu nhân sẽ chung sức nuôi nấng tiểu công tử. Đến khi công tử cai trị Dương Châu, tại hạ nguyện nhảy vào nước sôi lửa bỏng giúp công tử thống nhất thiên hạ!”

“Trần Tâm,” Cơ phu nhân nghe Trần Tâm hứa hẹn mà tha thiết nắm tay hăn, “người yên tâm, ta sẽ không phụ lòng người.”

“Vì phu nhân làm việc,” Trần Tâm kìm nén mong muốn rút tay về để ép mình sắm vai kẻ si tình, “Trần Tâm quyết chẳng hối hận!”

Hai người ở trên xe ngựa thương lượng, lúc tới Vương phủ, Trần Tâm vội vàng tìm Vương Bình Chương, “Cơ phu nhân đồng ý rồi, chuẩn bị ra tay đi.”

Vương Bị Chương đã sắp đặt hoàn tất mọi thứ nên ông ta đáp ứng ngay. Tiếp theo, Trần Tâm nhân danh Cơ phu nhân xúi giục thuộc hạ cũ của Vương gia làm phản.

Trong lúc mọi người bận bịu, Tiêu Minh viết thư gửi Lạc Tử Thương xong liền đến viện tử chơi với Cố Cẩm.

“Tên bé là gì?”

Tiêu Minh vô tư hỏi Liễu Ngọc Như, tay hảnh lạc trống bỏi[2] trên đùa Cố Cẩm đang nằm trên mặt đất.

“Cẩm nhi.”

Liễu Ngọc Như trả lời, nàng chăm chú nhìn thiếu niên dưới ánh hoàng hôn, trong lòng cảm thấy không thể hiểu nổi.

Người này giống Lạc Tử Thương; khi hành sự thì độc ác tới mức đáng sợ, như thể mạng người chả đáng một đồng và bọn họ có thể vì kết quả mà bất chấp tất cả. Nhưng giây phút rời xa đấu trường quyền thế đầy khói lửa, bọn họ lại giống hệt người bình thường. Sẽ cười, sẽ âm ỉ, sẽ khao khát một gia đình, sẽ cố gắng hết sức bảo vệ người mình muốn bảo vệ, thậm chí sẽ lộ ra vài phần ngây thơ đáng yêu khi phe phẩy trống bỏi dưới ánh mắt trời.

Liễu Ngọc Như không hiểu vì sao lại có nhiều điều mâu thuẫn tồn tại trong một con người như vậy, nàng cứ lẳng lặng quan sát hảnh. Nhận ra nàng đang nhìn mình chăm chăm, Tiêu Minh quay lại và nghi hoặc hỏi, “Tẩu tử nhìn gì thế?”

“Người...” Liễu Ngọc Như mím môi, cân nhắc lựa lời, “hơi khác những gì ta tưởng tượng.”

“Hừm?” Tiêu Minh vẫn lo đùa với Cố Cẩm, hờ hững nói, “Khác điểm nào?”

Liễu Ngọc Như nhất thời chẳng biết nên mô tả ra sao, nàng ngẫm nghĩ rồi đáp, “Người rất giống Tử Thương.”

“Giống điểm nào?” Tiêu Minh nghe đến đây liền hào hứng ngẩng đầu, hân phần khích giục, “Mau nói ta nghe.”

“Hai người đều khác những lời đồn thổi và khác cả cách mọi người nhận định.” Liễu Ngọc Như cúi đầu, xoay xoay cái chong chóng nhỏ cho Cố Cẩm nghịch. “Hồi mới gặp Tử Thương, ta nghĩ chàng là kẻ ác nghiệt tàn nhẫn, là người chẳng để thứ gì vào lòng. Sau này ta mới nhận ra chàng không phải người như thế.”

Y nhớ kỹ món bánh ngọt mười mấy năm trước, vì vậy sẽ nỗ lực báo đáp ân tình lúc nguy nan.

“Ta cho rằng,” Liễu Ngọc Như cẩn thận nói, “những kẻ ngồi vị trí cao và có thể nhẫn tâm hành động như các người hân là...”

“Bạc bẽo và không hiểu tình cảm con người?” Tiêu Minh cười khanh khách, chẳng hề có chút phật lòng. Hắn dựa vào cây cột, tay cầm trống bỏi, mắt nhìn về phương xa và ôn hòa bảo, “Ngài không phải người đầu tiên nhận xét như vậy.”

Liễu Ngọc Như không đáp lại mà chăm chú lắng nghe. Có lẽ vì Tiêu Minh còn là thiếu niên, hoặc có lẽ vì được Lạc Tử Thương bảo bọc quá mức, nên từ hân tỏa ra thần thái trong sáng khó gây ác cảm chứ không phải khí chất tàn nhẫn khiến người khác e dè. Gió thổi qua chiếc trống bỏi trong tay hân và chuông gió dưới mái hiên, tạo nên những âm thanh có tiết tấu.

Hắn ngẩng nhìn bầu trời, chậm rãi nói, “Tẩu tử, thật ra ai sống trên đời cũng chất chứa tình cảm riêng. Sẽ biết quan tâm, biết yêu thương, biết hận thù. Nhưng cách chúng ta xử lý tình cảm thì khác nhau. Tại sao lại khác? Vì từ khoảnh khắc chúng ta mở mắt nhìn thế giới này, nó đã cho chúng ta những thứ bất đồng.”

“Tẩu tử cũng là người tàn nhẫn. Năm ấy U Châu chinh chiến nhưng thiếu hụt lương thực, ngài vì U Châu mà đến Thanh Châu, Thương Châu, và Dương Châu thu mua lương thực khiến giá cả lên ào ào. Thanh Châu với Thương Châu gần U Châu, phần lớn lưu dân đều chạy tới U Châu giúp nơi đây tăng binh lính lẫn lương thực. Nhưng Dương Châu lại khác, đường xá xa xôi như vậy khéo chết đói ngay trên đường. May Dương Châu trù phú, cộng thêm sứ huynh cưỡng ép phú thương nộp lương thực cứu tế nên mới tránh cho ngàn vạn bá tánh vô tội chịu khổ. Lúc ấy tẩu tử có nghĩ đến việc này không?”

“Tẩu tử có nghĩ đến,” Tiêu Minh quay lại nhìn Liễu Ngọc Như, “nên khi thu mua lương thực, ngài chỉ mua đủ số lượng trong phạm vi cho phép của quan phủ các châu. Ngài ác độc nhưng cũng lương thiện. Vì lập trường nên bất chấp thủ đoạn để quấy nhiễu bá tánh là ác, song vẫn kiên quyết không đẩy người ta tới đường cùng mà chừa lối thoát cho họ chính là thiện. Đây là thiện ác của ngài, ngài nghĩ tại sao mình lại có chúng? Đơn giản vì từ ngày nhận thức thế giới này, có kẻ tồi tệ với ngài nhưng cũng có người đối xử tử tế. Cuối cùng khi đứng giữa tốt đẹp và xấu xa, ngài mò mẫm ra được một con đường. Ngài tỉnh táo, bình tĩnh, có ranh giới cuối cùng của chính mình, và đồng thời chẳng hoàn toàn sạch sẽ. Không tùy tiện gán thêm trách nhiệm nhưng chả ngông cuồng tạo nghiệp sát sinh.”

“Cổ Cửu Tư cũng vậy, tại sao con đường của hắn sạch sẽ bằng phẳng đến thế? Ngài nhìn thuở ấu thơ của hắn xem, phụ mẫu yêu thương, cữu cữu quyền cao chức trọng, chưa từng ném mùi gian khổ. Sau này gặp nạn nhưng vẫn có ngài lẫn người nhà kề vai sát cánh, hắn không bao giờ phải

đụng vào thứ gì dơ bẩn cả. Dù nhà cửa sa sút nhưng tâm hẩn lại viên mãn. Hẩn vĩnh viễn giống vầng dương chiếu rọi muôn nơi, bởi vì nơi hẩn đứng luôn tràn ngập ánh sáng. Nhưng sư huynh và ta lại khác. Từ ngày chào đời, xung quanh chúng ta chỉ có nỗi tuyệt vọng. Chúng ta hiếm khi được tiếp xúc với thiện ý của thế giới này thì sao có thể thương xót chúng sinh như Cổ Cửu Tư?”

Liễu Ngọc Như trân trọng nhìn Tiêu Minh mà ghen ngào không nói nên lời, sự chua xót lan tỏa khắp người nàng. Đối diện với một thiếu niên tốt đẹp nhường này, nàng bất giác thốt lên, “Nếu hồi Tử Thương và người còn nhỏ, có người đối xử tử tế và dạy các người cách sống cùng thế giới này, có phải các người sẽ không...”

“Sẽ không trở thành con người hiện tại.”

Bạn đang

Tiêu Minh tiếp lời, hẩn thật sự quá thông minh. Nói xong, hẩn tiếc nuối bảo, “Nhưng đời không có chữ nếu. Sư huynh với ta đã trưởng thành, chúng ta khó mà thay đổi cách nhìn nhận thế giới. Chúng ta quen nghi kỵ và lạnh nhạt, chẳng đổi được đâu. Có điều tẩu tử đừng sợ,” Tiêu Minh cười, “chúng ta rất tốt với người một nhà.”

“Sao người không nghi kỵ ta?” Liễu Ngọc Như thắc mắc.

Tiêu Minh thoáng sửng sốt rồi cười sáng sủa, “Sư huynh ta thích ngài, sao ngài có thể không thích người tốt vậy chứ?”

Hẩn chống cằm, “Chắc ngài không biết nhưng sư huynh luôn cất kỹ chiếc dù ngài tặng ở trong phòng. Mỗi lần gửi thư cho ta, huynh ấy nhắc đến tên ngài rất nhiều. Nếu không để ngài vào lòng thì sao nhiều lời vậy được? Tuy huynh ấy chẳng tâm sự với ta về ngài nhưng ta biết huynh ấy buồn bực lắm. Tẩu tử,” Tiêu Minh cười tủm tỉm, “kể ta nghe về ngài với sư huynh đi.”

Liễu Ngọc Như bị chọc ghẹo bèn cúi đầu như đang xấu hổ, “Có...có gì để nói đâu.”

“Coi bộ huynh ấy dùng chiêu cường ép rồi!” Tiêu Minh thích chí hỏi, “Ban đầu tẩu tử cự tuyệt đúng không?”

“Chàng...chàng không có làm vậy.”

Liễu Ngọc Như lắp bắp như thể đề tài này làm nàng ngượng vô cùng. Tiêu Minh nghĩ nàng then thùng bèn khoát tay, “Thôi thôi, ta không tọc mạch nữa. Ta sẽ hỏi sư huynh, huynh ấy thương ta lắm, ta cứ bám riết thì thể nào huynh ấy cũng nói.”

Bỗng nhiên, một người hầu hấp tấp đến rồi cúi người thì thầm vài câu bên tai Tiêu Minh. Hắn cười nhạo thành tiếng, khinh thường bảo, “Đầu óc cô ta rối cuộc cũng tỉnh táo lại.”

“Tẩu tử,” Tiêu Minh quay sang nhìn nàng, “ta bận chút chuyện nên ngài ăn cơm tối trước đi, mai ta sẽ dùng cơm với ngài.”

Liễu Ngọc Như gật gù, Tiêu Minh ôm Cổ Cẩm và phẫn chấn dặn, “Tiểu Cẩm nhi, thúc phụ cần xử lý mấy việc, khi về sẽ chơi tiếp với con. Cẩm nhi phải nhớ thúc phụ đấy, biết chưa?”

Cổ Cẩm cười khúc khích rồi duỗi tay giữ hắn, Tiêu Minh hào hứng hôn Cổ Cẩm mấy cái mới cáo từ.

Hắn đặt trống bỏi mua tặng Cổ Cẩm ở một bên, Liễu Ngọc Như dõi theo Cổ Cẩm nằm trên mặt đất và cố vươn tay cầm món đồ chơi. Nàng im lặng cúi đầu mãi mới rót trà vào cái ly đối diện mình trên bàn.

Tiêu Minh đi chưa bao lâu, một hạ nhân bưng bánh ngọt đến cho nàng. Liễu Ngọc Như cầm bánh và thấy dưới nó là tờ giấy với chữ viết của Trần Tâm: Đã khai cuộc.

Bàn tay giữ bánh của Liễu Ngọc Như cứ run run nhưng rốt cuộc nàng chẳng phát ra tiếng nào. Nàng bế Cổ Cầm lên, cầm chiếc trống bỏi rồi đứng dậy rời khỏi viện tử.

Trần Tâm đã thu xếp người tiếp ứng, nàng phải đi thôi.

Cơ phu nhân dùng danh nghĩa tiểu công tử mời Tiêu Minh dự tiệc, nói là muốn tạ lỗi việc hôm nay. Trước lúc khai tiệc, dưới sự trợ giúp của Trần Tâm lẫn Vương Bình Chương, Cơ phu nhân tiếp kiến các thuộc hạ cũ của Vương gia. Đồng thời, con cháu quý tộc Dương Châu năm xưa cũng mượn tên tuổi người Vương gia để trà trộn vào với mục đích gặp mặt Cơ phu nhân.

Sau đấy bọn họ dàn xếp mọi việc, chuẩn bị chu đáo kế hoạch ám sát.

Tiêu Minh từ trước đến nay coi thường Cơ phu nhân, hẳn tưởng cô ta đã khôn ra và muốn giảng hòa nên mời hẳn dự tiệc. Hẳn vẫn phải nể mặt Vương tiểu công tử mà chấp nhận lời mời này của Cơ phu nhân, vì thế hẳn dẫn theo người đến Vương phủ.

Nhưng vừa đặt chân vào Vương phủ, hẳn tức khắc cảm thấy bầu không khí thật bất thường. Sự nhạy bén được tôi luyện qua bao năm tham gia tranh đoạt ám sát giúp Tiêu Minh hiểu chuyện gì đang diễn ra chỉ trong nháy mắt. Hẳn thét, “Lùi lại!”

Chính giây phút ấy, mũi tên đồng loạt bắn ra. Tiêu Minh lấy người phía trước làm tấm khiên chắn tên và ra lệnh, “Mau điều động hai ngàn binh lính từ Đông Doanh tới Lạc phủ!”

Dứt lời, hẳn vừa đánh trả vừa rút lui. Khi tới cổng, hẳn đã ý thức được Liễu Ngọc Như đáng ngờ; buổi sáng nàng vừa đến thì buổi tối Cơ phu nhân giở trò, mọi chuyện quá trùng hợp.

Song nhớ đến Cố Cẩm và Lạc Tử Thương có cặp mắt tương tự, tình cảm Lạc Tử Thương dành cho Liễu Ngọc Như, Liễu Ngọc Như không hề sợ hãi khi hẳn bảo muốn gửi tin cho Lạc Tử Thương, lại thêm tư liệu hẳn từng đọc ghi rõ Liễu Ngọc Như coi trọng danh tiết thì hẳn nhất thời chẳng phân biệt nổi thật giả. Hẳn đành cắn răng và điềm tĩnh chỉ thị, “Phái người tới Lạc phủ bảo vệ Liễu phu nhân!”

Thật ra hẳn đã sớm không còn thời gian bận tâm nhiều như vậy. Đây là phi vụ ám sát được chuẩn bị kỹ lưỡng, mọi coi đường chạy trốn của hẳn đều bị phá hủy và hẳn bị bao vây bởi một rừng sát thủ. Ngay cả khi hẳn phóng đạn báo hiệu, chờ mãi viện binh cũng chẳng xuất hiện.

Tiêu Minh ngăm hiểu thành Dương Châu có nội gián, trong đầu hẳn liệt kê hàng loạt cái tên để xem là ai. Nhưng người quanh hẳn càng lúc càng ít, hẳn dần cảm nhận được có lẽ mình sẽ chết tại đây.

Thị vệ bảo vệ hẳn suốt quãng đường chạy ra ngoài thành. Vào lúc này, mọi binh lính thân cận của hẳn trong quân Đông Doanh đã mơ màng ngủ gục trên mặt đất từ lâu.

Tướng lĩnh được Vương Bình Chương mua chuộc nhanh nhẹn trói gô người Đông Doanh, còn Tiêu Minh tiếp tục chém giết để mở đường máu. Hiện giờ hẳn chỉ có duy nhất một mục tiêu; hẳn biết mình không thể thoát khỏi Dương Châu nhưng hẳn phải báo tin cho Lạc Tử Thương.

Bằng mọi giá, hẳn phải nói cho Lạc Tử Thương biết Dương Châu nguy hiểm và y không cần trở về.

Hẳn ập ủ suy nghĩ này mà vừa chém giết vừa lao ra khỏi con hẻm. Trong thành vẫn còn mật thám của bọn họ, hẳn có thể truyền tin ra ngoài.

Nhưng sát thủ dày đặc, thị vệ thân cận của hẳn đã chết hết, trên người hẳn lại hứng chịu vô vàn nhát đao kiếm. Hẳn khó nhọc đi từng bước một,

sát thủ hình như thương hại nên tản ra rồi đứng ở hai bên và lảng lạng dõi theo hắn.

Tiêu Minh chống kiếm đi về phía trước, trong đầu chỉ còn một ý niệm – đi vài bước nữa thôi, để mật thám thấy hắn rồi nhả bọn họ truyền lời cho Lạc Tử Thương là đừng trở lại.

Một bước, hai bước, ba bước...

Một tiếng hô to bất chợt cất lên đằng sau hắn, “Tiêu Minh!”

Tiêu Minh nghe có người kêu mình bèn quay đầu lại để thấy Trần Tâm lặng lẽ đứng nhìn hắn ở cuối con hẻm nhỏ. Trần Tâm lạnh nhạt hỏi, “Khi tạo nghiệp sát sinh chồng chất tại Dương Châu năm xưa, người có nghĩ đến ngày hôm nay không?”

“Ngày hôm nay?” Nghe đến đây, Tiêu Minh bừng tỉnh. Hắn thoáng liếc nhìn con đường phía trước và nhận ra mình không thể chạm đích, vì vậy hắn dùng chút sức lực cuối cùng để đứng thẳng lưng rồi cười nói, “Tất nhiên đã nghĩ đến.”

“Có từng hối hận không?”

Trần Tâm siết chặt kiếm, hắn nhìn Tiêu Minh, nhìn thiếu niên mười chín tuổi kia. Vào khoảnh khắc này, trong đầu hắn hiện lên Dương Văn Xương, hiện lên rất nhiều bạn tốt của hắn, và hiện lên một Dương Châu phong lưu phồn thịnh từng khiến hắn say rượu ca hát.

Hắn hy vọng nhìn thấy một lời xin lỗi trong mắt Tiêu Minh, nhưng Tiêu Minh chỉ cười ha hả, “Hối hận?”

Hắn vừa cười vừa cúi đầu, “Đây chẳng phải vốn là kết cục của Tiêu Minh ta sao? Không lẽ người cho rằng ta nghĩ mình sẽ sống yên ổn đến già?”

Hắn ngược nhìn Trần Tầm, đúng lúc ấy, vạn mũi tên bắn xuyên qua cơ thể Tiêu Minh. Cả người thiếu niên nhuộm máu, trên mặt hắn là một nụ cười, “Xưa nay...ta...chưa từng...nghĩ vậy...”

Từ cuối cùng được thốt ra và hắn chậm rãi ngã xuống.

Giây phút gục ngã, hắn ngửa đầu nhìn trời cao. Mặt trời đang ngả về tây, thời khắc âm dương giao thoa khiến ánh tà dương phía chân trời đỏ quạch như máu. Sắc đỏ khoan thai lan tới gần, cả đời này Tiêu Minh chưa bao giờ thanh thản đến thế.

Chưa bao giờ.

Sau khi hắn hoàn toàn bất động, Liễu Ngọc Như ôm Cổ Cầm mà yên lặng đứng nhìn trong đám đông hồi lâu mới xoay người bỏ đi.

Nội viện Vương phủ truyền đến âm thanh chém giết, Liễu Ngọc Như nhìn thoáng qua hướng đó rồi đưa mắt ra hiệu cho Trần Tầm. Hắn gật đầu và cấp bách chạy tới Vương phủ.

Vừa tới cửa hắn đã thấy nội viện Vương phủ toàn là binh lính. Trần Tầm vào trong nội viện, vùng kiếm giết mấy người rồi bước vô phòng ngủ.

Vết máu loang lổ khắp phòng, Cơ phu nhân nằm trên mặt đất. Vài thị vệ đang che chắn trước Vương tiểu công tử, bọn họ thấy Trần Tầm liền cuống quýt nói, “Trần tiên sinh, ban này có người...”

“Ta biết rồi.” Trần Tầm giơ tay ngắt lời đối phương, giọng nặng nề. “Hồi này người của Tiêu Minh đột nhập nội viện, Cơ phu nhân bất hạnh bị giết hại nhưng may có các người bảo vệ tiểu công tử. Cơ phu nhân qua đời, song tiểu công tử còn sống.” Trần Tầm tiến lên trước, hắn vươn tay về phía Vương tiểu công tử và thống khổ kêu, “Tiểu công tử, tới đây nào.”

Vương Niệm Thuần ngơ ngác nhìn mọi quanh mình; hắn vốn không phải một đứa trẻ thông minh nên hay ngồi ngây người. Trước giờ Trần Tầm chỉ nghe đồn, nay tận mắt chứng khiến thì không khỏi thấy lạ. Hắn đi về phía trước thêm vài bước rồi ôm lấy Vương Niệm Thuần, lúng túng gọi, “Tiểu công tử?”

Vương Niệm Thuần dường như chưa quyết định được phải phản ứng thế nào, Trần Tầm nôn nao lo lắng nhưng hắn không có thời gian nghĩ nhiều. Hắn vừa ôm tiểu công tử vừa đau đớn nói, “Hôm nay Tiêu Minh giết Cơ phu nhân, đã làm loạn còn phạm thượng nên không thể dung thứ tội lỗi này. Hai tên Lạc – Tiêu làm nhiều việc ác tại Dương Châu bấy lâu, tội ác chồng chất tội ác. Coi như hôm nay chúng ta đã để Dương Châu thấy lại ánh mặt trời và hoàn trả bầu trời trong xanh cho nơi đây!”

Tuyên bố xong, Trần Tầm ôm Vương Niệm Thuần ra ngoài. Hắn tìm Vương Bình Chương rồi hai người cùng lên trên cổng thành. Đồng thời, bọn họ phái người ban bố chiếu thư cho phép Thẩm Minh tiến vào Dương Châu.

Sau đấy, bọn họ treo thi thể Tiêu Minh lên cổng thành. Phe Tiêu Minh cuối cùng cũng nhận thức được chuyện gì đã xảy ra; có người đào vong, có người chống cự. Hai phe thức trắng đêm chém giết nhau.

Tối hôm ấy, Liễu Ngọc Như lại giống một người dân Dương Châu bình thường. Nàng ngồi trong phòng, ôm Cổ Cầm và khẽ khàng hát ru.

Khi ngọn nến cháy hết cũng là lúc bình minh tới. Hùng đông ló dạng, Trần Tầm với Vương Bình Chương tạm thời giải quyết nội loạn của Dương Châu. Hai người mang theo những thanh kiếm dính máu tới phòng Liễu Ngọc Như, Trần Tầm kính cẩn hỏi, “Phu nhân, kế tiếp nên xử lý người Đông Doanh thế nào?”

Đông Doanh chủ yếu thuộc về Tiêu Minh, nhân số xấp xỉ bốn ngàn người và đã bị bắt giữ toàn bộ. Nếu để bốn ngàn người này sống, bọn họ mà làm phản thì sợ Trần Tâm cùng Vương Bình Chương không có sức chống cự. Nhưng nếu giết...

Liễu Ngọc Như trầm tư một lát rồi nói, “Đợi ngày mai quân đội U Châu vào thành hẵng quyết định.”

Vương Bình Chương và Trần Tâm nhìn nhau, Vương Bình Chương mở lời, “Đông người như vậy, nếu tối nay bọn họ làm phản...”

“Bây giờ người giết bọn họ,” Liễu Ngọc Như ngẩng đầu nhìn Vương Bình Chương, “thì bọn họ sẽ làm phản ngay.”

Vương Bình Chương đứng đối diện Liễu Ngọc Như, sắc mặt Liễu Ngọc Như biểu lộ thái độ đanh thép của nàng. Ông ta liền cân nhắc các lựa chọn. Hiện tại tiền đều do Liễu Ngọc Như cung cấp, tương lai ông ta còn muốn hợp tác lâu dài với nàng. Liễu Ngọc Như sẽ không ở Dương Châu mãi được, sau này Dương Châu chính là thiên hạ của ông ta và Trần Tâm. Song Trần Tâm chỉ là thằng ranh con, ông ta sẽ có rất nhiều biện pháp xử lý hắn sau khi Liễu Ngọc Như rời đi.

Vương Bình Chương nhanh chóng tính toán rồi cười ưng thuận.

“Dọn dẹp sạch sẽ trong thành và mở huyện nha, ai từng chịu oan có thể đến chống án.”

Liễu Ngọc Như ôm Cổ Cầm, kiên định nói, “Từ nay về sau, Dương Châu không thể tiếp tục vô phép tắc.”

Lời này khiến mắt Trần Tâm cay cay, hắn chấp tay đáp, “Vâng.”

Trong lòng Vương Bình Chương cũng rất cảm khái, ông ta đồng tình, “Vâng.”

Hai người rời đi, Liễu Ngọc Như ngẫm nghĩ rồi mang theo Cổ Cẩm cùng thị vệ đến cổng thành.

Tiêu Minh bị treo trên cổng thành, Liễu Ngọc Như lặng im nhìn thiếu niên này. Trong chớp mắt, nàng hoảng hốt nhận ra thế gian quá phức tạp; lập trường mỗi người bất đồng dẫn đến cách nhận định đúng sai khác nhau.

Nhưng khi ôm Cổ Cẩm, dù chính kiến khác biệt thì nàng vẫn tỉnh táo hiểu rõ một điều.

Nàng hy vọng thế gian nơi Cổ Cẩm sinh sống sẽ không tồn tại người như Tiêu Minh hay Lạc Tử Thương.

Liễu Ngọc Như đứng nhìn dưới cổng thành trong phút chốc.

Treo xác Tiêu Minh vì muốn công khai khẳng định với người Dương Châu rằng hiện giờ nơi đây chả còn thuộc quyền quản lý của hai người Tiêu – Lạc. Vì vậy Liễu Ngọc Như không thể gỡ thi thể Tiêu Minh xuống vào thời điểm này, nàng đành căn dặn Vọng Lai, “Người nhả Trần Tâm ba ngày sau hãy an táng Tiêu Minh.”

“Chôn cất ở đâu?” Vọng Lai hơi bối rối.

Liễu Ngọc Như thoáng chần chừ, nàng trả lời, “Ta có mua một miếng đất, về sau cứ chôn cất hẩn lẩn Lạc Tử Thương ở đó.”

Vọng Lai trầm mặc giây lát mới lên tiếng, “Thật ra đại nhân cũng sở hữu một miếng đất tại Dương Châu, ngài ấy định dùng cho mình nhưng có thêm hai người cũng không sao.”

Tiết lộ này khiến Liễu Ngọc Như quay lại nhìn Vọng Lai, nàng chăm chú quan sát hẩn một hồi rồi nói, “Lạc Tử Thương là nhi tử của cữu cữu.”

Vọng Lai mím môi, cuối cùng hần xác nhận chứ không lấp liếm, “Đúng vậy.”

Liễu Ngọc Như cười chua xót, nàng ôm Cố Cẩm mà thở dài, “Ôi cữu cữu...”

Nói rồi nàng lắc đầu và xoay người bỏ đi.

Hôm sau, Thẩm Minh chỉ huy ba vạn quân phi như bay vào Dương Châu. Thẩm Minh tìm gặp Liễu Ngọc Như rồi được nàng giới thiệu với Vương Bình Chương và Trần Tâm.

Thẩm Minh gật đầu, hần thông báo, “Cần nhanh chóng dẹp yên Dương Châu, ta còn phải cấp tốc đến Dự Châu.”

“Dự Châu?” Liễu Ngọc Như khiếp sợ lặp lại.

Giọng Thẩm Minh nghiêm trọng, “Lưu Hành Tri tấn công.”

Thông tin trên khiến mọi người liếc nhìn nhau, Thẩm Minh nói tiếp, “Ta muốn mang theo ít nhất bốn vạn binh mã của Dương Châu nên ngày mai hãy điểm binh để ngày kia xuất phát luôn.”

“Khoan đã!”

Vương Bình Chương mất kiểm chế, ông ta gấp gáp nhắc nhở Liễu Ngọc Như, “Liễu phu nhân, chúng ta chưa hề thảo luận việc này.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 167: Thế Gian Đây Vẫn Còn Cố Cữu Tư

Liễu Ngọc Như gật gù, “Chính xác.”

Vương Bình Chương thấy Liễu Ngọc Như không về phe Thẩm Minh liền thở phào nhẹ nhõm, ông ta bảo, “Thẩm Tướng quân đến trợ giúp Dương Châu dẹp loạn, mong ngài nhớ kỹ vai trò của mình.”

“Nhưng...” Thẩm Minh sốt ruột mở miệng.

Liễu Ngọc Như cắt ngang, “Vương tiên sinh nói có lý.”

Vương Tiên Sinh cười sáng khoái, ông ta khen ngợi Liễu Ngọc Như, “Liễu phu nhân luôn là người hiểu lý lẽ.”

Liễu Ngọc Như nhẹ nhàng gật đầu rồi răn đe, “Không cần bàn tiếp chuyện này nữa, Thẩm Tướng quân cứ hoàn thành nghĩa vụ của mình là được. Cố đại nhân giao phó ngài làm gì thì hãy nghe theo, đừng làm mấy việc vô nghĩa.”

Mấy lời này khiến Thẩm Minh choáng váng nhưng hắn không phải tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch giống trước kia nên sẽ chẳng lỗ mãng chất vấn, vì vậy hắn nín nhịn mà ngậm chặt miệng. Liễu Ngọc Như ngẩng đầu nhìn Vương Bình Chương, “Vương tiên sinh đi chuẩn bị tiệc khen thưởng ngày mai đi, ta cần khuyên bảo Thẩm Tướng quân.”

“Làm phiền Liễu phu nhân vậy.”

Vương Bình Chương khom lưng cười giả lả rồi cất bước rời đi. Khoảnh khắc ông ta xoay người, Liễu Ngọc Như đưa mắt ra hiệu cho Trần Tầm. Thấm Minh chưa kịp hiểu ý nghĩa ánh mắt này thì Trần Tầm đột ngột rút kiếm chém một phát đứt đầu Vương Bình Chương!

Thị vệ của Vương Bình Chương ra tay cùng lúc nhưng Thấm Minh phản ứng lẹ hơn, hấn giơ tay bẻ gãy cổ thị vệ kia.

Máu tươi phun ra từ cổ Vương Bình Chương khi ông ta ngã xuống đất. Tay Trần Tầm vẫn còn run, hấn vừa thở hỗn hển vừa cầm thủ cấp của Vương Bình Chương rồi quay đầu nhìn về phía Liễu Ngọc Như, rằng hấn đánh lập cập, “Tiếp theo phải làm gì?”

“Nói thị vệ này là người của Tiêu Minh, hấn muốn lợi dụng cơ hội để hành thích nhưng bị người phát hiện. Ngoài ra ngày mai nhớ tiến hành điểm binh.”

Liễu Ngọc Như đưa mắt nhìn Trần Tầm, “Lập tức điều động quân đội từ các thành để chuẩn bị đủ năm vạn người đi theo Thấm Minh, đồng thời giao hết người Đông Doanh lẫn phe cánh của Vương Bình Chương cho hấn. Thành lập đội quân xung kích từ số lính này và gửi toàn bộ ra tiền tuyến.”

Quân xung kích là đội quân có tỷ lệ thương vong cao nhất – gồm toàn tử tù hoặc người bị lưu đày làm thành viên – nếu sống sót sẽ được tính là lập công.

Chính Thấm Minh hồi trước cũng sinh tồn trong đội quân này nên nghe đến đây, hấn không khỏi liếc mắt một cái. Liễu Ngọc Như nhắc, “Ban đầu đừng đề cập chuyện lập công, tới Dự Châu hẵng nói.”

Thấm Minh vâng lời, Liễu Ngọc Như phất tay với Trần Tầm, “Chuẩn bị đi, ta tán gẫu với Thấm Minh một chút.”

Trần Tâm biết Liễu Ngọc Như muốn nói chuyện riêng với Thẩm Minh, hơn nữa Dương Châu quả thật có rất nhiều việc cần hăn xử lý. Vì thế hăn gật đầu rồi túm lấy thị vệ nằm bất động trên mặt đất và xông ra ngoài hét lớn, “Đại phu! Mau gọi đại phu!”

Hăn vứt xác thị vệ ngoài cửa rồi lệnh cho một thị vệ khác, “Điều tra hăn, cả mười tám đời tổ tông hăn cũng phải dò ra cho bằng được!”

“Đại nhân,” thị vệ canh cửa ngõ ngang, “có chuyện gì vậy?”

“Vương đại nhân...” Trần Tâm trưng ra bộ mặt thê lương, hăn run rẩy nói, “bị chém!”

Bên ngoài bắt đầu cái cộ ồn ào, Liễu Ngọc Như nhìn mặt đất rồi bảo Thẩm Minh, “Chúng ta đổi chỗ nói chuyện.”

Thẩm Minh đáp lại một tiếng, hai người cùng bước vào mật thất trong căn phòng này.

Bên trong mật thất vô cùng yên tĩnh, Liễu Ngọc Như thắp đèn và rót trà cho Thẩm Minh. Sau một hồi do dự, nàng cất tiếng, “Cửu Tư...thế nào rồi?”

CHƯƠNG 167: THẾ GIAN NÀY VẪN CÒN CỔ CỬU TƯ

Tang lễ của Tần Uyển Chi và Chu phu nhân kéo dài bảy ngày. Trong quãng thời gian này, Chu Diệp chỉ yên lặng quỳ gối trước linh đường và trông coi hai ngọn đèn thất tinh.

Chu Diệp thức cả ngày lẫn đêm, không ngủ không nghỉ vì sợ hai ngọn đèn tắt mất.

Cổ Cửu Tư chẳng thể khuyên can, đành ngày ngày ra ngoài quản lý những công việc khác.

Với tình hình hiện tại, Chu Cao Lãng nhất định phải làm phản nên hẳn cần cho ông một lý do chính đáng để hành động.

Thế là liên tiếp mấy ngày, những hiện tượng dị thường bắt đầu xuất hiện ở vùng phụ cận Lâm Phần.

Có người đi lên núi bắt gặp phượng hoàng nói tiếng người, nó bảo rằng: Thiên tử vô đức, Bạch Hổ thay thế.

Chu Cao Lãng sinh năm Dần, biểu tượng trên quân kỳ cũng là Bạch Hổ; bởi vậy lời đồn thổi trời cao hy vọng Chu Cao Lãng làm thiên tử mau chóng lan truyền.

Chưa kể có người tại chợ chiều thấy hai mặt trời, hay chẻ ngọc thạch ra thì phát hiện dòng chữ “Chu thị đánh Phạm”...

Những truyền thuyết kiểu này chỉ cần vài ngày đã lan tỏa khắp hang cùng ngõ hẻm.

Tất cả đều là tác phẩm của Diệp Thế An với Cố Cửu Tư, Diệp Thế An thậm chí chuẩn bị cả hoàng bào rồi lén lút cất trong phòng ngủ của mình. Chu Cao Lãng lẫn Chu Diệp không hay biết gì, hai người đắm chìm trong nỗi đau mất thân nhân và bàng quan với mọi việc xung quanh. Nhưng sáng sớm nào Diệp Thế An cũng đều đặn tới phòng Chu Cao Lãng để báo cáo sơ lược tình hình trong ngày.

Cố Cửu Tư không đi theo do nhận lệnh mỗi ngày phải bầu bạn với Chu Bình trong chốc lát, hẳn chọn khung giờ trên để thăm nom nhị công tử vì ban ngày bận việc suốt.

Tới ngày thứ bảy, bọn họ đang hành quân nên chỉ có thể tạm thời an táng Tần Uyển Chi cùng Chu phu nhân trên núi Lâm Phần.

Ngày lên núi, Chu Cao Lãng và Chu Diệp đều tham gia nâng quan tài. Cổ Cửu Tư với Diệp Thế An bám sát bọn họ; Diệp Thế An đi cạnh Chu Cao Lãng, Cổ Cửu Tư đi cạnh Chu Diệp. Hôm ấy Chu Diệp không khóc, tay hẩn nâng cọc gỗ của quan tài còn chân leo lên núi từng bước một.

Nhiều ngày qua hẩn chẳng ăn uống hay ngủ nghỉ gì mấy, đi được nửa đường thì hẩn chóng mặt rồi quỵ sụp xuống.

Hẩn cảm tưởng có sức nặng ngàn cân trên đầu vai. Giữa cơn hoảng hốt tằm tối, dường như có người giúp hẩn nâng cọc gỗ. Chu Diệp quay đầu lại liền thấy Cổ Cửu Tư quỳ một bên gối ở đằng sau và lẳng lặng nhìn hẩn. Cổ Cửu Tư không nói gì, chỉ cẩn thận khiêng cái cọc gỗ vốn dành cho Chu Diệp.

Chu Diệp thoáng thần thờ rồi lắc đầu, hẩn tự đứng dậy và bảo, “Ta phải tiến nàng đoạn đường cuối này.”

“Ta giúp huynh.”

Cổ Cửu Tư không thối lui, Chu Diệp quả thật cũng đã kiệt sức. Diệp Thế An lại dìu Chu Diệp, Cổ Cửu Tư vừa quỳ vừa quát, “Lên nào!”

Hẩn nâng quan tài lên một lần nữa, Diệp Thế An đỡ Chu Diệp đi theo hẩn và bọn họ cùng nhau lên núi. Lúc hạ táng, đáng lẽ Chu Diệp sẽ là người đầu tiên xúc đất chôn cất Tần Uyển Chi nhưng hẩn cứ đứng bất động mãi.

Hẩn nhìn quan tài với đôi môi run rẩy và bàn tay cầm xẻng mất hết sức lực.

Cổ Cửu Tư thấy vậy bèn đuổi tay lấy cái xẻng của Chu Diệp, hẩn thì thầm, “Huynh đang mệt, để ta làm cho.”

Dứt lời, hân xúc miếng đất đầu tiên rồi trút xuống dưới. Khi đất vàng đã che kín quan tài, nước mắt chảy dọc hai má Chu Diệp.

Đất cát cùng nước mắt rơi lẫn vào nhau, tới lúc miếng đất cuối cùng hoàn toàn vùi lấp quan tài thì Chu Diệp bất chợt quỳ xuống mà đau đớn khóc thành tiếng.

Tiếng khóc ấy tựa ngọn lửa châm ngòi, tất cả mọi người bật khóc thút thít. Người hầu của Chu gia lần lượt quỳ xuống cho đến khi chỉ còn mình Cố Cửu Tư đứng.

Hân dõi theo những người đang quỳ, việc chôn giấu mọi cảm xúc và tận lực không đào chúng lên khiến hân lạc lõng giữa nơi đây. Rất lâu sau, hân mới chậm rãi quỳ xuống và dập đầu thật thấp trước Tần Uyển Chi với Chu phu nhân. Sau đó hân đứng lên rồi vươn tay về phía Chu Diệp, “Đại ca, đứng dậy đi.”

“Chúng ta còn rất nhiều việc phải làm.”

Diệp Thế An cũng tiến lên phụ Cố Cửu Tư nâng Chu Diệp dậy, hân điềm tỉnh nhắc, “Chúng ta chưa đòi nợ máu cho thiếu phu nhân, mong đại công tử tỉnh táo lại.”

Câu nhắc nhở trên khiến Chu Diệp ngược nhìn Diệp Thế An; hân vẫn mặc đồ tang và cột vải trắng quanh đầu. Chu Diệp chăm chú quan sát hân hồi lâu mới đặt câu hỏi, “Sao ngươi không khóc?”

Diệp Thế An nghe vậy liền hiểu ý Chu Diệp. Bàn tay nâng Chu Diệp của hân mạnh mẽ lại kiên định, hân nhàn nhạt đáp, “Ta đã khóc đủ vào lần đầu tiên rồi.”

Chu Diệp lẫn Cố Cửu Tư đều nhìn Diệp Thế An, hân vừa cúi đầu vừa bình thản nói, “Đi thôi.”

Lời này cuối cùng cũng giúp Chu Diệp hồi phục vài phần sức lực, sau khi mọi người xuống núi, Chu Cao Lăng và Chu Diệp tách ra nói chuyện riêng. Cổ Cửu Tư với Diệp Thế An gọi các tướng lĩnh tới chờ ở đại sảnh.

Người chết đã lên núi, người sống vẫn phải đi về phía trước.

Bọn họ đợi tại đại sảnh chưa được bao lâu thì Chu Diệp và Chu Cao Lăng bước ra; hai người mặc trang phục trắng, sắc mặt hơi nhợt nhạt. Chu Cao Lăng ngồi xuống, ông mệt mỏi mở lời, “Các vị đến hỏi kế tiếp chúng ta sẽ làm gì đúng không?”

Mọi người liếc nhìn nhau, chẳng ai dám trả lời. Diệp Thế An bước lên trước rồi kính cẩn nói, “Đại nhân, thiên tử thất đức lại ngu ngốc, còn bị gian thần Lạc Tử Thương che mờ con mắt. Việc đã đến nước này thì xét về tình lẫn lý, chúng ta đều không thể ngồi chờ chết.”

“Vậy người nghĩ nên làm thế nào?” Chu Cao Lăng đưa mắt nhìn Diệp Thế An.

Diệp Thế An gằn giọng nhưng vẫn cố gắng kiểm soát cảm xúc, “Ti chức cho rằng nên lập tân thiên tử và tới Đông Đô trừng phạt hôn quân.”

“Vô liêm sỉ!”

Nghe đến đây, Chu Cao Lăng ném cái chén về phía Diệp Thế An, ông phần nộ gầm, “Thiên tử muốn lập là được chắc?! Tiên đế có ơn với ta, bệ hạ là huyết mạch duy nhất của hãn, là người được trời cao lựa chọn. Người muốn lập tân thiên tử là mưu nghịch phạm thượng!”

“Nhưng tiên đế cũng để lại di chiếu,” Diệp Thế An bị cái chén đập chảy máu song chẳng hề biến sắc mà vẫn giữ nguyên tư thế, “dặn dò rằng nếu bệ hạ loại bỏ nội các thì có thể phế đi và lập lại. Huống hồ Cổ đại nhân nắm giữ Thiên Tử Kiếm, trách nhiệm của nó vốn là trên đánh hôn quân dưới

trăm gian thần. Hiện giờ thiên tử chẳng những diệt trừ nội các mà còn thất đức phóng đảng, chẳng lẽ chúng ta không nên phế sao?”

“Tiên đế...” Chu Cao Lãng cảm khái khi nhắc tới Phạm Hiên, ông thở dài rồi hỏi, “Vậy các vị nghĩ lập ai thì phù hợp?”

Mọi người nhìn nhau.

Lập ai ư?

Trong lòng mọi người biết rõ đáp án; bây giờ tiến cử ai thì Chu Cao Lãng cũng sẽ bác bỏ nên lập ông làm thiên tử là lựa chọn duy nhất. Một tướng sĩ đánh bạo đề xuất, “Đại nhân, hiện nay phổ phượng đồn đãi có kẻ từng gặp phượng hoàng nói tiếng người và nói bảo rằng ‘thiên tử vô đức, Bạch Hổ thay thế’. Cả đời đại nhân anh dũng chinh chiến, còn dùng cờ Bạch Hổ nên mọi người gọi ngài là Bạch Hổ Tướng quân. Bá tánh nói lời của phượng hoàng là điềm báo ngôi vị hoàng đế chỉ có thể thuộc về ngài!”

“Nói hươu nói vượn!” Chu Cao Lãng trợn trừng mắt. “Người đừng nói bậy, ta biết các người muốn hại ta! Chu Cao Lãng ta trung nghĩa một đời, sao dám nuôi ý tưởng phạm thượng làm loạn như vậy. Lui xuống hết cho ta!”

Dứt lời, Chu Cao Lãng đứng dậy và thở hồng hộc mà bỏ đi.

Chu Diệp gật đầu chào mọi người rồi rời đi với khuôn mặt vô cảm.

Khi Chu Cao Lãng và Chu Diệp khuất dạng, mọi người đều biểu lộ sự căng thẳng. Bọn họ theo Chu Cao Lãng mưu nghịch khởi binh, giờ ông chẳng chịu xưng đế thì bọn họ biết làm sao?

Tất cả mọi người vây quanh Diệp Thế An và Cố Cửu Tư, nhao nhao lên tiếng, “Cố đại nhân, Diệp đại nhân, Chu đại nhân có ý gì? Nếu đã không muốn xưng đế, sao ngài ấy còn khởi binh?”

“Chu đại nhân nói cầu bệ hạ một con đường sống,” Cố Cửu Tư dài giọng đáp, “chứ có nói mình phải làm hoàng đế đâu?”

Câu này khiến mọi người im bật, Cố Cửu Tư cúi đầu và chậm rãi phân trần, “Trên đời này, hoàng đế cứ mấy năm lại đổi một lần. Chu đại nhân vốn chỉ muốn cứu sống người nhà nhưng nay họ đã mất thì ngài ấy đoạt vị trí kia làm gì? Chi bằng tỏ lòng trung thành với bệ hạ rồi quay về Đông Đô. Những đại thần Đông Đô bị giết đều do bất phục tùng, Chu đại nhân và bệ hạ là quan hệ chú cháu nên chỉ cần Chu đại nhân nhận sai lầm nghe lời thì chắc bệ hạ sẽ chẳng nặng tay.”

Cố Cửu Tư lười biếng vươn vai, “Các vị đại nhân giải tán rồi nghỉ ngơi đi, chưa biết chừng ngày mai chúng ta sẽ quay về U Châu.”

Nếu Chu Cao Lăng quy phục Phạm Ngọc, tất nhiên cần làm gì đó để tỏ lòng thành. Lúc trước Phạm Ngọc sai Chu Cao Lăng chém bọn họ rồi mới được về Đông Đô, hiện giờ ông mà thật lòng muốn giảng hòa với hãn thì bọn họ là những món lễ vật tốt nhất và cả đám sẽ phải chịu chết.

Các tướng sĩ liếc nhìn nhau, một vị tướng sĩ thấy Cố Cửu Tư bỏ đi liền gọi hãn, “Cố đại nhân!”

Cố Cửu Tư dừng bước, quay đầu lại rồi nhướn mày nhìn. Tướng sĩ kia tức khắc đề nghị, “Cố đại nhân đã nói những lời này thì hãn phải có biện pháp. Ngài chỉ cách cho chúng ta đi, về sau chúng ta đều nghe theo ngài.”

Cố Cửu Tư chờ câu ấy từ lâu, hãn khẽ tăng hăng và giả vờ ngượng ngùng, “Các vị cứ đùa nhưng Cố mỗ hiểu. Thật ra chuyện này cũng đơn giản, Chu đại nhân muốn giảng hòa với bệ hạ, vậy khiến hai người không thể làm thế là được mà?”

Hãn quay sang nhìn Diệp Thế An, “Thế An, ta nhớ gần đây người tịch thu bộ hoàng bào dùng trong biểu diễn thì phải?”

Diệp Thế An nở nụ cười lịch sự, “Đúng vậy, đám con hát đám giả mạo hoàng bào chỉ để diễn tuồng. Ta tịch thu vì muốn xử lý nhưng đạo này bận quá...”

“Diệp đại nhân!”

Mấy lời trên khiến các tướng sĩ bưng tỉnh, bọn họ kích động tiến lên trước, “Cho chúng ta mượn bộ hoàng bào một lát nhé?”

Diệp Thế An nghe thế bèn cười, “Dĩ nhiên là được.”

“Nói thật...ta và Diệp đại nhân đều ủng hộ các vị.” Cố Cửu Tư bước trở lại, hần đứng cạnh Diệp Thế An và vui vẻ bảo mọi người, “Các vị có đồng ý tối nay nhân lúc Chu đại nhân ngủ say rồi chúng ta lập tân quân không?”

“Nhất trí!”

Tướng sĩ ban nãy đề nghị với Cố Cửu Tư nói, “Hãy làm ngay đêm nay.”

Tối cùng ngày, Chu Cao Lăng đi ngủ sớm. Chu Diệp ở trong phòng, hần ngồi bên bàn sách và tỉ mỉ vẽ Tần Uyển Chi. Khi trời đã khuya, bên ngoài náo loạn làm thị vệ vọt vào phòng Chu Diệp rồi hấp tấp thông báo, “Đại công tử, Cố Cửu Tư và Diệp Thế An dẫn theo người xông vô phủ. Bọn họ đang chạy tới phòng của đại nhân, chúng ta...”

“Không cần quản,” Chu Diệp nhàn nhạt đáp, “kê bọn họ đi.”

Đạo này Chu Cao Lăng hay uể oải, lúc ông đang mơ màng ngủ, ngoài phòng truyền đến tiếng ồn ào. Sau đó Chu Cao Lăng nghe thấy một người dùng chân đá vỡ cửa phòng, ông hoang mang bật dậy và đón đầu ông là bộ trang phục màu vàng. Ông chưa kịp phản ứng thì Cố Cửu Tư đã lên tiếng, “Đại nhân, đặc tội.”

Dứt lời, mọi người vây quanh Chu Cao Lãng rồi tròng quần áo lên người ông.

Chu Cao Lãng cuống quýt giãy giụa, “Gì thế này? Các người đang làm gì!”

Không ai trả lời; Cố Cửu Tư, Diệp Thế An cùng mọi người có mặt cầu thả mặc hoàng bào cho Chu Cao Lãng rồi kéo ông ra khỏi phòng. Khi đã ở trong sân, Cố Cửu Tư lập tức thả Chu Cao Lãng ra và quỳ trên mặt đất mà cất cao giọng, “Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Có hân tiên phong, mọi người trong sân nhanh chóng buông binh khí rồi quỳ xuống hô to, “Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Chu Cao Lãng ngơ ngác nhìn mọi người, run rẩy nói, “Các người... Các người...”

“Bệ hạ nhân đức đồn hậu, còn được trời cao ban phước. Gần đây có hai mặt trời xuất hiện giữa ban ngày, ngọc thạch cũng viết ‘Chu thị đánh Phạm’, lại thêm phượng hoàng khẳng định Bạch Hổ thay thế thiên tử. Tất cả đều là điềm báo từ trời cao, để bệ hạ giáng thế cứu chúng sinh khỏi đau sôi lửa bỏng!”

Cố Cửu Tư không đợi Chu Cao Lãng nói hết câu đã hùng hồn tuyên bố. Chu Cao Lãng trầm mặc một hồi rồi thở dài, “Các người đúng là muốn đẩy ta vào chỗ chết.”

“Bệ hạ,” Cố Cửu Tư thấy ông dụ giọng liền nói tiếp, “phu nhân mới qua đời, chúng ta tâm tâm niệm niệm muốn báo thù cho phu nhân. Một quân đội đấu tranh cùng bi thương tất sẽ chiến thắng. Bây giờ bệ hạ nên thuận theo ý trời mà tự xưng vương vì phu nhân và bá tánh, sau đó tiêu diệt Lưu tặc phía nam lần chiếm lấy Đông Đô phía tây. Bảo vệ giang sơn bách tính Đại Hạ mới xứng đáng với ơn huệ của tiên đế cũng nhưng không phụ lòng bá tánh kỳ vọng.”

“Tiêu diệt Lưu tặc phía nam, chiếm lấy Đông Đô phía tây?”

Chu Cao Lãng lặp lại, giọng nói đầy sự nghiền ngẫm. Cố Cửu Tư bất giác rùng mình.

Trong lòng hẳn hiểu rõ Chu Cao Lãng chẳng cự tuyệt việc làm hoàng đế nhưng dưới tình hình hiện tại, ông muốn ngai vàng của mình vững chắc nên không thể gánh cái danh loạn thần tặc tử. Nếu hôm nay chính miệng ông nói mình muốn làm hoàng đế thì khó bảo đảm các tướng lĩnh khởi binh theo ông mai sau sẽ không ỷ vào tông long chi công để yêu cầu quá đáng. Vì vậy vai trò hoàng đế nhất thiết phải do người khác cầu xin và buộc ông đảm nhiệm.

Chu Cao Lãng muốn làm hoàng đế thì đương nhiên sẽ có mưu tính riêng. Cố Cửu Tư định thừa dịp đông người có mặt mà công khai bàn về kế hoạch ngăn cản cuộc tấn công từ Lưu Hành Tri, nhằm mục đích thử thái độ của Chu Cao Lãng. Song mới thử một lần, hẳn liền nhận ra Chu Cao Lãng có lẽ đã ngầm ngầm từ bỏ Dự Châu.

Tâm trạng Cố Cửu Tư nặng trĩu nhưng mọi việc vẫn nằm trong dự đoán. Hẳn đã phái Thẩm Minh đến Dự Châu, kể cả khi Chu Cao Lãng không tới Dự Châu giải quyết Lưu Hành Tri theo kế hoạch của hẳn thì vẫn còn Thẩm Minh xử lý vấn đề này. Tuy nhiên, vậy đồng nghĩa với Chu Cao Lãng cần mau chóng chiếm giữ Đông Đô để chi viện cho Dự Châu. Nhưng gần hai mươi vạn binh lực tiền tuyến từ Dự Châu đang trấn giữ Đông Đô, làm sao có thể cấp tốc chiếm lấy?

Cố Cửu Tư âm thầm suy tư, Diệp Thế An ở cạnh hẳn cất tiếng, “Hiện giờ Lưu Hành Tri vẫn chưa xuất quân nên việc cấp bách nhất là chiếm cứ Đông Đô. Người ta bảo một đội quân đầy đau thương tất sẽ chiến thắng. Nay chúng ta toàn tâm toàn ý muốn báo thù cho phu nhân, đại nhân chỉ cần phát binh đến Đông Đô thì nhất định đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.”

Chu Cao Lãng vẫn im lặng như đang cân nhắc. Cố Cửu Tư nhíu mày, hẳn thật sự không hiểu.

Đã đến nước này thì Chu Cao Lãng còn cân nhắc cái gì?

Cố Cửu Tư cố gắng tìm câu trả lời song chính giây phút ấy, Diệp Thế An nói tiếp, “Chúng ta thiếu hụt lương thảo nên để mau chóng dẹp yên chiến loạn và thu phục Đông Đô, ta kiến nghị bộ hạ,” Diệp Thế An ngừng đầu, sắc mặt bình tĩnh, “hứa hẹn với tam quân[1] rằng sau khi phá thành Đông Đô sẽ khen thưởng bằng cách cho phép bọn họ cướp bóc Đông Đô ba ngày.”

Đề xuất trên khiến Cố Cửu Tư mở to mắt, hẳn tức khắc mở miệng, “Bộ...”

“Được!”

Chu Cao Lãng đồng ý ngay lập tức, mọi người nghe vậy thì trưng ra những biểu cảm khác nhau nhưng đa số đều biểu lộ sự vui sướng.

Đông Đô là nơi tụ tập danh môn trăm năm của thiên hạ, cướp bóc ba ngày sẽ giúp rất nhiều người chiếm được số tài sản mà cả đời họ không thể kiếm nổi.

Hứa hẹn của Chu Cao Lãng hâm nóng bầu không khí, có tướng sĩ dẫn đầu hô to, “Tạ bộ hạ trọng thưởng, tạ long ân của bộ hạ!”

Tiếng hô hào này làm quần chúng phấn khích tột cùng, mọi người dần chìm vào mộng đẹp. Bọn họ như nhìn thấy vàng bạc mỹ nữ của Đông Đô ở ngay trước mắt, thậm hận sao chưa thể xuất phát ngay đến đó.

Nơi đây chỉ vài người giữ được sự bình tĩnh; Chu Cao Lãng đứng trên cao với khuôn mặt điềm nhiên, Diệp Thế An đang quỳ trên mặt đất cũng

chẳng kinh ngạc chút nào. Cố Cửu Tư ngẩn ngơ nhìn xung quanh, rất lâu sau, ánh mắt hần dừng trên người Diệp Thế An.

Diệp Thế An biết Cố Cửu Tư đang nhìn mình; lưng hần thẳng tắp, sắc mặt lạnh nhạt, như thể đã sớm hạ quyết tâm từ bỏ mọi thứ.

Cố Cửu Tư bỗng nhiên vỡ lẽ.

Mọi việc đều nằm trong kế hoạch của Chu Cao Lăng.

Và ngay từ đầu, Diệp Thế An đã hợp tác với ông. Chu Cao Lăng chỉ chờ bọn họ “mặc hoàng bào” cho ông, cũng chờ Diệp Thế An thốt ra đề xuất kia.

Cướp bóc ba ngày, khao thưởng tam quân.

Cố Cửu Tư cảm lạnh quan sát hết thấy. Hần cảm thấy chuyện này thật hoang đường, thật nực cười, đồng thời lại có vài phần tất lẽ dĩ ngẫu. Hít sâu một hơi, hần tiến lên và đang định cất lời thì nghe Chu Cao Lăng lãnh đạm ra lệnh, “Thế An, Cố đại nhân không khỏe, người dìu hần xuống đi.”

Diệp Thế An điềm tĩnh vâng lệnh, hần tức tốc đứng dậy rồi túm lấy cánh tay Cố Cửu Tư. Cố Cửu Tư quay lại nhìn, Diệp Thế An cúi đầu không dám đáp trả ánh mắt của hần.

Mọi người đang sung sướng bàn tán vụ cướp bóc Đông Đô, chả mấy ai chú ý hai người. Diệp Thế An dùng hết sức mạnh giữ chặt Cố Cửu Tư, hần bình tĩnh nói, “Đi thôi.”

Cố Cửu Tư nỗ lực cực độ mới kiềm chế nổi cảm xúc, hần bị Diệp Thế An kéo ra khỏi đám đông để tới hành lang dài. Chờ bốn bề vắng lặng, Diệp Thế An mới buông tay và ngược nhìn hần, “Muốn chửi rửa thì làm ở đây đi.”

Cố Cửu Tư không nói gì, hẩn đứng im nhìn Diệp Thế An; đôi mắt tràn đầy sự hỗn loạn, phức tạp, và chết lặng.

Ánh mắt của hẩn khiến Diệp Thế An nôn nao, hẩn khàn khàn bảo, “Nếu người không có gì để nói thì ta đi đây. Chắc người đã hiểu ý bệ hạ, chuyện này được quyết nên người không cần khuyên can. Người tình nguyện thì cứ đi theo chúng ta, không thì ở lại Lâm Phần chiêu cố nhị công tử.”

“Các người quyết định chuyện này khi nào?” Cố Cửu Tư rớt cuộc mở miệng.

Diệp Thế An mím môi thật lâu mới trả lời, “Đêm qua bệ hạ triệu tập thái tử điện hạ và ta để thương lượng.”

“Ai là thái tử điện hạ?” Cố Cửu Tư nhìn chăm chặp Diệp Thế An, hẩn biết đáp án song vẫn hỏi thành lời.

Diệp Thế An có vẻ chật vật nhưng vẫn đáp, “Chu đại ca.”

“Nếu đã quyết,” Cố Cửu Tư cụp mắt xuống, hẩn dè lại bàn tay đang run của mình, “sao không cho ta biết?”

“Hồi người sai Thẩm Minh mang ba vạn người đến Dự Châu,” Diệp Thế An khẽ cười, “cũng đâu cho chúng ta biết?”

“Cửu Tư,” Diệp Thế An bước tới rìa hành lang rồi đặt tay lên lan can để đỡ lấy cơ thể và miễn cưỡng cười, “kỳ thật người đã đưa ra lựa chọn. Có nói thì người cũng không đứng về phe chúng ta mà chỉ kiên trì khuyên can, như vậy sao chúng ta nói với người được?”

Cố Cửu Tư lặng thinh, Diệp Thế An biết hẩn còn lời muốn nói nên kiên nhẫn chờ đợi đến lúc hẩn lên tiếng, “Ta đã đoán được các người sẽ đi Đông Đô.”

Diệp Thế An dõi theo những chiếc lá úa tàn rơi xuống mặt đất khi nghe Cố Cửu Tư bảo, “Ta biết các người đau đớn và khổ sở nhưng làm người không thể đắm chìm trong bi thương mà phải đương đầu với nó. Sau lưng chúng ta là vô số binh lính lẫn bá tánh, tính mạng của bọn họ đều nằm trong tay chúng ta.”

“Ta dự đoán các người sẽ đi Đông Đô nên phái Thẩm Minh tới Dự Châu ngăn cản Lưu Hành Tri, sau đó chúng ta cấp tốc chiếm giữ Đông Đô rồi chi viện cho Thẩm Minh.”

“Ta nghĩ bộ hạ có thể nghi kỵ những tướng sĩ ủng hộ ngài, chúng ta lừa bọn họ tạo phản nên rất dễ lưu lại mầm mống tai họa. Vì vậy ta chuẩn bị người để dần thay thế bọn họ trên chiến trường từ Đông Đô đến Dự Châu.”

“Nhưng ta không ngờ,” Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn Diệp Thế An, tiếng cười gượng gạo, “các người muốn cướp bóc Đông Đô.”

“Hiện tại chúng ta chẳng có nhiều quân lương,” Diệp Thế An không dám nhìn thẳng hăn, miệng gấp rút phân bua, “cướp bóc Đông Đô là phương thức gom góp quân lương nhanh nhất. Hơn nữa dù sao chúng ta cũng đang mưu phản, có lợi ích hấp dẫn này thì binh lính mới hăng hái.”

“Bá tánh thì sao?”

Cố Cửu Tư thì thào, Diệp Thế An im lặng nên hăn nói tiếp, “Có thể đi mượn hoặc gom góp nếu quân lương thiếu. Chúng ta sở hữu đủ quân lương cho hành trình tới Đông Đô, khi đến nơi, mở kho quân lương của triều đình là ổn. Các người bảo quân lương thiếu là thiếu cái gì mới được chứ?”

Diệp Thế An mím chặt môi, hăn thừa nhận, “Dù quân lương đủ thì bộ hạ cũng sẽ cướp bóc Đông Đô.”

“Tại sao?”

“Vì bệ hạ không tin bọn họ.” Diệp Thế An liếc nhìn Cố Cửu Tư. “Các tướng sĩ này theo bệ hạ mưu phản vì ngài lừa dối rằng Phạm Ngọc muốn xử tử bọn họ. Lỡ tới Đông Đô rồi biết chân tướng khiến bọn họ nảy sinh ý định phản trắc thì sao? Chỉ có cùng nhau cướp bóc Đông Đô,” Diệp Thế An lên giọng, “bọn họ mới không thể quay đầu lại!”

“Các người cũng không thể quay đầu lại.” Cố Cửu Tư nhìn chòng chọc Diệp Thế An, hần chẳng kìm nén nổi cảm xúc mà run rẩy nói, “Chả ai trong chúng ta có thể quay đầu lại, người có biết điều đó không!”

“Thế thì khỏi cần quay đầu lại!”

Diệp Thế An gằn từng tiếng, đôi mắt đỏ hoe nhìn Cố Cửu Tư một cách dữ dội, “Ta cũng không định quay đầu lại.”

Cố Cửu Tư hoảng hốt nhìn Diệp Thế An đứng trước mặt mình, dáng vẻ này của hần thật xa lạ. Rất lâu sau, Cố Cửu Tư mới cất tiếng, “Năm ấy từ Dương Châu đến Đông Đô, dù trải qua nỗi đau mất phụ thân lẫn mối hận gia đình bị làm nhục thì người cũng chưa từng từ bỏ đạo nghĩa và sự lương thiện của mình. Chẳng lẽ người không cảm thấy đáng tiếc khi từ bỏ vào lúc này?”

“Không,” Diệp Thế An siết chặt nắm đấm, “khi đi từ Dương Châu tới Đông Đô, ta nghĩ mình đủ sức quang minh chính đại báo thù. Nhưng ta đã thất bại.”

“Ta đã đi sai đường,” Diệp Thế An nghẹn ngào, “mà còn không thể đi lại sao?!”

Cố Cửu Tư không nói nên lời, cả môi lẫn răng hần đều lạnh cóng. Hần cảm thấy sợ hãi nhưng vẫn kiềm chế bản thân, chính hần còn chả biết mình đang nghĩ gì. Cố Cửu Tư đóng chặt trái tim để không thể chạm tới bất kỳ cảm xúc nào rồi hạ thấp giọng, “Thế An, con đường trước kia của người không sai, mà con đường hiện tại càng chẳng đúng.”

“Thật ra ta hiểu hết tính toán của các người.”

Cố Cửu Tư không dám nhìn thẳng vào Diệp Thế An; hắn sợ khi đối mặt với con người đã hoàn toàn thay đổi này thì sẽ đánh mất lý trí, sẽ cãi vã, sẽ không nhìn được mà chỉ trích, sẽ chất vấn tại sao.

Nhưng hắn biết cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi.

Cố Cửu Tư phải giữ cái đầu lạnh, phải kiềm lại cơn giận, phải khống chế toàn bộ cảm xúc bao gồm cả sự thống khổ. Hắn muốn thông cảm với mọi người, hắn muốn trở thành con đê cuối cùng chặn trước dòng nước lũ đã phá tan tành mọi đê đập.

“Quân lương không phải vấn đề quan trọng nhất vì thiếu thì có thể gom góp.”

“Tướng sĩ cũng tương tự, chúng ta thừa sức chuẩn bị từ sớm và phân công nhau xử lý trước lúc cơn bão nảy sinh ý đồ xấu. Các người nhất quyết cướp bóc Đông Đô thật ra vì,” Cố Cửu Tư thoáng dừng lại, hắn ngừng đầu lên rồi nghiêm túc nhìn Diệp Thế An, “các người muốn từ bỏ Đông Đô.”

Lời này vừa vào tai, Diệp Thế An hơi biến sắc.

Cố Cửu Tư thấy phản ứng của hắn liền cúp mắt xuống, siết tay áo mà chậm chạp nói, “Chiếm lấy Đông Đô rồi hỗ trợ Dự Châu sẽ dẫn đến quân hai phe giằng co và kết cục ta sống người chết. Từ đầu đến cuối, các người chẳng hề định chi viện cho Dự Châu. Các người tính hạ gục Đông Đô, giết Phạm Ngọc lẫn Lạc Tử Thương, cướp bóc sạch sẽ rồi lui về canh giữ U Châu đúng không?”

Cố Cửu Tư hít vào thở ra, cố gắng ổn định giọng nói của mình, “Dự Châu sẽ cạn kiệt lương thực nếu Lưu Hành Tri chiếm được nơi đây vì Thẩm Minh chắc chắn đốt sạch mọi thứ trước khi bại trận. Tới hồi Lưu

Hành Tri đến Đông Đô và mở rộng chiến trường thì ông ta khó mà giải quyết vấn đề lương thực với một Đông Đô đã bị cướp bóc.”

“Chu đại ca biết Lạc Tử Thương động tay động chân vào Hoàng Hà. Đến lúc Hoàng Hà vỡ đê khiến Vĩnh Châu gặp nạn, các người chỉ cần tố cáo thủ phạm làm đê vỡ thì Vĩnh Châu tất nhiên ghi hận Lưu Hành Tri với Lạc Tử Thương. Các người chìa tay ra giúp đỡ là Vĩnh Châu sẽ thuộc về các người. U Châu và Vĩnh Châu tạo thành một tuyến đường liên mạch, Chu đại nhân chiếm hai châu này thì không phải lo vấn đề vận chuyển lương thảo. Sau đây nghỉ ngơi qua loa là đủ sức tái chiến với Lưu Hành Tri.”

Cố Cửu Tư phân tích cặn kẽ, ánh mắt nhìn Diệp Thế An của hắn không mang theo trách cứ mà chỉ tràn đầy thương xót, “Nhưng khi làm vậy, các người có nghĩ tới Thẩm Minh không?”

Nghe đến tên Thẩm Minh, sắc mặt Diệp Thế An thoáng dao động. Cố Cửu Tư tiến lên một bước và hỏi tiếp, “Có nghĩ tới bá tánh Đông Đô không? Cả bá tánh Dự Châu và Vĩnh Châu nữa? Có nghĩ tới trách nhiệm của một thần tử lẫn tướng sĩ cũng như di nguyện của tiên đế không?”

“Nghĩ tới thì sao chứ!” Diệp Thế An gầm lên, hắn dùng đôi mắt sừng nước nhìn chăm chặp Cố Cửu Tư. “Đứng trước thù nhà,” hắn nức nở, “ta không lo được nhiều như vậy. Cố Cửu Tư, người có thể sống ngây thơ trong sáng cả đời vì những người mà người quan tâm đều còn sống. Ta khác người. Cha ta đã chết, nương ta đã chết, thúc phụ của ta, gia tộc của ta...”

“Nhà ta có nợ máu chồng chất mà ta còn phải sống ngây thơ như người sao?!”

Diệp Thế An đẩy hắn ra rồi điên cuồng đi về phía cuối hành lang.

Cố Cửu Tư mệt mỏi xoay người dõi theo bóng lưng hắn.

“Thế An.” Hắn chợt cất tiếng gọi, trong thanh âm yếu ớt thấp thoáng lời khẩn cầu. Diệp Thế An dừng bước nhưng đưa lưng về phía hắn. Gió thổi ngang qua, Cố Cửu Tư ngẩng đầu nhìn Diệp Thế An trong bộ trang phục trắng với tóc cài quan ngọc và dải lụa trắng cột quanh trán phấp phới theo chiều gió. Cố Cửu Tư vừa nhìn hắn vừa nhẹ nhàng nói, “Năm người và ta học chung học đường, người từng dạy ta một câu.”

“Người bảo,” giọng Cố Cửu Tư khản đặc, “quân tử khả khi chi dĩ phương, nan vãng dĩ phi kỳ đạo[2]. Hồi còn nhỏ ta ghét kẻ nguyên tắc như người nhưng ta luôn nhớ kỹ những lời này. Người nói quân tử phải có đạo lý, thế đạo lý của người đâu?”

Diệp Thế An không trả lời, hắn cứ mãi nhìn hành lang sâu hun hút.

Hắn mơ hồ nhớ ra đây là chuyện nhiều năm về trước.

Thuở ấy Cố Cửu Tư và hắn còn đi học, Cố Cửu Tư thích đùa giỡn nên thường xuyên bị phụ tử quở trách. Một ngày nọ, xích mích phát sinh giữa Cố Cửu Tư với một đệ tử trong học đường. Vị học sinh kia chỉ sống cùng mẫu thân nên thân cô thế cô, Cố Cửu Tư lại dẫn theo cả Trần Tâm lẫn Dương Văn Xương. Cố Cửu Tư dọa đánh hắn, vị học sinh sợ đến mức run lấy bối nhưng quyết không nhượng bộ. Cuối cùng Diệp Thế An ra mặt và nói với Cố Cửu Tư một câu, “Cố đại công tử, quân tử khả khi chi dĩ phương, nan vãng dĩ phi kỳ đạo. Ta tin Cố đại công tử hiểu ý nghĩa của nó.”

Ngày đó, Cố Cửu Tư của thời niên thiếu nhìn chòng chọc Diệp Thế An thật lâu mới lạnh lùng “hừ” một tiếng, “Không hiểu. Thôi, ai thèm tranh cãi với mấy đứa cổ hủ chứ?”

Sau đây hắn tiêu sái bỏ đi. Diệp Thế An cho rằng hắn thật sự không hiểu nhưng nào ngờ Cố Cửu Tư ghi nhớ những lời này suốt nhiều năm như vậy.

Diệp Thế An lặng thinh, hắn cảm thấy cổ họng tắc nghẹn và đau đến mức hắn không thể nói thành tiếng.

Hắn của thuở thiếu thời là một thiếu niên tốt đẹp và sạch sẽ.

Hắn từng nghĩ mình sẽ mãi làm vị quân tử như ngọc, nhưng rồi cuộc lại đi đến bước đường này sau chuỗi ngày bị cuộc đời tra tấn.

Diệp Thế An nhắm nghiền mắt, hắn không có đáp án còn Cố Cửu Tư nói tiếp ở phía sau hắn, “Ta biết người đang thống khổ nên không tránh cứ lựa chọn của người. Nhưng ta sợ tương lai người sẽ hối hận. Người không phải Lạc Tử Thương, vì vậy chẳng cần trở thành người như y.”

“Đừng nói nữa,” Diệp Thế An hít sâu một hơi, “người hãy nghỉ ngơi cho khỏe.”

Dứt lời, Diệp Thế An tức tốc rời đi.

Cố Cửu Tư đứng bất động trên hành lang thật lâu mới hồi phục tinh thần. Hắn thở dài rồi cất bước tới phòng Chu Diệp, nhưng khi vẫn đang ở hàng lang, hắn phát hiện binh lính lấp kín sân. Một binh sĩ đi lên trước, cung kính mời, “Cố đại nhân, đêm khuya trời lạnh, bệ hạ sợ Cố đại nhân nhiễm bệnh nên phái ti chức đến dẫn ngài về phòng.”

Cố Cửu Tư tức khắc hiểu ẩn ý của lời mời này, hắn nhìn người trong sân rồi bất giác cười cay đắng, “Bệ hạ muốn giam lỏng ta?”

“Cố đại nhân quá lời.”

Đối phương không thừa nhận nhưng cũng chẳng phủ nhận. Cố Cửu Tư siết chặt kiếm, hắn ráng hít thở đều đặn để dẫn xuống cảm xúc trong thâm tâm. “Phiền ngài thông báo bệ hạ rằng tối nay Cố mỗ có chuyện quan trọng cần cầu kiến.”

“Bệ hạ nhẩn,” thị vệ lễ độ đáp, “mình hiểu những gì ngài muốn nói. Song bệ hạ đã nghĩ kỹ, mong Cố đại nhân thức thời.”

“Vậy Cố mỗ muốn gặp đại công tử.”

Cố Cửu Tư thấy hết hy vọng gặp Chu Cao Lăng liền đổi sang người khác, thị vệ nói ngay, “Bệ hạ dặn không cho ngài gặp ai hết.”

“Người...”

Cố Cửu Tư tiến lên một bước nhưng cùng lúc ấy, toàn bộ lính trong sân rút kiếm ra.

Nhìn binh khí lóe sáng, Cố Cửu Tư ý thức được một việc.

Chu Cao Lăng đã quyết nên sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào phản đối. Thậm chí các thị vệ đến đây vào tối nay có thể đã nhận lệnh xử tử; nếu hăn cả gan cãi lời Chu Cao Lăng thì giết ngay tại chỗ.

Thị vệ căng thẳng nhìn Cố Cửu Tư, hăn cũng nhìn lại thị vệ. Hồi lâu sau, thị vệ mở miệng, “Cố đại nhân, bỏ kiếm xuống.”

Cố Cửu Tư im lặng, thị vệ thấy hăn không nhúc nhích bèn lên giọng, “Cố đại nhân, bỏ kiếm xuống!”

Cố Cửu Tư cắn răng, hăn ngồi xổm xuống rồi chậm chạp buông trường kiếm trong tay ra. Ngay lập tức, thị vệ xông lên trói chặt Cố Cửu Tư bằng dây thừng và áp giải hăn về phòng riêng để nhốt hăn trong đó.

Sau khi mọi người đi hết, Cố Cửu Tư chợt thấy thoái chí. Hăn ngồi trên mặt đất, cảm giác xung quanh tĩnh mịch vô cùng và có thứ gì đấy không ngừng tràn tới rồi nuốt chửng hăn.

Hăn thấy mình đơn độc đi trên đường, ai cũng đang chạy chiều ngược lại. Đột nhiên hăn khao khát có một người ở bên nói với hăn rằng con

đường hăn chọn là đúng đắn.

Hăn ngửa đầu rồi hít vào thở ra, dốc hết sức để bình tĩnh hơn.

Hăn không thể chỉ trích Diệp Thế An, càng chẳng thể chỉ trích Chu Diệp. Người khổ sở với mất mát là bọn họ; hăn không thể lấy xôi làng dãi ăn mày[3] và khuyên bảo bọn họ quay đầu là bờ trong khi bản thân cực kỳ may mắn.

Song hăn đâu thể trơ mắt nhìn bọn họ trở thành người như Lạc Tử Thương, chứng kiến bọn họ đi một bước sai rồi từng bước sai. Một khi cướp bóc Đông Đô và mặc kệ Hoàng Hà gặp nạn, bọn họ sẽ không quay đầu lại được.

Cố Cửu Tư nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, sau đấy hăn ồn ào rên rỉ, “Ây da, ta đói, đói muốn chết luôn. Ta nói các người hay, thái tử là huynh trưởng kết nghĩa của ta, Diệp đại nhân và ta là huynh đệ sống chết có nhau, Thẩm đại nhân còn là đệ đệ do ta cứu giúp. Hôm nay các người bỏ đói ta, lỡ ta gặp chuyện chẳng lành thì ca ca đệ đệ ta đòi mạng các người đó!”

Hăn ở trong phòng gào thét trong phút chốc, cửa mở ra và thị vệ bước vào. Thị vệ cười nịnh nọt với Cố Cửu Tư, “Cố đại nhân đói bụng hả? Hạ quan sẽ đút cho ngài ăn nên đừng gào nữa. Đây là ý của bệ hạ, mong ngài thông cảm.”

Thị vệ đến bên Cố Cửu Tư rồi đặt đồ ăn xuống và cầm đũa đút cho hăn. Cố Cửu Tư nghiêng người lại gần thị vệ, vừa ăn vừa cười, “Vị đại nhân này, bệ hạ cầm tù ta chẳng qua vì nhất thời tức giận. Nếu ngài muốn xử lý ta thật thì đâu dừng lại ở cầm tù nhỉ?”

Thị vệ không tiếp chuyện, Cố Cửu Tư dùng cái miệng nhai nhồm nhoàm để bảo, “Chúng ta thương lượng tí đi, người giúp ta truyền lời với thái tử rằng ta có chuyện quan trọng muốn nói.” Cố Cửu Tư nắc một cái. “Người

nhấn huynh ấy là chuyện quan trọng lắm, huynh ấy không tới thì ta sẽ tự nghĩ cách.”

“Đại nhân,” thị vệ kia thở dài, “ngài đừng làm tiểu nhân khó xử, đây là lệnh của bệ hạ...”

“Người từ chối hả?” Cố Cửu Tư nhướn mày.

Thấy thái độ của hắn, thị vệ luống cuống, “Đại nhân...”

“Oái,” mặt Cố Cửu Tư lộ vẻ đau đớn, “người...người cho ta ăn gì...”

“Đại nhân!”

Thị vệ thấy Cố Cửu Tư giờ trò thì hoảng sợ không thôi. Tuy Cố Cửu Tư đang bị giam nhưng ai cũng biết hắn sở hữu mối quan hệ thân cận với Chu Cao Lăng, Chu Diệp, và Diệp Thế An. Hắn là một con rồng rong chơi rồi tạm thời mắc cạn thôi, bọn họ nào dám đắc tội? Cố Cửu Tư chơi xấu như vậy sẽ kéo những người khác tới, đến lúc đó hắn giả bệnh rồi vu oan cho thị vệ đầu độc mình. Kể cả khi khám bệnh không ra kết quả, nếu hắn cứ ngoan cố khẳng định mình đau chỗ này đau chỗ kia thì thị vệ chắc chắn cũng bị phạt.

Thị vệ bắt đầu hoảng loạn, Cố Cửu Tư lăn một vòng trên đất rồi quẩn quại mà rên với hắn, “Người đầu độc! Người...”

“Đại nhân!” Thị vệ cuống quít che miệng hắn, vội đồng ý, “Ta đi, ta đi ngay đây.”

Cố Cửu Tư chớp chớp mắt, thị vệ thử buông lỏng tay, “Tiểu nhân sẽ giúp ngài truyền lời, nhưng thái tử tới hay không là tùy thuộc vào ngài ấy.”

“Người cứ đi đi.” Cố Cửu Tư nhoen miệng cười. “Thái tử sẽ tới, nếu không tới thì ta quây cho người coi.”

Lời này làm thị vệ đau hết cả đầu, Cố Cửu Tư dùng ánh mắt đặc ý ra hiệu cho hần thu dọn chén đĩa. Thị vệ cầm chén đĩa ra ngoài còn Cố Cửu Tư ngồi chờ trong phòng. Sau khi đợi một lúc lâu, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Cố Cửu Tư mở bừng mắt và thấy cửa phòng mở ra.

Chu Diệp đứng tại cửa, trông hần vô cùng trầm tĩnh. Cố Cửu Tư nhìn Chu Diệp, hần ghen hòng một lát mới mở miệng gọi, “Chu đại ca.”

Bên ngoài chắc đang mưa nên Chu Diệp khoác áo choàng. Khi hần vào phòng, Cố Cửu Tư thấy rõ khuôn mặt tái nhợt của hần đượm vẻ mệt mỏi đầy lạnh nhạt. Hần đưa áo choàng cho người hầu, người hầu cầm lấy rồi rời khỏi phòng và đóng cửa lại. Trong phòng chỉ còn Chu Diệp với Cố Cửu Tư, Chu Diệp lặng lẽ nhìn hần và Cố Cửu Tư đón nhận ánh mắt này nhưng nhất thời không biết nên nói gì.

Hần nghĩ Chu Diệp đã cân nhắc mọi phương diện song vẫn hạ quyết tâm đổi bá tánh Đông Đô lấy sự an toàn của bản thân.

“Ta biết người đòi gấp vì muốn khuyên ta.”

Chu Diệp mở lời bằng giọng đều đều, Cố Cửu Tư không đáp lại nên hần từ tốn tiếp tục, “Nhưng ta tới cũng vì muốn khuyên người.”

“Đại ca...”

“Lát nữa phụ thân sẽ triệu kiến người. Phụ thân mới đăng cơ, lòng quân chưa ổn định, thái độ hôm nay của người ảnh hưởng đến tinh thần binh sĩ. Nếu người cứ nhất quyết làm trái ý người, ta sợ không bảo vệ nổi người.”

Cố Cửu Tư càng nghe càng trầm mặc, hần chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình và Chu gia đi đến tình trạng này. Chu Diệp đứng trước mặt hần thật lâu rồi lên tiếng lần nữa, “Ta biết quyền cao chức trọng không thể khiến người dao động, nhưng còn người nhà người thì sao?”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư ngẩng phắt đầu lên, “Huynh có ý gì?”

Chu Diệp ngồi xuống, hẩn cầm cái ấm ở bên cạnh rồi tự rót một chén trà nguội ngắt cho mình. Hẩn yên lặng nâng chén trà, Cố Cửu Tư nóng nảy chất vấn, “Huynh nói vậy là có ý gì?!”

Chu Diệp uống ngụm trà lạnh, trì hoãn mãi mới đáp, “Tin tức đến vào đêm qua, Tiêu Minh bắt được Ngọc Như và tìm thấy người nhà người.”

Tiết lộ này khiến sắc mặt Cố Cửu Tư biến đổi kịch liệt, Chu Diệp cup mắt xuống, “Hẩn đã chém bọn họ.”

“Huynh nói bậy!”

Cố Cửu Tư bật thốt, hơi thở của hẩn dồn dập, đầu óc trống rỗng.

Chu Diệp nói tiếp, “Đây là lý do khiến Thế An đồng ý với kế hoạch. Đáng lẽ tối qua người phải nhận được tin từ Dương Châu nhưng đâu có tin tức nào đến đúng không?”

Chu Diệp ngẩng đầu nhìn gương mặt trắng bệch của Cố Cửu Tư, nhàn nhạt hỏi, “Ngọc Như là tiểu muội thuở nhỏ của Thế An mà hẩn còn tình nguyện đánh cược vì muội ấy lẫn người nhà, chẳng lẽ người làm trượng phu lại bạc tình tới mức đó?”

“Cho dù không phải vì Ngọc Như, phụ mẫu không đáng để người buông bỏ đạo nghĩa trong lòng mình sao?”

Cố Cửu Tư câm lặng, đầu óc hẩn là cuộn chỉ rối, hẩn vừa hé môi đã thấy trước mắt nhòe nhoẹt. Chu Diệp lại bảo, “Từ khi gả cho người, Ngọc Như chẳng có lấy một ngày yên ổn. Lúc muội ấy còn sống, người không chăm sóc chu đáo. Đến lúc muội ấy chết, người cũng cự tuyệt hành động vì muội ấy. Cố Cửu Tư, nếu đúng thế thật thì làm thê tử của người quá đáng buồn.”

“Đại ca...”

Cố Cửu Tư rút cuộc thốt lên, hần miễn cưỡng nở nụ cười, “Huynh đừng lấy Ngọc Như và người nhà ta ra đùa giỡn.”

“Ta không nói giỡn.” Chu Diệp nhìn hần chăm chăm. “Nếu không tin, người cứ việc sai người đi hỏi thăm.”

“Có phải người chưa đến Hoàng Hà thì không cam tâm[4]?”

Chu Diệp đứng lên, hần duỗi tay muốn kéo Cố Cửu Tư ra ngoài, “Để ta đưa người đi Dương Châu nhìn thi thể muội ấy. Thi thể muội ấy bị treo trên cổng thành nên không chuyển về đây được, chúng ta tự tới đó xem...”

“Chu Diệp!” Cố Cửu Tư đẩy hần ra, kích động gào, “Huynh đừng nói bậy!”

“Ta sẽ không tin bất kỳ điều gì huynh nói hôm nay.” Hần thở khó nhọc. “Huynh đừng nguyên rủa, bọn họ vẫn đang sống tốt.”

“Sống tốt...” Chu Diệp bật cười, khuôn mặt hần trông bệnh hoạn lạ thường. “Sao có thể sống tốt với thiên hạ này? Cố Cửu Tư, đừng lừa mình dối người nữa. Muội ấy chết rồi, đã chết ở Dương Châu! Tiêu Minh tàn nhẫn mà người bắt Ngọc Như đi Dương Châu, một nữ tử như muội ấy sao có thể sống sót trở về? Cố Cửu Tư, người chỉ đang an ủi và kiếm cớ cho bản thân thôi.”

“Nàng còn sống.”

Khi nói những lời này, một niềm tin vô danh trào dâng trong Cố Cửu Tư. Nội tâm hần vững vàng một cách bất ngờ, hần nhìn Chu Diệp mà khàn khàn bảo, “Dù nàng đã chết chẳng nữa,” nhắc đến từ “chết” khiến hần nghẹn ngào nhưng hần thả lỏng người rồi run rẩy tiếp tục, “nàng cũng không muốn ta làm người vô tội bị liên lụy.”

“Đại ca muốn tấn công Đông Đô cũng chả sao, ta hiểu và không nghĩ huynh làm sai. Từ đầu ta đã biết mọi người sẽ quyết định như thế nên ta phái Thẩm Minh đến Dự Châu, để nơi đây có người phòng thủ lúc mọi người đánh chiếm Đông Đô.”

“Nhưng từ bỏ Đông Đô và cướp bóc bá tánh mà là báo thù ư?”

“Bọn họ nhìn người nhà ta chịu khổ,” Chu Diệp khẽ cười, “mà còn muốn ta với phụ thân vật lộn đến chết để cứu bọn họ.” Chu Diệp nhìn về phía Cố Cửu Tư. “Dựa vào cái gì chứ?”

“Cố Cửu Tư, người không tin Ngọc Như đã chết cũng được nhưng người thử tin một lần xem.” Chu Diệp nhìn thẳng vào mắt hắn. “Người hãy nghĩ kỹ đi, sau khi bọn họ chết, người vẫn có thể nói mấy lời này với ta à?”

Cố Cửu Tư im lặng, bên ngoài vang lên tiếng bước chân của binh lính rồi một người mở cửa và lạnh lùng thông báo, “Điện hạ, bệ hạ cho mời Cố đại nhân.”

Chu Diệp nghe vậy thì thoáng chần chừ nhưng vẫn gật đầu.

Binh lính xông vào phòng lôi Cố Cửu Tư ra ngoài. Cố Cửu Tư bị bọn họ áp giải tới đại sảnh, đầu óc hắn đờ đẫn lặp đi lặp lại lời của Chu Diệp – Sau khi bọn họ chết, người vẫn có thể nói mấy lời này với ta à?

“Thi thể muội ấy bị treo trên cổng thành...”

“Tiêu Minh bắt được Ngọc Như và tìm thấy người nhà người...”

Đầu hắn chỉ toàn những câu này.

Suốt quãng thời gian dài xa cách Liễu Ngọc Như, hắn luôn kiềm chế bản thân và thầm nhủ mọi người điên hết rồi, chỉ mình hắn tỉnh táo. Vì không thể xúc động nên hắn gặt tình cảm sang một bên, như vậy hắn mới đủ bình

tình điều động Thẩm Minh, chứng kiến Tần Uyển Chi mất mạng tại Lâm Phần, nhìn Diệp Thế An lẫn Chu Diệp đoạn tuyệt với mình, và có thể nỗ lực tránh cho tình hình càng lúc càng xấu.

Lạc Tử Thương công kích trái tim nên hẳn phải vứt bỏ nó.

Song vào khoảnh khắc này, hẳn rồi cuộc mất kiểm soát. Hẳn bị người ta ấn đầu xuống trước mặt Chu Cao Lăng, xung quanh toàn là người của ông. Chu Cao Lăng nhìn hẳn phủ phục trước mình, ôn hòa nói, “Cố đại nhân, mai chúng ta sẽ nhổ trại rồi khởi hành đến Đông Đô báo thù rửa hận cho người nhà. Chúng ta vẫn cần Cố đại nhân hiến kế tấn công địch, Cố đại nhân nghĩ thế nào?”

Cố Cửu Tư chết lặng mà phủ phục trên mặt đất. Trong đầu hẳn hiện lên hình ảnh Liễu Ngọc Như bị treo trên cổng thành, Cố Lăng Hoa chết giữa biển lửa, Giang Nhu ở trên thuyền cố gắng chỉ huy mọi người rời đi, hẳn công Liễu Ngọc Như vượt qua ngàn dặm khô cằn của Thanh Châu...

Hẳn bỗng nhiên không thể phân biệt thật giả. Dường như có thứ gì cuộn cuộn nơi ngực hẳn, tựa một mũi dao đâm thủng trái tim khiến hẳn đau tới mức run lẩy bẩy.

Ánh mắt Chu Cao Lăng đeo bám hẳn, ông khẽ gọi, “Cố đại nhân?”

“Thần...”

Trong chớp mắt, hẳn phần nào hiểu được cảm xúc của Diệp Thế An và Chu Diệp.

“Thần...”

Hẳn nghẹn ngào mở miệng.

Hắn muốn nói mình không quan tâm và cũng chẳng nghĩ nhiều nữa, hắn sẽ kể vai sát cánh với bọn họ mà khuấy đảo thế giới này đến nghiêng trời lệch đất. Trời đã không yêu ta thì ta cần gì yêu người đời?

Hắn cứ há miệng rồi khép lại, không nói nổi thành tiếng. Chu Diệp và Diệp Thế An đứng tại cửa lẳng lặng dõi theo hắn. Tất cả mọi người ngóng trông đáp án từ Cổ Cửu Tư; hiện giờ hắn là người thứ nhất công khai bất mãn với Chu Cao Lăng nên mọi người đang chờ kết cục của hắn.

“Cửu Tư,” Chu Cao Lăng thở dài, ông đứng dậy đến bên Cổ Cửu Tư. Ông đặt tay lên vai hắn rồi diễm đạm bảo, “Người luôn thông minh nhưng giờ lại hồ đồ. Người đã theo trầm từ ngày đầu làm quan nên trầm cho người cơ hội cuối cùng.”

Ông nhìn hắn chăm chú, “Trầm xuất quân đánh Đông Đô, khao thưởng binh lính bằng cách cướp bóc ba ngày,” ông bóp vai Cổ Cửu Tư, “người thấy nên hay không nên?”

Cổ Cửu Tư không trả lời, câu hỏi của Chu Cao Lăng lại khiến hắn nhớ đến Liễu Ngọc Như.

Nàng mặc váy dài màu lam, khoác áo choàng trắng, hai người tay trong tay sánh bước về nhà. Bọn họ đạp lên nền tuyết ở Đông Đô làm âm thanh kiu kịt phát ra.

Liễu Ngọc Như khoe U Châu bội thu, cả tiền lời của Hoa Dung nữa, nàng bảo mình thành lập nhà từ thiện và cứu được người khác...

Nguồn:

Nếu vào Đông Đô...

Mọi thứ Liễu Ngọc Như nỗ lực xây dựng và giữ gìn đều tan biến.

Không chỉ mỗi Đông Đô mà còn có Cố Cửu Tư của Liễu Ngọc Như.

“Không nên...”

Giọng hần run run khi cất lên, sắc mặt Chu Cao Lãng vắn vẹo. Cố Cửu Tư hồi phục tinh thần, hần nhìn khuôn mặt của Chu Cao Lãng và điềm tỉnh đứng dậy. Sau đó hần lùi một bước rồi quỳ trên mặt đất với đôi tay vòng đến trước người, “Vi thần cho rằng cướp bóc Đông Đô sẽ đẩy dân chúng vào cảnh dầu sôi lửa bỏng, cầu xin bệ hạ,” Cố Cửu Tư dập đầu khẩn cầu, “suy nghĩ lại.”

Chu Cao Lãng lặng thinh hồi lâu, ông cười cười, “Coi bộ Cố đại nhân vẫn không để trẫm vào mắt.”

Ông xoay người rồi lãnh đạm hạ lệnh, “Kéo hần ra ngoài, giết đi.”

Cố Cửu Tư yên lặng quỳ trên đất và nhắm nghiền đôi mắt.

Diệp Thế An cuống quýt kêu, “Bệ hạ!”

“Phụ hoàng,” Chu Diệp bước ra, hần quỳ xuống rồi ôn tồn khuyên nhủ, “tuy Cố đại nhân phạm sai lầm nhưng vẫn là người có công lớn, giết thẳng tay thì không khỏi làm lòng tướng sĩ rét lạnh. Hay là cứ tạm giam lỏng Cố đại nhân để cho hần một cơ hội, nếu ba ngày sau vẫn chưa nghĩ thông suốt thì giết cũng không muộn.”

“Bệ hạ,” Diệp Thế An gấp rút góp lời, “điện hạ nói phải, mong bệ hạ suy nghĩ lại.”

Hai người quỳ xuống dẫn đến mọi người trong phòng lục tục làm theo. Mặt Chu Cao Lãng lạnh tanh, sau một hồi trầm tư, ông nói, “Nể mặt Diệp nhi vậy, nhất hần lại.”

Ông vừa dứt lời, hạ nhân tiến vào lôi hần ra ngoài.

Cố Cửu Tư bị giam trong phòng, hắn không biết mình nằm thẫn thờ suốt bao lâu trước lúc nghe thấy tiếng Chu Diệp. Hình như hắn với Diệp Thế An mới xử lý công việc xong, hai người trò chuyện vài câu với đồng liêu rồi bước vào phòng.

Vì bị phạt đánh nên Cố Cửu Tư nằm bất động trên giường, Chu Diệp và Diệp Thế An đứng trước mặt hắn. Cố Cửu Tư hé mắt liếc bọn họ một cái rồi kiệt sức nhắm mắt lại và chẳng nói gì cả.

Chu Diệp đứng im trong chốc lát, hắn nhẹ nhàng báo tin, “Ngọc Như còn sống.”

Người Cố Cửu Tư cứng đờ, hắn nghe Chu Diệp thừa nhận, “Ta lừa người nên đừng quyết tâm muốn chết như vậy. Ta tin những lời người nói.”

“Nhưng chúng ta rốt cuộc không đi chung đường. Cố Cửu Tư, ta không làm được như người.”

Chu Diệp xoay người, trông hắn già sạm hắn đi và mất hết khí phách của thiếu niên.

“Suy cho cùng,” hắn thì thào, “ta không phải Chu Diệp trong trái tim Uyển Chi.”

Cố Cửu Tư ngẩn ngơ dõi theo bóng lưng của Chu Diệp lẫn Diệp Thế An dần khuất dạng. Rất lâu sau, hắn khàn khàn gọi một cái tên.

“Ngọc Như.”

Oo——oOo——oO

“Thế nên Cửu ca mới phái ta từ Lâm Phần đến đây.”

Sau khi thuật lại hết mọi chuyện, Thẩm Minh ngẩng đầu nhìn Liễu Ngọc Như rồi chậm rãi bảo, “Hắn chả chịu cho ta nói vì sợ người lo. Nhưng ta

không yên tâm, ta cảm thấy cần để tẩu tử biết mấy việc này.”

Liễu Ngọc Như cúi đầu, nội tâm rối loạn.

Nàng hiểu lòng người hơn Thẩm Minh, hẳn không đủ nhạy cảm nhưng nàng thì biết rõ.

Cố Cửu Tư cố tình điều động Thẩm Minh rời đi, Tần Uyển Chi mà chết sẽ khiến Chu Diệp dễ dàng đoán được hẳn đã sớm dự tính hết mọi việc. Nhưng Cố Cửu Tư lại giấu giếm Chu Diệp, Chu Diệp khó tránh khỏi giận chó đánh mèo khi đang đau khổ.

Diệp Thế An mất người nhà, Chu Diệp và Chu Cao Lăng mất người yêu; tâm trí bọn họ dĩ nhiên thống nhất với nhau. Dưới sự thù hận, con người có làm gì cũng chẳng đáng ngạc nhiên. Nhưng Cố Cửu Tư lại là người rất có nguyên tắc...

Liễu Ngọc Như càng cân nhắc càng thấy bất an, nàng hít sâu một hơi rồi quyết định, “Mai người với Diệp Vận tiến hành điểm binh, ta phải quay về Lâm Phần.”

“Người về Lâm Phần?” Thẩm Minh kinh ngạc. “Còn Hoàng Hà...”

“Ta sẽ phái người tới đó trước.” Liễu Ngọc Như mau chóng dặn dò, “Về phần Dương Châu, Trần Tâm lẫn Diệp Vận sẽ giúp đỡ người. Người cứ dẫn theo binh lính đến tiền tuyến và làm theo thời Cửu Tư là được.”

Thẩm Minh gật gù, “Ta nghe Cửu ca.”

Liễu Ngọc Như ậm ừ, nổi bất an mỗi lúc một lớn. Nàng đứng dậy ôm Cố Cẩm ra ngoài.

Liễu Ngọc Như thu xếp cho nhóm người Cố Lăng Hoa và Giang Nhu ở trong một tiểu viện gần Dương Châu, đêm nay nàng sẽ giao Cố Cẩm cho

bọn họ rồi thẳng tiến đến Lâm Phần.

Sau khi Liễu Ngọc Như rời đi, Thẩm Minh cũng cất bước ra ngoài. Vừa đến cửa, hắn đã thấy Diệp Vận đứng đó.

Dáng vẻ Diệp Vận y hệt lúc rời Đông Đô; váy dài màu xanh nhạt thêu hoa, tay chấp lại trong tay áo, ý cười thấp thoáng trên khuôn mặt xinh đẹp.

Thẩm Minh sửng sốt nhìn Diệp Vận, nàng ấy đợi một lát rồi cười thành tiếng, “Lâu không gặp mà chả thèm nói với ta câu nào hả?”

“Không... Không phải... Ta...”

Thẩm Minh lúng ta lúng túng, nhất thời chẳng nói nên lời. Diệp Vận càng cười rạng rỡ hơn, nàng ấy tới trước mặt Thẩm Minh và nhã nhặn bảo, “Đi nào, chúng ta cùng thảo luận quy trình điểm binh ngày mai.”

Thẩm Minh nghe vậy liền bình tâm lại, Diệp Vận vừa đi cạnh hắn vừa nghiêng đầu đánh giá, “Không ngờ chỉ nháy mắt mà ngươi đã thành tướng quân.”

Thẩm Minh ngượng ngịu ho nhẹ một tiếng, “May là người có năng lực đi tới đâu cũng không bị mai một.”

Diệp Vận giễu cợt, “Tự dát vàng lên mặt.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 168

“Người tin tưởng ta một chút được không?” Thẩm Minh phản bác ngay. “Người có biết mình sắp giao tính mạng vào tay ta không đấy?”

“Hờ?” Diệp Vận nhướn mày. “Sao ta phải giao tính mạng vào tay người?”

Câu hỏi trên khiến mặt mũi Thẩm Minh cứng ngắc; giờ hắn mới phát hiện bản thân vô thức mặc định Diệp Vận sẽ theo hắn ra tiền tuyến. Hắn nhíu mày, nhanh chóng nhận thấy ý tưởng này chẳng thỏa đáng nên tăng hăng rồi gạt gù, “Ừ, ta nói bậy thôi.”

“Nhưng người nói chả sai.” Diệp Vận ưỡn ngực thẳng lưng đi bên hắn, thanh âm mang theo vài phần lơ đãng. “Ta thấy người đi một mình thì chắc không ai lo hậu cần nên ta sẽ đi cùng người. Đến lúc ấy, cái mạng nhỏ của ta nằm trong tay người thật.”

Diệp Vận quay sang nhìn hắn, nàng ấy kiêu căng cúi đầu hành lễ, “Sắp tới mong Thẩm Tướng quân chiếu cố.”

Lời này khiến Thẩm Minh ngu ngơ nhìn Diệp Vận, lát sau hắn khẽ bật cười.

Diệp Vận nghe hắn cười bèn trừng mắt, “Người cười cái gì?”

“Không,” Thẩm Minh lắc đầu, “có cười gì đâu.”

Diệp Vận đá nhẹ vào chân hắn, “Nói mau.”

Thẩm Minh đứng yên ăn cú đá kia, hần nghiêng đầu nghiêm túc quan sát nàng ấy rồi đáp, “Ta thấy thật tốt khi người vẫn có thể trò chuyện thế này với ta.”

Diệp Vận bối rối nhìn hần, Thẩm Minh dịu dàng nói, “Ta cứ tưởng chuyện Đông Đô...”

Nghe đến đây, bước chân Diệp Vận dừng lại. Nàng ấy lặng lẽ ngược nhìn Thẩm Minh.

Thẩm Minh hơi ngạc nhiên, hần cũng dừng bước để đáp lại ánh mắt nàng ấy. Đôi mắt Diệp Vận dò xét từng đường nét trên khuôn mặt hần, sau đó nàng ấy cười rõ, “Ta cứng cổ lắm.”

“Trùng hợp thật,” Thẩm Minh cười sáng khoái, “ta cũng vậy.”

Diệp Vận im lặng mím môi và chăm chú nhìn người trước mặt mình. Thẩm Minh vô cùng nhẫn nại, hần chẳng nói gì mà chỉ lẳng lặng chờ Diệp Vận. Sau một hồi, Diệp Vận thổ lộ, “Ta vốn cảm thấy khổ sở nhưng mỗi lúc như thế, ta bỗng nhớ tới người.”

Nàng ấy bỗng ngoảnh đầu đi, hạ thấp giọng, “Thế rồi ta phát hiện mình có thể vượt qua mọi chương ngại của cuộc đời này.”

Thẩm Minh ngậy người ngẩng góc nghiêng xinh đẹp của gương mặt Diệp Vận, hần không thể thốt ra tiếng nào. Diệp Vận đọt một lát rồi khẽ ho và đi về phía trước, “Đi thôi, còn nhiều việc chờ chúng ta lắm.”

Thấy nàng ấy cất bước, Thẩm Minh chợt bừng tỉnh. Hần nóng vội túm lấy tay áo Diệp Vận, “Ta, ta rất cao hứng.”

Diệp Vận không quay đầu lại, Thẩm Minh rốt cuộc cũng nói năng mạch lạc và hấp tấp giải thích, “Diệp Vận, ta cực kỳ cao hứng khi có thể giúp người vui vẻ hơn dù chỉ một chút.”

Diệp Vận mím môi, nàng ấy vẫn đưa lưng về phía hắn, “Đồ ngốc.”

Nàng ấy nhẹ nhàng hất tay Thẩm Minh rồi bước tiếp, “Đi nào, không giống với người nữa, còn cả đồng chuyện đây này.”

Ban đêm cùng ngày, Diệp Vận cùng Trần Tầm tìm đến Dương Long Tư và kết hợp với vài con cháu quý tộc Dương Châu năm xưa để bắt đầu tiếp quản lại nơi đây. Diệp gia sở hữu danh vọng lớn tại Dương Châu, lại thêm ba vạn tinh binh của Thẩm Minh trấn giữ, còn có Dương Long Tư canh chừng, nên Diệp Vận với Trần Tầm mau chóng lập ra bộ luật mới cho Dương Châu và thanh tẩy địa phương này một lần nữa.

Hôm sau Thẩm Minh tiến hành điểm binh. Ngày hôm ấy, nhi lang đất Dương Châu tề tựu tại giáo trường. Trần Tầm cầm kiếm tiến lên, hắn nhìn các thanh niên ở giáo trường mà tưởng như thấy được bạn tốt năm xưa đang đứng ngay trước mặt mình.

Như thế bọn họ đến chứng kiến một khởi đầu mới, để lặng lẽ nói lời từ biệt.

Trần Tầm nhắm nghiền mắt, khi được Diệp Vận thúc giục, hắn mới rút kiếm ra và cất cao giọng, “Hôm nay Dương Châu quy thuận Chu thị, trở về với Đại Hạ. Đất Dương Châu là đất Đại Hạ cũng như người Dương Châu là người Đại Hạ. Thiên hạ yên ổn thì Dương Châu yên ổn, thiên hạ hưng thịnh thì Dương Châu hưng thịnh. Từ nay về sau, con cháu Dương Châu nguyện lấy máu thịt xương cốt vĩnh viễn bảo vệ Đại Hạ.” Trần Tầm xoay ngược kiếm rồi áp chuôi kiếm vào giữa hai hàng lông mày, tạo thành tư thế tuyên thệ độc quyền của con cháu danh môn Dương Châu và trịnh trọng hô vang, “Thịnh thế ngàn đời!”

Oo——oOo——oO

Đêm trước hôm Thẩm Minh điểm binh, Liễu Ngọc Như thu xếp cho Cổ Cẩm rồi dẫn theo người đi một mạch về Lâm Phần. Không phải lo con cái

nên nàng đi cả ngày lẫn đêm và chỉ mất hai ngày để tới nơi.

Vừa đến quan đạo của Lâm Phần, từ xa nàng đã nhìn thấy quân đội đang đi bên ngoài. Liễu Ngọc Như lo lắng không thể đuổi kịp Cố Cửu Tư bèn tăng tốc vào thành rồi đến quan nha. Nàng trình lệnh bài ở cổng, vội vàng nói, “Thiếp thân là Cố Liễu thị, ta muốn gặp phu quân là Cố Cửu Tư. Xin hỏi giờ Cố đại nhân đang ở quan nha à?”

Đối phương nghe vậy liền thận trọng ngược nhìn nàng. Ánh mắt này cảnh báo Liễu Ngọc Như rằng mình đã nói sai, nàng lập tức sửa lời, “Ta cũng thân quen với Chu đại công tử và Diệp đại nhân Diệp Thế An, nếu Cố đại nhân vắng mặt thì có thể giúp ta thông báo cho hai vị này không?”

“Ngài chờ một lát.”

Thái độ người nọ thay đổi ngay khi nàng nói thế, hăn sốt sắng sai người chiếu cố Liễu Ngọc Như rồi đi vào trong.

Chẳng mấy chốc, người nọ quay về báo Liễu Ngọc Như, “Xin mời phu nhân, điện hạ đang ở trong chờ ngài.”

Liễu Ngọc Như hoang mang trước tiếng xưng “điện hạ” này nhưng nàng nhanh nhẹn hiểu ra; Chu Cao Lăng chắc chắn đã xưng đế nên Chu Diệp chính là “điện hạ”.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Liễu Ngọc Như sa sầm; nàng biết Tần Uyển Chi lần Chu phu nhân đã qua đời.

Nàng gạt đầu rồi dẫn người vào phủ dưới sự hướng dẫn của hạ nhân. Khi đã vào phủ đệ, nàng đến thư phòng và thấy Chu Diệp với Diệp Thế An đang ở đây thương lượng gì đó. Hai người chẳng hề lên tiếng lúc Liễu Ngọc Như bước vô, nàng hành lễ, “Chu đại ca.”

Chu Diệp gạt gù với Liễu Ngọc Như rồi bảo, “Ngọc Như ngồi đi.”

Liễu Ngọc Như ngồi xuống ghế do Chu Diệp chỉ định, nàng nhớ mong Cố Cửu Tư song chẳng dám hỏi thẳng thường nên đành cười nói, “Ta vội vã từ Dương Châu về để gặp Cửu Tư nhưng thị vệ không cho ta biết chàng ở đâu mới phải tìm các huynh. Hồi này vào thành ta thấy quân đội bắt đầu rời khỏi đây, có phải Cửu Tư đã xuất phát trước không?”

“Không,” Chu Diệp lắc đầu rồi nói thẳng, “hắn đang bị giam giữ.”

Tuy biết có chuyện nhưng khi được xác nhận, Liễu Ngọc Như vẫn không thể giữ vững nụ cười. Nàng ngồi lặng thinh trên ghế hồi lâu mới lên tiếng, “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tẩu tử với Chu đại nhân đã chết,” Diệp Thế An bình thản trả lời, “còn Chu đại nhân xưng đế. Chúng ta định từ bỏ Dự Châu và tấn công Đông Đô. Để cổ vũ tinh thần chiến sĩ, bệ hạ hứa hẹn cho phép cướp bóc Đông Đô ba ngày.”

Thông tin trên khiến Liễu Ngọc Như ngẩng phắt đầu lên, nàng kinh hoàng nhìn bọn họ.

Nhưng hai người đối diện đều bày ra khuôn mặt vô cảm. Chu Diệp không đành lòng nhìn thẳng vào mắt Liễu Ngọc Như bèn nghiêng đầu đi, Diệp Thế An tiến lên đứng chắn giữa hai người. Hắn rót trà cho Liễu Ngọc Như và từ tốn nói, “Ngọc Như, thời điểm đặc biệt cũng yêu cầu thủ đoạn đặc biệt.”

“Cướp bóc Đông Đô,” Liễu Ngọc Như gian nan mở miệng, “là kiểu thủ đoạn đặc biệt gì chứ?”

“Sở dĩ các tướng lĩnh quanh Chu đại nhân khởi binh vì bị chúng ta lừa rằng Phạm Ngọc muốn giết bọn họ. Mai sau bọn họ đến Đông Đô rồi phát hiện chân tướng thì có thể mượn cớ này để rửa sạch tội danh cũng như phản loạn để lập tân đế một lần nữa. Nếu muốn trấn an bọn họ, bệ hạ phải cần rằng chịu đựng uy hiếp và liên tục ban tặng lễ vật.”

Diệp Thế An phân tích, “Bệ hạ không muốn con đường đế vương của mình giữ lại nhiều mầm mống tai họa như vậy, ngài cần kéo các tướng lĩnh xuống bùn cùng mình để bọn họ hết đường rút lui. Tương lai dù bọn họ mượn cơ này làm phản thì với việc cướp bóc Đông Đô, bọn họ cũng là tội phạm của thiên hạ.”

Liễu Ngọc Như lặng im bóp chặt tay ghế để không chế cảm xúc bản thân.

Chẳng cần bọn họ nhiều lời thì nàng cũng biết lý do Cố Cửu Tư bị giam, nàng hít sâu một hơi rồi khẳng định, “Cửu Tư sẽ phản đối.”

“Điều đó không quan trọng.” Diệp Thế An thản nhiên bảo, “Bệ hạ đã ra quyết định, đại ca giam hãm lại cũng vì tốt cho hãn thôi. Nếu giờ hãn đi khuyên can bệ hạ, chắc chắn ngài sẽ giết hãn để thị uy.”

Liễu Ngọc Như ngậm chặt miệng mà cúi đầu xuống. Diệp Thế An ngẫm nghĩ rồi nói chậm lại, “Ngọc Như, ta biết muội là người phân rõ lợi và hại nên muội hãy đi khuyên hãn. Cửu Tư không muốn thì khỏi tham dự việc này cũng được. Hãn có tòng long chi công nên về sau ở trong triều, ta với Chu đại ca vẫn sẽ giúp hãn một bước lên mây. Muội dẫn hãn rời xa Đông Đô,” Diệp Thế An thoáng chần chừ mới tiếp lời, “để hãn đừng động vào nơi đó.”

Liễu Ngọc Như trầm mặc, nàng cúi gằm đầu với thân mình run run. Diệp Thế An quan sát dáng vẻ của nàng, hãn thầm biết nàng hãn đang thất vọng tột độ. Nội tâm Diệp Thế An chợt thấy khó thở, hãn nghiêng người vì không dám nhìn thẳng vào Liễu Ngọc Như, cứ thế mà kiên nhẫn chờ câu trả lời của nàng.

Sau một hồi, cơ thể Liễu Ngọc Như ngừng run và nước mắt nàng chảy xuống.

“Chu đại ca, Diệp đại ca,” nàng khàn khàn cất tiếng, “thật ra ta không sợ Lạc Tử Thương hay Lưu Hành Tri, càng chẳng sợ Phạm Ngọc. Nhiều năm qua, ta chưa từng sợ hãi cũng như khổ sở.”

Nàng sụt sịt mũi, khi nàng ngẩng đầu lên, nụ cười của nàng thấm đẫm nước mắt, “Nhưng hôm nay ta phát hiện mình biết sợ là gì.”

Hai người không đáp lại, Liễu Ngọc Như vừa nhìn bọn họ vừa đứng lên, “Hai huynh yên tâm, ta sẽ đi khuyên Cửu Tư. Nhưng có một chuyện ta nhất định phải nói.”

“Ta biết trong lòng các huynh đều mỉa mai Cửu Tư ấu trĩ, đều nhận định vì chàng không trải qua nỗi đau giống mình nên mới chẳng hiểu lựa chọn của các huynh. Nhưng để ta nói các huynh biết, năm đó Cửu Tư tưởng mình cửa nát nhà tan song khi bị bá tánh Thương Châu bao vây, khi ở trong bóng tối của nỗi đau, chàng vẫn chưa bao giờ vượt qua ranh giới cuối cùng. Chàng không hãm hại người vô tội vì thù hận cá nhân hay quyền thế.”

“Ta hiểu các huynh có lập trường riêng.” Liễu Ngọc Như hít vào thở ra. “Ta tự nhận mình chẳng tốt lành gì, cũng chẳng kỳ vọng vào bản thân nhưng các huynh thì sao?”

“Năm xưa Giang Hà và tiên đế dùng cả đời để cầu thái bình thịnh thế. Phó Bảo Nguyên lẫn Tần Nam cũng mất đi hai mươi năm vì vụ án Vĩnh Châu. Thế hệ bọn họ hy sinh thời gian của một đời người mới sáng lập nên Đại Hạ. Sau đấy bọn họ đẩy các huynh tới địa vị cao, để các huynh cầm quyền lực, binh lính, tiền tài. Các huynh nghĩ vì sao lại vậy?”

“Vì Giang Hà lẫn những người bất lực như ta đều cho rằng các huynh có thể bảo vệ ranh giới cuối cùng của mình, bảo vệ cái phần khí phách và lương tâm kia!”

Liễu Ngọc Như hét lên, nàng phẫn nộ nhìn Chu Diệp, “Huynh cho rằng tại sao Uyển Chi tấu tếu yêu huynh? Vì huynh yêu tấu ấy à? Yêu huynh

dùng tính mạng hàng triệu bá tánh để báo thù? Ta cho huynh hay, thứ Uyên Chi tấu tấu yêu chính là huynh đó! Tấu ấy yêu một Chu Diệp đã tuyên bố muốn mọi người sống tốt và sống có tôn nghiêm!”

“Còn huynh, Diệp Thế An,” Liễu Ngọc Như chỉ vào Diệp Thế An, căn rắng nói, “Diệp gia nổi tiếng với nhiều thế hệ quân tử nhưng huynh nghĩ tại sao mình lại thành niềm kiêu hãnh của Diệp gia? Họ tự hào huynh nghĩ ra thủ đoạn lợi hại hay tự hào huynh có thể báo thù cho gia tộc? Kể cả khi huynh báo được thù cho Diệp gia,” Liễu Ngọc Như nhìn chòng chọc hẳn, “huynh dám đi gặp liệt tổ liệt tông của Diệp gia dưới chín tuổi sao?”

Diệp Thế An khẽ run rẩy, hẳn đưa mắt nhìn Liễu Ngọc Như, môi hẳn mấp máy nhưng chẳng thể thốt ra tiếng nào.

Liễu Ngọc Như nhắm mắt, nàng cố gắng hít thở đều để ổn định cảm xúc rồi từ từ bình tĩnh lại. Nàng nhẹ nhàng bảo, “Ta từng nghĩ các huynh đặc biệt nhưng xem ra không phải vậy. Giao thiên hạ cho Phạm Ngọc, Lưu Hành Tri, hay các huynh cũng có khác gì đâu?”

“May mắn duy nhất của ta,” Liễu Ngọc Như chậm rãi mở mắt, chăm chú nhìn bọn họ, “trên đời này vẫn còn Cố Cửu Tư.”

Cũng chỉ có mình hẳn thôi.

Trên đời này, người duy nhất bất biến và vĩnh viễn chói chang như ánh mặt trời dù trải qua chặng đường dài đằng đẵng lại là tên ăn chơi trác táng của Dương Châu từng bị người người nhạo báng.

Liễu Ngọc Như khom lưng hành lễ, nàng đứng dậy rồi điềm tĩnh nói, “Các huynh yên tâm, ta sẽ khuyên nhủ và dẫn chàng rời đi.”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như xoay người sang chỗ khác, nàng vừa lau nước mắt vừa ra khỏi phòng.

Người hầu đưa nàng tới phòng giam Cỗ Cửu Tư, hắt đang gục đầu trên giường mà nghiêm túc nghĩ cách.

Cần giải quyết những bản khoản của Chu Cao Lăng nếu muốn phá giải tình thế, nhưng biện pháp thì...

Trong lúc Cỗ Cửu Tư suy nghĩ, bên ngoài truyền đến giọng nói quen thuộc, “Mở cửa.”

Cỗ Cửu Tư ngẩn người, hắt quay phắt đầu lại và thấy cửa phòng chậm chạp mở ra. Nữ tử mặc trang phục màu lam với trâm ngọc đứng ngược sáng ở cửa. Cỗ Cửu Tư ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn người mới xuất hiện. Liễu Ngọc Như thấy bộ mặt ngốc nghếch của hắt thì nín khóc để mỉm cười, nàng thong dong đến trước mặt hắt và dịu dàng nói, “Đứng lên nào.”

Nàng vươn tay về phía hắt, giọng khản đặc, “Cửu Tư, ta tới đón chàng đây.”

“Sao nàng lại tới đây?”

Cỗ Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như đến liền cuống quýt đứng lên. Liễu Ngọc Như phát hiện hắt còn bị trói bèn vội vã ngồi xổm xuống rồi tháo lỏng dây ở phần tay. Nàng khẽ giải thích, “Xử lý xong Dương Châu, ta lo cho chàng mới về xem thế nào.”

“Không phải dặn nàng đi Hoàng Hà sao?” Cỗ Cửu Tư chẳng biết mình nên mừng rỡ hay lo lắng, hắt nói với biểu cảm phức tạp, “Giờ nàng tới đây...”

“Ta thu xếp người khác đến đó trước. Nếu Lạc Tử Thương động tay động chân vào Hoàng Hà, khả năng cao y sẽ đặt bẫy tại nơi thỏa mãn hai điều kiện. Thứ nhất là ở thượng du Thủ Nam Quan, thứ hai là ở những chỗ do y giám sát khi chàng vắng mặt.” Liễu Ngọc Như vừa đỡ Cỗ Cửu Tư dậy vừa nhanh chóng nói, “Ta phái người đến Huỳnh Dương tìm gặp Phó Bảo

Nguyên và nhờ ông ấy xác nhận những vị trí mà Lạc Tử Thương trông coi lúc chàng không ở đây. Sau khi biết chắc chàng an toàn, ta sẽ đến đó và dùng phương pháp loại trừ dựa trên hai điều kiện kia.”

Liễu Ngọc Như cười bỏ dây trói rồi ngược nhìn Cổ Cửu Tư, hẩn chăm chú ngắm nàng một lát và cười rộ, “Nàng đã khóc.”

Hắn giơ tay nhẹ nhàng chạm vào vệt nước mắt trên mặt nàng, chua xót hỏi, “Sao lại khóc?”

“Hồi này gặp Diệp đại nhân và điện hạ,” Liễu Ngọc Như thay đổi xưng hô, mũi nàng sụt sịt, “có hơi to tiếng với bọn họ.”

Cổ Cửu Tư biết Liễu Ngọc Như tranh cãi điều gì với bọn họ, hẩn nhất thời không nói nên lời. Hắn cúi gằm đầu mãi mới lên tiếng, “Bọn họ bảo nàng tới gặp ta?”

“Ừ,” Liễu Ngọc Như gật gù, “nhờ ta khuyên chàng đừng động vào việc này.”

Cổ Cửu Tư vẫn im lặng cúi đầu, Liễu Ngọc Như phúi bụi trên ống tay áo hẩn rồi quay đầu chỉ thị người bên ngoài mang hai bát mì tới. Sau đó nàng bảo, “Tạm thời không bàn chuyện, ăn trước đã.”

Cổ Cửu Tư ậm ừ, Liễu Ngọc Như kéo hẩn ngồi vào bàn. Nàng nắm tay hẩn và lặng lẽ quan sát; Cổ Cửu Tư gầy hơn nhiều, trông hẩn như khoác thêm một lớp phong sương. Thấy nàng nhìn mình chăm chăm, Cổ Cửu Tư ngẩng đầu cười với nàng, “Nhìn ta làm gì? Có phải đang nghĩ ta đẹp quá không?”

Nghe hẩn chọc ghẹo, Liễu Ngọc Như rớt cuộc nhin hết nổi. Nàng đột ngột nhào vào lòng Cổ Cửu Tư và ôm chầm lấy hẩn.

Nàng biết chứ.

Biết giờ phút này hãn khổ sở cỡ nào, cũng biết hãn hoang mang ra sao. Hãn đi trên con đường không có ai làm bạn đồng hành, mọi người đều nói hãn sai rồi.

Mãng hãn ngây thơ, ấu trĩ, và không hiểu việc đời.

Đạo nghĩa trong nội tâm hãn hoàn toàn bị giẫm đạp, thứ hãn kiên quyết bảo vệ chẳng đáng một đồng.

Những người bầu bạn bên hãn dần rời xa, chỉ còn mình hãn bước đi trên con đường này và tiếp tục lòng kiên trì mà mọi người đều cho rằng là vô nghĩa.

Đối với người ấp ủ tín ngưỡng trong tim, sự tàn nhẫn lớn nhất là hủy diệt tín ngưỡng của hãn. Song dù đã tới bước đường ấy, hãn vẫn chẳng than thở lấy một câu, thậm chí còn cố gắng chọc nàng cười như ngày xưa.

Cái ôm này khiến Cố Cửu Tư không cười nổi nữa, hãn cảm nhận được cơ thể cô nương trong lòng mình run run. Rất lâu sau, hãn cúp mắt xuống và yếu ớt đặt tay lên vai nàng.

“Ta không muốn làm nàng lo,” hãn lẩm bẩm, “nhưng nàng thế này thì ta chẳng thể giả đồ vui vẻ.”

Liễu Ngọc Như lặng thinh, Cố Cửu Tư ôm chặt nàng rồi hít sâu một hơi, “Ta biết xưa nay nàng luôn là người hiểu cách sống tốt nhất. Hiện giờ chúng ta có Cẩm nhi lẫn người nhà, vì mọi người, ta quả thật không nên quản việc này. Ta không chỉ là quan viên Đại Hạ mà còn là trượng phu của nàng, phụ thân của Cẩm nhi, nhi tử của cha mẹ. Trên người ta có rất nhiều trách nhiệm khác...”

Cố Cửu Tư nghẹn ngào, hãn ôm Liễu Ngọc Như thật chặt và gối đầu lên tóc nàng. Hãn thốt ra với thanh âm cực kỳ thống khổ, “Ta nên trở về cùng nàng.”

“Nếu là chuyện nên làm,” Liễu Ngọc Như khàn khàn hỏi, “sao chàng lại khổ sở như thế?”

Cố Cửu Tư không trả lời, chỉ im lặng cụp mắt hồi lâu rồi đáp, “Đông Đô còn cả triệu bá tánh sinh sống.”

Cả triệu bá tánh mà cướp bóc ba ngày thì đúng là trăm họ lầm than.

“Ngọc Như...”

Giọng Cố Cửu Tư khàn đặc khi cất lên, Liễu Ngọc Như nâng tay cắt ngang lời hắn.

“Chàng đừng nói gì hết.”

Đôi mắt trong veo của Liễu Ngọc Như in bóng hình hắn, nàng dịu dàng nói, “Cũng đừng đưa ra lựa chọn, để ta quyết thay chàng nhé?”

Cố Cửu Tư lặng lẽ ngắm nhìn nàng.

Đây có lẽ là độ tuổi đẹp nhất đời nàng. Thuở mới gặp gỡ, nàng quá ngây ngô và tầm nhìn bị giới hạn trong bốn bức tường hậu viện. Giờ nàng đã trở mã với thân hình mảnh mai cao ráo. Nàng vốn là mỹ nhân hàng đầu nhưng đôi mắt của nàng là thứ vô cùng hiếm thấy; nó như đá quý, như tranh vẽ, như trời cao.

Đôi mắt kia chất chứa non xanh nước biếc lẫn muôn ngàn chúng sinh, khiến nó tỏa sáng lạ thường và lấp lánh rực rỡ.

Nàng tựa thần Phật thấu hiểu trái tim phàm tục; lại tựa ánh nến chiếu rọi chằng đường phía trước.

Đời này, nàng là nữ tử đẹp nhất hắn từng thấy.

Con người của Cố Cửa Tư thoáng di chuyển nhưng vẫn chăm chú nhìn nàng. Liễu Ngọc Như cười rạng rỡ lẫn âm áp, “Bất kể ta quyết định thế nào, chàng cũng nghe theo có được không?”

“Được.”

Giọng Cố Cửa Tư nghèn nghẹn khi đáp lại. Trong khoảnh khắc ấy, hân tin tưởng nàng vô điều kiện. Nàng muốn hân tồn tại, hân sẽ tham sống sợ chết; nàng muốn hân chết đi, hân cũng sẽ thoải mái chấp nhận.

Liễu Ngọc Như không nói gì, nàng nâng tay tỉ mỉ phác họa lại từng đường nét khuôn mặt hân. Ánh mắt nàng đầy trân trọng, đầu ngón tay tuy lạnh lẽo nhưng vừa mềm mại vừa thận trọng.

“Cửa Tư,” nàng chân thành nhìn hân, “chàng phải biết rằng ta yêu chàng.”

“Ta biết.”

“Ta yêu sự khí khái và kiên định của chàng. Ta biết người mình yêu không thể trở mặt chứng kiến trăm họ lâm than mà chẳng có lợi ích gì. Người ấy cũng không thể vô tư sống yên phận cùng ta ở một góc nhân gian nhỏ bé để bo bo giữ lấy mình.” Bạn đang

Liễu Ngọc Như vừa thổ lộ, nước mắt Cố Cửa Tư liền chảy xuống. Hân không dám rời mắt khỏi nàng và khóc hết một bữa trưa đến lúc kiệt sức.

Liễu Ngọc Như vén vài sợi tóc dính lên mặt hân, đôi mắt nàng ngấn lệ nhưng nàng vẫn dịu dàng mỉm cười, “Chàng đi đi.”

Cố Cửa Tư bất động, hân run rẩy khi nghe người này bình thản nói, “Chàng muốn làm gì thì hãy đi thực hiện. Ta không nghĩ chàng sai, chẳng qua con đường chàng chọn quá gập ghềnh nên người khác không thể tiếp tục. Nếu chàng đi được trọn vẹn, chàng sẽ thành anh hùng trong lòng ta.

Chàng thiếu tiền thì ta bỏ ra ngàn vàng, chàng cần hỗ trợ thì ta dốc hết sức lực. Đương nhiên nếu chàng muốn ta nhảy vào dầu sôi lửa bỏng,” Liễu Ngọc Như cười gượng gạo, “ta sẽ chẳng đi cùng. Ta ích kỷ lắm, ta phải bảo vệ Cẩm nhi. Hoàng Hà ấy à, nếu được thì ta sẽ tu sửa còn không thì cho ta từ bỏ nhé?”

“Ừ,” Cổ Cửu Tư khóc thành tiếng.

Hắn biết nàng đang lừa mình nhưng hắn không thể vạch trần. Cổ Cửu Tư nắm chặt ống tay áo của Liễu Ngọc Như, mắt nhìn chăm chú nàng còn miệng khàn khàn bảo, “Nàng nói được thì phải làm được.”

“Dĩ nhiên,” Liễu Ngọc Như khẽ cười.

“Nàng nhất định phải sống tốt hơn bất kỳ ai khác.”

“Ừm.”

“Bất kể ta làm gì hay có gặp nạn chẳng nữa, nàng với Cẩm nhi nhất định phải sống tốt. Nếu ta khiến nàng chật vật thì không cần thích ta. Hãy thích người khác,” Cổ Cửu Tư cúi đầu khóc lóc, “thích ai ích kỷ một chút, đối xử tốt với nàng một chút. Không cần...không cần lại thích loại người giống ta.”

Nói rồi Cổ Cửu Tư chịu hết nổi mà oằn mình khóc trên mặt đất. Liễu Ngọc Như điềm tĩnh nhìn hắn, dù nước mắt tuôn rơi nhưng dáng vẻ nàng vẫn dè dặt, kiềm chế, và tao nhã.

Nhìn người trước mặt khóc trong câm lặng, nàng hít mũi một cái rồi thì thào, “Lát nữa ta sẽ đưa chàng danh sách tài sản trong nhà, cần thì cứ dùng hết cũng không sao. Ta đã giữ lại một phần đủ cho cả nhà già trẻ nên chúng ta không lo bị ảnh hưởng.”

“Ta gặp Trần Tâm ở Dương Châu và phó thác người nhà cho hã, ta sẽ đưa họ đi ẩn náu khi giải quyết xong vụ Hoàng Hà. Nếu chàng bình an vô sự, ta dẫn mọi người về tìm chàng. Ngược lại, ta sẽ bỏ đi cùng họ.”

Cổ Cửu Tư không thốt lên tiếng nào, hã chỉ ôm nàng càng lúc càng chặt.

Hã từng xin lỗi và hứa hẹn với nàng vô số lần.

Song hã nhận ra mình không thể thực hiện những lời đó.

Hã không tài nào khiến nàng sống yên bình cả đời như hã mong muốn. Từ ngày quen biết nhau, hã chỉ mang đến cho nàng rối loạn, bất an, cả lang thang khắp chốn nữa.

Hã lên kế hoạch giúp thiên hạ, bảo vệ chúng sinh, cứu hàng triệu bá tánh Đông Đô, tu sửa con sông Hoàng Hà cuộn cuộn nhưng lại chẳng thể tặng sự bình yên cho cô nương này.

Từ đầu đến cuối hã đều có lỗi và không xứng đáng với nàng, song nàng tốt đẹp như vậy làm hã chẳng chịu buông tay.

Hã quỳ gối trước nàng, khóc đến tan nát cõi lòng như thể muốn phát tiết mọi thống khổ, như thể đây chính là giây phút vĩnh biệt.

Liễu Ngọc Như lặng lẽ nhìn hã, nàng cảm nhận được từ cái ôm của hã sự đau khổ lẫn bất lực. Nàng giơ tay vuốt tóc Cổ Cửu Tư rồi ôn hòa mỉm cười.

“Cổ Cửu Tư,” nàng gọi tên hã, nhỏ nhẹ mà trịnh trọng, “cảm ơn chàng.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 169

Cổ Cửu Tư nước nở lắc đầu, điên cuồng phủ nhận. Liễu Ngọc Như ngược nhìn mây trắng bồng bềnh giữa bầu trời xanh ngút ngàn ngoài kia, từ tốn nói, “Khi còn nhỏ, ta rất muốn gả cho một nam nhân tốt. Ta cứ nghĩ mãi về định nghĩa của nam nhân tốt. Ta cho rằng hã sẽ bảo vệ ta, cho ta cơm ngon áo đẹp cũng như không khiến ta buồn lo. Đáp lại, ta bầu bạn bên hã, dựa dẫm vào hã, tồn tại vì hã và chết đi vì hã. Thế rồi ta gả cho chàng.”

Liễu Ngọc Như cúi đầu, nàng nhìn hã mà không thể nhin cười, “Nhờ vậy ta mới biết rằng sống là vì chính mình.”

Nàng khom lưng ôm chặt hã, nhắm nghiền mắt, “Ta không nghĩ chàng có lỗi với ta nên đừng áy náy. Ta là thê tử của chàng nhưng trên hết, ta vẫn là Liễu Ngọc Như.”

Nàng không tuân theo hã, cũng chẳng thuộc về hã. Nàng sẽ lựa chọn cuộc đời mình muốn chứ không phải do hã cung cấp.

Cuộc đời hã đầy bấp bênh nhưng từ giây phút nàng rời thuyền và quay lại Dương Châu, chính nàng đã lựa chọn sự bấp bênh ấy.

Cuộc đời hã gánh vác vạn dân nhưng từ ngày nhận cáo mệnh và cùng hã đứng trên cao dõi theo bá tánh, nàng đã lựa chọn trách nhiệm đó.

Hã không cần áy náy vì nàng hoàn toàn chẳng chỉ trích.

Hai người ôm chặt nhau, chính khoảnh khắc ấy giúp Cổ Cửu Tư xác định hã không sợ hãi hay hoang mang khi đi trên con đường này.

Bọn họ không có nhiều thời gian tâm sự, lúc Cố Cửu Tư ổn định cảm xúc thì người đưa cơm cũng đến. Liễu Ngọc Như dùng cơm với Cố Cửu Tư xong liền đưa danh sách gia sản cho hắn rồi kể chi tiết tình hình Dương Châu. Khi nàng thuật lại hết mọi việc đã là buổi trưa, Liễu Ngọc Như dặn hắn, “Lát nữa ta sẽ gặp Chu đại ca với Diệp đại ca và bảo rằng mình thuyết phục thành công, nhưng chúng ta không muốn tham dự việc này nên quyết định ở lại Lâm Phần. Chờ bọn họ mất cảnh giác, tối nay chúng ta lén rời đi.”

Cố Cửu Tư gật đầu, Liễu Ngọc Như để hắn nghỉ ngơi một lát. Sau khi rửa mặt chải đầu, Liễu Ngọc Như dẫn hắn đi gặp Chu Diệp và Diệp Thế An.

Chu Diệp bày một bàn rượu, ba huynh đệ gặp nhau nhưng chẳng ai mở lời. Liễu Ngọc Như ở giữa thấy ba người im phăng phắc bèn cười, “Mọi chuyện đều đã qua, đừng câu nệ nữa. Đợi các huynh thu xếp ổn thỏa hết thảy, ta và Cửu Tư sẽ về Dương Châu.”

“Về Dương Châu...” Diệp Thế An thoáng do dự mới hỏi, “Trở về rồi hai người định làm gì?”

“Tiếp tục kinh doanh.” Liễu Ngọc Như nâng chén, nàng liếc Chu Diệp lẫn Diệp Thế An một cái. “Về sau Cửu Tư không ở trong triều nữa, chúng ta buôn bán mà gặp chuyện thì còn phải làm phiền các huynh đấy.”

Lời này khiến Chu Diệp với Diệp Thế An dần yên lòng, Chu Diệp đồng ý ngay, “Việc đó dễ thôi.”

Chu Diệp nâng chén, hắn nhìn Cố Cửu Tư và chần chừ giây lát rồi giơ tay lên, “Cửu Tư, uống một chén đi.”

Cố Cửu Tư đáp ứng, hắn cùng chén với Chu Diệp. Sau đấy hắn ngược nhìn Chu Diệp và bình tĩnh cất tiếng, “Đại ca.”

Tiếng “đại ca” kia khiến Chu Diệp chua xót, hắn đang định mở miệng thì nghe Cố Cửu Tư nói, “Ta thật sự đã cố hết sức cứu tẩu tử.”

“Ta biết.” Chu Diệp cười buồn bã, hắn thở dài. “Chẳng qua ta khó chịu nên mới tìm cớ để lòng mình thoải mái hơn, mong người thứ lỗi.”

Cố Cửu Tư gật đầu và không nói gì thêm. Hắn với Chu Diệp uống một hơi cạn chén rồi hắn lại nâng chén hướng về phía Diệp Thế An.

Hai người mặt đối mặt trong phút chốc, Diệp Thế An vừa nâng chén vừa gật đầu và cũng uống cạn rượu.

Bữa cơm này được ăn trong sự rầu rĩ nặng nề, ba huynh đệ chẳng nói gì mấy với nhau. Chu Diệp uống rất nhiều rượu, Diệp Thế An phải dìu hắn về phòng lúc tiệc tàn. Đi được nửa đường, Chu Diệp đột nhiên quay đầu lại gọi Cố Cửu Tư, “Cửu Tư!”

Cố Cửu Tư đang nắm tay Liễu Ngọc Như, hắn quay lại và thấy Chu Diệp nhìn mình chòng chọc. Ánh mắt Chu Diệp đeo bám hắn nhưng không biết đang nhìn ai, rất lâu sau, Chu Diệp mới nói, “Xin lỗi.”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền thoáng trầm mặc rồi bật cười.

“Có lời xin lỗi này,” hắn nhẹ nhàng thở dài, “thì ta vẫn coi huynh là huynh đệ.”

Cố Cửu Tư giơ tay lên, hắn chấp tay và cười bảo, “Hẹn gặp lại.”

Chu Diệp uống nhiều đến mức váng vất, Liễu Ngọc Như vội khuyên Diệp Thế An, “Diệp đại ca mau dìu Chu đại ca về phòng đi.”

Diệp Thế An gật đầu rồi đưa Chu Diệp về tận phòng. Sau khi tiễn bọn họ, Liễu Ngọc Như với Cố Cửu Tư tay trong tay trở lại phòng riêng. Hai

người đóng kín cửa, Cố Cửu Tư quay sang dặn Liễu Ngọc Như, “Đợi tí nữa...”

Chưa nói hết câu, Liễu Ngọc Như bất chợt tiến lên giật mạnh Cố Cửu Tư rồi trao hẳn một nụ hôn.

Hơi thở của cả hai đan xen giữa đêm tối, bọn họ tha thiết ôm lấy người còn lại. Lúc nụ hôn kết thúc, trán hai người chạm vào nhau và Cố Cửu Tư nghe nàng hỏi, “Thích chứ?”

Cố Cửu Tư khàn khàn đáp, “Thích.”

“Nhớ sống sót trở về đây.”

“Ừ.”

Cố Cửu Tư vẫn ôm chặt nàng mà run rẩy nói, “Ngọc Như, nếu ta không muốn buông nàng ra thì nàng có oán ta không?”

“Không đâu,” Liễu Ngọc Như ngược nhìn hẳn, đôi mắt sáng ngời tựa tinh tú, “ta sẽ rất hạnh phúc.”

Hai người đang tâm sự thì bên ngoài vang lên tiếng rên rĩ, sau đấy Vọng Lai đẩy cửa sổ ra giục, “Được rồi, mau đi thôi.”

Liễu Ngọc Như lần Cố Cửu Tư đáp lại một tiếng, hẳn trèo qua cửa sổ và ôm Liễu Ngọc Như ra ngoài.

Liễu Ngọc Như cho thuộc hạ chuẩn bị nguyên ngày, cộng thêm Chu Diệp với Diệp Thế An mất cảnh giác sau tiệc rượu, nên ba người mau chóng thoát khỏi phủ nha để tập hợp lại với đội ngũ của Liễu Ngọc Như. Khi đã tập trung đông đủ và đoàn người phi ngựa đến cổng thành, Liễu Ngọc Như móc ra lệnh bài Chu Diệp đưa nàng rồi cất cao giọng, “Chúng ta phụng mệnh điện hạ phải rời thành vì có việc gấp, mở cổng!”

Lệnh bài lẫn thái độ nóng nảy của Liễu Ngọc Như làm lính gác vội vàng mở cổng cho bọn họ. Mọi người cấp tốc lao ra khỏi thành, lúc tới quan đạo, Liễu Ngọc Như cười với Cố Cửu Tư, “Ta phải đến Hoàng Hà.”

“Ta biết.”

“Chàng định đi đâu?”

“Ta ư?” Cố Cửu Tư suy nghĩ, hắn mím môi trả lời, “Đông Đô.”

“Ừm.” Liễu Ngọc Như gật gù, nàng quay lại nhìn thoáng qua Vọng Lai rồi bảo Cố Cửu Tư, “VẬY Ể VỌNG LAI ĐI CÙNG CHÀNG. CHÀNG TỚI ĐÔNG ĐÔ THÌ TẤT NHIÊN PHẢI TÌM CỬU CỬU, CÓ HẸN THEO SẼ TIỆN HƠN.”

“Thế thì để Mộc Nam đi với nàng.”

Cố Cửu Tư cười khanh khách, hắn vừa giơ tay sửa lại cổ áo choàng cho Liễu Ngọc Như vừa nhìn nàng, “Hãy cẩn thận.”

“Chàng cũng vậy.”

Dặn dò xong, hai người đều im lặng như chẳng nói lời từ biệt. Sau một hồi, Liễu Ngọc Như cúi đầu cười cười rồi phất tay, “Ta đi đây.”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như xoay người và không dám quay đầu lại. Nàng phi nước đại thẳng tiến đến Vĩnh Châu.

Cố Cửu Tư dõi theo nàng rồi đi, sau đấy hắn đổi ngựa rồi chạy về Đông Đô.

Hai người gần như đến Vĩnh Châu và Đông Đô cùng lúc. Vào thời điểm này, thiên hạ đều biết Chu Cao Lăng tự xưng đế nên tin tức ùn ùn đổ về Đông Đô.

Ngày Chu Cao Lãng đánh hạ thành trì thứ nhất, Thẩm Minh đang ở thành Tần nơi biên giới và chơi cờ năm quân với Diệp Vận trên cổng thành. Hăn vừa đặt quân cờ xuống liền cảm thấy mặt đất chấn động.

Diệp Vận cầm quân cờ, bối rối hỏi, “Gì thế này?”

Nghe đến đây, Thẩm Minh biến sắc rồi cuống cuống đứng dậy. Hăn gấp gáp tới rìa tường thành, đập vào mắt hăn là cát vàng cuộn cuộn đằng xa. Thẩm Minh mở to mắt, hăn hét lớn, “Địch đột kích, mau chinh quân đi nghênh địch!”

Hôm ấy là năm Khang Bình thứ nhất, ngày mười ba tháng tám.

Tiếng ca múa âm ỉ trong cung điện Đông Đô, Phạm Ngọc bịt mắt mà thỏa sức chơi đùa với mỹ nhân.

Lạc Tử Thương ngồi uống rượu ở một bên, có thái giám hấp tấp vào điện rồi thì thầm vài câu bên tai y. Biểu cảm của Lạc Tử Thương thoáng thay đổi, hăn đứng dậy bảo Phạm Ngọc, “Bệ hạ, thần...”

“Đi đi.” Phạm Ngọc mất kiên nhẫn xua xua tay. “Ngày nào cũng có cả đồng chuyện, người không cần xin chỉ thị của trẫm, muốn thì cứ đi.”

Lạc Tử Thương cười giả lả, y kính cẩn hành lễ rồi cáo lui ra ngoài đại điện. Minh Nhất đang đứng cạnh một người khác ở ngoài điện, sắc mặt hăn khó coi vô cùng. Lạc Tử Thương nhìn từ đầu xuống chân người đứng sau Minh Nhất, đôi mắt đỏ hoe của đối phương khiến lòng y bất an nhưng y vẫn cố gắng trấn định để cười nói, “Sao vậy? Bảo người đi Dương Châu mà sao lại khóc lóc trở về?”

“Đại nhân,” đối phương quỳ xuống, giọng khản đặc, “Tiêu đại nhân chết rồi!”

Thông tin này khiến Lạc Tử Thương trợn trừng mắt, y lập tức phản ứng lại bằng cách túm lấy cổ áo của người đang quỳ và giận dữ chất vấn, “Người nói cái gì?!”

Lâu rồi y không liên lạc được với Dương Châu nên cũng biết nơi đó phát sinh rắc rối, y chỉ không ngờ Tiêu Minh đã chết.

Phản ứng của Lạc Tử Thương làm thị vệ kia hoảng sợ song hăn vẫn cắn răng lặp lại, “Tiêu đại nhân chết rồi!”

Lạc Tử Thương không nói câu nào, trông y choáng váng tột độ. Minh Nhất lo lắng đỡ y, nhú mày nhắc nhở, “Đại nhân hãy bình tĩnh.”

Lạc Tử Thương cảm giác toàn bộ hồn phách của mình đã thoát xác, đầu óc y trống rỗng. Hồi lâu sau, y dùng hết sức lực mới thốt lên được, “Là ai...”

“Trần Tâm,” thị vệ đáp ngay, “hiện giờ Trần Tâm là người quản lý Dương Châu.”

Lạc Tử Thương tức tốc tìm kiếm cái tên này trong trí nhớ của mình, y nghe nó quen quen nhưng không tài nào nhớ nổi bèn cau mày hỏi, “Trần Tâm là ai?”

“Trần Tâm là khách khanh dưới trướng Cơ phu nhân,” thị vệ nhanh chóng báo cáo, “hắn vốn câu kết với Vương Bình Chương nhưng chả hiểu sao lại thân cận cô ta. Sau đó Liễu Ngọc Như tới Dương Châu rồi sống trong Lạc phủ. Xung đột nổi lên giữa Liễu Ngọc Như và Cơ phu nhân dẫn đến việc Tiêu đại nhân xúc phạm Cơ phu nhân. Thế là cô ta phẫn nộ triệu tập thuộc hạ cũ của Vương thị rồi liên kết với Vương Bình Chương ám sát Tiêu đại nhân.”

“Người Đông Doanh đâu?” Lạc Tử Thương siết chặt tay.

Thị vệ hạ thấp giọng, “Vương Bình Chương bỏ số tiền lớn thu mua người trong quân đội để chuốc thuốc mê người Đông Doanh. Đồng thời Trần Tâm giả mạo lệnh của Tiêu đại nhân và cho phép Thẩm Minh dẫn ba vạn đại quân tiến vào Dương Châu. Sau khi Thẩm Minh đến, Trần Tâm cùng Vương Bình Chương bắt giữ hầu hết người phe ta. Tiếp theo Trần Tâm giết Vương Bình Chương rồi ép những người không tuân phục vào quân đội để Thẩm Minh đưa bọn họ tới chiến trường Dự Châu.”

“Dự Châu?” Nghe đến địa danh này, Lạc Tử Thương thấy thật khó tin. “Người nói Thẩm Minh đi Dự Châu?”

“Vâng,” thị vệ xác nhận, “mang theo cả quân đội Dương Châu, tổng cộng là tám vạn người.”

Lạc Tử Thương cảm thấy quá hoang đường, y lùi một bước và muốn nói gì đó nhưng chẳng cất nổi thành lời. Tay y vô thức huơ huơ, cuối cùng y bật thốt một câu với đôi mắt đỏ ngầu, “Sao A Minh có thể chết chứ?”

Chẳng ai trả lời y, Lạc Tử Thương đột ngột găm lên, “Liễu Ngọc Như mà đủ sức lừa hăn à?!”

Y hiểu sự đệ mình hơn bất kỳ ai; từ nhỏ hăn đã thông minh chừng chạc và luôn tính toán chu đáo khi hành sự. Tiêu Minh là do y đích thân bồi dưỡng, sao hăn có thể sập bẫy của Liễu Ngọc Như được?

Thị vệ cúi đầu thì thào, “Liễu Ngọc Như nói Cố Cẩm là con ngài.”

“Nàng nói là hăn tin?!” Lạc Tử Thương tức giận mắng, “Hăn ngu vậy sao?!”

“Người hầu thân cận của Tiêu đại nhân bảo,” thị vệ thận trọng kể, “đứa bé kia có đôi mắt giống ngài. Hơn nữa Tiêu đại nhân luôn cho rằng ngài thích Liễu phu nhân nên mới tạm thời bỏ qua thật giả mà giúp ngài giữ người lại.”

Tiết lộ trên khiến Lạc Tử Thương sửng sờ.

Thị vệ tiếp tục, “Tiêu đại nhân nói ngài cuối cùng cũng thích một người nên dù phải dùng thủ đoạn gì chẳng nữa, hẳn vẫn hy vọng ngài có gia đình.”

Nhưng chính nguyện vọng nhỏ bé đó, chính sự mềm lòng hiềm hoi hay thậm chí là duy nhất ấy khiến hẳn trả giá bằng cả tính mạng.

Lạc Tử Thương thần thờ đứng tại chỗ, y gian nan quay đầu nhìn phương hướng có Dương Châu.

Trong nháy mắt, y tưởng chừng mình đã quay lại nhiều năm về trước khi mới đến Chương gia. Y ngồi trên xe ngựa, có đứa bé đuổi theo xe và chật vật cầu xin, “Công tử, Lạc công tử, cho ta ăn chút gì được không?”

Y vén màn xe lên để thấy một thiếu niên đang chạy hộc tốc. Da dẻ hắc xanh xao vàng vọt, Lạc Tử Thương vừa nhìn đã biết đứa nhỏ này sắp chết.

Y kêu xe ngựa ngừng lại rồi bước xuống và ngồi xổm trước mặt Tiêu Minh mà mỉm cười, “Ta có thể cho người một màn thầu, người sẽ cho ta cái gì?”

“Tính mạng.” Tiêu Minh ngẩng đầu, nghiêm túc tuyên bố, “Ngài cứu ta thì ta sẽ trao tính mạng mình cho ngài.”

Y luôn nghĩ rằng đây là lời nói đùa.

Lạc Tử Thương sống cô độc suốt bao nhiêu năm, quanh y chỉ toàn bóng tối và nghi kỵ, nếu không có lợi thì ai sẽ thật lòng trao cả tính mạng cho y?

Nhưng hôm nay y phát hiện quả thật có kẻ ngu ngốc như vậy.

Tiêu Minh không chết vì sự ngu xuẩn của bản thân hay chết vì mưu kế của Liễu Ngọc Như, hẳn chết vì sự mềm lòng và lo lắng dành cho y. Hề

nhắc đến sư huynh, hấn lại trở thành một đứa bé và đánh mất cảnh giác lẫn sự cứng rắn.

Nước mắt bất giác chảy dài trên khuôn mặt Lạc Tử Thương, khiến người xung quanh đều ngỡ ngàng. Lạc Tử Thương chẳng hề nhận ra, tới lúc nước mắt rơi xuống mu bàn tay thì y mới hoàn hồn.

Những giọt nước mắt tựa dung nham thiêu đốt mu bàn tay, làm y đau đến mức run lẩy bẩy.

Y chưa từng nghĩ mình sẽ có cảm xúc thế này, Minh Nhất đứng cạnh lo âu nhìn y và không khỏi kêu, “Đại nhân...”

Tiếng “đại nhân” kia giúp Lạc Tử Thương tỉnh táo lại, Minh Nhất cân nhắc rồi an ủi, “Chúng ta đã đi trên con đường này thì trong lòng cũng tự hiểu kết cục của mình, đại nhân đừng quá thương tâm. Tiêu đại nhân trên trời có linh chắc chắn sẽ không muốn thấy đại nhân rồi bởi vì hấn.”

“Yên tâm...” Lạc Tử Thương nghe Minh Nhất nói liền khàn khàn bảo, “ta sẽ chẳng rối loạn. Trước mắt không cần thông báo với bộ hạ chuyện Dương Châu, hãy lập linh đường cho A Minh tại phủ đệ và đừng để người ngoài quấy nhiễu.”

Minh Nhất tuân lệnh rồi sai người làm, sau đó hấn tiến lên dìu Lạc Tử Thương quay lại cung điện. Hấn nhìn không được bèn hỏi, “Đại nhân, Dương Châu đã bị chiếm, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Mất Dương Châu thì xúi giục Lưu Hành Tri một mất một còn với người Đại Hạ cũng thành vô nghĩa.

“Làm gì à?”

Lạc Tử Thương cười trào phúng, “Sau lưng Trần Tầm chính là Cố Cửu Tư. Hiện tại Thẩm Minh trực tiếp đối đầu Lưu Hành Tri, chỉ cần Cố Cửu

Tứ chi viện trở là tám vạn binh của Thẩm Minh sẽ bị diệt sạch. Chúng ta tiếp tục bám trụ tiền tuyến Đông Đô và kích thích Chu Cao Lãng đấu với Phạm Ngọc tới chết. Chờ Lưu Hành Tri giết Thẩm Minh rồi chiếm được Đông Đô và xử đám Chu Cao Lãng lẫn Cố Cửu Tư, chúng ta sẽ thành trọng thần. Ta từng bảo Lưu Hành Tri rằng Dương Châu muốn quy thuận ông ta. Ta thay ông ta nắm giữ Đại Hạ còn ông ta kết nghĩa huynh đệ với ta rồi ban tặng Dương Châu và phong ta làm vương gia khác họ. Chúng ta cứ theo kế hoạch đã định mà giúp ông ta chiếm Đại Hạ. Đến lúc đó Trần Tâm không binh không tiền, Lưu Hành Tri lại cho ta mượn binh lực thì thu hồi Dương Châu là chuyện dễ như trở bàn tay. Tuy không thể đoạt được thiên hạ trong một lần như dự tính ban đầu,” Lạc Tử Thương miết tay trên cột trụ bằng ngọc, “nhưng vẫn chưa tới nỗi cùng đường.”

“Đại nhân anh minh.”

Minh Nhất nghe giải pháp của Lạc Tử Thương thì trong lòng yên tâm hơn nhiều.

Nhưng Lạc Tử Thương chả hề vui mừng, y căn dặn, “Người hãy phái một nhóm sát thủ đến Hoàng Hà, đồng thời nhớ phải nghe lệnh Lưu Hành Tri mọi lúc mọi nơi. Một khi ông ta đánh tới Thủ Nam Quan,” ánh mắt Lạc Tử Thương lạnh lẽo, “lập tức châm lửa đốt thuốc nổ chúng ta đã chuẩn bị.”

“Vâng,” Minh Nhất không chần chừ mà đồng ý ngay.

Lạc Tử Thương đưa mắt nhìn về phương xa.

“Người chết không thể sống lại,” y lẩm bẩm, “ta đành đưa Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như xuống suối vàng nhận lỗi với A Minh vậy.”

Ban đêm cùng ngày, Lạc Tử Thương nhận được tin Lưu Hành Tri tấn công biên giới và Chu Cao Lãng tiến về Đông Đô. Y bẩm báo lại tin tức

cho Phạm Ngọc, hắn vừa đọc tin vừa châm biếm, “Bây giờ chúng ta làm gì?”

Tay hắn cầm sổ con, mắt nhìn về phía Lạc Tử Thương, “Chu Cao Lãng lẫn Lưu Hành Tri đều tiến công, Chu Cao Lãng lại cự tuyệt đi Dự Châu, người nói xem chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Lạc Tử Thương im lặng, Phạm Ngọc giơ tay quăng sổ con vào hắn rồi giận dữ quát, “Nói!”

Người Phạm Ngọc đầy mùi rượu, hiện nay gần như lúc nào hắn cũng rượu chè. Lạc Tử Thương quỳ xuống và kính cẩn đáp, “Bệ hạ, chỉ còn một biện pháp thôi.”

“Biện pháp gì?” Phạm Ngọc ném sổ con xong thì uể oải hắn, hắn ngồi trên ghế mà ôm một cô nương trong lòng và lạnh lùng nhìn Lạc Tử Thương.

Lạc Tử Thương cung kính đề xuất, “Nhường lại Dự Châu.”

“Nhường Dự Châu thì Lưu Hành Tri không đánh nữa?”

“Thần có thể phái người đi đàm phán,” Lạc Tử Thương nói ngay.

Phạm Ngọc suy nghĩ rồi gật đầu, “Được, trăm cho người thánh chỉ nhường lại Dự Châu.”

Nói rồi Phạm Ngọc lo lắng nhắc, “Còn Chu Cao Lãng...”

“Muốn tới Đông Đô thì ông ta ít nhất cần công phá mười thành, sau đó còn phải hành quân đến đây. Chu Cao Lãng liên tục chiến đấu nhất định sẽ mệt lử. Hiện giờ trong thành Đông Đô có hai mươi vạn quân, chúng ta dàn quân mai phục là tóm gọn được bọn chúng!”

“Hay lắm,” Phạm Ngọc hứng chí vỗ tay, “cứ làm vậy đi. Người nhớ chiêu đãi chu đáo ba vị tướng quân, tuyệt đối đừng thất lễ.”

“Vâng,” Lạc Tử Thương cười.

Phạm Ngọc trầm tư nói, “Trẫm có nên tiếp kiến bọn họ không?”

“Được vậy thì quá tốt,” Lạc Tử Thương vội tán thành.

Phạm Ngọc gật gù, hẩn ngáp, “Quyết thế đi.”

Lạc Tử Thương được Phạm Ngọc cho phép liền lui xuống đi thu xếp.

Cùng lúc ấy, Cố Cửu Tư và Vọng Lai cải trang thành thương nhân để vào Đông Đô.

“Tây Phong Lâu là chốn phong nguyệt lớn nhất thành, nó thuộc về sản nghiệp của Giang đại nhân.” Cố Cửu Tư lẫn Vọng Lai mặc áo choàng đi giữa dòng người Đông Đô nhộn nhịp. Đèn đêm mới được thắp lên, Vọng Lai vừa dẫn Cố Cửu Tư đến Tây Phong Lâu vừa giải thích, “Giang đại nhân sở hữu vô số mật thám và tài sản riêng ở Đông Đô. Hiện giờ ngài ấy đang ần núp, muốn tìm thì phải đến chỗ đó.”

Cố Cửu Tư đáp lại một tiếng, hẩn theo Vọng Lai tới Tây Phong Lâu. Khi đã vào trong, Vọng Lai chào hỏi quy công[1], “Đông ly bả tửu hoàng hôn hậu[2].”

Quy công nghe vậy thì liếc Vọng Lai một cái rồi nói, “Mời công tử theo ta.”

Hai người theo quy công tới hậu viện, nơi đây yên tĩnh hơn tiền viện nhiều. Cố Cửu Tư và Vọng Lai vào một căn phòng với khói thuốc lá lượn lờ, mùi hương nồng đậm tới mức khiến người ta khó chịu. Dưới bộ áo choàng, Cố Cửu Tư thấy một nữ nhân thấp thoáng sau bức rèm che. Nàng

ấy nằm nghiêng trên giường, tay cầm tẩu thuốc còn quần áo lỏng lẻo lộ ra bắp đùi trắng nõn.

“Đông ly bả tửu hoàng hôn hậu,” một giọng nữ trầm cất lên. Cố Cửu Tư nghe tiếng tẩu thuốc gõ gõ và nàng ấy dài giọng bảo, “Cứ tưởng ai, hóa ra là Vọng Lai.”

“Tây Phượng,” Vọng Lai nói, “chủ tử đâu?”

“Người dẫn theo ai đấy?”

Ánh mắt của nữ tử được gọi là Tây Phượng dừng trên người Cố Cửu Tư. Hắn đang núp trong bóng tối, nghe Tây Phượng hỏi chuyện liền kéo mũ trùm xuống rồi bình tĩnh đáp, “Cố Cửu Tư.”

Người bên trong hút thuốc nhả khói, nàng ấy tập trung quan sát Cố Cửu Tư một lát. Sau đấy tiếng lách cách vang lên từ tấm rèm châu và một nữ tử áo đỏ đi từ trong ra.

Dung mạo nàng ấy đẹp tuyệt trần với mái tóc búi lỏng và đôi mắt hơi xếch lên. Ánh mắt kia chỉ hững hờ lướt qua cũng đủ quyến rũ tới mức khiến chân tay người ta mềm nhũn.

Sắc mặt Cố Cửu Tư không dao động, hắn để mặc nàng ấy dò xét mình. Lát sau, Tây Phượng khẽ cười rồi xoay người nói, “Đi theo ta.”

Sau khi rời khỏi phòng, nàng ấy dẫn bọn họ vào sâu trong hậu viện và cuối cùng dừng lại trước một căn phòng treo hai cây hoa quế trên cửa. Nàng ấy gõ nhẹ ba lần lên cửa, không nhanh không chậm. Chẳng mấy chốc, cửa phòng mở ra và Tây Phượng đứng tại cửa mà cung kính thông báo, “Chủ tử, Vọng Lai đưa đại công tử về.”

Kế tiếp Cố Cửu Tư nghe Giang Hà nói với cái giọng chẳng hề ngạc nhiên, “Đúng lúc đấy, vào đi.”

Tây Phượng tuân lệnh rồi dẫn Cố Cửu Tư và Vọng Lai vào. Vừa vào phòng, Cố Cửu Tư phát hiện bên trong chật kín người. Giang Hà mặc đồ trắng còn tóc dùng đai ngọc buộc tạm, ông ngồi ở ghế chủ tọa và hình như đang bàn gì đó với mọi người.

Cố Cửu Tư hành lễ với Giang Hà, “Cửu cửu.”

“Coi bộ người đã ăn khổ nhiều.” Giang Hà cười khanh khách. “Không phải người đi theo Chu Cao Lăng à, sao lại tới Đông Đô?”

“Ta có việc muốn thảo luận với ông.”

Cố Cửu Tư nhìn thoáng qua những người khác, Giang Hà hiểu ý bèn gạt gù với mọi người, “Các người lui xuống đi.”

Nghe Giang Hà ra lệnh, tất cả đồng loạt rời phòng.

Khi mọi người đi hết và trong phòng chỉ còn hai người, Giang Hà lấy khăn lau tay, “Ta nghe nói Chu phu nhân với thiếu phu nhân đã chết.”

“Ừ.”

“Ta muốn giải cứu lúc họ rời Đông Đô,” Giang Hà cười cười, “đáng tiếc lại thất bại.”

“Ta cũng đã thử cứu họ.”

“Phụ tử Chu gia giận chó đánh mèo người?” Giang Hà ngồi trên ghế, ông chống cằm nhìn Cố Cửu Tư. “Sau đó đuổi thẳng cổ?”

“Không,” Cố Cửu Tư lắc đầu, hắn nghiêm túc đáp lại ánh mắt của Giang Hà, “vì không muốn lưu giữ mầm mống tai họa cho ngôi vị hoàng đế của mình, Chu đại nhân hứa hẹn sau khi vào Đông Đô sẽ cho tam quân cướp bóc ba ngày.”

Nghe đến đây, Giang Hà khiếp sợ ngẩng phắt đầu lên, “Ý kiến của ai?”

“Diệp Thế An.”

Cái tên này càng khiến Giang Hà sửng sốt nhưng sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngui, ông cười một tiếng. Đây có vẻ là chuyện quá đỗi hoang đường với Giang Hà, ông giơ tay nói, “Diệp Thanh Văn cao ngạo cả đời, hẳn thường bảo ta rằng trong đám tiểu bối nhà hắn, Diệp Thế An là xuất chúng nhất. Thanh Trạm dưới chín tuổi mà biết đưa nhỏ kia định làm chuyện này khéo bò lên chém nó mất.”

Cố Cửu Tư không nói gì. Giang Hà chống cằm suy ngẫm chưa bao lâu đã hiểu đầu đuôi mọi việc, ông đưa mắt nhìn Cố Cửu Tư, “Nếu bọn họ đã quyết định cướp bóc Đông Đô thì người còn tới đây làm gì?”

“Chính vì bọn họ muốn cướp bóc Đông Đô nên ta mới tới đây.”

Giang Hà nhướn mày, “Chu Cao Lãng là chủ cũ của người, người giúp hắn làm hoàng đế mà giờ lại muốn chặn đường hắn hả?”

Cố Cửu Tư phớt lờ câu hỏi trên và mau chóng phân tích, “Ta đã lừa Chu gia để lấy ba vạn binh cho Thẩm Minh mang đến Dự Châu, đồng thời nhờ Ngọc Như tới Dương Châu hỗ trợ không chế nơi đó cùng bạn tốt của ta là Trần Tầm. Sau đấy điều động năm vạn binh của Dương Châu đi tiếp viện Thẩm Minh ở Dự Châu. Ta đáp ứng Thẩm Minh rằng trong vòng một tháng nhất định sẽ chi viện. Vì vậy với thế cục hiện tại thì chúng ta có hai con đường. Thứ nhất là mang theo tám vạn binh mã đầu quân cho Lưu Hành Tri rồi để ông ta đánh vào Đông Đô ngăn cản Chu Cao Lãng.”

“Không được.” Giang Hà dứt khoát phủ quyết. “Ta từng tiếp xúc với Lưu Hành Tri, hắn ham hưởng lạc và coi thiên hạ là tài sản riêng. Giao thiên hạ cho hắn thì khác gì Đại Vinh trước kia?”

“Còn Chu đại nhân?” Cố Cửu Tư ngược nhìn Giang Hà.

Giang Hà nghĩ nghĩ rồi do dự đáp, “Chu Cao Lãng là một chính khách.”

“Nhưng,” ông nhìn Cố Cửu Tư, “hắn không phải một chính khách chẳng có ranh giới cuối cùng. Hắn lý trí và sở hữu ước mơ riêng, tuy làm ra được những thủ đoạn tàn nhẫn song lại tốt hơn nhiều so với Lưu Hành Tri. Bây giờ bọn họ hành động dựa trên nỗi đau mất người thân nên vẫn lật ngược tình thế được. Chỉ cần có đường sống, Chu Cao Lãng sẽ là lựa chọn tốt nhất.”

“Chắc chắn có đường sống,” Cố Cửu Tư kiên quyết khẳng định, “chúng ta cung cấp lý do để ông ấy không cướp bóc Đông Đô thì sẽ có ngay thôi.”

“Người tin hắn thế à?” Giang Hà hơi ngạc nhiên.

Cố Cửu Tư đến trước sa bàn, chân thành đáp, “Ta không tin ông ấy, ta tin huynh đệ mình.”

“Đời người khó tránh khỏi những lúc lầm đường lạc lối, Chu đại ca và Thế An cũng vậy. Với tư cách là bằng hữu, ta không thể đứng nhìn bọn họ tiếp tục phạm sai lầm. Trước khi bọn họ mắc lỗi lầm không thể cứu vãn, ta phải khiến bọn họ thức tỉnh. Ta chẳng biết Chu đại nhân có thành minh quân không nhưng ta biết Chu đại ca sẽ là minh quân.”

“Vậy kế hoạch của ngươi là gì?”

Giang Hà đứng đằng sau Cố Cửu Tư, ông vừa cười vừa nhìn thanh niên trước mặt mình với ánh mắt vui mừng.

Cố Cửu Tư ngẫm nghĩ rồi chậm rãi nói, “Đầu tiên để tránh cho Đông Đô hỗn loạn, chúng ta cần giúp Chu đại nhân khống chế quân đội, không thì về sau Chu đại nhân sẽ rất khó kiểm soát các tướng lĩnh ở Đông Đô. Hơn nữa, dùng vũ lực để vào Đông Đô đồng nghĩa với việc người phe Chu đại nhân tuyên chiến với người phe Phạm Ngọc. Ta sợ khi cuộc chiến kết thúc thì không còn dư binh lính đi chi viện cho Thẩm Minh.”

“Người muốn nội bộ Đông Đô tan rã, không đánh mà đầu hàng?”

“Phải,” Cố Cửu Tư gật đầu rồi cầm một binh sĩ đặt vào cung điện. Hân nói tiếp, “Bước thứ hai là giải quyết nỗi lo tương lai của Chu đại nhân, khiến ông ấy ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế và không phải chịu sự uy hiếp từ binh lính. Có vậy ông ấy mới nói lòng cảnh giác.”

“Người định làm gì để giúp hân ngồi vững trên ngai vàng?” Giang Hà tò mò.

Cố Cửu Tư điềm tĩnh đáp, “Chu đại nhân lo lắng tướng lĩnh phản bội vì trước đó ông ấy gạt bọn họ rằng Phạm Ngọc muốn giết bọn họ, nhờ thế bọn họ mới tạo phản cùng ông ấy. Chúng ta cần biến lời lừa dối này thành sự thật nên phải lấy được thánh chỉ hạ lệnh xử trảm.”

Giang Hà gật gù, Cố Cửu Tư bổ sung, “Tiếp theo, ngôi vị hoàng đế của Chu đại nhân phải do Phạm Ngọc chủ động nhường ngôi.”

Lời này khiến tâm trạng Giang Hà nặng nề. Giả mạo thánh chỉ còn được chứ sao có thể làm Phạm Ngọc chủ động nhường ngôi?

Song Giang Hà xưa nay không phải kiểu người đi hỏi cách làm; chỉ cần có mục tiêu rồi nghĩ cách là được. Ông nâng tay ra hiệu cho Cố Cửu Tư tiếp tục, hân lại đặt một binh sĩ trên đường phố Đông Đô, “Bước thứ ba là gia tăng độ khó của việc tấn công Đông Đô, để Chu đại nhân thấy việc này mất nhiều hơn được. Như thế mới đủ sức khiến Chu đại nhân hoàn toàn từ bỏ kế hoạch tấn công Đông Đô. Nhưng để an toàn, trước đó phải tận lực sơ tán bá tánh Đông Đô nên hãy chuyển dân bọn họ ra ngoài lánh nạn.”

Giang Hà chú tâm nghe, ông nghĩ Cố Cửu Tư nói không sai nhưng đây toàn là mục tiêu thôi.

Giang Hà nhìn hân, “Vậy người định làm thế nào?”

“Chúng ta tiến hành từng bước một.” Cố Cửu Tư vừa suy tư vừa cân nhắc bảo, “Bước đầu tiên dĩ nhiên phải đánh vào quan hệ giữa Phạm Ngọc với Dương Huy, Vi Đạt Thành, và Tư Mã Nam rồi kéo bọn họ qua phe chúng ta. Ta từng nghe kể về ba vị tướng quân trên; Dương Huy háo sắc, Vi Đạt Thành tham tiền, Tư Mã Nam đa nghi. Chúng ta cứ ra tay với từng người dựa theo mấy đặc điểm này.”

“Nghe hay đó,” Giang Hà gật gù nhưng ông nhắc, “có điều mọi người đều nắm rõ nhược điểm của bọn họ. E rằng người muốn đưa tiền hay tặng người cũng vô ích thôi, Lạc Tử Thương chắc đã làm từ lâu.”

“Thế nên việc gì phải đưa chứ?” Cố Cửu Tư bật cười. “Cửu cửu, chỗ ông có nữ tử nào đẹp mà giỏi đối phó nam tử không?”

“Đương nhiên có,” Giang Hà cười, “Tây Phụng đấy.”

Cố Cửu Tư gật đầu rồi hỏi, “Từng gặp Dương Huy chưa?”

“Chưa.”

“Ta có mấy người tại nhạc phường trong cung,” Cố Cửu Tư nhàn nhạt chỉ thị, “thu xếp và đưa nàng ấy tới đó đi.”

“Được.”

Giang Hà chẳng hỏi nhiều mà lập tức đồng ý, ông nghĩ nghĩ rồi cười thích thú, “Nói đến đây, hiện tại mọi người đều là kẻ địch của chúng ta; Lưu Hành Tri, Lạc Tử Thương, Chu Cao Lăng... Những kẻ này có tiền, có quyền, có tướng, có binh. Ta lớn tuổi nên mới bất chấp tất cả mà chống đối, còn người sao lại tới tham gia náo nhiệt?”

“Nếu ta không tới,” Cố Cửu Tư nhìn ông, “thì cuộc đời của ông, của tiên đế, của Tần Nam, của Phó Bảo Nguyên sẽ đi về đâu?”

Câu hỏi này khiến Giang Hà sửng sò, Cổ Cửu Tư ngoảnh đầu ngắm sao trời ngoài cửa sổ.

“Cửu cửu, thật ra ta tin con người không bao giờ chết.” Hắn chấp tay lại trong tay áo như đang đối mặt với ai trên bầu trời đêm và lạnh lẽ chào người đó. “Khắp thiên hạ này, chỉ cần còn một người kiên trì giữ gìn những thứ họ dùng cả đời đánh đổi, tiếp bước trên con đường họ lựa chọn, và tin vào tín ngưỡng của họ thì họ sẽ vĩnh viễn tồn tại.”

“Ta không biết thế gian có bao nhiêu người từng chia sẻ lý tưởng giống chúng ta hay từng nỗ lực như thế, ta chẳng biết tên tuổi lẫn những việc làm của họ. Nhưng ta biết mình tồn tại ngày nào thì họ tồn tại ngày ấy và mai sau ta vẫn mãi sống trong di sản của người đi trước.”

“Vì vậy,” Cổ Cửu Tư quay lại nhìn Giang Hà, “lòng ta không sợ hãi.”

Giang Hà im lặng thật lâu mới gượng cười, “Ngọc Như đồng ý à?”

Cái tên ấy khiến Cổ Cửu Tư nhẹ nhàng cười.

“Nàng luôn khẳng khẳng mình ích kỷ và không nhiệt thành như ta nhưng ta biết rõ,” đôi mắt Cổ Cửu Tư bất giác trở nên dịu dàng, “nàng giống ta.”

“Nàng đang ở Hoàng Hà vào giờ phút này,” hắn nhìn về phía Vĩnh Châu mà thì thầm, “dốc hết sức bảo vệ người mình có thể bảo vệ như ta vậy.”

Lời tác giả

[Rạp hát nhỏ]

Lạc Tử Thương: Mẹ, mau giúp con nghĩ cách đánh chết Cổ Cửu Tư!

Tôi: Ừ ừ ừ, làm ngay đây, con mà không chơi một cú lớn thì sao khiến người ta trầm trồ.

Sau khi làm xong

Cố Cửu Tư: Mẹ, mau giúp con nghĩ kế phản kích!!

Tôi: Chờ chút...để mẹ nghĩ lại... Hồi trước đứa nào viết lăm thứ khó nhằn để chơi con vậy? Đúng là đồ rác rưởi! Rác rưởi! Rác rưởi!

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 170: Đây Là Đường Sống Duy Nhất Của Chúng Ta

Lúc Cổ Cửu Tư tới Đông Đô, Liễu Ngọc Như đang ở Hoàng Hà gặp Phó Bảo Nguyên. Hồi mới nhận được thư của nàng, ông đã cấp tốc nghiên cứu nhật ký cải tạo Hoàng Hà.

Nhật ký ghi chép đầy đủ quá trình cải tạo; mỗi ngày làm được bao nhiêu, tu sửa ở đâu, và do ai phụ trách. Sau đó Phó Bảo Nguyên liệt kê hết những địa điểm mà Lạc Tử Thương giám sát. Khi Liễu Ngọc Như đến, ông đã chuẩn bị xong tư liệu cho nàng.

Liễu Ngọc Như nhận tư liệu từ Phó Bảo Nguyên rồi đánh dấu các vị trí ở thượng du Thủ Nam Quan và nói với ông, “Hai chúng ta phân công dẫn người đi kiểm tra từng nơi xem có vấn đề gì không.”

Phó Bảo Nguyên gật đầu nhưng lúc nhìn sơ qua phạm vi dò tìm mà Liễu Ngọc Như khoanh vùng, ông ngần ngại bảo, “Phạm vi này quá rộng, kiểm tra tất cả phải tốn ít nhất một tháng. Nếu bọn chúng động vào Hoàng Hà vì muốn phá hoại Thủ Nam Quan, ngay khi thành Tân bị công phá, bọn chúng sẽ lập tức ra tay khiến phe ta không kịp đối phó.”

Lời này làm tay Liễu Ngọc Như cứng đờ, nàng suy nghĩ một lát rồi chậm rãi hỏi, “Nếu Lạc Tử Thương toan tính giở trò với Hoàng Hà, y sẽ làm thế nào?”

“Biện pháp đơn giản nhất đương nhiên là cài thuốc nổ tại những vị trí quan trọng.” Phó Bảo Nguyên luôn theo sát quá trình tu sửa Hoàng Hà nên khá am hiểu.

Liều Ngọc Như lúng túng nói, “Vây đồng thuốc nổ này phải được chôn rất sâu?”

“Đúng thế.” Phó Bảo Nguyên gật gù, ông trầm ngâm phân tích, “Hơn nữa nếu ngay từ đầu Lạc Tử Thương định cho nổ những vị trí đó thì khả năng cao kết cấu của chúng sẽ yếu hơn những nơi khác, bên trong có khi còn rỗng ruột.” Phó Bảo Nguyên đưa mắt nhìn Liều Ngọc Như. “Thứ nhất là để tiện cho việc chôn thuốc nổ mà không bị người ta phát hiện, thứ hai là để khi phát nổ thì dễ làm vỡ đê hơn.”

“Thế làm sao châm lửa được?” Liều Ngọc Như cau mày.

Phó Bảo Nguyên cười, “Bên trong đê đập đúng là đá tảng nhưng bên ngoài là ngói bình thường. Đặt kíp nổ ở phần ngói rồi lúc cần thì gỡ ngói và châm lửa kíp nổ là xong.”

Nghe đến đây, Liều Ngọc Như vô thức gõ mặt bàn. Suy nghĩ trong phút chốc, nàng nhìn Phó Bảo Nguyên mà mím môi bảo, “Chỉ cần gõ lên mặt ngói là đủ để dò ra điểm khác lạ đúng không?”

“Có thể nói như vậy,” Phó Bảo Nguyên gật đầu xác nhận.

Liều Ngọc Như không khỏi thắc mắc, “Thế mà chúng ta chia nhau kiểm tra vẫn phải mất một tháng ư?”

Phó Bảo Nguyên nghe vậy bèn bất lực đáp, “Vì thiếu người.”

Ông thấp thỏm bổ sung, “Bình mã Vĩnh Châu đã bị điều tới Đông Đô, người mà ta có thể sử dụng...chẳng nhiều lắm.”

“Không sao,” biết được nguyên nhân, Liều Ngọc Như nhanh chóng chỉ thị, “tạm thời ngài cứ triệu tập tất cả những người chúng ta có thể sử dụng rồi tổ chức kêu gọi rằng mỗi người tham gia sẽ được nhận hai mươi văn một ngày. Sau đấy mọi người ra đê...”

Đang nói giữa chừng, Liễu Ngọc Như im bật. Mắt Phó Bảo Nguyên sáng lên theo từng câu chữ của nàng, nhưng lúc phát hiện nàng đã ngừng lại thì ông vội hỏi, “Sao thế?”

Liễu Ngọc Như suy tư rồi lắc đầu, “Không, chúng ta không thể làm vậy.”

“Tại sao?” Phó Bảo Nguyên kinh ngạc.

Liễu Ngọc Như giải thích, “Nếu chúng ta làm vậy, ta mà là Lạc Tử Thương thì sẽ sai thuộc hạ trà trộn vào. Bọn họ biết vị trí chính xác nên dư sức đến đúng chỗ rồi giả vờ chẳng tìm thấy gì, cứ thế sao chúng ta dò ra được thuốc nổ. Quan trọng hơn hết, làm vậy giúp bọn họ dễ dàng tiếp cận dê đập và thuận lợi châm lửa kíp nổ khi cần.”

“Người nói phải.”

Sắc mặt Phó Bảo Nguyên nặng nề trước những lời của nàng, ông cân nhắc, “Trước mắt ta sẽ hạ lệnh cấm tuyệt đối mọi người tiếp cận dê đập.”

“Ừ,” Liễu Ngọc Như gật đầu tán đồng, “sau đó ngài hãy lựa chọn những người đáng tin cậy, ta cũng sẽ điều động nhân lực từ cửa tiệm. Tiếp theo hai bên kết hợp rồi rút thăm chia tổ, một vị trí phải để những người khác nhau kiểm tra ít nhất hai lần mới có thể phòng ngừa sai sót.”

“Được,” Phó Bảo Nguyên đồng ý, “quan phủ cộng thêm gia phó, thân thích, bằng hữu của ta cùng người bên ngoài. Chúng ta chia làm vài nhóm và tiến hành kiểm tra đồng thời, trong vòng mười ngày chắc sẽ có kết quả.”

Liễu Ngọc Như gật đầu, nàng phó thác khâu chuẩn bị cho Phó Bảo Nguyên.

Liễu Ngọc Như mất một ngày để điều động người, kế tiếp bọn họ chia thành mười mấy nhóm rồi tới những vị trí khả nghi và bắt đầu kiểm tra Hoàng Hà.

Cùng lúc ấy, Cổ Cửu Tư trang điểm cho Tây Phượng để đưa nàng ấy vào nhạc phường trong cung rồi nhờ người của hắn chăm sóc.

Sau khi Tây Phượng đến nhạc phường, Cổ Cửu Tư hỏi thăm khắp nơi mới biết Vi Đạt Thành hay ăn tại một quán thịt bò cùng Tư Mã Nam. Hắn suy tính rồi đi tìm Hồ Tử.

Hắn không kịp mang theo Hồ Tử lúc chạy trốn khỏi Đông Đô, Hồ Tử đã trở thành đại ca khu vực từ lâu nên đảm nhiệm việc tiếp ứng cho Giang Hà. Cổ Cửu Tư vừa gặp Hồ Tử liền giao phó, “Người hãy tìm người phá cửa hàng của lão bản này mỗi ngày cho ta.”

Hồ Tử hơi tò mò, “Phá cửa hàng ông ấy làm gì?”

“Người quen tiểu nhị trong tiệm ông ấy không?”

“Dĩ nhiên,” Hồ Tử cười rộ, “chỗ nào ở Đông Đô cũng có người ta quen.”

“Vậy thì tốt.” Cổ Cửu Tư gật gù. “Nếu người phá cửa hàng, lão bản chắc chắn phải kiếm giải pháp. Người nhờ tiểu nhị xúi giục ông ấy tặng lễ vật cho Vi Đạt Thành với Tư Mã Nam, sau đó bỏ thêm hai hộp son phấn Hoa Dung vào đồng lễ vật.”

“Sao phải thêm son phấn?” Hồ Tử vẫn chưa hiểu.

Cổ Cửu Tư xùy xùy hắn, “Hỏi nhiều thế? Cứ làm theo đi.”

Hồ Tử gãi đầu nhưng vẫn tuân lệnh chứ chả nghĩ nhiều.

Cùng ngày hôm đó, Hồ Tử sai thuộc hạ đi phá cửa hàng và bày trò cáo mượn oai hùm. Người của hắn gặp ngay Vi Đạt Thành và Tư Mã Nam đến ăn thịt bò vào buổi chiều, chủ tiệm nhanh nhẹn quỳ lạy cầu xin bọn họ giúp đỡ mình. Tư Mã Nam còn dè chừng nhưng Vi Đạt Thành nóng tính nên

thấy quán cơm mình thường ghé gặp chuyện thì mất hết kiên nhẫn. Ông ra lệnh đập người của Hồ Tử một trận để giải quyết việc này.

Chủ tiệm rất biết ơn, không chỉ để bọn họ về sau được ăn miễn phí mà còn tặng mỗi người một phần lễ vật.

Tư Mã Nam kiểm tra thấy không có gì quý trọng mới nhận lấy rồi xoay người rời đi cùng Vi Đạt Thành.

Chờ bọn họ khuất dạng, mặt mày chủ tiệm sa sầm. Ông chất vấn tiểu nhị, “Ta dặn người chuẩn bị lễ vật nhưng sao người tự tiện tặng thêm một hộp sơn phấn Hoa Dung?”

“Ta nghe bảo hai vị đại nhân vô cùng mến nồng với phu nhân trong nhà,” tiểu nhị lo sợ phân bua, “bèn nghĩ tặng nhiều một chút sẽ có lợi cho đông gia.”

Chủ tiệm nghe đến đây mới dịu xuống, dù sao cũng không phải dùng tiền túi nên ông đành nói, “Thôi, coi như người có lòng.”

Lúc tin tức truyền tới tai Cố Cửu Tư, hắn đang tán gẫu với Giang Hà ở tửu quán.

“Người đi lòng vòng như vậy,” Giang Hà dài giọng hỏi, “với mục đích gì?”

“Giả mạo xong nhật ký của tiên đế chưa?”

Cố Cửu Tư vừa uống rượu vừa ngắm người qua đường, hắn bất chợt hỏi một câu chẳng liên quan. Giang Hà không tiếp tục truy vấn, ông rót rượu cho mình, “Đang làm. Ta đã tìm bậc thầy sao chép nét chữ giống như đúc để viết theo lời người dặn.”

Cố Cửu Tư gật đầu, hắn giục gọn lỏn, “Nhanh lên đây.”

Giang Hà nghĩ nghĩ rồi khẽ bật cười, Cổ Cửu Tư nghi hoặc liếc ông một cái, “Ông cười gì thế?”

“Ta luôn biết người thông minh,” Giang Hà dựa vào lan can, tay xoay xoay cây quạt, “nhưng không ngờ có ngày ta chẳng thể đoán người đang làm gì.”

“Đâu cần đoán,” Cổ Cửu Tư nhấp một ngụm rượu, “đến đúng thời điểm thì ông sẽ biết thôi.”

Hai người thông dong uống rượu nói chuyện phiếm, nhưng nội cung vào đêm khuya lại không được yên ổn.

Phạm Ngọc ngồi trên long sàng đọc tin do thị vệ gửi đến, một mỹ nhân ở đằng sau xoa bóp vai hần. Hần quay lại khẽ quát, “Cút!”

Mỹ nhân sợ tới mức hấp tấp quỳ trên mặt đất rồi gấp gáp thối lui. Mọi người đều biết Phạm Ngọc là vị chủ nhân vui buồn thất thường, mỹ nhân bị ban chết trong lúc hầu hạ mà khiến hần mất hứng nhiều vô số kể. Ai ở bên hần cũng căng thẳng, chỉ mình Lưu Thiện theo Phạm Ngọc từ hồi còn là thái tử mới nắm rõ tính khí hần. Lưu Thiện đứng cạnh nhìn Phạm Ngọc vò tờ giấy, “Tư Mã Nam với Vi Đạt Thành dám nhận đồ của Cổ Cửu Tư, bọn họ nung nấu ý định phản trắc à?”

“Thật ư?”

Lưu Thiện sững sốt lên tiếng rồi vội đến trước Phạm Ngọc và vươn tay về phía hần, “Bệ hạ cho ta nhìn một chút được không?”

Mặt thám của Phạm Ngọc gần như do Lưu Thiện bố trí nên hần không nghi ngờ gì mà lập tức đưa tờ giấy cho Lưu Thiện. Lưu Thiện đọc lướt qua rồi cười, “Bệ hạ, chỉ là một lão bản tặng hai hộp son phấn thôi...”

“Đó là son phấn Hoa Dung!” Phạm Ngọc gầm lên.

Lưu Thiện biết Phạm Ngọc đang tức giận cực độ, hần thoáng suy nghĩ và sửa lời, “Bệ hạ nói đúng, thiên hạ này ai không biết lão bản Hoa Dung là Liễu Ngọc Như, thê tử của Cố Cửu Tư. Bọn họ biết rõ mà còn nhận son phấn Hoa Dung thì nói đây là ám hiệu cũng hợp lý. Nhưng chúng ta chẳng cần nhúng tay vào việc này,” Lưu Thiện tươi cười, “có Lạc đại nhân quản rồi.”

“Quản?” Phạm Ngọc nhạo báng, “Người nghĩ y sẽ báo cho trẫm chắc? Trẫm biết rõ tâm tư của bọn chúng. Chu Cao Lăng muốn phế trẫm, Lạc Tử Thương tính biến trẫm thành con rối, có kẻ nào tốt lành đâu?”

Lưu Thiện yên lặng đứng cạnh hăn, Phạm Ngọc mệt mỏi hỏi, “Xác nhận tin tức mà người của người tìm hiểu mấy ngày trước chưa?”

“Rồi ạ,” Lưu Thiện trả lời, “Dương Châu quả thật đang nằm trong tay người của Liễu Ngọc Như.”

“Mất Dương Châu,” Phạm Ngọc cười nhạo, “Lạc Tử Thương lấy gì giúp đỡ trẫm? Y đã giấu giếm tin tức thì người thử đoán ý đồ của y xem? Trước sau gì cũng tìm chủ tử mới.”

“Ý bệ hạ là?”

“Nếu Cố Cửu Tư thật sự liên quan đến Vi Đạt Thành và Tư Mã Nam, trẫm không còn đường sống nữa. Đến lúc đó, người cho rằng Lạc Tử Thương vẫn về phe chúng ta à? Y sẽ không cho trẫm biết tin này.”

Ánh mắt Phạm Ngọc âm u, “Bọn chúng đều mong trẫm chết.”

“Bệ hạ,” Lưu Thiện thở dài, “ngài đừng nghĩ vậy. Lạc đại nhân là thái phó của bệ hạ, nếu có thể thì ngài ấy đương nhiên sẽ bảo vệ ngài.”

“Bảo vệ?” Phạm Ngọc châm biếm, “Người cứ chờ xem mai y nói gì với trẫm.”

Phạm Ngọc biết Tư Mã Nam và Vi Đạt Thành nhận son phấn Hoa Dung, Lạc Tử Thương dĩ nhiên cũng biết vì hiện tại y phụ trách hầu hết việc trong cung. Y trầm mặc suy tư, Minh Nhất nhắc nhở, “Cần báo tin này cho bệ hạ không?”

“Việc nhỏ thôi, son phấn Hoa Dung vốn là lễ vật hay gặp,” Lạc Tử Thương nhàn nhạt nói, “không cần thông báo để hấn khỏi nổi điên.”

Minh Nhất gật đầu.

Phạm Ngọc suốt ngày say rượu, hấn càng ở lâu trong cung càng đa nghi nên cảm xúc bất ổn tới mức điên khùng; ngay cả Lạc Tử Thương cũng khó khống chế.

Lạc Tử Thương ngẫm nghĩ rồi bảo, “Điều tra người đứng sau lão bản kia.”

Minh Nhất tuân lệnh.

Hôm sau Lạc Tử Thương vào cung, Phạm Ngọc ngủ đến giữa trưa mới dậy. Khi dậy, đầu óc hấn mơ mơ màng màng nhưng vẫn sai người mang rượu đến uống cho tỉnh. Lạc Tử Thương vừa tới nội cung đã ngửi được mùi rượu và thấy vò rượu nằm la liệt dưới chân mình. Y ngồi xồm xuống, cầm lấy một vò mà khẽ nhận xét, “Tầm lượng bệ hạ ngày càng cao.”

“Công nhận.” Phạm Ngọc cười sặc sụa, hấn chống cằm nhìn Lạc Tử Thương. “Tiền tuyến sao rồi?”

“Vẫn ổn.” Lạc Tử Thương đến trước mặt Phạm Ngọc, nhã nhặn cười. “Bệ hạ yên tâm, mọi việc có thần lo.”

Phạm Ngọc cười cợt, “Có thái phó ở đây, trẫm đương nhiên yên tâm.”

Hấn giơ vò rượu lên, “Thái phó muốn uống không?”

“Bệ hạ đã có nhã hứng thì thần nguyện tiếp bệ hạ một chén.”

Lạc Tử Thương chả từ chối, Phạm Ngọc thấy y định uống thật thì vẫy vẫy tay, “Thôi, thái phó ngày ngày bận việc, không thể phí thời gian ở chỗ trẫm.”

“Bệ hạ chính là việc quan trọng nhất,” Lạc Tử Thương lễ độ trả lời.

Động tác của Phạm Ngọc dừng lại giây lát, hần cười khanh khách, “Thái phó à, điều trẫm thích nhất là người rõ ràng sở hữu quyền thế nhưng luôn nhớ kỹ thân phận mình và đặt trẫm ở vị trí hàng đầu.”

“Bệ hạ là chủ nhân của thiên hạ, đây vốn là vị trí hàng đầu.”

Nghe đến đây, Phạm Ngọc cười ha hả rồi cầm vò rượu đứng lên. Hần tới gần Lạc Tử Thương và vỗ vai y, “Tửu lượng người kém, có rảnh thì gọi ba vị thúc thúc vào cùng uống rượu.”

“Xin nghe bệ hạ dạy bảo,” Lạc Tử Thương kính cẩn đáp.

Khi Phạm Ngọc đi ra ngoài, Lạc Tử Thương ngồi dậy và sự lạnh lẽo lóe lên trong mắt y.

Y xoay người rời khỏi cung điện, sau đấy ra lệnh cho Minh Nhất, “Tra xét người xung quanh bệ hạ.”

“Đại nhân?” Minh Nhất hơi bối rối.

Nội tâm Lạc Tử Thương căng như dây đàn, “Bệ hạ khác thường.”

Y luôn tin tưởng trực giác bản thân, xưa nay đều thà giết lầm còn hơn bỏ sót. Bây giờ là thời điểm quan trọng, y nhất quyết không thể cho bên Phạm Ngọc phát sinh sự cố. Y đi mấy bước rồi căn dặn, “Bệ hạ muốn công khai tổ chức tiệc tiếp đãi ba vị tướng quân, người hãy sai người lo liệu chu đáo.”

“Giờ để bệ hạ tiếp kiến ba vị tướng quân có ổn không?” Minh Nhất hơi lo lắng, hẳn cứ cảm thấy Phạm Ngọc đã vượt ngoài tầm kiểm soát.

Lạc Tử Thương lắc đầu, “Bệ hạ đang nghi ngờ ta, nếu ta không tỏ vẻ coi trọng mệnh lệnh của hãn thì sợ rằng sẽ làm hãn bất mãn.”

Y đã nói như vậy thì dù bất an, Minh Nhất cũng chẳng dám nhiều lời nữa.

Trong cung sắp mở tiệc, nhạc phường gấp rút chuẩn bị.

Tây Phượng ngồi trước gương nghe người quản lý nhạc phường thúc giục mọi người ngoài kia, “Tay chân nhanh nhẹn lên coi mấy đứa lười biếng này. Bệ hạ muốn mở tiệc nên cố gắng luyện múa đi, không được để xảy ra sai sót. Mắc lỗi là ta lột da các ngươi luôn chứ chẳng cứu nổi đâu!”

Tây Phượng thong thả dán hoa điền[1] lên trán rồi đứng dậy ra ngoài cùng một tiểu cô nương.

Thân hình nàng ấy cao gầy, dung nhan diễm lệ, mỗi cử động giơ tay nhấc chân đều mang theo sự quyến rũ khó tả. Nhưng sự quyến rũ này không thô tục mà như được ông trời ban tặng và khắc vào xương tủy, chỉ cần một cái nhướn mày cũng đủ làm người ta chết mê chết mệt. Song nàng ấy tựa đoá hoa lê trên mặt nước, thanh nhã động lòng người.

Tây Phượng vừa xuất hiện, ai cũng đưa mắt nhìn. Quản lý nhạc phường là Nguyệt nương nhìn nàng ấy, nụ cười bà thân thiện hơn khi dặn dò Tây Phượng, “Tây Phượng, đây là lần đầu tiên ngươi lên đài múa mở đầu, nhớ biểu diễn cho tốt đấy. Nếu được bệ hạ coi trọng thì đó là phúc phận của ngươi.”

Tây Phượng chẳng nhin cười được khi nghe những lời này, nàng ấy phẫn khích đáp, “Tây Phượng sẽ không quên công bồi dưỡng của Nguyệt ma ma.”

Nói rồi Tây Phượng rút rè đề nghị, “Nhưng lần đầu dự cung yến khiến ta hơi sợ hãi, ma ma có thể tạo cơ hội cho ta luyện lá gan không?”

Nguyệt nương nghe Tây Phượng nói cũng thấy có lý, bà trầm ngâm bảo, “Để ta tìm cơ hội giúp người gặp quý nhân.”

Tây Phượng sung sướng đồng ý, Nguyệt nương mau chóng tìm người quen để dò hỏi sắp tới nhà quý nhân nào mở tiệc và sắp xếp cho Tây Phượng luyện tập.

Bữa tiệc này là lần đầu Tây Phượng vào cung. Nàng ấy trong sáng nên Nguyệt nương lo nàng ấy chưa từng gặp đại quan, lỡ làm hoàng đế khó chịu thì sao. Vì vậy bà nghiên cứu danh sách rồi chọn vị quan giữ chức cao nhất, màn đêm vừa buông xuống liền đưa Tây Phượng đến đó.

Dương Huy thích ca múa, hàng đêm tổ chức tiệc tại nhà. Nguyệt nương nhờ người thông báo cho quản gia của Dương Huy, quản gia biết người bên nhạc phường cung đình tới thì tất nhiên vui vẻ chấp thuận. Trước lúc Tây Phượng đến, Nguyệt nương cẩn thận dặn quản gia, “Đây là vũ cơ trong cung, nếu đại nhân muốn thì cần xin phép bệ hạ.”

Quản gia cười bảo, “Ngài yên tâm, đại nhân nhà chúng ta biết chừng mực.”

Nguyệt nương được lời khẳng định này mới yên lòng, bà cảm ơn quản gia, “Đa tạ đại nhân quan tâm.”

Ban đêm cùng ngày, Tây Phượng đến phủ đệ của Dương Huy và nhận ra nơi đây không quá rộng lớn. Sau khi vào phủ, Tây Phượng được phân cho một phòng trang điểm riêng ở hậu viện còn các vũ cơ khác dùng chung một phòng. Nàng ấy ngồi chưa được bao lâu, một thị nữ bưng mâm bánh ngọt tới và nhỏ giọng nói, “Dương Huy đang ở hậu viện, đi dọc hành lang rồi rẽ trái.”

Tây Phượng chỉ gật gù chứ không nhiều lời. Thị nữ rời khỏi phòng, Tây Phượng lấy khăn lau viền kẻ mắt rồi gỡ trâm cài, sau đó nàng ấy ngắm mình trong gương.

Mỹ nhân trong gương xinh đẹp lại ngây thơ, thoát trông như thiếu nữ mười tám hay mười chín và thanh khiết tựa đóa hoa lê.

Tây Phượng mỉm cười rồi đứng dậy đi ra ngoài sân. Từ xa nàng ấy đã thấy Dương Huy nhưng lại giả vờ không phát hiện để tới bên một khóm hoa cúc mới nở trong sân. Nàng ấy ngồi xổm xuống, cúi đầu nhìn hoa như đang trò chuyện với chúng.

Nếu là người thường thì đây chẳng qua là hành động ngắm hoa đơn giản, song Tây Phượng đẹp tới mức hình ảnh nàng ấy ngồi bên bụi hoa giống hệt một bức tranh, khiến Dương Huy cứ mãi ngẩn ngơ. Ông xưa nay yêu sắc đẹp nên không hề do dự mà đi tới trước vài bước rồi dừng lại phía sau Tây Phượng. Thấy nàng ấy trù mến vuốt ve hoa cúc, ông cất tiếng, “Nếu người thích mấy bông hoa này, ta sẽ tặng cho người.”

Ông xuất hiện đột ngột làm Tây Phượng hoảng sợ bật dậy, nàng ấy thấy một nam tử trung niên đứng sau mình với ánh mắt cười như không cười. Trông ông khoảng bốn, năm chục tuổi, cơ bắp cường tráng ẩn hiện dưới lớp vải màu lam.

Tây Phượng sửng sốt giây lát rồi cuống quýt nói, “Xin lỗi, thiếp thân vào nhầm chỗ. Ta về phòng ngay đây, mong tiên sinh thứ lỗi.”

“Người là ai?” Dương Huy mở miệng cười.

Tây Phượng ngơ ngác nhìn ông như bị hút hồn, sau đấy khuôn mặt đỏ ửng vội vàng cúi xuống và nàng ấy lí nhí đáp, “Tây Phượng.”

Nói rồi nàng ấy cảm thấy mình đối đáp hơi cứng nhắc nên ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời diễm nhiên nhìn Dương Huy, “Ta tên Tây Phượng.”

Trong lúc Dương phủ ca múa tưng bừng, tin tức được truyền đến Cố Cửu Tư. Hắn đang cầm bút viết gì đó thì Vọng Lai hấp tấp tiến vào thông báo, “Tây Phượng đã gặp Dương Huy.”

“Ừm,” Cố Cửu Tư dừng bút rồi ngược nhìn, “kết quả thế nào?”

“Dương Huy cắn câu,” Vọng Lai trả lời. “Tây Phượng hẹn ông ấy ngày khác gặp lại, mấy ngày sắp tới hẳn Dương Huy sẽ thường xuyên ghé thăm nàng ấy.”

Cố Cửu Tư gật đầu, “Nhắn Tây Phượng cứ làm theo kế hoạch.”

Dương Huy mới gặp Tây Phượng một lần đã nhớ mãi không quên, ông đến nhạc phường tìm Tây Phượng ngay hôm sau.

Ông sợ quấy rầy mỹ nhân nên đâu dám nói thẳng là tìm Tây Phượng, đành mượn cớ xem múa để ngồi tại nhạc phường nguyên buổi trưa. Tối tận lúc phải về, ông cũng chưa nói được câu nào với Tây Phượng.

Dương Huy không cam lòng nhưng lại chẳng thể làm gì ngoại trừ dăm đuổi ngấm Tây Phượng. Nàng ấy đứng ở một góc trò chuyện cùng các vũ cơ khác, dường như chẳng hề nhận ra sự có mặt của ông. Tuy trong lòng buồn bã song Dương Huy e ngại mình mạo phạm mỹ nhân bèn thở dài rồi rời khỏi nhạc phường. Ông vừa lên xe ngựa, bên ngoài vang lên tiếng nói du dương, “Dương đại nhân.”

Dương Huy nhớ nhung thanh âm này cả một buổi trưa, ông cuống cuống vén màn lên và thấy Tây Phượng đứng gần xe ngựa. Ông ngạc nhiên lại mừng rỡ nhìn Tây Phượng trong lúc nàng ấy bước đến trước mặt ông với nụ cười dịu dàng rồi chào hỏi, “Đại nhân về phủ à?”

“Trời đã tối, ta còn phải lo công vụ,” Dương Huy cố gắng kiềm chế cảm xúc để đáp trả. Ông cũng không biết mình bị sao nữa; già đầu rồi mà tự dưng y hết thiếu niên biết yêu lần đầu, cứ thấp thỏm bất an khi nói chuyện

với nữ nhân. Ông thận trọng bổ sung, “Nhưng nếu Tây Phượng tiểu thư cần thì ta dĩ nhiên sẽ ưu tiên Tây Phượng tiểu thư.”

“Cũng không có gì quan trọng,” Tây Phượng mỉm cười, “thấy Dương đại nhân ngồi suốt buổi trưa nên nghĩ chắc ngài khát lắm, vì vậy ta đuổi theo để đưa ngài chén nước chè.”

Nàng ấy đưa Dương Huy một ống trúc đầy nước chè, ông sững sốt nhận lấy. Tây Phượng đang định rút tay về thì bất chợt bị Dương Huy giữ lại làm mặt nàng ấy đỏ bừng, Tây Phượng thì thào, “Ngài làm gì thế? Mau buông tay.”

“Mai ta có thể đến gặp người nữa không?” Dương Huy nóng vội hỏi, bàn tay nữ tử mềm mại mịn màng khiến lòng ông nhộn nhạo.

Tây Phượng ngoảnh đầu lăm lăm, “Ngài là tướng quân, ta sao ngăn được nếu ngài muốn tới?”

“Được chứ,” Dương Huy tức khắc tuyên bố, “ta đảm bảo không làm trái nguyện vọng của người.”

“Nếu ta phản đối thì ngài sẽ không tới hả?” Tây Phượng tỏ vẻ nghi ngờ.

Dương Huy thở dài, “Nếu người phản đối, ta sẽ đứng tại cửa nhạc phường cho đến khi người đồng ý.”

“Không biết xấu hổ.” Tây Phượng trách móc, nàng ấy rút tay lại rồi bảo, “Mai ta sẽ vào cung, ngài tự lo liệu đi.”

Dứt lời, Tây Phượng xoay người và yếu điệu cất bước rời đi.

Dương Huy si mê dõi theo bóng lưng Tây Phượng; không có cặp mắt thanh tịnh như nước kia làm nữ tử này hóa thành yêu tinh, chỉ bóng lưng thôi cũng đủ khiến người ta xao xuyến.

Người hầu thân cận dòm bộ dạng của Dương Huy thì không khỏi bật cười, “Đại nhân, chỉ là một vũ cơ nên ngài cứ xin bệ hạ đi, việc gì phải tốn công như vậy?”

“Người thì biết gì?” Dương Huy quay lại cười với hắn. “Sắc đẹp chẳng qua là sự ham muốn, còn thứ động lòng người nhất giữa nam nhân và nữ nhân là khoảng thời gian mập mờ như hiện tại.”

“Đại nhân có tham dự bữa tiệc ngày mai không?” thị vệ lại hỏi.

Câu hỏi này khiến nụ cười tan biến trên khuôn mặt Dương Huy, ông trầm tư nói, “Bệ hạ đã triệu kiến thì không có đạo lý cự tuyệt.”

“Đại nhân...”

Thị vệ lưỡng lự như muốn nói gì đấy, nhưng cuối cùng hắn chỉ khẽ thở dài chứ chẳng nhiều lời.

Dương Huy liếc hắn một cái, ông hiểu ý hắn và lãnh đạm bảo, “Những lời không nên nói thì đừng nói, tiên đế có ơn tri ngộ với ta mà bệ hạ là huyết mạch duy nhất của ngài.”

“Vâng,” thị vệ đáp, “ti chúc hiệu.”

Hôm sau cung điện tổ chức tiệc, Dương Huy vào cung từ sớm vì nhớ mong Tây Phượng.

Ông tới sớm làm Phạm Ngọc nghe báo tin cũng dậy sớm theo, hắn sai người rửa mặt chải đầu cho mình rồi tiếp kiến Dương Huy. Trong thời gian ở Đông Đô, tuy chẳng tiếp xúc nhiều với Phạm Ngọc nhưng Dương Huy nghe đồn hắn là một hoàng đế háo sắc thích rượu chè. Ông vừa nghĩ đến Tây Phượng vừa hàn huyên với Phạm Ngọc một lát rồi mới vào đề, “Bệ hạ, thật ra hôm nay thần tới vì có chuyện muốn thỉnh cầu.”

“Dương Tướng quân cứ nói,” Phạm Ngọc vô cùng nhiệt tình.

Dương Huy thấy thái độ Phạm Ngọc vui vẻ bèn thoải mái cười, “Gần đây có vũ cơ trong nhạc phường tên Tây Phượng lọt vào mắt vi thần, hy vọng bệ hạ từ bỏ một thứ yêu thích và ban nài cho vi thần.”

“Đừng khách sáo thế.” Phạm Ngọc hào hứng đáp ứng rồi quay sang bảo Lưu Thiện, “Lưu Thiện, lát nữa nhớ đưa người cho Dương Tướng quân.”

“Không cần đâu,” Dương Huy khuyên can, “ta với vũ cơ chưa đủ thân thiết, nếu ép buộc người ta vào phủ thì xấu mặt lắm.”

Phạm Ngọc còn nhỏ tuổi nhưng từ ngày Phạm Hiên qua đời, hắn đã sớm thành tay già đời trong việc nam nữ nên biết rõ ở bên nữ nhân phải thế nào. Hắn hứng thú đồng tình, “Ta hiểu mà, nữ nhân cũng vui lòng thì ăn mới ngon.”

Dương Huy thấy Phạm Ngọc hào phóng đồng ý liền yên lòng. Tay Phạm Ngọc xoay chén rượu, hắn ngẫm nghĩ rồi thử thăm dò, “Dương Tướng quân, chắc người đã biết chuyện Chu Cao Lãng sắp đến Đông Đô nhỉ?”

Nghe đến đây, tay cầm chén rượu của Dương Huy thoáng khựng lại, ông cười cười, “Tất nhiên.”

“Bệ hạ đừng lo,” Dương Huy đặt chén rượu xuống, ông trịnh trọng nhìn Phạm Ngọc, “chúng ta sở hữu hai mươi vạn tinh binh ở Đông Đô. Chưa kể Chu Cao Lãng cần công phá thành trì mới tới được đây nên hắn sẽ kiệt sức, như vậy đương nhiên không phải đối thủ của chúng ta. Tư Mã Tướng quân, Vi Tướng quân và ta nhận thánh ân từ tiên đế, chúng ta chắc chắn lấy cái chết bảo vệ bệ hạ, xin bệ hạ yên tâm!”

“Hay lắm!” Phạm Ngọc nghe ông khẳng định bèn kích động vỗ tay. “Lòng trăm được an ủi bởi những lời này của tướng quân, trăm kính tướng quân một chén.”

Dương Huy thấy Phạm Ngọc đích thân rót rượu cho mình thì cao hứng cực kỳ, ông uống mấy chén với hần rồi hỏi, “Bệ hạ, Dự Châu vẫn ổn chứ?”

Lời này khiến Phạm Ngọc chần chừ giây lát mới cười rộn ràng, “Vẫn ổn.”

Hần vỗ vai Dương Huy, “Tướng quân yên tâm, tiền tuyến mà phát sinh biến động thì trăm sẽ báo cho người ngay.”

Dương Huy gật đầu, không hỏi thêm gì nữa. Lúc đi ông có bố trí người của mình ở lại tiền tuyến, hễ rắc rối xảy ra thì phải cấp tốc gửi tin về Đông Đô. Hiện giờ ông chẳng nhận được bất kỳ báo cáo nào nên chắc mọi việc vẫn bình thường.

Sau khi uống mấy chén với Phạm Ngọc, ông đứng dậy đi tới tiền điện. Chờ ông đi khuất, Phạm Ngọc quay đầu nhìn Lưu Thiện, “Giết người đến báo tin chưa?”

“Rồi ạ,” Lưu Thiện bình tĩnh đáp, “Đông Đô phong tỏa mọi tin tức, không ai biết tình hình Dự Châu ngoại trừ Lạc đại nhân và bệ hạ.”

“Còn người đàm phán thì sao?”

“Lạc đại nhân đã phái đi.”

Phạm Ngọc gật gù, hần vừa cầm chén rượu vừa chậm rãi nói, “Dương Huy quá lo nghĩ cho Dự Châu nhưng cũng may còn trung thành, Tư Mã Nam với Vi Đạt Thành...”

Phạm Ngọc vuốt ve chén rượu, hần nghĩ nghĩ rồi hỏi ý kiến Lưu Thiện, “Người thấy nên xử lý thế nào?”

“Tư Mã đại nhân và Vi đại nhân vẫn hướng về ngài,” Lưu Thiện khuyên nhủ, “chứ không sao lại tới Đông Đô.”

“Nhưng bọn họ nhận son phấn Hoa Dung.” Giọng Phạm Ngọc lạnh lùng và tối tăm.

“Bệ hạ đã nghi kỵ thì thử hỏi bọn họ xem?” Lưu Thiện do dự đề nghị. “Nếu họ thật sự kéo bè kết đảng với Cố Cửu Tư thì phải đe dọa, nếu không thì hỏi rõ cũng tránh được hiểu nhầm.”

“Người nói đúng,” Phạm Ngọc gật đầu, “ta phải hỏi cho rõ.”

Phạm Ngọc đã quyết định nên đêm hôm ấy, khi mọi người đang say sưa uống, hần bước xuống đài cao rồi đến trước mặt Tư Mã Nam với Vi Đạt Thành và tươi cười nói, “Trước kia phụ hoàng thường nhận xét hai vị rất xuất chúng, là tướng tài cũng như công thần của Phạm gia.” Phạm Ngọc vỗ ngực. “Trẫm kính trọng các người, thâm tâm trẫm coi các người là thúc thúc ruột thịt. Nào, ta kính thúc thúc một chén.”

Tư Mã Nam lẫn Vi Đạt Thành thật sự phát hoảng, luôn miệng nói không dám nhận những lời ấy của hần.

Phạm Ngọc uống một chén với hai người xong liền nhìn chòng chọc bọn họ, “Nhưng trẫm không hiểu một việc.”

Tư Mã Nam và Vi Đạt Thành liếc nhìn nhau, Tư Mã Nam cẩn thận lên tiếng, “Bệ hạ đang lo lắng gì vậy, có cần chia sẻ ưu phiền với ta không?”

“Tại sao các người lại nhận mấy hộp son phấn đó?”

Câu chất vấn trên khiến Tư Mã Nam với Vi Đạt Thành lúng túng, Vi Đạt Thành vội hỏi lại, “Son phấn mà bệ hạ nói là?”

“Bệ hạ,” Lạc Tử Thương nãy giờ ngồi một bên nghe rốt cuộc cũng phát hiện tình hình không ổn, y đứng dậy rồi nâng chén lên và lạnh nhạt bảo, “ngài say rồi.”

“Câm miệng!”

Phạm Ngọc giơ tay ném cái chén trúng ngay đầu Lạc Tử Thương, va đập mạnh tới mức khiến y chảy máu. Phạm Ngọc quát, “Người là cái thá gì mà dám ngắt lời trẫm?!”

Sự cố bất ngờ này làm mọi người kinh sợ, Tư Mã Nam với Vi Đạt Thành còn đang hoảng loạn thì đã nghe Phạm Ngọc tiếp tục truy vấn, “Là đồng son phấn do lão bản quán thịt bò tặng, tại sao các người lại nhận?”

Lời này khiến sắc mặt mọi người vắn vẹo.

Các thần tử có mặt đều thầm phẫn nộ; nhất là Tư Mã Nam, Vi Đạt Thành, và Dương Huy.

Bọn họ luôn được kính trọng từ trước lần sau khi về Đông Đô nhưng giờ mới phát hiện mình bị Phạm Ngọc giám sát ngày đêm, thử hỏi sao có thể không tức giận?

Lạc Tử Thương được Minh Nhất đỡ, những người khác đi kêu thái giám. Y nhìn chăm chặp Phạm Ngọc và chột vồ lẽ—

Phạm Ngọc đề phòng y.

Phạm Ngọc sở hữu mạng lưới thông tin riêng chứ chẳng ngu xuẩn như hãn thể hiện. Trong chớp mắt, đầu óc Lạc Tử Thương lên danh sách mọi cá nhân hầu hạ bên hãn. Người của Phạm Ngọc toàn do y sắp đặt, ngoại trừ Lưu Thiện. Nhưng phe y theo dõi sát sao Phạm Ngọc lẫn Lưu Thiện, Lưu Thiện cũng chỉ là một thái giám bình thường thì sao đủ năng lực xây dựng mạng lưới thông tin cho Phạm Ngọc?

Việc thành lập mạng lưới thông tin cần hao phí số lượng lớn tiền tài và nhân lực, vì vậy người thường không thể có khả năng này. Thế mà Lưu Thiện đủ sức qua mặt Lạc Tử Thương để lập nên mạng lưới thông tin trong

khi vẫn bị y giám sát chặt chẽ. Rốt cuộc ai cung cấp tin tức cho Phạm Ngọc? Nguồn:

Mọi người ở đây đều che giấu đủ loại tâm tư. Trên đài cao, Tây Phương trong bộ váy đỏ dài tay đột nhiên vén tay áo làm lộ ra đôi mắt cười như không cười đang nhìn về phía đám người trong đại điện.

Tư Mã Nam là người đầu tiên phản ứng lại, ông gấp rút quỳ trên mặt đất, “Bệ hạ bớt giận, đồng sơn phấn ấy là lễ vật báo đáp chúng ta giúp lão bản trừng phạt lưu manh. Mấy món đồ hẩm tặng không quý giá nên chúng ta chỉ coi đó là chút lòng thành...”

“Trẫm quan tâm vấn đề tiền nong chắc?!”

Phạm Ngọc thấy Tư Mã Nam vòng vo liên tục kiểm soát mà gào thét, “Trẫm đang nói về đồng sơn phấn kia! Đây là sơn phấn do phu nhân của Cố Cửu Tư bán!”

Tư Mã Nam lẫn Vi Đạt Thành nghe vậy liền bưng tỉnh. Bọn họ vắng mặt tại Đông Đô suốt thời gian dài nên đâu hiểu biết mấy việc đó, chưa kể hai người là nam nhân thì sao phân biệt được các loại sơn phấn?

Song cái tên Cố Cửu Tư vừa lọt vào tai, bọn họ nhanh chóng hiểu ra và liền tặc xìn tha, “Bệ hạ bớt giận, chúng ta thật sự không biết việc này. Chúng ta không sống ở Đông Đô, lại còn là nam tử thô lỗ chuyên rong ruổi sa trường nên nào rành rẽ sơn với phấn. Khi về chúng ta sẽ hủy đồng sơn phấn ấy ngay, mong bệ hạ bớt giận!”

Hai người giải thích làm Phạm Ngọc từ từ bình tĩnh lại. Phạm Ngọc cũng cảm thấy ban nãy mình cư xử hung hăng, hơn nữa hẳn nhớ tới Đông Đô vẫn đang dựa vào bọn họ nên vội vàng đích thân nâng hai người dậy, “Hai vị thúc thúc đừng như thế. Vừa rồi trẫm kích động đến vậy vì quá sợ hãi, trẫm sợ hai vị dính líu tới Cố Cửu Tư.”

Phạm Ngọc vừa nói vừa trưng ra khuôn mặt đau thương, “Từ ngày phụ hoàng ra đi, trăm bơ vơ không nơi nương tựa. Nay còn bị Chu Cao Lăng dồn ép, chỉ còn ba vị thúc thúc giúp đỡ...”

“Bệ hạ đừng lo,” Tư Mã Nam thấy Phạm Ngọc như sắp khóc tới nơi bèn hấp tấp an ủi, “chúng ta từng thề với tiên đế rằng nhất định sẽ bảo vệ bệ hạ đến cùng.”

Phạm Ngọc có được lời khẳng định này liền thở phào một cái, hân hoan xoa người lại rồi phấn chấn hô, “Nào nào, hiểu lầm đã được giải quyết, mọi người uống rượu tiếp đi!”

Chẳng ai hưởng ứng khiến Phạm Ngọc căng thẳng. Hân giả vờ vui sướng, đồng thời nói to hơn, “Sao thế? Mọi người không thích à? Uống nào! Biểu diễn mấy bài rộn ràng chút, vũ cơ múa đi chứ!”

Nghe đến đây, mọi người mới hoàn hồn và bữa tiệc một lần nữa trở nên náo nhiệt.

Mọi người chịu đựng tới lúc tiệc tùng kết thúc; Tư Mã Nam, Vi Đạt Thành, Dương Huy ra về cùng nhau. Ba người im lặng hồi lâu thì Vi Đạt Thành lên tiếng, “Bệ hạ... hơi bất ổn.”

Hai người còn lại cũng nghĩ vậy nhưng chẳng ai cả gan mở miệng. Dương Huy thở dài rồi bảo, “Kệ đi, chúng ta sẽ về Dự Châu sau khi dẹp loạn nên không ở lâu với bệ hạ đâu.”

“Nếu chẳng thế dẹp loạn thì sao?” Tư Mã Nam chột hỏi.

Dương Huy vẫn giữ nguyên vẻ mặt điềm tĩnh, “Cứ dốc hết sức lực cho khỏi phụ lòng tiên đế, để còn mặt mũi gặp ngài dưới suối vàng.”

Mọi người lặng thinh, Tư Mã Nam và Vi Đạt Thành liếc nhau chứ không nói gì cả.

Người nhận son phấn là bọn họ, bị Phạm Ngọc nghi ngờ cũng là bọn họ nên đương nhiên tâm trạng hai người phức tạp hơn Dương Huy nhiều.

Song Dương Huy đã nói đến mức ấy thì đâu ai dám hó hé. Tuy nhiên, hành động vừa đánh vừa xoa từ Phạm Ngọc đã khiến lòng trung thành của Tư Mã Nam với Vi Đạt Thành lung lay.

Sau khi ba người trở về phủ đệ của mình, đêm hôm đó Tây Phượng lén lút rời khỏi nhạc phường. Nàng ấy đi gặp Cố Cửu Tư và Giang Hà rồi kể lại sự cố ở đại điện.

Giang Hà nghe xong liền cười khanh khách, “Kẻ nào trong đám người này cũng có tính toán riêng. Phạm Ngọc hành xử như thế e rằng sẽ làm Tư Mã Nam lẫn Vi Đạt Thành xa cách hẳn.”

“Chưa đủ,” Cố Cửu Tư vừa nhìn bản đồ vừa nói, “mai ta sẽ thu xếp cho Tây Phượng vào cung phụng dưỡng Phạm Ngọc.” Hắn ngược nhìn Tây Phượng. “Tây Phượng cô nương có ý kiến gì không?”

Hắn hỏi làm Tây Phượng che miệng cười rộ, “Hôm nay ta đã thấy tiểu hoàng đế kia, mặt mũi cũng khôi ngô đấy.”

“Nếu tình nguyện thì cô nương có gì muốn...”

“Ngài không cần nói nữa,” Tây Phượng lắc đầu, “ta chẳng muốn gì hết. Thiếp thân lạc bước vào chốn phong trần nhưng không phải người chả thấu hiểu đại nghĩa. Cố đại nhân vốn đâu cần tham dự việc này song lại đến đây vì chúng ta. Tây Phong Lâu còn rất nhiều cô nương, ta sẽ vào cung vì họ.”

Cố Cửu Tư mím môi, hắn lùi một bước rồi kính cẩn hành lễ với Tây Phượng, “Cảm tạ cô nương.”

“Có điều,” Tây Phượng cau mày, “nếu Dương Huy phải lòng ta thì hẳn đã xin phép tiểu hoàng đế, ngài định dùng cách gì đưa ta vào cung?”

“Người hãy đổi tên.” Cố Cửu Tư bình thản chỉ dẫn, “Đổi thành Tây Phong, người của ta trong cung sẽ sắp xếp cho người gặp Phạm Ngọc. Sau khi vào cung, nhớ đừng bỏ quên Dương Huy. Ông ấy chưa có tình cảm sâu nặng với người nên chắc chắn không vì người mà tranh chấp với hoàng đế. Nhưng bữa tiệc đêm qua cộng thêm chuyện ông ấy rõ ràng đã cầu xin thì việc người vào cung đảm bảo khiến ông ấy nghĩ Phạm Ngọc chèn ép lẫn cảnh cáo mình. Ông ấy sẽ cố nuốt cục tức này vô bụng, người hãy khiến nó trở nên khó nuốt hơn.”

“Đã hiểu,” Tây Phượng gật đầu.

Cố Cửu Tư suy nghĩ rồi nói tiếp, “Còn Vi Đạt Thành với Tư Mã Nam...”

Hắn thoáng chần chừ mới bảo, “Khi Tây Phượng đã vào cung, các người thu xếp cho ta gặp mặt ba người bọn họ.”

“Không được,” Giang Hà quyết đoán phản đối, ông nói chắc như đinh đóng cột, “người mà xuất hiện thì Lạc Tử Thương lẫn Phạm Ngọc sẽ chẳng buông tha.”

“Không buông tha vì bọn chúng sợ, chỉ khi ta xuất hiện tại Đông Đô và gặp gỡ ba vị tướng quân mới đủ khiến bọn chúng hoảng loạn.” Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn Giang Hà. “Ta lộ diện tất nhiên sẽ kích thích Lạc Tử Thương sai người truy sát. Vì vậy chúng ta cần chuẩn bị chu đáo, phải chạy trốn ngay trước mặt ba vị tướng quân và đồng thời để phe Lạc Tử Thương phát hiện ta gặp bọn họ. Có như thế bọn họ mới chịu cảnh tình ngay lý gian rồi bị cột chung với ta.”

“Chúng ta đẩy ba vị tướng quân từng bước một đến tình cảnh chả còn đường thối lui và nhận ra đứng chung phe với chúng ta là lựa chọn tốt nhất dành cho bọn họ. Trước ngày Chu đại nhân tiến vào Đông Đô, ta sẽ đốt đồng củi mình đã gom góp này.” Cố Cửu Tư chăm chú nhìn ánh nến lập lòe. “Đây là đường sống duy nhất của chúng ta.”

Lời tác giả

Đây là chương xây dựng cao trào, tôi xin tổng kết nội dung chương như sau:

Liễu Ngọc Như: Đang kiểm tra Hoàng Hà.

Cố Cửu Tư: Ở Đông Đô ly gián Phạm Ngọc, Lạc Tử Thương, và ba vị tướng quân trú đóng nơi đây.

Lạc Tử Thương: Xúi giục Phạm Ngọc với Chu Cao Lãng đánh nhau, sau đó trợ giúp Lưu Hành Tri chiếm Đại Hạ. Khi Lưu Hành Tri ban thưởng công trạng, y sẽ mượn binh để thu hồi Dương Châu.

Lưu Hành Tri: Cho Dự Châu ăn hành.

Thẩm Minh: Ăn hành cùng Dự Châu.

Chu Cao Lãng, Tiểu Chu, Diệp Thế An: Một, hai chương nữa sẽ tới Đông Đô.

[Về vấn đề mạng lưới thông tin]

Hãy đọc lại các chương trước khi tu sửa Hoàng Hà để xem Phạm Ngọc bắt đầu đề phòng Lạc Tử Thương thế nào.

Cũng nên đọc lại đêm Phạm Ngọc giết Diệp Thanh Văn và Trương Ngọc, nhớ chú ý vì sao Cố Cửu Tư phát giác tình hình nguy hiểm rồi chạy trốn.

Chú thích

[1] Hoa diên là một dạng trang sức của phụ nữ thời cổ đại, thường có ba màu đỏ, vàng, xanh lá nhưng đỏ là hay gặp nhất. Nó được làm từ vàng và bạc, hình dáng thì đa dạng như hoa mai, chim, cá, etc...

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 171: Thành Tàn Bị Công Phá

Cố Cửu Tư nói làm tất cả mọi người trầm mặc, hần bình tĩnh nhìn Giang Hà, “Cửu cửu, hiện tại là thời điểm đặc biệt.”

Không liều mạng thì sao có đường sống?

Bọn họ không binh không tướng nhưng lại muốn cân bằng cùng lúc thế lực ba nước nên lấy đâu ra thời gian nghỉ ngơi hồi sức?

Giang Hà cũng hiểu ý Cố Cửu Tư, ông thở dài rồi vỗ vai hần và đành chấp nhận, “Cứ làm theo lời người vậy.”

Tuy Giang Hà không nắm giữ thực quyền nhưng ông sở hữu nhiều tòa nhà ở những khu vực của tầng lớp thấp nhất. Bọn họ vạch ra con đường trốn thoát khẩn cấp cho Cố Cửu Tư, sau đó sai người đi chuẩn bị.

Hôm sau, Tây Phượng luyện múa tại nhạc phường còn Dương Huy mới sáng sớm đã ghé qua. Hai người tán tỉnh nhau một hồi, Tây Phượng được Dương Huy kéo tới chỗ khuất mà ôm vào lòng. Tây Phượng thấp thỏm đưa lưng về phía Dương Huy, nàng ấy khẽ thở dốc, “Ngài sẽ ngênh đón ta vào phủ chứ?”

“Chỉ cần người tình nguyện thôi,” Dương Huy bật cười rồi thì thầm bên tai nàng ấy, “ta đã xin phép bệ hạ.”

“Xin phép bệ hạ?!” Tây Phượng vui mừng quay đầu lại. “Bệ hạ đồng ý không?”

“Chỉ là một vũ cơ,” Dương Huy thấy nàng ấy phấn khích thì bất giác cười sung sướng, “nên bệ hạ đâu gây khó dễ.”

Tây Phượng nghe vậy bèn nhón chân hôn Dương Huy một cái, ông hiếm khi được hưởng thụ nữ nhân thế này nên chỉ cười ha hả. Nàng ấy đang định nói gì đó nhưng đột nhiên cau mày, Dương Huy lo lắng hỏi, “Sao thế?”

“Trong bữa tiệc hôm qua,” Tây Phượng thận trọng ngược nhìn ông, “ta thấy hình như bệ hạ tranh cãi với hai vị tướng quân khác. Bệ hạ thật sự sẽ không gây khó dễ cho ngài à?”

Lời nhắc nhở này khiến sắc mặt Dương Huy thoáng biến đổi nhưng ông vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh để nhàn nhạt đáp, “Bệ hạ độ lượng nhân đức, chuyện đêm qua nghiêm trọng nên không trách ngài được. Bệ hạ rất nhân hậu với ta, người yên tâm đi.”

“Ngài nói vậy là ta yên lòng rồi.”

Tây Phượng áp sát và dùng cả cơ thể quấn lấy ông, nàng ấy vui vẻ hỏi, “Bao giờ ngài đến đón ta?”

Dương Huy suy tư bảo, “Ngày mai?”

Ông ôm eo Tây Phượng rồi cúi đầu hít một hơi thật sâu ở cعن cổ nàng ấy, say đắm nói, “Người thơm quá. Tối nay nhớ thu xếp hành lý, sáng sớm mai ta sẽ phái người tới nhạc phường đón người.”

“Ta chờ ngài đấy,” Tây Phượng hạ giọng nỉ non, “mai sau ta là người của ngài nên hãy đối tốt với ta.”

“Tất nhiên rồi,” Dương Huy cười sáng khoái.

Lúc hai người quyến luyến nói lời tạm biệt đã là hoàng hôn, Tây Phượng trở về phòng mình tại nhạc phường rồi bắt đầu trang điểm.

Nàng ấy tô điểm khuôn mặt thật điểm lệ với đường kẻ mắt mỏng, trông vô cùng xinh đẹp động lòng người.

Khi mặt trời lặn, Nguyệt nương đến phòng nàng ấy rồi khẽ giục, “Người của Lưu công công tới, người nhanh tay lên.”

Tây Phượng đáp một tiếng, nàng ấy duyên dáng đứng dậy cúi chào Nguyệt nương và nhẹ nhàng nói, “Đa tạ ngài đã chiếu cố ta.”

Nguyệt nương đáp lễ, “Chúng ta phải cảm ơn người mới đúng.”

Hai người đứng thẳng lưng nhìn đối phương trong phút chốc rồi nở nụ cười.

“Mau đi đi,” Nguyệt nương thúc giục.

Tây Phượng gật đầu, nàng ấy nhanh chóng ra ngoài và bước lên cỗ kiệu do trong cung đưa tới. Kiệu nhỏ nâng nàng ấy vào cung, sau đó Tây Phượng đứng chờ ngoài tầm điện. Ở đây có vài nữ tử đang đợi giống nàng ấy, Tây Phượng nhận ra họ cũng là vũ cơ của nhạc phường.

Nhan sắc mấy vũ cơ này kém xa nàng ấy, cả người bọn họ còn run bần bật. Bên trong truyền đến tiếng Phạm Ngọc mắng chửi ai đó, chẳng mấy chốc, mọi người nghe thấy một nữ tử hét lên. Lát sau, cửa tầm điện mở ra và thi thể nữ tử được khiêng đi.

Tây Phượng lẫn các nữ tử kia dõi theo người ta khiêng nàng ấy rời khỏi đây, kế tiếp bên trong vang lên giọng nói mất kiên nhẫn của Phạm Ngọc, “Vào đi.”

Tây Phượng nghe vậy liền cất bước tiến vào, những vũ cơ khác sợ hãi theo sau nàng ấy. Phạm Ngọc quay đầu lại và thấy Tây Phượng cung kính hành lễ với hân, “Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Nàng ấy trái ngược hẳn với mấy nữ tử run lẩy bẩy, Phạm Ngọc nhướn mày, “Người có vẻ không sợ trẫm.”

“Bệ hạ là thiên tử,” Tây Phương kính cẩn bảo, “mạng của nô tỳ thuộc về bệ hạ. Nô tỳ cam tâm tình nguyện chết vì bệ hạ, có gì đáng sợ đâu?”

“Thật sao?” Phạm Ngọc càng nhướn mày cao hơn, hẳn lấy thanh kiếm ở bên cạnh rồi ném tới chỗ nàng ấy. “Tự cắt cổ đi.”

Nghe đến đây, Lưu Thiện tính mở miệng thì Tây Phương đã dứt khoát rút kiếm kề vào cổ mình. Không đợi Lưu Thiện lên tiếng, Phạm Ngọc mau chóng ngăn lại, “Chờ chút!”

Phạm Ngọc ngồi thẳng dậy, hẳn nhìn Tây Phương mà chỉ tay bảo, “Người, đêm nay ở lại đây.”

Tây Phương buông kiếm rồi uyển chuyển dập đầu lạy Phạm Ngọc, “Tạ ân sủng của bệ hạ.”

“Đám còn lại,” Phạm Ngọc dùng giọng điệu chán ngấy ra lệnh, “vứt cho chó ăn.”

“Bệ hạ!”

Các nữ tử trong phòng lập tức gào khóc, Phạm Ngọc quay đầu nhìn về phía Lưu Thiện khiến hẳn vội phất tay, “Mau thôi xuống hết!”

Lưu Thiện vừa sai khiến người khác vừa theo họ ra ngoài, khi mọi người đi hết thì trong phòng chỉ còn Phạm Ngọc và Tây Phương. Phạm Ngọc nghiền ngẫm quan sát Tây Phương, “Mạng của người thuộc về trẫm?”

“Vâng,” Tây Phương kiên định trả lời.

Phạm Ngọc dựa vào đầu giường lặng lẽ nhìn Tây Phương, sau một hồi, hẳn bật cười, “Người thích trẫm à?”

Tây Phượng không đáp trả, nàng ấy chăm chú ngắm nhìn vị đế vương thiếu niên ở trên giường. Khuôn mặt hắn cũng khá khôi ngô, cổ áo rộng cùng những sợi tóc tán loạn khiến hắn khoác lên mình vẻ chán nản mà đáng lẽ hắn không nên sở hữu. Ánh mắt Tây Phượng điềm tĩnh lại dịu dàng, lát sau, nàng ấy vẫn giữ động tác quỳ để lại gần rồi đặt tay lên má Phạm Ngọc.

“Ta đau lòng cho bệ hạ.”

“Đau lòng?” Phạm Ngọc giễu cợt, “Trẫm có gì mà làm người đau lòng? Hỏi người thích trẫm hay không, người lại nói đau lòng, thế là không thích hả?”

“Bệ hạ,” Tây Phượng thở dài, “khi chúng ta thích một người thì mới có thể đau lòng.”

Phạm Ngọc sững sờ trước những lời này. Tây Phượng nhìn thẳng vào mắt hắn, Phạm Ngọc cảm tưởng nàng ấy nắm giữ cặp mắt nhìn thấu lòng người. Nàng ấy từ tốn nói, “Nếu xung quanh có nhiều người thích bệ hạ, hà cớ gì ngài lại hỏi nô tỳ như thế?”

“Nô tỳ chỉ là một vũ cơ, sao sánh bằng thiên tử như bệ hạ.” Tây Phượng dựa vào ngực Phạm Ngọc mà thủ thủ, “Cái thích của nô tỳ vô giá trị nhưng bệ hạ đã hỏi thì nô tỳ xin nói thật.”

“Nô tỳ đến đây vì thích ngài.”

“Bệ hạ còn nhớ năm ngài cười ngựa vào Đông Đô với thân phận thái tử không?”

Tây Phượng hỏi khiến Phạm Ngọc ngẩn ngơ, hắn chậm chạp nhớ lại ngày hắn theo Phạm Hiên vào Đông Đô. Thuở ấy hắn cho rằng thiên hạ cuối cùng đã thuộc về phụ tử bọn họ, ai cũng nguyện trung thành với hắn và tôn kính lẫn yêu thích hắn từ tận đáy lòng.

Vì thế hân ngập tràn hứng khởi, cả cơ thể toát lên sự ngông cuồng. Ngày đó bá tánh đứng chật kín đường phố nghênh đón bọn họ vào thành, tuy không quý nhưng vẫn làm hân cao hứng tột độ.

Tây Phượng dựa vào lòng Phạm Ngọc, ngón tay vẽ băng quơ lên ngực hân. Nàng ấy thổ lộ, “Vừa nhìn thấy dáng vẻ bề hạ khi đó, nô tỳ đã vô cùng yêu thích.”

Lời này khiến Phạm Ngọc lặng thinh, hân đẩy Tây Phượng ngã xuống giường rồi kéo rèm.

Sáng sớm hôm sau, Cố Cửu Tư mới thức dậy liền nhận được tin tức trong cung—

Phạm Ngọc sắc phong Tây Phượng làm quý phi.

Từ ngày Phạm Ngọc đăng cơ tới nay, đây là phi tử chính thức đầu tiên.

Việc này vượt ngoài dự kiến của mọi người, ngay cả Cố Cửu Tư cũng chẳng ngờ nổi. Song với bọn họ mà nói, chuyện ấy cực kỳ có lợi; nó chứng minh Phạm Ngọc ít nhiều cũng thích Tây Phượng.

Cố Cửu Tư suy nghĩ và quay sang hỏi Vọng Lai, “Chu đại nhân đi tới đâu rồi?”

“Chậm nhất là năm ngày nữa,” Vọng Lai căng thẳng đáp, “Chu Cao Lăng sẽ đến Đông Đô.”

“Còn Thâm Minh?”

“Tin sáng nay báo lại,” Vọng Lai hạ thấp giọng, “thành Tần e rằng sắp thất thủ. Trong vòng năm ngày, bọn họ cần lui về Thủ Nam Quan để trấn giữ.”

Thủ Nam Quan là địa điểm hiểm yếu nhất Dự Châu – hay thậm chí của toàn Đại Hạ. Nếu lui về trấn giữ Thủ Nam Quan, trận chiến này sẽ thuận lợi hơn nhiều cho Thẩm Minh.

Nhưng đây là chuyện bất khả thi.

“Ngọc Như gửi tin chưa?” Cố Cửu Tư hấp tấp nói. “Ngọc Như không giải quyết ổn thỏa Hoàng Hà thì Thẩm Minh tuyệt đối chẳng thể tới bảo vệ Thủ Nam Quan.”

Thượng du Thủ Nam Quan chính là Hoàng Hà, sở dĩ Lạc Tử Thương chưa động đến Hoàng Hà vì y đang chờ Thẩm Minh lui về trấn giữ Thủ Nam Quan. Một khi Thẩm Minh đến đó, Hoàng Hà vỡ đê sẽ cuốn trôi toàn bộ tám vạn binh lính lẫn bá tánh trong thành.

“Phu nhân vẫn đang tìm,” Vọng Lai bẩm báo. “Thư hôm qua viết rằng mỗi ngày phu nhân ngủ không đầy hai canh giờ, chỉ sợ sức khỏe ngài ấy chả chịu nổi nữa.”

Thông tin trên khiến Cố Cửu Tư sụp mắt xuống, hắn đặt tay lên sa bàn thật lâu mới chậm rãi lên tiếng, “Người sai người nhầm nàg...”

Song chưa nói hết câu thì Cố Cửu Tư im bật, cuối cùng hắn bảo, “Thôi, đừng nói gì hết.”

Có gì để nói đâu?

Hắn còn biết làm gì nữa chứ?

Mọi lời an ủi chẳng qua đều dành cho hắn, cứ như nói một câu dằn dò tương đương với một hành động thiết thực. Nhưng trên thực tế, không đến trước mặt nàng để giúp đỡ – dù chỉ là rót một chén nước chẳng nữa – thì thốt ra mấy lời vô ích vì muốn an ủi bản thân có nghĩa lý gì?

Cổ Cửu Tư hít sâu một hơi, hần quay lại căn dặn Vọng Lai, “Sau khi Dương Huy gặp Tây Phượng, hãy sắp xếp cho ta gặp ba vị đại nhân.”

Vọng Lai tuân lệnh rồi nhanh nhẹn lui xuống đi thu xếp.

Tin Tây Phượng được phong làm quý phi mau chóng lan truyền khắp nơi. Dương Huy cũng không phải ngoại lệ, ông nhận được tin tức này tại phủ đệ. Người do ông phái đi đón Tây Phượng mới từ nhạc phường về cùng cỗ kiệu trống rỗng, hạ nhân thấp thỏm bẩm báo, “Quản lý nhạc phường bảo tối qua người trong cung triệu tập một nhóm vũ cơ vào cung. Tây Phượng nằm trong số đó, nàng ấy được giữ lại qua đêm.”

“Nói bậy!” Dương Huy tức khắc nổi giận khi nghe mấy lời này. “Ta đã cầu bệ hạ và ngài cũng đồng ý ban nàng cho ta. Bên nhạc phường không biết hay sao mà còn đưa nàng vào cung?!”

“Quản lý...quản lý...”

Thấy người đang quỳ nơm nớp lo sợ, Dương Huy phát giác sự việc còn bí ẩn gì đó nên nhíu mày, “Nói!”

“Quản lý lén tiết lộ với nô tài rằng người trong cung chỉ đích danh nàng ấy.”

Lời này khiến Dương Huy sửng sốt. Ông xin Phạm Ngọc ban Tây Phượng cho mình, hần đáp ứng nhưng sau lại có xích mích với hai vị tướng quân, hiện giờ còn triệu Tây Phượng vào cung...

Mâu thuẫn giữa Phạm Ngọc với Tư Mã Nam và Vi Đạt Thành thực chất là một lời cảnh cáo. Ông hiểu Phạm Ngọc đang răn dạy bọn họ, như vậy Tây Phượng...

Một đồng ý niệm tràn vào đầu Dương Huy làm ông phẫn nộ.

Dương Huy trung thành lẫn tận tâm với Phạm Ngọc nhưng hấn vì muốn thăm dò mà đoạt người của ông, thử hỏi sao ông có thể nín giận?

Ông đang định vào cung chất vấn Phạm Ngọc song mới đến cổng, tin Tây Phượng được phong làm quý phi truyền đến. Nếu chỉ là giữ lại qua đêm thì ông đòi còn được, nhưng đòi một quý phi là chuyện không tưởng.

Dương Huy thần thờ đứng tại cổng, thị vệ thân cận thì thảo, “Đại nhân, cỏ thơm mọc khắp thiên hạ, ngài quên đi nhé?”

Câu nói ấy càng khiến Dương Huy khó chịu nhưng ông cũng hết cách rồi nên đành hít sâu một hơi và xoay người quay về phủ đệ.

Trong lúc Cố Cửu Tư triển khai kế hoạch, Liễu Ngọc Như dẫn người đi kiểm tra hầu hết những địa điểm do Lạc Tử Thương tu sửa dựa theo đánh dấu trên bản đồ. Những địa điểm ấy bao gồm một khúc sông nằm ở nơi hiểm trở; nó chảy xuyên qua núi và giấu mình giữa chốn hoang dã, để tới đó phải mất một ngày. Nếu có thể thì nàng muốn kiểm tra khúc sông này cuối cùng nhưng vậy sẽ kéo dài thời gian, vì thế nàng phân công mọi người đến địa điểm khác còn mình đích thân chỉ huy đội ngũ tới kiểm tra nơi đây.

Khi mặt trời mọc, Liễu Ngọc Như dẫn người vô núi.

Nàng đã sớm trút bỏ váy áo lụa là lẫn trâm vàng trâm ngọc để khoác lên trang phục sẫm màu làm từ sợi đay. Chân nàng mang đôi giày rơm thuận tiện cho đi đường, tóc dùng dây cột cao, đầu đội chiếc nón lá úa vàng, tay cầm gậy trúc như bao người mà tiến vào núi.

Mộc Nam ở phía trước chém cỏ mở đường, đi giữa chừng thì hần bất chợt cất tiếng, “Có người đã đi qua con đường này.”

Liễu Ngọc Như nghe Mộc Nam thông báo bèn ngẩng đầu lên, nàng uể oải hỏi, “Núi hoang mà cũng có người ra vào sao?”

Mộc Nam cúi xuống quan sát các nhánh cây đẹp lẹp rồi trả lời, “Mới đi qua thôi, coi bộ còn là người giàu có nữa.” Hắn lôi một mảnh vải bị lá cây móc rách ra khỏi bụi cỏ. “Ngài xem, chất liệu vải không tồi chút nào.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như liền thấy bất an. Nàng bước đến lấy mảnh vải từ tay Mộc Nam và hết sờ lại ngửi. Sau đấy nàng đột nhiên biến sắc rồi ra lệnh, “Mau đuổi theo!”

“Phu nhân?” Mộc Nam hơi bối rối.

Liễu Ngọc Như nôn nóng chỉ thị nhóm người ở phía sau, “Cấp tốc rời núi cầu chi viện, bảo rằng Lạc Tử Thương đã sai người tới châm lửa kíp nổ nên Phó đại nhân hãy dẫn người tới đây ngay. Những người khác mau đuổi theo bọn họ cùng Mộc Nam.”

“Sao phu nhân biết?” Ân Hồng vẫn chưa hiểu.

Liễu Ngọc Như siết chặt mảnh vải trong tay, nặng nề nói, “Đây là gấm Vân Nam của Dương Châu!”

Vừa nhắc đến Dương Châu, mọi người tức khắc căng thẳng. Mộc Nam liên hệ tới tin từ chiến trường do Thẩm Minh gửi đến vào hôm qua, hắn chỉ thoáng nghĩ thôi cũng đã hiểu ra.

Thành Tần sắp chống đỡ hết nổi, Thẩm Minh buộc phải trấn giữ Thủ Nam Quan. Một khi Thẩm Minh làm thế, bọn chúng dĩ nhiên sẽ cho nổ tung Hoàng Hà.

Mặt mũi Mộc Nam sa sầm, hắn tuân lệnh Liễu Ngọc Như rồi tức tốc truy đuổi. Những người khác được Liễu Ngọc Như phái về báo tin, cuối cùng còn mỗi Ân Hồng và một vị tiên sinh chuyên phụ trách tu sửa đê đập đi theo nàng.

Tiên sinh kia họ Lý, là một tú tài khoảng hơn ba mươi tuổi nhưng nhờ giỏi tu sửa công trình thủy lợi nên Phó Bảo Nguyên vẫn luôn tin dùng. Liễu Ngọc Như dẫn ông đến trợ giúp, bây giờ mọi người tách ra làm Lý tiên sinh không khỏi nói, “Phu nhân, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Liễu Ngọc Như suy nghĩ rồi đáp, “Chúng ta cũng đến bờ sông.”

Nàng vừa dẫn đầu vừa bảo, “Có thể nào thì cứ tới bờ sông xem tình hình đã.”

Liễu Ngọc Như, Ấn Hồng, và Lý tiên sinh cẩn thận đi về phía trước. Khi đến gần bờ sông, ba người nghe thấy tiếng đánh nhau bèn vội vã ngồi núp sau bụi cỏ. Mộc Nam đang chỉ huy người bao vây ba nam nhân, phe hãn người đông thế mạnh nhưng võ nghệ của đối phương rất khá. Hai bên giằng co hồi lâu, một nam tử nghiêng rãng rồi đâm đầu vào giữa lòng sông và bị nước cuốn trôi. Cùng lúc ấy, Mộc Nam bắt được hai người còn lại. Liễu Ngọc Như lao tới, gấp gáp kêu lên, “Bắt sống...”

Nhưng nàng chưa nói xong thì đối phương phun ra máu tươi; bọn chúng đã cắn túi thuốc độc giấu trong miệng để tự sát.

Mọi việc diễn ra quá nhanh. Khi hoàn hồn, Mộc Nam vội vàng quỳ xuống nhận tội, “Đều tại thuộc hạ bất cẩn.”

Liễu Ngọc Như lấy lại bình tĩnh, nàng quay đầu nhìn thoáng qua đê đập rồi bảo, “Không cần nhiều lời nữa, kiểm tra trước đã. Lý tiên sinh,” nàng quay sang Lý tiên sinh, “chúng ta đi thôi.”

Liễu Ngọc Như cùng mọi người đi từ trên bờ xuống. Vị trí này nằm tại thung lũng giữa hai ngọn núi, đi thêm vài chục bước là tới lối ra. Liễu Ngọc Như nhìn lướt qua bản đồ liền phát hiện tranh mô tả công trình khác với hình ảnh trước mặt; dựa trên bản vẽ thì khúc sông Hoàng Hà này bằng phẳng chứ chẳng dốc như nàng thấy.

Liễu Ngọc Như nhú chặt mây, nổi hoài nghi nhắm vào địa điểm này tăng cao. Nàng đưa bản vẽ cho Lý tiên sinh rồi chỉ ra điểm khác nhau, ông cau mày và ngẩng đầu quan sát xung quanh. Sau đấy ông nhận xét, “Bọn chúng hẳn sẽ không chọn vị trí làm võ đài ở giữa hai ngọn núi.”

“Ta cũng nghĩ vậy.”

Liễu Ngọc Như gạt đầu, hai người thương lượng rồi dẫn mọi người xuống dưới. Càng đến gần lối ra thung lũng, mọi người càng thấy trời cao đất rộng. Sau đó bọn họ phát hiện khúc sông dưới sườn núi cực kỳ dốc. Thoạt nhìn khó nhận ra vì để giảm độ dốc của sông, có người đã đắp rất nhiều đất lên nhưng ngay cả khi như thế vẫn thấy được dòng nước lao băng băng về phía trước.

Hạ du khúc sông này chính là Thủ Nam Quan, Liễu Ngọc Như đọc nhật ký công trình mới biết tại đây đã cải tạo ba mực nước. Hiện giờ là mùa mưa tháng tám, nước sông tràn qua dải phân cách từ lâu và bọn họ chỉ tiếp cận được vùng bên ngoài đập cùng vị trí của mực nước cao.

Nơi này quá dốc, vì vậy chỉ có Mộc Nam dẫn người xuống xem xét.

Chắc do địa hình hiểm trở nên việc xây đập ở đây được thực hiện cầu kỳ hơn hẳn những nơi khác; chỗ tiếp xúc với nước sông dùng đá tảng, giữa là bùn đất, bên ngoài bọc một lớp gạch đá. Nhìn con đập cực kỳ kiên cố chứ chẳng có gì bất thường.

Trong lúc nhóm người Mộc Nam kiểm tra từng vị trí tại mực nước cao, phía sau có người lục tục tới. Phó Bảo Nguyên dẫn theo người bước ra từ khu rừng, ông vừa thấy Liễu Ngọc Như liền hỏi, “Tìm thấy gì chưa?”

Liễu Ngọc Như ngoảnh đầu nhìn thoáng qua Mộc Nam, “Vẫn đang kiểm tra.”

“Để chúng ta giúp một tay.”

Phó Bảo Nguyên gấp rút sai người bên mình đi hỗ trợ khiến tốc độ nhanh hơn nhiều. Sau nửa canh giờ, Mộc Nam tiến lên thông báo, “Mọi thứ đều bình thường.”

“Sao lại thế được?!”

Liễu Ngọc Như ngờ ngàng.

Sát thủ, khác biệt với bản vẽ, cộng thêm loại trừ những địa điểm khác thì con đập này nhìn thế nào cũng là vị trí chôn thuốc nổ.

Nhưng Mộc Nam vẫn lắc đầu, “Không có chỗ nào rỗng ruột.”

Liễu Ngọc Như lặng thinh, nàng suy nghĩ một lát mới nói, “Còn mực nước phía dưới thì sao?”

Câu hỏi trên khiến mọi người sửng sốt, Lý tiên sinh bước tới trước rồi đề nghị, “Ta xem thời gian thì bọn chúng tu sửa đúng vào mùa khô của Hoàng Hà, mực nước lúc ấy rất thấp. Chúng ta nên kiểm tra cả mực nước trung lưu và hạ lưu.”

“Nếu chôn ở hai mực nước phía dưới,” Phó Bảo Nguyên hơi hoài nghi, “thì bọn chúng nhóm lửa kiểu nào khi nước sông Hoàng Hà giờ đã dâng cao? Ta cảm thấy Lạc Tử Thương sẽ không làm vậy.”

Vấn đề này khiến Lý tiên sinh lúng túng, còn Liễu Ngọc Như vừa ngẫm nghĩ vừa quan sát đập. Sau đấy nàng bảo, “Ta không biết bọn họ nhóm lửa kiểu nào nhưng với tài trí của Lạc Tử Thương, y chắc chắn đã tính tới chuyện nước dâng lên. Chúng ta cứ xuống kiểm tra đi.”

Liễu Ngọc Như nói xong, mọi người nhìn nhau rồi một người đánh bạo lên tiếng, “Phu nhân, nước ở đây chảy xiết, lại không có dụng cụ hỗ trợ...”

Xung quanh là đất vàng trọc lóc, trên đê có cây nhưng là cây nhỏ mới mọc nên không thể chịu trọng lượng của một người và làm điểm cố định giúp người ta lặn sông Hoàng Hà.

Liễu Ngọc Như suy nghĩ rồi quyết định, “Một tổ hai mươi người cùng giữ dây thừng để người bơi giỏi xuống kiểm tra. Thưởng mười lượng bạc cho mỗi lần xuống.”

Mọi người nghe vậy thì không phản đối, vài người xung phong làm theo ý kiến của Liễu Ngọc Như.

Những người này cột dây thừng quanh mình và Liễu Ngọc Như cho người trên bờ giữ dây rồi mới để bọn họ lặn xuống. Cùng lúc ấy, Lý tiên sinh đi quanh con đập với hàng lông mày nhíu chặt.

Liễu Ngọc Như nhìn thoáng qua Lý tiên sinh, nàng nghi hoặc hỏi, “Tiên sinh đang xem gì thế?”

“Ta cứ thấy có gì kỳ kỳ.” Lý tiên sinh đưa mắt nhìn hai bên đập. “Ngài có cảm giác độ cao của mực nước hai bên khác nhau không?”

Liễu Ngọc Như nghe vậy liền tập trung nhìn Hoàng Hà. Mực nước hai bên quả thực không cân xứng, bên có Thủ Nam Quan ở hạ du thấp hơn; điều này đồng nghĩa với việc đê đập phía Thủ Nam Quan luôn gánh chịu sức nước lớn hơn.

“Ngoài ra,” Lý tiên sinh chỉ vào hạ du, “nơi đây rõ ràng là sườn núi nhưng khúc sông đang bằng phẳng thì đến đoạn cách đây hơn ba mươi trượng lại đột ngột dốc xuống. Thiết kế như vậy quá vô lý.”

Phải, rất vô lý. Thiết kế kiểu đó khiến sau ba mươi trượng thì nước chảy càng xiết, chưa kể còn tăng lượng công việc cho phân đoạn xây dựng phần đập trong khoảng cách kia vì phải đắp nhiều bùn đất vào đấy.

Liễu Ngọc Như bất an cùng cực, lúc này người lặn xuống sông đã lên bờ. Mộc Nam là người lên đầu tiên, hần hốn hển chạy về báo cáo và lại lặn đầu, “Đặc ruột hết.”

Thông tin trên khiến Liễu Ngọc Như mím môi, Phó Bảo Nguyên há hốc mồm, “Chẳng lẽ phải xới tung cả con đập để tìm.”

Dựa theo quy hoạch thì đập được xây dựng thành ba lớp. Phần trong lòng sông dùng đá tảng loại lớn, đây là lớp dày nhất. Bên ngoài đá tảng là lớp đất rắn, bên ngoài lớp đất rắn là dây mây lẫn đá vụn, và lớp cuối cùng chính là gạch ngói.

Liễu Ngọc Như vốn tưởng rằng thuốc nổ sẽ được đặt ở lớp ngoài cùng nhưng mọi vị trí có khả năng cài thuốc nổ đều đặc ruột, nếu muốn tìm tiếp thì chỉ có nước xới tung cả con đập.

Khi Liễu Ngọc Như còn lưỡng lự, Mộc Nam nhớ tới một chuyện bèn nói, “À Lý tiên sinh, phía dưới không xây bằng đá mà bằng gạch thì có bình thường không?”

Tiết lộ này làm Lý tiên sinh ngẩng phắt đầu lên, “Người nói cái gì?!”

Mộc Nam sợ chết khiếp bởi phản ứng của Lý tiên sinh, hần nuốt nước bọt, “Ta sờ vách tường thì phát hiện là gạch chứ không phải đá.”

“Gạch?”

Lý tiên sinh ngăn người giầy lát rồi vọt tới cạnh lòng sông, ông ngồi khom lưng trên bờ và nhúng tay vào nước. Ông đào trong phút chốc, chau mày khi tay sờ trúng đá tảng. Mộc Nam hấp tấp bảo, “Lý tiên sinh, không phải chỗ đó, chỗ này cơ.”

Mộc Nam đi ra phía trước chỉ chỗ cho Lý tiên sinh. Lý tiên sinh duỗi tay xuống nhưng chẳng sờ thấy gì, lát sau ông túm được một sợi dây thừng. Sợi

dây rất xù xì, Lý tiên sinh sờ một hồi thì nhận ra nó được che giấu trong bùn đất. Sắc mặt Lý tiên sinh khó coi tột độ, ông sai người đưa dây đến rồi cột quanh mình và chúi hẳn người xuống để kiểm tra. Bây giờ ông mới sờ đến gạch – không chỉ có một, hai miếng mà là rất nhiều – chúng được dây thừng cố định vào lòng sông.

Lý tiên sinh hít vào một hơi dài, ông đứng dậy hướng dẫn mọi người tìm vị trí của gạch. Bọn họ tìm ra tổng cộng mười chỗ dùng dây thừng giữ gạch, chỗ cuối cùng chính là điểm kết thúc của khúc sông bằng phẳng dài ba mươi trượng.

Đồng gạch được dây thừng bó thành một khối cố định trên mặt tường, hai bên là những tảng đá lớn; tức nghĩa gạch và đá xen kẽ nhau.

Liễu Ngọc Như nhìn sắc mặt trầm trọng của Lý tiên sinh liền biết có điềm xấu. Lý tiên sinh cho người mang gậy trúc dài tới rồi đo lường mực nước, ông ngồi trầm tư bên bờ sông một lúc mới đứng dậy nói với Liễu Ngọc Như, “Phu nhân, ta nghĩ Lạc Tử Thương không chôn thuốc nổ ở đây.”

“Vậy y đã làm gì?” Phó Bảo Nguyên kinh ngạc, ông không hiểu nổi.

Lý tiên sinh giải thích, “Ta đoán y đã thiết kế kỹ lưỡng địa điểm này trong quá trình tu sửa. Mọi người xem kìa, mực nước đối diện rõ ràng cao hơn bên chúng ta rất nhiều, bên chúng ta phải chịu tác động từ dòng chảy suốt một thời gian dài. Y dùng gạch ở những vị trí đáng lẽ cần xây bằng đá, hiện giờ đồng gạch được dây thừng bó chặt nên tương đương với đá tảng hay một bức tường và có thể tạm thời gánh chịu dòng chảy. Nhưng nếu chúng vỡ ra thì sao?”

Vấn đề ông đặt ra khiến tâm trạng mọi người nặng trĩu, Liễu Ngọc Như vẫn cố hỏi, “Nếu chúng vỡ, con đập có chống chọi được không?”

Lý tiên sinh lắc đầu, “Thật không dám giấu giếm, ban này ta xem qua thấy lớp ngoài của con đập này mỏng hơn bình thường, lớp đất cũng chẳng hoàn toàn là đất rắn. Hơn nữa mực nước hai hướng nam bắc chênh lệch nên càng dễ vỡ đê. Cắt đứt dây thừng sẽ khiến đồng gạch khó chống đỡ dòng nước, nếu lại thêm một cơn mưa to thì chắc chắn chúng chịu không nổi.”

Liễu Ngọc Như im lặng, nàng cắn răng nói, “Nghĩa là bọn họ cần cắt đứt dây thừng nếu muốn đê vỡ, chúng ta mà dùng xích sắt bó chặt đồng gạch thì bọn họ sẽ hết cách đúng không?”

“Phải đóng cọc,” Lý tiên sinh ngại ngần đáp. “Bây giờ đang mùa lũ, lặn xuống đáy sông đóng cọc rồi lấy xích sắt buộc lại không dễ đâu.”

“Khó cũng phải làm.”

Liễu Ngọc Như ngược nhìn Phó Bảo Nguyên, “Phó đại nhân nghĩ sao?”

Phó Bảo Nguyên thoáng trầm mặc rồi quay đầu về phía mọi người.

Tất cả mọi người nhìn bọn họ, Phó Bảo Nguyên hít sâu một hơi và cất tiếng, “Các vị đã nghe rồi đấy, hôm nay chúng ta mặc kệ thì Hoàng Hà sẽ vỡ đê, dẫn đến tai họa ngập đầu cho hàng triệu bá tánh ở hạ du. Ta hỏi các vị một câu, sửa chữa hay mặc kệ?”

Mọi người im phăng phắc. Rất lâu sau, một nam nhân vạm vỡ tiến lên rồi dùng giọng Vĩnh Châu đặc sệt để hỏi, “Phu nhân, nếu chúng ta quản việc này thì ngài có thể thưởng thêm năm lượng không?”

Liễu Ngọc Như nghe hẳn hỏi liền cười rộ, “Mười lượng luôn!”

Mọi người tức khắc hoan hô, Liễu Ngọc Như nhìn bọn họ cao hứng thì không khỏi nhắc nhở, “Các người chớ mừng sớm như vậy, đây là công việc chết người như chơi.”

“Phu nhân,” những người đó thở dài, “nói thật với ngài thì cuộc sống mấy năm nay có lúc nào mà không phải đề phòng bị rơi đầu? Nếu Hoàng Hà ngập lụt, đâu chỉ mỗi Vĩnh Châu hay Dự Châu chết. Ngài không trả tiền thì chúng ta cũng làm.”

Những lời tâm sự trên khiến Liễu Ngọc Như mỉm cười, nàng vội bảo, “Được, ta sẽ chẳng bạc đãi các người, mau bắt tay vào làm đi.”

Bạn đang

Phân công xong, Phó Bảo Nguyên sai người tìm xích sắt dài còn Lý tiên sinh tập trung đo đạc vị trí đóng cọc lần chiều dài cần thiết của xích.

Hiện giờ đã là ban đêm, Liễu Ngọc Như cũng kiệt sức. Nàng nhìn mọi người bận rộn rồi dặn Mộc Nam, “Người điều động hết nhân lực lại đây, Lạc Tử Thương nhất định sẽ phái người tới nên cần phòng thủ nghiêm ngặt.”

Mộc Nam gật đầu, Liễu Ngọc Như nhìn sắc trời rồi bảo, “Ta đi ngủ một lát, nhớ gọi ta dậy lúc bắt đầu đóng cọc.”

Mộc Nam đáp lại một tiếng, Liễu Ngọc Như dẫn Ấn Hồng sang chỗ khác và nằm xuống ngủ.

Trước giờ nàng toàn ngủ trên giường rộng gối êm, ngoại trừ khoảng thời gian chạy nạn cùng Cố Cửu Tư thì chưa từng chịu cảnh khổ khó. Nhất là một năm qua nàng không phải ăn khổ bao giờ, nhưng mấy ngày nay lại ăn ngập mồm.

Người nàng chi chút vết thương do bị nhánh cây cắt, chân còn phồng rộp nữa. Gần đây nàng hiếm khi ngon giấc nên chỉ cần dựa đại vào một gốc cây là có thể ngủ ngay.

Sau khi chìm vào giấc ngủ, những giấc mộng nối tiếp nhau quấy nhiễu nàng. Trong mơ là Đông Đô bị nuốt chửng bởi ngọn lửa hùng hực, Cổ Cửu Tư mặc trang phục trắng với mái tóc dài tung bay và ngồi xếp bằng giữa biển lửa đang thiêu đốt hần. Nụ cười của hần đau xót lại trĩu mền tựa thần Phật.

Nàng ôm Cổ Cẩm liều mạng lao về hướng lửa cháy, nhưng hần thốt lên một câu đơn giản, “Đừng tới đây.”

“Ta sẽ cho nàng thật nhiều ngân phiếu,” hần nói, “ôm ngân phiếu rồi đừng khóc nữa nhé.”

Nhưng nàng trong giấc mộng nghe vậy càng khóc dữ dội hơn.

“Cổ Cửu Tư...” Liễu Ngọc Như khóc đến khản cả giọng, ra sức gào tên hần, “Cổ Cửu Tư!”

Thanh âm kia như truyền từ giấc mộng này sang giấc mộng khác.

Khi Cổ Cửu Tư mở bừng mắt, trời đã sáng.

Giang Hà gõ cửa phòng hần rồi bước vào, “Hôm qua Tây Phượng đã gặp Dương Huy.”

Cổ Cửu Tư ngồi trên giường, hần co một chân lên còn một tay đặt trên đầu gối để chống trán; trông hần như còn ngái ngủ. Giang Hà ngồi xuống, vừa rót trà cho mình vừa kể, “Dương Huy suýt nữa vạch trần Tây Phượng chính là người hần muốn ngay trước mặt Phạm Ngọc. May Tây Phượng không chế được tình hình rồi lén tìm hần khóc lóc than thở. Nàng ấy cầu xin Dương Huy đừng để lộ chuyện hai người quen nhau, kéo Phạm Ngọc giết nàng ấy vì ghen ghét. Dương Huy không nỡ nên đành đồng ý, lúc rời khỏi cung,” Giang Hà khẽ cười một tiếng, “nghe đâu còn đánh một thái giám mạo phạm hần.”

Cố Cửu Tư dần phục hồi tinh thần trong lúc nghe Giang Hà nói, hăn gật gù rồi lão đảo xuống giường và tự rót cho mình chén trà, “Ông ấy hăn đang giận dữ tột độ.”

Giang Hà xoay cây quạt trong tay, ông chống cằm nhìn hăn mà thản nhiên hỏi, “Ngủ không ngon hả?”

Tay cầm chén trà của Cố Cửu Tư khựng lại, lát sau hăn gật đầu, “Mơ thấy Ngọc Như, cả A Cẩm nữa.”

“Sắp kết thúc rồi,” Giang Hà than nhẹ. “Ngày mai Chu Cao Lăng sẽ tới Đông Đô, chúng ta chả còn mấy thời gian. Hôm nay người đi gặp ba vị tướng quân chứ?”

“Ừ,” Cố Cửu Tư lại gật đầu.

Được Cố Cửu Tư xác nhận, Giang Hà liên hệ một môn sinh của ông rồi kiểm cố mời Tư Mã Nam, Vi Đạt Thành, Dương Huy. Phòng bao của một thanh lâu được chọn làm địa điểm gặp mặt, ba người tưởng là tiệc rượu bình thường chốn quan trường nên vui vẻ nhận lời. Khi tới nơi, ba người mới nhận ra hai người còn lại đều có mặt. Vi Đạt Thành kinh ngạc bật thốt, “Sao các người cũng tới?”

“Phương đại nhân bảo có chuyện về Dự Châu muốn bàn với ta.” Dương Huy cau mày.

Tư Mã Nam nói, “Hăn cũng bảo ta thế.”

“Trùng hợp vậy,” Vi Đạt Thành cười rộ, “hăn cũng bảo ta y chang.”

“Thế hăn đâu?” Dương Huy bất an hỏi.

Ông vẫn đang tức giận vì vụ Tây Phượng nên mọi chuyện đều khiến ông bức bối. Dương Huy vừa dứt lời, cửa phòng mở ra. Ba người ngoảnh đầu

lại liền thấy một người mặc áo choàng tiến vào, Vi Đạt Thành cười, “Phương đại nhân...”

Ông chưa nói xong, cửa phòng đã đóng lại. Cùng lúc đó, Cố Cửu Tư kéo mũ trùm xuống và lẳng lặng nhìn bọn họ.

Cả ba ngẩn người, Tư Mã Nam tức khắc đặt tay lên thân kiếm rồi lạnh lùng gọi, “Cố Cửu Tư?”

Tuy ba người không thân với Cố Cửu Tư, lại trú đóng tại Dự Châu, nhưng từng gặp hãn ở Dương Châu nên vẫn nhận ra tướng mạo hãn.

Cố Cửu Tư thấy bọn họ căng thẳng liền chấp tay cười, “Ba vị đại nhân đó giờ vẫn mạnh khỏe chứ?”

Ba người không dám nói câu nào, bọn họ cấp bách suy nghĩ nên hành động ra sao vào giờ phút này.

Lập tức gọi người đến bắt Cố Cửu Tư, hay...nghe xem hãn muốn nói gì?

Nhưng Cố Cửu Tư chẳng cho bọn họ thời gian cân nhắc, hãn bước vào phòng rồi ung dung quỳ gối bên bàn nhỏ. Hãn tự rót rượu và mở lời, “Chắc ba vị đã nghe việc bệ hạ không những chém giết Trương đại nhân lẫn Diệp đại nhân mà còn lật đổ nội các nhỉ?”

Ba người nhìn chòng chọc Cố Cửu Tư, hãn giơ chén lên ngửi mùi rượu rồi ngược nhìn bọn họ, “Chẳng lẽ ba vị đại nhân không hề sợ hãi?”

“Sao chúng ta phải sợ?” Dương Huy là người đầu tiên đáp lại, ông lạnh lẽo nói, “Chúng ta không phải loạn thần tặc tử thích phạm thượng làm loạn, người đừng phí công châm ngòi ly gián.”

“A...”

Cố Cửu Tư cúi đầu cười khẽ, hẩn nhắp một ngụm rượu và từ tốn bảo, “Dương đại nhân, trước khi ta rời Đông Đô, tiên đế từng dặn riêng ta rằng mai sau phải dốc sức phò tá bệ hạ. Ngài còn tặng ta Thiên Tử Kiếm với hy vọng ta có thể đốc thúc bệ hạ làm một hoàng đế tốt.”

Cố Cửu Tư ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy mỉa mai, “Ta, Trương đại nhân, Diệp đại nhân, thậm chí cả Chu đại nhân với Giang đại nhân đều được tiên đế tuyển chọn để làm phụ chính đại thần. Chưa kể ngôi vị hoàng đế mà bệ hạ đang ngồi là do một tay cửu cửu Giang Hà của ta bảo vệ. Các ngài nghĩ chúng ta không trung thành và tận tâm với bệ hạ mà tiên đế lại thành lập nội các với ban quyền phụ chính cho chúng ta chắc? Ngài nói chúng ta phạm thượng làm loạn nhưng chính xác phải là bệ hạ xuống tay trước, chúng ta lấy đâu ra phạm thượng với làm loạn?”

Những lời trên khiến ba người im lặng. Thực chất bọn họ chỉ biết đại khái chuyện lúc đó vì nghe đồn phương từ Phạm Ngọc, nay Cố Cửu Tư lại cho bọn họ biết một phiên bản khác. Cố Cửu Tư nhìn bọn họ mà nói tiếp, “Bệ hạ trời sinh đa nghi, còn bị gian thần Lạc Tử Thương mê hoặc nên luôn ngờ vực chúng ta. Hẳn thường xuyên gây khó dễ cho chúng ta vì muốn chèn ép, thấy thần tử có thể tử xinh đẹp liền mưu toan cướp đoạt đích thê của người ta, nhìn Trương đại nhân thân cận với Diệp đại nhân thì hoài nghi bọn họ kéo bè kết đảng. Ba vị tới Đông Đô lâu vậy mà vẫn chưa hiểu sao?”

Ba người cúi đầu nghiền ngẫm những gì Cố Cửu Tư nói.

Từng câu từng chữ của hắn thấm vào tận đáy lòng bọn họ.

Chiếm đoạt đích thê, hoài nghi chèn ép đều là cảnh ngộ bọn họ gặp phải gần đây.

Thấy ba người lặng thinh, Cố Cửu Tư tiếp tục, “Ta không có nhiều thời gian nên sẽ đi thẳng vào vấn đề. Ba vị đại nhân, Phạm Ngọc không phải vị

vua tốt. Để bức bách Chu đại nhân tiêu hao binh lực, hẳn biết Lưu Hành Tri tấn công Dự Châu song vẫn cố tình rút các ngài về Đông Đô nhằm ép buộc Chu đại nhân đến Dự Châu.”

“Lưu Hành Tri tấn công?!” Dương Huy khiếp sợ thảng thốt.

Cố Cửu Tư nhướn mày, “Ồ, các ngài không biết à? Ta còn tưởng ba vị đại nhân đã sẵn sàng nhường lại quốc thổ và bán nước cầu vinh chứ?”

“Chó chết!” Vi Đạt Thành gầm lên, “Người mới bán nước cầu vinh!”

“Nếu chả bán nước cầu vinh,” giọng Cố Cửu Tư lạnh băng, hẳn đập mạnh chén rượu xuống bàn, “ba vị tướng quân không bảo vệ tiền tuyến mà tới Đông Đô làm gì? Kể cả khi Chu đại nhân làm thiên tử thì Đại Hạ vẫn là Đại Hạ, không lẽ đất nước sẽ bạc đãi các ngài?”

“Bệ hạ là huyết mạch duy nhất của tiên đế,” Tư Mã Nam lãnh đạm mở miệng, “tiên đế có ơn tri ngộ với chúng ta, chúng ta không thể mặc kệ.”

“Hiếu rồi,” Cố Cửu Tư châm biếm, “bán nước bảo vệ vua, quá trung nghĩa!”

“Người!”

Vi Đạt Thành vỗ bàn rồi chỉ tay về phía Cố Cửu Tư như muốn đánh hẳn, Tư Mã Nam lẫn Dương Huy vội ngăn cản. Tư Mã Nam khuyên, “Đừng xúc động.”

“Đúng vậy,” Cố Cửu Tư nhoen miệng cười, “đừng xúc động, người giám sát các ngài đang ở bên ngoài nghe đấy.”

“Giám sát?” Mặt Vi Đạt Thành lạnh tanh.

Cố Cửu Tư uống một hơi cạn chén rượu, hẳn nghịch cái chén trong tay, “Phải, ba vị không biết quanh mình đều là mật thám của Lạc Tử Thương và

Phạm Ngọc ư? Từ khoảnh khắc các ngài lần ta tiến vào thanh lâu, bọn chúng đã theo dõi sát sao. Nếu việc các ngài ở đây ‘bí mật mưu đồ’ với ta truyền đến tai hai kẻ kia, các ngài nghĩ bọn họ sẽ đánh giá mình thế nào?”

“Ta giết ngươi!”

Lần này Vi Đạt Thành thật sự nhịn hết nổi; bọn họ vốn bị Phạm Ngọc nghi kỵ, chuyện này mà lộ ra thì nhảy vào sông Hoàng Hà cũng chả gột sạch được.

Ông rút kiếm chĩa vào Cổ Cửu Tư, hấn đứng dậy và dang tay đón lưỡi kiếm, “Tới đi!”

Hành động của hắn khiến ba người phát sợ, Cổ Cửu Tư vừa nhìn chăm chặp Vi Đạt Thành vừa bước về phía trước, “Đâm vào ngực ta đi. Để ta nói các ngài biết hậu quả của việc giết ta. Chậm nhất là ngày mai Chu đại nhân tới Đông Đô và quân đội hai bên sẽ quyết chiến tại đây. Huynh đệ Thẩm Minh của ta lại đơn độc chỉ huy tám vạn người chiến đấu với quân địch nơi tiền tuyến. Những người như các ngài vì quyền thế mà đấu đá một mất một còn, chỉ mình huynh đệ ta chẳng màng sống chết bảo toàn Dự Châu!”

“Đến lúc tám vạn đại quân tiền tuyến thất bại, bọn họ buộc phải lui về cố thủ Thủ Nam Quan. Nhưng Lạc Tử Thương chôn thuốc nổ tại khúc sông Hoàng Hà nằm ở thượng du Thủ Nam Quan, chỉ cần binh lính Đại Hạ tới đó, y sẽ cho nổ tung đê đập. Lúc ấy hàng triệu con dân Đại Hạ gặp tai họa còn quân đội tiền tuyến hoàn toàn tan tác.”

“Thủ Nam Quan thất thủ thì từ đấy tới Đông Đô là con đường bằng phẳng, Lưu Hành Tri có thể dẫn theo đại quân đi một mạch đến Đông Đô mà chỉ mất ba ngày thôi. Trong lúc ấy, hai đội quân tinh nhuệ của Đại Hạ chúng ta lại kẻ chết người sống. Lưu Hành Tri chả tốn sức cũng chiếm được Đông Đô. Đến ngày đó, các ngài xuống suối vàng mà gặp được tiên đế thì nhớ nói một câu. Các ngài không phụ lòng tiên đế, các ngài bán

nước, diệt Đại Hạ, và hại bá tánh vì bảo vệ bệ hạ. Lúc đấy để xem tiên đế có nghĩ các ngài làm đúng không!”

Những lời này khiến sắc mặt ba người tái nhợt, Cố Cửu Tư điềm nhiên bảo, “Tiên đế mà thấy hành vi như vậy là đúng đắn thì đã không cho ta giữ Thiên Tử Kiếm, càng chẳng ban di chiếu phế bệ hạ nếu hấn thất đức.”

“Ý người là,” Tư Mã Nam khôi phục vài phần lý trí để hỏi, “Lạc Tử Thương là gian tế của Lưu Hành Tri?”

“Chứ ngài nghĩ sao?” Cố Cửu Tư cười nhạt. “Không phải gian tế mà lại phá hoại Hoàng Hà?”

Tư Mã Nam không trả lời, đúng lúc ấy, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Cố Cửu Tư nghe có người gõ cửa ba lần liền đứng thẳng lưng, “Các ngài cứ nghĩ kỹ, dù sao bây giờ các ngài cũng đâu giữ nổi mạng mình.”

“Người có ý gì!” Dương Huy thấy hấn tới bên cửa sổ bèn cuống quýt chất vấn.

Cố Cửu Tư đẩy cửa sổ ra quan sát thiên la địa võng dành cho mình, hấn cởi bỏ áo choàng rồi ngoái đầu lại cười với ba người, “Vào thời điểm quan trọng thế này, các ngài cho rằng mật đàm cùng ta lâu như thế mà Phạm Ngọc có thể bao dung các ngài ư?”

Dứt lời, hấn vung áo choàng lên và lớn tiếng hô, “Nghĩ thông suốt rồi hẵng tìm ta.”

Khoảnh khắc Cố Cửu Tư bước ra cửa sổ, mũi tên trút xuống như mưa. Cố Cửu Tư dùng áo choàng cản lại đợt mũi tên thứ nhất, sau đó hấn nghe thấy xung quanh liên tiếp vang lên tiếng kêu thảm thiết. Những mũi tên được bắn ra liên tù tì từ góc khuất gây thương tích cho mấy kẻ đứng trên cao bắn tên.

“Bắt hết bọn chúng! Hắn không đi một mình!” Có người gào lên.

Cố Cửu Tư đáp xuống mặt đất, hắn quay lại nhìn thoáng qua đám người truy đuổi và cười giễu cợt. Hắn rút kiếm rồi chạy như điên về phía trước.

Khắp nơi là đội ngũ truy sát lẫn các mũi tên bắn lén, những nơi hắn chạy qua đều đặt bẫy nên đám người đuổi theo mau chóng tụt lại đằng sau. Cố Cửu Tư vọt vào một con hẻm nhỏ, hắn xốc cái giỏ tre để mở cửa địa đạo rồi nhảy vô.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân lùng sục cả con phố. Cùng lúc ấy, Cố Cửu Tư bò ra khỏi mật đạo. Hắn thay quần áo và nghênh ngang trở về Tây Phong Lâu.

Khi đã ở trong Tây Phong Lâu, hắn thấy Giang Hà ngồi bên bàn sách nhìn một tờ giấy với vẻ mặt nặng nề.

Cố Cửu Tư nhướn mày, “Sao trông ông nào nề thế?”

Giang Hà ngược nhìn hắn, ánh mắt nghiêm trọng, “Thành Tần bị công phá.”

“Ông nói cái gì?!” Cố Cửu Tư hoảng sợ quay phắt đầu lại.

Môi Giang Hà mấp máy, ông lặp lại lần nữa, “Thành Tần bị công phá, Thẩm Minh đang rút quân về Thủ Nam Quan.”

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 172: Đêm Nay Lấy Máu Thịt Bảo Vệ Đông Đô, Lấy Cái Chết Trấn Giữ Hoàng Hà, Lấy Linh Hồn Che Chở Thương Sinh!

Lần này Lưu Hành Tri mang theo ba mươi vạn đại quân, ở nơi chẳng có lợi thế địa hình mà tám vạn quân cố thủ lâu như vậy thật chẳng dễ dàng.

“Sáng sớm nay còn bảo đủ sức chịu đựng thêm năm ngày, sao đến tối lại...” Cố Cửu Tư hoang mang.

Giang Hà thở dài, “Cứ bám lấy thành Tần thì khéo tám vạn đại quân bị tiêu diệt mất. Trước đó Lưu Hành Tri tuyên bố rằng trên đường hành quân của ông ta, bất cứ thành nào không quy phục sẽ bị tàn sát sạch sẽ. Thấm Minh kiên cường chống cự suốt thời gian dài nên Lưu Hành Tri đã sớm ôm cả núi oán hận khó tiêu, một khi ông ta phá sập cổng thành Tần thì ngay cả gà chó cũng không thoát nổi. Vì vậy sáng sớm hôm qua vừa nhận được tin Ngọc Như đã tìm thấy vị trí bị Lạc Tử Thương phá hoại, Thấm Minh liền tiến hành sơ tán bá tánh đến Thủ Nam Quan. Cổng thành chịu nhiều tổn hại, cùng lắm là một ngày nữa thành Tần sẽ thất thủ. Đến lúc đó mới rút lui thì không bảo vệ nổi bá tánh thành Tần.”

Cố Cửu Tư yên tâm hơn hẳn khi nghe tin Liễu Ngọc Như tìm thấy vị trí bị phá hoại, hấn vội hỏi, “Tình hình hiện giờ thế nào? Ngọc Như hủy hết đồng thuốc nổ chưa?”

Câu hỏi trên khiến Giang Hà lắc đầu.

Hiện tại bọn họ toàn dùng bồ câu đưa thư để liên lạc. Khoảng cách giữa ba nơi tương đối gần; nếu dùng bồ câu gửi thư thì Dự Châu đến Đông Đô

mất một ngày, Vĩnh Châu đến Dự Châu chưa đầy một ngày, còn Vĩnh Châu đến Đông Đô cũng mất một ngày.

Giang Hà đưa thư cho Cố Cửu Tư, ông giải thích, “Không phải thuốc nổ, người tự xem tình hình cụ thể đi.”

Cố Cửu Tư sốt ruột cầm lấy đồng thư; Thẩm Minh viết cặn kẽ tình hình bên hãn, thư từ Vĩnh Châu báo cáo thêm cả kế hoạch của Liễu Ngọc Như.

Cố Cửu Tư dựa theo mấy lá thư để nhẩm tính thời gian thì Thẩm Minh lui về trấn giữ Thủ Nam Quan vào sáng sớm hôm qua. Đương nhiên hãn không thể hành động cấp tốc vì cần thu xếp cho bá tánh nữa, như vậy chậm nhất là hôm nay hãn sẽ tới Thủ Nam Quan.

Đêm qua Liễu Ngọc Như bắt đầu xử lý đồng gạch Hoàng Hà, nếu thuận lợi thì vấn đề sẽ được giải quyết trước sáng sớm mai.

Ngày mai Chu Cao Lăng đến Đông Đô...

Cân nhắc xong xuôi mọi việc trong đầu, Cố Cửu Tư mở bừng mắt rồi nói, “Thông báo cho Tây Phụng rằng đêm nay hãy để bệ hạ mở tiệc mời ba vị tướng quân vào cung!”

“Người muốn ra tay?” Giang Hà tức khắc hiểu ý Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư gật đầu, “Chả còn nhiều thời gian nữa, nếu không ra tay thì kẻ khác sẽ ra tay.”

Giang Hà đồng tình, Cố Cửu Tư nói tiếp, “Mau triệu tập người của hai ta, tối nay chỉ cần trong cung ra tay thì lập tức đưa bá tánh ra ngoài thành.”

“Người muốn bá tánh rời Đông Đô?” Giang Hà nhú mày. “Lại còn sơ tán toàn bộ trong một đêm, người biết Đông Đô có gần cả triệu người chứ?”

“Ta biết.” Cỗ Cửu Tư gật gù. “Vì thế cần mở rộng tất cả cổng thành, đồng thời gom mười hộ dân thành một tổ và các tổ phải được sắp xếp trật tự để tốc độ sơ tán nhanh hơn.”

“Sau khi sơ tán thì bá tánh ở đâu?”

“Núi Thanh Đồng ở ngoại ô. Ta đã chuẩn bị lều trại lẫn lương thực, vị trí này nằm ven sông nên có sẵn nguồn nước.”

“Một đêm là không đủ,” Giang Hà quả quyết bảo.

Cỗ Cửu Tư bình tĩnh nói, “Ta sẽ cố gắng tận dụng thời gian hết mức.” Hắn ngược nhìn Giang Hà. “Sơ tán bá tánh chỉ để bảo đảm an toàn thôi nhưng ta phải khiến người Chu gia xuống ngựa mà vào Đông Đô.”

Chỉ khi Chu gia xuống ngựa vào Đông Đô mới có thể khống chế quân đội và cứu Đông Đô khỏi thảm họa.

Giang Hà trầm mặc giây lát rồi gật đầu, “Đã hiểu, ta sẽ báo với Tây Phượng ngay.”

Giang Hà phái người gửi tin đến gián điệp trong cung để người này truyền lời cho Tây Phượng.

Lúc này Tây Phượng đang ở trong sân, còn Phạm Ngọc thảo luận công việc cùng Lạc Tử Thương.

Từ ngày vào cung, nàng ấy và Phạm Ngọc như hình với bóng. Song Lạc Tử Thương vác khuôn mặt nặng nề tới, hơn nữa cấm tuyệt đối mọi người lảng vảng trong lúc hai người nói chuyện. Vì vậy Phạm Ngọc mới để Tây Phượng ra ngoài sân.

Tây Phượng hái lá cây và lật qua lật lại chiếc lá trong tay mình. Tại nội điện[1], Phạm Ngọc chống cằm nhìn Lạc Tử Thương, “Hắn đã xuất hiện ở

Đông Đô mà người vẫn để hãn chạy thoát?”

Lạc Tử Thương cảm thấy nổi bất an dâng lên nhưng chỉ biết đáp, “Cố Cửu Tư không đơn độc, hãn nhất định có rất nhiều vây cánh...”

“Trẫm cần nghe người nói nhảm chắc?!”

Phạm Ngọc quát mắng, “Trẫm muốn bắt hãn! Cố Cửu Tư chẳng những tới Đông Đô mà còn gặp đám người Vi Đạt Thành, không bắt được hãn thì người có tích sự gì chứ!”

Phạm Ngọc đứng dậy, hãn chấp tay sau lưng và nôn nóng lắm bầm, “Cố Cửu Tư đã gặp bọn họ nên dĩ nhiên tin tức về Dự Châu cũng truyền tới tai họ. Người nghĩ bọn họ còn hướng về trẫm không?”

Lạc Tử Thương đứng yên tại chỗ, Phạm Ngọc thấy y không trả lời liền cười chế giễu, “Sao ngậm chặt miệng thế? Không cam đoan người sẽ bảo vệ trẫm à? Lúc trước người luôn miệng khuyên trẫm phế nội các rồi hứa hẹn sẽ dùng sức mạnh to lớn của Dương Châu để trợ giúp trẫm. Giờ thì sao hả?!”

Phạm Ngọc rống, hãn chớp đại đồ vật gần đấy và ném về phía Lạc Tử Thương. Hãn vừa ném vừa giận dữ gào, “Người còn không giữ nổi Dương Châu! Mất Dương Châu thì phải dựa vào ba vị này nhưng người cũng chẳng trông chừng chu đáo, để Cố Cửu Tư có cơ hội lợi dụng. Dương Huy háo sắc, Vi Đạt Thành tham tiền, Tư Mã Nam gió chiều nào theo chiều nấy, bọn họ mà tạo phản cùng Chu Cao Lãng thì làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ!”

“Bệ hạ!”

Hãn ném đồ khiến Lạc Tử Thương hết chịu nổi, y đột ngột quát một tiếng. Phạm Ngọc phát hoảng vì tiếng “bệ hạ” này; Lạc Tử Thương lạnh lùng nhìn hãn, ánh mắt mang theo cơn khát máu làm nội tâm Phạm Ngọc

run rẩy. Sau đó hắn thấy Lạc Tử Thương cúi xuống nhặt đồ và điềm tỉnh phân tích, “Bệ hạ, hiện giờ ba vị đại tướng chưa nói hay làm gì cả. Bọn họ sớm muộn gì cũng biết tin về Dự Châu nhưng nó không đủ để họ phụ lòng tiên đế. Chu Cao Lãng sắp đến Đông Đô nên dù ba vị tướng quân muốn cứu Dự Châu thì vẫn bảo vệ bệ hạ trước rồi mới đi.”

“Ngộ nhỡ...”

“Bệ hạ có quyền lựa chọn sao?”

Lạc Tử Thương nhìn chăm chú hắn, câu hỏi của y khiến Phạm Ngọc sững sờ. Lát sau, hắn ngồi sụp xuống ghế và nâng tay lên che mặt như đang mệt mỏi. Lạc Tử Thương nhặt hết đồ rồi tiến lên đặt chúng cạnh Phạm Ngọc, y nhàn nhạt nói, “Bệ hạ, bây giờ ngài không thể làm gì ngoại trừ tin tưởng ba vị tướng quân.”

“Lạc Tử Thương...” Phạm Ngọc run run lên tiếng, “Người hại ta...”

Nghe đến đây, khóe môi Lạc Tử Thương cong lên. Y quay lại nhìn Phạm Ngọc, ôn hòa bảo, “Bệ hạ, thần không hại ngài. Mọi hành động của thần chẳng phải đều là suy nghĩ thâm kín trong bệ hạ còn gì?”

“Ngài không muốn bị nội các quản thúc và khống chế, cũng chẳng muốn làm theo kỳ vọng của tiên đế là chăm lo việc nước lẫn bảo vệ giang sơn do tiên đế gây dựng.”

Lạc Tử Thương ung dung kết luận, “Thần không hại ngài đi đến bước đường này, tất cả do ngài cự tuyệt số mệnh nhưng làm vậy cần sở hữu bản lĩnh đấy.”

Toàn thân Phạm Ngọc run lấy bầy, hắn lạnh lẽo ngược nhìn Lạc Tử Thương, “Người chửi trẫm vô năng.”

Mặt mũi Lạc Tử Thương chẳng hề biểu lộ nỗi sợ hãi, y nhã nhặn đáp, “Thần không dám.”

Phạm Ngọc bất chợt vung tay tát Lạc Tử Thương, phần nộ hết, “Trẫm cho người hay,” hắn vừa thở hỗn hển vừa chỉ vào Lạc Tử Thương, “trẫm mà chết thì người là kẻ đầu tiên bị chôn cùng!”

Lạc Tử Thương nghe vậy bèn giơ tay che lại phần mặt bị đánh, y nhìn Phạm Ngọc, “Thần lỗ lòi, bệ hạ bớt giận. Mong bệ hạ coi trọng đại cục, hiện giờ trấn an ba vị tướng quân mới là việc cấp thiết nhất.”

“Cút!” Phạm Ngọc chỉ tay ra cửa. “Người cút cho trẫm!”

Lạc Tử Thương cũng chả dây dưa, y hành lễ với Phạm Ngọc rồi xoay người bỏ đi.

Tây Phượng nghe thấy Lạc Tử Thương rời đi bèn dẫn người tới đại điện. Mới đặt chân vô điện, đập vào mắt nàng ấy là Phạm Ngọc ngồi cúi đầu trên ngai vàng và đang run bần bật. Tây Phượng lập tức ra lệnh cho mọi người, “Lui ra!”

Mọi người thấy dáng vẻ của Phạm Ngọc liền cuống cuống thối lui. Tây Phượng lặng lẽ bước về phía trước rồi ôm Phạm Ngọc vào lòng, nàng ấy không nói gì mà chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc hắn.

Nước mắt Phạm Ngọc nhỏ giọt lên làn da nàng ấy, nhưng cơn run rẩy ngừng lại dưới đôi tay vỗ về của Tây Phượng. Hắn dựa vào nàng ấy và cảm nhận sự thanh thản mà hắn chưa bao giờ có được.

“Bọn chúng đều muốn trẫm chết,” hắn nức nở, “ai cũng hận trẫm.”

“Bệ hạ đừng sợ,” Tây Phượng dịu dàng trấn an, “thần thiếp ở đây bầu bạn với ngài.”

Phạm Ngọc nghe Tây Phượng an ủi thì dần bình tĩnh lại. Sau một hồi, hần bỗng hỏi, “Ta nên làm gì bây giờ?”

Tây Phượng ngẫm nghĩ rồi cẩn thận trả lời, “Kỳ thật bộ hạ cũng không còn lựa chọn khác, chỉ có thể phó thác mọi việc cho ba vị tướng quân. Chỉ bằng bộ hạ mở tiệc chiêu đãi ba vị tướng quân và hàn huyên tâm sự để bọn họ biết mình được ngài yêu quý.”

Phạm Ngọc lặng thinh như đang suy tư, rất lâu sau hần mới thở dài một tiếng, “Đúng là chỉ có thể làm vậy.”

Phạm Ngọc đứng dậy sai bảo người bên ngoài, “Truyền lệnh, tối nay trong cung mở tiệc chiêu đãi ba vị tướng quân!”

Hần vừa hạ lệnh, Lạc Tử Thương lẫn Cố Cửu Tư đã biết tin. Cố Cửu Tư triệu tập tất cả những người dưới trướng mình đang có mặt trong thành. Từ ngày đến Đông Đô, Hồ Tử hòa nhập tốt nên rất nhiều huynh đệ theo hần. Mạng lưới mật thám do Liễu Ngọc Như thành lập tại Đông Đô cũng sở hữu đông đảo thành viên. Chưa kể còn người của Giang Hà và vài môn sinh đáng tin cậy của Cố Cửu Tư ở trong triều. Tổng số lượng người lên đến gần một ngàn.

Phạm Ngọc muốn mở tiệc nên cung điện bận rộn chuẩn bị. Cùng lúc ấy, Cố Cửu Tư triệu tập toàn bộ số người trên đến biệt trang ở ngoài thành.

Có những người hần lần đầu thấy mặt nhưng đa số là đã gặp qua. Bọn họ nam nữ đủ cả; thương nhân mặc lụa là gấm vóc, ăn mày với vải thô giầy rơm, ngôi sao mới nổi trên triều trong bộ áo trắng cùng mái tóc cài quan ngọc, nữ tử thanh lâu diện lụa mỏng trâm vàng, khuê tú xinh đẹp thanh nhã, hay cụ già tóc bạc trắng.

Bọn họ xếp thành hàng dài từ nội viện đến ngoại viện. Cố Cửu Tư đứng trên đài cao trong nội viện, ở đấy đặt một bàn cúng tế; trên bàn là Thiên Tử

Kiểm cùng lư hương, cộng thêm hai chén rượu nhạt nữa. Giang Hà đứng cạnh hần với dáng vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

Dưới đài cao, hạ nhân phát cho mỗi người một chén rượu. Cố Cửu Tư nhìn từ trên xuống và cất cao giọng, “Các vị, hiện giờ chúng ta đứng đây với chén rượu nhạt trong tay nhưng mọi người có biết ở tiền tuyến phía nam Đông Đô, Lưu Hành Tri đã chỉ huy ba mươi vạn quân tấn công Dự Châu?”

“Có!”

Mọi người đồng loạt trả lời, phần lớn ai đến đây cũng biết thế cục hiện tại. Cố Cửu Tư nói tiếp, “Vậy mọi người có biết Lưu Hành Tri hạ lệnh rằng trên đường hành quân của ông ta, bất cứ thành nào không quy phục sẽ bị tàn sát sạch sẽ?”

Thông tin này khiến mọi người khiếp sợ nhưng trong số họ có một thanh niên siết chặt chén rượu, hần nghiêng răng đáp, “Có.”

Cố Cửu Tư đưa mắt nhìn hần; đây là môn sinh do hần tuyển chọn từ khoa cử, hiện nhậm chức tại Binh Bộ. Cố Cửu Tư khẽ gật đầu với hần coi như chào hỏi rồi tiếp tục, “Thế mọi người có biết Chu Cao Lăng hứa hẹn sau khi vào Đông Đô sẽ cho tam quân cướp bóc ba ngày?”

Mọi người im phăng phắc nhưng từ lúc bắt đầu hành động, bọn họ đã biết tin này. Ánh mắt sáng rực của bọn họ tập trung vào Cố Cửu Tư, hần tiếp lời, “Ngày mai Chu Cao Lăng sẽ đến Đông Đô, nếu chúng ta không ngăn cản mà để ông ấy dùng vũ lực vào thành thì Đông Đô chắc chắn chịu cảnh trăm họ lâm than và bá tánh gặp họa. Chúng ta lấy binh mã chặn đường sẽ dẫn tới nội chiến tại Đông Đô giữa hai đội quân tinh nhuệ của Đại Hạ. Lưu Hành Tri có thể tấn công Đông Đô trong vòng hai tháng nữa, đến lúc đó Đại Hạ đảm bảo chẳng còn sức lực đánh trả. Mà Lưu Hành Tri đối

đãi con dân như heo chó, chúng ta sao nhẫn tâm trao giang sơn Đại Hạ vào tay ông ta được? Hay để tâm huyết của tiên đế bị nội chiến vùi lấp?”

“Tối nay trong cung mở tiệc, ta và Giang đại nhân sẽ phối hợp với nghĩa sĩ trong cung đoạt quyền khống chế Đông Đô. Khi thấy trong cung bắn đạn báo hiệu, làm phiền các vị nhanh chóng sơ tán bá tánh ra ngoại ô.”

“Sáng sớm mai, ta sẽ ra ngoài thành chặn bước Chu quân. Nếu thành công, ta quay về gặp lại các vị huynh đệ tử muội. Nếu thất bại,” Cố Cửu Tư nhìn lướt qua mọi người, bình thản nói, “tiết Thanh Minh[2] năm sau, mong các vị lấy một chén rượu nhạt an ủi vong hồn.”

Những lời này khiến mọi người bóp chén rượu trong tay, ánh mắt bọn họ dừng trên người Cố Cửu Tư thăm đượm ý chí ngọc nát đá tan[3]. Cố Cửu Tư nâng chén, ngẩng đầu nhìn về phương xa và hô vang, “Trên có Hoàng Thiên, dưới có Hậu Thổ[4], hôm nay chúng ta xin thề rằng bất kể là ai chẳng nữa – nam nữ, già trẻ, giàu nghèo, sang hèn – cũng quyết sống chết vì vận mệnh của Đại Hạ và hưng vong của bá tánh.” Cố Cửu Tư nhìn khuôn mặt kiên định của từng người, trịnh trọng tuyên bố, “Tối nay chúng ta lấy máu thịt bảo vệ Đông Đô!”

Dứt lời, Cố Cửu Tư uống một hơi cạn chén rượu rồi ném xuống chân. Tiếp đó hàng loạt tiếng chén vỡ vang lên trong sân như khẳng định quyết tâm của mỗi người.

Uống cạn rượu xong, Cố Cửu Tư chấp tay hành lễ với mọi người và họ thành kính đáp lại. Sau khi tất cả cùng nhau hành lễ, bọn họ rời khỏi thôn trang để thực hiện nhiệm vụ được phân công.

Cố Cửu Tư dõi theo bọn họ rời đi. Mặt trời ngả về tây, Cố Cửu Tư nhìn Giang Hà còn ánh mắt ông cũng hướng đến hắn. Rất lâu sau, hắn cười rộ, “Đi thôi.”

Bên Cỗ Cửu Tư đã chuẩn bị đầy đủ nhân lực, cùng lúc ấy, Lạc Tử Thương ngồi nhìn những người có mặt trong đại sảnh của Lạc phủ. Y quét mắt qua từng người một, điềm tĩnh mở lời, “Các vị gắn bó với ta nhiều năm trời, chúng ta bò từ vũng bùn lên địa vị cao và trải qua bao đợt sinh tử. Song chỉ đến khoảnh khắc này chúng ta mới thật sự đánh cược tính mạng. Đêm nay Cỗ Cửu Tư và Giang Hà sẽ vào cung, nếu chúng ta thành công thì không thể tránh khỏi cuộc đại chiến ở Đông Đô nhưng lời hứa của Nam Đế vẫn còn. Dù chúng ta không chiếm được giang sơn, đây vẫn là kế hoạch Đông Sơn tái khởi. Quan trọng hơn hết, coi như vì A Minh,” Lạc Tử Thương dừng lại giây lát, y kiểm chế cảm xúc rồi gắp từng câu từng chữ, “báo thù rửa hận.”

“Nếu thất bại,” Lạc Tử Thương khẽ cười, “chúng ta khó thoát khỏi cái chết. Các vị có sợ không?”

“Sinh mệnh chúng ta vốn như cỏ rác,” giọng Minh Nhất thản nhiên, hần cúi đầu nhìn chén rượu trong tay và bất đắc dĩ nói, “sao phải sợ sinh tử? Huống hồ có các vị huynh đệ bầu bạn,” Minh Nhất nhìn lướt qua mọi người, hần mỉm cười, “đường xuống suối vàng cũng chẳng tịch mịch.”

Lời thổ lộ này khiến mọi người bật cười và sự ấm áp thấp thoáng trong đôi mắt Lạc Tử Thương. Y giơ tay nâng chén, cất cao giọng, “Nào, nếu đêm nay chúng ta cùng xuống suối vàng, đây coi như là chén rượu đưa tiễn. Còn nếu đêm nay con đường của chúng ta rộng mở thì nó là chén rượu ăn mừng.”

“Cuộc đời dẫu có bao nhiêu thăng trầm,” Lạc Tử Thương cười thành tiếng, “cuối cùng cũng hóa chén rượu nơi mộ phần.”

“Các vị huynh đệ, nâng chén!”

Mặt trời thong thả ẩn mình còn Đông Đô tựa con sông dưới ánh trăng; mặt nước gió yên sóng lặng nhưng sâu phía dưới là bão tố dâng trào.

Khúc sông Hoàng Hà ở Vĩnh Châu chìm giữa đêm tối nặng nề không thấy trăng sao.

Trên đê đông đúc người qua lại, Liễu Ngọc Như đứng một bên quan sát toàn bộ công trình.

Vì nhất thời không thể tìm ra xích sắt có độ dài phù hợp nên phải gom góp nguyên liệu khắp nơi rồi rèn một lần nữa, đến tận chiều nay mới giao thành phẩm.

Trước khi nguyên vật liệu được cung cấp đầy đủ, bọn họ xuống nước và dùng những thứ có sẵn để buộc chặt đồng gạch. Những người khác thì phụ trách gia cố đê đập.

Lý tiên sinh dõi theo mọi người làm việc với khuôn mặt rầu rĩ, Liễu Ngọc Như buộc phải nói, “Trông Lý tiên sinh không khỏe lắm, ngài đang lo gì à?”

Lý tiên sinh nghe Liễu Ngọc Như hỏi bèn vuốt râu và thở dài, “Phu nhân, ta sợ tối nay chúng ta không thể tiếp tục.”

“Tại sao?” Liễu Ngọc Như bối rối.

Lý tiên sinh chỉ lên trời, “E rằng sắp mưa.”

Tháng tám vốn là mùa lũ, mực nước đã chạm đỉnh nên nếu mưa to thì khéo cả phần công trình ở mực nước cao cũng vỡ.

Liễu Ngọc Như lo âu mím môi, “Ta vừa nhận được tin từ Thâm Tướng quân là bọn họ đã tới Thủ Nam Quan, vì vậy chúng ta không được phép để xảy ra sai sót.”

Nói rồi nàng thở dài, “Nếu thật sự không được thì đành chờ đến khi mực nước rút xuống.”

Hai người đang thảo luận, Liễu Ngọc Như nghe tiếng Mộc Nam chạy tới báo, “Phụ nhân, đã hoàn tất đóng cọc.”

Thông báo trên khiến Liễu Ngọc Như lẫn Lý tiên sinh vội vàng đến xem.

Muốn cố định đóng gạch thì quan trọng nhất là phải cố định móng ở giữa sông nên bọn họ mới quyết định đóng cọc tại đây. Nhưng đến lúc thực hiện, bọn họ phát hiện khúc sông ba mươi trượng kia bằng phẳng vì các tấm gạch có độ cao khác nhau. Dưới mỗi tấm gạch là một cây côn sắt; chiều cao côn sắt không đồng đều và chúng còn cực kỳ sắc bén, tạo thành mười đoạn tròn bầy.

Nói cách khác, chỉ cần dây thừng giữ gạch của một đoạn bị đứt rồi làm gạch phân tán thì lực phía trên sẽ thay đổi. Lực phía trên thay đổi dẫn đến côn sắt vốn bị nó đè xuống di chuyển, sau đó côn sắt dùng sự sắc bén của chúng cắt đứt sợi dây thừng thứ hai.

Thiết kế như trên biến mười đóng gạch thành một khối; một sợi dây thừng đứt cũng đủ cho chín sợi còn lại lần lượt đứt. Cái bầy này được xây dựng quá cầu kỳ nên Liễu Ngọc Như không thể tháo dỡ, chỉ có thể sai người lấy vải bông bọc những chỗ bén nhọn của lưỡi dao. Song nàng nhận ra phần dây thừng đối diện với lưỡi dao sắc bén rất dễ bị cắt đứt, nàng làm vậy chỉ kéo dài thời gian thêm được một chút.

Kết luận cuối cùng là vẫn phải cố định đóng gạch.

Công đoạn khó nhất là đóng cọc đã hoàn tất, giờ bọn họ chỉ việc cột xích sắt lên gạch thôi. Liễu Ngọc Như mừng rỡ hỏi Lý tiên sinh, “Có phải nếu chúng ta làm nhanh thì sẽ hoàn thành trước khi trời mưa không?”

“Chính xác.” Lý tiên sinh cười vui vẻ. “Mọi người vất vả rồi, chúng ta hãy làm cho xong để đỡ phải lo lắng.”

Mọi người cười rồi vận dụng phương pháp giống ban đầu cho công đoạn này; hai mươi người một tổ, người bơi giỏi buộc dây lặn xuống nước. Lúc ở trong nước, bọn họ phải lần mò từng chút một và mỗi đồng gạch được cột lại bởi hai người. Thế tích đồng gạch lớn nhưng rất khó nhìn thấy hết, cứ cột một phần rồi trôi lên lấy hơi, sau đó xuống nước cột tiếp. Quá trình trên được lặp đi lặp lại nhiều lần.

Liễu Ngọc Như cho cột năm đồng gạch cùng lúc nên riêng việc này đã tốn hơn hai trăm người, những người khác thì lo gia cố đê.

Liễu Ngọc Như, Lý tiên sinh, và Phó Bảo Nguyên căng thẳng dõi theo bọn họ bơi xuống sông. Giây phút mười người kia vừa chìm dưới nước, xung quanh đột nhiên bắn ra vô số mũi tên nhọn hoắt; những người đứng trên bờ giữ dây không chết cũng bị thương. Liễu Ngọc Như phản ứng nhanh nhất, nàng xông lên túm lấy một sợi dây thừng đang rớt xuống và quát to, “Giữ chặt dây thừng, bắt địch!”

Khung cảnh tức khắc trở nên hỗn loạn. Công nhân trị thủy đứng gần dây thừng tức tốc nhào tới giữ chặt sợi dây, còn Mộc Nam chỉ huy thị vệ vọt vào khu rừng rậm cạnh đó.

Mưa tên trút xuống từ bốn phía, có sát thủ không biết chui từ đâu ra điên cuồng chạy trên đê. Lý tiên sinh nhìn hướng đi của bọn chúng liền lớn tiếng cảnh báo, “Bọn chúng muốn cắt dây thừng!”

Trên thực tế, không cần Lý tiên sinh nhắc thì mọi người cũng ý thức được cái đích bọn chúng nhắm đến vì mục tiêu của đối phương quá rõ ràng. Mộc Nam dẫn theo thị vệ liều chết ngăn cản, Liễu Ngọc Như bình tĩnh hô, “Đừng hoảng, làm tiếp đi!”

Phải tiếp tục, tối nay bọn họ tuyệt đối không thể vứt bỏ Hoàng Hà.

Liễu Ngọc Như siết chặt dây thừng, sợi dây cửa vào tay nàng đến bật máu. Nàng cắn răng, dốc hết sức giữ dây cùng những công nhân trị thủy.

Mọi người đang hoảng sợ nên chỉ biết nhắm mắt nghe theo nàng, lý trí nhắc bọn họ nhớ rằng mình không được bỏ cuộc. Thế là tất cả công nhân trị thủy vây quanh những sợi dây thừng, hễ có người trong hai mươi cá nhân ngã xuống thì người khác nhảy vào thay thế ngay. Trên con đê bên cạnh là hàng lớp người canh gác, bọn họ quyết không cho đám sát thủ tiến lên dù chỉ một bước. Nguồn:

Âm thanh ầm ỹ vang lên khắp nơi và dòng chảy cuồn cuộn của Hoàng Hà gào rít bên tai, người đứng phía trước Liễu Ngọc Như bị trúng tên làm máu tươi bắn đầy mặt nàng. Tay nàng run run nhưng nàng vẫn trấn định hét, “Thay người!”

Xung quanh toàn là tiếng đánh nhau. Hết người này đến người khác gục ngã, máu loãng thấm vào bùn đất và biến mất tăm giữa đêm đen. Liễu Ngọc Như nhìn chăm chăm phía trước, trong mắt nàng chỉ có nước sông Hoàng Hà đang chảy như điên xuống hạ du.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu trước khi có tiếng thông báo đầu tiên, “Xong rồi!”

Đồng gạch thứ nhất đã được cột chắc!

Có cái thứ nhất liền mau chóng có cái thứ hai và thứ ba.

Hình như câu “xong rồi” này kích thích đám sát thủ, bọn chúng bất chấp tất cả mà tiến công về phía lòng sông.

Mọi người xông lên ngăn cản bọn chúng nhưng đám sát thủ dù đụng trúng lưỡi dao cũng không lùi bước. Khí phách không sợ chết rồi cuộc giúp bọn chúng mở ra lỗ hổng, sau đấy một sát thủ vọt tới trước đồng gạch chưa có người cột và giơ tay chém xuống!

Mắt Liễu Ngọc Như muốn nứt toác, nàng gầm lên, “Không—!”

Trong nháy mắt, mười mấy lưỡi đao xuyên qua ngực tên sát thủ. Hắn dùng một chân đá về phía Mộc Nam rồi rơi vào dòng nước hung hãn.

Chẳng mấy chốc sau khi hắn ngã xuống nước, hậu quả của việc hắn chém đứt dây thừng lộ diện. Tất cả mọi người cảm nhận được mặt đất rung động, Lý tiên sinh gấp gáp thét, “Chạy! Chạy mau! Trời sắp mưa, dê đập không chịu nổi đâu!”

Người xung quanh cuống cuồng chạy, Liễu Ngọc Như đứng giữa làn sóng hoảng loạn mà ngơ ngác nhìn Hoàng Hà.

Nàng không bảo vệ được Hoàng Hà...

Đê đập cuối cùng vẫn tan tác.

Đê đập sụp thì phải làm sao bây giờ?

Đê đập bị phá hủy thì Hoàng Hà sẽ chuyển hướng rồi chảy một mạch về phía nam, chẳng còn gì ngăn cản nó trở thành con thú dữ tợn nhất.

Bên dưới chính là Thủ Nam Quan, năm vạn binh còn lại của Thẩm Minh lẫn mấy chục vạn bá tánh đều ở đó.

Nếu dê vỡ thì ngoài Thủ Nam Quan, người gặp tai họa phải lên đến hàng triệu. Chưa kể bọn họ sẽ đối mặt với chiến tranh sau cơn lũ, đến lúc đấy, bá tánh ăn gì đây?

Liễu Ngọc Như thần thờ nhìn nước sông đánh thẳng vào đê đập, phần đất từng được đóng gạch che chắn dần biến mất.

Mưa bắt đầu tí tách rơi từ trên trời xuống, Mộc Nam chạy đến trước mặt Liễu Ngọc Như và sốt ruột khuyên, “Đi thôi phu nhân, chúng ta không giữ nổi Hoàng Hà!”

“Không...”

Liễu Ngọc Như mở miệng khiến Mộc Nam ngẩn người. Nàng bỗng hạ quyết tâm rồi quay lại nói với mọi người, “Không thể đi!”

Tiếng hét này làm mọi người sững sờ, ai cũng nhìn Liễu Ngọc Như. Nàng chất vấn Phó Bảo Nguyên, “Chúng ta bỏ đi rồi Hoàng Hà vỡ đê thì Vĩnh Châu sẽ thế nào? Cả Dự Châu nữa? Hàng triệu bá tánh dưới kia sẽ ra sao?!”

“Phu nhân,” Lý tiên sinh nóng vội bảo, “Hoàng Hà không sụp hoàn toàn vì được chúng ta gia cố phần nào, ngoài ra cũng vì chưa có mưa. Một khi trời mưa, đê đập ở đây chắc chắn bị phá hủy.”

“Còn sau khi nó bị phá hủy?”

Liễu Ngọc Như nhìn chòng chọc Lý tiên sinh, “Chúng ta mặc kệ ư?”

Lý tiên sinh ngỡ ngàng trước câu hỏi trên, Liễu Ngọc Như nói tiếp, “Giờ chúng ta biết chạy đi đâu? Chạy rồi mai sau nhớ lại, các vị có thể ngủ ngon à?!”

Liễu Ngọc Như chẳng dồng dãi nữa, nàng cấp tốc chỉ thị, “Hãy kêu gọi dân chúng một lần nữa để tăng lượng người bảo vệ đê đập, thông báo cho toàn bộ thôn dân bá tánh vùng phụ cận đến đây. Chúng ta sẽ chia người thành ba tổ. Tổ thứ nhất tìm đá lèn vào vị trí của đồng gạch. Năm đồng gạch đã được cố định, còn năm chỗ chưa phân tán hết nên chúng ta vẫn có thời gian sửa chữa.”

Liễu Ngọc Như dần bình tĩnh lại trong lúc phân công, “Tổ thứ hai lấp đầy khu vực ngoại vi bằng bao cát.”

“Tổ thứ ba hỗ trợ vận chuyển bao cát, đồng thời chú ý xem đất chỗ nào bị rửa trôi thì nắm tay nhau đứng chắn để kìm hãm tốc độ dòng chảy và thêm thời gian cho người khác tu sửa đê đập.”

Mọi người im phăng phắc, Liễu Ngọc Như giận dữ nhìn bọn họ, “Bắt tay vào làm đi! Chờ gì nữa? Chờ xem dê đập sục thế nào chắc?!”

“Phu nhân...” Một người run rẩy lên tiếng, “Nhi...nhi tử của ta mới ba tuổi, trong nhà còn người già...”

“Người có thể quay về,” Liễu Ngọc Như kiên định nhìn hẳn, “ta sẽ không ngăn cản. Song người hãy biết rằng nếu tối nay dê vỡ, Dự Châu chắc chắn bị đánh chiếm. Tối lúc ấy, chiến tranh triền miên và thiên hạ ít nhất phải chịu hai năm đói kém với số tiền còn dư trong quốc khố. Hôm nay người có thể trở về dẫn theo người nhà tránh thoát lũ lụt nhưng người trốn được nạn đói lẫn loạn lạc sao?”

Mọi người im lặng, Liễu Ngọc Như nhìn từng người một, “Dê đập vẫn chưa vỡ, có vỡ thì chúng ta vẫn còn cơ hội. Hãy nhớ kỹ, hôm nay không bảo vệ Hoàng Hà thì ngày sau hàng triệu bá tánh Đại Hạ bỏ mình đều tại các người. Lúc đó các người sẽ ăn không ngon ngủ không yên, người trong nhà cũng gặp họa ngập đầu.”

“Ai mà chẳng có người nhà.” Mắt Liễu Ngọc Như đỏ hoe, nàng siết chặt tay để kiềm chế cảm xúc và cất giọng khàn khàn, “Nữ nhi của ta chưa đầy một tuổi, nhà ta còn ba vị trưởng bối, trượng phu thì chả biết sống chết ra sao, cả nhà đều dựa vào ta. Nhưng ta sẽ không bỏ đi.”

Dứt lời, Liễu Ngọc Như xoay người và cố gắng kéo một giỏ đá trên đất rồi căn răng bước về phía dê đập, “Hôm nay ta có chết thì cũng chết tại Hoàng Hà.”

Nàng vô cùng nhỏ bé.

Khác với sự hiên ngang rắn rỏi của nữ tử phương Bắc, nhỏ bé chính là ấn tượng đầu tiên mọi người dành cho nữ tử này. Nhưng hiện tại nàng chật vật khuân vác đá, bóng lưng và thân hình nàng khiến mọi người cảm nhận được thứ sức mạnh thầm lặng.

Thứ sức mạnh có thể đương đầu với thiên nhiên, với gian khổ, với vận mệnh một cách lặng lẽ nhưng kiên quyết.

Một thân một mình mà dám khiêng đá đi từng bước về con sông lớn đang nổi giận, vì muốn dùng đá để chống đối lực lượng tự nhiên khiến con người phải khuất phục.

“Ta ở lại.”

Phó Bảo Nguyên đột ngột cất tiếng, ông đi đằng sau Liễu Ngọc Như và bắt đầu vận chuyển đá.

Nổi tiếp Phó Bảo Nguyên, những người khác lần lượt cất bước.

“Ta ở lại.”

“Ta ở lại.”

“Ta cũng ở lại.”

...

Mọi người trật tự tiến về phía đê đập, Lý tiên sinh lẳng lặng dõi theo rồi khẽ thở dài, “Mọi người ở lại hết thì ta cũng ở lại.”

Trời đổ mưa, những giọt nước rơi xuống Thủ Nam Quan.

Diệp Vận vươn tay hứng một giọt mưa, nàng ấy mệt mỏi bảo, “Trời mưa.”

“Mau đi nghỉ nào.”

Thẩm Minh lóng ngóng khoác áo choàng và thắt dây cho nàng ấy, hân nhẹ nhàng nói, “Người vất vả mấy ngày nay, ngủ một giấc đi.”

“Bá tánh đã vào thành,” Diệp Vận cúi đầu, nàng ấy chỉ báo cáo chứ không đề cập gì tới việc ngủ nghỉ, “ta cũng đã thay người kiểm kê quân giới lẫn lương thực.”

“Ta biết, ta biết,” Thẩm Minh thật chịu thua nàng ấy, “cô nãi nãi ngủ giùm ta cái.”

“Ta không ngủ được,” Diệp Vận lắc đầu.

Thẩm Minh lặng thinh, sau một hồi hăn nhìn cô nương vẫn đang cúi gằm đầu mà hỏi, “Người sợ hả?”

“Chừng nào Ngọc Như chưa gửi tin Hoàng Hà được sửa chữa hoàn tất,” Diệp Vận mím môi đáp, “thì ta không thể yên giấc.”

Thẩm Minh trầm mặc, gió thổi làm vạt áo choàng của Diệp Vận tung bay. Rất lâu sau, Thẩm Minh mới an ủi, “Người đừng lo, ta bơi giỏi lắm nên sẽ bảo vệ người nếu lũ lụt kéo đến.”

Nghe đến đây, Diệp Vận nhin không được mà phì cười. Nàng ấy ngược nhìn hăn với đôi mắt lấp lánh trong bóng đêm.

Lúc Thẩm Minh biết đến Diệp Vận, nàng ấy đã là tiểu thư khuê các đoan trang với sự già nua khó tả trong ánh mắt; giống hệt một bà cụ trải qua muôn vàn gian khó nên đôi mắt chẳng còn sức sống. Vì vậy hăn thích trêu ghẹo nàng ấy, Thẩm Minh cảm thấy khi mắng mỏ hăn thì dáng vẻ của một tiểu cô nương mới ẩn hiện trên người Diệp Vận.

Song hiện giờ bất chấp khói lửa ngập trời ngoài kia, nàng ấy chỉ cần đứng trước mặt hăn cũng đủ xinh đẹp đến lóa mắt, như thế đây chính là bộ dạng mà Liễu Ngọc Như từng mô tả.

Hăn bất giác bước lên trước và gọi tên nàng ấy, “Diệp Vận.”

Diệp Vận nhướn mày, “Hửm?”

“Người có hồi hận tới chiến trường cùng ta không?”

Hắn hỏi khiến Diệp Vận kinh ngạc, Thẩm Minh nói tiếp, “Người ăn không ngon, mặc không đủ ấm, lang thang khắp chốn, thậm chí còn chả được yên giấc...”

“Thì sao chứ?” Diệp Vận cười tủm tỉm với hắn.

Thẩm Minh ngần ngừ đáp, “Người chịu khổ.”

“Nhưng ta có người,” Diệp Vận chột bảo.

Thẩm Minh đứng sững tại chỗ. Gió thổi vù vù trên cổng thành, Diệp Vận tiến lên ôm Thẩm Minh.

“Ta không hồi hận theo người tới chiến trường. Thẩm Minh, ta đã quên hết mọi thứ khi hăng say chiến đấu bên người.”

Quên đi những nhục nhã từng gánh chịu, quên đi các ký ức ghê tởm, quên đi sự lo lắng về tiền đồ, quên đi nỗi tuyệt vọng lẫn hoài nghi âm u dành cho thế giới này.

Thứ còn sót lại là sự đơn thuần và ngay thẳng như người trong vòng tay nàng ấy. Diệp Vận đứng giữa thế gian rồi rời bỏ bốn bức tường hậu viện để biết trời cao biển rộng.

Liễu Ngọc Như dạy nàng ấy nữ nhân có thể độc lập tiến bước, Thẩm Minh dạy nàng ấy nữ nhân cũng nên ấp ủ thiên hạ trong lòng.

“Nếu ngày mai Lưu Hành Tri tấn công, chúng ta không thể rút lui.”

“Ta biết,” Diệp Vận dịu dàng nói, “ta nguyện ý chết bên người.”

Lời thổ lộ ấy khiến Thẩm Minh do dự vươn tay ôm lấy đầu vai mềm mại của Diệp Vận.

Gió thổi làm chiếc áo choàng đỏ nàng ấy mặc quật vào người hăn và bao bọc hai người trong sắc đỏ tươi thắm.

Thẩm Minh ôm chặt Diệp Vận, hăn thì thầm, “Ta muốn cưới ngươi.”

“Khi trở về,” giọng hăn khàn khàn, “ta nhất định sẽ cưới ngươi.”

Diệp Vận không đáp trả, nàng ấy nhắm mắt lại khi dựa vào ngực Thẩm Minh rồi ngửi mùi máu tươi trên người hăn. Bỗng nhiên nàng ấy cảm thấy tất cả bấp bênh, rối ren, thống khổ lẫn bất an của đời mình đã hóa thành ký ức và rời khỏi sinh mệnh nàng ấy.

Cứ đeo bám quá khứ thì nó sẽ trở thành nhà tù.

Biến mọi cực khổ thành ký ức thì quá khứ mới được gọi là trường thành.

Hôm nay Diệp Vận hồi sinh giữa biển lửa. Nếu được lựa chọn lần nữa, nàng ấy muốn mình có cuộc sống yên bình. Song nếu chẳng được phép lựa chọn, nàng ấy vẫn cảm kích đợt tu hành này đã để mình vượt qua gian truân và đạt cái kết viên mãn.

Mưa tí tách rơi xuống, Diệp Vận nhắm nghiền mắt.

Cùng lúc ấy tại Đông Đô, Vi Đạt Thành, Tư Mã Nam, cùng Dương Huy đã thay đồ xong xuôi và chuẩn bị rời phủ đi dự tiệc.

Nhưng Dương Huy mới bước tới cổng liền nghe bên ngoài vang lên tiếng gõ cổng dồn dập. Ông mở cổng ra và thấy Tây Phượng đứng đấy trong bộ áo choàng đen.

Ánh mắt nàng ấy nhìn ông tràn ngập sợ hãi, Dương Huy thấy rõ mặt Tây Phượng thì ngạc nhiên bật thốt, “Tây Phượng?!”

Tây Phượng chẳng nói chẳng rằng mà nhào vào lòng Dương Huy, ông dứt khoát ôm mỹ nhân vô phủ rồi sai người đóng cổng lại.

Ông đang định đẩy Tây Phượng ra thì phát hiện cả người nàng ấy run bần bật, khiến ông nhất thời mềm lòng. Không biết phải làm gì, Dương Huy đành thở dài, “Nường nường...”

“Đừng vào cung...” Tây Phượng run rẩy mở miệng.

Khuôn mặt Dương Huy đanh lại khi nghe những lời này, ông hỏi, “Người nói cái gì?”

“Bệ hạ...” Tây Phượng ngược nhìn ông với đôi mắt sưng nước, “bệ hạ muốn giết ngài!”

Dương Huy sững sờ.

Đúng lúc đó, một tia chớp xé rách màn trời.

Muôn nơi mưa gió bão bùng.

Đêm nay nhi lang đất Đại Hạ lấy máu thịt bảo vệ Đông Đô, lấy cái chết trấn giữ Hoàng Hà, lấy linh hồn che chở thương sinh!

Lời tác giả

A a a a a a a a a a a!

Mặc Thư Bạch cố lên!

Tôi phải cố lên!!!!!!

Các con của ta cũng hãy cố lên!!!!!!!!!!

Sắp quyết chiến rồi, vui quá trời quá đất!!!!!!!!

Chú thích

[1] Là nơi hoàng đế triệu tập đại thần vào xử lý quốc sự.

[2] Thanh Minh là một trong hai mươi tư tiết khí của lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên; thường bắt đầu vào ngày bốn hay năm tháng tư dương lịch và kéo dài đến ngày hai mươi hoặc hai một tháng tư.

[3] Một thành ngữ với hàm ý là người tốt kẻ xấu cùng nhau chết.

[4] Nguyên gốc là: Hoàng Thiên tại thượng, Hậu Thổ tại hạ. Hoàng Thiên chỉ thiên đế còn Hậu Thổ chỉ thổ thần; đây là những nhân vật trong thần thoại Trung Quốc. Câu này thường được nói khi tuyên thệ với ý nghĩa là lấy trời đất làm chứng.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 173: Ca Múa Đón Chào Thịnh Thế, Ánh Sáng Chiếu Rọi Nhân Gian

Dương Huy mau chóng tỉnh táo lại, ông liếc nhìn quản gia đứng cạnh rồi ôm một Tây Phượng đang khóc lóc nhưng vẫn thanh nhã như hoa lê mà khuyen nhủ, “Người cứ vào đã, sau đấy từ từ nói.”

Tây Phượng theo Dương Huy vào phòng, ông bắt mọi người ở ngoài rồi đóng cửa lại. Khi trong phòng chỉ còn ông và Tây Phượng, Dương Huy vội hỏi, “Người nói bệ hạ muốn giết ta?”

Tây Phượng gật đầu với nước mắt giàn giụa, Dương Huy cau mày, “Sao hẳn phải giết ta?”

“Ta...ta không rõ nữa.” Tây Phượng vừa lắc đầu vừa nức nở, “Trưa nay ta đem canh đến chỗ bệ hạ thì nghe hẳn đập phá đồ vật và bảo...bọn chúng tìm chết giống Trương Ngọc với Diệp Thanh Văn. Thế rồi hẳn ra lệnh chuẩn bị rượu độc vào bữa tiệc tối nay, hẳn nói các ngài là đám nô tài không biết nghe lời... Còn nói phải giá họa cho Cố Cửu Tư!”

Tây Phượng nhíu mày, “Cố đại nhân nổi tiếng nên ta từng nghe qua, không phải ngài ấy đã bỏ trốn tới U Châu sao? Ta thật không hiểu ý bệ hạ nhưng ta biết,” Tây Phượng gấp gáp túm lấy tay áo Dương Huy, nàng ấy nôn nóng can ngăn, “hiện giờ trong cung bị binh mã lấp kín, ngài đừng đi!”

“Nếu binh mã ở khắp nơi,” Dương Huy cảnh giác nói, “người ra bằng cách nào?”

Lời này khiến Tây Phượng ngẩn người, lát sau nàng ấy run rẩy đứng thẳng lên và chất vấn bằng giọng không thể tin nổi, “Ngài nghi ngờ ta?”

“Không...ta...”

Dương Huy chưa nói hết câu, Tây Phượng đã nhặt cái chén gần đấy ném về phía ông. Tiếp theo nàng ấy nhặt được món nào là ném món đó, tay ném nhưng nước mắt vẫn lăn chã rơi. “Ngài nghi ngờ ta! Ngài thế mà lại nghi ngờ ta! Ta không màng thân phận quý phi, đánh đổi hết tiền tài để cải trang thành cung nữ tới báo tin cho ngài, vậy mà ngài còn nghi ngờ ta!”

“Tây Phượng!”

Dương Huy chộp tay Tây Phượng, cuống quýt giải thích, “Ý ta không phải thế! Chuyện người nói rất nghiêm trọng, ta cần suy nghĩ kỹ!”

“Ngài đừng vào cung là được!” Tây Phượng khóc sướt mướt. “Ta chỉ muốn ngài sống sót thôi mà khó đến vậy sao?!”

Dương Huy ngỡ ngàng trước lời thổ lộ của Tây Phượng. Nàng ấy khóc tới mức hơi thở đứt quãng rồi chậm chạp ngồi sụp xuống như đã kiệt sức. Dương Huy ngỡ ngác nhìn nàng ấy ngồi trên mặt đất mà khóc sướt mướt, trong đầu ông bỗng hiện lên rất nhiều thứ.

Tây Phượng nói mình không hiểu song ông thì khác.

Tìm chết giống Trương Ngọc với Diệp Thanh Văn...

Giá họa cho Cố Cửu Tư...

Đơn giản vì hoàng đế muốn giết bọn họ.

Từ lúc Tư Mã Nam và Vi Đạt Thành nhận sơn phấn của Cố Cửu Tư đến khi hãm hại Tây Phượng để cảnh cáo ông, Phạm Ngọc đa nghi nên làm nhiều việc thế thì lo sợ bọn họ nảy sinh ý đồ mưu phản. Chu Cao Lăng sắp

đến Đông Đô, cộng thêm Cố Cửu Tư xuất hiện ở đây rồi lén lút trao đổi với bọn họ, có lẽ đã thúc đẩy Phạm Ngọc đưa ra quyết định liều chết tới cùng. Hắn sẽ giết bọn họ để vu oan cho Cố Cửu Tư, sau đấy lợi dụng nỗi căm thù của thuộc hạ bọn họ mà xúi giục những người này đấu một mất một còn với Chu Cao Lăng nhằm bảo vệ Đông Đô.

Dương Huy im lặng thật lâu giữa tiếng khóc của Tây Phượng, ông cảm giác mình đã bị ép tới đường cùng. Bây giờ ông phản hay không thì Phạm Ngọc cũng nhận định ông, Vi Đạt Thành, Tư Mã Nam là nghịch tặc. Nếu tối nay hắn không giết ba người, lý do duy nhất là vì bọn họ còn hữu dụng.

Cái chết của Trương Ngọc lẫn Diệp Thanh Văn khiến bọn họ dao động, những lời Cố Cửu Tư nói lại thấm vào tâm khảm cả ba người.

Bọn họ bảo vệ Phạm Ngọc vì muốn đền đáp Phạm Hiên. Song việc Phạm Hiên để lại di chiếu phế đế có phải tương đương với trong lòng ông, Đại Hạ quan trọng hơn huyết mạch?

Một đế vương bán nước vì bản thân sao có thể làm người thừa kế mà Phạm Hiên khao khát?

Quan trọng hơn hết, Dự Châu là căn cơ của bọn họ; Phạm Ngọc nhường Dự Châu cho Lưu Hành Tri chẳng khác gì tước bỏ căn cơ của ba vị tướng quân. Dù hôm nay bọn họ đánh thắng Chu Cao Lăng hay xử lý Lưu Hành Tri thì tương lai cũng chỉ còn tàn binh lão tướng trong tay. Với tính tình Phạm Ngọc, hắn sẽ bỏ qua cho những người mình đang nghi kỵ ư?

Dương Huy chậm chạp nhắm mắt lại. Sau một hồi, ông thở dài, “Người đừng khóc, ta sẽ nghĩ cách.”

“Ngài không vào cung?”

“Vào chứ.”

“VẬY NGÀI...”

“TA SẼ KHÔNG CHẾT.”

Dương Huy lắc đầu, ông nâng Tây Phương dậy rồi lau nước mắt cho nàng ấy, “Người cũng đã chạy ra ngoài nên để ta sai người giấu người trong thành. Nếu có về sau, ta lại phái người tới đón người.”

Tây Phương sững sờ nhìn Dương Huy, ông cười cười và ôm nàng vào lòng, “Người còn trẻ, không cần cố chấp. Đi đi.”

Dứt lời, ông dẫn Tây Phương rời khỏi phủ đệ. Tây Phương dường như mất khả năng phản ứng, chỉ đến lúc ông đưa nàng ấy lên xe ngựa thì mới hoàn hồn. Nàng ấy bất chợt túm lấy Dương Huy, căng thẳng lên tiếng, “Ngài sẽ tham gia chiến đấu?”

“Ừ.” Dương Huy cười với nàng ấy, ông trấn an, “Người đừng sợ, ta là tướng quân nên chinh chiến là chuyện thường ngày.”

“VẬY,” Tây Phương hiếm khi thận trọng nhìn ông như thế, “ngài sẽ bảo vệ bá tánh hay thiên tử?”

Dương Huy không ngờ Tây Phương lại đặt ra câu hỏi này, ông thoáng kinh ngạc rồi bật cười, “Người hy vọng ta bảo vệ ai?”

Tây Phương mím môi, rất lâu sau nàng ấy mới đáp, “Ta là bá tánh. Phụ mẫu, người thân, lẫn bằng hữu đều là bá tánh.”

Sự khẩn cầu trong mắt Tây Phương khiến Dương Huy rung động, ông bất giác đặt tay lên gò má nàng ấy và dịu dàng nói, “Thế thì ta sẽ rút kiếm vì người.”

“TRƯỚC KIA TA LUÔN CHE CHỜ THIÊN TỬ, LẦN NÀY TA SẼ BẢO VỆ BÁ TÁNH.”

Tây Phương lặng lẽ ngắm Dương Huy.

Thật ra khuôn mặt Dương Huy khá ưa nhìn, ông chơi đùa cả đời nên gần bốn mươi tuổi mà vẫn phơi phới như công tử tuổi hai mươi. Bấy lâu nay nàng ấy cảm thấy ông là kẻ lông bông, nhưng giờ lại phát hiện có lông bông đến đâu thì khi khoác lên mình hai chữ bá tánh cũng mang theo sự cao quý khó tả.

Nàng ấy cụp mắt xuống chứ chẳng trêu đùa ông, sau đấy quay đầu đi và khàn khàn dặn, “Nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Đi đi,” Dương Huy khẽ khàng than.

Tây Phương vào xe ngựa rồi buông màn xuống, Dương Huy đứng tại cổng dõi theo xe ngựa lộc cộc lăn bánh. Quản gia đến bên ông và thì thào, “Đã chặn đường Vi đại nhân với Tư Mã đại nhân, hai vị ấy chắc sắp tới. Phương đại nhân đang chờ ngài tại đại sảnh.”

Dương Huy gật đầu.

Tên họ đầy đủ của Phương đại nhân là Phương Cầm, đây là quan viên được Cố Cửu Tư mượn danh nghĩa để mở tiệc chiêu đãi bọn họ. Hiện tại bọn họ muốn tìm Cố Cửu Tư thì phải thông qua Phương Cầm.

Dương Huy đến đại sảnh và thấy Phương Cầm đang uống trà. Hắn đứng dậy hành lễ với Dương Huy, ông nói thẳng, “Cố Cửu Tư đâu, ta muốn gặp hắn.”

“Đại nhân nghĩ kỹ chưa?” Phương Cầm cười tủm tỉm.

Dương Huy quyết đoán khẳng định, “Rồi.”

“Còn hai vị đại nhân kia?”

“Ta sẽ thuyết phục bọn họ.”

“VẬY xin hỏi đại nhân,” Phương Cầm cười, “mất bao lâu mới chiếm được cung thành[1]?”

Nghe đến đây, Dương Huy trợn trừng mắt, “HẮN muốn chúng ta trực tiếp tạo phản?!”

“Chẳng lẽ,” Phương Cầm nghi hoặc hỏi, “Dương đại nhân tính vào cung chịu chết à?”

Dương Huy trầm mặc giây lát rồi trả lời, “Chúng ta sở hữu gần hai mươi vạn binh mã tại Đông Đô, bao gồm một vạn trong thành và năm ngàn cấm quân trong cung. Nếu đêm nay công thành cũng như toàn bộ binh mã vào Đông Đô thì nhiều nhất là hai canh giờ.”

Phương Cầm gật gù rồi cung kính đề nghị, “Thỉnh cầu Dương đại nhân trước mắt hãy điều động binh mã bao vây cung thành và bắt giữ bất kỳ ai chạy trốn trong cung ra, nhất là người của Lạc Tử Thương. Đồng thời khống chế các cổng thành để mở cổng sơ tán bá tánh. Cố đại nhân sẽ vào cung thương thuyết với bệ hạ, nếu có thể không đụng tới vũ lực là tốt nhất. Đến giờ Mẹo mà ngài ấy chưa ra cung, Dương đại nhân cứ đánh hạ cung thành.”

“Sao phải sơ tán bá tánh ra khỏi thành?” Dương Huy cau mày.

Phương Cầm nói tiếp, “Chúng ta nhận được tin báo rằng Chu Cao Lãng đã chiếm giữ Vọng Đông Quan, nếu ông ấy hành quân suốt đêm thì chậm nhất sáng sớm mai sẽ tới Đông Đô. Sáng ngày mai, Cố đại nhân sẽ cố gắng đàm phán với Chu Cao Lãng trước để ông ấy từ bỏ kế hoạch tấn công Đông Đô và vào thành trong hòa bình. Nếu Cố đại nhân thất bại, bất kể ba vị tướng quân khai chiến hoặc lập liên minh với Chu Cao Lãng thì bá tánh Đông Đô vẫn giữ được tính mạng.”

Dương Huy lặng thinh, Phương Cầm đưa mắt nhìn ông, “Dương đại nhân, Cố đại nhân sẽ không ngăn cản dù các ngài lựa chọn bảo vệ Đông Đô hay Dự Châu. Nhưng chí ít các ngài hãy cho bá tánh một con đường sống.”

“Ta hiểu,” Dương Huy hít sâu một hơi, “Dương mỗ bội phục tấm lòng của Cố đại nhân. Khi Tư Mã Tướng quân và Vi Tướng quân tới, ta sẽ nói rõ với bọn họ.”

Phượng Cầm nghe vậy liền hành lễ với Dương Huy, “Phượng mỗ xin thay mặt bá tánh Đông Đô cảm tạ ba vị tướng quân.”

Trong lúc hai người thương lượng, bên ngoài truyền đến tin Tư Mã Nam lẫn Vi Đạt Thành đã vào phủ. Hai người hấp tấp tới đại sảnh, Vi Đạt Thành vừa bước qua cửa đã hỏi Dương Huy, “Trong cung thật sự có mai phục hả?”

“Chắc đến tám, chín phần.” Dương Huy bảo, “Người có thể phái người vào cung tìm hiểu.”

“Không cần,” Tư Mã Nam cất tiếng. Hai người còn lại nhìn ông, Tư Mã Nam bình tĩnh nói, “Ta đã suy nghĩ cả ngày hôm nay và nhận ra Cố Cửu Tư nói đúng. Chúng ta nguyện trung thành với tiên đế nhưng trong lòng tiên đế, giang sơn Đại Hạ quan trọng hơn huyết mạch. Phạm Ngọc nhường lại Dự Châu thì chẳng xứng làm quân vương.”

“Huống hồ,” Tư Mã Nam liếc hai người kia, “kể cả tối nay hãn không giết chúng ta, mai sau chúng ta vẫn sẽ mất Dự Châu lẫn binh mã. Đến lúc hãn chả cần chúng ta nữa thì sao?”

Hãn có thể giết Trương Ngọc là người nhìn hãn lớn lên, còn căm thù một Chu Cao Lãng coi hãn như chất tử thì bọn họ là cái thá gì?

Ba người trầm ngâm trong phút chốc rồi Dương Huy thừa nhận, “Ta đã liên hệ với Cố Cửu Tư.”

Dương Huy lặp lại kế hoạch của Cố Cửu Tư, Tư Mã Nam thoáng cân nhắc mới gật đầu, “Cứ làm vậy đi, tối nay hãy sơ tán bá tánh trước. Nếu

mai Cỗ Cửu Tử ngăn được Chu Cao Lãng thì tốt, không thì chúng ta sẽ hợp tác với hắn. Đông Đô...”

Môi Tư Mã Nam mấp máy, rốt cuộc ông bảo, “Suy cho cùng, Đại Hạ vẫn quan trọng nhất.”

Phương Cầm ngồi yên nghe bọn họ thảo luận, hắn nhắc nhở, “Bố trí lực lượng phòng thủ cũng rất quan trọng,” hắn cười toe toét, “Cỗ đại nhân nói để phòng bất trắc ấy mà.”

Tư Mã Nam nghĩ nghĩ rồi đáp ứng, “Được.”

Sau khi bàn bạc kỹ càng, mọi người bắt tay vào hành động.

Sứ giả báo tin xuất phát từ Dương phủ rồi cưỡi ngựa đến những địa điểm khác nhau.

Địa điểm đầu tiên là nơi đóng quân trong thành, thị vệ lấy ra lệnh bài và cất cao giọng, “Ba vị tướng quân có lệnh, lập tức điều động binh lính đến trước cổng cung điện, không ai được trái lời!”

Cùng lúc ấy, một nhóm khác đến ngoại ô và thị vệ cũng giơ cao lệnh bài rồi lớn tiếng hô, “Ba vị tướng quân có lệnh, tối nay Đông Đô có biến nên các tướng sĩ hãy vào Đông Đô chờ lệnh!”

Binh mã nhanh chóng tập trung, còn Phạm Ngọc ở trong cung thành hào hứng chỉ huy người khác bày biện cho bữa tiệc.

Đêm nay hắn muốn trò chuyện thân mật với Tư Mã Nam, Vi Đạt Thành, và Dương Huy. Để bày tỏ tấm lòng, hắn đích thân thu xếp từ đầu đến cuối tiệc rượu này.

Cung nhân tất bật chuẩn bị, Phạm Ngọc vừa sai Lưu Thiện chỉnh lại vị trí đặt hoa vừa hỏi, “Quý phi đâu? Sao không thấy nàng?”

“Nường nường đang trên đường tới đây.” Lưu Thiện cười kính cẩn. “Ngài ấy bảo phải trang điểm thật kỹ cho bữa tiệc đêm nay.”

“Đúng đúng đúng,” Phạm Ngọc vô cùng hứng chí, “tối nay phải trịnh trọng chút. Đừng giục nàng, cứ để nàng từ từ trang điểm.”

Trong lúc Phạm Ngọc bận bịu vụ cung yến, Lạc Tử Thương thông thả dẫn theo người đến đại điện. Chân y bước đi, miệng thì nói, “Người bảo ba người bên Dương Huy làm phản?”

“Vâng,” Minh Nhất cung kính đáp, “bọn họ đã điều động binh lính vây quanh cung thành. Đại nhân, ngài xem hiện giờ...”

Lạc Tử Thương không nói gì, y nhắm mắt lại rồi điềm tĩnh hỏi, “Giấu kỹ đồng thuốc nổ trong đại điện chưa?”

“Rồi ạ,” Minh Nhất trả lời ngay, “đã nối với kíp nổ đúng như ngài dặn.”

Lạc Tử Thương cười nhẹ một tiếng, Minh Nhất hơi bối rối, “Ngài cười gì vậy?”

“Ta không ngờ Cố Cửu Tư đủ khả năng xúi giục ba người kia.” Lạc Tử Thương từ từ mở mắt ra. “Chắc hẳn cũng không ngờ ngay từ đầu ta đã chẳng định dùng thuốc nổ cho Hoàng Hà.”

Lạc Tử Thương xoay người sang chỗ khác, thản nhiên nói, “Đi thôi.”

“Đại nhân...” Minh Nhất lí nhí gọi.

Lạc Tử Thương nhìn hắn từ khóe mắt, “Hửm?”

“Hay là,” Minh Nhất mím môi, “chúng ta rời khỏi đây đi.”

Lạc Tử Thương im lặng quan sát Minh Nhất, hắn siết chặt kiếm rồi ngẩng đầu nhìn y, “Ba vị tướng quân đã tạo phản, đại quân của Lưu Hành

Tri còn ở Dự Châu, bất kể thế nào chẳng nữa thì chúng ta cũng phải rời Đông Đô!”

“Người nghĩ,” Lạc Tử Thương diềm đạm bảo, “hiện giờ chúng ta có thể đi sao?”

Y quay đầu, bất đắc dĩ thốt lên, “Đi đâu mới được chứ?”

Nếu Lưu Hành Tri không chiếm được Đại Hạ, bọn họ sao có chỗ dung thân?

Bọn họ đã mất Dương Châu, Lưu Hành Tri mà tấn công thất bại thì nhất định sẽ trút giận lên đầu họ, sau đêm nay...bọn họ cũng không có nơi đặt chân tại Đông Đô.

Ngoại trừ thẳng tiến về phía trước và trở thành người chiến thắng, y chẳng còn đường để đi. Một khi bỏ đi, cả đời y sẽ là chuỗi ngày trốn chạy người truy sát.

Y nói khiến Minh Nhất đứng sững tại chỗ, hăn muốn phản bác nhưng chả mở miệng nổi. Lạc Tử Thương thấy hăn im thin thít bèn dừng bước rồi ngoảnh đầu lại. Minh Nhất hoang mang đứng tại cửa, không hiểu sao nhìn dáng vẻ hăn lại làm Lạc Tử Thương nhớ tới Tiêu Minh.

Tiêu Minh, Văn Nhất, người bên cạnh y cứ lần lượt đi xa.

Y chăm chú nhìn Minh Nhất hồi lâu và chột bảo, “Người dẫn các huynh đệ đi đi.”

“Đại nhân?”

“Ta không thể trốn thoát,” y bình thản nói, “nhưng các người có thể. Các người đi đi, về phủ lấy tiền rồi mau chóng rời khỏi thành và sống mai danh ẩn tích. Nếu Hoàng Hà vỡ đê đúng hẹn, mang tín vật của ta cũng như các

huynh đệ đầu quân cho Lưu Hành Tri. Nếu Hoàng Hà không vỡ đê, người hãy cầm tiền và rời đi cùng các huynh đệ. Sau đấy vĩnh viễn đừng đặt chân vào đất Đại Hạ.”

“Không được,” Minh Nhất nhíu chặt mày, “ta đi thì ai bảo vệ đại nhân?”

“Người không đi,” Lạc Tử Thương nhìn hẩn chăm chăm, “là muốn thấy ta chết trước mặt người hay muốn ta chứng kiến người chết?”

Lạc Tử Thương nói xong mấy lời này liền chấp tay lại trong tay áo, y xoay người rồi điềm nhiên nói, “Đi đi, ta vẫn là chủ tử của người, đừng lẩn lướt ta như thế.”

Từng câu từng chữ của y thật nặng nề, Minh Nhất ngẩn ngơ dõi theo bóng lưng y. Bước chân Lạc Tử Thương vững vàng lại nhanh nhẹn, y chẳng hề quay đầu lại.

Khi đến hành lang dài, Lạc Tử Thương bỗng nhận ra y cuối cùng vẫn là người cô độc.

Y khẽ cười rồi đi một mạch vào điện. Lúc tới cửa, y cất giọng, “Bệ hạ!”

Mọi người đồng loạt nhìn y, trong mắt Lưu Thiện lóe lên tia sáng lạnh lẽo. Lạc Tử Thương cung kính hành lễ với giọng vui vẻ, “Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Lạc đại nhân tới đây à.” Sắc mặt Phạm Ngọc lãnh đạm. “Ngồi xuống đi, chờ ba vị tướng quân đến sẽ khai tiệc.”

Lạc Tử Thương cười đáp lại rồi ngồi xuống, hoàn toàn ngó lơ sự lạnh nhạt từ Phạm Ngọc.

Phạm Ngọc ngồi trên cao rót rượu cho mình, hẩn không khỏi nhìn về phía Lưu Thiện, “Sao ba vị đại nhân chưa tới?”

“Có lẽ vì kẹt đường,” Lưu Thiện giải thích. “Chợ đêm ở Đông Đô nhộn nhịp, xe ngựa của ba vị đại nhân chắc bị kẹt trong đó, để nô tài sai người đi thúc giục.”

“Khỏi,” Phạm Ngọc giơ tay ngắt lời Lưu Thiện, “kiên nhẫn chờ là được. Ba vị đại nhân mà thấy phiền vì bị thúc giục thì không ổn.”

Lưu Thiện tuân lệnh, Lạc Tử Thương cúi đầu cười khi nghe hăn đối thoại với Phạm Ngọc chứ chẳng lên tiếng. Lưu Thiện liếc Lạc Tử Thương một cái, trong lòng tràn ngập bất an.

Phạm Ngọc buồn bực gõ gõ mặt bàn, đợi được một hồi thì hăn bất mãn chất vấn, “Ba vị tướng quân tới muộn còn được nhưng quý phi đâu? Nàng cũng bị kẹt đường chắc?”

“Nô tài sai người thúc giục ngay đây.”

Lưu Thiện nhanh chân lui xuống tìm người đi hồi Tây Phượng.

Vào lúc này, xe ngựa dành riêng cho quý phi của Tây Phượng đang lăn bánh về phía trước. Cố Cửu Tư mặc áo ngoài đỏ sậm, áo trong là màu trắng tinh khiết, còn tóc dùng dây vải cột lưng chừng ở sau đầu. Hăn ngồi ngay ngắn trong xe ngựa, trên đầu gối là một thanh kiếm cổ xưa trang nhã với vỏ đen tuyền viền vàng. Dưới kiếm là quyển sổ không tên trông rất chắc chắn.

Vọng Lai và Giang Hà ngồi đối diện hăn. Giang Hà mặc áo vàng kim, tóc cài quan ngọc, ông vừa phe phẩy quạt vừa nói, “Rốt cuộc người muốn làm gì khi nhờ ta giả mạo quyển sổ kia?”

“Ta muốn thử một lần.”

“Thử một lần?” Giang Hà không hiểu lắm.

Cố Cửu Tư cúi đầu vuốt quyền sở, hẩn từ tổn bảo, “Cửu cửu, thật ra nếu không gặp Ngọc Như và không có những chuyện này phát sinh, chắc ta sẽ mãi mãi là tên ăn chơi trác táng.”

“Ta không biết lời nói đủ sức đả thương người khác, cũng không hiểu một câu vui đùa tùy hứng có thể hủy diệt cả đời người. Ta sẽ dùng hơn phân nửa đời mình trong việc hao tổn tâm trí để đối chọi với phụ thân vì muốn chứng tỏ bản thân.”

Giang Hà lẳng lặng nghe mà không nói lời nào, Cố Cửu Tư ngẩng đầu nhìn màn xe đong đưa rồi tiếp lời, “Ta nghe Lưu Thiện kể lúc tiên đế hấp hối, bệ hạ đã hỏi một câu cuối cùng là thiên hạ hay hẩn quan trọng hơn. Mọi người không hiểu câu hỏi ấy nhưng ta lại hiểu. Ta nghĩ kỳ thật bệ hạ để ý tiên đế từ tận đáy lòng.”

“Nhi tử luôn để ý phụ thân à?” Giang Hà cụp mắt xuống, ông gấp mở cây quạt nhỏ trong tay.

Cố Cửu Tư lắc đầu, “Không phải ai cũng để ý phụ thân nhưng rất nhiều người để ý nhân sinh của họ.”

Giang Hà ngược nhìn Cố Cửu Tư, hẩn đáp lại ánh mắt ông cùng giọng nói sâu xa, “Phụ mẫu là điểm xuất phát của mỗi người.”

Giang Hà lẳng thình, sau một hồi, ông bật cười, “Người nói đúng.”

“Khi đã đeo bám một việc quá lâu thì nó sẽ trở thành chấp niệm.” Cố Cửu Tư thấy Giang Hà đã hiểu bèn thu hồi ánh mắt rồi thì thầm, “Chấp niệm nào cũng cần một kết thúc.”

Giang Hà đáp lại một tiếng, ông quay đầu nhìn bức tường cung điện thấp thoáng sau màn xe. “Người nói đúng,” ông lẩm bẩm, “mọi việc đều cần một kết thúc.”

Trong lúc hai người trò chuyện, xe ngựa đã tới cửa đại điện. Khi bọn họ xuống xe, người xung quanh lộ ra đôi mắt kinh ngạc.

Nhưng chẳng ai dám hỏi chuyện vì Cố Cửu Tư, Giang Hà, lẫn Vọng Lai không hề sợ hãi mà đứng ưỡn ngực thẳng lưng.

Bọn họ đi thẳng vào trong đại điện. Tay áo rộng của vũ cơ tung bay trong điện, các cung nhân thấy bọn họ tới liền ngạc nhiên lẫn hoảng sợ. Phạm Ngọc ngồi trên cao kinh hãi nhìn ba người xuất hiện ở cửa.

Cố Cửu Tư cầm kiếm, Giang Hà với Vọng Lai theo chân hăm vào đại điện. Bọn họ vượt qua các vũ cơ rồi dừng lại ngay giữa đại điện, ba người quỳ một bên gối và cất cao giọng, “Thần Cố Cửu Tư, Giang Hà, Vọng Lai bái kiến bệ hạ!”

Hiện tại là giờ Dậu[2], binh lính bắt đầu tụ tập bên ngoài cung thành. Binh lính thủ thành giữ chặt cổng mà cấp bách gào, “Mau truyền tin cho bệ hạ, ba vị tướng quân mưu phản, bọn họ đã bao vây cung thành!”

Người bên Cố Cửu Tư chỉ huy binh lính của Dương Huy xông tới cổng thành Đông Đô, bọn họ chặt đứt dây thừng rồi hô to với binh lính ngoài thành, “Vào đi! Tam quân phụng mệnh vào thành, ai dám ngăn cản thì giết không cần luận tội!”

Tại con đê lớn của Hoàng Hà, mọi người trật tự thi công. Người tham gia mỗi lúc một đông, thôn dân ở vùng phụ cận đều tới hỗ trợ vận chuyển bao cát, chèn đá lấp đất, thậm chí còn đứng chắn trước miệng đê bị vỡ...

Mưa rơi dày đặc, hễ một cái miệng đê bị vỡ thì rất nhiều người sẽ tiến lên cầm tay nhau đứng giữa dòng nước. Sau đó những người khác khuân bao cát và đá tới lấp kín chỗ đê vỡ.

Mọi người lập đi lập lại, đôi chân không ngừng bước về phía trước.

Liễu Ngọc Như đi sau bọn họ, chặt vật khuôn vác bao cát như bao người. Phó Bảo Nguyên gượng cười khi nhìn bộ dạng của nàng, “Hay người về trước đi?”

Liễu Ngọc Như đưa mắt nhìn ông. Phó Bảo Nguyên và nàng cùng nâng một bao cát, ông thì trào, “Cấm nhi mới một tuổi, ngộ nhỡ Cửu Tư gặp chuyện thì trong nhà còn phải dựa vào người. Người có mặt hay không cũng chẳng thay đổi gì mấy.”

Ông cúi đầu, “Mưa càng lúc càng lớn.”

Mưa càng lúc càng lớn, miệng đê bị vỡ càng lúc càng nhiều. Đến hồi sóng to từ thượng du tràn tới thì đê vỡ chỉ là vấn đề thời gian.

Liễu Ngọc Như hiểu ý ông nhưng nàng lắc đầu, “Sao ta có thể bỏ đi khi đã khuyên mọi người ở lại?”

Bọn họ đặt bao cát vào đúng vị trí, lúc quay lại lấy bao khác thì có người thắng thốt.

“Sóng to!”

“Sóng to tới”!

Liễu Ngọc Như quay đầu lại liền thấy nước sông từ thượng du ào ào kéo đến hết con thú dữ, cơn mưa cũng trở nên dữ dội hơn như để trợ giúp nó. Nàng hét lớn, “Giữ chặt dây! Mọi người mau giữ chặt dây!”

Nước sông Hoàng Hà chảy xiết, gió mạnh thổi phần phật tại Thủ Nam Quan.

Tiếng vó ngựa âm âm từ xa, tiếng trống trận rền vang, và tiếng gào thét vút bay tận trời cao hòa lẫn vào nhau. Thẩm Minh đứng tại đầu tường, chòm tua đỏ trên đỉnh mũ giáp của hãn phấp phới trong gió. Hãn dõng theo

đại quân xông qua màn mưa để tới đây, Diệp Vận đứng cạnh bình tĩnh báo cáo, “Người yên tâm, được liệu, cáng cứu thương, dầu hỏa đã được chuẩn bị đầy đủ.”

Diệp Vận nhìn đội quân ở nơi xa, thản nhiên nói, “Người bị thương, ta cứu người. Người chết đi, ta nhạt xác. Nếu bọn chúng công phá Thủ Nam Quan, ta quyết không chừa lại viên lương thực nào cho chúng.”

Thẩm Minh quay đầu liếc nàng ấy một cái, hãnh nhin không được mà cười sáng khoái, “Người vẫn quyết đoán như thế.”

Diệp Vận định cãi lộn thì Thẩm Minh tiến lên trước một bước, hãnh thét to, “Bắn tên!”

Trong nháy mắt, hàng triệu mũi tên được châm lửa thắp sáng cả bầu trời đêm và lao thẳng về đội quân đang kéo đến.

Cuộc chiến giữ thành gần như là gian nan nhất của Đại Hạ chính thức mở màn.

Trống đánh vang dội trời cao trên chiến trường, nhưng đại diện ở Đông Đô lại yên tĩnh hết vùng đất chết.

Phạm Ngọc ngờ ngàng nhìn Cố Cửu Tư. Rất lâu sau, hãnh đứng lên và run rẩy nói, “Người...sao người có thể xuất hiện ở đây!”

“Người đâu!” Hãnh vừa nhìn xung quanh vừa gào, “Người đâu, bắt tên nghịch tặc này!”

Hãnh vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân gấp gáp. Sau đấy một thị vệ vọt vào bẩm báo, “Bệ hạ, nguy...nguy rồi, binh lính đang bao vây cung thành!”

“Người nói cái gì?” Phạm Ngọc hoảng loạn thốt lên, “Ai bao vây cung thành?!”

Thị vệ quỳ trên mặt đất, hăn thở hỗn hển, “Là quân đội của Vi Đạt Thành, Tư Mã Nam, và Dương Huy. Bọn họ tập trung lực lượng ở bên ngoài rồi vây quanh toàn bộ cung thành.”

Thông tin trên khiến Phạm Ngọc choáng váng, hăn nhìn về phía Lạc Tử Thương theo bản năng. Lạc Tử Thương đứng dậy, y chắp tay trước người rồi điềm tĩnh nhìn Cố Cửu Tư, “Cố Cửu Tư, mọi việc đều có thể thương lượng. Người hãy mời ba vị tướng quân vào cung một chuyến.”

“Ta thật ngạc nhiên vì người còn ở đây,” Cố Cửu Tư chăm chú quan sát Lạc Tử Thương, “đáng lẽ người phải chạy trốn mới đúng.”

“Người bày thiên la địa võng ngoài kia,” Lạc Tử Thương cười rộ, “ta mà chạy thì chẳng phải chui đầu vô lưới sao?”

“Người phán đoán cũng chính xác đấy.”

“Sao sánh bằng Cổ đại nhân.”

Nói xong, hai người mặt đối mặt và không ai phát ra tiếng nào. Phạm Ngọc căng thẳng nhìn bọn họ, hăn quát tháo thị vệ, “Các người thất thần làm gì? Mau bắt bọn chúng lại! Bắt lại cho ta!”

“Bệ hạ,” Lạc Tử Thương bước từ trên đài cao xuống, nhắc nhở Phạm Ngọc, “bọn chúng đã tập trung lực lượng quân sự ở bên ngoài, chỉ cần chúng ta ra tay thì bọn chúng sẽ tấn công.”

Lạc Tử Thương đến trước mặt Cố Cửu Tư; vóc dáng hai người khá giống nhau, ngay cả khuôn mặt cũng có vài phần tương tự. Y nhìn Cố Cửu Tư rồi khẽ cười, “Quen biết lâu như vậy mà hình như ta chưa chơi cờ với người bao giờ.”

“Đúng vậy.”

“Làm một ván nhé?”

“Được thôi.”

Cố Cửu Tư đồng ý, hần nhìn về phía Lưu Thiện rồi lấy quyển sổ ra và từ tốn nói, “Đưa cho bộ hạ.”

Lưu Thiện cung kính đến chỗ Cố Cửu Tư nhận quyển sổ, sau đấy hần dâng nó lên Phạm Ngọc. Phạm Ngọc kinh hoàng lo sợ, không dám đụng vào quyển sổ.

Cung nhân bưng bàn cờ tới rồi bày biện ra. Cố Cửu Tư mời Lạc Tử Thương ngồi xuống, đồng thời hạ thấp giọng nói với Phạm Ngọc, “Đây là món đồ ta tìm được ở nhà cũ của tiên đế tại U Châu, ta nghĩ bộ hạ sẽ muốn có nó nên mới mang theo.”

Phạm Ngọc sửng sốt khi nghe đây là món đồ thuộc về Phạm Hiên, hần đau đầu nhìn quyển sổ và lắc đầu thay cho lời cự tuyệt. Cố Cửu Tư vâng vâng quân cờ, bình thản bảo, “Bộ hạ nên đọc một chút, biết đâu lại có đáp án mà bộ hạ luôn tìm kiếm?”

Lời này khiến Phạm Ngọc nhìn quyển sổ kia hồi lâu, cuối cùng hần vươn tay cầm lấy rồi mở nó ra.

Nội dung quyển sổ là nhật ký của Phạm Hiên, dường như đã được viết từ nhiều năm về trước.

“Hôm nay con ta chào đời, nó cứ khóc nỉ non miết lúc ta ôm. Ta sợ mình ôm sai cách, chắc phải mời người dạy thuật ôm trẻ con mất.”

“Ta đã nghĩ suốt mấy tháng nên đặt tên gì cho con ta, cứ thế này khéo ai cũng gọi nó là ‘nhóc’. Vì vậy ta rút thăm để quyết định và bốc được chữ

‘ngọc’. Viên ngọc do trời định, con ta dĩ nhiên sẽ thành vị quân tử tựa ngọc.”

...

Từng câu từng chữ được viết từ ngày hẵn sinh ra, Phạm Ngọc đọc quyển nhật ký mình chưa từng thấy tới mức ngây dại.

Cổ Cửu Tư thấy Phạm Ngọc say sưa đọc, hẵn xoay người rồi giơ tay làm tư thế mời với Lạc Tử Thương.

Lạc Tử Thương liếc hẵn một cái, y gật đầu và đặt quân cờ đầu tiên xuống.

“Ta cứ nghĩ mình sẽ thắng.” Quân cờ được đặt xuống theo nhịp điệu nói chuyện của Lạc Tử Thương. “Năm đó ta xúi giục Lưu Hành Tri đánh Đại Hạ nhưng ông ta chả dám, ta đành chấp thuận làm nội ứng để vào Đại Hạ. Ngay từ đầu ta đã biết tương lai Đại Hạ sẽ rất cường thịnh, song căn cơ lại quá yếu và đây là cơ hội cho ta. Ta định khống chế Phạm Ngọc rồi dọn đường giúp Lưu Hành Tri tấn công, chờ các người trai cò đánh nhau thì ta thành ngư ông đắc lợi.”

Phong cách đánh cờ của Lạc Tử Thương sắc bén, y vừa nói vừa luôn tay đặt cờ xuống để từng bước ép sát. Cổ Cửu Tư không sót ruột, quân trắng của hẵn bị động tiếp chiêu và miễn cưỡng chống cự thế công từ Lạc Tử Thương. Hẵn nói với giọng đều đều, “Nhưng chính sự chờ đợi này của người tạo cơ hội cho Đại Hạ. Ta và Ngọc Như khuyến khích trồng trọt ở U Châu lần phát triển mậu dịch. Sau khi Hoàng Hà được cải tạo để tàu thuyền đi lại, mậu dịch của Đại Hạ phát đạt, ngoài ra nhờ Ngọc Như lo liệu mà lương thực tại Vĩnh Châu và U Châu tăng cao. Vấn đề Hoàng Hà được giải quyết không những giúp Đại Hạ nhanh chóng phục hồi sau cơn nội loạn, mà còn xử lý những rắc rối trong vận chuyển lương thảo từ U Châu đến

Vĩnh Châu. Những điều này khiến cuộc tấn công Đại Hạ của các người khó khăn bội phần.”

“Nhưng ta cũng âm thầm phá hoại Hoàng Hà,” Lạc Tử Thương tiếp lời, “Hoàng Hà vỡ đê thì tiền tuyến Dự Châu sẽ bị diệt sạch và người mất hết binh lính.”

Lạc Tử Thương bao vây quân cờ của Cố Cửu Tư, y chiếm được một quân trong khi Cố Cửu Tư đặt một quân khác lên góc bàn cờ.

“Ta mượn danh nghĩa Phạm Ngọc để rút quân đội tiền tuyến về Đông Đô, sau đấy gài bẫy giết hại Tần Uyển Chi nhằm kích thích Chu Cao Lăng phản nộ mà tấn công Đông Đô. Hai đội quân tinh nhuệ của Đại Hạ quyết chiến tại đây, kết cục chính là một đám tàn binh.”

Nước tiếp theo từ Lạc Tử Thương lại ăn mất một quân cờ của Cố Cửu Tư song hãn chẳng hề biến sắc, chỉ đặt cờ phía xa xa.

“Nhưng Đại Hạ huấn luyện quân đội bằng cách sát phạt nên dù chỉ còn tàn binh thì vẫn đủ sức đánh Lưu Hành Tri. Con đường hành quân của Lưu Hành Tri quá dài, từ Ích Châu đến Đông Đô rồi lại giao chiến với quân đội Đông Đô. Ta định lợi dụng lúc ông ta kiệt sức sẽ lấy danh nghĩa khôi phục Đại Hạ mà thống nhất giang sơn.”

Lạc Tử Thương đặt quân cờ vào góc và lần lượt ăn từng quân ở góc phải của Cố Cửu Tư.

“Đáng lẽ người phải chết ở đây.” Lạc Tử Thương ra vẻ tiếc nuối nhìn Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư hờ hững đặt cờ xuống, hòa nhã đáp, “Thật đáng tiếc vì ta còn sống.”

“Lạc Tử Thương, thật ra thất bại của người đã được định từ sớm.”

Cổ Cửu Tư nhẹ nhàng đặt xuống một quân cờ, Lạc Tử Thương nhíu mày, “Người có ý gì?”

“Người tưởng tiên đế chả hay biết kế hoạch của người mới chấp nhận cho người đảm nhiệm thái phó để lấy lòng Dương Châu. Có điều chắc người không ngờ tiên đế muốn kéo dài thời gian. Người lẫn Lưu Hành Tri đều là vua một nước nhưng chẳng nghĩ cách phát triển đất nước mà chỉ biết đùa bỡn với lòng người lẫn quyền mưu. Thực chất tiên đế hiểu các người tính toán cái gì nên ngài cũng hiểu nếu cự tuyệt việc người vào Đông Đô thì người sẽ quay về Dương Châu tìm biện pháp khác, chưa biết chừng người còn cảm nhận được sự uy hiếp từ Đại Hạ rồi thuyết phục Lưu Hành Tri tấn công nữa. Nhưng với thực lực của Đại Hạ lúc đó thì không thể chống cự nếu các người hợp lực tiến công. Vì vậy tiên đế đáp ứng vụ người vào Đông Đô không phải để cho người cơ hội mà để câu giờ cho Đại Hạ.”

Nghe đến đây, Lạc Tử Thương mở to mắt.

Cổ Cửu Tư đặt cờ xuống và quân phe hắc bắt đầu phản công. Hai người luân phiên đánh, giờ Lạc Tử Thương mới phát hiện quân trắng của Cổ Cửu Tư không biết đã kết nối với nhau từ lúc nào. Cổ Cửu Tư thong dong nói tiếp, “Người nghĩ phá hoại Hoàng Hà để tiêu diệt binh lực Dự Châu là mở đường giúp Lưu Hành Tri, nhưng người không biết Chu đại nhân đang chờ các người làm thế.”

“Tại sao?” Lòng bàn tay nắm cờ của Lạc Tử Thương đổ đầy mồ hôi.

Cổ Cửu Tư nhàn nhạt trả lời, “Một khi Hoàng Hà vỡ đê, hàng triệu bả tánh sẽ gặp họa. Nếu tin tức Lưu Hành Tri và người là kẻ khởi xướng tai họa lan truyền khắp nơi thì người nghĩ lòng dân trong thiên hạ hướng về ai?”

“Lòng dân?” Từ này khiến Lạc Tử Thương châm biếm, “Lòng dân có ích lợi gì chứ?”

“Nếu là ngày thường thì đương nhiên không có ích lợi,” Cổ Cửu Tư đáp. “Các người phá hủy Hoàng Hà, còn Chu đại nhân chiếm lấy Đông Đô và cướp bóc tài sản nơi đây. Sau đó ông ấy dùng tiền của Đông Đô chiêu mộ lưu dân làm binh lính rồi giúp bá tánh Vĩnh Châu tu sửa Hoàng Hà. Đến lúc ấy, Vĩnh Châu thuộc về Chu đại nhân hay Lưu Hành Tri?”

Câu hỏi trên khiến mặt Lạc Tử Thương đành lại, Cổ Cửu Tư tiếp tục đánh cờ phản công, “Hoàng Hà vỡ đê dĩ nhiên sẽ tiêu diệt chủ lực của Dự Châu nhưng đồng thời lại sản sinh vô số người căm thù các người. Chỉ cần nuôi sống bọn họ thì đây chính là đội quân lợi hại nhất của Chu đại nhân, còn Vĩnh Châu cũng tự nguyện xưng thần chứ không dùng vũ lực phản kháng. Chu đại nhân có Vĩnh Châu trong tay thì Lưu Hành Tri muốn hỗ trợ người tấn công Dương Châu sẽ khó đến cỡ nào?”

Hắn liên tiếp xuất chiêu dồn ép đối thủ, Lạc Tử Thương chật vật phòng ngự với cái trán lấm tấm mồ hôi. Cổ Cửu Tư phân tích, “Người đặt ba vị tướng quân tại Đông Đô để Chu đại nhân quyết chiến với họ và nghĩ sau đó Chu đại nhân sẽ tử thủ Đông Đô rồi đấu với Lưu Hành Tri hả? Không, ngay từ đầu Chu đại nhân đã quyết định từ bỏ Đông Đô vì ông ấy chỉ cần tiền của Đông Đô. Ông ấy sẽ dùng số tiền này chiếm lấy Vĩnh Châu, chinh đồn quân đội rồi mới tái chiến. Trong khi đó, Lưu Hành Tri phải đối mặt với hàng triệu quân địch. Bây giờ người còn nghĩ Hoàng Hà vỡ đê là kế hay không?”

Lạc Tử Thương im phăng phắc, lát sau y hỏi, “Nếu Dương Châu chẳng rơi vào tay người thì Chu Cao Lăng không sợ ta hợp tác với Lưu Hành Tri tấn công Vĩnh Châu sao?”

“Thế nên người biết lý do tiên đế cho phép người ở lại Đông Đô lâu vậy không?”

Cổ Cửu Tư điềm tĩnh nói, “Số tội ác người phạm phải ở Dương Châu chất cao tận trời, bá tánh Dương Châu nhớ kỹ và luôn chờ thời cơ. Tiêu

Minh chẳng qua là thiếu niên mười chín tuổi, hăn khó mà khống chế được một Dương Châu với sóng ngầm cuồn cuộn. Ngay cả khi không có Ngọc Như thì cũng sẽ có người khác, người mất Dương Châu là chuyện sớm muộn.”

“Mọi con đường đều có kết cục riêng. Lạc Tử Thương, người tự hào mình thông minh tuyệt đỉnh nhưng trên đời này còn quá nhiều người thông minh hơn người. Người nghĩ tại sao bọn họ không chọn con đường người đi?”

Cổ Cửu Tư ngược nhìn y, “Vì những con đường được xây bằng tội ác chồng chất đều là đường cùng. Thiên hạ là giang sơn và bá tánh, người muốn thiên hạ thì trong mắt người phải chứa nó. Nếu mãi mê đùa bỡn với quyền mưu lẫn lòng người, sao người có thể nhìn ván cờ một cách toàn diện?”

“Người mà giống tiên đế thì hồi trước đã không tới Đông Đô, thay vào đấy dốc sức chuộc tội và suy nghĩ biện pháp giúp bá tánh Dương Châu sống tốt. Hay biết đâu người sẽ không dùng thủ đoạn tanh tươi để trở thành chủ nhân của Dương Châu. Nếu người tuân thủ quy tắc quân thần giống Chu đại nhân, chỉ ít người cũng ý thức được tiên đế đánh ván cờ thiên hạ thế nào qua những nước đi như chinh lý quốc khố, bình định phe phái cũ, tu sửa Hoàng Hà, tra xét vụ án Vĩnh Châu, giảm bớt gánh nặng thuế[3], và phát triển nông nghiệp mật dịch. Có khi người còn nhận ra trước lúc tiên đế tổ chức khoa cử nữa. Người cho rằng Chu đại nhân từ bỏ Đông Đô là bại trận à? Người nhìn xem hai vựa lúa lớn nhất Đại Hạ nằm ở đâu? U Châu và Vĩnh Châu. Tàu thuyền Đại Hạ đa phần đi qua nơi nào? U Châu và Vĩnh Châu. Chỉ cần Chu đại nhân nắm giữ hai địa phương này thì ngóc đầu trở lại là vấn đề thời gian.”

Cổ Cửu Tư vừa nói vừa đặt cái “cạch” quân cờ cuối cùng xuống bàn cờ, hăn thương xót nhìn Lạc Tử Thương, “Ngay từ lúc bắt đầu, người đã thua rồi.”

Lạc Tử thương lặng thinh nhìn ván cờ mình vừa thua, y nhin chẳng được mà bật cười.

“Ta thua...”

Miệng y cười, tay y che khuất khuôn mặt, “Ta thua...nhưng người thì thắng chắc?!”

“Người muốn một mình quân và thái bình thịnh trị! Chu Cao Lãng coi mạng người như cỏ rác, đánh đổi tính mạng bá tánh của cả một thành cho ngôi vị hoàng đế. Một kẻ như vậy thì khác gì ta?!”

Lạc Tử Thương loạng choạng đứng dậy, y như đã phát điên, “Bọn họ chẳng qua xuất thân cao hơn ta, khởi đầu thuận lợi hơn ta, người nghĩ bọn họ cao thượng lắm hả?!”

“Ngay cả người—”

Lạc Tử Thương chỉ vào hăn, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, “Người nghĩ mình lương thiện hơn ta? Người đập lên người khác mới không dính bùn đất, người có tư cách gì mà phán xét ta?!”

“Ta không phán xét người.”

Cố Cửu Tư đứng dậy, nhàn nhạt bảo, “Ta chỉ muốn người hiểu rõ lý do mình chết thôi.”

“Hiểu rõ?” Lạc Tử Thương cảm thấy thật nực cười. “Người muốn ta được chết thanh thản?”

“Người có thể tự sát để giữ thể diện.” Cố Cửu Tư nhìn y. “Người không lựa chọn cũng được, ta sẽ đích thân tiễn người lên đường.”

“Cố Cửu Tư,” ánh nến bên cạnh nhuộm đỏ sườn mặt Lạc Tử Thương, y bất chợt cười sặc sụa, “người nghĩ mình thắng chắc rồi đúng không?”

Trực giác mách bảo Cố Cửu Tư điệu cười của y là điềm gỡ, hần tức khắc nhào về trước. Lạc Tử Thương chộp lấy cây nến rồi quát, “Đứng lại!”

“Ta cài thuốc nổ trong cung.” Lạc Tử Thương giữ chặt cây nến, lui về sau một bước.

Lời này khiến Lưu Thiện biến sắc kịch liệt, mọi người trong cung hộ tống chạy trốn. Lưu Thiện cuống quýt chờ Phạm Ngọc và gấp gáp giục, “Bệ hạ, đi thôi, mau lên!”

Phạm Ngọc ôm lấy quyển sổ, Lưu Thiện lôi hần ra ngoài.

Cố Cửu Tư không dám nhúc nhích vì biết mình là mục tiêu của Lạc Tử Thương; hần mà cử động dù chỉ một chút thì Lạc Tử Thương sẽ lập tức châm lửa kíp nổ. Hần siết chặt năm đấm, hần cần câu giờ cho mọi người.

“Liễu Ngọc Như luôn bảo ta không phải người tốt,” Lạc Tử Thương chậm rãi lên tiếng, “nhưng thật ra nếu có thể thì ta đâu tùy tiện giết người.”

“Người đáng lẽ là người tốt,” Cố Cửu Tư nói.

Lạc Tử Thương cười nhẹ một tiếng, “Chắc vậy, nhưng hiện giờ ta quả thật là kẻ ác. Có một câu ta chưa từng nói nhưng hôm nay ta phải nói—”

Lạc Tử Thương ngược nhìn Cố Cửu Tư, “Cố gia người phải xin lỗi ta và nương.”

“Nếu không thể cưới Lạc Y Thủy sao còn trêu chọc? Nếu đã trêu chọc sao chẳng chịu cưới? Nếu sinh ra ta sao chả dưỡng dục chu đáo? Tại sao người sống trong nhung lụa còn ta phải đối đầu với vô vàn điều xấu xa và nếm trải đủ loại cay đắng của thế gian?”

“Ta sai,” Lạc Tử Thương nhìn chòng chọc Cố Cửu Tư, “ta có lỗi với người trong thiên hạ nhưng Cố gia người nợ ta một lời xin lỗi.”

Y nói khiến Cố Cửu Tư ngẩn người, hắn vô thức nhìn về phía Giang Hà. Giang Hà nhìn Lạc Tử Thương, bình tĩnh mở miệng, “Nếu Cố gia trả người lời xin lỗi này, người sẽ buông cây nến trong tay chứ?”

Lạc Tử Thương thấy lời đề nghị của ông quá đỗi lỗ bịch nên cười như điên, “Ta buông nến hay không thì liên quan gì đến chuyện Cố gia xin lỗi? Một kẻ hèn mọn xin lỗi mà muốn ta buông con dao đồ tể để thành Phật[4], người nằm mơ giữa ban ngày hả?!”

“Ta đã thua nhưng Cố Cửu Tư và Giang Hà à,” y nhìn bọn họ, cười ra nước mắt, “các người cũng chả thắng.”

“Chẳng kẻ nào trong chúng ta thắng hết,” Lạc Tử Thương thì thào.

Y duỗi tay đưa nến tới gần kíp nổ trên giá cắm nến. Song chính khoảnh khắc ấy, Lạc Tử Thương nghe thấy Giang Hà dùng giọng cực nhỏ để thốt lên, “Thật xin lỗi.”

Tay Lạc Tử Thương khẽ run, trong nháy mắt, kiếm của Giang Hà đâm xuyên cơ thể y rồi hướng về phía cây nến. Lạc Tử Thương phản ứng rất nhanh, lúc Giang Hà nhào đến thì y rút dao giấu trong tay áo và thọc vào người ông. Đồng thời, y đổi hướng ngọn nến tới mép kíp nổ.

Lạc Tử Thương vừa châm lửa kíp nổ, Cố Cửu Tư đã cuống cuồng chạy ra ngoài đại điện; Giang Hà cản trở y giúp hắn có thêm thời gian. Cố Cửu Tư mới tới cửa liền nghe tiếng nổ vang dội ở đằng sau, sau đấy một luồng hơi nóng hất hắn về phía trước và làm hắn ngã nhào xuống đất.

Hắn cảm tưởng nội tạng bị chấn động tới mức đau buốt, tiếp theo âm thanh báo hiệu đại điện đang đổ sập truyền đến. Hắn lồm cồm bò dậy rồi lao tới trước. Khi hắn ngoảnh đầu lại, đại điện đã chìm trong biển lửa.

Trong đại điện có hai người bị ngọn lửa bao bọc. Dao của bọn họ đều cắm vào người đối phương, máu tươi tràn ra từ miệng họ.

“Người nói đúng.”

Giang Hà gian nan cất tiếng, “Trêu chọc nhưng không cưới nàng là lỗi của ta.”

Tiết lộ trên khiến Lạc Tử Thương mở bừng mắt, Giang Hà thở hỗn hển, “Sinh ra người nhưng chẳng dạy dỗ chu đáo cũng là lỗi của ta.”

“Nay ta đã hiểu lòng người, ta tặng mạng mình cho người.”

“Nhưng người hãy biết một điều,” Giang Hà đặt tay lên mặt y, “mẫu thân người rất yêu người.”

Lạc Tử Thương nhìn ông chăm chú, trước mắt Giang Hà dần biến thành màu đen, “Còn ta thật lòng yêu mẫu thân người.”

“Nếu...nếu phụ thân nàng không giết ca ca của ta,” Giang Hà dường như đã cạn kiệt sức lực, thanh âm của ông càng lúc càng mỏng manh, “ta sẽ cưới nàng, sẽ... Biết người được sinh ra... Sẽ...”

Ông chưa nói hết câu, xà nhà rớt cuộc sụp xuống vì hết chống đỡ nổi ngọn lửa hừng hực cháy. Giang Hà đẩy Lạc Tử Thương sang một bên, xà nhà đập lên người ông còn ông ngã vào người Lạc Tử Thương. Thế rồi Giang Hà khó nhọc thốt lên câu cuối cùng, “Sẽ...nhìn người...lớn lên...”

Nói xong câu ấy, Giang Hà không phát ra tiếng động nào nữa.

Lạc Tử Thương nằm trên mặt đất. Y cảm nhận được máu chảy ròng ròng, xung quanh là những con rắn lửa cắn nuốt ống tay áo rồi bầu rãnh vào da y. Lạc Tử Thương đỡ đầu nhìn mái hiên, trong chớp mắt, y tưởng như mình đã quay lại thời niên thiếu.

Y ngồi xổm trước cổng tư thực mà trộm nghe học sinh bên trong rung đùi đặc ý đọc sách. Xe ngựa Liễu gia thông thả đi ngang qua, tiểu cô nương

vén màn xe rồi tò mò nhìn y.

Thuở ấy, phong cảnh Dương Châu rực rỡ với trời xanh mây trắng, y cũng là một thiếu niên tốt đẹp.

Cơn đau lẫn lửa nóng nuốt chửng Lạc Tử Thương, y chậm rãi nhắm nghiền mắt.

Tiệc nuôi đầu tiên của đời y coi như đã được hoàn thành.

“Cha.”

Một từ đơn giản nhưng từng chất chứa mọi khao khát về những điều đẹp đẽ.

Lạc Tử Thương đã bao lần tưởng tượng; hồi y còn nhỏ, nếu Cố Lăng Hoa chịu đón con về Cố gia thì có lẽ y sẽ giống Cố Cửu Tư.

Song tới tận hôm nay y mới phát hiện phụ thân mình không phải Cố Lăng Hoa.

Vào năm y mười hai tuổi, phụ thân y là người đích thân đưa nhi tử lên con đường đầy xương trắng.

Lạc gia là khởi đầu cho hành trình đẫm máu của y. Dầu vậy Lạc Tử Thương luôn thầm nhủ nếu mình có thể làm lại và trưởng thành bên phụ thân, y vẫn quyết định gọi ông một tiếng—

Cha.

Cố Cửu Tư lao ra khỏi đại điện rồi ngã xuống đất, Vọng Lai vốn canh giữ bên ngoài liền xông lên đỡ hấn dậy, “Đại công tử không sao chứ?”

“Cửu cửu...” Cố Cửu Tư thở dốc, hấn luống cuống xoay người vì muốn quay lại, “cửu cửu...”

“Đại nhân còn ở bên trong.”

Vọng Lai giữ chặt Cỗ Cửu Tư mà bình tĩnh nói, nhưng bàn tay giữ Cỗ Cửu Tư run lẩy bẩy. Hắn tận lực kiềm chế cảm xúc để khàn khàn nhắc, “Đại công tử, còn rất nhiều việc cần chúng ta giải quyết.”

Cỗ Cửu Tư chỉ quỳ trên mặt đất chứ không đáp lại.

Mắt Vọng Lai đỏ hoe nhưng hắn vẫn bảo, “Đại nhân đã sớm đoán được chuyện hôm nay. Ngài ấy nói mình nợ Lạc Tử Thương lẫn Lạc gia một cái mạng nên trước sau gì cũng phải hoàn trả.”

Cỗ Cửu Tư im lặng, hắn được Vọng Lai dìu dậy rồi cất giọng khàn đặc, “Tiến hành chữa cháy đi, còn nhiều việc đang chờ chúng ta.”

Hắn vừa nói vừa cất bước, bỏ lại sau lưng ngọn lửa mãnh liệt. Cỗ Cửu Tư dùng hết sức lực để đầu óc tỉnh táo nhưng chẳng hiểu sao hắn thấy khung cảnh trước mắt cứ nhòe nhoẹt.

Hắn đi từ nội viện đến ngoại viện, có lẽ vì quãng đường dài nên lúc tới trước mặt Phạm Ngọc, hắn đã đủ bình tĩnh để cung kính gọi, “Bệ hạ.”

Phạm Ngọc chẳng đoái hoài đến Cỗ Cửu Tư, hắn nhìn ngọn lửa cao vút bằng khuôn mặt thần thờ.

Cỗ Cửu Tư nuốt xuống máu tươi cuộn cuộn trong ngực rồi khàn khàn nói, “Hạ lệnh đi.”

Phạm Ngọc quay đầu lại, hắn mờ mịt hỏi Cỗ Cửu Tư, “Lệnh gì?”

“Truyền ngôi cho Chu đại nhân,” Cỗ Cửu Tư dứt khoát trả lời, “như vậy ngài mới có đường sống.”

“Đường sống?” Phạm Ngọc cười giễu cợt. “Chu Cao Lăng mà cho trầm đường sống á?”

“Bệ hạ,” Cố Cửu Tư cúi đầu, thành khẩn khuyên, “ngài không vì mình thì cũng hãy nghĩ cho bá tánh.”

“Tính mạng của loài giun dế,” mặt Phạm Ngọc lạnh tanh, “liên quan gì đến trẫm?”

“Bệ hạ,” Cố Cửu Tư thở dài, “tiên đế từng nói với thần rằng bệ hạ luôn là niềm kiêu hãnh của ngài ấy.”

Phạm Ngọc lặng thinh, hắt siết tay và ngoan cổ ngậm chặt miệng. Cố Cửu Tư cúi đầu nói tiếp, “Tiên đế đã đi xa rồi.”

Lời này khiến Phạm Ngọc thoáng ngẩn ngơ, Cố Cửu Tư khẽ khàng than, “Bệ hạ, dù cả thiên hạ phản đối thì tiên đế vẫn giao giang sơn cho ngài. Chỉ ít ngài hãy một lần chứng minh tiên đế đã làm đúng.”

“Giao giang sơn cho Chu đại nhân và cứu bá tánh Đông Đô.”

Phạm Ngọc không nói gì, trông hẩn hoang mang tột cùng. Tay hắn đang cầm quyển sổ Cố Cửu Tư đưa còn Cố Cửu Tư đứng cạnh chờ câu trả lời của hắn. Hồi lâu sau, Phạm Ngọc quay lại nhìn Cố Cửu Tư, “Tây Phong[5] đâu?”

“Còn sống.”

“Chu Cao Lăng sẽ bỏ qua cho trẫm nếu trẫm nhường ngôi?”

“Vâng.”

“Lưu Thiện thì sao?”

“Cũng vậy.”

“Tây Phong nữa chứ?”

“Ừ.”

“Được,” Phạm Ngọc quay đầu đi, hăn cụp mắt xuống như rất mệt mỏi, “lấy giấy bút đến đây.”

Lưu Thiện nghe vậy bèn mau chóng sai người cầm thánh chỉ tới để Phạm Ngọc viết rồi ấn ngọc tỳ lên.

Cố Cửu Tư kiểm tra lại nội dung thánh chỉ, hăn thở phào nhẹ nhõm và bảo Lưu Thiện, “Dẫn bộ hạ đi nghỉ đi.”

Lưu Thiện khom lưng tuân lệnh rồi dìu Phạm Ngọc về tẩm cung.

Phạm Ngọc vẫn ôm khư khư quyển sổ kia, khuôn mặt đượm vẻ mệt mỏi.

“Lưu Thiện,” hăn hoảng hốt bật thốt, “đến hôm nay ta[6] mới cảm nhận được cha mình đã chết.”

Lưu Thiện không tiếp chuyện, Phạm Ngọc chậm chạp thổ lộ, “Ta cứ tưởng mình hận ông ấy.”

“Nhưng giờ ta phát hiện Tây Phong nói đúng.”

“Ta thật ra...chỉ không buông tay được thôi.”

Lưu Thiện vừa nghe hăn lẩm bẩm vừa đưa hăn về cung. Khi ở trong tẩm cung, Lưu Thiện hầu hạ hăn rửa mặt rồi dâng một chén trà ấm và ôn hòa nói, “Bộ hạ đã vất vả, ngài ngủ một giấc đi.”

“Lưu Thiện,” Phạm Ngọc vẫn mở to mắt, không biết đang sợ sệt hay thất thần, “ta có thể sống sót không?”

“Cố đại nhân đã hứa,” Lưu Thiện kính cẩn bảo, “Chu đại nhân sẽ bỏ qua cho ngài.”

“Ừ...”

Lời khẳng định trên rốt cuộc khiến Phạm Ngọc yên tâm, hần từ từ nhắm mắt lại, “Lưu Thiện, ta tốt với người như vậy nên đừng phụ lòng ta.”

“Bệ hạ,” Lưu Thiện chợt hỏi, “ngài còn nhớ Lưu Hành chứ?”

“Hắn là ai?” Phạm Ngọc lúng túng.

Lưu Thiện cười cười, “Là ca ca của nô tài, từng phụng dưỡng ngài. Ca ca là một nô tài vụng về nên chắc ngài quên mất rồi.”

“Vậy à...” Phạm Ngọc thấy hơi buồn ngủ, hần thì thào, “Đợi mọi việc kết thúc thì để hần tới làm việc bên ta đi.”

Lưu Thiện chẳng đáp trả, Phạm Ngọc nhắm mắt lại. Lát sau, Lưu Thiện đứng dậy đi ra ngoài.

Cố Cửu Tư có thánh chỉ liền tiếp quản cấm quân trong nội cung, sau đấy hần phái người mở cổng cung điện để mời Tư Mã Nam, Vi Đạt Thành, và Dương Huy vào.

Lúc ba người vào cung, ngọn lửa ở đại điện đã gần như được dập tắt. Thái giám khiêng ra từ đồng hồ nát hai thi thể, Cố Cửu Tư đứng cạnh thi thể nhưng thật lòng thì hần không phân biệt nổi ai là ai. Sau một hồi, hần căn dặn, “Chuẩn bị quan tài đi.”

Thu xếp cho thi thể Giang Hà và Lạc Tử Thương xong, Cố Cửu Tư xoay người hành lễ với Tư Mã Nam, Vi Đạt Thành, cùng Dương Huy.

Hần bị thương – chưa kể khuôn mặt còn trắng bệch – Dương Huy không khỏi nhắc, “Hay Cố đại nhân để ngự y khám bệnh đã?”

“Ta được khám rồi,” Cố Cửu Tư cười cười, “các vị đại nhân không cần lo lắng. Chúng ta bàn việc đi, sơ tán bá tánh hết chưa?”

“E rằng phải đến ngày mai,” Dương Huy chau mày, “nhiều người quá.”

Cố Cửu Tư gật gù, “Cứ ráng hết sức vậy. Trước mắt hãy thông báo cho bá quan văn võ mai vẫn lên triều như bình thường. Ba vị đại nhân,” Cố Cửu Tư uể oải nói, “ngày mai ta sẽ đàm phán với Chu đại nhân trước để ngài ấy vào thành trong hòa bình. Nếu thất bại thì Cố mỗ cũng không quản được chuyện kế tiếp. Mong ba vị đại nhân thận trọng suy xét những gì mình muốn làm sau đó.”

Ba người đáp một tiếng và không nói gì thêm.

Chẳng mấy chốc đã tới giờ lên triều, Cố Cửu Tư phái người đi mời Phạm Ngọc. Thái giám chỉ đi một lát đã về, hắn còn dẫn theo Lưu Thiện nữa.

“Bệ hạ đâu?” Cố Cửu Tư hơi ngạc nhiên.

Lưu Thiện giữ nguyên vẻ mặt điềm nhiên mà thông báo, “Bị cung nhân đánh chết rồi.”

Lời này khiến Cố Cửu Tư trợn to mắt, “Người nói cái gì?!”

“Xưa nay bệ hạ cư xử quá mức tàn bạo,” sắc mặt Lưu Thiện chả hề có chút thương hại, “nên trong cung có đông người căm hận. Đêm qua sau khi ta dẫn bệ hạ về tẩm cung, nhiều thái giám thị nữ biết tin liền lợi dụng lúc ta vắng mặt mà lên vào đánh chết bệ hạ.”

Cố Cửu Tư im lặng, kỳ thật không cần Lưu Thiện giải thích thì hắn cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Người hầu ban đầu của Phạm Ngọc là Lưu Hành – ca ca của Lưu Thiện – hắn chết vì bị Phạm Ngọc đánh đập. Hồi ấy Phạm Ngọc mới thành thái tử, Lưu Thiện thay thế Lưu Hành hầu hạ hắn.

Lúc đầu Cố Cửu Tư chỉ đưa vàng bạc cho Lưu Thiện, sau này hai người mới kết bạn.

Lưu Thiện ngược nhìn Cố Cửu Tư và nhắc nhở, “Đại nhân nói Chu đại nhân sẽ bỏ qua cho bệ hạ, nhưng bệ hạ đâu chỉ nợ mình Chu đại nhân?”

“Ta hiểu,” Cố Cửu Tư gật đầu, “người nhớ tự kiềm chế mà nghe lệnh Chu đại nhân.”

Phạm Ngọc mất nhưng mọi người vẫn phải lên triều. Quần thần nhận được tin lên triều như bình thường và cả tin bình biến. Chẳng ai có thể tìm hiểu những việc đã xảy ra, đành giả vờ không biết gì hết mà thấp thỏm lên triều.

Trong số này vẫn có người trấn định lạ thường; ví dụ như Hình Bộ Thượng thư Lý Ngọc Xương hay Tân Nam của Ngự Sử Đài. Hai người đứng giữa đám đông như không có cảm xúc gì đặc biệt trước sự biến hóa trong triều đình.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 174

Hiện tại trời chưa sáng, quần thần đứng theo thứ tự ở bên ngoài đại điện. Một thần tử bất an giật giật tay áo Lý Ngọc Xương rồi lí nhí hỏi, “Lý đại nhân không sợ à?”

“Sợ gì?”

“Tôi qua có binh biến,” người nọ bảo, “ngộ nhờ bệ hạ lại bị thay đổi...”

“Thì sao chứ?”

Ánh mắt Lý Ngọc Xương hướng đến mây đen trên trời, hần thản nhiên đáp, “Có thay đổi bệ hạ thì ta vẫn là thượng thư của bá tánh.”

Bầu trời Đông Đô dần sáng, cùng lúc ấy, mưa to tầm tã tại khúc sông Hoàng Hà ở Vĩnh Châu. Sức nước của Hoàng Hà rốt cuộc vẫn khiến đê đập bị vỡ nhưng bao cát mà Liễu Ngọc Như đắp phía sau lại ngăn cản dòng chảy. Bọn họ nắm tay nhau đứng giữa dòng nước hung hãn và chặn phía trước những người đang trông chờ họ câu giờ để gấp rút sửa chữa đê đập.

Liễu Ngọc Như đã kiệt sức. Nàng, Ân Hồng, Phó Bảo Nguyên và Lý tiên sinh tay trong tay, mặc cho nước lũ đánh lên thân thể.

Mặt nàng trắng bệnh, toàn thân run rẩy, chỉ trông cậy vào ý chí để nắm chặt tay người bên cạnh.

“Lý...Lý tiên sinh!” Ân Hồng run run mở miệng, “Còn bao lâu nữa?”

“Đợi mưa tạnh...”

Lý tiên sinh cũng chịu hết nổi nhưng ông vẫn gân cổ hô hào, “Mưa sẽ tạnh khi mặt trời mọc!”

Mặt trời chưa mọc thì ở đại điện Đông Đô, tiếng xướng lãnh lót của thái giám vang lên. Cửa đại điện mở ra, quan viên nối đuôi nhau bước vào. Khi đã ở trong điện, bọn thấy Cố Cửu Tư đứng trên cao; một tay nâng thánh chỉ, một tay cầm Thiên Tử Kiếm.

Cố Cửu Tư đứng trên đài cao tuyên đọc thánh chỉ của Phạm Ngọc. Lúc đọc xong, hắn nói, “Mời các vị cùng ta đến cổng thành nghênh đón bệ hạ.”

Quần thần nhìn nhau, Cố Cửu Tư tiếp tục, “Trên đường hành quân, bệ hạ đã hạ lệnh cho phép cướp bóc Đông Đô ba ngày sau khi đánh hạ nơi đây. Chúng ta đi nghênh đón nhằm mục đích khuyên giải bệ hạ vào thành trong hòa bình, tránh cho hỗn loạn xảy ra.”

Mọi người vẫn im thin thít, Lý Ngọc Xương lạnh lùng cất tiếng, “Bây giờ không đi là muốn chờ lát nữa bị thanh toán hả?”

Câu cảnh báo trên khiến mọi người hoàn hồn, Tần Nam tiếp lời, “Đông Đô đang trên bờ vực hiểm họa, các vị làm quan viên mà không cứu Đông Đô thì ai cứu?”

Xung quanh im lìm, Tần Nam bước lên trước và nói với Cố Cửu Tư, “Cố đại nhân hãy dẫn đầu.”

Cố Cửu Tư bước từ trên đài cao xuống, Lý Ngọc Xương và Tần Nam theo sát phía sau hắn. Sau đấy môn sinh của Cố Cửu Tư cũng cất bước đi cùng. Thấy số người mỗi lúc một tăng, những quan viên đang lưỡng lự liền căn cứ theo Cố Cửu Tư đến cổng cung điện và ra ngoài thành nghênh đón Chu Cao Lãng.

Lúc ra khỏi thành, bọn họ đụng phải bá tánh đang được sơ tán. Chu Cao Lãng tiến về Tây Môn nên cánh cổng này đã bị khóa, bá tánh chỉ có thể

dùng ba cổng còn lại để rời khỏi đây.

Đội ngũ quan viên đông đảo với đủ loại phẩm cấp thu hút mọi ánh mắt. Nhận ra bá tánh đang dõi theo mình, các quan viên vô thức ưỡn ngực thẳng lưng mà đi theo Cỗ Cửu Tư.

Mặt trời đã ló dạng được phân nửa ở đằng đông khi bọn họ tới cổng thành, kế tiếp mọi người thấy cờ hiệu thêu chữ “Chu” tung bay trong gió và đại quân đang phi nước đại về phía Đông Đô.

Chu Cao Lãng tới sớm hơn dự tính của Cỗ Cửu Tư, tức nghĩa ông không nghỉ ngơi mà hành quân cả ngày lẫn đêm.

Cỗ Cửu Tư để mọi người đứng chờ dưới cổng thành còn hăn đơn độc đi về hướng có đại quân.

Nắng sớm chiếu trên cát tỏa ra ánh vàng kim lấp lánh, Cỗ Cửu Tư trong bộ trang phục đỏ và tay cầm kiếm tiến lên đối mặt với biển binh lính.

Không ngừng lại, không do dự, dù chỉ có một thân một mình trước ngàn vạn người.

Hăn dừng bước tại vị trí cách thành trì hơn trăm trượng. Chu Cao Lãng cười ngựa ở đằng trước, Diệp Thế An và Chu Diệp cười ngựa song song phía sau ông. Bọn họ đã thấy Cỗ Cửu Tư từ xa; thấy gió thổi tay áo lẫn dây cột tóc của hăn, tạo nên hình ảnh bắt mắt giữa bốn bề là cát vàng.

Bọn họ không giảm tốc độ, Cỗ Cửu Tư cũng chẳng nhúc nhích. Đến tận giây phút Chu Cao Lãng tới gần thì Cỗ Cửu Tư mới đột ngột quỳ một bên gối và hô vang, “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Câu nói ấy khiến Chu Cao Lãng siết chặt dây cương, miễn cưỡng dừng trước mặt Cỗ Cửu Tư.

Thấy Chu Cao Lãng dừng lại, toàn bộ đội quân vội vàng làm theo. Cổ Cửu Tư quỳ trước Chu Cao Lãng với vẻ mặt thông dong.

“Cổ Cửu Tư,” Chu Cao Lãng nhíu mày, “người lại muốn làm gì nữa?”

“Bệ hạ,” Cổ Cửu Tư dâng thánh chỉ bằng cả hai tay, kính cẩn nói, “đem qua vị hoàng đế thiếu niên đã hạ chỉ nhường ngôi cho bệ hạ. Vì vậy thần dẫn bá quan văn võ tới cổng thành Đông Đô để nghênh đón bệ hạ vào thành!”

Thông tin này làm tất cả mọi người ngỡ ngàng. Sau khoảnh khắc kinh ngạc ngẩn ngui, Chu Cao Lãng chăm chú nhìn Cổ Cửu Tư, “Tư Mã Tướng quân, Vi Tướng quân, lẫn Dương Tướng quân sẽ nói gì nếu ta vào Đông Đô?”

“Thế xin hỏi bệ hạ sẽ vào Đông Đô bằng cách nào?” Cổ Cửu Tư ngược nhìn Chu Cao Lãng.

Chu Cao Lãng nhướn mày, “Ta làm cách nào thì liên quan gì đến bọn họ?”

“Nếu bây giờ bệ hạ xuống ngựa và gỡ giáp buông kiếm, Đông Đô từ trên xuống dưới – bất kể là dân chúng hay quần thần – đều sẽ dùng lễ nghi dành cho nhà vua để nghênh đón bệ hạ vào thành.”

“Còn nếu ta từ chối?”

“Nếu bệ hạ từ chối ư?” Cổ Cửu Tư cầm thanh kiếm vào cát vàng bên cạnh mình, kiên định tuyên bố, “Cao Tổ từng ban cho thần Thiên Tử Kiếm để trên đánh hôn quân, dưới trấn gian thần. Cao Tổ cũng ban tự Thành Giác với hy vọng thần sẽ là vị quân tử tựa ngọc, là món vũ khí mà đất nước dùng để bảo vệ bá tánh bốn phương. Nay Cổ Cửu Tư đứng trước thành Đông Đô, nếu bệ hạ không gỡ giáp thì xin bước qua xác vi thần.”

Chu Cao Lãng ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía trên cổng thành Đông Đô; binh lính đã rút vũ khí ra hết, sẵn sàng tiến hành phòng ngự.

Dưới cổng thành, quần thần cầm hốt trong tay và lặng lẽ dõi theo hai bên đối thoại.

Chu Cao Lãng trầm mặc thật lâu mới cất tiếng, “Cửu Tư, ta không ngờ người đủ khả năng làm tới mức này. Nhưng ta đã hứa với các tướng sĩ...”

“Bệ hạ hứa với tướng sĩ rằng sẽ khao thưởng tam quân,” Cố Cửu Tư lập tức cắt ngang, “Cố gia ta tình nguyện dùng hết gia tài để bồi thường tướng sĩ.”

Nghe đến đây, mọi người đều sững sờ. Cố Cửu Tư nhìn Chu Cao Lãng bằng cặp mắt trong veo, hần nói tiếp, “Ta biết bệ hạ lo ngại lòng quân thiếu ổn định. Hiện giờ hoàng đế đã nhường ngôi, ngài danh chính ngôn thuận trở thành chủ nhân của Đại Hạ chứ chẳng dựa vào mưu phản.”

Vấn đề Chu Cao Lãng sầu lo nhất là lòng quân đã được giải quyết triệt để. Sau này vào thành, các tướng sĩ có phát hiện mình bị lừa thì bọn họ vẫn vô tội vì Chu Cao Lãng không hề làm phản. Chu Cao Lãng quang minh chính đại ngồi lên ngôi vị hoàng đế, bọn họ chẳng còn nắm giữ nhược điểm của ông cũng như lý do để phản loạn. Nếu Chu Cao Lãng vẫn thấy bất an, ông có thể từ từ tước quyền bọn họ trong tương lai.

“Ba vị tướng quân trong thành đã thỏa thuận với vi thần rằng họ sẽ tiếp nhận bệ hạ làm chủ nhân thiên hạ, sau đấy bệ hạ hợp tác với ba vị tướng quân đánh trả Lưu Hành Tri. Quốc khố thuộc quyền quyết định của bệ hạ, ngài không cần lo vấn đề quân lương.”

Theo kế hoạch ban đầu của Chu Cao Lãng, ông và ba tướng quân sẽ đấu một trận. Ông đã không có hơi sức bảo vệ Đông Đô thì chi bằng cướp bóc nơi đây để lo liệu quân lương rồi rút lui. Ngoài ra phạm vi cuộc chiến kéo dài tới tận Đông Đô cũng sẽ khiến Lưu Hành Tri hao hụt sức mạnh. Hiện

giờ ba tướng quân không quyết chiến với Chu Cao Lãng, ông cũng danh chính ngôn thuận trở thành hoàng đế nên tất nhiên chẳng cần cướp bóc để kiếm quân lương. Ngoại trừ gán cho ông tiếng xấu thì cướp bóc Đông Đô không mang về ích lợi gì.

“Cuối cùng, Cố gia ta sẽ chi trả cho lời hứa khao thưởng từ bộ hạ. Phu nhân Liễu thị của ta là phú thương lấy lòng thiên hạ, Cố gia tình nguyện bỏ ra toàn bộ gia tài để thưởng tướng sĩ. Chúng ta chỉ cầu các vị tướng sĩ gờ giáp vào Đông Đô!”

Chu Cao Lãng lặng im quan sát Cố Cửu Tư chứ không đáp lời, hần thẳng thắn đáp lại ánh mắt của ông, “Bộ hạ, ta đã giúp ngài giải quyết mọi nỗi băn khoăn.”

“Ngay lúc này, phu nhân ta đang tu sửa Hoàng Hà. Nghe bảo hôm nay mưa to nên ta đoán nước lũ đã dâng cao tận trời.”

Trong lúc Cố Cửu Tư nói, hình ảnh của Liễu Ngọc Như hiện lên nơi tâm trí hắn.

Liễu Ngọc Như đang kề vai sát cánh với mọi người giữa dòng chảy của Hoàng Hà, nàng đã sớm mất cảm giác nhưng nội tâm không ngừng lăm băm tên Cố Cửu Tư.

Đây là tín ngưỡng lẫn quyết tâm của nàng.

“Tại biên giới Dự Châu, huynh đệ Thẩm Minh của ta và Diệp Vận ở trên cổng thành chỉ huy tám vạn binh lính đối đầu với đại quân ba mươi vạn người.”

Biên giới Dự Châu, quân địch lúc nhúc trèo lên thang mây với tấm thân đầm máu. Trống trận đánh vang trời, tiếng chém giết xé tầng mây. Thẩm Minh đẩy ra một binh sĩ, hần hét lớn, “Không cho bọn chúng leo lên! Giết!”

“Đêm qua, cữu cữu Giang Hà của ta và Lạc Tử Thương đồng quy vu tận trong cung điện.”

Giọng Cố Cửu Tư run run khi nói những lời này.

“Chúng ta kiên trì giữ gìn những gì tiên đế quyết tâm xây dựng. Chúng ta cũng thực hiện lời hứa thuở thiếu thời. Bệ hạ từng là một nhi lang tốt đẹp của Đại Hạ, mong ngài,” Cố Cửu Tư nức nở dập đầu, “đừng phụ bạc nhiệt huyết của chúng ta và quên mất sơ tâm.”

Chu Cao Lăng vẫn giữ im lặng như đang cân nhắc. Chu Diệp siết dây cương mà nhìn Cố Cửu Tư quỳ trên đất, hăn bỗng nhớ tới hoài bão đầy khí phách anh hùng mình từng thốt lên khi đối ẩm cùng Cố Cửu Tư ở Dương Châu năm xưa.

Hăn lại nhớ đến lời trách mắng của Liễu Ngọc Như – Huynh cho rằng tại sao Uyển Chi tẩu tẩu yêu huynh?

Ánh mắt hăn dán lấy Cố Cửu Tư, cơ bắp căng cứng.

Diệp Thế An cũng chăm chú nhìn Cố Cửu Tư.

Quãng thời gian hành quân dài dằng dặc khiến hăn lẫn Chu Diệp tỉnh táo lại, nỗi hận thù bóp nghẹt bọn họ dần tan biến. Đôi mắt hăn nhìn Cố Cửu Tư nhưng trong tâm trí là học đường thời niên thiếu, là tiếng ve rộn ràng của mùa hè Dương Châu.

Cố Cửu Tư giữ vững niềm tin của hăn, Diệp Thế An thì sao?

Diệp Thế An ngửa đầu nhìn về phía Đông Đô – không thành hiền thần nổi danh thì cũng đừng làm loạn tặc khét tiếng.

Dưới cổng thành, Lý Ngọc Xương đứng từ xa quan sát. Thấy Cố Cửu Tư cứ quỳ mãi trên đất, hăn bất chợt tiến về phía trước dưới ánh mắt của mọi

người. Hắn đến trước mặt Cố Cửu Tư rồi khom lưng đỡ Cố Cửu Tư dậy.

Cố Cửu Tư ngược nhìn hắn, Lý Ngọc Xương phúi hết cát bụi trên quần áo Cố Cửu Tư mới để hắn ngồi xuống. Sau đấy hắn vén vạt áo rồi ngồi lên cát vàng, cất cao giọng, “Hôm nay nếu bệ hạ không gỡ giáp, xin hãy bước qua xác ta để vào Đông Đô.”

Lý Ngọc Xương vừa dứt lời, Tần Nam cũng rời khỏi cổng thành. Ông vén vạt áo rồi ngồi cạnh Lý Ngọc Xương.

Các quan viên lần lượt đi ra từ bên trong cổng thành và ngồi phía sau bọn họ.

Khoảng cách trăm trượng nhanh chóng được lấp đầy bởi quan viên với đủ loại phẩm cấp.

Bọn họ đều là văn thần nhưng dường như chẳng hề sợ hãi khi dùng máu thịt chắn trước cổng thành Đông Đô.

Chu Cao Lãng hiểu một khi ông chỉ huy binh lính giẫm đạp đội ngũ quan viên này, về sau ông khó mà được người đọc sách ủng hộ.

Bọn họ đổ máu cũng sẽ khiến bá tánh trong thành phản nộ, chỉ cần ông vào thành thì nơi đó chắc chắn có trận chiến ác liệt chờ đợi ông.

Thật ra Cố Cửu Tư nói đúng, hắn đã giúp ông quét sạch mọi trở ngại nên ông chẳng có lý do để cự tuyệt.

Song quyết định này không thể phát ra từ miệng Chu Cao Lãng; ông mà nói thì sẽ thành lật lọng và khiến trái tim những người đi theo ông lạnh buốt.

Chu Cao Lãng trầm tư suy nghĩ, đây là một quyết định trọng đại nên ông phải thận trọng.

Giữa khung cảnh im lìm chỉ có tiếng gió thổi, Chu Diệp lẳng lặng nhìn các quan viên lần phương xa.

Hắn nhìn tường thành cao ngất ngưỡng, nhìn nắng sớm lan tỏa khắp bức tường, nhìn tua kiếm trên Thiên Tử Kiếm của Cổ Cửu Tư lay động theo chiều gió.

Chu Diệp nhắm mắt lại và hít sâu một hơi.

Hắn ngửi được mùi cát vàng trong gió, thời gian như quay ngược về ngày Tần Uyển Chi ra đi.

Nàng ấy nói, Hãy sống thật tốt.

Nàng ấy cũng nói, Ta nguyện lang quân mãi mãi như thời niên thiếu.

Chu Diệp chậm rãi mở mắt rồi xoay người xuống ngựa. Trước ánh mắt kinh ngạc từ mọi người, hắn đến ngồi cạnh Cổ Cửu Tư.

Ngay sau đấy, Diệp Thế An cũng xuống ngựa và tới ngồi bên còn lại của Cổ Cửu Tư.

“Diệp nhi...”

Chu Cao Lãng hết sức kinh hãi, Chu Diệp bình tĩnh cất lời, “Phụ thân, bá tánh vô tội. Chúng ta đã báo thù nên hãy để hận thù trở thành quá khứ. Không cùng đường mà vẫn tiếp tục phạm sai lầm thì khác gì Phạm Ngọc với Lạc Tử Thương?”

“Con hiểu mỗi bận tâm của người nhưng tấn công Đông Đô chỉ dẫn tới kết cục lưỡng bại câu thương. Nếu có thể vào thành trong hòa bình, chúng ta sẽ dùng quốc khố để thưởng mỗi người năm lượng bạc.”

“Chu quân nên là đội quân nhân nghĩa, người cũng nên là vị chủ nhân sáng suốt. Là nhi tử của người, con mà không thể khuyên can thì phải

chuộc tội. Hôm nay nếu người nhất quyết đánh Đông Đô, xin hãy bước qua xác con.”

Lời này khiến Chu Cao Lãng mím môi, ông nhìn về phía Diệp Thế An rồi bật cười, “Người cũng vậy à?”

“Vâng,” Diệp Thế An điềm tĩnh đáp.

“Thế An lầm đường lạc lối nhưng may mắn được bạn tốt thức tỉnh. Chúng ta đọc sách vốn để tạo phúc cho bá tánh. Chúng ta căm ghét Lạc Tử Thương và Phạm Ngọc do bọn chúng làm loạn thiên hạ vì ham muốn cá nhân. Bệ hạ, biết quay đầu sau khi lạc đường cũng là chuộc tội.”

Chu Cao Lãng không nói gì song binh lính của ông lên tiếng trước.

“Thôi bệ hạ ơi,” một người ở phía sau hô, “không cần nhiều đâu, năm lượng đã quá tốt rồi. Ta còn muốn giữ mạng để nuôi lão nương.”

Có người tiên phong nên tiếng tán đồng vang lên mỗi lúc một nhiều.

Chu Cao Lãng lắng nghe âm thanh này. Ông quét mắt qua quần thần do Cố Cửu Tư dẫn đầu đang ngồi xếp bằng dưới đất và tạo thành một hàng dài thẳng đến cổng Đông Đô.

Trải qua bao thay đổi, hiện giờ triều đình sở hữu nhiều khuôn mặt trẻ tuổi. Dưới nắng sớm, bọn họ tỏa sáng lung linh hết những bức tượng thần và gương mặt bọn họ dừng ở đáy mắt Chu Cao Lãng. Ông ngồi yên trên lưng ngựa, sau một hồi, ông nâng tay tháo mũ sắt xuống.

“Đại quân đóng quân ở ngoại ô, cởi giáp vào thành!” Chu Cao Lãng lớn tiếng ra lệnh, “ Binh lính vào thành không chạy tán loạn và quấy nhiễu dân chúng, ai vi phạm sẽ bị trừng phạt ngay lập tức. Mười ngày sau, khao thưởng năm lượng cho mỗi người!”

Tiếng hô của ông vừa dứt, xung quanh đột nhiên tràn ngập âm thanh hoan hỉ từ bá tánh. Cố Cửu Tư tươi cười ngắm nhìn mặt trời mọc ở phương xa.

Cùng lúc ấy, đội ngũ tu sửa Hoàng Hà đã hóa thành dáng vẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Sau cơn mưa lớn, vầng dương chiếu rọi những tầng mây và lưu lượng nước rút cuộc giảm bớt.

Mọi người tự động sửa chữa đê đập, Liễu Ngọc Như nghe Lý tiên sinh bảo, “Ổn rồi.”

Sau đó, nàng cuối cùng chịu hết nổi mà gục ngã.

Lúc ngã xuống, nàng thấy nắng sớm chiếu vào những giọt nước trên cây khiến chúng tỏa ra ánh sáng sắc sỡ.

Kết thúc rồi, nàng nghĩ, mọi việc đều đã kết thúc.

Oo———oOo———oO

Năm Khang Bình thứ nhất, ngày ba mươi một tháng tám, Chu Cao Lăng vào Đông Đô.

Ông vào Đông Đô trong hòa bình tuyệt đối, chả tốn một binh lính đã đến được cung thành.

Đại chiến không phát sinh như dự đoán nên trừ bỏ đại diện bị cháy, Đông Đô gần như chẳng thiệt hại gì.

Sau khi Chu Cao Lăng vào cung, Chu Diệp đi thu xếp mấy việc cần thiết. Chu Cao Lăng giữ Cố Cửu Tư lại, hai người một đứng một ngồi nhìn nhau hồi lâu thì ông mở lời, “Vị quân vương người muốn không phải kẻ như ta.”

Cố Cửu Tư lặng thinh, Chu Cao Lăng nói tiếp, “Tại sao người lại giúp ta?”

“Bệ hạ,” Cố Cửu Tư cúi đầu, bình thản bảo, “hồi đó Ngọc Như cũng không muốn gả cho kẻ như ta.”

Hắn ngược nhìn Chu Cao Lăng, “Nhưng nàng thay đổi ta.”

“Nàng khiến ta hiểu mình không lựa chọn trốn tránh mãi được. Ai cũng là người bình thường, ta đâu thể mong chờ trên đời sẽ có minh quân luôn đưa ra quyết định chính xác bất kể chuyện gì xảy ra chẳng nữa. Làm thần tử thì nếu bất mãn với quốc gia, ta phải thay đổi nó; nếu bất mãn với quân vương thì cũng phải thay đổi hắn. Đáng lẽ bệ hạ sẽ trở thành bạo quân nhưng hôm nay chẳng phải ngài đã cởi giáp vào thành còn gì?”

“Với suy nghĩ này,” Chu Cao Lăng cười rộ, “thì người không chọn ta vẫn được mà.”

“Những con đường khác đều dẫn đến ngõ cụt,” Cố Cửu Tư kính cẩn đáp.

Chu Cao Lăng chẳng đáp trả, sau một hồi, ông thở dài, “Ta biết rõ dù người tình nguyện chọn ta nhưng trên thực tế, Diệp nhi mới là đích đến cuối cùng của người.”

Cố Cửu Tư không hề biến sắc trước những lời này.

Hắn chẳng ngạc nhiên vì Chu Cao Lăng nhìn thấu tâm tư mình. Giang Hà, Phạm Hiên, hay Chu Cao Lăng đều là người đứng trên đầu quyền mưu từ lâu, sao có thể không nhận ra ý tưởng của hắn chứ?

Song Cố Cửu Tư không sợ hãi, hắn thản nhiên nói, “Ta trước sau gì vẫn phò tá Chu gia.”

“Kỳ thật người nói rất đúng,” Chu Cao Lãng từ tốn thừa nhận, “ta chỉ thích hợp làm một thanh đao chứ không phải bậc quân vương. Quân chủ có thể thiếu thông minh hoặc quyết đoán nhưng,” Chu Cao Lãng đưa mắt nhìn Cố Cửu Tư, “hắn tuyệt đối không thể thiếu nhân nghĩa.”

“Thật lòng thì ta chưa bao giờ muốn làm hoàng đế,” Chu Cao Lãng thờ dài, “mà chỉ bị ép buộc tới bước đường ấy thôi. Trái tim ta vẫn luôn thuộc về sa trường.”

Lời tâm sự trên khiến Cố Cửu Tư không dám đáp lại, Chu Cao Lãng nâng chén trà nhấp một ngụm rồi ung dung quyết định, “Ta sẽ ngự giá thân chinh[7].”

Chu Cao Lãng bất ngờ nói thế làm Cố Cửu Tư ngẩn ngơ, ông tiếp lời, “Ta sẽ truyền lại ngôi vị hoàng đế cho Diệp nhi, sau đó một lần nữa dẫn dắt các huynh đệ ra chiến trường. Ta già rồi, bây giờ việc duy nhất ta có thể thực hiện là thống nhất thiên hạ thay Diệp nhi lẫn Bình nhi.”

“Cố Cửu Tư, ta không phải người tốt lành gì,” Chu Cao Lãng vừa nhìn Cố Cửu Tư vừa nói bằng chất giọng trầm thấp, “nhưng cũng chẳng phải kẻ xấu xa như các người nghĩ. Ta chỉ là một người bình thường.”

Cố Cửu Tư trao đổi với Chu Cao Lãng xong, hắn mệt mỏi rời đi. Mới tới cửa thì hắn đã thấy Chu Diệp và Diệp Thế An đứng đó.

Hai người lẳng lặng nhìn hắn, Cố Cửu Tư cũng không lên tiếng. Hồi lâu sau, Chu Diệp là người mở miệng trước, “Thật xin lỗi.”

Cố Cửu Tư nghe vậy liền cười.

“Lúc ở Lâm Phần ta đã nói với huynh rồi,” hắn nhẹ nhàng nhắc, “có lời xin lỗi này thì ta vẫn coi huynh là huynh đệ.”

Chu Diệp đứng yên tại chỗ, Cố Cửu Tư tiến lên ôm vai hai người và vui vẻ bảo, “Thôi nào, mọi chuyện đã qua rồi, đừng nghĩ nhiều nữa nhé?”

Diệp Thế An bị hấn ôm đến mất thăng bằng, suýt nữa là ngã sấp mặt. Hấn loạng choạng đi theo Cố Cửu Tư còn Cố Cửu Tư phấn khích tuyên bố, “Hôm nay phải dùng chén lớn để uống, không say không về.”

“Cố Cửu Tư,” Diệp Thế An bị hấn lôi xềnh xệch nên nhịn không được mà nhúu mày, “đừng kéo cổ ta.”

Hấn phàn nàn làm Cố Cửu Tư cười sặc sụa rồi thay đổi tư thế và dẫn hai người tới nội điện.

Đêm xuống, ba người uống say mèm. Bọn họ kể lại một tháng qua của mình trong lúc nốc rượu.

“Ta thật sự sợ đánh nhau...” Diệp Thế An lắc đầu nguây nguậy. “Ta cứ nhắm mắt là thấy máu, đâu đâu cũng là biển máu. Ta luôn suy nghĩ mình làm đúng hay sai, ta vốn tưởng mình không thể quay đầu lại.”

Hấn kéo tay áo của Cố Cửu Tư mà khóc lóc, “Ta đã nghĩ mình không thể quay đầu lại.”

Cố Cửu Tư cười, hấn vừa vỗ lưng vị huynh đệ đang khóc nước nở vừa đưa mắt nhìn Chu Diệp ngồi cạnh mình. Hấn ấm áp nói, “Không thể quay đầu lại là sao?”

Hấn cười khanh khách, “Chẳng phải còn ta ư? Huynh đệ với nhau nên sao trơ mắt nhìn các người lạc lối được?”

Những lời ấy khiến Chu Diệp sửng sốt. Lát sau, Chu Diệp trịnh trọng nâng chén, “Ta kính người chén rượu này,” hấn thành kính gọi, “Cố Cửu Tư.”

Cố Cửu Tư uống đến nửa đêm mới về. Khi đã ở trong nhà, hắn thấy hai cỗ quan tài nằm trong đại sảnh. Cố Cửu Tư thần thờ nhìn giây lát rồi căn dặn, “Bố trí linh đường, đồng thời thông báo cho lão gia, đại phu nhân, thiếu phu nhân và nhạc mẫu trở về.”

Quản gia tuân lệnh rồi đi sắp xếp ngay. Cố Cửu Tư cho mọi người lui xuống để ngồi một mình ở đại sảnh và bầu bạn với hai người đang yên giấc trong quan tài.

Lua trắng bay phấp phới tại đại sảnh, Cố Cửu Tư nhớ lại hồi còn nhỏ khi mới đến Đông Đô. Đông Đô thuở ấy không phồn hoa bằng hiện tại nhưng vẫn đông người nhốn nháo qua lại, Giang Hà lén dẫn hắn ra ngoài chơi mà không cho Giang Nhu biết. Hắn thấy có người biểu diễn phun lửa bèn kéo Giang Hà chen vào đám đông. Vóc dáng Cố Cửu Tư thấp bé nên không thấy gì hết, hắn nhìn các bạn nhỏ khác cười lên vai phụ thân liền chỉ trỏ rồi vói vĩnh Giang Hà, “Cửu cửu, con muốn cười, cho con cười.”

Mặt mũi Giang Hà đen sì, ông đang định kéo hắn đi thì Cố Cửu Tư ngồi bệt xuống đất và khóc toáng lên. Giang Hà thật bất lực, ông căn rằng kéo hắn đi mua mặt nạ. Khi quay về, ông đặt hắn trên vai mình.

“Cố Cửu Tư, ta nói người hay,” Giang Hà nghiêng răng nghiêng lợi, “đến hồi ta già mà người không báo hiếu thì ta đánh chết người.”

Cố Cửu Tư nghĩ mình say thật rồi, hắn thấy bóng hình Giang Hà hiện lên đầy sinh động giữa ánh nến. Hắn đỡ trán và nghẹn ngào bật khóc.

Bây giờ ta có thể báo hiếu ông...

Hắn nghĩ, Nhưng sao ông lại ra đi?

Cố Cửu Tư say rượu cả đêm. Sáng sớm hôm sau, hắn nhận được tin Chu Cao Lăng điểm binh suốt đêm và đã phái quân chi viện đến Dự Châu.

Sau đấy Chu Cao Lãng chuẩn bị đại lễ để hai ngày sau chính thức đăng cơ.

Lễ đăng cơ của ông cực kỳ đơn giản, nó vắng bóng hết thảy những bộ trang phục xa hoa long trọng và mộc mạc như con người ông vậy. Ngày đăng cơ, ông tuyên bố lập Chu Diệp làm thái tử rồi để hãn ở lại Đông Đô giám quốc. Hôm sau, ông đích thân dẫn theo binh lính tiến thẳng về Dự Châu.

Chu Cao Lãng đi chưa đầy ba ngày, người Cố gia lục tục xuất phát. Nhờ được Chu Cao Lãng chi viện nên Thẩm Minh và Diệp Vận cũng quay về Đông Đô. Liễu Ngọc Như hoãn lại ngày về do bị bệnh, nàng tới Đông Đô một ngày trước khi đưa tang Giang Hà.

Khi nàng đến nơi, Đông Đô đã khôi phục khung cảnh phồn hoa trước kia. Suy cho cùng, nó không phải chịu binh biến gì nên tốc độ hồi phục rất thần tốc.

Cố Cửu Tư đến cổng thành đón nàng, Liễu Ngọc Như ngồi trên xe ngựa và nhìn thấy hãn từ xa. Hãn khoác áo choàng đỏ sậm, mái tóc cột hờ, trong tay là cây quạt nhỏ; hãn quả thật mang dáng vẻ của một vị công tử tuần tú nho nhã.

Thấy xe ngựa Liễu Ngọc Như tới, hãn nhanh chân nhảy lên xe. Liễu Ngọc Như ôm lò sưởi cầm tay mà nghiêng người tránh hãn, Cố Cửu Tư vội lại gần kiểm tra nàng, “Ta nghe nói nàng bị bệnh nên định đi Vĩnh Châu nhưng không thoát được đống việc chồng chất như núi.”

Liễu Ngọc Như chẳng nói gì hết, Cố Cửu Tư hỏi han, “Trên đường đến đây có ăn gì chưa?”

Liễu Ngọc Như vẫn giữ nguyên dáng vẻ ốm yếu để ngó lơ Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư không khỏi cười, “Bệnh tới mức chẳng nói chuyện được à?”

“Chàng thành thật đi,” Liễu Ngọc Như rút cuộc mở miệng, “khao thưởng tam quân tốn bao nhiêu?”

Câu chất vấn này khiến Cố Cửu Tư ngớ người, sau đấy hắc hắc cười, “Hóa ra nàng đang giận hả?”

“Chàng có kiếm tiền đâu,” Liễu Ngọc Như bất mãn đẩy hắc, “nên mới tiêu như rác.”

“Ta sai rồi,” Cố Cửu Tư chớp chớp mắt và dụi người vào nàng, “tha cho ta đi mà. Tuyệt đối không có lần thứ hai đâu.”

Liễu Ngọc Như nghe hắc thề thốt liền nín thinh, nàng chăm chú nhìn hắc. Cố Cửu Tư thấy nàng nhìn không chớp mắt thì cũng hơi ngượng ngùng, “Này, sao nàng nhìn ta dữ thế?”

“Cố Cửu Tư,” Liễu Ngọc Như thở dài, nàng giơ tay nhéo mặt hắc, “cái mặt chàng dặt quá rồi.”

“Ngàn vàng cũng chả mua nổi nó đâu.”

Cố Cửu Tư hứng chí nhào tới ôm Liễu Ngọc Như. Khi đã ôm nàng và cảm nhận nàng đang ở trong lòng mình, những câu đùa dí dỏm mà hắc chuẩn bị sẵn đều không được cất thành lời.

Hắc dựa vào Liễu Ngọc Như, nàng đưa tay vuốt tóc hắc rồi ôn hòa hỏi, “Thấm Minh vẫn ổn chứ?”

“Bị thương nhẹ,” tai Cố Cửu Tư lắng nghe tim nàng đập, miệng trả lời, “nhưng có Diệp Vận chăm sóc. Hai người đang trên đường về, ngày mai nàng sẽ gặp bọn họ thôi.”

“Không sao là tốt rồi,” Liễu Ngọc Như thở dài thườn thượt.

Cố Cửu Tư nằm yên trong lòng nàng một hồi mới an ủi, “Nàng đừng lo vụ tiền nong. Chu đại ca đã thương lượng với ta rằng chúng ta cho mượn một phần, quốc khố chi trả một phần. Phần cho mượn sẽ được quốc khố hoàn trả trong vòng năm năm, hoặc trao đổi bằng vật đồng giá.”

Nghe đến đây, Liễu Ngọc Như thoáng ngẩn người rồi cười thành tiếng, “Không ngờ chàng vẫn giữ lại tiền.”

“Ta đâu thể tiêu sạch số tiền do nàng vất vả kinh doanh.”

Cố Cửu Tư ngẩng đầu nhìn nàng, “Mà nói chứ với tình cảnh hiện tại, ta thà ở Dương Châu đánh bài còn hơn.”

“Bậy bạ,” Liễu Ngọc Như giơ tay chột đầu Cố Cửu Tư rồi ôm hân, “ta tốt xấu gì cũng là cáo mệnh phu nhân, chàng ở Dương Châu thì ta kiếm được cáo mệnh chắc?”

Cố Cửu Tư dựa vào nàng, không hiểu sao Liễu Ngọc Như nói gì cũng khiến hân vô cùng vui sướng.

Hai người cùng nhau về Cố phủ, hiện giờ người nhà vẫn đang ở Dương Châu nên trong phủ chỉ có mình bọn họ. Cố Cửu Tư rửa mặt chải đầu cho nàng rồi hai người dùng cơm. Ban đêm, hân ôm Liễu Ngọc Như làm nàng hồi hộp. Cố Cửu Tư hiểu ý bèn áp trán vào cổ nàng, dịu dàng nói, “Nàng còn mệt, ta không quấy đâu.”

Liễu Ngọc Như bất giác nở nụ cười.

“Chàng kể ta nghe chuyện Đông Đô đi,” Liễu Ngọc Như nắm tay hân, “nghe bảo chàng lợi hại lắm.”

“Vậy nàng phải kể chuyện Hoàng Hà đấy,” Cố Cửu Tư nhỏ nhẹ bảo, “nghe đâu nàng cũng lợi hại lắm.”

Trong lúc hăn nói, Liễu Ngọc Như xoay người lại ôm cổ hăn rồi kể chi tiết những gì đã xảy ra ở Hoàng Hà. Sau đấy đến lượt Cố Cửu Tư thuật lại chuyện Đông Đô. Bọn họ nói nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, chỉ cần người kia ở đây thì tình huống ngàn cân treo sợi tóc cũng hóa thành bụi đất và không còn nghiêm trọng đến thế.

Khi kể xong, hai người cũng thấm mệt. Liễu Ngọc Như dựa vào Cố Cửu Tư và hỏi, “Thuộc hạ của Lạc Tử Thương đâu?”

“Đã chạy trốn đêm xảy ra cung biến. Ta sai người truy lùng nhưng phần lớn đều tự sát lúc bị bắt, chỉ có Minh Nhất báo với ta rằng hăn muốn gặp nàng.”

“Gặp ta?” Liễu Ngọc Như bối rối.

Cố Cửu Tư gật đầu, “Ta đã giam hăn lại. Ngày mai chúng ta hạ táng cửu cửu, ngày kia hạ táng Lạc Tử Thương, đến lúc đó ta sẽ thả Minh Nhất để hăn đưa tiền Lạc Tử Thương.”

“Chàng không hận y sao?” Liễu Ngọc Như nghe dự định của Cố Cửu Tư thì hơi thắc mắc.

Cố Cửu Tư thẳng thắn thừa nhận, “Có một câu Lạc Tử Thương nói đúng.”

“Y có lỗi với người trong thiên hạ nhưng Cố gia quả thật có lỗi với y.”

“Nếu còn sống, y tất nhiên sẽ bị phanh thây xé xác với những tội ác của mình. Song y đã chết và mọi chuyện đều thành quá khứ, ta hy vọng y được yên giấc ngàn thu.”

Hai người vừa trò chuyện vừa từ từ chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, bọn họ đưa Giang Hà lên núi để hạ táng.

Giang gia có phần mộ tổ tiên tại Đông Đô, dù hồi xưa Giang Hà từng mua đất ở Dương Châu nhưng Giang Nhu cuối cùng vẫn quyết định chôn cất Giang Hà lẫn Lạc Tử Thương ở Đông Đô.

“Đệ ấy mua đất vì cô nương kia,” Giang Nhu giải thích, “cô nương đã thành thê tử của người khác thì nên buông tay. Nếu đệ ấy còn sống cũng sẽ muốn như thế.”

Ngày đưa Giang Hà lên núi, rất nhiều người đến tiễn đưa ông.

Tuy tính Giang Hà khoa trương nhưng ông rất biết cách đối nhân xử thế và được lòng nhiều người tại Đông Đô. Ngày hạ táng ông, trời trong nắng ấm như con người Giang Hà; có ra đi cũng trong tư thế rực rỡ động lòng người.

Có lẽ một cuộc đời như thế chẳng còn gì tiếc nuối. Ông đã làm những điều nên làm và hoàn thành tâm nguyện của bản thân, vì vậy mọi người không quá bi thương. Chỉ mỗi Giang Nhu cúi gằm đầu mà khóc thút thít, còn Cố Lăng Hoa lặng lẽ ôm bà. Cố Cửu Tư mặc đồ tang và tự tay hạ táng ông.

Khi bia mộ đã được dựng lên, mọi người đều giải tán. Diệp Vận đứng cạnh tấm bia, Thẩm Minh kiên nhẫn chờ nàng ấy. Đến lúc phải xuống núi thì Thẩm Minh mới lên tiếng, “Đi thôi.”

Diệp Vận phục hồi tinh thần, nàng ấy gạt đầu rồi cùng Thẩm Minh xuống núi.

Trên đường đi, hai người không nói câu nào. Thẩm Minh do dự một lát nhưng vẫn nắm tay Diệp Vận.

“Về sau ta sẽ đối tốt với người,” hắc vung về cam đoan.

Diệp Vận nghe hẳn nói thì sửng sốt, nàng ấy bật cười, “Người đừng ghen,” nàng ấy bảo, “ta nhỏ tuổi nên mới bị mê hoặc.”

“Người như Giang đại nhân,” khuôn mặt Diệp Vận đờm vẻ xa xăm, “quá chói mắt.”

Người kiệt xuất lại chói lòa như thế chỉ nên để mọi người ngưỡng mộ, ông kiêu ngạo bước vào thế gian này rồi tiêu sái rời đi.

Sau hôm hạ táng Giang Hà, Cố gia âm thầm nâng Lạc Tử Thương lên núi. Ngày đó Cố Cửu Tư thả Minh Nhất ra khỏi ngục, Minh Nhất vừa thấy quan tài của Lạc Tử Thương liền thất thần. Cố Cửu Tư bình thản nói, “Nếu muốn thì hãy tiến y đoạn đường cuối này đi.”

“Người không sợ ta chạy sao?” Minh Nhất chỉ tay về phía quan tài.

Cố Cửu Tư lắc đầu, “Người chạy thì ta bắt lại là được.”

Minh Nhất im lặng thật lâu rồi khàn khàn đáp, “Cảm ơn.”

Dứt lời, hẳn tới trước cọc gỗ rồi cùng những người khác khiêng quan tài của Lạc Tử Thương.

Cố Cửu Tư không cho người ngoài biết mình hạ táng Lạc Tử Thương. Sau khi lặng thầm đưa y lên núi, Cố Cửu Tư lẫn Minh Nhất xúc đất chôn cất y. Sau đấy Cố Cửu Tư chôn xuống tấm bia đã được chuẩn bị chu đáo. Minh Nhất thấy bia đá đề dòng chữ “Mộ của Tri Nhân nhà Giang thị”.

“Giang Tri Nhân...” Minh Nhất ngờ ngàng lẩm bẫm cái tên này.

Cố Cửu Tư đứng cạnh hẳn, giải thích, “Mẫu thân nói đây là cái tên năm xưa Cửu Cửu đặt cho con. Quân tử có cửu tư, quân tử hiếu nhân đức. Y không thể chết mà chẳng có lấy một tên gọi thuộc về mình.”

Minh Nhất không nói gì, Cố Cửu Tư đã cho hắn biết mọi thứ xung quanh cuộc đời Lạc Tử Thương. Hắn lẳng lẳng nhìn bia mộ, Cố Cửu Tư quay sang hỏi, “Người có chuyện gì muốn nói với Ngọc Như?”

“Ta muốn trao trả một thứ,” Minh Nhất hoàn hồn, hắn bảo, “hai người hãy đi cùng ta.”

Nói rồi Minh Nhất dẫn bọn họ xuống núi.

Ba người đến Lạc phủ, nơi đây đã bị niêm phong. Cố Cửu Tư tuân thủ đúng quy trình mà báo cho Chu Diệp, sau đấy hắn đưa Minh Nhất vào.

Lạc phủ nhỏ nhã xinh đẹp một thời giờ âm u vô cùng; bụi bám dày đặc cùng cỏ dại mọc tràn lan trong sân khiến nó càng lạnh lẽo hơn.

Minh Nhất dẫn Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như đi sâu vào trong, hắn chậm rãi nói, “Trước kia đại nhân luôn cất kỹ món đồ này nhưng sau ngày Tiêu công tử chết, đại nhân dặn ta nếu gặp Liễu phu nhân thì hãy trả lại cho ngài.”

Ba người tới phòng ngủ của Lạc Tử Thương, Minh Nhất mở cửa mật thất và cả ba bước vô.

Sau đó hắn kéo một ngăn tủ rồi lấy chiếc dù từ bên trong ra, hắn giao dù cho Liễu Ngọc Như và nhẹ nhàng bảo, “Phu nhân, ta xin trả vật về chủ cũ.”

Liễu Ngọc Như ngơ ngác nhìn; sau cùng nàng nhận ra đây là chiếc dù mình tiện tay đưa Lạc Tử Thương tại bến tàu Dương Châu.

Minh Nhất nâng dù trong tay, Liễu Ngọc Như nhìn họa tiết hoa lan ở mặt trên mà tưởng chừng đã quay về Dương Châu năm ấy, khi Lạc Tử Thương bất chợt ngoảnh đầu lại giữa dòng người.

Nàng vươn tay, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh của Lạc Tử Thương.

Nhưng cuối cùng tâm trí nàng dừng lại ở cảnh tượng Tiêu Minh bị treo trên cổng thành và hoàng hôn đỏ quạch như máu.

Hắn vốn là một nhi lang tốt.

Khoảnh khắc cầm lấy chiếc dù, nước mắt của Liễu Ngọc Như chảy xuống. Minh Nhất hơi sững sờ, thế rồi hắn nở nụ cười.

“Có thể nhận được một giọt nước mắt từ phu nhân,” Minh Nhất dịu dàng nói, “đại nhân chết cũng không hối tiếc.”

Vào ban đêm, Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư mời Minh Nhất dùng cơm tại quán ăn ưa thích của hắn ở Đông Đô. Minh Nhất kể hồi hắn còn nhỏ, gia đình là bần nông nên bị người chiếm đoạt đất đai. Phụ mẫu rơi vào đường cùng mới bán hắn đi, từ đó hắn trở thành tôi tớ.

Thuở thơ ấu, chủ tử đam mê ngược đãi trẻ em khiến cuộc đời Minh Nhất tăm tối không ánh sáng đến tận ngày Lạc Tử Thương mua hắn vào năm mười một tuổi.

Lúc ấy Lạc Tử Thương đã là đệ tử của Chương Hoài Lễ, là Lạc công tử được người đời kính trọng.

“Ngài ấy khen ta có thiên phú tập võ. Thật ra khi đấy tuổi ta hơi lớn rồi,” thanh âm Minh Nhất trong sáng, “nhưng công tử nói ta làm được thì ta chắc chắn làm được.”

“Các người...” giọng Liễu Ngọc Như nghèn nghẹn, “đều như vậy sao?”

“Hả?” Minh Nhất chưa hiểu ý nàng.

Liễu Ngọc Như khàn khàn bảo, “Tiêu Minh kể hắn cũng được Lạc Tử Thương nhặt về.”

“Phải,” Minh Nhất khẽ cười, “Tiêu công tử cũng vậy. Đáng lẽ hồi đó Tiêu công tử học võ chung với ta nhưng công tử thấy hăn sáng dạ nên tiến cử hăn cho Chương đại sư.”

“Nếu Chương đại sư làm nhiều thứ vì y như thế,” Cố Cửu Tư cau mày, “sao y lại giết ông ấy?”

Câu hỏi trên khiến Minh Nhất trầm mặc thật lâu mới tiết lộ, “Không phải công tử muốn giết Chương đại sư mà là Chương đại sư muốn giết công tử.”

“Công tử định báo hiếu Chương đại sư cả đời nhưng sau khi biết chân tướng vụ trẻ mồ côi Lạc gia, Chương đại sư muốn giết ngài ấy. Trên ngực công tử có vết kiếm do Chương đại sư đâm.”

“Nếu Chương đại sư không đâm công tử và buộc công tử giết ông ấy, nếu Chương đại sư còn sống, có lẽ...”

Minh Nhất im bật, sau đấy hăn cười cười, “Thôi, mọi chuyện cũng đã qua.”

Minh Nhất dùng cơm xong, Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như đưa hăn về nhà lao. Cố Cửu Tư dặn dò vài câu rồi trấn an, “Sắp tới Lý đại nhân sẽ đích thân thẩm tra người. Hăn xưa nay công bằng chính trực nên người khỏi lo, chỉ phán xử những tội người làm chứ chẳng gán tội vô lý.”

“Ta hiểu,” Minh Nhất cười, “ngài[8] nhọc lòng rồi.”

Cố Cửu Tư không đáp lại, hăn chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình trò chuyện đằng hoàng với người của Lạc Tử Thương.

Hăn im lặng trong phút chốc rồi gật đầu, hăn tạm biệt Minh Nhất và nắm tay Liễu Ngọc Như rời đi.

Minh Nhất ngồi quỳ trên mặt đất, hẩn dôi theo hình ảnh Cố Cửu Tư với Liễu Ngọc Như tay trong tay.

Cố Cửu Tư sở hữu thân hình khá giống Lạc Tử Thương, Minh Nhất nhìn mà như thấy được một phiên bản khác của y. Hẩn chợt cất tiếng gọi Cố Cửu Tư, “Cố đại nhân!”

Cố Cửu Tư dừng bước, hẩn lần Liễu Ngọc Như quay đầu lại. Minh Nhất chần chừ hỏi, “Cảm giác khi làm người tốt là thế nào?”

Cố Cửu Tư thoáng trầm ngâm và trả lời, “Là thấy thế gian này thật đẹp đẽ và hiền hòa, là thấy nội tâm ngay thẳng không vương chút áy náy. Hân hoan chào đời, chết cũng chẳng hối hận.”

Lời đáp trả của hẩn khiến Minh Nhất cười một tiếng.

“Nếu có kiếp sau,” hẩn chân thành bảo, “hy vọng được sống như Cố đại nhân.”

Cố Cửu Tư lặng thinh hồi lâu rồi chúc, “Nếu có kiếp sau, mong quân sinh ra trong thái bình thịnh trị và cả đời thuận buồm xuôi gió.”

“Đa tạ,” Minh Nhất cười xán lạn.

Cố Cửu Tư dắt tay Liễu Ngọc Như ra ngoài.

Bọn họ vừa rời khỏi nhà tù đã nghe phía sau ầm ỹ cả lên. Cố Cửu Tư quay lại nhìn ngục tốt chạy đến thông báo, “Đại nhân, Minh Nhất tự sát!”

Cố Cửu Tư không ngạc nhiên, hẩn khẽ gật đầu rồi dặn, “Hãy chôn cất tử tế.”

Dứt lời, hẩn và Liễu Ngọc Như đi thẳng ra cổng. Trời hơi lạnh, Cố Cửu Tư đặt tay lên vai Liễu Ngọc Như để chắn gió cho nàng.

Liễu Ngọc Như sánh bước bên hắt dưới bầu trời đêm, nàng bỗng gọi, “Cửu Tư.”

“Hừm?”

“Ta muốn kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền.”

“Ừ.”

“Nhưng lần này ta không làm vì chàng.” Liễu Ngọc Như vừa nói vừa nhìn người bên cạnh, nàng mỉm cười. “Ta muốn xây dựng nhà từ thiện và học đường. Ta nghĩ,” giọng Liễu Ngọc Như trầm trầm, “mình chẳng quan tâm những việc Lạc Tử Thương, Tiêu Minh, Minh Nhất đã làm vì điều đó không thay đổi kết cục của bọn họ. Song ta hy vọng thế gian này không còn người như họ.”

“Tiêu Minh tài hoa thì nên có nơi giúp đỡ hắt học cho giỏi. Nhà Minh Nhất bần hàn thì cũng cần một lối thoát, để hắt không tới mức còn bé đã nhận hết tra tấn và chẳng đủ sức kiếm ăn. Dầu Lạc Tử Thương bị vứt bỏ ở chùa miếu thì nghĩa phụ của y vẫn chẳng đáng bị đánh chết mà không có chỗ giải oan...”

“Những người giống bọn họ không nên xuất hiện trên đời.”

“Được,” Cổ Cửu Tư dịu dàng ôm Liễu Ngọc Như, “ta giúp nàng.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy bèn ngẩng đầu nhìn hắt. Qua bao nhiêu năm, nam nhân trước mặt nàng vẫn giống hệt ngày xưa; dù trải nghiệm việc đời nhưng mãi mãi thanh tịnh sạch sẽ.

Người thường sẽ trầm luân giữa vũng bùn, sẽ chơi vơi trong bóng đêm của nỗi tuyệt vọng.

Cổ Cửu Tư là tia sáng rực rỡ nhất trong lòng người. Nếu rơi vào vũng bùn, hắc sẽ thanh lọc và biến nó thành hồ nước trong vắt. Nếu bị nhốt trong bóng tối, hắc sẽ tự làm ngọn đèn chiếu sáng con đường phía trước.

Hắc là sợi dây thừng lần bức tường trần giữ ranh giới cuối cùng của mọi người, vĩnh viễn không thoái nhượng.

Vì người như hắc tồn tại nên mới có nhiều người thức tỉnh giữa bóng tối và thấy ánh mặt trời phá tan màn đêm, để ngừng lại những tội lỗi chồng chất.

Cổ Cửu Tư ôm Liễu Ngọc Như, hai người vai kề vai thong thả trở về nhà.

Liễu Ngọc Như ngược nhìn sao trời lấp lánh và ngửi thấy hương hoa của sơn hà thoang thoảng trong gió.

“Cổ Cửu Tư.”

Nàng đột nhiên gọi tên hắc, Cổ Cửu Tư quay lại thấy Liễu Ngọc Như đang mím môi cười.

“Không có gì,” nàng cầm tay hắc, vui vẻ bảo, “ta đưa chàng về nhà.”

Năm Khang Bình thứ nhất, Ai Đế của Đại Hạ phế bỏ nội các dẫn đến thiên hạ náo loạn. Cổ Cửu Tư lập kế hoạch quyết định toàn cục; đoạt Dương Châu, cứu Dự Châu, xử lý thiên tai ở Hoàng Hà, bảo vệ bá tánh Đông Đô, cứu Đại Hạ khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Tháng chín năm An Kiến thứ nhất, Ai Đế nhường ngôi cho Điện tiền đô điểm kiểm Chu Cao Lãng. Lúc đó Đại Hạ đang đối mặt với chiến tranh, Thái Tông ngự giá thân chinh và giao trách nhiệm giám quốc cho Diệp Thái tử. Đồng thời phong Cổ Cửu Tư làm tả tướng, Diệp Thế An là hữu

tướng, còn Thẩm Minh đảm nhiệm điện tiền đô điểm kiểm. Tất cả bọn họ phụ trách trấn giữ Đông Đô.

Trong thời gian Diệp Thái tử giám quốc, hăn giảm nhẹ thuế má lẫn lao dịch, mở rộng mậu dịch, và trợ cấp nông nghiệp. Phú thương Cổ Liễu thị xây dựng nhà từ thiện trong nước cũng như kinh doanh với ngoại bang, giới thiệu các loại hình lương thực lẫn kỹ thuật của quốc gia khác cho Đại Hạ. Những hành động trên đạt thành quả là vật tư dồi dào và bá tánh an khang.

Tháng ba năm An Kiến thứ tư, Thái Tông đánh hạ Ích Châu để thống nhất sơn hà rồi trở về Đông Đô. Ông mắc bệnh khó chữa do chinh chiến hàng năm nên không thể chịu gánh nặng từ việc trị nước, vì vậy ông truyền ngôi cho thái tử và lập Chu Bình làm trữ quân.

Chu Diệp đăng cơ vào ngày mừng tám tháng tư năm An Kiến thứ tư, hăn tổ chức đại lễ tại tế đàn giữa khung cảnh trăm hoa nở rộ.

Đại Hạ giao lưu rộng rãi với nước ngoài nên ngày ấy sứ giả các nước lẫn quần thần đứng chật kín tế đàn.

Chu Diệp đi xe ngựa từ trong cung tới tế đàn. Hăn mặc miện phục trên đen dưới đỏ với họa tiết chương văn thêu ở viền tay áo; ngoài ra còn bọc đầu gối, dải lụa, giày đỏ, và mũ miện có hai mươi tràng hạt[9]. Chu Diệp hơi căng thẳng nhưng vẫn ưỡn ngực thẳng lưng cũng như giữ mắt nhìn thẳng. Từ giây phút ra khỏi cung điện, hăn đã nghe tiếng bá tánh hoan hô. Mỗi một nơi xe ngựa của hăn đi qua đều có bá tánh quỳ xuống.

Thanh âm này khiến hăn bình tâm.

Đây là Đại Hạ của hăn.

Là quốc gia mà hăn, Cổ Cửu Tư, Thẩm Minh, Diệp Thế An, Liễu Ngọc Như, Diệp Vận, Lý Ngọc Xương...dùng cả đời để thành lập và cống hiến.

Hắn xuất phát từ hoàng cung, sau đó được thái giám điều xuống xe ngựa. Kế tiếp hắn bước vô tể đàn và đập vào mắt hắn là thảm đồ trải dài đến đài cao. Những thần tử quan trọng nhất của quốc gia đứng thành hai hàng trên bậc thang; hai người một bậc, phân ra bên trái cùng bên phải.

Bọn họ mặc trang phục dùng trong đại lễ. Cố Cửu Tư là màu đỏ còn Diệp Thế An là màu trắng, đỉnh đầu hai người cài quan ngọc với thanh kiếm sau lưng. Dưới bọn họ là Lý Ngọc Xương, Thẩm Minh, Tần Nam, Phó Bảo Nguyên...

Tất cả mọi người chăm chú dõi theo hắn với nụ cười trên môi, tựa ánh sáng mặt trời lại tựa cảnh xuân tràn đầy sức sống.

Chu Diệp làm theo lễ nghi mà hướng tới đài cao giữa lời chúc phúc của lễ quan[10].

Cùng lúc ấy tại cổng thành Đông Đô, Diệp Vận dẫn theo Vân Vân và Tống Hương chạy thẳng lên trên.

“Ngọc Như, Ngọc Như!”

Diệp Vận chạy về phía chiếc chuông lớn trên cổng thành, cao hứng thông báo, “Tới rồi, bệ hạ đã tới tể đàn!”

Đứng bên cạnh chuông là một nữ tử mặc áo tím sở hữu vẻ mặt nhã nhặn cùng khí chất đoan trang.

Đây là phú thương đệ nhất Đại Hạ, là người được Thái Tông ban thưởng danh xưng “Liễu phu nhân”, là thê tử của tả tướng đương triều – Liễu Ngọc Như.

Theo tổ chế[11], các nàng không có tư cách đến tể đàn tham dự lễ đăng cơ. Song để khen ngợi công lao của Liễu Ngọc Như đối với Đại Hạ mấy năm qua, Chu Diệp chọn nàng làm người gõ chuông vào buổi lễ này.

Giây phút tiếng chuông vang lên, buổi lễ chính thức bắt đầu.

Trong lịch sử Đại Hạ, đây là nữ tử – chưa kể còn là thương nhân – đầu tiên và cũng là duy nhất nhận được vinh hạnh đặc biệt như thế. Nhưng với Liễu Ngọc Như mà nói, chuyện này không quan trọng.

Nàng vẫn giống hệt xưa nay, thông dong lại bình thản.

Diệp Vận kích động hơn nàng nhiều, nàng ấy nhìn bộ dạng của Liễu Ngọc Như mà không khỏi phàn nàn, “Liễu Ngọc Như, bộ người là Bồ Tát hả? Có thể biểu cảm hơn xiu không? Người chả thấy phấn khích à? Chu đại ca đang cơ báo hiệu thời đại của chúng ta sắp tới đấy.”

Liễu Ngọc Như nghe vậy thì mấp máy môi và bật cười, “Thời đại của chúng ta không phải đã bắt đầu từ lâu rồi sao?”

webtruyenonline

Lời này khiến Diệp Vận ngớ ngàng. Đúng lúc ấy, cung nhân chạy đến nhắc Liễu Ngọc Như, “Liễu phu nhân hãy gõ chuông đi.”

Liễu Ngọc Như gật gù, nàng nâng tay cầm cọc gỗ đánh lên chiếc chuông.

Một lần, hai lần, ba lần...

Chín là con số của thiên tử nên nàng gõ tổng cộng chín lần.

Khi tiếng chuông đầu tiên vang lên, chim trong thành vỗ cánh bay và những dải lụa đủ sắc màu được thả từ trên cao xuống. Pháo hoa nổ rộn ràng khắp Đông Đô, trên đài múa ở mọi nơi là nữ tử với tay áo như những đóa hoa bùng nổ. Tiếng sáo trúc cùng các nhạc cụ khác bắt nhịp với tiếng reo hò từ bá tánh mà bao bọc toàn Đông Đô.

Dưới ánh nắng, Cổ Cửu Tư ngẩng đầu nhìn cổng thành ở đằng xa.

Ánh mắt hần xuyên qua bức tường quanh tể đàn, xuyên qua nóc nhà lẫn mái hiên, xuyên qua tháp quan sát để hướng tới vị trí cao nhất trên công thành.

Hần mơ hồ thấy vật áo tím tung bay và người được hương hoa theo cơn gió lan tỏa khắp lãnh thổ bạt ngàn của Đại Hạ—

Ca múa đón chào thịnh thế, ánh sáng chiếu rọi nhân gian.

Lời tác giả

Đây có lẽ là bộ truyện dài nhất tôi từng viết cũng như viết trong thời gian lâu nhất. Tôi không ngờ mình sẽ viết nhiều đến thế, rất cảm ơn mọi người đã đi cùng tôi trên chặng đường này.

Quá trình đăng chương chưa ổn định song tôi sáng tác Trường Phong Độ nhằm chỉnh sửa khuyết điểm trong quá khứ nên mới từ bỏ việc đăng chương đều đặn hàng ngày. Tuy chẳng biết mình có tiến bộ không nhưng tôi đã cố hết sức. Tôi sẽ điều chỉnh lại vài chi tiết, chúng không ảnh hưởng gì mấy nên đừng lo.

Thật lòng thì tôi không hổ thẹn với bộ truyện nhưng lại hổ thẹn với độc giả. Vì thế tôi vô cùng cảm kích khi mọi người bao dung và đồng hành cùng tôi đến phút cuối. Tôi xin được nói lời cảm ơn đến mọi người.

Cảm ơn mọi người, tôi rất yêu các bạn.

Chú thích

[1] Ý chỉ tường thành bao quanh cung điện.

[2] 17 giờ đến 19 giờ tối.

[3] Gánh nặng thuế (tiếng Anh: Tax burden) là tổng mức thuế đánh vào cư dân một nước dưới hình thức thuế thu nhập, thuế công ty, thuế doanh

thu, etc.

[4] Nguyên gốc là: Phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật. Chữ Phật ở đây dùng để chỉ tâm thiện, hoặc người tốt. Ý nói người làm ác chỉ cần quyết tâm bỏ ác và hướng thiện thì sẽ trở thành người tốt.

[5] Không phải gõ sai tên đâu nha. Nếu các bạn còn nhớ thì trước khi vào cung hầu hạ Phạm Ngọc, Cố Cửu Tư đã dặn Tây Phượng đổi tên thành Tây Phong (chương 169). Thật ra bản gốc tác giả vẫn để Tây Phượng, nhưng mình thấy không hợp lý nên đổi thành Tây Phong.

[6] Lúc này Phạm Ngọc đang chân thành tâm sự nên xưng hô từ “trẫm” thành “ta”.

[7] Nhà vua đích thân chỉ huy binh lính trên chiến trường.

[8] Lúc này Minh Nhất có sự kính trọng nhất định dành cho Cố Cửu Tư nên đổi xưng hô thành “ngài”.

[9] Miện phục là loại lễ phục được vua chúa cổ đại mặc vào những nghi thức trang trọng. Chương văn là các họa tiết dùng để phân biệt cấp bậc trên trang phục của đế vương và quan lại.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 175: Ngoại Truyện Cổ Cầm: Khi Gặp Cổ Cầm, Hân Mới Biết Mình Chỉ Là Người Phàm Trần

Cổ Cầm chào đời năm Vĩnh Phúc thứ hai.

Nghe nói khi nàng sinh ra, phụ thân Cổ Cửu Tư đang bận tu sửa Hoàng Hà. Nàng ra đời chưa được bao lâu thì thánh quân[1] băng hà, tân quân đăng cơ rồi phế bỏ nội các dẫn đến thiên hạ rung chuyển. Nàng còn nằm trong tã lót đã phải lang thang khắp chốn cùng mẫu thân.

Có lẽ sinh giữa thời loạn lạc khiến nàng trở nên nhát gan; tới năm ba tuổi vẫn hiếm khi nói chuyện, có nói cũng lắp ba lắp bắp. Liễu Ngọc Như lo lắng mình kiếm lời mới ảnh hưởng đến nàng, vì vậy dặn Cổ Cửu Tư quan tâm dạy dỗ nàng nhiều hơn nữa. Cổ Cửu Tư lắm mồm lại hướng ngoại, Cổ Cầm đi theo ông[2] thì lá gan biết đâu sẽ lớn dần.

Cổ Cửu Tư thấy Liễu Ngọc Như có lý vô cùng, huống hồ mỗi lần chứng kiến Cổ Cầm nhút nhát sợ sệt trước người khác là ông đau thắt lòng. Thế nên Cổ Cửu Tư ngày ngày dắt Cổ Cầm theo bên mình; trừ những lúc lên triều phải vào điện thì ông ôm nàng đi khắp nơi. Khi gặp đồng liêu, ông còn nhịn chẳng được mà khoe khoang, “Người xem cô nương này đẹp không. Đúng, đây là Cầm nhi, nữ nhi của ta đó.”

Từ đây, tuy Cổ Cầm còn nhỏ nhưng sinh hoạt giống hệt người lớn. Mỗi ngày nàng đều dậy sớm, Liễu Ngọc Như mặc cho nàng váy đẹp rồi búi kiểu tóc xinh xắn nhất, sau đó nàng được Cổ Cửu Tư ôm vào cung. Trong lúc Cổ Cửu Tư thảo luận chính sự ở đại điện, Mộc Nam với nàng chờ bên ngoài. Đến hồi Cổ Cửu Tư hạ triều, nàng lại theo ông tới Tập Hiền Các làm

việc. Buổi chiều, hai cha con cùng về nhà rồi Liễu Ngọc Như dành thời gian chơi với Cố Cầm.

Cố Cầm ít nói nhưng cực kỳ ngoan. Mỗi buổi sáng, Mộc Nam bày một cái ghế nhỏ và một cái bàn nhỏ cho nàng. Đồng thời, ông đưa nàng cây quạt tròn be bé làm nàng giống hệt phiên bản nhóc tỳ của một tiểu thư khuê các. Nàng vừa phe phẩy quạt vừa ngồi ngoài đại điện ngắm trời mây non nước, nhìn mặt trời mọc và đếm số mây trắng trôi ngang qua là vừa hết một buổi sáng. Lúc Cố Cửu Tư hạ triều, ông mới bước ra đã thấy một cục tròn vo mừng rỡ chạy tới trước mặt mình. Nàng giơ tay rồi nhìn ông bằng đôi mắt to ướt át, sau đấy dùng vốn từ ít ỏi để kêu, “Ôm, cha, ôm một cái!”

Khuôn mặt Cố Cầm đáng yêu, tròn tròn hồng hồng dễ tạo thiện cảm. Nàng còn sở hữu đôi mắt trong veo tựa lưu ly, khi nàng nhìn cái gì thì trong mắt chỉ tràn ngập hình ảnh của thứ đấy, khiến người ta thỏa mãn tột độ.

Ngày nào cũng có cục tròn vo nghênh đón mình hạ triều làm hoa nở từng bùng trong lòng Cố Cửu Tư. Diệp Thế An độc thân lâu năm và Thẩm Minh chưa sinh con càng nhìn càng ghen ghét, hai người hăng hái giành giật, “Đề thúc thúc ôm, thúc thúc cũng có thể ôm!”

Nhưng Cố Cửu Tư sao cho phép kẻ khác chạm vào nữ nhi của mình? Lúc Thẩm Minh lẫn Diệp Thế An tiến lên cướp con ông, Cố Cửu Tư nhào tới bế bổng Cố Cầm nhanh như chớp. Ông ôm nàng vào lòng, đặc ý nói, “Đi thôi, cha đưa con về, chúng ta không thêm quan tâm hai tên thúc thúc kỳ quái kia.”

Mấy lời này khiến Thẩm Minh bất mãn, ông lạnh lùng “hừ” một tiếng, “Không cho ôm thì thôi, ta với Diệp Vận đã thành thân nên chúng ta sẽ tự sinh con!”

Diệp Thế An đứng cạnh nghe vậy liền lườm ông, lạnh lùng bảo, “Hóa ra người chỉ muốn Vận nhi sinh con cho mình. Quên cái đã tâm đó đi! Diệp

gia có phải nuôi muội ấy cả đời thì cũng không để muội ấy gả loại người như người!”

Thẩm Minh: ...

Diệp Thế An vung tay áo rồi xoay người bỏ đi, Thẩm Minh cấp tốc chạy theo lấy lòng, “Cữu ca, ta nói sai rồi, ta thích Diệp Vận chứ đâu chỉ đòi con cái. Cữu ca chậm chân thôi, cữu ca!”

Cố Cẩm lên triều ngắm trời đến ngày nàng năm tuổi, lúc này người triều đình phần lớn đã quen mặt và rất yêu thích nàng. Nàng dần cảm thấy lên triều thật buồn tẻ song vào ngày đầu xuân năm nàng năm tuổi, lúc đang chán ngán nhìn bầu trời thì một tiểu ca ca lọt vào tầm mắt của nàng.

Tiểu ca ca xấp xỉ mười hai, mười ba tuổi, mặc áo choàng trắng thêu hình rồng bằng chỉ kim tuyến vàng và trên đầu cài quan ngọc nạm trân châu. Tảo triều[3] vừa bắt đầu, hắc dẫn người tới cửa đại điện rồi ánh mắt dừng ở Cố Cẩm.

Đây là tiểu ca ca đẹp nhất mà Cố Cẩm từng gặp.

Không phải nàng chưa bao giờ thấy nam nhân đẹp; phụ thân Cố Cửu Tư chính là mỹ nam tử đứng đầu Đại Hạ. Các thúc thúc của nàng – Diệp Thế An, Thẩm Minh, Lý Ngọc Xương, thậm chí là thiên tử Chu Diệp – đều sở hữu diện mạo xuất chúng. Nhưng bọn họ già quá nên tất cả là đối tượng không thể đùa giỡn trong lòng nàng. Còn tiểu ca ca này là người trẻ tuổi và khôi ngô nhất nàng từng thấy.

Tiểu ca ca không chỉ anh tuấn mà còn dịu dàng. Từ ánh mắt đầu tiên, Cố Cẩm đã ngắm hắc dẫn đến ngây người nên làm quạt tròn trong tay rớt cái “cạch”. Tiểu ca ca nhấp môi cười khẽ, hắc cất bước lại gần rồi cúi xuống nhặt quạt. Hắc ngồi xổm mà đưa quạt cho Cố Cẩm, nhỏ nhẹ dặn, “Cầm chắc nhé, đừng làm rơi nữa.”

Lời này khiến trái tim Cố Cẩm nhảy nhót loạn xạ.

Nàng muốn nói thêm mấy câu với tiểu ca ca, muốn hân chơi đùa cùng nàng. Cố Cẩm cầm quạt tròn, nghẹn mãi mới lắp bắp, “Cảm... Cảm... Cảm... Cảm...”

Nàng muốn cảm ơn tiểu ca ca nhưng không nói nên lời, thế là nàng xấu hổ quay đầu rồi cố hết sức tặng bánh hoa mai mình thích nhất cho tiểu ca ca và tiếp tục cà lăm, “Cảm... Cảm... Cảm...”

Cố Cẩm quả thật sắp khóc tới nơi.

Hồi trước cũng y hệt thế này; nàng vừa mở miệng liền nói lắp, những người khác đều thích cười nàng. Bọn họ chẳng dám cười trước mặt Cố Cửu Tư lẫn Liễu Ngọc Như nhưng chỉ một hai, lần cười lén lút cũng đủ khiến Cố Cẩm hiểu. Vì vậy nàng hiếm khi trò chuyện, không nói sẽ không thành trò hề và bị người ta cười nhạo.

Hôm nay nàng khao khát muốn thể hiện nhưng kết quả vẫn đáng hổ thẹn. Lần đầu gặp bạn có thể chơi cùng đã bị cười chê làm nàng rất tủi thân, đôi mắt nàng sưng nước còn tay bóp bánh hoa mai đến méo mó. Chính lúc ấy, tiểu ca ca vươn tay nhận bánh rồi ấm áp hỏi, “Sao lại khóc? Ta dọa người sợ à?”

Nghe đến đây, Cố Cẩm ngơ ngác ngẩng đầu và nhìn tiểu ca ca bằng ánh mắt khó tin. Tiểu ca ca ăn một ngụm bánh hoa mai, gật gù bảo, “Ngon lắm, cảm ơn người.”

Hắn đang nói thì từ trong đại điện truyền đến tiếng thông báo, “Mời thái tử điện hạ vào điện.”

Tiểu ca ca nghe vậy bèn thông dong đứng dậy. Hắn nhẹ nhàng phúi vụn bánh trên tay rồi vuốt phẳng quần áo, sau đó cười với Cố Cẩm, “Ta vào đây, người chơi tiếp đi.”

Dứt lời, tiểu ca ca cất bước dẫn người tiến vô đại điện.

Cố Cẩm hấp tấp kéo tay áo của Mộc Nam, nàng chỉ vào tiểu ca ca và gượng gạo cất tiếng, “Thái...thái tử...”

Đây là lần đầu tiên nàng thốt lên những từ mình không thường dùng, Mộc Nam thoáng sửng sốt rồi vội ngồi xổm xuống và phẩn khởi nói, “Đúng, đó là thái tử điện hạ,” Mộc Nam lại gần thì thầm, “tên là Chu Bình.”

Chu Bình.

Đệ đệ cùng mẹ khác cha với Chu Diệp, cũng là trử quân của Đại Hạ.

Lão sư của hắn là Diệp Thế An, Cố Cửu Tư, và Lý Ngọc Xương. Năm nay hắn mười ba tuổi – là năm thứ hai hắn trở thành thái tử – còn đây là lần đầu tiên hắn vào đại điện để chấp chính.

Nói không căng thẳng là nói dối nhưng hắn gặp một tiểu cô nương ngoài cửa rồi được đối phương tặng bánh hoa mai, việc này khiến hắn phân tâm và bình tĩnh lại.

Hắn vào đại điện, nghiêm túc hoàn thành buổi chấp chính hôm nay. Lúc cùng quần thần rời khỏi đại điện, hắn cười thoải mái khi vừa sánh bước bên lão sư Cố Cửu Tư vừa bàn chuyện triều chính.

Đúng lúc đó, Cố Cẩm dang hai tay và vui mừng chạy về phía mọi người.

Mọi người nhìn mãi cũng quen, Cố Cửu Tư thì ngồi khom lưng với khuôn mặt tươi cười. Ông cũng dang hai tay chờ Cố Cẩm nhào đến.

Ai ngờ đâu giây phút sắp đến trước mặt Cố Cửu Tư, Cố Cẩm đột ngột chuyển hướng và xông tới chỗ Chu Bình. Nàng vung tay, vẻ mặt đầy chờ mong khi cao hứng nói, “Ôm! Điện hạ, ôm một cái!”

Chu Bình đứng sững tại chỗ, ngay lập tức hắn cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua. Hắn quay đầu lại và bắt gặp ánh mắt sâu xa lạnh băng từ Cố Cửu Tư.

Cố Cửu Tư đứng lên, ông rút lại đôi tay vừa ôm huyệt nữ nhi rồi hững hờ nhận xét, “Cầm nhi thích điện hạ thật đấy.”

“Hóa ra là con của lão sư,” trực giác Chu Bình mách bảo Cố Cửu Tư đang mất hứng, hắn vội vã khen, “hèn chi đáng yêu quá.”

Cố Cầm thấy Chu Bình trò chuyện với Cố Cửu Tư chứ không để ý mình thì đôi mắt lại ngấn nước. Nhưng nàng vẫn bướng bỉnh giơ tay, chân nhảy nháy, đôi mắt đầy trông chờ, “Ôm, điện hạ, ôm cơ!”

Chu Bình: ...

Sao chống cự nổi sự đáng yêu này đây.

Cố Cửu Tư thấy Cố Cầm chực khóc liền nỗ lực khống chế cảm xúc và giận dữ trách, “Nó sắp khóc mà ngươi còn không chịu bế hả!”

Chu Bình nghe ông trách bèn gấp gáp cúi xuống ôm Cố Cầm vào lòng rồi cứng ngắc xin lỗi Cố Cửu Tư, “Lão sư, đặc tội.”

Cố Cửu Tư: ...

Có Cố Cầm bám rịt, Chu Bình đành đưa Cố Cửu Tư về tận Cố gia. Hắn cũng còn nhiều vấn đề muốn hỏi nên ở lại dùng cơm.

Trên bàn cơm, Cố Cầm dốc sức đối đáp với Chu Bình; nàng nói lấp lửng nhưng Chu Bình chỉ cười hiền lành chứ chả chế giễu. Song người Cố gia ai cũng trầm mặc. Sau khi tiễn Chu Bình và tới hồi chuẩn bị đi ngủ, Liễu Ngọc Như phẫn chấn đề nghị trong lúc gấp quần áo, “Hôm nay Cầm nhi

nói nhiều ghê! Về sau phải để Cẩm nhi thường xuyên tiếp xúc với thái tử điện hạ.”

Nghe đến đây, Cố Cửu Tư tức khắc nổi sùng. Ông trùn chần kín mít và đưa lưng về phía Liễu Ngọc Như, hờn dỗi hô to, “Ta không đồng ý!”

Nhưng ý chí của Cố Cẩm thật sắt đá, sáng hôm sau, Cố Cửu Tư với Liễu Ngọc Như còn ngủ thì nàng đã tới gõ cửa. Cố Cửu Tư vừa mở cửa liền thấy Cố Cẩm đứng đó, tha thiết nhìn ông, “Muốn đẹp mắt, gặp ca ca.”

Nàng nói dứt quãng nhưng Liễu Ngọc Như lẫn Cố Cửu Tư đều hiểu; nàng muốn trang điểm thật đẹp để gặp Chu Bình.

Hay thật, trái tim Cố Cửu Tư đau xót không thôi, ông chả muốn mang Cố Cẩm lên triều chút nào. Song Cố Cẩm vừa nghe ông có ý như vậy bèn ngồi một bên rồi nước mắt nàng lăn chã rơi. Nữ nhi buồn bã làm Liễu Ngọc Như đau lòng, bà quyết đoán bảo, “Đi, phải đi chứ! Nếu chàng không dẫn Cẩm nhi theo, ta đích thân đưa Cẩm nhi lên triều!”

Cố Cửu Tư: ...

Hết cách rồi, ông đành cắn răng mang theo Cố Cẩm.

Cố Cẩm còn nhỏ nhưng một khi đã quyết thì cứng đầu cực kỳ. Kể từ ngày đó, ngày nào nàng cũng chăm chỉ vào cung; ngẫu nhiên sẽ gặp được Chu Bình và gom hết dũng khí nói vài câu với hắn.

Nhờ nỗ lực này mà chỉ trong một năm ngắn ngủi, Cố Cẩm nói nhiều hơn cả năm năm trước gộp lại. Liễu Ngọc Như lẫn Cố Cửu Tư không hiểu sao con mình tích cực thế, vì vậy có một buổi tốt khi đang dỗ Cố Cẩm ngủ, Liễu Ngọc Như nhin chẳng được bèn hỏi, “Sao Cẩm nhi thích thái tử ca ca vậy?”

“Huynh ấy,” Cố Cẩm lấp bắp, “không cười con.”

“Lẳng...lẳng nghe con nói giống cha mẹ. Không...không mất kiên nhẫn.”

Lời thổ lộ trên khiến Liễu Ngọc Như vỡ lẽ. Cố Cẩm thích Chu Bình vì hẳn không chế nhạo nàng cà lăm và luôn tình nguyện chơi cùng nàng.

Liễu Ngọc Như nghe mà trong lòng chua xót, ai làm phụ mẫu cũng sẽ thấy khó chịu khi con cái ầm ứ dù chỉ một chút thôi. Bà là người kiên cường song chỉ cần một câu như thế từ nữ nhi đã đủ khiến mắt bà cay cay.

Sau buổi tâm sự này, Liễu Ngọc Như thường xuyên đưa Cố Cẩm đi gặp Chu Bình. Những lúc Cố Cửu Tư dạy Chu Bình, Liễu Ngọc Như sẽ kiểm soát muốn tìm Cố Cửu Tư để dẫn Cố Cẩm tới rồi hai mẹ con ở ngoài hành lang dõi theo cặp thầy trò. Cố Cửu Tư giảng còn Chu Bình nghe, sau một canh giờ rưỡi thì Liễu Ngọc Như dắt Cố Cẩm đến. Cố Cẩm tặng lễ vật cho Chu Bình và nói với hẳn dăm ba câu là đã vui sướng vô cùng. Hơn nữa Chu Bình tốt tính, nếu rảnh rỗi còn chủ động chơi cùng Cố Cẩm một lát. Hẳn sẽ chơi đá cầu, ném bao cát, nhảy ô vuông với nàng; toàn những trò đơn giản của con nít nhưng Cố Cẩm thích lắm.

Chu Bình chơi với nàng vài lần rồi chợt nhớ Cố Cẩm ngang tuổi Chu Tư Quy, hẳn xin phép Cố Cửu Tư cho Cố Cẩm vào cung để khi hẳn trông Chu Tư Quy cũng tiện thể trông Cố Cẩm luôn. Cố Cửu Tư rất muốn cự tuyệt, song làm vậy sẽ khiến Cố Cẩm khổ sở và Liễu Ngọc Như tức giận nên ông đành miễn cưỡng cười cung kính, “Phiền thái tử điện hạ quá.”

Thế là từ đây Cố Cẩm thường vào cung chơi với Chu Tư Quy lẫn Chu Bình. Liễu Ngọc Như cũng sinh thêm một thằng bé tên Cố Trường An.

Mỗi ngày Chu Bình đều phải dành thời gian bầu bạn bên Chu Tư Quy, hẳn tận dụng quãng thời gian này để chơi cùng Cố Cẩm nữa.

Chu Bình phải dành thời gian bên Chu Tư Quy là yêu cầu mà Chu Cao Lãng viết trong di chiếu trước khi chết. Mọi người đều hiểu ý Chu Cao

Lăng; ông hy vọng Chu Bình và Chu Tư Quy xây dựng tình cảm gắn bó, tránh nảy sinh mâu thuẫn khi lập thái tử trong tương lai.

Chu Diệp làm hoàng đế thì nhất định phải lập thái tử, mấy năm qua mọi người đã quen với loạn lạc và thay đổi hoàng đế nên đã phòng bị kết quả xấu nhất từ lâu. Có vết xe đổ của Phạm Hiên, cộng thêm Chu Diệp quả quyết sẽ không tục huyền, Chu Cao Lăng chẳng yên tâm để Chu Tư Quy làm thái tử. Quan trọng hơn cả, Chu Tư Quy còn quá nhỏ nên chưa định hình rõ tính cách, thế là Chu Bình thành người được chọn.

Mạng của Chu Bình do Tần Uyển Chi cứu vì vậy Chu Diệp nói gì hần nghe nấy, hần còn nghiêm chỉnh nữa nên hần là lựa chọn tốt nhất cho vị trí thái tử. Nhưng mọi người vẫn sợ quan hệ giữa hần với Chu Tư Quy xấu đi, vì thế mỗi ngày đều để hai người chơi cùng nhau.

Nhờ vậy mà Chu Bình rất giỏi giao tiếp với con nít; sau khi đưa Cố Cẩm vào cung, hần dẫn dắt để Cố Cẩm và Chu Tư Quy thành bạn tốt. Tuy Cố Cẩm khá hòa thuận với Chu Tư Quy nhưng có lẽ vì quen Chu Bình trước nên vẫn thích lảng vảng quanh Chu Bình hơn. Sáng sớm nàng đã vào cung, tới tối mới về nhà. Chu Bình hơi ngại, hần thắc mắc, “Sao Cẩm nhi không thích về nhà?”

Nội tâm Cố Cẩm căng như dây đàn, nàng còn nhỏ nhưng đã vô thức che giấu mục đích thật như đó là bản năng. Nàng cảm giác “muốn ở gần huynh” là câu trả lời không phù hợp nên chỉ có thể lấp liếm, “Trường An ở nhà.”

Chu Bình hiểu ra ngay.

Hần xót xa nhìn tiểu cô nương đang cúi đầu rồi vuốt tóc Cố Cẩm và dịu dàng an ủi, “Không sao, có ca ca ở đây.”

Lời này càng khiến Cố Cẩm cúi gằm đầu nhưng trong lòng thì quá đôi sung sướng.

Cuộc sống của Cố Cẩm ở trong cung rất dễ chịu, Chu Bình lẫn Chu Tư Quy nghiêm túc chỉnh tề nói lắp cho nàng và cả ba còn cùng nhau chơi đùa. Khi lên bảy, nàng đã có thể nói năng trôi chảy.

Tuy không giỏi ăn nói nhưng Cố Cẩm học viết cực lẹ, đặc biệt là nàng sở hữu thiên phú khủng khiếp về phương diện số học. Nàng hoàn toàn được di truyền từ Liễu Ngọc Như; không những tính nhẩm nhanh mà còn nhìn số sách một lần là nhớ mãi.

Thời gian trôi qua, khi Cố Cẩm mười tuổi thì tiếp tục ở trong cung sẽ không hay và Chu Tư Quy cũng đã bắt đầu việc học của hân. Dù tiếc nuôi nhưng Chu Tư Quy hiểu nam nữ có khác nên đành dặn Cố Cẩm, “Cố Cẩm, một nhớ thường xuyên vào cung chơi nhé.”

Cố Cẩm cười cười, nàng liếc mắt nhìn Chu Bình đang đứng một bên.

Năm nay Chu Bình mười tám tuổi và sắp thành thanh niên. Hân nhìn nàng như nhìn một đứa trẻ, ánh mắt ấy không hiểu sao khiến Cố Cẩm khổ sở. Nàng cúi đầu giấu giếm đôi mắt cay cay rồi thì thào, “Về sau người với thái tử ca ca phải chăm ghé thăm ta đấy.”

“Yêu tâm,” Chu Tư Quy quả quyết, “chúng ta sẽ thường xuyên tới thăm người.”

“Đừng quên ta.”

“Sao có thể chứ?” Chu Tư Quy cười rộ ràng. “Quên ai chứ sao quên người được, chúng ta là bạn tốt mà.”

Nội tâm Cố Cẩm buồn bã, nàng không nói gì thêm mà chỉ ậm ừ đáp lại.

Những tháng ngày sau đó, Cố Cẩm luôn ở trong nhà. Liễu Ngọc Như đã sớm giao sổ sách cho nàng phụ trách và nàng cũng theo chân bà làm buôn bán. Cố Cẩm với Liễu Ngọc Như khác những bậc phụ mẫu bình thường.

Bọn họ không vì nàng là nữ nhi mà qua loa chuyện dạy dỗ, cũng chẳng dạy nàng nữ tử nên gả chồng, biết thù thù, hay chú trọng danh tiết. Hai người dạy nàng cố gắng kiếm tiền, rèn luyện khả năng, và cách để sống tốt. Cố Cẩm không có khái niệm gả cho người khác là vinh quang, trong mắt nàng thì gả cho ai cũng như thân phận người đó đều chẳng quan trọng. Mẫu thân nói nàng cứ gả cho bất kỳ ai mà nàng thích. Đối phương nghèo túng thì nàng nuôi hăn, đối phương giàu có thì nàng cũng xứng đôi.

Nàng bận bịu kinh doanh, đồng thời âm thầm hỏi thăm tin tức về Chu Bình.

Năm nàng mười hai tuổi, Chu Bình làm lễ đội mũ; vậy là năm nay hăn có thể cưới vợ. Khi biết tin này, tim Cố Cẩm đau buốt. Đêm xuống, nàng đứng trước mặt Cố Cửu Tư với Liễu Ngọc Như mà khàn khàn nói, “Con muốn vào cung.”

Liễu Ngọc Như và Cố Cửu Tư bàng hoàng liếc nhau, Cố Cửu Tư lắp bắp, “Con...con mới mười hai... Chu thúc thúc của con già ngang cha đó...”

“Con muốn đi Đông Cung,” Cố Cẩm thành khẩn bảo.

Cố Cửu Tư nghe vậy bèn thở phào nhẹ nhõm nhưng lát sau ông hoàn hồn rồi dứt khoát bác bỏ, “Con đã đủ tuổi đâu! Hay là,” ông khuyên giải Cố Cẩm, “con còn nhỏ, không cần suy xét mấy việc này sớm như vậy...”

“Nương đã suy xét hôn sự từ hồi tám tuổi lận,” Cố Cẩm buột miệng thốt lên với đôi mắt ngấn lệ.

Cố Cửu Tư khiếp sợ nhìn Liễu Ngọc Như, bà khẽ tăng hăng rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ông cảm giận lại đau buồn chất vấn, “Nàng mới tám tuổi đã coi trọng Diệp Thế An?!”

“Chàng đừng nghe con nói bậy,” Liễu Ngọc Như gấp gấp phân bua, “đứa trẻ tám tuổi nào hiểu thích là gì?”

“Con hiểu.” Cố Cẩm ngắt lời Liễu Ngọc Như, nàng nức nở, “Con thích thái tử ca ca, con phải gả cho huynh ấy, con muốn chúng con mãi mãi bên nhau. Nếu đây không phải là thích thì cái gì mới gọi là thích?”

Liễu Ngọc Như: ...

Cố Cửu Tư nhìn chăm chăm Liễu Ngọc Như, vẻ mặt ấm ức cùng cực, “Trước khi thích nàng, ta chả thích ai hết á!”

“Ừm...” Liễu Ngọc Như đau hết cả đầu, gian nan đổi chủ đề, “Chúng ta nói chuyện Cẩm nhi đã.”

Đêm đó, Liễu Ngọc Như ở trong phòng giải thích cho Cố Cẩm bằng cả tình cảm lẫn lý trí. Nàng phân tích mọi góc độ để Cố Cẩm hiểu mình không thể ở bên Chu Bình, còn Cố Cẩm cứ nghẹn ngào ngậm chặt miệng. Cuối cùng Liễu Ngọc Như thở dài, “Nếu con thật lòng muốn gả cho hân, hãy tự mình đi làm. Con mà có bản lĩnh đấy thì ta không ngăn cản nữa.”

Cố Cẩm lặng thinh cúi gằm đầu.

Liễu Ngọc Như tưởng Cố Cẩm đã giác ngộ hiện thực nên không nói gì thêm.

Vài ngày sau, Cố Cẩm bảo ra ngoài xem cửa hàng nhưng đôi phu thê lại nghe người trong cung đến báo nàng đã vào cung.

Cố Cẩm tìm Chu Tư Quy rồi xin hân chiếu chỉ, sau đó vào cung và nhờ Chu Tư Quy dẫn nàng đến gặp Chu Diệp.

Không ai biết nàng đã nói gì với Chu Diệp, chỉ biết sau khi nàng rời đi thì Chu Diệp gọi Chu Bình vào cung. Ông hài hước nhìn Chu Bình, “Đệ

nghĩ sao nếu trăm lúi thời gian tuyển phi của đệ lại hai năm?”

Chu Bình kính cẩn trả lời, “Xin nghe theo bệ hạ.”

“A Bình,” Chu Diệp nhìn hần rồi bỗng hỏi, “đệ có từng nghĩ thê tử tương lai của mình là người thế nào không?”

Câu hỏi trên khiến Chu Bình ngỡ ngàng, Chu Diệp biết ngay hần chưa hề nghĩ tới. Chu Diệp bất đắc dĩ cười cười, ông phất tay, “Thôi, đệ lui xuống đi. Thê tử không phải chuyện đùa, đệ hãy tận tâm lựa chọn.”

Chu Bình đáp ứng song thật ra hần cũng chẳng hiểu phải làm sao mới là tận tâm lựa chọn.

Trong lòng hần, vị trí thái tử phi chỉ cần gia thế phù hợp và tính nết đoan trang là đủ rồi.

Chu Bình là thái tử của một quốc gia; mạng hần thuộc về bá tánh và thê tử của hần sinh ra cũng vì bá tánh.

Rời khỏi ngự thư phòng, hần đi ngang quảng trường rồi vô tình thấy Cố Cẩm. Liễu Ngọc Như với Cố Cửu Tư tới đón nàng, tiểu cô nương cúi đầu nghe hai người răn dạy nhưng mặt nàng tươi roi rói chứ chẳng có chút ăn năn nào cả.

Thế rồi Cố Cẩm quay đầu nhìn về phía hần.

Cô nương kia kế thừa nét đẹp thanh nhã lại cứng cỏi từ Liễu Ngọc Như, nhưng trong xương tủy là sự can đảm tiến bước của Cố Cửu Tư.

Rực rỡ mà dịu dàng.

Chu Bình ngẩn ngơ, lúc này hần mới ý thức được Cố Cẩm đã trưởng thành.

Sau khi về nhà, Cố Cầm nhanh chóng mời ma ma trong cung tới dạy nàng lễ nghi.

Nàng đọc sách, học lễ nghi, thậm chí còn học những môn sử dụng ngôn ngữ của quốc gia khác. Ngoài ra nàng cũng chú trọng vẻ bề ngoài, cẩn thận chăm sóc từ sợi tóc đến đầu ngón tay.

Mọi người chưa bao giờ gặp cô nương nào đẹp nhường này. Dường như nàng không thể chấp nhận mình phạm sai lầm, những gì nàng biểu lộ ra ngoài đều hoàn mỹ.

Năm nàng mười lăm tuổi, nhan sắc và tài danh của nàng đã truyền khắp Đại Hạ. Nàng xuất thân cao quý, không những tài hoa mà còn thích làm từ thiện nên sở hữu danh vọng lớn trong dân gian. Cùng năm, Chu Bình rốt cuộc bắt đầu tuyển phi.

Đợt tuyển tú này cứ như được tổ chức vì Cố Cầm; dù xét xuất thân hay khả năng thì Cố Cầm đều là người phù hợp nhất cho vị trí thái tử phi. Thế nên Chu Bình chẳng hề lưỡng lự khi chọn nàng.

Theo tổ chế, Chu Bình nên chọn chính phi và một trắc phi nhưng Chu Diệp đã can dạn từ trước: Một người là đủ rồi, để về sau khỏi hối hận.

Chu Bình không hiểu ý Chu Diệp lắm, có điều ông đã dạn dò thì tất nhiên hẳn sẽ tuân thủ. Vì thế hẳn chỉ chọn mình Cố Cầm.

Cố Cầm tuổi mười lăm khác với Cố Cầm trong trí nhớ hẳn; đoan trang, nhu mì, xinh đẹp, hoàn hảo. Nhưng đêm thành hôn, khoảnh khắc nàng run rẩy ôm chặt hẳn và kêu “thái tử ca ca”, trên nàng mới ẩn hiện dáng vẻ của vài năm trước đây.

Sau đó bọn họ chung sống hòa thuận, tôn trọng nhau như khách.

Tính Chu Bình nhã nhặn nên đồng nghĩa với việc hẩn điềm đạm và không hay biểu lộ cảm xúc. Hẩn dồn hết sức lực vào công việc quản lý nhà nước, hiếm khi để ý Cổ Cầm.

Cổ Cầm chiều cổ hẩn hàng ngày, bầu bạn bên hẩn, và nàng có vẻ đã đạt được cuộc sống mình luôn mong muốn. Chu Bình vẫn tốt với nàng như thuở nhỏ song dần dần, Cổ Cầm lớn lên rồi nhận ra cái tốt ấy không đặc biệt.

Nàng khao khát nhiều hơn thế.

Lòng người luôn chứa đầy khe rãnh chẳng thể lấp kín; càng tới gần hẩn thì nàng càng muốn nhiều hơn, càng không chiếm được thì càng thống khổ.

Nàng chả dám than thở vì năm mười hai tuổi, Liễu Ngọc Như đã khuyên can nhưng nàng nhất quyết bước lên con đường này. Vì vậy ngoại trừ tiếp tục cố gắng, nàng không còn cách nào khác.

Nàng quen nguy trang lẫn làm hoàn hảo mọi thứ, cũng quen chôn giấu đau khổ vào lòng. Mỗi lần Cổ Cửu Tư và Liễu Ngọc Như tới thăm, nàng đều cười nói vui vẻ. Ngay cả khi gặp Chu Tư Quy thì nàng cũng không biểu lộ gì khác thường. Cuộc sống của nàng cứ như tràn ngập niềm vui và hạnh phúc.

Cho đến một ngày nàng đổ bệnh và lúc tỉnh lại, Liễu Ngọc Như đang ngồi bên nàng. Liễu Ngọc Như cầm tay nàng với hai hàng nước mắt tuôn rơi, Cổ Cầm khàn khàn cất tiếng, “Nương, con không sao.”

Câu này càng khiến Liễu Ngọc Như khóc dữ dội hơn, bà nhìn Cổ Cầm rồi nói đứt quãng, “Cầm nhi, đây là những lời ta thường xuyên nói với nương thuở niên thiếu.”

Con không sao.

Đây là tình yêu sâu sắc nhất mà con cái dành cho phụ mẫu.

Năm xưa vì Tô Uyển bất lực nên Liễu Ngọc Như không tâm sự để tránh cho bà thương tâm. Hiện nay Cố Cẩm giữ im lặng vì dù Liễu Ngọc Như với Cố Cửu Tư sở hữu quyền thế ngập trời thì cũng không thể tác động tới tình cảm của một người.

Cố Cẩm phát hiện Liễu Ngọc Như lẫn Cố Cửu Tư biết hết nhưng vì giữ thể diện cho nàng, vì sợ nàng thương tâm nên không đành lòng vạch trần.

Nàng luống cuống nhìn Liễu Ngọc Như, bà sụt sịt mũi rồi thì thầm, “Con đừng lo, nếu thích và muốn ở bên hẳn thì cứ làm. Ta với phụ thân con đã thương lượng cùng Chu thúc thúc, nếu con không thích cũng như không muốn ở đây nữa thì đến thời điểm thích hợp sẽ thu xếp thân phận mới cho con rời khỏi Đông Cung. Sau đó con vẫn là Cố Cẩm giữa trời cao biển rộng.”

Nghe đến đây, Cố Cẩm lẳng lặng nhìn Liễu Ngọc Như hồi lâu mới cười rộ, “Con cứ tưởng hai người đã mặc kệ con.”

“Ta và phụ thân con làm lụng vất vả nửa đời người, ngoài lý do để xây dựng một vùng trời cho hai đứa thì còn gì nữa đâu?”

Liễu Ngọc Như thở dài, nàng giơ tay vuốt tóc Cố Cẩm rồi hiền dịu bảo, “Con hãy đi về phía trước như mình mong muốn, gặp ngõ cụt thì quay đầu lại. Dù trên đời này không ai cần con,” giọng Liễu Ngọc Như nghèn nghẹn, “chúng ta vẫn ở đây.”

Những lời Liễu Ngọc Như nói khiến Cố Cẩm nhẹ nhõm hơn nhiều. Sau khi khỏi bệnh, nàng thử tiếp thu cuộc sống với Chu Bình. Song nàng không dám có con, vì thế luôn lén uống thuốc để trốn tránh sự chào đời của một đứa bé.

Nàng nỗ lực muốn Chu Bình chú ý mình nhưng e ngại bày tỏ cảm xúc nên chỉ lặng lẽ tiếp cận hẩn như thuở thiếu thời. Nàng đốt huân hương hẩn yêu nhất, thay hẩn chọn loại mực hẩn ưng ý; từ hoa cỏ đến bình sứ trong Đông Cung đều do một tay nàng thu xếp. Chu Bình hằng ngày trở về nơi in đậm bóng hình nàng.

Nhưng bóng hình này lặng thầm tựa mưa xuân tưới cỏ, Chu Bình bận rộn với quốc gia đại sự nên không hề nhận ra.

Khi Cố Cẩm mười tám tuổi và cũng là năm thứ ba bọn họ thành hôn, quần thần bắt đầu kiến nghị Chu Bình nạp trắc phi vì Cố Cẩm vẫn chưa sinh con nối dõi.

Nhờ thân phận của Cố Cẩm mà chẳng ai cả gan nói quá mức nên đồng kiến nghị chỉ ở mức vừa phải, tuy nhiên Chu Bình vẫn bận tâm về chúng. Đêm hôm đó, Chu Bình bất ngờ nói với Cố Cẩm, “Chúng ta nên có con.”

Hẩn lo lắng nhìn nàng, “Hay mời đại phu đến khám và kê đơn điều trị?”

Nói xong, Chu Bình như sợ nàng không vui bèn bổ sung, “Ta cũng khám.”

Lời này khiến Cố Cẩm trăn trở mất ngủ. Tối hôm ấy, nàng nằm trên giường nghiêm túc suy tư mình có nên sinh con không.

Nàng thông minh nên hiểu rõ con cái là trách nhiệm. Nếu sinh con thì dù có Liễu Ngọc Như với Cố Cửu Tư, nàng cũng không rời Đông Cung được; nàng có thể từ bỏ Chu Bình nhưng chẳng nỡ bỏ mặc con cái.

Hoặc là không sinh chứ đã sinh thì nàng hy vọng con mình sống trong một gia đình hạnh phúc, vô tư lự lớn lên giống nàng vậy.

Nàng thức trắng đêm, sáng sớm hôm sau, nàng đột ngột gọi Chu Bình khi hẩn vừa thức dậy, “Điện hạ.”

Chu Bình tò mò quay đầu lại, Cố Cẩm ôn hòa hỏi, “Nếu ta mãi không mang thai thì điện hạ sẽ làm gì?”

Chu Bình nghe vậy liền cau mày, hần bước tới trước rồi nhẹ nhàng vuốt mặt Cố Cẩm và an ủi, “Nàng đừng lo, chúng ta sẽ tìm đại phu để điều trị nếu trường hợp đó xảy ra.”

“Nếu ta vẫn không thể mang thai dù có đại phu giúp thì sao?” Cố Cẩm cố chấp nhìn hần.

Chu Bình do dự giây lát rồi đáp, “Vậy ta sẽ nạp trắc phi,” hần thản nhiên nói như đây chỉ là việc công, “đến lúc ấy đứa trẻ sẽ được nuôi dưới danh nghĩa của nàng nên không cần lo đâu.”

“Vì phụ thân của ta à?” Cố Cẩm hỏi tiếp. Sự thất lễ hiếm hoi từ nàng khiến Chu Bình nhất thời luống cuống, Cố Cẩm vừa nhìn hần vừa nói, “Nếu không có phụ thân và ta cũng chẳng có con thì chàng sẽ làm gì?”

“A Cẩm,” Chu Bình nhú mày trước những lời này.

Cố Cẩm hít sâu một hơi, nàng quỳ gối trên giường và cung kính hành lễ, “Điện hạ, thần thiếp quá bất an nên mới thất thổ.”

Chu Bình im lặng nhìn bộ dạng này của Cố Cẩm, hắt chột cảm thấy đau quả tim nhói đau.

Hần không hiểu cảm xúc ấy nên chỉ đứng yên tại chỗ thật lâu rồi tiến lên dịu dàng ôm Cố Cẩm và trấn an, “A Cẩm đừng lo, nàng sẽ ổn thôi.”

Cố Cẩm đáp lại một tiếng, thái độ hoàn toàn bình thường như mọi khi.

Chờ Chu Bình đi khuất, Cố Cẩm suy nghĩ kỹ càng rồi buổi chiều sai người đi mời Cố Cửu Tư. Nàng chăm chú nhìn Cố Cửu Tư lẫn Liễu Ngọc Như lúc hai người tới.

Cố Cẩm mặc trang phục đỏ rực, nàng cao gầy hơn hẳn hồi mới vào cung và toát lên vẻ đẹp động lòng người. Thấy Cố Cửu Tư với Liễu Ngọc Như sóng vai đến, nàng định cười nhưng khóe môi vừa cong lên thì nước mắt chảy xuống.

“Con...”

Nàng lấp bắp hết như thuở nhỏ, “Con...con muốn về nhà.”

Cố Cửu Tư không nỡ nghe nữ nhi nói hết, ông chẳng hỏi gì mà chỉ dặn dò Liễu Ngọc Như với Cố Cẩm, “Ta vào cung gặp bệ hạ, nàng hãy giúp Cẩm nhi thu dọn hành lý.”

Cố Cửu Tư đi được một lúc thì Cố Cẩm nhận được tin Chu Diệp triệu nàng vào cung. Cố Cẩm đến cung điện với Liễu Ngọc Như, lúc bọn họ tới ngự thư phòng, Chu Diệp đang ngồi sau bàn sách còn Cố Cửu Tư và Chu Tư Quy đứng hai bên. Ba người như đã thống nhất xong hiệp định nào đó. Cố Cẩm cùng Liễu Ngọc Như quỳ trên mặt đất để hành lễ, Chu Diệp điềm tĩnh kêu hai người đứng dậy.

“Ta nghe Cửu Tư nói con muốn về nhà.” Chu Diệp nhìn nàng bằng sắc mặt nuối tiếc. “Con thật lòng nghĩ thế ư?”

Cố Cẩm cười gượng gạo, điềm đạm trả lời, “Bệ hạ, thật ra mọi người nói đúng,” nàng hạ thấp giọng, “con không hợp với điện hạ. Tất cả đều do con yêu cầu quá đáng.”

Cố Cẩm quỳ xuống rồi dập đầu trước Chu Diệp, nhã nhặn thỉnh cầu, “Mong bệ hạ chấp thuận.”

Chu Diệp lặng thinh rất lâu mới lên tiếng, “Năm đó mọi người nói hai đứa không hợp nhau; con quá cảm tính và dễ xúc động còn Bình nhi thì hoàn toàn ngược lại. Ai cũng coi thường chút tình cảm giữa hai đứa nhưng trẫm vẫn đáp ứng con là để Bình nhi đợi ba năm. Con biết vì sao không?”

“Bởi vì con quá quyết rằng trên đời này không có thứ mà người ta chẳng thể thay đổi. Xưa kia phụ thân con cũng như vậy nên ta nghĩ con đủ sức thực hiện.”

Những lời này khiến Cố Cẩm rơi lệ, thanh âm nàng run run, “Dân nữ không xứng với tình thương của bộ hạ.”

Chu Diệp đã chứng kiến quá trình Cố Cẩm trưởng thành nên khi nghe giọng nàng run rẩy, ông thở dài, “Ta sẽ gọi thái tử đến, chỉ cần đệ ấy chấp thuận thì chúng ta sẽ làm theo ý các người. Đệ ấy chịu hòa ly thì hòa ly, không chịu thì con đổi thân phận khác để rời Đông Cung.”

“Tạ bộ hạ.”

Chu Diệp chẳng đáp lại, sau một hồi, hần nói, “Bình nhi không tốt với con sao?”

“Huynh ấy rất tốt.”

“Con thật sự không thể chịu đựng?” Chu Diệp thở dài. “Bao nhiêu nữ nhân hâm mộ vị trí thái tử phi đấy, nếu A Cẩm yêu đệ ấy thì sao không làm được?”

“Chính vì yêu,” Cố Cẩm bình tĩnh đáp, “mới không thể chịu đựng.”

Không chịu nổi sự dụ dỗ vĩnh viễn chẳng có lấy một gợn sóng của người này, hay thứ tình nghĩa cung cấp cả hy vọng lẫn tuyệt vọng.

Vô số lần nàng mở mắt ra rồi cho rằng hần thuộc về mình nhưng ngay khoảnh khắc kế tiếp, chỉ cần một động tác nhỏ và một ánh mắt cũng đủ nhấn chìm nàng trong nỗi tuyệt vọng.

Hần luôn chu toàn mọi việc chứ chẳng làm sai gì hết. Chính nàng tự chuốc khổ vào người nhưng nàng không thể cho nỗi khổ này tiếp diễn nữa.

Quỳ giúp nàng trấn định vì vậy nàng không đứng lên.

Chu Bình nhận được thông báo bèn gấp rút chạy tới, hăn hoang mang lúc thấy mọi người tập trung đông đủ. Hăn nhìn về phía Chu Tư Quy, Chu Tư Quy cố hết sức ra hiệu cho hăn nhìn Cổ Cẩm. Chu Bình vẫn không hiểu, hăn hành lễ trước rồi chờ Cổ Cẩm dậy và hỏi Chu Diệp, “Hoàng huynh, có chuyện gì vậy?”

Mọi người nhìn nhau, Cổ Cửu Tư ho nhẹ một tiếng rồi đề nghị, “Tốt nhất hãy để Cẩm nhi nói với điện hạ.”

Chu Diệp thấy đề xuất trên cực hợp lý, ông bảo, “Hai đứa ra thiên điện tán gẫu đi.”

Chu Bình vâng lời, hăn dắt Cổ Cẩm đến thiên điện rồi hai người đứng yên mà chẳng ai nói câu nào. Chu Bình hé miệng như không biết nên đặt vấn đề thế nào, hăn cảm giác có điềm xấu nên mất hết dũng khí mở lời. Rất lâu sau, Cổ Cẩm cất giọng, “Ta nói với bệ hạ,” nàng ngược nhìn hăn, “mình muốn hòa ly với chàng.”

Lời này khiến Chu Bình trợn tròn mắt.

Hăn ngơ ngác nhìn nàng, hăn chưa từng nghĩ việc như hòa ly sẽ xảy đến với mình. Cổ Cẩm cúi đầu, nàng sụt sịt nói tiếp, “Ta sống buồn bã suốt mấy năm gả cho chàng. Trong mắt chàng, ta hay người khác làm thái tử phi đều như nhau vì chỉ cần phù hợp là đủ. Nhưng tính ta cũng không hợp làm thái tử phi; ta ngang tàng chứ chẳng hiền thực, lại dễ ghen tỵ. Nếu còn tiếp tục ở bên nhau chỉ khổ chính mình và ta sợ sẽ có hại cho chàng.”

“Thái tử ca ca,” Cổ Cẩm ngẩng đầu, nàng chân thành nhìn Chu Bình. Nàng không gọi hăn như vậy đã nhiều năm trời, xưng hô kia khiến Chu Bình mơ hồ nhớ lại dáng vẻ năm xưa của Cổ Cẩm. Hăn vừa ngẩn ngơ nhìn nàng vừa nghe nàng bảo, “Ta rất cảm kích vì được chàng chăm sóc mấy năm nay nhưng chúng ta quả thật không hợp nhau. Ta có lỗi với chàng nên

nếu chàng tình nguyện thì chúng ta hòa lý, còn nếu chàng không muốn vì sợ mất mặt thì ta sẽ thay đổi thân phận. Sau đấy chàng cứ tuyên bố với người ngoài rằng ta đã chết.”

“Ta thật sự có lỗi với chàng trong vấn đề này vì cứ thích gì là đòi cho bằng được. Lúc muốn gả cho chàng, ta cầu xin hoàng đế thúc thúc hoãn đợt tuyển phi của chàng thêm ba năm. Hiện giờ không muốn gả nữa thì nài nỉ hòa ly. Ta hại chàng lãng phí nhiều thời gian nên ta thật lòng xin lỗi, cũng chấp nhận nếu bị chàng ghét. Nhưng ta không xin lỗi suông. Về sau ta theo mẫu thân kinh doanh, ta sẽ chia ba phần lợi nhuận của mọi cửa hàng thuộc về ta cho chàng. Chàng cần tiền để vận hành Đông Cung và cả khi trở thành hoàng đế nữa, số tiền này coi như là sự bù đắp từ ta. Nếu chàng nguyện ý, mai sau ta vĩnh viễn là muội muội của chàng. Nếu không nguyện ý...thì hy vọng chàng đừng hận phụ mẫu. Tất cả tại ta hành động theo cảm tính chứ không liên quan đến họ.”

Chu Bình im lặng cúi gằm đầu.

Đầu óc hần choáng váng, không hiểu vì sao hần thấy đau đớn hệt như bị người khác xẻo tim.

Hần không biết nguyên do vì thật ra Cố Cẩm nói đúng; nàng làm thái tử phi chẳng qua vì nàng phù hợp. Hồi ấy trẻ ba năm cũng vì Chu Diệp nghĩ nếu nữ nhi của Cố Cửu Tư có thể làm thái tử phi thì càng tốt. Bây giờ nàng vui hay không đều chẳng quan trọng, đối một người khác là được.

Miễn là Cố gia duy trì quan hệ với hần – chưa kể mai sau Cố Cẩm còn chia cho hần ba phần lãi – thì tính thế nào hần cũng được lợi.

Bọn họ còn tính toán chu đáo cả vấn đề thể diện; nàng sẽ dùng thân phận mới để rời đi. Như vậy tốt hơn nhiều cứ ở bên nhau rồi trở thành cặp phu thê bất hòa.

Chu Bình muốn đồng ý vì nàng vẫn sẽ làm văn bồi của hắn, nhưng hắn há miệng mấy lần mà chẳng nói nên lời.

Cố Cẩm thấy hắn im phăng phắc thì sợ hắn tức giận, nàng lập tức quỳ xuống và kiên định nói, “Nếu điện hạ vẫn bất mãn thì ta nguyện ý lấy mạng đền tội, chỉ mong sau đây điện hạ cho phép ta nhận tổ quy tông.”

Chu Bình khẽ run, hắn nghĩ mình sắp ngã tới nơi. Hắn nhìn người đang quỳ trên mặt đất thật lâu rồi hỏi, “Ta không tốt với nàng sao?”

Cố Cẩm cup mắt xuống, giọng khản đặc, “Chàng rất tốt.”

Bạn đang ❓

“Chẳng lẽ,” Chu Bình gian nan thốt lên, “nàng tình nguyện chết chứ không muốn ở bên ta nữa?”

Cố Cẩm không trả lời, Chu Bình nhìn nàng chăm chăm, “Nghĩ kỹ chưa?”

“Rồi.”

Chu Bình bóp cạnh bàn, hắn gian khổ nhả ra từng câu từng chữ, “Được.”

Hắn dùng lý trí khống chế bản thân, “Mọi người đã nghĩ kỹ và không hối hận thì ta đồng ý.”

“Khi kết hôn, nếu có thể ở bên nhau thì là nhân duyên, nếu không thể thì cũng là chuyện bình thường. Ta nhìn nàng lớn lên nên đương nhiên hy vọng nàng sống tốt, là ta sơ sót mới khiến nàng buồn bã trong quãng thời gian chung sống. Nàng hãy chỉ ra để ta sửa sai...”

Đang nói giữa chừng thì Chu Bình cảm thấy mình như đang thuyết phục nàng ở lại, hắn vội sửa lời, “Nàng nghĩ kỹ là được rồi. Không cần lấy mạng đền tội, chúng ta hòa ly rồi nàng trở về làm Cố đại tiểu thư. Ta cũng sẽ chiếu cố nàng nên đừng lo.”

Cố Cẩm ngậm chặt miệng, từng giọt nước mắt lớn rơi xuống trong lúc nghe Chu Bình nói.

Hắn luôn như vậy; đối xử tử tế, ấm áp, chu đáo với tất cả mọi người.

Chu Bình vươn tay đỡ Cố Cẩm dậy. Hắn chỉ dùng một tay còn tay kia giấu dưới tay áo mà âm thầm run rẩy không cho ai biết.

“Đi nào,” hắn gượng cười, “ta sẽ nói chuyện với hoàng huynh.”

Cố Cẩm cúi đầu đi theo Chu Bình rồi nàng ngoái nhìn Chu Bình ở phía trước mình, bóng lưng hắn khiến nàng cắn răng và nước mắt lăn chã rơi. Chu Bình không dám quay đầu lại, hắn dẫn Cố Cẩm vào ngự thư phòng rồi quét mắt qua mọi người một lượt và buông nàng ra. Hắn hành lễ sau đấy nhìn về phía Chu Diệp, “Hoàng huynh, Cẩm nhi đã nói hết mọi chuyện với ta. Nếu Cẩm nhi đã quyết định thì ta không phản đối. Chúng ta sẽ hòa ly nên nàng không cần thay đổi thân phận, tương lai nàng vẫn là đại tiểu thư Cố gia. Tuy đời này không có duyên làm phu thê nhưng ta nguyện nhận nàng làm nghĩa muội, mau sau sẽ tiếp tục chiếu cố nàng.”

Hắn nói khiến mọi người liếc nhìn nhau, Chu Tư Quy nhíu mày nhưng Chu Bình chỉ cười, “Lấy giấy bút đến đây.”

Hắn thông dong như thế chuyện này chẳng ảnh hưởng gì tới hắn, Cố Cẩm đứng phía sau lại mất hết can đảm để ngăn đầu. Chu Bình không dám nhìn Cố Cẩm nên chẳng nhận ra cảm xúc của nàng, hắn mau chóng viết thư hòa ly rồi ký tên. Hắn lặng lẽ đọc hồi lâu mới gọi, “Cẩm nhi, tới ký tên đi.”

Dứt lời, hắn buông bút rồi đến bên cửa sổ.

Cố Cẩm bước tới chiếc bàn, nàng nhìn cái tên trên thư hòa ly mà nước mắt chả thể ngừng chảy. Song nàng biết mình không nên tiếp tục, đã chẳng sinh con cho Chu Bình thì tốt nhất đừng dây dưa nữa. Nàng dùng quăng

thời gian dài dằng dặc để khiến hấn cảm động, để yêu thương và bảo vệ hấn; nếu không được đáp lại thì nên chấm dứt mọi thứ.

Cổ Cẩm run rẩy cầm bút ký tên, khi nàng hoàn tất nét cuối cùng, Chu Tư Quy bất giác lên tiếng, “A Cẩm...”

Cổ Cẩm sắp chịu hết nổi, nàng vái chào Chu Diệp rồi xoay người bỏ đi. Cổ Cửu Tư và Liễu Ngọc Như hấp tấp hành lễ với Chu Diệp, sau đấy ra ngoài đuổi theo Cổ Cẩm. Ngay cả khi bọn họ đã đi hết, Chu Bình vẫn đứng bên cửa sổ chứ không hề ngoái đầu lại. Chu Diệp thở dài, ông thu hồi thư hòa ly rồi bảo, “Nếu biết có ngày hôm nay thì trăm đã không giúp nó.”

Nghe đến đây, Chu Bình khàn khàn chất vấn, “Vì sao năm đó hoàng huynh lại giúp nàng?”

“Sáu năm trước nó tới tìm trăm để thổ lộ mình thích đệ, còn bảo nó hợp với đệ nữa.”

Chu Diệp quay sang nhìn hấn, “Từ nhỏ nó đã thích quẩn lấy đệ và luôn nghe theo lời đệ. Sau lại vì đệ mà học lễ nghi trong cung rồi dùng tiêu chuẩn của thái tử phi để hoàn thành mọi việc. Đệ chắc biết mấy việc này hả?”

Tiết lộ trên khiến Chu Bình hoảng sợ quay phắt đầu lại, hấn sững sờ nhìn Chu Diệp.

“Nó chưa từng nhắc tới?” Chu Diệp thoáng kinh ngạc rồi cười rộ. “Cũng phải thôi, mấy cô nương tuổi này sẽ không nói ra những chuyện đó. A Bình, đệ nghĩ vì sao nó muốn gả cho đệ?”

“Vì...sao?” Chu Bình khó nhọc cất tiếng.

Hấn không bao giờ nghĩ về vấn đề ấy do hấn mặc định nàng giống mình, thành hôn vì người kia là đối tượng phù hợp.

Nàng là nữ nhi của Cố Cửu Tư, hẳn là thái tử; nàng hòa nhã đoan trang, hẳn sẽ cho nàng địa vị tối cao và để nàng trở thành nữ tử tôn quý nhất thiên hạ.

Hắn tưởng mình chờ ba năm vì sự phù hợp này, còn ba năm sau nàng kiên quyết tham dự tuyển tú cũng vì đây là điều phù hợp.

Nhưng hiện tại Chu Diệp lại nói với hắn, “Vì nó thích đệ.”

“Năm nó tới tìm trăm, Cố Cửu Tư và Liễu Ngọc Như vốn không đồng ý vì hai người quá rành nữ nhi của mình; nó không hợp làm thái tử phi lẫn hoàng hậu. Trong tương lai, đệ sẽ có tam cung lục viện và đệ cũng không chú trọng tình yêu. Nhưng A Cẩm thì khác, nó lớn lên giữa tình cảm chân thành nên hiếu nhân duyên tốt đẹp mang dáng vẻ thế nào. Đệ bảo vị trí hoàng hậu tôn quý nhưng A Cẩm sinh ra trong giàu sang, nó nào cần đánh đổi tình cảm để lấy sự tôn quý này?”

“Đệ nghĩ vì sao nó tới chốn thâm cung? Đơn giản vì nó thích đệ.”

“Vậy hiện giờ...” Chu Bình chật vật mở miệng, “sao lại...bỏ đi?”

Nếu thích hắn thì sao lại rời khỏi hắn?

Chu Diệp ngẫm nghĩ rồi bất đắc dĩ đáp, “Chắc vì không được đáp lại suốt một thời gian dài nên từ bỏ chẳng?”

Chu Diệp ngược nhìn Chu Bình, “Kỳ thật ta[4] mong hai đứa ở bên nhau. A Bình, ta là hoàng đế nhưng cũng là huynh trưởng của đệ. Ta hy vọng đời này đệ không những làm bề hạ của bá tánh mà còn làm chính đệ nữa. Đệ sẽ có mái ấm riêng, sẽ yêu một người và được nàng đáp lại như phu thê bình thường. Đệ sẽ luyện tiếu, quý trọng, yêu thích, bầu bạn với nàng. Đệ sẽ không thể chấp nhận người khác đụng vào nàng dù chỉ một chút. Còn nàng cũng mãi mãi bên đệ, yêu thương và dùng mạng mình che chở đệ.”

Chu Diệp dường như nhớ tới ai đó nên đang nói thì im bật.

Chu Bình ngẩn ngơ nhìn Chu Diệp, ông tới vỗ vỗ hăn rồi ôn hòa bảo, “Nhưng đã không có duyên phận thì thôi vậy.”

“Đệ không thích nó nên đành chịu thôi. Về nghỉ ngơi đi, đừng trách nó nhé.”

Nói xong, Chu Diệp ra ngoài căn dặn mọi người hãy để ý Chu Bình.

Chu Bình đứng yên trong phòng, hăn không biết tại sao cứ thấy trái tim chốc chốc lại nhói đau. Trong đầu hăn hiện lên rất nhiều người lẫn sự việc; hăn nhớ tới một Cố Cẩm nhỏ bé đứng trước mình, nhớ tới nàng mặc áo cưới và đi từng bước về phía hăn.

Không thích nàng...

Tại sao mọi người – kể cả hăn – đều nghĩ hăn không thích nàng?

Tại sao mọi người đều cho rằng thả nàng đi thì hăn sẽ không khổ sở, không đau đớn, và dễ dàng buông tay?

Mọi người thầm nhận định hăn chẳng đặt nàng vào lòng song nếu đúng như vậy, sao hăn có thể ký thư hòa ly mà còn sợ cuộc sống sau này của nàng sẽ khó khăn?

Thái giám đứng cạnh thấy Chu Bình bất ổn bèn phủ thêm áo choàng cho hăn rồi khuyên nhủ, “Điện hạ, về nghỉ ngơi thôi...”

Chu Bình cứng đờ; áo choàng còn vương mùi hương Cố Cẩm hay dùng.

Khắp nơi đều in dấu bóng hình nàng nhưng nàng lại vắng mặt trong tương của hăn. Không ở bên hăn nữa thì có lẽ sẽ đến bên người khác. Nàng còn trẻ và xinh đẹp tốt tính nên sau khi về biết đâu lại nhanh chóng gặp

được ai đẩy rồi thành thân sinh con. Tới lúc đó, hăn sẽ chính thức trở thành người qua đường trong đời nàng.

Nghĩ đến khả năng ấy khiến Chu Bình đau tới mức khó thở. Hăn thở đứt quãng rồi bỗng nhiên đẩy thái giám và điên cuồng xông ra ngoài.

“Cố đại nhân đâu?” Hăn chộp lấy một người rồi nóng nảy chất vấn, “Cố đại nhân đâu, có thấy Cố đại nhân không?”

Thái giám phát hoảng mà cuống quýt chỉ đường cho hăn.

Trời đổ mưa nhỏ, Chu Bình chạy một mạch ra ngoài cung theo chỉ dẫn từ thái giám.

Lúc này Cố Cẩm ngồi một mình trên xe ngựa vì nàng sợ Cố Cửu Tư lẫn Liễu Ngọc Như thấy dáng vẻ khó coi của nàng. Nàng ở trong chiếc xe ngựa nhỏ phía sau bọn họ, vừa ôm thư hòa ly Chu Bình đưa vừa cuộn tròn mà khóc thảm thiết.

Tiếng mưa ngoài kia che khuất tiếng khóc của Cố Cẩm, nàng lặp đi lặp lại với mình rằng khóc xong sẽ ổn thôi.

Trên đời chả có chương ngại nào không vượt qua được, những tháng ngày sau khi rời xa hăn cũng vậy.

Nàng quyến luyến người này suốt mười ba năm; mười ba năm cầu mà không được nhưng giờ phải miễn cưỡng từ bỏ. Hăn lớn lên trong lòng nàng, ngắt bỏ hăn chẳng khác gì xẻ thịt để máu chảy đầm đìa và chịu đựng cơn đau khó kìm nén.

Khi nàng đang khóc tới mức mất kiểm soát thì bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập rồi xe ngựa đột ngột dừng lại. Nàng hoảng hốt bám vào vách xe, sau đó màn xe được người khác cuốn lên.

Sấm sét rền vang, nàng ngẩng đầu và thấy Chu Bình đứng ngoài xe.

Nước mưa làm cả người hắt ướt nhẹp, tóc dính bết vào khuôn mặt tuần tú của hắt. Hắt đánh mất dáng vẻ thanh nhã ngày thường mà nhìn nàng bằng ánh mắt dữ dội. Nàng hoảng loạn, nghẹn ngào hỏi, “Chàng...chàng tới đây làm gì?”

Chu Bình không vội đáp lại. Mắt hắt nhìn nàng, tay hắt siết chặt màn xe, giọng hắt khàn khàn, “Ta đến nói cho nàng một câu.”

“Câu gì?”

Chu Bình lên xe ngựa rồi tới gần nàng. Cổ Cẩm hoảng sợ, nàng vô thức lùi lại nhưng hắt vẫn áp sát. Chu Bình nhìn nàng chòng chọc, hắt nghiêm túc tuyên bố, “Cổ Cẩm, ta không đồng ý hòa ly.”

Dứt lời, Chu Bình giật thư hòa ly từ tay Cổ Cẩm rồi xé vụn nó ngay trước mặt nàng. Cổ Cẩm khiếp sợ vì hành động của Chu Bình, nàng kinh hãi la, “Chu Bình!”

“Nàng nghe cho kỹ đây.” Chu Bình đề nàng lên vách xe, thành khẩn nhìn nàng. “Ta lớn lên cùng nàng, ta dạy nàng nói chuyện, ta dạy nàng viết chữ, ta dạy nàng đọc sách, ta dạy nàng sáng tác thơ. Ta,” hắt bóp cằm nàng rồi thốt lên trước ánh mắt kinh hoàng của Cổ Cẩm, “dạy nàng yêu một người.”

Lời này khiến Cổ Cẩm run lấy bầy.

Cổ Cẩm chưa từng cảm thấy hổ thẹn thế này, cứ như mình bị lột trần và không còn chút tôn nghiêm. Nàng run rẩy phản bác, “Không phải...”

“Nàng vào cung vì ta, làm thái tử phi vì ta, trở thành Cổ Cẩm cũng vì ta.”

“Không phải...”

“Nàng thích ta.”

“Không...”

Chu Bình nhìn cô nương trước mặt mình, nàng ngửa đầu với đôi tay che giấu cặp mắt đang khóc tới mức làm người ta đau lòng. Bộ dạng của nàng giúp hấn bình tĩnh lại và động tác hấn nhẹ nhàng hơn, hấn nhìn nàng mà nói bằng giọng nghèn nghẹn, “Cố Cẩm, ta biết nàng còn nhỏ nhưng làm gì có đạo lý chọn một người rồi vứt bỏ.”

“Tiến đến là nàng, bỏ đi cũng là nàng...” Chu Bình khàn khàn bảo, “nàng không thể đối xử với ta như vậy.”

Mấy lời ấy khiến Cố Cẩm không muốn nhìn hấn.

“Nhưng chàng,” nàng khóc lóc, “có thích ta đâu. Ta đến hay đi thì quan trọng gì chứ?”

“Ta thích nàng,” Chu Bình chột nói.

Cố Cẩm sững sờ, Chu Bình kéo tay nàng xuống rồi nhìn thẳng vào mắt nàng và trịnh trọng nói một lần nữa, “Ta thích nàng.”

Cố Cẩm không thốt nên lời, nàng chẳng thể tin được. Dường như Chu Bình sợ nàng nghi ngờ bèn lặp đi lặp lại, “Nếu nàng không thể sinh con thì ta cũng không cần. Bọn họ mà ép buộc, ta không làm hoàng đế nữa. Ta sẽ chẳng có hậu cung hay người khác, chỉ có nàng mới là thê tử của ta.”

“Ta thích nàng.”

Hấn cúi đầu hôn khuôn mặt ướm át của nàng, nghẹn ngào bảo, “Xin lỗi vì ta nhận ra quá trễ.”

“Ta thích nàng.”

Hấn nghĩ mình sẽ không thích ai cả.

Hắn nghĩ mình sinh ra để chuộc tội.

Hắn nghĩ mình sẽ dâng hiến cả đời cho Đại Hạ và trả giá thay bá tánh, để xứng đáng với sự hy sinh của Tần Uyển Chi.

Song khi gặp Cố Cẩm, hắn mới biết mình chỉ là người phạm trần. Hắn sẽ yêu thương, sẽ sợ hãi, sẽ ao ước có mái ấm riêng cùng một cô nương bầu bạn bên hắn cả đời.

Năm Chu Bình gần ba mươi tuổi, đưa con đầu tiên của hắn chào đời.

Cố Cẩm mới chỉ hai mươi hai, cách biệt tuổi tác làm Chu Bình lo sốt vó, nhất là khi Chu Tư Quy trở về. Hắn nhớ mãi một lời nói đùa năm xưa; lúc đó Cố Cửu Tư và Chu Diệp từng nảy sinh ý định gả Cố Cẩm cho Chu Tư Quy.

Hắn chưa bao giờ để râu, vì vậy nhìn hắn khá trẻ trung. Khi sánh bước bên Cố Cẩm, trông hai người giống một cặp phu thê thiếu niên.

Chu Tư Quy thích chơi cờ và rất thân với Cố Trường An; hai người thường chơi gà bắt chim khiến mọi người cực kỳ hâm mộ. Sau đấy cả hai tính toán làm một hành trình kéo dài vạn dặm, con của quyền thần cùng vương gia khoác lên tay nải để dạo chơi giang hồ.

Nhưng Cố Cửu Tư vẫn quản Cố Trường An, hắn đi giữa chừng thì bị bắt về làm quan trong triều. Còn Chu Tư Quy một đi không trở lại, hắn nức tiếng là vương gia nhàn hạ và du ngoạn tứ phương quanh năm suốt tháng.

Mười năm sau, Chu Diệp mắc bệnh qua đời. Chu Bình đăng cơ, lấy niên hiệu là Càn Nguyên.

Dưới sự quản lý của Chu Diệp, Đại Hạ từ lâu đã thành vùng đất thái bình. Khi Chu Bình tiếp quản, hắn áp dụng chặt chẽ luật pháp cũng như phương thức vô vi nhi trị[5] để văn hóa hưng thịnh. Cuối cùng danh tiếng

xuất chúng của Đại Hạ lan xa khắp mọi miền, nhận được sự tôn sùng từ vạn quốc gia.

Sử sách ca tụng thời đại của Chu Diệp lẫn Chu Bình là Minh – Càn thịnh thế[6].

Thời đại này sở hữu vị quân chủ tốt nhất, các thần tử tốt nhất, những bá tánh tốt nhất.

Riêng với Chu Bình thì thời đại này còn có Cố Cẩm, Diệp Vận, và Liễu Ngọc Như trong dáng vẻ mỹ lệ nhất của họ.

Đây là phong cảnh hiểm gập nhưng lại đẹp đẽ vô ngần.

Chú thích

[1] Thường dùng để chỉ vị vua có sức ảnh hưởng sâu sắc và tích cực đến các thế hệ sau.

[2] Do ngoại truyện này về đời sau nên sẽ dùng ông/bà cho thế hệ của Cố Cửu Tư nhé.

[3] Là buổi họp mỗi sáng sớm với vua.

[4] Đoạn này Chu Diệp đang tâm sự nên đổi từ “trẫm” thành “ta”.

[5] Là một đạo lý trị quốc của Đạo giáo. Nó khuyến khích dùng luật pháp ước thúc dân chúng, nhưng chính quyền không can thiệp quá nhiều mà để dân chúng tự do phát huy sức sáng tạo.

[6] “Càn” ở đây là trong niên hiệu Càn Nguyên của Chu Bình. “Minh” thì khả năng cao là niên hiệu của Chu Diệp nhưng trong truyện chưa bao giờ đề cập vấn đề này. Nói chung cụm từ này dùng để chỉ hai triều đại ấy rất thịnh vượng.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 176: Ngoại Truyện Diệp Thế An: Sính Lễ Mà Hãn Chuẩn Bị Hơn Mười Năm Rồi Cuộc Cũng Phát Huy Tác Dụng

Diệp Thế An – hữu tướng đương triều – khôi ngô tuấn tú, quyền cao chức trọng, bác học đa tài, tính tình ôn hòa, là vị quân tử nức tiếng trong triều.

Hãn gần như không có khuyết điểm gì ngoại trừ: Chưa lập gia đình.

Năm hãn gần ba mươi tuổi, nữ nhi của bạn tốt cũng sắp tròn mười tuổi. Muội muội đã thành hôn năm năm nhưng hãn vẫn lẻ bóng, thậm chí không có lấy một thị thiếp. Hãn vượt qua cái tết hàng năm bằng cách ăn ké tiệc nhà của huynh đệ, quả thật giống hết một lão già góa bụa từ khi còn trẻ. Thế là từ hoàng đế tới hạ nhân Diệp phủ, cả bác gái bán tào phớ ven đường nữa, đều nhịn không được mà bận lòng – bao giờ Diệp Tướng mới thành thân?

Trong đại quân thúc giục hãn thành hôn, kẻ hung hăng nhất là Tả tướng Cố Cửu Tư.

Người khác không biết nguyên nhân nhưng làm huynh đệ của Cố Cửu Tư, Chu Diệp lẫn Thẩm Minh quá rành hãn. Cố Cửu Tư đã nhiều lần lén lút nói với bọn họ, “Lão Diệp chưa thành thân có phải vì còn nhớ nhung Ngọc Như không?”

Mấy năm đầu, Chu Diệp và Thẩm Minh còn khuyên Cố Cửu Tư, “Không thể nào, người đừng nghĩ linh tinh. Thế An chỉ dành tình huynh muội cho Ngọc Như chứ nào có tình nam nữ.”

Nhưng cứ mỗi năm trôi qua, niềm tin của Chu Diệp với Thẩm Minh dần lung lay. Đôi lúc bọn họ cảm thấy có lẽ Cố Cửu Tư nói đúng, Diệp Thế An phải chăng...thật lòng nhớ nhung Liễu Ngọc Như?

Suy cho cùng, tới giờ chỉ mình Liễu Ngọc Như được miễn cưỡng gọi là đóa hoa đào[1]trong cuộc đời Diệp Thế An.

Nếu đúng như vậy thì sự tình rất chi là nghiêm trọng.

Chu Diệp suy xét tới lui, hăn nhìn thế nào cũng thấy việc hữu tướng đương triều nhớ thương tức phụ của tả tướng là đại sự. Vì vậy năm Diệp Thế An ba mươi tuổi, hăn vứt bỏ thế diện của hoàng đế rồi gia nhập đại quân thúc giục Diệp Thế An thành hôn. Mỗi ngày hăn đều tìm dịp để hỏi, “Thế An, người thấy cô nương Vương gia...”

“Cô nương Dư gia...”

“Cô nương Trần gia...”

Diệp Thế An không chịu nổi bị quấy rầy như thế, cuối cùng hăn tóm được cơ hội đi tuần tra nên chạy trốn khỏi Đông Đô suốt đêm.

Lúc rời Đông Đô, Diệp Thế An nghĩ mình cần mau chóng giải quyết vấn đề chứ tiếp tục thế này thì bọn họ khiến hăn sinh tâm bệnh mất.

[2]

Thật ra đâu phải Diệp Thế An không muốn thành thân.

Hăn là người rất truyền thống; nếu không xảy ra vụ Cố Cửu Tư thì chắc hăn đã đính hôn rồi thành thân với Liễu Ngọc Như từ lâu. Diệp Thế An thờ phụng lệnh của phụ mẫu và lời người mai mối, song về sau trường bối mất sớm nên hăn một mình chèo chống Diệp gia. Thế là giờ hăn có thể tự quyết định hôn sự nhưng điều này lại khiến hăn luống cuống.

Nếu phải chọn cho mình một cô nương thì hẳn cũng không có hình mẫu nào để tham khảo. Hẳn nhìn người xung quanh liền phát hiện hôn nhân của Cố Cửu Tư, Chu Diệp, lẫn Thẩm Minh đều bắt đầu từ tình yêu. Dù Chu Diệp với Tần Uyển Chi vì hôn ước mới gặp gỡ thì hai người cũng đã thật lòng ở bên nhau.

Hẳn khá trông chờ vào hôn sự khi có các huynh đệ làm gương. Nhưng một khi đã trông chờ, hẳn chợt nhận ra – tìm người mình thích quá khó.

Hẳn nghiêm túc tìm hơn mười năm, ai cũng hỏi hẳn sao chưa thành thân. Hẳn rất muốn đáp trả rằng thế sao người chưa thành tiên?

Bộ không muốn hả? Hay ghét sống lâu?

Tại sao mỗi người đều tìm thấy người mình thích? Thẩm Minh xưa nay chỉ biết cười ngây ngô và còn chả hiểu cách theo đuổi nữ nhân, nhưng hẳn vẫn tìm được Diệp Vận. Thế thì thanh niên ưu tú như Diệp Thế An sao phải ép uổng chính mình?

Hẳn mang suy nghĩ này tới tận năm ba mươi tuổi, đồng liêu đã cười nhạo còn chơi lưu manh mà giới thiệu nữ nhi cho hẳn.

Hẳn rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Chấp nhận thành hôn với người hẳn không thích – ảm ức.

Không thành hôn để làm người cô đơn – cũng ảm ức.

Tóm lại, hôn sự đúng là thứ khiến người ta sầu đời.

Nỗi phiền muộn này đồng hành cùng Diệp Thế An suốt quãng đường. Hẳn xuất phát từ Đông Đô rồi đi về phương Bắc; lần này hẳn thay hoàng đế tuần tra tình hình cụ thể của đất nước, để xem luật lệ do triều đình ban hành được thực thi thế nào.

Công cuộc điều tra của hãn vốn thuận lợi, nhưng rắc rối phát sinh khi hãn quá rảnh mà ra tay xử lý một việc tại địa giới Thanh Châu.

Nơi đó là thành Lam, một thành lớn của Thanh Châu; địa danh này nổi tiếng với trồng hoa lan và thổ phỉ. Lúc tới thành, hãn cố tình cải trang thành công tử của một hộ thương gia bình thường. Khi hãn đang uống trà đọc sách trong quán trà thì bắt gặp có người trêu ghẹo một nữ tử.

Nàng kia dùng khăn che mặt nhưng chắc rất xinh đẹp nếu xét theo dáng người. Vụ việc phát sinh ở bàn bên cạnh nên giây phút kẻ xấu vươn tay giật khăn che mặt của nữ tử, Diệp Thế An tiện thể lấy quạt ngăn cản tay đối phương. Sau đó thị vệ tiến lên đẩy người còn hãn lạnh lùng nói, “Cút đi.”

Cô nương được hãn cứu ngăn ngor nhìn hãn miết. Diệp Thế An biết mình anh tuấn nên mấy năm qua khiến bao cô nương động lòng nhưng hãn hiểu mình không thể đáp lại, vì vậy trốn được là hãn trốn liền. Đương nhiên hãn cũng tránh luôn mấy thể loại anh hùng cứu mỹ nhân. Hãn không cần tranh công cứu người nên chẳng nói chẳng rằng mà dẫn người rời đi.

Chờ hãn khuất dạng, hai nữ nhân cao lớn thô kệch bước tới gần nữ tử đeo khăn che mặt rồi thì thảo, “Lão đại, hán tử[2] kia giúp ngài thì có cần báo ơn hãn không?”

Nữ tử đeo khăn lặng thinh, nàng dõi theo bóng lưng Diệp Thế An với ánh mắt tràn đầy tán thưởng.

Hai nữ nhân cường tráng đứng sau nàng liếc nhau một cái rồi nghe nàng cảm khái, “Đẹp quá thể.”

Ờ, không cần nữ tử nhiều lời thì bọn họ đã hiểu.

Cùng ngày, Diệp Thế An ra khỏi thành để gặp những người còn lại trong đội ngũ đông đảo đi theo mình rồi quay về thân phận thật. Ai ngờ trên

đường trở lại khách điểm trong thành, tiếng trống trận đột ngột vang lên và hàng trăm người đứng đầy khắp núi đồi.

Mặt Diệp Thế An đành lại, hắn đặt tay trên thân kiếm rồi nói lạnh băng, “Tiền tài ở trong xe ngựa, các vị cứ việc lấy những mong tha cho ta một mạng.”

“Vị tướng công này thật giỏi đùa giỡn,” nữ nhân cầm đầu vô cùng cao to, hai tay cầm hai cái chùy sắt[3] mà cười lớn, “chúng ta không cần tiền, coi như đây là của hồi môn của người. Thứ chúng ta muốn là người đó!”

[3]

Muốn hắn thì sao mà được.

Thế là một cuộc chiến ác liệt nổ ra. Nhưng đối phương đông người lại sở hữu sức chiến đấu cao, hai bên quyết đấu một hồi thì hắn và thị vệ đều bị bao vây.

Đêm xuống, bọn họ chuốc thuốc Diệp Thế An rồi tắm rửa sạch sẽ lần thoa phấn thơm cho hắn. Sau đó hắn phải mặc bộ trang phục mỏng te rồi bị khiêng vào một gian phòng ngủ.

Loạt hành động trên khiến hắn cảm thấy mình là cung phi được tắm tấp để chờ ai đấy sủng hạnh. Hắn hận tới mức ngứa răng, cuộc đời hắn chưa bao giờ chịu nhục như thế. Trong lòng hắn thầm suy tính bước kế tiếp; khi trở lại thành Lam, hắn nhất định sẽ diệt sạch đám thổ phỉ trên núi này!

Hắn đợi trong bóng tối cả đêm thì một nữ nhân say khướt xuất hiện.

Phòng quá tối nên hắn không thấy rõ mặt nữ nhân, chỉ ngửi được mùi rượu nồng nặc làm hắn mất kiên nhẫn nhú mày.

Hắn không thích nữ nhân vô lễ như vậy.

Nhưng thuốc làm hăn không thể cử động hay thốt ra được tiếng nào, chỉ đành nằm yên trên giường mặc cho người ta xâu xé.

Diệp Thế An nghe tiếng cởi bỏ quần áo vang lên, hăn nhắm tịt mắt và cắn chặt răng. Lát sau hăn cảm giác có người ngã xuống bên cạnh mình, còn tiện tay nện vào mặt hăn làm hăn chảy máu mũi.

Người nọ không béo, gầy là đằng khác, nên hoàn toàn chẳng tạo cảm giác có thêm một người trên cái giường to rộng này. Nàng xin quắc cần câu, chẳng mấy chốc mà trong phòng ngập tràn tiếng ngáy. Diệp Thế An nằm trên giường, mắt mở to nhìn cái màn vây quanh mình.

Đây là lần đầu tiên hăn ngủ cùng nữ nhân nhưng hăn thậm chí không biết nữ nhân này trông ra sao, còn bị đánh tới mức mặt mũi tóa máu.

Hăn không thể chìm vào giấc ngủ vì dành cả đêm suy tư ngày mai phải làm gì.

Nữ nhân kia trần truồng ngủ cùng hăn trên giường, danh tiết nàng đã mất nên theo lý thì hăn cần chịu trách nhiệm. Song hăn thủ thân như ngọc suốt ba mươi năm để cầu một nhân duyên tốt đẹp, chưa kể hăn còn bị người ta cưỡng ép...

Hăn mới là nạn nhân chứ?!

Hăn vừa tức giận vừa rầu rĩ, đến tận bình minh mới chịu hết nổi mà ngủ thiếp đi.

Hôm sau khi tỉnh lại, đập vào mắt hăn là một gương mặt mộc mạc.

Cô nương này rất gầy, rất trắng, mặt thon dài cùng đôi môi mỏng.

Nàng khác nữ tử Đông Đô. Mặt mũi đã mộc mạc còn không bôi son phấn khiến nàng giống hệt bức tranh thủy mặc, tuy chẳng có màu sắc

nhưng lại khá thú vị.

Lông mày nàng không dịu dàng như nữ tử bình thường mà mang theo chút khí khái anh hùng; riêng điểm này cực kỳ tương xứng với thân phận nàng.

Dù sao nàng cũng là sơn phi.

Diệp Thế An chăm chú đánh giá nữ nhân đã ngủ với hân cả đêm.

Dưới ánh mắt chòng chọc của hân, nữ tử hình như nhận ra có người nhìn mình bèn mơ màng mở mắt và thấy Diệp Thế An nằm ngay cạnh.

Nàng đực mặt trong phút chốc rồi lăn xuống giường như vừa thấy quỷ, sau đó nàng ngồi trên mặt đất mà hoảng sợ nhìn Diệp Thế An.

Diệp Thế An ngồi dậy, hể cử động là quần áo hân trôi tụt nên hân bất đắc dĩ lấy chăn che ngực. Động tác này khiến hân lảng lơ lại nhu nhược, nữ tử thấy vậy bèn nói ngay, “Xin lỗi!”

Diệp Thế An lạnh lùng nhìn nàng chứ chẳng nói gì. Nữ tử hoảng loạn đứng dậy rồi vừa nhặt quần áo vừa cam đoan, “Thật xin lỗi, người đừng để ý, ta đi phạt bọn họ đây. Ta sẽ chịu trách nhiệm, người đừng lo, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm!”

Dứt lời, nữ tử ôm quần áo và chạy nhanh như chớp ra ngoài.

Diệp Thế An ngồi trên giường rất lâu mới bật cười lạnh lẽo.

Đã đến nước này mà còn dám nói sẽ chịu trách nhiệm? Có điên mới tin!

[4]

Nữ nhân chạy quá lẹ nên chả để lại quần áo cho hân. Bộ trang phục hân đang mặc thật sự khó coi, Diệp Thế An hết cách bèn tiếp tục co ro trên

giường.

Lát sau, nữ nhân hấp tấp trở về. Nàng đã ăn mặc chỉnh tề với trang phục đen, mái tóc dài được cột bằng dây đỏ, và thanh đao giắt trên eo; trông nàng rất khỏe mạnh lẫn tháo vát. Sau khi vào phòng, nàng cứ nhìn Diệp Thế An ở trên giường bằng vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Nhìn nàng có vẻ lo âu, còn Diệp Thế An lại đi vào trạng thái cao nhân hững hờ.

Hắn chưa chắc đánh thắng nữ nhân này nhưng bảo đảm có kinh nghiệm đàm phán hơn nàng nhiều.

Nữ nhân đi tới đi lui trong phòng, cuối cùng nàng ngồi dang rộng hai chân ở mép giường và đặt tay lên đùi; cái tư thế này y hệt một đại lão gia. Nàng buồn rầu mở lời, “Ta không biết bọn họ bắt trói người về đây.”

“Ừm.”

“Tối...tối qua ta say,” nữ nhân lấp bắp, “người đừng để ý mấy chuyện ta làm với người.”

“Ừm,” Diệp Thế An nói mà thấy cái mũi đau ghê gớm.

Nữ nhân liếc hắn một cái rồi gấp gáp cúi đầu và chậm rãi quyết định, “Ta nghĩ nếu chúng ta đã đi tới nước này thì ta cần chịu trách nhiệm. Đêm nay chúng ta sẽ báỉ đường thành thân!”

“Không đời nào!” Diệp Thế An quyết đoán cự tuyệt. “Ta không bận tâm mấy việc đó, nếu người thật lòng muốn xin lỗi thì hãy thả ta xuống núi. Chúng ta sẽ coi như chuyện này chưa từng phát sinh.”

“Không được,” nữ nhân lắc đầu, “ta chẳng phải loại người ăn sạch sẽ rồi chối bỏ trách nhiệm.”

“Ta không bận tâm.”

“Ta bận tâm!”

Nữ nhân áy náy nhìn Diệp Thế An, “Thuộc hạ phe ta đã hỏi tùy tùng bên người, đây là lần đầu tiên của người.”

Diệp Thế An: ...

Sau một hồi, hần rốt cuộc mở miệng, “Đêm qua chẳng có gì phát sinh giữa chúng ta cả.”

“Nhưng dù sao người cũng ngủ với ta rồi,” nữ nhân hồ thẹn đáp. “Cứ quyết thế đi, đêm nay chúng ta thành thân.”

Thế là Diệp Thế An bị người ta đè đầu ép bái đường thành thân trong khi còn chả biết tên của nữ nhân này.

Lúc bái đường, Diệp Thế An nghe người khác gọi nàng là lão đại. Hần quan sát số lượng người thì xác định đây là một sơn trại với quy mô cực lớn. Trong đầu hần lên danh sách những sơn trại lớn ở phụ cận thành Lam, điều kiện trại chủ là nữ nhân giúp hần dễ như trở bàn tay kết luận rằng nữ nhân này là Cơ Lưu Vân – trại chủ của Phục Hồ Trại hùng mạnh nhất thành Lam.

Tư liệu của hần bảo Cơ Lưu Vân là nữ nhân hành sự cực kỳ bình tĩnh thận trọng, khác hẳn dáng vẻ mà hần chứng kiến.

Diệp Thế An không khỏi suy nghĩ mục đích của Cơ Lưu Vân.

Hôn lễ ở sơn trại rất đơn giản chứ chẳng rườm rà phức tạp như thế gia. Hần sớm được đưa về phòng tân hôn, còn Cơ Lưu Vân bị kéo đi uống rượu.

Bọn họ cắt cử vài người canh chừng hần, Diệp Thế An đúng là biết chút quyền cước nhưng so với cao thủ giang hồ đích thực thì vô cùng khập

khiêng. Hắn biết thân biết phận nên không chống cự mà ngoan ngoãn ngồi trong phòng, vừa suy xét biện pháp đối phó vừa nghiền ngẫm mục đích thật sự của Cơ Lưu Vân.

Hắn suy nghĩ tới nửa đêm thì Cơ Lưu Vân quay về. Nàng lại uống say khướt, vừa vào phòng liền ngã nhào xuống bên cạnh hắn. Lần này Diệp Thế An có thể cử động nên hắn nhích sang một bên với vẻ mặt ghét bỏ và bất mãn chỉ trích, “Nữ nhân mà đêm nào cũng say xỉn thì còn ra thể thống gì!”

“Nhưng đêm nay ta thành thân cơ mà?” Cơ Lưu Vân lẩm bẩm, “Thành thân phải uống nhiều chút.”

“Chúng ta không gọi là thành thân được.” Diệp Thế An nhú mày. “Cơ trại chủ, người không biết tên họ của ta mà đã tùy tiện thành thân. Hôn sự này giống hệt trò đùa, không thể coi nó là thật.”

“Ta biết ngươi là ai.” Cơ Lưu Vân có vẻ uống đến đau đầu, nàng dựa vào cột giường rồi khổ não nói, “Hữu tướng đương triều, Diệp Thế An.”

“Người biết là bản quan mà còn dám làm thế?!” ❖

Nghe đến đây, sự lạnh lẽo lóe lên trong mắt Diệp Thế An. Hắn nghĩ đến vô số khả năng, thậm chí còn phỏng đoán Cơ Lưu Vân là do người khác phái tới. Ai dè Cơ Lưu Vân giơ tay đỡ trán và thống khổ đáp, “Đúng vậy, chứ không sao ta lại làm thế? Có phải nam nhân nào bị bắt trói về đây cũng được thành thân với ta đâu?”

Diệp Thế An: ...

Hắn nên tự hào chắc?

“Vì ngươi là hữu tướng nên ta mới phải thành thân với ngươi còn gì?” Cơ Lưu Vân phiền muộn giải thích, “Bọn họ không những trói mà còn mạo

phạm người, sao người có thể buông tha sơn trại chúng ta? Giải pháp duy nhất là hai ta gạo nấu thành cơm để ta làm nương tử của người, tức nghĩa Phục Hồ Trại chính là nhà mẹ đẻ của ta. Đại nhân không chấp tiểu nhân, người bỏ qua đi nha.”

“Nếu bây giờ người thả ta thì ta sẽ cho các người một con đường sống,” Diệp Thế An lạnh nhạt nói.

Cơ Lưu Vân cứ như không nghe thấy, nàng đứng dậy rồi bắt đầu cởi quần áo. Diệp Thế An phát hoảng mà cuống quýt giữ chặt tay Cơ Lưu Vân, hăn sợ hãi bảo, “Đừng làm vậy! Người có gả thì chưa chắc ta sẽ không trị tội người!”

“Có lý,” Cơ Lưu Vân nghiêm túc đáp, “nên ta nghĩ chúng ta cần sinh con thì quan hệ mới bền vững.”

“Người đừng có mơ dùng con cái trói buộc ta!” Diệp Thế An hét, mặt lằn tai hăn đỏ bừng.

Cơ Lưu Vân ngừng lại rồi cúi đầu lẳng lặng nhìn hăn trong chốc lát. Nàng đột nhiên khom lưng, quỳ một bên gối trên giường và áp sát hăn.

Khoảng cách gần như vậy làm Diệp Thế An sợ tới mức thối lui. Cơ Lưu Vân đè vai hăn xuống, chăm chú nhìn hăn, “Nam nhân ba mươi tuổi,” giọng nàng khàn khàn, “mà chưa cưới lão bà, người không thấy bức rứt à?”

“Cơ Lưu Vân!” Diệp Thế An gầm lên.

Hăn vừa cất tiếng, Cơ Lưu Vân liền nâng cằm Diệp Thế An rồi hôn lên môi hăn. Nụ hôn này khiến Diệp Thế An chấn động; hăn mở to hai mắt, cả người cứng đờ.

Nụ hôn ngọt ngào còn đượm mùi hương trong lành từ Cơ Lưu Vân. Trên người nàng không có mùi son phấn như các nữ tử khác, chỉ có hương bồ

kết thoang thoảng. Đầu lười nàng còn vương vị rượu, kích thích Diệp Thế An đến da đầu tê dại.

Hắn phát hiện Cơ Lưu Vân là tay mơ, nàng rất nỗ lực nhưng vẫn vụng về lắm. Khi nộ hôn kết thúc, Cơ Lưu Vân thở hổn hển và ngược nhìn hắn mà hỏi, “Hài lòng không?”

Diệp Thế An lặng thinh. Hắn vô cảm giơ tay đẩy Cơ Lưu Vân ra rồi đứng lên đi về phía gương đồng, hắn súc miệng trước và rửa mặt sau. Tiếp theo hắn cầm khăn tới lau lung tung lên mặt Cơ Lưu Vân, người vẫn đang ngồi trên giường. Sau đó hắn ném khăn rồi ngả lưng xuống giường, không thềm nói tiếng nào.

Trông hắn thật trấn định nên chẳng nhìn ra cảm xúc, Cơ Lưu Vân nằm bất động cạnh hắn. Cơ Lưu Vân trần trọc mãi chứ nào dám ngủ, suy nghĩ hồi lâu, nàng nhịn không được mà đẩy đẩy Diệp Thế An, “Người nghĩ gì đấy?”

Diệp Thế An không trả lời, hắn lật người rồi ngủ tiếp.

Cơ Lưu Vân cũng làm theo, nàng lại đẩy hắn, “Diệp đại nhân, người nghĩ gì thì nói một câu xem nào?”

Diệp Thế An chịu hết nổi sự quấy rầy của nàng, hắn rớt cuộc mở miệng.

“Nữ tử,” hắn khẽ quát, “phải rụt rè chút!”

[5]

Cơ Lưu Vân không biết Diệp Thế An nghĩ gì.

Nàng tiếp tục giữ Diệp Thế An ở Phục Hồ Trại để bồi dưỡng tình cảm. Sau khi trải nghiệm sự kinh hoàng ngăn ngủi đêm thành thân, Diệp Thế An lại trưng ra vẻ mặt thông dong không chút hoang mang.

Việc này khiến Cơ Lưu Vân đau đầu chẳng biết phải làm gì. Người sơn trại to gan một cách kỳ lạ, dám cướp hữu tướng đương triều về làm áp trại tướng công của nàng. Giờ thì hay rồi, thả hãn hay không cũng khiến mọi người sợ Diệp Thế An trị tội.

Cuối cùng, mọi người thống nhất mỹ nhân kế là thưởng sách và gửi gắm toàn bộ hy vọng vào Cơ Lưu Vân. Bọn họ mong nàng dùng sắc đẹp mê hoặc Diệp Thế An từ bỏ vụ trả thù sơn trại.

Cơ Lưu Vân là nữ nhân đẹp nhất và mạnh nhất sơn trại; với nhan sắc của nàng thì cũng đứng hàng thứ nhất hoặc thứ hai toàn Thanh Châu. Ban đầu Cơ Lưu Vân rất tự tin nhưng ai ngờ vào đêm thành thân, nàng mãnh liệt lần quấy rầy như thế mà Diệp Thế An vẫn ngủ say sưa bên cạnh nàng. Điều này khiến nàng mất lòng tin vào sức hấp dẫn của bản thân.

Về sau Cơ Lưu Vân nói bóng gió với Diệp Thế An, “Diệp đại nhân.”

“Hừm?”

“Cho ta hỏi một chút, người từng gặp nữ nhân nào đẹp hơn ta hả?”

Diệp Thế An nghe vậy liền nhìn Cơ Lưu Vân từ đầu tới chân rồi cười nhạo.

“Người là nữ nhân?”

Lời này đụng chạm tự ái ghê hồn nhưng Cơ Lưu Vân cũng hiểu Diệp Thế An chẳng thấy nàng có chút hấp dẫn nào.

Hai người tiếp tục ở trên núi mà chịu đựng nhau.

Cơ Lưu Vân muốn quấy rầy Diệp Thế An, còn Diệp Thế An chờ triều đình tới cứu hãn.

Tin tức sơn trại bắt cóc hãn chắc chắn đã được gửi đến trong cung, như vậy thì Cố Cửu Tư nhất định sẽ tới cứu hãn.

Nhưng hãn có ngờ đâu sau khi bị bắt cóc, nội dung của tin tức được truyền vào cung lại là – nguy rồi, Diệp Tướng bị một thổ phỉ bắt làm áp trại tướng công!

Thông tin trên khiến toàn bộ ngự thư phòng im phăng phắc, lát sau Chu Diệp hỏi lại, “Bắt làm gì?”

“Áp trại tướng công!”

“Cửu Tư,” Chu Diệp nghiến ngấm nhìn Cố Cửu Tư, “người nghĩ nên làm gì bây giờ?”

Cố Cửu Tư ngẫm hiểu ý Chu Diệp, vì vậy bọn họ chẳng thèm nghiên cứu tình hình đã nhất trí quyết định, “Để bọn họ bồi dưỡng tình cảm rồi tính tiếp!”

Với ý tưởng này, Cố Cửu Tư đương nhiên không phải người tới đón Diệp Thế An. Thậm chí hãn còn sai người lên truyền lời rằng, “Chúng ta phát hiện Phục Hồ Trại nắm giữ một bí mật to lớn nên cần người phối hợp. Tạm thời người hãy làm quen với người trong sơn trại và chờ tín hiệu từ chúng ta.”

Diệp Thế An nhận được tin liền ngoan ngoãn đợi trên núi, còn cố gắng tiếp cận Cơ Lưu Vân vì mấy lời ba xạo kia.

Hãn cùng Cơ Lưu Vân lên núi bắt cá, săn thú, và nhìn nàng luyện kiếm lẫn đấu võ. Hãn theo Cơ Lưu Vân đi nghe lão sư của sơn trại dạy học, nhưng hãn chê bai trình độ đối phương kém cỏi nên đích thân làm tiên sinh dạy học tại sơn trại.

Cơ Lưu Vân không đọc sách, còn mù chữ nữa, thế là Diệp Thế An dạy nàng viết.

Bàn tay nàng cầm dao thì vững vàng nhưng cầm bút lại run run, Diệp Thế An mất kiên nhẫn bèn vòng ra sau lưng Cơ Lưu Vân rồi cầm tay nàng viết chữ “Diệp”. Sau đó hăn bảo, “Thế này mới đúng...”

Chưa nói xong, Cơ Lưu Vân đã quay đầu lại mà kinh ngạc nhìn hăn.

Nàng cách hăn rất gần nên khi gió thổi qua, tóc nàng mơn trớn khuôn mặt hăn. Xung quanh rộn ràng tiếng ve kêu và chim gọi, hăn ngửi thấy mùi bồ kết thơm mát từ người nàng và hơi thở hai người quấn lấy nhau.

Hăn nhất thời ngây dại; lần đầu tiên hăn nhận ra động lòng là như thế nào.

Thế rồi cô nương kia xông lên và hai người môi chạm môi. Hăn không nhin nữa mà quét hết giấy bút khỏi bàn, làm mực chảy đầy đất.

Tối hôm đó, bọn họ nằm trên giường, vẫn mỗi người một chăn giống ngày thường. Cơ Lưu Vân nhìn nóc nhà rồi đột ngột lên tiếng, “Mai ta dẫn người đi bắt cá nhé?”

Trái tim Diệp Thế An đập loạn nhịp, hăn thì thầm đáp ứng, “Ừ.”

“Diệp Thế An,” Cơ Lưu Vân bỗng hỏi, “với ai người cũng tốt vậy sao?”

Diệp Thế An nghe nàng hỏi thì hơi bối rối. Cơ Lưu Vân nghiêng người, nàng dùng tay chống đầu và cúi xuống nhìn hăn.

Dưới ánh trăng, da nàng trắng đến mức như tỏa ánh hào quang. Nàng mặc bộ đồ rộng thùng thình, tinh tế lộ ra đường cong chạy từ cổ nàng xuống dưới.

Khi cười nói với hăn, nàng mang theo vài phần xinh đẹp giống một cô nương đích thực. Hăn ép mình phải dời mắt đi rồi miễn cưỡng khụt khịt, “Hử?”

“Ta là mụ sơn phi đã bắt người về đây nhưng người đối xử với ta tử tế chứ không lãnh đạm. Diệp Thế An, người luôn tốt với các cô nương à?”

Diệp Thế An nghe đến đây liền trầm mặc, hăn thận trọng suy nghĩ và phát hiện sự thật không phải thế; nếu đổi sang người khác thì khéo hăn chả tốt tính như vậy. Điều này khiến hăn thấy kỳ quái hết sức nên bất giác ngược nhìn nàng, Cơ Lưu Vân đáp lại ánh mắt hăn với khuôn mặt tươi cười, “Người cũng sẽ vui nếu cô nương khác hôn người?”

Sao vui nổi.

Câu trả lời bộc phát trong đầu Diệp Thế An. Đáp án ấy thức tỉnh hăn, làm hăn vô thức ngăm nhìn Cơ Lưu Vân.

Hăn ý thức được mình không ghét cô nương này, và có lẽ hăn đã mang cảm xúc tương tự ngay từ lần đầu gặp mặt.

Nét đẹp của nàng là sự thanh nhã hòa lẫn với sức sống tràn trề – là vẻ đẹp quá đỗi sạch sẽ. Từ ánh mắt đầu tiên, hăn đã chẳng hề ghét nàng.

Hăn không đáp trả làm Cơ Lưu Vân lúng túng, nàng dướn người về trước rồi nhíu mày, “Nghĩ gì mà im thin thít thế?”

Nàng thúc giục khiến Diệp Thế An lại đưa mắt nhìn nàng, đôi mắt hăn thật điềm tĩnh. Rất lâu sau, hăn cất tiếng, “Không nghĩ gì cả, ta chỉ chợt nhận ra mình sẽ chẳng vui nếu bị cô nương khác hôn.”

Cơ Lưu Vân ngỡ ngàng trước những lời này. Bộ dạng ngờ ngác của nàng thật hiếm gặp, Diệp Thế An thấy biểu cảm đó liền bất giác cười rộ và trái

tim hẫng tan chảy. Hẫng đột nhiên phát giác một điều, đang định nói thì Cơ Lưu Vân đã giành trước, “Vậy người sung sướng khi được ta hôn hả?”

Nếu là Diệp Thế An hồi mười mấy tuổi, mấy lời này đã sớm làm hẫng mặt đỏ tai hồng.

Nhưng hôm nay hẫng ba mươi tuổi, dù hiểu rõ tình cảm bản thân vẫn có thể thản nhiên đối mặt. Hẫng gãi đầu lên tay mà cười nhìn nàng, khuôn mặt hẫng đượm vẻ phong lưu khi ôn hòa đáp, “Tất nhiên.”

Hẫng vừa can đảm thừa nhận, cô nương kia đã nhào tới.

Có những việc làm nhiều lần sẽ thành quen và buông bỏ đề phòng giúp ta thoải mái hưởng thụ.

Đêm đó các vì tinh tú sáng rực trên bầu trời. Khi nằm bên cạnh Cơ Lưu Vân, Diệp Thế An bỗng nhiên nghĩ sính lẽ mà hẫng chuẩn bị hơn mười năm rốt cuộc cũng phát huy tác dụng.

TRƯỜNG PHONG ĐỘ

Mặc Thư Bạch

dtv-ebook.com

Chương 177: Ngoại Truyện Giang Hà: Thế Giới Sau Khi Giang Hà Trùng Sinh

Giang Hà thức dậy và cảm thấy đầu đau như búa bổ. Ông quá quen với cơn đau này, đây là hậu quả sau khi say mềm.

Ông ngồi trên giường ôm đầu, toàn thân đều khó chịu nhưng rồi cả người ông cứng đờ.

Sao ông lại ở đây?

Giang Hà ngẩng đầu, hoang mang nhìn xung quanh. Đống đồ trong căn phòng vừa quen mắt vừa xa lạ, vì đây vốn là phòng ngủ của ông ở Đông Đô năm mười bảy tuổi.

Sau khi trở thành gia chủ Giang gia, ông rời khỏi căn phòng này và sở hữu một viện tử với nội thất khác hẳn. Ông...rõ ràng đã chết trong biển lửa tại cung điện Đông Đô, sao giờ lại xuất hiện ở nơi này?!

Thông minh như Giang Hà mà hiện tại cũng chả hiểu gì cả, ông đang nghĩ ngợi thì bên ngoài truyền đến tiếng mẫu thân dịu dàng an ủi, “A Hà, ta đã nghe tỷ tỷ của con kể lại, con nói một chút về cô nương kia xem nào? Mẫu thân sẽ đi cầu hôn thay con, chỉ cần còn cơ hội thì trong nhà nhất định cố hết sức...”

Những lời quen thuộc vang lên, Giang Hà càng nghe càng ngỡ ngàng.

Ông nhớ rõ mấy lời này.

Năm mười bảy tuổi, ông ở bên Lạc Y Thủy rồi sung sướng về tuyên bố muốn đi cầu hôn. Người trong nhà biết ông muốn cưới một cô nương liền chuẩn bị chu đáo sính lễ. Song lúc ông tìm Lạc Y Thủy để hỏi về gia đình bà, Lạc Y Thủy khẽ cười, “Ta là đại tiểu thư Lạc gia.”

“Lạc gia...Lạc gia nào?”

Lạc Y Thủy giờ tay chỉ vườn hoa đào ở ngoại ô đằng xa.

Giang Hà quên mất mình trở về bằng cách nào. Ông hoảng sợ chạy tới Đông Đô suốt đêm, sau đó ngày ngày say rượu và mặc kệ mọi việc.

Đây là...

Sấm sét nổ ầm ỹ trong đầu Giang Hà, ông đột nhiên hiểu ra – đây là hai mươi hai năm trước!

Người ở ngoài vẫn đang lải nhải khuyên nhủ, sau giây phút khiếp sợ ngẩn ngui, Giang Hà xoay người xuống giường rồi vọt tới cửa. Ông mở cửa ra và thấy mẫu thân lẫn phụ thân đứng đó, ông vừa thở hốt hển vừa gian nan hỏi, “Tháng mấy rồi?”

“Tháng mười...”

Mẫu thân ông trả lời theo bản năng, Giang Hà lui một bước với đôi mắt nhắm nghiền.

Tháng mười – tháng mười của hai mươi hai năm trước – là thời điểm Lạc Y Thủy xuất giá.

“A Hà?”

Bề ngoài Giang Hà suy yếu làm Giang phu nhân lo lắng, bà nhịn không được mà tiến lên đỡ ông. Giang Hà hoàn hồn rồi bật thốt, “Con muốn đi Dương Châu.”

“Con mới từ đó về mà...” Giang phu nhân bối rối.

Nhưng ánh mắt Giang Hà rất kiên định, ông nghiêm túc lặp lại, “Con muốn đi Dương Châu.”

Giang gia nuôi dạy con cái theo phong cách nuôi thả, Giang Hà còn là kẻ càn rỡ nhất đám trẻ Giang gia nên chả ai quản nổi. Ông đã muốn đến Dương Châu thì mọi người cũng chỉ biết ngoan ngoãn chuẩn bị xe ngựa cho chuyến đi của ông.

Trên đường tới Dương Châu, Giang Hà chậm rãi suy xét tình huống của mình.

Ông quả thật đã chết một lần rồi quay về năm mười bảy tuổi, cũng là giai đoạn khá khó xử. Nếu trở về sớm hơn thì ông sẽ không gặp gỡ Lạc Y Thủy, còn sớm hơn nữa thì biết đâu ông có thể ngăn cản Lạc gia hại chết huynh trưởng.

Giấc mộng kê vàng[1] kéo dài hai mươi năm, khi tỉnh lại sau giấc chiêm bao, ông không còn cố chấp giống thuở thiếu thời. Bây giờ ông đủ sức thanh nhiên đối mặt với mỗi hận giữa Lạc gia và Giang gia. Năm ấy, mỗi lần nhắc tới Lạc Y Thủy đều khiến ông vừa hận thấu xương lại yêu thấu xương. Ông hận toàn bộ Lạc gia nhưng dành tình yêu cho riêng bà. Hai mươi năm tựa một cái chớp mắt, hận thù tan biến và tình yêu cũng trở nên bình thản. Hiện tại cảm xúc mạnh mẽ nhất mà ông dành cho nữ tử này là hổ thẹn. Ngoài bà ra thì ông còn hổ thẹn với Lạc Tử Thương...không, phải gọi là Giang Tri Nhân.

Ông để đứa nhỏ ấy chào đời song lại vứt bỏ hẳn vì sự yếu đuối của bản thân, sau đó khoanh tay đứng nhìn hẳn lẫn đường lạc lối.

Với tư cách một phụ thân, ông xứng đáng bị băm thành ngàn mảnh.

Giang Hà chẳng tài nào đền bù Lạc Y Thủy được vì ông thật sự không thể cưới bà; quãng thời gian hai mươi năm cũng chẳng khiến ông chấp nhận cưới nữ nhi của kẻ thù. Hơn nữa theo như kết cục kiếp trước thì Lạc Y Thủy cuối cùng vẫn yêu Tần Nam, hai người vốn là bạn đời nên ông sẽ không xen ngang.

Không cưới Lạc Y Thủy nhưng ông sẽ chăm sóc Giang Tri Nhân. Kiếp này ông tuyệt đối không cho Giang Tri Nhân bước lên con đường xưa, bất kể vì bản thân hay thiên hạ chẳng nữa.

Ông sắp xếp lại suy nghĩ rồi chạy đến Lạc gia, nơi đó đang giăng đèn kết hoa; hôm nay trùng hợp là ngày trước khi Lạc Y Thủy xuất giá.

Ông dùng lệnh bài của mình để xin được gặp Lạc Y Thủy, Lạc gia từ chối nhưng Giang Hà tình cờ gặp Tần Nam ở cổng.

Vẻ ngoài của Tần Nam thời trẻ giống hệt lúc về già; cổ chấp, nặng nề, cộng thêm vài phần cứng nhắc.

Ông nhìn Giang Hà và Giang Hà cũng đáp lại ánh mắt ông. Sau một hồi, Giang Hà mở lời, “Mai nàng gả cho người, ta muốn nói với nàng vài câu...”

Ông chưa nói xong, Tần Nam đã vung nắm đấm.

Võ nghệ của hai người cách biệt một trời một vực song Giang Hà vẫn nhường và để Tần Nam đánh mình ngã nhào xuống đất. Tần Nam túm lấy cổ áo Giang Hà rồi đè ông lên tường, run rẩy chất vấn với cặp mắt đỏ hoe, “Tại sao không cưới nàng?”

Giang Hà cười khỗ sở, “Hôm nay ta tới để giải thích lý do.”

“Tần Nam, nàng không nên mang theo khúc mắc mà gả cho người.”

Tần Nam sững sờ trong phút chốc rồi chậm rãi bình tĩnh lại. Ông hít sâu một hơi, xoay người cất bước và thì thào, “Ta dẫn người đi gặp nàng.”

Tần Nam đưa Giang Hà vào phủ, sau đấy Giang Hà lặng lẽ đến phòng của Lạc Y Thủy.

Lạc Y Thủy đang ngồi trước gương, bà nhìn bóng hình trong gương với vẻ mặt bình thản vô cùng.

Giang Hà đứng trong góc quan sát bà.

Năm đó Lạc Y Thủy gả cho Tần Nam nhưng vẫn nhớ mong Lạc Tử Thương. Bà nghĩ con mình đã chết, áy náy lần chấp niệm tích tụ khiến bà mất sớm. Lần cuối cùng hai người gặp nhau, bà gãy trơ xương và chẳng còn giữ được nét đẹp thuở nào. Còn hiện tại Lạc Y Thủy đang ở độ tuổi rực rỡ nhất, dù gãy ốm vẫn đẹp tới mức động lòng người.

Khác với Tần Nam, bà học võ từ nhỏ nên Giang Hà vừa vào phòng là bà biết ngay.

Bà lẳng lặng nhìn gương mà thản nhiên nói, “Người đã tới thì hãy lại đây uống chén trà.”

Giang Hà bước ra từ góc phòng, Lạc Y Thủy đứng dậy rồi ngoảnh đầu nhìn ông.

Bà mặc áo cưới và khuôn mặt xinh đẹp chẳng hề vương chút bi thương, nó tao nhã thông dong hết ngày thường.

Bà chăm chú nhìn ông hồi lâu mới cất tiếng, “Ta sắp gả cho người khác.”

“Ta biết.”

“Vậy người tới làm gì?” Lạc Y Thủy cười rộ. “Chắc không phải để bỏ trốn cùng ta rồi.”

“Nếu đúng vậy thì sao?” Giang Hà nhìn bà, ông đột nhiên tò mò muốn biết đáp án.

Lạc Y Thủy chẳng dời mắt khỏi ông, rất lâu sau, bà từ tốn trả lời, “Người sẽ không làm những việc như vậy.”

Bà vừa nói vừa bước tới trước, sau đấy bà ngồi bên cạnh chiếc bàn và bình thản bảo, “Chính ta đồng ý khi Tần Nam cầu hôn Lạc gia. Tình cảm giữa hai ta là chuyện riêng, không nên làm người vô tội bị liên lụy. Ta đã đáp ứng thì sẽ chẳng phụ lòng chàng. Tối nay nếu người không đến, ta coi như người là kẻ bạc tình. Nhưng người lại tới, vì vậy ta biết người vẫn là Cố Tam.”

Lạc Y Thủy ngẩng đầu nhìn ông, ánh mắt trong veo tựa dòng suối, “Và Cố Tam sẽ không làm những việc như vậy.”

Giang Hà im lặng. Thật ra ông từng tự hỏi vô số lần rằng năm ấy Lạc Y Thủy nhìn nhận ông thế nào. Giờ hai người trực tiếp gặp mặt thì ông mới biết dù phải đương đầu với đoạn tình cảm khiến bà tuyệt vọng, Lạc Y Thủy vẫn giữ nguyên phong độ của mình.

“Nàng[2] không hận ta?”

“Người có nỗi khổ riêng.” Lạc Y Thủy lắc đầu rồi bật cười. “Ta sẽ hận nếu người không tới, nhưng sự hiện diện của người khiến ta biết người đến để cho ta một kết thúc.”

Bà ngược nhìn ông, không bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào, “Nói đi, tại sao?”

“Ca ca Giang Sơn của ta,” Giang Hà bình tĩnh nhìn Lạc Y Thủy, “chết dưới tay phụ thân của nàng.”

Tiết lộ trên khiến Lạc Y Thủy mở to mắt, Giang Hà cúi đầu uống trà và chậm chạp nói, “Chi tiết cụ thể thì nàng có thể hỏi phụ thân mình.”

“Thế nên...” Lạc Y Thủy mất một lúc mới phản ứng lại, “đây là lý do người rời xa ta?”

“Phải.” Giang Hà không dám ngẩng đầu hay nhìn thẳng vào mắt Lạc Y Thủy.

Sau giây phút bàng hoàng ngẩn ngui, Lạc Y Thủy lặng thinh thật lâu rồi nói, “Ta đã sinh con.”

“Ta biết.”

“Ta cứ tưởng mình có thể không xuất giá và tự nuôi dưỡng nó. Ta cho rằng mình đủ sức chống đối lễ giáo quy củ.”

Lạc Y Thủy cười đau đớn, “Nhưng ta đã sai.”

“Cố công tử, ta thật sự không hiểu.” Lạc Y Thủy đưa mắt nhìn Giang Hà, bà vẫn tươi cười song nụ cười đượm vẻ chua xót mà bấy lâu chưa bao giờ lộ diện. Bà gọi cái tên vay mượn của ông như thể hai người vẫn giống trước kia; không biết danh tính lẫn thân phận của đối phương, bà là đại tiểu thư còn ông là Cố Tam. Giang Hà lẳng lặng nhìn bà, ông nghe bà hỏi, “Ta đã làm sai điều gì?”

“Ta không muốn thành hôn, ta muốn tự mình nuôi con. Ta thừa khả năng dạy học hay kinh doanh, ta cũng có tiền nữa. Vì sao ta nhất định phải gả cho ai đó để kiếm danh phận mới được coi là không bôi nhọ gia tộc?”

Những lời ấy khiến Giang Hà không thể nín cười.

Đến tận giờ phút này ông mới ý thức rõ ràng mình đã già còn Lạc Y Thủy vẫn là vị đại tiểu thư năm nào.

Tại sao năm đó ông lại yêu Lạc Y Thủy?

Vì bà khác người bình thường, vì bà luôn đấu tranh, vì sự hào hùng khi bà chĩa kiếm vào đất trời.

Vì ông cũng là người như thế.

Giang Hà lặng lẽ quan sát bà hồi lâu, ông bảo, “Nàng không sai.”

“Không,” nước mắt Lạc Y Thủy rơi lã chã trước câu nói đấy, “ta sai rồi.”

“Sai vì quá tự phụ và ngây thơ, ta không thể chống cự gia tộc cũng như gia tộc không thể chống cự thế gian. Cố Tam,” Lạc Y Thủy nhắm nghiền mắt, “nó đã chết.”

Giang Hà biết “nó” là ai, Lạc Y Thủy siết chặt tay mà khàn khàn kể, “Ta chạy trốn vì muốn sinh con. Ta tới một chỗ cách xa đây nhưng vẫn bị phụ thân tìm thấy, lúc ấy gần đến ngày lâm bồn nên không bỏ đứa bé được. Ta nhìn bọn họ ôm con mình ra ngoài, ta khóc lóc cầu xin...”

Đêm hôm ấy, bà vứt bỏ mọi kiêu hãnh, tôn nghiêm, và tự tôn.

Bà rút cuộc nhận ra mình chẳng qua là người bình thường giữa muôn vàn chúng sinh.

Lạc Y Thủy không thể thay đổi bất kỳ điều gì, cũng chẳng sở hữu vốn liếng để tự lập. Thậm chí bà còn chả bảo vệ nổi một đứa bé.

Bà đau khổ cầu xin nhưng con bà vẫn bị mang đi.

Giang Hà im lặng nghe. Rất lâu sau, ông cất lời, “Đứa bé chưa chết.”

Thông tin này khiến Lạc Y Thủy kinh hãi ngẩng phắt đầu lên, Giang Hà điềm nhiên nói, “Ta sẽ nuôi nấng và dạy dỗ nó chu đáo. Nếu muốn thì nàng có thể thương lượng với Tần Nam để tới thăm nó.”

Đôi môi Lạc Y Thủy run rẩy, bà mở to mắt mà ngơ ngác nhìn Giang Hà.

“Ta không so đo cái chết của huynh trưởng nữa.” Giang Hà từ tốn dặn, “Nàng nhớ khuyên phụ thân mình rằng giữ ngọc tỷ trong tay sớm muộn gì cũng dẫn đến họa sát thân nên vài năm nữa hãy giao cho ta. Nếu ông ta từ chối, Lạc gia bị diệt chỉ là vấn đề thời gian.”

Giang Hà đứng dậy nhìn Lạc Y Thủy.

Khi chăm chú quan sát bà vào khoảnh khắc này, ông nhận ra người trước mặt mình đúng là một tiểu cô nương.

Trong mắt ông, mười tám tuổi không phải tiểu cô nương thì là gì?

Đây là thời điểm bà cực khổ nhất. Bà từng là người được ông trời ưu ái và ai cũng xoay quanh bà, nhưng một khi rớt từ trên cao xuống thì muôn đời muôn kiếp cũng không thể quay lại. Ông nhìn bà mà vô thức bước về phía trước.

“Y Thủy,” ánh mắt ông chân thành, “mai nàng xuất giá rồi.”

Lạc Y Thủy không đáp lại, Giang Hà bật cười, “Nàng có hối hận vì đã gặp ta không?”

Lạc Y Thủy lặng lẽ nhìn ông. Bà bỗng phát hiện chỉ mới mấy tháng trôi qua nhưng người đứng đối diện mình như đã phi thăng làm thần Phật; trên người ông là bao thăng trầm của một đời dài đằng đẵng.

Thật ra bà vẫn luôn chờ ông, đã chờ từ rất lâu rồi. Bà đi từ oán hận đến tuyệt vọng và từng nghĩ mình sẽ đau buồn hoặc vui sướng tốt cùng khi ông tới. Song sự có mặt của ông vào lúc này khiến bà hiểu rằng hóa ra thứ bà đợi chờ mòn mỏi là một kết thúc.

Lạc Y Thủy tựa vong hồn được cứu rồi sau quãng thời gian bị giam cầm, bà nở nụ cười.

“Không,” bà lắc đầu, “ta không hối hận.”

“Người ta thích vẫn giống hình ảnh ta cất giữ trong lòng nên dù chúng ta chẳng thể ở bên nhau,” Lạc Y Thủy cười rạng rỡ, “ta cũng không hối hận.”

“Ta không lừa nàng,” Giang Hà nhìn bà và thổ lộ bí mật mà ông che giấu suốt hai mươi năm, “ta thật lòng muốn cưới nàng.”

“Ta biết,” Lạc Y Thủy khẽ cười, “không sao đâu.”

Hai người chẳng nói gì thêm, họ giống những người bạn chí cốt trong quá khứ. Giang Hà hít sâu một hơi rồi hỏi, “Nàng...thật lòng muốn gả cho Tần Nam chứ?”

Lạc Y Thủy cup mắt xuống, Giang Hà đã phát giác ngoài cửa có người.

Giang Hà biết Lạc Y Thủy chẳng lừa dối ai bao giờ, bà luôn là người ngay thẳng. Ông hỏi chẳng qua vì muốn về sau Tần Nam được yên lòng.

“Cố Tam,” Lạc Y Thủy dịu dàng đáp, “người ở bên ta vào những tháng ngày tuyệt vọng nhất là chàng.”

Nàng ngẩng đầu và nhẹ nhàng khẳng định, “Ta sẽ không gả cho người mà mình hoàn toàn chẳng quan tâm.”

Tần Nam đứng ngoài cửa tròn tròn mắt, Giang Hà cười rộ ràng.

Ông của thời niên thiếu hẳn sẽ tràn ngập lửa giận, nhưng giờ nhìn Lạc Y Thủy của thời niên thiếu lại xoa dịu ông phần nào.

“Ta sẽ chiếu cố Tri Nhân chu đáo,” Giang Hà ôn hòa trấn an, “nàng hãy yên tâm.”

“Ừ.”

Giang Hà do dự giây lát mới nói tiếp, “Nàng còn gì muốn hỏi ta không?”

Lạc Y Thủy thoáng suy nghĩ nhưng rồi bà lắc đầu, “Chúng ta đã nói hết những chuyện cần nói.”

Giang Hà gật gù, “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Chào nhau xong, Giang Hà xoay người bước về phía cửa và mở nó ra. Tần Nam đứng đó mà ngẩn ngơ nhìn bọn họ, Giang Hà cười hòa nhã, “Chúc hai vị đầu bạc răng long.”

Tần Nam lặng thinh, Giang Hà cân nhắc rồi dặn dò, “Sức khỏe nàng kém, cần tập trung tinh dưỡng khi đã đến Vĩnh Châu.”

Người khác nghe ông nói thế chắc sẽ nổi giận nhưng Tần Nam thì không, ông luôn đặt Lạc Y Thủy lên hàng đầu. Tần Nam mím môi rồi khẽ đáp, “Đa tạ.”

Giang Hà gật đầu và đi ra ngoài sân.

Mưa tí tách nhỏ xuống, ông một mình bước ra ngoài. Lúc nghe thấy tiếng trò chuyện rì rầm giữa Tần Nam với Lạc Y Thủy, ông chợt dừng bước.

Ông nhớ năm mười bảy tuổi là thời điểm ông khoa trường nhất, nông cuồng nhất, và cũng đang ở độ tuổi đẹp nhất.

Ông có một câu chưa từng tâm sự với người khác, vì vậy ông nhin không được mà quay đầu lại rồi lớn tiếng gọi, “Lạc Y Thủy!”

Lạc Y Thủy lẫn Tần Nam đưa mắt nhìn ông, Giang Hà cười rộ, “Ta thích nàng và đặt nàng trong lòng cả đời!”

Đó chính là kiếp trước của ông; đến phút cuối cũng không cho người khác làm nhục cái tên này dù chỉ một chút.

Lạc Y Thủy ngẩn người trước lời tâm tình này, sau đấy bà nở nụ cười.

Hai người như quay về buổi đầu gặp gỡ, bà kiêu hãnh lại rụt rè gật đầu với nụ cười vừa trong sáng vừa nhã nhặn, “Đa tạ công tử đã yêu quý.”

Câu cảm ơn kia không hề có chút ngại ngùng.

Cứ như cái thích của ông là điều hiển nhiên với Lạc Y Thủy, trời sinh bà cao ngạo như vậy đấy.

Giang Hà cười sáng khoái rồi tiếp tục bước đi.

Cơn mưa kia xóa nhòa ân oán dây dưa hơn hai mươi năm của ba người bọn họ.

Khoảnh khắc ra khỏi Lạc phủ, Giang Hà biết mình cuối cùng đã buông tay.

Ông không hồ thẹn với Lạc Y Thủy và sẽ chẳng nhớ nhung bà nữa.

Sự áy náy lẫn tình cảm sâu sắc ông dành cho bà hơn hai mươi năm rốt cuộc đã có chốn dừng chân.

Sau khi xin lỗi Lạc Y Thủy, Giang Hà thẳng tiến đến miếu Thành Hoàng để tìm “Lạc Tử Thương”.

Ông điều tra những vụ vứt bỏ trẻ con rồi loại trừ từng đứa một và tìm thấy hắc. Tuy “Lạc Tử Thương” bị bỏ rơi nhưng miếng xăm quần quanh hắc lúc đó thuộc về Lạc gia, vì vậy ông dễ dàng tìm được con mình. Ông sợ có sai sót nên lấy máu kiểm tra thân thích xong xuôi mới đưa hắc về nhà.

Giang Hà tìm nhũ mẫu cho con song đứa nhỏ rất dính ông, ngày nào hăn cũng âm ỉ cả lên. Ông hết cách nên ngày ngày dành thời gian để ôm hăn.

Ban đầu ông còn lo ngại chả biết thằng bé có đúng là Lạc Tử Thương không, nhưng nuôi mấy năm thì Giang Hà nhìn ra bóng dáng của Lạc Tử Thương trên khuôn mặt hăn.

Có lẽ vì đổi tên thành Giang Tri Nhân nên tính hăn khác kiếp trước; ôn hòa và thậm chí còn hơi mềm lòng. Giang Hà có con nên cũng thay đổi. Hồi còn trẻ ông sát phạt quyết đoán, hành sự lại có hơi hướm không từ thủ đoạn. Giờ ông sợ Giang Tri Nhân học theo mình nên làm gì cũng chừa đường sống.

Một bước thay đổi, từng bước thay đổi. Ông làm việc thận trọng và không liều lĩnh giống kiếp trước, thành thử lên chức chậm hơn hăn. Tại Vĩnh Châu, Tần Nam nhờ Lạc Y Thủy chỉ điểm mà chẳng hành động bặt mạng như xưa.

Lạc Y Thủy vốn thông minh cực độ nhưng năm đó tâm hồn bà bị giam cầm nên thân mình còn lo không xong, bệnh tật triền miên khiến bà chả thể giúp đỡ Tần Nam. Nay khúc mắc trong lòng bà được giải trừ và giúp tinh thần bà đạt tới một tầng cao mới, bà dẫn dắt Tần Nam phối hợp từ xa với Giang Hà trên triều đình.

Đáng lẽ Vĩnh Châu sẽ để lại cho Cố Cửu Tư giải quyết nhưng giờ đã sớm được Lạc Y Thủy rửa sạch, còn Tần Nam đúng hẹn trở thành châu mục nắm trong tay quyền quản lý Vĩnh Châu.

Một thay đổi dẫn đến mọi thứ đều thay đổi. Dù kết quả vẫn là ông và Phạm Hiên cùng thành lập Đại Hạ thì thiên hạ cũng không đổ máu đầm đìa như xưa.

Năm thành lập Đại Hạ, Cố Cửu Tư vừa tròn mười tám tuổi. Giang Nhu gửi thư than thở Cố Cửu Tư quậy quá nên chẳng ai nguyện ý gả cho hăn.

Giang Hà suy nghĩ rồi múa bút viết thư hồi âm đến Dương Châu.

“Tới Liễu gia hạ sính cho một cô nương tên Liễu Ngọc Như. Khởi hỏi ý kiến Cửu Tư, cứ cưới về là được.”

Lá thư của Giang Hà sắc mùi ép uống. Ông nghĩ tới nghĩ lui mà vẫn không yên tâm, thế là dẫn theo Giang Tri Nhân về để đích thân hạ sính cầu hôn Liễu Ngọc Như.

Cố Cửu Tư bị bọn họ nhốt trong phòng, hăn vừa đập cửa vừa phẫn nộ gào, “Lão thất phu Giang Hà, ông thả ta ra! Mau thả ta ra!”

Giang Tri Nhân dựa người vào cửa, hăn ôm kiếm trong tay và cười khanh khách, “Biểu đệ đừng tự hành hạ mình làm chi, đệ chắc chắn phải cưới Liễu Ngọc Như rồi. Mau bỏ cuộc nào.”

Lúc về, Giang Hà nghe hai huynh đệ cãi lộn bèn đứng ở cửa rồi phe phẩy quạt, “Cửu Tư ơi Cửu Tư à, ta bảo đảm người sẽ thích cô vợ nhỏ ta chọn cho người. Giờ người chửi ta thế thôi chứ khéo sau này lại sốt ruột tới tận cửa cảm ơn ta ấy chứ.”

“Mơ giữa ban ngày!”

Bên trong phòng, Cố Cửu Tư gân cổ lên mắng, “Dù nữ nhân khắp thiên hạ chết hết ta cũng tuyệt đối không thích Liễu Ngọc Như, ông đừng có mơ mộng hão huyền!”

Giang Hà nghe vậy chỉ cười sặc sụa. Đến ngày thành thân, Cố Cửu Tư bị lôi đi rước tân nương tử. Khi hăn nhăn nhó dẫn Liễu Ngọc Như vào đại sảnh, gió thổi tốc chiếc khăn đỏ làm lộ ra nửa khuôn mặt của Liễu Ngọc Như. Cố Cửu Tư sững sờ, nhất thời không thốt nên lời.

Giây phút vén khăn voan trước mặt mọi người trong phòng tân hôn, Liễu Ngọc Như hững hờ ngược nhìn Cố Cửu Tư và lập tức lộ vẻ ngờ ngàng.

Giang Tri Nhân cũng ngẩn ngơ nhìn nàng.

Chờ mọi người giải tán, Cố Cửu Tư ngồi bên Liễu Ngọc Như mà lắp bắp, “Này...này...có phải trước kia chúng ta từng gặp nhau không?”

Thật ra Liễu Ngọc Như cũng mang cảm giác tương tự nhưng nàng ngại thừa nhận nên dè dặt hỏi, “Sao lang quân nói thế?”

“Đây...đây là lần đầu ta gặp nàng,” Cố Cửu Tư ngượng nghịu trả lời, “thế mà...cảm tưởng như kiếp trước đã từng gặp bao lần.”

Hắn ngẩng đầu và âm thầm ngắm nàng, sau đấy hắn hít vào một hơi dài rồi căng thẳng thổ lộ, “Ta vui lắm.”

Liễu Ngọc Như chỉ mím môi nhin cười mà nhìn Cố Cửu Tư chứ không đáp trả, Cố Cửu Tư nôn nóng bảo, “Nàng nhìn ta rồi cười là có ý gì?”

“Trùng hợp thật,” Liễu Ngọc Như cúi đầu, “ta cũng vậy.”

Trong lúc hai người tâm sự, Giang Hà và Giang Tri Nhân đi ở ngoài sân. Giang Hà liếc Giang Tri Nhân một cái sắc lẹm, “Hồi nãy ta thấy con ngơ ngác nhìn Ngọc Như, lúc đó con nghĩ gì thế?”

“Hừm?” Giang Tri Nhân nghe thế liền bật cười. “Mắt phụ thân tinh quá, vậy mà cũng nhìn thấy.”

“Con là con ta,” Giang Hà cười lạnh lùng, “chẳng lẽ ta lại không hiểu con mình?”

Giang Tri Nhân cười hiền lành, hắn ngửa đầu nhìn bầu trời và nhẹ nhàng đáp, “Con chỉ thấy trông nàng quen quen.”

“Có thể thôi à?”

Giang Tri Nhân nghiêm túc suy nghĩ rồi bổ sung, “Con thấy vui mừng nữa.”

“Hình như con từng gặp nàng ở kiếp trước nên giờ biết nàng sống tốt và con cũng thế thì giống được gặp lại bạn cũ, cửu biệt trùng phùng khiến con vui mừng.”

“Chỉ vậy thôi.”

Nàng sống tốt, hẳn cũng sống tốt.

Hai người bạn cũ gặp lại sau bao tháng ngày xa cách.

Nếu gặp gỡ tại thịnh thế, bọn họ vĩnh viễn là thiếu niên.

Lời này khiến Giang Hà dịu dàng mỉm cười.

“Con yên tâm,” ông giơ tay xoa đầu Giang Tri Nhân, “ta sẽ tìm cho con một cô vợ nhỏ xuất chúng. Đời này con nhất định sống tốt hơn Cửu Tư nhiều.”

Ông vừa dứt lời, phòng tân hôn truyền đến thanh âm khiếp đảm của Cố Cửu Tư.

“Đọc sách?! Nàng muốn ta đọc sách?! Không được, dù ta thích nàng thì cũng tuyệt đối không được!”

Chú thích

[1] Ý chỉ đời người như giấc mộng; tất cả sang hèn và giàu nghèo đều chỉ là một giấc chiêm bao.

[2] Giang Hà vẫn có tình cảm với Lạc Y Thủy nên gọi bà là “nàng”. Còn Lạc Y Thủy giờ đã yêu Tần Nam và sắp kết hôn với ông nên gọi Giang Hà là “người”, đồng thời gọi Tần Nam là “chàng”.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Đính Hôn

Chương 2: Tuyệt, Hãn Tán Thành Hôn Sự Đây!

Chương 3: Không Phải Bảo Gả Cho Ta Sẽ Lập Tức Nhảy Hồ Sao?

Chương 4: Công Tử Tìm Được Ý Trung Nhân Rồi!

Chương 5: Cuộc Đời Đây Của Nàng Kết Thúc Rồi

Chương 6: Cả Nhà Cố Cửu Tư Đều Có Bệnh!

Chương 7: Giang Nhu Nhàn Nhả Uống Trà

Chương 8: Diệp Thế An Trở Về!

Chương 9: Sớm Muộn Gì Người Cũng Sẽ Tán Thành Phương Án Hòa Ly
Của Ta

Chương 10: Tâm Của Hãn Một Mỗi Quá

Chương 11: Không Xong Rồi, Đại Thiếu Gia Đi Xuân Phong Lâu!

Chương 12: Nếu Còn Tiếp Tục Thế Đây Thì Đời Nàng Xong Thật Rồi

Chương 13: Đại Công Tử Phải Sửa Tính Lại

Chương 14: Nàng Vác Dao Đến Xuân Phong Lâu

Chương 15: Người Cần Hãn Lo Lắng Là Cố Cửu Tư

Chương 16: Mau Đứng Dậy Đi Đọc Sách!

Chương 17: Người Hãy Vì Ta Mà Cố Gắng Một Lần

Chương 18: Nghĩ Thôi Cũng Thấy Cuộc Sống Tương Lai Của Hãn Khổ Sở
Cờ Nào

Chương 19: Vương Vinh

Chương 20: Ta Sủng Nàng, Thương Nàng, Là Để Súc Sinh Như Người Sĩ
Nhục Nàng À?

Chương 21: Cảm Ơn Người, Thiếu Phu Nhân Của Ta

Chương 22: Hãn Là Tia Sáng Duy Nhất Trên Thế Gian Đây.

Chương 23: Lang Quân, Im Miệng Đi!

Chương 24: Bài Bạc Cứu Người

Chương 25: Thắng Thì Phú Khả Địch Quốc, Thua Thì Táng Gia Bại Sản, Cước Hay Không?

Chương 26: Quân Tử Khả Khi Chi Dĩ Phươg, Nan Vông Dĩ Phi Kỳ Đạo

Chương 27: Thứ Nàng Cầu Cả Một Đời Thật Ra Cũng Chỉ Là Hai Tiếng Tôn Nghiêm

Chương 28: Nếu Ngươi Cứ Tử Tế Với Ta Như Vậy, Ta Sẽ Không Phải Sầu Lo Nữa

Chương 29: Hàng Năm Có Hôm Nay, Mỗi Tuổi Có Hôm Nay

Chương 30: Lang Quân Chân Thành Đối Đãi Ta, Giờ Đây Ta Quyết Liều Chết Vì Hãn

Chương 31: Họ Dựa Vào Đối Phươg Như Thế Cả Thế Gian Chỉ Còn Lại Hai Người

Chương 32: Là Diệp Thế An!

Chương 33: Cố Cửu Tư, Ngươi Ghen À?

Chương 34: Ngươi Chỉ Cần Là Chính Mình, Ta Đã Rất Vui Rồi

Chương 35: Cố Cửu Tư, Đứng Lên!

Chương 36: Cầu Mong Muôn Nơi Nhà Cao Cửa Rộng

Chương 37: Ngọc Như, Chúng Ta Tới Rồi

Chương 38: Người Trẻ Tuổi Phải Biết Kiềm Chế

Chương 39: Chu Diệp Không Phải Nhi Tử Ruột Thịt Của Chu Đại Nhân

Chương 40: Lần Đầu Tiên Hãn Cảm Thấy, Chuyện Mình Làm Quả Thật Càn Rỡ

Chương 41: Nữ Nhân Một Khi Lún Sâu Vào Chuyện Tình Cảm Thì Chẳng Thế Trốn Thoát

Chương 42: Bút Vẽ Long Mây, Tay Thoa Sơn, Xin Gửi Tương Tư Vào Dung Nhan Này

Chương 43: Đệ Muội Dũng Mạnh Thiện Chiến, Thật Là Một Vị Tướng Oai Hùng

Chương 44: Tốt Đến Cỡ Nào? Tốt Đến Mức Muốn Sống Cùng Người Cả Đời

Chương 45: Hãn Nên Đối Đãi Nàng Như Với Thê Tử

[Chương 46: Hôm Nay Đến Triệu Phủ, Ta Sẽ Thay Đại Nhân Tháo Gỡ
Phiên Phúc, Nhất Quyết Không Để Dao Kiếm Của Binh Lính Dính Máu](#)

[Chương 47: Sao Người Nghịch Ngờm Thế](#)

[Chương 48: Hẳn Làm Chức Quan Này, Vấy Bẩn Đôi Tay Mình, Tất Cả Là
Vì Cô Nường Đứng Trước Mặt](#)

[Chương 49: Người Đã Không Thể Quay Về Thì Chi Bằng Đi Theo Ta](#)

[Chương 50: Khi Hẳn Đến, Nàng Không Còn Sợ Hãi](#)

[Chương 51: Vì Danh Tiết Của Nàng, Hôm Nay Đừng Hòng Có Kẻ Nào
Thoát Ra Ngoài!](#)

[Chương 52: Ta Chỉ Quan Tâm Người](#)

[Chương 53: Hẳn Không Thể Chấp Nhận Nam Nhân Thứ Hai Xuất Hiện
Trong Cuộc Đời Liễu Ngọc Như](#)

[Chương 54: Người Này Là Đường Về Nhà, Là Chốn Dừng Chân Của Cả
Đời Hẳn](#)

[Chương 55: Tại Sao Hẳn Không Thể Dừng Cảm Một Chút, Tiến Lên Một
Chút, Cố Gắng Một Chút?!](#)

[Chương 56: Chậm Rãi Chấp Nhận Ta, Trao Tâm Cho Ta](#)

[Chương 57: Người Nói Xem, Nàng Yêu Ta Hay Yêu Tiền?](#)

[Chương 58: Nàng Muốn Đi Dương Châu](#)

[Chương 59: Chúng Ta Thành Thân, Ta Thật Cao Hứng](#)

[Chương 60: Liễu Ngọc Như Ta Chính Là Người Như Vậy](#)

[Chương 61: Sơn Cao Thủy Viễn Nhân Vị Hoàn, Tương Tư Phong Diệp
Đan](#)

[Chương 62: Nàng Có Nhớ Ta Không? Không, Nàng Rất Vui Sống](#)

[Chương 63: Chuyện Cổ Gia Năm Ấy Là Do Một Tay Y Tính Kế](#)

[Chương 64: Có Người Bày Binh Bố Trận](#)

[Chương 65: Cổ Lão Gia Chưa Chết, Mọii Đã Đến Thì Hãy Mang Chúng
Ta Đi Cùng](#)

[Chương 66: Vương Đại Nhân Bị Âm Sát!](#)

[Chương 67: Chạy Trốn Khỏi Dương Châu](#)

[Chương 68: Còn Thẩn Thờ Làm Gì, Mau Gọi Phu Quân Nào](#)

[Chương 69: Nàng Sợ Hãi](#)

[Chương 70: Người Nàng Thật Lòng Thích Là Cố Cửu Tư](#)
[Chương 71: Tướng Mạo Lạc Tiểu Công Tử Khác Hẳn Lạc Tử Thương](#)
[Chương 72: Trở Về Vọng Đô](#)
[Chương 73: Đời Người Trước Sau Gì Cũng Phải Đối Đầu Với Thử Thách](#)
[Chương 74: Nương Tử, Ta Thật Sự Không Cố Ý](#)
[Chương 75: Liễu Ngọc Như Gài Bẫy Bà Ta](#)
[Chương 76: Lão Tặc Lương Vương Đến Rồi Đây À](#)
[Chương 77: Ta Có Liễu Mạng Cũng Không Cho Bọn Chúng Tiến Vào Thành Vọng Đô](#)
[Chương 78: Ta Từ Bỏ Thành Vọng Đô](#)
[Chương 79: Trời Đất Chứng Giám, Giang Sơn Làm Mai; Liễu Ngọc Như, Nàng Là Thê Tử Của Ta](#)
[Chương 80: Giống Như Ta Nhớ Nàng Vậy](#)
[Chương 81: Đêm Động Phòng Hoa Chúc](#)
[Chương 82: Trừ Phi Nàng Bỏ Ta, Còn Không Thì Cả Đời Này Chúng Ta Sẽ Mãi Mãi Ở Bên Nhau](#)
[Chương 83: Lần Đầu Đến Đông Đô](#)
[Chương 84: Kẻ Ta Đề Phòng Là Phạm Ngọc](#)
[Chương 85: Hễ Ta Bắt Gặp Người Đưa Đồ Linh Tinh Cho Phu Nhân Ta Thì Sẽ Đánh Người Một Trận](#)
[Chương 86: Một Bát Mì, Một Ngọn Đèn, Đây Chính Là Cuộc Sống](#)
[Chương 87: Điện Hạ, Không Phải Ta Đánh Ngại](#)
[Chương 88: Phu Nhân, Công Chúa Mời Ngài Tham Dự](#)
[Chương 89: Muốn Tra Xét Vụ Án Này Thì Cửu Cửu Ta Là Điểm Mấu Chốt](#)
[Chương 90: Chỉ Là Khoảng Thời Gian Ngắn Ngủ Nhưng Một Khắc Không Có Nàng Tựa Như Thiên Trường Địa Cửu](#)
[Chương 91: Ngọc Như, Ta Sẽ Không Để Kẻ Khác Ưc Hiếp Nàng](#)
[Chương 92: Công Tử Bị Người Của Hình Bộ Áp Giải!](#)
[Chương 93: Kẻ Bề Trên Chẳng Có Ranh Giới Cuối Cùng Như Nàng Tưởng](#)
[Chương 94: Cứ Nghĩ Về Nàng Là Ta Không Thể Đứng Dấn](#)

Chương 95: Gọi Ta Là Cố Đại Nhân!

Chương 96: Không Phải Trong Lòng Ta Chẳng Có Chàng, Ta Chỉ Đơn Thuần Tin Chàng Thôi

Chương 97: Ngài Biết Mẫu Thân Mình Là Ai Không?

Chương 98: Ta Muốn Gặp Lục Vĩnh

Chương 99: Hẳn Không Hổ Thẹn Với Hoàng Thượng, Với Bể HỮU, Với Bách Tính, Với Gia Đình, Và Càng Không Hổ Thẹn Với Liễu Ng

Chương 100: Thế Xác Nàng Đau, Còn Nỗi Đau Của Hẳn Nằm Trong Tâm Khảm

Chương 101: Đồ Lừa Đảo, Hẳn Đúng Là Một Tên Bịp Bợm

Chương 102: Muôn Sự Đều Do Người Làm Nên

Chương 103: Cố Thiệu Phu Nhân, Phiền Ngài Theo Chúng Ta Vào Cung Một Chuyến!

Chương 104: Liễu Ngọc Như, Nàng Đờng Thích Ta Nhiều Như Thế Có Được Không?

Chương 105: Bọn Họ Ưc Hiếp Nàng, Ta Sẽ Bắt Họ Phải Trả Giá

Chương 106: Hẳn Có Liễu Ngọc Như

Chương 107: Cô Vợ Nhỏ Của Ta Biết Cách Kiếm Tiền Lắm, Ngài Giao Tiền Cho Nàng Đi

Chương 108: Hay Người Cũng Đến Làm Ở Ngự Sử Đài Đi?

Chương 109: Ta Hy Vọng Trong Tương Lai, Hai Ta Vĩnh Viễn Ghi Nhớ Tại Sao Mình Đi Trên Con Đường Này

Chương 110: Cừu Cừu Xấu Tính Nhưng Giàu Lắm

Chương 111: Thần Cũng Tán Thành

Chương 112: Ta Cũng Muốn Cưới Cô Vợ Nhỏ

Chương 113: Phu Thê Các Người Nói Chuyện Có Lý Một Chút Được Không?

Chương 114: Nam Nhân Ưu Tú Không Bao Giờ Sợ Cạnh Tranh

Chương 115: Trăm Ban Cho Người Cái Tên Thành Giác

Chương 116: Cố Cừu Tư Sẽ Tham Gia Tu Sửa Hoàng Hà

Chương 117: Cừu Cừu Đã Bói Cho Người Một Quẻ, Hôm Nay Người Không Nên Ra Ngoài

[Chương 118: Mau Lên, Lôi Hết Đồng Xác Chết Vào](#)
[Chương 119: Ngài Có Thể Báo Thù Bất Kỳ Lúc Nào, Ta Sẽ Chờ](#)
[Chương 120: Phu Nhân, Lúc Quỳ Trông Ta Vẫn Đẹp Trai Chứ?](#)
[Chương 121: Ngọc Như, Ta Cái Gì Cũng Giỏi Hơn Lạc Tử Thương](#)
[Chương 122: Mau Khiêng Hầm Đi!](#)
[Chương 123: Giúp Ta Điều Tra Thêm Về Lạc Tử Thương](#)
[Chương 124: Cữu Ca, Ta Bị Vứt Bỏ](#)
[Chương 125: Bá Tánh Huỳnh Dương Chào Mừng Ngài!](#)
[Chương 126: Thiếp Thân Là Thê Tử Của Cố Cữu Tự, Ta Tới Để Đón Phu Quân Về Nhà!](#)
[Chương 127: Phu Nhân, Ta Bị Bọn Họ Ép Buộc!](#)
[Chương 128: Nguyên Vọng Duy Nhất Của Lạc Y Thủy Là Vĩnh Viễn Không Quay Về Dương Châu](#)
[Chương 129: Cữu Cữu Có Biết Tần Nam Ở Dương Châu Không?](#)
[Chương 130: Ông Trời Trao Nàng Cho Ta Đã Là Bất Công Lớn Nhất](#)
[Chương 131: Nếu Đây Là Con Ta, Ta Sẽ Bảo Nó Không Hề Sai](#)
[Chương 132: Ta Không Còn Cơ Hội Nữa](#)
[Chương 133: Ta Khác Bọn Họ](#)
[Chương 134: Nếu Tên Ta Được Ghi Lại Trong Sử Sách Thì Ta Hy Vọng Không Chỉ Vì Ta Là Thê Tử Của Chàng, Mà Còn Vì Ta Là Liễu Ngọc](#)
[Chương 135: Tại Hạ Là Liễu Ngọc Như, Chủ Nhân Của Liễu Thông Thương Hành, Xin Bái Kiến Lưu Tam Gia](#)
[Chương 136: Không Sao, Chứng Cứ Đây Đủ Nên Phó Bảo Nguyên Đã Bị Bắt](#)
[Chương 137: Ông Từng Hứa Với Trời Cao, Từng Uống Máu Ăn Thề, Từng Tuyên Bố Không Phụ Lòng Bách Tịch Thiên Hạ, Từng Gửi Gắm T](#)
[Chương 138: Đây Là Lần Đầu Tiên Ta Được Người Khác Kỳ Vọng, Ta Không Thể Phụ Lòng Ông Ấy](#)
[Chương 139: Quân Tử Giữ Lời Hứa Hai Mươi Năm, Sợ Gì Không Dùng Sinh Mạng An Ủi Cổ Nhân](#)
[Chương 140: Cữu Ca, Cảm Ơn Người](#)
[Chương 141: Thẩm Minh Sẽ Luôn Về Bên Diệp Vận](#)

[Chương 142: Trước Kia Ta Thấy Người Đã Ấu Trĩ Còn Lắm Mồm, Nhưng
Giờ Người Im Lặng Thì Lòng Ta Lại Khổ Sở](#)

[Chương 143: Đây Đúng Là Thời Tiết Đẹp Để Giết Người](#)

[Chương 144: Nàng Vững Tin Mọi Người Có Thể Sống Sót, Và Cũng Cần
Phải Tin Như Thế](#)

[Chương 145: Lạc Tử Thương, Đừng Giữ Lương Tâm Của Ngài Cho Ta](#)

[Chương 146: Nhìn Kìa, Hẳn Không Phụ Lòng Nàng](#)

[Chương 147: Nàng Là Tâm Can Của Ta](#)

[Chương 148: Ta Chỉ Đang Xem Có Thật Sự Mang Thai Không](#)

[Chương 149: Sao Người Lại Mang Họ Giang](#)

[Chương 150: Ngài Hãy Ghi Nhớ Mình Là Người Giang Gia](#)

[Chương 151: Quay Về Đông Đô](#)

[Chương 152: Ai Cũng Là Bào Thai Ngông Cuồng Do Trời Cao Sinh Ra Và
Nuôi Dưỡng, Tại Sao Cuối Cùng Đều Rơi Xuống Phàm Trần?](#)

[Chương 153: Ta Còn Trẻ Mà Đã Phải Nuôi Thằng Con Bất Trị](#)

[Chương 154: Hẳn Làm Điều Mình Muốn Làm Và Yêu Người Mình Muốn
Yêu](#)

[Chương 155: Đại Hạ Còn Cố Cữu Tư](#)

[Chương 156: Có Tiền Mới Có Quyền Lựa Chọn](#)

[Chương 157: Phu Nhân Ta Để Mà Các Người Kéo Cả Bầy Đến Nhà Ta
Làm Gì?](#)

[Chương 158: Di Chiếu Trong Tay Trương Ngọc Chỉ Có Một Kết Quả Duy
Nhất](#)

[Chương 159: Bệ Hạ Băng Hà](#)

[Chương 160: Phúc Thẩm Vụ Án Lạc Gia](#)

[Chương 161: Kẻ Diệt Sạch Lạc Gia Là Ta Đây, Thì Sao Nào?](#)

[Chương 162: Tìm Cơ Phu Nhân, Rút Củi Dưới Đáy Nồi](#)

[Chương 163: Mong Quân Vĩnh Viễn Như Ánh Trăng Trên Trời Cao, Ngàn
Đời Sáng Trong Không Nhiễm Bụi Trần](#)

[Chương 164: Truy Nã Lạc Tử Thương](#)

[Chương 165: Nếu Ngay Cả Một Đứa Bé Cũng Bị Hận Thù Vấy Bẩn Thì
Chỉ Dùng Máu Mới Rửa Sạch Được](#)

[Chương 166: Đây Chẳng Phải Vốn Là Kết Cục Của Tiêu Minh Ta Sao?](#)

[Chương 167: Thế Gian Này Vẫn Còn Cổ Cừ Tư](#)

[Chương 168](#)

[Chương 169](#)

[Chương 170: Đây Là Đường Sống Duy Nhất Của Chúng Ta](#)

[Chương 171: Thành Tồn Bị Công Phá](#)

[Chương 172: Đêm Nay Lấy Máu Thịt Bảo Vệ Đông Đô, Lấy Cái Chết Trần
Giữ Hoàng Hà, Lấy Linh Hồn Che Chở Thương Sinh!](#)

[Chương 173: Ca Múa Đón Chào Thịnh Thế, Ánh Sáng Chiếu Rọi Nhân
Gian](#)

[Chương 174](#)

[Chương 175: Ngoại Truyện Cổ Cầm: Khi Gặp Cổ Cầm, Hãn Mới Biết
Mình Chỉ Là Người Phàm Trần](#)

[Chương 176: Ngoại Truyện Diệp Thế An: Sính Lễ Mà Hãn Chuẩn Bị Hơn
Mười Năm Rốt Cuộc Cũng Phát Huy Tác Dụng](#)

[Chương 177: Ngoại Truyện Giang Hà: Thế Giới Sau Khi Giang Hà Trùng
Sinh](#)